

Giới thiệu Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo

Câu chuyện mang yếu tố hài hước là chính sẽ là tiêu điểm cho cái hay của truyện Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo . Nàng là một nữ nhi xinh đẹp nghe theo lời mẫu hậu cải trang thành một nam nhi để khám xét dân tình .

Vậy là được rồi nhưng sao lại bắt nàng lấy vợ thế ?? Bất đắc dĩ một cuộc hôn nhân đã xảy ra giữa nàng và một cô gái khác ... Đêm động phòng đầy bất trắc nhưng thật sự rất bất ngờ khi vợ của nàng lại là một nam nhi cải trang !!!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giả phượng hư hoàng (1)

Edit : Nhung Vjt

Beta : kunb0s2toma

Tháng 3, mùa xuân , mây trắng bay cao .

Ảo ảnh đại lục , vùng ngoại ô kinh đô của công quốc Á Sát , núi cao trải dài, mây trắng lượn lờ , tựa như một con cự long ôm lấy thiên địa, đang lặng lẽ ngủ đông.

Mà tại giữa cảnh đẹp như thế này , có một mặt hồ nước xanh biếc được mây trắng núi xanh ôm ấp lấy, dưới ánh sáng sán lạng của mặt trời ngày hạ , nhộn nhạo dư âm mà gọn sóng. Xung quanh hồ có biết bao loại hoa rực rỡ sắc màu, nào muôn hồng nghìn tía cùng thanh bích u lam.. trông vô cùng đẹp đẽ .

Gió xuân hơi e ấp , đùa giỡn thổi nhẹ , trên bờ là những hàng tơ liễu tung bay , bờ bãi giãn ra, yên tĩnh nhưng ẩn chứa biết bao phong tình .

Tơ bông trực liễu , mặt hồ như gương .

Ngay tại hôm nay , mặt nước vốn trong như gương lại đột nhiên vẽ lên một gợn sóng, một cánh tay hồng hào như cánh sen phá vỡ mặt hồ tĩnh lặng , đuổi thân dựng lên . Ngay sau đó , một người phá mặt hồ mà bay lên.Khoảnh khắc đó, mặt nước tóe ra khắp tứ phương, tầng tầng gợn sóng khê lân tăn . Những sợi tóc màu đen xinh đẹp dính lên thân thể trần trụi, khuôn mặt bạch ngọc không tì vết với những bọt nước đẹp đẽ sáng như ngọc, chậm rãi ngừng đầu lên.

Tuyệt vì da thịt, ngọc vì hồn .

Tĩnh không vì mâu , biến sâu vì thần.

Trên khuôn mặt ấy là đôi lông mày như lá liễu , đôi mi dài cong vút, một đôi mắt sáng ngời như bầu trời với con người đen láy như vũ trụ thuở sơ khai , ánh sáng trong đôi mắt như ngọc , đẹp đến bức người.

Dưới cái mũi thẳng , khéo léo là đôi môi đỏ mọng hơi hơi nhếch lên, có ý cười nhẹ nhàng thoáng qua , đúng là một vẻ đẹp khuynh thành vô song .

Vẻ đẹp ấy không giống với một tuyệt đại giai nhân xinh đẹp tuyệt trần. Cũng không phải như đoá hoa tuyết liên thanh khiết không vương chút bụi trần. Mà nó lại mang vẻ đẹp của một ngọn gió thanh thoát , tiêu sái tự nhiên lại thiên biến vạn hóa ra biết bao phong tình.

Bàn tay trắng nõn khẽ động, Hách Liên Phong Vân chạm lên mái tóc đen, bờ bãi tựa vào tảng đá bên hồ, bộ dáng vô cùng ung dung. .

Đầu ngón tay nâng lên , một con bướm nhỏ bay xoay quanh ngón tay.

Hách Liên Phong Vân lười biếng nhìn, khoe miệng vẽ lên một nụ cười sáng lạn : “ *Xem ra quốc chủ cho ta nơi này làm cấm địa quả thật không sai* “

Đang nói đến đó, Hách Liên Phong Vân nhìn y phục trên bờ của nàng , một thân nam trang hoàng tộc .Hách Liên Phong Vân bật cười , đôi mi tràn ngập ý cười. Hàng năm đều giả dạng làm nam nhân cũng có điểm một nha, ngay cả cái tên cũng là tên của nam nhân .

Lúc này, Phong Vân tâm tình tốt lắm, dùng đầu ngón tay mà trêu chọc con bướm nhỏ :

“ *Vật nhỏ , người..* “

“ *Ấm ảm* “

Vừa mới mở miệng, xa xa đột nhiên truyền đến những tiếng động lớn. Tiếng động ấy vang lên đánh gãy lời nói của Phong Vân .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Giả phượng hư hoàng(2)

Hai mắt của Phong Vân đột nhiên nhú lại, thân thể rất nhanh liền chìm vào trong nước, rồi nhanh chóng lấy y phục ở trên bờ , nhẹ nhàng bơi đi, đồng thời ngẩng đầu nhìn nơi phát ra tiếng động.

Động tác của Phong Vân rất nhanh nhưng nơi phát ra tiếng động cự nhiên còn nhanh hơn.Chỉ trong nháy mắt, bầu trời lóe lên những tia chớp màu lam, đột ngột rơi xuống mặt đất, đồng thời cũng có những tia sáng màu hồng ló lên đối kháng cùng màu xanh lam.

“ Rầm”. Chỉ trong nháy mắt, hai tia sáng lam hồng không khác gì mũi nhọn trực tiếp dừng trên bờ hồ.

Phong Vân thấy rõ, ánh sáng lam hồng kia vừa hạ xuống, có bóng người lập tức lộ ra.

Chính giữa là một vị nam tử , quanh thân mang hào quang lam nhạt, nhìn qua bộ dáng còn rất trẻ, chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi .Lông mày hấn dày như lợi kiếm, cặp mắt đỏ thẫm, sắc bén kinh người, cánh mũi cao thẳng cùng đôi môi gât gao mím lại, hỗn hợp máu loãng trên mặt khiến vẻ mặt hấn càng thêm khí khách, hung ác.Bộ y phục trên người hấn đã nhuốm đầy vết máu thể nhưng tuyệt đối không gây cảm giác nghèo túng cùng tuyệt vọng ngược lại càng tôn thêm sát khí lạnh thấu xương cùng cuồng ngạo của hấn.

Mà xung quanh hấn , khi ánh sáng đỏ rực dần dần biến mất thì hiện ra thân ảnh của sáu người, hình thành vòng tròn vây quanh hấn. Cả người bọn họ đều bị che kín nên không thể nhìn rõ dung mạo, chỉ biết toàn thân đều là sát khí. Hoàn cảnh lúc này khiến người ta không lạnh mà rét run lên.

Trò đuổi giết này Phong Vân quả thực không có hứng thú tham gia.Nhưng, ngay tại khi Phong Vân đem y phục mặc lên .Đột nhiên nâng cảm giác được ánh mắt của vị nam tử kia quét qua người mình, ánh mắt ấy như bắn ra tia lửa điện đe dọa người khác, nhưng cũng lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm.

Vây xung quanh nam tử , sáu vị sát thủ có vẻ như đã sẵn sàng cho cuộc chiến này, bọn họ hét to một tiếng rồi lập tức hướng hấn đánh tới, ánh sáng đỏ mang sát khí tràn ngập không gian.Bọn họ nhanh, hồng y nam tử còn nhanh hơn.

Chưởng lực đánh ra giống như lôi điện mùa hạ, khó có thể dùng mắt thường phân biệt được tốc độ, trong nháy mắt bùng phát mãnh liệt lao về phía đối phương giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Giả phượng hư hoàng (3)

Hấn dám đối chọi trực tiếp với sáu người kia sao ? Có gan dám lấy một địch sáu thật sao ?

“ Lôi điện lực”. Phong Vân khẽ nhú lông mày , thẳm than trong lòng một tiếng.

Lôi điện lực này không phải ai cũng có thể sử dụng, hấn lại đang phải đối phó với sáu người liền, không biết sẽ như thế nào đây.

Hồng lam tương giao, điện thiểm lôi minh.

Nam tử kia tốc độ giao thủ thật đáng nể nha , Phong Vân chỉ thấy một mảnh hào quang chớp động, hoàn toàn không nhìn thấy bọn họ đối chiêu như thế nào cả .Ánh sáng lóe ra khắp nơi, Phong Vân thấy vậy liền chìm xuống, lặn xuống nước chạy lấy người.

Mấy vị cao nhân này mạnh hơn nàng rất nhiều lần, dù bên nào thắng lợi, nàng là người chứng kiến, cuối cùng sẽ phải nhận lấy cái kết cục tốt đẹp như thế nào, nhắm mắt lại cũng có thể đoán ra. Bình pháp tôn tử có ba mươi sáu kế. Tẩu vị là thượng sách. Nàng không phải là người nhân nhĩ, có thể hống hót được mọi chuyện đâu ~.

Chân vừa mới nhấc, còn chưa kịp động thì trên đỉnh đầu đã thấy tiếng gió đột nhiên vang lên, ngay sau đó một bóng người không biết từ hướng nào đến, dừng ở ngay trước mặt Phong Vân. Bọt nước văng tứ tung, ngăn cản đường đi của nàng. Đó là một trong sáu kẻ đuổi giết vị nam tử kia. Phong Vân dừng lại, nhìn sát thủ bị điện lôi truy sát trước mặt. Ánh mắt người đó giờ phút này khác hoàn toàn khi nãy, giờ đây trong mắt ngập tràn sự khiếp sợ: "không... không có khả năng... hần... hần lúc này là thời điểm... yếu nhất....." Lời nói tuy nhỏ lại dứt quãng nhưng lại hoàn toàn rơi lọt vào tai Phong Vân. Lúc này là thời điểm yếu nhất? lời này là chỉ vị nam tử kia sao?

Phong Vân nhìn chăm chăm sát thủ trước mặt đang từ từ chìm xuống, nàng ngay cả bọn họ giao đấu như thế nào cũng nhìn không ra, vậy mà đó chỉ là khi nam tử kia ở thời điểm yếu nhất, vậy vào thời điểm hần mạnh nhất.... Phong Vân có chút không dám nghĩ tới, nàng chậm rãi ngẩng đầu đứng lên. Tung tích của nàng đã sớm bị bại lộ mất rồi.

Trước mắt sáu vị sát thủ toàn bộ đã ngã xuống... Sáu người cùng nhau hợp sức mà ngay cả một chiêu của nam tử cũng không tiếp nổi. Lúc này nam tử đưa lưng về phía nàng, lam quang trong tay chợt bùng phát. Lập tức, một mảnh điện quang hiện lên quét qua khắp núi rừng, bụi đất bay lên. Phía trên thảm cỏ, chướng ngại vật toàn bộ bị quét đi, tan thành tro bụi, không lưu một chút dấu vết nào. Phong Vân đôi mắt đầy vẻ ngạc nhiên nhíu mày: "Hần thật là mạnh nhaaa."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Giả phượng hư hoàng (4)

Hồng y nam tử chậm rãi xoay người, đôi mắt xơ xác tiêu điều lạnh lùng nhìn Phong Vân. Phong Vân thấy vậy lập tức giơ tay lên cao, vẻ mặt tươi cười nhìn lên nam tử, miệng liên thanh nói: "Ta là đi ngang qua thôi mà, cái gì cũng chưa xem a..."

Nhưng không để Phong Vân nói xong, hồng y nam tử trong mắt ánh sắc lạnh chợt lóe, tay giơ lên, lôi điện màu lam liên hướng Phong Vân chém lại, ánh mắt như đang nhìn xem một con kiến.

Phong Vân thấy vậy mặt nhăn mày nhíu, đuổi tận giết tuyệt, đủ ngoan tuyệt nha. Trên mặt tươi cười không thay đổi, những ngón tay giấu ở dưới nước lại nhẹ nhàng run lên. Lập tức, trên tay nàng, chiếc vòng ngọc bích nháy mắt giống như mầm móng này mầm, bắt đầu sinh trưởng, kết thành hoa hình.

Lôi điện xuyên qua không khí bắn đến, đánh thẳng Phong Vân.

Phong Vân đẩy lòng một tiếng hừ lạnh, trên mặt lộ ra biểu tình hoảng sợ, thét chói tai: "giết người a".

Thanh âm rất sợ hãi, người lại không lui mà tiến tới hướng thẳng hồng y nam tử. Cứ thế nghiêng ngả lao đảo kết hợp với tiếng thét chói tai, nhìn qua thật giống hoảng sợ không biết thế nào ứng phó, muốn tự đi tìm đường chết bình thường.

Hồng y nam tử thấy vậy, ánh mắt lại lạnh khốc, không chút biểu tình.

Ngay tại lúc này, hồng y nam tử thân thể đột nhiên run lên, ánh sáng chói mắt màu lam trên người nháy mắt biến mất, ánh sáng bắn vào Phong Vân kia cũng lập tức tiêu tán ở trong không trung.

- "Chết tiệt". Hồng y nam tử nhướng mày. Tự nhiên ở phía sau bắt đầu phát tác.

Bất quá, giết loại người vô dụng như vậy, dù phát tác cũng không vấn đề.

Nhưng ngay tại khi hồng y nam tử không có sợ hãi dù chỉ trong nháy mắt, nhanh chóng hướng đánh tới phía Phong Vân, Phong Vân thân hình đột nhiên chớp động, tốc độ mạnh mẽ tăng lên, một đạo tàn ảnh hướng hồng y nam tử liên thẳng đường đi lên.

Cùng một lúc, một đạo ánh sáng lục sắc nhanh như điện bắn về phía hồng y nam tử. Hồng y nam tử nhận ra, sắc mặt đột biến, cũng đã né tránh không ra.

"Phanh" Lục quang hiện lên, chỉ nghe phịch một tiếng trầm đục, vừa rồi hồng y nam tử với vẻ mặt cuồng ngạo đầy sát khí giờ đây đã ngã xuống.

Vừa rồi còn thần sắc đỏ bừng giờ đã bị che kín một tầng màu đen.

- "Thực nhân hoa". Thanh âm nghiêm rặng nghiêng lợi cực độ bạo ngược vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Giả phương hư hoàng(5)

Hồng y nam tử đảo tầm mắt nhìn chăm chăm vào người áo lục sắc trước mặt , trong mắt sát khí cơ hồ ngập trời. Chỉ thấy trên cánh tay hắn , một đóa hoa chỉ có ba cánh , mỗi cánh hoa là một màu khác nhau , đang gắt gao cắn cánh tay hắn , đóa hoa như đang run rẩy , nhưng vẫn tiếp tục dùng sức cắn hắn.Màu đen độc tố liền từ cánh tay hắn bắt đầu lan tràn , mà rễ cây lại chính là trên cổ tay của Phong Vân.

-“Tiểu Thực , nhả ra, nhả ra, thịt của hắn không thể ăn a ”. Phong Vân vẻ mặt ban đầu hoảng sợ , nay lại vô cùng thản nhiên , cười tủm tỉm giật giật cổ tay , hướng về phía thực nhân hoa kia mở miệng.

Thực nhân hoa tam sắc – Hồng, Hoàng , Lam nghe thấy lời của Phong Vân liền ngẩng lên , phơi bày nụ hoa tuyệt đẹp , nhanh nhẹn thả cánh tay hồng y nam tử ra.Nhất thời lộ ra cánh tay của nam tử đã trong tình trạng huyết nhục mơ hồ. Thấy thể Thực nhân hoa có vẻ thực sự đã hải lòng , giật giật vô số những nhụy hoa nhỏ nhưng không khác gì những răng nhọn của hoa tam , kiêu ngạo uốn éo thất lung.

Không chỉ có thế , nó còn ra vẻ hướng tới hồng y nam tử đang ngã xuống kia hừ nhẹ một tiếng ra oai , sau đó một bộ dáng đắc ý bắt đầu lùi về phía cổ tay của Phong Vân, tiếp tục trên cổ tay Phong Vân mà nở rộ khoe sắc , không ngừng rung đùi đắc ý. Phong Vân nhìn thấy bộ dáng khoe mẽ ấy không khỏi thấy buồn cười , nhanh tay búng một cái thực thân hoa trên cổ tay : “ Đắc ý cái gì a , nếu không phải chính hắn giữa chừng xảy ra chuyện , ngươi nghĩ ngươi cắn được hắn sao ? ”

Người này đột nhiên năng lượng bị tiêu tán , nàng có thể cảm nhận được rành mạch. Thực nhân hoa nho nhỏ vừa nghe thấy , cành lá liền đung đưa đưa đưa , đóa hoa cũng hướng về phía Phong Vân lay động không ngừng , nhìn qua không khác gì một con mèo bé nhỏ giận dữ , đang cùng chủ nhân kêu gào.

Phong Vân thấy vậy chớp mi cười thật tươi : “ Hảo, hảo, hôm nay ngươi cũng có công , thưởng cho ngươi ăn đại tiệc a ” Vừa nói một bên nắm lấy vạt áo , xoay người bước đi. Hoàn toàn chẳng thèm để ý đến hồng y nam tử bị ngã nằm kia. Thật là không khác gì trời tức lại , loại này như là so hồng y nam tử không bằng một con kiến , thật là làm cho con người ta cảm tức mà.

-“ Nữ nhân , lá gan xem ra khá to a ” Hồng y nam tử thấy vậy , ánh mắt vốn lạnh như băng cao ngạo nay lại cơ hồ không khác gì lửa bốc lên đến tận chín tầng mây , dù bị trúng độc nhưng trong mắt hắn vẫn không có chút e ngại nào.

Phong Vân nghe đến phát ngôn cuồng vọng này cũng không thèm quay đầu , ném ra đúng một câu : “ Ngươi coi ta không đáng , ta cũng chẳng coi ngươi ra gì ”

Ngươi không nói hai lời đã muốn giết ta , ta đây đối với ngươi thù hận làm cái quái gì chứ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Giả phương hư hoàng (6)

-“Đuổi cùng giết tận, quyết không thể nào tha cho một ai a ”

Hồng y nam tử nghe thấy lời nói vừa rồi cơ hồ lửa giận bùng phát, gân xanh trên cổ hắn lên thật rõ ràng.

-“Ta sẽ giết ngươi.” Thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi vang vọng ở dưới bầu trời như khiến trời đất rung chuyển theo.

Phong Vân nghe thấy vậy thì tạm dừng cước bộ , chậm rì rì quay đầu, nhìn về phía hồng y nam tử kia phát phát tay:“Yên tâm, ngươi không cái cơ hội đấy đâu ,Độc của Tiểu Thực nhà ta còn ở trên người ngươi không ít đâu a nha ”

Lời nói vừa hạ xuống , Thực nhân hoa nhỏ nhỏ đang nở rộ ở trên cổ tay nàng kiêu ngạo lắc lắc đóa hoa , lại kêu lên một tiếng đầy vẻ tự sừng tự hào.Diệt cỏ tận gốc , không vì chính mình lưu hậu hoạn , đây là quy tắc của Phong Vân .Nâng vạt áo lên, Phong Vân cực kỳ tiêu sái hướng tới hồ nước đi đến.Hồng y nam tử nhìn thấy Phong Vân biến mất khỏi tầm mắt của hắn , ánh mắt bạo ngược vô tình lại càng sâu đen thâm trầm không thấy đáy, hắc khí bắt đầu tràn ngập trên người hắn.

Gió chợt thổi mạnh, hàng liễu xanh lá lướt tung bay.

Ba tháng cảnh xuân ngập tràn , muôn hoa nở rộ, ánh sáng mặt trời ngày càng rực rỡ. Á Sát công quốc, công phủ của Hách Liên vương cực kì xa hoa , tráng lệ. Rường cột chạm trổ, khung cảnh mỹ lệ cực điểm. Lúc này đèn đỏ sa mạn lung linh , khắp nơi giăng đèn kết hoa, một mảnh vui sướng.

-“Nương, trong phủ có chuyện tốt gì vậy ? sao lại náo nhiệt thế.” Ở ngoài dạo chơi mấy ngày, Hách Liên Phong Vân, một thân trường bào màu hổ phách cả người đầy vẻ phong lưu bước từng bước vào trước sảnh lớn tây viện của vương công phủ, cười hỏi. Nàng thế này mới vài ngày không trở về, trong phủ còn có chuyện tốt ?

Ngồi ngay ngắn tại chính sảnh là vị nữ chủ tử tuổi đã trung niên tuy không phải là thập phần xinh đẹp nhưng khí chất cao quý thì toát ra toàn thân , tư thái ung dung lại càng khiến vẻ quý phái bộ lộ rõ ràng hơn. Lúc này thấy Phong Vân đã trở lại, lập tức phát phát tay bình lui chung quanh hầu hạ nhân.

-“Đúng vậy, có chuyện tốt , có người thành thân.” Mỹ phụ trung niên hướng Phong Vân cười cười.

“Ách?” Phong Vân đi vào đại sảnh tùy ý chọn một vị trí ngồi xuống, ngón tay nhịp nhịp xuống bàn suy đoán :“Có phải hay không trưởng tử của nhị thúc , Phong Thừa.”

Đại vương công của Hách Liên vương phủ , cũng chính là Phong Vân gia gia, tổng cộng có ba nam nhi , năm nữ nhi, nữ nhi gả đi ra ngoài không tính, con lại đều ở tại trong phủ. Cha Phong Vân là con trưởng, theo lý thuyết thì nàng- Hách Liên Phong Vân nên là con trai , là cháu đích tôn mới đúng. Đáng tiếc, Nương của nàng bụng cũng không chịu thua kém, sinh liền hai nữ nhi, điều này khiến cho nhị thúc được đi lên, sinh cho vương phủ một đứa cháu đích tôn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Giả phượng hư hoàng (7)

Mặc dù Phong Thừa là đứa cháu trai đầu tiên , tuy rằng chỉ là hàng thứ nhưng dù sao cũng là con cháu của vương phủ thì phải tuân theo quy củ của Á Sát công quốc , cháu chất của con trai trưởng vẫn có vị thế hơn. Bởi vậy việc này nói chung là cũng có ít nhiều đầu đá gay gắt. Mà Phong Vân năm nay mười sáu tuổi, mà Phong Thừa mười tám tuổi. Người trong vương phủ có thể thành thân cũng có thể là hấn đi .

-“Không phải.” Nhưng mà Phong Vân lời nói tưởng nắm chắc vừa thốt lên xong, nương của nàng liền trực tiếp nàng hoàn toàn phủ nhận.

-“Không phải?” Phong Vân kinh ngạc :“Kia còn có ai có thể thành thân?”

Mấy người trong phủ cho dù là cháu gái có thể xuất giá, nhưng mấy đứa kia tuổi cũng còn quá nhỏ đi.

-“Con cháu của Vương công phủ thành thân đầu tiên, như thế nào thì cháu đích tôn mới có tư cách.” Trung niên mỹ phụ nhìn Phong Vân, thanh âm thực ôn hòa.

Bất quá ngữ điệu ôn hòa kia lại giống như một đạo kinh lôi đánh vào đỉnh đầu của Phong Vân.

-“Cháu đích tôn t? Nương thật là biết vui đùa nha , muốn ta thành thân?” Phong Vân kinh ngạc , không dám tin nhìn nương của nàng , tay lại chỉ vào chính mình như muốn xác nhận lại cho rõ hơn. Nàng vốn là nữ nhi , cái sự tình này cho dù cha nàng cũng không biết, trong phủ những người khác cũng không một ai biết biết, nhưng là nương của nàng biết a.

Nàng như thế nào thành thân? Nàng lấy một nữ nhân về làm cái gì?

Trung niên mỹ phụ nhìn Phong Vân vẻ mặt đang kinh ngạc, bà mỉm cười trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, sau đó nhìn Phong Vân nói:“Vân Nhi, ngươi có biết người sinh ra đã muốn chậm hơn Phong Thừa hai năm, nếu là bị hấn giành thành thân trước, có con, vương công phủ này”

Nói cũng không có nói hết, mập mờ nhưng Phong Vân tự hiểu cái ý tứ kia , ở trong phủ sinh hoạt mười sáu năm như Phong Vân, như thế nào còn có thể không rõ. Nay Hách Liên đại vương công tước vị, chỉ có thể là con trai kế thừa. Hiện tại tam huynh đệ cha nàng, đã muốn tranh đấu gay gắt thiệt nhiều năm, cho nên việc nàng là con trai giả là lợi thế tốt nhất. Mà hiện tại, lợi thế này nếu kéo theo đến đời chất thì lợi thế này mới thêm vững chắc.

Phong Vân dùng tay nhu nhu mi tâm:“Lão nương, ngươi không biết là ngươi đang giảng thần thoại sao?”

Năm đó khi nàng được sinh ra là vì nương của nàng bức thiết cần một cái con, cho nên nàng cũng phải giả trai , chính là mười sáu năm rồi a .

Mà hiện tại, nếu nàng không thành thân trước thì tình thế thật là khó giải quyết. .

Nương nghe thấy lời Phong Vân nói ,thật sâu thở dài, đi xuống đến bên Phong Vân, ôm lấy đầu nàng ấy này nói:

“Nương biết là nương ích kỷ, ủy khuất Vân Nhi nhiều năm như vậy, bây giờ còn bắt Vân Nhi làm như vậy, thật sự là nương hơi quá đáng.Chính là, Vân Nhi, chạy tới bước này rồi , chúng ta đã muốn lui không được .”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Giả phượng hư hoàng(8)

Á Sắt công quốc ai chẳng biết Hách Liên Phong Vân là nam nhân, là cháu ruột của Hách Liên vương công , nếu nói ra là nữ ,chỉ là sợ đắc tội mà mất mạng cả nhà thôi.Phong Vân nghe vậy không hề rầy, Nương của nàng thấy vậy càng gắt gao ôm lấy Phong Vân, trầm giọng nói :

-“Vân Nhi, nhiều năm như vậy nương cũng tưởng đem thân phận của ngươi bại lộ ra ngoài, cho ngươi có được một cuộc sống tự do tự tại.Nhưng là, hiện tại có muốn như vậy cũng không được,tất cả đều vì tranh đoạt vương vị, vì vậy trong lúc đó quyết đoán nương sợ là khó giữ được địa vị,hiện tại tình huống ngươi đã rất rõ ràng.Này,đã muốn đề cập đến thay đổi vương vị.”

Phong Vân nghe thế thì không nói gì,chi tỏ một cái xem thường.Nàng lúc trước đáp ứng giả dạng làm nam tử, chính là bởi vì có thể tự do tự tại, vô câu vô thúc, nàng chỉ sợ cậu của mình,cho nên phải giả dạng nam nhân liên giả dạng nam nhân, không sao cả. Nếu sớm biết rằng sau này sẽ gặp phiền toái ,nàng còn muốn giả trang nữa sao.

Á Sắt công quốc ,quốc chủ họ là Hách Liên, nói trắng ra thì nàng cũng mang dòng máu của hoàng gia ,tính ra nàng cùng với hai huynh đệ của gia gia đều là anh em ruột thịt.Quốc chủ đương nhiệm trọng tình, cưới một vị chính cung ,cùng hai ba vị thiên phi.Mà chính cung lại là muội muội của mẹ nàng,quan hệ không thể nói là không gần.Mà trọng tình là trọng tình,chính cung nhiều năm như vậy vẫn giữ vững,mà thiên phi lại thêm hai người.Lần này, tọa trụ là chính cung, ở bên gối cùng quốc chủ mà thôi a,cư nhiên có thể thuyết phục quốc chủ cho phép nàng quá tử nữ mà cải trang thành nam nhân.

Mà đối tượng được chọn là người thừa tự, ngàn vạn lần tuyển chọn sau cùng lại dừng ở trong phủ Hách Liên vương công. Cùng quốc chủ là huynh đệ vương tộc, cùng vương hậu là thân tỷ muội,vậy thì còn có ai có tư cách mà so sánh với Hách Liên Phong Vân cơ chứ.Nếu không bởi vì quy củ của Á Sắt công quốc mặc dù có chút thiên vị ,dù sao có thân tử không lập, mà ngoại nhân, đây thật sự là có điểm quá mức,thế nên các đại thần vẫn là có ít nhiều phản đối.Hơn nữa Phong Vân vẫn biểu hiện hoàn hảo khó có thừa, năng lực không đủ.Nếu không chỉ sợ hôm nay Phong Vân đã sớm được tôn lên làm hoàng thái tử rồi.

-“Đối với vị kia trí kia ta không có hứng thú,đối với việc thành thân lại càng không có hứng thú.” Đào cặp mắt trắng dã, Phong Vân quay đầu tà tà nhìn nương của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Giả phượng hư hoàng (9)

Nàng -Hách Liên Phong Vân kiếp này chính mình là tự do tự tại, có thể làm một người phú quý , tiêu sái cả đời.Này chỉ vì lục đục chuyện này, nàng trải qua quá nhiều lắm, không nghĩ lại phải trải qua những việc nàng không có hứng thú.Nương của Phong Vân vừa nghe, nửa ngày gật gật đầu nói:“Hảo, nếu Vân Nhi không nghĩ, vậy nương cũng không ép ngươi.” Dứt lời cư nhiên xoay người bước đi.

Phong Vân thấy vậy bất đắc dĩ hạ ánh mắt, thân thủ nhu nhu mi tâm:“Nương, người đối chiều thức củ đi được không?”

Nương của Phong Vân lúc này đã muốn đi tới chủ vị, thân thủ lấy ra tấm lụa,mặt trên đã sớm dọn xong một mâm bạch lạng, chuẩn bị đi thất cổ.Nghe dưới chân không ngừng một bên hướng phía sau đi, một bên nói:“Vị nương cũng tưởng có thể đổi, chính là không có cách nào, Vân Nhi không muốn, vậy nương chỉ có con đường này.”

Phong Vân dựa vào ngồi ở bàn hoa dựa vào ghế lớn, thấy vậy giật nhẹ tóc, không nói gì nửa ngày xem thường,lại nói:“Chỉ một lần lần này thôi,lần sau sẽ không có đâu.”

Lời của nàng vừa nói ra, nương của nàng lập tức mặt mày tươi cười xoay người đi trở về.

“Vi nương đã biết Vân Nhi chính mình đã nghĩ thông suốt, nương mặc dù có sai, nhưng chung quy cũng chỉ vì suy nghĩ cho Vân Nhi.” Vị thiếu phụ trung niên trước mặt Phong Vân mà trấn định.

Phong Vân hai chân đặt ở ghế trên, nghe những lời này thì tà tà khoi mào mắt, miệng cũng không buồn nói chuyện. Nàng không ngu ngốc, nếu thực bị bắt làm con thừa tự của Vương gia đi nữa, thì một ngày kia thân phận của nàng sớm hay muộn cũng sẽ bị bại lộ mà thôi. Khi đó phỏng chừng phủ của Hách Liên vương công nhất định mọi người trong phủ có thể bị luận tội khi quân, mà chính nàng lại càng không phải nói tới.

Mà hiện tại, nếu nàng cưới thì, kia có thể trở thành công quốc thái tử vương hậu, như vậy nàng chính là làm con thừa tự việc này tính đi tính lại càng cảm thấy lo lắng.

-“Trước tiên là ta nói về, ta cũng không muốn hại người khác, người làm cho ta chính mình đi tuyền.”

-“Vân Nhi yên tâm, nương lúc này đây tìm tức phụ cho ngươi, tuyệt đối Vân Nhi sẽ thích.”

Phong Vân trong lời nói vừa mới mở miệng, nương của nàng liền trực tiếp đánh gãy, trên mặt lộ ra một tia cười quỷ dị chứa đựng huyền cơ trong đó. Phong Vân cao thấp đánh giá nương của nàng vài lần, hai mắt nheo lại, có vấn đề là có vấn đề a.

-“Vậy vì Vân Nhi ta đã chuẩn bị, hết thảy đã muốn chuẩn bị cho tốt, ngày mai chính là giờ lành.”

-“Cái gì, ngày mai, thực là chả có cái gì vui đùa.”

Gió thổi nhẹ, cảnh xuân tháng ba thực sáng lạn.

Hôm sau, phủ Hách Liên vương công người đến người đi, không khí vui mừng dào dạt, ngựa xe như nước tân khách tập hợp rầm rộ, cơ hồ có thể so sánh với đại hôn trong hoàng cung của điện hạ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Giả phượng hư hoàng (10)

Mặt trời đã lên cao, Á Sắt công quốc hiện lên rực rỡ trong ngày mới.

Tiệc cưới được tổ chức vô cùng long trọng, làm cho Phong Vân một thân mang một sắc màu đỏ thắm. Xem ra, nương của nàng sớm đã có mưu đồ, toàn kinh đô mọi người đều đã biết, duy nhất chính mình là đương sự lại không biết chút gì. Khó trách lúc này đây, như vậy khẳng khái làm cho nàng đi thay trang phục lâu như vậy, còn mang ra bên ngoài chơi hai vòng, thật là.

-“Giờ lành đã đến, tân lang cùng tân nương giao lễ.”

Ánh mặt trời sáng lạn, đủ các loại âm thanh tán dương. Quần áo mũ phượng khăn quàng vai, một màn ti hồng khăn voan, tân nương bị người nâng tay thông thả mà đến. Trông rất cao a. Phong Vân nhìn thấy rõ đáng đi cứng ngắc của tân nương, ngẩng đầu nhìn thân ảnh cao cao kia, cư nhiên so với nàng còn cao hơn mấy phân đi.

Tân nương có phải hay không rất khôi ngô?

Hiển nhiên có cùng ý tưởng tương tự với nàng, chung quanh tân khách lập tức có người nhẹ nhàng đứng lên nói thầm. Nhìn xem thân thể của tân nương, cư nhiên so với chú rể còn khỏe mạnh hơn, này. Bất quá nghe nói tân nương lai lịch rất cao, là công chúa của công quốc, kia khôi ngô liền có điểm khôi ngô đi, vô phương, thật là vô phương. Ở một mảnh có tiếng nói nhỏ, Phong Vân miệng cười cương cứng lại, tiến lên kéo tân nương từ trong tay hồng trù.

-“Nhất bái thiên địa.”

-“Nhị bái cao đường.”

-“Phu thê giao bái.”

“Kết thúc buổi lễ.”

Cùng với hai chữ kết thúc buổi lễ, tiếng pháo liên tiếp mà vang lên, các tân khách liên tiếp chúc mừng tiếng vang triệt ở trong đại sảnh của vương công phủ.

. Á Sắt công quốc có quy củ, càng là người tôn quý, lễ tiết thành thân càng phải mang đậm phong cách cổ xưa.

Lễ thành hôn hoàn tất, vương công phủ cũng không náo nhiệt chuyện của Phong Vân, vì họ đều là gia gia, lão cha, thúc thúc. Nàng là chủ rể nên đương nhiên phải vào động phòng.

Hậu viện Tây phủ, động phòng hoa chúc.

Phong Vân cho người hầu hạ cùng xướng lễ nhân lui xuống, trong căn phòng to như vậy, lập tức cũng chỉ còn lại có hai người là Phong Vân cùng tân nương. Phong Vân một thân hi phục, ngồi ở phòng trên bàn là tiệc rượu, chuẩn bị bung lên rượu giao bôi, mục đích bản thân đến một ly, uống điếu. Nàng thật là khát nha. Vài chén rượu hạ xuống, Phong Vân tinh thần bình tĩnh, cảm thấy những sự việc phát sinh hôm nay cũng thật là hoang đường.

Nàng thì không sao cả, đối với cái gì danh tiết căn bản là không coi trọng, bất quá là tân nương của nàng há có thể như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Giả phượng hư hoàng (11)

Lắc đầu, Phong Vân quay đầu nhìn tân nương đang ở bên giường, tân nương giống như không khí vậy, vẫn ngồi không nhúc nhích. Hơi thở trầm thấp, hữu khí vô lực, này... Tân nương cũng chẳng phải có thái độ bình thường sao?.

Có phải là nương đã ép buộc nàng ta? Phong Vân đáy lòng có chút lo lắng. Cả hai người bọn họ có lẽ ai cũng có tâm tư của riêng mình. Nghĩ vậy, Phong Vân cười cười, đứng lên hướng tân nương đi đến.

Tính ra việc này với thân nữ nhi như nàng, nhưng thực tế, vì cái trang nên Hách Liên Phong Vân lại là Á Sắt công quốc kim cương cấp đơn độc thân hán, cự nhiên cưới vợ cũng là việc cần phải làm, tuy rằng đây chẳng phải do nàng tự nguyện.

Nàng chẳng muốn biết nương nàng cấp cho tân nương thứ quý gì.

Bình tĩnh, cố trấn an đứng trước mặt tân nương, Phong Vân nghĩ nghĩ mở miệng: “Nương tử”

Một thân nổi da gà lập tức bao phủ lên Phong Vân. Phong Vân cơ hồ run lên, nương tử kia không chút phản ứng. Con mắt khẽ nhúc nhích, khóe miệng giương cao, thân thủ hướng về phía chiếc khăn voan kia đi đến. Thú vị thật! nàng thật sự muốn biết nương tìm nương tử như thế nào cho nàng đây?

Ý nghĩ vừa mới lộ ra trong đầu, khăn voan vén lên, một khuôn mặt hiện ra, cho dù đã từng tưởng tượng nhiều trường hợp, Phong Vân vẫn trọn vẹn cả hai mắt lên.

-“Cái, cái quái gì thế này. Có làm không?” Một câu theo bản năng phát ra, Phong Vân lùi về phía sau vài bước, rồi mới có thể bình tĩnh được trở lại. (Mei: không sốc nặng sao? phục tỷ >_

Trước mắt, một thân nữ phượng khăn quàng vai tân nương, nhìn xem rất tốt, phi thường tuấn lãng, phi thường có khí chất, phi thường ánh mắt hấp dẫn người khác, phi thường cao quý, phi thường.....

Phong Vân cảm thấy dùng từ gì trên con người này cũng không có sai cả.

Đây quả là một mỹ nhân tuyệt thế. Nhưng là, duy nhất một điểm sai là, mỹ nhân này là... người này là... người này....

Người này không phải là mấy ngày trước đây tại bên hồ kia, chính là tên bạo ngược bị trúng độc của Tiểu Thực sao? Chính là ngày đó một đầu tóc dài hiện tại không hiểu sao lại biến thành tóc ngắn. Hơn nữa, ”tân nương” lại đang một thân hi phục đỏ thắm rực rỡ cũng có phần lạ lùng. Bất quá lúc trước kia một thân huyết y tóc dài bay lên, một kiếm đẹp yên thanh son, cho nàng lưu lại ấn tượng quá sâu.

Cho dù có thay đổi địa điểm, dung mạo có lộ ra hoàn toàn, giờ phút này nhắm mắt lại, người có vẻ thực suy yếu, toàn bộ sát khí cùng cuồng ngạo kia biến mất, nàng cũng sẽ không nhận là mình sai.

Chết tiệt, cự nhiên vợ bé nhỏ của nàng lại là cái tên yêu tinh này này. Lão nương của nàng kia đến là thần thông, cho nàng một cái bức như vậy. Khoé miệng cười trừ, Phong Vân cơ hồ yếu thét dài: “Lão nương, nàng cho ta một sự kinh hi quá lớn, thật sự là quá lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Người tình ta nguyện (1)

Bình tĩnh, nhú mảy, cắn răng.

Phong Vân nhìn xem nam nhân yếu đuối trước mặt, cúi đầu nhìn quần quanh trên cánh tay của mình, một khối ngọc hoàn Tiểu Thực. Thận trọng lo lắng có phải hay không nên để Tiểu Thực đi cắn một ngụm.

“Nữ..... Nhân.....”

Khẩu khí của phong Vân vẫn đang lo lắng, nam tử đang nhắm nghiền đôi mắt kia cũng đã chậm rãi từ từ mở mắt ra, kéo theo khoé miệng nhắc xéo nhẹ răng, cơ hồ có thể xé nát bầu không khí giá lạnh.

Phong Vân giương mắt, một bên vuốt cổ họng, một bên nhìn thẳng hắn.

Nam tử kia thấy vậy, ánh mắt đầy vẻ sát khí bỗng chốc bay đi.

Chết tiệt, hắn thật vất vả chống đỡ cái gì mà thực nhân hoa độc, kết quả công lực hoàn toàn bị mất, không nói là còn bị giả dạng nữ nhân để thành thân, chẳng khác gì bị ném xuống giếng(>_

Nhẫn, hắn phải nhẫn. Chỉ cần hắn làm tốt, hắn sẽ diệt cả gia tộc nhà nàng. Nhưng là, không thể nhẫn được nữa là, nữ nhân này cự nhiên hiện tại lại muốn động thủ với hắn, lại muốn đưa hắn đi gặp Diêm Vương, chết tiệt thật, thực sự làm người ta không nhẫn được nữa.

-“Lá gan quả nhiên không nhỏ”

Sát khí bốn phía, bạo ngược càng tăng lên. Phong Vân ở bên giường nhìn nam tử sát khí ngập trời, đánh giá, đánh giá hắn ta. Nửa ngày sau, đột nhiên, Phong Vân giống như nghĩ đến cái gì, nở nụ cười. Vung tay áo tùy tiện ngồi xuống: “Nương tử, thay lời khác đi, ta nghe mãi câu này rồi.”

Lời này vừa nói ra, bạo ngược của nam tử đã tức tới mức tức ra khí hộc máu. Sát khí kia, tạch tạch, lên mức cao nhất rồi.

-“Có gì khác hay không ngoài việc phóng ra sát khí, người hiện tại giống như một xác chết vậy, gì cũng không làm được, trên người đầy sát khí, ta tính đem người đập cho kêu răng rắc, xem người giận như thế nào?” Phong Vân thấy vậy ngược lại chậm rãi xuống dưới, mỉm cười một bên thân thủ giống như nam tử.

Lập tức, nam tử kia duy trì không được đồ gục xuống giường.

-“Nương tử thực nhiệt tình.” Phong Vân thấy vậy bốn cợt nở nụ cười.

Nếu là ánh mắt có thể giết người, Phong Vân sớm bị thiên đao vạn quả.

-“Nữ nhân, người sẽ vì người hôm nay sờ tác sờ vi, trả giá đại giới.” Lời nói lạnh như băng của nam tử kia phát ra gần từng chữ một. Đó không phải uy hiếp mà là một sự chết chóc thật sự báo trước.

“Điều kiện đầu tiên để đạt được là, người phải sống sót được đã nha.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Người tình ta nguyện (2)

Phong Vân tiện tay với lấy quả táo bỏ vào miệng tiêu sái ra khỏi giường, nhẹ nhàng băng quơ nhìn nam nhân liếc mắt một cái.

Ý tứ trong lời nói rất sâu.

Nam nhân nhìn Phong Vân nhẹ nhàng băng quơ đang hướng con mắt về phía hắn, lại chất chứa bao nhiêu là thâm ý trong ánh mắt, theo hàm răng bung ra được mấy từ: “Người muốn thế nào?”

-“Thật thông minh.” Phong Vân nghe vậy khoé mi mỉm cười, đồng thời đưa cho tên nam nhân cơ hồ chẳng động đậy được chút nào một quả táo.

Nam nhân tròn tròn mắt, cơ hồ nháy mắt liên tục cắn gọn một phần quả táo.

Phong Vân cũng không thèm quan tâm tên nam nhân bạo ngược này, một bên cầm hoa sinh, một bên chậm rãi nói: “Người sáng mắt trước mặt không nói tiếng lóng, lai lịch của ngươi ta đoán không ra, cũng chẳng muốn đoán. Ta chỉ biết hôm nay ta nếu để lại ngươi, thì tất cả các tâm phúc của ta đều gặp hoạ lớn, cho nên trước mắt giết ngươi là giải pháp hợp lý nhất.”

Lạnh nhạt như sương khói, lời nói vang vào bên trong tai nam tử, sắc mặt vốn đã lãnh khốc lại tỏa ra sát khí kinh người.

-“Bất quá, con người của ta tâm tính thiện lương, cứu người một mạng còn hơn là xây bảy tòa tháp độ thiên. Ta là tích đức nha.” Phong Vân tao nhã ném ra một viên hoa sinh, ăn luôn.

Lời này dừng trong tai nam tử, lập tức mắt nhắm lại. Giết người không chớp mắt mà còn bày đặt tâm tính thiện lương, bày đặt tích đức. Con mẹ nó, gặp qua không biết xấu hổ, chưa từng thấy qua loại người không biết xấu hổ như vậy!

Phong Vân không để ý tới phản ứng của nam nhân kia, thản nhiên vừa ăn, vừa nói chuyện: “Ta cho ngươi một con đường sống, ta cần một tân nương, ngươi tiếp tục làm nương tử của ta.....”

-“Mơ tưởng.” Câu nói của Phong Vân còn chưa kịp dứt thì nam tử kia đã hùn hùn sát khí, cơ hồ lửa giận có thể thiêu rụi cả rừng thành tro.

Phong Vân mắt lé quét hán liếc mắt một cái, gật gật đầu: “Ân, nam nhân có thể chịu chết không thể chịu nhục, có cốt khí, thực không sai, bất quá, ngươi nghe ta nói cho xong đã”.

Dứt lời, dừng một hơi, tiếp tục nói: “Ngươi làm nương tử của ta, ta sẽ bảo đảm an toàn cho ngươi ở trong này, giúp ngươi khỏi hán mới thôi. Nếu muốn hiện tại chết, cho ngươi nhón nhón ngoài vòng quan phủ, thế thì chả khác toi mạng luôn đi. Vẫn là nên biết thời biết thế, nhẫn nhịn làm thiếp, về sau ăn miếng trả miếng, tất cả là tùy ngươi thôi”

Nói cho hết lời, Phong Vân cúi người cúi đầu đối diện nhìn lên hai mắt của tên nam nhân bạo ngược, chậm rì rì nói: “Đuổi giết ngươi là ai không cần ta nhắc nhở ngươi. Và hiện tại nội công của ngươi đang ở mức nào thì không cần ta nhắc nhở ngươi đâu nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ngươi tình ta nguyện (3)

-“Hôm nay, ta có thể không giết ngươi, nhưng chỉ cần ta tiết lộ tin tức ra ngoài, chắc chắn, sợ rằng ngươi... không ra nổi kinh đô này đâu.”

Có thể đuổi giết hán đến tận đây, một công quốc bé như công quốc A Sát này, nếu không có người giúp hán, hậu quả không cần nhiều lời đi.

Nói đến đây, Phong Vân nhẹ nhàng cười: “Công quốc của ta tuy nhỏ, ta cũng không phải người có quyền cao chức trọng gì, bất quá, ngươi yên tâm. Nếu ta đã quyết định thì nhất định có khả năng bảo vệ ngươi”.

Nói xong Phong Vân trực tiếp ngồi xuống bàn, quyết định vui vẻ càn quấy bàn ăn một trận.

Nên nói đều đã nói rồi, sự việc bên trong lợi hại ra làm sao, nếu hán nghĩ cũng không rõ vậy hán cũng không đáng mặt làm nam nhân a. Nhất thời mà đã không nhìn được, chịu không nổi một chút nhục, cứ thế rồi sẽ thất bại, người như vậy thành được đại sự sao?

-“Được” Phong Vân còn chưa kịp ngồi yên ổn, phía sau một tiếng leng keng hữu lực mang theo điểm nghiêng răng nhiên lợi liền vang lên.

Mạnh mẽ, cương nghị, quyết đoán, quả nhiên là kẻ biết nhìn thời thế. Đúng là một nam nhân không đơn giản a! Phong Vân trong đầu ý niệm khẽ nhúc nhích, trên mặt lại giờ lên vẻ tươi cười, xoay người nâng tay, hướng tới nam nhân sắc mặt hiện đang vô cùng khó coi nói: “Một lời đã định, vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Dứt lời cười tùm tùm, tiêu sái tiến lên đích thân đem chén rượu tới chỗ nam nhân: “Như vậy tốt lắm, về sau cầu về cầu, lộ về lộ, ngươi không thể tìm ta gây phiền toái cũng không thể tìm gia tộc ta thanh toán nợ nần, càng không thể tìm công quốc Á Sát của chúng ta gây sự. Nhớ, ta là ân nhân của ngươi. Đáp ứng liền uống, không đáp ứng, sẽ không uống”.

Ngữ tốc cực nhanh nói xong, Phong Vân trực tiếp đưa tay đem chén rượu ép buộc nam nhân uống xuống, không để cho nam nhân có một cơ hội nói không.

-“ Là nam nhân , lời nói đáng giá ngàn vàng a ”. Xong, ván đã đóng thuyền rồi , người chạy thoát bằng trời.

Sắc hồng trong mắt dần tối sầm, càng ngày càng lạnh lẽo , nam nhân cơ hồ muốn tức hộc máu.Hắn nghĩ phải nhẫn nại , nhưng chỉ là nhẫn nhất thời mà thôi, về sau trực tiếp tiêu diệt Á Sát công quốc nhỏ bé ,càng đừng nói đến nữ nhân ác độc này, Nhưng , hiện tại

-“ Tốt lắm, tốt lắm, đến, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc a . Nương tử, vì phu hầu hạ người ngủ.”

Lời nói nhẹ như gió, Phong Vân cười tựa như một con hồ ly. Chính là lòng mi cong vút vượn dài lại che dấu hết thấy đáy mắt một mảnh minh bạch sáng rõ.

Nàng, Hách Liên Phong Vân cũng không phải người hồ đồ nha .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Người tình ta nguyện (4)

Hiện tại có vẻ như giết nam nhân này là quyết định tốt nhất nhưng trên thực tế, đó mới là quyết định tệ nhất.Một người mạnh mẽ như vậy, cả người đều là quý khí áp chế người khác, đằng sau làm sao có thể không có thể lực lớn bảo hộ chứ .

Á Sát công quốc quá nhỏ, có người có thể đuổi giết hắn đến tận đây, điều đó chứng tỏ chắc chắn có dấu vết lưu lại.Mà nay, nam nhân đã vào tay ta ,chắc chắn chuyện này sẽ có người biết đến , mà có người biết đến liền tuyệt không thể “thiên y vô phùng” * .Hậu quả của việc giết hắn... không cần nhiều lời.Không thể giết, cũng không thể để cho hắn đi, bởi vì việc này đã khiến hắn ghi thù trong lòng, thả hắn đi ư ? Khác gì mời hắn mai sau quay về cắn lại ? Tính toán như vậy thì chỉ có một việc có thể làm chính là dùng hắn , dù sao nàng cũng đang thiếu một vị tân nương tử. Đồ có sẵn rồi, không dùng thì thật quá lãng phí.

Trên chiếc giường êm tân hôn , nam nhân chống lại cái cười tủm tỉm đầy ý vị của Phong Vân , trong mắt hắn là sát khí cuộn cuộn.

-“ Người , người , nữ nhân chết tiệt , người cứ chờ đây .”

-“Được, được, ta chờ...”

Bên ngoài căn phòng , bọn người làm nghe lén cười cười. Đi ngủ, đi ngủ. mau đi ngủ a.Nghe mà xem , thế tử của họ hẳn thật là ôn nhu với tân nương nha .

Gió đêm thổi nhẹ không biết trong phòng đang diễn ra một đêm động phòng hoa chúc long phượng điên đảo.

Hôm sau, ánh mặt trời chói mắt, cảnh sắc tươi đẹp, tràn đầy mùi hoa.Bên ngoài tân phòng, nô bộc sớm thành đàn chờ hầu hạ.

Bất quá hôm nay là ngày thế tử của họ bọn hắn đại hôn nha , trẻ hơn một chút cũng là điều bình thường, bọn hắn có thể chờ,có thể chờ, ha ha.

Mà lúc này trong tân phòng .

-“ Người dám cho ta mặc nữ trang .” giọng nói trầm thấp, đè ép sự tức giận như gió lốc sẵn sàng bùng nổ, nam nhân dựa vào giường, nhìn chằm chằm nữ trang trong tay Phong Vân, thanh âm lạnh như băng .

Phong Vân thấy vậy cười cười một chút. Thực sự là phiền toái nha .Nghĩ nghĩ, Phong Vân búi tung đồng quần áo tìm thấy một bộ áo ngắn quần dài màu vàng đậm, trung tính, nam nữ đều mặc được ném cho hắn.Trải qua một tối nghỉ ngơi, nam tử tinh lực tốt lên không ít, được liệu cũng đã lui đi một chút. Lần này có thể chính mình mặc được quần áo .Nam nhân một bên mặc, Phong Vân một bên nhìn mặt hắn cân nhắc. Ai da, Rất nam nhân, rất khí khái nha . Nàng thầm nghĩ hóa trang hẳn thành nữ nhân cũng thật là khó khăn rồi đây . Nếu làm không được, thôi thì cứ để nguyên khuôn mặt như thế cũng tốt lắm. Nghĩ thế Phong Vân lập tức giờ tay, bắt lấy mặt nam nhân , dán cái gì đó lên cổ hắn . Nam nhân lập tức cứng đờ, đây chính là chỗ trí mạng của hắn . Cũng nhắc cả người, nhưng hắn cảm nhận được Phong Vân đang bôi lên cổ hắn cái gì đó .Cảm thấy không có sát khí, hắn mới từ từ thả lỏng , nhưng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Phong Vân . “ Người đang muốn diễn trò gì ? ”

Chú thích :Thiên y vô phùng : nghĩa đen là áo thần tiên không thấy đường chỉ may, nghĩa bóng ám chỉ những gì hoàn hảo không chút sơ sót.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Người tình ta nguyện (5)

- “Cải trang thành nữ nhân a” Phong Vân rõ ràng lưu loát trả lời.

Nam nhân cắn chặt răng, trên cổ gân xanh nổi lên. Cơ mà Phong Vân không thèm để ý phản ứng của hắn, cứ tự tung tự tác, nhanh tay về loạn lên.

-“Tốt lắm” Mắt đến cả nửa ngày trời, Phong Vân vỗ vỗ tay, lui ra sau từng bước, ngắm nhìn tác phẩm nghệ thuật của mình, đại công cáo thành a.

Nam nhân nghiêm mặt lại khiến gương mặt càng thêm băng lãnh, ghé mắt thoáng nhìn qua chiếc gương bên cạnh.

Hoàn hảo, không có gì thay đổi, chính là cổ giữa tron nhẵn, không có đặc trưng hầu kết của nam nhân. Bộ dáng hắn cũng chẳng thay đổi gì nhiều, một đầu tóc ngắn, người khác nhìn vào phân nửa cũng khó đoán hơn. Hừ, Miễn cưỡng còn có thể nhận, nam nhân cắn chặt răng.

-“Đi thôi, đi bái kiến phụ trưởng bối, bái kiến phụ mẫu ta, nhớ kỹ đem hơi thở toàn thân người thu hồi lại, nếu không sẽ có chuyện hy hữu xảy ra, lúc đó thì ngay cả ta cũng khó bảo toàn được cho người.” Nói xong liền lôi nam tử kéo ra ngoài.

Nam nhân khoe miệng cứng đờ, cổ họng không rên nổi một tiếng nào cả. Phong Vân thấy vậy cười cười, vốn định học hỏi người khác, thử mang bộ dáng phu thê ân ái ôm thắt lưng tân nương từ gấp cha mẹ dâng trà. Bất quá nhìn hai người rõ ràng thân cao khác biệt ... Phong Vân biết tốt nhất là nên an phận, vì thế liền nắm lấy tay “vợ yêu” của mình. Nam nhân tay cứng đờ, ngay sau đó hung hăng bắt lấy tay Phong Vân nắm chặt lại. Bất quá lực đạo của hắn cũng chẳng khiến Phong Vân nhận ra.

-“Đúng rồi, người tên gì? Đương nhiên, người có thể không nói, ta đây sẽ gọi người là Yên Nhi” Phong Vân nhướn mi, nhìn nam nhân cười cười.

Nam nhân trên trán lại nổi đầy gân xanh, khi sắp đi ra cửa phòng, hàm răng nghiến lại, không ưng thuận phun ra hai chữ “Mộc Hoàng”.

Mộc Hoàng, lấy hoàng làm tên, người này thật đúng là kiêu ngạo.

Dương liễu là lút, sinh cơ đào đạt. Hách Liên vương công phủ một mảnh vui sướng. Tại cao đường của Vương công phủ.

- “Ha ha, mau đứng lên, mau đứng lên.” Trần ngập đại sảnh đường là tiếng cười hòa thuận, cha mẹ Phong Vân tươi cười đầy mặt, xuất ra một cái phong bao lì xì đỏ thắm thật to.

-“Đa tạ cha nương” Phong Vân kéo Mộc Hoàng đứng lên, tươi cười sáng lạn nhưng ý cười không đạt đến đáy mắt. Mộc Hoàng thời điểm đó chợt cảm thấy vô cùng kinh ngạc, ánh mắt lóe sáng nhìn chằm chằm Phong Vân.

Phong Vân cười thầm một tiếng, làm như không để ý tới, lôi kéo Mộc Hoàng bái kiến trưởng bối. Mộc Hoàng khuôn mặt lạnh băng không hài lòng nhưng cũng đành phải đi theo Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đình Quá Kiêu Ngạo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Người tình ta nguyện (6)

Khó có khi nam nhân toàn thân không lộ ra vẻ cuồng ngạo cùng sát khí giết chóc, Phong Vân tương đối hài lòng. Thế nhưng, cái tên chết tiệt kia sao lại đứng yên bất động thế này? Cái chân không chịu cử động dù chỉ một chút, càng đừng nói đến quỳ lạy. Bất quá hắn được phong cho cái thân phận công chúa công quốc gì đó, thế nên Phong Vân gia gia, cha mẹ tuy rằng đang bất mãn chờ đợi, nhưng cũng không thể trách tội. Phong Vân ngoài mặt thờ ơ với thế cuộc, nhưng trong bụng thì âm thầm buồn cười.

- “Tôn nhi a, hôm nay thành thân rồi, về sau con đã trở thành người trưởng thành rồi đó, trước kia con có thể thoải mái theo đuổi tự do tự tại, nhưng giờ đã khác, sau này con phải đi theo gia gia mà học tập thêm nhiều nhiều. Biết chưa?”

Sau khi quỳ lạy một vòng trưởng bối, Phong Vân còn chưa được ngồi xuống nghỉ ngơi, Vị trưởng bối cao quý tôn nghiêm Hách Liên vương công liền hướng về phía Phong Vân dặn dò, về mặt tươi cười.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong sảnh đường đều lộ ra sắc mặt khác nhau. Bất quá, chỉ là trong khoảnh khắc ngắn ngủi đều biết khôn ngoan mà thu

hồi về mặt khác lạ lại, ai cũng nhanh chóng trung ra về mặt tươi cười tràn đầy như trước. Dễ hiểu thôi, lời nói dạn dỏ triu mến của bậc trưởng bối thì vô cùng tự nhiên, nhưng đặt vào địa vị của người quyền cao chức trọng như vương công nói ra thì lại có ý tứ ẩn sâu vô cùng lớn. Phong Vân nghe thấy lời nói của gia gia, nhẹ nhàng túm Mộc Hoàng đi đến trước mặt gia gia của nàng, cười túm tỉm đáp lời: “Con xin nghe theo lời dạy bảo của Gia gia, tồn nhi về sau tất nhiên sẽ cố gắng hết sức học theo phong tư của gia gia, sẽ chăm sóc tốt cho tân nương tử, không làm cho nàng ấy phải chịu đau đớn.

“Phốc.” Lời này vừa nói ra, Chính thê tam thúc của nàng đang uống trà liền bị buồn cười giật mình, cơ hồ văng đến hơn phân nửa nước trà trong miệng. Như một hiệu ứng, mọi người theo đó cũng nở nụ cười.

“Cái đứa nhỏ này, nói cái gì thế không biết.” Bà nội Phong Vân cũng mắng yêu nở nụ cười tươi rói.

Ở Công quốc Á Sát này, ai chả biết Hách Liên vương công yêu thương thê tử như thế nào, thật sự là vô cùng nổi tiếng nha.

Thế nên nghe được lời nói mắng yêu của lão thái quân, mọi người phía dưới càng phát ra tiếng cười dữ dội hơn. Duy chỉ có cha Phong Vân âm thầm lắc đầu.

Ấn ý của lão gia gia, cơ hội tốt như thế, ấy vậy mà Phong Vân cự nhiên lại lĩnh ngộ thành như thế, cái chính là...

- “Phong Vân a, thăm thăm thấy người thật thích tân thê tử này nha.” Chính thê nhị thúc của Phong Vân vừa cười nói, vừa đánh giá Mộc Hoàng từ trên xuống dưới. Trái lại, cái kẻ đang bị đánh giá – Mộc Hoàng thì vẫn vô cùng cao ngạo, hoàn toàn không để ý đến tầm mắt của mọi người, khuôn mặt băng lãnh như tượng. Phong Vân cũng nhìn theo tầm mắt của nhị thẩm, nàng biết mọi người đang nhìn Mộc Hoàng đầy ngạc nhiên cùng khinh bỉ. Một cái tên cao lớn thô kệch, trông chẳng khác gì một tên nam nhân chứ đừng nói gì đến chút nữ tính hiền dịu.

Cho dù hiện này hắn có cái danh hiệu công chúa đi kèm, nhưng cũng chẳng khiến mọi người nhìn hắn với con mắt khác, dù sao Hách Liên gia của nàng cũng không phải người thường...

Phong Vân lập tức tươi cười, thu vào mắt hình ảnh Mộc Hoàng một thân băng lãnh, cao ngạo, giống như thật tâm yêu thương nương tử lắm, mở miệng đáp lễ: “Đúng vậy a.”

“Ha ha, Phong Vân thích Yên nhi ở điểm nào vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Người tình ta nguyện (7)

Ngay sau đó tam thẩm của Phong Vân không bỏ qua mà truy hỏi đến cùng.

Một cái dáng người to lớn thô kệch như nam nhân như thế, lại còn có cái tên gọi Yên nhi, người người nghe và gọi đều cảm thấy ghê tởm, thật đúng là tò mò Phong Vân tại sao lại coi trọng nữ nhân giống như nam nhân này.

“Đúng vậy, như Vân Nhi nói.....”

“Vân ca ca nói.....”

Lập tức, phía dưới một mảnh phụ họa.

Không khí càng ngày càng trở nên huyền ảo, hiển nhiên không cho công chúa Mộc Hoàng một chút mặt mũi. Một đám người bên cạnh Hách Liên vương công cũng không uống, chỉ ngồi một bên xem trò vui mà cười khách quan.

Vân nhi của bọn họ tuy rằng ham chơi, nhưng là tuân thủ lịch sự, phong lưu tiêu sái, toàn Á Sát công quốc khó lòng tìm ra được vài người dễ mà có thể so sánh với hắn. Mà nghe nói bản công chúa trưởng thành vô cùng tốt, hiện tại vừa thấy cự nhiên là cái dạng này, thật sự là ủy khuất cho Vân nhi của bọn họ.

Hôm nay, nhue khí của nàng tỏa ra cũng rất tốt, một bộ dáng cao quý và lãnh ngạo. Phong Vân nhìn đường ti chị họ đang làm ồn lại mang bộ dáng vui cười, đầy mặt hiện lên ý tứ hiểu rõ.

Chỉ là nhìn thoáng qua một chút, mặt không có chút thay đổi gì, giống nhau là nàng cùng Mộc Hoàng không tí có quan hệ gì. Thích điểm gì ở hắn? Vấn đề này làm gì có khả năng khảo đến nàng. Vì chính mình là người nhân từ nên không có động thủ giết hắn, thích? cái này thực sự còn kém xa vạn dặm.

Dùng sức nhìn Mộc Hoàng nửa ngày, Phong Vân rốt cục tìm được một lý do miễn cưỡng có thể bộc lộ ra ở trên người của Mộc Hoàng. Lập tức, Phong Vân buồn cười lôi kéo Mộc Hoàng nói: “Thân thể cường tráng, rất tốt.”

Lời này vừa nói ra, ở đại đường trong nháy mắt lập tức yên tĩnh. Ngay sau đó, oanh một tiếng, kia nhàn nhạt vang lên tiếng cười, cơ hồ xốc tới tận đỉnh đi.

-“Ha ha, lời này quả thật là tuyệt.”

-“Ân, ân, Phong Vân của chúng ta đã lớn rồi a”

-“Thật sự là như thế”

Lại thêm một trận bát nháo ồn ã nơi sảnh đường, Phong Vân nhìn mặt của Mộc Hoàng từ đen chuyển sang trắng bạch, từ trắng chuyển sang xanh, từ xanh mà chuyển thành đỏ, phải nói rằng đó là một cái thay đổi thật thường.

Mộc Hoàng bất lấy tay nàng, cơ hồ muốn đem xương cốt của nàng mà bóp nát ra.

-“Nhấn nại, nhấn nại, không thể loạn vào đại mưu.” Phong Vân trong bụng cơ hồ cười đến quặn thắt cả bụng, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ mặt như ta cũng bó tay mà, thật sự tìm không thấy ưu điểm nào của người, không thể không nói như thế, thanh âm đề thấp ở bên tai Mộc Hoàng nói nhỏ.

Mộc Hoàng nghe vậy, trên mặt sắc mặt không cần phải nhìn cũng rõ. Trạng thái vô lực đem hai tay hạ xuống, Phong Vân cũng hiểu được cổ tay đã mất đi một lực lớn, tuy nhiên cũng hiểu rằng Mộc Hoàng đang cầm giận ngất trời.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Người tình ta nguyện (8)

Người ta cũng không muốn bị hạ nhục quá mức. Phong Vân thật không rõ, mấy người này thật là lạ nha, họ quên hiện tại Mộc Hoàng là tức phụ của nàng, cười tức phụ của nàng không phải là chê cười nàng sao.

Lập tức, Phong Vân quét ánh mắt qua tất cả mọi người một lượt, cười nói: “Tốt lắm, các vị trưởng bối cũng không nên cười nữa, làm tức phụ của ta thẹn thùng rồi. Ta chẳng lẽ nói không đúng? Gia gia, các người không nghĩ đến tôn tử a?”

Lại nói đến, liền đem Hách Liên vương công kéo vào. Lời này rơi xuống, trong đại sảnh mọi người đều thông minh mà lập tức đều thu lại nụ cười.

-“Đúng, đúng, lời này nói rất đúng, ha ha, cũng đã đến giữa trưa, khai yến, khai yến.” Hách Liên vương công không thích nam nhân này nhưng bây giờ hấn lại là cháu dâu, bất quá lời này của Phong Vân rất đúng, không có gì trọng yếu bằng tôn tử. Phong Vân đã nói thích, như vậy hấn liền thích.

“Khai yến.” Lập tức một lời nói của gia gia ôn tồn vang lên bốn phía.

Phong Vân thấy vậy túm lấy Mộc Hoàng, đem về mặt thi thối của Mộc Hoàng ấn đến ngồi ở bàn, mình thì ngồi ở bên cạnh hấn. Tuy rằng tước vị càng cao lễ nghi thành thân càng nặng, nhưng là nam nữ tôn ti, thế giới này cũng là thực ngang hàng, không có thuyết nam nữ tôn ti. Đương nhiên, đây là thành thân đã tiến hành xong, nhưng nữ tử sau khi thành thân quân giáo vẫn là tương đương nghiêm khắc.

Trên bàn tiệc hiểu lầm trong gia đình vừa được thông suốt cho nên mọi người đều tỏ ra rất là hòa thuận. Vì là trưởng bối vì vậy phải làm theo tôn ti, mở ra hơn mười bàn tiệc chỉ có những người thân thích, rất náo nhiệt. Phong Vân là tiểu thế tử, vốn nên gọi là tôn tử bối, bất quá hôm nay là ngày vui của nàng, liền cùng Hách Liên vương công ngồi chờ ở bàn nhất tịch.

Trong Tịch phòng, Phong Vân tùy ý ngồi, mà Hách Liên vương công cùng phu nhân lại vui vẻ ra mặt, rất cao hứng. Mà Mộc Hoàng về mặt lại lãnh khốc, không thèm quan tâm đến lý lẽ của mọi người, chỉ cố gắng mà ăn uống. Đáng vẻ kia, làm cho người chung quanh đều nhìn, đều có cảm giác giống nhau như là hấn nên là như thế này cao cao tại thượng, tự cao tự đại, làm cho thúc thúc của Phong Vân phải nhíu mày.

Phong Vân làm như không phát hiện, âm thầm đem hết thảy đều thu lại ở trong mắt. Âm thầm cười cười, Mộc Hoàng này không cho hấn gây chuyện thì tốt rồi, muốn hấn có bộ dạng khiêm tốn ư, nàng chẳng dám khản cầu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Người không đụng đến ta, ta cũng không đụng đến người (1)

Mộc Hoàng trong mắt ẩn hiện sát khí, lạnh lùng quay đầu nhìn Phong Vân. Từ lúc nhị thẩm của nàng đi tới, từ thời điểm đó Phong Vân liền chú ý. Lúc này lại thấy Mộc Hoàng lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt ý tứ rất rõ ràng, vấn đề của người, người tự giải quyết.

Nhất thời không khỏi cười khẽ, người này thật đúng là một chút cũng không thấy mệt sao. Phong Vân trực tiếp đứng dậy, thân thủ một phen bùng lên chén rượu trước mặt Mộc Hoàng, vẻ mặt mỉm cười nhìn nhị thẩm của nàng nói: “Đa tạ nhị thẩm. Bất quá Mộc Mộc nhà ta không biết uống rượu, ngày hôm qua chỉ một ly rượu giao bôi liền trực tiếp say túy lúy, hôm nay lại là ngày tốt như vậy càng không thể say như ngày hôm qua. ột ly này ta thay Mộc Mộc nhà ta uống, đa tạ nhị thẩm.”

Dứt lời, ánh mắt hạ thấp nhìn lướt qua chén rượu, lập tức bùng lên chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Mộc Hoàng thấy vậy, khuôn mặt nghiêm lại khẽ nhủ mảy, Mộc Mộc ??? Nhị thẩm của Phong Vân thấy nàng thay thế Mộc Hoàng uống, cũng vô pháp truy cứu, đành phải cười nói: “Mộc Mộc?”

Phong Vân nghe vậy thì cúi đầu cười liếc mắt nhìn Mộc Hoàng một cái, trong mắt hiện lên sự ôn nhu vô hạn: “Là nữ danh của tước phụ nhà ta, Yên nhi rất nhu nhược, ta không thích.”

- “Ha ha, cảm tình này thật là.....”

Lập tức, xung quanh một vòng không người nào không gật đầu nở nụ cười. Chỉ có Mộc Hoàng mang vẻ mặt lãnh khốc, trừng mắt với Phong Vân chỉ muốn nhe răng nanh mà cắn nàng thật nhanh.

- “Hư tác thật chi, kì thực hư chi.” thấy vậy Phong Vân hướng Mộc Hoàng mỉm cười.

Như vậy một nam tử cường hãn, không ai có thể nghĩ tới hắn lại giả dạng làm nữ nhân, hơn nữa lại lập gia đình. Còn rõ ràng hơn hắn được gọi là Mộc Hoàng, ngược lại càng làm cho mọi người không ai dám tiến tới để hỏi. Mộc Hoàng lại càng không rõ, thật sự là phải nuốt xuống dưới cái khẩu khí này, lại càng cảm thấy Phong Vân nhìn không vừa mắt.

Phong Vân thấy vậy cũng không để ý tới Mộc Hoàng, ra sức mà đàm luận cùng chúng thân thích cho chu toàn. Mọi người kính lên chén rượu nhạt như vậy, không thể cự tuyệt, nhìn qua vạn phần cao hứng. Hết tới lớp này lại lớp khác, tất cả đều là một mảnh vui mừng.

Chỉ duy nhất có Mộc Hoàng nhìn qua màu của các loại rượu độc, sắc mặt càng ngày càng trầm. Gió thổi nhẹ, ngoài cửa sổ tháng ba dương liễu theo gió mà lay động, vạn phần phiêu dật, sinh cơ dạt dào. Nhất tịch mở tiệc vui vẻ, Phong Vân túy lúy đã rồi tỉnh rồi ngủ. Chỉ trông vào mọi người đem nàng hồi phủ vào nhà mới, quảng ở trên giường. Mọi người nghĩ tới chuyện mà cười nửa ngày, cũng chỉ vừa mới rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Người không đụng đến ta, ta cũng không đụng đến người (2)

Tranh cãi lủi rủi cả một ngày, rốt cuộc đại gia đình mới yên lặng được một chút.

- “Còn giả vờ làm cái gì nữa.” Nhìn mọi người đi rồi, Mộc Hoàng ngồi ở trước bàn lạnh lùng nhìn rượu rồi liếc đến Phong Vân bên giường, âm thanh lạnh nhạt nói.

Một lời vừa hạ xuống, bản thân người nói không biết Phong Vân khoé miệng hừ nhẹ một câu, mắt từ từ mở ra.

Cười tủm tỉm xoay người nhìn Mộc Hoàng, đáy mắt chứa hình ảnh của người kia, nửa say nửa tỉnh.

Mộc Hoàng thấy vậy hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Người ở trong phủ muốn đấu tranh ta không can thiệp, người muốn xử lý thế nào ta cũng chẳng quản. Bất quá, ta nói cho người biết, ta không muốn an phận thủ thường, ta đã phải chịu nhục, ta nhất định đem bộ tộc của nhà người nghiền xương thành tro.”

Trong phủ Hách Liên Công này có biết bao nhiêu là phe phái, có bao nhiêu người muốn Phong Vân phải chết, hắn cũng chẳng quan tâm, bởi hắn vốn coi nàng như là người không quen biết. Nhưng là, nữ nhân này lại chẳng biết trong lòng đang muốn đùa giỡn gì, hoặc căn bản không muốn nói ra, đem rượu

độc kia điềm nhiên uống như uống nước lã . Nhưng quả thực sâu kín trong lòng, hần không muốn nàng sẽ chết bởi người khác.

Nhưng là rượu độc mùi loại hỗn lộn như vậy cùng uống một chỗ, có phải nàng đang ngại sinh mệnh mình dài quá chăng? Sự lãnh khốc trong lời nói hạ xuống, Phong Vân tà tà tựa trên giường, nhìn Mộc Hoàng liếc mắt một cái, sau đó nở nụ cười: “Như thế nào? Lo lắng thay cho ta à!?”

–“Người nằm mơ.” Mộc Hoàng sắc mặt xanh mét.

Phong Vân nghe lời nói vậy cười to, muốn Mộc Hoàng hần lo lắng? trừ khi trời cao sập mây hồng tan.

Trong tiếng cười, Phong Vân hé ra cổ tay, trên ngón tay bắn ra một hạt màu xanh lục : “Tiểu thực, hương vị như thế nào?”

Lời nói còn chưa dứt , chỉ thấy từ hạt màu xanh ngọc bích kia bắt đầu sinh trưởng, chỉ mấy chốc mà đã ra một bông hoa nhỏ ba màu.

Đóa hoa lúc này kiều diễm ướt át, đối với Phong Vân đóa hoa như đang làm nũng, biểu tình như muốn nói không được tốt lắm, ta đều ăn vào bụng hết rồi a.

Đóa hoa lúc này kiều diễm ướt át, đối với Phong Vân đóa hoa như đang làm nũng, biểu tình như muốn nói không được tốt lắm, ta đều ăn vào bụng hết rồi a.

Phong Vân nhất thời dùng ngón tay bắn ra một thứ về phía thực nhân hoa, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Người là tên tham ăn, cự nhiên ăn cho lắm còn tỏ ra ghét bỏ.”

Thực nhân hoa ba màu nho nhỏ, lập tức lá cây vươn ra đỡ lấy, đóa hoa uốn éo, nhảy múa sau lưng Phong Vân không ngừng kêu gào Ta tức, ta tức a.

Phong Vân thấy vậy cười ha ha ra tiếng.

Mộc Hoàng vẫn ngồi bên cạnh từ nãy giờ thấy vậy, sắc mặt dần tối đen. Chết tiệt, hần thế nào mà lại quên, trên người nữ nhân này có thực nhân hoa, người có thể nuôi dưỡng loại hoa độc biến dị ăn thịt này, không phải là muốn hại đều có thể hại được a .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Người không đụng đến ta , ta cũng không đụng đến người (3)

Hiện tại thế mà mình lại còn lo lắng thay cho nàng , quên mất rằng cho dù nàng có ăn thêm bao nhiêu độc dược, bất quá là làm thành thức ăn bón thúc cho hoa thôi.

Mộc Hoàng lập tức hừ lạnh một tiếng, không ở để ý tới Phong Vân, hai mắt khép hờ, trong tay làm kiểu dáng mặc kệ thế sự, bắt đầu tu luyện. Phong Vân một bên cùng thực nhân hoa chơi đùa, một bên mắt liếc nhìn Mộc Hoàng luyện công. Trên người hần lúc này chỉ có loáng thoáng chớp ánh điện phát ra, Chẳng lẽ, người này thật sự là nắm trong tay thiên địa lực?

Phong Vân chớp mắt, nhìn như đang thưởng thức vòng ngọc, kì thực đó chính là rễ cây của thực nhân hoa, hơi hơi suy nghĩ.

Nếu những gì nàng biết là không sai ,Áo Ảnh Đại lục hiện nay như thế chân vạc ,cơ hồ sẽ không bị lung lay, được phân chia thành ba vùng lớn, do ba hoàng thất lớn nắm giữ cai quản.

Mà cũng bởi vì diện tích quá lớn, thế nên ba hoàng thất lớn lại chia thành mười bảy đế quốc lớn , hơn nữa các đế quốc lớn còn phân biệt không ít vương quốc theo cấp bậc. Lãng nhãng hơn , các vương quốc cũng có những phân chia công quốc. Chỗ của nàng, Á Sát công quốc chính là tiểu công quốc có vị trí thấp nhất.

Nhưng chỉ nói đến Á Sát công quốc này, bình thường đã quản lí hàng vạn mẫu thổ nhượng, có thể tưởng tượng đại lục Áo Ảnh kia lớn tầm cỡ nào, ba vị hoàng đế kia có bao nhiêu quyền mà quản.

Đó chính là một phạm trù quá lớn, Phong Vân biết được cũng không nhiều lắm, dù sao Á Sát công quốc cũng chỉ là một tiểu quốc quá nhỏ bé. Bất quá, nàng biết rằng ở Áo Ảnh đại lục này, người có thể dùng được thiên địa lực là vô cùng hiếm có.

Lại liếc trộm Mộc Hoàng một cái, Phong Vân ra dáng ngồi thẳng lưng lên. Áo Ảnh đại lục này , bắt kể đầu tiên nàng sinh ra ở nơi nào đi chăng nữa thì thứ được coi trọng không phải súng ống, cũng không phải lừa đạn, mà là mỏ khoáng sản đặc biệt cùng phong cảnh thiên sơn hữu tình được thiên nhiên ban cho. Hơn nữa, Nơi này con người khi sinh ra đã có được một linh lực đặc biệt trời ban tên là dung hợp lực.

Lấy tự thân làm chủ hứng trọn linh lực của trời, dung hợp được vạn vật nhân gian, cũng thu nạp được lực lượng vũ kỹ của đối phương vũ kỹ.

Thế gian vạn vật có cao thấp, vũ kỹ này tự nhiên cũng còn có phân chia cấp bậc cao thấp. Cây cỏ không có năng lực công kích, chỉ có thể cùng chúng dung hợp linh lực bình thường nhất, có thể nói đó là phế vật.

Hệ thực vật phía trên cây cỏ chính là ma thú.

So với thực vật, có thể cùng ma thú dung hợp tiên thiên linh lực thì phải có thời gian tương đối.

Tự nhiên cái gì cũng có sự bất đồng, vì vậy mà cái gì cũng có sự phân chia cao thấp. Thí dụ như, có thể cùng ngũ cấp ma thú Phong Lang dung hợp tiên thiên linh lực, như vậy liền có Phong Lang như một tạt phong, lực lượng nhanh như tia chớp, thì đó được coi là trung phẩm.

Có thể cùng Đại Địa chi hùng dung hợp tiên thiên linh lực, lực lượng liền có Thái Sơn áp đỉnh cuồng mãnh vũ kỹ cùng thao túng đại địa, này được coi thượng phẩm.

Cao thấp bất đồng, cấp bậc bất đồng. Mà một loại khác là lực lượng siêu việt ma thú dung hợp, còn lại là cùng thiên địa lực dung hợp.

Phong, vũ, lôi, điện, hỏa, này chính là sức mạnh của thiên nhiên.

Mà có thể tóm gọn loại sức mạnh vô hình này, hơn nữa có thể cùng dung hợp tiên thiên linh lực, quả thực chỉ có thể là trong truyền thuyết mà thôi.

Được trời ban tặng như vậy, quả thực rất kinh người.

Có thể nắm giữ thiên địa lực, hơn nữa nếu người đó tiếp tục cố gắng, thì nhất định đứng đầu ở đại lục.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Người không đụng đến ta, ta cũng không đụng đến người (4)

Phong Vân nghĩ đến đây, lại nhìn Mộc Hoàng liếc mắt một cái. Cho nên, lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy Mộc Hoàng đang giao đấu, nàng sẽ không ngờ mình sẽ nhúng tay vào, thật sự là cấp bậc của nàng so với kém quá xa.

Tiên thiên linh lực vũ kỹ của Sở Ảnh Đại lục được chia làm linh giả, linh sư, đại linh sư, linh vương, linh hoàng, linh tông, linh đế, đó là bảy cấp bậc. Nàng hiện tại đến cái cấp bậc thứ nhất cũng không được tính đến. Phong Vân xoa nhẹ một chút giữa mi, nhìn tiểu thực trong tay khe khẽ cười, lắc đầu. Tiên thiên dung hợp lực của nàng chính là dung hợp với thực vật hoa cỏ – tiểu thực nhân hoa này. Như vậy, thực sự cũng khác gì phế vật cả.

Nàng nhớ, năm ba tuổi, trong phủ đã mở thí nghiệm cho nàng dung hợp lực. Hách Liên Vương Phủ kéo dài hàng chục năm nay, tốt xấu gì đều có cả. Nàng tiến vào mật thất, ma thú thượng cấp, còn nhỏ như nàng cơ hồ chưa tiếp xúc qua, không hiểu tại sao khi tiếp xúc với cây đao liên bị thương. Máu tươi nhỏ, dừng lại trên mầm tiểu thực nhân sáng đỏ một góc. Cứ thế liền dung hợp.

Bởi vậy, nhiều năm như vậy, nàng – tiểu thể tử của Hách Liên vương công phủ phong lưu bắt tại lại càng được mọi người lan truyền đi. Chỉ sợ cũng là vì như thế, chuyện lập Hoàng thái tử cũng là một trong những chuyện gây sóng gió, Ai cũng không muốn quốc vương của bọn họ là phế vật. Phong Vân nghĩ vậy, cười không ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 24: Người không đụng đến ta, ta cũng không đụng đến người (5)

Như vậy cũng chẳng sao cả, dù sao như thế nàng mừng rỡ thanh nhàn còn không kịp. Bất quá, tiểu thực nhân của nhà nàng so với hệ thực vật cây cỏ khác nhau không nhỏ lắm. Cái chính là nó có thể nghe hiểu nàng nói chuyện, biết được tâm ý của nàng. Như thế cũng không nên khinh thường nó đi. Ấu yểm nhìn tiểu thực nhân trong tay mình hồi lâu, Phong Vân mới ngẩng đầu liếc mắt một cái ra ngoài cửa sổ.

Gió lạnh phơ phất, có một loại cảm giác vừa ấm, vừa lạnh tràn ngập trong không khí.

Nhiều năm hạ độc nàng như vậy còn chưa đủ sao ? Hiện tại lại còn muốn xuống tay với thê tử trên danh nghĩa của nàng sao ? Xem ra, bọn họ là chờ không kịp rồi .Phong Vân hai tròng mắt sụp xuống, khóe miệng hơi hơi vẽ nên nụ cười .

Người không đụng đến ta thì ta cũng không đụng đến người, đã có người muốn tìm đến đường chết , nàng cần gì phải thương tiếc cho bọn họ.

-“Luu Vân, đi báo tin đi, ngày mai ta muốn mang tân nương tử tiến cung làm lễ bái kiến .” Thanh âm không to nhưng rõ ràng , kiên định.

“Rõ .” Gian ngoài lập tức có người cung kính hồi đáp.

Thời gian một ngày cũng đủ cho những kẻ lòng dạ khó lường chuẩn bị.

Gió thổi nhẹ, nhưng có chắc gì mây đen kéo đến sẽ không mưa ?

Một đêm hết sức im lặng đi qua, hôm sau, Phong Vân ngênh ngang mang theo Mộc Hoàng, tiến cung khấu kiến quốc chủ cùng vương hậu.

Cung điện của Á Sát công quốc tuy nhỏ nhưng lại hết sức tinh xảo.Rường cột chạm trổ cơ hồ tinh xảo từng chi tiết một , mỗi điểm đều ẩn chứa một vẻ đẹp vô cùng tinh xảo.

Trong Hoàng cung.

Vương hậu, khuôn mặt cùng với nương của Phong Vân có ba phần tương tự, mỉm cười nhìn Phong Vân:“Vân Nhi là người trưởng thành rồi a , về sau sẽ không được phong lưu như thế nữa, nên hồi tâm hảo hảo làm việc .Biết chưa ”

Phong Vân ngồi ở phía dưới , nghe vậy thì cười giảo hoạt nói:“Phong Vân nơi đó không hề bất hảo , Phong Vân vẫn thực nhu thuận , nương nương vu hãm Phong Vân a .”

“Người tiểu tử này.” Vương hậu vừa nghe nhất thời liền cười mắng một câu.

-“Ha ha, ở Á Sát công quốc của chúng ta , có thể cùng tỷ tỷ nói chuyện như vậy , sợ sẽ chỉ có Phong Vân .” Ngồi một bên là vài vị thiên phi trong hậu cung, bởi vì hôm nay Phong Vân mang thê tử tới bái kiến hậu cung,nên đều đến, lúc này một vị quý phi mặc lông chim không tước cười nói.

-“Cũng không phải là, tỷ tỷ luôn yêu thương Phong Vân, nhưng đúng là Phong Vân hảo , lại thông minh, bọn muội muội đều yêu thương, không riêng gì tỷ tỷ .” Một sủng phi khác cũng cười nói tiếp lời .

-“Chính là a.....”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Người không đụng đến ta , ta cũng không đụng đến người (6)

Phong Vân tựa người trên ghế, nghe vài vị sủng phi lời nói trong bông có kim thì vẫn tươi cười tao nhã mà phong lưu như trước, giống như căn bản nghe không hiểu.

Mộc Hoàng bên cạnh nàng, lại càng không cần phải nói.Hắn luôn coi mình là trung tâm, đem chuyện nữ nhân hậu cung tranh đấu không để vào mắt, khuôn mặt lãnh khốc, nhắm mắt dưỡng thần.Phong Vân thấy vậy vừa tức giận vừa buồn cười.

-“Tỷ tỷ, Phong Vân, đến ném thư, đây là Trà Phổ Nhĩ năm nay do người nhà của muội muội đưa tới, vô cùng tươi mới.”

Phong Vân cười thầm nhìn Linh quý phi nói cười làm trò trước mặt.Ngay sau đó một đoàn cung nữ đi lên, mỗi người trong tay đều bưng một chén trà nhỏ.Trà chưa đặt xuống , mùi thơm ngát kia đã muốn xông vào mũi, quanh quần toàn bộ đại điện.

-“Trà thơm quá.” Vương hậu khen một câu.

Bên người lập tức có người đi đến , thân thủ nhanh nhẹn bắt đầu nghiệm độc trước con mắt của mọi người. Đồng thời cung nữ của vương hậu đứng ở phía sau Phong Vân cũng nghiệm độc cho Phong Vân cùng Mộc Hoàng.

Bộ dáng cẩn thận như vậy , hiển nhiên là người vô cùng thân cận của vương hậu

-“Nương nương” Một phen nghiệm chứng, nước trà không độc.

Vương hậu gật gù đầu, ý bảo Phong Vân nước trà có thể uống.

-“Phu nhân.” Chỉ có mình Mộc Hoàng nhắm mắt dưỡng thần, không thèm để ý đến ai cả.

Phong Vân thấy vậy liền trung ra về mặt mỉm cười hướng cung nữ đang hầu hạ Mộc Hoàng:“Đừng nhìn thê tử ta mặt lạnh, kỳ thật là xấu hổ thôi.”

Vừa nói, tay còn nắm lấy tay Mộc Hoàng làm bộ dáng như đang trấn an .Kì thực là hung hăng cảnh cáo Mộc Hoàng một phen.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Người không đụng đến ta , ta cũng không đụng đến người (7)

Mộc Hoàng mở mắt ra, nhìn người đang ngoài cười nhưng trong không cười -Phong Vân kia liếc mắt một cái, cắn răng lạnh lùng tiếp nhận chén trà .

Phu nhân, phu nhân cái con mẹ nó .

Chén trà chạm tay , Mộc Hoàng lạnh lùng liếc mắt một cái.Màu sắc nước trà xanh đậm mang theo nhiều điểm trắng nổi.Mộc Hoàng thấy vậy nhướng mày, chao nhẹ một cái, nhìn màu sắc của nước trà , cùng với với nồng đậm hương khí lan tỏa .

-“Quý mạn đà la.” Mộc Hoàng nheo mắt lại .

Cái trò này, Khi mười tuổi cũng không biết trải qua bao nhiêu lần .Thậm chí so với cái loại này còn cao cấp hơn . “Quý mạn đà la.” Bất quá này ở nơi của hắn cũng có thể được xếp vào hàng thượng độc được , bình thường thử độc căn bản tra không được.

Mộc Hoàng thấy vậy lạnh lùng chau mày .Quay đầu nhìn mắt Phong Vân.Ở trong phủ công quốc có người hạ Phong Vân “Khinh la hương”.Quý phi nơi này hạ nàng “quý mạn đà la”.Hai cái loại này , tách ra ăn tuy rằng đều độc, nhưng là cũng không đến mức khiến người ta chết ngay được.Nhưng “Khinh la hương” nếu cùng “Quý mạn đà la” ...hỗn hợp cùng một chỗ uống phải ,thì hậu quả.....

Rõ ràng vị quý phi này cùng Phong Vân nhị thẩm là cùng một phe.Người muốn Phong Vân phải chết thật đúng là không ít đâu.

Phong Vân thấy Mộc Hoàng lạnh lùng nhìn qua, chỉ biết người này đã phát hiện ra .Lập tức liền nắm lấy tay Mộc Hoàng lắc lắc nhẹ , một bên nhìn Mộc Hoàng , ngay sau đó chậm rãi không chút để ý uống xong chén trà kia .

Mộc Hoàng thấy vậy mặt càng lạnh , một tia biểu tình đều không có, nữ nhân này chính là có uống xuống cũng không xảy ra chuyện , hắn cũng lười để ý tới chuyện nàng muốn làm.

Hắn trực tiếp buông chén trà trong tay .Hắn không sợ độc này , bất quá hiện tại thời điểm này thân thể đúng là không tốt, biết rõ có độc, hắn còn đi uống, trừ phi hắn điên rồi.

-“ Trà ngon , thật sự rất thơm.” Phong Vân cũng không bắt buộc Mộc Hoàng uống, cười nói bình phẩm mấy câu .

-“Phong Vân nếu thích thì cứ uống thêm.” Vị quý phi kia tươi cười đầy mặt.

-“Tốt lắm, cũng đừng ép buộc mình ở nơi này của bản cung, ngươi còn chưa có đi báỉ kiến quốc chủ đâu, muộn thì không tôn kính , còn không mau đi.” Vương hậu thấy vậy phất phất tay, hướng Phong Vân nói.

Phong Vân nghe thấy vội vàng buông chén trà trong tay , đứng lên nói:“Cũng không phải , cùng nương nương trò chuyện nên đã quên thời gian , Phong Vân xin cáo lui “

Vừa nói vừa túm lấy Mộc Hoàng đứng dậy .Vương hậu luôn nghĩ Phong Vân đã tạo cho quốc chủ ấn tượng tốt , thấy vậy gật gù đầu, thúc giục Phong Vân mau đi cho sớm.Phong Vân lôi kéo tay Mộc Hoàng, từ biệt các vị phi tử, nghiêng ngang hướng tiền điện của quốc chủ đi đến.

Ven đường thoang thoang mùi hoa Điếu Ngữ , từng cơn gió nhẹ thổi qua, mùi thơm lại càng nhân nhậ nơi mũi.

-“Vẫn là hoa đào trong cung là đẹp nhất .” Phong Vân y tư thái phong lưu đầy mình, vẻ mặt vui sướng cùng thả lỏng.

Mộc Hoàng đi ở bên cạnh nàng, nghe thấy lời của nàng liền hừ lạnh một tiếng:“Éch ngồi đấy giêng”

Phong Vân lé mắt nhìn Mộc Hoàng, hạ giọng cười nói:“Biết, biết, người là có lai lịch lớn , bắt quá ta hiện tại tâm tình hảo, không so đo với người .”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Người không đụng đến ta , ta cũng không đụng đến người (8)

Mộc Hoàng nghe thanh âm vui vẻ của Phong Vân liếc mắt một cái.Chưa từng thấy qua người phải uống rượu độc mà tâm tình lại hoàn hảo , nữ nhân gian xảo này nhất định bụng đầy tâm địa , không biết lại có cái chủ ý phá hư gì đây.Thật sự là làm cho người ta chán ghét, hán ghét nhất là người trong lòng tràn đầy tính kế.Phong Vân nhìn Mộc Hoàng đầy mắt hiểu được, đầy lòng hơi hơi động.Nhiều năm như vậy , còn không có ai có thể nhìn ra ý tưởng của nàng .Mộc Hoàng này cự nhiên liếc mắt một cái có thể biết được .Xem ra, nàng ở trước mặt hắn đã bại lộ hết chân tướng , cho nên những trò dối gạt này dễ dàng bị nhìn thấy . Phong Vân phát phát ồng tay áo, một chương chụp đến vai Mộc Hoàng, trong mắt mang ý cười, thanh âm lại hết sức uy hiếp nói :“Dám chán ghét ta à ,thu lại ánh mắt của ngươi đi, xem ta như thế nào thu thập ngươi.”

Mộc Hoàng mặt trầm xuống, dám uy hiếp hắn.Đời này người dám uy hiếp hắn đã sớm xuống địa ngục toàn bộ rồi.

-“Thu thập? Không biết thế từ phế vật của kinh đô chúng ta , như thế nào thu thập lão bà của hắn .” Nhưng mà không đợi Mộc Hoàng có phản ứng gì, cách đó không xa một đạo thanh âm dâm loạn vang lên, một đám người từ hoa viên đi ra.

Phong Vân quay đầu lại , nhìn nhóm người này.Năm sáu nam tử trẻ tuổi , tất cả đều là người mà nàng biết .Cầm đầu đúng là con của vị quý phi vừa rồi – Trương tử quốc chủ đương triều, đi theo phía sau hắn lúc này là hai đệ đệ nữa .Còn có một vị chính là Phong Thừa, con của nhị thúc nàng , còn lại là thế tử Tây Quốc .Toàn bộ đều đối với Hách Liên Phong Vân nàng vạn phần oán hận.Bởi vì sự tồn tại của nàng uy hiếp bọn họ hơn nữa có thể thay thế được địa vị của bọn họ.

-“Ta muốn như thế nào thu thập lão bà của ta, đó là chuyện của ta, Phụng An vương tử, ngươi chính là muốn thu thập cũng chưa có người cho ngươi thu thập đâu.” Phong Vân phát ồng tay áo, ngầm cố ý châm chọc.

Nhiều năm đối đầu như vậy, thật sự là không cần phải giả bộ làm gì.Câu nói kia thành công làm cho quốc chủ trưởng tử đen mặt.

Công chúa Gia Lăng quốc, như thế nào cũng nên xứng với vương tử như hắn, kết quả cự nhiên thế tử Phong Vân kia được, đem hắn ném qua ở một bên, thật sự đáng giận.

-“Ha ha, phế vật như ngươi rất xứng với nữ nhân này , có làm người xách giày cho bốn vương tử ,bốn vương tử cũng không thềm .” Phụng An vương tử nghiêm mặt, dẫn mấy người chậm rãi tới gần.

Lúc này hạ nhân hoa viên chung quanh bọn họ một người cũng không thấy. Hiển nhiên, là có người đã sớm phân phó qua a .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Vì sao nói là thủ đoạn (1)

- “Chính là, nhìn cái bộ dạng kia mà xem, nữ nhân như vậy cũng xứng đôi với phế vật này.” Thế tử Tây quốc với vẻ mặt khinh bỉ cùng chế nhạo nói.

-“Quạ đen cùng heo mẹ, đúng là tuyệt phối.....”

-“Ha ha.....”

Cùng với mấy người nữa tới gần, các loại ô ngôn toái ngữ hết sức vũ nhục Phong Vân mà phát ra. Phong Vân giận tái mặt, lạnh lùng nhìn lại Phụng An vương tử: “Các người thật can đảm, dám vũ nhục công chúa điện hạ, Phụng An, người không sợ ta sẽ nói cho quốc chủ?”

- “Ha ha, sợ, bọn vương mà phải sợ sao?” Phụng An nghe những lời đó, nhất thời bừa bãi mà cười ha ha. Hơn nữa hắn còn hướng sang mấy kẻ bên cạnh đi cùng mình mà nói: “Các người nghe thấy được cái gì sao?”

- “Chúng ta chỉ nghe thấy phế vật này vũ nhục vương tử điện hạ, hắn nghĩ hắn là hoàng thái tử, dám không đem điện hạ cùng chúng ta để vào mắt.” mấy người ở sau người Phụng An nhất tề mở miệng, đều tự cười tủm tỉm nhìn Phong Vân. Bao gồm cả Phong Thừa cũng là vẻ mặt oán hận cùng cười lạnh. Nơi này ngay cả một ngoại nhân đều không có, lại còn phải nghe bọn hắn ăn nói bừa bãi.

- “Thì ra là thế.” Phong Vân nhìn mấy kẻ ăn nói bừa bãi, khóe miệng lạnh lùng ngoéo một cái: “vậy chúng ta liền thử xem quốc chủ sẽ nghe ai.”

Lời nói lạnh lùng vừa phát ra, đám người Phụng An liền biến sắc. Nếu ở trước mặt quốc chủ bọn họ chiếm được niềm tin của bề trên, mà Phong Vân cũng là người của hoàng thất, lại nói đến chuyện lập Hoàng thái tử nữa.

Lập tức mặt Phụng An liền đen lại, hai bên thái dương nhăn lại. Một con vật mang dáng dấp của lão hổ với cái đuôi ngăm đen trường tiên, liền xuất hiện ở trên tay của Phụng An.

Phong Vân nhận ra, đó là dung hợp ma thú cấp sáu của Phụng An, xích luyện Hồ Vương chi vĩ, tước hiệu là kim đoạn ngọc, lực đại vô cùng lớn, có thể phá cả quả núi. Ma thú này của Phụng An quả là có tiên thiên linh lực, bất quá lại không biết rèn luyện do vậy thật sự là đáng tiếc cho một cái thiên phú tốt như vậy.

Đến nay thì chỉ còn mang dáng dấp của lão hổ cũng chỉ như một con khuyển mà thôi.

- “Người dám động thủ, ta xem quốc chủ không lột của người một tầng da.” Phong Vân nhất thời ra lời uy hiếp. Lời này mà nói quả thực chính là đổ thêm dầu vào lửa.

Phụng An vừa nghe lời kia, nhất thời lửa giận vọt tăng lên, liền hướng đuôi con mãnh hổ phóng tới chỗ Phong Vân: “Bọn vương tử có cái gì không dám, người chỉ là một cái thể tử nho nhỏ, bọn vương tử còn không giáo huấn được người chắc.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vì sao nói là thủ đoạn (2)

Chỉ thấy Xích luyện Hồ Vương nhảy một bước dài, hóa thành vài đạo hiệp ảnh hướng tới chỗ Phong Vân cùng Mộc Hoàng. Thấy vậy Phong Vân nhẹ nhàng uốn éo, liền đem Mộc Hoàng ngăn trở tại phía trước. Vài đạo hiệp ảnh kia lập tức hướng tới Mộc Hoàng mà vây quanh.

Mộc Hoàng ánh mắt vẫn lạnh nhìn, lúc này mắt trầm xuống. Còn không đợi hắn phát hỏa, chợt nghe thấy ở phía sau Phong Vân đề thấp thanh âm nói: “Già ngắt đi.”

Già vờ ngắt? Mộc Hoàng-hắn là người nào, nho nhỏ một cái dung hợp lực mà phải già ngắt, Mộc Hoàng-hắn sẽ già ngắt.....

Mộc Hoàng biểu tình kiêu căng không có dấu hiệu thỏa hiệp, Phong Vân như đã dự đoán được hắn sẽ phản ứng bình thường giống như vậy, hơi hơi nâng lên chân, hướng tới đầu gối của Mộc Hoàng đá một cước. Mộc Hoàng nhất thời lão đảo một cái, gục về phía sau. Hồ tiên của Phụng An công tới nơi, lập tức cắm vào thân thể của Mộc Hoàng, rút không ra.

- “A, công chúa, công chúa điện hạ.” ngay tại thời điểm Mộc Hoàng ngã xuống, Phong Vân một tiếng kêu to ngay lập tức hướng tới chỗ Mộc Hoàng ngã xuống liền đánh xuống một chưởng. Một mặt trực tiếp duỗi tay ra đè vào mặt Mộc Hoàng, gần như không gây ra tiếng động mà nói: “Do người thôi, tự mình già ngắt thì không chịu trách, thế thì để ta đánh bất tỉnh.”

Mộc Hoàng nghe vậy khuôn mặt nhất thời xanh mét.

- “Công chúa điện hạ, công chúa điện hạ, trời ạ.....” Phong Vân ôm Mộc Hoàng nhất thời một trận gào khóc thảm thiết.

- “Phụng An, lá gan của người thật lớn, cư nhiên dám đánh công chúa Lâm Quốc, người không sợ Lâm Quốc truy cứu, gây ra mâu thuẫn giữa hai quốc gia, lại gây ra binh đao loạn lạc sao.” Thanh âm của Phong Vân kêu lên một cách mãnh liệt, thảm thiết.

- “Hảo, chúng ta quân không được người, ta phải nhìn xem có phải hay không quốc chủ cũng quân không được người.”

Phong Vân ném ra những lời này, lập tức liền ôm Mộc Hoàng đi qua, hướng nhanh tới tiền điện của quốc chủ mà phóng tới. Phụng An vương từ vốn định là giáo huấn Phong Vân, không nghĩ một roi kia đi xuống, trực tiếp đánh bất tỉnh lâm quốc công chúa, cái này hẳn cũng không lường trước được. Nhất thời ngẩn ra.

– “Mới không phải, đại ca căn bản không đánh tới nàng, là chính nàng bị dọa mà ngã.” Ngẩn ra, sau lưng của Phụng An một người đột nhiên kêu lên.

Đồng thời hướng tới mấy người ngay đó mà nháy mắt.

– “Đúng, bốn vương căn bản là không đánh tới nàng, là chính nàng bị dọa mà ngã, Hách Liên Phong Vân người dám vu khống bốn vương.” Phụng An lập tức lấy lại phản ứng, liền hướng tới trước mặt Phong Vân chặn lại không cho đi.

Bước chân của Phong Vân không ngừng lại, một bên rộng to hét lớn: “Chính là người, chính là người đánh bất tỉnh nương tử của ta, ta muốn đi nói cho quốc chủ, muốn hẳn chủ trì công đạo cho chúng ta.”

Thanh âm kia truyền đi rất xa.

Phụng An vừa nghe liền nóng nảy, càng tưng quẫn hơn liền đuổi theo Phong Vân. Cánh tay đuổi ra, cầm trụ cánh tay của Phong Vân: “Thúi lắm, người vu hãm ta, bây giờ lại nhào đến trước mặt của phụ vương,”

Nôn nóng trong lời nói, còn chưa nói xong, Phong Vân đột nhiên xoay người, trên mặt kia không có chút gì phẫn nộ, chỉ có gian xảo mà cười lạnh.

Khinh miệt quét qua Phụng An liếc mắt một cái, đồng thời đề thấp thanh âm nói: “Cho dù ta vu hãm người, vậy thì thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Vì sao nói là thủ đoạn (3)

Lời này vừa nói ra, Phụng An liền biến sắc. Phong Vân ngay sau đó nhướn mày khẽ cười nói: “Người cùng ta có thể so sánh sao? Cho dù hôm nay là ta vu hãm người, người cũng phải chịu thôi, ai kêu người đầu thai không tốt.”

Dứt lời, rất nhanh quay đầu đi, sắc mặt lại biến đổi, vẻ mặt phẫn nộ cùng thương tâm, ôm Mộc Hoàng hướng tới tiền điện của quốc chủ. Một bên kêu la mong quốc chủ phân xử.

Mộc Hoàng từ từ nhắm hai mắt, nghe những lời xảo biện của Phong Vân, trợn mắt hơi hơi liếc mắt về một cái thân ảnh cách đó không xa. Rùng cây bên cạnh có một đoàn người đang nhanh chóng đi đến, hẳn đoán không lầm, thì người cầm đầu một thân long bào, đó chính là quốc chủ.

Mà lúc này Phụng An bị Phong Vân chọc giận hoàn toàn, gầm lên giận dữ: “Hách Liên Phong Vân, ta giết người.”

Một bên vung lên hồ tiên trong tay, hướng tới Phong Vân hung hăng đánh tới một chút cũng không thủ hạ lưu tình.

– “Điện hạ, điện hạ.” Mấy người còn lại đuổi theo từ phía sau, không khỏi tạo ra một tình huống hỗn loạn. Bị Hách Liên Phong Vân làm cho tức giận mắng, chen ép đều có thể, nhưng là không thể giết a. Nếu giết thì hậu quả. Một đám người không khỏi sợ hãi mà đồng thanh kêu lên. Hách Liên Phong Vân chính là cái phế vật, Phụng An một roi vung ra, đúng là đối thủ a. Phong Vân thấy vậy một bên ôm Mộc Hoàng chạy, một bên liền hô lớn nói: “Cứu mạng a, bá bá cứu mạng a, Phụng An muốn giết Phong Vân.”

– “Bá bá, bá bá cái mẹ người, hôm nay thiên hoàng lão tử có đến đây, cũng không thể nào cứu được người.” Phụng An bị làm cho tức giận, vung roi, hồ trào trong tay cũng đi ra, liền hướng tới phía sau Phong Vân mà phác tới. Hồ trào sắc nhọn hung hăng hướng tới trước ngực của Phong Vân.

Phía sau mấy người nhìn thấy, bị dọa cho sợ hãi, một thân mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Vì sao nói đó là thủ đoạn (4)

Phong Vân cố tỉnh vận khí trên người ,lại giả vờ ôm người nghiêng ngả lao đảo, trên lưng quần áo thùng lỗ chỗ, không có ai dám nghĩ là trên người không có vết thương nào.

-“Phụng An, ngươi thật to gan, dám mắng bá bá ta.” Phong Vân lại ngã sõng xoài , ôm Mộc Hoàng nhìn mọi thứ một cách chật vật.

-“ Cái gì! Con rùa vương bát đần dám ở trước mặt bốn vương tử mà kêu gào, hừ, hôm nay lão tử không chỉ có dám mắng , hấn mà dám đụng đến ta thì một đao chém sạch.Nuôi dưỡng ra một đứa rác rưởi ven đường như ngươi , lão tử ta hôm nay sẽ thay trời hành đạo...”

-“Làm càn.” Tiếng nói trong con tức giận của Phụng An còn chưa bùng phát hết, một thanh âm tràn đầy lửa giận khác vang lên như một khối hỏa khí kinh thiên vừa phát nổ giữa không trung vậy.

Ngay sau đó bỗng có một vài thân ảnh lao tới, phi thân tới ngăn cản đòn tấn công của Phụng An, bảo vệ cho Phong Vân đang một thân chật vật.

-“Kẻ nào vương bát...”

-“Quốc chủ..”

-“Phụ Vương...”

Phụng An theo bản năng gầm lên tiếng giận dữ, phía sau hấn một vài kẻ đã bị dọa đến trắng mặt, nom nớp lo sợ kêu ra.

-“A.....” Phụng An sùng sốt, quay lại mới thấy phụ vương hấn mặt mày xám xịt đang đi đến, sắc mặt dữ tợn như thê muốn ăn thịt người khác vậy.

-“Phụ vương..... Phụ..... Vương.....” Hồ tiên ba trong tay Phụng An rơi xuống đất vang lên một tiếng .

-“Bá bá, cứu Vân Nhi.”

Bá bá? Phong Vân đang gọi phụ vương của hấn là bá bá ?

Trong giây lát Phụng An chợt nhớ tới , gia gia của Phong Vân và gia gia bọn họ vốn là huynh đệ. Vậy nên Phong Vân chính là một người trong hoàng tộc.

Nếu là hậu bối của hoàng hậu, thì có thể gọi phụ vương hấn là dượng.Nếu là hậu bối của huynh đệ với gia gia hấn thì có thể kêu phụ vương hấn là bá bá.

Hấn... hấn cự nhiên hôm nay đã mắng phụ vương của mình là vương bátPhụng An trong lúc nhất thời tâm muốn chết đi được.

Lúc này Á Sát quốc chủ sắc mặt tái mét, thân thủ đỡ lấy Phong Vân đang lao đảo nghiêng ngả chạy tới.

-“ Bá bá, xin người làm chủ cho Vân Nhi. Phong Vân bị quả trách không tính làm gì. Phong Vân phải tôn kính vương tử điện hạ mới đúng đạo.Nhưng thê tử của Phong Vân Gia Lâm công chúa mới lần đầu tiên tiến cung,vương tử điện hạ đi qua đã đánh đến bất tỉnh rồi. Thế này thì Gia Lăng Quốc hướng Phong Vân đòi một cái công đạo thì Phong Vân không biết làm sao”

Phong Vân vẫn ôm lấy Mộc Hoàng, trên khuôn mặt đã mất đi vẻ phần nô chỉ còn là sự ủy khuất.Á Sát quốc chủ nhìn thấy hết thấy mọi việc đang diễn ra, nhìn một thân Phong Vân vô cùng chật vật, áo thì rách hết vạt, nếu không phải Phong Vân có bản mệnh tốt thì đã sớm mình đầy thương tích, lại nhìn Mộc Hoàng đang bất tỉnh, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

-“ Vân Nhi, ngươi đừng sợ, bốn vương nhất định sẽ làm chủ cho ngươi.”.Á Sát quốc chủ hung hăng quay đầu lại nhìn về phía Phụng An.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Vì sao nói là thủ đoạn (5)

-“ Súc sinh, ngươi là tên súc sinh to gan lớn mật.” Nghiến răng nghiến lợi rống lên giận dữ , cả hàm răng như muốn lao ra cắn nát Phụng An.

-“Phụ vương..... Phụ..... Ta.....” Phụng An đầu gối mềm nhũn khuỵu quỳ xuống, đối diện với khuôn mặt giận tím tái của quốc chủ, mồm miệng chỉ có thể lắp ba lắp bắp.

-“Người đâu, đem tên súc sinh này giam vào đại lao cho ta, giao cho hình bộ xử lí.”

Mắng Phong Vân là chuyện nội bộ trong công quốc, nhưng lại xảy ra ngay trước mắt bao nhiêu quan đại thần, hấn lại còn đánh bất tỉnh công chúa mới được gả đến Gia Lăng quốc nữa chứ, thế này thì phải thật sự trừng trị hấn được.Á Sát quốc chủ lúc này mặt mày vẫn chưa nguôi cơn giận,

-“Phụ vương tha mạng a, phụ vương tha mạng a.....” Phụng An vừa nghe, sắc mặt đã nhanh chóng xanh mét.

Nhưng người của bộ hình đã đến.

-“Giải hẩn đi”

-“Tuân lệnh”

Lập tức bọn thị vệ luôn theo sát quốc chủ tiến tới phía Phụng An áp giải đem đi.

Đám lâu la bên cạnh Phụng An vương tử điều vô dương oai không dám làm gì ,cả một lũ sợ sệt lùi lại , lo sợ quốc chủ nổi giận lại bị vạ lây.Nhưng Á Sát quốc chủ lúc này chỉ lo cho công chúa ngoại bang, không thêm bận tâm đến bọn họ, nâng Phong Vân cùng Mộc Hoàng đứng lên.

-“Mau đi gọi Ngự y đến xem thể tử của Vân Nhi bị thương ra sao.”

Phong Vân lúc này ôm Mộc Hoàng, thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, một bên đưa tay vuốt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, một bên dùng thanh âm ôn hòa nói: “Bá bá cũng không nên để ý nhiều làm gì, vương tử vẫn còn là người chưa trưởng thành nên chưa hiểu rõ được những mối quan hệ trong thân tộc, lúc này cũng là do Phong Vân nóng nảy, điện hạ cũng chẳng phải là cố ý, xin bá bá đừng xử phạt nặng hẩn”

Lời này vừa nói ra, các đại thần xung quanh Phong Vân đều không khỏi gật đầu thâm khen ngợi.

Phong Vân thể tử của bọn họ, tuy thần lực hạn chế nhưng khí chất thì những vị vương tử điện hạ cũng vạn lần không bằng.

-“Ngươi đứa nhỏ này.....” Á Sát quốc chủ nghe được những lời nói đó , tay vỗ nhẹ vào vai Phong Vân, vẻ mặt vui mừng .

Vậy mà trong số đó lại có một người không cùng quan điểm- chính là Mộc Hoàng đang phải giả vờ hôn mê lại lạnh lùng nhìn sự việc đang diễn ra.

Nếu hẩn không nhìn lầm, thì vừa rồi Phong Vân có chút gian xảo, có cái gì đó được cho vào miệng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Vì sao nói là thủ đoạn (6)

Một hồi não loạn như vậy, cũng chỉ là mở màn cho kịch hay phía sau.

-“Ngự y đến rồi, ngự y đến rồi.....” Xa xa một vài ngự y tay cầm hòm thuốc nhanh chóng đi tới.

-“Bá bá, hảo hảo nhìn xem cho...nàng..... Phốc.....” Phong Vân thấy vậy ôm chặt Mộc Hoàng, nói mới nói nửa câu, đột nhiên hé miệng, một ngụm máu tươi đã phun học ra.

-“Vân Nhi, Vân Nhi.....” Á Sát quốc chủ cùng đám người nhất thời kinh hãi.

Phong Vân trên mặt biến sắc, trong khoảnh khắc cả người đều gục xuống.

-“Ngự y, mau, mau.....” Quần thần trong lúc này não loạn cả lên.

-“Trúng độc, tiểu thể tử bị trúng độc.”

-“Cái gì, trúng độc? Như thế nào lại bị trúng độc? Độc gì?” Á Sát quốc vương giận dữ.

-“Xem mạch thể tử thấy giống như mới trúng độc.” Các ngự y vô cùng bận rộn hết xem mạch lại bàn bạc với nhau.

-“Mới trúng độc? Vừa rồi Vân Nhi đã ở những đâu?”

“Bẩm quốc chủ, tiểu thể tử mới từ chỗ của vương hậu nương nương lại đây, trong lúc đó đã uống của Liêu quý phi một chén trà.”

Đám người rối loạn nhất thời vẫn chưa thể biết được là do ai hạ độc, nghe quốc chủ hỏi, bất giác nhớ ra.

“Cái gì..... Người tới a.....”

Sương khói mờ, một cảnh hỗn loạn. Mà người trung tâm trong cuộc hỗn loạn đó là Phong Vân đang giả vờ hôn mê mà khóe miệng lại lóe ra một tia cười lạnh, ngay sau đó nắm chặt bàn tay Mộc hoàng. Mộc Hoàng bị Phong Vân đặt ở trên người, thấy miệng Phong Vân chảy ra huyết gà gì đó, đôi lông mày khẽ nhăn lại.

Ba tháng gió to, quả nhiên dự báo bão lớn sắp ập về.

Cháu ruột của Hách Liên vương công bị trúng độc, tiểu thể tử phi - công chúa nước khác thì bị đánh đến bất tỉnh. Tin tức này mà theo gió truyền đi thì không biết thiên hạ sẽ nghĩ những gì, người của Hách Liên gia sẽ nghĩ những gì, cơ hồ sẽ loạn lên mất.

Màn đêm buông xuống, Hách Liên vương công phủ đèn đuốc huy hoàng.

-“Buồn cười, dám dă thương tôn nhi của ta, thật sự không coi hách Liên vương phủ này ra gì hết.” Trong thư phòng, Hách liên vương công sắc mặt xanh mét, một chương chụp xuống vừa tung ra chiếc bàn đá hoa cương liền bị đánh nát.

-“Quá kiêu ngạo, Tây vương công cùng Tể tướng phủ thật sự là quá kiêu ngạo.” Cha của Hách Liên Phong Vân- Hách Liên Chiến, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Liều quý phi chính là xuất thân từ Tể tướng phủ, cùng với Tây Vương công phủ và Hách Liên vương công là những thế lực đối đầu nhau từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vì sao nói đó là thủ đoạn(7)

-“Trước kia bọn chúng dùng mọi loại thủ đoạn, chúng ta có thể nhẫn, nhưng lần này không thể nhẫn được nữa rồi, bọn chúng đã bắt đầu trực tiếp dùng độc để hại Phong Vân, tình thế ngày càng trầm trọng khó có thể bỏ qua, hơn nữa mục đích của bọn chúng rõ ràng là muốn trừ tận gốc cả Hách Liên phủ.” Sắc mặt tam thúc của Phong Vân cũng tương đối khó coi.

-“Đúng, chính là ý này, huống hồ hiện tại bọn chúng lại dám ngay trước mặt chúng ta động thủ, như vậy khẳng định là bọn chúng đã nắm chắc phần thắng trong tay, chúng ta.....” Nhị thúc của Phong Vân khẽ nhíu mày.

-“Hừ.” Hách Liên vương công hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt cương nghị hiện lên sát khí dày đặc.

-“Phụ thân, tiên hạ thủ vi cường” trong mắt Hách Liên Chiến cũng nảy lên sát khí dày đặc.

Ông chỉ có Phong Vân là con trai, vậy mà có kẻ cự nhiên dám.....

-“Không ổn, tuy rằng bây giờ chúng ta đã có chứng cứ, nhưng bây giờ vẫn chưa phải là lúc nhổ tận gốc, vạn nhất bọn chúng lâm vào đường cùng vậy thì ngược lại chúng ta.....” Nhị thúc của Phong Vân vội vàng lắc đầu mà nói.

-“Cái gì mà kêu mất nhiều hơn được, tại sao chúng ta phải sợ bọn chúng.....” Hách Liên Chiến vừa nghe những lời này nhất thời giận dữ.

-“Kẻ nào?” lời nói còn chưa dứt, hai mắt của Hách Liên vương công đột nhiên nheo lại, khẽ quát ra tiếng.

Đồng thời, tam thúc của Phong Vân là Hách Liên Duẫn, thân thủ nhanh nhẹn lao ra ngoài cửa.

Trong nháy mắt khi hần lao ra phía ngoài cửa, những trang giấy từ phía xa phiêu dật bay tới chậm rãi rơi trước mặt mọi người. Đột nhiên cả thư phòng trở lên yên tĩnh, mọi người đều không có hành động gì.

-“Không đuổi kịp.” lát sau Hách Liên Duẫn phi thân trở về, chau mày nói.

Thân thủ của hắn nhanh như vậy, cự nhiên không có đuổi kịp tên thích khách. Hơn nữa, phủ của Hách Liên vương công là nơi nào chứ, bên ngoài các thị vệ đều là các cao thủ hơn nữa lại bày binh bố trận một cách dày đặc, thế mà lại có kẻ có thể đến gần mà không bị phát hiện.....

Người này..... chắc chắn là một cao thủ.

Trong thư phòng mọi người nghe xong đều nhíu nhíu mày.

-“Đem giấy lại đây.” Nhíu mày, Hách Liên vương công trầm giọng nói.

Hách Liên Chiến lập tức đứng dậy, cẩn thận nhấc tờ giấy lên nhân tiện cũng liếc qua một chút.

Vừa liếc qua, mặt Hách Liên Chiến liền ngẩn ra, ngay sau đó là bộ mặt vô cùng mừng rỡ, kích động nói: “Phụ thân, người xem.”

Vừa nói vừa vội vàng đem trang giấy đến trước mặt vương công.

Hách Liên vương công tiếp nhận vừa nhìn thấy, sắc mặt âm trầm dần thả lỏng một chút.

Bên cạnh, nhị thúc của Phong Vân là Hách Liên Thành cùng tam thúc Hách Liên Duẫn, thấy vậy cũng quay đầu nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Vì sao nói đó là thủ đoạn (8)

Khi nhìn thấy tờ giấy kia, tràn ngập các tội chứng của Tây vương công cùng Liêu Tề tướng và Liêu quý phi, những tội chứng này có thể làm cho bọn chúng chết một cách không toàn thây.

Trong lúc nhất thời, trong phòng sắc mặt mọi người đều sáng lên.

Chỉ duy nhất nhị thúc của Phong Vân- Hách Liên Thành, trên mặt chợt lóe vẻ u sầu.

- “Ha ha, ông trời cũng giúp ta.” Hách Liên Chiến quá đổi vui mừng.

Những chứng cứ này căn bản không cần hoài nghi là giả, vì nó đã trình bày một cách tỉ mỉ và chi tiết về tội chứng của bọn chúng.

Quá rõ ràng, thật sự là ghi lại quá rõ ràng.

- “Người tới a ……”

Ban đêm gió nhẹ nhàng thổi, toàn bộ phủ Hách Liên vương công được canh phòng một cách cẩn mật.

Nhưng bất luận kẻ nào cũng không nhìn thấy có một thân ảnh yên lặng tiến vào mà không gây ra một tiếng động gì, đột nhập vào nơi Phong Vân đang nằm hôn mê.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, hạ nhân vẫn đang tập trung hầu hạ. Đáng lẽ ra Phong Vân cùng Mộc Hoàng hiện tại phải đang trong trạng thái hôn mê, nhưng bây giờ một người thì ngồi tựa trên giường, một người lại khoanh chân ngồi ở trên ghế.

- “Đưa cho hắn?” Phong Vân ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lưu Vân, tay lại quơ quơ chân gà.

“Cho.” Vẻ mặt thanh tú giống như thư sinh của Lưu Vân rõ ràng là có chút ngạc nhiên.

- “Tốt lắm.” Phong Vân vừa lòng gật đầu.

- “Bên ngoài có tình huống gì không?” uống một ngụm rượu, Phong Vân hỏi qua loa.

- “Dư luận đã sớm nghiêng về phía chúng ta, chính là không biết quốc chủ sẽ ra hình phạt như thế nào đối với bọn người của Liêu tề tướng.” Lưu Vân nói xong, khóe miệng khẽ cười.

Phong Vân trúng độc, Mộc Hoàng bị đánh, tin tức này hẳn đã cho người làm lộ ra bên ngoài. Dưới áp lực của dư luận, chỉ sợ quốc chủ cũng không dám bao che.

Phong Vân nghe vậy khẽ hừ một tiếng. Hoặc là không động thủ, nếu đã động, nàng sẽ trừ tận gốc.

- “Làm điều thừa.” Mộc Hoàng đang ngồi ăn ở bên cạnh, nghe hai người đối thoại, lại nhớ tới mấy chuyện hắn đã phải trải qua, hơn nữa Phong Vân cũng không phân phó người giúp hắn, lập tức liền hiểu tất cả mọi chuyện, liếc mắt quét qua Phong Vân một cái.

Đã sớm nắm rõ được mọi việc vậy mà chính mình lại bất động không làm gì, lại ném qua cho người khác xử lý. Đây là điển hình của việc mượn đao giết người.

Nếu là hắn, hẳn là trực tiếp giết, cần gì phải đùa chơi một hồi như thế này?

Nghe Mộc Hoàng nói, Phong Vân nghiêng mắt nhìn Mộc Hoàng, toát ra một nụ cười tao nhã , chậm rãi nói:” Ta là người tốt, ta không sát sinh a .”

Nhưng đáp lại lời của nàng chính là một cái chân gà bay qua.Nàng là người tốt, nàng không sát sinh ? Tin nàng, thả hấn tự đâm đầu vào tường. Nàng rõ ràng chính là mượn đao giết người a.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Vì sao nói đó là thủ đoạn (9)

Phong Vân một bên né xương gà công kích từ Mộc Hoàng , một bên tiếp tục tìm kiếm cười nhìn Lưu Vân.

Bọn họ không biết, trước đây , nàng giết người nhiều lắm, địa vị cao lại ở hoàn cảnh như vậy, mạng người chính là chuyện vặt, không đáng để nàng phải đi thương tiếc người khác. Nàng được sống sót đến ngày hôm nay , nghĩ lại mới thấy sinh mệnh đáng quý.Nàng, không có quyền lấy đi sinh mạng của người khác, cũng không muốn sẽ phải làm như vậy. Cho nên, không phải đến thời điểm không thể dừng , nàng sẽ không ra tay.

Chính là, nàng không hại người nhưng cũng không có nghĩa là để người khác hại nàng.Nếu họ không muốn nhận được sự thương tiếc cùng tha thứ, như vậy cũng đừng trách nàng ra tay không lưu tình.

-“ Chính là bên tướng quân Tề Đại còn không có động tĩnh gì .” Lưu Vân nhỏ giọng nói.

Chén rượu trên tay khẽ đung đưa, Phong Vân vẽ mặt cười như có như không liếc nhìn trời đêm :” Nhanh lên, người đi xử lý đi ...”

Đêm tối mông lung, những chùm ánh sáng nhẹ nhẹ lóe lên.Bóng đêm bao trùm mọi vật, gió thổi nhẹ , nhưng đây chính là cơn gió báo trước bão sắp tới .

Hôm sau, trong cơn sóng gió của dư luận, quốc vương của Á Sát công quốc bởi lo sợ mọi người nói ông không công minh, bị tình cảm ảnh hưởng đành phải đem chuyện hạ độc Hách Liên Phong Vân giao cho Hách Liên Cương cùng tướng quân Trình Đại truy xét rõ ràng .

Trong lúc nhất thời, bão lớn nổi lên.

Liêu quý phi là người đầu tiên bị ảnh hưởng , sau đó tựa như quân cờ lăn tròn bắt đầu hướng đến toàn bộ triều đình.Một vị Liêu quý phi nhỏ bé cư nhiên dám dùng độc hại người đương kim vương thượng nhìn trúng cho địa vị hoàng thái tử , lại dám đánh công chúa của quốc gia khác. Nói sau lưng không có ai chống đỡ, cho nàng mười lá gan cũng không dám.Dám đối đầu với quốc chủ cùng Hách Liên công phủ , ai mới là người đứng đằng sau bức màn chỉ đạo đây ?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Thật sự là phế vật? (1)

Dư luận nổi lên khắp công quốc thế nhưng quan viên trong triều lại câm như hến.....

Chuyện này đâu chỉ truy xét một mình Liêu quý phi ? Có rất nhiều người đã bị liên lụy . Ai nấy đều tỏ ra vô cùng lo lắng. Chứng cứ Hách Liên vương công đã có trong tay, hết một người lại đến một người bị triệu kiến ,mọi người phỏng đoán đầu mưu vụ này chính là Tây Vương công phủ cùng Tề tướng phủ.

Á Sát công quốc lúc này như sắp dấy lên một màn huyết vũ tinh phong.Mỗi người có liên can đều cảm thấy bất an thì người khởi xướng Phong Vân cùng Mộc Hoàng vẫn duy trì tư thái hôn mê như trước, ung dung bất động như núi.

-“Vân Nhi, người như thế nào còn không tỉnh a.” Ngồi ở cạnh giường , mẫu thân Hạ Diệp Vũ của Hách Liên Phong Vân hai mắt đã sớm đỏ hồng.

-“Phu nhân, người không nên thương tâm, độc trong người tiểu thể tử độc đã được khống chế , nhưng giải độc thì phải có quá trình, nay mai thôi tiểu thể tử nhất định sẽ sớm tỉnh lại .”

-“Đúng vậy phu nhân, nếu tiểu thế tử tỉnh, thấy người như vậy, hẳn khẳng định sẽ rất buồn.”

Hạ nhân hầu hạ bên cạnh không ngừng mỗi người một câu an ủi vị phu nhân đang đau buồn khóc lóc bên giường này giờ. Thế tử Phong Vân đã được giả độc, hẳn là sẽ không có vấn đề lớn. Cứ thế, cứ thế, hết câu này đến câu khác an ủi mà não loạn hết cả lên.

-“Đi ra ngoài, đi ra ngoài, làm âm ỉ như vậy, Vân Nhi bệnh làm sao mà tốt lên được.” Trong khi mọi người ồn ào vô mồm thì một thanh âm uy nghiêm vang lên. Nguyên lai là lão thái quân đã đến.

“Vâng.” Lập tức, một đám người liền lui ra.

-“Tôn tử của ta được phúc của trời đất, mệnh lớn, khảo nghiệm đơn giản như thế nào mà không qua khỏi được, người không cần ở trong này khóc lóc, nó sẽ sớm tỉnh thôi.” Lão thái quân một thân kiên cường quát lớn mẫu thân Phong Vân một câu.

-“Con dâu đã biết.” Hạ Điệp Vũ xoa xoa hai mắt, cũng không dám khóc thêm tiếng nào nữa.

-“Tốt lắm, đi xuống nghỉ ngơi đi, ta sẽ ở lại nơi này.” Lão thái quân hướng Hạ Điệp Vũ phát phát tay.

Mẫu thân của Phong Vân không dám nhiều lời tranh cãi, đồng thời cũng biết lão thái quân ở trong này thì Phong Vân là an toàn, nên cúi người trở ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đình Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Thật sự là phế vật? (2)

Lão thái quân thấy vậy gật gật đầu, phân phó nói:“Các người vài người hầu hạ cũng không nên chỉ lo cho Vân Nhi, Yên nhi dù sao cũng là thế tử của Vân Nhi. Tuy nói không có gì trở ngại, nhưng vẫn còn hôn mê, các người cũng phải để tâm đến. Đến a, tẩy rửa, thay quần áo cho Yên nhi, sạch sẽ thì cơ thể cũng tốt nhanh hơn.”

“Vâng.” Lập tức phía dưới một nô tì nghe lệnh liền đi.

Phong Vân vẫn nằm ở trên giường giả vờ hôn mê vừa nghe, nhất thời đáy lòng kêu một một tiếng khổ. Đụng chạm đến thân thể của Mộc Hoàng sát như thể không phải tất cả chuyện sẽ bại lộ mất.

Về phần Mộc Hoàng hẳn đã mất hết kiên nhẫn, lúc này lại nghe thấy những lời này, cổ tay động đậy, hẳn muốn đứng dậy, hẳn không còn kiên nhẫn để đóng kịch cùng Phong Vân.

Mộc Hoàng vừa động, Phong Vân cũng nhanh phản ứng lại.

Phong Vân lập tức xoay người trực tiếp mặt đối mặt với Mộc Hoàng, liền há miệng cắn vào cổ của Mộc Hoàng, một bên thì thảo nói:“Mộc Mộc..... Mộc Mộc sẽ không có việc gì.....”

Nghe ra thì chỉ là những ngôn từ bình thường ngắt quãng, nhưng thực ra lại như có như không một bên tai của Mộc Hoàng nói:“Không cho phép nhúc nhích.”

Mộc Hoàng nhất thời tức giận, dùng sức bóp chặt thất lưng của Phong Vân. Phong Vân cũng không vừa, dùng sức làm cho hắn thôi không động đậy, càng cố phát sức lực hơn nữa để ngăn chặn Mộc Hoàng.

Hai người trong lúc đó không có một khe hở nào. Như vậy vừa có thể che chắn, bất luận kẻ nào cũng không thể áp sát bên cạnh Mộc Hoàng.

-“Nếu không động nữa, ta liền cho người cửu tinh đan.” Phong Vân lời nói như mật ngọt cắn vào lỗ tai của Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng nghe vậy mặt lại càng đen hơn. Cửu tinh đan, tuy rằng không tính là thứ tốt, nhưng hiện tại đối với hắn mà nói, lại là thứ tốt vì sẽ giúp hắn khôi phục lại công lực một cách nhanh chóng.

Nữ nhân này quả thật là..., trong tay đã có mấy thứ này, vậy mà không cho hắn sớm, hiện tại lại mang ra để uy hiếp hắn, quả thực làm cho hắn càng tức giận hơn. Lập tức không dám có những động tác nào khác. Chỉ hung hăng chích vào thất lưng của Phong Vân hai cái, chỉ có thể tiếp tục giả vờ hôn mê.

Bất quá, vừa rồi do sinh khí nên không có cảm giác gì, bây giờ lại cảm giác được Phong Vân một thân nhuyễn ngọc ôn hương, mà thân thể của nàng lại đang gắt gao dán vào thân thể của hắn.

Mộc Hoàng nhũ nhũ mày, đã rất nhiều năm rồi không có nữ nhân nào lại có tư thế tiếp xúc thân mật với hắn đến vậy.

Cảm giác này.....

“A, thế tử vừa cử động, vừa rồi đã cử động.” Phong Vân vừa cử động, nhóm nha hoàn bên cạnh nhất thời mừng như điên đứng lên mà hô to.

“Tốt, tốt rồi, Vân Nhi đã tỉnh, thật tốt quá, Vân Nhi đã tỉnh rồi.” Lão thái quân thấy vậy cũng quá đổi vui mừng.

Ngay lập tức có người đi bẩm báo vương công, tin vui nhanh chóng được truyền đi trong phủ Hách gia. Hách Liên Phong Vân đã tỉnh. Phong Vân đã tỉnh, có người vui mừng, có người lại lo lắng.

Bên ngoài ánh trăng như được treo trên ngọn cây, thân nhiên phát sáng, lấp lờ nhấp nháy.

Lúc này tại gian phòng của Phong Vân im ắng không có một bóng người, chỉ còn lại Phong Vân và Mộc Hoàng vẫn đang hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thật sự là phế vật? (3)

Bóng đêm dày đặc, một thân ảnh xuyên qua ánh trăng, đẩy nhẹ cửa mà vào.

“Nương, những người khác ta đã đưa đi, cha đã có ý tứ là xuống tay không cần quá nặng, dù sao hắn cũng là con của đại bá, chỉ cần làm cho hắn không kế thừa vương vị là được, cũng không nên.....”

“Không cần nói, nương đã biết, người đem mọi người rời đi, nhớ kỹ không được tiết lộ thân phận.”

Gần như không tạo ra một tiếng động thanh âm nào, gió lạnh của đêm theo người kia phiêu phiêu tiến vào phòng, nếu không cẩn thận lắng nghe, căn bản không thể nghe được những thanh âm này.

Là thanh âm từ phòng nhị thẩm của Phong Vân.

Đêm mờ lung.

Cửa lớn nhẹ nhàng vang lên một tiếng, một người lác mình vào phòng của Phong Vân và Mộc Hoàng.

Dưới ánh nến, trên giường Phong Vân cùng Mộc Hoàng vẫn hôn mê.

Nhị thẩm của Phong Vân một thân hắc y, trong mắt hiện lên một tia sắc lạnh.

Một tia cười lạnh, bước đến bên giường nhìn vào đôi mắt đang nhắm nghiền của Phong Vân, đề thấp thanh âm nói: “Không thể kế thừa vương vị, vậy chỉ còn một biện pháp là diệt trừ tận gốc thôi. Hách Liên Phong Vân, không nên trách nhị thẩm, là người cản đường của con ta.”

Hiện nay, Phong Vân đã được sủng ái đến mức này. Mà hắn cũng vừa được sắc phong, bây giờ cùng vương tử Phụng An ngang hàng như nhau, hiện nay tuy rằng vương lệnh trách phạt còn chưa có xuống, nhưng chỉ cần Phong Vân tỉnh, vậy tuyệt đối không còn những ngày tháng yên lành. Máu chốt bây giờ, nếu Phong Vân không chết vậy con của ta không có khả năng được ưu ái, vậy thì kết cục là.....

Cho nên, Hách Liên Phong Vân phải chết, không thể sống được. Cơ hội như vậy chỉ có một lần. Bởi vậy cho dù phủ vương công toàn bộ đều là giới nghiêm, người nào cũng không thể tự tiện đi lại, vì vậy không ai mà nàng có thể sử dụng, cho nên nàng muốn tự mình đi giải quyết Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Thật sự là phé vật? (4)

Trong lời nói tràn ngập hận, nhị thẩm của Phong Vân tay phải vung lên, móng tay lập tức dài ra, nhất chích ngũ trảo Phong Lang liền xuất hiện trên tay của nàng. Thân thủ nhanh nhẹn, Nhị thẩm thẳng hướng tới bên giường của Phong Vân, dùng ngũ trảo hung hăng mà đâm tới.

Lời trảo đâm tới, có thể nghe ra tiếng vang lớn. Mắt thấy ngũ trảo Phong Lang sắc như móng vuốt của sói hung hăng đâm trúng vào thân thể Phong Vân. Trên giường Phong Vân đột nhiên mở mắt, hướng tới gần mặt của nhị thẩm, nhẹ răng cười.

Nhị thẩm của Phong Vân nhất thời cả kinh, theo phản xạ cánh tay đang giờ cao nhất thời chậm lại.

Chậm lại một chút, thân hình của Phong Vân dịch chuyển sang một bên.

–“Phanh.” Chỉ nghe phịch một tiếng, nhị thẩm của Phong Vân hung hăng đâm một nhát xuyên qua người Phong Vân đâm tới xuống giường đá làm bằng hắc ngọc.

Lăn lộn qua lại, Phong Vân phóng người lên, dừng ở phía sau người nhị thẩm. Sau đó chậm rãi xoay người, chậm rãi nói; “Móng vuốt của nhị thẩm thật là cứng rắn, giường của ta làm bằng hắc ngọc mà qua hôm nay cũng không tránh khỏi bị hỏng mất rồi a.”

–“Ngươi giả vờ?.”

Nhưng nhị thẩm của Phong Vân không bị phân tâm, trong nháy mắt liền phản ứng lại, xoay người một chút, móng vuốt như của sói hướng tới Phong Vân, không nhìn thấy thần sắc trên khuôn mặt, thanh âm lại trầm thấp.

–“Giả vờ thì sao? mà thật thì như thế nào? Không phải ngươi cũng đã đến đây rồi sao.” Phong Vân háat vạt áo, lời nói lạnh nhạt.

–“Hảo, cự nhiên là đã có tâm kế, lại dám lừa gạt ta, bắt quả hôm nay, cho dù ngươi có là lão hồ ly đi chăng nữa, ta cũng phải ra tay triệt để.” Nhị thẩm của Phong Vân cũng không phải là nhân vật tầm thường, lập tức cũng có thể đập nổi đũa thuyền. Nàng ta nghĩ Phong Vân chính là sự dung hợp của một tổ phé vật, cho dù tâm kế kia có được thực hiện đi chăng nữa, nàng ta phải sợ Phong Vân sao..

Dứt lời, cũng không chờ Phong Vân trả lời, tại hai phần eo, móng vuốt của sói nổi lên một đạo hàn quang, nhắm hướng tới Phong Vân.

Phong Vân đứng nguyên tại chỗ, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh, đầu ngón tay búng nhẹ. Lập tức, một vật mạnh mẽ thoát ra, mà móng vuốt sói của nhị thẩm lại có tốc độ không bằng Phong Vân, đón đầu liền đụng phải mà hướng lên phía trên.

–“Dát” một tiếng động thanh thúy vang lên.

Mà vật vừa hiện ra ngăn chặn vuốt sói nhìn thực giống một đoá tam sắc. Có một cái khe mở, cách một tiếng, móng vuốt như sói của nhị thẩm nhanh chóng bị thực nhân hoa ăn một cách sạch sẽ, nhanh gọn.

–“Dát, dát.....” một tiếng động thanh thúy vang lên, cổ thực nhân hoa co giãn một hồi, nhị thẩm của Phong Vân liền trợn mắt há hốc mồm nhìn Phong Lang móng vuốt của nàng đang bị tiểu thực nhân vồ lấy.

Ngũ cấp Phong Lang a, tuy rằng không được tính là ma thú có đẳng cấp cao. Nhưng là, tốt xấu gì nàng cũng là một linh sư. Tay của nàng là loại móng vuốt Phong Lang, có độ cứng rắn cơ hồ có thể so sánh với kim cương.

Đồng thời linh lực của nàng Phong Vân sao có thể sánh bằng, đây là..... Đây là loại cô đại gì.....

–“Ếch ngồi đáy giếng.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thật sự là phé vật?(5)

Ngay tại khi nhị thẩm của Phong Vân choáng váng nhìn tình cảnh khó tin trước mắt, Mộc Hoàng đã sớm đứng dậy, ngồi dựa ở thành giường xem trò hay, chính hắn là người lạnh lùng ném ra câu nói “Ếch ngồi đáy giếng”.

Một tiểu linh sư nho nhỏ, ngay cả toàn bộ năng lượng của ma thú cũng không thể phát huy được thể mà còn dám cùng Phong Vân và tiểu thực kia so đấu, cả chủ lẫn tớ đều thực sự biến thái, không khác gì đi tìm đường chết cả.

–“Đáng giận.” Nhị thẩm thoáng giật mình, gằm lên giận dữ.

Tay trái chấn động, móng vuốt sói sắc nhọn lập tức xuất hiện như những chiếc kim châm nhọn hoắt, đồng thời sau lưng nàng ần ần hiện lên bóng dáng một con sói đỏ to.Nhị thẩm giương nanh múa vuốt, thanh âm gầm như rít gào.

Một người một ma thú, tung một chương cực mạnh về phía Phong Vân .Phong Vân thấy vậy lạnh lùng cười, nàng nâng bàn tay không có mang tiểu thực lên . chậm rãi mở năm ngón tay mảnh khảnh .

-“Phanh.” Một tiếng nặng nề vang lên.

Nhị thẩm đình chỉ động tác trong giây lát, trừng mắt nhìn Phong Vân.Cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.Chỉ thấy trước mặt nàng ta , bàn tay trắng nõn lạnh lùng của Phong Vân đang tóm lấy bàn tay mang móng vuốt sắt nhọn.

Năm ngón tay mảnh khảnh , da thịt trắng nõn đẹp đẽ kia trông vô cùng mềm mại nhưng lúc này đang tóm chặt lấy tay nhị thẩm , bất động vững chắc như một ngọn núi không sai chút nào.

Này..... Này.....

-“Là ngươi tự tìm đường chết đấy nhé.” Phong Vân nhị thẩm gần gũi từng tiếng , tròn mắt đã đỏ hoàn những tia máu tức giận.

Trên móng vuốt sói lại ần ần hiện thêm một tầng ánh sáng màu đỏ, ảnh ảnh Phong Lang phía sau nhị thẩm cũng đột nhiên khuếch đại gấp đôi , cấp bậc linh lực của linh sư cũng đột nhiên tăng nhanh , lập tức điên cuồng đè Phong Vân xuống.

Không khí xung quanh bắt đầu cuộn lên như lốc xoáy, trang sức trong phòng đều nổ lớn rồi vỡ vụn thành từng mảnh.

Sức mạnh cực lớn nhất thời hạ xuống. Người đáng nhẽ vốn không chịu nổi một chương là Phong Vân , lúc này khỏe miệng ngược lại lại về lên một nụ cười phấn khởi.

-“Như vậy cho dù là linh sư, xem ra thực chất cũng không tốt lắm.” Không chút nào để ý đến, lời nói khiêu khích của Phong vân vang lên. Cùng lúc đó , năm ngón tay mảnh khảnh của Phong Vân đột ngột thu lại.

Không có một linh lực nào chớp động. Nhưng lại thấy ảo ảnh của Phong Lang sau lưng nhị thẩm thật giống như bị một chương ảo ảnh vô hình nhắm trúng vậy, bắt đầu không ngừng gãy dựa, không ngừng gào thét.

Đồng thời trong lúc nó gãy dựa, ảo ảnh lớn kia cũng dần dần nhỏ đi.Bắt đầu loáng thoáng thoát ra khỏi người nhị thẩm của Phong Vân.

-“Không, không, như thế nào sẽ.....” Nhị Thẩm kinh hãi.

-“Cướp đoạt dung hợp lực lượng?” Mộc Hoàng từ nãy giờ lạnh lùng ngồi xem,giờ phút này lại giật mình thốt ra lời nói.

Lúc này tròn mắt sắc sảo hiện lên vẻ kinh ngạc rõ rệt, thân thể cũng từ từ ngồi thẳng lên.Phong Vân chính là đang cướp đoạt, hoặc nói là đang chia cắt năng lượng của nhị thẩm cùng ngũ cấp dung hợp của Phong Lang.

Này, này một khi dung hợp , cho dù có chết thì cũng không thể nào bị chia cắt hay cướp đoạt được, tại sao Phong Vân lại có thể?

Đây chẳng lẽ là do trời phú?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Thật sự là phế vật ?(6)

Mộc Hoàng lần đầu tiên thấy có điểm đáng kinh ngạc.Ngay trong lúc Mộc Hoàng còn đang kinh ngạc này, hần lại bị nhị thẩm của Phong Vân che khuất tầm mắt, nên không có thấy được tiểu thực xanh biếc kia, đang bắt đầu hơi hơi biến sắc, thân thể nó căng như một dây cung, giống như Phong Vân đang cướp đoạt năng lực ngũ cấp của Phong Lang vậy.

Bóng đêm mê say, gió mát như nước.

-“Phanh.” Bất quá, gần như là trong nháy mắt, chỉ nghe một tiếng gãy lạnh lạnh vang lên.

Phong Vân nhị thẩm liền ra một đòn vuốt sói khác, nhưng bị Phong Vân chặt đứt ngay tức thì.Cùng trong khoảnh khắc đó , một đòn bắn vào Phong Lang , một tiếng kêu lên.Phong Lang hoàn toàn biến mất sau lưng nhị thẩm Phong Vân.

Nhị thâm thân thể mềm nhũn, hoàn toàn bất động, không dám tin nhìn Phong Vân. Phong Vân nhìn thoáng qua móng vuốt sói trong tay, nắm ngón tay nhẹ nhàng sờ, móng vuốt sói cứng như sắt liền biến thành bột phấn rơi xuống.

-“Ngươi..... Ngươi.....”

“Nhị thâm thực kinh ngạc? Chưa gì mà đã kinh ngạc như vậy? Vậy tiếp theo thì nên thừa nhận như thế nào đây?” Phong Vân vỗ vỗ đầu, nói chậm rì rì.

Đồng thời, cùng với lời nói của nàng, Lưu Vân chậm rãi đi đến. Một phong thư ném đến trước mặt nhị thâm. Trên bao thư kia ghi lại rõ ràng hành vi của nhà mẹ đẻ nàng, các tội trạng của Tề Đại tướng quân cùng thư từ nàng và Liễu quý phi vẫn thường xuyên thông đồng qua lại với nhau. Nhưng là, đây không phải vấn đề chính.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thật sự là phế vật?(7)

Vấn đề là, trên thư bút tích chính là của nhị thâm, nói là muốn dùng độc khống chế toàn bộ Hách Liên vương phủ, thỉnh cha nàng Tề Đại tướng quân nhanh tay liên hệ với Liễu tể tướng. Đêm nay cùng nhau, đem bắt toàn bộ Hách Liên vương phủ.

Chỉ cần bắt Hách Liên vương công phủ, về sau quốc chủ sẽ không coi trọng bọn họ nữa. Đến lúc đó, chỉ cần hỗ trợ con nàng lên vị trí đứng đầu vương phủ.

-“Không, không, này không phải ta viết, không phải ta viết.....” Phong Vân nhị thâm quá sợ hãi.

Hách Liên vương công phủ, nàng, làm sao có thể khống chế được.

Đêm nay, nếu cha của nhị thâm mà nhận lá thư này, cùng nhau khởi sự, Hách Liên vương phủ này sẽ nháo loạn cả lên, hậu quả xử tội so với mưu phản không sai biệt lắm, nhưng lá thư này...

“Điều này không còn quan trọng nữa rồi, cái quan trọng là trên tay ông nội ta lúc này đã nắm được tin tức, Tây vương công, Liễu Tể tướng, Tề tướng quân, đêm nay có tìm đến Hách Liên vương phủ này thì cũng chẳng được gì đâu. Đây xem như là một loại bức cung đi vậy, nhị thâm đúng là nhị thâm nha, không ra tay thì thôi, ra tay thì muốn diệt cả tam tộc, thật sự là khiến người khác nghe thấy mà sợ.” Phong Vân cười tao nhã.

Chính là do nàng bắt chước bút tích của nhị thâm viết thư cho Tề Đại tướng quân, hơn nữa bọn họ hay thông tin qua con đường thư từ này, thật sự là việc nhỏ mà lại lưỡng tiện.

-“Ngươi, ngươi, Hách Liên Phong Vân ngươi, ngươi.....”

Nàng đã biết, nàng rơi vào bẫy, nàng xem thường cái tên ăn chơi trác táng mất danh kinh thành này, phế vật này, hết thấy đều là do hấn âm thâm giờ trò quỷ sau lưng.

Hôm nay, hôm nay Hách Liên Phong Vân là muốn diệt cả nhà nàng a.

Bị xao động trong nhất thời buột miệng mà xuất khẩu, thần sắc của Phong Vân nhị thâm đột nhiên biến đổi. Ngay sau đó, nét mặt biểu lộ một chút cười lạnh, lạnh lùng nhìn Phong Vân nói: “Hách Liên Phong Vân khi ngươi còn không biết đi, khi ngươi năm tuổi cũng là do một tay nhị thâm bồi dưỡng ngươi, cho ngươi những điều tốt nhất... Nhiều như vậy năm trôi qua, những cái tốt nhất đã ngấm vào máu thịt của ngươi. Hiện tại, nếu không thả ta ra thì ngươi sẽ....”

-“Nếu không thế nào? Trúng độc mà chết sao?” Phong Vân nghe lời nói đó của nhị thâm, liền nở một nụ cười: “Chính là Kinh La Hương, nhị thâm thật đúng là nghĩ rằng chỉ có một mình mình biết, mà thần không biết quỷ không hay sao?”

Phong Vân nhị thâm vừa nghe lời này, mặt vừa rồi còn tràn đầy dương dương tự đắc, nay lại trở nên cứng đờ.

-“Nhị thâm không ngại nhìn xem chỗ xương quai xanh của ngươi, có cái gì khác thường không đi.” Phong Vân tùy tay đưa một ngón lên qua.

-“Con người của ta cũng có chút lễ phép, người khác cho ta thứ tốt, ta như thế nào có thể không đáp lễ, huống chi nhị thâm lại là người thân yêu quý của ta” Phong Vân mỉm cười.

Nhị thâm của Phong Vân nghe thấy thế, vội vàng lập tức hạ áo phía trên xuống. Ngay tại xương quai xanh, có một vết màu đỏ.

-“Ngươi, ngươi.....”

-“Khinh La Hương làm cho trong con người ta si ngốc cả đời, nhị thẩm, đã đến rồi mà không hưởng thì thật sự quá phí.” Phong Vân chậm rãi đưa ánh nhìn soi khắp thân thể nhị thẩm.

Bên cạnh nàng, Lưu Vân thấy vậy, từ đầu ngón tay bắn nhanh ra một đạo linh lực cực kì lợi hại, trực tiếp xuyên phá qua điểm màu đỏ trên người của Phong Vân nhị thẩm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thật sự là phế vật (8)

Điểm đỏ vừa vỡ, nhị thẩm kinh hoàng liên tục hô “Không. không. . .ngươi dám giết ta, ngươi dám.”

Chậm rãi quay đầu, lần đầu tiên Phong Vân dùng ánh mắt chăm chú nhìn nhị thẩm của chính mình. Thế nhưng trong ánh mắt lại lóe lên sự giết chóc.

-“Nhị thẩm, Hách Liên Phong Vân ta chỉ có không thích làm, không có chuyện không làm được.”

Ngữ điệu không nhanh không chậm, ngữ khí nhàn nhạt nhưng vô cùng tự tin. Hừ, không ai có thể cản được nàng. Nàng là ai chứ, đứng một người trên vạn người, quyền sinh quyền sát nắm trong tay, quyết đoán chính là bản sắc của nàng, có cái gì mà nàng không làm được, có cái gì nàng không từng trải qua?

Nàng, Hách Liên Phong Vân, chỉ có không muốn làm, tuyệt đối không có việc làm không được.

-“Ngươi...” Sợ đến ngây người, nhị thẩm ngây dại nhìn Phong Vân. Nàng chưa từng thấy Phong Vân quyết đoán, khí thế như vậy bao giờ, con mắt càng ngày càng trở nên ngây dại, thần trí của nàng cũng trở nên điên loạn.

-“Chỉ có giết ngươi, giết ngươi, con ta mới là vương công, là vương công, giết ngươi...” Những lời điên loạn theo miệng của nhị thẩm phun ra. Trong đầu của nàng chỉ còn lại duy nhất một việc, chỉ còn việc đại sự mà lúc nào nàng cũng canh cánh trong lòng, ngày đêm nghĩ đến.

Phong Vân lạnh lùng quay đi. Đây là do nhị thẩm gieo gió gặt bão, chẳng thể trách người khác.

Đúng lúc này, từ bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

-“Đã xảy ra chuyện gì? Thị vệ canh gác đâu?”

Giọng nói của lão thái quân kinh hãi mà tức giận. Tiếng động từ nơi này phát ra thật lớn khiến bọn họ ở xa cũng có thể nghe thấy. Lúc này Hách Liên vương công đã đi ra ngoài giải quyết chuyện phát sinh, thế nhưng trong phủ có chuyện gì xảy ra thế này?

Tôn tử của bà đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đến một quý ảnh đều không có? Thị vệ cùng cùng nô tì vốn nên có mặt đều biến đâu cả rồi?

Chương 45 (Nhảy ra Long môn 1)

Mọi người nhanh chóng vọt vào trong phòng. Cũng trong nháy mắt này, thân thể Phong Vân đột nhiên hướng bên cạnh Lưu Vân đổ ập xuống, rõ ràng là bày ra bộ dáng mới từ trong hôn mê tỉnh lại. Trên mặt tràn đầy kinh hãi, mỗi một cùng với suy yếu vô cùng.

Lưu Vân cũng phối hợp vô cùng ăn ý, khuôn mặt thanh tú trong nháy mắt trở nên tuyệt đối phần nộ, linh lực từ trong tay phát ra đánh thẳng về phía nhị thẩm của Phong Vân, thật giống như là đã hấn cứu giá trạm trễ. Bỗng chốc mọi người hoảng hốt, xúm xít lại vây quanh canh chừng Phong Vân.

Phong Vân suy yếu tựa vào người Lưu Vân, vẫn còn không quên tranh thủ ra hiệu bằng ánh mắt cho Mộc Hoàng đang ngồi xem diễn một màn kia. Hai viên Cửu Tinh Đan. Đọc ra ý nghĩa của tín hiệu, ánh mắt Mộc Hoàng trầm xuống, ngã một cái, lại bắt đầu giả vờ bất tỉnh nhân sự.

Ánh mắt của Phong Vân chợt lóe một tia cười, lần này thương lượng thật tốt quá mà.

-“A, chuyện gì vậy? Vân nhi, Vân nhi? Ngươi có bị thương hay không?” Gạt bọn thị vệ ra, lão thái quân khẩn trương vọt tiến vào.

Mọi người đều là người thông minh, chỉ liếc mắt qua một chút là lập tức hiểu rõ tình hình. Phong Vân không có linh lực, vậy trào ấn chỉ có thể là của nhị thẩm. Nhìn trào ấn (dấu vết của móng vuốt sói) trên giường, lại nghe nàng ta trong miệng ni non lập đi lập lại, không cần nói mọi việc đều đã rõ.

-“Bà nội...” Phong Vân đầy ủy khuất kêu lên một tiếng.

-“Người tới, đem ngay người điên bụng dạ khó lường này đi, thật là, còn để đây làm trò sao? Mau gọi đại phu đến xem vân nhĩ, mau...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nhảy ra long môn (1)

Đêm mị hoặc vẫn còn tiếp tục, trăng vẫn tròn như vậy, tỏa ra thứ ánh sáng ngọc ngà muôn vẻ. Tối nay, không chỉ phủ hách liên vương công mà cả kinh đô đều nhiều màu nhiều vẻ, nhiều chuyện xảy ra.

Một đêm diễn mở màn sắp bắt đầu, Tây quốc công, Liêu quý phi, Tề đại tướng quân, Hách Liên vương công ngay cả quốc chủ cũng lên sân, không náo nhiệt... mới là lạ.

Mùa xuân đến, thời tiết vốn là tốt đẹp nhưng kinh đô lại là gió thổi mây phun một mảnh hỗn loạn. Nhưng đó là chuyện của gia đình có quyền có thế, cùng dân chúng bình dân không có quan hệ.

Đương nhiên, cùng Phong Vân lại càng không có quan hệ, nàng là điển hình của kẻ làm người khời xướng nhưng tự giác một chút đều không có.

Nói một cách mỹ miều là dưỡng thân thể, thế nên nàng mang theo thể tử tân hôn Mộc Hoàng, đi cắm địa nghị hè. Nàng nghĩ ra cái có này cũng thật giỏi, mới mùa xuân, nóng ở đâu mà tránh?

Thế mà đám người ở phủ Hách Liên vương công cũng thực sự nghĩ nàng cần nghỉ ngơi, đem nàng đối xử giống như tiểu tử tông sợ bóng sợ gió, sợ kinh đô huyết tẩy quấy rầy nàng điều dưỡng. Chính vì vậy, trong khi ở kinh đô, tình phong huyết vũ nổi lên khắp nơi thì ở ngoại ô, Phong Vân lại tận hưởng sự an tĩnh hiếm có.

Trong vườn hoa nở đầy cành, gió thổi nhẹ nhẹ. Không khí ngoại ô đúng là tốt nhất.

Đây chính là cái gọi là thanh nhàn a!

Chương 46 (Nhảy ra long môn 2)

-“Xem ra Vân nhĩ đã khỏe lên rồi”. Dưới cành hoa đào, nương Phong Vân – Hạ Diệp Vũ nhẹ nhàng thả lỏng, thoáng yên tâm.

-“Nương, con đã nói người không cần phải lo lắng.” Phong Vân nhàn nhã tựa dưới tàng cây, nhàn nhã nghịch hoa.

-“Nương có thể không lo lắng được sao?” Hạ Diệp Vũ cho Phong Vân một cái nhìn đầy trách cứ.

-“Cũng may mọi chuyện đã giải quyết ổn thỏa rồi. Mọi tai họa đều trừ tận gốc.”

Trải qua chuyện này, Hách Liên Phong bị đuổi khỏi nhà, xóa tên khỏi gia tộc. Phong Vân nhị thúc bị điều đến nơi trấn nhò xa xôi, nếu không có triệu hồi vĩnh viễn không thể trở về kinh đô. Còn nhị thẩm của Phong Vân thì bị điên rồi, người đứng đằng sau nàng cũng bị một lưới bắt hết. Những người âm mưu hại Phong Vân lúc này toàn bộ bị tiêu diệt. Chỉ cần nghĩ đến điểm này nàng liền cảm thấy thoải mái. Hừ, đám hại của Phong Vân của nàng, tuyệt đối không thể để bọn họ có kết cục tốt. Trên mặt lộ ra mỉm cười, Hạ Diệp Vũ quay đầu nhìn, không thấy người đâu liền nhíu nhíu mày hạ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Nhảy ra long môn (2)

-“Vân nhĩ, Mộc Mộc thực ra là ai?”

Phong Vân cười cười một chút, hướng Hạ Diệp Vũ trả lời.

-“Nương, này chẳng phải là do người giúp con tuyển hay sao?”

-“ Không phải hần, nương đã tra qua, hần chỉ là kẻ mạo danh.” Hạ Diệp Vũ vừa nói vừa chau mày lại.

Ngày thành thân, vừa nhìn thấy Mộc Hoàng nàng liền cảm thấy không đúng.

Nàng tuyền là công chúa nước Gia Lăng , đương nhiên, nàng ta cùng người khác có tư tình, hơn nữa Hạ Vũ Diệp giết dây đáp ứng cho nàng ta bỏ trốn để xuất giá với người khác với điều kiện thay thế công chúa tới là một danh môn công tử .Người này không chỉ nho nhã lại khiêm tốn, tuyệt đối xứng với phong vân. Hơn nữa cũng đã đáp ứng bảo vệ bí mật.Còn Mộc hoàng này, vừa thấy đã biết là người không dễ nghe theo sự sắp đặt của người khác, nói thế nào đi nữa cũng không phù hợp.

Lúc đó, thấy không ổn nên nàng cũng đã âm thầm thăm dò, nào biết Phong Vân liền làm ra chuyện tình lớn như vậy . Chuyện này phạm vi quá lớn , nàng nhất thời cũng không tránh khỏi vạ lây . Chờ đến bây giờ tra mới biết được vị công tử kia bị tai vạ gió bay, trên đường đi bị người bắt cóc đến nay vẫn chưa có tin tức.

Bên kia gấp rút, sợ bên này lỡ ngày nên đã cả gan thay người. Giữa đường liền kiếm một người, giả mạo đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Nhảy ra long môn (3)

Thật sự là buồn cười.

Phong Vân nghe lời kể lại của nương nàng, lắc lắc đầu,cười nhẹ.

Ngày đó,nương của nàng đã sớm biết.

-“Ván đã đóng thuyền, nương, người đừng xen vào .” Phong Vân có ý tán thưởng về chuyện của Mộc Hoàng,nương của nàng quả nhiên là những tay vào đã vậy lại còn làm rất tốt.

-“Vân Nhi, ngươi cũng không phải là không biết chút gì?” Hạ Diệp Vũ cũng không phải là người hồ đồ.

Vừa thấy tư thế của Phong Vân, mi sắc hơi hơi động.Nữ nhi này của nàng, nhìn qua thì thấy hoàn khổ cùng vô năng, bất quá nàng lại cảm thấy có một sự đối lập nào đó.Nhưng lại không thể nói rõ đó là chỗ nào, nhưng phải nói thật nữ nhi này của nàng, nói như thế nào đây..... Vận khí rất tốt.Phải biết rằng vận khí chỉ có thể là nhất thời,nhưng nếu như mười sáu năm vận khí đều tốt,việc này.....

Phong Vân nghe vậy thì không trả lời, xa xa Luru Vân cùng một nam tử đang đi tới:“Thế tử.”

-“Luru Phong đến đây.” Phong Vân nghiêng đầu cười cười nhìn hai người đang đi đến :“Có việc?”

Luru Vân cùng Luru Phong đều là trợ thủ đắc lực của nàng, một người lo đối ngoại, một người lo đối nội.Lúc này người đắc tội với tam thế gia,dám đem việc tam thế gia vơ vết tài sản của công ra ngoài ánh sáng chính là Luru Phong.So với Luru Vân thanh tú,Luru Phong lại là một người cực kì hung hãn.

Luru Phong gật gật đầu, hướng Hạ Diệp Vũ thi lễ, sau đó nói nhỏ vài câu vào tai của Phong Vân .Phong Vân vừa nghe con mắt cũng lưu chuyển, trên mặt tựa hồ không có chút cảm xúc gì .

Ở kinh đô đang có những hành động lạ, có người đang điều tra Mộc Hoàng. Tuy rằng thân thủ rất cao,người của nàng căn bản không thể tra xét được.Nhưng là, tục ngữ có câu cường long áp đầu xà.

Chỉ cần nàng có chủ ý, cũng không phải việc gì khó.

-“Việc ấy ta sẽ xử lý, các ngươi không cần quan tâm làm gì” Phong Vân hướng Luru Phong cùng Luru Vân khoát khoát tay áo.

Đối phương có thân thủ rất cao, Luru Phong- bọn họ mà chống lại , ngược lại sẽ bại lộ hết dấu vết sẽ để lại.

-“Vâng.....” Luru Phong gật gật đầu, đáp ứng .

Sau đó lại thấy Luru Vân nói:“Thế tử, quốc chủ tìm người,gọi người trở về thành.”

-“Trở về thành, có chuyện gì?” Phong Vân đầu ngón tay điểm điểm ở trên ghế.

Trong một khoảng thời gian dài, ở kinh đô cũng đã xảy ra nhiều hỗn loạn thời điểm này cũng nên kết thúc rồi, Liều Tể tướng cùng Tam đại Thế gia xem như xong rồi.

Trong phủ vây cánh của các bên cũng đã hiện ra một cách rõ ràng. Tìm ta trở về để làm gì?

-“Không biết, dù sao người cũng nên trở về gặp thánh thượng.” Lưu Vân nhún nhún vai, thời điểm này hẳn cũng khó điều tra được tin tức.

-“Vậy cũng nên thử về xem sao, dù sao cũng sẽ không có việc gì phải lo.” Nương của Phong Vân nhân nhả nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Nhảy ra long môn (4)

Phía sau còn Hách Liên gia bọn họ có gì mà phải sợ cơ chứ. Phong Vân nghe vậy khoe miệng khẽ nhếch, gật đầu. Tháng ba hoa đào bay phấp phới, ánh sáng kia mang màu hồng ngọc, làm cho thế giới này đều là một màu rực rỡ.

Kinh đô, tại hoa viên của Á Sát công quốc.

-“Vân Nhi, người đã tốt hơn chưa?” Á Sát quốc chủ vẻ mặt tươi cười nhìn Phong Vân.

-“Đã tốt hơn rồi, đa tạ quốc chủ quan tâm.” Phong Vân lễ độ trả lời.

-“Tiểu tử này, nơi này cũng không phải là chính điện, đều là người trong nhà, còn phải câu nệ cái gì.” Á Sát quốc chủ gõ gõ đầu Phong Vân.

-“Hà hà” Phong Vân giả ngu hướng Á Sát quốc chủ cười.

Hay nói giỡn, người trong nhà, nàng đối với ngôi vị hoàng thái tử kia thật sự không có chút hứng thú gì.

-“Quốc chủ, tiểu tử này quả thật còn cần phải rèn luyện thêm, việc đã tính trước kia nên gác lại một thời gian, nhờ có công lao của quốc chủ mà đất nước được hưng thịnh, con cháu đầy đàn, quốc chủ không cần phải lo lắng sớm như thế.” Hách Liên vương công thấy vậy cười cười mà nói xen vào.

Quốc chủ nghe vậy hơi hơi gật đầu, sắc mặt đã thoải mái hơn. Thời điểm cần khiêm tốn nhất định phải khiêm tốn, mưu tính để vị người bình thường đều từ sớm cho nên...

Phong Vân trong lời nói thể hiện sự vui sướng, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ rối rắm: “Gia gia, con vẫn luôn hảo hảo tôi luyện mà.”

-“Người dám kêu là đang tôi luyện? Ngắm hoa, phẩm rượu, mang theo một đám người làm loạn khắp nơi mà còn kêu cái gì tôi luyện?” Hách Liên vương công mang theo khí giận.

Phong Vân cúi đầu, kia gọi là ăn chơi trác táng.

-“Ha ha.” Quốc chủ nhất thời cười ha ha.

-“Quả thật đó không gọi là tôi luyện, bất quá Vân Nhi cũng không phải dạng kém cỏi, chỉ cần dạy dỗ nhất định là người có chí lớn.” Quốc chủ vừa cười vừa nói nhìn Phong Vân.

-“Ân, lão phu cũng có ý này, vì vậy ngày mai muốn đưa nó cùng ta đi vào trong quân đội tôi luyện.” Hách Liên vương công vuốt râu, híp mắt nhìn Phong Vân.

Phong Vân nghe vậy thì kinh hãi: “Không cần, ta không muốn vào quân đội, dượng, gia gia sẽ ngược đãi ta.”

Vào quân đội? thật hay nói giỡn. Đó không phải là việc lán lộn đánh nhau hay sao. Sẽ phải luyện tập chiến đấu gì gì đó, còn phải đem cái mạng nhỏ này gắn với lưng ngựa.

Tuy rằng nàng không sợ khó khăn cùng nguy hiểm, nhưng còn những ngày nhân nhả tiêu diêu tự tại của nàng à. Nàng cả đời này chính là một con người tiêu diêu tự tại, mà trong quân đội sẽ chỉ suốt ngày chém chém giết giết đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Nhảy ra long môn (5)

-“Ngươi -tên tiểu tử này.” Hách Liên vương công nhất thời khí nóng dồn nên đầu, tay nắm thành quyền .

-“Ha ha, quên đi, quên đi, trong quân đội quả thật cũng không thích hợp với Vân Nhi.Như vậy đi, Vân Nhi năm nay cũng đã mười sáu ,cũng nên vào học tại học viện Lai Nhân,theo ta Vân Nhi mang theo cả phu nhân của ngươi, hai người đi học viện Lai Nhân tôi luyện một chút.” Á Sát quốc chủ cười lớn vỗ vỗ bả vai Phong Vân.

-“Tuy rằng Vân Nhi linh lực vẫn còn thiếu chút nữa, nhưng là hậu bối cũng có thể từ từ rèn luyện, miễn cho khi gặp phải nguy hiểm cũng không biết chạy trốn như thế nào,cái đó quả thật là không được.Phu nhân của ngươi cũng cần tôi luyện ,như vậy đi ngày mai ta sẽ cho người đưa tin đến học viện Lai Nhân,ngươi nên rèn luyện cho tốt đi.”

Lời nói của Á Sát quốc vương như ván đã đóng thuyền .

Bên cạnh, Hách Liên vương công nghe xong, lập tức cũng gật đầu đồng ý:“Ta cũng sẽ cho người đưa thư cho tỷ tỷ,để nàng chiêu cố ngươi một chút.”

Đất đai rộng hay hẹp chỉ mang tính chất bên ngoài,linh lực của quốc gia mới là quan trọng nhất.Tuy rằng Á Sát công quốc là một nước nhỏ, cũng không hấp dẫn được mọi người chú ý, do vậy có xảy ra sự tranh đấu giữa các thế lực cũng không có ai để ý.Nhưng là từ khi được gây dựng cũng không phải là một nước yếu.Nếu Phong Vân chỉ dựa vào ngôi vị hoàng thái tử thời , sớm muộn gì cũng gặp chuyện chẳng lành.

Phong Vân suy nghĩ một chút, Lai Nhân học viện, nàng từng nghe nói qua.

Á Sát công quốc của bọn họ nằm ở phía đông của đại lục, là do tam đại hoàng đế Thiên Khung lập nên.

Lãnh thổ của hoàng đế là một vùng đất lớn,có vô số tiểu quốc lập thành, nhưng thế chế căn bản vẫn là thâm căn cố đế từ ngàn đời để lại .Do vậy việc làm cần thiết là phải bồi dưỡng linh lực cùng việc trị vì.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nhảy ra long môn (6)

Đứng nhìn nàng hiện tại là một thế tử, ngày ngày sống thoải mái, có quyền lực có địa vị .Nhưng so với các cấp linh lực trước mặt đây, thì cũng không là gì.Một cái linh vương cấp bậc cao thủ,so về địa vị và linh lực thì hoàng đế hơn hẳn so với đương của nàng, lại càng không nói linh vương cấp bậc đã đạt đến đỉnh.

Ai kêu một người là phiên thủ được gọi là vân,một người là phúc thủ được gọi là vũ.

Chỉ cần một lần tức giận,thì có thể hủy diệt cả một thành trì một cách dễ dàng.Ai còn dám không nhân nhượng cho bọn họ a.

Cho nên,để thực hiện giấc mộng trở thành thượng nhân cần phải ứng đối cả trước lẫn phía sau, cũng cần phải có linh lực cao do đó mà phải được hoàng đế tiến cử và quan trọng nhất là lệ thuộc vào Thánh Linh Cung.

Bao gồm Tam đại viện:linh lực học viện cấp thấp, linh lực học viện trung cấp,linh lực học viện cao cấp, tam đại viện hệ.

Mà bởi vì Á Sát công quốc quá nhỏ, chỉ có tư cách là linh lực học viện cấp thấp.Về Lai Nhân học viện thuộc vào linh lực học viện trung cấp, nó cũng tiếp giáp với Á Sát công quốc .Nhị tỷ nhà Hách Liên của nàng không quản mưa gió ở chỗ này học tập.

Phong Vân đã suy nghĩ rõ ràng so sánh mọi tình huống.Do vậy tâm tư thay đổi thật nhanh vì vậy đã quyết định đi.Phía sau người đang truy tìm Mộc Hoàng cũng đã đuổi đến đây,thời điểm này mà ở tại Á Sát thì.

Bây giờ lại có cơ hội quang minh chính đại đi vương quốc Lai Nhân, rời xa nơi này đến đó là cơ hội tốt để giải quyết sự tình của Mộc Hoàng .

Trong lòng đã định,nhưng trên mặt Phong Vân lại lộ ra vụn vặt ai oán:“Đương đó là linh lực học viện trung cấp a, ta cùng Mộc Mộc đi, không phải

muốn chúng ta khổ chết sao.....”

-“Chết ta cũng cho đi.” Hách Liên vương công rống lên giận dữ .

-“Đồng ý.”

Hoa đào phi lạc, xuân phong đào dập.

Mùa xuân đã đến trăm hoa đua nở , Phong Vân bị hai nhân vật có quyền lực nhất Á Sát công quốc cho sang Lai Nhân công quốc.Vốn định đi rèn luyện kỹ thuật chạy trốn là có thể về được,nhưng vừa đi đã biết thực sự không phải là như vậy....

Gió nổi mây bay,đây chính là sự khởi đầu của Phong Vân.....

Lai Nhân công quốc, ở phía đông của Á Sát,lớn gấp đôi so với Á Sát, nếu so khí độ rộng lớn thì Á Sát không thể sánh bằng.

Tại kinh đô của Lai Nhân.

Kiến trúc cao thấp phập phồng giống như kiến trúc lâm lập của La Mã , làm cho người ta cảm thấy có một luồng đại khí rất nặng.

Lai Nhân trung cấp linh lực học viện.

Trăm năm đứng sừng sững, chiếm diện tích lên tới ngàn mẫu.Mang vẻ uy phong cùng tôn quý,mà không một loại văn chương nào có thể hình dung ra hết được.

Cổng chính được làm bằng hoàng kim,uy nghi mà tráng lệ,nhìn lên cao tới mấy chục thước, là một tấm bảng hoàng kim dài khoảng mười thước,trên đó được khắc bốn chữ Lai Nhân học viện.Lai Nhân học viện một năm chiêu sinh một lần,mà thời điểm hiện tại chính là thời gian đó,do vậy mà ngoài cổng chính đã chật kín người.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Nhảy ra long môn (7)

Phong Vân cùng Mộc Hoàng mặc dù không muốn,nhưng là do được Á Sát quốc chủ tiến cử , bây giờ đã đến đại môn của học viện này rồi.Bước qua ngưỡng cửa lớn, hai người không thể nhìn thấy được cảnh sắc bên trong, chỉ thấy trước mắt một đám khói bụi mù mịt đang kéo đến.

-“ Tiểu tử, ngươi quả nhiên là đã thành thân thật rồi hay sao? Lâm hay không vậy ?Mới có mười sáu tuổi mà đã bị trói buộc bởi hôn nhân rồi sao!!”

Một thân áo đuôi ngắn màu đỏ tươi bó sát người, chiếc quần dài, nổi bật lên dáng người đầy đặn như khuôn thước, có thể nhận thấy rõ đó là một cô gái tóc ngắn rất xinh đẹp, nhìn Phong Vân bằng một khuôn mặt có phần trách cứ, lại có phần vui vui, cô gái đang tiến đến gần bọn họ.

-“ Nhị tỷ, Phong Vân như thế nào người lại chẳng rõ sao? Chưa gì mà đã trách mắng ta rồi!!” Phong Vân thấy người đến , liền liên tục vội né sang một bên, mỉm cười.

Đã lâu lắm rồi không có gặp nhị tỷ, nhị tỷ giờ đã thành đại linh sư Hách Liên Phong Vũ, thế là cả hai cứ vừa kéo ,vừa xoa một hồi.

-“ Ta khi dễ ngươi lúc nào chứ, ta đang vô cùng cao hứng đây”

Mộc Hoàng đứng một bên nhìn vẻ mặt tươi cười sáng lạng đang bị trêu đùa của Phong Vân, rõ ràng là có thể né tránh được, nhưng lại cứ tùy ý cho nàng động thủ, nét mặt trầm ngâm.Hắn còn chưa bao giờ được thấy qua nét mặt tươi cười sáng lạng đó của Phong Vân, cái cảm giác này...

-“ Nhị tỷ, ta giới thiệu cho người phu nhân của ta, đây là phu nhân của ta.” Bị Hách Liên Phong Vũ một hồi cốc đầu gõ trán làm cho choáng váng cả đầu óc, Phong Vân vội kéo Mộc Hoàng sang một bên, tránh né ra phía sau , tâm tình cự nhiên vẫn tốt.

Nàng ở Hách Liên gia nhiều năm như vậy, nhiều người đối xử với nàng vô cùng tốt.Nhưng thực ra bên trong thâm tâm thì không như vậy, người khác thế nào, nàng như thế đó.Nàng hiểu rõ.Duy chỉ có một mình vị tỷ tỷ thân sinh này là đối xử chân thật , thật sự tốt, cho nên tình thân cứ như là keo sơn bền chặt.

Mới trước đây, nàng dung hợp thiên lực cùng một cái vỏ cây, bạn bè cùng tuổi ai ai cũng chế nhạo, khi dễ, còn không chịu làm bạn với nàng.Tất cả đều là vị tỷ tỷ này của nàng,đã nắm trong tay liên cấp, nhìn thấu một kẻ không hề miệng nói dù chỉ một lời như nàng, mặc dù lúc đó nàng chẳng hề để ý gì đến tỷ ấy cả.

Bất quá chỉ tại trong trái tim không có được sự ảm áp.Mà cũng là do tỷ tỷ của nàng, nhỏ tuổi mà đã là một thiên tài, linh lực đã đạt đến mức siêu cường,bởi vậy năm đó nàng cáo mượn oai hùm đã quyết đấu một trận sinh tử.Nhị tỷ này của nàng a, cả đời này nàng đã để ở trong tâm can máu thịt mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Nhảy ra long môn (8)

Hách Liên Phong Vũ nghe Phong Vân nói như vậy, mới nhớ bên cạnh còn có một em dâu đang đứng.Không khỏi ho khan một tiếng, sửa sang lại quần áo, trừng mắt nhìn Phong Vân một cái, hại nàng trước mặt em dâu bị mất mặt.

Phong Vân thấy vậy nở nụ cười, đem Mộc Hoàng đẩy ra phía trước:” Phu nhân của ta, Mộc Mộc”.

- “Em dâu a, tên tiểu tử nhà chúng ta đích thị là một tên lười nhác, nguoi. í” Hách Liên Phong Vũ đang đến nói đến đoạn thân là tỷ tỷ, vì đệ đệ của mình mà cũng phải có vài lời căn dặn,sau khi mắt dừng lại trên người Mộc Hoàng một lúc lâu, không khỏi nhưn mày,nhẹ nhàng thở ra.

Mộc Hoàng nhìn thẳng vào mắt Hách Liên Phong Vũ, ánh mắt lạnh như băng lạnh lùng đáp trả.

-“ Cảm giác chắc chắn là không sai, em dâu như thế nào mà lại giống một trang nam tử.” Hách Liên Phong Vũ đánh giá Mộc Hoàng một cái, nhủ mày liếc ra sau nói với Phong Vân.

Phong Vân nghe thấy như vậy bất giác đứng thẳng người, chắn trước Mộc Hoàng.Nhị tỷ quả là có con mắt tinh tường,quốc vương lẫn vương công bọn họ chẳng có ai là nhận ra cả, vậy mà nàng chỉ liếc mắt qua là nhìn ngay ra vấn đề.

Xem ra đây là một đại linh sư sắc sảo tinh tường.

-“ Gia Lâm quốc chủ từ trước đến giờ vẫn nuôi dưỡng Mộc Mộc như một trang nam tử, cho nên người mới có cảm nhận như vậy thôi, được rồi không thảo luận vấn đề này nữa.Ta cùng với Mộc Mộc đến học viện Lai Nhân để tôi luyện, chúng ta từ bây giờ sẽ gặp mặt thường xuyên dù người có muốn hay không, tỷ tỷ, người xem đây không phải là vận mạng sao!” Phong Vân nhanh chóng chuyển đề tài.

Mộc Hoàng trong trang phục nữ nhân vốn đã chẳng giống nữ nhân chút nào rồi, cho dù nàng có xảo biện cố gắng che giấu thế nào thì cũng không thay đổi được cái hơi thở nam nhân của hân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Nhảy ra long môn (9)

Hách Liên Phong Vũ nghe xong như vậy mày hơi nhíu lại, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười.

-“ Lần này đến đây, ngươi đừng mong ta sẽ cho ngươi một chút ân huệ đặc biệt nào mà để rảnh rang mà rong chơi nhé !nào, ta sẽ theo giám sát ngươi chặt chẽ, cho dù là vô năng , ta cũng phải rèn cho đến khi ra một linh sư.”

-“ Nhị tỷ, đừng a” Phong Vân ra vẻ mặt cầu xin.

“ Tiểu tử nguoi, van xin vô ích ...”

-“ Phong Vũ, đây là đệ đệ của ngươi sao?” Phong Vân đang cười trù, đùa với Phong Vũ thì có một đoàn người tiến đến, vây quanh những người đã tới từ trước, nam tử đi đầu liền cất tiếng hỏi.

Phong Vân mới nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy rằng bọn họ đã bị vây quanh bởi một đám người đang chăm chăm nhìn bọn họ.Mà ba người vừa đi tới đề tóa ra một khí chất bất phàm.

Lúc này mới nhìn rõ người lên tiếng là một nam tử đáng khiêm tốn ,cử chỉ tao nhã lễ độ, tuổi chắc chỉ mười tám đến không quá hai mươi, nhìn nhị tỷ của nàng bằng ánh mắt ngưỡng mộ, không gì che dấu được.

-“Đúng vậy.” Phong Vũ ngừng đầu liếc nhìn ba người,lại vừa kéo Phong Vân, giúp Phong Vân sửa sang lại vạt áo vừa mới bị mình làm rối loạn.

Một bên lại nhìn về Phong Vân và Mộc Hoàng nói: “ Lâm Quỳnh, trong học viện là lão đại, hẳn nhất định sẽ lên được đại linh vương cấp bậc .”

Sau đó chỉ vào người bên cạnh hẳn có cái nhìn cao vội, cơ hồ nhận thấy Mộc Hoàng cao như vậy, về mặt lãnh khốc nam tử.

- “Đương Vụ, cấp năm ba , linh lực cùng Lâm Quỳnh không sai biệt lắm”

Bên cạnh Dương Vụ,là một nam tử khác: “ Phong Dương, cấp năm ba, bất quá người này rất phong lưu, thiếu tiền thì hãy đến tìm hắn.”

-“Này, này, nói cái gì vậy .” Phong Dương nghe thấy lời của Phong Vũ , không khỏi phóng khoáng liếc mắt mà Phong Vân, không ngừng lắc đầu cười .

-“Phong Vân, về sau ai khi dễ ngươi , ngươi tìm bọn họ hỗ trợ, không cần khách khí, bọn họ rảnh rỗi cả ngày mà.” Phong Vũ không để ý Phong Dương đang nổi giận,vẫn hướng về phía Phong Vân nói lớn.

Lời này vừa nói ra, đệ tử đến xem náo nhiệt xung quanh, lập tức sắc mặt đều khẽ biến hóa.

Phong Vân này vừa thấy liền hiểu được.

Nhị tỷ của nàng có lẽ đã biết rằng nàng yếu kém hơn bọn họ, để đến được học viện này là phải đi cửa sau thì mới có tư cách vào, cô ý để cho tất cả một hồi thân thiết trước cửa này, mục đích chính là không để nàng bị các đệ tử sau đây khi dễ trong trường.

Mà Lai Nhân này không giống như Á Sắt công quốc, nàng không thể khí thế cao ngất trời được.

Trên địa giới này cái gì công quốc hoàng tử, cái gì thế gia thế tử, cái gì vương quốc vương tử, thân phận dù cao quý đến đâu cũng không thể nói được điều gì.

Đừng nói đến là một linh lực cao thủ mạnh.Thân phận của nàng Phong Vân ở đây có lẽ chẳng đáng giá nổi một đồng tiền.

Lập tức, Phong Vân cười khẽ, khoe môi tao về hồ khởi, cười nhìn không chút nào che dấu sự ái mộ ba người mà Phong Vũ vừa giới thiệu nói: “Về sau còn thỉnh chiếu cố nhiều hơn.”

-“Ha ha, đệ đệ của Phong Vũ cũng là đệ đệ của chúng ta, sao có thể không quan tâm chiếu cố.” Phong Dương cười lớn đi lên tiến đến, thân thủ liền đáp trụ bả vai của Phong Vân .

-“Yên tâm, về sau tự nhiên không ai dám khi dễ ngươi.” Lâm Quỳnh mỉm cười gật đầu.

Lãnh khốc Dương Vụ cái gì cũng chưa nói,lại vừa nhắc lấy một thiết phiến trong tay, lạnh lùng đưa về phía Phong Vân . Đó chắc hẳn là dấu hiệu thân phận của hắn.

Phong Vân nắm thiết phiến, hướng Phong Vũ cười.

Có liên quan chính là tốt, nhìn một cái, như vậy là có tam tôn đại thần đứng phía sau lưng, những ngày kế tiếp của nàng chắc chắn sẽ bớt gian khổ.

-“Trường nhân hạ, không có cửa đâu, đi theo ta, thì phải chăm chỉ tu luyện đi .” Phong Vũ sao lại không biết Phong Vân đang suy nghĩ cái gì, mắng Phong Vân một câu, liền mang theo Phong Vân cùng Mộc Hoàng đi sâu vào trong học viện.

Lai Nhân học viện, nơi này có ai ngờ nổi danh là địa phương huấn luyện ma quỷ.

Thanh phong hòa ẩm, bách hoa phiêu hương.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Nhảy ra long môn (10)

Rời khỏi phòng học, Phong Vân trực tiếp đi đến chỗ ở của Hách Liên Phong Vũ .

“- Nhị tỷ, vì sao muốn ta ở nơi này?”

Đứng ở một gian phòng ở độc lập , Phong Vân nhủ mảy mò. Trong phòng chỉ có một chiếc giường, Mộc Hoàng đứng bên cạnh mặt đen xì nhìn ngó xung quanh gian phòng .

Học viện Lai Nhân không phải rất có tiền sao? Tại sao nàng cùng Mộc Hoàng lại phải ở chung một gian phòng?

-“ Người có bản lĩnh thì tự mình đi xin một gian phòng đi .” Phong Vũ đột nhiên ném cho Phong Vân một cái nhìn tựa như nhìn một kẻ ngu ngốc.

Phong Vân vốn là đi cửa sau, không phải quang minh chính đại thi được vào học viện. Nếu không phải có nàng ra tay , không nói đến cái gian phòng này , có khi ở cái túp lều đã là may mắn lắm rồi .

Phải biết rằng, ở nơi này, tài năng cùng đãi ngộ là có quan hệ trực tiếp. ở đây, người là hoàng thân quốc thích mà không có năng lực, vậy thì xin lỗi, người là hoàng thân quốc thích gì thì ai quan tâm chứ , cũng vô dụng thôi .

Phong Vân nhìn trời ngó đất, im lặng, không nói gì. Mặt mộc hoàng thì càng ngày càng lạnh.

-“ Các người dù sao cũng là vợ chồng, có cái gì phải lo lắng? ta không ghét bỏ các người thì chớ, các người còn dám ghét bỏ ta.” Phong Vũ thì thầm oán hận hai tiếng .

-“ Thôi quyết định như vậy đi. Phòng của ta ở bên cạnh. Hôm nay các người nghỉ ngơi cho tốt, công việc hết thầy đã có ta lo liệu. Ngày mai, các người chuẩn bị tiếp chiêu đi.”

Nói xong, Phong Vũ hướng Phong Vân cùng Mộc Hoàng vẫy tay ,

xoay người ra khỏi phòng.

Mới bước được hai bước, Phong Vũ đột ngột quay đầu, về mặt ái muội nói:

-“ Buổi tối nhớ nhỏ giọng, không cho phép quấy rầy đến ta. Còn có, bây giờ tốt nhất không cần có đứa nhỏ a .” Dứt lời nhanh chóng đóng cửa bỏ chạy lấy người, để lại trong phòng hai người về mặt đen sì.

Hừ, với ai thì với chứ sẽ không bao giờ cùng với hần[nàng] sinh đứa nhỏ, Phong Vân cùng Mộc Hoàng không hện mà vô cùng ấn ý nhìn cửa phòng liếc mắt một cái.

-“ Ngủ, Mộc Mộc trải giường chiếu”. Lặn lội một quãng đường xa, Phong Vân đã sớm mệt mỏi, Phong Vũ vừa đi là lập tức nhào vào giường nhưng vẫn không quên hô một câu. Ở Hách Liên Vương công phủ, buổi tối nào nàng cũng hô một câu như vậy cho hạ nhân nghe.

Vừa nghe thấy lời này , lại thấy Phong Vân đã nằm ườn ở trên giường , con tức giận của Mộc Hoàng liền vọt lên cao . Xem ra nàng là có gan to dám coi hần thành tức phụ . Cư nhiên dám hô kêu thiên kinh địa nghĩa như vậy. Hào , Hào ! Ở Á Sát, hần phải nhẫn, dù sao cũng là ở công phủ, không thể nói được gì . Hiện tại đến Lai Nhân, nếu hần lại tiếp tục nhẫn nàng thì hần sẽ không phải là Mộc Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Không tính là nư hôn đầu tiên (1)

Hai mắt của Mộc Hoàng nhắm chặt lại, thẳng hướng giường đi đến, hướng về phía Phong Vân quyết đề ép một hồi.

Mộc Hoàng mau lẹ , Phong Vân cũng mau không kém. Cảm giác được hơi thở của Mộc Hoàng đè xuống, Phong Vân liền xoay người hướng sang một bên giường.

-“ Phan” Mộc Hoàng liền rơi huyệt xuống đúng chỗ nàng vừa nằm.

-“ Người định làm gì?” Phong Vân quay đầu lại hỏi, đôi mắt nheo nheo.

Áp chế sự giận dữ, Mộc Hoàng nghiêng răng , nghiêng lợi gần từng tiếng: “ Ai là tức phụ của ai ?”

Lời còn chưa nói xong liền tung một quyền đánh về phía Phong Vân. Phong Vân vừa nghe liền hiểu, người này chính là không nhin được nữa rồi , đồng thời nàng cũng phản ứng vô cùng nhanh nhạy, triển khai năng lực nghênh đón chưởng lực của Mộc Hoàng . Một bên đánh , một bên nói: “ Nhẫn nại,

nhấn nài a! chữ nhấn trên đầu là một cây đao a .”

-“Đi con mẹ nó nhấn lại” Mộc Hoàng giận dữ, đánh về phía Phong Vân . Trước kia, trong từ điển của hắn vốn không có từ gọi là nhấn nài. Mà hiện tại, hắn đã không thể nhìn được nữa. Phong Vân đã lăn vào đến phía trong giường , dựa vào vách tường, hoạt động không gian vốn là hẹp, lại bị Mộc Hoàng áp người lên, ngay cả chỗ quơ quơ cánh tay đều không có, vì thế liền không quản có khi dễ kẻ yếu hay không , trực tiếp nâng tay: ‘ Tiểu thực, trói lại cho ta.’ Đồng thời hướng giường dời đi, ngấm ngấm sau khi trói hắn lại rồi , phải “ trao đổi” lại với hắn mới được.

Trên cổ tay Phong Vân , tiểu thực vốn như một vòng ngọc bình thường quán quanh , lập tức bành trướng bay về phía Mộc Hoàng . Mộc Hoàng thấy vậy hừ lạnh một tiếng, lam quang trong mắt chột lóe, lam quang nhọt nhọt trên người cũng thoáng hiện, tiểu thực bị lam quang cản trở, tốc độ lập tức giảm mà vào lúc này, Mộc Hoàng liền tiếp tục đánh về phía Phong Vân .

-“Phanh” Phong Vân không nghĩ Mộc Hoàng cự nhiên khôi phục lực lượng, liền trở tay không kịp ,bị Mộc Hoàng gắt gao vây ở trong lòng.

Tiểu thực thực sự giận dữ. Nó cự nhiên bị lam quang nho nhỏ ngăn cản, căn bản không thể duỗi thân được. Chết tiệt, chỉ có nó khi dễ người khác, khi nào thì đến phiên nó bị khi dễ. Nó lập tức vung lên, đánh về phía hai người đã sớm xoay thành một đoàn.

-“Suru suru” trong nháy mắt, Phong Vân cùng Mộc Hoàng liền bị vây lấy , bị trói chặt lại. Phong Vân vốn là bị vây ở trong lòng Mộc Hoàng ,thể nên tình thế thật ái muội , hai người bị buộc chặt cơ hồ là không phân ra lẫn nhau . Mặt kẻ này, môi kẻ kia, ngay cả hơi thở cũng có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Không tính là nộ hôn đầu tiên (2)

Phong Vân cảm giác được, chỉ cần mở miệng, chắc chắn sẽ chạm vào môi của Mộc Hoàng.Nàng cho dù có mang danh phận nam nhân, thân cận với nam nhân nhiều năm như vậy nhưng dù sao nàng cũng không phải là nam nhân thật a! Dù có thân cận đi chăng nữa cũng không thân cận đến mức này. Thân thể nháy mắt cứng lại. Mà Mộc Hoàng, do bị tiểu thực càng ngày càng buộc chặt liền càng áp chặt vào người trong lòng , cơ hồ là muốn chặt đứt xương cốt Phong Vân .

Buộc chết hắn rồi , hừ hừ, nữ nhân đáng chết, dám buộc chặt hắn, hiện tại, nhìn xem, ai bị buộc chặt đi .

-‘ Tiểu thực’ Phong Vân bị buộc đau đến nhú mảy, ghénh răng nghiến lợi nhìn tiểu thực.Tiểu thực đầu rũ xuống, không ngừng phe phẩy phiến lá. Ai kêu các ngươi ôm chặt như vậy, ta làm sao trói được một người chứ?

Phong Vân nghe thấy vậy hung hăng liếc mắt nhìn tiểu thực một cái, đồng thời thân mình chấn động, một cỗ lực sắc hiện lên, chuẩn bị giãy khỏi tiểu thực trói buộc. Mộc Hoàng thấy vậy, lam quang cũng chớp động, nhất lam nhất lục ở trên giường xoay làm một đoàn.

-“Phong Vân, đi, ca ca mang ngươi tới ...” cửa đột nhiên phịch một tiếng mở ra, Phong Dương vẻ mặt tươi cười đứng ở cửa, chân dừng ở không trung chuẩn bị tiến vào.

Phong Vân nhú mảy, lục quang nháy mắt liền thu hồi trong cơ thể. Đây vừa thu lại, Mộc Hoàng liền chiếm thế thượng phong. Phong Vân chống đỡ không được, bị áp ngã xuống phía dưới.

-“Ưm” vốn gần trong gang tấc, môi liền “ tiếp xúc” thân mật, khăng khít.

Mộc Hoàng sừng sốt, Phong Vân cũng sừng sốt không kém . Môi chạm môi, mắt đối mắt, ngươi xem ta, ta xem ngươi. Trong phòng, không khí nháy mắt trở lên khó lường. ôi, đùa giỡn lưu manh, đùa giỡn lưu manh, các ngươi dạy hư tiểu hài tử.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 57: Không tính là nộ hôn đầu tiên (3)

Gần trong gang tấc, hai người áp sát nhau, không kịp phản ứng, đóa hoa uốn éo, hai phiến lá cây mạnh mẽ đuỗi thân ra, ngăn trở hai cánh hoa. Giống như một cái đũa nhỏ thân thủ che khuất hai mắt bình thường.

Đồng thời thân hình co rụt lại, một lần nữa thu nhỏ lại thành một cái cây, lá cây chế trụ trên cổ tay Phong Vân. Xong rồi, xong rồi, Phong Vân thật sự không muốn nó gặp phải phiền toái, hy vọng nó trốn mau.

Không phải là lỗi của nó, trùng hợp chính là xảy ra cùng lúc mọi người đến, A men. Đây là một câu tôn giáo mà Phong Vân học. Do cửa đột nhiên được mở ra vì vậy đã nhìn thấy hết tình huống ở trong phòng, Phong Dương khóe miệng khẽ nhếch.

-“Này, Phong Vân người cư nhiên lại thích dạng này, ha ha, quấy rầy, quấy rầy, các người tiếp tục, tiếp tục a.” Từng bước lùi về phía sau, Phong Dương thân thủ phản ứng rất nhanh mau chóng đóng cửa phòng.

-“Uy, không phải nói sẽ giới thiệu linh sư đệ đệ Phong Vân cho chúng ta sao, làm sao mà không đi vào ?” bên ngoài cửa phòng vang lên một chuỗi thanh âm.

-“Thời gian không thích hợp, Phong Vân đang ở cùng hấn thê tử tiến hành thân thiết trao đổi.”

-“Ác!” thanh âm cao lên mấy độ.

-“Nha.” thanh âm giảm xuống.

-“Không thể tưởng được Phong Vân đệ đệ tuổi còn nhỏ, mà sắc tính. Hắc hắc.”

-“Nhỏ giọng, nhỏ giọng thôi.”

Trong phòng đang chăm chú lắng nghe, cuối cùng những âm thanh ám muội bên ngoài cùng với tiếng bước chân đã đi xa, Phong Vân cùng Mộc Hoàng nhất tề cùng đen mặt.

-“Người còn không buông ra.” mặt Phong Vân đen lại, uốn éo cái đầu, đầu đau nhức, đè thấp thanh âm hung tợn nói.

Mộc Hoàng mặt nhăn mày nhíu, buông hai tay ra. Hấn nghiêm mặt nhìn Phong Vân ly khai khỏi sự ôm ấp, hùng hổ bắt đầu mắng lá cây tiểu thực.

Mộc Hoàng cúi đầu nhìn hai tay của mình.

Cái cảm giác vừa rồi.

Cũng không có gì là ghê tởm.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, ngoài cửa sổ hoa rơi là tả.

Đầy vườn sắc xuân, lời đồn đãi cũng được truyền đi một cách thần tốc.

Đến ban đêm, thì cả Lai Nhân học viện ai lấy đều biết.

Vì thế, Phong Vân cùng Mộc Hoàng mới đến Lai Nhân học viện ngày đầu tiên, đã có một cái danh phận là làm những việc không đáng hoàng, chơi bời lêu lổng, sắc dục huân tâm. vân vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đình Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Không tính là nư hôn đầu tiên (4)

Sau đó, cũng rất vinh quang mà được truyền ra ngoài.

Vốn Phong Vũ đã hao phí không ít tinh lực, đi cầu xin không ít nơi, mới mời được một vị linh vương cấp bậc lão sư dạy cho Phong Vân.

Lần này thì xong rồi, đừng nói linh vương cấp bậc đạo sư không cần, chính là các đạo sư khác cũng đều.

-“Nhị tỷ, ta là vô tội.” Trong nội phòng, nhìn cái mặt đã đen lại của Phong Vũ, Phong Vân tỏ ra rất ủy khuất.

Bất quá, không có lão sư nào chịu dạy nàng như vậy sẽ rất tốt a, như vậy sẽ càng thoải mái.

-“Ngươi vô tội, ngươi vô tội cái rắm, việc này thì tốt rồi, đây chính là ngươi tự tìm đến rắc rối.” Phong Vũ sắc mặt tối đen, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phong Vân.

-“Lời này là có ý gì?” Phong Vân kinh ngạc.

Phong Vũ nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới.

Bên cạnh Phong Vũ là Lâm Quỳnh, thấy vậy cười nói:“Học viện có quy củ bất thành văn, nếu là có đạo sư thu nhận, không cần phải tu luyện cùng các đệ tử khác. Như vậy, tự nhiên có thể giảm bớt rất nhiều phiền não cùng khổ sở. Mà nếu không có đạo sư nào chịu thu nhận, thì phải vâng theo quy củ của học viện, phải rèn luyện từ những bước nhỏ nhất, dù sao còn rất nhiều ta cũng không thể nói hết với ngươi được. Một câu thôi, không có đạo sư nào chịu thu nhận, các ngươi phải chuẩn bị cho thật tốt.”

-“Cái gì?” Lời này của Lâm Quỳnh vừa nói ra, Phong Vân liền nhăn mặt.

-“Ngươi tự mình tìm hiểu đi.” Phong Vũ hừ lạnh.

Nàng biết rõ đệ đệ của mình linh lực kém, cho nên mới tận tâm tận lực mà giúp đỡ hắn. Có danh sư giúp đỡ, so với việc bị các hệ đạo sư thao luyện. Nhưng do chuyện không tốt này.....

-“Nhị tỷ.” Phong Vân lời nói nhu thuận.

-“Ngươi thanh danh quá lớn rồi, ta mệt mỏi.” Phong Vũ thở dài một hơi.

Phong Vân thấy vậy biết mình xong đời rồi, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu trừng mắt với Mộc Hoàng.

Đều là tại tên vương bát đần này.

Cuộc sống nhàn nhã của nàng.....

Ánh mắt lãnh khốc của Mộc Hoàng chiếu thẳng vào Phong Vân, khó được cư nhiên không tức giận. Phải biết rằng, hắn nhưng là bị truyền là người nằm dưới.

Thời điểm khuôn mặt Mộc Hoàng thì lãnh khốc, Phong Vân thì đang nghiêng răng nghiêng lợi, xa xa tiếng chuông triệu hồi tân sinh viên của Lai Nhân học viện đã vang lên.

-“Phong Vân, cái này ngươi liền tự cầu nhiều phúc đi.” Lâm Quỳnh lắc đầu cười.

-“Đi thôi, ta mang bọn ngươi đi qua, thuận tiện nói cho các ngươi quy củ.” Phong Vũ lắc đầu, đã đến tận đây, không còn cách nào, chỉ có thể làm từng bước thôi.

-“Nhị tỷ a.....”

Thanh phong phát dương liễu, khắp nơi phong tư tình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Không tính là nộ hôn đầu tiên (5)

Đi xuyên các nhà viện, chỗ dạy học của ba năm cấp, hai năm cấp, nhóm của Phong Vân đã đứng dưới một tòa bảo tháp. Tháp cao ước tính đến mấy cây số, diện tích che phủ chỉ e cũng vậy. Không biết dùng cái gì mà có thể tạo thành một kiến trúc như vậy, dưới ánh mặt trời lóe lên những vầng hào quang. Mang một loại khí thế, như là áp đặt tuyệt đối.

Lúc này, các tân sinh túm năm tụm ba đứng bên cạnh rất nhiều.

Phong Vân ngẩng đầu lên nhìn cơ hồ trên cao ngất có mây đen bên trong tháp, nhu nhu mây. Đây là cuộc thi thứ nhất dành cho tân sinh của Lai Nhân học viện mỗi năm đều diễn ra.

Tháp phân làm bảy tầng, đại biểu cho bảy giai đoạn.

Sau khi tân sinh tiến vào, bằng vào thực lực của chính mình cùng thiên phú, sẽ phải tận lực chống đỡ. Tiến vào các tầng càng cao, tương ứng với các đạo sư có cấp bậc sẽ càng cao. Phản ứng càng thấp, như vậy đi ra sau cũng tương ứng càng thấp.

Nếu không được, cũng không được đi cửa sau.

-“Trở ra cẩn thận một chút, thật sự không được liền rời khỏi, trong tháp này có địa phương sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Phong Vũ dặn dò Phong Vân.

Tháp này đối với nàng mà nói hoàn toàn không thể uy hiếp nàng, nhưng đối với Phong Vân mà nói.....

-“Bất quá không muốn vào cũng có thể đi ra, nếu không hậu quả đồng dạng nghiêm trọng.” Lâm Quỳnh ở một bên vỗ vỗ bả vai Phong Vân.

Theo hướng tay chỉ người tạp dịch quét rác đằng xa.

-“Đấy chính là đệ tử ở hạng thấp nhất, nghe nói năm nay đến để là đi dọn nhà xí từ sớm.” Lâm Quỳnh ánh mắt thực nhân từ.

Dọn nhà xí từ sáng sớm.....

Phong Vân nàng là muốn những ngày nhàn nhã, nhưng là cũng không phải nhàn nhã là đi dọn nhà xí a.

-“Phanh.” tiếng chuông trong trẻo lại lần nữa vang lên.

-“Tiến tháp.” Cùng với đó là một đạo thanh âm uy nghiêm, cửa tháp chậm rãi mở ra, lộ ra không gian âm u bên trong.

-“Đi thôi, đem hết toàn lực ra, đừng sợ, mọi sự còn có tỷ tỷ.” Phong Vũ gắt gao nắm lấy tay Phong Vân, rồi đẩy đi.

Phong Vân thấy vậy sờ sờ một chút chớp mũi, mắt chuyển động.

Đột nhiên xoay người cầm tay Mộc Hoàng, túm Mộc Hoàng hướng vào trong tháp.

-“Đi, đi, Mộc Mộc cũng đi.”

Có Mộc Hoàng đi cùng, hiện tại hẳn không có linh lực, năm nay nhiệm vụ dọn nhà xí, hẳn là không tới phiên nàng. Phong Vân định liệu trước.

Mộc Hoàng ghé mắt nhìn Phong Vân khuôn mặt tươi cười, đáy lòng lạnh lùng hừ một tiếng. Một cái tháp kim huyền nhỏ nhỏ, cho dù hẳn hiện tại linh lực không có, cũng tuyệt đối không thêm đề ở trong mắt.

Phong Vân nghĩ hẳn là gì, hừ. Cũng không cự tuyệt, liền đi theo Phong Vân hướng tới bảo tháp.

Phía sau Phong Vũ cùng Lâm Quỳnh thấy vậy, cũng không phản đối.

Mộc Mộc là theo Phong Vân đến trường, bất quá, nàng muốn tạo lập thân phận là mình đã có gia đình, như vậy ở đây khảo hạch cũng sẽ không ép buộc được nàng. Đi cũng được, không đi cũng được.

Ánh mặt trời rực rỡ, bảo tháp là nơi ở sau khi tân sinh nhập môn, cửa chậm rãi đóng lại. Bên ngoài tháp không khí lạnh như băng vô sắc, tháp nội có Càn Khôn.

Đứng ở bên trong bảo tháp, Phong Vân ngẩng đầu nhìn bốn phía. Lớn, thật lớn a! không có ngôn từ nào để hình dung được độ lớn.

Nhưng là không gian thoáng đãng, toàn bộ tầng dưới cùng hoàn toàn là trống trơn, cái gì cũng đều không có.

Phong Vân không khỏi nhẹ nhàng chau mày một chút. So với tưởng tượng của nàng, cái gì cơ quan a, cái gì khảo nghiệm a, vân vân, hoàn toàn không tương xứng.

Như vậy chỉ là một chỗ trống rỗng, chuẩn bị như thế nào để tiến hành thí nghiệm?

Phong Vân lúc này quay đầu lại, hướng tân sinh bên cạnh nói: “xin chào, này người.....”

Lời còn chưa nói ra hết, tân sinh bên cạnh quay đầu lại thấy là Phong Vân cùng Mộc Hoàng, lập tức trong mắt hiện lên một tia dày đặc hèn mọn, quay đầu bước đi.

Theo sát phía sau, cũng là một nhóm tân sinh, khi nhìn thấy Phong Vân cùng Mộc Hoàng cũng có tỏ vẻ bình thường, rồi tốp năm tốp ba đi ra phía xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Không tính là nộ hôn đầu tiên (6)

Thình thoảng, nghe thấy bọn họ đề thấp thanh âm nói chuyện.

-“Ta mới không thèm cùng hai phế vật đó hợp tác.....”

-“Thương lượng để vào bằng cửa sau, đúng là sắc lang, hừ, kẻ vô dụng.....”

.....

Phong Vân nghe những lời đó, không nói gì tay sờ soạng một chút chớp mũi.

Thanh danh của nàng liền như vậy hồng rồi, đều là lỗi của Mộc Hoàng. Nhất thời quay đầu liếc Mộc Hoàng một cái. Mà Mộc Hoàng thể đứng sừng sững, không thèm quan tâm đến lý lẽ của nàng.

-“Phía dưới bắt đầu khảo hạch, chỉ lưu lại những ai có tiềm lực lớn nhất, ở nơi này chưa bao giờ lưu phế vật.” Một đạo thanh âm lạnh như băng mà uy nghiêm vang lên, tràn ngập các chỗ trống trong tháp.

Ngay sau đó, khi đạo âm thanh kia kết thúc, ánh sáng trong tháp bắt đầu biến đổi kỳ ảo.

Sương khói theo bốn phương tám hướng bay tới. Không khí thoảng đảng lúc đầu đang có sự chuyển hóa.

Từ một không gian thoảng đảng ban đầu, bắt đầu chuyển hoá thành một màu đen, mặt trên được khảm nhiều điểm sáng, ánh sáng soi rọi đến bức người.

Quang hoa ngọc lưu ly, đẹp không sao tả xiết.

Phong Vân đứng ở phía dưới nhìn lên, cái này gọi là gì? Không gian chuyển hoá?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Không tính là nộ hôn đầu tiên (7)

Mà ngay trong lúc Phong Vân còn đang kinh ngạc, đám đệ tử xung quanh đột nhiên giống như bị cho uống thuốc kích thích vậy, ngao ngao kêu lên rồi vọt vào nơi sương khói mỏng manh kia.

Mà ngay sau đó lại thấy xuất hiện nhiều màu linh lực, như là cả một vườn hoa nở đủ màu vậy. Tiếp đến một loạt âm thanh bùm bùm nổ ra.

Bất quá trong hiện tại mọi người cảm nhận mình đang ở trong một không gian có vẻ bình thường, nhưng lại không thể chạm vào người khác được.

Phong Vân kinh ngạc tức thì, quay trái phải trước sau nhìn xem, đây là cái gì vậy? Muốn nổi điên quá!

Hay là bọn hắn đã thấy gì rồi? mà nàng thì không thấy được!

Mà trong lúc Phong Vân còn đang kinh ngạc. Mộc Hoàng đột nhiên trong tích tắc đã bước nhanh về phía trước, thẳng tiến lên những bậc cầu thang trong lầu. Phong Vân thấy vậy chân chờ trong giây lát cũng cất bước theo sau.

Dù sao t hiện tại Mộc Hoàng có làm gì đi chăng nữa, thì nàng không có ý định lừa dối hắn. Nàng chỉ cần biểu hiện rằng mình hơn hắn, thì việc dọn nhà xí tuyệt đối không đến phiên nàng phải ra tay.

Thông thả như đi dạo, dọc theo hành lang này tựa như không có điểm cuối, hai người một trước một sau chậm rãi bước đi.

Tầng thang cuối một màu u tối, bóng tối đã sớm bao phủ, một màu tĩnh lặng.

Thế giới này bây giờ giống như chỉ có hai người bọn họ. Phong Vân dọc theo đường đi mở to hai mắt nhìn, nàng cũng đã nghĩ rằng cái tháp chết tiệt này có cái gì đó rất cổ quái.

Nếu làm ra để khảo nghiệm nhân, thì cho dù không làm được cái gì như thế nào đi chăng nữa thì cũng vẫn phải đi.

-“Tiểu thực, người nói cái tháp chết tiệt này có phải hay không tốt mã dễ cùi, như thế nào cái gì cũng đều không có?” Bất quá đi nửa ngày rồi, xem ra nhìn lại vẫn là thang lầu cùng tầng trệt trống rỗng, Phong Vân liền chịu hết nổi, mở miệng than phiền.

Tiểu thực nở rộ như hoa tươi ở trên đầu vai của Phong Vân. Nghe lời nói liền phe phẩy nụ hoa, nhìn qua giống như cái trống bỏi.

Ta cũng đâu có biết. Nó dọc theo đường đi cũng có hào hào xem quanh, nhưng là kết quả cũng giống nhau, cái gì cũng đều không có.

Phong Vân thấy vậy nhủ nhủ mảy, không thể để mất thời gian như thế này được, Phong Vân đột nhiên lật ngửa bàn tay, một viên cừu tinh đan xuất hiện ở trong bàn tay nàng. Phong Vân không có hảo ý, tiến đến trước mặt Mộc Hoàng: “Ta biết người kiến thức rộng rãi, nói nói.”

Mộc Hoàng nhìn mắt Phong Vân cùng cừu tinh đan trong tay, xem liếc mắt một cái rồi cười ân tình Phong Vân. Cũng không khách khí, tay áo vung lên, thu lại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Không tính là nộ hôn đầu tiên (8)

Sau đó lạnh lùng nói: “Tháp này có tên là thất tầng hắc kim huyền hình tháp, lấy ảo ảnh mà trở thành tên gọi, một khi tiến vào bên trong, thì một lực bên trong tháp sẽ nhập thể huyền hóa ra các màu như là ma thú, dùng ảo ảnh đó làm rối loạn rồi sau đó tấn công địch thủ”.

-“Thì ra là thế.” Khó trách một đám tân sinh thấy như bị kích thích, trở nên khác thường.

-“Ta không phát hiện ra.” Nhưng là, nàng cái gì cũng chưa thấy.

Mộc Hoàng không dừng bước, cứ thẳng phía trên tháp mà hướng tới, một bên trầm giọng nói. “Tháp này bất quá hiện tại chỉ là tháp ảo ảnh cấp thấp nhất thôi, một khi linh lực đạt ở cấp cao thì ảo ảnh trong tháp bất cứ thứ gì cũng không thể thấy được.”

Phong Vân nhất thời hiểu được. Trung Quốc có câu ngôn ngữ về tu luyện. Điểm quan trọng đầu tiên là, xem sơn là sơn, xem thủy là thủy. như nhìn một thực vật bình thường, hoàn toàn nhìn không ra mặt sau che dấu là cái gì. Điều quan trọng thứ hai, xem sơn không phải là sơn, thủy không phải là thủy.

Đây là tu luyện đến một cảnh giới nhất định, sơn cũng không tính sơn, thủy cũng không tính thủy, bất quá đó là tự nhiên.

Quan trọng thứ ba, xem sơn vẫn là sơn, thủy vẫn tính là thủy. Siêu việt bản chất trở về chân lý. Đem hết thấy đều nhìn thấu, sơn cùng thủy là phải cũng là sơn thủy, không phải cũng là sơn thủy.

Cảm tình, do linh lực của nàng cao hơn cấp bậc của tháp, nên mới dễ dàng nhìn thấu bản chất những gì diễn ra ở nơi này, cho nên không hề nhìn thấy ảo ảnh.

-“Không xong.” Nhất thời chuyển suy nghĩ, Phong Vân mạnh mẽ ngừng chân, một tiếng khê gọi. Nàng không phải trải qua linh lực trắc nghiệm, do đó nàng không biết linh lực của mình là bao nhiêu.

Nhưng là, hiện tại này tình huống, rõ ràng nàng cao hơn những tân sinh kia. Nhưng nàng vẫn muốn che dấu thực lực. Phong Vân lúc này xoay người nghĩ tới nghĩ lui.

-“Quay lại cũng vô dụng thôi, đã đi thì phải đến đỉnh chứ”. Ngay trong lúc Phong Vân định quay đầu lại thì tiếng nói của Mộc Hoàng truyền đến, âm thanh lạnh lùng, sắc nhọn.

Đồng thời phát tay một cái, làn sương khói mỏng từ từ tan ra, đỉnh tháp đã ở ngay trước mặt họ, tuyệt nhiên rõ ràng không một chút gì có thể che dấu được.

Từ hướng kia kim linh đã truyền ra, không biết từ khi nào đã bắt đầu dấy lên những rung động. Hiển nhiên muốn đem tất cả những gì đã được truyền lại bên trong đưa đi ra ngoài.

Phong Vân đen mặt, nhìn đỉnh trước mắt mình. Nàng đã đang ở tầng tối cao nhất.

Mộc Hoàng chậm rãi xoay người, thấy vậy mặt không chút thay đổi nào vẫn tiếp tục đi về phía ghế tọa lạc trên đỉnh.

Hắn- Mộc Hoàng là đã mất đi linh lực. Vấn đề là phương pháp tu luyện của hắn, chỉ cần có cửa đột phá , cũng chính là lúc này đây...

Linh lực biến mất, mà không nhắc đến lần đó mất đi nhân lực, sức phán đoán, khả năng phân biệt , hắn cũng tự mình rèn luyện lại hết thảy. Thế nhưng Một bảy tầng của hắc kim huyền hình tháp nhỏ nhỏ, hắn cũng không để ở trong mắt.

-“Người là tên hồn đần.” Nháy mắt Phong Vân lại càng không hiểu được ảo diệu trong này, khuôn mặt Mộc Hoàng đen lại nghiêm nghị trừng mắt nhìn nàng, liếc xéo một cái , ngoảnh mặt đi xuống lầu.

Mộc Hoàng muốn nổi danh thì cho hắn nổi danh đi nàng chẳng cần .Nhưng mà, ngay trong lúc Phong Vân xoay người, Mộc Hoàng đang tọa lạc thì tầng thứ bảy của tháp đột nhiên chấn động.

Ngay sau đó vang lên một tiếng, toàn bộ không gian trong tầng thứ bảy này bỗng dung biến đổi, tháp đột nhiên biến thành hình một cái miệng to như con thú, nuốt chửng Phong Vân cùng Mộc Hoàng.

Phong Vân cùng Mộc Hoàng trong khoảnh khắc chỉ cảm thấy một khối không gian lạ lẫm , năng lượng dung mãnh đang dần tiến đến, túm lấy họ lôi vào trong miệng tháp.

Nháy mắt, biến mất vô tung vô ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Nơi thần bí(1)

Căn Khôn rung chuyển, thiên địa lập lại.

Phong Vân chỉ cảm thấy thân mình như hăm phải bùn lầy, gãy không ra , rất nặng không chịu đựng nổi, nói đúng hơn là không nhúc nhích được dù chỉ là một chút, lại càng không nói được đến việc sử dụng linh lực, người suy yếu Thể này thì xong rồi, Phong Vân cả kinh.

Nàng thàn than ra miệng, thì bỗng nhiên nghe tiếng nước chảy phù phù bên tai. Ngay sau đó cả người chợt lạnh, miệng mũi trong nháy mắt lại văng ra những bọt nước lạnh như băng.

Mà cùng với lúc bọt nước kia xuất hiện, những áp lực nặng nề vừa qua bỗng dung biến mất như vô hình ảo ảnh.

Phong Vân nhất thời vui vẻ, nháy mắt tròn mắt. hung quanh một màu xanh mượt thủy sắc, đây là Đàm Thủy .

Lập tức cùng một lúc tay chân hoạt động, tiến vào trong nước , bơi đi.

Nhưng mà, không thể tưởng tượng được lại nhanh như thế, chỉ trong chốc lát mà cả thân hình của nàng đã trầm hẳn xuống rồi. Trong nước này dường như không thể nổi được , kinh phiêu phiêu , xung quanh một mảnh tĩnh mịch. Chỉ có thể hít thở được vài hơi, Phong Vân đã lại chìm xuống phía dưới.

Mà với linh lực của nàng lại không thể làm được gì, đây là loại nước gì vậy?

Chẳng lẽ là lệ thủy? Hoàng tuyền vong xuyên nịch thủy, không tái vạn vật, theo như lời đồn đại thì linh hồn vào đây sẽ chìm sâu xuống vong xuyên nịch thủy này.

Nghĩ như thế, vừa cố ngoi lên thì Phong Vân lại tiếp tục chìm xuống.

Phía bên kia ánh sáng xanh phảng phất, càng ngày càng yếu dần. Không xong rồi, mí mắt Phong Vân liền nhắm lại một chút ,càng chìm xuống thì lại càng nhắm sâu hơn.

Này.....

Mà ngay tại Phong Vân nhắm mắt trong nháy mắt, trên cổ tay tiểu thực quán quít kia, đột nhiên nhanh chóng sinh trường, bùng phát, như tia chớp bình thường phá tan thủy sắc, hướng về phía dòng nước vọt đi ngay tức thì.

Đi.

Tiểu thực, một ý nghĩ mới ở trong đầu bỗng nảy ra, Phong Vân liền cảm giác được thân thể mạnh mẽ bị tiểu thực túm lấy, hướng tới dòng nước nhanh chóng mà đi.

“Oanh.” Phá nước mà ra, bọt nước văng khắp nơi.

Phong Vân mượn lực , xoay người một cái, rất xa nhảy đến trạm định ở một chi ngân của nịch thủy.

-“Tiểu thực, ngươi thật sự là bảo bối của ta, nơi này cũng không làm khó được ngươi.” Từng bước tiến đến trạm định, Phong Vân mặt mày đảo qua đảo lại , liền thấy tiểu thực quần quanh trên một đại trụ cao cao phía trên bờ, mượn lực để đưa nàng lên .

Lập tức, mặt mày không khỏi hớn hờ , ôm lấy tiểu thực thông minh tài giỏi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nơi thần bí(2)

Roi vào nước có thể ngăn cản linh lực, tiểu thực cự nhiên có thể không có việc gì. Nàng chính là vận khí thật tốt, có thể gặp được bảo bối tiểu thực này a . Tiểu thực biến hóa về chỉ bằng nắm tay, hai phiến lá cắm xuống, đóa hoa tam sắc cao cao giờ lên, vô cùng tự hào. Đó , không nhìn xem nó là ai đi .

Phong Vân thấy vậy cười, búng búng tiểu thực đóa hoa: “Ngươi được một phen đắc ý, trở về nhất định sẽ cho ngươi ăn đại tiệc.”

Tiểu thực vừa nghe có đại tiệc lập tức a dua nịnh nọt, dùng đóa hoa cọ cọ vào mặt Phong Vân, về mặt vô cùng khoe mẽ.

Phong Vân sùng nịch cười cười, vừa đùa với tiểu thực, vừa quan sát bốn phía. Nơi nàng đứng là một bình đài, có tảng đá pho, có hai bạch ngọc đại trụ đứng sừng sững giống như canh gác đại môn.

Bình đài phía sau, có đường hướng sâu về phía trong , không biết điểm cuối. mà chỗ Phong Vân tưởng là một cái đầm, giờ mới phát hiện cự nhiên không thấy điểm dừng, chính là vô biên vô hạn. Trên đầu tối đen như mực, tuy cái gì cũng không thể nhìn thấy nhưng Phong Vân có thể cảm thấy được cái gì cũng không có. Bọn họ đã không có đường để lùi. Bọn họ thật giống bị túm đến một cái khác không gian, không tìm thấy đường về. Phong Vân nhủ mấy nhìn mặt nước vẫn yên tĩnh, Mộc Hoàng còn ở trong đó.

Vuốt nhẹ cành lá của tiểu thực , ánh mắt Phong Vân nhanh chóng chuyển động. Mộc Hoàng là một người vô cùng nguy hiểm, nếu hắn khôi phục linh lực, hắn có thể tuân thủ lời hứa hay không , nàng thật sự không nắm chắc. Nếu Mộc Hoàng chết ở chỗ này thật đúng là giúp nàng giảm bớt một đại phiền toái rồi. Về phần chịu trách nhiệm, nàng chỉ cần đổ lên đầu học viện Lai Nhân , thật là trăm lợi mà không có một hại. Mà nếu nàng cứu hắn, hiện tại hắn lại không có một chút lực lượng, mà ở cái nơi thần bí quái gở như thế này , chắc chắn sẽ mệt nàng, gia tăng thêm gánh nặng cho nàng .

Ý niệm trong đầu Phong Vân nhanh chóng chuyển động, phân tích lợi hại rành mạch.

-“Đi thôi đi thôi, cứu hắn làm gì? Ta cũng không thích hắn, hắn khi dễ ta.” Tiểu thực cùng Phong Vân linh hồn tương thông, Phong Vân nghĩ gì, tiểu thực vô cùng rõ ràng.

Phong Vân thấy vậy đành thờ dãi: “Quên đi, ta là người tốt, tiểu thực, đem hắn túm lên đây, ta sẽ cho ngươi hắn hai cái đại tiệc.” Không đợi tiểu thực từ chối, Phong Vân liền tung ra ngon ngọt làm mồi dụ. Tiểu thực hừ một thanh tỏ vẻ bất mãn liền hưởng mặt nước vọt tới. Cơ mà hai cái đại tiệc à nha , nó thích.

Lúc này, dưới nước, Mộc Hoàng buông lỏng hai tay, mặc kệ thân thể dần dần chìm vào trong nước. hắn biết, Phong Vân đã được tiểu thực đưa lên bờ. Bình thường, nước này không làm gì được hắn nhưng hôm nay... Mộc Hoàng trào phúng nở nụ cười. Không thể tưởng được hắn cũng có ngày hôm nay, vì đại cục hắn thế nhưng phải tạm nhân nhượng thôi, suy nghĩ lướt nhanh, nụ cười còn ngưng đọng nơi khóe mắt. Thì đột nhiên một nhánh cây phá vỡ mặt nước, hướng hắn lao thẳng tới. Là tiểu thực a .

Này... nữ nhân kì quái thế nhưng lại cho tiểu thực tới cứu hắn, ...bọt nước bắn tung tóe, Mộc Hoàng nhanh chóng bị tiểu thực kéo đến trước mặt Phong Vân .

Hoàn thành nhiệm vụ, tiểu thực chưa gì đã vội vàng nhe nhón vênh mặt kẻ công. Phong vân nhẹ nhàng xoa xoa tiểu thực, lại nhìn đến Mộc Hoàng vì ở trong nước lâu mà ghen đỏ cả mặt , nói: “Đi thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nơi thần bí(3)

-“ Vì cái gì?” vừa xoay người, thanh âm Mộc Hoàng liền vang lên, tràn ngập hoài nghi. Phong Vân hiểu được ý của Mộc Hoàng, cười cười nói:” Quân tử một lời nói ra tứ mã nan truy. Hách Liên Phong Vân ta một lời đã nói ra ngàn vàng cũng không đổi, ta đã nói sẽ bảo toàn cho tính mạng của người thì người sẽ được bình an .”

Nói xong liền hướng về phía trước tiếp tục đi. Thân là người của công phủ, một lời hứa hẹn chính là ngàn vàng. Đây chính là chuẩn tắc làm người a . Mộc Hoàng nhìn theo bóng dáng Phong Vân, đáy mắt vốn lạnh như băng trong nháy mắt chợt biến chuyển. Cho tới bây giờ, hắn còn chưa từng cần người khác cứu qua. Hắn cũng không cần người khác bảo hộ, cũng không ai dám nói bảo hộ hắn. Mà hôm nay, hắn lại bị nữ nhân quái đản , nữ nhân luôn cùng hắn đối địch trước mắt này bảo hộ. Khi một mồi, hắn cũng có thể dựa vào người khác sao? Lúc nguy hiểm cũng sẽ có người cứu hắn sao? Theo bọt nước từ vạt áo thấm vào bùn đất, thần sắc của Mộc Hoàng cũng biến đổi ngàn vạn.

-“Còn không mau đi, người chờ đường tự sinh ra a!” Thanh âm của Phong Vân từ phía trước vọng lại, Mộc Hoàng nghe tiếng, về mặt chậm rãi bình tĩnh trở lại, một lần nữa khoát lên về mặt lạnh như băng. Hiện tại không phải là thời điểm suy nghĩ này nọ, cần xem xét cái nơi cổ quái này đã , Mộc Hoàng lập tức liền hướng Phong Vân đi đến.

Con đường uốn lượn, một trước một sau, Phong Vân cùng Mộc Hoàng dù gặp nguy cũng không loạn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nơi thần bí(4)

Lúc này, ở bên ngoài, học viện Lai Nhân sớm đã nổi lên sóng to gió lớn. Học viện Lai Nhân thành lập đã được ba trăm năm, nhưng là ba trăm năm nay, kim linh tầng thứ bảy chưa từng vang lên. Mà hôm nay, nó vang lên. Có nhân phá vỡ bình chương , trực tiếp đi đến tầng thứ bảy.

-“ Đây là có chuyện gì? thực sự có người có thể đến tầng thứ bảy?” Ở bên ngoài, đệ tử học viện Lai Nhân cùng các đạo sư hầu như tụ tập đông đủ, ngay cả hiệu trưởng Mạc Nhan cũng đến.

-“ Đúng vậy, không chỉ đến tầng thứ bảy, bảo tháp tối cao tầng thí nghiệm cũng mở ra” Đạo sư dẫn dắt huấn luyện tân sinh lần này đã kích động đến đỏ mặt.

-“ Thiên phú cao như vậy? này đã không khác gì siêu việt đại linh sư, thăng bức linh vương cấp bậc.” Mạc Nhan mắt tròn trừng.

Bảy cấp huyền hình tháp có bảy cấp thí nghiệm. Phân biệt từ tầng một đến tầng bốn là linh giả, linh sư, đại linh sư . Trực tiếp xông thẳng lên tầng thứ bảy thì phải là linh vương.

-“ Là ai, người kia là ai, nói mau!” Từ xa, một bóng người bay vút tới. Đó là đạo sư tối cao của học viện Lai Nhân , thất cấp linh vương Hung Mộc. Nhiều năm như vậy mà chưa từng thấy có ai có thiên phú cao như vậy . Là linh vương cấp bậc thiên phú a .

-“ Không phải một mà là hai người. Hách Liên Phong Vân cùng với thể tử của hắn.’

-“ Hai người, những hai người?” Hung Mộc nghe xong hạnh phúc cơ hồ muốn ngất, cư nhiên có những hai người.Haha , học viện Lai Nhân muốn chuyển thành học viện cao cấp là có hi vọng, có hi vọng.

-“ Mau, cẩn thận nhìn xem, phải hảo hảo theo dõi. ...”

Mạc Nhan dị thường kích động, nhóm đạo sư cũng không ngừng gật đầu. Từ xa, rất nhiều đệ tử cùng lão sư cũng kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Nơi thần bí(5)

Ngàn năm nay đã không có kỳ tài xuất hiện ở học viện.

-“Này..... Phong Vũ, không phải người nói đệ đệ của người ngay cả linh giả cũng không đạt được cơ mà? Đây là có chuyện gì?” Đứng ở trước tháp đi đi lại lại, Lâm Quỳnh có chút kinh ngạc nhìn Hách Liên Phong Vũ.

Khỏe miệng Phong Vũ lúc này có chút co rút, vẻ mặt không dám tin. Tiểu đệ này có bao nhiêu năng lực, nàng còn không biết rõ sao. Một người có thể chỉ dùng hợp lực của cô cây, vậy thì có thể có sức mạnh cường hãn như thế nào cơ chứ.

Nhưng là hôm nay..... Hôm nay.....

Lúc này Phong Vũ nhất thời không biết nên biểu đạt cảm xúc của mình như thế nào.

-“Á Sắt công quốc có tiểu thế tử Hách Liên Phong Vân của Hách Liên vương phủ, có tiếng là kẻ vô học, linh lực lại thấp kém, nếu những gì của hôm nay là sự thật. Như vậy, trước kia nhất định là hấn che dấu, cố ý đề thấp cấp bậc của chính mình.”

Không biết từ khi nào thì Dương Vụ cũng đến đây, lúc này hai tay đang ôm ở trước ngực nhìn bảo tháp.

-“Có ý tứ, cố ý che dấu thực lực của chính mình.” Phong Dương cũng xoa xoa cằm, trong mắt lóe thâm quang.

-“Không thể nào, Phong Vân có bao nhiêu linh lực, ta rất rõ ràng.....” Phong Vũ thực do dự.

-“Hấn rốt cuộc có bao nhiêu linh lực thực sự, sau khi ra khỏi tháp chúng ta sẽ biết rõ.” Lâm Quỳnh vỗ vỗ bả vai của Phong Vũ.

Che dấu vẫn là không thể che dấu, là chân thật hoặc là giả vờ, sau khi ra khỏi tháp hết thấy sự việc đều sẽ được phơi bày. Tất cả đều đang hỗn loạn, ngoài tháp là một mảnh ồn ào. Các tin tức nhanh chóng được truyền bá ra ngoài bằng mọi con đường. Một thiếu niên có thiên phú của cấp bậc linh vương, đây là công quốc gì cùng vương quốc thậm chí là đế quốc, đều phải tranh tương mượn sức nhân tài.

Mà bị tóm lấy đưa đến địa phương nào Phong Vân còn không biết, lần này Mộc Hoàng đã đem thành quả che dấu nhiều năm của nàng phá tan một cách sạch sẽ. Hiện tại, bên ngoài chắc chắn có rất nhiều người đang chờ đợi nàng.

Quanh co khúc khuỷu, đi qua không biết bao nhiêu động. Địa thế vẫn tiến dần xuống phía dưới, không biết đi bao lâu, Phong Vân cơ hồ nghĩ hình như sắp đi đến điểm trung tâm rồi, đột nhiên có một cửa ngăn ở trước mặt bọn họ.

-“Cẩn thận một chút.” Phong Vân kéo Mộc Hoàng đứng ở phía sau nàng, chính mình dùng thân thủ hướng đến chiếc cửa kia mà đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Nơi thần bí(6)

Mộc Hoàng đem toàn bộ ánh mắt nhìn vào lưng Phong Vân, nhíu mày. Có một ngày cự nhiên hấn lại phải trốn phía sau lưng của một nữ nhân? Đây thật sự là một điều châm chọc.

Bất quá, chết tiệt, lại không có cảm giác xấu hổ.

Có một nữ nhân bảo hộ cho hấn, ngấm lại trong lòng cự nhiên lại thấy rất thoải mái.

Mộc Hoàng lập tức tự giác đứng ở phía sau lưng Phong Vân, nhìn Phong Vân đẩy cái cửa đá rất nặng kia ra.

Có một thứ ánh sáng chiếu rọi vào mắt, ánh sáng ngọc làm loá mắt. Khi cửa đá chậm rãi mở ra, là một không gian rộng lớn như một cái biển của vũ trụ tĩnh không, xuất hiện ở trước mặt hai người nhất thời làm cho họ bị loá mắt.

Một màu đen vô tận, cùng với đó là vô số các điểm ánh sáng ngọc. Những luồng gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo những âm thanh vang động trong hang động.

Lưu quang ở bên trong phát ra ngoài, dần dần ở bên trong chột lóe ra. Một không gian nữ miều không thể nào tả xiết.

-“Vũ trụ tĩnh không?” khỏe miệng Phong Vân khẽ nhếch.

Bên ngoài cửa này là một tầng đá mang phong cách cổ xưa, bên trong cửa lại là một biển vũ trụ. Thật giống như là đạo môn đem nàng từ ảo ảnh đại lục, đưa đến một vũ trụ bên trong, này.....

-“Hò ngôn loạn ngữ, đây là không gian áp chế sức của gió lốc, có nói người cũng không hiểu.” Đứng ở phía sau Phong Vân, Mộc Hoàng nghe thấy những lời nói cổ quái của Phong Vân, trực tiếp phản bác.

Phong Vân quay đầu, giương to mắt, vẻ mặt khiêm tốn nhìn Mộc Hoàng. Tiểu thực lắc lư đóa hoa, cũng nhìn Mộc Hoàng. Bỏ qua cũng phải biết nguyên do.

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân liếc mắt một cái, Phong Vân trong mắt khiêm tốn, hẳn thực sự hưởng thụ.

-“Không gian áp chế sức của gió lốc, đây chính là ba cấp linh Tông Tài. Có thể sử dụng công kích, lợi dụng sức mạnh của trời đất có ở trong nó, nếu thực lực kết hợp cùng linh tông, như vậy không gian này sẽ bị đập nát do sức mạnh của áp gió lốc.”

Mộc Hoàng giải thích không nhiều lắm, linh tông, khoảng cách này với Phong Vân hẳn là quá xa. Nhìn khuôn mặt kia của nàng, nàng không có khả năng hiểu một cách rõ ràng, nhiều lời cũng không có tác dụng gì. Giải thích thực không rõ ràng, bắt quả Phong Vân xem như hiểu được một chút.

-“Nếu nói đây chính là linh tông, vậy thì không thể đi qua nơi này được rồi?” Phong Vân hai tay ôm ngực, nhíu mày.

Mộc Hoàng gật đầu. Phong Vân thấy vậy, đưa mắt liếc nhìn khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Nơi thần bí(7)

Phía trước không gian áp chế sức của gió lốc công kích, mặt sau ngay cả linh hồn cũng đều đã chìm chìm trong nịch thủy. Đây thật đúng là lên trời không có đường, xuống đất không có cửa.

-“Nói, cấp bậc của ngươi là cái gì?” não bộ của Phong Vân vận động không chậm một chút nào.

Mộc Hoàng nếu biết, kia.....

-“Ngươi cảm thấy được như thế nào?” Mộc Hoàng không đáp hỏi lại.

Hắn hiện tại, còn cần phải hỏi cấp bậc sao?

-“Linh lực đã bị mất hết, hiện tại chỉ còn kinh nghiệm thôi, con người đã trở lên vô dụng, nói không chừng cũng chỉ hữu dụng giống như quần áo mà thôi.” Phong Vân nhìn về bề ngoài của Mộc Hoàng một lượt từ trên xuống dưới, cười một cách tà khí.

-“Dù sao ta cũng không sao cả, không qua được thì cùng lắm liền đứng ở đây, ta là người không có chí lớn, là một con người có thù tất báo.” Phong Vân cười một cách ôn nhu.

Nàng quả thật cách linh tông này quá xa, cũng chưa nghe đến độ công kích này bao giờ. Nhưng là Mộc Hoàng – cái tên kia từ lúc ấy cho đến bây giờ, cũng chưa nhìn mặt một chút nào, cũng không thấy có chút phiền não nào cả, như vậy nhất định là đã có định liệu từ trước. Làm cho Phong Vân cảm thấy mình chưa có kinh nghiệm quan sát đối phương.

Mộc Hoàng nhìn những biểu cảm trên mặt Phong Vân, mặt hắc như diệu thạch mắt thì nhíu lại: “Ta có cần phải nói với ngươi một câu không, con người không nên quá thông minh.”

-“Không có, kiếp này bọn họ đều nói ta ngu ngốc, người là người thứ nhất tán dương ta đó.” Phong Vân buông tay, trên mặt mang ý cười.

Mộc Hoàng bị tức răng nanh nhất thời cắn chặt vào nhau, cùng Phong Vân nói chuyện, hắn chưa bao giờ chiếm được thế thượng phong.

-“Tránh ra.” Một tiếng hừ lạnh, Mộc Hoàng tiến lên phía trước một bước.

“Tra.” vật đổi sao dời, tự dung có người đi trước mở đường, Phong Vân mặt mày hớn hở đứng ở phía sau Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng đối mặt với thứ ánh sáng ngọc tinh không kia, trong mắt hiện lên một tia lãnh khốc, thân thủ nhanh nhẹn, từ trong tay áo lộ ra trên cổ tay có đeo một cái nhất chí thiết hoàn không phải là thiết hoàn, là tinh thạch mà trông cũng không giống là tinh thạch, không biết từ cái gì mà có thể chế tạo

nên nó.

Đứng ở Mộc Hoàng phía sau Phong Vân, lập tức chỉ thấy kia thủ hoàn như lưu tinh bình thường, tản ra màu lam cường đại linh lực rơi vào màu đen tĩnh không. Cánh tay vừa đưa vào, không gian vốn đang yên lặng, chỉ trong nháy mắt đã nổi lên một trận gió lốc.

Vô số lực lượng với sức mạnh vô hình điên cuồng vọt tới. Trận gió lốc kia, giống như là băng tuyết đến từ vùng Lợi Á, một nơi mà không có một sinh vật nào có thể sống nổi.

Không gian như nổi giận tạo ra vô số lực lượng mà nhắm thẳng vào Mộc Hoàng.

Những va chạm kịch liệt kia, cho dù có đứng ở ngoài cửa nhưng Phong Vân cũng vẫn bị ảnh hưởng tới, những vật thể ở phía sau đã bị đánh bay đi ra ngoài.

“Vô dụng.” Lực lượng lớn như vậy, Phong Vân chợt nghe thấy thanh âm lạnh như băng của Mộc Hoàng vang lên, ngay sau đó cổ tay cảm thấy căng thẳng, một cỗ đại lực vô cùng lớn trực tiếp túm nàng trở lại, đứng ở phía sau Mộc Hoàng.

Tựa vào lưng của Mộc Hoàng, một lực lượng lớn tấn công đều bị chặn lại. Phong Vân phùng thở dài một hơi. Cũng không dám lộn xộn thêm nữa, bốn phía các hướng giá dịch chuyển nghịch nhau.

Nàng cũng không muốn chết ở trong này. Vì cái gì, vì cái gì, hấn so với chúng ta còn yếu a.

Vẫn quán quanh ở trên cổ tay của Phong Vân, tiểu thực loạn choạng hoa đầu cũng thấy có chút khó hiểu. Đó là chính năng lực của hấn, chính hấn lực lượng sao lại thương hấn.

Phong Vân lấy linh hồn của mình trực tiếp cùng tiểu thực đối thoại với nhau.

Nàng có thể cảm giác, thân thủ của Mộc Hoàng hoàn toàn bộc phát ra điện lôi màu lam, cùng với đó là nhất mạch tương thừa, đây hấn toàn bộ năng lực tích trữ được Mộc Hoàng.

Có thể cùng linh tông đối kháng..... Phong Vân hai lời chưa nói, thân thủ ôm lấy thất lưng của Mộc Hoàng.

Chung quanh các lực lượng ngày càng cuồng loạn. Mộc Hoàng lạnh lùng đứng sừng sững nhìn trong không gian đối kháng, chợt bị Phong Vân ôm lâu như vậy, không khỏi tâm vừa động, lập tức cúi đầu liếc nhìn cánh tay đang gắt gao ôm lấy thất lưng của mình.

Này tay..... tay của người.....

“Phanh.” Không đợi Mộc Hoàng nhìn, phía trước đột nhiên oanh một tiếng vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Nơi thần bí(8)

Ngay sau khi tiếng vang qua đi, hết thảy đều trở lên tĩnh lặng. Thiết sắc thủ không trung hạ xuống, phía trước hình như không còn là vũ trụ tĩnh không nữa, thay vào đó là một không gian nho nhỏ, đại diện được mở ra, một con đường uốn lượn hướng về phía trước. Không gian ba cấp linh tông sau khi công kích, đã bị đập nát.

Hào bảo bối, hào bảo bối, mau thương.

Tiểu thực không thể bình tĩnh, không đợi Mộc Hoàng cùng Phong Vân làm gì, tiểu thực đã mạnh mẽ thoát ra, liền hướng tới cánh tay của Mộc Hoàng mà chụp lấy. Phong Vân thấy vậy thân thủ bất động, nàng không tham tài, như thế nào lại dưỡng một cái tiểu thực, đúng là bảo bối yêu quý.

Thân thủ của tiểu thực trực tiếp đoạt lấy, Phong Vân hướng Mộc Hoàng ném qua: “Ngươi cầm cũng không dùng được, ngươi mở ra được không.”

Mộc Hoàng tự nhiên chỉ có thể chính mình mở ra, đó là một cái phế vật.

Mộc Hoàng tiếp nhận: “Hiểu được là tốt rồi.”

Không cần, bảo bối của ta.

“Bảo bối ngươi cái đầu, đi rồi.” Phong Vân giữ lấy tiểu thực đang giãy dụa, bước nhanh tới con đường đã được khai thông.

Người kia, càng ngày càng có lòng tham.

Mộc Hoàng nhìn một người thất thủ đi trước, tay chậm rãi sờ một chút ở phần eo. Nơi đó Phong Vân vừa mới ôm qua.

-“Đây là địa phương quái dị gì cơ chứ, Mộc Hoàng, mau tới đây, tới đây.” Tay vừa mới đụng đến bên hông, phía trước đã không thấy thân ảnh của Phong Vân mà chỉ thấy một tiếng kêu to, trong thanh âm tràn ngập sự kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Đặc thù thiên phú (1)

Phong Vân từ trước đến nay không phải là người trong nhất thời kinh hãi mất lý trí, vì thế Mộc Hoàng vừa nghe xong lập tức phi thân ảnh đuổi ngay theo sau Phong Vân. Một cảnh tượng hiện ra: cánh tay đẹp như ngọc ngang dọc lộ ra, bấp bệ trôi trệ. Liếc mắt một cái Mộc Hoàng đã ở phía trước mặt của Phong Vân, Mộc Hoàng cười giả bộ một chút, mắt nháy nháy mấy cái trông thật sáng khoái.

Một cái đầu cơ hồ bị nướng tiêu, một thân quần áo chỉ còn lại một bên, bên còn lại thì đã tiêu tan thành mây khói, Phong Vân một nửa thân trần.

Mộc Hoàng nhất thời khé miệng co rút. Nhìn Phong Vân đang đứng trước mặt hấn với vẻ mặt hoảng sợ có phần nao núng. Hai tay lóe sáng lên một tia sáng màu xanh, dùng đôi bàn tay đó tự trị liệu cho những vết thương chằng chịt trên người. Đồng quần áo hỗn lộn rồi tung phía nửa thân trên, nhìn qua rất quái dị.

-“Lừa thật là lợi hại.” Phong Vân ngẩng đầu nhìn thấy Mộc Hoàng đã đến đây, theo khé miệng buông một câu.

Chẳng qua chỉ là mới đổi mặt, nàng không biết phía trước kia cụ thể là cái gì. Đã bị những luồng tia sáng đỏ rực nóng ánh hòa quang, thiêu đốt thân thể này, quần áo thì bị cháy thành tro, da thịt thì như là bị nướng chín vậy.

Nếu không phải nàng phản ứng nhanh, thì hiện tại bây giờ cũng chẳng khác gì quần áo kia, cháy thành tro.

-“Còn ra cái thể thống gì, mặc quần áo vào.” Mộc Hoàng bị Phong Vân dọa cho kinh hồn một trận, sắc mặt lập tức chuyển đen, hướng về phía Phong Vân quát thét lên một câu.

Phong Vân nghe Mộc Hoàng nói xong thì mới cúi đầu nhận ra, thì ra từ nãy tới giờ chỉ lo cho vết thương kia mà không chú ý đến cái gì cả, sắc mặt bắt đầu nổi lên như những nét u tối.

Lúc này một tiếng động vang lên, một kiện đầy đủ quần áo, không biết từ đâu trên không trung bay xuống hạ trên tay Phong Vân.

-“Ngươi nhìn ta làm cái gì hả? Mau quay sang bên nhìn cái lừa quái quỷ kia ấy!” Phong Vân nhieć Mộc Hoàn liếc mắt sang bên, một tay thì khăn trương mặc lại quần áo.

Mộc Hoàng nghe nói vậy thì hừ lạnh một tiếng: “Coi cái bộ dạng ngươi bây giờ đi...”

Lời nói còn chưa dứt, bất quá do người nói còn đang chưa nghĩ ra lời nào khinh bạc kẻ kia cho thỏa.

Phong Vân bây giờ cũng chẳng còn muốn đòi co với Mộc Hoàng nữa, lúc này phát tay nói: “Là, là, ngươi đi nhanh cho.”

Mộc Hoàng thấy Phong Vân không còn muốn tranh cãi nữa, cũng chẳng có ý sinh sự, nếu cứ dậm chân tại chỗ ở nơi này thì cũng không được, liền hướng theo chỗ mà Phong Vân chỉ đi tới.

Một chỗ rẽ hai lối đi, đi ra hai thế giới khác nhau. Một lối là một lối đường đi lát đá vô kì thường thường. Một lối là đầy trời ánh sáng hòa quang của lửa địa ngục.

-“Thái Dương chân hỏa.” Mộc Hoàng liếc nhìn một cái, cái thứ ánh sáng màu đỏ kia, thứ ánh sáng mà hàng vạn năm cũng không thay đổi, sắc mặt có chút biến đổi, vội vàng nhìn qua một bên để tránh khỏi ánh sáng này.

Dù là hấn có hành động mau lẹ, thì vạt áo hấn bây giờ cũng bị ánh lửa kia đốt cháy thành tro.

-“Thái dương chân hỏa? Cái gì vậy?” Phong Vân nhìn bộ dạng chật vật của Mộc Hoàng như nướn nướn lên mi.

Mộc Hoàng xoay người dừng lại đứng bên cạnh Phong Vân, mắt hướng tới vạt áo bị đốt cháy vừa rồi, nhắm mi mắt lại, như thể nửa ngày vừa mới trôi

qua hần mới nói: “ Một loại tài nguyên dùng để luyện vũ khí .”

Có đánh nhau, tự nhiên sẽ phải có vũ khí.

Mộc Hoàng giải thích, rất dễ hiểu ,dễ hiểu đối với người không biết gì về những thứ cấp cao như Phong Vân .Chỉ là luyện vũ khí nguyên liệu cũng có nhiều loại, có bình thường, có tự nhiên và còn có rất lợi hại.

Thái Dương chân hỏa này chính là thiên nhiên trung cao nhất cấp, là tài nguyên có công phòng thủ.

Không nói nhiều, hiện tại chính là ở ngay trước mặt nó, không chừng còn có thể bị nó thêu thành tro bụi ngay bây giờ.Phong Vân nghe nói vậy lông mày nhướn cao, ngẩng đầu nhìn Mộc Hoàng.Trên khuôn mặt lại tươi cười ngoài nhìn Mộc Hoàng như lúc ở không gian gió lốc.

Mộc Hoàng thấy khuôn mặt biến đổi nhanh như chớp vậy, trầm giọng nói: “ Chỉ có thể dùng một lần thôi ”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Đặc thù thiên phú (2)

Tay hần hoàn là bảo mệnh đúng mới dùng được, bên trong chỉ có thể cất giấu năng lượng một lần.

Lúc trước gặp nguy hiểm như vậy cũng chưa dùng đến, hôm nay cũng không biết có đúng không , cự nhiên dùng trong một không gian gió lốc, lúc này...

Phong Vân nghe thấy thế, thu lại tươi cười, cái này làm sao bây giờ.?

Mộc Hoàng không được.Còn nàng? Tuy rằng nàng có che dấu, nhưng cũng chỉ có người trong nhà biết được việc của nàng, nàng chỉ là một linh sư tả hữu cấp bậc.

Vừa chạm mặt một cái, thiếu chút nữa là bị cái gì chân hỏa thái dương này thiêu rụi thành tro luôn rồi.Năng liệu có thể làm được cái gì đây?

-“ Ngươi đi ”. Phong Vân trong đầu lại nhanh chóng hoạt động trở lại, nghĩ biện pháp, chợt nghe Mộc Hoàng lạnh lùng ném ra hai chữ.

- “Đa tạ đã cất nhắc.” Phong Vân giương mắt nhìn Mộc Hoàng.

Tuy biết rằng Mộc Hoàng là người thông minh, sẽ không bao giờ bắn tên không nào cả, chỉ là nàng...

Thực sự là kém xa.Rất kém xa.

-“ Dùng đặc tục thiên phú của ngươi kia.” Mộc Hoàng nhìn Phong Vân, thanh âm thiết là trầm.

Đặc thù thiên phú? Cướp đoạt dung hợp lực? Phong Vân khẽ nheo mắt lại.

-“Điểm lợi hại của Thái Dương chân hỏa, nó cũng phải hợp lực cùng với lực bản thể thì mới có thể duy trì năng lực được, ngươi theo bản thể ở giữa cướp đoạt năng lực bản thể của dung hợp đó lúc chúng đi ra, chúng sẽ mất đi năng lực của mình.Hướng hồ chỗ này chỉ là phân thân thôi, nguy hiểm không lớn.” Mộc Hoàng sắc mặt thực sự rất thận trọng nói ra từng chữ một.

Là cướp đoạt dung hợp lực, là hần xưa nay chưa từng gặp qua công pháp.

Nếu Phong Vân có thể theo như những người thân bề trên của mình cướp đoạt linh lực,thì trăm ngàn năm qua hình ảnh đại lục này sẽ không có người nào có thể cướp đoạt được dung hợp sau linh lực.Như vậy, cũng cùng một nguyên lý, cướp đoạt đi năng lượng của thái dương chân hỏa trước mắt cũng chẳng phải là vấn đề to tát gì.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đặc thù thiên phú (3)

Phong Vân lắng lắng nghe Mộc Hoàng nói xong.

Một điều đã rõ, trăm điều cũng đã thông suốt.

Biện pháp này, nói đi nói lại thì, chỉ là...

-“Ta không thể chịu đựng được nóng đầu, cực nóng đây.” Phong Vân nhìn Mộc Hoàng.

Cho dù có là cướp đoạt, thì việc cần phải làm cũng là đứng trước nó. Nàng hiện tại mới đứng xa cả cây số, mà đã thiếu chút nữa bị thiêu đốt rồi, vật thì cướp đoạt bằng cách quái nào chứ?

Mộc Hoàng nghe vậy thì nhủ mảy mìn thật sâu vào khuôn mặt Phong Vân. Trong ánh mắt bộc lộ ánh nhìn khẳng khái quang minh chính đại, ta đây liều mạng vì người, ý tứ là người thật sự không thể khoanh tay đứng nhìn ta liều mạng như thế.

Mộc Hoàng tối sầm mặt, hẳn không thể nào không phát hiện ra trong mắt Phong Vân này có điểm thật vô lại. Nàng bây giờ không vội đi ra ngoài ngay, nhưng còn hẳn thì trong tình huống này nhất định phải đi ra ngoài, chính vì thế về mặt năng lực ra về xáo trá không cần che giấu.

Nửa ngày sau, Mộc Hoàng giống như đã hạ được quyết tâm lớn liều mạng cắn răng một cái. Đầu ngón tay vươn ra mạnh mẽ, chỉ thẳng vào ngón tay trở.

Một giọt máu đỏ rực xuất hiện trên đầu ngón tay của Mộc Hoàng.

Đầu ngón tay bay lộn, Mộc Hoàng chỉ điểm một vào giữa mi tâm của Phong Vân, đồng thời cũng trầm giọng quát: “Lấy máu tươi làm bằng chứng, ra đi”

Ngay trong lúc Mộc Hoàng thét lên, tảng đá loang lổ trong thông đạo, một màu lam mạnh mẽ bao phủ lên toàn bộ thông đạo.

Màn thất lưu quang, ánh sáng ngọc hoa hộc. Hết thấy đều là màu lam giống như là thiên không giáp trụ.

Đầu như rồng giáp, thân như phượng bào, tinh khí bức người, linh lực vô song.

-“Này...” Phong Vân mở to cả hai mắt.

Này, đây là trong truyền thuyết sao? Linh tông đã đi ra ngoài cấp bậc vượt qua tu luyện thành linh chi chiến giáp sao?

Nàng, điều này mới chỉ thấy trong sách vở thôi.

Hôm nay cư nhiên đã tận mắt chứng kiến, hơn nữa hào quang này, lực lượng...

-“Người chỉ có thời gian sử dụng trong một nén hương thôi, thời gian nếu vượt quá nó hội tự động biến mất, nhanh đi.” Mộc Hoàng từ từ nhắm hai mắt, khoanh chân ngồi dưới đất quát.

Bộ chiến giáp này, chính là hấn hao phí vô số tâm huyết luyện chế mà thành, hẳn đã định chỉ có thể hấn một người sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Đặc thù thiên phú (4)

Hiện tại, linh lực của hấn không đủ, không thể sử dụng. Hôm nay, miễn cưỡng dùng thuần huyết mi tâm gọi ra áo giáp cho Phong Vân mặc vào, đối với bản thân hấn đã là đã kích phi thường lớn.

Phong Vân thấy vậy, xoay người liền hướng Thái Dương Chân Hóa đi đến. Nàng hiểu rất rõ ràng khi nào có thể vô lại, khi nào cần dừng cảm tiến đến. Bỏ qua ánh lửa trước mắt, nàng nhanh chóng hướng trung tâm đi đến. Lập tức một loại khối lửa hồng siêu việt nhân gian bao vây lấy nàng. Trên thân của nàng, bộ áo giáp tỏa ra một cổ ánh sáng màu xanh ngọc như nước như mây. Nó ngăn cản không cho Thái Dương Chân Hóa tổn thương đến nàng. Ở chính giữa có một đài cao ba tầng, trên đó có một đám lửa hình hoa. Thái Dương Chân hóa chính là phát huy từ đó đi ra. Thấy vậy, Phong Vân cẩn thận dùng linh lực mở hướng căn nguyên của Thái Dương Chân Hóa, toàn bộ linh lực không một chút che dấu toàn bộ điều động phóng ra. Lục sắc linh lực cùng với bá đạo lam quang hợp thành một loại trần ngập sinh cơ ánh sáng sáng chói bức người.

-“Cướp đoạt”. Trong không gian trống vắng, thanh âm trong trẻo vang vọng bốn phía.

Vận dụng Tiểu Thực cung dung hợp thiên phú, Phong Vân bắt đầu điên cuồng cướp đoạt căn nguyên năng lượng Thái Dương Chân Hóa trước mắt. Đường như cảm nhận được có lực lượng xâm nhập, Thái Dương Chân Hóa nhất thời hào quang bắn ra mạnh mẽ, ánh lửa càng thêm hung hãn.

Dù được chiến giáp bảo vệ, Phong Vân vẫn cảm thấy thân mình tựa như bị đặt ở bên trong hỏa lò. Cấn chặt răng, trong mắt của Phong Vân tràn đầy sự kiên định không chịu thua. Dù trời đất có sụp đổ đi chăng nữa, nàng cũng sẽ không lùi bước. Vì thế toàn bộ năng lượng trong cơ thể đều bị kéo hết lên,

diễn cuồng xoay tròn, không ngừng chuyển động đem Thái Dương Chân Hỏa cướp đoạt.

Lửa càng ngày càng nóng, càng ngày càng mãnh liệt. Thời gian từng giây, từng giây một giây trôi qua, chiến giáp cũng càng ngày càng yếu, tóc của Phong Vân cũng bắt đầu bị đốt trụi, sắc mặt cũng bắt đầu biến hồng rồi biến hắc.

Trong lúc đó, hai cổ lực lượng vẫn không ngừng đấu tranh, một cái liều mạng đoạt, một cái liều mạng trốn. Cuộc chiến này là cuộc chiến sống còn, không phải người chết chính là ta mất mạng.

-“ Mau, thời gian nhanh đến, Vân , Vân mau lên.”

Giấu ở phía sau chiến giáp, Tiểu Thực gấp đến độ muốn nhảy đi ra. Thời gian nhanh đến, chiến giáp sẽ bị tiêu thất. Nếu chiến giáp mất, bọn họ...

Vừa thúc giục Phong Vân, Tiểu Thực vừa đem toàn thân lực lượng chuyển vào thân thể Phong Vân. Thành bại chính là lúc này.

-“ A.....” Phong Vân ngửa mặt lên trời thét dài, dốc toàn thân lực lượng hướng căn nguyên của Thái Dương Chân Hỏa đánh tới. Lực sắc linh lực tựa như một con mãnh hổ vọt tới, nhắm thẳng hướng Thái Dương Chân Hỏa. Đồng thời, hỏa diễm cũng bay lên tựa như một con rồng lửa , hồng quang đại thịnh.

Đúng lúc này, chiến giáp tự động từ trên người Phong Vân giải trừ trở về bên Mộc Hoàng. Thời gian đã hết.

-“ Tiêu rồi” Tiểu Thực kêu rên. Hồng quang đại thịnh, bọn họ.....

-“ Không, là nó tiêu rồi.” Lúc này, vẻ mặt của Phong Vân cơ hồ đã bị cháy đen nhưng nói lại vô cùng kiên định . Tuy khuôn mặt đã không thể nhìn ra được biểu tình nhưng đôi mắt tỏa sáng vô cùng.

-‘A, đúng, là nó tiêu rồi, ha ha, nó tiêu rồi.’

Sừng sốt đi qua, Tiểu Thực cảm nhận được sự biến hóa của không gian, vội vã nhảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Đặc thù thiên phú (5)

Ánh sáng đã tiêu tán, hỏa long cũng dừng lại. Từ giữa không trung, một dóm đo đỏ hạ xuống. Phong Vân vươn tay tiếp nhận hạt sắc lửa đỏ kia , đó là căn nguyên của Thái Dương Chân Hỏa . Vừa nhập vào lòng bàn tay, Phong Vân liền hiểu được cách vận dụng của nó.

Thứ này, thứ này còn có thể...

Trong lòng mạnh mẽ rung động, Phong Vân búng tay một cái.

“Oanh” một đám Thái Dương Chân Hỏa liền theo hạt cát xuất hiện, đánh về phía Tiểu Thực làm nó sợ đến mức rụt đầu trở về.

-“ Ha ha ha ha...” rốt cuộc không nhịn được sự mừng rỡ, Phong Vân cười to ra tiếng.

Nàng cư nhiên có thể sử dụng căn nguyên của Thái Dương Chân Hỏa, ha ha về sau, gặp người không vừa mắt chỉ cần một ngọn lửa nhỏ , người kia lập tức sẽ trở thành tro bụi. Chỉ nghĩ như thế thôi đã khiến Phong Vân hưng phấn đến độ muốn phát cuồng.

Khi Phong Vân vẫn còn đắm chìm trong sự vui sướng, giọng nói của Mộc Hoàng liền lạnh lùng vang lên : “Ngu ngốc, chỉ là Thái Dương Chân Hỏa cũng khiến ngươi vui như vậy?”

Mới được Thái Dương Chân Hỏa, tâm trạng đang vô cùng vui vẻ nên nàng không thèm chấp Mộc Hoàng . Nàng thật cẩn thận cất Thái Dương Chân Hỏa vào trong hành lý.

-‘Bảo bối, bảo bối, đại bảo bối’. Lúc này, Tiểu Thực cũng cảm nhận được giá trị của Thái Dương Chân Hỏa, nó vui mừng xoay tròn xung quanh tay của Phong Vân. Cái mà nó thích chính là những bảo bối như thế này a.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Đặc thù thiên phú (6)

-“Đúng vậy, đây chính là đại bảo bối. Ta cũng không biết còn có thể làm như vậy. Ha ha, sau này gặp cái gì bảo bối chúng ta sẽ thu nó.” Vẫn là khuôn mặt đen xì lại lộ ra nụ cười sáng choang kinh người

-‘Đúng vậy đúng vậy, có bảo bối tốt chúng ta ...A, nơi này còn có một cái đại bảo bối, ta phải đi thu nó mới được.’

Đang lắc lư đắc ý, như chợt nhớ đến cái gì, Tiểu Thực mạnh mẽ từ cổ tay trượt xuống, phi về phía trước.

Nhìn theo hướng Tiểu Thực bay đi, như nghĩ đến cái gì, Phong Vân giật mình rồi cười đến vui vẻ.

-‘Vong Xuyên Nịch Thủy’ kia nếu thực sự về tay nàng, đây quả thực chính là đại bảo bối. Nhìn Phong Vân hưng phấn, Mộc Hoàng chỉ còn nước lắc lắc đầu thể hiện cảm xúc của chính mình hiện giờ. Từ lúc biết Phong Vân có thể cướp đoạt năng lực, hẳn chỉ biết về sau nàng sẽ không đơn giản. Nếu để người khác biết nàng có năng lực này, không hâm mộ đến chết mới là lạ.

-“Đừng cao hứng quá sớm, về sau còn không biết có cái gì đâu.” Mộc Hoàng đi tới trầm giọng nhắc nhở. Tất nhiên Phong Vân hưng phấn đến mức nào đi chăng nữa cũng không đến mức quên mình đang ở đâu. Vừa nghe Mộc Hoàng nhắc nhở, nàng lập tức kiềm chế vui sướng, quay đầu nhìn Mộc Hoàng cười nói: “Không phải còn có...” Chữ “ngươi” còn chưa kịp nói xong, Mộc Hoàng vốn dựa vào đầu tường thân hình bỗng nhiên run lên, từ khóe miệng, một tơ máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Đặc thù thiên phú (7)

-“Như thế nào lại thương nặng như vậy?” Phong Vân nhướn mày, trực tiếp bắt Mộc Hoàng nuốt một viên cửu tinh đan.

Mộc Hoàng trừng mắt nhìn Phong Vân một cái, không thèm nói chuyện. Bất quá đầu óc của Phong Vân rất linh hoạt, trong nháy mắt liền hiểu được vấn đề.

Xem ra đó là do chiến giáp của hắn, đối với bản thân hắn mà nói sẽ gây thương tổn rất lớn.

-“Nghĩ ngơi một lúc đã” Phong Vân liền nói ngay.

-“Không cần.” Mộc Hoàng lắc đầu.

Hắn có nghĩ ngơi hay không cũng không có sự khác biệt là mấy, dù sao vẫn là không thể sử dụng được linh lực.

-“Sớm đi từng bước tính từng bước, nơi này cho ta cảm giác không giống một cái không gian, mà chính là thất tầng ảo ảnh của bảo tháp dưới lòng đất.”

-“Dưới lòng đất ?” Phong Vân mặt mày vừa động.

Linh lực của nàng không đủ, như thế nào đến nàng còn không thấy rõ, mà Mộc Hoàng lại biết một cách rõ ràng.

Mộc Hoàng gật gật đầu nhúu mày trầm giọng nói: “Nếu là thí nghiệm, vậy đây chính là thí nghiệm của cấp bậc linh tông, một cái Lai Nhân học viện làm sao có thể”

Phong Vân nghe thế nháy mắt phản ứng lại: “Ý của ngươi là nơi này là một trận đồ khác?”

Dứt lời, con mắt hơi hơi giật giật, ngón tay bấm đốt ngón tay rồi nói: “Đây là cấp bậc phòng ngự, không phải là thí nghiệm, vậy nếu không phải là nhất đồ, thì chính là trấn thủ.”

Mộc Hoàng nghe những lời phỏng đoán chắc đến tám chín phần của Phong Vân, ánh mắt hơi hơi nheo lại.

Nếu như thế bên ngoài vốn bố trí theo dạng quan tặc, vậy phòng chừng Lai Nhân vương quốc không có thực lực như vậy. Nghĩ đến, có thể Lai Nhân học

viện phòng chừng cũng không biết trong đây có những thứ gì.

Bỏ thí nghiệm, như vậy còn lại hoặc là nơi này có bảo bối cực kì trân quý.

Hoặc đây là chính là nơi tạm giam những nhân vật có sức mạnh cường hãn.

Thiên hạ này, không chỉ có một chỗ, mà một chỗ lại có thể lặp đi lặp lại vô số quan tặc .

Phong Vân cùng Mộc Hoàng đứng đối diện nhau, trong mắt hai người đều biểu hiện đã biết ý tứ của đối phương.

Ha ha, ta thu được , ta thu được , cái này chắc là đại bảo bối .

Đúng lúc này, Tiểu Thực cũng vội vàng chớp lên đóa tam sắc hoa của nó, đi như là bay vọt lại đây. Phiến lá cây kia của nó quán quanh một giọt nước trong suốt như một viên kim cương, nhưng thực ra đó chỉ là nước bình thường gì đó.

Đó là nịch thủy có thể cướp đoạt đi lực lượng.

Tiểu Thực đã hòa vào bản mạng của Phong Vân như vậy coi như là đồng nguyên, Tiểu Thực cảm nhận được Phong Vân cũng sẽ cảm nhận được, và ngược lại Phong Vân cảm nhận được thì Tiểu Thực cũng như vậy.

Bởi vậy, Phong Vân chính là liếc mắt một cái, liền đã nhìn ra, đó là Vong Xuyên Nịch Thủy.

Đáng tiếc, đáng tiếc, lực lượng của ta quá nhỏ, chỉ có thể cướp đoạt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đặc thù thiên phú (8)

Tiểu Thực vọt vào trong lòng Phong Vân, một bên yêu thích không buông tay, một bên thờ dài.

-"Làm người đừng nên tham lam quá." Phong Vân thấy vậy bắn đóa hoa của Tiểu Thực một chút.

Ta không phải người, ta là thực nhân hoa.

Tiểu Thực lập tức phản bác, ngay sau đó co rút lại, quán quanh cánh tay của Phong Vân thương thức bảo bối nịch thủy, không thèm nhìn Phong Vân.

Phong Vân thấy vậy cười cười, cũng không nói thêm về phương diện này.

Lập tức quay đầu tay trực tiếp đuổi ra, nâng Mộc Hoàng dậy.

-"Đi, phía trước vẫn là biển lửa, nếu muốn đi ra ngoài phải đi qua sấm." Tồi như mực, ánh mắt của Phong Vân là một loại thông dong cùng kiên định mà không có một ngôn từ nào có thể lột tả hết được.

Mộc Hoàng thấy vậy thật sâu nhìn Phong Vân liếc mắt một cái. Sau đó vươn tay, dùng sức xua đi màu đen trên mặt Phong Vân.

Tồi như mực làm cho hắn nhìn không thấy biểu tình của Phong Vân, điều này làm cho hắn thực khó chịu, trong miệng lại lạnh lùng nói: "Kỳ cục."

Phong Vân chỉ là có những ngôn từ ác ngôn, nâng một cái nữ tử cũng không chú ý, nhưng Mộc Hoàng là một nam nhân còn tại ý, thật là. Lập tức cũng không nhiều lời, nâng Mộc Hoàng tiến lên phía trước.

Mộc Hoàng tùy ý để Phong Vân nâng đỡ, đi về phía trước. Sau một thời gian, khi có nhiều người đuổi giết hắn, thời điểm mà nguy hiểm đã đến cận kề, hắn cũng chưa dám dừng đến chiến giáp.

Đó là bởi vì hắn biết, một khi miễn cưỡng dừng, hắn sẽ không có cách nào chống cự được hai ba lực cùng công kích một lúc.

Mà hiện tại, hắn lại dám dừng. Chính là biết, nữ nhân này sẽ không bỏ lại hắn.

Không biết khi nào lại có tự tin đến vậy, hắn cũng là thật lòng nghĩ như vậy.

Mà hiện tại, quả nhiên. Hai người đỡ nhau, bóng dáng thành đôi.

-“Người tới đây dừng lại.” Con đường cuối, một cao tầng đứng sừng sững ở cửa cung trước mặt hai người, trên khuôn mặt khắc hai chữ dữ tợn.

-“Xem ra đây chính là mấu chốt của địa phương này.” Phong Vân mắt nhìn vào cửa lớn.

Quay đầu nhìn Mộc Hoàng, nhướn mày cười nói:“Đi vào chứ ?”

-“Đi vào.” Mộc Hoàng rõ ràng lưu loát.

Phong Vân nghe vậy trên mặt miễn cưỡng tươi cười, trong mắt lại dấy lên sự đề phòng, vươn tay một chưởng đánh vào cửa lớn ở trước mặt .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Hoàng kim sư tử (1)

Không biết cửa cung đã đóng chặt trong bao nhiêu năm mà chỉ có một tiếng dát lớn, cửa chậm rãi được mở ra. Cùng với tiếng động, một đạo kim quang chói mắt giống như vàng thái dương, theo cửa cung bắn ra, phô bày toàn bộ một mảnh không gian. Nơi đó, tràn đầy khí phách khó có thể nói lên lời.

Phong Vân cùng Mộc Hoàng đắm chìm trong đạo kim quang, hướng từ bên trong nhìn lại. Đầu đầu cũng thấy ánh sáng rực rỡ chói lọi.

Trong đại điện, cửu trọng trên đài cao, một vật hoàn toàn đoạt đi tinh thần của hai người. Chỉ thấy tại chỗ trên cao để thất kim quang, một pho tượng đứng sừng sững.

Một pho tượng toàn thân mặc giáp hoàng kim sư tử! Đầu, tứ chi, thân hình, mà ngay cả cái đuôi cũng bao trùm lóe ra hàn mũi nhọn áo giáp.

Hắc đế hồng văn áo giáp, màu vàng là bộ lông, màu bạc là ánh mắt thâm thúy, toàn thân tỏa ra một loại uy nghiêm khí thế. Cái đầu của hoàng kim sư tử gây cho Phong Vân một cảm giác. Cơ hồ có thể gặp được thần minh là chuyện không bình thường, một cái cao cao tại thượng, không thể xâm phạm.

-“Khí thật mạnh.” Sau thời gian thất thần ngắn ngủi, Phong Vân phục hồi lại tinh thần, kinh ngạc mở miệng.

Khí thế này đã thành công khiến cho nàng thất thần, tuy rằng linh lực của nàng cấp bậc không cao, nhưng là đã có kinh nghiệm rèn luyện tâm trí, so với người khác đã là hơn hẳn. Vậy mà một pho tượng lại khiến cho nàng thất thần, nhưng với loại khí thế tỏa ra từ pho tượng này thì dù là ai cũng phải kinh ngạc thôi.

-“Thần chi tọa kỵ?” so với Phong Vân mất đi vài phần khí thế, Mộc Hoàng lại càng thêm chấn kinh rồi, cơ hồ là thốt ra.

-“Thần chi tọa kỵ?” Phong Vân không hiểu.

-“Không, không phải.” Mộc Hoàng khiếp sợ, đột nhiên lại lắc lắc đầu.

Sau thời gian ngắn ngủi kinh hãi, Mộc Hoàng lại trở về dáng vẻ lãnh khốc, nhưng lại có chút hồ nghi. Phong Vân thấy vậy ngạc nhiên nhìn Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng cảm giác được ánh mắt của Phong Vân, không cúi đầu, chỉ cau mày trầm giọng nói:“Sách cổ có ghi lại, hoàng kim sư tử, bồi thân hai cánh, quanh thân giáp trụ, chính là thần chi sủng thú, lâm vào tọa kỵ.”

Chưa từng nghe qua. Phong Vân nhíu mày một chút.

Phòng chừng nội dung ghi trong sách cổ này, chỉ sợ cũng chỉ có Mộc Hoàng có thể biết.

-“Vì sao không phải?” Phong Vân hỏi mấu chốt.

-“Ánh sáng màu không đúng, hình thể không đúng.” Mộc Hoàng buông Phong Vân ra, chậm rãi tới gần hoàng kim sư tử, cẩn thận xem xét.

Hoàng kim sư tử, pho tượng sư tử này tứ chi trên chân, lại ẩn ẩn có màu trắng hoa văn. Trên hình thể cũng không có hai cánh. Vậy đó không phải là tài năng trong truyền thuyết có thể xuất ra ma thú.

Mộc Hoàng nhìn kỹ vài lần, thờ dài một hơi. Bất quá, pho tượng này là cái gì vậy?

-“Có lẽ là hồn huyết.” Phong Vân nghe Mộc Hoàng giải thích, nghĩ nghĩ rồi nói.

-“Hồn huyết?” Mộc Hoàng nhú mày.

Phong Vân lúc này hình dung có chút thay đổi :“Tập giao .”

Lời này vừa nói ra, Mộc Hoàng không có phản ứng gì, Phong Vân liền cảm thấy một đạo ánh mắt gắt gao tập trung trên người nàng, ánh mắt kia lộ ra hung thần ác sát. Nơi này có nàng cùng Mộc Hoàng chỉ có hai người, ánh mắt ? Vậy ánh mắt đó?

Phong Vân sâu sắc theo cảm giác của mình mà nhìn lại, ngửa đầu lên liền thấy trong đôi mắt của tôn hoàng kim sư tử.

Tối như mực, lạnh như băng, tràn đầy chết chóc.

Phong Vân trong nháy mắt cơ hồ bị ánh mắt lợi hại kia làm cho không thể hô hấp, toàn thân giống như rơi vào vùng nam cực với băng tuyết, vực sâu, cảm giác không bình thường chút nào.

-“Pho tượng sống.” Phong Vân nháy mắt kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Hoàng kim sư tử (2)

Trong nháy mắt gian lĩnh lực đầy đặc bốn phía vây quanh thân thể, hình thức công kích là khai hỏa toàn bộ.

-“Nói hưu nói vượn.” Đứng ở phía trước Phong Vân Mộc Hoàng nghe vậy, lập tức phản bác câu nói của Phong Vân.

Pho tượng này không chút sút mẻ đứng sừng sững ở trong này, tuy rằng giống như đúc, nhưng nếu quan sát kỹ một chút sẽ nhìn ra nó là một vật thể sống. Hẳn cũng chưa nhìn ra, Phong Vân chỉ là một cái đại lĩnh sư cấp bậc nhỏ nhỏ lại có thể nhìn ra. Quả thực hồ nháo.

Phong Vân bị Mộc Hoàng rống lên, lại tập trung nhìn vào.

Hoàng kim sư tử kia chính là pho tượng sư tử, ánh mắt ở nơi đó, có cái gì đó mang theo sát khí. Chẳng lẽ đó không chỉ là một pho tượng được điêu khắc ?

Phong Vân thấy thật đáng kinh ngạc .

-“Ta sẽ không nhìn lầm.” Kinh ngạc qua đi, Phong Vân trấn định nói với Mộc Hoàng .

Cho dù cấp bậc của nàng có thấp, nhưng là tuyệt đối nàng không nhìn lầm.

Mộc Hoàng quay đầu, thấy Phong Vân thận trọng trong lời nói, mày gắt gao nhăn lại, theo bản năng lui từng bước, đứng ở bên cạnh Phong Vân, trầm giọng nói:“Cẩn thận một chút.”

Nơi này ở phía trước quan tap được bố trí với rất nhiều kiểu đối kháng cao cấp khác nhau, nơi này chuyện gì cũng có khả năng xảy ra.

Vừa rồi bị hoàng kim sư tử khí thế sờ đoạt, thất thần .Hiện tại Phong Vân nhắc tới mới tỉnh, nháy mắt nhớ tới, nơi này khẳng định không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Hoàng kim sư tử (3)

Nha, quả là hảo bảo bối , ta thích, ta thích.

Ngay trong lúc Phong Vân bộc lộ yếu điểm của mình ra thì thanh âm đầy hung phấn như thể bị kích thích của Tiểu Thực đột nhiên truyền đến.

Ngay sau đó chỉ thấy Tiểu Thực như là nhện dúi lâu ngày mới được thả ra thấy cái ăn vậy, lập tức xông lên nhằm hướng dưới chân hoàng kim sư tử.

Phong Vân nhất thời kinh hãi:“Đừng chạm vào.”

Nàng khá là nhanh, nhưng Tiểu Thực nghe vậy bản tính tham ăn lại càng trở dậy mạnh mẽ hơn.

Tiếng la của Phong Vân vừa mới phát ra,nó đã vọt tới dưới chân hoàng kim sư tử, thấy ngay viên thủy tinh nhiều mặt cuộn chặt chẽ ở xung quanh.

A, tại sao không thể động vào nhỉ? Vì cái gì vậy?

Thế này thì Tiểu Thực mới hậu tri hậu giác.

‐Mau lui trở về.” Thanh âm của Phong Vân lúc này thực trầm.Nhưng mà, nàng phát ra chỉ lệnh càng lúc càng chậm.

Chỉ thấy trong lúc lòi của nàng vẫn còn dư lại thanh âm, Thủy tinh nhiều màu dưới thân Tiểu Thực bỗng bật phát thành nhiều màu sắc sắc sỡ ánh sáng chói lòa, lền chói mắt tất cả mọi vật.

Ánh sáng bắt đầu lưu chuyển trong không gian, cùng lúc với nó, không gian yên tĩnh trong điện cũng dần bị xao động.

Phong Vân hoàn toàn không thể hiểu được những khắc dấu hoa văn trên tường trong tòa điện này,bắt đầu lưu chuyển ra linh lực dao động.Nhè nhẹ bắn ra nhiều điểm, theo văn tí trong điện bắt đầu phóng ra ngoài.

. ‐Phanh.” Linh lực này bắt đầu bắn ra khắp không gian, rất nhiều những quả cầu thủy tinh phịch một tiếng vỡ vụn từng mảnh,

A, nát như thế nào vậy?

Tiểu Thực rất đáng tiếc, gào lên đầy kinh ngạc.

‐Oanh.” Những quả cầu thủy tinh vỡ liên hồi, kéo theo đó xung quanh vách tường bây giờ cũng ỳnh một tiếng, một linh lực cường đại mạnh mẽ phóng ra,bắt đầu nổi lên những đợt gió cuốn mạnh.Cái cửa đá rất nặng kia, ầm một tiếng vang long trời bắt đầu đóng trở lại.

Hết thấy, mọi thứ phát sinh trong nháy mắt, chỉ là trong nháy mắt của Phong Vân mà thôi.

‐Chết tiệt, trận thế bị phá hỏng rồi, đi mau.” Mộc Hoàng vô cùng nhanh nhẹn, nháy mắt mà đã phản ứng với thực tế,hét lớn một tiếng trước khi quay về phía cửa ra to lớn kia .

Tiểu Thực đung chạm khóa cầu thủy tinh ,cái này tồn tại nhất định là có đặc thù a.Nó nếu bất động, năng lượng ẩn chứa trong điện này sẽ không động

Nó vừa vỡ tan, chứng tỏ nó cảm nhận được ngoại lực xâm nhập vào đây.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Hoàng kim sư tử (4)

Như vậy có thể khẳng định rằng nó là bảo hộ nơi này,hoặc nói đúng hơn là linh lực giám sát nơi này, sẽ bắt đầu tự động tiêu diệt người ngoài xâm nhập vào.

‐Đi.” Phong Vân phản ứng cũng không chậm, cũng hướng Tiểu Thực quát một tiếng, rồi cùng Mộc Hoàng chạy về phía cửa đá thoát ra ngoài.

Nhưng dù họ có nhanh đến mấy, thì linh lực ở nơi này vẫn còn nhanh hơn.

Linh lực như một trận gió cuốn vậy, Phong Vân bây giờ cùng với Mộc Hoàng đã bị đứng chôn chân tại một chỗ.

Chỉ nghe thấy một tiếng ầm ầm rất lạ kết hợp cùng một cỗ linh lực thiên hạ bất phàm đại linh khí, chỉ trong nháy mắt mà đã ngăn chặn phía trước Phong Vân và Mộc Hoàng.

Ngay sau đó,hạo nhiên linh lực trong không trung, nhanh chóng ngưng kết lại thành một đoàn, vừa vận xuất hiện thành cung tên, hướng thẳng về phía Phong Vân cùng Mộc Hoàng, vọt tới.

“Suru.” Linh tên ngang trời, khuấy đảo linh khí nơi Thái Sơn, khiến linh khí bị áp đảo gào thét hướng ra ngoài.

Lực lượng kia chưa có vẻ gì là sẽ ngưng lại, dĩ nhiên đã làm cho Phong Vân phải dựng hết cả tóc gáy lên rồi. Hơn thế linh lực lại đến càng lúc càng mau.

Mộc Hoàng mắt đen như mực, liếc mắt thấy vậy liền mạng cắn răng một cái, đầu ngón tay nhanh chóng đặt ở đầu mi tam nhát hoa, máu trong mi tâm lập tức trào ra ngoài.

Mộc Hoàng mở miệng một cái cũng không được, bấy giờ phải triệu hồi lại được chiến giáp của hắn.

Thân hình đột nhiên run lên, một ngụm máu tươi liền bốc ngay lên khoe miệng.

Nội lực trong hắn đã cạn kiệt rồi, hắn không thể chi thiên chiến giáp nữa rồi.

Nhất thời trần chừ như vậy, linh tên đã bay vù tới.

Mộc Hoàng thấy vậy huyết sắc trong mắt bỗng bùng lên một tai đáng sợ, ra sức nâng cổ tay lên, lộ ra trường thiết hoàn kia, nhắm ngay linh tên đang hướng đến mà công kích.

Cùng trong một khắc, Mộc Hoàng nhanh như chớp kéo Phong Vân ra phía sau lưng mình.

Phong Vân không nghĩ tới việc Mộc Hoàng lại kéo nàng ra phía sau, hắn đang bảo vệ nàng sao ? việc làm này khiến nàng vô cùng sửng sốt.

Nhưng mà bất quá cái trạng thái sửng sốt này cũng qua khá là mau.

Toàn thân linh lực nhanh chóng tích tụ lại trên người Mộc Hoàng, hai người cùng nhau chống cự, còn mạnh hơn là chỉ có một người.

“Oanh.” Khí lăng ngập trời, đang cấp hướng tới.

Linh tên lớn như một tia chớp phóng tới lao thẳng vào bọn họ, nhưng thiết hoàn trên tay Mộc Hoàng thật sự là một cái kết giới chắc chắn.

“Phanh.” Chỉ nghe một tiếng ầm ầm rất lớn vang lên, giống như là một đạo kinh lôi nổ rền vang trong tai, không khí xung quanh đều rung động.

Linh tên lớn ầm ầm vỡ vụn, tiêu tán trong không trung.

Mà Mộc Hoàng cùng với Phong Vân cùng nhau chống đỡ không nổi, bị inh lực mạnh mẽ kia đánh bật tung ra ngoài, bay tạt lên trên cao tít tắp của hoàng kim sư tử.

“Phốc.” Mộc Hoàng đứng mũi chịu sào, rốt cuộc duy trì không được, một ngụm máu tươi cuồn cuộn phun ra, ở trên đỉnh của bức tượng hoàng kim sư tử.

Mà Phong Vân thì lại bị một phát bay thẳng xuống chân bức tượng.

May mắn tiểu thực phản ứng mau, nhanh chóng duỗi thân ra thành cành lá bám trụ vào Phong Vân.

Nếu không thì cú va chạm này của Phong Vân cũng chẳng kém gì so với Mộc Hoàng kia.

- “Lực lượng thật là mạnh.” Phong Vân thở hắt hên một hơi, run rẩy đứng lên, đang muốn đi xem Mộc Hoàng thì trong giây lát khuôn mặt biến sắc lớn bởi cảnh tượng trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Hoàng kim sư tử (5)

Bọn họ khi này đã làm tiêu tán hết năng lực của linh tên, thế mà lúc này ở bốn bức tường vẫn ẩn chứa linh lực quá đồi mạnh mẽ, một lần trong không trung lại nhuyển hóa chuyển thành linh tên.

- “Cái quái gì thế này.” Phong Vân lẩm bẩm, hai mắt có chút đỏ sạm một mảnh.

Thứ này cứ nhiên.....

Mà Mộc Hoàng cùng nàng, hiển nhiên giờ này đã tiêu hao quá nhiều sức lực.

-“Hôm nay thật quá sức.” Phong Vân nói thầm một tiếng, đồng thời thân hình lại cử động, chạy vội tới trước người Mộc Hoàng.

Đầu ngón tay vung lên, cành lá Tiểu Thực cứng cỏi, lập tức triển khai giống như một đạo bình chương, bảo hộ cho phía trước Phong Vân cùng Mộc Hoàng.

-“Mộc Mộc, kiếp sau ngươi nhất định phải làm ta tức phụ.”

Phong Vân vẫn giữ bộ mặt cáu giận nhìn linh tên, nhưng miệng lại vẫn trêu đùa Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng tựa người trên hoàng kim sư tử, bắt đầu cố gắng chống đỡ, lúc này lại nghe câu nói như vậy thì cho dù tình thế khẩn trương như thế nào thì gương mặt vẫn đen lại, cả giận nói: “Ngươi cứ mơ tưởng đi.”

-“Ngươi nên nhớ kĩ những điều này, kiếp sau ta nhất định tìm ngươi.”

Quay lại hướng thẳng về phía Mộc Hoàng, nàng nhủ thầm trong lòng kiếp này tên kia hại nàng quá thảm a. Kiếp sau nhất định hấn nữ nàng nam, làm cho nàng hảo hảo trả lại hấn tất cả, để giải những nỗi giận này trong lòng nàng.

Mộc Hoàng nhất thời khí sắc xanh mét khiến cho bàn tay hấn liền vỗ một cái thật mạnh lên người hoàng kim sư tử.

Mà ngay tại nơi hấn vừa vỗ vào. Máu tươi vẫn còn đang dính trên người hấn đã dính trên bức tượng hoàng kim sư tử đó, đột nhiên một tầng một tầng vàng sáng phát ra bên ngoài.

Thân hình kia vẫn sừng sững bất động, bây giờ cũng bắt đầu có chút dao động.

Mộc Hoàng phát hiện ra điều kì lạ, nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

Cái pho tượng quái gở này quả thật đúng như lời Phong Vân nói thật sự là sống.

Huyết sắc dao động, máu tươi mà Mộc Hoàng đã phun ra từ nãy tới giờ lập tức đọng nên, nhằm thẳng hướng hoàng kim sư tử mà ngưng kết lại, cũng đã rất nhanh thấm thấu vào trong cơ thể của nó.

Điều bất thường này ngay lập tức cũng khiến cho Phong Vân chú ý đến.

Huyết sắc dao động, tiến vào bên trong thân thể của nó. Giống như nhanh chóng lưu chuyển, nhanh chóng sống lại vậy.

-“Này..... Thật sự là vật thể sống?” Phong Vân lúc này không biết dùng ngôn từ nào để diễn đạt những cảm xúc trong lòng mình bây giờ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Hoàng kim sư tử (6)

Bức tượng hoàng kim sư tử có sát phạt khí, vừa rồi nàng cảm giác rất rõ ràng, đây cũng không phải chỉ là ảo giác. Thật kì lạ! Nó đã mặc danh kì diệu sống lại.

Hơn nữa những mũi linh tên chỉ chực chờ cơ hội là bắn ra, hoàn cảnh lúc này của nàng cùng Mộc Hoàng quả thật quá nguy cấp....

“Rống.....” Ngay lúc ý niệm của Phong Vân vừa chuyển, thân hình hoàng kim sư tử hiện ra không ngừng giữa hư hư, thật thật, đột nhiên nó ngửa đầu, ngao lên một tiếng tê rống.

Trong thanh âm hỗn loạn xen lẫn khí phách quân lâm thiên hạ như coi rẻ hết thảy, hoàng kim sư tử trông càng dữ tợn hơn nhiều, khí tức giết chóc vô biên vô hạn giết chóc nổi lên cuộn cuộn.

Nếu như nó đúng là sống lại thật thì hậu quả kia.....Phong Vân thật không dám tưởng tượng.

Cùng lúc đó, những linh tên nguyên bản vẫn luôn nhắm vào Phong Vân cùng Mộc Hoàng linh tên, thì đột nhiên suột tiếng liền nhắm vào hoàng kim sư tử vẫn không ngừng biến hóa. Cảm giác như chiếc cung tên vô hình ở đâu đó dường như càng lúc càng phát ra nhanh hơn, cơ hồ có thể nghe thấy những tiếng động su... su... vang lên không ngừng.

Có thể thấy được, người tạo ra cung tên vô hình này có năng lượng vô cùng vĩ đại, tựa hồ cũng biết nếu như hoàng kim sư tử này một khi sống lại thì hậu

quả sẽ cường đại như thế nào.

Phong Vân thấy tình huống trước mắt liền lập tức thu lại tiểu thực, nhanh chóng nâng Mộc Hoàng dậy, lui về phía sau.

Thần tiên đánh giặc, bọn họ chỉ là hai kẻ phạm nhân nên cũng không tưởng có thể tạo được tai ương.

“Không được, mau ! không thể dừng lại, lập khế ước với nó, mau !” Nhưng vào đúng lúc này, Mộc Hoàng lại giữ chặt lấy Phong Vân, trên mặt là xao động vội vàng từ trước đến nay không có.

“Thừa dịp nó hiện tại còn suy yếu, không thể phản kháng, mau !” Mộc Hoàng túm Phong Vân đẩy về phía hoàng kim sư tử vẫn còn đang không ngừng biến ảo.

Lúc đầu Phong Vân cũng không nghĩ tới chuyện này, nghe Mộc Hoàng nói như vậy, lập tức liền phản ứng lại. Con sư tử này khí tức tràn ngập giết chóc. Nếu nó sống lại, người phải đứng mũi chịu sào chính là bọn họ. Nếu không muốn chết, vậy chỉ có cách lập khế ước, lấy phương thức này kiềm hãm nó.

Máu của Mộc Hoàng làm nó tỉnh lại, nhưng lại không có cách nào áp chế, vậy người có thể thực hiện còn lại cũng chỉ có nàng.

Lập tức không chút nghĩ ngợi, nàng nhanh chóng bức một giọt máu từ đầu ngón tay đẩy ra

“Lấy máu ở mi tâm, chỉ có máu ở mi tâm mới có thể khắc trụ được nó.” Mộc Hoàng tất nhiên là so với Phong Vân kiến thức rộng rãi hơn nhiều, lập tức nhắc nhở.

Phong Vân không nói hai lời, lấy mi tâm máu nhanh chóng chuyển về phía mi tâm của hoàng kim sư tử.

“Lấy máu của ta vì dẫn, thiên địa chư thần chứng kiến, kí kết vĩnh hằng khế ước, ngươi phải nghe lệnh của ta, không thể vi phạm”

Lời thề vĩnh hằng vừa hạ, Phong Vân nhanh chóng lấy tờ máu ở mi tâm của hoàng kim sư tử viết ra một khế tự, hung hăng dùng tay ấn lên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Hoàng kim sư tử (7)

Nhưng hoàng kim sư tử giống như không muốn, nó phần nộ trùng lớn cặp mắt lạnh như băng. Khế tự ở mi tâm chậm chạp không nhập được vào ót nó.

Vẫn đứng ở phía sau Phong Vân từ nãy, Mộc Hoàng thấy vậy liền biết hoàng kim sư tử này có cấp bậc rất cao, mà Phong Vân cấp bậc rất thấp, ma thú vượt chủ, hai cỗ lực lượng không cân bằng.

Mộc Hoàng duỗi tay ra cầm lấy bàn tay Phong Vân, nhanh chóng ở trên ót hoàng kim sư tử ót vẽ một vòng tròn, trầm giọng nói: “Nếu dám không theo, lên trời không đường, xuống đất vô môn. dù cho bóc hết nhiều thể hệ lực lượng, cũng thề tru sát ngươi đến cùng, vĩnh viễn không quên lời tuyên thệ này.”

Lời này vừa nói ra, cùng với hình vẽ của Mộc Hoàng, khế tự liền thông thả bị đẩy mạnh vào trong não của hoàng kim sư tử.

Khế ước hoàn thành.

“Rống.....” Cuối cùng thì khế ước đã được hoàn thành, hai người mạnh mẽ đứng lên trước mặt hoàng kim sư tử, hoàng kim sư tử ngửa mặt lên trời hét dài. Trên thân nó là bộ lông hắc đỏ, tản mát ra khí thế lạnh lẽo như hàn băng. Tuy nhiên khí chất dữ tợn nhưng có điểm hơi tiêu điều, thân hình hùng tráng. Nó thật giống như sứ giả đến từ địa ngục khiến cho nhiệt độ không khí toàn bộ đại diện nháy mắt giảm xuống thẳng tắp.

Không biết đây là loại ma thú gì, cũng không biết cấp bậc, lại càng không biết hoàng kim sư tử này đã bị trấn áp bao nhiêu năm nay lại đột nhiên sống lại.

“Cút ngay.” Gầm lên giận dữ, hoàng kim sư tử chỉ dùng một cái móng vuốt liền hung hăng đánh bay hai người Phong Vân cùng Mộc Hoàng đang ở trước mặt. Khí thế dữ tợn cùng sát khí vô cùng mãnh liệt.

Phong Vân chuyển thân mau vô cùng, ôm Mộc Hoàng ngay tại chỗ lăn một vòng, thuận thế lăn ra xa.

Hoàng kim sư tử thấy vậy hừ lạnh một tiếng liền quay đầu chống lại linh tên đang hướng về phía nó. Linh tên hơi thở càng ngày càng mạnh, nhắm ngay hoàng kim sư tử.

Hoàng kim sư tử trong đấy mất tất cả đều là sắt khí, vừa mới sống lại liền bị Phong Vân chiếm tiện nghi vì thế toàn bộ tức giận đều phát tiết lên linh tên.Nó gầm lên một cách giận dữ, móng vuốt liền hướng linh tên chộp tới.

Linh lực màu hắc đỏ trong phút chốc liền chống lại màu trắng linh lực của linh tên.Hai loại năng lượng va chạm vô cùng mãnh liệt, giống như lửa tinh thiêu đốt địa cầu.

“Oanh.” Không khí xung quanh quay cuồng, bay thẳng lên cao.Hai năng lượng bén nhọn trực tiếp cắt qua tầng gian, không gian, quét ngang tứ phương

Mà lúc này , bên ngoài Thất tầng ảo ảnh tháp đã tụ tập phần đông đệ tử cùng đạo sư.

Các tân sinh lần này hầu như đã đi ra toàn , chỉ còn lại có hai người Phong Vân cùng Mộc Hoàng .

Mà mọi người, đều đang chờ đợi thất tầng ảo ảnh tháp cuối cùng mở ra.

Học viện Lai Nhân nhiều năm như vậy chưa từng gặp qua người có thiên phú cường đại, cuối cùng cũng xuất hiện hai người.Xung quanh, tất cả Một mảnh lúu rú,châu đầu ghé tai bàn tán.

“Ta nói như thế nào còn không ra, đã hơn một ngày rồi a.”

“Không biết, ai biết bọn họ khi nào thì đi ra.”

“xem ra nơi này cũng không có người nào biết cụ thể thời gian đi.....”

“Ta xem a.....”

Trong tiếng lúu rú thảo luận khí thế ngất trời, phương hướng phía thất tầng ảo ảnh tháp đột nhiên phát ra một trận kịch liệt run run.

“Sao lại thế này? Đã xảy ra chuyện gì ?” Hùng Mộc vẫn trấn thủ ở bên ngoài từ nãy giờ lên tiếng hỏi, sắc mặt trầm xuống.

Hắn là người đầu tiên cảm giác được sự rung động của thất tầng ảo ảnh tháp .

Ngay sau đó , người đứng ở bên người hắn – hiệu trưởng học viện Lai Nhân đột nhiên sắc mặt đại biến điên cuồng hét lên ra tiếng:“Mau ! mau rời khỏi nơi này, mau !”

Đồng thời, hắn nhanh chóng triển khai linh lực, bảo vệ đám đệ tử đằng sau , lui lại phía sau ...

Đám đệ tử bị linh lực của hắn vây quanh , giống như những quả bí bình thường , nhanh chóng lăn về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Hoàng kim sư tử (8)

Chung quanh mọi người nhất thời đều kinh ngạc.

Mà ngay tại khoảnh khắc kinh ngạc này, một lượng lượng thật lớn bị bộc phát ra khỏi thất tầng ảo ảnh tháp , trong nháy mắt, những vị đại sư sở hữu linh lực không tồi cũng phát hiện ra .

“Lui về phía sau, lui về phía sau.....”

“Mau lui về phía sau.....”

Trong phút chốc, toàn bộ hợp thành một mảnh hỗn loạn.

Các vị đạo sư bảo vệ đám đệ tử chật vật không chịu nổi đều hướng phía sau bỏ chạy. Đoàn người hoảng sợ lui về phía sau, thất tầng ảo ảnh tháp bị một cỗ lực lượng từ giữa phân thành hai nửa, thật giống như có một đôi tay trực tiếp xé rách tháp, tiếng động như tháp bị sập ầm ầm vang lên .

Bụi đất bay lên, che dấu hết thảy.

Thất tầng ảo ảnh tháp trong nháy mắt bị phá hủy, chỉ còn lại một mảnh phế tích.

“Ôi, ông trời, của ta” Thất tha thất thểu đứng ở phía xa nhìn lại, những đạo sư cũng như đám đệ tử học viện Lai Nhân đều tròn mắt há hốc mồm nhìn hiện trường thể thảm trước mắt.

Đây là cái lực lượng quái quỷ gì vậy, con người có thể làm được sao.....

Thất tâng ao ảnh tháp, nó là bảo vật ba cấp a !

Gió dữ rền vang, nước chảy lạnh lùng, bảo tháp đã tiêu tan không trở lại.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, bụi đất bay đầy trời.

Mấy ngàn người của học viện Lai Nhân ngầy ngốc đứng im tại chỗ, nhìn chăm chăm vào đồng phế tích.

Không ai nói chuyện, có lẽ đã bị khiếp sợ đến không biết nói cái gì.

Mà bên dưới đồng phế tích kia, có thứ gì đó cùng một chỗ chậm rãi đứng lên.

Thứ đó..... chính là hai thân ảnh chật vật dần dần hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Khiêm trưởng lớn (1)

“Chết tiệt, miệng đầy đất.” Từ bức tường đổ nát đứng lên, Phong Vân vỗ vỗ hai má một chút, một cổ tro bụi cũng theo đó bay ra.

“Ngươi thế nào?” Miệng nói mà có thể phun ra cả bụi, Phong Vân nhìn chăm chăm Mộc Hoàng đang nằm dưới thân mình, ra vẻ quan tâm.

“Không chết được.” Mộc Hoàng sắc mặt xanh mét, tro bụi phủ đầy mặt và đầu cổ. Tóc tai thì rối bù chặt vật, phồng chùng đầy chính là lần đầu tiên hắn phải mang bộ dáng thảm thương như thế này đi.

“Không chết được là tốt rồi.” Phong Vân khoe miệng giật giật, vừa nhanh chóng bắt lấy cánh tay Mộc Hoàng nhắc lên, vừa nói: “Lực lượng này hào mãnh liệt, may có người bảo ta thu nó lại, nếu không chúng ta đã sớm bị ngoạn xong đời rồi.”

Linh tên này cũng rất đáng sợ nha, vậy mà móng vuốt Hoàng kim sư tử vừa đảo qua, liền nát ‘’ sạch sẽ ‘’ như vậy~ May là nàng đã ký kết khế ước với Hoàng Kim sư tử, nếu chẳng may nàng tử thì nó cũng không không thể sống được. May mà tránh được mũi tên kia, nếu không.....

Phong Vân càng ngắm lại càng cảm thấy lúc này quá mạo hiểm.

“Hừ.” Ngay tại thời điểm Phong Vân hừ một tiếng than vãn thì lúc đó cũng vang lên một tiếng hừ lạnh đầy sát khí giết chóc khác, tiếng hừ thật mạnh ấy được truyền ra từ dưới thân Mộc Hoàng.

Thanh âm thật gần, có thể làm cho người ta nghe ra bên trong có vạn phần bất mãn cùng oán giận. Phong Vân sững sốt, cúi đầu.

Mộc Hoàng về mặt tro bụi, thân thủ chậm rãi nhích bụng ra chỗ khác, liền nhìn thấy giữa đám bụi đất là một con vật đang cào cào bụng hắn, trông rất đáng yêu ~~~~ Toàn thân nó là da lông sắc hoàng kim, không hề bị bụi bám xung quanh nhiễm bẩn. Tuy rằng không còn là còn quái thú to lớn, nhưng Phong Vân tuyệt đối sẽ không nhận sai, con vật bé nhỏ lúc này đây chính là hoàng kim sư tử vạn phần oai phong lúc này. Chống lại ánh nhìn bức bối của tiểu hoàng kim sư tử, Phong Vân cả người giật mình, hết nhìn trái lại nhìn phải, ánh mắt mơ hồ, về mặt hắc tuyến nói: “Như thế nào lại nhỏ đi?”

“Ai kêu ngươi cùng nó ký kết khế ước vĩnh hằng, chủ nhân không mạnh, ma thú cũng chỉ có thể tương ứng như thế.” Mộc Hoàng trắng mắt liếc Phong Vân một cái.

Phong Vân vừa nghe, lập tức ngượng ngùng cười cười.

Nàng lúc ấy nóng nảy, không chút suy nghĩ cứ thế đọc ra một cái khế ước mà hồn nhiên quên khế ước vĩnh hằng này rất đặc biệt, theo đúng kiểu ‘’ chủ nào tớ này ‘’

-“Nhỏ nhỏ hảo, nhỏ nhỏ đáng yêu.” Phong Vân trong lòng cảm thán không ngừng, Hoàng kim sư tử nhỏ đi thì có gì không tốt chứ, nó nhỏ như thế thì uy lực khẳng định cũng nhỏ đi rồi, vậy thì nàng mới có thể hảo hảo khống chế nó rồi. Nếu nó cứ lớn đùng như trước thì e rằng nó khống chế nàng thì đúng hơn.

Lời này nói chưa dứt lời, tiểu hoàng kim sư tử vừa nghe thấy mắt liền ngập sát khí, ngao ngao liền hướng cánh tay Phong Vân tấp một ngụm.

Phong Vân thấy vậy thì kinh hãi, vội vàng ly khai. Hoàng kim sư tử này, nàng không cần lĩnh giáo cũng đủ biết có bao nhiêu cứng rắn. Nhưng hoàng kim sư tử còn nhanh hơn nàng, một ngụm đã cắn vào cánh tay Phong Vân.

Không khí trong nháy mắt tĩnh lặng.

“*Không đau ?*” Phong Vân nhìn lại cánh tay rồi lại nhìn về phía hoàng kim sư tử, về mặt kinh ngạc.

Đúng lúc nàng vừa nói xong, trong mồm của hoàng kim sư tử chậm rãi chảy ra một tia máu tươi, là bị chảy máu từ lợiNày..... Cánh tay của nàng từ khi nào lại trở lên cứng rắn như vậy ?

Phong Vân ngẩng đầu nhìn Mộc Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Khiếm trưởng lớn (2)

Mộc Hoàng tà tà nhìn lướt qua, lạnh lùng nói:“*Đây là việc dám phản kích chủ nhân đại giới.*”

Phong Vân nhẹ nhàng thổi thổi cánh tay .Hoàng kim sư tử xơ xác tiêu điều, trong mắt là oán hận a oán hận a oán hận a.....

Mà Phong Vân sau vài giây im lặng ngẩn ngui thì đã thông suốt, một phen ôm lấy hoàng kim sư tử mà hung hăng chà đạp một phen, đồng thời tiếng cười kiêu ngạo cũng theo gió mà truyền đi xa.

Từ nay về sau chỉ có nàng mới có thể khi dễ nó,việc này làm cho người ta rất khoái trá nha~~~~ .

“*Khụ khụ, khụ khụ, Vân Vân đừng cười, đừng có cười nữa, người mau nhìn chung quanh*”.

Tiếng cười kiêu ngạo của Phong Vân cùng tiếng oán giận của hoàng kim sư tử, tiểu thực ôm một đống lớn các bảo bối lấy được từ trong cung điện lý , hướng về phía Phong Vân nói lớn.

Phong Vân nghe tiếng,ngẩng đầu nhìn bốn phía.Vừa nhìn xuống,tiếng cười kiêu ngạo lập tức nghẹn lại ở cổ họng.

Chung quanh đều là đạo sư cùng đệ tử của Lai Nhân học viện.

Lúc này mấy ngàn người đều có chung một loại biểu cảm đó là trợn mắt há hốc mồm, hoặc là ánh mắt cực độ sùng bái nhìn bọn họ, trong đó người chăm chú nhất phải kể đến là hiệu trưởng của Lai Nhân học viện.

Đó là một loại cuồng nhiệt muốn đem bọn họ nuốt chửng vậy.

Xong rồi, cái này đã sáng tỏ .

Trong nháy mắt sắc mặt Phong Vân từ trắng bạch rồi lại chuyển sang phiếm đỏ,cứ như vậy mà biến hóa liên tục.

“*Ngư ngốc.*” Mộc Hoàng thấy vậy ném ra hai chữ,mắt nhìn ra xa, bất động như núi.

Mây trắng trên cao,trời xanh như ngọc bích, thật sự là một ngày tốt.

Lai Nhân học viện ba cấp bảo vật thất tăng ảo ảnh tháp đã bị hủy, hai kẻ thiên phú siêu việt đại linh sư đều còn là thiếu niên nhưng đã mang khí thế xuất chúng, tin tức này lập tức được truyền đi bốn phương tám hướng.

Hiệu trưởng của Lai Nhân học viện-Mạc Nhan đời thứ bảy ,cấp bậc thất cấp linh vương hùng mộ, Hách Liên Phong Vũ, ngồi bên trái hiệu trưởng.

Phong Vân ôm hoàng kim sư tử không ngừng giãy dụa, cùng Mộc Hoàng ngồi ở bên phải.

Địa vị ngang nhau.

“*Người cái tên tiểu tử này, cư nhiên che dấu thực lực, người kẻ hỗn đản này có phải muốn tìm chết có phải hay không?*” Hách Liên Phong Vũ tỏ vẻ chửi ầm lên ,nhưng nhin không được mà mỉm cười với Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Khiếm trưởng lớn (3)

Cư nhiên che giấu bọn họ nhiều năm như vậy, xú tiểu tử chết tiệt. Sắc mặt giận mà tái đi, bất quá trong đáy mắt kia cũng là tươi cười rạng rỡ. Đệ đệ của nàng không phải phế vật, là thiên tài, là đại thiên tài a.

Việc này thực làm cho nàng vui vẻ, so với chính nàng là siêu việt đại linh sư tới linh vương cấp bậc còn vui vẻ hơn.

“Nhị tỷ a, cũng không phải là ta giấu diếm, do ta vẫn chưa từng thử qua, ta cũng đâu biết đâu.” Phong Vân vẻ mặt vừa vui sướng nhưng lại tỏ ra ngây thơ giả ngu.

Theo yêu cầu của hiệu trưởng là phải đi đến tầng ảo ảnh thứ bảy – là gian phòng của hiệu trưởng, tuy lộ trình không xa, nhưng cũng giúp cho nàng nghĩ ra đối sách đề ứng phó.

“Ngươi……”

“Ha ha, Phong Vũ, trước mắt chúng ta không nên nói vấn đề này, Phong Vân a, thực lực của ngươi hẳn là tới linh vương cấp bậc đi? Mười sáu tuổi linh vương, đây chính là cả đại lục mới có một.” Mạc Nhan cười tủm tỉm đánh gãy lời nói của Phong Vũ, nhìn Phong Vân nói.

“Linh vương a, ha ha.” Phong Vân ngây ngô cười.

Nhìn qua giống như hưng phấn tìm không thấy một điểm bất thường nào.

Mộc Hoàng thấy vậy biết Phong Vân lại có mưu ma chước quỷ, lập tức nhắm mắt dưỡng thần điều tức cơ thể.

Tuy rằng không chết được, bất quá thương thế vẫn phải điều tức.

“Phong Vân, ngươi kết thành huynh đệ với ta thì thế nào, ta không đủ tư cách thu ngươi làm đồ đệ, bất quá chúng ta có thể luận bàn thôi, ta có thể chỉ giáo ngươi điểm này nọ.”

Thất cấp linh vương hùng thân gỗ chính một người có cá tính cương trực, rốt cuộc nhịn không được, hướng tới Phong Vân liền tự đứng lên tiến cử.

“Hùng đạo sư, như thế này thực sự làm khó Phong Vân, ai cũng biết hai người đều là linh vương, nhưng là nhất cấp linh vương cùng thất cấp linh vương, nếu đem ra so sánh thì sẽ tạo ra một sự khác biệt rất lớn. Huynh đệ, như vậy thì đề cao hẳn quá.” Phong Vũ vừa nghe, lập tức chen vào, một bên hướng Phong Vân nháy mắt.

Đại lục linh lực tuy rằng phân chia thành bảy cấp bậc.

Nhưng chủ yếu được phân chia thành hai hệ thống là chủ yếu.

Linh vương dưới cấp bảy là một loại và linh vương trên cấp bảy là một loại.

Phải vượt qua bảy cấp bậc linh vương, mới chân chính bước vào cảnh giới của các cao thủ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Khiếm trưởng lớn (4)

Nói đến cấp bậc linh vương từ nhất cấp đến thập cấp, thì đương nhiên có sự khác biệt. Tuy rằng có thể coi như tiểu học từ năm nhất đến năm thứ sáu, đều được gọi là học sinh tiểu học thì đây cũng đều gọi là linh vương. Mà như chúng ta cũng hiểu với nhau rằng năng lực năm nhất cùng năm thứ sáu có sự

khác nhau rất lớn .

Phong Vân ghi nhận ánh mắt của Phong Vũ , trong lòng âm thầm cười, trên mặt lại tràn đầy vẻ vui sướng hí hửng , nàng bước lên hai bước đến trước mặt Hùng Mộc rồi bái lạy. *“Hùng đạo sư, Phong Vân không có tài đức gì khiến người coi trọng đâu, Phong Vân thật sự là, thật sự là.....”*

Giọng nói đầy kích động, câu nói kế tiếp cơ hồ đều không nói ra được .

Hùng Mộc cười to, tiến lên một phen đỡ lấy cánh tay Phong Vân, nâng dậy về mặt thoải mái nói:“Chúng ta không cầu nệ những lễ tiết này , ngươi đứng. Dĩ?”

Lời còn chưa nói xong, Hùng Mộc đột nhiên sùng sốt một tiếng, dừng lại suy nghĩ một chút.

“Như thế nào?” Hiệu trưởng Mạc Nhan bên cạnh vẫn đang cười tùm tùm này giờ, thấy vậy kinh ngạc hỏi.

“Phong Vân, thể hiện năng lực của người cho ta xem thử đi .” Hùng Mộc không trả lời vấn đề của Mạc Nhan , nhú mày nhìn Phong Vân nói.

Phong Vân nghe thấy lập tức mở bàn tay ra, linh lực lục sắc lập tức xuất hiện ở tại trên tay Phong Vân.

“Linh lực hệ mộc.”

Vừa thấy trạng thái linh lực của Phong Vân, Hùng Mộc cùng Mạc Nhan thẳng tắp nhảy dựng lên.

“Đúng vậy.” Phong Vân coi như không phát hiện ra vẻ khác thường của hai người , cười tùm tùm nói: *“Linh lực của ta là hệ mộc, nhiều như vậy năm ta cũng không luyện được ra cái khác .Chính là mỗi ngày cùng hoa nhi thảo nhi trao đổi một chút, cấp chúng nó chút đất phì nhiêu, thúc giục chúng nó mau mau lớn nhanh, không nghĩ tới linh lực cư nhiên tăng lên nhanh như vậy, đã đạt đến được đại linh sư .”*

Phong Vân cười cười , mặt mũi tươi tỉnh , còn vừa nói vừa phát phát tay, lập tức khiến chậu hoa lan trong phòng hiệu trưởng càng lúc càng lớn nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Khiếm trưởng lớn (5)

Hùng Mộc cùng Mạc Nhan thấy vậy, liếc nhau, đồng loạt nhú mày.Quả nhiên, là cấp bậc đại linh sư , chưa thể tới được linh vương.

Hơn nữa hệ mộc,cây cỏ thì không có năng lực công kích a .

“Ngươi dung hợp với hệ mộc nào?” Mạc Nhan trầm ngâm trong nháy mắt.

Vạn nhất là cái cây cỏ đặc thì nào thì cũng có thể có năng lực vượt trội....

“Cỏ dại một cây.” Phong Vân cỏ tay duỗi ra, tiểu thực trên cổ tay quán quán lượn lượn, ngoan ngoãn sắm vai cỏ dại một cây.

Mạc Nhan cùng Hùng Mộc thấy vậy, khóe miệng đều bắt đầu co giật không ngừng, cảm tưởng như bị rút gân đến nơi rồi.

“Có thể công kích không?”

Hùng Mộc ôm một phần vạn hy vọng.

“Công kích?” Phong Vân nở nụ cười:“*Hùng đạo sư gặp qua hoa cỏ có thể công kích người sao?”*

Hoa cỏ thì phải là dạng ngoan hiền nhất mới phải chứ...Không phải thế sao ?

Hùng mộc cùng Mạc Nhan nghe xong , gần như muốn hóa điên .Thật vất vả mới gặp được một thiên tài với thiên phú cực cao như vậy..... lại.....

Lại chỉ là đại linh sư dung hợp với hệ mộc ? Vì Lai Nhân học viện làm hoa tượng, mỗi ngày thúc giục hoa cỏ nở rộ?

Này..... Này.....

“Vậy thế tử của ngươi, Mộc.....”

“Nàng a, bị ta đánh bất tỉnh rồi.” Phong Vân nói như điều đó là lẽ đương nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Khiếm trưởng lớn (6)

Lỗ hồng nơi tháp Thất tầng ảo ảnh tháp a, vô cùng lợi hại, tại sao lại có thể bị linh lực hệ mộc hay ma thú phá hủy được ?

Không khí bên trong gian phòng trong nháy mắt trở nên trầm mặc.

Phong Vũ đứng một bên cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra, chậm rãi lắc lắc đầu, đi lên phía trước ôm lấy bả vai Phong Vân: “Không có việc gì, như thế này cũng tốt lắm rồi, đệ đệ của ta rất tuyệt.”

“Ta biết ta rất tuyệt mà .” Phong Vân mỉm cười.

Tình quang trong mắt Phong Vân lấp lóe nhìn Hùng Mộc cùng Mạc Nhan, còn giống như đang đợi sự khích lệ của bọn họ. Biểu tình hết sức uyển chuyển phấn khích.

Lại nhìn xem Hoàng kim sư tử trong lồng Phong Vân một chút đi, nó cơ hồ đang nghiêng răng nghiêng lợi muốn rống lên. Nhưng nhanh chóng bị Phong Vân một phen bưng kín miệng. Đồng thời lấy ý thức đe dọa: “*Người dám lăm miệng, ta đem người giết nuốt rượu ăn.*”

Hoàng kim sư tử cơ hồ yếu đuối phần vất ngựa mặt lên trời thét dài trong lòng.

“Vây tháp thấ tầg ảo ảnh vì sao lại bị hủy?” Thật lâu sau trầm mặc , Mạc Nhan cố tình bỏ qua ánh mắt đòi sự khích lệ của Phong Vân , bắt đắ cđĩ nói.

“Ác, cái kia a, Mộc Mộc không ngồi lên cái ghế dựa trên đỉnh tháp, cứ như vậy” Phong Vân tỉnh giận quá trình.

Trầm mặc, trầm mặc, lại trầm mặc.

Nửa ngày sau, rốt cuộc vẫn là hiệu trưởng Mac Nhan với vốn kiến thức rộng rãi hoàn toàn khôi phục nguyên thái đầu tiên.

Nhưng thấy hắn ho nhẹ một tiếng, nhìn Phong Vân thực khoan hồng độ lượng nói: “Đầu tiên, bản hiệu trưởng thực vui mừng vì thiên phú của Phong Vân người rất cao, điều này rất đáng để ca ngợi. Nhưng là, Lai Nhân học viện của chúng ta có quy củ nghiêm chỉnh, thiên phú cao thấp đều đối xử bình đẳng, đây là điều không thể thay đổi được. Thất tăng ảo ảnh tháp, chính là bị hai người các người phá hủy. Như vậy y theo quy củ thì hai người các người phải bồi thường. Thất tăng ảo ảnh tháp là bảo vật, tổng giá trị là mười chín triệu bốn trăm ngàn kim tệ, mặc dù đã duy hộ cùng bảo dưỡng nhiều năm nhưngPhong Vân, từ giờ trở đi người nợ Lai Nhân học viện mười chín triệu bốn trăm ngàn kim tệ, đặc chuẩn người trong ba tháng phải hoàn thành, ba tháng sau nếu còn chưa thực hiện, thì sẽ phải bồi thường nhiều hơn nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net.**

Chương 93: Khiếm trưởng lớn (7)

Dứt lời, ném lại cho Phong Vân một cái ánh mắt ngơ lơ lơ mà cố gắng đi, xoay lưng lại, bỏ chạy lấy người.

Hùng Mộc không nói gì, lắc đầu, cũng theo sát sau, bỏ chạy lấy người nót.

Hai người vừa đi, Phong Vân mới từ trong cơn khủng hoảng con số mười chín triệu nợ nần kia phục hồi lại tinh thần.

Nhất thời gào to thấu cả trời xanh: “Mười chín triệu bốn trăm ngàn, có làm không?????????????”

Á Sắt công quốc một năm chỉ cũng không đến mười bảy triệu, số tiền lớn như thế này...

Phong Vân nháy mắt cảm thấy đầu phình to ra.

“Tỷ.....”

“Đừng gọi ta là tỷ tỷ của ngươi, việc này.... ta quả thực ..., tiểu tử, tỷ tỷ ngươi lực bất tòng tâm.” Phong Vũ vốn định an ủi Phong Vân một chút, định nói cho Phong Vân biết đại linh sư hệ mộc vì cái gì không được hoan nghênh. Bất quá vừa thấy tình huống hiện tại này, lập tức đánh gãy lời nói của Phong Vân, xoay gót bỏ chạy lấy người.

Ngoan ngoãn nộp mười chín triệu bốn trăm ngàn ư ? đem Hách Liên vương công phủ bán, phỏng chừng có thể hoàn thành được ...

Nhìn Phong Vũ lưu loát tiêu sái rời đi, Phong Vân đặt móng ngồi ở ghế trên, suy sụp cúi gằm mặt.

“Thông minh, thật thông minh.” Mộc Hoàng mắt liếc nhìn Phong Vân, liếc mắt một cái, bỏ đá xuống giếng.

Tưởng dựa vào hệ mộc cỏ cây vô dụng nghe nhìn lẫn lộn, kết quả chính là nhận lấy hậu quả thảm thương.

“Xứng đáng.” Tiểu hoàng kim sư tử trong mắt lạnh như băng cũng ra sức chế nhạo, xứng đáng a.

“A, a, a, làm sao bây giờ a.....”

Thanh phong phát dương liễu, tiếng Phong Vân tru lên theo gió bay bổng, quanh quẩn tứ phương.

Tin tức, càng lúc càng truyền ra.

Vốn các đại vương quốc, công quốc, phân đông thế lực đều muốn mượn sức mười sáu tuổi linh vương cấp bậc thiên tài này. Khi biết Phong Vân thuộc loại thiên tài hệ lực cỏ cây thì nhất tề lặng im.

Bọn họ không cần hoa tượng.

Tuy rằng đại linh sư cấp bậc hoa tượng cũng không phải vô dụng lắm. Như vậy sau khi nghe nghe ngóng ngóng lẫn lộn hết cả lên, các thế lực mãnh liệt thế lực lại lần nữa tĩnh lặng trời xuống.

Những ngày nhàn nhã của Phong Vân liệu còn có thể tiếp tục?

Đáng tiếc, hiện tại Phong Vân nhàn nhã không nổi a. Ba tháng sau không trả mười chín triệu bốn trăm ngàn, thì ba tháng sau nữa biến thành ba mươi tám triệu tám trăm ngàn, rồi ba tháng sau.....

Con số khổng lồ đáng hải hùng như vậy, dù là gia tộc cường đại như Phong Vân, cũng không thể không bị nó làm cho rung động.

“Mộc Mộc, cho ta mượn chút tiền đi.” Trong phòng, Phong Vân nhìn Mộc Hoàng vẻ mặt ân tình cười cười.

Mộc Hoàng đầu cũng không thèm ngẩng lên: “Ngươi cảm thấy trên người ta có ?”

“Có bảo bối cũng là được rồi.” Phong Vân trong lòng biết rõ ràng.

“Chỉ sợ ngươi không dám bán.” Mộc Hoàng bị Phong Vân nói ra nhưng vẫn điềm nhiên nở nụ cười.

Phong Vân gõ gõ đầu mấy cái: “Nói cũng đúng, ta hồ đồ rồi.”

Mộc Hoàng bảo bối, bán đi không phải là dẫn đuổi người tới tận cửa giết Mộc Hoàng sao.

Lập tức quay đầu nhìn tiểu thực, cười nói: “Tiểu thực.....”

“Không cho, đó là bảo bối của ta.” Tiểu thực là cái tên đại đại tham tiền tài.

“Cái gì của ngươi, là tiểu hoàng kim sư tử.” Phong Vân cũng không để ý tới tiểu thực, trực tiếp thân thủ túm lấy phiến lá của tiểu thực, lôi ra một bảo bối.

“A, ngươi là đồ cường đạo, Vân Vân, về sau ta không thích ngươi”

Thủy tinh cầu- Bốn vòng tròn thiết màu đen hóa điểm tinh thạch.

“Thoạt nhìn thực đáng giá.” Phong Vân thường thức báu vật trong tay. Nàng cũng coi như có kiến thức rộng rãi, Á Sắt công quốc bảo bối, nàng cơ hồ nhất nhất đều nhìn qua. Mà bảo vật hiện tại này, nàng chỉ nhìn ra chúng nó hảo, lại phỏng chừng không đoán được giá, đã muốn vượt qua nhận biết của nàng.

“*Mộc Mộc, đánh giá thử coi.*” Mộc Hoàng khẳng định so với nàng có kiến thức hơn.

Mộc Hoàng ngẩng đầu nhìn, liếc mắt nhìn bảo vật trong tay Phong Vân, nửa ngày sau mới lắc lắc đầu nói: “*Không biết, đánh giá không được, bất quá khẳng định đủ gán nợ.*”

“*Tốt lắm, ta.....*”

“*Phế vật, sẽ không giá trị trăm triệu đâu.*” Phong Vân nói còn chưa xong, tiểu hoàng kim sư tử đã hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói tràn ngập khinh thường.

Mộc Hoàng lần đầu tiên bị người khác khinh thường, thế mà lại chỉ là đầu ma thú, không khỏi lờm lờm hoàng kim sư tử một cái, ánh mắt nheo lại.

Bất quá hán khí thế cường đại, tiểu hoàng kim sư tử khí thế càng cường đại hơn.

Không thèm để ý tới Mộc Hoàng nữa, tiểu hoàng kim sư tử trực tiếp dùng vẻ mặt sát khí nói: “*Muốn chết thì bán đi.*”

Lời này vừa nói ra, Phong Vân ngộ đạo.

Này hoàng kim sư tử chính bị vật này phong ấn. Muốn đem cái phong ấn nó gì đó xuất ra đi bán, kia hậu quả.....

Phong Vân chừng đưa người tới, chỉ sợ tuyệt đối sẽ không kém hơn số người đuổi giết Mộc Hoàng.

Phong Vân nhất thời suy sụp, đầu càng cúi thấp hơn.

Thân có trăm triệu tài sản, lại một cái cũng không thể sử dụng, vẫn là cái kẻ nghèo hèn.

Cảm giác này, thực hơi quá đáng.

“*Phong Vân, Phong Vân.*” Đang lúc Phong Vân vô cùng ảo não đau buồn, thì giọng nói của Phong Dương ngoài cửa vang lên.

Phong Vân vùng tay lên, bảo vật lập tức bị giấu đi.

“*Phong Vân a, đừng nhụt chí, không phải là cái cỏ cây hệ sao, không có sao hết, nói không chừng hoàng đế cấp bậc cỏ cây hệ để đầu tiên về sau chính là ngươi đó.*” Phong Dương cười ha ha tiêu sái tiến vào.

Trực tiếp tóm lấy Phong Vân nói: “*Đi, cùng ca ca ta đi vui sướng một chút, đừng đông tường tây tường.*”

Phong Vân vẻ mặt đau khổ: “*Ta không đông tường tây tường, ta nghĩ đến tiền.*”

“*Ha ha, đúng là cái tên không có chí khí, bất quá mười chín triệu thật là có điểm khổng lồ, đi, tường cũng tường không được, đi ra ngoài một chút, nói không chừng còn có biện pháp.*”

Phong Dương cười vỗ bả vai Phong Vân một chút, lôi kéo Phong Vân đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Khiếm trưởng lớn (8)

Hắn đây là chịu sự nhờ vả của Phong Vũ, tóm Phong Vân đi ra ngoài vui vẻ một chút, không cần chịu đả kích của hôm nay khiến về sau không gượng dậy nổi.

“*Mộc Mộc cũng đi.*” Phong Vân ngăn cản không được, nhất thời nhanh tay tóm một cái, Mộc Hoàng cùng tiểu hoàng kim sư tử cũng phải đi theo.

“Nói, tiểu sư tử này của ngươi là theo từ nơi đó đến? ở bên trong tháp? Như thế nào một chút linh lực đều không có?” Phong Dương nhìn hoàng kim sư tử trong mắt tràn đầy không tình nguyện bị Phong Vân tóm ở trong tay. Ma thú này, bọn họ đã sớm thấy, chính là một chút linh lực đều không có, cho nên không người để ý.

“*Ta là nhìn thấy nó đẹp đẹp.*” Phong Vân khinh thường bĩu môi nhìn tiểu hoàng kim sư tử.

Phong Dương thấy vậy cũng không truy vấn, mang theo Phong Vân, Mộc Hoàng, lôi kéo ra ngoài.

Lai Nhân vương triều, Bi Á sắt quốc đô lớn không phải chỉ hơn có một nửa thôi đâu. Mua bán trao đổi ở đây cũng không phải là chỉ hơn Á Sắt công quốc một cấp bậc .

“Phong Vũ bán đấu giá đó.” Đứng ở giữa một đài to hình tròn vật trước mặt, Phong Vân nhìn những chữ to rồng bay phượng múa vàng ròng , hơi hơi nhú mi.

Này chính là nơi Phong Vũ bán đấu giá đi, Oa, có rất nhiều người tham gia phiên đấu giá thật. Toàn các vị có thể lực nhiều tiền tài cả. Không thể ngờ nổi chuyện buôn bán của tỷ tỷ nàng lại lớn như thế.

“Này phong Dương, lợi hại a.”

“Đi, đi vào, Tỷ tỷ của ngươi cùng mọi người đã ở bên trong kia rồi , hôm nay khó có cơ hội được đến đây xem bảo vật đặc biệt,ta cố ý mang ngươi đến để mở mang kiến thức , thu thập kiến thức đây a .” Phong Dương không chút chần chừ, cầm lấy tay Phong Vân lôi xềnh xệch .

Phải biết rằng Phong Vũ bán đấu giá nhưng giao dịch mua bán là đủ loại .

Bảo vật đặc biệt? Có thể làm cho người nhìn quen vô số bảo vật như Phong Dương nói là đặc thù, đó là cái cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Tuyệt thế mỹ nam (1)

Đèn đuốc sáng rực, tiếng người ồn ào.

Chỗ bán đấu giá của Phong Vũ trông to như vậy mà cơ hồ đã kín hết chỗ.

Nơi bán đấu giá này tổng cộng có chín triển thính, chỉ cần những thứ trên trái đất này có, thì không có thứ nào là bọn họ không giao dịch .

Lúc này, từ tầng dưới nhất cấp tinh thạch cho đến tầng tối cao của tầng thứ chín triển thính, tiếng thét to liên tiếp, nói liên không dứt.

“Mãnh liệt nham thạch thú ma hạch, bảy mươi bát vạn kim tệ, thành giao.” Người bán đấu giá thanh âm hét lớn.

“Ngũ cấp ma thú ma hạch, thực sự là hàng đắt tiền.” Phong Vân vừa lúc đó mới đi tới tầng thứ ba, nghe xong không khỏi trong mắt chột lóe sáng.

“Ha ha, mãnh liệt nham thạch thú ma hạch nãi vô thuộc tinh tinh hoa, bất luận kẻ nào đều có thể dùng, đương nhiên là bán được giá.” Phong Dương cười giải thích.

Phong Vân gật gật đầu, điểm ấy nàng đã biết đến.

“Lục cấp phi ưng thú ấu tử, giá khởi đầu một trăm vạn kim tệ.”

“Một trăm năm mươi lăm.....”

“Hai trăm vạn.....”

“Ba trăm vạn.....”

Trải qua mỗi tầng,đó là những tiếng giao tranh kịch liệt của những người mua,tất cả đều không khỏi lọt khỏi tai của Phong Vân.

Phong Vân tai thì nghe, mắt thì nháy nháy, chuyển động rất nhanh.

Ở ảo ảnh đại lục, ma thú ấu tử so với ma thú ma hạch yếu quý trọng hơn nhiều.

Bởi vì ấu tử có thể cho nhân dung hợp, mà lực lượng thì không cần phải bàn đến, bởi vậy ma thú ấu tử cấp bậc càng cao, càng được mọi người chú ý.

Mà ma hạch bất quá chỉ là phụ trợ vào thời điểm tu luyện, hai người có cao thấp chi phân.

Ma thú ma hạch này đáng giá như thế ,nàng có phải có thể từ nơi này xuống tay, để có tiền bạc trả nợ?

Thế nhưng, Phong Vân đã bị dẫn dắt đi qua .

Một đường hướng về phía trước đi, ven đường các loại đan được, năng lượng, kỳ trân dị bảo, làm cho Phong Vân mở to cả hai mắt, vì vậy Phong Vân càng nghĩ đến tín niệm trả nợ nhiều hơn.

“Như thế nào bây giờ mới đến, đều đã bắt đầu rồi, mau, lại đây ngồi.”

Tại tầng thứ chín, không có nhiều người như ở tầng thứ tám, do vậy mà tương đối yên tĩnh, Phong Vân vừa mới đi tới đã bị Phong Vũ đứng sẵn ở ngoài cửa tóm lấy, nhanh chóng kéo Phong Vân đi đến chỗ ngồi.

Khung cảnh kim bích huy hoàng lại tĩnh lặng không tiếng động. Triển thính nho nhỏ chỉ có ba bốn trăm chỗ ngồi, lúc này có nhiều người đã ngồi xuống rồi.

Lúc này không ai nói chuyện, tất cả đều chú ý đến động tĩnh ở trên đài.

Phong Vân liếc mắt một cái, cơ bản nếu không phải là thân vương quốc công, hoàng thân quốc thích, hoàng tử vương tôn, thì chính là những thiếu gia, đệ tử của những phái cầm quyền lớn nhất.

Hắn thân là Á Sát Hách Liên tiểu thế tử, vì thế đã từng gặp qua những người này.

Xem ra nơi này trưng bày một thứ gì đó có khả năng không tồi, nếu không những người này sẽ không bị hấp dẫn mà ngồi lại đây .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Tuyệt thế mỹ nam (2)

Phong Vân trong lòng tự hỏi, còn chưa có thấy trên đài trưng bày là cái gì, đã bị Phong Vũ nhanh chóng tóm bọn họ đến chỗ ngồi trên cao.

Lâm Quỳnh cùng Dương Vụ một người phải, một người ngồi bên trái, thấy Phong Vũ và Phong Vân, một người thì mỉm cười, một người thì lạnh lùng gật gật đầu, cũng không nói chuyện.

Phong Vân thấy vậy cũng không nói nhiều, bị Phong Vũ bắt ngồi xuống.

“Lúc này đây chúng ta đang được nhìn thấy một vật phẩm trân quý, không có giá khởi điểm, các vị tùy ý khai giá.”

Phong Vân vừa mới ngồi xuống, trên đài người bán đấu giá đã bắt đầu .

Không có bao nhiêu lời giới thiệu, người bán đấu giá vừa dứt lời, nhẹ nhàng vỗ tay, chiếc rèm che phía sau rút ra, một cây thủy tinh bị đẩy ra.

Mà trên cột thủy tinh, lấy ngân liên buộc chặt một người.

Tóc dài màu bạc xinh đẹp rối tung, nửa trên trần trụi, đôi mắt hơi hơi nhắm, hai hàng lông mi thật dài cơ hồ giống như hai bàn chải nhỏ sắp xếp, nhẹ nhàng lay động. Ngũ quan xinh đẹp hoàn toàn không thể dùng lời nào mà hình dung được.

Thiên nhân chi tử, thần tiên chi mạo. Đẹp dễ như thế mà lại bị buộc chặt đưa lên, nhìn qua mảnh mai vô hạn, lại cất dấu một cổ đã tính nam tuấn mỹ, làm cho trí tưởng tượng của người ta bị tàn phá hết sức.

“Hấp.” Người này vừa được đưa lên, mọi người đang ngồi bên dưới nhất tề hít một hơi. Ánh mắt mọi người trong nháy mắt như có lửa nóng bùng lên.

“Thật sự là yêu nghiệt.” Phong Vân cũng bị hấp dẫn, có chút thần thờ, không khỏi nói nhỏ một câu.

Mộc Hoàng bên cạnh nghe thấy thế, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Phong Vân một cái.

Phong Vân tròn mi, người này bệnh thần kinh à, trừng mắt làm cái gì chứ, nàng có làm gì đâu.

“Người hảo hảo ở đây xem.” Phong Vũ bên cạnh tóm Phong Vân một phen, thấp giọng nói.

Mỹ nam, đúng là một mỹ nam ngọc thụ lâm phong.

Phong Vân lại ngẩng đầu nhìn lên.

Da trắng như tuyết , khí chất tinh thuần, không có tạp chất trong hơi thở, lỗ tai có hơi. Vì tiềm lỗ tai?

Phong Vân sững sốt,lúc này mới chuyển tâm nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Tuyệt thế mỹ nam (3)

Các nam tử địa phương khác cùng người này giống hệt nhau, chính là ở lỗ tai kia có một chút vi tiêm, vành tai có điểm tản ra, này.....

“Đây là người thế nào?” Phong Vân nâng mi lên, nhẹ giọng nói.

Nếu như nàng không lầm, nghe nói Áo Ảnh đại lục này hình như là có tinh linh , nhưng là Thiên Khung hoàng đế đã quốc cảnh giới nội, hơn nữa mấy vạn năm trước đã từng diệt sạch , người này.....

“Không biết.” Phong Vũ lắc đầu, trên mặt là hưng phấn cực độ.

Phong Vân nhú mày, quay đầu nhìn Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng không nghĩ Phong Vân lại tập trung nhìn mình , lại bị Phong Vân bám riết không tha để chờ cho bằng được câu trả lời, bất đắc dĩ nghiêm mặt lắc đầu: “Không giống tinh linh, hẳn là một loại ma thú gì đó.”

Trên người hắn có hơi thở của ma thú.

Đáng tiếc kia hơi thở rất khác lạ, hắn cũng chưa thấy qua.

Một người giống ma thú?

Không phải tu thành hình người ma thú, mà là trời sinh như vậy?

Đó là một chủng tộc? Thực ngạc nhiên.

“Tiểu sư tử.” Phong Vân lập tức cúi đầu, nâng hoàng kim sư tử trong lòng vẫn đang cùng nàng đối địch lên, trên mặt tràn đầy mỉm cười.

Tiểu hoàng kim sư tử này hẳn là đã số tuổi không nhỏ đi, sống đủ lâu nên có lẽ sẽ .

Hoàng kim sư tử nhìn Phong Vân liếc mắt một cái, hừ một tiếng trực tiếp quay đầu, hoàn toàn không để ý tới Phong Vân.

Cho dù là chủ nhân của nó, nó cũng có thể không để ý tới.

Phong Vân không tìm được đáp án, nhất thời vẻ mặt tươi cười buông hoàng kim sư tử ra , sau đó hung hăng niết.

Hoàng kim sư tử nhất thời bị Phong Vân niết đến đau, mắt tròn trắng nhìn thẳng nàng ,nhưng khổ nỗi không thể công kích, tức giận muốn nổi trận lôi đình.

“Hai trăm vạn kim tệ.” Ngay khi Phong Vân cùng hoàng kim sư tử phân cao thấp , một mảnh trầm mặc ghé thượng thân nhiên đột nhiên hô lên.

“Ba trăm vạn kim tệ.....”

“Năm trăm vạn kim tệ.....”

“Bảy trăm vạn.....”

Một tiếng này đánh vỡ sự yên tĩnh , lập tức liền như nước vào nồi cháo, bùng tỉnh tất cả mọi người.

Mức giá vừa xướng lên như hỏa tiễn bay thẳng lên trên.

Tất cả mọi người nhìn ra đây là một loại ma thú, hơn nữa cảm giác được trong thân thể hắn ẩn chứa linh lực cường đại .

Như vậy nếu ma thú này có thể cùng dung hợp, vậy kết quả.....

Không cần suy nghĩ nhiều, tuyệt đối là sờ hữu ma thủ cấp bậc siêu việt lại đặc dị rồi đi.

“Phong Dương đại ca, nhà các người sao lại bắt lương như thế chứ.” Phong Vân thấy vậy quay đầu nhìn Phong Dương phía sau, gian trá trừng mắt liếc.

Phong Dương thấy vậy cười nói:“Rất nguy hiểm.”

Không xác định chủng tộc, có lẽ có thể dung hợp thành một cái thiên phú dị bẩm.

Nhưng cũng có khả năng tạo thành lưỡng bại câu thương, toàn bộ tổn hại.

Phong gia là dòng họ chuyên buôn bán, đối với tiền tài thì hẳn chẳng có kẻ nào có thể sánh bằng.

Phong Vân nghe vậy nhất thời hướng Phong Dương giờ cao ngón tay cái.

Nên buông tay khi cần thiết, lời này ai cũng đều nói ra được, nhưng chân chính có thể làm đến cùng lại cực ít, Phong Dương của Phong gia thật không đơn giản a.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Tuyệt thế mỹ nam (4)

“Năm trăm ngàn.....”

Ngay khi Phong Vân nói ra cái giá đó, giá một đường kéo lên, đã muốn đến năm trăm ngàn.

“Thực quý.” Phong Vân lắc đầu.

Trước kia nàng có lẽ sẽ bỏ ra số tiền này, hiện tại nàng là cùng đình đương vang nhân a, năm trăm ngàn, cấp nàng thật tốt.

Phong Vân trong lòng nói thầm, mỹ nam vẫn bị trói ở cột thủy tinh đột nhiên mở mắt.

Con người phẳng phát sự thâm sâu khó lường, thâm thúy mà xinh đẹp.

Mọi người ngồi đây đều hơi ngờ ngàng, cái giá kia lại lần nữa điên cuồng mà tăng lên.

Mỹ nam không để mắt tới bất luận kẻ nào, giương mắt lên tầm mắt tập trung chặt chẽ ở trên người Phong Vân.

Trong ánh mắt không có khẩn cầu, không có bi thương, không có tuyệt vọng.

Chính là như vậy bình tĩnh nhìn Phong Vân, cứ như vậy mà nhìn.

Lại coi như đã muốn nói thiên ngôn vạn ngữ.

“Phong Vân, hắn đang nhìn người?” Ngồi bên cạnh Phong Vân, Phong Vũ kinh ngạc nói.

“Ân.” Phong Vân ừ một tiếng nhìn lại mỹ nam kia, hơi hơi cười khở.

Nếu nàng mua hắn, này.....

Nghiêng tai để nghe cho rõ, đã một triệu hai ngàn vạn, ngoan ngoãn, nàng làm gì có nhiều tiền như vậy để mua hắn.

Nhưng kia ánh mắt.....

Đó là một loại siêu việt giống như nhịp đập.

Ài, nửa ngày sau Phong Vân thở dài một hơi, thôi, thôi, ai kêu nàng là người tốt.

“Hai triệu.” Phiêu phiêu khoát tay, trực tiếp đề thêm tám trăm ngàn.

Trong nháy mắt tất cả trở lên tĩnh lặng, tầm mắt mọi người đều hướng về phía này.

Phong Vân mỉm cười, cánh tay bắt động nhưng vẫn mỉm cười.

“*Tiểu tử, ngươi làm gì, người kia làm sao đáng giá nhiều tiền như vậy?*” Phong Vũ trừng lớn hai con mắt.

Phong Vân không để ý tới Phong Vũ, chỉ mỉm cười chống lại những con mắt đang quan sát mình, như muốn nói rõ quyết chí phải thắng lợi bằng được.

“*Hai triệu một trăm ngàn.*” Đại sảnh trong nháy mắt tĩnh lặng, không biết vị vương tử hay hoàng thân quốc thích nào hô lên.

“*Ba triệu.*” Phong Vân mày cũng chưa nhăn, thêm vào một triệu.

Tất cả mọi người trong nháy mắt cùng ồ lên, giá tăng quá khủng khiếp đi.

Đồng thời, cũng có rất nhiều người nhìn chăm chăm Phong Vân, tất cả như có cùng ý nghĩ.

“*Nó điên rồi.*” Phong Vũ hướng sang bên Lâm Quỳnh cùng Dương Vụ liú lười mới nói ra được một lời.

“*Để xem tình hình đã.*” Lâm Quỳnh dè dặt thanh âm.

Mà Mộc Hoàng ngồi bên cạnh Phong Vân lúc này tức đến độ mặt cúi sầm xuống.

Trước mặt hắn mà lại dám mua nam nhân, thực làcó nghĩ tới sự tồn tại của hắn hay không?

Một cỗ tức giận trong lòng Mộc Hoàng dâng lên, tràn đến mà không có một tia ngọn nguồn.

“*Ba triệu lần đầu tiên..... Ba triệu lần thứ hai.....*” Thanh âm của người chủ trì vang vọng cả đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Tuyệt thế mỹ nam (5)

Không có người trả lời.

“*Thành giao.*” Giải quyết dứt khoát.

Phong Vân bỏ ra ba triệu mua một người sống.

“*Mời đến hậu trường dài thọ.*” Người chủ trì mang vẻ mặt mỉm cười nhìn Phong Vân.

Phong Vân hai lời chưa nói, đứng dậy nụ cười tràn đầy trên mặt bước qua Phong Dương tiến đến.

Phong Vũ nhìn thấy bóng dáng Phong Vân, tiến đến đứng trước mặt Mộc Hoàng cũng sắc mặt nộ khí, dò hỏi: “*Nó thực sự có tiền?*”

Có rầm tiền, con rận còn chả có, Phong Vân ngu ngốc, Mộc Hoàng cảm thấy hắn căn bản không cần đi theo để biết rành mạch.

“*Chắc lại viết giấy nợ.*” Năm chữ ngẹn trong cổ họng mãi mới thoát ra được.

Phong Vũ bất ngờ, Lâm Quỳnh nhất thời cười to, liền ngay kế lãnh khốc là Dương Vụ cũng phải nhếch khóe miệng.

Đồng thời, hậu trường bên kia, Phong Vân lấy ra ngọc bội của Hách Liên vương phủ tiểu thế tử làm dấu, ở trên tờ giấy trắng vung mấy nét bút, điểm chỉ.

“*Kiểm trưởng, trong ba tháng sẽ hoàn trả.*” Phong Dương cười khở nhìn Phong Vân.

“*Ta nhớ không lầm, ngươi đã thiếu của học viện mười chín triệu bốn trăm ngàn, bây giờ thêm ba triệu này, như vậy tổng cộng hơn hai mươi triệu.*”

“*An tâm, Hách Liên vương công phủ ba triệu thì vẫn có thể lấy ra.*” Phong Vân hướng Phong Dương cười tao nhã.

Xác thực, mười chín triệu xuất ra sẽ có vấn đề, nhưng ba triệu thì không thành vấn đề .

Cho dù Phong Vân còn không bỏ ra, Hách Liên vương công phủ vẫn là còn đó .

Phong Dương mỉm cười nhìn Phong Vân, nửa ngày sau mới chậm rãi bật cười: “*Hào, lúc này đây ta liền cấp cho Phong Vân tiểu huynh đệ mặt mũi, ta cho người khiếm (nợ)*

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Tuyệt thế mỹ nam (6)

“*Nhớ kỹ, ta là cấp cho người chút mặt mũi, không phải là cấp cho Hách Liên vương công phủ mặt mũi nha~*”

Phong Vân này, Phong Dương hẳn nhìn không thấu. Rõ ràng là đang nợ nần chồng chất như thế, vô cùng nghèo túng, vậy mà hắn vẫn sống rất tiêu sái tự nhiên, chẳng thêm quan tâm hay để ý chuyện gì cả. Với lại, Thất tầng ảo ảnh tháp, sẽ không mặc danh kỳ diệu bị sụp đổ dễ dàng như thế, lực lượng kia hẳn thấy rõ, chỉ sợ Mạc Nhan hiệu trưởng cũng thấy rõ.

Thế nhưng một người tỏ ra không có ưu thế gì như Phong Vân thì khó có thể lưu lại học viện, không bằng dùng thật lớn tiền nợ làm cái có để lưu người lại đi. Phong Dương hẳn thật đúng là không sợ Phong Vân khiếm tiền của hắn chút nào.

Phong Vân nghe thấy lời nói của Phong Dương là nhằm vào nàng, trong giây lát suy nghĩ liền sáng tỏ rành mạch những hàng chữ ý tứ này, lập tức chỉnh lại vẻ bề ngoài một chút, khóe môi khẽ nhếch: “*Ra là như thế, vậy xin đa tạ.*”

Tiền đã thanh toán xong, mỹ nhân tới tay.

Đáng tiếc, lại thêm một lần công trên lưng một món nợ nần thật lớn. Bởi vậy, Phong Vân sao có thể cao hứng nổi đây ~ Chẹp, cơ mà đúng là mỹ nhân khuynh thành, khiến người người phải hồn xiêu phách lạc.

Muốn tránh những rủi ro không đáng có, Phong Vân tóm đại mỹ nhân, Mộc Hoàng cùng đám người Phong Vũ rời khỏi buổi bán đấu giá.

“*Tiểu đệ, người muốn cùng nó dung hợp lực? Cái này cũng cũng được đó, thử một lần đi.*” Phong Vũ không thể ngờ được tình hình lại diễn biến thế này, vốn là muốn tóm Phong Vân đi ra ngoài giải sầu, kết quả lại tăng thêm nợ nần, bất quá cũng may là còn vác về thêm được một người.

“*Dung hợp? Không nghĩ tới.*” Nàng có tiểu thực là tốt rồi, ma thú đẹp đẽ này là nhân dung hợp rồi.

“*Vậy người mua hắn làm gì?*” Dương Vụ từ nãy vẫn thủy chung không mở miệng, nay lại đột nhiên ngắt lời.

Đúng vậy, không để dung hợp tăng lực lượng, vậy thì mua về làm cái gì chứ?

Phong Vân vuốt vuốt cằm mấy cái, chăm chú nhìn đại mỹ nam đang đi theo nàng, nhất thời đứng hình, đúng là không biết mua về làm gì thật.

Đành phải mỉm cười nói: “*Ta là người tốt.*”

Lời vừa nói ra, Mộc Hoàng xoay người bước đi, Phong Vũ thấy thế lại chăm chăm nhìn nàng, ánh mắt như treu chọc.

“*Ta muốn rời đi.*”

Nhưng vào lúc này, đại mỹ nam vẫn yên tĩnh đi theo bên người Phong Vân đột nhiên không tiếng động nói ra nguyện vọng.

Đó là sự truyền âm từ trong một cổ linh hồn, trực tiếp thiết nhập vào trong óc Phong Vân.

Phong Vân cả kinh, niệm lực của người này thật cường đại nha.

“*Có thể.*” Phong Vân hết sức kinh ngạc, nhưng cũng trả lời nhanh chóng.

Nàng để hắn bên người cũng chỉ vô dụng mà thôi. Chính là ai mà chẳng thích trưng dụng những cái đẹp đẽ bên người chứ. Nếu có thể giữ lại được thì cũng không sao cả. Đại mỹ nam thấy vậy chậm rãi vươn tay về phía Phong Vân, trên cổ tay hắn quấn quanh phong gia đặc thù, tạo thành vòng tay áp chế lực lượng.

Phong Vân thấy vậy không chút do dự liền cởi bỏ. Vòng tay vừa được cởi bỏ, lực lượng liền phát ra.

Đại mỹ nam bình tĩnh nhìn Phong Vân liếc mắt một cái, nói cái gì cũng chưa nói, vung tay lên liền như một làn khói nhẹ biến mất ở trước mắt bao người.

Yên tĩnh, không tiếng động, yên tĩnh lại yên tĩnh.

“*Người thả hán thật sao.*” Phong Dương hét sức kinh ngạc.

“*Dù sao lưu lại bên người cũng vô dụng.*” Phong Vân xoa hoàng kim sư tử trong lòng, mỉm cười.

“*Hắn là đại mỹ nam đồ nha, người cứ như vậy thả đi?*” Lâm Quỳnh xen miệng vào.

Cứ thể để yên cho mà đi, đại lục này chưa từng có ai phóng thích người đi dễ dàng như thế đâu, Phong Vân cứ nhiên không cần cầu hỏi báo sao?

Phong Vân nghe xong, giật nhẹ cái đuôi của hoàng kim sư tử: “*Đã quên.*”

“*Người là đồ bại gia tử, mất ba triệu xong rồi nói hai chữ đã quên, ta muốn giết chết người.*” Phong Vũ muốn bạo nộ rồi, thật không thể chịu đựng được đệ đệ ngu dốt này mà.

Phong Vân thấy vậy lập tức đuổi theo bóng dáng Mộc Hoàng đã đi xa kia.

Có đôi khi làm việc nghĩa, không nhất định đều phải cầu hỏi báo a~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đình Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Tuyệt thế mỹ nam (7)

Đại linh sư cấp bậc thiên tài hệ mộc này, không đạo sư nào có thể giáo.

Bởi vậy, Phong Vân ngay tại Lai Nhân học viện này, thanh thoi hai ngày từ sáng đến chiều đều phơi nắng nằm võng, trừ bỏ số tiền nợ nần kia thỉnh thoảng cũng khiến người ta oán thán ra thì ngày qua ngày quả thực không sai.

Mà ngay tại khi nhàn rỗi đến phát chán, thì các đệ tử năm thứ 3 của Lai Nhân học viện nghênh đón khảo hạch, nhưng thật ra mọi người trong học viện vẫn là ai làm việc gì thì cứ làm thôi. Mà lúc này đây đề mục khảo hạch tương đương tốt nghiệp, chính là ở tại Lai Nhân vương quốc cùng biên cảnh của Hải vương quốc, giữa liên miên mấy ngàn ma thú sơn mạch, tìm được ra thiên nữ thú cấp chín trong truyền thuyết.

Thiên hạ đồn đãi bộ lông của con thú này chính là thứ cứng cỏi nhất trên đại lục này, có thể chống đỡ được cấp độ công kích cực kì cao. Lấy chúng nó bộ lông làm được bảo vật, kia lại phòng thân nhất đẳng lợi khí. Cũng bởi vậy, chúng nó tuy rằng mới cấp chín, lại cơ hồ siêu việt hơn ma thú phòng ngự cấp mười. Đồng thời bởi vì đặc điểm này của chúng nên đã có rất nhiều người hung hãn muốn tìm bắt giết, chính vì vậy khá khó tìm ra.

Khảo hạch lúc này đây, không thể nói là không khó được.

Thiên thanh như bích, mây trắng bông bành.

Lai Nhân vương quốc cùng biên giới của Hải vương quốc, Thanh sơn liên miên pháp phòng ẩn ẩn, lại còn có cảnh biển tuyệt mỹ, có thể nói cảnh đẹp tinh xảo hơn bất cứ thành trì nào.

“*Lúc này đây vẫn là bốn người chúng ta một đội, nên làm như thế nào không cần ta phải nhiều lời, mọi người trong lòng sớm đã có ý chí, hy vọng chúng ta lần này vận khí hảo, gặp được một con.*”

Dưới chân núi Thanh sơn, Lâm Quỳnh một thân trang bị hướng ba người bên cạnh hần cười nói.

“*Chỉ cần không phải là một đám là tốt rồi.*” Phong Dương một thân nhẹ nhàng, nhưng không kém phần gian xảo như trước.

“*Người là cái đồ miệng quạ đen.*” Phong Vũ một thân bó sát người áo đuôi ngắn quần dài, lớn tiếng trừng mắt nhìn Phong Dương lườm một cái.

Hôm nay nữ thú hoặc là một con cũng không có, hoặc là một đám. Nếu chẳng may gặp phải cả một đám như vừa nói kia, thì tốt nhất là nên sớm mà chạy trốn chết đi.

“*Tốt lắm, chúng ta.....*”

“Đi ra.” Lâm Quỳnh đang nói thì đột nhiên bị ngắt lời, Dương Vụ luôn làm mặt lạnh lùng, lúc này quát một tiếng, tầm mắt tập trung nhìn rừng cây cách đó không xa.

Phong Vũ cũng lập tức nhìn lại rừng cây.

Nhánh cây một trận chớp lên, luồng đạo bóng người lục đục đi ra.

Một tên thì lãnh khốc hét thây tràn ngập khắp người, một tên thì vẻ mặt tươi cười tao nhã hết sức mê người.

Còn ai khác ngoài Mộc Hoàng cùng Phong Vân đây?

“Hào, mọi người hào.” Phong Vân mặt tươi cười hướng bốn người phát phát tay.

“Các người như thế nào theo tới?” Phong Vũ thấy người vừa tới là Phong Vân, sắc mặt liền trầm hẳn xuống.

Ma thú rừng rậm nguy hiểm như vậy, Phong Vân chỉ là linh sư hệ mộc không công kích, này.....

“Ta đến theo các người cùng nhau khảo hạch a.” Phong Vân cười mặt mày sáng chói.

“Thì, ta xem người là muốn kiếm tiền từ ma thú ấu tử cùng ma hạch đi, tự nhiên dám mưu ma chước quỷ đến đây.” Phong Vũ khó tránh được con giận, lời nói vô cùng thô bạo.

“Nhị tỷ thực hiểu biết ta.” Phong Vân bị nói toạc cũng không hổ thẹn, cười tùm tùm tiêu sái tiến tới gần bốn người kia.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Tuyệt thế mỹ nam (8)

“Trở về đi, việc này không phải là trò đùa, trên đường đi nếu chúng ta gặp, thì sẽ mang về cho người, ma hạch cũng coi như là của người, nhưng các người không thể đi.” Lâm Quỳnh lần đầu tiên không có mỉm cười.

Phong Vân thấy thế thì cười nói: “Ma thú rừng rậm lớn như vậy, cũng không nhất định phải đi theo các người.”

Lời này vừa nói ra, Phong Vũ sắc mặt đen càng thêm đen.

Đây là uy hiếp, thật sự uy hiếp.

Phong Vân thấy mặt Phong Vũ đen xỉ như vậy, lon ton chạy lại bên người Phong Vũ, làm nũng lấy lòng nói: “Đệ không gây chuyện, đệ chỉ đứng sau thôi, ta cũng muốn mở rộng tầm mắt, chỉ sợ mai sau ta không có cơ hội này”

“Người.....” Phong Vũ nhất thời tức giận không nhẹ nhưng lại không thể phát tác.

Phong Vân là hệ mộc, trường hợp cùng ma thú kịch chiến, hấn về sau thật sự sẽ không gặp, như thế coi như là nhân sinh đại tiếc nuối đi, thế nhưng.....

“Thời gian không còn nhiều lắm, phải đi nhanh thôi.” Dương Vụ cực sắc bén nhắc nhở đúng lúc.

Phong Vân cùng Mộc Hoàng đã đến đây rồi, không có khả năng chịu trở về.

Lâm Quỳnh, Phong Dương, Phong Vũ biết rõ điều đó, bởi vậy đành nhất tề lắc đầu nói: “Không được gây chuyện.”

“Hào.” Phong Vân tươi cười đầy mặt, giả bộ nhu thuận.

Một bên Mộc Hoàng bất động thanh sắc nhìn Phong Vân khoe mã, cổ họng không thèm hừ đến một tiếng.

Phong Vân thông qua tình báo thu được tin tức, có mấy tên thợ săn kiếm tiền thường vừa mới tiến nhập phiến rừng rậm này, vì tiền thường thợ săn giết người cướp của là chuyện bình thường.

Cho nên, nàng đến đây.

“Đi thôi, vào rừng rậm.”

Gió thổi nhẹ, rừng rậm ẩn giấu nhiều nguy cơ đang chờ đợi bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Cửu Thiên Huyền Nữ (1)

Ma thú rừng rậm liên miên phập phồng, thoải mái chạy loăng quăng khắp nơi.

Lại nói tiếp, ma thú sơn thạch nơi này vô cùng nổi danh, danh tiếng còn vang đến tận Áo Ảnh đại lục ấy chứ. Bất quá trong núi tuy nhiều ma thú, nhưng cũng không phải là không có chuyện tranh giết của nhau.

Phong Vân lèo đèo đi theo mọi người, dọc theo đường đi tìm kiếm bóng dáng ma thú.

Ngoài bát cấp cũng có thể coi là đại ma thú, cũng coi như là có chút trí tuệ, bình thường không thể dễ dàng gặp được, nhưng một khi gặp được đối thủ, thì lại càng không dễ bị khuất phục.

Mà thấp hơn bát cấp, thì cực kỳ ngu dốt, hoàn toàn bằng vào thú tính bản năng mà tấn công người khác.

Bởi vậy tình hình là thế này, Phong Vân không cần đi trêu chọc ma thú, ma thú toàn bộ đều đến trêu chọc bọn họ.

Cho nên, Phong Vân vô cùng sung sướng, hai mắt đã ẩn hình kim tệ a, suu suu hướng lên phía trước.

Bóng đêm mê say, ánh trăng tỏa sáng.

Ánh trăng lung linh tràn khắp, đem ma thú rừng rậm bao phủ thành một vầng hào quang, vô cùng tĩnh lặng xinh đẹp.

Dòng suối nhỏ uốn lượn, lửa trại sáng rực.

“*Ai nha, ta giữ quá nhiều rồi, không còn chỗ để nhét thêm nữa rồi.*” Phong Vũ ngồi giữa lửa trại, cau mày nhìn không gian thủ trục trong tay chính mình. Bên trong đã đầy ắp da ma thú, xương cốt cùng ma hạch bị giết ở dọc theo đường đi.

Mà tất cả những thứ đó cũng không hề tầm thường. Thế nhưng không gian thủ trục đã bị tắc đầy mất rồi.

“*Của ta cũng đầy.*” Phong Dương đang ung dung nướng một con thỏ hoang, nghe vậy cũng cười khổ nói.

“*Của ta cũng chỉ có thể bỏ thêm hai, ba cái ma hạch nữa.*” Lâm Quỳnh dựa vào một gốc cây đại thụ, bắt đầu đi lắc đầu góp lời.

Lạnh lùng Dương Vụ, nhìn chăm chú vào con thỏ đang nướng trong tay Phong Vân. Tuy rằng không nói chuyện, nhưng khóe miệng co rúm kia đã sớm đem ý tứ tiết lộ ra. Hẳn không gian giới chỉ cũng bị đầy rồi.

“*Ta nói này Phong Vân, ngươi biết quý trọng ma hạch là tốt rồi, nhưng xương cốt da lông trong này, chúng ta có thể bỏ đi một ít?*” Lâm Quỳnh xoa mày nhìn Phong Vân.

Ngày thường bọn họ tiến vào ma thú rừng rậm, nếu không phải là thu được ma hạch, thì chính là ấu thú. Những cái này tuy rằng cũng rất đáng tiền, nhưng lại rất chiếm chỗ.

Lần này, gặp phải cái cực độ thiếu tiền Phong Vân. Thật quá đen đui rồi ~

Cái gì cũng bắt họ mang theo, nhồi nhét thật nhiều, thật nhiều... Hậu quả chính là, không chỉ có Phong Vân không gian nhĩ đỉnh toàn bộ đều đầy, mà bọn họ cũng phải vác hộ, chứ thật ra bọn họ có được cái gì đâu. “*Lâm đại ca, ta thiếu tiền.*” Phong Vân nghe vậy một bên nướng con thỏ trong tay, một bên chớp mắt nhìn Lâm Quỳnh.

Kia ánh mắt..... Kia ánh mắt.....

Thật quá đáng ~, thật quá ti bỉ ~.

Lâm Quỳnh, Phong Dương thấy vậy, nháy mắt liên hồi nhưng cũng không nói gì.

Phong Vũ lắc đầu, nàng cũng là lần đầu tiên thấy Phong Vân yêu tiền như thế.

Tuy rằng hấn yêu tiền là có lý do.

“*Quên đi, quên đi, trước chưa đi, chờ sau này có thứ gì quý trọng hơn thì lúc đó sẽ lựa chọn rồi ném đi vậy.*” Phong Vũ cuối cùng cũng tổng kết một câu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Cửu Thiên Huyền Nữ (2)

“*Nhị tỷ anh minh.*” Phong Vân ra sức nịnh bợ.

Khóe mắt lại quét về người đang ngồi bên cạnh nàng, Mộc Hoàng nhắm mắt như đang ngồi thiền.

Của bọn họ đều là tiểu không gian giới chỉ, thủ trạc, vòng tai, dung lượng đều rất nhỏ.

Thủ hoàn trong tay Mộc Hoàng kia, nếu nàng không phỏng đoán nhầm, khẳng định giới chỉ trong tay bọn họ không thể sánh bằng được.

Đến lúc đó có đánh được thứ tốt gì, liền hướng Mộc Hoàng trong tay mà nhét, hắc hắc.

Phong Vân trong lòng đã bàn tính kỹ càng, trong mắt toát ra vẻ nhẹ gian trá.

Mộc Hoàng nhất thời có cảm giác, nháy mắt tròn mắt liếc mắt nhìn Phong Vân một cái.

“*Phong Vân, các ngươi trước tiên ở nơi này nướng, chúng ta vào rừng cũng lâu rồi, trên người ta thực bẩn, ta đi ra dòng suối nhỏ rửa một chút.*” Phong Vũ đứng lên, sau khi sắp xếp mọi thứ tốt rồi mới hướng Phong Vân dặn dò.

“*Hảo.*” Phong Vân gật đầu.

“*Mộc Mộc, đi, cùng đi.*” Phong Vũ thấy vậy hướng Mộc Hoàng vẫy vẫy tay.

Nơi này chỉ có hai nàng là nữ tử, đi cùng nhau là tiện nhất.

Lời nói vừa nói ra, Mộc Hoàng sắc mặt nháy mắt cứng đờ, ngồi không nhúc nhích. Bảo hấn cùng Phong Vũ đi tắm rửa sao? Phong Vân giật mình hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ của nàng.

Những lời này, lực sát thương quá lớn.

“*Mau a, đi tắm rửa nào, ngược ngàng cái gì chứ, đi hành tẩu thì không nên câu nệ.*” Phong Vũ thấy Mộc Hoàng không có động tĩnh gì, liền tiến lại gần.

Phong Vân quýnh lên lập tức xoay người ôm chặt lấy Mộc Hoàng, nhìn chăm chăm Phong Vũ nói: “*Không, ta muốn bồi Mộc Mộc cùng nhau tắm.*”

“*Khụ khụ.....*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Cửu Thiên Huyền Nữ (3)

“*Ha ha.....*”

Phong Vân vừa thốt ra lời này, Lâm Quỳnh cùng Phong Dương nhất thời đều phun ra. Ngay cả Dương Vụ cũng phải thay đổi cả thần sắc.

Lời này mà Phong Vân cũng dám nói, thật sự là không biết xấu hổ , Phong Vũ không nói gì chỉ nhìn Phong Vân.Phong Vân dừng cảm đối diện cùng Phong Vũ.Cùng với việc Mộc Hoàng bị phát hiện ra là nam nhi, một chút mặt mũi nhỏ nho cũng... , vô phương, vô phương.

Mộc Hoàng quay đầu lại hơi hơi nhú mảy nhìn Phong Vân.

“*Thật sự là cưới vợ đã quên mẫu thân, tiểu sắc phiêu, vậy người nhanh đi, nhanh đi.*” Phong Vũ lắc đầu,biểu tình cưới vợ liền biến thành sắc phiêu .

Ánh trăng mờ lung, nhẹ nhẹ phản xạ xuống không gian của dòng suối nhỏ, một mảnh sương khói tràn ngập, không gian trở lên mờ lung.Phong Vân ngồi trên tảng đá bên cạnh dòng suối, Mộc Hoàng đang đắm chìm trong dòng nước suối.

Mộc Hoàng đứng ở khe nước,nửa người trên là lửa thể,nước suối theo dòng chảy từ cơ ngực vạm vỡ xuống tới cơ bụng trắng kiện.Sau đó xuống dưới đùi rồi hòa cùng dòng nước.

Tóc ngắn nhẹ nhàng, bọt nước văng khắp nơi từ trên không rơi xuống.Rõ ràng nhìn Mộc Hoàng không có chút biểu tình gì,một bên Phong Vân chính là cảm thấy như thế nào lại có chút cảm giác tình dục.Tưởng rằng nàng năm đó cái gì thanh sắc khuyến mãi ,còn cái gì mà chưa thấy qua.

Có thể cảm thấy mùi vị tình dục , hôm nay vẫn là phá lệ lần đầu.

Phong Vân không khỏi tròn to hai mắt, háo hảo nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Mộc Hoàng.

Nàng muốn nhìn một chút xem Mộc Hoàng rốt cuộc bất đồng với các nam nhân khác ở điểm nào .

“*Chẳng biết xấu hổ.*”hoàng kim sư tử bị Phong Vân túm được ,khẽ hừ ra một tiếng.

Mộc Hoàng nghe vậy quay đầu chống lại ánh mắt Phong Vân.

Hắn biết Phong Vân đang nhìn hắn, bất quá Phong Vân cũng không thẹn thùng, hắn- một đại nam nhân có cái gì phải thẹn thùng .

Lúc này, chống lại ánh mắt của Phong Vân, Mộc Hoàng trong lòng cũng không biết nghĩ cái gì, tay duỗi ra,cởi bỏ hết quần áo.

A, lưu manh, không thể nhìn, không thể nhìn.

Một đóa hoa được tạo hình xuất hiện, xoay quanh đầu Phong Vân và vai tiểu thực, thấy vậy lập tức một tiếng thét chói tai, ngay sau đó đóa hoa mạnh mẽ xoay ra mặt sau.

Đồng thời tiểu thực vươn hai phiến lá cây,che kín ánh mắt của Phong Vân.Mộc Hoàng thấy vậy,mặt vẫn lạnh lùng, nhẹ nhàng mỉm cười một chút.

Tuy rằng chỉ lướt qua trong giây lát, coi như mây đen che trời,lại xuất hiện một tia sáng,làm kinh tâm động phách.

“*Sì gì a, đây là vợ của ta, nên ta xem.*” Phong Vân bị tiểu thực che không nói gì, đành phải gắt gao xoa bóp tiểu hoàng kim sư tử một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Cửu Thiên Huyền Nữ (4)

Hoàng kim sư tử nghe vậy hừ lạnh một tiếng,khinh thường bỏ qua.

Người khác nhìn không ra, làm nó cũng nhìn không ra.

Một cái rõ ràng là nữ ,lại cải trang là nam nhân.Một cái là nam nhân lại giả trang là nữ ,thật nhàm chán.

Phong Vân cùng hoàng kim sư tử có một sự liên kết , hoàng kim sư tử nghĩ gì, Phong Vân đều dễ dàng biết được.

Lập tức sờ sờ cái mũi, hiểu được người không nói tiếng lóng, đúng là nàng đã thất sách .

Bóng đêm tĩnh lặng, chỉ còn âm thanh tưới nước của Mộc Hoàng.

“*Mộc Mộc, ta phát hiện người không phải bị thương làm cho linh lực hoàn toàn biến mất, người khôi phục từ bao lâu a,để ta chuẩn bị tâm lý đã, hoặc là muốn cái gì thì nói cho ta nghe một chút đi, xem ta có thể hay không giúp cho người.*”

Có lẽ là một đêm tốt đẹp, trong tĩnh lặng Phong Vân đem những ý niệm ở trong lòng nói ra hết.

Suối nước, trong nháy mắt tắt cả như đình trệ.

Mộc Hoàng bị tiểu thực che đi ánh mắt của Phong Vân, bộ dáng rất kỳ quái, bất quá không chán ghét như lúc mới gặp.

Linh lực của hắn hoàn toàn biến mất nhưng không phải do bị thương.

Mà là trong giai đoạn tiến hành công pháp, sẽ phải trải qua quá trình này. Chỉ cần giai đoạn này thành công, phòng thiên hạ này không ai có thể so sánh với hắn

Bởi vậy, địch nhân cùng đối thủ của hắn, mới có thể thừa dịp mà đến công kích hắn.

Bởi vậy nếu hắn thành công, hết thảy ảo tưởng của bọn chúng đều biến thành bọt nước.

“*Không cần.*” Mộc Hoàng lạnh lùng mở miệng.

Được vật đối với hắn cũng cần, nhưng không cần dùng nhiều lắm, không dùng cũng thể.

Ngay sau đó Phong Vân chậm rãi hỏi tiếp: “*Người còn có thể sống bao lâu.*”

Ba tháng sau, linh lực cùng hết thảy mọi thứ đều sẽ trở về tay hắn một lần nữa.

“*Ba tháng a.*” Phong Vân nghe vậy, nàng cùng hắn chỉ cần ở chung ba tháng sau đó mỗi người một nơi.

Lập tức, mở miệng cười tủm tỉm: “*Ba tháng a, thời gian còn rất dài, Mộc Mộc a, chúng ta thương lượng chút đi, trong không gian chỉ của người có thể chứa ma thú dùm ta hay không a.....*”

Suối nước róc rách, phản ứng của Mộc Hoàng chính là tránh cái lạnh của buổi đêm.

“*Người để làm chi.....*” Phong Vân nhất thời nhảy dựng lên.

“*Nhìn người không vừa mắt.*” Mộc Hoàng xoay người chỉ thấy bóng của Phong Vân.

Cũng không biết như thế nào, Phong Vân nói chuyện như vậy, hắn trong lòng chịu không được tự nhiên liền phát hỏa.

Xem ra, hắn vẫn là chán ghét nàng. Ánh trắng vàng vạc, hai người nói chuyện với nhau, nhưng những hồi âm thì lại rất ít ỏi.

Hôm sau, nắng sớm đã lên, lại là một ngày mới. Đoàn người của Phong Vân không ngừng hướng về phía khu rừng rậm, càng ngày càng tiến vào trung tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Cửu Thiên Huyền Nữ (5)

Mà dọc theo đường đi, không có gặp thợ săn. Chỉ là gặp mấy đệ tử cấp ba năm, giống nhau là cái gì cũng chưa tìm được.

Mặt trời đã lên cao, trong chỗ sâu nhất của rừng rậm đều bị che phủ, loáng thoáng có tiếng kêu của ma thú liên tiếp vang lên, rất uy nghiêm.

“*Nhưng đi mãi vẫn đều không có, cứ đi sâu vào như vậy thì sợ chậm mất thời gian khảo hạch của chúng.*” Thấy trời càng lúc càng nóng, Phong Dương nhíu mày nói.

Lâm Quỳnh cũng bình tĩnh gật gật đầu: “*Không cần gấp, chúng ta dựa theo manh mối tìm một chút.*”

“*Có phải hay không bên này không có cửu cấp thiên nữ thú?*” Phong Vũ nhíu mày, không có khả năng tìm không ra.

“*Không có khả năng, nếu có liền tuyệt đối tại đây.*” Dương Vụ Lạnh lùng mở miệng.

Dương Vụ đối với dấu vết truy tìm rất tin tưởng. Hắn nếu nói phương hướng là tại đây, vậy khẳng định chính là ở đây.

“Chúng ta đi đến phía trước xem sao.” Lâm Quỳnh có kết luận.

“Phong Vân, đi thôi.” Phong Vũ nhìn thấy Phong Vân từ đằng xa.

“Không cần.” Phong Vân ngẩng nhìn phương xa, thực bình tĩnh.

“Án?” Phong Vũ kinh ngạc.

Phong Vân sắc mặt bất động: “Các người đến đây muốn tìm đối tượng, hy vọng các người sẽ cảm thấy kinh hi.”

Lời này vừa nói ra, xoay người muốn đi đám người Lâm Quỳnh đám lập tức xoay người vọt tới chỗ Phong Vân, theo tầm mắt Phong Vân nhìn lại.

“A, là cừu cấp thiên nữ thú.....”

“Tạ ơn ông trời.....”

Thanh âm kinh hi còn quanh quẩn ở trong cổ họng, song lại vang vọng lại một âm thanh khiếp sợ. Sắc mặt của đám người Lâm Quỳnh từ kinh hi thay đổi một cách mãnh liệt, làm cho khuôn mặt bọn họ hoàn toàn vặn vẹo.

Xa xa, cao tới năm thước, kim chùy cừu cấp thiên nữ thú, chậm rãi từ phía xa xa đi tới. Bộ pháp thực trầm ổn, tư thái thực phiêu dật. Một đầu tiếp theo một đầu, thông thả mà ung dung.

Kia là màu lông phiếm bạch kim, dưới ánh mặt trời tỏa ra làm hoa hết cả mắt.

“Trời, chỉ sợ là không phải một trăm đầu.” lời nói của Phong Vũ, rất nhiều thiên nữ ma thú ngày càng xuất hiện nhiều trong tầm mắt của bọn họ.

“Một trăm đầu? Chỉ sợ là một ngàn đầu.” Phong Dương khoe miệng quát thẳng tới.

Thiên nữ thú thích quần cư, nhưng là mấy chục đầu. Lúc này đây, bọn họ thật đúng là vận khí tốt. Nơi này rậm rạp gần như một ngàn đầu trái phải thiên nữ ma thú tập kết, bọn họ cư nhiên cũng có thể ngộ thượng.

Một vòng này áp lại đây, bọn họ chính là sáu cái linh tông cấp bậc cao thủ.

“Còn không chỉ.” Phong Dương trong lời nói âm còn không có lạc, thanh âm Dương Vụ lạnh buốt theo sát phía sau vang lên: “bọn nó chỉ là trung gian.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Cừu Thiên Huyền Nữ (6)

Mấy người nghe Dương Vụ nói vậy, đều tập trung thị lực nhìn lại.

Nhất thời, chỉ nghe thấy một mảnh là âm thanh.

Kia là một đám cừu cấp thiên nữ ma thú ở chính giữa, cao nhất là mười ba cấp, nham thạch kim tinh thú khổng lồ diểu vũ dương oai một cách tiêu sái.

Xem tình huống kia, giống như là một đầu Mục Dương khuyến nuôi thả ngàn đầu tiểu dương.

Trên Đại lục ma thú cấp cao nhất bất quá là ma thú cấp mười sáu.

Này cấp mười ba cũng được coi là đế vương cấp bậc đại ma thú, thực lực kia hoàn toàn có thể so sánh với linh hoàng cấp bậc cao thủ.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, một mảnh trầm mặc.

Lâm Quỳnh, Phong Dương, Phong Vũ, Dương Vụ, bốn người hai mắt nhìn nhau, kinh hi này thật sự là quá lớn.

Gan của bọn họ thực lớn bằng trời. Nhưng nếu không lấy được cừu cấp thiên nữ thú thì hậu quả.....

“Làm sao bây giờ?”

Không ai trả lời, có thể làm sao bây giờ?

“*Phế vật, lấy cỏ cây để tăng âm, cuối cùng đánh vào chính giữa.*” Nhìn vào tình huống này Mộc Hoàng vẫn không có biểu tình gì, lúc này lạnh lùng ném ra một câu.

“*Cỏ cây này tăng âm?*”

“*Ta hiểu được.*” Lâm Quỳnh không thấy có phản ứng, nhưng Phong Vân lập tức liền hiểu được.

Lập tức túm lấy Phong Vũ bước đi, một bên nói: “*Đi, chúng ta đi đánh trận cuối cùng, ta nghĩ thế này,, chúng ta.....*”

Một màu xanh che phủ, trong rừng rậm âm hỗn tạp của các ma thú.

Thanh phong phát động, cửu cấp thiên nữ thú như trước chậm rãi tiêu sái đi đến. Những thiên nữ ma thú phía sau cũng không sợ nguy hiểm, điệu bộ thong thả, cái gì cũng không sợ. Thân hình ẩn ẩn trong rừng Phong Vân thấy vậy, nhẹ nhàng bắn tiều thực từ trong tay ra một chút.

Tiều thực nhanh như chớp, chui vào bên trong bụi cỏ.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy tốc độ gió trên mặt cỏ ngày càng mạnh, nhanh chóng chạy đi trốn, đến cuối cùng tụt lại phía sau cửu cấp thiên nữ ma thú, cách ly tầm mắt của tộc đàn ma thú.

Ngay sau đó cỏ cây phát ra âm thanh sần sật. Một con cuồng phong thổi qua, tiếng vang rất là bức người. Tiều thực là hệ cỏ cây, muốn cùng cỏ cây trao đổi thật sự là dễ dàng.

Mà ngay khi xuất hiện tiếng vang Phong Vân bên này trốn sau đám người Lâm Quỳnh.

Chỉ trong nháy mắt phát hiện ra Lâm Quỳnh xuất ra nhất kích thất cấp Bạo Phong phi lang ảo ảnh, thân hình coi như chỉ là tia chớp bình thường theo bụi cỏ bắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Cửu Thiên Huyền Nữ (7)

Trong tay lưỡng đạo sắc bén Bạo Phong công kích, hướng tới nhất kích cửu cấp thiên nữ ma thú mà bỏ tới. Cùng lúc, trên người Dương Vụ hiện lên tia mâu quang màu đỏ nhẹ, dán mặt liền bắn lại đây. Thực chất trong tay đó là Khai Thiên Phu, hướng tới bụng của thiên nữ ma thú mà tấn công.

Phong Vũ đứng cách đó không xa, lúc này sau lưng hiện ra nhất kích thất cấp thủy hùng thú, mũi chân nhẹ nhàng chút sau đã dưới mặt đất. Nháy mắt, cửu cấp thiên nữ ma thú đã ở dưới chân, kêu một tiếng đầm ra vô số mũi nhọn, thẳng đánh đàn thiên nữ ma thú ở phía dưới.

Đồng thời, Phong Dương đứng ở một bên, trên người thanh quang ẩn ẩn. Trong tay một vật phát ra quang huy, hoàn toàn bao phủ lên thiên nữ ma thú. Đem thiên nữ ma thú vây ở trong đó, không thể di chuyển một tấc.

Bốn người cộng lại tấn công, bao vây kín kẽ. Bây giờ là tình huống khẩn cấp, phải đánh trúng, nếu không hậu quả không cần phải nói.

Hào quang chớp động, sát khí sắc bén.

“*Oanh.*” Chỉ nghe một tiếng nổ vang, bốn đạo lực nhất tề hướng lên người của nhất kích cửu cấp thiên nữ ma thú.

Cùng khắc, tiều thực cùng nhóm bạn thực vật với tiếng vang mãnh liệt, tiếng động của cỏ cây làm kiềm chế âm thanh công kích kia.

Huyết sắc chảy ra, ngay cả là ma thú cấp chín, ở hai cái tiếp cận linh tông, hai cái đại linh sư toàn lực công kích, trong nháy mắt cũng bị đánh cho trọng thương.

Nhưng là, cũng gần là trọng thương.

Cửu cấp thiên nữ ma thú sau khi bị trọng thương, ngửa đầu, phát ra âm thanh kêu gọi đồng bọn đến đây.

“*Hồng rồi.*” Mộc Hoàng đứng bên cạnh Phong Vân, nhìn thấy tình huống này ném ra hai chữ.

Mộc Hoàng đã gấp qua, Phong Vân cũng đã nhìn ra điểm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Cửu Thiên Huyền Nữ (8)

Phong Vân lập tức không đợi đám người Lâm Quỳnh tiến công lần thứ hai, năm ngón tay mở ra, không tiếng động nói: “*Cướp đoạt.*”

Hấp thụ lấy năng lượng của kẻ khác, nhanh tay rút cùi dưới đáy nôi a. Đến cả thái dương chân hỏa nàng còn có thể cướp đoạt, một con ma thú cửu cấp bị thương mà có thể thoát được sao? Cửu cấp thiên nữ thú bị trọng thương kia nhất thời thân hình nhoáng lên một cái, miệng quát to đứng thẳng ở không trung.

Lâm Quỳnh lúc này phản ứng nhanh nhất, dưới hai tay lập tức xuất hiện hai thanh Bạp Long kiếm.

“*Phanh.*” Cửu cấp thiên nữ thú bị chấn động mạnh, ngã thẳng tấp xuống dưới.

Gió nhẹ thổi qua, cây cối sàn sạt rung động. Thế nhưng hết thảy những tiếng động này đều bị che dấu bởi phong ấn bên trong.

“*Mau.*” Lâm Quỳnh kiềm chế cảm giác mừng như điên, không tiếng động hướng về phía ba người kia nói.

Dương Vũ, Phong Dương, cùng Phong Vũ lập tức vọt lên phía trước, người nhẹ bỗng bay nhanh lên phía trước. Phong Vân đang đứng ở phía trước thấy vậy khẽ miệng hơi hơi ngoéo một cái, hai tay thả lỏng. Nhẹ nhàng phát ra một âm thanh nhỏ, thu hồi tiểu thực, tím tiểu hoàng kim sư tử, lại đánh mắt về phía Mộc Hoàng, lùi về sau hỗ trợ mọi người. Mà hàng ngàn con cửu cấp thiên nữ thú cùng đại ma thú để vương cấp mười ba lúc này đều không có dị động gì cả.

Hết thảy, tiến hành thực hoàn mỹ.

Nhưng mà ngay tại khi Phong Vân xoay người quay đi, thì ánh mắt tiêu điều của tiểu hoàng kim sư tử vẫn bị Phong Vân nắm trong lòng tay xơ xác tiêu điều đột nhiên hiện lên một tia sát khí.

Ngay sau đó, nó ngửa đầu kêu lên một tiếng: “*Ngao.....*”

Tiếng vang không lớn, không thể chứa được hết thần uy tuyệt thế trước kia của nó. Thế nhưng lại kinh động đến đại ma thú cùng hàng ngàn con thiên nữ thú kia. Nó không thể giết chủ nhân Phong Vân. Nhưng là dẫn các con ma thú tới giết những người khác, Phong Vân không thể xen vào đi.

Nó là ma thú của nàng ư, hừ, thế giới này ai cũng không xứng làm chủ nhân của nó.

“*Oanh.*” Nháy mắt, đại các ma cùng thiên nữ thú thú nhất tề quay đầu, nhanh chóng xông lên tấn công đám người Lâm Quỳnh.

Phong Vân sắc mặt lập tức biến đổi, một phen nắm lấy cổ tiểu hoàng kim sư tử, lờn nó một cái. Chống lại ánh mắt của hoàng kim sư tử, lần đầu tiên, Phong Vân trong mắt tràn đầy sát khí: “*Hảo, hảo.....*”

Thật sâu bóp lấy cổ hoàng kim sư tử, sau khi Phong Vân từ hai hàm răng nghẹn ra hai chữ hảo, liền xoay người rộng to một tiếng: “*Chạy mau.*”

Lâm Quỳnh chờ phản ứng cũng mau, nhất tề sắc mặt đại biến xoay người bỏ chạy.

Gió thổi ào ạt trên đầu những ngọn cây, một đám cửu cấp cùng đại ma thú điên cuồng đuổi theo đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Bị nhìn thấu (1)

Chậm rãi thường thức kẻ thù, nhưng khi thấy một đám Phong Vân sáu người hoảng hốt bỏ chạy phía trước thì chúng càng thêm hùng hăng hổ hống, đẳng đẳng sát khí điên cuồng đuổi theo.

Trận thế kia, nhìn từ trên cao xuống như hàng nghìn con kiến đang đuổi theo con mồi, thế nhưng thực tế thì vô cùng kinh tâm động phách.

“*Mau, mau.*” Áo ảnh ma thú của Lâm Quỳnh thuộc tính là phong, tốc độ nhanh nhất, lúc này hần liền túm lấy Phong Dương – người có tốc độ chậm nhất, hai mắt đều gấp đến độ đỏ hết cả lên.

Một bên Dương Vụ cũng túm lấy Phong Vũ, không rên một tiếng, cùng chạy như điên.

“*Phong Vân, Phong Vân.....*” Phong Vũ khẩn trương kêu lên, đệ đệ Phong Vân của nàng cùng Mộc Mộc lúc này tốc độ là chậm nhất, bọn họ vẫn còn đang ở phía sau.

“*Đệ ở đây.*” Nghe thấy tiếng kêu đầy lo lắng của Phong Vũ, Phong Vân lập tức lên tiếng trả lời.

Vẫn là ở bên cạnh Phong Vũ thôi mà. Qua giai đoạn chạy trốn chết, Phong Vân cố gắng che dấu, đúng là tốc độ vẫn chậm hơn, không thể so sánh với bọn Lâm Quỳnh cùng Dương Vụ được.

“*Phía trước chỗ rẽ chính là vụ nhai, chỉ cần tới đó, chúng ta.....*”

“*Rống.....*”

Lâm Quỳnh lời nói còn chưa nói xong, đại ma thú cấp bậc nham thạch kim tinh thú ở phía sau đang nổi điên, nó nhìn vài tên nhân loại nhỏ bé phía trước, cứ nhiên ở trước mặt chính mình còn dám trốn.

Nhất thời rống to, một tiếng, những quả cầu nước lớn nhỏ màu xám chứa linh lực lập tức từ miệng nham thạch kim tinh thú đột nhiên bắn mà ra, hướng về phía đám người Phong Vân lao tới.

Công kích của đại ma thú cấp bậc hoàng đế, cấp bậc đại linh sư như Phong Vân sao có thể tránh đi dễ dàng được đây?

Giây lát sau đã thấy những linh cầu ấy đuổi sát nút. Cổ khí không hề uy áp như muốn xé rách không khí, gào thét lao đến.

“*Ta sẽ chấn nó, các người chạy đi.*” Trong đám người, Lâm Quỳnh có linh lực cao nhất thấy vậy cắn răng một cái, chuẩn bị ném Phong Dương ra, chính mình mang thân đến ngăn cản.

“*Người không phải là đối thủ của nó đâu.*” Phong Dương thấy vậy thì hoảng hốt cực độ.

Lâm Quỳnh ơi, Lâm Quỳnh à, đối thủ nơi đó là đại ma thú cấp bậc hoàng đế đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Bị nhìn thấu (2)

“*Đi mau, nếu không thì tất cả đều phải chết.*” Lâm Quỳnh một phen đẩy Phong Dương ra, quay đầu thật sâu nhìn Phong Vũ liếc mắt một cái, rồi lại quay đầu về phía công kích của nham thạch kim tinh thú.

“*Lâm Quỳnh.....*” Phong Vũ trong nháy mắt hai mắt đỏ bừng, cước bộ dừng lại một chút

Nhưng mà, Lâm Quỳnh hành động có nhanh đến đâu cũng không ngờ trước được hành động của Phong Vân

Buông tay Mộc Hoàng ra, cước bộ dừng lại, Phong Vân chính là đứng ở phía sau cùng.

Phía sau, linh lực công kích thật lớn gào thét lao đến, lao thẳng vào tay Phong Vân.

“*Phong Vân.....*” Mấy người ở phía trước trông thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời hoảng hốt.

Chỉ có Mộc Hoàng không có biểu tình gì, giống như đã biết được ý tưởng của Phong Vân, hoàn toàn không lo lắng.

Người vẫn luôn thích mỉm cười như Phong Vân lúc này trên mặt chứa đầy hàn khí. Khuôn mặt lạnh băng, trong mắt tràn đầy lộ sát.

Công kích gào thét lao đến, như muốn làm nổ tung đất trời.

“*Hừ.*” Phong Vân hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ một phen bóp lấy cổ tiểu hoàng kim sư tử, xoay người đưa hoàng kim sư tử làm lá chắn chống lại công kích.

“*Ta có thể cho người sống, nhưng cũng có thể cho người tử.*” Thanh âm lạnh thấu xương vang vọng ở trong tai tiểu hoàng kim sư tử, giống như đấm từ địa ngục.

Tiểu hoàng kim sư tử đối với công kích thật lớn đang đánh về phía nó rùng mình một cái.

Phong Vân muốn giết nó.

Tại vị đến nơi, không phản kích chính là tử.

“*Ngao.....*” Hoàng kim sư tử kia tức thời nhận ra, lập tức thét dài một tiếng kinh thiên, thân thể mạnh mẽ run lên.

Mãnh lực mạnh mẽ từ áp lực sống chết, lại bị trói buộc từ khế ước chủ nhân vĩnh hằng. Thân hình thật lớn mạnh mẽ tạc hiện, không kịp hắc đồ, đầu giác dữ tợn uy phong, đây chính là trạng thái cao nhất của hoàng kim sư tử.

“*Phá.*” Hét lớn một tiếng, hoàng công kim sư tử móng vuốt sắc nhọn liền chồm về phía nham thạch kim tinh thú, chống lại công kích của nó.

Nhìn thì có vẻ non nớt nhẹ nhàng xào xào một trào, thế nhưng công kích của đại ma thú kia rõ ràng đã bị xé rách, không thể nào kháng cự lại được sức mạnh của hoàng kim sư tử.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Bị nhìn thấu (3)

Nham thạch kim tinh thú ban đầu vốn dương dương tự đắc nay trong nháy mắt đã bị bộ dạng cùng uy thế của hoàng kim sư tử lấn áp. Sợ hãi, xoay người bỏ chạy, đảo mắt đã không thấy tung tích đâu.

Tốc độ kia nhanh cơ hồ so với tia chớp, nhoáng cái đã cách xa cả ngàn dặm.

Mà sau một trào đầy uy lực kia, hoàng kim sư tử chống đỡ không được nữa, thân hình nhoáng lên một cái, lại lần nữa thu nhỏ thành một con sư tử nhỏ nhỏ, ngồi xồm xuống mặt đất.

Hết thấy biến hóa cực nhanh, cơ hồ làm mọi người choáng váng.

Phía sau, đám người Lâm Quỳnh nhất thời bị kinh sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

“*Đi mau.*” Mà Phong Vân sắc mặt một chút dao động cũng đều không có, không thèm quan tâm đến hoàng kim sư tử, xoay người cầm lấy tay Mộc Hoàng, rất nhanh nói.

Dương Vụ cùng đám người kia bị kinh ngạc một chút mới hồi phục tinh thần lại.

Lúc này cũng không còn thời gian để tự hỏi đến vấn đề của hoàng kim sư tử, xoay người chạy trốn chết.

Hoàng kim sư tử uy áp đến quá nhanh, rất mãnh, mãnh đến cửu cấp thiên nữ thú cơ hồ hoảng hốt không dám có phản ứng gì, đang lơ như bị chập điện.

Đại ma thú cấp bậc hoàng đế, cấp bậc mười ba đó nha, lợi hại như thế mà còn chạy, chúng nó còn không đến cấp bậc kia, nhưng giờ không đuổi giết thì cũng bị giết nha.

Cho nên, Phong Vân biết là không thể tạm dừng được.

Ngàn con cửu cấp thiên nữ thú đã hồi phục lại, đã muốn đuổi theo bọn họ.

Cửu cấp thiên nữ thú phòng ngự vô cùng tốt, công kích cũng tương đối. Dù sao cũng là cửu cấp a. Lập tức, khi đám cửu cấp thiên nữ thú tới gần, thì một chuỗi xuyên giống như tia chớp màu ngân bạch rẽ gió lao đến, theo bốn phương tám hướng phóng về phía đám người Phong Vân.

Trong khoảnh khắc, sáu người bị vây chặt như nêm cối.

“Không thể chịu đựng được thêm nữa.” Dương Vụ màu đỏ linh lực bắt đầu khởi động, một phen triển khai Khai Thiên Phu công kích lại.

Công kích màu ngân bạch của Cửu cấp thiên nữ thú liền bị lung lay, nhưng lực sát thương vẫn thật lớn. Nơi đi qua, núi cao đều bị san bằng. May mà lúc này trời không mưa, không thì đúng là còn nguy hiểm hơn nhiều. Lời nói của Dương Vụ như còn phiêu đảng ở trong không khí, kích động tinh thần của hai đại linh sư Phong Vũ cùng Phong Dương.

Công kích gào thét mà đến, xuyên thấu linh lực hai người, trực tiếp công kích đi lên.

Phong Vũ cùng Phong Dương ý vào thân hình linh hoạt, tránh được mấy chỗ trí mạng công kích, nhưng trên người cũng đã nơi nơi bị thương.

“Mẹ nó, quá lợi hại.” Phong Vũ thô bạo kêu một tiếng.

“Lão tử hôm nay sẽ chết sao?” Phong Dương thoáng xanh mặt.

“Nói vậy, trốn ở bên người ta đi.” Lâm Quỳnh một tiếng gầm lên, cước bộ lao về phía Phong Vũ cùng Phong Dương, hiên ngang che ở phía trước mặt Phong Vũ.

Nhưng là, hấn cũng bắt quá chỉ là một tiểu cao thủ thôi.

Cước bộ mới di động, vài đạo năng lực ở phía trước bắn nhanh đến, oanh một tiếng xuyên phá linh lực hộ thể của Lâm Quỳnh, thẳng tắp đánh vào người Lâm Quỳnh.

“Phốc.” Lâm Quỳnh nhất thời phun mạnh một ngụm máu tươi ra, linh lực trên người lập tức bị tán ra.

“Lâm Quỳnh.....” Phong Vũ kinh hãi hô to.

Không thể nào tin được, lưỡng đạo công kích lại liên tiếp bay đến, thẳng tắp đánh về phía Phong Vũ.

“Phong Vũ.” Dương Vụ biến sắc, xoay người nhanh chóng đỡ lấy Phong Vũ.

Thế nhưng vài đạo công kích cũng đang xé gió chòng chát lao đến phía hấn, liên tiếp va chạm vào người hấn khiến hấn cũng trở tay không kịp. Trong khoảnh khắc này, bốn người đều bị thương, có khác chỉ là không cùng mức độ.

“Không xong rồi.” Phong Vân thoáng biến sắc mặt, bọn họ lúc này đang ở trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, nếu cứ tiếp tục thế này thì cả lũ sẽ bị tiêu diệt mất.

Thầm mắng một tiếng, ngay sau đó đột ngột hét lên: “Tiểu thực, dẫn bọn hấn đi.”

Tiểu thực cùng Phong Vân là cùng nhau lớn lên, nó vô cùng hiểu biết Phong Vân. Đòi này, ai đều có thể bị thương tổn, nhưng tuyệt đối không thể thương tổn người nhà của nàng, tỷ tỷ của nàng.

Phong Vũ lúc này đang bị thương không hề nhẹ.

Thế nên tiểu thực cũng không dây dưa, nháy mắt từ trên cổ tay Phong Vân lao ra. Cành lá vươn dài, đóa hoa kiêu diễm ướt át, tầng tầng lớp lớp dựng lên, canh chừng cho đám người Lâm Quỳnh, dùng cành lá vây quanh lấy bọn họ, để bọn họ an toàn phía trong. “Tiểu thực?” Phong Vũ biết Phong Vân kêu cô đại này là tiểu thực.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Bị nhìn thấu (4)

Nhưng là, nàng vẫn nghĩ đến nó bắt quá chỉ là cô đại tâm thường thôi, mà hiện tại.....

Cành lá to lớn, liền như bụi gai toàn bộ phòng hộ cho bọn họ.

Khi thấy gió lớn cũng không hề lung lay.....

Hoàn toàn thoát ly khỏi thân thể chủ nhân.....

Mặc dù công kích xung quanh vẫn ào ào bủa vây đến, nhưng Tiểu thực lập tức di chuyển lên cao, tầng tầng hoa hiệp đánh vắng không ít công kích. Đồng thời tiểu thực đem đóa hoa triển khai đến mức tận cùng, thân nhiên nghênh đón công kích, một ngụm tiếp một ngụm, thật giống như dừ tợn mãnh thú, cắn nuốt hết thủy lực lượng.

Bị vây nhiều ở trong cành lá của tiểu thực nên công kích bị chặn đi hơn phân nửa, Phong Vũ bọn họ trong nháy mắt kinh hãi quá mức.

Tiểu thực có thể cắn nuốt cửu cấp ma thú ?

Nhưng là, hiện tại không phải thời điểm để nói đến chuyện này a.

“Lui, mau.” Dương Vụ tùy thời sớm nhất, lập tức trầm giọng quát to.

Một bên kiệt lực chống cự lại công kích của hàng ngàn con cửu cấp thiên nữ thú, dù sao cũng rất khó khăn. Tiểu thực lực lượng nói chung cũng chỉ là hữu hạn, lúc này chỉ mới là đối đầu với trăm con thiên nữ thú, nếu ngàn con cùng hùng hổ xông lên thì bọn họ hôm nay chính là chấp cánh cũng chạy không thoát được.

Lập tức, đám người Lâm Quỳnh cùng tiểu thực nhanh chóng lui ra phía sau.

“Phong Vân, mau lui lại, mau.” Phong Vũ lại thấy Phong Vân túm Mộc Hoàng, vẫn như cũ đứng sừng sững ở tại chỗ, không khỏi khẩn trương.

“Các người cứ đi trước đi.” Phong Vân hét lớn một tiếng.

Không có người đến ngăn cản đám Cửu Thiên Huyền Nữ thú này thì không một ai có thể lui được....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Bị nhìn thấu (5)

Năm ngón tay chống ngang trời, thủ lĩnh của nhóm Cửu Thiên Huyền Nữ thú đột nhiên kêu lên một tiếng: “Bác.....”

“Không được.” Lời còn chưa nói hết, Mộc Hoàng bên cạnh không nhịn được cầm lấy tay Phong Vân.

“Địch của chúng ta không thể coi thường được, cho dù người có hết sức công kích như vậy thì cũng không thể chống lại được hết bọn chúng đâu.” Mộc Hoàng là một kẻ thân kinh bách chiến nhiều lần, vì vậy so với người khác thì đối với hắn việc quan trọng nhất chính là xem xét thời thế.

Công pháp của Phong Vân đối một đầu ma thú có thể hữu dụng, nhưng quân chiến thì một chút cũng đều không ỏn.

“Ta cũng không biết phải làm sao....” Phong Vân cắn răng, một bên nhanh chóng tránh né, một bên trừng mắt với Mộc Hoàng.

Hệ cỏ cây hệ vốn là không thể công kích, nòng trước kia cũng đi tìm rất nhiều công pháp, nhưng là luyện đến luyện đi thật sự một chút cũng đều không có hiệu quả.

Mộc Hoàng nghe vậy thì nhú nhú mày. Hệ Cỏ cây, hắn cũng là lần đầu tiên gặp.

Mộc Hoàng trầm mặc trong nháy mắt, nhìn chung quanh cỏ cây cùng Cửu Thiên Huyền Nữ, đột nhiên trầm giọng nói: “Cái gì là lực lượng tối cường?”

“Cái kia ta biết.....” Phong Vân phản xạ, lời vừa mới nói được một nửa, đột nhiên linh quang chợt lóe ở trong đầu: “Là sinh trưởng lực lượng.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Bị nhìn thấu (6)

Thiên địa vạn vật, ai có thể nói tới cường. Chỉ có từ cái loại này nảy mầm, tự thân nó cũng sẽ tạo ra đc một lực lượng lớn hơn gấp mấy lần ban đầu.

Như ở sa mạc kia. Hay tại nơi băng tuyết. Nó vẫn cứng rắn oanh oanh liệt liệt mà sinh trưởng. Đây là một loại lực lượng mà không gì có thể so sánh.

Nó đã được thiên địa giao với về bên ngoài mang điểm nhu nhược nhưng bên trong lại là lực lượng cường hãn nhất.

“Cỏ cây không phải là không thể không công kích, chỉ nhìn người như thế nào vận dụng lực lượng như vậy, vũ kỹ hữu hình, sinh trưởng vô hình, lấy vô hình khống chế hữu hình.” Mộc Hoàng thanh âm trầm trầm.

Phong Vân không phải là người ngu ngốc, chỉ cần có người chỉ điểm dạy bảo nàng, thì nàng sẽ làm tốt.

Lúc này được Mộc Hoàng thăm thú chỉ điểm cho, Phong Vân đột nhiên như được khai sáng.

Công kích trăm lần, ai nói cỏ cây không thể công kích được cơ chứ.

“Mộc Mộc, người giỏi quá.” Phong Vân mặt mày hưng phấn, quay đầu ôm lấy Mộc Hoàng, thưởng cho hắn một cái hôn.

Mộc Hoàng hai con mắt đen lại, nháy mắt lại có điểm đỏ lên, bên trong ánh sáng lưu chuyển, là một mảnh sáng loá.

“Chống đỡ cho ta.” Phong Vân không nghĩ nhiều, vừa hôn xong hai tay tùy ý đặt ở bên cạnh người.

Nhắm mắt lại, lấy tiểu thực vây quanh cỏ cây, cùng cỏ cây trao đổi.

Mộc Hoàng ở một bên thấy vậy, Phong Vân thực sự là tín nhiệm hắn, cư nhiên lại chắc chắn như thế. Lập tức không nói thêm cái gì, chậm rãi đưa tay lên, đem tinh lực của hắn đánh tới cứu cấp thiên nữ thú.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Bị nhìn thấu (7)

Linh tông đã ngoài cấp bậc, lực lượng không thể đối kháng, cứu cấp ma thú này, tay hắn hoàn toàn có thể dùng để tự bảo vệ mình.

Nhất thời, chỉ thấy một đạo lam quang thân nhiên mà bốc lên, như có như không bao phủ trên người hắn cùng Phong Vân.

Cứu cấp thiên nữ thú đã công kích, lập tức bị gặp chướng ngại ở tại bên ngoài.

Tư thế trầm tĩnh, hơi thở vững vàng. Phong Vân nấp mình trong bụi rậm, lần đầu tiên cảm giác được cỏ cây có linh khí.

Lần đầu tiên sử dụng một loại phương thức khác, cảm nhận được cỏ cây thực sự là cường hãn.

“Các bằng hữu, cho ta mượn lực lượng của các người.” Lời nói phiêu phiêu quanh quẩn trong không gian cỏ cây, đó là hợp lực của gió, cây cối cùng không gian.

Phong Vân chậm rãi đi tới người bên cạnh, hướng về phía trước, quanh thân lục quang toàn bộ bao phủ lấy nàng.

Cùng với hành động của nàng, gần chỗ rậm rạp, vô số các điểm lục quang chậm rãi theo các loại cây cối vùng lên, hướng lên không trung.

Cứu cấp thiên nữ thú phần nộ, gào thét đi đến, trong mắt chỉ có Phong Vân. Mà chúng lại xem nhẹ những loại cỏ quanh thân phong Vân.

Trên mặt cỏ cây đột nhiên dựng lên, tất cả các loại cây một cây xâu chuỗi một cây, nháy mắt trên mặt đất tất cả các loại cây như một mạng lưới tạo thành một thứ như gong xiềng.

Cứu cấp thiên nữ thú chỉ cần một bước đi vào bên trong, thì sẽ bị cỏ cây quán thân, buộc chân, bị kéo lên cao.

Đồng thời những cây cao lớn, đều hướng đàn thú công kích.

Như vậy là tốt rồi, chỉ cần có một người chỉ đạo, thì có thể điều khiển đám cỏ cây hung hăng quật ngã bọn thú.

Mọi việc hết thảy đến nhanh như vậy, cứu cấp thiên nữ thú hoàn toàn không kịp phản ứng, bên này cỏ cây đã lập thành một thể trận tạo thành kết giới rắn chắc.

“*Dốc hết sức phá tan cả trăm con luôn đi.*” Cửu cấp thiên nữ thú trong nháy mắt hiện lên tia ngạc nhiên, Phong Vân mạnh mẽ mở to hai quát một tiếng chói tai.

Ngay sau đó hai tay huy không ba khép lại, liền hướng về phía trước nơi có hơn trăm đầu cửu cấp thiên nữ thú đưa ra chỉ thị.

Trên bầu trời quanh quần ánh sáng màu lục, nháy mắt là những tiếng gào thét của đàn cửu cấp thiên nữ thú.

Mầm mống nẩy mầm chỉ tại một cái thời điểm.Điểm tuy nhỏ, lại có thể ngập trời.Điểm sáng màu lục ngay lập tức phát tới, trong khoảnh khắc nhập vào thân thể của Cửu Thiên Huyền Nữ thú.

Yên tĩnh trong ngắn ngủi.

“*Rống.....*” Ngay sau đó chỉ nghe thấy liên tiếp những tiếng rống.

Kia một đám bị cỏ cây cuốn lấy cửu cấp thiên nữ thú, giống như bị liềm đao thu gặt vụ mùa, nháy mắt tất cả cùng ngã xuống.

Phong Vân thấy vậy tốc độ trở nên nhanh nhẹn hơn, mạnh mẽ xông lên.

Chỉ thấy nàng giơ tay chém xuống, cửu cấp thiên nữ thú ma nhanh chóng bị nàng buộc chặt trong túi.

Một lát sau công phu, lục quang biến mất, cây cối trở về nguyên trạng, hết thấy đều như chưa có chuyện gì xảy ra.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, nhánh cây che phủ cả bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Bị nhìn thấu (8)

Chỉ còn lại những Cửu Thiên Huyền Nữ thú ở phía xa xa sợ hãi.

“*Ông trời của ta, đây là Phong Vân?*” Xa xa Phong Dương nhìn thấy tình cảnh này, sờ soạng một phen rồi lau mồ hôi trên trán, không biết nên nói cái gì.

Bên cạnh ba người không một người trả lời. Bọn họ cũng bị khiếp sợ làm cho ngây người.

“*Cảm tạ, các bằng hữu.*” Phong Vân chuyển biến tốt, tươi cười đầy mặt hướng tới cây cối hoa cỏ chung quanh vung tay lên, xoay người túm lấy Mộc Hoàng đi như bay hướng tới chỗ bọn Phong Vũ.

Dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, hiệu quả không sai.

Bất quá Cửu Thiên Huyền Nữ thú mặt sau trận đấu còn rất cường đại, vẫn là tẩu vi thượng sách.

Cây cối che phủ, cành lá chớp lên, rất vui sướng.

Chỉ có tiểu hoàng kim sư tử là lạnh lùng đứng thẳng ở tại chỗ, không làm gì, Phong Vân đã coi nó như không tồn tại, thật sâu nhãn mi lại.

Nó bị vứt bỏ?

Không, nó như vậy cường hãn, ai vứt bỏ nó được?

Hoàng kim sư tử về mặt tức giận, hung hăng trừng mắt với Phong Vân.

Một cái so với nó chỉ là loại yếu nhược không biết tình trạng gì, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn bắt nó ký kết khế ước chủ nhân, nó dựa vào cái gì mà phải tôn kính? Nàng lại dựa vào cái gì mà dám vứt bỏ nó?

Chính lúc đó, Phong Vân mang theo Mộc Hoàng rời đi đột nhiên quay đầu nhìn nó.

Khóe môi lãnh khốc nhếch lên nụ cười nhạt cùng hèn mọn, không tiếng động hướng nó nói: “*Không ai trời sinh liền cường hãn, Haha, ngươi không cần ghen tị.*”

Gió lại phóng qua ngọn cây mang theo lời nói của Phong Vân, hoàng kim sư từ đột nhiên rung mình một cái.

Lúc này cả nhóm người Phong Vân thức thời hạy vội đi, chuyển hướng, đi đến chỗ khác...

Đi mãi, đi mãi... Cuối cùng, Phong Vân cùng đoàn người rốt cục ngừng lại.

“Đến nơi này thì an toàn rồi.” Dương Vụ đỡ Lâm Quỳnh ngồi xuống.

“Mệt chết ta.” Phong Dương cũng ngồi xuống.

Phong Vân thấy vậy cũng chưa có giúp Phong Vũ ngồi xuống, mà bắt đầu kiểm tra thương thế của Lâm Quỳnh và Phong Dương.

“Không có trở ngại gì.” Mấy người đều là một thân bị thương, cũng may không nặng lắm, tâm Phong Vân cũng được thả lỏng một nửa.

Sau đó hướng tiểu thực vẫy tay, vẻ mặt sáng lạn tươi cười sùng ái nói: “Trở về người muốn ăn cái gì liền cho ăn cái đó.”

Tiểu thực nghe vậy chậm rãi thu nhỏ trở về trên cổ tay Phong Vân, một bên lại lắc lắc hoa đầu hướng Phong Vân nói.

Không cần, ta đã ăn no, hehe... Dứt lời, tung tẩy cành lá vài cái biểu thị rằng mình đã ăn no, biến trở về một dạng cỏ dại lui vào trong tay Phong Vân.

Nó đã ăn no khi đấu với cửu cấp thiên nữ thú, ăn no, nó cần luyện hóa.

Phong Vân thấy vậy ha ha nở nụ cười, tiểu thực nhà nàng thật tốt.

Trong tiếng cười Phong Vân quay đầu chỉ thấy Lâm Quỳnh, Dương Vụ, Phong Dương, Phong Vũ, bọn họ bốn người nhìn nàng không chuyển mắt, ánh mắt kia.....

“Trên mặt có bẩn?” Phong Vân bắt đầu giả ngu.

“Người dám giả bộ.” Phong Vũ cắn răng nhìn Phong Vân.

“Chưa bao giờ biết cỏ cây hệ cũng có thể cường đại đến trình độ này.” Phong Dương lắc đầu, quay đầu nhìn Phong Vũ nói: “Độ đệ của người tâm tư không đơn giản a.”

Nhiều năm như vậy, giấu tâm tư trong người, bất luận kẻ nào biết hắn cũng không biết rõ con người của hắn, lại càng không biết hắn là một cao nhân nhất đẳng.”

“Ấn nhẫn ám động, một ngày lại lột xác.” Dương Vụ nói thêm.

Lâm Quỳnh nghe thế chậm rãi gật gật đầu, cũng không nói gì Phong Vân, cũng là quay đầu nhìn Mộc Hoàng bên cạnh không nói một lời nào, thờ dài một hơi mới nói: “Lần này chúng ta nhậm nhiều lắm, nguyên lai cao nhân ở trong này.”

Mộc Hoàng cuối cùng là dạy Phong Vân cái gì, cùng lam quang kia phòng hộ, tai của hắn đã được nghe, mắt đã được thấy rõ.

“Chẳng biết có thể thành giáo tên họ đại danh?”

Một câu huynh đài, Lâm Quỳnh cũng đã biết việc Mộc Hoàng ngụy trang.

Nhất thời, Mộc Hoàng chậm rãi quay đầu nhìn Lâm Quỳnh, Phong Vân nhẹ nhàng nhắm mi lại.

Ba người còn lại đều tròn mắt há hốc mồm nhìn Mộc Hoàng.

Nhất thời một mảnh yên tĩnh.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, cây cối sà sạt lên tiếng.

Mà xa xa một đội nhân mã ẩn núp lặng lẽ, yên tĩnh mà hướng đến chỗ đám người Phong Vân.

Kia là một thân trang bị nhưng lại mang đầy hơi thở giết chóc.

Bọn họ, là thợ săn lấy tiền thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Thợ săn tiền thưởng (1)

Ánh mặt trời theo ngọn cây hạ xuống, loang lổ lại có nhiều điểm xinh đẹp.

Trong sự yên tĩnh, Phong Vân phản xạ nhanh nhất.

Lâm Quỳnh cũng đã nhìn thấy, che dấu nhiều cũng vô dụng, không khỏi lấy hai tay ôm ngực, cười tủm tỉm nhìn Lâm Quỳnh nói: *“Lâm đại ca, người làm sao thấy được, ta tự nhận tay nghề không sai.”*

Lời này của Phong Vân vừa nói ra, hoàn toàn có thể khẳng định trong lời nói của Lâm Quỳnh.

Mộc Hoàng, là nam nhân.

“Hấp.” Phong Vũ nhất thời hút một ngụm khí lạnh, trước mắt khiếp sợ.

Em dâu của nàng lại là nam?

Này..... Này..... việc này làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Quỳnh hết sức thẳng thắn nhìn vào Phong Vân, liếc mắt một cái căn bản không động vào chỗ nào của Mộc Hoàng, thở dài một hơi nói: *“Bề ngoài giả dạng rất tốt, chỉ là hơi thở của nam nhân thì lại không thể trừ khử được.”*

Hắn sáng sớm còn có điểm hoài nghi, bắt quá cũng chỉ là hoài nghi.

Nhưng vừa rồi tại lúc Mộc Hoàng chỉ điểm cho Phong Vân, kia là hơi thở của nam nhân là một hơi thở ôn tồn cùng với ngôn ngữ của tứ chi, hắn nhìn ra được.

Phong Vân nghe vậy gật gật đầu, quay đầu nhìn Mộc Hoàng nói: *“Mộc Mộc, xem, không phải tay nghề của ta không được, là do người phối hợp không tốt.”*

Mộc Hoàng lạnh lùng liếc Phong Vân một cái.

“Phong Vân, người giải thích rõ ràng cho ta.” Phong Vũ lúc này mới phản ứng lại, thấy vậy cố gắng áp chế thương thế của mình, cơ hồ là nghiêng răng nghiến lợi rít gào ra tiếng.

Nàng đã không nhận ra em dâu của nàng lại là nam nhân, này.....

Hơn nữa người nọ là nam nhân giả dạng, kia là em dâu, vậy công chúa Lâm quốc đến từ địa phương nào?

Nàng cần nghe lời giải thích, lời giải thích cụ thể, rõ ràng.

Phong Vân thấy Phong Vũ bão nổi, lập tức đi đến bên Mộc Hoàng, tay duỗi ra đập vào bả vai Mộc Hoàng, cười lấy lòng nhìn Phong Vũ nói: *“Này người trở về hỏi mẫu thân của đệ đi. Mẫu thân tự chọn vợ cho đệ, đến thời điểm đó chính là Mộc Mộc.”*

Lời nói là thật, việc này đúng là sự thật.

“Phong Vân.” Phong Vũ nghe xong cơ hồ tức hộc máu.

Mẫu thân của bọn họ lại chọn một người là nam nhân cho Phong Vân lấy làm vợ, nàng thực sự không thể tin.

Phong Vân thấy Phong Vũ mặt mũi trắng bệch, lập tức lắc đầu, nói thật không có người tin, nói láo lại tin sái cổ là sao?

“Tỷ, chuyện là như vậy.....” Liên đem chuyện đôi tân nương của mẫu thân nói ra hết.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Thợ săn tiền thưởng (2)

Phong Vân chính là đem việc ban đầu Mộc Hoàng là nam nhân nhưng giả trang thành nữ nhân kể cho mọi người nghe mà thôi, còn hết thảy các thông tin về Mộc Hoàng đều bị nàng tình lược.

Gió như ngừng thổi, nơi đây một mảnh tĩnh lặng.

“*Khụ khụ, thật là ...*” Nửa ngày sau Phong Dương ho khan hai tiếng, lắc lắc cái đầu, không nói gì nữa.

“*Haha, như thế nào không được, dù sao ta tuổi nhỏ như vậy, vẫn còn chưa muốn thành thân, có Mộc Mộc làm támm bình phong, ta còn thực cao hứng ấy chứ.*” Phong Vân vỗ vỗ cánh tay Mộc Hoàng, cười tao nhã.

Phong Vũ lúc này cảm xúc cũng không tệ lắm, tuy có hơi chút bất ngờ về sự tình này. Vị công chúa Lâm quốc kia khi còn bé thân thể bạc nhược, cho nên vẫn luôn tĩnh dưỡng ở bên ngoài, khiến cho các vị hoàng thân quốc thích cũng khó nhận thức. Bởi vậy, lúc này đây thật đúng là một chỗ trống trung gian để cấp Mộc Hoàng chui vào...

Lại nói tiếp, việc này cũng không phải cái đại sự tình gì cả. Bất quá, thật sự đúng là một trò đùa, thật hồ nháo.

“*Các người, quá hồ nháo.*” Phong Vũ nửa ngày cổ họng mới phát ra tiếng lòng: “*Mộc Mộc, người như vậy.....*”

“*Phong Vũ, thương thế của người vẫn còn đang đổ máu, lại đây ta băng bó cho người.*” Phong Vũ đang định mở miệng giáo huấn Mộc Hoàng thì bị Lâm Quỳnh đột nhiên chen vào, đánh gãy lời nói của Phong Vũ.

Đồng thời hướng đệ đệ của Phong Vũ đánh mất một cái. Mộc Hoàng, người này không đơn giản.

Người không đơn giản như vậy, lại giả dạng làm nữ nhân giả cho người làm tức phụ, như thế tức là phương diện tôn nghiêm, cao ngạo cùng hết thảy đều buông tha sao?

Điều này chỉ có thể khẳng định được một việc, đó là hẳn chính là cái đại phiền toái.

Mà đại phiền toái này, Phong Vân nếu còn chưa kêu ca, thì bọn họ vẫn là không cần hỏi đến đi.

Phong Vũ cũng là người hiểu chuyện, sau khi sáng tỏ được ý tứ của Lâm Quỳnh thì trầm ngâm trong nháy mắt, sau đó quay đầu, thật sâu lại lo lắng liếc mắt nhìn Phong Vân một cái.

Phong Vân chống lại ánh mắt của Phong Vũ, nhẹ nhàng nở nụ cười, đáp lại cho Phong Vũ một ánh mắt trấn an.

Chuyện lo lắng của tỷ tỷ về Mộc Hoàng, Phong Vân sẽ cố gắng xử lý tốt.

“*Tốt lắm, sự tình này lớn như vậy nhưng sự đã đành như thế, Mộc Mộc người phải giữ bí mật cho ta, nếu không ta sẽ tìm người tính sổ.*”

Phong Vân vừa nói vừa ôm sát bả vai Mộc Hoàng, giống như uy hiếp nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đỉnh Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Thợ săn tiền thưởng (3)

Nhiều người biết được thân phận của Mộc Hoàng, việc này tuyệt đối không phải một chuyện tốt.

Mộc Hoàng này vẫn còn mang thù với nàng. Về sau bảo lĩnh lực của hắc khôi phục, thì khó mà tính sổ được.

Nàng vẫn nói ra trước, nàng muốn tính sổ với hắc cũng không ít hơn Mộc Hoàng muốn tính sổ với nàng.

Mộc Hoàng nghe thấy thế liền cúi đầu nhìn Phong Vân liếc mắt một cái, trong mắt lạnh lùng lộ vẻ bén nhọn.

Phong Vân thấy vậy ngừng đầu cấp cho Mộc Hoàng một khuôn mặt tươi cười vô cùng sáng lạn, không tiếng động ý bảo, người đại nhân đại lượng không thể cùng tiểu nữ tử như ta so đo, người khỏe mạnh như thế càng không thể cùng kẻ yếu như ta so đo nha~

Mộc Hoàng gặp ánh mắt kia thì càng phát ra tia âm hiểm, người này cự nhiên lại cùng hắc đàm điều kiện.

Ánh mặt trời sáng như ngọc, bao phủ chặt chẽ lần lượt ở trên hai người , một kẻ thì cúi đầu chăm chú nhìn, một kẻ thì ngửa đầu trung ra khuôn mặt tươi cười, khung cảnh hòa hợp mà loá mắt như vậy hiện lên trong mắt người khác .

“*Người thích Mộc Mộc.*” Dương Vụ vẫn luôn không nói chuyện lúc này đột nhiên nhìn Phong Vân ném ra một câu.

“*Khụ khụ.*” Phong Vân nuốt một ngụm nước miếng , kinh hãi mở to mắt quay đầu trừng mắt lườm Dương Vụ.

Hắn có thể nhìn được ra điều này? Rất kinh khủng .

Dương Vụ không trả lời, chính là tầm mắt kia, chính là sự khẳng định.

Mà cùng với lời nói phiêu ra này, Phong Dương, Lâm Quỳnh, Phong Vũ, ba người sắc mặt cũng nháy mắt đủ mọi màu sắc đan vào nhau.

Bọn họ nhất tề nhớ tới , Phong Vân vừa vào học viện liền có được mỹ danh sắc lang ăn hại.

Thế nhưng Phong Vân luôn ôm lấy Mộc Hoàng. Ông trời. Hai nam nhân ôm ôm ấp ấp nhau.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ Phong Vân hẳn cự nhiên thật sự thích nam nhân?

Gió nổi mây phun, Phong Vũ hoàn toàn không giữ nổi bình tĩnh .

Tự nhiên, bị vài đạo tầm mắt cổ quái tập trung nhìn chăm chăm như vậy, Phong Vân cũng không giữ nổi bình tĩnh .Chính là như thế nào cũng vô pháp giải thích .Chỉ có người vốn nặng nề tức giận- Mộc Hoàng lúc này lại vô cùng bình tĩnh .

Phong Vân thích hắn, ừ, không sai Tuy rằng hắn chán ghét nàng, bắt quá hắn không cự tuyệt nàng thích hắn.

Hắn là người cường đại như vậy, thích hắn là điều rất bình thường , đây là vinh quang của Phong Vân a .

Mộc Hoàng tiêu tan hết sự tức giận , ánh mắt bình tĩnh .

Lại nhìn đến Phong Vân cúi đầu thật thấp, không tiếng động biểu đạt , ta cho ngươi mặt mũi, ta chấp thuận cho ngươi thích ta.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Thợ săn tiền thưởng (4)

Phong Vân thấy biểu tình của hắn thì hết chỗ nói rồi.

Gió núi thổi qua, nơi đây một mảnh quần thái.

“*Cái kia, cái kia, ta nói.....*” Thật sự chịu không nổi các loại tầm mắt của mọi người , Phong Vân ho nhẹ một tiếng, chuẩn bị đánh lảng sang đề tài khác.

“*Sưu.*” Nhưng mà nàng vừa mới mở miệng, một đạo hào quang dữ dằn màu đỏ giống như cực quang hướng tới nàng bắn đến.

Kia tốc độ cùng lực lượng, hoàn toàn cao hơn cấp bậc của Phong Vân .

“*Không tốt.*” Dương Vụ nhìn về phía hồng quang phóng tới , liếc mắt một cái liền thấy phía trước xuất hiện hình người, không khỏi biến đổi sắc mặt.

Nhưng mà trong nháy mắt, khi hắn muốn mở miệng, thì ngay đằng sau hồng quang lại xuất hiện một đạo ánh sáng ngọc lưu ly khổng lồ ,nhắm về phía bọn họ mà lao tới .

Nhất bắn Phong Vân, sau đó là mọi người, đạo ánh sáng lao đến mau vô cùng.

“*Là thợ săn tiền thưởng.*”

Lâm Quỳnh chỉ kịp hô lên một tiếng, căn bản không kịp động, chỉ có thể trơ mắt nhìn hồng tên quang kia lao thẳng đến Phong Vân, cũng như lướt qua bọn họ .

Hồng quang mãnh liệt, hoàn toàn tập trung vào Phong Vân.

Linh lực cấp bậc Linh tông, hoàn toàn che lại động tác của Phong Vân, làm cho Phong Vân trong nháy mắt hoàn toàn không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn quang tên bay vụt đến.

Mất thấy Phong Vân chắc chắn sẽ bị quang tên mười phần sát khí này sát hại. Cách Phong Vân gần nhất là Mộc Hoàng, mi gian đảo qua ngàn ngút sát khí, hay tay nhanh chóng duỗi ra, một tay ôm lấy Phong Vân vào ngực.

Một tay ngấm về phía quang tên kia.

“Oanh.” Một tiếng nổ bạo liệt vang lên.

Hồng quang trong nháy mắt bị vỡ tan tành, toàn bộ ánh sáng bao vây lấy Phong Vân cùng Mộc Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Thợ săn tiền thưởng (5)

Cùng thời khắc đó, sắc ngọc lưu ly luôn đi theo hồng quang bắn hào quang ra bốn phía, chặt chẽ bao lấy Lâm Quỳnh cùng mọi người. Đoàn người Phong Vân hoàn toàn bị bao phủ trong hồng quang của ngọc lưu ly.

“Hắc hắc, không ngờ lại dễ dàng giải quyết như thế.” Xa xa, vài đạo thân ảnh chậm rãi đứng lên, một nam tử ba mươi tuổi tả hữu đều đầy vết sẹo hắc hắc cười ra tiếng.

“Vẫn là nên cẩn thận một chút, tên mang cỏ cây hệ kia có điểm cổ quái.” Một nam nhân đầy người cao thấp đều là hơi thở giết chóc trầm giọng nói.

“Cẩn thận gì a, bị đội trưởng như ngươi ra tay thì làm gì còn ai có thể sống sót được, càng không nói đến chúng ta liên thủ phát ra ánh sáng đập nát.”

Một nữ tử đẹp liễm lệ đi lên cười nói, nhưng ánh mắt kia lại ngoan tuyệt không khác gì rắn rết.

Một người là nhị cấp linh tông, ba người khác là nhất cấp linh tông lại đấu với một đám cấp bậc đại linh sư bị thương, không tử mới gọi là lạ.

“Đi, đi, đi lên thu chiến lợi phẩm đi.”

Mấy người này về mặt võ cùng hưng phấn, nhất tề cười ha hả, bước chân dần dần tiến về phía đám người Phong Vân.

Bọn họ chính là thợ săn tiền, ở Lai Nhân vùng này thực nổi danh. Lúc này bọn họ ở đây chính là vì da lông của cửu cấp thiên nữ thú. Bọn họ đã theo dõi truy lùng đám cửu cấp thiên nữ thú kia thật lâu, chính là không dám xuống tay. Không nghĩ tới nửa đường lại gặp gỡ bọn người Phong Vân. Trận chiến của Phong Vân khi ấy, bọn họ tránh ở một bên nên đã xem rành mạch.

Đối với thực lực của mấy người Phong Vân cũng đã nắm được khá rõ ràng.

Trừ bỏ Phong Vân này cỏ cây hệ có điểm thần kỳ ngoài dự đoán, thì hẳn không đáng giá nhắc tới.

Bởi vậy, so với việc bọn họ tự mình đấu với hơn một ngàn cửu cấp thiên nữ thú, thì còn không bằng bỏ đá xuống giếng đợi một lúc rồi lập sát Phong Vân một thể.

Đến lúc đó bọn họ chỉ việc đi thu chiến lợi phẩm của đám người Phong Vân, này so với chính mình đi liều mạng sát thiên nữ thú, quả thật là mau lẹ hơn. Cho nên, vừa nãy đội trưởng của bọn họ đã tự mình xuất thủ đối phó với Phong Vân.

Hơn nữa, bọn họ còn liên thủ với nhau. Xem đi, quả nhiên như bọn họ sở liệu, Phong Vân không chịu nổi nhất kích.

Quang hoa lưu chuyển, trong hào quang của ngọc lưu ly không có một tia hơi thở sinh mệnh.

“Ha ha, ánh sáng của chúng ta chính là.....”

“Oanh.” Tên mặt sẹo kiêu ngạo cuồng tiếu, khi hắn bay lên bao vây lấy Phong Vân chờ đợi tóm gọn con mồi thì đột nhiên một tiếng nổ phát ra vang lên oanh một tiếng.

Ngay sau đó, linh lực của ngọc lưu ly giống như bị nổ tung ra, ầm ầm hướng tới bốn phương tám hướng tản ra toát loạn .

“*Không tốt, mau lui lại.*” Hai nam nhất nữ đứng ngay sau đội trưởng, tùy thời cực nhanh, lập tức rống to ra tiếng.Đồng thời nhanh chóng xông lên.Sự tình đột nhiên biến đổi như thế này nhưng nữ nhân rắn rết kia cũng phản ứng lại khá mau lẹ , lập tức xuất lực ra công kích. Mà khi ấy hai nam nhân bên cạnh nàng, tốc độ cũng vô cùng mau, quay người liền tránh được đạo ánh sáng đang lan tỏa ra xung quanh.

Nhưng mà,đạo ánh sáng kia chính là bọn họ toàn lực xuất thủ.

Bọn họ toàn lực công kích có bao nhiêu cường, lúc này lực bắn ngược lại cũng lợi hại tương đương.Ngọc lưu ly hào quang bắn ra bốn phía, như mãnh long nhảy lên không.

“*Phốc.....*” Công phu trong nháy mắt, hai nam nhất nữ đã bị phản kích lại toàn bộ nên đành chịu bị bao phủ ở bên trong, thân hình đại chấn, huyết vụ đầy trời.

“*Vương bát đân.....*” Tên đội trưởng nhanh chóng vọt lên, mắt thấy tình hình như thế, trong nháy mắt,mắt đã đỏ như máu, sát khí đằng đằng .

Khi ấy, người vốn bị bao phủ trong ánh sáng của hào quang ngọc Lưu ly dần dần lộ ra , đương nhiên đó chính là đám người Phong Vân .

Lam quang ầm ầm, Mộc Hoàng tay tản ra linh lực, gắt gao bao vây lấy Phong Vân cùng đám người.Lông tóc không tổn hao gì.Chính là Mộc Hoàng thân thể nhoáng lên một cái, một tia máu tươi chậm rãi theo khoe miệng chảy xuống.

Trên cổ tay màu lam linh lực chậm rãi tán đi, hoàn toàn biến mất.

Lực lượng chứa đựng của hắn, đã dùng hết .

“*Người mẹ nó mới là vương bát đân.*” Phong Vân mới vừa bay về từ bờ vực sinh tử ,biết lúc này lực lượng của đám thợ săn đã bị tiêu hao nên lập tức mạnh mẽ lao ra.Đồng thời năm ngón tay thành trảo, liền hướng về phía tên đội trưởng thợ săn tiền thưởng .

Địch cường ta nhược, hết thảy chính là tiên cơ.

“*Cướp đoạt.*” Vừa ra tay chính là sở trường nhất công kích, như muốn đẩy địch nhân vào đường tử .

“*Nhận lấy cái chết đi.*” Tên đội trưởng thợ săn tiền thưởng lúc này cũng đỏ mắt, hai tay mờ ra , một đạo tên màu đỏ hủy diệt liền xuất hiện ở tại trong tay của hắn, chuẩn xác đánh tới Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Thợ săn tiền thưởng (6)

Bọn họ tung hoành ở nơi này đã lâu, cho tới bây giờ còn chưa từng chịu qua trọng thương gì .Con mẹ nó, hôm nay cực nhiên âm cầu lật thuyền .

Này khẩu khí, nhất định phải giết đám người trước mắt mới giải được hận.

Ánh đỏ lóe lên thì sắc lực ở giữa không trung cũng bay đến chống lại.Gắt gao đối đánh vào nhau, không ngừng người tranh ta đoạt, không ngừng người tới ta đi.

Trong nháy mắt, cực nhiên ai đều không làm gì được ai.Mộc Hoàng thấy vậy hơi hơi mặt nhăn mày nhí.

Đối phương là nhị cấp linh tông, cao hơn Phong Vân nhiều lắm.

Tuy rằng Phong Vân hôm nay thực ngạc nhiên, nhưng nếu phải đối mặt với cấp bậc cao hơn mình nhiều , chỉ cần giằng co chi chiến, thì sẽ gặp khó khăn ngay.

Nhưng quả thật Phong Vân trong lòng cũng đang không ngừng tính toán.

Lần trước có thể cướp đoạt thái dương chân hỏa, đó là mượn Mộc Hoàng chiến giáp lực, hôm nay cũng không thể chiếm tiện nghi .Bởi vậy, lúc này là hoàn toàn toàn lực ứng phó, kia trong mắt bén nhọn cơ hồ có thể đâm vào lòng người.

Do công kích tấn công quá đột ngột nên đám người Phong Vũ như bị đứng hình mất một lúc, lúc này mới hoảng hồn, ngực bắt đầu đồ mồ hôi.

Nếu Mộc Hoàng không phản ứng mau, Phong Vân, bọn họ.....

“*Không tốt.*” Mọi người ở đây đều đồng loạt trở nên khẩn trương, trong năm người ở đây thì chỉ có duy nhất Dương Vụ là không bị trọng thương, hấn đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, thân hình mạnh mẽ chạy trốn ra ngoài.

Đồng thời, ánh sáng bị phá tan tác, lộ ra hình ảnh hai nam nhất nữ từ xa đang run rẩy đứng lên, một thân huyết sắc, nhưng mặt mày tàn nhẫn lại càng phát ra dày đặc.

Khai Thiên Phu vũ động, Dương Vụ lao về phía hai nam nhất nữ. Không thể để cho bọn họ đi đến giúp tên đội trưởng kia, nếu không Phong Vân.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Thợ săn tiền thưởng (7)

“*Cái này giao cho ta, các người đi giúp đội trưởng đi.*” Gã mặt sẹo hung hăng nhô ra một ngón huyết, mặt mày đầy vẻ dữ tợn rút ra một thanh tam xoa kích cầm ở trên tay, hung hăng đi đến chỗ Dương Vụ.

Trận này ai cũng có thể xem ra, Phong Vân chính là mấu chốt. Bất Phong Vân hết thấy đều có thể hạ màn. Bất không được Phong Vân, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi. Gã mặt sẹo rõ ràng đang bị trọng thương, nhưng mà Dương Vụ vẫn chưa luyện được đến cấp linh tông, thế nên Dương Vụ không thể chắc chắn là liệu hấn có thể thắng được không nữa.

“*Phanh.*” Tam xoa kích cùng Khai Thiên Phu ở giữa không trung, gã mặt sẹo kia không muốn sống nữa rồi, hấn cuốn lấy Dương Vụ, liều mạng mà chiến đấu. Dương Vụ thấy vậy cũng đánh bạc với vận mệnh của chính mình, điên cuồng mà công kích lại.

Hấn linh lực chưa đủ, nhìn không ra đến Phong Vân đó là cái gì công kích. Nhưng là, hấn có thể nhìn ra, chỉ cần gì khiến đối phương yếu sức như vậy một chút, thì cũng vẫn coi như là có hy vọng đi, còn nếu không thì hậu quả chính là tất cả bọn đều bị tiêu diệt. Hấn phải giúp Phong Vân chống cự lại ba người này, nhất định phải bám trụ.

Ngọc lưu ly với vóc dáng thấp, nhoáng một cái đã đi đến chỗ đội trưởng bọn họ.

“*Ta đi.*” Đứng bên cạnh Mộc Hoàng là Lâm Quỳnh, thấy vậy cường chế chống đỡ một hơi tập tễnh xông lên.

“*Cùng nhau chiến đấu đi.*” Đồng thời, Phong Vũ cùng Phong Dương nhất tề lên tiếng, cả hai cùng bị thương, nhưng vẫn muốn liều mạng ngăn chặn hai người kia.

Mộc Hoàng không ngăn cản, cũng không thể ngăn cản nổi. Hấn chính là gắt gao nhìn Phong Vân.

Lục sắc cùng khối màu đỏ hủy diệt không ngừng cướp đoạt lẫn nhau, ở trên bầu trời không ngừng giằng co chiến đấu.

Lục sắc đi tới một chút, khối màu đỏ lập tức tiến lên cản ngược trở lại. Khối màu đỏ tiến một chút, lục quang cũng lập tức điên cuồng vồ đến.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Thợ săn tiền thưởng (8)

Hấn nhìn theo Phong Vân trên trán đã toát ra mồ hôi lạnh từ bao giờ, lướt qua khuôn mặt Phong Vân, tích lại một tầng bụi bặm. Đó là tình trạng hết linh lực. Mà lúc này tiểu thực bởi vì hấp thu nhiều linh lực cứu cấp thiên nữ mà thú, đang trong tình trạng tu luyện, không thể dùng tới.

Mộc Hoàng mặt mày nhăn lại, lần đầu tiên tay nắm lại thành quyền.

Linh lực nổi lên bốn phía, nhục cùng cường luân phiên lẫn nhau.

Lâm Quỳnh bọn họ ba người miễn cưỡng cũng chỉ ngăn lại được Ngọc Lưu Ly, khi mục ta đang định vồ một cái đến chỗ bọn họ, Phong Dương nhân cơ hội mục không tập trung đánh bay mục ta ra ngoài.

Quay người lại đem toàn bộ linh lực của chính mình, hướng tới chỗ Phong Vân vẫn đang giằng co cùng nam nhân truyền lại toàn bộ linh lực của mình.

Ngọc Lưu Ly hào quang âm nhu, xa xa linh tông không còn chút thực lực. Nhưng là, lúc này lại có hành động làm cho người cả kinh.

“Không.....” Phong Vũ cơ hồ sợ hãi mà hô to, Phong Vân.....

“Chịu chết đi.” Tên đội trưởng vẫn đang đối trọi cùng Phong Vân, hấn mạnh mẽ thét một tiếng dài, linh lực toàn thân đều hướng tới nữ nhân rắn rết- Ngọc Lưu Ly kia mà kết hợp cùng ả.

Trong khoảnh khắc, hai cỗ linh lực ở trên không trung hợp nhất thành một thể. Cái kia mang một màu đỏ hủy diệt, lập tức mang thể đại trưởng, điên cuồng áp đảo linh lực lục sắc của Phong Vân, hướng tới chỗ Phong Vân mà tấn công mãnh liệt.

“Phong Vân.....” Lâm Quỳnh, Phong Dương trong nháy mắt đều trừng lớn mắt.

“Mộc.....” Mà Dương Vụ cổ họng ngẹn lại không thể nói nên lời hướng về phía Mộc Hoàng hoảng loạn rống to.

Mộc Hoàng không hề động đậy, hấn phải có năng lực, hấn còn phải.....

Hồng quang mang lực lượng áp đảo hướng tới chỗ Phong Vân mà vồ lấy.

Chẳng lẽ hôm nay lại mất mạng ở đây? Phong Vân hai mắt mở lớn nhìn hồng quang, cái lực lượng mang sức mạnh hủy diệt kia đang lao thẳng tới chớp mũi rồi toàn bộ khuôn mặt nàng.

Không khí, trong nháy mắt cũng chỉ còn lại sự giết chóc.

Phong Vân chỉ kịp xoay người, một phen hung hăng đầy Mộc Hoàng ra: “Bảo hộ người thân của ta.”

Mộc Hoàng khẳng định bản thân có thể tự bảo vệ mình, nàng liền đem người nhà của nàng phó thác hết cho hấn.

Khi nàng tuyệt vọng, cái gì làm được nàng đều sẽ làm thử.

Mộc Hoàng bị Phong Vân đẩy ra phía xa xa, con mắt thật sâu nheo lại nhìn Phong Vân, trong ánh mắt kia.....

Hồng quang đi tới, gần trong gang tấc.

“Phong Vân.....” Phong Vũ thét chói tai xoay quanh trên không.

“Oanh.” Trong nháy mắt thời điểm chỉ còn là sợi chỉ treo chuông, một đạo kim hoàng đột nhiên từ đâu vụt đến, chống lại hồng quang màu đỏ hủy diệt kia.

Trong khoảnh khắc cỗ hồng quang màu đỏ kia chỉ như lớp vải bông bình thường, bị xé rách sạch sẽ.

Đồng thời, linh lực kim hoàng từ đâu vụt tới kia, lấy một địch bốn, hung hăng chống lại bốn tên thợ săn tiền thưởng kia. Bất quá đối mặt với cái kia, bốn tên thợ săn tiền thưởng cơ hồ ngay cả thở một hơi cũng chưa thờ được đã gục ngã hết lượt.

Hết thảy quá nhanh, bất quá chính trong khoảnh khắc này, chỉ thấy bụi bặm.

“Này.....” Từ đại bi đến đại hỉ, đám người Dương Vụ biểu tình không biết đã biến hóa như thế nào, mặt đã hoàn toàn đại đi. Mà Phong Vân chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía nơi mà linh lực màu bạc kia vừa mới xuất hiện.

Nơi đó, là nơi mà hoàng kim sư tử nhỏ nhỏ của nàng đang đứng.

Kiều căng mà lạnh như băng nhưng lại chăm chú theo dõi hết thảy các động tĩnh ở bên này. Đó là ma thú vĩnh hằng của nàng.

Nàng đã chán ghét và quyết định muốn bỏ qua ma thú này.

Phong Vân nhìn hoàng kim sư tử, hoàng kim sư tử cũng nhìn nàng, một người một thú cứ đứng đối diện như thế.

Gió thổi qua, không có một tiếng động nào có thể thắng nổi hai ánh nhìn đó.

Thật lâu sau, Phong Vân mới hạ quyết tâm, thân nhiên nâng tay lên hướng hoàng kim sư tử nói: “Lại đây.”

Chương 127: Phiền toái không ngừng (1)

Hoàng kim sư tử nhìn Phong Vân, lạnh lùng tiêu sái tiến về phía này.

Phong Vân thấy vậy chậm rãi mở miệng nói: “*Ngươi không muốn theo ta, ta cũng biết lúc trước là chúng ta ép buộc, miễn cưỡng ngươi. Hôm nay ngươi hại ta một lần, lại cứu ta một lần, chúng ta coi như huê nhau, như vậy khế ước này bị hủy bỏ từ đây, về sau ngươi đi cầu độc mộc của ngươi, ta đi đường quan đạo của ta.*”

Dứt lời, thân thủ đi về phía hoàng kim sư tử.

Đó là, Phong Vân giải trừ khế ước của nàng cùng hoàng kim sư tử.

“*Phong Vân.*” Mộc hoàng bị Phong Vân đẩy ra xa, nhất thời như rụng mảy trăm giọng quát.

Hoàng kim sư tử này có sức mạnh cường hãn tuyệt đối vượt qua cả mức mà hắn hiểu biết về các loại ma thú trước đây.

Phong Vân có nó, cho dù nó không muốn, nhưng là tại thời điểm Phong Vân gặp nguy hiểm, vì nó là bắt tử, như thế nào cũng phải bảo hộ cho Phong Vân thật tốt.

Cơ hội tốt như vậy, Phong Vân lại muốn thả đi?

Mà nếu sư tử kia thực sự buông ra, kia.....

“*Cường chế thì không có ý nghĩa gì.*” Phong Vân đầu cũng không quay lại nhìn Mộc Hoàng chỉ nói một câu.

Ngày đó là tình thế cấp tốc, không thể không áp chế hoàng kim sư tử này vì nó là ma thú.

Kẻ yếu phải khuất phục kẻ mạnh hơn, điểm này vốn đã là ép buộc, bây giờ thì khác, nếu cố gắng níu kéo thì chỉ tăng thêm sự phiền toái cho mình.

Điểm này đánh trúng vào mi tâm của hoàng kim sư tử, trên mặt Phong Vân đột nhiên dâng lên một tia bén nhọn cùng sát khí: “*Hôm nay ta thả ngươi thành kẻ tự do. Nếu như ngươi có nửa điểm làm hại đến bọn ta. Đừng trách ta không có nể tình. Nhưng là, ngươi hãy nhớ cho kỹ, trên thế gian này không có cái gì là mạnh nhất, chỉ có càng mạnh hơn, ngươi hôm nay mạnh hơn ta, ta không phản đối, nhưng sẽ có ngày có kẻ khác mạnh hơn ngươi, có thể chiến đấu cùng ngươi. Đến lúc đó, ta sẽ ở bên cạnh chờ ngươi.*”

Lời nói lạnh như băng giống như là chém đinh chặt sắt vang vọng trong không gian, Phong Vân nhìn thẳng vào mắt hoàng kim sư tử.

Đồng thời, trong ánh mắt của nàng cũng hiện lên khế ước mạng sắc hồng, chậm rãi hiện ra.

Phóng nó tự do, thật sự cho nó tự do.

Về mặt hoàng kim sư tử vẫn lạnh như băng từ nãy đến giờ đột nhiên trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Phong Vân thật sự dám phá bỏ khế ước, thả nó?

Chương 128: Phiền toái không ngừng (2)

Khế ước này là vĩnh viễn, nếu phá bỏ sẽ sinh ra hậu quả, linh lực của Phong Vân sẽ bị rút đi vài phần, nữ nhân này.....

“*Một ma thú bất trung với chủ nhân, giữ lại cũng vô dụng, vứt bỏ cũng tốt.*” Xa xa Mộc Hoàng thấy vậy, nhìn lướt qua hoàng kim sư tử, nửa ngày lạnh lùng mở miệng.

Vứt bỏ,ma thú bị vứt bỏ?

Hoàng kim sư tử sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Nó đường đường..... Cưng nhiên lại có người dám vứt bỏ? Cưng nhiên lại có người dám vứt bỏ nó.....

Hoàng kim sư tử mắt nheo lại mắt trước mắt chỉ thấy Phong Vân.

Trong lời nói thân nhiên của Phong Vân, khế ước của bọn họ đã hiện lên.

Nơi đó một mảnh hỗn loạn Phong Vân không chút hồi hận.

Trong khoảnh khắc này hoàng kim sư tử thật sự thấy tự tôn của mình bị thương tổn .Lập tức, vẫn không nhúc nhích đầu mạnh mẽ ngẩng lên, tránh được ngón tay của Phong Vân điểm lên mí mắt của nó.

Lập tức,linh lực giải trừ khế ước bị tiêu tán.

“Việc giải trừ là do ta quyết định, dựa vào cái gì người dám.” Không đợi Phong Vân lên tiếng, hoàng kim sư tử vẻ mặt kiêu căng cùng lãnh khốc nói.

Phong Vân nghe vậy lập tức khoát tay chặn lại: *“Tùy tiện.”*

Nàng mạnh mẽ giải trừ, phản phệ là nàng.

Hoàng kim sư tử chính nó là muốn giải trừ, kia nếu cảm tình tốt, nàng một chút đại giới cũng không đem ra ứng phó.Hoàng kim sư tử thấy vậy trong mắt lạnh như băng chớp động,một linh lực màu đỏ liên hệ giữa Phong Vân cùng nó.Nếu giải trừ,nó cũng sẽ xuất hiện.Phóng quá ngọn cây, Phong Vân cùng hoàng kim sư tử trong lúc đó đã nhìn thấy hào quang của khế ước.

“Này.....” Tinh thần từ khiếp sợ vừa mới được phục hồi lại, lại gặp phải một đả kích lớn như vậy,Phong Vũ cơ hồ cảm thấy sức cùng lực kiệt.

“Có thể nói, với ma thú,lời hứa là mãi mãi.” Dương Vụ lấy Khai Thiên Phu chống đỡ cho thân thể, khỏe miệng quát thẳng tới.

Nó là ma thú,lại là đại ma thú cấp mười ba không chỗ nào không phải là siêu việt cả. Phong Vân kẻ này vận cút chố nhưng mà không biết đi tới đâu lại vớ được một bảo bối tốt như vậy mà còn ... hiện tại, này..... Này..... Này lại định giải trừ khế ước vĩnh hằng, này.....

Đúng là chỉ có Phong Vân ngốc nghếch này mới dám mang vận tốt ra bên ngoài thôi a?

“Ôi.” Mà đã sớm bị thương nên mệt mỏi, Phong Dương lúc trước một hơi chống đỡ nên lúc này khiếp sợ quá độ, đặt mông ngồi xuống, miệng vết thương bị rách ra, nhất thời ngao ngao kêu to.

Mà đồng dạng Lâm Quỳnh cũng bị thương nặng, tựa hồ có điểm hiểu được ý niệm của Phong Vân muốn thực hiện,

Hoàng kim sư tử liếc mắt nhìn Phong vân một cái, chống đỡ không được ngồi xuống.

Đồng thời một giọng nói nhỏ hướng về phía Mộc Hoàng mang vẻ luyến tiếc nói:*“Người không ngăn cản?”*

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân cùng hoàng kim sư tử, nghe vậy lạnh lùng cười nói:*“Vì sao phải ngăn cản, nếu là ta ta sẽ trực tiếp diệt nó, trên đời này không thiếu những ma thú cường đại.”*

Lời nói theo gió truyền đi, xa xa bay đến lọt vào tại hoàng kim sư tử.

Hoàng kim sư tử mặt cũng đen lại vài phần.

“Nhanh lên.” một lực hào quang bao phủ, Phong Vân không có kiên nhẫn.

Hoàng kim sư tử liếc nhìn Phong Vân một cái,linh lực màu đỏ thẫm vừa ra,khế ước vĩnh hằng kia rơi xuống dưới.

Trong mí mắt của hoàng kim sư tử, một chút huyết của Phong Vân cũng chậm rãi bị bức đi ra.

Huyết sắc chỉ cần rơi xuống,khế ước vĩnh hằng liền được phá bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 129: Phiên toái không ngừng (3)

Phong Vân như trút được gánh nặng, lập tức xoay người rời đi.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm này khi mà huyết sắc của nàng bị buộc bức ra từ trong mi tâm của hoàng kim sư tử trong nháy mắt liền...

Hoàng kim sư tử đột nhiên theo sát bức ra một giọt huyết của nó, như một tia chớp bình thường bức thẳng vào mi tâm của Phong Vân.

Phong Vân thấy vậy trên mặt hiện lên lóe lên tia kinh ngạc, cười lạnh nói: *“Thực đáng tiếc, chưa từng có việc ma thú dám ước định cùng con người.”*

Khối đại lục này là của nhân loại.

Chỉ có con người mới trói buộc được ma thú, không có ma thú nào có thể trói buộc con người.

Ngay tại thời điểm Phong Vân còn cười lạnh thời gian chưa được bao lâu, Phong Vân sắc mặt lại khẽ biến đổi.

“khế ước bình đẳng?”

Có ý tứ gì, hoàng kim sư tử mạnh hơn lại có thể ký kết khế ước bình đẳng với nàng?

Kinh ngạc trong nháy mắt, máu của hoàng kim sư tử trực tiếp bức bách mà tiến vào mi tâm của Phong Vân.

Đồng thời, trong thân thể của hoàng kim sư tử cũng bị giọt huyết của Phong Vân buộc chặt, một lần nữa thâm nhập vào mi tâm của hoàng kim sư tử.

Lập tức, một đạo kim hoàng sáng chói bao quanh một người một thú, gất gao chuyển động.

Tại đó linh lực màu vàng óng dao động.

Hoàng kim sư tử nho nhỏ biến hóa nhanh chóng, lại lần nữa trở thành kia một đầu uy phong lẫm lẫm, thân mặc giáp trụ, duy ngã độc tôn đại hoàng kim sư tử.

“Này.....” Phong Vũ trong miệng chỉ phát ra được một từ.

Những người khác, hoàn toàn bị rung động.

Bọn họ có thể đoán được loại nhị cấp linh tông ma thú này, khẳng định là vật phi phạm. Nó có thể cấp cho nàng một cái khế ước mạnh mẽ như vậy, thật sự là không tồi, không tồi.

Hoàng kim sư tử uy phong lẫm lẫm chống lại ánh mắt của Phong Vân, nơi đó có một ngọn lửa...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Phiên toái không ngừng (4)

Nhưng cái khí thế này, cái dạng này a.....Rốt cuộc là nó có phải là ma thú bậc nhất không vậy trời...nói thế nào nhỉ, rất, rất, rất.....

Nhưng chỉ có duy nhất Mộc Hoàng mang biểu hiện thân nhiên, khỏe miệng lại nhếch lên như có như không...Tốt lắm, hoàng kim sư tử cũng không phải loại ngu xuẩn lắm.

Quang mang vàng óng ánh dần dần bị trừ khử, lộ ra bên trong Phong Vân cùng hoàng kim sư tử. Phong Vân lúc này đang trừng mắt nhìn hoàng kim sư tử.

Hảo, hảo, thực không sai, lúc trước đúng là nàng đã bắt buộc nó ký khế ước, hoàng kim sư tử này cũng thật là người ham học hỏi nha, lúc này cũng cấp nàng một cái khế ước mạnh mẽ, thật sự là không sai, không sai.

Hoàng kim sư tử uy phong lẫm lẫm giương mắt chống lại Phong Vân, trong con ngươi rõ ràng đều là lửa giận hừng hực.

“*Ta muốn người hỗ trợ .*” Hoàng kim sư tử rất cao ngạo công khai biểu thị .

Hiện tại ngang hàng , cho dù Phong Vân là người nhược điểm đầy mình cũng không quan hệ, dù sao cũng chẳng phải là chủ nhân của nó nữa. Bằng hữu thôi, có quy định nào là không cho phép cường giả là không được có mấy tên tiểu bằng hữu yếu ớt đâu.

Mà kể ra, nữ nhân này cũng không tính là vô dụng, về sau tiền đồ khẳng định sẽ không tệ lắm.

Phong Vân đưa mắt nhìn nhìn hoàng kim sư tử cao ngạo.

Có ý gì? Nó cần hỗ trợ, cho nên đã cùng nàng ký bình đẳng khế ước? Chú ý này cũng không tồi nha. Lập tức, Phong Vân chậm rãi lấy lại tinh thần, nở một nụ cười siêu quái dị.

“*Cần hỗ trợ a, phải tùy vào tâm tình của ta nữa nha .*” Tao nhả đưa tay lên vuốt cằm, nhìn đều hoàng kim sư tử rồi ném ra một câu, Phong Vân tâm tình cực tốt xoay người đi đến chỗ đám người Mộc Hoàng .

Người không phải cao ngạo sao!

Người không phải rất mạnh mẽ sao!

Người không phải luôn coi rẻ thiên hạ sao!

Người không phải mạnh mẽ không hài lòng ký kết khế ước sao!

Nghĩ lại thái độ của người coi, hiện tại ta cũng mạnh mẽ không vừa lòng ký kết khế ước, nhưng để xem nào, cũng có thể đấy, cơ mà phải xem tâm tình ta đã nhé .Lúc trước người suốt ngày kêu ca, hiện tại nên đến phiên ta trả đũa lại chứ nhỉ.

Nghe thấy câu nói của Phong Vân , miệng râu hoàng kim sư tử cơ hồ khí như đều bị dựng thẳng lên.

Mộc Hoàng nhìn về mặt vênh váo tự đắc trở về của Phong Vân, lại nhìn hoàng kim sư tử đang bị cơn tức dâng lên đến nghẹn họng, lần đầu tiên có điểm nhìn không được , khóe miệng nhấc lên cao thật cao.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Phiền toái không ngừng (5)

Phong Vân này, quả thực rất thú vị .

“*Ôi, tỷ tỷ của ta, người đừng gây người nữa, lau lau huyết trên người người đi .*” Tâm tình cực hảo, thanh âm không đứng đắn lên trầm xuống bỗng.

Phong Vũ trợn mắt há hốc mồm , ngờ ngác nhìn cả người hoàng kim sư tử đang muốn phát hỏa. Lại quay phắt lại nhìn xem về mặt tao nhã mê người tươi cười của Phong Vân, sững sờ đến cả nửa ngày mới sực tỉnh : “*Ôi .*” Một tiếng kêu liên vang lên. Bây giờ nàng rốt cục cảm giác được đau đớn trên người .

“*A nha, đau chết mất.....*”

“*Khụ khụ.....*”

Trong lúc nhất thời, đám người Phong Dương bị tiếng hô của Phong Vũ làm cho bừng tỉnh ,cuối cùng thì linh hồn đã quay về với thể xác , cả bọn lập tức cảm giác được thương thể nghiêm trọng trên người , không thể kiềm chế được, bắt đầu gào than khóc cha gọi mẹ .

“*Kêu lớn thế thì chắc là thương thể cũng không phải là quá nghiêm trọng đâu .*” Phong Vân lúc này tâm tình hảo, cười hi hi liếc trắng mắt Phong Dương một cái,sau đó bắt đầu cặp Lâm Quỳnh trị liệu.

Thanh âm càng lớn, chứng minh tinh thần càng tốt, thương thể không nặng lắm...

“*A.....*” Phong Dương nhất thời tắt lửa.

“*Ha ha .*” Phong Vũ thấy vậy không khỏi chịu đựng đau, cười ra tiếng .

Dương Vụ cùng Mộc Hoàng nhất loạt cùng lắc đầu.

Trùng cả đám thì Lâm Quỳnh thương nặng nhất, bất quá cũng may, không nguy hiểm đến tính mạng, mà như thế thì coi như không phải là đại sự gì.

Ba người còn lại bị thương cũng không nguy hại đến xương cốt, lại được dùng linh dược của hoàng thất, thương thế cũng rất nhanh chuyển biến tốt.

“*Phong Vân a.*” Uống thuốc ổn định thương thế sau, Phong Vũ nhìn Phong Vân lấy ánh mắt ý bảo cái đầu uy phong lẫm lẫm sư tử kia, bây giờ còn đang ở trạng thái tức giận đến xù cả lông.

Phong Vân thấy vậy cười thực tao nhã nói: “*Nó thích đùa giỡn thôi, không cần để ý nó.*”

Không nghe thì thôi, hoàng kim sư tử vừa nghe thấy thì mặt lại bắt đầu vằn vẹo.

Nó bắt đầu hồi hận quyết định ngày hôm nay là đúng hay sai a.

“*Uy, uy, Mộc Mộc, người lưu trữ cho ta với.*”

Cấp Phong Vũ bọn họ thu thập hảo, quay đầu tìm kiếm Mộc Hoàng, Phong Vân liền thấy Mộc Hoàng đứng ở bên người mấy tên thợ săn tiền thưởng, lập tức nhảy dựng lên tiến lên.

Thợ săn tiền thưởng, những người này rõ ràng là xú danh, thanh danh lan xa, chính là một đám cướp bóc. Nếu xử lý bọn họ, bọn họ trên người khẳng định có gì đó tốt a.

Phong Vân tâm tham tài lại khởi, lập tức xông lên phía trước, bắt đầu thu quét vài cái không gian giới chỉ của thợ săn tiền thưởng.

Chủ nhân chết đi thì không gian giới chỉ thuộc về ta a, Phong Vân liếc mắt một cái có thể nhìn ra bên trong có thứ tốt gì.

“*Buôn bán lời, buôn bán lời.*” Phong Vân thu lấy một cái, trên mặt tươi cười giờ lên vài phần, thu tiếp, thu tiếp, lại giờ chiến lợi phẩm lên khoe.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Phiền toái không ngừng (6)

Cuối cùng, cơ hồ cười không thấy cái mũi cùng ánh mắt.

“*Người muốn lấy hết sao?*” Mộc Hoàng đứng ở một bên, thấy vậy thật sâu nhủ mảy trăm giọng nói.

“*Thời điểm trên lưng nhiều nợ nần như vậy mà không thu được sao.*” Phong Vân trả lời rõ ràng lưu loát.

Mười mấy triệu, mà số lượng ở đây nhỏ mà thôi, ta tuyệt đối không trả nợ đủ a.

Mộc Hoàng không thèm để ý tới Phong Vân tham tài, chỉ nhìn chăm chăm Phong Vân chậm rãi nói: “*Người thực sự tin là ta sẽ không giết người nhà của người?*”

Cư nhiên tại cái thời điểm kia đem người nhà của nàng phó thác cho hắn.

Nàng nhận định hẳn mai sau thực sẽ không tính sổ với bọn họ sao?

Phong Vân nghe thấy lời nói của Mộc Hoàng thì khẽ nhủ mảy, khi đó lời nói so với ý thức còn mau hơn, liền như vậy thốt ra, bất quá.....

“*Hắc hắc, người là người cao ngạo a, chắc là sẽ không đến mức làm như thế.*” Phong Vân tươi cười đầy mặt.

Mộc Hoàng nghe Phong Vân lời này, mi sắc thâm thâm, không phản bác cũng không mở miệng.

Này không phải là lời nói hắn muốn nghe. Bất quá, hắn cũng không biết hắn muốn nghe cái dạng lời nói gì đây~.

“*Đúng rồi, thương thế của người thế nào?*” Phong Vân nháy mắt thăm hỏi khi thấy Mộc Hoàng mang huyết nơi khóe miệng.

Mặc dù có thù trạch, nhưng Mộc Hoàng khẳng định có bị thương. Mộc Hoàng nhìn Phong Vân liếc mắt một cái, khò khò lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Phiền toái không ngừng (7)

Chỉ là tiểu thương thôi, hán không sao cả.

Phong Vân thấy vậy ừ một tiếng, lại lần nữa cúi đầu thu gom chiến lợi phẩm.

“Oa, ba cái thập cấp hỏa diễm thú ma hạch, tuyệt vời, tuyệt vời.” Phong Vân lại lần nữa bị chiến lợi phẩm câu dẫn.

“Đó là ta đánh hạ đó nha~.” Xa xa hoàng kim sư tử thấy vậy, lúc này mới mở miệng rống lên một tiếng.

Phong Vân tạm dừng, nhú mày.

Sau đó quay đầu, vẻ mặt sáng lạn tươi cười: “*Vì sao kêu bình đẳng khế ước, thì phải là bằng hữu, của ta là của ta, của bằng hữu cũng là của ta.*”

“Vô lại.” Hoàng kim sư tử phát điên lên, ánh mắt như muốn bắn ra lửa.

“*Hóa ra ngươi hôm nay mới biết được a.*” Phong Vân lại bỏ thêm một câu, cặp hoàng kim sư tử một cái thương tiếc ánh mắt.

“*Hào, hảo.....*” Hoàng kim sư tử nghiêng răng nghiêng lợi oán hận nói, sau đó thân hình chợt lóe, mạnh mẽ thu nhỏ lại thành tiểu hoàng kim sư tử, từ không trung rơi xuống vai Phong Vân.

Mà Phong Vân một chút phản ứng cũng chưa kịp làm.

“*Vì sao kêu bình đẳng khế ước, thì phải là bằng hữu, của ta là của ta, bằng hữu cũng là của ta. Của ngươi bà vai chính là của ta bà vai, hiện tại ta ở trên bà vai của ta. Ngươi nếu dám quấy rầy, ta cắn chết ngươi nha.*” Hoàng kim sư tử ăn miếng trả miếng. * em ý cute vãi.*

Sau đó, thân thể thực liền bất động, lại vững như núi Thái Sơn.

“*Yêu a, ngươi, ngươi.....*” Phong Vân phục hồi tinh thần lại, này còn lần đầu tiên có người dám phản bác lời của nàng như vậy nha~

Được lắm, đầu sư tử thật đúng là dạng cực phẩm vô lại.

Lúc này tóm lấy cái đuôi của hoàng kim sư tử, một bên lầu bầu nói: “*Bà vai không thoải mái, ta giết nhẹ bà vai của chính mình nha~~*”

Hoàng kim sư tử bất động như núi, chính là đối Phong Vân lộ ra sắc nhọn răng nanh.

Bên cạnh mấy người thấy vậy, nhất tề không nói gì, đây là cái hiện trạng gì vậy trời.

Một Phong Vân thông minh bình tĩnh, như thế nào ngây thơ thành như vậy?

Mà hoàng kim sư tử có chứa nhiều điều thắc mắc với đám người Phong Dương, lúc này mọi người lại càng thắc mắc hơn.

Một con ma thú siêu việt hơn hết thảy, như thế nào lại biến ra cái dạng này, làm bọn họ thực thương tâm nha.

Chẳng lẽ cực phẩm ma thú đều là vô lại?

“*Có thể đi liền đứng lên, nơi đây không phải là địa phương dưỡng thương.*” Mộc Hoàng đương nhiên không thèm so đo cùng với Phong Vân ngay thời và hoàng kim sư tử, quay đầu nhìn Lâm Quỳnh.

Nơi đây vết máu quá nồng, thực dễ dàng bị theo dõi, vẫn là trước rồi đi thì hơn.

“*Có thể.*” Lập tức, Lâm Quỳnh là người thứ nhất gật đầu, liền chống tay đứng lên.

Dương Vụ bên cạnh thương thế nhẹ nhất, thân thủ đồng thời đem nhân nâng dậy, cũng đỡ Phong Dương đứng lên, Phong Dương thuận tay nâng dậy Phong Vũ.

Chương 134: Phiền toái không ngừng (8)

“*Đi thôi.*” Mộc Hoàng cũng không quay đầu lại, xoay người bước đi.

“*Uy, đợi ta.....*”

Phong Vân một bên cùng hoàng kim sư tử động thủ, một bên như gió đuổi theo.

Gió nhẹ thổi qua, thanh âm ma thú liên tiếp.

“*Đa thủ của Cửu cấp thiên nữ thú đã ở trong tay chúng ta, nhiệm vụ khảo hạch lần này đã hoàn thành, ma thú rừng rậm này chúng ta không nên ở lại lâu, nên trở về báo cáo kết quả công tác.*”

Lâm Quỳnh trầm ổn nhất, sau khi đi được một quãng lập tức nói.

Ngày đó nghĩ đến Phong Vân cùng Mộc Hoàng cần nhờ bọn họ bảo hộ, trong lòng lúc này không biết cảm diễn đạt cảm tưởng như thế nào. Hiện tại trái lại bọn họ cần nhờ Phong Vân cùng Mộc Hoàng bảo hộ, mà bọn họ toàn bộ lại bị thương, tốt nhất là đi khỏi đây, không nên trói buộc Phong Vân nữa.

“*Đúng vậy, đi về thôi.*” Phong Dương cùng Phong Vũ nhất tề ra tiếng.

“*Của ta mà hạch còn thiếu, còn chưa đủ còn.....*” Phong Vân lời nói phản đối yếu ớt dần đi khi chạm đến cái nhìn của bọn họ, dần dần không dám phát ra tiếng động nữa.

“*Trở về.*” Mộc Hoàng giải quyết dứt khoát.

“*Rất độc đoán, các người.....*”

“*Cứu mạng a..... Cứu..... Mệnh.....*” Phong Vân vẫn còn đang bất mãn thì xa xa trên bầu trời một con hắc điều trời giạt từ từ bay đến, thanh âm kêu cứu vẫn vang lên.

“*Lai Nhân học viện đệ tử?*” Dương Vụ giương mắt nhìn thoáng qua, trong nháy mắt lông mày nhăn nhanh.

Người nọ hẳn nhận thức, cũng là đệ tử khảo hạch năm ba giống như bọn họ.

“*Cứu mạng..... Lâm..... Quỳnh..... Cứu.....*” Người nọ xa xa cũng thấy Lâm Quỳnh, nhất thời vui sướng hướng tới bên này bay nhanh đến.

Nhìn về phương hướng đó, Phong Vân thấy rõ ràng người nọ là dung hợp ma thú phi ưng, lúc này phía sau có hai cánh cánh không ngừng kích động, khó trách có thể bay lên được.

Bất quá bộ lông cánh hỗn độn, hẳn là đã trải qua quá một lần kịch chiến.

Lắc lắc lắc lắc bay tới, thanh âm vang trên đỉnh đầu mọi người, người nọ duy trì không nổi nữa, liền rơi xuống dưới, ngã ở trước mặt mọi người.

“*Dương Vụ, mau cứu cứu chúng ta..... Vẫn còn người bị nạn..... Từ Hoãn, vẫn còn ở đó.....*” Người vừa tiến về phía Dương Vụ thở hổn hển, nói không ra hơi.

“*Xảy ra chuyện gì?*” Dương Vụ thanh âm thực trầm.

Người này cũng coi như có thực lực. Lúc này lại bị thương cơ hồ không chịu được, trông vô cùng chật vật..

“*Tiền thưởng..... Thợ săn.....*”

“*Lại là thợ săn tiền thưởng.*” Dương Vụ tay nắm chặt thành quyền.

“*Còn có..... Còn có.....*” Hắn về mặt huyết sắc chỉ vào phía sau, trên mặt không thể che giấu được sự lo lắng.

“*Phong Vân?*” Mưa gió thấy vậy cắn răng nhìn về phía Phong Vân.

Từ Hoãn bọn họ cũng coi như bằng hữu của nàng, bọn họ..... Nhưng bọn họ hiện tại làm sao có năng lực cứu chữa người khác.

“Đi xem.” Phong Vân gật đầu.

Dù sao cũng là đồng học, không gặp thì không tính, nhưng thấy chết mà không cứu thì thật đúng là không thể nào nói nổi. Chỉ cần có thể cứu nàng liền cứu, không thể cứu thì quên đi.

Lập tức, đoàn người nhanh chóng hướng về phía có người bị nạn.

Đường xá không xa, chỉ giây lát là tới...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Hoàng kim thử triều (1)

Chỉ thấy trước mắt là một mảng rộng lớn, được bao phủ bởi một màu kim hoàng sắc trạch, che đầy hết thấy, lọt vào trong tầm mắt đều là màu vàng óng ánh. Ánh sáng màu minh điểm kia cơ hồ so với thái dương còn chói mắt hơn vài phần.

Lúc này, như nước sông Hoàng Hà đang gào thét mà ập đến.

Không có bụi cỏ, không có rừng cây, không có đất đá, không có núi cao.....

Nơi đi qua, chỉ là những mảnh hoang tàn.

“Con chuột, con chuột.” Phong Dương từ dưới chạy lên liếc mắt một cái gặp phải con chuột, nhất thời kêu to thành tiếng.

Con chuột, con chuột màu kim hoàng, cơ hồ có thể lớn như một con thỏ, rồi cả một đàn ào ào kéo đến, phô diễn thành một đội quân hùng mạnh, hơn một ngàn con, hơn vạn con, không, cơ hồ phải có cả triệu con.

“Hoàng kim thử.” Lâm Quỳnh khiếp sợ mở miệng.

Hoàng kim thử, chính là một loại ma thú của rừng rậm, nhỏ nhất trong các loại ma thú, lại nói tiếp cũng không có cái lực lượng gì. Nhưng là, chúng nó thành một quần thể sống tập trung với nhau.

Một hoàng kim thử không tính là cái gì, một trăm một ngàn con cũng không tính là cái gì.

Nhưng là mười vạn, trăm vạn, trăm ngàn, ngàn triệu.....

Mà nhìn đi, gần nhất chính là con chuột đầu đàn đi trước mở đường, có thể đem so nó với một cường đại ma thú.

Đây là hoàng kim thử đáng sợ nhất ở nơi đây.

“Đây là có chuyện gì? Nhiều hoàng kim thử như vậy, này.....” Phong Vũ trừng lớn mắt.

Bình thường hoàng kim thử sẽ không kết hợp nhiều như thế này, cũng sẽ không kết thành một tổ đội có quy mô lớn như vậy, đây là gặp sự tình gì, như thế nào lại bạo phát?

“Khó trách được dọc theo đường đi cũng không có gặp qua một ma thú nào.” Phong Vân thân thủ một phen lau mồ hôi lạnh trên trán.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Hoàng kim thử triều (2)

Gặp gỡ được một lực lượng hoàng kim thử có quy mô lớn như vậy, chính là đại ma thú cấp mười ba, phỏng chừng cũng không dám lao vào mũi nhọn này, vì thế các ma thú đều tránh xa xa.

“*Cứu bọn họ, cứu bọn họ.*” khi mọi người còn đang khiếp sợ, có một đệ tử mạnh mẽ chỉ vào hoàng kim thử đi đầu lo lắng kêu lên.

Phong Vân mới cúi đầu chú ý thì thấy.

Chỉ thấy đám hoàng kim thử kia như thủy triều tràn lên, một đám người như mất mạng chạy như điên.

Có đệ tử của Lai Nhân học viện, cũng có những kẻ thợ săn tiền thưởng giả dạng.

Bọn họ tốc độ rất nhanh, nhưng phía sau bọn hoàng kim thử tốc độ còn nhanh hơn.

Hơi chút chân chừ tụt lại phía sau, lập tức liền nhập vào đám hoàng kim thử.

Trong khoảnh khắc hoàn toàn không thấy tung tích, ngay cả một tia dị động đều không có phát ra, đã bị hoàng kim thử cắn nuốt.

“*Cứu mạng a.....*” Một tên thợ săn tiền thưởng nhất thời cũng bị rơi vào trong đám hoàng kim thử.

Ba cấp linh vương nở rộ linh lực của tên thợ săn mãnh liệt mở ra, như liềm đao bình thường có thể đã là một đòn chí mạng rồi. Nhưng mà hấn giết nhanh gọn, một hoàng kim thử bên người nhảy đến còn nhanh hơn.

Chết một cái mọc ra mười cái, trong khoảnh khắc kia ba cấp linh vương của tên thợ săn tiền thưởng, đã bị nhập vào một mảnh kim hoàng sắc trạch, cái gì cũng không thấy.

Phong Vân thấy vậy nuốt một ngụm nước miếng, ba cấp linh vương liền như vậy xong rồi, này.....

“*Phong Vân, đi, việc này chúng ta bất lực.*” Phong Vũ thấy vậy thân thủ lập tức gắt gao túm lấy Phong Vân, không thể cho Phong Vân đi vào chỗ mạo hiểm, không thể a~

“*Nhị tỷ, ta.....*”

“*Cứu mạng a, cứu cứu chúng ta.....*”

“*Lâm Quỳnh, Dương Vũ, cứu cứu chúng ta a.....*”

Ngay trong nháy mắt, những tiếng kêu cứu mạng của nhóm đệ tử của Lai Nhân học viện hướng về phía bọn họ mà cầu cứu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Hoàng kim thử triều (3)

Nhất thời một đám giống như những người bị điên, điên cuồng hướng chỗ Phong Vân lao tới.

Thần sắc kích động kia cơ hồ là muốn phát cuồng.

“*Đi.*” Dương Vũ về mặt bình tĩnh khẽ quát một tiếng.

Nhóm người kia đem bọn hoàng kim thử hướng đến chỗ bọn họ, nếu như bị hoàng kim thử nhìn thấy, nhóm bọn họ cũng thành tàn tật luôn, đồng dạng cũng với những kẻ kia.

Có thể cứu liền cứu, không thể cứu sẽ không cứu.

“*Không, cứu cứu bọn họ, van cầu các người cứu cứu bọn họ, chúng ta đều là đồng học a.....*” Đệ tử chạy trốn được trước đó nghe thấy vậy liền quỳ xuống kêu cứu.

“*Chúng ta bất lực a.*” Phong Dương cố gắng nói một câu.

Thời điểm nhìn thấy tình huống này bọn họ chắc chắn đã không thể ra tay cứu giúp được gì, hướng chỉ hiện tại.

“*Có thể, có thể, van cầu các người.....*”

“*A.....*” Ngay tại lúc mấy câu nói đó được nói ra, nhóm hoàng kim thủ kia điên cuồng mà cắn nuốt vài người.

Có đệ tử của Lai Nhân, cũng có thợ săn tiền thưởng.

“*Các người đi trước.*” Phong Vân thấy vậy mi sắc toàn bộ trầm xuống, đột nhiên mở miệng nói.

“*Không, Phong Vân.....*”

“*Ta không đồng ý.*” Phong Vũ lời nói cự tuyệt vừa mới thốt ra, Phong Vân liền lắc đầu ngăn trở không cho phong Vũ nói tiếp.

“*Kêu nó đi.*” Bên cạnh Mộc Hoàng vẫn không tỏ thái độ gì, chỉ liếc mắt nhìn hoàng kim sư tử đang cuộn tròn lại thiu thiu ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Hoàng kim thủ triều (4)

“*Cứ để bọn họ tìm ta.*” Hoàng kim sư tử mí mắt cũng không nâng lên một chút.

Nó rất mạnh, khác biệt với công kích trước đây, trước mắt nó có thể tiêu diệt được một phần ba đội hoàng kim thủ.

Nhưng là, điều kiện tiên quyết là khác biệt với việc công kích.

Muốn cứu người, ngưng ngừng, nó còn không có biện pháp, chết tiệt, nên tự sống sót đi chứ.

“*Không trông cậy vào người.*” Phong Vân một phen hạ xả hoàng kim sư tử ném cho Mộc Hoàng một câu, rất nhanh nói: “*Đi trước, ta lập tức sẽ.*”

Dứt lời, thân hình chợt lóe lên hướng về đám hoàng kim thủ mà nghênh đón.

Mộc Hoàng tay duỗi ra dẫn theo hoàng kim sư tử, nhìn thấy Phong Vân liếc mắt một cái, nhớ tới cái gì, lập tức không để ý tới Phong Vân, xoay người bước đi: “*Đi.*”

“*Không, Phong Vân.....*”

“*Đi trước, Phong Vân khẳng định có biện pháp.*” Lâm Quỳnh đưa Phong Vũ đang bị kích động đi, lắc đầu.

Mộc Hoàng hẳn là cần nhờ Phong Vân, nếu thực không nắm chắc, Mộc Hoàng sẽ không bình tĩnh như thế, mà Phong Vân cũng không phải là người lỗ mãng.

“*Đi.*” Dương Vực giữ chặt Phong Vũ, cùng Lâm Quỳnh túm lấy Phong Vũ đuổi kịp Mộc Hoàng.

Ầm vang long trời nổ đất nổ ra bốn phía.

“*Cứu ta, cứu ta.*” Nhóm đệ tử của Lai Nhân chạy chốn điên cuồng, xông đến chỗ Phong Vân, một đám cơ hồ đều đã tuyệt vọng mang theo sự kích động.

Phía sau bọn họ hoàng kim thủ chỉ còn cách không đến một thước.

Bọn họ, chạy mà như bất động.

“*A.....*” Một tiếng thét chói tai, mấy người tụt lại phía sau lập tức bị nhấn chìm vào đám hoàng kim thủ.

Phong Vân thấy vậy mặt mày trầm xuống, cư nhiên mạnh mẽ gia tăng tốc độ hướng tới chỗ mấy người đang bị hoàng kim thủ cắn nuốt.

Đồng thời, trong tay đánh một cái vang trời.

“*Phanh.*” Nháy mắt một đoàn hỏa diễm liền xuất hiện ở chung quanh Phong Vân.

Đó là Phong Vân cướp đoạt căn nguyên thái dương chân hỏa.

Phong Vân nghĩ cũng không muộn, cầm lấy hỏa diễm xinh đẹp hướng về phía hoàng kim thủ đang đi qua.

“AAAA.” Trong thời gian ngắn, mọi việc đều thuận lợi nơi đi qua không có một ngọn cỏ, hoàng kim thủ không biết tránh vào chỗ nào, lập tức bị đốt thành một chỗ hồng, đốt thành bụi bặm.

Nhóm hoàng kim thủ bên cạnh cũng đã e ngại hỏa diễm, không dám hướng lại đây.

Nhất thời, vài đệ tử kia trên người cũng chỉ còn lại một số hoàng kim thủ, bên người cũng để lại một cái khe hở.

“Trảo hảo.” Phong Vân thấy vậy lập tức xông lên vùng một quyền.

“Cứu ta, cứu ta.....”

“Cứu mạng a.....”

Lập tức, trở mắt nhìn Phong Vân cư nhiên có biện pháp oanh tạc bọn hoàng kim thủ, khí lực kia chắc đã dùng hết, nháy mắt bọn hoàng kim thủ dừng mãnh lại lao vào nhóm đệ tử của Lai Nhân.

Hoàn toàn thấy sinh hy vọng, một đám điên cuồng vọt tới chỗ Phong Vân.

Quần chi, trên người đã đầy hoàng kim thủ.

Kia xa xa nhóm thợ săn tiền thưởng thấy vậy, cũng mãnh liệt hướng tới chỗ Phong Vân.

Đầu ngón tay ngay cả đạn, đều bị Phong Vân thu ở trong không gian thái dương chân hỏa, một cỗ một cỗ xông ra.

Hoàng kim thủ lợi hại, kia cũng là một vật nhân gian.

Hôm nay trong chân hỏa đó, chúng nó có thực lực gì mà chống cự.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy hỏa diễm ở giữa đám oanh oanh liệt liệt bốc cháy lên.

Nơi đi qua, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Thái dương chân hỏa ngay cả kim cương đều có thể bị tan chảy, còn không nói tới bọn hoàng kim thủ nhỏ nhỏ này.

Trong lúc nhất thời, hỏa diễm lướt qua, cả nhóm thợ săn tiền thưởng né tránh, cầu cứu Phong Vân mở cho một đường máu. Nhóm đệ tử kia, một đám thành đường vòng cung bị Phong Vân ném ra.

Sau đó, mừng như điên cũng không dám dừng lại, chạy thực mạng theo hướng Mộc Hoàng.

“Cứu..... Cứu ta.....”

Vọt tới trước mặt nam tử, Phong Vân theo bản năng hung hăng ném ra, thể nhưng lại phát hiện ra cư nhiên là một tên thợ săn tiền thưởng.

Phong Vân nhất thời như ngơ.

Thợ săn tiền thưởng, hỏa nhân này cũng không phải là người tốt, nàng làm gì phải cứu hắn?

Lập tức, thân hình ngưng trọng liếc mắt một cái đảo quanh thân hắn.

Quanh thân các đệ tử của Lai Nhân học viện đều đã cứu, xa xa chỉ còn vài tên thợ săn tiền thưởng, bắt quá cũng không còn cơ hội để cứu.

Phong Vân quyết định thật nhanh xoay người mang theo thái dương chân hỏa bỏ chạy.

Thái dương chân hỏa của nàng chỉ có như vậy, dùng xong rồi đã không còn.

Hơn nữa, xa xa hoàng kim thủ càng ngày càng nhiều, nàng nếu lâm vào quá sâu, muốn chạy phóng chừng sẽ rất khó khăn.

Lập tức, Phong Vân liền đuổi theo đám người Mộc Hoàng.

“Phía nam có sông lớn, có thể tị nạn.....”

Cả không gian là tiếng gió thổi lớn, cùng với âm thanh hò hét chạy trốn, làm cho đám người Phong Vân chạy trốn hết sức mệt mỏi nhưng vẫn có vẻ long trọng.

Gió mạnh thổi ào ào, ngay lập tức đã đi xa cả ngàn dặm.

Bộc phát ra trên người sở hữu tiềm lực hóa điểm, bình thường hoàn toàn khó có thể tưởng tượng ra được tốc độ, qua núi cao, quá dòng suối nhỏ, ngày đêm ngàn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Hoàng kim thử triều (5)

Đám sinh sôi ở ngày thứ hai, chỉ cần qua được con sông ngăn cách với rừng rậm lớn nhất của các ma thú, là được an toàn.

“*Ôi mẹ của ta ơi.*” Vừa đến được chỗ an toàn, Phong Dương không nhịn được hướng tới mặt cỏ gục xuống.

Hắn ngã xuống, phía sau hoàn toàn quên chính mình cùng với thương thế của các đệ tử của Lai Nhân học viện, nhất thời một đám nhớ lại chính mình bị trọng thương.

Trong khoảnh khắc, bùm bùm ngã xuống cả một đám.

“*Uy, uy.*” Phong Vân thấy vậy không kịp nghỉ ngơi, bắt đầu chặn trị cho đám đệ tử bị gục ngã.

“*Lúc này đây cần phải cảm tạ học đệ Phong Vân.*” Một đám đệ tử, những nam tử miễn cưỡng còn có thể chống đỡ, lúc này đều hướng Phong Vân gật gật đầu.

Nghĩ lại Phong Vân lúc đầu có chút quá đáng, hoàn khổ, sắc lang, lại hủy hoại thất tàng ảo ảnh tháp, làm cho các đệ tử của học viện không biết là hắn có khả năng.

“*Điều là đồng học, không cần khách khí.*” Phong Vân cũng không ngẩng đầu lên, tay chân nhanh chóng băng bó cho những người bị thương, cấp thuốc.

Mộc Hoàng là một cái cao cao tại thượng, hoàng kim sư tử càng lại càng cao cao tại thượng, một người một thú căn bản không biết hỗ trợ.

Những người khác, không một là cái tốt, nếu ai bị thương đều được nàng giúp đỡ.

“*Không thể coi thường được nha.*” Nam tử kia thấy Phong Vũ không ra, cũng sẽ không quấy rầy Phong Vân, quay đầu nhìn Lâm Quỳnh cũng đồng dạng một mặt, lắc đầu.

Lâm Quỳnh nghe thế cũng cười khổ lắc lắc đầu.

Hệ Cỏ cây có lực lượng công kích một cách khổng lồ. Linh lực kinh người cường đại ma thú. Hiện tại nhìn lại quả là dọa người, không biết là cái gì cấp bậc hóa điểm.

Này Phong Vân, rốt cuộc trên người ngươi ẩn dấu bao nhiêu bí mật?

Làm cho người ta càng xem càng cảm thấy trong lòng run sợ cùng hâm mộ.

Vừa thông suốt, Phong Vân an trí đệ tử cuối cùng, thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó quay đầu nhìn cánh tay của tên thợ săn tiền thưởng bị bạch cốt cắn dày đặc.

Hai tay ôm ngực, Phong Vân từ trên cao nhìn xuống tên thợ săn tiền thưởng kia.

“*Phong Vân, đừng cứu hắn, bọn họ không phải người tốt.*” Lâm Quỳnh vốn không muốn nói chuyện, nhưng thấy vậy lập tức kêu lên.

“*Bọn họ đuổi giết chúng ta, tương có thể cướp lấy thu hoạch của chúng ta*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Hoàng kim sư tử (8)

“May mắn là Từ Hoãn phát hiện ra sớm, nếu không chúng ta đã sớm chết từ lâu.” Cánh nam tử âm âm ỉ ỉ nói, trong mắt cơ hồ là tràn đầy lửa giận.

“Đứng, đứng, giết hắn đi, bọn hắn đuổi giết chúng ta.....”

“Chúng ta thiếu chút nữa bị bọn họ giết.....”

Những đệ tử có chút thương thế, lúc này đã tỉnh táo hơn trước cũng góp giọng trả thù.

Bọn họ vốn là năm sáu người lập thành một đội, nhưng bởi vì đều nhận thấy được cửu cấp thiên nữ thú quá đông đúc, bởi vậy đã tại nơi này kết thành một khối. Mà cũng không biết khi nào thì chỗ này cũng xuất hiện nhiều thợ săn tiền thưởng như vậy. Bọn họ cơ hồ từng tiểu đội đều đối mặt với những tên tiền thưởng thợ săn này.

Rồi cũng không biết như thế nào đụng phải hoàng kim thú triều, nếu như không đụng phải hoàng kim thú triều thì không khéo tất cả đã chết trong tay thợ săn tiền thưởng từ đời nào rồi. Phong Vân nghe thấy những lời nói kể tội càng lúc càng nhiều, tay khẽ vuốt vuốt cằm, lạnh lùng nhìn những tên thợ săn tiền thưởng nửa chết nửa sống trước mặt.

“Ta không có giết bọn họ, thật sự, ta không có giết người a, người cứu... cứu ta, của ta hết thảy đều cho người, đều cho người.”

Một tên thợ săn tiền thưởng bộ dáng vô cùng xấu xí khi thấy Phong Vân nhìn chằm chằm mình liền nhanh chóng nói, vừa nói vừa đem không gian giới chỉ trên người rất nhanh đưa cho Phong Vân.

Phong Vân đưa mắt nhìn không gian giới chỉ, không có tiếp lấy cũng không mở miệng.

Nàng sáng sớm đã thu được tin tức có rất nhiều tiền thưởng thợ săn đến khu rừng ma thú này. Cho nên, nàng mới túm Mộc Hoàng đến, chỉ sợ Phong Vũ bọn họ không an toàn.

Mà hiện tại, nàng đối mặt với mấy chục tên thợ săn tiền thưởng trong trận địa hoàng kim thú triều.... Nhiều thợ săn tiền thưởng như vậy, đột nhiên toàn bộ đến nơi này, rõ ràng đã thu được không ít ích lợi từ nơi này.... Phong Vân cảm thấy có lẽ việc này nên bàn bạc kỹ hơn.

“Muốn sống sao? cũng có thể.” Tạm thời chưa nghĩ ra nên làm thế nào cho thỏa đáng, không bằng hỏi.

Phong Vân chăm chú nhìn trước tên thợ săn tiền thưởng trước mặt, chậm rãi cười cười.

“Người cần cái gì ta nhất định đều sẽ đưa cho người.” Tên thợ săn tiền thưởng kia cũng là người khéo đưa đẩy, lập tức cam đoan nói tiếp.

“Đồ vật này ọ, ta không cần, ta chỉ muốn biết các người vì cái gì mà đến đây?” Phong Vân chậm rãi ngồi xổm xuống, cùng tên tiền thưởng thợ săn kia đối mặt, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Thợ săn tiền thưởng ánh mắt run lên, thân hình đột nhiên cứng đờ.

Sau đó lập tức lắc đầu nói: *“Đội trưởng của chúng ta muốn có mấy chục cái áo da thú Cửu Thiên Huyền Nữ, cho nên chúng ta mới tới đây.”*

Gạt người. Phong Vân lập tức phán đoán, người này ánh mắt là giả bộ.

“Hoàng kim thú ở đây không có bảo vật, chính là có cực phẩm ma thú.” Không thèm để ý đến lời nói giả bộ của tên thợ săn tiền thưởng. Mộc Hoàng từ nãy vẫn mang bộ dạng thờ ơ, lúc này lại đột nhiên chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 141: Hoàng kim thú triều (6)

Hoàng kim thú bởi vì bản thân vốn nhỏ yếu, cho nên có một đặc tính. Chính là chúng nó thích tìm cường đại hàng xóm làm bạn. Đồng thời bởi vì tham tài, cho nên bình thường đều có cất giấu bảo vật.

Mà lúc này đây , đại quy mô hoàng kim thử chẳng khác gì sóng triều động như thế , duy nhất có thể giải thích chính là, khẳng định chúng nó có đại bảo bối.Nếu không, không có khả năng tụ tập nhiều hoàng kim thử như vậy .

Mà chúng nó hiện tại trốn chạy , vậy chỉ có thể nói rằng, có nhân tìm được đến ổ của chúng nó để cướp bảo bối.Hơn nữa, chúng nó không phải là đối thủ của kẻ nọ, cho nên phải trốn chạy ra đây.

Mộc Hoàng đối với việc này, nắm biết rất rõ ràng.

Phong Vân nghe thấy lời nói của Mộc Hoàng, con mắt hơi hơi vòng vo chuyển động , hai mắt hơi hơi nhúu lại rồi nhìn tên thợ săn tiền thưởng đang biến sắc mặt phía trước: *“Cơ hội chỉ có một lần, đừng nói là ta chưa cho người .”*

Không giống uy hiếp, nhưng là đầy đặc sát khí uy hiếp.

Phong Vân dứt lời, chậm rãi đứng lên.

“Ta nói, ta nói.” Tên tiền thưởng thợ săn kia thấy vậy , sắc mặt lập tức bị dọa không ít, Phong Vân đây là muốn động thủ .

“Nói.” Phong Vân hùng hổ.

“Ở Phụng Hoàng thành có người tiến đến đại môn của bọn ta,yêu cầu rất nhiều thợ săn tiền thưởng tiến vào rừng rậm ma thú này để tìm kiếm một chỗ có vách núi màu trắng.Tiền thưởng rất cao, nhưng bọn ta không được nói cho nghe cụ thể, nên quả thật bọn ta không biết. Mà hoàng kim thử triều này chính là có nhân tìm được đến vách núi màu trắng rồi, sau đó mới khiến choBọn ta còn không kịp xem nơi đó có cái gì, đã bị những con chuột này truy lên trời không đường, xuống đất cũng vô môn.” Tên tiền thưởng thợ săn kia biết gì nói hết, một chút cũng không dám giữ lại.

Vách núi màu trắng ? Phong Vân tâm tư trung xuống, bình tĩnh suy nghĩ.

Xem ra hẳn đúng là giống như ý tứ của Mộc Hoàng , vách núi màu trắng kia khẳng định chính là địa phương trú ngụ của hoàng kim thử , nơi đó hẳn là có đại bảo bối.

Có đại bảo bối a.....

Đó không phải là .. làliên quan đến món nợ của nàng còn gì, nếu có đại bảo bối thì món nợ của nàng liền có khả năng thu nhỏ lại được, hoặc là.....

“Không dễ thế đâu .” Phong Vân tính tình như thế nào, Phong Vũ đâu còn lạ gì nữa.Mắt thấy Phong Vân trầm ngâm không nói gì, nhất thời chính là găm lên giận dữ.Treo giải thưởng nhiều cho tiền thưởng thợ săn nhiều như vậy, trong đó còn có nhân có ba cấp linh tông đếnCó thể thấy được người trong Phụng Hoàng thành kiathể lực cường đại như thế nào, hoặc là bảo bối rất hảo.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Hoàng kim thử triều (7)

Bây giờ chẳng nhẽ Phong Vân sẽ quyết định mọi người hợp lại, rồi chém giết, rồi đi trốn sao ?

“Nhị tỷ.” Phong Vân chỉ hô lên hai tiếng.

“Phong Vân, chúng ta nhiều người như vậy, mệnh của tất cả mọi người đều gắn bó ở trên người người .” Lâm Quỳnh so với Phong Vũ uyển chuyển hàm xúc hơn , bên cạnh nhẹ nhàng nhắc nhở Phong Vân.

Bọn họ cơ hồ có gần năm mươi đệ tử, nhưng tất cả đều là một thân nặng nhẹ không đồng nhất , duy nhất chỉ có hẳn là không bị thương.

Phong Vân nếu đi đến đó, kia bọn họ có thể sẽ xong đời.

Phong Vân vậy thì sờ sờ đầu, nửa ngày lắc đầu cười cười, những người này như thế nào liền hiểu biết nàng như thế vậy trời~

“Nghĩ ngợi một chút, chúng ta sẽ trở về .” Phong Vân hạ quyết định.

Phong Vũ, Lâm Quỳnh, chờ được câu trả lời, nhất thời yên tâm cùng vừa lòng .

Phong Vân thấy vậy đi đến ngồi bên cạnh Mộc Hoàng, bắt đầu xem xét không gian giới chỉ của tên thợ săn tiền thưởng vừa rồi kia.

“*Ai, cũng không có bao nhiêu tiền, vụ nợ nần kia khi nào thì mới giải quyết xong đây a.*” Phong Vân nói thầm.

“*Mộc Mộc, làm thế nào bây giờ ?*”

Không có người lên tiếng trả lời.

“*Mộc Mộc?*” Phong Vân ngẩng đầu.

Mộc Hoàng đưa mắt nhìn về phương xa, thần sắc có chút đăm chiêu.

“*Nhìn cái gì?*” Phong Vân theo tầm mắt của Mộc Hoàng nhìn lại.

Vừa nhìn thấy, cơ hồ kêu oanh một tiếng, nhảy dựng lên.

Cách đó không xa, chính là một vách núi đứng sừng sững, lúc này ánh mặt trời chiếu lại đây, kia màu trắng được tắm trong ánh mặt trời càng trở nên sáng sủa huy hoàng.

Màu trắng vách núi, vách núi màu trắng.

Phong Vân có điểm kiểm chế không được, không biết địa phương đó ở đâu còn chưa tính, bây giờ thì biết nó đã ở trước mặt, trước mặt.

“*Mộc Mộc.....*” Phong Vân dè dặt thanh âm.

“*Bên trong đó không chỉ giá trị có hai mươi triệu thôi đâu.*” Mộc Hoàng nửa ngày chậm rãi mở miệng.

Phong Vân không phát hiện, hần vừa rồi lại thấy. Kia ánh mặt trời bao phủ trong nháy mắt, trên vách núi có một cổ màu tím bao phủ.

Kia, tất nhiên là ..thiên địa sinh thành chi bảo.

Những người biết về bảo này không nhiều lắm, vậy mà có người ở Phụng Hoàng thành biết được, vậy chỉ có.....

Mộc Hoàng mắt sâu không lường được, đột ngột đứng lên.

Mà Phong Vân không thể bình tĩnh được, không chỉ giá trị hơn hai mươi triệu, như vậy, như vậy..... nợ nần của nàng có hy vọng rồi nha~ Lực hấp dẫn quá lớn, kích động lại phần chân, nàng là khẳng định muốn đi tới đó. Liếc mắt một cái đã biết là phải đi rồi nha~

“*Mộc Mộc, chúng ta.....*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Chặn ngang một tay (1)

Phong Vân vẻ mặt sáng lạn tươi cười nhìn Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng quay đầu nhìn Phong Vân liếc mắt một cái, nửa ngày chậm rãi nói:“*Làm cho bọn họ rời đi đã.*”

Màu trắng vách núi gần trong gang tấc, lại có dị bảo, chắc chắn canh phòng sẽ không nhỏ, sẽ gây ra động tĩnh. Sinh tử của cái đám đệ tử này hần không cần quan tâm, hần chỉ sợ sẽ làm kinh động đến người trong Phụng Hoàng thành kia thì không ổn.

Phong Vân lập tức sáng tỏ Mộc Hoàng đây là đáp ứng cùng nàng cùng đi, nhất thời hướng tới Mộc Hoàng bày ra bộ mặt không thành vấn đề. Sau đó cúi đầu, nhìn chằm chằm hoàng kim sư tử đang ngồi dưỡng thần ở bên cạnh Mộc Hoàng. Trực tiếp dùng linh hồn truyền âm nói:“*Muốn ta hỗ trợ, vậy nhìn người biểu hiện.*”

Hoàng kim sư tử nghe vậy thì nướng mày, xoát xoát, mờ mắt ra:“*Đây là uy hiếp?*”

“*Không, đây là lời nói thông thường nha, làm bằng hữu trong tương lai thì mọi lời nói là như nhau, biết giúp đỡ lẫn nhau chính là điều kiện căn bản của bằng hữu nha. Muốn ta hỗ trợ, người trước hỗ trợ ta đã.*” Phong Vân thực thản nhiên.

Hoàng kim sư tử trầm ngâm nửa ngày, sau đó cắn giận nói:“*Người nói gì thì nhớ kĩ cho ta.*”

“*Tiểu hoàng kim, người thật tốt.*” Nghe được ý tứ đáp ứng của Hoàng kim sư tử, Phong Vân liền vừa lòng.

“*Bản tôn không gọi tiểu hoàng kim.*” Hoàng kim sư tử nhất thời giận dữ.

“*Hào, hảo, đại hoàng kim.*” Phong Vân thực biết nghe lời.

Sau đó không đợi hoàng kim sư tử xù lông nổi giận nữa, mạnh mẽ đứng lên hướng đám người Lâm Quỳnh nói: “*Nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, nơi đây không nên ở lâu. Nếu là có thể đi, chúng ta hiện tại liền rời đi, nếu không thì sẽ nảy sinh nhiều chuyện không hay ho.*”

Nghỉ ngơi thời gian dài như vậy, hôn mê trọng thương cũng đều khôi phục một hơi rồi.

Lúc này nghe Phong Vân nói như thế, cũng hiểu được tình cảnh hiện nay, lập tức một đám người đều liên tục gật đầu.

“*Lâm đại ca, các người cùng tiểu sư tử đi lên phía trước, ta cùng Mộc Mộc ở phía sau áp trận, mau.*” Phong Vân nói dối mà mặt không đỏ tâm không khiêu.

“*A, Phong Vân học đệ người nhớ theo sát chúng ta.....*”

“*Hào.*”

Lúc trước không biết năng lực của hoàng kim sư tử thì hẳn sẽ có điểm lo lắng, nhưng lúc này hẳn đã biết hoàng kim sư tử có bao nhiêu lợi hại rồi, nên cũng nhanh chóng đáp ứng lời đề nghị của Phong Vân. Mà Phong Vân cùng Mộc Hoàng áp trận, thì càng có thể bảo đảm an toàn.

“*Đi.*” Lập tức, Lâm Quỳnh không nói hai lời, đứng dậy tìm đúng phương hướng rồi bắt đầu tập hợp mọi người quay trở về.

Gió lại thổi ào ào, phút chốc thổi bay hết dấu chân mọi người trên cát...

Phong Vân cười đến loান may, hướng Mộc Hoàng ngoắc ngoắc nói: “*Đi, đi.*”

Vừa nói, một bên đã sớm túm lấy Mộc Hoàng sờ soạn đi phương hướng đi đến vách núi màu trắng kia.

Tịch dương như hỏa, đẹp không sao tả xiết.

Màu trắng vách núi thoát nhìn gần, kì thực thật đúng là không gần.

Phong Vân cùng Mộc Hoàng tha thân đi nửa ngày, mới tới gần vách núi màu trắng.

Một đạo năng lượng kịch liệt dao động cùng với tiếng húy gió cuồng bạo báo động, bỗng nhiên ở trên bầu trời giống như sấm rền nổ vang.

Ngay sau đó màu trắng trên vách núi nồng đậm cùng hào quang màu tím bắt đầu bốc lên, toàn bộ bao phủ ở khắp vách núi màu trắng.

Cỗ lực lượng cường đại dao động kia, mặc dù Phong Vân cách xa như thế mà vẫn cảm giác được khí thế bức người.

“*Lưu Vân Báo vương cấp Mười ba.*” Mộc Hoàng nghe kia tiếng hô, lạnh lùng nâng nâng mi.

“*Lại đại vương ma thú a.*” Phong Vân líu lưỡi.

Mộc Hoàng nói, nơi này nếu không có cực phẩm ma thú chính là có đại bảo bối, quả nhiên.

Ngay sau đó hỏa thiên không phía trên cùng năng lượng kịch liệt dao động không ngừng cùng nhau tạo ra một âm thanh tựa như sấm rền vang vọng. Cho dù Phong Vân cùng Mộc Hoàng đứng ở khoảng cách xa xa chỗ chiến đấu kia mà cũng vẫn cảm thấy song nhĩ muốn điếc đến nơi rồi.

Giương mắt nhìn, trên vách núi đá kia cơ hồ là tràn ngập ánh sáng nhị sắc, không, liền ngay cả đám mây trắng dày như thế kia mà cũng bị nhuộm đậm lừng sắc quang mang.

Bên tai lại vang lên một tiếng nổ to, Phong Vân tạp tạp lưỡi, trên bầu trời truyền đến năng lượng uy áp, thế nhưng làm cho nàng gót chân có chút run, thực dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đỉnh Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Chặn ngang một tay (2)

Xem ra người ở Phụng Hoàng kia thành thật là có chút năng lực, cư nhiên có thể cùng thú vương cấp mười ba đánh nhau.

“*Chúng ta qua phụ cận đi xem nha ?*” Phong Vân có điểm kích động.

Cao thủ so chiêu a.

Mộc Hoàng quét Phong Vân liếc mắt một cái, trầm giọng nói:“*Nếu tiến lên phía trước thì sẽ bị phát hiện.*”

“*Không phải có người ở đây còn gì .*” Phong Vân túm Mộc Hoàng mỉm cười.

Nàng mới không tin Mộc Hoàng không có biện pháp.Mộc Hoàng nếu không có biện pháp, căn bản là sẽ không đáp ứng cùng nàng đến đây.

Mộc Hoàng nghe vậy tức giận lườm Phong Vân một cái, nữ nhân này thật sự là quá thông minh.

Nhưng cũng không thêm nhiều lời với nàng, trực tiếp lấy ra một vật từ trong chiếc vòng đeo ở trên cổ tay , vật đó trông giống như một viên dạ minh châu ,nhưng lại không phải dạ minh châu gì đó.

Vật ấy vừa ra, lập tức một cỗ yêu khí thần nhiên lan tràn, bao vây ở quanh thân hai người Mộc Hoàng cùng Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Chặn ngang một tay (3)

Trong nháy mắt Phong Vân cảm thấy,ở phía xa xa trên vách núi màu trắng kia đang có một trận giao đấu, dù đã bị ngăn cách, nhưng trên người nàng một chút áp lực đều không có .

Lập tức giờ ngón tay cái lên với Mộc hoàng.

Sau đó không nói hai lời, túm lấy Mộc Hoàng hướng về phía vách núi nơi có những hình ảnh màu trắng mà đi đến.

Một đường ngắn ngủi, nhanh chóng tiếp cận đỉnh của vách núi.

Cuối cùng Phong Vân lựa chọn một chỗ rậm rạp hoàn toàn có thể che giấu hai người bọn họ, hơn nữa vẫn có thể xem được trận giao thủ của song phương mà không sợ bị phát hiện.Lúc này, Phong Vân thấy rõ ràng tình huống giao chiến của song phương.

Trên bầu trời một người mặc áo màu xanh, quanh thân hần lưu động một lượng lớn linh lực màu xanh, khuôn mặt loáng thoáng lúc ẩn lúc hiện không quá rõ ràng.Bất quá nhìn qua tuổi tác không quá lớn, chính diện ở phía xa vách núi là một màu trắng toát.

Mà màu trắng dưới vách núi, là miệng của huyệt động,vô cùng to lớn.

Chính giữa là Lưu Vân Báo cả người hần được bao phủ bởi một màu tím, hần uy vũ đứng sừng sững ở cửa của hang động.

Đỉnh đầu là đôi sừng dài , có hai cánh, lòng bàn chân bước trên mây, vô cùng uy phong lẫm lẫm.

Linh lực màu tím của báo vương cũng lưu chuyển khắp vách núi, thế nên càng phân không rõ là báo vương ở trên vách núi,hay vách núi ở dưới báo vương.

“*Cái gì thế này , đây là trời sinh thiên trường đã như vậy sao ?*” Phong Vân thực kinh ngạc.

Cho tới bây giờ chưa thấy qua , làm sao có thể hợp lực của ma thú , cùng địa hình để tăng thêm sức mạnh cho ma thú như thế chứ .

“*Không, đó là bởi vì bên trong kia nó đang thủ hộ cái gì đó, cho nên mới có thể hòa hợp nhất thể.*” Mộc Hoàng thanh âm lãnh đạm.

Từ quang kia chính là lực lượng vách núi , nó như là cái bảo hộ, giao lực lượng cho nơi này.Mà Lưu Vân Báo mới chính là kẻ thủ hộ, tự nhiên có thể có được lực lượng này.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Chặn ngang một tay (4)

Bão bão. Phong Vân mắt sáng rực lên.

Cấp thú Mười ba thủ hộ gì đó, ha ha, kia tuyệt đối là đại bão bão.

“Báo vương, ta chỉ lấy một vật, báo vương sao lại làm khó ta như thế.” Đúng lúc này, nam nhân áo xanh trên bầu trời kia đột ngột mở miệng.

Thanh âm thực lãnh đạm, lại mang theo một sự áp chế.

“Chê cười, muốn từ ta lấy đi vật gì đó, trước tiên phải bước qua xác ta.” Lưu Vân báo trả lời đầy kiên quyết.

Đại ma thú cấp mười ba, đương nhiên có năng lực có thể nói chuyện.

“Một khi đã như vậy, vậy không có gì để nói.” Thanh âm của nam tử kia thân nhiên như có như không truyền xuống.

Sau đó hai tay mạnh mẽ vung lên, một loại khói màu xanh, giống như con ốc xoáy. đương nhiên không phải là loại linh lực bình thường, bỗng nhiên ở trên bầu trời hiện lên.

Linh lực đó như rồng cuốn từ một cơn gió lốc đột nhiên tăng vọt, trong nháy mắt như lửa lớn bao trùm cả đỉnh núi, thành một con ốc xoáy thật lớn.

Cùng với sức mạnh của con ốc xoáy, nó lại như nham thạch bùng nổ, lập tức âm vang, sau đó trong nháy mắt đã bị dập nát.

Phong Vân thấy vậy tròng lớn mắt, đây cũng không phải hệ cỏ cây công kích giống như của nàng, thật đúng là khó có thể tưởng tượng ra được.

Khí thế này, sự uy hiếp này

Khụ khụ, Phong Vân đứng sau lưng Mộc Hoàng, nơi đây quá nguy hiểm, dùng Mộc Hoàng làm lá chắn là tốt nhất. Bất quá trong ánh mắt của nàng lại là sự hưng phấn kích thích.

Mộc Hoàng bị động tác của Phong Vân nhất thời sắc mặt trở lên xanh mét.

Phong Vân không thể che dấu một chút sự hưng phấn này sao, sau đó làm ra bộ dáng cho hắn xem. Bất quá, tay kia đã ôm hẳn lấy thắt lưng hắn, cảm giác cũng không quá kém, có thể dễ dàng tha thứ.

“Hừ, nơi này còn không tới phiên ngươi tới giường oai!” Lưu Vân Báo rống to một tiếng, như có thể nghiền nát hết thảy mọi lốc xoáy.

Sau đó thân hình mạnh mẽ bay lên trời, hai chân trước hướng đến chỗ kẻ áo xanh mà vồ lấy.

Trong thời gian ngắn linh lực màu tím quang mang cực lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Chặn ngang một tay (5)

Toàn bộ màu trắng của vách núi đều chiếu rọi lên, lúc đó hào quang lưu chuyển cùng báo vương.

Phải thừa nhận báo vương thật uy dũng, giống như ngưng kết được dựng lên. Lại giống như một kinh thiên cự kiếm, hướng tới lốc xoáy của kẻ áo xanh mà đánh tới.

Lực lượng cường đại như của hỏa tinh chứ không phải lực lượng bình thường ở trái đất.

Thanh quang từ khí, trong nháy mắt ở không trung tia chớp nổi lên, chạm vào nhau một khắc, cơ hồ cả trời đất đều bị rung chuyển. Ngay sau đó, nghe thấy một tiếng nổ vang “Ầm ầm” tại đây.

Lốc xoáy kia cùng hào quang màu tím hung hăng va chạm cùng nhau tại một chỗ. Điện cuồng phóng thích năng lượng của nhau, cơ hồ quét ngang toàn bộ một mảnh của đỉnh núi này.

Đất đá đổ vỡ, cỏ cây bị hủy diệt.

Nửa đỉnh núi, cơ hồ đều bị biến thành tro bụi.

“*Thiên của ta a.*” Phong Vân gắt gao túm lấy thất lung Mộc Hoàng, sắc mặt cơ hồ đều bị áp lực của trận cường đại này làm thay đổi sắc khí. Dù dưới sự bảo hộ của Mộc Hoàng, nhưng vẫn có thể cảm giác được thân thể khí huyết đều quay cuồng.

Nếu không được bảo bối này bảo hộ, kia.....

Phong Vân không dám tưởng tượng nữa.

Được chứng kiến trận đấu này, hôm nay nàng xem như đã hiểu biết được một nửa đời người.

“*Rống.*” Mà ngay tại trong nháy mắt hai cỗ lực lượng kia đang ra sức trừ khử lẫn nhau, trên bầu trời kẻ áo xanh phi thân lao xuống. Lưu Vân Báo mãnh liệt chống đỡ, ở trên bầu trời là cảnh đánh giáp lá cà.

Thanh khí, từ quang, thật giống như hai luồng lửa lớn, ở trên bầu trời không ngừng va chạm lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Chặn ngang một tay (6)

Người áo xanh không có dấu điểm nửa điểm, lực lượng đều hướng đến những điểm yếu của Lưu Vân Báo mà công kích.

Mà Lưu Vân Báo cường hãn vô cùng, hào quang màu tím kia lưu chuyển toàn thân, tuyệt không e ngại kẻ công kích ngay trước mặt, hãn cứng rắn lại càng cứng rắn hơn.

“*Phanh, phanh, phanh.....*” Trên bầu trời không ngừng vang lên âm thanh va chạm.

Kẻ áo xanh dồn Lưu Vân Báo bay lên không trung, lại theo từ vách núi trước đánh tới vách núi sau.

Lực lượng kia chấn động, cả chốn này thành một cảnh hỗn độn, biến thành đủ loại màu sắc.

“*Ầm ầm.*” Lại là một tiếng va chạm lớn, trên nền màu trắng của vách núi hào quang màu tím trong nháy mắt bị ngưng trọng.

“*Báo vương bị thương.*” Vẫn chỉ lạnh lùng chăm chú quan sát hết thấy sự việc, Mộc Hoàng đột nhiên đề thấp thanh âm mở miệng.

“*Bị thương?*” Phong Vân kinh ngạc trừng lớn mắt.

Nàng đứng ở sau lưng Mộc Hoàng, người áo xanh kia dồn báo vương đánh nó tới vách núi bên kia, vừa lúc tầm mắt của nàng bị che khuất, nên không phát hiện được.

Kẻ áo xanh kia lợi hại như vậy, có thể đã thương thú vương cấp mười ba?

“*Hắn cũng chưa có cái gì ưu việt lắm.*” Mộc Hoàng lạnh lùng hừ một tiếng, lời nói lãnh khốc.

Ý tứ đó là một lời xem thường? Không, đều xảy ra vấn đề?

Ánh mắt Phong Vân lập tức đảo vòng quanh nhìn ngó rồi đứng lên.

Mộc Hoàng quay đầu vừa đứng lúc thấy Phong Vân như vậy, không khỏi nheo mắt lại: “*Ngươi lại muốn làm gì?*”

“Mộc Mộc, có cái gì có thể giúp ta che giấu hơi thở để đi qua bọn họ không?” Ánh mắt dao động kia có một tia gian xảo, Phong Vân gần như không tiếng động hướng về phía Mộc Hoàng nói.

Mộc Hoàng nhìn thoáng qua trên mặt thấy được vẻ hưng phấn của Phong Vân, lập tức liền hiểu được Phong Vân muốn làm gì.

Người này quả thực là gan so với trời còn lớn hơn.

“Ba phần chung.” Mộc Hoàng lúc này cũng không nhiều lời với Phong Vân, từ trong người lấy ra một dược đơn, đưa cho Phong Vân.

Thời gian lúc này, thực không đủ, bất quá so với không có còn tốt hơn, Phong Vân không chút do dự liền cho ngay vào miệng.

“Muốn sống còn kịp.” Mộc Hoàng thấy vậy nhủ mảy.

Phong Vân nghe vậy cười hắc hắc: “là phúc hay là họa còn chưa biết”

Dứt lời, thân hình chợt lóe, lao ra khỏi vòng bảo hộ của Mộc Hoàng, hướng tới sào huyết màu trắng của Lư Vân Báo trên vách núi mà đánh tới.

Nàng không cầu phú quý, nàng chỉ cần trả nợ.

Mộc Hoàng thấy vậy nhìn thoáng qua cách xuyên vào huyết động của Phong Vân, ngẩng đầu nhìn đến nam nhân áo xanh ngày đó, mặt mày hiện lên một tia lãnh duệ.

Sau đó, cũng không có dừng lại, xoay người bước đi.

Mà Phong Vân nương theo sự che lấp của cỏ cây, thuận lợi tiến sâu vào trong huyết động.

Chưa điều tra rõ được bên trong có cái gì, liền như thế mạo muội mà tiến vào.

Thật không biết Phong Vân là lá gan quá lớn, hay là do tính tò mò của nàng quá lớn mà có thể quên hết thảy mọi nguy hiểm. Một cái lắc mình liền vào huyết động.

Thật sâu trong huyết động tràn ngập quang mang màu tím, nhu hòa mà lại bá đạo, đó là một loại lực lượng mà từ trước đến nay Phong Vân chưa từng biết đến đó là lực lượng gì.

Bảo bối, bảo bối.

Son động rất mỹ lệ, cũng chứa một lực lượng rất cường đại.

Nhưng là Phong Vân toàn tâm toàn ý muốn tìm cho ra bảo bối, vì thế nàng hoàn toàn xem nhẹ tất cả.

Nàng chỉ có ba phần chung, ba phần chung qua đi không nói Lư Vân Báo kia mà còn cả kẻ áo xanh, tùy tiện một kẻ búng tay một cái, nàng coi như là bỏ mạng.

Đã biết được trong động này chứa một lực lượng cường đại, như vậy có khả năng đem nàng nghiền nát mất.

Nàng hiện tại không có trở ngại, không có nghĩa là nàng không biết tới lực lượng màu tím cường hãn kia.

Nàng là dùng lập đan dược quang của Mộc Hoàng.

Huyết động rất sâu, trước mặt đã đi được một nửa động, coi như đã xâm nhập đến tâm động. Dựa vào cái mùi lưu lại ở cửa động, mùi này chính là do bọn hoàng kim thử đi qua để lại.

Phong Vân không để ý đến vấn đề này, liền chạy tiếp sâu vào phía trong. Thời gian khẩn cấp, chỉ giây lát đã đi vào chỗ sâu nhất của huyết động. Phong Vân nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại vị trí trung tâm của son động.

Nơi đó có một cái bình đài nho nhỏ, trên mặt có khí lượn lờ bay xung quanh, mông lung hư ảo bao phủ một vật.

Nhìn qua, coi như là một cái hòm.

Mà bên ngoài cái hòm, ngoài tử khí lượn lờ ra, còn có một cái đầu nho nhỏ giống hệt như Lư Vân Báo chắc là con của nó vừa mới được sinh ra, đang ngủ gật ở nơi đó.

Bảo bối, Phong Vân mắt sáng ngời, đây khẳng định là đại bảo bối.

Lập tức, Phong Vân mạnh mẽ đi lên, không nói hai lời ý vào dược đơn của Mộc Hoàng còn có hiệu quả, một phen đã tới bên cái hòm kia.

“Nhẹ nhẹ.” Hòm vừa mở ra, tiểu tử kia đang ngủ liền bừng tỉnh, đầu khẽ nhô lên.

Chương 149: Chặn ngang một tay (7)

Cùng khắc, xa xa là cuộc giao chiến của Lưu Vân Báo cùng người áo xanh, đồng thời có một tiếng kêu to, quay lại thì thấy một thân hình từ huyết động bên này vọt đến.

Không tốt, Phong Vân trong lòng căng thẳng, như thế này cả hai kẻ kia rất nhanh sẽ phát hiện ra mất.

Phản ứng cực nhanh tay cầm ấu tử nho nhỏ kia, ném ra bên ngoài huyết động làm cho nó bắn ra ngoài.

Phong Vân phản ứng đã nhanh, mà trên bầu trời kia một người một thú tốc độ còn nhanh hơn, trong khoảnh khắc đã tiến tới đây rồi.

Phong Vân vừa ra khỏi huyết động, kẻ áo xanh kia hét một tiếng to: “*Dám làm ngư ông đắc lợi.*”

Đồng thời, vung tay lên, một trận lốc xoáy nhỏ liền hướng đến chỗ Phong Vân. Phong Vân đâu dám khinh thường trận công kích kia.

Lập tức đã chuẩn bị từ sớm, liền đem con của Lưu Vân Báo liều mạng mà ném về phía của kẻ áo xanh.

“*Con ta.*” Lưu Vân Báo thấy vậy, nhất thời rống to một tiếng, không kịp chống lại công kích của Phong Vân, mạnh mẽ xoay người tiến về kẻ áo xanh công kích lại hắn.

Đứa nhỏ còn quá nhỏ, không có khả năng chống đỡ được trận công kích này.

“*Ầm ầm.*” Linh lực của Lưu Vân Báo cùng với linh lực của người áo xanh đang công kích Phong Vân va chạm vào nhau.

Trong nháy mắt tất cả đều ngưng trọng, Phong Vân ẩn nấp trong cỏ cây, mạnh mẽ tránh thoát khỏi sự công kích của kẻ áo xanh, nhào vào trong rừng rậm. Vừa vào rừng rậm, Phong Vân lập tức giống như cá về với nước, chim về với trời cao.

Dựa vào lực lượng của tiểu thực, hoàn toàn được bao quanh bởi cỏ cây, kia hơi thở không bị tiết lộ ra ngoài.

Bay nhanh đi, một chút chậm trễ Phong Vân cũng không dám có.

Sau đòn công kích đó, giữa không trung người áo xanh cùng Lưu Vân Báo đứng đối nhau, vẫn là trạng thái đối địch như trước, nhưng thân hình mạnh mẽ chớp động, liền vọt vào trong động.

Vẫn là vầng hào quang màu tím như trước, phía trên chính là bình đài to lớn.

Chiếc hòm mây ngàn năm vẫn ở đó, giờ không thấy nữa.

“*Bọn chuột nhất, các ngươi dám.*” Người áo xanh nổi giận, hét to một tiếng, một tiếng hét giận dữ cơ hồ phá tan nửa đỉnh núi.

Cư nhiên ở dưới tầm mắt của hắn có kẻ dám làm càn.

Cư nhiên có người dám cùng hắn này nọ, chết tiệt, chết tiệt.

Cư nhiên đến bây giờ hắn lại chưa phát hiện được kẻ đến là ai ngay cả hơi thở cũng không có.

Hắn nhất định sẽ làm cho kẻ đó sống không bằng chết.

“*Đi ra cho ta.*” Giận dữ gào to, kẻ áo xanh trong nháy mắt hai tay liền triển khai, một trận lốc xoáy cường bạo mà điên cuồng cũng theo sự tức giận trên người hắn mà dần dần hình thành.

Chương 150: Chặn ngang một tay (8)

Đột nhiên bão táp lực lượng theo từ bốn phương tám hướng bắn ra tung tóe. Núi đá rung rung, ngay đến cả cây cối cũng trở nên thất sắc.

Loại công kích này không phải đáng sợ hạng vừa vừa nha~

Phong Vân cảm giác được lực lượng cường đại phía sau đang không ngừng xông lên, mà thân hình kia cơ hồ đã khai triển đến cực hạn. Trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ... chạy mau, chạy mau...

Cùng thời khắc đó, Lưu Vân Báo vương cũng đang vô cùng giận dữ, lực lượng màu tím giống như mây che hết cả bầu trời, toàn bộ như muốn mãnh liệt phát tác ra ngoài. Lực lượng điên cuồng ở bên trong cuộn cuộn, không khác gì bão táp dữ dội nhất.

Hai loại công kích vô cùng khác biệt này đang nhắm đến một mục tiêu. Nếu phải chịu đựng cùng lúc hai luồng công kích này, thì cả trăm Phong Vân cũng đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

“Vút vút...” Mà ngay tại này thời điểm mấu chốt, đột nhiên xuất hiện một bóng người, bóng người ấy đi ngược hướng với Phong Vân. Rồi một đạo hơi thở bay nhanh đến, nhưng sau đó lại biến mất ngay tức thì.

Vị Lưu Vân Báo vương lúc này đang nổi bão, lúc nào cũng trong tình trạng sẵn sàng công kích, thân hình chợt lóe một chút rồi nhanh chóng tiến về phương hướng xuất hiện bóng người ban nãy. Nhất định phải mau hơn đối phương, nhất định không thể làm cho vật kia rơi vào trong tay đối phương.

Nhanh như lưu tinh, nhanh như thiểm điện, nháy mắt ngàn dặm, đánh về phía chỗ dị động kia.

Rất xa nơi đó, Mộc Hoàng đứng bình tĩnh ở dưới một cây đại cổ thụ, nhìn lưỡng đạo thân hình đều truy về phía phương hướng sai lầm do hấn bố trí, hấn lạnh lùng nhí nhố miệng lên cao.

Lực lượng cường thì thế nào chứ. Ở trước mặt hấn thì chả là cái gì hết. Mộc Hoàng lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người lao đến phương hướng mà Phong Vân đang chạy trốn chết.

Hơi thở sau lưng đột nhiên biến mất, Phong Vân cơ hồ cảm giác được như mình vừa từ địa ngục trốn thoát ra, đó là cảm giác sung sướng như trút được gánh nặng, nhưng năng cũng không dám dừng lại, cố gắng chạy đi xa thật xa, càng xa càng tốt.

Gió ào ào thổi quá ngọn cây, Phong Vân một đường chạy như điên.

“Dừng chạy, sớm đã không có người đuổi theo rồi.” Ở địa điểm hai người ước định, Mộc Hoàng đã sớm chờ ở nơi đó, cũng không biết hấn như thế nào mà đến nhanh như vậy.

Phong Vân thấy vậy lau một phen mồ hôi trên trán, đặt mông ngồi ở bên người Mộc Hoàng.

“Thực dọa người, ta còn nghĩ mình chết chắc rồi.” Phong Vân cứ nhớ tới lưỡng đạo công kích bắn ra khắp bốn phương tám hướng kia cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Hoàn hảo, hoàn hảo, mình chạy nhanh ghê~

Một bên nghĩ mà sợ, một bên lại vui vẻ, rạo rức cầm lấy cái hòm: “Nhìn một cái xem bên trong là bảo bối gì đi, cái này là do ta liều mạng mang về đó nha, đừng làm cho ta thất vọng.”

Phong Vân về mặt hưng phấn, tay vuốt vuốt mặt hòm, bắt đầu mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Đại lục truy nã (1)

Đó là một chiếc hòm mang phong cách cổ xưa trang nhã, không thấy có cầm ché (khóa), nên Phong Vân nhanh chóng mở ra.

“Cái gì thế này?” Thời điểm chiếc hòm được mở ra, Phong Vân về mặt hưng phấn chăm chú nhìn xem, rồi đột nhiên giọng nói trầm xuống không biết

bao nhiêu độ.

Bên trong hòm không phải là thứ dị bảo quý hiếm gì cả, chỉ có một khối giống như da thú của Cửu Thiên Huyền Nữ, nhưng nó không lớn như thế, mà nó đã được chế tác lại trông rất nhỏ.

Chỉ là một khối da, cái gì cũng đều không có.

Hơn nữa, rõ ràng không phải là một khối da trơn vẹn nữa chứ

Phong Vân không dám tin nhìn “cái thứ gì đây” trong hòm, khuôn mặt mang theo biểu tình vô cùng tức giận.

Có không lầm a, nàng liều mạng cướp về mà chỉ là cái thứ quái quỷ này thôi sao?

Quay đầu, trừng mắt nhìn Mộc Hoàng. Đây là cái thứ tuyệt vời có giá trị hai mươi triệu mà hắn đã phán lúc trước ư?

Mộc Hoàng không thèm để ý tới sự căm tức của Phong Vân, đưa tay ra lấy miếng da thú trong tay Phong Vân.

Đầu ngón tay miết xuống, một vết máu xuất hiện ở đầu ngón tay hắn, Mộc Hoàng liền lấy máu đó vẽ loạn ở một góc miếng da. Lập tức, ở chỗ vốn là chỗ trống trên miếng da chậm rãi hiện lên một ít đường cong.

Mộc Hoàng trong mắt hiện lên một tia ánh sáng, trong đó ẩn chứa ít nhiều kích động.

Phong Vân chưa từng thấy biểu tình kì lạ của Mộc Hoàng như vậy, nhú mi nói: “Tàng bảo đồ?”

“Không phải.” Mộc Hoàng lắc đầu.

“Thế thì có ích lợi gì?” Phong Vân nhìn thấy đường cong ở dưới vết máu nơi ngón tay Mộc Hoàng nhanh chóng hiện ra, sau đó đột nhiên những tia máu vô tung biến mất, nàng liếc mắt thăm dò nhìn Mộc Hoàng.

“So với tàng bảo đồ càng trân quý.” Mộc Hoàng thanh âm thực trầm.

Thứ này, người như Phong Vân căn bản là không biết.

Phong Vân tai nghe thấy lời nói của Mộc Hoàng, mắt lại nhìn thấy biểu tình của Mộc Hoàng, cái vật này phỏng chừng có lợi ích gì đó nhưng không phải ai cũng nhìn ra được. Đương nhiên là nàng không thể biết được nó là cái gì rồi.

Bất quá, nếu nó càng trân quý thì phiếu lưu càng cao. Mà thật ra nàng luôn luôn không thích phiếu lưu cao quá, nàng chỉ thích bình thản thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 152: Đại lục truy nã (2)

“Có thể bán đi chứ?” Phong Vân quả thực không có tâm trạng giữ nó lại cho lắm, e là có ít nhiều nguy hiểm đi.

Mộc Hoàng nghe vậy thì liếc mắt nhìn nàng: “Người nói thử xem?”

Ngữ khí kia không giống như là uy hiếp, nhưng hàm nghĩa bên trong, sâu nặng a, sâu nặng a.

Phong Vân cũng hiểu được nếu giờ đem đi bán thì không có khả năng, mới đoạt được từ trong tay người khác mà đã lập tức đem đi bán, phỏng chừng ai cũng biết nàng là kẻ cướp đi.

Đối mặt với những cường nhân như vậy, nàng cảm thấy nàng sẽ không thể yên yên ổn ổn được.

“Thật là, uống phí công phu của ta, kết quả lại chỉ là đồ vô dụng.” Phong Vân chộp lấy miếng da không nguyên vẹn trong tay Mộc Hoàng, nhét nhét vào không gian chỉ của mình. Mối lại bĩu bĩu mấy cái: “Sớm biết thế ta sẽ không liều mình chịu chém giết.”

Mộc Hoàng vừa nghe nhất thời tức cũng không được, giận cũng không phải.

Cái miếng này nếu đầy đủ hết, toàn bộ đại lục đều phải run run cả người. Mà đến trước mặt Phong Vân lại thành một cái phế vật, thật sự là.....

Bất quá, nhìn thấy Phong Vân thu hồi nó, Mộc Hoàng cũng không có phản đối, dù sao cũng chỉ có một miếng, trước mắt cũng không làm gì được .

“Xong rồi, xong rồi .” Phong Vân sửa sang lại vạt áo một chút , bộ dáng vô cùng ủ rũ . Cửa nàng hơn hai mươi triệu tiền nợ a, khi nào thì mới có thể trả hết đây ?

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân ủ ủ rũ rũ , khóe miệng lại nhếch lên một cái, hần hiện tại tâm tình cũng không tệ lắm. Không nghĩ tới lưu lạc đến nơi đây, cứ nhiên còn có vận may này, không sai, không sai.

Tịch dương biến thiên hồng, bầu trời đầy một mảnh ánh sáng ngọc .

“Chết tiệt .” Mà ở bên kia, khi người áo xanh cùng Lưu Vân Báo vương đuổi đến nơi do Mộc Hoàng bố trí, biết được mình bị lừa thì khuôn mặt gần như biến sắc.

Cự nhiên đám đùa giỡn bọn họ, cự nhiên đám

“Hào, hào, ta thực muốn nhìn xem là ai dám ở trước mặt ta đối trắng thay đen .” Người áo xanh một tiếng rít gào, một tay hung hăng đâm xuống .

Nhất thời, chỉ thấy thanh quang chợt lóe, mặt đất bị mờ ra một đạo khác thường thật sâu . Mặt đất nứt toác không khác gì một đồ vật bị cây đao khảm thành hai nửa. Tay áo bào vung lên , người áo xanh sát khí tràn ngập che kín cả người , xoay người bước đi.

Thân ảnh màu xanh ở trên bầu trời hùng hục sát khí, khí thế bức trời.

Mà ở cách đó không xa, tại rừng rậm ma thú lại truyền đến tiếng rít gào điên cuồng cũng âm thanh chấn động mặt đất, đó là dấu hiệu báo Lưu Vân Báo vương đang trít lừa giặc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Đại lục truy nã (3)

Xa xa, Phong Vân cùng Mộc Hoàng đã đuổi theo đám người Lâm Quỳnh . Mà đám người Lâm Quỳnh sắc mặt xanh mét, hiển nhiên là do quá sợ hãi trận đánh nhau kinh thiên động địa khi này, nhìn mặt ai cũng như mất hết cả hồn vía. Lúc này khi thấy Phong Vân cùng Mộc Hoàng đi từ phía sau, mọi người tâm tình không khỏi cảm thấy bình tĩnh hơn .

Tất cả mọi người quay lại nhìn rừng rậm phía sau lưng . . . Rừng rậm rất nguy hiểm, bọn họ rời đi được quả là điều tuyệt vời.

Tịch dương chậm rãi trầm hạ tới chân trời , đêm, màu đen trở thành màu sắc chủ đạo.

Trận chiến đấu với hoàng kim thừa triều ở rừng rậm ma thú đã khiến cho thanh danh của Phong Vân được đám đệ tử truyền tụng khắp nơi. Mà đám đệ tử không chỉ là binh dân dân chúng, mà cũng chính là hoàng thân quốc thích của rất nhiều quốc gia .

Bởi vậy mà tin tức được truyền đi theo rất nhiều con đường , nó được lan ra từ đoàn người đi cùng Phong Vân , rồi cũng bắt đầu lan rộng ra các quốc gia láng giềng với vương quốc Lai Nhân .

Á Sắt công quốc, tại hoàng cung,

“Thật sao, tin tức là thật sao ?” Á Sắt quốc chủ vẻ mặt khiếp sợ nhìn mật sứ.

Mà Hách Liên vương công cùng đám người vương hậu đang ngồi cạnh hắn cũng là vẻ mặt vô cùng kinh ngạc .

“Đúng vậy, tin tức này đã truyền đi tới cả các đại quốc, Hách Liên tiểu thế tử quả thật năng lực xuất chúng, linh lực đã muốn đạt tới cấp bậc đại linh sư . Hơn nữa lại còn có dị hóa, khi ở trong rừng rậm ma thú đã cứu toàn bộ đệ tử năm ba của học viện Lai Nhân .” Mật sứ cũng không kiềm chế được sự kích động của mình.

Tiểu thế tử Hách Liên của bọn họ , từ trước đến nay ai cũng biết là ăn chơi trác táng, chỉ là tên sống phóng túng . Đặc biệt linh lực lại chẳng bằng ai. Mà hiện tại, chỉ tới học viện Lai Nhân gần hai tháng , trong giây lát liền lợi hại thành như vậy.

Này nếu không phải đúng là tin tức do đám đệ tử được cứu truyền ra, đúng là tin tức đã được xác thực thì bọn họ cơ hồ không dám tin tưởng.

Ông trời ơi, đây là chuyện thần tiên gì vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Đại lục truy nã (4)

“Vân Nhi cự nhiên lợi hại như thế ?” Á Sát vương hậu kinh ngạc quá mức, sắc mặt càng ngày càng hưng phấn.

“Ta quả nhiên không có nhìn lầm, đứa nhỏ Vân Nhi này thật hảo.”

Phong Vân càng mạnh, ngôi vị hoàng thái tử ở Á Sát công quốc này càng có phân, nàng lại càng có thể dựa vào.

“Hách Liên, con các ngươi che dấu thật lợi hại a.” Thấy Á Sát vương hậu hưng phấn, Á Sát quốc chủ chậm rãi nhìn về phía Hách Liên vương công trầm giọng nói.

Một người cho dù thiên phú có cao như thế nào, nhưng trong một hai tháng có thể vượt từ phế vật lên thiên tài thì đây là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Khả năng duy nhất chính là, hắn, Hách Liên Phong Vân đã sớm rất lợi hại. Mà hắn vẫn cất dấu mà thôi.

“Quốc chủ thứ tội, chúng ta cũng không biết a.” Hách Liên vương quốc nhất thời đứng dậy xin lỗi.

Thật sự, việc này ông hoàn toàn cũng không biết.

Á Sát quốc chủ nhìn Hách Liên vương công, hai người yên lặng đối diện, đều nhìn thấy trong mắt đối phương là sự kinh ngạc cùng mờ mịt không biết.

“Hào tiểu tử, hào tiểu tử a, cự nhiên giấu diếm chúng ta nhiều năm như vậy, tâm cơ này” Nửa ngày sau Á Sát quốc chủ thở dài một tiếng, giống như tán thưởng, lại giống như oán nói.

“Nếu thật sự là như thế, Á Sát công quốc này bốn quốc chủ giao cho hắn, cũng không tính phải thay đổi người nữa.”

Phong Vân có thể che dấu cùng kiềm chế chính mình như vậy... Chỉ có thể nói hắn tâm cơ đủ thâm trầm, ánh mắt biết tính toán lâu dài. Nếu thật sự là như vậy, vị trí Á Sát quốc chủ lưu cho hắn, về sau Á Sát vương quốc nhất định sẽ không bị hủy ở trong tay Phong Vân.

“Đa tạ quốc chủ.” Á Sát vương hậu vừa nghe lập tức vui vẻ, ý cười tràn đến tận đôi lông mày phượng, liền thay Phong Vân nói lời cảm tạ.

Này một câu, là lời quyết định người thừa kế cho Á Sát công quốc.

Hách Liên vương công nghe thấy lời nói nhưng đầu cúi xuống, không có trả lời. Hắn trong lòng tựa hồ có điểm hiểu được. Có lẽ, Phong Vân cũng không nguyện ý.

Bằng không, không cần che dấu.

“Bất quá, quốc chủ, hiện tại không phải thời điểm nói những lời này, Phong Vân đại lĩnh sư cấp bậc trước không nói đến, nhưng nếu thật sự có dị hỏa trong tay thì đại phiền toái rồi.” Hách Liên vương công trầm ngâm trong nháy mắt, sau đó trầm giọng nói.

Lời này vừa nói ra, Á Sát quốc chủ cũng nhíu mày.

Dị hỏa, có thể nháy mắt thiêu hủy mọi thứ, ba cấp linh vương lâm vào bên trong hoàng kim thủ triều đều sống không được, vậy mà nhờ có Phong Vân... dị hỏa này đúng là bảo bối.

Mà nếu thật sự là hảo bảo bối, kia Phong Vân đại lĩnh sư cấp bậc sẽ không đủ.

Phải biết rằng thất phu vô tội, không làm gì vẫn chết. Thiên hạ này, giết người đoạt bảo chuyện tình ừn ừn không thiếu.

“Lập tức truyền lời cấp Phong Vân, trước không cần hỏi Á Sát cùng Lai Nhân, lập tức ẩn ẩn, không được lộ ra tung tích gì. Ra ngoài tìm cấp bậc thất cấp linh tông hoặc là tìm cường hãn nhân có thể hoàn toàn bảo hộ để hắn dựa vào, tuyệt đối không cần xuất hiện.” Á Sát quốc chủ trầm ổn ra mệnh lệnh để cho người ta truyền đi.

Hết thấy, vì sự an toàn của Phong Vân.

Gió vẫn không ngừng thổi, mọi việc đang biến hóa không ngừng được.

Mà đồng thời tại học viện Lai Nhân ,

“Phong Vân lúc này đây lại gặp phiền toái rồi .” Hiệu trưởng Mạc Nhan nhìn Hùng Mộc thờ dài một tiếng.

Hùng Mộc lắc đầu:*“Quá lộ liễu, cô phụ tâm ý của chúng ta .”*

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Đại lục truy nã (5)

Ngày đó,khi thất tầng ảo ảnh tháp kia bị phá hủy,hắn cùng Mạc Nhan đều là linh vương thất cấp , như thế nào lại không có khả năng nhìn ra ở bên trong là miêu nị,không nhìn ra được lai lịch của sư tử kia.

Nhưng bọn họ đã không nói ra , ngược lại sau khi Phong Vân vượt qua được thất tầng ảo ảnh tháp đó thì bắt Phong Vân phải bồi hoàn thiệt hại.Bọn họ tưởng như thế có thể ngăn chặn mũi nhọn của Phong Vân , làm cho Phong Vân có thể trầm ổn hơn, cứ thế vô thanh vô thức mà tu luyện cho tốt, tranh thủ thời gian không có thế lực nào ràng buộc , để đạt tới cấp bậc cao hơn.

Mà hiển nhiên tại khởi điểm đó, năng lực của Phong Vân không được tốt cho lắm.

Nhưng lúc này đây, trước mặt nhiều đệ tử như vậy , Phong Vân lại phô trương ra hết tất thấy,như vậy che dấu cũng chẳng còn tác dụng gì.Hiện tại bọn họ có muốn che giấu thiên phú cùng năng lực của Phong Vân,thì cũng đành bất lực rồi .

Bây giờ , tầm mắt của các quốc gia lân cận đều tập trung tất cả vào Phong Vân .

Bọn họ cơ hồ đều nghĩ rằng, chỉ cần Phong Vân đến.Các thế lực lớn đều muốn một là mượn sức, hai chính là hủy diệt.Không chiếm được liền hủy diệt, cường nhân mà không thể kiểm soát được , cũng như không biết sẽ rơi vào tay ai thì tiêu diệt là tốt nhất.

“Thông tri cho Lâm Quỳnh, làm cho hắn hảo hảo an trí Phong Vân một chút , đứa nhỏ có tiềm lực như vậy , ta không muốn sẽ bị hủy đi như vậy.” Mạc Nhan nhìn lên bầu trời, âm thầm nói.

“Hào .”

Gió đêm lạnh lẽo, ngọn cây sần sật rung động.

Mà lúc này tại ngoại thành kinh đô ,Phong Vân hiển nhiên còn chưa biết mọi thứ đang biến hóa một cách nhanh chóng.

Ánh sáng mặt trời tỏa ra, lung linh cả một vùng.

“Rốt cục đến thành Phi Điều.” Cọ xát hơn nửa tháng,từ khu rừng rậm lớn nhất cuối cùng Phong Vân đã đến được kinh thành – Phi Điều thành.

Từ nơi này, mới bắt đầu tiến vào Lai Nhân phồn hoa.

“Hôm nay rốt cục cũng được một giấc ngủ ngon rồi .”

“Tâm rốt cục cũng được bình tĩnh trở lại .”

“Đúng vậy, chúng ta cũng là.....”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Đại lục truy nã (6)

Sau khi ra khỏi khu rừng rậm nhiều ma thú kia, các thế gia nhà quyền quý thì lập tức tìm đến những nơi có hoàng thân quốc thích mà chữa trị vết thương, chỉ còn lại những đệ tử con nhà bình dân, tóc đều đã húi cua hết cả, lúc này một đám rớt cục mới giãn ra .

“Đi, đi, đi, vào thành.” Phong Dương vung cánh tay hướng về phía cổng thành đi tới, phía sau một đám đệ tử lập tức đuổi kịp.

“Phong Vân, dọc đường chắc người đã rất mệt rồi, đi, tìm một quán trọ, tỷ tỷ giúp người nghỉ ngơi cho tốt.” Phong Vũ lôi kéo Phong Vân, vẻ mặt tươi cười.

Đệ đệ của nàng rất có bản lĩnh, nàng thật sự là cao hứng.

“Mộc Mộc, đi thôi, Mộc……” Dọc đường đi Phong Vân bị nụ cười sáng lạn của nhị tỷ dọa cho sợ hãi, vừa nghe lời ấy, lập tức lấy Mộc Hoàng làm bình phong.

Tuy nhiên không thấy Mộc hoàng cử động hay có biểu hiện gì cả, chỉ thấy Mộc Hoàng đứng ở phía dưới cổng thành, chăm chú nhìn cái gì đó.

“Nhìn cái gì thế?” Phong Vân vừa thấy lập tức chạy tới tránh xa vị tỷ tỷ đang đeo bám mình từ nãy tới giờ.

Lâm Quỳnh một bên đứng xem lắc đầu bật cười, Phong Vân này.

Tới trước mặt Mộc Hoàng, Phong Vân liếc mắt một cái ở phía trên cổng thành dán cái gì đó, chỉ cảm thấy trong đầu có một tiếng nổ lớn.

Thứ dán trên cổng thành chính là lệnh truy nã.

Mặt trên họa một bóng dáng mơ hồ, từng câu từng chữ nói không thực rõ ràng cho lắm.

Là nam tử hệ cỏ cây, tuổi trên hai mươi, đã trộm bảo vật thánh linh trong cung phượng hoàng của thành chủ, do đó truy nã toàn bộ khắp nước, nếu ai biết tin tức mà bẩm báo, sẽ được thưởng vạn lượng.

Tấm giấy kia vẽ rất mơ hồ, bất quá Phong Vân lại thấy rất quen thuộc.

Đây không phải…… không phải chính là bóng dáng của nàng sao?!

Lại còn ghi chú rõ là hệ cỏ cây… Cái này càng không phải nói…

Cái..Cái gì thế này? Toàn bộ đại lục truy nã nàng? Ai lại có thể lực lớn như thế này?

Nàng đắc tội với ai đây?

“Thánh linh cung Phượng Hoàng thành……” Phong Vân nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng quét mắt khắp nơi, sau đó thân thủ bất động nép sát bên người Mộc Hoàng.

Nàng không đắc tội với ai, duy nhất chỉ có gây thù hằn với… khả năng chính là kẻ áo xanh kia.

Mộc Hoàng tên vương bát đản này, cư nhiên không nói cho nàng kẻ áo xanh đó chính là chủ nhân của thánh linh cung của thành Phượng Hoàng……

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Đại lục truy nã (7)

Bây giờ thì hay rồi nha, nàng đã có vinh hạnh bị truy nã toàn lục địa rồi. Mộc Hoàng.. giữ giữ..Hắn đúng là kẻ giết người không dao má.

Mộc Hoàng bị Phong Vân nhéo ở bên hông cơ hồ da thịt đều đã bị chỗ xanh chỗ tím, rớt cục cũng phải trút bỏ khuôn mặt lãnh khốc, không thể không vươn tay ra hung hăng nắm lấy bàn tay đang làm loạn của Phong Vân.

“Người mẹ nó dám tìm chuyện tốt cho ta.” Phong Vân đề thấp thanh âm ở bên tai Mộc Hoàng quát nhẹ.

Một quả, chỉ vì cái bản vẽ không nguyên vẹn, lại thu được một kết quả tốt như vậy.

Mộc Hoàng thanh sắc bất động túm chặt tay Phong Vân, không trả lời.

Toàn bộ đại lục truy nã, hành động đúng là mau lẹ, cũng thật là kiêu ngạo.

“*Đây là truy nã người nào a?*” Một bên Phong Vũ xem kịch vui, cũng cùng Lâm Quỳnh chạy lại xem thử.

“*Di, còn không có gặp qua, lệnh truy nã này thực quá mơ hồ rồi, làm sao tìm được kẻ đó đây?*” Phong Vũ có điểm kinh ngạc về cái lệnh truy nã mơ hồ này.

“*Hệ cô cô hệ vốn đã có rất nhiều rồi, haizz, như vậy xem ra rất khó tìm.*” Người qua đường đứng bên cạnh xem náo nhiệt cũng góp một câu.

Phong Vũ ngẫm lại gật gật đầu: “*Xem ra*”

Còn chưa nói xong, Lâm Quỳnh đứng phía sau đột nhiên sát lại chỗ Phong Vũ, đồng thời mỉm cười nói: “*Vào thành, xem còn phải cọ xát cái gì nữa không, bọn họ bị truy nã đâu có ảnh hưởng đến chúng ta.*”

Vừa nói vừa túm Phong Vũ qua chỗ Phong Vân, hướng vào trong thành.

Lệnh truy nã kia không rõ ràng cho lắm, nhưng là hẳn cảm thấy chuyện này cùng Phong Vân có quan hệ.

Phong Vân bị Lâm Quỳnh túm lấy, cũng không ăm ỉ với Mộc Hoàng nữa, chỉ hung hăng túm lấy Mộc Hoàng, ánh mắt kia.....

Ánh mặt trời lóe ra, bầu trời thật trong xanh, cao vời vợi.

Tiến vào thành, từ sớm đã có đội mật thám ẩn nấp chờ đợi đội ngũ của Phong Vân để bắt bả.

Trong quán trọ.

“*Chết tiệt, ta đã nói không thể cứu không thể cứu, hiện tại nhìn xem quả thực cấp cho mình một cái rắc rối, con mẹ nó.*”

Mật thám của Hách Liên vương công tại Á Sát công quốc đem những lời nhắn nhủ của ông bắt bả cho bọn họ làm Phong Vũ cơ hồ nhảy dựng lên, về mặt vô cùng phẫn nộ.

Sớm biết như vậy thì sẽ không cứu những đệ tử này.

Hiện tại tốt lắm, cứu bọn họ, ngược lại đã làm hỏng chuyện của Phong Vân, ngay cả quay trở về Á Sát cùng Lai Nhân đều thành vấn đề lớn.

Khác với vẻ kích động của tỷ tỷ nhà mình, Phong Vân vẫn thực trầm ổn.

Tình huống này, tại thời điểm hành động nàng cũng đã nghĩ đến.

Đệ tử trong lúc đó có lẽ trong tâm tư không quá coi trọng, chính là đám hoàng tộc phía sau tâm tư còn lớn hơn.

Nhưng chẳng lẽ thấy chết lại không cứu? Làm người mà như thế thì quả thật là rất đáng giận nha ~ Cái vấn đề khiến nàng đau đầu đầu lúc này không phải việc đó, mà lại chính là Mộc Hoàng, hẳn cấp cho nàng một chức danh mới, bị toàn bộ đại lục truy nã.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Đại lục truy nã (8)

Việc này so với việc con con kia, thật sự là ngọn lửa nhỏ đầu cùng trời đất.

“*Xem ra các người cũng thu được không ít tin tức.*” Sự phẫn nộ của Phong Vũ cũng đã giảm xuống, ngoài cửa Lâm Quỳnh, Dương Vũ, Phong Dương, đột nhiên đồng loạt đi đến.

“*Các người cũng biết?*” Phong Vũ cũng không nghĩ phải giấu diếm.

“*Hiệu trưởng tiện thể cũng đưa tin qua đây.*” Lâm Quỳnh mặt mày nhăn lại.

“*Các người thử nói xem?*” Phong Vũ nghiêng răng nghiêng lợi.

“*Với tình hình này ứng phó là rất khó, ta cảm thấy lệnh truy nã ở cổng thành kia có vấn đề.*” Phong Dương nhìn thoáng qua Phong Vân.

Phong Vân kinh ngạc , lòng mày nhanh chóng nhả lại,nhưng vẫn không hé răng.

Phong Vũ theo ánh mắt của Phong Dương, thấy vậy thân thể trong nháy mắt ngồi thẳng lên, nhủ mày đề thấp thanh âm nói: “*Người có ý tứ gì?*”

“*Người không nhớ đến những thứ nhìn thấy ở vách núi màu trắng hôm nọ sao?*” Phong Vũ còn chưa kịp nói,Dương Vụ đã lạnh lùng mở miệng.

Thanh âm thực trầm, thực kiên định.

Lâm Quỳnh cũng đang đứng ở bên cạnh hắn, tuy không có nói chuyện, nhưng ánh mắt đồng dạng chỉ nhìn về phía Phong Vân.

Bọn họ cần biết rốt cuộc có phải hay không,như vậy mới có thể tìm ra đối sách để ứng phó cho tốt.

“*Người.....*” Phong Vũ nháy mắt ước chừng như nuốt phải một ngụm lãnh khí, gắt gao nhìn chằm chằm Phong Vân.

Phong Vân không nghĩ tới ba người này lại sâu sắc như vậy, lúc này đã tỏ ra bộ dáng như thế, có vẻ như không muốn nàng che giấu ,nhưng nàng muốn xem bọn họ ba người định làm cái gì.

“*Phải biết rằng đó là vô dụng, ta cũng không đi.*” Phong Vân chép chép miệng.

Thân thủ sờ sờ hoàng kim sư tử vẫn ngủ trên vai của nàng, cái đầu khê gật.Hoàng kim sư tử bị quấy rầy bừng tỉnh, lập tức trừng mắt nhìn Phong Vân liếc mắt một cái.

“*Người.....*” Phong Vũ nhất thời bị tức đến hộc máu.

Người này cư nhiên thật sự là to gan lớn mật, dám đi trộm bảo bối kia.

Mà Lâm Quỳnh chỉ nhìn ba người đang trao đổi ánh mắt phía trước, mắt khê quét qua một lượt.

“*Người lần này đụng phải người không dễ chọc rồi a.*” Lâm Quỳnh thờ dãi một hơi.

“*Hiệu trưởng bảo ta giúp người che giấu, đương nhiên đó là việc phải làm, ta có thể giúp người, nhưng ta không biết là còn có việc này, ta thật không dám nói trước điều gì.*”

Thân phận của Lâm Quỳnh chính là đại hoàng tử của Lai Nhân, về sau vương vị sẽ do người này thừa kế, phải bảo vệ một người,đối với đại hoàng tử của Lai Nhân mà nói, không phải quá khó khăn.

Nhưng nếu đối mặt với thánh linh cung.....

“*Rời khỏi nơi này đi , càng xa càng tốt.*” Dương Vụ đột nhiên chen vào nói tiếp.

Lệnh truy nã này tuy rằng là truy nã toàn bộ đại lục, nhưng nó do Phượng Hoàng thành phát ra , cấp bậc không đủ cường thế tuyệt đối .

Chỉ cần rời xa quần hạt của Phượng Hoàng thành, như vậy tương đối là an toàn .

“*Ta cũng có ý tứ này.*” Lâm Quỳnh gật gật đầu.

Phong Vân mặc dù có hoàng kim sư tử, nhưng một người làm sao có thể chống cự lại hàng vạn người.

Thánh linh cung, cũng không phải chỉ có một ,hai người.

Thế lực kia một cái Á Sát phủ phục dưới chân nó cũng không đủ tư cách, tuy rằng chỉ là một cái Phượng Hoàng thành, nhưng cũng có thể che cả bầu trời.

Huống chi Phong Vân cũng không phải một người,phía sau hắn còn có Á Sát công quốc, còn có Hách Liên vương công phủ.

Hắn, không thể siêu thoát.

Bọn họ ba người cũng là cộng lại một phen, mới quyết định .

“*Phong Vân, người hãy cầm lấy cái này, nếu gặp phải vấn đề gì hãy mang đến Phong gia bán đấu giá, nhìn thấy thứ này của ta, bọn họ sẽ toàn lực giúp đỡ người.*” Phong Dương lắc đầu, đưa cho Phong Vân một khối lệnh bài làm bằng phi thúy .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Đại lục truy nã (9)

“Thiệt phiền của ta người cũng cảm đi, khi gặp nguy hiểm lấy một mạng đổi một mạng.” Dương Vụ thanh âm thực trầm.

“Các người.....”

“Không cần nhiều lời, nếu không chỉ sợ các thế lực kia đến chỉ sợ sẽ không kịp.” Phong Vũ lời nói còn chưa xuất khẩu, Lâm Quỳnh liền lắc lắc tay.

“Ta an bài một hồi hỗn loạn, các người hai người thừa dịp rối loạn ly khai, không được để lại dấu vết, nhớ kỹ nhất định phải an toàn, nhớ truyền tin trở về.” Lâm Quỳnh làm việc thực quyết đoán.

Lúc này phải phải nhanh, nếu không tất cả các thế lực ngằm cùng tới đây, như vậy việc thoát thân sẽ càng khó khăn hơn.

Phong Vân không thể tưởng được Lâm Quỳnh bọn họ đều đã suy nghĩ chu đáo cho nàng như thế.

Nàng quyết định thật nhanh, cực sáng khoái nói: “Hào.”

Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, có ngày sẽ hồi báo.

“Đi thôi.” Dương Vụ, Phong Dương liền đi ra trước.

“Tỷ, chiều cổ tốt chính mình cùng toàn gia, ta tuyệt đối sẽ không có việc gì, các người yên tâm.” Phong Vân hướng về phía Phong Vũ một nụ cười sáng lạn, xoay người cầm lấy tay Mộc Hoàng chạy lấy người.

Phong Vũ muốn đuổi theo, nhưng bị Lâm Quỳnh một phen giữ nàng lại.

Nơi này, cần bọn họ vì Phong Vân dọn sạch dấu vết.

Phong Vũ thấy vậy tay chỉ có thể nắm chặt thành quyền, trông theo Phong Vân cùng Mộc Hoàng cái trang giả dạng xa xa rồi đi.

Trong lòng cùng trong mắt nàng tất cả đều là lửa giận. Lần này đệ đệ của nàng bị khi dễ không thể về nhà, là nàng quá yếu không thể bảo hộ tốt cho hắn.

Nàng phải dưỡng sức, nàng nhất định phải mạnh hơn hiện tại, nàng tuyệt đối không thể làm cho đệ đệ cùng người nhà của nàng, bị thương tổn.

Gió đã nổi lên, nhẹ nhẹ lượn lờ lên trời.

Phi Điều thành trong nháy mắt hỗn loạn, chờ hỗn loạn bình ổn, Phong Vân cùng Mộc Hoàng đã rời xa tầm mắt của mọi người, không còn lưu lại chút dấu vết gì tại Phi Điều thành.

“Đi chỗ đó?” Mộc Hoàng đứng ở ngoài thành, điềm đàm nói một câu với Phong Vân.

Phong Vân mắt nhìn Phi Điều thành đã ở phía xa xa, hai môi mím chặt, trừng mắt nhìn Mộc Hoàng liếc mắt một cái, xoay người liền nhắm hướng đông bắc mà đi.

“Phượng hướng kia mới là Phượng Hoàng thành chứ ~.” Mộc Hoàng bói móc thiếu sót.

“Đúng, lão tử phải đi Phượng Hoàng thành, thánh linh cung cái gì đó, ta muốn nhìn xem hắn có bao nhiêu lợi hại.”

Thánh linh cung của Phượng Hoàng thành dám đưa ra lệnh truy nã toàn đại lục.

Hừ, bị truy nã tại sao lại nhất định phải cụp đuôi chạy?

Không, chủ nhân của Phượng Hoàng thành truy nã ta chứ gì, hảo, lão tử đi Phượng Hoàng thành, ta xem người có thể hay không bắt lấy ta.

Mộc Hoàng thấy vậy, vẻ mặt vốn lãnh khốc nhưng nháy mắt hiện lên một chút thương thức cùng ý cười.

Nơi nào nguy hiểm nhất cũng chính là an toàn nhất.

Phượng Hoàng thành là đầm rồng hang hổ, tốt lắm, bọn họ sẽ xông vào một lần.

“Hào.” Mộc Hoàng cười lớn đuổi kịp.

“Khả lắm, ta nghĩ nếu ngươi là ta chắc ngươi cũng sẽ không dễ yên như vậy.....”

Tiếng gió thổi, bóng dáng hùng hùng hổ hổ của hai người hướng về phía Phụng Hoàng thành mà đi .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Đại lục truy nã (10)

Phụng Hoàng Thành, đó là nơi như thế nào ?

Phụng Hoàng Thành đứng sừng sững ở nơi kia chính là một tòa thành trì, nó không phải là một vương quốc. Nhưng chỉ là một tòa Phụng Hoàng thành, lại trấn áp được cả hoàng đế của đế quốc Thiên Khung cùng toàn bộ những vương quốc, công quốc liên tiếp ở địa giới đông bắc này.

Nếu theo Phong Vân giải thích một cách đơn giản thì Á Sát công quốc tương đương với một thị trấn. Lai Nhân vương quốc tương đương với một thành thị. Không ít công quốc cùng vương quốc cấu thành một tỉnh. Mà Phụng Hoàng thành chính là chỗ chỉ đạo tối cao , nó có thể chỉ đạo cấp tỉnh , rồi truyền xuống cấp thành thị . Nói một cách dễ hiểu thì chính là như vậy.

Còn về phần vị thành chủ của thánh linh cung Phụng Hoàng, như đã trình bày ở trên thì chính là người có cấp bậc cao , là người có thể chỉ đạo cả một tỉnh như thế thì khó trách sao hẳn lại kiêu ngạo đến vậy .

Phụng Hoàng thành, tọa lạc tại địa giới đông bắc của Thiên Khung quốc. Nơi này quả thật rất có khí thế , chỉ cần nhìn tường thành cao hơn ngàn thước , cùng tường thành dày đến mấy chục thước kia cũng khiến cho người người phải choáng váng. Mà nơi đây Thành thị phi thường phát đạt, người tới người lui buôn bán trao đổi vô cùng nhộn nhịp, có thể nói Lai Nhân muốn so cũng không tới , lại càng không nói đến công quốc Á Sát .

Đầu đường, ngựa xe như nước, áo quần như nêm , có thể thấy được những cỗ xe ngựa cao cấp , mà người ngồi trong xe thì thân phận đương nhiên là cấp bậc cao thủ, làm cho người ta không khỏi sợ hãi.

Thường thường một thân ảnh vút qua , có thể là đại linh sư cấp bậc đã ngoài cao thủ.

Bên đường một người bán da thú thú cốt gì đó liền có thể là cấp bậc linh tông .

Tùy tiện một chiếc xe ngựa lại đây , miếng bọc xe ngựa cũng có thể thẳng được xe ngựa của quốc chủ Á sát công quốc.

Nói như vậy cũng đủ hiểu nơi đây có đủ phú quý cùng cường thế, khiến cho Phong Vân không khỏi giật mình một phen.

“Quả nhiên, dọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường.” Phong Vân chấp hai tay sau lưng, thân nhiên tiêu sái đi lại ở đầu đường Phụng Hoàng thành .

Trong suy nghĩ của mình, nàng thực sự muốn yên lặng ở công quốc Á Sát cả cuộc đời. Bất quá, nếu có thể đi đây đi đó, nhìn thấy ai cũng cảm thấy quen mặt cũng không tệ lắm, coi như một chuyến đi du ngoạn trong thiên hạ.

Mộc Hoàng nghe Phong Vân nói như thế, thân nhiên cười nhạt một tiếng: “Vẫn có nhiều nơi hơn thế này . ”

Phong Vân nghe vậy thì trừng mắt nhìn Mộc Hoàng , lườm một cái: “Vâng, ngươi biết nhiều , ngươi nói thử ta nghe xem nào. Hừ”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Đại lục truy nã (11)

Ta biết hẳn lai lịch đại, biết hẳn chắc chắn đã quen mặt với những nân vật cỡ đại. Bất quá mong hẳn đừng có khoe khoang ra ngoài, đặc biệt là ở trước mặt nàng. Hừ, có giỏi đi đến ngàn năm sau đi, nàng đồ hẳn có thể phát biểu là toàn những thứ quen mặt .

Mộc Hoàng nghe vậy thì lòng như rụng mảy, không thềm mở miệng nữa.

Phong Vân này là gan càng lúc càng lớn , cư nhiên dám cùng hắn tranh luận.Nàng không phải đang mang thân phận tội phạm bị truy nã sao ..Mà thôi, không thềm chấp.

Lang thang đi dạo, Phong Vân một thân nhàn nhã cùng Mộc Hoàng chậm rãi lác lác trong Phụng Hoàng thành , hai cái tư thái đó có đánh chết cũng chẳng có ai dám bảo là tội phạm bị truy nã đang đi đến đồn địch. Mà chắc chắn ai cũng nghĩ bọn hắn chỉ là những vị đệ tử quý tộc đến nơi đây du lãm ngắm cảnh mà thôi.

Nhưng phong cảnh nơi Phụng Hoàng này quả thật rất đẹp, ngã tư cùng hai bên đường đều đầy những cửa hàng, không chỗ nào là không đặc sắc, kim bích huy hoàng cả.

Phong Vân chắc chắn tán thưởng mấy tiếng mỗi khi đi qua một gian lại một gian .

“*Người không đi vào sao ?*” Thấy Phong Vân đi qua nơi bán đấu giá của Phong gia mà không ghé vào, Mộc Hoàng hơi hơi nghiêng đầu nhìn Phong Vân.

Phong Vân liếc mắt nhìn thoáng qua nơi bán đấu giá kia , cười cười:“*Cần gì phải tạo thêm phiền toái cho người khác, cũng như cấp thêm phiền toái cho chính mình .*”

Nếu đối phương là người mà Phong gia Phong Dương bọn họ không dám đối kháng thì nàng hôm nay lựa chọn tiến vào nơi này, cho dù được Phong gia giúp đỡ,nhưng rồi ngày qua ngày cũng có khả năng sẽ bị lộ tung tích từ nơi này. Rồi sự việc sẽ đi tới đâu đây ? Nàng không muốn bức bạn tốt phải bán đứng mình . Chuyện như vậy, nàng căn bản sẽ ngăn chặn ngay từ đầu.

Mộc Hoàng nghe vậy, hai tay ôm ngực không nói gì nữa, bắt quá trong ánh mắt hiện lên một tia vừa lòng.

Này cùng hắn có suy nghĩ giống nhau, việc này phải suy nghĩ thật cẩn thận mới được , muốn thành đại sự thì tâm tư phải linh hoạt , mà phải biết dựa vào chính bản thân mình.

“*Xin hỏi đường đến thánh linh cung đi như thế nào? Hoặc là xin nói cho ta biết đường đến phủ thành chủ cũng được .*” Trong khi Mộc Hoàng vẫn còn đang vừa lòng, thì Phong Vân đột nhiên giữ chặt lấy một lão nhân, tươi cười đầy mặt hỏi thăm .

“*Tiểu tử muốn tiến thánh linh cung?*” Lão nhân kia nhìn nhìn đánh giá Phong Vân một chút .

“*Đúng vậy, thỉnh lão nhân gia chỉ hộ bọn ta .*” Phong Vân cười tủm tỉm .

Lão nhân nghe vậy ha ha nở nụ cười, thực không xem trọng Phong Vân nói:“*Tiểu tử, ta xem ngươi trái phải nhiều nhất cũng chỉ là cấp bậc đại linh sư , vậy mà lại có gan tiến thánh linh cung a, không ổn đâu.Nếu muốn tiến vào thánh , người còn kém xa a, ha ha.*”

“*A.....*” Phong Vân nghe xong như bị chấn động, há to miệng, vẻ mặt thất vọng.Trong lòng lại thật sự rất kinh ngạc.Chỉ là một lão gia tùy tay túm lại ở đường cái mà có thể nhìn thấu cấp bậc của nàng , xem ra Phụng Hoàng thành này quả thật là nơi tàng long ngọa hổ a.

Nhưng khi lão nhân kia thấy vẻ mặt thất vọng của Phong Vân thì lập tức vừa cười vừa nói: “*Được rồi , tiểu tử ngươi đi bên kia, ở cuối kia có một tòa cung điện màu vàng , đó chính là thánh linh cung, ngươi muốn thì cứ đi thử xem vận khí , nói không chừng có thể đi vào được.*”

Dứt lời, lão nhân cười ha ha tiêu sái bước đi , hiển nhiên cũng không cho rằng Phong Vân có thể đi vào.

Chờ lão nhân kia đi xa, Mộc Hoàng vẫn đứng ở bên người Phong Vân này giờ , nhìn Phong Vân biểu tình như đang cố kiềm chế, hơi hơi nhíu đầu lông mày nói:“*Ngươi muốn đi thánh linh cung phân đàn ?*”

Thánh linh cung là nơi tự thoát ly khỏi lão hoàng đế Thiên Khung, tự vận hành . Nơi này phần đông đều là cao thủ của thánh linh cung , cơ hồ có thể cùng hoàng đế địa vị ngang nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Đại lục truy nã (12)

Mà thành chủ của Phụng Hoàng thành này cũng chính là một trong những người phụ trách thánh linh cung , mà Phụng Hoàng thành này cũng là phân đàn của thánh linh cung.

“Không vào hang, cộp, làm sao bắt được cộp con.” Phong Vân một lời nói xuống đầy khí thế, trong mắt cũng đầy hưng trí lóe qua, chút ít thất vọng ban này giờ biến mất không còn tung tích nữa.

Tên Phượng Hoàng thành chủ chết tiết kia dám truy nã nàng, vậy thì nàng sẽ cho hắn nếm mùi thất bại, hừ.

“Lá gan không nhỏ.” Mộc Hoàng hai tay ôm ngực.

“Cám ơn, người cũng không phải là lần đầu tiên khen ta như vậy.” Phong Vân thực khiêm tốn.

“Người không có tư cách theo chân khiêu khích bọn họ đâu.” Đúng lúc này, hoàng kim sư tử vẫn ngồi trên vai Phong Vân đột nhiên lạnh lùng mở miệng, thanh âm rất nhỏ, như chỉ để cho hai người Phong Vân cùng Mộc Hoàng nghe thấy.

Phong Vân nghe vậy thân thủ túm lấy hoàng kim sư tử, trừng to hai mắt nhìn hoàng kim sư tử, cười tà ác nói: “Con mắt nào của người thấy ta muốn đi khiêu khích?”

Khiêu khích? Không, không, nàng vốn là nhược tiểu nhân như thế này sao dám đi khiêu khích chứ?

Nàng đây là đi tị nạn, tị nạn a, biết không.

Hoàng kim sư tử trắng mắt liếc Phong Vân một cái, lãnh khốc nói: “Muốn chết thì đi một mình đi.” Dứt lời, lại nhắm mắt lần nữa, khinh không thèm để ý tới Phong Vân nữa.

Phong Vân thấy vậy liền kéo kéo cái đuôi của hoàng kim sư tử, nhưng hoàng kim sư tử chẳng thèm để ý tới nàng.

“Nó nói đúng đấy.” Mộc Hoàng một bên nhìn, chậm rãi bỏ đá xuống giếng.

“Mộc Mộc.” Phong Vân nhướn mày, Mộc Hoàng phía sau cấp nàng lời này, có ý tứ gì?

Hoàng kim sư tử có thể không hiểu, Mộc Hoàng hẳn không đến mức nhìn không ra được đi.

Nơi đó, mới chính là địa phương an toàn nhất.

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân nhướn mày, trầm giọng nói: “Ý tưởng thì đúng là như thế, nơi này là là chỗ tốt nhất, bất quá năng lực của người, quả thật còn kém lắm.”

Phong Vân nghe lời này, đã có ít nhiều hiểu được ý tứ của Mộc Hoàng.

Đến Phượng Hoàng thành thì đúng rồi, nhưng đi thánh linh cung hoặc là phủ thành chủ, vậy thì sai lầm rồi.

“Ta không cảm thấy như vậy, ta…….”

“Khách nhân đến ăn cơm hay là ở trọ a?” Phong Vân đang nói dở thì cách đó không xa đột nhiên có người đi đến, vẻ mặt tươi cười, sắc mặt niềm nở.

Phong Vân cùng Mộc Hoàng vẫn đang cúi đầu, ngẩng đầu vừa thấy.

Nguyên lai hai người đã lơ đãng đi tới trước cửa một lữ điếm trong Phượng Hoàng thành.

“Ăn cơm.”

“Trọ.”

Phong Vân cùng Mộc Hoàng nhất tề mở miệng, làm cho tên tiểu nhị nhất thời sững sốt, này thì biết nghe ai.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Đại lục truy nã (13)

“Người không có tiền.” Mộc Hoàng thân nhiên nhìn Phong Vân liếc mắt một cái, không hề nề tình lưu lại cho Phong Vân chút mặt mũi nào.

Phong Vân có thể là người tài phú thật, nhưng hiện nay trên tay một kim tệ cũng chẳng có.

Phong Vân, nghẹn khuất .

“Ha ha, thỉnh vào bên trong , thỉnh vào bên trong .” Kia tiểu nhị lập tức tươi cười, đi trước dẫn đường.

Mộc Hoàng lập tức túm lấy Phong Vân, lôi kéo đi vào bên trong lữ điếm.

Thôi thì dù sao cũng cần có chỗ trú ngụ , rồi mới có thể tính tiếp được .

Lữ điếm này không lớn, nhưng cũng không nhỏ.

Lúc này lại đứng vào giờ ăn cơm,nên quan khách ăn cơm uống rượu thực không ít.Khi Phong Vân tiến vào lữ điếm, liền cảm giác giống như đi vào chợ, nơi nơi đều tràn ngập thanh âm đàm thoại.

Trong điếm có vị nam tử cao lớn thô kệch buru hăn, cũng có vị phụ nhân xinh đẹp đáng người nóng bỏng một thân lụa mỏng , cũng có dân chúng bình thường , lại càng không thiếu các vị cao thủ.Bọn họ đều thoải mái mồm to uống rượu, mồm to ăn thịt, vạn phần hào khí sáng khoái.

Tiểu nhị ở bên trong lui tới xuyên qua, vô cùng náo nhiệt.

Phong Vân một mặt đi theo tiểu nhị đến gian phòng trọ, một mặt hơi hơi cong lên khoe miệng.Nàng rất thích cái không khí náo nhiệt ồn ào này.

“Xin cho qua , xin cho qua .” Ở nơi cầu thang có bóng dáng một người đang nghiêng ngả lao đảo đi đến, tuổi còn rất trẻ, nhìn qua có vẻ là hán đã uống không ít rượu .

Đằng sau lập tức có một người vội vàng đi tới đỡ hán.

“Ta không có say, ta còn muốn uống.” Nam tử phía trước vung tay, dưới chân loạng choạng bước đi, rầm một tiếng như muốn đi ôm hun cầu thang thắm thiết.

“Uy, người cẩn thận một chút a.” Người phía sau nhất thời cảm thấy bất lực, liền tiến lên, xông về phía trước chiều cổ .

Mà Mộc Hoàng đang đi lên lầu, thấy sự tình như vậy thì trực tiếp né qua một bên, căn bản là không có ý tứ muốn phụ giúp gì hết. Nhưng Phong Vân thấy vậy, theo bản năng thân thủ giúp đỡ vị nam tử như muốn lăn xuống cầu thang này một phen .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Đại lục truy nã (14)

Một tay đỡ lấy người, mà vị bằng hữu phía sau của người nọ cũng cùng lúc bắt được hán, cùng Phong Vân nâng người nọ lên .Mà vị bằng hữu kia vừa tiếp xúc với tay Phong Vân , nhảy mất ánh mắt có chút ngưng đọng.

“Ta không uống rượu.” Uống rượu nhân lại đại nháo.

Người phía sau hán thấy vậy lập tức gắt gao ôm lấy , một bên hướng Phong Vân gật đầu cười nói*“Đa tạ , đa tạ .”* Một bên mang theo người này đi xuống dưới:*“Thật sự là không chịu nổi nữa, một chút tửu lượng đều không có.”*

Phong Vân thấy vậy liền đường, không nói gì, chỉ hướng về phía trước.Giúp đỡ người khác trong lúc đó chỉ là việc rất nhỏ mà thôi.

Nhưng mà ngay sau khi thân hình nàng đi lên thang lầu biến mất ,thì vị bằng hữu nâng nam tử say rượu kia liền mạnh mẽ đem người say rượu ném đi , xoay người liền chạy tới phương hướng phủ thành chủ Phượng Hoàng thành .

Pủ thành chủ Phượng Hoàng thành là do hắc đồ thạch kiến tạo mà thành, từ xa nhìn lại rất có bộ dáng của Phượng Hoàng giương cánh phi vạn dặm , vô cùng đại khí cùng uy nghiêm.

“Thành chủ, có nhân báo gấp nam tử hệ cỏ cây ,khoảng hơn hai mươi tuổi, cùng người trên lệnh truy nã tương tự.” Bên trong phủ thành chủ , lúc này có vị quân gia trung niên trầm giọng hướng về phía người áo xanh báo cáo.

Người áo xanh cơ hồ đang nhìn tờ giấy gì đó, lúc này vừa nghe thấy liền mạnh mẽ đem tờ giấy buông xuống: *“Truyền hán vào đi .”*

“Vâng.”

Quản gia lên tiếng trả lời , sau đó dẫn tên nam tử vừa gặp mặt Phong Vân đi đến trước mặt người áo xanh.

“*Khẩu kiến thành chủ.*” Người nọ cung kính nói.

“*Người nói thật hay giả? Ở nơi nào thấy ?*” Áo xanh nhân sắc mặt đậm mạc nhưng cũng lộ ra một chút vội vàng xao động.

“*Hồi bẩm thành chủ, tiểu nhân gặp tại lỗ điểm , tiểu nhân vốn cũng không chú ý, nhưng tiểu nhân đã chạm vào tay hắn .Tiểu nhân hoàn toàn có thể khẳng định hắn là hệ cỏ cây , đại linh sư cấp bậc , tuổi và thân hình đều không sai biệt lắm với người trên lệnh truy nã .*”

Người nọ không đợi áo xanh nhân hỏi thêm câu thứ hai, lập tức triệt để phun ra toàn bộ.

Tuy vừa nãy hắn chỉ vô tình chạm nhẹ vào tay Phong Vân nhưng hắn là cấp bậc linh vương nhất cấp , đương nhiên hắn có thể dễ dàng nhận ra Phong Vân là hệ linh lực cỏ cây .

Áo xanh nhân nghe xong thì trên mặt đột nhiên hiện lên một tia sát khí.Ngày đó hắn không phát hiện ra để tên kia chạy mất. Khá lắm, không có mấy ai có thể ở trước mặt hắn một tia hơi thở đều không có lưu lại rồi chạy trốn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Nguy cấp (1)

Trừ bỏ ở chung quanh là cỏ cây và núi đá có thể hợp thành một thể, mượn hơi thở của chúng để che dấu chạy trốn người ngoài.Ngay cả các cao thủ thuộc hệ khác cũng không có khả năng phát hiện ra.Mà người thuộc hệ núi đá, trên đại lục này còn chưa từng nghe qua, vậy chỉ có hệ cỏ cây , mới có năng lực như vậy .

Cho nên, hắn vạn phần khẳng định đối phương chắc hẳn thuộc hệ cỏ cây .

“*Hào, hào, cư nhiên dám chạy đến địa bàn của ta.*” Lời nói âm trầm phát ra,người áo xanh mạnh mẽ vung ống tay áo lên.

“*Việc này nếu là sự thực, đã treo giải thưởng ở ngoài thành, người muốn đi vào thánh linh cung, bản chủ phê chuẩn.*”

“*Đa tạ thành chủ, đa tạ thành chủ.*”

Nam nhân kia lập tức vui vẻ ra mặt, có thể đi vào thánh linh cung a, thật tốt quá, thật sự là tốt quá.

Thất cấp linh vương cũng không thể đi vào thánh linh cung, hắn có thể đi vào , hôm nay thật sự là lập được công lớn.

“*Người tới a, triệu tập trăm tên linh vương, vây quanh lỗ điểm kia cho ta, ai dám để cho một con muỗi chạy thoát, bản chủ sẽ diệt cả nhà hắn.*”

Thanh trầm như băng,người áo xanh nhanh chóng tiêu sái rời đi ra.

“*Vâng*”

Âm thanh ít ỏi, thành chủ của Phượng Hoàng thành trong nháy mắt đằng đằng sát khí.

Trăm tên linh vương xuất động thì một cái Á Sát công quốc cũng có thể bị hủy trong nháy mắt.

Mà lúc này, Phong Vân cùng Mộc Hoàng còn chưa hay biết gì.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Nguy cấp (2)

Ads Sau khi dần xếp ổn thỏa, Phong Vân vừa ăn rau, vừa tiếp tục chủ đề vừa rồi: *“Ta không biết đây có phải là châu châu đá xe hay không, nhưng ta có đạo lý của ta.”*

Mộc Hoàng cũng không phản bác, chỉ trầm giọng nói: *“Đạo lý không cần người giảng, ta chỉ biết thực lực của người không được.”*

Đạo lý chính là đạo lý, phỏng đoán cũng chỉ là phỏng đoán. Thân mình thực lực nếu kém quá xa, cho dù đạo lý có tốt cũng sẽ bị phá hư.

Phong Vân nhú mày, đây là Mộc Hoàng sợ nàng không tự bảo vệ được mình.

“Ta đã cố gắng tu luyện.” Nàng cũng không có biện pháp a, dù gì nàng cũng đã cố gắng rồi.

Mộc Hoàng nghe vậy nhìn Phong Vân, mặt nhăn mày nhú không nói gì, trong đầu lại nhanh chóng suy nghĩ. Muốn đi vào Thánh Linh Cung rất khó, nhưng cũng không phải là không có khả năng. Nhưng nếu chỉ mắc chút sai lầm, dù có mười Phong Vân đền cũng không đủ mạng.

Liệu có loại công pháp nào đó có thể giúp thể lực của Phong Vân tăng lên?

Ngay từ sáng sớm Mộc Hoàng đã suy nghĩ vấn đề này.

Nhưng là, cho dù hần biết nhiều công pháp như vậy, nhưng thật sự không có một cái nào thích hợp cho hệ cỏ cây của Phong Vân có thể cướp đoạt.

Trong thời gian ngắn công pháp của hần cũng đã tăng không ít, nhưng đối với Phong Vân tuyệt đối sẽ có trở ngại, hần nghĩ sẽ không ngăn cản Phong Vân. Hần muốn xem hệ cỏ cây của Phong Vân có thể cướp đoạt được không, rốt cuộc đến cuối cùng có thể phát triển tới trình độ nào.

“Không cần lo lắng, ta đâu giống con bọ cánh cam tự mình đem đi giao nộp cơ chứ, Mộc Mộc, ta sẽ có chừng mực.” Phong Vân vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Mộc Hoàng, đã biết Mộc Hoàng đang suy nghĩ cái gì. Lập tức, vừa cười vừa thuận tay gấp đồ ăn vào bát cho Mộc Hoàng.

Bỏ qua lập trường mà Phong Vân đang nói, Mộc Hoàng suy nghĩ sở động cùng năng thực còn kém không xa, lo lắng làm sao để chu toàn hết mọi chuyện cho ổn thỏa.

Bất quá, ở từng thời điểm có một số việc không cần lo lắng quá nhiều. Xúc động cùng tùy tâm sở dục, đây là quyền lực mà những người trẻ như bọn họ có được.

Mộc Hoàng thấy Phong Vân cự nhiên có thể nắm bắt suy nghĩ của hần, không khỏi nhìn về phía Phong Vân đang gấp đồ ăn cho hần, tâm tư của Phong Vân cự nhiên có thể cùng hần sánh vai, quả nhiên không thể xem thường.

“Đúng rồi, ta nghĩ ngày mai ta liền.....”

“Dừng.” Phong Vân vừa mới mở miệng, hoàng kim sư tử ngồi trong lòng nàng đột nhiên mạnh mẽ nhấc đầu lên, làm gãy chiếc đũa trong tay Phong Vân.

Phong Vân cúi đầu không nói được lời gì, hoàng kim sư tử này làm sao lại phát điên rồi?

Mà hoàng kim sư tử kia trên mặt vẫn luôn tràn ngập lãnh khốc, mà lúc này chợt lóe lên tia hồ nghi cùng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ xa xa. Hình như bên ngoài có một cái gì đó.

Phong Vân thấy vậy ngẩng đầu nhìn theo, nhưng cái gì cũng không có.

Quay đầu nhìn Mộc Hoàng, Mộc Hoàng không hiểu lắc lắc đầu, hần cũng cảm giác được đang có chuyện gì không ổn xảy ra.

“Tiểu hoàng kim, người xem cái gì?” Phong Vân xoa xoa hoàng kim sư tử, biểu tình của hoàng kim sư tử có điểm kỳ quái nha~

Hoàng kim sư tử không để ý đến Phong Vân, chỉ chậm rãi nhú mày. Tại sao lại có thể cảm giác được hơi thở này? Hơi thở này không nên xuất hiện ở trong này mới phải?

Chẳng lẽ bởi vì nó bị phóng ra, bọn họ cũng.....

Trong nháy mắt sắc mặt hoàng kim sư tử ngưng trọng.

Phong Vân thấy hoàng kim sư tử không để ý tới mình, lắc đầu nhìn Mộc Hoàng tiếp tục nói: *“Thánh Linh cung hàng năm đều mở các cuộc khảo hạch, ta ngày mai đi thử một lần, vạn nhất.....”*

“Không có vạn nhất, mà là người không có khả năng tiến vào.” Giọng nói này không phải của Mộc Hoàng, mà là của hoàng kim sư tử.

Phong Vân cùng Mộc Hoàng nhất tề nghi hoặc nhìn hoàng kim sư tử.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Nguy cấp (3)

Hoàng kim sư tử từ từ trong lòng Phong Vân đứng lên, nhảy lên trên bàn, lấy chén rượu của Phong Vân uống một ngụm, sau đó thản nhiên nói: “*Bất quá, ta có thể cho người trong khoảng thời gian ngắn nhất tiến vào bên trong.*”

Phong Vân nghe lời này, mi sắc giật giật, sau đó tựa tiểu phi tiểu nhìn hoàng kim sư tử nói: “*Tiểu hoàng kim, ngươi có yêu cầu gì?*”

Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo. (Không phải việc của mình mà tự nhiên lại ân cần giúp đỡ, chắc chắn phải có việc gì muốn nhờ vả, thương lượng)

Hoàng kim sư tử nhìn Phong Vân, cũng không quanh co lòng vòng: “*Ngươi đã nói ta giúp ngươi, ngươi sẽ giúp ta, hiện tại ta cần ngươi hỗ trợ. Nhưng là, thực lực của ngươi quá yếu, ta phải đem thực lực của ngươi tăng lên đã.*”

“*Ngươi rất mạnh a.....*” Phong Vân nhìn nhìn hoàng kim sư tử.

Hoàng kim sư tử cường ngạnh không có đối thủ là sự thực, còn nàng... vô cùng chân yếu tay mềm nha~ Có đùa không a~

Hoàng kim sư tử cũng nhìn lại Phong Vân, lúc này tuyệt không giấu diếm mà nói: “*Ta bị giam cầm lâu lắm rồi, thực lực nếu muốn đạt tới trình độ cao nhất, phải cần thời gian. Mà ta muốn là có thể ứng phó, ngươi muốn ta hỗ trợ làm gì?*”

Phong Vân cảm thấy không còn lời nào để phản bác.

Hơn nữa hoàng kim sư tử này cư nhiên cũng có thể đồ ngon ngọt, sau thu lợi tức mà không phải một mặt mạnh mẽ, có tiến bộ.

“*Có hậu hoạ hay không?*” Mộc Hoàng ở một bên đột nhiên mở miệng nhìn hoàng kim sư tử.

Hoàng kim sư tử quay đầu nhìn Mộc Hoàng, hèn mọn nói: “*Các ngươi là con người, công pháp há có thể theo với ta mà so sánh.*”

Dứt lời quay đầu nhìn Phong Vân: “*Cướp đoạt linh lực, thực không sai, ngươi chỉ cần theo ta học ba.....*”

“*Rầm.*” Hoàng kim sư tử chưa nói hết, xa xa từ Phượng Hoàng thành đột nhiên xuất hiện hào quang của rất nhiều các linh vương.

Cùng lúc, áp lực cực lớn từ mọi phía ập đến.

Hơn trăm linh quang cắt qua màn trời, gào thét mà đến, trong nháy mắt hoàn toàn bao vây lấy điểm nhỏ nhỏ.

“*Có đến cả trăm tên linh vương.*” Mộc Hoàng sắc mặt trầm xuống.

“*Bị lộ rồi.*” Phong Vân kêu một tiếng, vội vàng đứng lên.

Không biết làm sao lại xảy ra vấn đề, nhưng nàng khẳng định đã bị lộ.

Cùng lúc, trên bầu trời màu xanh chợt lóe, kẻ áo xanh kia không biết từ đâu bay đến, cả người tràn ngập sát khí đứng giữa cửa ải điểm mà hét to: “*Tiểu tử, đi ra cho bản tôn.*”

Phong Vân đột nhiên thay đổi, trong nháy mắt khí thế ngập trời.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 168: Ai động thủ (1)

Lữ điểm to như vậy mà trong nháy mắt đã bị bao vây .Hơi thở cường đại của một trăm linh vương khiến cho toàn bộ mọi thứ bị ngăn chặn hết thảy, cơ hồ ngay cả thời gian cũng đứng yên .

Trong quán trọ mọi người đều tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, có thể tránh khỏi cơ hồ đều tránh đi xa.

Thánh Linh cung của Phượng Hoàng thành xuất động trăm tên linh vương,ắt phải có chuyện lớn phát sinh, là đại sự , đại sự a ...

Gió nổi mây phun, kẻ áo xanh mặt xanh mét từng bước tới gần.Không khí, cơ hồ đều đã đông lại thành băng.

“*Dừng.*”Kẻ áo xanh đứng trước cửa phòng Phong Vân đá một cước , chỉ nghe phịch một tiếng, cửa gỗ của phòng trọ trong nháy mắt trở thành tro bụi.

Tất cả các tình huống ở trong phòng lập tức xuất hiện ở trước mắt hắn.

Hai nam nhân đang ngồi ăn cơm ở bàn, một người đối mặt với hắn, một người đưa lưng về phía hắn, cộng thêm một tiểu ma thú có cái đầu màu vàng.

Kẻ áo xanh ánh mắt đảo qua, tầm mắt lập tức liền nhắm ngay nam tử nho nhã đang đối diện với hắn.

Trong hơi thở là linh lực của hệ cỏ cây , cấp bậc đại linh sư, cơ hồ căn bản không cần đi qua cũng có thể phát hiện được.

Hắn.

Không, ngay khi kẻ áo xanh xác định được kẻ thù của mình, đột nhiên hai mắt nhú lại, trong nháy mắt hoàn toàn khẳng định hơi thở phiêu điều kia không phải của một nam nhân, mà là một nữ nhân.

Kẻ áo xanh nhướng mày, hiển nhiên lâm vào kinh ngạc, vì người mà hắn đang thấy chính là nữ nhân.

Chỉ có một thân nam trang, nhưng không có hầu kết, áo phía dưới rộng mở, cơ hồ có thể thấy bên trong là bộ ngực cao ngất.

Tuy rằng giả dạng nam trang rất tốt, nhưng hơi thở kia là bản chất vốn có, hoàn toàn chính là một nữ nhân.

Kẻ áo xanh sắc mặt lập tức trầm xuống.Hắn nhớ rõ , cũng phát hiện rất rõ ràng.Kẻ dám ngang nhiên cướp bảo bối ngay trước mắt hắn là một nam nhân, là hơi thở của một nam nhân, tuyệt đối không phải là của một nữ nhân cải trang thành nam nhân.

“*Các ngươi..... Các ngươi làm gì?*” Về mặt kinh ngạc của Phong Vân, lúc này tinh thần đã phục hồi lại bình thường, mạnh mẽ nhảy dựng lên.

Thân vừa động, lời nói vừa phát ra, đó hoàn toàn là tướng mạo của nữ nhân, nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Ai động thủ (2)

Kẻ áo xanh không để ý tới Phong Vân, mạnh mẽ vung ống tay áo lên, xa xa theo sát phía sau hắn chính là tên nam nhân đã mặt báo, lập tức bị gọi lại đây.

“*Chính là nàng?*”Kẻ áo xanh lạnh như băng.

“*Đúng, đúng, hắn, hà, là..là nữ nhân ?*”

Kẻ mặt báo kia về mặt hưng phấn, tại thời điểm nhìn thấy bộ dáng của Phong Vân ,liền trừng lớn mắt.

Nữ , như thế nào lại là nữ nhân.

Vừa rồi một chút cũng nhìn không ra đó là một nữ nhân .

“*Này..... Này.....*” Nam tử kia nháy mắt không mở miệng được .

“*Phế vật.*”Kẻ áo xanh nghe vậy một tiếng gầm lên,phát tay áo hung hăng rồi đi.

Kẻ mặt báo kia, cơ hồ muốn chống cự cũng chưa chống cự được gì, liền oanh một tiếng bị bay rất xa.Bị bay đến phía xa xa của phòng trọ , lăn vào một đống bụi bặm.

Mi gian hàm sát, sắc mặt xanh tím, kẻ áo xanh lạnh lùng quan sát trong phòng Phong Vân.

Hắn xuất động nhiều linh vương như vậy, không phải vì một nữ nhân.

Phong Vân tiếp xúc với ánh mắt của kẻ áo xanh, trong mắt toát ra vẻ khiếp sợ cùng giận dữ, nhưng trong đó còn có chút e ngại, cảm xúc suy diễn kia tương đương đúng chỗ.

Cũng may nàng phản ứng mau, lập tức cời bỏ nguy trang.

Nếu không, hôm nay chắc chắn sẽ có một trận chiến lớn ở đây.

Nam nhân cùng nữ nhân, có thể có bản chất khác nhau.

“*Hệ cô cây, hừ.*” Kẻ áo xanh hung hăng nhìn Phong Vân, nửa ngày sau mang theo tức giận, ngay sau đó một chương liên hướng vào phòng Phong Vân quét tới. Hệ cô cây đều là những kẻ đáng chết, mặc kệ là nam hay là nữ nhân.

Một chương phát ra, Phong Vân sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Chết tiệt, tên Phượng Hoàng thành chủ kia giận chó đánh mèo, vậy thì đành phiền hoàng kim sư tử vậy. Nàng không đối phó được, nhưng sư tử nhà nàng tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhưng mà, ngay trong nháy mắt, vẫn đưa lưng về phía kẻ áo xanh, Mộc Hoàng đột nhiên lạnh lùng khoát tay, sáp nhập vào phạm vi mà kẻ áo xanh nhân công kích Phong Vân.

Đồng thời nhìn chăm chăm vào Phong Vân, lấy ánh mắt ý bảo, đừng nhúc nhích.

Phong Vân phản ứng cực nhanh, vừa thấy Mộc Hoàng như thế, lập tức dừng lại động tác, không nhúc nhích, vững như Thái Sơn.

Linh lực màu xanh như Bạo Phong mà đến, so với Bạo Phong đến tốc độ còn nhanh hơn.

Kẻ áo xanh mạnh mẽ vung tay lên, triệu hồi công kích đi ra khỏi linh lực, chau mày nhìn Mộc Hoàng đang nâng tay lên, trên ngón tay kia có đeo một chiếc nhẫn.

Hắc hồng gia tăng, như một vòng xoáy đang dần nâng cao, đây là.....

“*Tôn giá là?*” Kẻ áo xanh hơi hơi dừng một chút, thân hình hơi cúi xuống, nhìn bóng dáng Mộc Hoàng. Sát khí trên người cùng bạo khí của hắn, tất cả đều kiềm chế đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Ai động thủ (3)

“Thanh Huyền thành chủ tính tình quả nhiên đủ đại, ý vào là người của thánh linh cung nên không đem ta để vào trong mắt.” Mộc Hoàng thanh âm lãnh trầm, chậm rãi vòng vo nhưng lại khiến người khác phải e sợ.

Khuôn mặt vẫn vậy nhưng trang phục cùng một chút bề ngoài đã được Phong Vân hóa trang một chút để khôi phục lại diện mạo bản sắc cùng hơi thở của nam nhân.

Người áo xanh nhìn chăm chăm Mộc Hoàng, trong mắt hiện lên hồ nghi. Hắn chưa từng nhìn thấy qua Mộc Hoàng. Nhưng chiếc nhẫn trong tay Mộc Hoàng trong tay thì hắn biết. Đó chính là vật đại biểu nhất cho thân phận vương tộc của đế quốc Cổ Mã. Bất quá, nghe nói đám vương tộc trong đế quốc Cổ Mã mỗi người đều là cao thủ, nhưng tại sao người trước mặt này lại cho hắn một cảm giác lạ rất lạ.

“*Không dám, không dám, là thuộc hạ vừa rồi quá vô vớ, thật mất thể diện, mong rằng các vị khách quý không cần ghi tạc trong lòng. Thuộc hạ sao dám mạo phạm đến người của đế vương Cổ Mã được?*” Trong lòng người áo xanh mặc dù có nghi hoặc, nhưng sắc mặt biến đổi cũng thật mau.

Sau khi nhận thấy khí thế trong lời nói cùng chiếc nhẫn đại biểu thân phận kia, lúc này người áo xanh đương nhiên không dám làm ra hành vi quá phận. Bất quá, thân phận thực sự của Mộc Hoàng thì hắn vẫn còn đang vô cùng nghi ngờ.

Đế quốc Cỏ Mã? Phong Vân đứng bên cạnh nghe vậy thì cảm thấy rất kinh ngạc.

Ở đế quốc Thiên Khung này, phía dưới tương ứng chính là những quốc gia cấp nhất, đó chính là đế quốc, nhưng đế quốc thì số lượng không nhiều lắm, tiếp theo mới là vương quốc cùng công quốc.

Mà trong các đế quốc, thì đế quốc Cỏ Mã được tính là một đế quốc có quyền lực không lớn nhưng cũng không hề nhỏ chút nào. Mà Mộc Hoàng lại chính là vương tộc của đế quốc Cỏ Mã ?

Phong Vân bất động thanh sắc nhủ mảy.Điều này thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc.Bất quá, nếu là như vậy thì cũng không có gì là không tốt.

Thế lực của Phụng Hoàng Thành chủ – người của Thánh Linh rất lớn, cấp bậc rất cao, cho dù không đem hoàng thất của vương quốc Lai Nhân vào mắt cũng là chuyện dễ hiểu.Nhưng nếu đối phương là người trong vương tộc của đế quốc Cỏ Mã thì lại khác ... Nếu xét về thân phận thì đương nhiên người ta cao quý hơn phân đàn chủ của Thánh Linh cung là hẳn đi .Thật không ngờ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Ai động thủ (4)

Mộc Hoàng cự nhiên còn có chiêu đỡ đạn này. “Được.” Mộc Hoàng lạnh lùng nói một câu.

Mộc Hoàng từ trước đến nay vốn là người cao cao tại thượng , cái loại khí chất này giống như là do trời sinh ra, căn bản không cần làm ra vẻ ta đây, lúc nào cũng biểu lộ ra tư thái tôn quý như vậy.

Người áo xanh thấy vậy lập tức hơi hơi khom người:“*Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.*”

Tư thái của vị trước mắt khiến cho người áo xanh giật mình, cái loại tư thái này không thể bắt chước được , cũng như khí chất toát ra trên người Mộc Hoàng vậy, đó cũng là khí chất mà người bình thường có tu vài kiếp cũng không thể có được . Chính vì thế trong lòng người áo xanh sẽ tin vài phần.

“*Các hạ lúc này đến Phụng Hoàng thành, thuộc hạ tiếp đãi không chu toàn, còn thỉnh các hạ thứ tội, thỉnh các hạ đi đến phủ thành chủ để thuộc hạ có thể tiếp đón chu tất, cũng như xóa bỏ những hiểu lầm vừa rồi...*”

Người áo xanh nói xong liền hướng đằng sau xua tay ra lạnh cho thuộc hạ nhanh chóng thối lui.Bất quá hơn trăm tên lính vương cao thủ đang vây quanh vẫn còn chưa thối lui , hiển nhiên trong lòng bọn hắn vẫn còn có nghi hoặc.

Mộc Hoàng lại giống như không phát hiện ra, thân nhiên gật gật đầu nói:“*Cũng tốt.*”

Một bên còn hướng về phía hoàng kim sư tử đang ở trên bàn, chậm rãi vẩy vẩy tay nói:“*Lại đây.*”

Hoàng kim sư tử cũng là ma thú cao cấp thành tinh đã lâu, thấy vậy chậm rãi hướng trong lòng Mộc Hoàng đi đến, khí thế tỏa ra khiến người người kinh hãi.Nó vừa đi vừa liếc mắt nhìn người áo xanh. Hai mắt như lửa, trong mắt tràn ngập sát khí muốn chém giết. Trong nháy mắt, một cỗ cường đại linh lực dao động, thẳng đánh vào trong óc người áo xanh .

Người áo xanh lập tức sắc mặt khế biến, nghiêng thân người ra né , không dám đón đỡ công kích của hoàng kim sư tử.Lấy sóng mắt trực tiếp công kích, cấp bậc này tuyệt đối đã vượt quá linh tông cấp bậc.

Ma thú như thế, chủ nhân còn phải nói sao.

Thành viên của vương thất Cỏ Mã này thật sự là không để lại cho hắn chút mặt mũi nào. Người áo xanh trong nháy mắt hoàn toàn đánh mất hồ nghi ý niệm trong đầu, tôn kính có lễ đi trước dẫn đường.

Mà hơn trăm tên lính vương xung quanh đã bất động thanh sắc , nhất tề biến mất không còn thấy tung tích.

Một hồi khí thế tới rạo rạt giết chóc, khiến cho gió còn muốn ngừng thổi mà giờ vô tung vô ảnh .Chỉ để lại đám lũ khách hoảng sợ lúc này đang ra sức hô vạn hạnh, vạn hạnh.

Phong Vân thấy vậy nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, việc này thật đúng là ra ngoài dự kiến của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Ai động thủ (5)

Phủ thành chủ Phụng Hoàng .

Kim bích huy hoàng, khí thế uy nghiêm.

Thanh Huyền thành chủ về mặt hòa thuận đối đãi khách quý Mộc Hoàng, khiến cho người đi theo như Phong Vân cũng được hưởng sai vinh dự . Bóng đêm trôi qua, cây cối im lìm .

Trong căn phòng xa hoa dành cho khách quý , Mộc Hoàng ngồi ở trên giường, Phong Vân giả vờ niết niết bả vai Mộc Hoàng .

Haizzzz, nàng đã bị tất cả hạ nhân của phủ thành chủ này coi như nữ nhân của Mộc Hoàng , thật không biết thế tử có phải làm cái loại hầu hạ này không nữa.

Bắt quá, giả vờ thì vẫn cứ phải làm cho như thật đi.

“Người thật sự là vương tộc của đế quốc Cổ Mã sao ?” Phong Vân tiến đến bên tai Mộc Hoàng, dùng thanh âm như tế vấn đề hỏi .

“Không phải.” Mộc Hoàng nhắm mắt lại, hưởng thụ Phong Vân mát xa.

“Không phải?” Phong Vân thanh âm chợt cao lên:“Vậy cái nhân kia ở đâu ra thế ?”

“Nhật .” Mộc Hoàng lời nói như vàng, tiết kiệm vô cùng.

Quả thật là nhật được , bắt quá là nhật được từ trên người kẻ mà hấn tùy tay giết.

Phong Vân đang xoa xoa bả vai Mộc Hoàng , nghe vậy thì lập tức hung hăng néo xuống mấy cái.

Một cái nhẩn nhật được , vậy mà hấn liền dám dùng để giả mạo vương tộc của đế quốc Cổ Mã , Lá gan to cỡ này.... quá đủ để so sánh với nàng rồi.

“Quá giỏi.” Phong Vân ở bên tai Mộc Hoàng cười cười.

“Như nhau thôi mà.” Mộc Hoàng gật đầu.

Cái tên áo xanh Thanh Huyền kia Phong Vân không biết, nhưng hấn lại biết một ít. Cái tên đó lòng dạ độc địa vô cùng, làm việc luôn diệt cỏ tận gốc trảm , thà giết nhầm còn hơn bỏ sót . Cho dù Phong Vân là nữ nhưng khiến hấn mất hứng thì cũng sẽ giết tuốt.

Ở Phụng Hoàng thành này , hấn giết một cái đại linh sư, thật sự là chuyện quá đơn giản. Cho nên, cùng với việc chặt vật chạy trốn, thì không bằng dùng một thân phận tôn quý mà tiến vào đồn địch. Dù sao đế quốc Cổ Mã cũng cách nơi này khá xa , cho dù Thanh Huyền đi thám thính, thì nội một tháng cũng chưa thể thu được tin tức, như vậy là đủ an toàn rồi.

“Mộc Mộc, người toàn học những cái xấu.” Phong Vân nghe vậy nhẹ giọng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Ai động thủ (6)

Mộc Hoàng trước kia tuyệt đối sẽ không trả lời nàng như vậy.

Mộc Hoàng không trả lời lại Phong Vân , tay nâng lên chạm vào tóc Phong Vân , tuy trang phục vẫn là một thân nam trang, nhưng lại lộ ra thân thể nữ nhân.

Nhuyễn ngọc ôn hương, vốn là nên như thế thôi.

Tự nhiên giả trang làm nam nhân, làm cho người ta nhìn vào thực không thoải mái. Như bây giờ bộ dạng thực không tệ, nhìn vô cùng thoải mái.

“Ngày mai đổi kiện quần áo đi.” Hấn muốn nhìn thấy một Phong Vân là nữ tử từ trên xuống dưới.

Phong Vân biết ý tứ của Mộc Hoàng, nữ trang sao? Đồi này nàng thật đúng là chưa từng mặc qua nữ trang a.

“Tốt.” Dù sao cũng là thân phận nữ tử, đổi hồi lại bộ dáng nữ nhi cũng tốt.

Mộc Hoàng nghe thấy Phong Vân đáp ứng rõ ràng thì vô cùng vừa lòng, đầu ngón tay thường thức chạm vào trong tóc, trên mặt như ẩn như hiện vẻ tươi cười.

“Mộc Mộc, chúng ta nếu đã vào được đây, ta xem chúng ta không bằng.....”

Bóng đêm nồng đậm, ánh trăng sáng tỏ, ngân bạch một mảnh.

Phượng Hoàng thành chủ phủ thực bình tĩnh, thực tự nhiên.

Mà lúc này ở một chỗ khác trong Phượng Hoàng thành, ở một gian phòng trong một ngôi nhà cao cửa rộng đã có người trắng đêm vô miên.

“Lời này cũng là thật?” Trong mật thất bí ẩn, một người trung niên mang dáng vẻ lão luyện thành thực nhìn hắc y nam tử trước mắt, trầm giọng nói.

“Thật, đối phương là vương tộc của đế quốc Cổ Mã, thân phận cụ thể vẫn còn chưa rõ ràng, nhưng tuyệt đối không phải là giả. Thanh Huyền đã định ngày mai sẽ mở tiệc chiêu đãi Thánh Linh cùng mấy đại trưởng lão, mấy đại thế gia trong thành để cùng vương tộc Cổ Mã gặp mặt trao đổi.” Hắc y nhân đề thấp thanh âm nói.

Nam nhân trung niên thấy vậy thì sắc mặt âm trầm, đứng dậy chậm rãi ở trong phòng đi thông thả vài bước.

“Không được, không thể để cho Thanh Huyền cùng vương tộc của đế quốc Cổ Mã tạo dựng quan hệ giao hảo được.” Một lát sau, nam nhân trung niên như vậy nói.

“Thuộc hạ cũng nghĩ như vậy, Thánh Linh cũng hiện tại thế lực đã đủ đại, nếu lại cùng mấy đại đế quốc có quan hệ, kia hậu quả.....”

“Đưa lối tại lại đây, người ngày mai như thế.....”

“Vâng.”

Gió đêm thanh lương, nhẹ nhẹ lay động cỏ cây.

Mộc Hoàng được thành chủ phủ coi như khách quý mà đối đãi, vì thế mỗi tiếng nói cử động đều có nhân hầu hạ.

Lại nói Mộc Hoàng là nhân vật như thế nào chứ, giờ tay nhắc chân tự nhiên cùng thuần thực, làm cho Thanh Huyền càng thêm xác định người này có thân phận vô cùng cao quý.

Hôm sau, thành chủ phủ mở đại yến chào mừng tân khách.

Thanh Huyền mở tiệc chiêu đãi phó thành chủ Phượng Hoàng thành, lại có các vị trưởng lão của phân đàn Thánh Linh cùng, cùng với mấy đại thế gia trong thành, bọn họ đến để cùng Mộc Hoàng đối ẩm. Đây, xem như một loại phương thức quan hệ mượn sức.

“Vân tiểu thư, người như thế nào còn tại nơi này, khách quý đại nhân tìm người mãi, tây thính ở bên kia.” Ở giữa một hành lang to lớn, thị nữ vừa thi lễ khom người hướng Phong Vân, vừa chỉ chỉ phương hướng.

Phong Vân nghe vậy gật gù đầu: “Đã biết, ta phải đi.”

Vừa nói, vừa xoay người đi về phía tây thính.

Nàng căn bản nói không đi đến yến hội, hiện tại Mộc Hoàng tìm nàng, không biết là có phải có chuyện gì hay không.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, khiến cho mọi thứ mát mẻ hơn.

Tây thính, rõ ràng là một gian phòng, bất quá từ xa nhìn lại lại giống như một cái tiểu lô-cốt. Nó được tạo nên bởi hắc nham thạch, càng nhìn lại càng tạo cho người ta có vẻ hết sức âm lạnh.

Phong Vân thấy vậy dừng cước bộ lại một chút, đứng tần ngần ở hành lang trước cửa.

Nơi này, chính là yến hội tây thính? Thật sự là cái địa phương quý dị.

“Phanh.” Mà ngay tại khi Phong Vân vẫn còn đang trầm ngâm tại cửa, thì trong tiểu lô-cốt kia đột nhiên phát ra một tiếng vang lớn, ngay sau đó còn có sương khói từ bên trong xông ra.

Cùng một khắc đó , một đạo thân hình màu hắc đỏ theo tiểu lô-cốt từ trên trong chột lóe...Người đó cúi đầu, ở trong sương khói chỉ thấy thân ảnh nhưng không thể thấy được mặt.

“Mộc Hoàng?” Phong Vân đưa mắt tìm kiếm.

Mộc Hoàng ở trong đó làm gì? Chẳng lẽ trong phòng đã xảy ra chuyện gì đó ? Phải biết rằng Mộc Hoàng hiện tại bất kể linh lực cái gì cũng đều không có.

“Người nào?”Hiển nhiên là vẫn có người đang uống rượu ở bên trong.

Phong Vân nghe vậy lập tức thân hình chột lóe, cuống cuống phóng vào trong tiểu lô-cốt.

Không thể để cho Mộc Hoàng ở trong tay những người khác.

Nhưng mà, ngay tại khi Phong Vân còn cách tiểu lô-cốt mười thước thì nàng cảm thấy địa thế dưới chân mạnh mẽ xoay tròn một cái.

Ngay sau đó xôn xao một tiếng, từ giữa gian vỡ ra, bên trong một cỗ linh lực tối thượng thật lớn hấp lực từ dưới lên, nhất thời gắt gao hấp trụ Phong Vân.

Cậm bẫy. Phong Vân phản ứng thật nhanh, lập tức xoay người tránh đi.Nhưng cỗ linh lực hấp trụ này có cấp bậc linh vương, nên dù nàng muốn cũng ngăn cản không được.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Ai động thủ (7)

Nhất thời, tiếng âm âm vang lên, nàng đã bị hút xuống.

“Phanh.” Địa thế khép lại, hết thấy coi như như lúc ban đầu.

Chỉ có gian phòng như lô cốt kia có khói nhẹ phát ra nồng đậm.

Đồng thời, chung quanh vô số thân hình phóng tới: “Có người đi vào trong phủ địa cung.....”

Lãnh liệt thanh âm theo gió thẳng phiêu hướng toàn bộ thành chủ phủ.

Mà ở trong địa thế , Phong Vân từng bước rơi xuống đất, lập tức linh lực che kín toàn bộ thân thể, hai mắt lạnh lùng đảo qua chung quanh.

Màu trắng đỉnh đầu, màu trắng đại địa , màu trắng vách tường.

Lọt vào trong tầm mắt tất cả mọi chỗ đều là màu trắng, đó là một loại thủy tinh màu trắng.

Đồng thời, chung quanh lạnh như băng như hơi thở từ địa ngục , cái lạnh nơi này giống như xuất phát từ trong tam cửa giá lạnh.

Đó là bông tuyết sao ? Phong Vân nhướn mày.

Không có sinh cơ, không có cỏ mộc, nơi này hoàn toàn là thế giới băng .

Đây là địa phương mà cây cỏ không thể nào thích ứng được nhất.

“Ai dám đi vào nơi này ?” Ngay tại lúc này, đột nhiên rong thế giới băng vang lên một đạo thanh âm giống như xuyên phá thương khung mà đến, bao phủ ở trên đỉnh đầu Phong Vân .

Phong Vân nghe vậy sắc mặt lạnh lùng, phần nộ quát:“Các ngươi thật to gan, rõ ràng là dẫn ta tiến vào, giờ còn dám cản ngược lại một cái.”

“Làm càn. ” Thanh âm có điểm già nua, nhất thời giận dữ.

“Gan vốn lớn. ” Phong Vân cũng nổi giận không kém, đáp trả lại.

“Chuyện quái gì đang xảy ra thế này, cứ nhiên dám phạm thượng, cứ chờ lửa giận đến từ đế quốc Cổ Mã đi , ngày khác sẽ san bằng Phụng

Hoàng thành nh nhỏ này của người .” Phong Vân thanh âm trầm như băng

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Ai động thủ (8)

Nơi đây có vẻ kỳ quái, phải nhanh chóng đi ra ngoài.

Bởi vậy Phong Vân lấy hết khí thế mà mình có, cố gắng cưỡng chế sự lo lắng trong lòng mình, nhan chóng đi lên phía trước.

“Cổ Mã đế quốc? Hừ, trong này chỉ có người đột nhập vào đây, chỉ có địch nhân.” Một tiếng quát lạnh vang lên, đồng thời cũng tỏ ý không muốn nhiều lời cùng Phong Vân.

“Dám đến nơi này, nhất định phải chết.”

Âm thanh băng lãnh, chung quanh những bông tuyết đang tan mát chỉ trong nháy mắt đã bị đóng thành băng, hơi thở lạnh lẽo theo bốn phương tám hướng tan ra.

Băng chi linh lực.

Phong Vân sắc mặt trầm xuống trong nháy mắt, đây là băng chi linh lực, cấp bậc này chỉ có Mộc Hoàng mới dám so thôi nha~

Nháy mắt thân thể Phong Vân chuyển động, hướng tới đỉnh đầu mãnh liệt phóng đi.

Hư không, hư không, không có đầu cuối, chỉ một mảnh hư không.

Chết tiệt, nháy mắt lại bị rơi xuống, từ dưới hướng lên phía trên dù có cố gắng như thế nào cũng không lên được tới đỉnh đầu.

Lại là một cái hư không ảo cảnh.

Sau khi Phong Vân hiểu được hoàn cảnh của nơi này xong thì hơi thở của băng chi linh lực kia đã phát tán đi khắp mọi nơi.

Mọi thứ hết thảy bị đông lại, bao gồm cả không khí.

Nháy mắt trên người Phong Vân liền ngưng kết thành một tầng hàn sương.

Bị hàn sương đụng chạm đến da thịt, lập tức bị cái lạnh xâm nhập vào cơ thể, cái loại rét lạnh này bức thẳng vào xương cốt.

Băng chi linh lực mà tồn tại, chưa cần đạt tới mức tuyệt đối, chỉ cần hai trăm bảy mươi ba độ, như vậy cho dù hiện tại có đứng ở gần linh đế, cũng sẽ bị đông lại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 176: Bão táp đến (1)

Lẽ dĩ nhiên, Phong Vân liền biến thành băng nhân.

Mà lúc này tại yến hội, hoàng kim sư tử vốn cũng đang làm bộ tự nhiên như Mộc Hoàng thì thân thể mạnh mẽ chấn động, hoàng kim sư tử nhòm người lên một chút: *“Phong Vân đang gặp nguy hiểm.”*

Mộc Hoàng nghe thế sắc mặt biến đổi nhanh chóng, nháy mắt liền hiểu được ý tứ.

Hai mắt Mộc Hoàng mạnh mẽ tập trung vào Thanh Huyền, khuôn mặt xanh lại, một chương hung hăng nện lên mặt bàn: “*Hào, Thánh Linh cung quả nhiên không vừa.*”

Thanh Huyền thành chủ đột nhiên sùng sốt, có ý tứ gì đây?

“*Ngài cứ chờ Cổ Mã để quốc san bằng Phương Hoàng thành nhỏ nhỏ của ngài đi.*” Mộc Hoàng thanh âm trầm như băng, phát tay áo hướng hoàng kim sư tử quát to: “*Dẫn đường.*”

Ngay lập tức, hoàng kim sư tử như chỉ chờ câu nói đó, nó nhanh chóng hướng đến địa phương Phong Vân biến mất mà phóng như bay.

Cùng lúc, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng quát: “*Có người vào cung Cẩm.*”

“*Có người vào cung Cẩm?*” Thanh Huyền mặt biến sắc.

Hắn là thành chủ cũng là chủ nhân của Thánh Linh cung, có người nào đột nhập vào cung Cẩm, điều này thật là không tốt a

“*Đi xem.*” Thanh Huyền lập tức đứng lên đi theo Mộc Hoàng.

Nhón nháo mà dồn dập, cả phủ thành chủ ồn ào hẳn lên.

Hoàng kim sư tử cảm giác được Phong Vân không ổn, thân pháp nhanh nhẹn, trong nháy mắt mang theo Mộc Hoàng đến địa phương mạo hiểm kia.

“*Rống.*” Phong Vân ở bên trong.

Hoàng kim sư tử một tiếng rống to, nháy mắt liền đi vào.

Mộc Hoàng theo sát phía sau, từng bước bước vào. Bỗng nhiên nhận ra điều bất ổn, mi mắt Mộc Hoàng khẽ trầm xuống, hướng tới hoàng kim sư tử hét lên một tiếng: “*Bảo vệ cho tình thạch kia.*”

Đây là trận thế của Thánh Linh cung.

Nó và con người bất đồng, vừa không chế mà cũng không khống chế nhiều chỉ tùy ý chuyển hoá của không gian, đây chính là sở trường của Thánh Linh cung.

“*Người đi trước đi.*” Hoàng kim sư tử phản ứng cực nhanh, coi như nó cũng biết trận thế này.

Thời điểm Mộc Hoàng nói với nó, toàn bộ linh lực của nó đã khống chế viên đá màu tím thủy tinh mang tính quyết định kia, đồng thời hướng Mộc Hoàng trầm giọng quát.

Mộc Hoàng cũng không nói lời nào, từng bước từng bước liền hướng vào trận thế ở bên trong kia.

Lập tức thân thể như khói nhẹ, rơi thẳng xuống.

Lạnh như băng, tuyệt đối lạnh như băng.

Mộc Hoàng vừa vào trận thế, lập tức liền cảm giác được không ở đâu rét lạnh như nơi đây.

Nếu có thể trực tiếp đóng băng lại như thế này thì cơ hồ chỉ có linh hồn của băng chỉ linh lực, nhận ra điều này làm cho Mộc Hoàng càng thêm lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Bão táp đến (2)

Linh lực này, Phong Vân làm sao có thể là đối thủ.

Đưa cổ tay lên cao, linh lực Mộc Hoàng khẽ phát ra, tản mát ra quang mang nhàn nhạt đem Mộc Hoàng bao phủ trong đó, có thể chống đỡ với băng chỉ linh lực kia.

Mộc Hoàng lúc này hướng vào không gian rộng lớn, tìm kiếm ở những chỗ sâu nhất.

Cùng lúc, hoàng kim sư tử cùng Phong Vân tâm linh tương thông, lấy linh hồn truyền âm nói: “Mộc Hoàng tới cứu người, người cố gắng chống đỡ.”

“Chống đỡ không được, linh lực của ta căn bản không có tác dụng phát huy.”

Ở một chỗ sâu kín, Phong Vân bị băng chi linh lực làm cho đóng băng lại, run rẩy lấy tâm linh cùng hoàng kim sư tử trao đổi.

Linh lực của nàng đã bị băng chi linh lực vây hãm ở bên trong, căn bản không có tác dụng gì, giống như không khí hoàn toàn bị xem nhẹ.

Nơi này không có cỏ cây, không có sinh mệnh, linh lực của nàng căn bản không cấu thành được.

“Ta biết rồi, ở đây không có một sinh vật nào có thể sống được, do vậy với sự yếu kém của người thì đúng là vô dụng rồi, hiện tại hãy nghe ta nói, ta sẽ dạy cho người sự tấn công lần phòng thủ của hệ cỏ cây.....”

Trong thế giới lạnh như băng, hoàng kim sư tử từ từ nhiên ở phía sau bắt đầu dạy Phong Vân, cái gì mới là lực lượng chân chính của hệ cỏ cây.

Băng hàn nhập thể, rét lạnh dày đặc.

Mộc Hoàng như chìm trong thế giới của bông tuyết, nhanh chóng tìm kiếm khắp nơi, hướng tới các chỗ sâu trong cung Cẩm tìm kiếm Phong Vân.

Khối băng lóe ra, đoạt đi hô hấp của con người.

Thân hình mạnh mẽ dừng lại một chút, Mộc Hoàng thấy Phong Vân.

Ngay trước mắt hắn, một khối băng son như đã được chỉnh lý đứng sừng sững ở giữa không gian rộng lớn.

Hoa tuyết lưu chuyển, rất xinh đẹp.

Mà ở giữa trung tâm, Phong Vân bị đông cứng lại ở bên trong.

Đôi mắt khép hờ, thân hình ngưng trọng.

Giống như một pho tượng bằng bông tuyết của oa nhi, không hề có triệu chứng bệnh tật nào đứng sừng sững ở bên trong.

Mộc Hoàng thấy vậy nắm ngón tay nắm thành quyền.

Phong Vân, Phong Vân..... Chẳng lẽ đã bị.....

“Nhanh lên, Phong Vân chống đỡ không được, phải dùng thái dương chân hỏa để tiêu diệt.” Mộc Hoàng không dám tin tưởng lời nói đó, âm thanh của hoàng kim sư tử cắt ngang hư không mà đến.

Thái dương chân hỏa, đứng rồi, thái dương chân hỏa.

Đó là khắc tinh của băng chi linh lực.

Mộc Hoàng tinh thần chấn động mạnh mẽ, hắn như thể nào không chú ý điểm này.

Lập tức, tập trung lại tinh thần, chỉ thấy tại nơi Phong Vân bị đông lại thân nhiên có một cỗ hỏa diễm, đang tản ra quay chung quanh thân nàng.

Mất thấy tình huống không tốt Phong Vân lập tức liền ném ra thái dương chân hỏa để phòng hộ, bởi vậy mới có thể chống đỡ lại lâu như vậy.

Mà lúc này ánh sáng của thái dương chân hỏa bắt đầu âm ảm.

Thái dương chân hỏa tuy rằng là khắc tinh của băng chi linh lực, nhưng bất quá Phong Vân chỉ là một tia phân thân, do đó không thể là đối thủ của băng chi linh lực ở nơi này.

“Cố chống đỡ.” Mộc Hoàng trầm giọng quát lớn về phía Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Bão táp đến (3)

Đồng thời hít sâu một hơi, năm ngón tay chậm rãi mở ra một lực lượng mãnh liệt, khóe miệng khẽ nhếch.

Lập tức, một đạo hỏa màu lam quang cắt qua tầng không gian, phá tan băng sương chậm rãi hiện thân.

Một thanh điều khắc thiên cánh phi long, được khảm lõi điện chi thần, quanh thân không ngừng lóng lánh màu lam quang, là một thần binh có một không hai, xuất hiện trước mặt Mộc Hoàng.

Đó là binh khí của Mộc Hoàng, Lôi Chi Thần Phạt.

Lôi Chi Thần Phạt vừa xuất hiện, toàn bộ không gian băng lãnh nhuộm đậm lam quang hóa sắc.

Lan tỏa nhanh chóng, nháy mắt bao phủ toàn bộ không gian.

“*Cái gì vậy?*” Ở xa xa trường lão phụ trách trận thế của Thánh Linh cung, chỉ cảm thấy một lực lượng mạnh mẽ truyền đến, hần chằm chú theo dõi trận thế này, linh lực lập tức bị tước đoạt, song lại không phát hiện ra điều gì.

Trường lão cả kinh, vừa mới động thủ mà đã có thể thay đổi được trận thế.

Mà ngay tại lúc này, khi năm ngón tay của Mộc Hoàng hợp lại, Lôi Chi Thần Phạt kia gắt gao bị Mộc Hoàng cầm chặt.

Thân thiểm lam quang, lợi hại bức người, đó chính là sức mạnh của Lôi điện.

Mộc Hoàng cầm chắc binh khí, thân hình khẽ động nhanh chóng bay đến chỗ những bóng tuyết lớn đang vây khốn Phong Vân, một kiếm lại một kiếm chém xuống.

Lôi điện kia mạnh mẽ nhảy lên không trung, giống như một con rồng từ phía chân trời mạnh mẽ gào thét hướng đến những bóng tuyết, chém xuống.

Điện thiểm lôi minh, phong động tứ phương.

Không gian, trong nháy mắt tĩnh lặng.

Ngay sau đó là những âm thanh vụn vỡ của vật gì đó bắt đầu vang lên.

Sau đó, từ một khe nhỏ bắt đầu rạn nứt, bắt đầu có nhiều khe rạn nứt tiếp, rồi lại xuất hiện vô số vết rạn.

Vết rạn sụp đổ với tốc độ càng lúc càng nhanh, càng tới gần thân thể của Phong Vân, tan rã lại càng mau.

Một lúc sau, chỉ nghe thấy oanh một tiếng vang nhỏ.

Toàn bộ khối bóng tuyết lớn, ầm ầm suy sụp, vỡ ra theo hướng bốn phương tám hướng.

Bên trong thân thể Phong Vân lập tức mềm nhũn, ngã gục xuống.

Quay chung quanh thân thể nàng là thái dương chân hỏa, ngay lúc đó đã biến mất.

Mộc Hoàng tiến lên từng bước, ôm lấy Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Bao táp đến (4)

Đồng thời thân thể khẽ run lên, khóe miệng một tia máu tươi chậm rãi xuất hiện, cùng lúc, Lôi Chi Thần Phạt nắm giữ trong tay chợt lóe lên, một lần nữa lại biến mất trong không gian.

Mộc Hoàng linh lực không đủ, không gian rộng lớn như thế này lấy đi rất nhiều linh lực của hắn, vì thế thân thể lần nữa bị hao tổn.

“*Thế nào?*” Ôm lấy Phong Vân, Mộc Hoàng cũng không để ý tới thương thế của chính mình, thân thủ hướng tới Phong Vân tra xét.

Băng chi linh lực quá lợi hại, hắn đã phải vận dụng vũ khí của mình mới phá được, như vậy không biết thân thể Phong Vân có bị thương tổn nhiều không.

Thân thể Phong Vân cứng ngắt, bộ dáng tựa như không có linh lực. Thế nhưng lúc này trong cơ thể Phong Vân tràn đầy linh lực hệ cỏ cây.

Thật giống như trăm sông chảy về biển lớn, trong thân thể Phong Vân xuất hiện một loại khí lực cuộn cuộn như biển lớn, mà không phải chỉ là các đoạn sông nhỏ lưu loạn.

Này, như thế nào lại có thể giúp ích

Mộc Hoàng quá đổi kinh ngạc.

“*Không chết được.*” Còn dính bọt nước, lông mi chậm rãi rung động, Phong Vân mở mắt nhìn thấy Mộc Hoàng, khóe môi khẽ cười.

Tiểu hoàng kim của nàng, đã giải khai cho nàng như thế nào mới là thực lực chân chính của hệ cỏ cây.

Nàng, đã ngộ ra vài điều.

“*Không chết là tốt rồi.*” Ôm thân thể vẫn còn cứng ngắt của Phong Vân, giúp nàng đứng dậy, Mộc Hoàng xoay người hướng trận thể không cho nó biến hóa, nói với hoàng kim sư tử: “*Chúng ta trở về thôi.*”

Trăm chuyển cửu hồi trận, không thể ở lâu. Nếu không chủ nhân của thể trận một khi mở ra toàn bộ trận thể, vậy thì bọn họ khó lòng chống đỡ.

“*Chậm đã.*” Ngay khi hắn lên tiếng, âm thanh của hoàng kim sư tử nhanh chóng truyền đến.

Ngay sau đó chỉ thấy màu vàng óng ánh hào quang chợt lóe, hoàng kim sư tử phá không mà đến, mạnh mẽ vọt tới trước mặt bọn họ.

Đồng thời, hòn đá thủy tinh mà hoàng kim sư tử trấn thủ thoát ra phá thanh âm truyền đến.

Ngay sau đó, không gian băng chỉ linh lực chuyển động, Phong Vân, Mộc Hoàng, hoàng kim sư tử, đã bị đưa đến một không gian trận thể khác.

Trăm chuyển cửu hồi trận của Thánh Linh cung toàn bộ đã được mở ra.

Chỉ trong chớp mắt, kì thực hết thấy chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Đuổi theo đằng sau Mộc Hoàng là Thanh Huyền cùng một đám người, bất quá chỉ là vừa mới đuổi tới được thôi.

“*Đây là chuyện gì? Địa cung đã hoàn toàn mở ra rồi sao?*” Thanh Huyền thấy cửa cung hàng ngày vẫn đứng sừng sững ở đó mà nay đã hoàn toàn biến mất, sắc mặt trở lên khó coi.

“*Kẻ đột nhập quá mạnh mẽ.*” Trương lão của Thánh Linh cung trầm giọng nói.

Thanh Huyền sắc mặt trầm lặng, hắn biết, đại trận của địa cung toàn bộ bị khai hỏa, có thể nói kẻ đột nhập quá mạnh mẽ, hắn không phải hỏi điều này.

Bên cạnh quần gia hiểu được ý tứ của Thanh Huyền, lập tức tiến lên, sắc mặt thâm trầm nói: “*Không biết, nghe nói là chính Vân tiểu thư đi làm vào trận thể.*”

Dứt lời, quần gia sắc mặt càng trầm, đề thấp thanh âm ở bên tai Thanh Huyền nói: “*Bất quá, phương diện này có điểm kỳ quái. Trong khoảng thời gian đó tuần tra cư nhiên không thấy bất luận kẻ nào loanh quanh ở đây, hơn nữa trận thể trước tiên mở ra, giống như có người dẫn Vân tiểu thư vào đây.....*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Bao táp đến (5)

Chỉ qua vài câu nói, nhưng sự tình công đạo lập tức cũng được phân bày ra khá rõ ràng. Thanh Huyền vừa nghe thấy những lời đó, sắc mặt trong nháy mắt đã chuyển xanh mét.

Một màn trước mắt này rõ ràng là có người ở sau lưng hắn giở thủ đoạn muốn để quốc Cổ Mã chống lại hắn đây mà, thủ đoạn cũng thật hảo ngoan tuyệt, tốc độ cũng hảo nhanh nha.

Con mẹ nó, trong phủ hắn có gian tế.

“Thành chủ, hiện tại làm sao bây giờ?”

“Sai người tìm bằng được kẻ đó cho ta.” Thanh Huyền thành chủ cơ hồ răng nanh đã rất ngứa ngáy, thực muốn cắn xé.

“Vâng.” Quan gia lập tức đi thi hành mệnh lệnh.

“Chậm đã.” Thanh Huyền mạnh mẽ hô lên một tiếng gọi người quay lại.

“Thành chủ?”

Thanh Huyền ánh mắt dao động cực nhanh, làm sao bây giờ? Đại trận một khi bắt đầu sẽ không thể ngừng lại được, đây là sự kiêu ngạo của Thánh Linh cung, lần khiêu chiến này đã hủy đi toàn bộ uy tín. Đáng chết, hiện tại có muốn dừng cũng không thể dừng được.

Vương tộc của đế quốc Cổ Mã là chứ? Nếu bọn họ lâm vào cái trận thế kia mà vẫn có thể đi ra được, thì dù hấn có đem người dám giờ trò quý sau lưng hấn tóm gọn thì bọn họ nhất định vẫn sẽ đòi công đạo.

Nhưng nếu bọn họ không thể ra được, chết ở bên trong thì hậu quả.....

Này..... Này.....

Thanh Huyền trong mắt hiện lên một tia căm hận, sự tình rắc rối như thế này, hấn quả thực đã rơi vào tình huống hết sức khó xử.....

“Người phải chuẩn bị hai phương án.....”

Cúi đầu xuống, nói thào vào tai quan gia vài lời, không biết nói gì chỉ thấy lão quan gia nghe xong khẽ rùng mình mấy cái.

“Thành chủ, có tin tức truyền đến.” Mà ngay tại phía sau, đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập cấp báo.

Thanh Huyền tâm tình lúc này rất không hảo, nghe vậy sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì?”

Người vừa tới thấy vậy cũng không dám ồn ào nhiều lời nữa, lập tức đi lên ghé vào lỗ tai Thanh Huyền nhanh chóng nói ra: “Có tin tức từ đối tượng bị truy nã.”

“Án?” Thanh Huyền hai mắt tối sầm.

Không cần lại là một tin tức đáng chết như nữ nhân đến từ đế quốc Cổ Mã đi: “Nói.”

“Là tin tức được truyền đến từ Á Sát công quốc, thời điểm người của chúng ta điều tra đã phát hiện ra tiểu thể tử Hách Liên Phong Vân của hoàng cung Á Sát Hách Liên đúng là một đại linh sư hệ cỏ cây, là nam nhân, năm nay mười sáu tuổi. Người này trước kia cũng không có tài năng hay giấu diếm gì cả, thanh danh đồn thổi bên ngoài cho tới bây giờ đều là một tên ăn chơi trác táng, không có gì nổi bật. Thế nhưng gần đây bỗng nhiên trở nên nổi tiếng, hơn nữa hấn cũng từng đi qua rừng rậm ma thú, tiểu nhân đã thử đối chiếu thời gian thì thấy cùng thời điểm đại nhân đã đi qua. Hơn nữa, việc khả nghi nhất là trong khoảng thời gian này hắt đột nhiên mất tích, theo đồng học của hấn thì là đột nhiên không thấy, cũng không rõ hấn đi về hướng nào.....”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 181: Bao táp đến (6)

Tình báo nhanh chóng thuật lại tin tức điều tra được cho Thanh Huyền. Thành chủ thành Phụng Hoàng, lại là người của Thánh linh cung thể lực có bao nhiêu đại chứ, lệnh truy nã của hấn cũng không phải chỉ là nói suông.

Huống chi vật bị mất thực sự rất quý trọng, Thanh Huyền nhất định phải tra ra bằng được. Qua bao phen âm thầm điều tra, việc Phong Vân là đại linh sư hệ cỏ cây đương nhiên là lập tức bị bại lộ. Thanh Huyền thành chủ nghe thế, mi sắc dâng lên một tia sát khí.

Lần này, tình báo so với hôm qua thì có tính xác minh hơn.

“Thanh Nhất, sự tình nơi này tạm thời giao cho người toàn quyền xử lý.” Thanh Huyền thành chủ tay áo bào vung lên, bá đạo xoay người rời đi.

“Tuân lệnh.” Lão quan gia lập tức khom người đáp lại.

“Người đầu, triệu tập trăm tên Linh Vương, hai gã Linh Hoàng xuất phát cùng bốn tọa.”

Thanh âm vang vọng đất trời, Thanh Huyền thành chủ sát khí trên người càng lúc càng nồng đậm.

Hôm nay vốn trong bụng đã như có ngọn lửa thiêu đốt, Á Sát công quốc, Hách Liên Phong Vân, là các người chính mình không chọn hảo thời điểm, cự nhiên đụng phải khi hắn đang lên cơn kích động.

Lúc này đây, Á Sát công quốc nhỏ bé kia, Hách Liên phủ tòi tàn kia nhất định đi đòi nhà ma rồi.

Gió ào ào thổi qua ngọn cây, bầu trời trong xanh trung bỗng nổi lên vài tia u ám.

Rõ ràng bầu trời vẫn thực sáng sủa, thế nhưng lại làm cho người ta dâng lên một cảm giác âm trầm khó nói lên lời.

Cũng tại thời điểm này, hai người Phong Vân và Mộc Hoàng vẫn đang lâm vào trận thế, cái gì cũng không biết.

Hư không liên tục chuyển hoá, thật không biết phương hướng nào mà lần.

“Phanh.” Mộc Hoàng ôm Phong Vân sát bên người, một chương khe tung vào không gian, âm thanh chớp động khẽ vang lên, sau đó cảnh sắc chung quanh tạm thời dừng lại.

Lúc này Mộc Hoàng linh lực đã tiêu hao quá nhiều, muốn đứng thẳng cũng không được, chỉ có thể cố gắng ôm Phong Vân đến một chỗ an vị.

“Không có việc gì đâu.” Phong Vân thân thể cứng ngắc đã muốn hảo chuyển rất nhiều, thấy những giọt mồ hôi trên mặt Mộc Hoàng lập tức hướng bên cạnh lăn một vòng, giảm bớt gánh nặng cho Mộc Hoàng, đồng thời nhìn về phía Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng lúc này sắc mặt trắng bệch, không hề có chút huyết sắc nào đang ngồi bệt dưới đất.

Phong Vân vội vàng nắm lấy tay Mộc Hoàng lên, xem xét một hồi.

“Linh lực tiêu hao quá nhiều thôi, vẫn hoàn hảo, hoàn hảo.” Phong Vân vỗ vỗ Mộc Hoàng.

“Còn không phải bởi vì ngươi.” Mộc Hoàng nghe vậy lập tức liếc mắt lườm Phong Vân một cái. Đồng thời nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi rốt cuộc đang làm cái gì? Cậm bẫy như vậy sao ngươi không nhìn ra? Sao lại chui vào đây chứ. Ngươi ngày thường thông minh giờ biến đi đâu rồi hả? Ngươi không cần nói cho ta biết ngươi là giả thông minh, kỳ thật chính là cái đồ đầu trư đi.”

Vào cứu người mà cuối cùng người vẫn không cứu được, Mộc Hoàng không khỏi có chút tức giận đứng bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182: Bão táp đến (7)

Cự nhiên tự mình rơi vào bẫy, Phong Vân quả thực làm cho hắn quá thất vọng rồi.

Phong Vân bị Mộc Hoàng mắng mỏ liên cúi gằm mặt xuống: “Hảo, hảo, là ta thần thờ, lúc này đây là do ta liên lụy ngươi. Bất quá sự tình đã như vậy rồi, mắng cũng vô dụng nha, trước hết nghĩ làm như thế nào để đi ra ngoài đi.”

Phong Vân không có phản bác lời nói của Mộc Hoàng, cũng không có nói năng là thấy thân ảnh Mộc Hoàng nên mới vọt vào đây.

Nếu không phải thân ảnh Mộc Hoàng chớp chớp động động ở trong này, nàng như thế nào tiến vào chứ.

Bất quá, lúc này đây đúng là bị nàng thần thờ.

Người khác dùng Mộc Hoàng đến dẫn nàng, nàng liền bị lừa.

Khi nào thì trong lòng nàng, mức độ quan trọng của Mộc Hoàng đã cao lên?

Xem ra thật sự chỉ vì một câu sẽ bảo hộ hắn chu toàn hồi trước, liền thực đem hắn làm nam tước phụ hộ ở sau người rồi à.

Mộc Hoàng thấy Phong Vân ngoan ngoãn nhận lỗi không như dự đoán của mình, hung hăng nhìn Phong Vân liếc mắt một cái, hít vào một hơi rồi lại ngồi xuống.

Thật là, hắn cũng lo lắng đi, cư nhiên không chút nghĩ ngợi liền vọt vào đây, vận dụng Lôi Chi Thần Phật tới cứu nàng. Hắn chỉ nghĩ nàng là nữ tử chỉ biết phá hư mọi chuyện. Hôm nay mới biết nàng thật sự là đầu óc có vấn đề, bây giờ thì hay rồi, đem chính mình cũng hãm tại chỗ này luôn

Mộc Hoàng sắc mặt có điểm khó coi.

“Chúng ta hiện tại ở trung tâm của trận thế ‘Bách chuyển cửu hồi’ .Hoàng kim sư tử từ này giờ vẫn ngắm nhìn bốn phía nay đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Lời này vừa nói ra, Phong Vân cùng Mộc Hoàng nhất tề quay đầu lại nhìn nó.

Cái không gian mông mông lung lung quái quỷ này, nhìn qua cái gì cũng đều không có, trống rỗng một mảnh.

À, không! Phía xa xa kia, ngay chính giữa hình như có lục sắc quang điểm đang lóe lóe chớp chớp.

Đó là..... Ánh mắt.....

Phong Vân thân thể đứng lên trước, chắn ở trước người Mộc Hoàng. Người này bây giờ linh lực hoàn toàn cạn kiệt, phải che chở.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 183: Bao táp đến (8)

Mộc Hoàng thấy vậy nhú mày, một cổ lửa giận trong lòng vừa rồi nháy mắt biến mất sạch sẽ.

“Cư nhiên đem chúng ta trực tiếp đưa tới trung ương.” Mộc Hoàng nheo mắt nhìn bốn phía.

Trận thế ‘Bách chuyển cửu hồi’ của Thánh Linh cung phân thành chín khu vực, sử dụng chín loại phương pháp công kích. Mà lợi hại nhất chính là chỗ trung tâm này.

Lũ người đó trực tiếp đem bọn họ quăng vào trung tâm, đầu não của trận thế này.

“Tất cả đều là ma thú?” Phong Vân cảm giác đằng sau chỗ lục sắc kia có vô số ánh mắt gì đó, liếc chau mày hỏi.

“Phải” Hoàng kim sư tử gật gù đầu, sau đó lại lắc lắc đầu: “Cũng không phải là tất cả.”

“Có ý tứ gì?” Phong Vân nhú mày.

“Nơi này là trung tâm của địa cung trong Thánh Linh cung, địa cung của Thánh Linh cung bình thường là nơi cất giữ bảo vật của bọn họ, cho nên mới có trận thế ‘Bách chuyển cửu hồi’ lợi hại này.”

Mộc Hoàng biết Phong Vân không rõ ràng lắm, lập tức khó có khi tâm tình hảo giải thích như thế này: “Cho nên, nơi này có rất nhiều ma thú, cũng có không ít ma hạch đáng giá. Cũng có các loại vũ khí cường hãn đầy tính công kích.”

“Cho nên, nơi này không phải là nơi nên đột nhập vào?” Phong Vân nhìn Mộc Hoàng.

Bảo vật càng nhiều, phòng thủ càng lợi hại, điều này là lẽ đời nha~

Mộc Hoàng gật gù đầu: “Thánh Linh cung vì cất giữ bảo vật nên kiến tạo trận thế, mặc dù có khu vực hạn chế, nơi này không phải cực độ nguy hiểm, nhưng không có năng lực của Linh Hoàng thì cũng đừng mơ tưởng phá vỡ được.”

Nói hai ba câu, Phong Vân đã hiểu.

Nhưng mà đã hiểu không có nghĩa là Phong Vân sẽ lo lắng cùng sợ hãi, ngược lại trên mặt dào dạt vẻ tươi cười: “Tốt lắm, coi như là đến đây luyện tập đi.”

Lời này vừa nói ra, hoàng kim sư tử gật gù đầu.

“Khó có khi đến được nơi mà có nhiều phương thức công kích như thế này, đúng là hảo thời cơ cho ngươi rèn luyện.”

Dứt lời, quay người nhảy đến trên vai Mộc Hoàng , hai móng ôm ngực đứng thẳng trầm giọng nói:“*Đem công pháp ta dạy cho người xuất ra xem nào.Lúc này ta cùng Mộc Hoàng sẽ không nhúng tay, sống hay chết, là thoát ra hay là ở lại đây mãi , toàn dựa vào chính người- kẻ tự nhiên đột nhập vào đây đây .*”

Dứt lời, nhất móng vuốt mạnh mẽ chém ra, màu vàng linh lực lập tức bao phủ lấy Phong Vân, sau hướng tới chỗ những điểm lục sắc kia ném đi.

Phong Vân động thân đề khí, linh lực cỏ cây trên người nháy mắt che kín toàn thân.

Cỏ tay run lên, tiểu thực ngủ say nhiều ngày mạnh mẽ chạy ra hít thở khí trời.

Đóa hoa nguyên bản chỉ có tam sắc, lúc này lại dài ra một mảnh, thành bốn màu, đồng thời lớn hơn một vòng.

“*Tiểu thực, chúng ta đi nào.*” Gió khẽ nổi lên, Phong Vân vung tay về phía điểm lục sắc , hướng tới trung ương của trận thế .

Cỏ cây không có chiều thức gì độc đáo, kẻ đáng chết nào dám phát biểu liều như vậy hả ? hôm nay ta sẽ cho các người mở rộng tầm mắt xem sát chiều của hệ cỏ cây là như thế nào.

Tiểu Thực phóng tới như sợi roi thiên ảnh , chông chất nổ rộ hoa lá tiến tới khu vực trung tâm trận thế.

Phía sau, hoàng kim sư tử cùng Mộc Hoàng cũng vì nàng áp trận.

Mà lúc này, bọn họ lại không biết rằng trên đỉnh đầu Á Sát công quốc , bão táp đang tiến đến.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Phong Vân duệ biển (1)

Gió vẫn thổi, bóng xanh vurun càng lúc càng xa.

Trong trận thế “ Bách chuyển cửu hồi ” , thanh âm chém giết, ma thú gầm rú, pháp khí cuồng hô, lục sắc tiên ảnh chông chất không ngừng đan vào cùng một chỗ.

Sương mù màu xám sương mù cùng với những điểm lục sắc bị sợi roi Tiểu Thực quét mạnh rất nhanh thổi lui, lộ ra một đại đạo màu trắng .

Cỏ cây không có gì nổi bật ?

Cỏ cây có tướng mạo gì đáng nói ? Có thể có hình thái gì đáng nói?

Không có á , chỉ là một loại vô hình vô tướng gì đó á ?

Cho nên, cỏ cây làm quái gì có hình thái công kích gì á?

Như hiểu biết của người ta thì công kích là phải có hình thái ,mọi chiêu thức cũng phải có hình thái.

Thế nhưng ai nói hoa cỏ không thể đả thương người, không thể lâm vào cảnh giới chứ .

Mà hệ cỏ cây với công pháp” vô tướng “ ấy vậy mà chính là một hoạn lộ thên thang đó nha~

Phong Vân vung tiểu thực, thực nhân hoa thật dài khê thiên biến vạn hóa.

Cướp đoạt, công kích, phòng hộ, đánh vào trung tâm, bảo toàn lực lượng, công phòng cùng lúc, dần dần Phong Vân như hòa vào chiều thức của chính mình .

Mộc Hoàng đi đằng sau Phong Vân , thấy vậy mi sắc cuối cùng thoáng dao động.

Đại lục Ảo ảnh có vô số công pháp lộ điểm yếu, có không ít chiêu thức đều bị gò bó trong khuôn đúc.

Mà hiện tại, Phong Vân không có.

“*Vô tướng, chính là tùy tâm sở dục sao?*” Mộc Hoàng trầm ngâm nửa ngày, đột nhiên quay đầu nhìn hoàng kim sư tử nói:“*Người rốt cuộc là loại*

ma thú gì ?”

Công pháp như vậy hẳn đừng nói là chưa thấy qua, chính là nghe cũng chưa nghe nói qua.

Không có sự bảo thủ không chịu thay đổi hết thấy, chỉ có chính mình tùy tâm sở dục phát huy.

Hoàng kim sư tử này rốt cuộc có lai lịch gì, tại sao nó biết.....

“Đúng thời điểm, người tự nhiên sẽ biết.” Hoàng kim sư tử từ từ nhắm hai mắt lại, thân nhiên trả lời.

Ngữ khí hàm chứa sự ngạo mạn tuyệt đối, nhưng không hiểu vì sao lại hàm chứa một tia tang thương.

Mộc Hoàng nghe vậy chỉ nhú nhú mày, hoàng kim sư tử nếu không nói, vậy thì hẳn cũng không nên ép hỏi, chờ hẳn sau khi trở về sẽ hảo hảo điều tra nó.

Ý niệm trong đầu hiện lên, Mộc Hoàng nhìn Phong Vân đang ở tiền phương đấu tranh anh dũng, đột nhiên đề cao thanh âm nói: “Cường đại linh lực như thế này vì sao không hấp thu. Bất kể công pháp gì cũng đều là vì tăng linh lực bản thể lên, có cơ hội thế này còn không mau dùng.”

Đối trận, đánh nhau, bắt giữ ma thú, hấp thu ma hạch, hết thấy đều là để tăng năng lực chính mình lên, biến thành cường đại.

Mà cho dù có đánh chết đối phương thì cũng phải thu được ích lợi gì chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Phong Vân duệ biến (2)

Nơi đây có nhiều ma thú cùng ma hạch như vậy, hơn nữa ở đây linh lực thật lớn, dường như linh lực tràn ngập hồ nước. Điều này thực tối thích hợp cho việc Phong Vân có thể cướp đoạt linh lực của người khác.

Cơ hội như thế này thật là tốt, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Phong Vân nghe thấy Mộc Hoàng chỉ điểm cho mình, trong lòng liền hiểu được. Lập tức khẽ kêu một tiếng, Tiểu Thực trong tay cấp tốc bay lên, toàn bộ bao phủ lấy Phong Vân giống như một trận lốc xoáy màu lục, bắt đầu phi vũ.

Sau đó, cùng với trận lốc xoáy phi vũ này, quanh thân vô số ma thú bị hút về phía này. Nhiều điểm linh lực giống tinh quang xoay vòng quanh, nhẹ nhàng từ trên người ma thú cùng ma hạch từ từ di chuyển ra bên ngoài, hướng đến chỗ Phong Vân cùng Tiểu Thực bám chặt vào hai người.

Gần trong nháy mắt, Tiểu Thực vừa mới đại khai sát giới một đường xung phong liền chết cùng Phong Vân. Thật giống như lốc xoáy dưới đáy biển, từ bình thường biến thành điên cuồng, hấp thu hết thấy hắc động của vũ trụ.

Chung quanh các ma thú tất cả đều xông lên, song gặp qua tình huống như vậy, một đám lập tức kinh hãi thối lui trở về. Nếu bị Phong Vân cướp đoạt cùng chế trụ, như vậy sẽ không dễ dàng thối lui.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy một trận lốc xoáy màu lục càng lúc càng chuyển động nhanh, linh lực chung quanh không ngừng bị hút vào cái lốc xoáy kia, không một tiếng động cắn nuốt.

Phong Vân ở chính giữa, hơi hơi nhắm mắt lại.

Chung quanh linh lực điên cuồng hướng về phía nàng, tiến vào trong thân thể. Lực lượng này quá mức dư thừa, gần trong nháy mắt liền hoàn toàn tràn ngập vào kinh mạch toàn thân, cơ hồ kinh mạch của nàng đều bạo liệt mở ra.

Răng nanh cắn chặt, vô tướng công pháp trong cơ thể do hoàng kim sư tử truyền dạy nhanh chóng được thi triển.

Hải nạp trăm xuyên, lấy thiên địa là căn cơ.

Hấp thu để mình dùng, làm con sông nhập biển lớn.

Đây là công pháp vô tướng đại cương.

Phong Vân không ngừng nhắc tới đại cương, trong cơ thể nguyên lai linh lực cỏ cây điên cuồng dựa theo băng chi linh lực lĩnh ngộ tuần hoàn pháp tắc,

khí đi quanh thân.

Cùng với việc khí đi quanh thân, linh lực ngoại giới kia tràn ngập hết vào kinh mạch của nàng, bắt đầu lưu động trong cơ thể của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Phong Vân duệ biến (3)

Linh lực kia từ bạo phát áp chế rồi dần dần được thu nhỏ lại.

Trong cơ thể, linh lực đi một vòng, kinh mạch liền cảm thấy thoải mái, linh lực của cơ thể liền tăng lên một phần. Đồng thời linh lực ngoại giới nhanh chóng tràn vào các chỗ hổng. Phong Vân thấy vậy, lập tức điên cuồng đứng lên vận động.

Đứng ở cách đó không xa, Mộc Hoàng cùng hoàng kim sư tử nhìn một màn này, nhất tề gật gật đầu.

Phong Vân này, rốt cục thì cũng hướng về phía quỹ đạo đại đạo. Dù mọi màu sắc linh lực bao vây lấy con lốc xoáy màu lục kia, tại đây đại trận trăm chuyển. Ở trận thế của địch nhân mà lại luyện công, cũng thật là kẻ to gan lớn mật.

Không tiếng động, gió cũng ngừng thổi, cư hồ không có tiếng động nào.

Mà lúc này ở bên ngoài, tình hình giống như một trận mưa giông trước cơn bão lớn.

Thanh Huyền hùng hổ suất lĩnh trăm tên linh vương, hai gã linh hoàng, hướng tới Á Sát công quốc điên cuồng mà phi tới.

Một đường cuồng phi mà đến, trên bầu trời thân ảnh mờ hồ có thể thấy được, đây có thể là một trận chiến kinh thiên động địa.

Nơi đi qua, những người dân nhìn thấy đều lâm vào khiếp sợ.

Xảy ra chuyện gì thế này, nơi này là quán hạt của Phượng Hoàng thành chủ vì sao lại xuất động nhiều nhân mã như vậy, việc này.....

Đây là muốn đi tiêu diệt ai?

Tin tức nhanh chóng lan rộng, các quốc gia từ bốn phương khi nghe tin trong lòng đều run sợ.

Thanh Huyền suất lĩnh đại nhân mã, thời gian chỉ cần năm ngày từ Phượng Hoàng thành đến Á Sát công quốc.

Kinh thành của Á Sát công quốc giống như thường ngày, mọi người vẫn tiếp tục an an ổn ổn, hiển nhiên không biết có điều gì sắp biến hóa.

Gió bão nổi lên, sát khí ngập trời không biết từ đâu xuất hiện.

“A, có người đến, có cao thủ.....”

“Không tốt, có sát khí.....”

Hơn trăm nhân mã có linh lực cường đại từ trên bầu trời gào thét mà đến, như sấm sét đánh đến, khí thế kia cơ hồ như mây đen ập đến.

Kinh đô của Á Sát công quốc trong nháy mắt như bị biển lớn tràn vào, nổ tung.

“Hách Liên gia tộc, lăn ra đây cho bản tôn.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Phong Vân duệ biến (4)

Thân thể từ trên trời cao dần dần hạ xuống, về mặt Thanh Huyền sát khí đằng đằng nhìn chăm chú vào Hách Liên vương công ở phía dưới, tay vung lên, trăm tên lính vương theo bốn phương tám hướng chạy như bay xuống, toàn bộ vây quanh Hách Liên vương phủ.

Sát khí tràn ngập, Hách Liên vương phủ trong nháy mắt lâm vào thảm cảnh.

Ánh mặt trời lóe ra, song lại có một loại hàn khí bức người.

Mà bây giờ Phong Vân vẫn còn ở trong trận thế, cái gì cũng không biết.

Năm ngày năm đêm, Phong Vân không ngừng thu nạp linh lực vào người.

Lúc này, lúc xoáy màu lục đã hội tụ đầy đủ tất cả màu sắc linh lực, tiến độ Phong Vân hấp thu linh lực bắt đầu chậm dần.

Lực lượng kia vẫn còn có thể nhìn thấy song có thể cảm nhận tốc độ đang chậm rãi biến mất.

Bất quá, trên người ma thú vẫn lượn lờ chung quanh, nhưng không thấy năng lực cướp đoạt của Phong Vân xuất hiện nữa.

Biết nên thu tay thì phải thu tay lại, Mộc Hoàng ngồi ở một bên không tiếng động gật gật đầu.

Đây là lần đầu tiên Phong Vân vận dụng công pháp kia hấp thu linh lực của người khác, trực tiếp chuyển hoá thành linh lực của chính mình.

Phải biết mức độ. Thiếu, căn cơ liền thiên.

Hơn nữa, thân thể không chấp nhận nữa, nếu bức nữa sẽ dẫn tới trọng thương. Nếu có thể nắm chắc, về sau nhất định sẽ giúp ích rất lớn. Hiện tại xem ra Phong Vân đã hiểu rõ.

Nhè nhẹ lượn lờ, lúc xoáy màu lục đang không ngừng lẫn lộn, hơi thở Phong Vân dần dần trầm ổn, tốt lắm, thực bổ ích.

Bên ngoài Mộc Hoàng cảm thấy Phong Vân đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Mà Phong Vân cũng cảm giác được nội lực của mình. Trong cơ thể kinh mạch đã xảy ra một sự biến hóa đến nghiêng trời lệch đất, nếu nói trước kia chỉ là dòng suối nhỏ, thì hiện tại đã mở rộng thành một sông hà.

Toàn thân cao thấp đều đã dư thừa linh lực.

Chỉ cần đem cái đó hấp thu sạch sẽ, năng khiếu định sẽ phát sinh tăng vọt.

Phong Vân lẳng lặng ngồi, cõi lòng tin tưởng quanh thân đã hấp thu hết thảy.

“Đừng.” Mà ngay tại thời điểm mấu chốt – thu công cảnh giới, Phong Vân vẫn mang châm ở bên tai, đột nhiên lách cách một tiếng, tự phá hủy.

Âm thanh lách cách này, giống như một trận thủy chiến tràn vào vùng lòng chảo, nháy mắt tiên tạo nên một cơn sóng to gió lớn.

Tâm tình của Phong Vân bỗng rối loạn một chút.

Châm tai của nàng đột nhiên thoát phá, điều này là sao? Điều này là sao?

Phong Vân động thủ một chút liền run run, đứng bật dậy.

Châm tai này năm đó nàng mất một ít công phu làm ra, cùng Hách Liên vương phủ có sự tương hô hợp ứng, hợp với một nơi tư mật của vương công phủ, đó chính là tư đường của liệt tổ liệt tông Hách Liên gia.

Nàng năm đó chỉ biết gia tộc Hách Liên là gia tộc cây to đón gió, song cũng phải chuẩn bị cho những tình huống xấu có thể xảy ra.

Nếu nàng không ở trong phủ, cũng có thể biết việc gì đang xảy ra. Bởi vậy mới làm một đôi châm tai giúp cho việc liên lạc với gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Phong Vân duệ biển (5)

Từ đường của gia tộc Hách Liên là nơi tôn quý nhất, ngay cả tộc nhân bình thường đều không được đi vào.

Mà hiện tại, châm tai vỡ.

Chỉ có thể chứng minh một sự kiện, từ đường đã bị phá hủy hoàn toàn.

Nơi mà gia tộc Hách Liên tôn kính nhất bị phá hủy, như vậy bọn họ

“Phốc.” Phong Vân nhảy mất kinh mạch đại loạn.

“Sao lại thế này?” Mộc Hoàng đứng ở một bên nhìn, thấy sắc mặt khế biển của nàng cũng nhanh chóng đứng lên.

“Tẩu hỏa nhập ma hả?” Hoàng kim sư tử cũng đứng lên.

Sẽ không phải chứ, vừa rồi vẫn còn rất tốt mà, không nên xuất hiện tình huống như vậy nha~

“Phốc.” Một người một thú vừa mới đối thoại với nhau, lúc xoáy màu lục kia nhanh chóng vỡ vụn, Tiểu Thực chậm rãi ngã xuống, bắt đầu uể oải đứng lên.

Nó cùng Phong Vân tâm linh tương ứng, thời điểm Phong Vân xảy ra vấn đề, do đó nó cũng xảy ra vấn đề.

“Phong Vân.” Mộc Hoàng thấy vậy sắc mặt đại biến, bước chân mạnh mẽ xông lên, đem thân hình lung lay sắp đổ của Phong Vân ôm lấy.

Rất nhanh Phong Vân ở bên tai nói: “*Tĩnh tâm, người mau tĩnh tâm cho ta*”.

“*Chết tiệt, người rút cuộc làm sao thế này, bình tĩnh.*”

Đáp lại hẳn là là sắc mặt nhợt nhạt của Phong Vân, cùng với thân thể không ngừng run run.

Như thế nào lại xuất hiện dòng linh lực nghịch chiều.

Nếu Phong Vân có thể tĩnh tâm bắt đầu điều chỉnh kinh mạch một lần nữa, nếu không lập tức sẽ bị tẩu hỏa nhập ma a.

Mộc Hoàng nhất thời có điểm nóng nảy, hoàng kim sư tử cũng có chút nóng nảy theo.

Nhất thời tay đặt tại mi tâm của Phong Vân, linh lực toàn bộ bao phủ lấy Phong Vân, một bên hét lớn: “*Người suy nghĩ cái gì, mau tĩnh tâm lại cho ta*”.

Nhưng mà, Phong Vân căn bản bình tĩnh không được, trong cơ thể linh lực càng phát loạn lên.

Sao lại thế này, rút cuộc đã xảy ra cái gì?

Mộc Hoàng ôm chặt lấy Phong Vân, trong nháy mắt tâm cơ gần như bốc hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Phong Vân duệ biển (6)

“*Người rút cuộc.....*” Nhất thời lo lắng mà hét lớn, Mộc Hoàng đột nhiên thấy vành tai của Phong Vân trống rỗng, nơi đó hẳn là có châm tai.

Có châm tai đính ở đó, nàng thích nhất là ở nơi đó.

Bởi vì bên trong cất giấu bảo bối của nàng.

Mộc Hoàng mất nhú lại, lập tức cúi đầu nhìn thấy.

Ngay tại dưới chân hán, những mảnh vỡ của châm tai bắn ra bốn phía trên mặt đất.

Mộc Hoàng liếc mắt một cái, thấy vậy lập tức liền đi đến, đây là nội dẫn lực phá hư .

Bọn họ nơi này đều vẫn rất yên ổn, không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy chỉ có thể là châm tai tại một nơi khác.

Có thể khiến cho Phong Vân dao động cảm xúc lớn như vậy

Mộc Hoàng trong nháy mắt đã sáng tỏ .

“Bình tĩnh, mặc kệ xảy ra chuyện gì, người hiện tại đều phải tĩnh tâm, người phải nghe ta, chỉ cần người kiên cường, cho dù ngoại giới xảy ra chuyện gì, người mới có năng lực để đối phó.Nếu hiện tại người không cố gắng chống cự, cứ mặc kệ mọi chuyện bên ngoài như thế nào,về sau người tìm hiểu rõ cũng chưa muộn,nếu không sẽ không có cơ hội xử lý.Hách Liên Phong Vân ,không cần ta phải nhắc nhở người, bình tĩnh cho ta, có nghe thấy không.”

Ôm chặt lấy Phong Vân , Mộc Hoàng cơ hồ hướng tới Phong Vân rống to ra tiếng.

Trong lòng thân thể đang run rẩy, linh lực kia đang không ngừng phản phệ đánh sâu vào thân thể Phong Vân.

Chỉ một bước sai, lập tức sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Không được, không thể để nàng xảy ra vấn đề gì.

Không thể để chuyện gì xảy ra với nàng , hẳn không chấp nhận được, không thể chấp nhận kết quả này được.

“Tĩnh lại rồi đứng lên, người tỉnh lại cho ta, chỉ cần qua được cửa này, từ nay về sau ta sẽ không so đo những chuyện trước kia với người,ta cũng sẽ đáp ứng mọi điều kiện của người từ trước đến nay.Có nghe thấy không, tĩnh lại đi, có chuyện gì thì cùng nhau đối mặt, cùng lắm thì ta giúp người, ta sẽ giúp người san bằng hết thảy.Người nếu dám có vấn đề gì, người phải chờ ta, người hãy nhìn ta một chút đi, nếu không ta sẽ không buông tha.”

Mộc Hoàng mất thấy Phong Vân trong lòng hơi thờ đại loạn, tẩu hỏa nhập ma ngày càng nghiêm trọng hơn, cơ hồ có thể thổ huyết bất cứ lúc nào.

Trong miệng rít gào mà ra, trong lời nói tất cả những điều không tưởng cơ hồ cũng đều nói ra.Giống như đó là những lời hiển nhiên. Trong cơ thể Phong Vân lúc này nội tức đang đại loạn, hơi thở loạn nhịp, trong đầu ý tứ mông lung, nhưng những lời của Mộc Hoàng vẫn rành mạch thấm thấu vào trong tai.

Không, không thể, không thể ngã xuống.

Nàng phải về nhà xem có sự tình gì xảy ra.

Nàng không thể âm u trong này mãi được, nàng phải đứng lên, phải vượt qua được cửa này.

Mộc Hoàng nói rất đúng, chỉ cần còn người, hết thảy mới có cơ hội.

Răng nanh cắn chặt, sự hoảng hốt trong tâm tư toàn bộ hết thảy đều bị ngăn chặn, Phong Vân cường chế bắt đầu chống lại dòng linh lực đang bị nghịch chuyển

Cảm giác được linh lực của Phong Vân dao động, hoàng kim sư tử nhẹ nhàng thở ra, ý thức chủ quan của Phong Vân đã thức tỉnh.

Nhưng là cũng không dám hướng tới Mộc Hoàng mở lời:“Người giúp nàng đi .”

Nó là ma thú, biết vận dụng linh lực của ma thú, nhưng mà đối với con người nó không dám khinh thường,huống chi tình huống hiện tại của Phong Vân rất nguy cấp .Kinh mạch của con người cùng ma thú, là bất đồng .

Cùng lúc Mộc Hoàng cũng cảm giác được sự cứng ngắc của Phong Vân, tay của nàng bắt đầu run run, nàng cố gắng vận khí dồn toàn bộ sức lực mà mình có được, nhưng là lực bất tòng tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Phong Vân duệ biến (7)

Lập tức, Mộc Hoàng đỡ Phong Vân ngồi vào trong lòng hắn , vung tay tạo ra một tia linh lực, điểm ở trên người Phong Vân :“Đi theo linh lực của ta

đi.”

Phong Vân gất gao tựa vào trong lòng Mộc Hoàng , bắt động không nói gì, nhưng lực lượng trong cơ thể bắt đầu đi theo sự chỉ dẫn của Mộc Hoàng. Hấp thụ vốn là điều khó khăn, lúc này phản hấp thụ càng thêm không dễ dàng.

Lại thêm một ngày trôi qua, Mộc Hoàng vẫn duy trì tư thế ôm , dẫn đường cho Phong Vân .Mà Phong Vân sau một ngày điều tức, hơi thở bắt đầu trở lại bình thường.

Mặt trời đã lên cao, hoàng kim sư tử nhìn sắc mặt đã được khôi phục lại của Phong Vân, nó thờ dài nhẹ nhõm, một hơi nói: “*Thực nguy hiểm nha .*”

Thiếu chút nữa chính là tẩu hỏa nhập ma, biến thành cát bụi rồi.

Nhưng mà ngay khi nó vừa mới nói xong , quanh thân thể Phong Vân đột nhiên xuất hiện linh lực lực sắc phi động.

Dòng linh lực mạnh mẽ lúc trước cướp đoạt kia lại một lần nữa như sông Hoàng Hà ào ào tràn ra. Mà các con ma thú mấy ngày trước bị Phong Vân cướp đoạt linh lực vốn sợ hãi nên đã trốn xuống vực sâu , không hiểu vì sao nay lại bắt đầu tập trung lại một chỗ.

Cướp đoạt, Phong Vân lại bắt đầu cướp đoạt linh lực của chúng nó .

“*Người làm gì vậy ?*” Hoàng kim sư tử thấy vậy mày nhăn chặt lại.

Linh lực trong thân thể Phong Vân đã hấp thụ quá nhiều rồi, nếu còn cứ tiếp tục hấp thụ nữa thì sẽ nổ tan xác mà chết .

Phong Vân không trả lời lại hoàng kim sư tử, đáp lại nó chỉ có linh lực cướp đoạt đang càng lúc càng điên cuồng .

Đã nhiều ngày chữa trị kinh mạch cho Phong Vân, tưởng chừng như có thể yên tâm được .Vậy mà ..

Phủ Hách Liên vương công rốt cuộc gặp phải cừu gia gì ? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Duy nhất có thể nghĩ ra được , có thể khiến cho mọi người nhận lấy đã kích có tính hủy diệt như thế chỉ có bởi vì nàng đã đắc tội với một người ở Phurong Hoàng thành này.

Không có chứng cứ, đó là một loại trực giác,phải, là trực giác.

Cho nên, không đủ, hấp thụ như thế là hoàn toàn không đủ.

Nàng phải mạnh lên, so với bọn chúng, nàng càng phải mạnh hơn, làm thế nào để nàng có tài năng ứng phó hết thảy đây ? Nàng phải ĐỦ MẠNH.

Nàng sai lầm rồi, người thiện lương chỉ toàn bị khi dễ thôi.

Kiếp trước của nàng cũng đủ để lĩnh ngộ ra rằng chỉ khi có thể lực, đứng ở trên đỉnh đầu mọi người thì mới có tư cách nói ra những lời tiêu sái, nhàn nhã.

Kiếp này vốn định chỉ làm một người thật bình thường, thế nhưng người ta lại không buông tha cho nàng.

Vậy thì nàng đành lễ lại cho tương xứng thôi, và để đáp lễ lại được thì nàng phải có thực lực.

Linh lực cướp đoạt điên cuồng bắn ra bốn phía , so với mười ngày trước quả thực là không thể so sánh nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Phong Vân duệ biển (8)

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy ma hạch trần quý trong trận thể trăm chuyển cừu hồi này từ bốn phương tám hướng bay tới chỗ Phong Vân.

Ở không trung, năng lượng bị hấp thụ không còn một mảnh.

Cực phẩm ma thú bị linh lực cướp đoạt tóm gọn, tru lên từng tiếng thống thiết.Những vũ khí công kích tinh xảo đang không ngừng đong đưa , bị Phong Vân hấp thụ hết , rốt cuộc biến thành phế vật.

Đủ loại linh lực không ngừng chuyển động quanh thân thể Phong Vân.Mà thân thể Phong Vân giống như một đại lốc xoáy, đem hết thảy đều hấp thụ vào.

“Người điên rồi, mau dừng lại.” Hoàng kim sư tử cơ hồ là rống lớn bên tai Phong Vân.

Cứ hấp thụ vào người như thế này sao được ? Phong Vân không phải là người bắt tử. Làm sao có thể chịu đựng được đây ?

Mộc Hoàng vẫn ôm chặt lấy Phong Vân từ nãy giờ, cúi đầu nhìn khuôn mặt trong lòng mình, khuôn mặt nàng ẩn chứa đầy sự quật cường, không chỉ có thế, trên khuôn mặt ấy còn sát khí cùng sự kiên nghị mà hắn chưa từng gặp qua.

Linh lực bạo liệt như đang điên cuồng tiến vào mạch máu, rồi lại vỡ ra, rồi lại tiến vào, rồi lại vỡ ra ..Cứ một khắc khôi phục lại một khắc vỡ ra

Phong Vân trong lòng hắn lúc này, toàn thân là huyết, nàng muốn đánh cược sinh mệnh này sao

Mộc Hoàng không có phản bác, cũng không có ngăn cản, hắn có điểm hiểu được ý tưởng của Phong Vân.

Bởi vậy, hắn chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Phong Vân, vì nàng lau đi những vết máu trên mặt, trên người, lặng lẽ chờ đợi hồi kết cho sự điên cuồng của nàng.

Nữ nhân này khiến hắn có điểm đau lòng.

Hủy diệt, trọng sinh, trọng sinh, hủy diệt.

Kinh mạch của Phong Vân lần lượt trọng sinh rồi sụp đổ, cứ đang không ngừng sụp đổ trong sự trọng sinh.

Mỗi thời mỗi khắc đều như kề cận với cái chết. Con đường giữa sinh và tử vô cùng mỏng manh.

Linh lực cứ thế luân chuyển trong mạch máu, chỉ sợ một lúc nào đó sẽ nổ tung tất cả, thế nhưng đây chính là cách để khiến nàng có thể mạnh mẽ lên.

Một tháng, suốt một tháng, một tháng như sống trong địa ngục.

Xung quanh không có lấy một ngọn gió, không có lấy một tiếng động. Quá mức yên tĩnh.

Trong hư không lúc này không còn ma thú nữa, chỉ có linh lực lục sắc giống như kén tằm bao vây lấy Phong Vân cùng Mộc Hoàng, hoàng kim sư tử.

Huyết sắc đã không còn sục sôi, sụp đổ đã muốn đình chỉ.

Trải qua huyết lễ rửa tội, thân thể trọng sinh hào quang vạn trượng.

“Ừm.” Hai tròng mắt đen như vũ trụ mạnh mẽ mở ra, bên nhon mà uy lâm tứ phương.

Khí thế của nữ hoàng hắc đạo kiếp trước đã trở lại.

“Nhất cấp linh hoàng.” Hoàng kim sư tử trừng lớn mắt nhìn Phong Vân, nó khiếp sợ đến mức dựng đứng cả người lên.

Nàng ...nàng trực tiếp từ cấp bậc đại linh sư, bỏ qua mười cấp bậc của linh vương, tiến vào cấp bậc linh hoàng sao ?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Dừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Đánh tới cửa (1)

Phượng mẫu lưu chuyển, trải qua khó khăn, hồi sinh. Giống như phượng hoàng ở trong đục hóa, hóa điểm trọng sinh.

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân đang nằm trong lòng mình, rõ ràng một thân huyết ô, lại lần đầu tiên đẹp đẽ như ánh nắng làm chói mắt, làm cho người ta đui mù.

Không riêng gì trở nên mạnh hơn, mà khí phách giấu ở tận cùng linh hồn cũng trở dậy.

“Đã để các người lo lắng rồi.” Chậm rãi từ trong lòng Mộc Hoàng đứng lên, Phong Vân nhìn Mộc Hoàng cùng hoàng kim sư tử gật gật đầu.

Sau đó cúi đầu xem qua bốn phía.

Mộc Hoàng thấy vậy vươn tay, trong lòng bàn tay chính là chấm tai đã bị phá hủy của Phong Vân.

Phong Vân trầm mặc cầm lấy châm tai trong bàn tay Mộc Hoàng , sau đó gắt gao nắm ở trong lòng bàn tay, hít một hơi thật sâu .

Sau đó xem xét lại y phục của chính mình .Y phục trên người đã sớm bị tàn phá không chịu nổi , trong nháy mắt bị xé rách .

Ngay sau đó một đạo lục quang hiện lên, huyết ô đầy người được rửa sạch sẽ.

Phong Vân giờ tay lên, không gian bên trong châm tai hiện lên, nàng lấy ra một bộ y phục , nhanh chóng mặc lên người.

Tóc đen hồng y, minh diễm mà bức người.

Nếu nói trước kia nàng là Tăng Phong kiếm.Như vậy hiện tại, kiếm này đã muốn ra khỏi vỏ.

“*Đừng ở phía sau ta , ta muốn phá tan nhà giam này .*” Nhìn lên màu xám hư không khôn cùng trên đầu, Phong Vân hai mắt hơi hơi nheo lại hướng Mộc Hoàng nói.

Mộc Hoàng thấy vậy cũng không nhiều lời, bế hoàng kim sư tử lên, đứng ở sau lưng Phong Vân .

Trong mắt sát khí dày đặc chợt lóe, tay phải Phong Vân chậm rãi giờ lên, một đạo linh lực lục sắc hội tụ ở trên tay Phong Vân , không gian vắng lặng , không có một ngọn gió nào thổi qua

Lục sắc vô phong, giống như kiếm, giống như cung.

Phong Vân một kiếm chém ra, không có hoa mỹ làm bộ, một kiếm kia như hướng tới không gian hư không kia mà chém tới.

Lục sắc nhảy lên không, mang theo tia bén nhọn cùng sắc bén.

“*Ầm ầm.*” Lục quang xuyên phá hư không , một trăm kia như phá tan hàng rào kiên cố , phát ra một tiếng nổ vang động.

Ngay sau đó toàn bộ trận thế bắt đầu rung động .

“*Đi thôi .*” Phong Vân quát lên một tiếng, tóm lấy tay Mộc Hoàng, thân hình bay lên không, bay tới điểm đã bị phá tan kia .

“*Ầm ầm.*” Điểm bị phá tan tuy nhỏ ,nhưng cũng đủ để khiến cho toàn bộ trăm chuyển cửu hồi như một miếng thủy tinh bị nứt một chỗ sau đó từ vết nứt đó mà bắt đầu sụp đổ hoàn toàn.

“*Sao lại thế này? Sao lại thế này?*” Mà lúc này, trường lão canh giữ trận thế của Thánh Linh cung ở bên ngoài hoàn toàn bị chấn kinh rồi.

Trận thế Trăm chuyển cửu hồi của bọn họ lại bị người phá từ bên trong sao ? Nơi đó nhốt hai người, một tháng một nhọc qua đi , hai người đó không phải đã sớm bị ma thú ở trong đó cắn nuốt hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 193: Đánh tới cửa (2)

Như thế nào lại, như thế nào lại phá trận.....

“*Rầm rầm .*” Đại trận thế chôn sâu ở dưới địa cung , sau một hồi rung động, phịch một tiếng mạnh mẽ mở ra.

Bão táp lực lượng, nháy mắt thổi quét toàn bộ phủ thành chủ cùng phân đàn Thánh Linh cung bên cạnh

Phòng ốc vỡ tan, tất cả mọi người đều rơi vào kinh hãi.

Mà ngay tại khi mọi người đang chìm vào sự hoang mang lo sợ, thì một bóng người điên cuồng lao ra, hướng tới phương hướng Á Sát công quốc mà lao đi.

Ánh sáng ngọc lục như mũi nhọn, chớp động khiến mọi người hoa hết cả mắt .

Á Sát công quốc, Hách Liên gia tộc.

Phong Vân sau khi phá tan đại trận thế trăm chuyển cửu hồi thì lập tức hướng tới phương hướng Á Sát mà quay về.

Hiện tại, nàng không có tâm tư cùng thành chủ Thanh Huyền của Phụng Hoàng thành so đo.

Nàng chỉ một lòng một dạ muốn về trước nhìn xem người nhà của nàng, nhìn xem quốc gia của nàng .

Không có gì so với người nhà của nàng quan trọng hơn, không có gì.

Gió thổi càng lúc càng mạnh, Phong Vân, Mộc Hoàng cùng hoàng kim sư tử, cơ hồ như lưu tinh truy nguyệt, bằng tốc độ nhanh nhất lao về Á Sát.

Mộc Hoàng hiểu được lo lắng của Phong Vân , dọc theo đường đi chỉ gắt gao cầm lấy tay Phong Vân, trầm mặc tùy ý nàng chủ trương hết thấy.

Chạy gấp mà về, bỏ đằng sau lưng cả ngàn dặm.

Hai ngày hai đêm, chỉ cần thời gian hai ngày, Phong Vân đã về đến công quốc Á Sát .

Mới vào đầu hạ , gió bốn phía tung bay, rõ ràng là thời tiết ẩm dạt lại làm cho Phong Vân không cảm giác một tia ẩm áp.

Một mảnh phế tích, một mảnh bụi bặm .

Đứng ở trước phủ Hách Liên vương công ngày xưa đông như trẩy hội, Phong Vân không dám tin tưởng hai mắt của mình.

Nơi này, trước đây còn có gia nhân cao lớn đứng gác .

Nơi này, trước kia có biết bao con người đầy khí ngang của gia tộc Hách Liên .

Vậy mà, lúc này lại không còn đến một nửa cảnh tượng phồn hoa của ngày trước .Ở trước mặt nàng chỉ có phế tích, không có một chút dấu vết sinh mệnh nào cả.

Phủ Hách Liên vương công , lúc này chỉ còn là một đồng điều tàn.

Tay nắm chặt, móng tay đâm vào huyết nhục, ánh sáng màu đỏ tươi chậm rãi nhỏ xuống đám bụi dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Đánh tới cửa (3)

Phong Vân cứ thế nhìn đồng hồ nát trước mặt , không hề động, không nói gì, thậm chí không có bi thương.

Nhưng trong đôi mắt lại như nung nấu một ngọn lửa đỏ rực, lại chất chứa đau cừu hận, hận đến tận xương cốt.

Một khi con người đau lòng đến cực điểm, dĩ nhiên vô lệ.

Theo sát ở phía sau Phong Vân , Mộc Hoàng vốn là người lạnh lùng , vậy mà lúc này cũng không tránh được đau lòng.

Duỗi tay ra , gắt gao ôm lấy Phong Vân vào trong lồng ngực, Mộc Hoàng trầm giọng nói:“*Muốn khóc thì cứ khóc ra đi , không cần chịu đựng.*”

Phong Vân tùy ý Mộc Hoàng đem nàng ôm vào trong ngực, đôi mắt như trước không có chút lệ ý.

Khóc? Không, nàng không khóc, nàng khóc không được.

Lặng lặng đứng sừng sững ở trong lòng Mộc Hoàng , Phong Vân tâm chậm rãi chìm vào ở chỗ sâu trong linh hồn , nơi đó, là vực sâu khôn cùng hắc ám .

Chậm rãi đẩy Mộc Hoàng ra , Phong Vân xoay người , bước từng bước một qua đồng phế tích.

Nơi này từng là nơi nàng quen thuộc hết thấy, mà bây giờ.....

Chậm rãi bước qua, từng bước một tiêu sái đi qua những nơi trước kia từng phòng ốc tinh mỹ .

Không có hơi thở của sinh mệnh .

Gió vẫn thổi, một thân vật áo đỏ rực khẽ bay lên.

Sáng lạn, nhưng cũng bén nhọn cùng cô tịch.

“Phong Vân.” Mộc Hoàng gắt gao nhủ nhủ mảy, Phong Vân như vậy hẳn nhìn cũng thấy đau lòng: *“Đừng giữ tình cảm trong lòng, ta đã nói sẽ giúp người thì nhất định sẽ giúp người. Ai động đến người nhà của người, ta nhất định sẽ bắt hắn phải trả giá gấp trăm ngàn lần.”*

Gấp trăm ngàn lần, vậy thì sẽ có cái hình dạng thảm thương như thế nào?

Phong Vân nghe thấy nhưng nửa ngày sau mới xoay người lại nhìn Mộc Hoàng, chậm rãi nói: *“Ta sao phải khóc? Nếu khóc, thì phải là những kẻ dám làm nhà ta như thế này khóc mới đúng.”*

Thanh trầm như băng, hỗn loạn nhưng cũng ngập tràn sát khí.

“Hào, nhớ kỹ lời này, vậy không cần thương tổn chính mình.” Mộc Hoàng tiến lên trước vài bước, đặt tay lưng Phong Vân.

Phong Vân nhất thời thân thể lão đảo, một ngụm máu đen đột ngột phun ra.

Mộc Hoàng lắc đầu, thân thủ cầm lấy tay Phong Vân.

“Chủ tử, là tiểu chủ tử Phong Vân sao?” Đúng vào lúc này, xa xa đồng phệ tích có một bóng dáng mờ mờ.

Phong Vân vừa nghe thấy, một phen bỏ tay Mộc Hoàng ra, giấy lát sau đã đứng ở bên cạnh người nọ.

“Hậu Tam.” Phong Vân nháy mắt liền nhận ra người ở trước mặt.

Đó chính là một hạ nhân nhỏ nhỏ phụ trách việc mua đồ ở trong phủ vương công của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Đánh tới cửa (4)

“Hậu Tam, người trong phủ đâu? Bọn họ đâu rồi? Xảy ra chuyện gì rồi sao? Bọn họ.....”

“Hồi từ từ, từng câu một thôi.” Mộc Hoàng theo sát Phong Vân, áp chế sự kích động của nàng.

“Tiểu chủ tử, ô ô, tiểu chủ tử người còn sống, thật tốt, thật tốt, chúng ta.....” Khi Hậu Tam nhìn thấy Phong Vân liền khóc òa lên, nói cũng không được lưu loát.

“Nói vào trọng điểm, đã xảy ra chuyện gì?” Mộc Hoàng lập tức trầm giọng nói.

Hậu Tam bị khí thế của Mộc Hoàng làm cho hoảng sợ, ngay lập tức trả lời: *“Ngày đó từ trên trời rất nhiều cao thủ xuất hiện ở đây, bọn họ vây quanh cả phủ. Sau đó bắt đầu tiến vào, từ khoảnh khắc đó trong phủ liền biến thành như vậy.”*

Phong Vân nghe xong, mím môi thật chặt.

“Người trong phủ đâu?” Mộc Hoàng theo sát phía sau hỏi.

“Không biết ạ, không thấy một ai đi ra ngoài, bọn họ canh gác rất nghiêm ngặt.”

Vừa dứt lời, thân thể Phong Vân không chế không nổi khẽ run run.

Không một ai có thể đi ra, đều không có ai ư.

“Vậy người như thế nào lại ở chỗ này?” Tâm tư của Mộc Hoàng lúc này so với Phong Vân trầm ổn hơn nhiều, lập tức hỏi rõ các vấn đề.

“Ta, ta là bị đại quân gia điều ra ngoài làm việc, do ta mua đồ ăn không tốt, vì thế hai ngày nay đều ở bên ngoài, như vậy liền, liền.....”

Lúc ấy hẳn vô cùng tức giận, cũng không nghĩ đây chính là vận mệnh giúp hắn sống sót.

“Trong phủ còn có nhiều hạ nhân bị đuổi ra ngoài, còn được cho tiền nữa, hiện tại đều ở bên kia tây thành. Mọi người đều nói tiểu chủ tử không ở trong phủ, hẳn là tránh được một kiếp, cho nên chúng ta mỗi ngày thay phiên nhau đứng ở nơi này chờ người để báo tin tức. Tiểu chủ tử, người mau chạy đi, trăm ngàn lần không thể để bọn người xấu thấy, bọn họ rất lợi hại.”

Hậu Tam vừa kích động nói, vừa cầm lấy tay Phong Vân kéo đi: *“Tiểu chủ tử, cùng Hậu Tam đi, ta đưa chủ tử đến chỗ chúng ta đang ở, mọi người đều rất mong chờ chủ tử. Hạ nhân trong phủ đều rất tốt, mọi người đều rất trung thành. Chúng ta đều vì tiểu chủ tử mà sống, tiểu chủ tử sẽ không.....”*

Hậu Tam nói đến đây cơ hồ không nói được gì nữa, tiểu chủ tử của bọn họ cả đời sống an nhàn sung sướng, về sau

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Đánh tới cửa (5)

Rất nhiều hạ nhân đều bị đuổi ra ngoài? Lại cho rất nhiều tiền? Mộc Hoàng nghe nhú nhú mảy, ý tứ này.....

“Phong Vân, là Phong Vân sao?” Mà vào lúc này, một người từ xa nhẹ giọng kêu lên.

Phong Vân ngẩng đầu vừa thấy, là Phí Mục tướng quân.

Vị Phí Mục tướng quân kia thấy Phong Vân, lập tức quay đầu ngựa bước đi, làm ra vẻ không quen biết Phong Vân.

Nhưng ngay sau đó lại nói rất nhanh: *“Đi mau, là Phượng Hoàng thành chủ của Thánh Linh cung tự mình dẫn người đến, ngay cả hoàng cung đều bị hủy hoại một nửa, hiện tại tung tích của quốc chủ cũng không biết, người chạy mau đi.”*

Dứt lời, tiêu sái rồi đi.

“Thanh Huyền sao.” Phong Vân nghe thế đã có thể khẳng định đáp án của mình, trong lúc nhất thời lửa giận cơ hồ tăng vọt.

Hảo, Thanh Huyền, hảo cho thành chủ Thanh Huyền.

Xoay người, Phong Vân như một cỗ hỏa diễm hướng theo phương hướng Phượng Hoàng thành mà đi tới.

Ăn miếng trả miếng, Phong Vân ta nhất định phải ăn miếng trả miếng. Phượng Hoàng thành, lúc này đây không phải ngươi chết thì chính là ta mất mạng.

“Phong Vân.” Mộc Hoàng thấy vậy cũng không thể làm giảm bớt sự cuồng nộ của Phong Vân, chỉ có thể trở mặt nhìn Phong Vân gào thét mà đi.

“Mau đi cùng nàng.” Mộc Hoàng lúc này hướng hoàng kim sư tử hô một câu, ngay sau đó cũng nhanh chân đuổi theo Phong Vân.

Phong Vân rõ ràng là muốn đi chống lại cả Phượng Hoàng thành, thế nhưng tâm trạng cùng năng lực hiện nay của nàng thì thật.....

Gió thổi mây bay, rõ ràng là thời tiết của mùa hè, lại có cảm giác lạnh như băng. Có vẻ như nổi tức giận của Phong Vân đã lên tới tận trời xanh.

Hai ngày trôi qua nhưng vẫn không giảm bớt được lửa giận bùng lên như bão táp của Phong Vân, hơn thế nữa tức giận càng bạo phát mãnh liệt hơn.

Cuối cùng cũng đến nơi.

Phong Vân mạnh mẽ dừng bước trước quý phủ của thành chủ Phượng Hoàng thành, nàng giống như mây đỏ hiện ra, hơi thở bén nhọn trực tiếp bao phủ toàn bộ thành phủ.

“Thanh Huyền, lăn ra đây cho ta.” Một tiếng quát lớn, thanh âm khiến người người khiếp sợ.

Những người buôn bán đi lại trên đường đều bị kinh hô bởi tiếng hét đó, nhất tề dừng cước bộ lại nhìn về phía Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Đánh tới cửa (6)

Có người dám cùng Phurong Hoàng thành chủ của Thánh Linh cùng kêu gào sao ? Chuyện này vẫn là nhiều năm khó gặp, lần đầu tiên thấy có người lớn gan như thế này . Nhất thời, vô số người đều vì tò mò mà tụ tập lại đây.

Dường như để đáp lại tiếng hét của Phong Vân, trong phủ của Phurong Hoàng thành chủ vang lên mấy tiếng động, hơn mười đạo thân ảnh nhanh như chớp phóng ra ngoài đối đầu với Phong Vân.

Mười mấy tên linh vương chứ chẳng đùa.

“*Hừ.*” Phong Vân thấy vậy hừ lạnh một tiếng, hai ngón tay phải ở trước ngực vận động, lập tức lục đóa phurong hoàng hoa liền xuất hiện ở trước người Phong Vân.

Ánh sáng ngọc kiều diễm, ở trước người Phong Vân không ngừng chuyển động.

“*Đi đi.*” Phong Vân lạnh lùng quát lên một tiếng, đóa hoa lục sắc mạnh mẽ lao nhanh về phía mười mấy tên linh vương.

“*Ầm ầm.*” Một tiếng ầm ầm rung động trời đất vang lên.

Đóa hoa lục sắc lấy linh lực đã cướp đoạt được từ Phurong Hoàng thành khi trước bắn ra tứ phía. Mười mấy linh vương hùng hổ đánh tới nhưng bị linh lực cường đại kia đánh cho một đường thẳng tắp trở về nhà.

“*Thật không thể tin được.*” Một nhóm quần chúng ở xa xa đang xem náo nhiệt nhất tề ồ lên.

Người này hóa ra lợi hại như thế, vừa ra tay đã khiến mười mấy linh vương đo ván.

Phurong Hoàng thành hôm nay gặp phải đối thủ mạnh rồi.

“*Ra đây mau, nếu không ra ta đập nát mai rùa của các ngươi.*” Thanh âm của Phong Vân cực kì băng lãnh, không kiêng dè người khác một chút nào. Đồng thời nâng vung tay lên, một đóa đại hoa mẫu đơn liền xuất hiện ở trong tay Phong Vân, trong mí mắt Phong Vân lúc này tất cả đều là sát khí.

Cỏ cây vô tướng, đóa hoa cành lá đều công kích.

Bát đại hoa mẫu đơn ở trên cao như lời đình đánh xuống, những tiếng ầm ầm vang lên, toàn bộ thành phủ nếu như bị đánh trúng thì nhất định sẽ bị hủy.

“*Ai dám ở thành phủ của ta kiêu ngạo hả?*” Đúng lúc này, thanh âm của Thanh Huyền mạnh mẽ vang lên, đồng thời một đạo linh lực màu xanh bắn nhanh tới, từ trên cao đi xuống chống lại đóa hoa mẫu đơn kia của Phong Vân.

Âm thanh nổ lớn lại vang lên, giống như một đạo kinh lôi, toàn bộ nổ vang ở phủ thành chủ.

Thấy tình thế trước mắt, những người dân ở phụ cận liền chạy ra ngoài.

Sức mạnh của cả hai bên thật kinh người, Thanh Huyền suất lĩnh mấy chục linh vương cùng Phong Vân giao chiến. Xa xa, còn có không ít thân ảnh nhanh chóng lao đến.

“*Là người? Nam nhân?*” Thanh Huyền liếc mắt một cái thấy rõ người tới là Phong Vân, vừa định giải thích chuyện hiểu lầm về thế trận trăm chuyển cửu hồi kia, liền thấy rõ hiện tại Phong Vân là nam.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Đánh tới cửa (7)

Thanh Huyền chỉ có thể trở mắt.

“*Ta hỏi ngươi, người của Hách Liên phủ đâu?*” tay Phong Vân nắm chặt thành quyền.

“*Hách Liên Phong Vân ?*” Thanh Huyền vừa nghe lập tức liền hiểu được, trước mắt không phải là Vân tiểu thư của đế quốc Cổ Mã, mà là Hách Liên Phong Vân của Á sát.

Lập tức, bất chấp hai người tướng mạo tương tự có điểm đáng ngờ mà người khác không thể hiểu nổi, sắc mặt Phong Vân hàm chứa sát ý nói: “*Dem người nhà của ta giao ra đây, nếu không các người chết không có chỗ chôn đâu.*”

“Chết không có chỗ chôn, ha ha, chỉ bằng người sao ?” Thanh Huyền cười lớn tiếng như đang nghe một chuyện cười nào đó rất hay ho.

Phong Vân vừa nghe thấy vậy, hai mắt đã trở thành màu đỏ. “*Ta hỏi người một lần nữa, gia khuyến của Hách Liên đâu?*” Thanh âm như kinh lôi, nổ vang tứ phương.

Thanh Huyền nhìn đại linh sư cấp bậc nhỏ nhỏ của hệ cỏ cây cư nhiên dám uy hiếp hắn, vì thế cười lạnh, nói: “*Người không xứng hầu ta nói chuyện, ta cho sống còn có thể sống, muốn giết liền giết, người tốt nhất đừng làm ta.....*”

Lời còn chưa nói xong, Phong Vân đã hoàn toàn phần nộ rồi. Lập tức cái gì cũng không nói, hai tay mạnh mẽ vung lên.

Một thanh kiếm linh lực lục sắc ngưng tụ ở trong tay Phong Vân.

“*Tốt lắm, vậy người sẽ được chôn cùng bọn họ.*” Thanh âm như hàn băng Bắc Cực, con mắt đã chuyển sang màu đỏ của Phong Vân tràn ngập sự bi phẫn cùng đau thương, lửa giận tích tụ lại trên thân kiếm, một kiếm liền hướng đến đám người Thanh Huyền mà lao tới.

Nhanh như chớp, xé ngang trời cao .

Linh lực do Phong Vân cướp đoạt lúc trước tập hợp lại thành một lực lượng to lớn, tạo nên một sức mạnh vô hạn. Kiếm khí lục sắc giống như con thanh long, từ trên chín tầng mây lao vút xuống, quét qua hàng vạn quân. Toàn bộ quân của thành chủ trong nháy mắt bị linh lực của lục sắc bao phủ ở bên trong, dòng khí linh lực dao động kinh người. Kiếm vung lên lần nào là đem mấy chục linh vương quất cho ngã trái ngã phải lần ấy. Thanh Huyền trước còn không hiểu gì, lúc sau ánh mắt đã biến sắc nhanh chóng.

“*Linh hoàng, linh hoàng.*” Một kiếm oai phong như thế, cư nhiên chỉ có thể là linh hoàng, trừ bỏ cấp bậc linh hoàng này, hắn không thể tưởng còn có cấp bậc nào khác.

Trời, không phải nói hắn một tháng trước vẫn chỉ là đại linh sư sao?

Như thế nào, như thế nào, hiện tại chính là linh hoàng ?

Đây không phải là lên cấp quá nhanh sao, hay là tin tức của hắn bị sai lầm rồi.

Kiếm tới giữa không trung, gào thét một đường đi xuống.

Thanh Huyền kinh hãi nhìn thanh long trong không trung cuốn khói nhẹ nhàng, trong nháy mắt tạo thành một kiếm đi tới chỗ hắn. Đồng thời mấy chục linh vương phía sau hắn, cũng đều đang cố gắng chống đỡ.

“Ầm ầm.” Lục quang khắp nơi, lóe ra toàn thành Phụng Hoàng.

Chỉ nghe một tiếng đất trời rung chuyển, ầm ầm vang một tiếng nổ lớn, toàn bộ phụng hoàng thành cơ hồ đều vỡ thành trăm mảnh.

“*Chạy mau, mau.....*”

“*Ông trời của ta, chạy mau a.....*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Đánh tới cửa (8)

Mọi người chung quanh đều ra xem náo nhiệt nhưng vừa thấy trận thế như vậy, mọi người cơ hồ đều tránh ra xa, linh hoàng, linh hoàng chiến đấu, bọn họ phải chạy thôi, uy lực quá lớn.

Lục quang lướt qua, tro bụi tràn ngập.

Tro bụi trần ngập khắp mọi nơi, giống như Phượng Hoàng đang bay đã bị mất đi đôi cánh.

Thanh Huyền về mặt xanh mét, tại khóe miệng máu tươi không ngừng chảy ra, phía sau hần mấy chục linh vương, trừ bỏ một hai người cấp bậc cao vẫn còn trụ lại, các linh vương khác đều đã bay ra ngoài.

Linh hoàng cùng linh vương, cấp bậc quá mức chênh lệch. Nhưng, bình thường thực lực của từng hệ là khác nhau.

“*Toàn bộ các người đi tìm chết đi.*” Phong Vân hét to một tiếng, cổ tay huy động, Tiểu Thực quần quanh ở cổ tay nàng khi thấy gió lớn, mạnh mẽ thoát ra ngoài.

Cánh hoa màu lục, lục phiến trong suốt không khác đóa hoa là mấy. Chỉ có sáu cánh, nhưng trong nháy mắt hoành hành toàn bộ thành phủ. Nó rõ ràng như những cánh hoa nhỏ nhún yếu đuối, song lại có sức lực cường hãn chống lại sự phòng hộ kiên cố của tòa thành, rồi nó lại cường hãn trực tiếp xuyên thủng hết thảy, quét ngang hết thảy.

“*Ngoàm.*” Một ngum cắn xuống, nửa cánh tay của một linh vương liền bị Tiểu Thực ăn sạch sẽ.

“*Ba.*” Lục kiếm đi qua, nửa tòa thành ầm ầm sụp đổ.

Ra lệnh một tiếng, toàn bộ cỏ cây đều nghe lệnh, xoay quanh dựng lên một tầng trước mặt đối thủ.

Phong Vân hùng hổ, tay cầm kiếm lục sắc giao long ở phía trước, một kiếm chém ra, không người nào có thể kháng cự.

Tiểu Thực theo sát sau đó, những nơi đi qua đều đã bị phá tan tành.

“*Chạy mau, chạy mau.....*” Trong lúc nhất thời, nhóm linh vương cứu viện từ xa xa đang đánh tới, vừa thấy như thế, lập tức lao ra bên ngoài chạy trốn, trông chặt vật không chịu nổi.

Nhưng mà, Tiểu Thực đã phong tỏa toàn bộ thành phủ, cho phép vào nhưng không cho phép ra.

Bọn họ đối đãi như thế nào với Hách Liên vương công phủ, hôm nay liền được đối đãi như thế.

Linh lục lục sắc gào thét tiến tới, toàn bộ thành phủ gào khóc thảm thiết cả một mảnh.

Thanh Huyền đã thấy linh lục cường đại của Phong Vân, điên cuồng lao ra ngoài tẩu thoát. Nhưng mà, hần chạy đến đâu, Phong Vân liền đuổi sát nơi đó, như muốn đẩy hần vào chỗ chết.

“*Các trưởng lão nhanh đến đây.....*” Thanh Huyền tức giận, rống lên.

Linh hoàng, Thánh Linh cung bọn họ cũng có linh hoàng, cũng có.

“*Bọn chuột nhất các người.....*” Ngay tại lúc Thanh Huyền vội vàng chạy trốn, hai thân hình như tia chớp nhảy lên không trung bay nhanh mà đến, đó chính là hai đại linh hoàng của Thánh Linh cung.

Phong Vân vừa thấy cũng không ngần đầu lên, trong tay trường kiếm lục sắc tiến thẳng một đường tới, một kiếm liền hướng tới hai đại linh hoàng kia.

Cư nhiên là một địch hai.

Cùng khắc, Mộc Hoàng cùng hoàng kim sư tử cũng đến.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Ăn miếng trả miếng (1)

Mộc Hoàng liếc mắt nhìn một cái liền hiểu trong lòng Phong Vân đang tức giận đến nổi bão, lập tức từng bước đi lên phụ giúp Phong Vân đón hạ kẻ thù, dù biết những người trước mắt này không phải dễ đối phó nhưng khoảnh khắc xông lên hần không hề chùn bước hay suy nghĩ nhiều. Đồng thời Mộc Hoàng cũng đưa mắt về phía hoàng kim sư tử, phát tay ra hiệu một cái.

Hoàng kim sư tử hiểu ý, nó nhìn Phong Vân ở phía đối diện đang hùng hổ xông tới hai đại linh hoàng, thân hình nó sau khi chợt lóe một cái đã lặng lẽ, bình tĩnh đứng đằng sau lưng Phong Vân.

Linh lực sắc trên tay Phong Vân bay lên không, một kiếm chém ra uy lực đủ chặt đến cả nhật nguyệt. Phong Vân hét to một tiếng, hai tay kết ấn phóng ra sức mạnh to lớn, âm âm rã gió lao đến hai đại linh hoàng. Cùng lúc đó, lưỡng đạo năng lượng do hai đại linh hoàng cũng liên tục bắn về phía Phong Vân.

Vô cùng tức giận, lòng đầy nổi căm thù thế nên đòn thế của Phong Vân cực kì hiểm ác. Trong phút chốc, toàn bộ trời đất đều bị bao phủ bởi linh lực của ba người. Thế nhưng đây vẫn chỉ như là màn mở đầu cho trận đấu long trời lở đất này, cũng chỉ giống như cơn mưa rào ập đến trước khi đón sấm chớp tới chung vui mà thôi. Chỉ thế thôi mà đã khiến những người chứng kiến cảm thấy như không thể nào thở nổi. Tam lực giao hội, trận đấu này hứa hẹn thương vong không nhỏ.

Trong phút chốc, bụi đất bay lên mù mịt, phòng ốc xung quanh không khác gì ruồi muỗi không chịu được sức mạnh của trận đấu này mà bị ảnh hưởng nặng nề, lần lượt sụp đổ trong gang tấc.

Năng lượng trong thế trận của ba người chỉ cần khẽ dao động là đã tỏa ra lực sát thương vô cùng dữ dội, nếu lấy Phong Vân làm trung tâm, có thể dễ dàng thấy năng lượng trong vòng trung tâm ấy đang liên tục bắn ra bên ngoài.

Chính tại lúc đó, phủ thành chủ cùng các tòa tháp của Phụng Hoàng thành hoàn toàn bị suy sụp, hơn nữa những tòa nhà của phân đoàn Thánh Linh cũng bên cạnh cũng bị chịu chung số phận.

“Má ơi.....”

“Chạy mau.....”

Những người đang đứng xem náo nhiệt nhận ra nguy hiểm cận kề liền chặt vật kêu cha gọi mẹ, lúc này một đám hận không thể sinh ra hai cái chân để có thể chạy thoát càng xa càng tốt. Tính mạng là quan trọng nhất, xem náo nhiệt cái khi gì chứ. Chạy thôi ~~~~~ Tam đại linh hoàng giao thủ, trận thế này thường dân không có phúc xem, thôi nhường hết cho các vị cao nhân gan to đi

Phong Vân gào thét, hơi thở cùng sát khí ngập trời.

Trong trung tâm gió lốc, Phong Vân bị hai cỗ lực lượng cường đại đánh lui về phía sau vài bước. Sau vài phút chấn tĩnh lại, năng lực mạnh mẽ sờ nhẹ lên vết máu nơi khóe miệng, sau đó không chút quan tâm nhảy vọt lên, lao tới đánh trả hai đại linh hoàng.

Hai đại linh hoàng kia so cấp bậc vốn đã cao hơn Phong Vân, mà lúc này lại liên thủ nên luôn tưởng rằng chỉ một đòn là có thể tiêu diệt được Phong Vân. Bọn họ hoàn toàn không ngờ được sau khi trúng một đòn của bọn họ, Phong Vân chỉ lui lại vài bước, rồi sau đó vẫn còn sức mà lao như tên bắn về phía bọn họ. Khí thế đấy, quả thực hung mãnh khiến bọn họ không thể nói lên lời.

Hai đại linh hoàng của phân đoàn Thánh Linh từ trước đến nay đều ngang tàng, không coi ai ra gì, giờ phút này sắc mặt đều biến đổi. Dè chừng! Phải đã có người khiến bọn họ phải dè chừng. Người kia, sức mạnh cùng ý chí quả thật khiến người khác phải hoảng sợ, ai đây vào hấn e rằng là không muốn sống rồi.

Trạng thái của Phong Vân lúc này, chỉ sợ mười linh hoàng đến đây, năng lực cũng vẫn liệu mạng giao đấu.

“Hào tiểu tử, bốn tọa hôm nay nhìn xem ngươi có bao nhiêu năng lực.”

Hai đại linh hoàng thấy cả thân Phong Vân đầy sát khí như thế thì đồng loạt hét lớn một tiếng, linh lực lưỡng sắc trên người chột lóe, hai bộ áp giáp không biết từ đâu ra, đột nhiên xuất hiện ở trên người bọn họ.

Đó chính là bộ áo giáp chỉ có thể được rèn ra bởi cấp bậc linh hoàng. Trong phút chốc, khí thế của hai đại linh hoàng phát ra càng lúc càng thịnh, bọn họ tức tốc xông lên muốn quật ngã Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Ăn miếng trả miếng (2)

“Ngươi trấn áp ở phía trước, ta ở phía sau.” Trong lúc ánh mắt đầy sát khí của ba người chạm nhau, hoàng kim sư tử đang ẩn ở phía sau Phong Vân buông ra một câu.

Phong Vân vốn đang lửa giận ngút trời nhưng vẫn nghe thấy lời nói của hoàng kim sư tử. Nàng dừng lại điều tức hơi thở, cổ tay vung lên, thanh kiếm mang linh lực sắc nháy mắt biến mất, thay vào đó là một trường cung lực sắc.

Trên cung đã giương sẵn hai tên, thẳng tắp chờ thời cơ lao tới hai đại linh hoàng.

“*Bắn* ” Một tiếng gầm lên, Phong Vân dồn toàn bộ sức mạnh hội tụ lên trường cung , hai ngọn tên liền nhanh chóng bay về phía hai đại linh hoàng.

Cũng trong khoảnh khắc đó, thân hình hoàng kim sư tử đang ẩn đằng sau lưng Phong Vân cũng đột nhiên phóng đại .Nó ở phía sau Phong Vân giờ hai móng vuốt lên cao.Linh lực hoàng sắc lập tức theo làn gió quét khắp tứ phương , đồng thời một luồng linh lực cũng bay nhanh đuổi theo hai ngọn tên như muốn hợp lực cùng tấn công.

Trong phút chốc, hai ngọn tên được tiếp thêm sức mạnh, dùng tốc độ mắt thường không nhìn thấy được lao đến.Mà hai đại linh hoàng ở phía đối diện giờ nhìn thấy khí thế Phong Vân rào rạt như thế, hơi thở càng lúc càng nặng nề. Luồng đạo linh lực nhất thanh nhất bạch giống như luồng đạo vô phùng kiếm cũng lao đến đáp trả Phong Vân như muốn chém nát hết thảy .

“*Phanh.* ” Một tiếng động vang lên khi hai linh lực giao nhau .Sau đó, một tiếng nổ âm âm dữ dội vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Ăn miếng trả miếng (3)

Tình thế lúc này vô cùng đáng sợ, một bên là hai đại linh hoàng của Thánh Linh cung, một bên là Phong Vân đang liên thủ cùng hoàng kim sư tử.Mặc dù Phong Vân chỉ vừa mới tiến tới cấp độ Linh Hoàng , năng lực có thể còn chưa đủ cường đại nhưng hoàng kim sư tử là nhân vật như thế nào chứ ? Đừng coi thường nó ! Một người , một thú liên thủ, kết quả thế nào nhìn đi. Phong Vân sau đợt tấn công vừa rồi chỉ bị đẩy lùi lại vài bước.Nhưng phía đối diện thì huyết vụ đầy trời, hai mảnh áo giáp vỡ vụn thành từng mảnh theo gió hạ xuống đất.

“*Hà, hà, chuyện gì thế này.* ” Những cung nhân của Thánh Linh cung vẫn đang ở dưới theo dõi trận đánh này hoảng hốt kêu lên .Tiếng người xì xào nói chuyện chốc chốc lại ồ lên mấy tiếng gào thét.

Xong rồi, xong rồi, bọn họ xong rồi.

“*Thanh Huyền, ngươi lần ra đây cho ta.* ” Phong Vân đưa tay áo lên lau vết máu nơi khóe miệng, không thèm để ý tới hai đại linh hoàng kia nữa, xoay người lao đến mảnh đất phân đàn Thánh Linh cung giờ trống vô cùng hoang tàn, gầm lên gọi người.

Tiếng rống hàm chứa tia lửa giận không vì trận đánh vừa rồi mà giảm đi chút nào.

Nhìn đi nhìn lại nơi này vài lần cũng chỉ thấy toàn bộ là một đồng hỗn độn .Một nửa thiệt hại chỗ này là do trận đánh của nàng với hai đại linh hoàng gây ra.Phần còn lại là do Tiểu thực đáng yêu nhà nàng quét ngang qua, cũng chẳng khác gì chủ nhân của nó, đã phá là khỏi nhìn thấy hình dạng gì nữa.

Thành thật mà nói, so với phủ Hách Liên vương công còn thảm gấp vạn lần.

Mà lúc này ở phía xa xa, tiểu thực vẫn đang uy phong lẫm lẫm dùng cành lá của mình phá phách , đem một gốc cây lại một gốc cây nhỏ sạch .Các người dám khi dễ Vân Vân tức là khi dễ tiêu soái ta rồi. Ta sẽ tiêu diệt toàn bộ các người. Cây gì chung họ với nó chứ cây cối ở đây thì đều là kẻ thù hết. Vì thế có vô số bụi mây khổng lồ bị nhổ lên nằm thảm thương la liệt trên mặt đất. Nghịch chán chê rồi, nó mới vẫy đuôi bỏ đi.

Trong phút chốc, hơn ngàn cây cối đã bị sát nhân Tiểu thực phá hủy, thảm thương không bút nào tả nổi.

“*Ầm ầm.....* ”

“*A.....* ”

Những tiếng kêu thảm thiết gào lên như muốn nổ tung cổ họng khiến khắp thành Phượng Hoàng nơi đâu cũng ồ ào .

Toàn bộ phủ thành chủ cùng phân đàn Thánh Linh cung đều bị vùi lấp trong bụi đất.

Những người còn sống sót ở đây , chỉ có bốn chữ để miêu tả, vô cùng thảm.

Địa giới này hùng bá nhiều năm như vậy , không ai dám tranh giành khí thế với phân đàn Thánh Linh cung, vậy mà giờ bị hủy diệt hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 203: Ăn miếng trả miếng (4)

Phong Vân đứng sừng sững ở giữa không trung, nhìn tình cảnh trước mắt, không còn cảm thấy hơi thở của Thanh Huyền. Phong Vân lẳng lặng đứng nhìn một đồng hồ độn phía dưới.

Cứ như vậy là xong sao ?

Gió thổi nhẹ nhàng, thiên địa một mảnh khoan khoái.

Mộc Hoàng đứng dưới chỗ phế tích, ôm lấy hoàng kim sư tử, cũng lẳng lặng nhìn Phong Vân đang trở mắt nhìn xuống dưới. Mộc Hoàng không nói cũng không khuyên, chỉ đứng nhìn Phong Vân.

Gió vẫn thổi, thỉnh thoảng có con quạ bay qua lại góp vui.

“Không, không đúng.” Phong Vân đang đứng ngăn người ở trên không trung, mặt bỗng biến sắc, nhíu mày thật chặt.

Không đúng, tình trạng của Hách Liên vương công phủ không giống thế này.

Phủ Phụng hoàng thành chủ dù bị hủy, nhưng vẫn có thể cảm giác được một vài hơi thở sinh mệnh, mặc kệ thế nào, vẫn có người còn sống sót. Vẫn đang rên rỉ ỉ ôi.

Nhưng phủ Hách Liên vương công thì hoàn toàn không có cảm giác còn hơi thở.

Không đúng, không đúng.

Phong Vân nhất đột nhiên lao xuống, tóm lấy một tên lính vương người ngòm be bét máu, quát to : *“Các người xử lý phủ Hách Liên vương công như thế nào ? Nói mau.”*

Người nọ sớm đã bị khí thế của Phong Vân làm cho kinh sợ, lúc này thấy Phong Vân vẻ mặt hung ác đang quát om tỏi, lập tức nom nớp lo sợ : *“Không, không như thế nào cả.”*

“Có ý gì?” Phong Vân cảm thấy niềm hy vọng ở trong tim đang tràn ra.

“Thành chủ sai chúng ta trừ một vài nhân vật chủ chốt ra thì giết sạch toàn bộ, nhưng thời điểm chúng ta đến nơi mới phát hiện, địa phương đó một người đều không có. Thế nên thành chủ mới tức giận, hủy toàn bộ địa phương đó.” Người nọ nhanh chóng nói rõ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Ăn miếng trả miếng (5)

Lời này vừa nói ra, Phong Vân đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng. Một cảm giác thả lỏng rất nhanh lan tràn khắp toàn thân.

Thanh Huyền không giết người nhà của nàng, không có.

“Ta còn tưởng ngươi còn cần thêm thời gian nữa mới nghĩ đến.” Sau khi thả lỏng người, Phong Vân đột nhiên nghe thấy thanh âm lãnh khốc của Mộc Hoàng vang lên bên tai.

Phong Vân nghe vậy lập tức xoay người, trừng mắt lờm Mộc Hoàng : *“Sao ngươi lại biết.”*

Mộc Hoàng nhìn thoáng qua Phong Vân, thản nhiên phun ra hai chữ: *“Hậu Tam”*

Hậu Tam, Phong Vân ánh mắt rất nhanh chuyển động.

Đúng rồi, đúng rồi, Hậu Tam đúng là đã nói là bọn họ bị đuổi đi, hơn nữa còn phát cho rất nhiều tiền.

Bọn họ là hạ nhân cả đời trong phủ, bình thường sẽ không bị đuổi đi. Hơn nữa còn trả cho nhiều tiền, thật chưa nghe ai nói qua có nhà nào đuổi hạ nhân đi lại dãi dãi như thế. Phải chăng là đã biết hết chuyện gì sẽ xảy ra nên đã tính toán kế sách cùng chuẩn bị.

Đáng chết, đáng chết, lúc ấy cả tâm tư nàng đều chú ý đến việc không thấy ai đi ra từ đông đổ nát nên không hề chú ý đến lời nói của Hậu Tam. Đây chính là dụng ý người trong phủ muốn truyền lại tin tức cho nàng, bọn họ hoàn toàn không có việc gì.

“*Ta ngu quá.*” Phong Vân ngửa đầu nhìn trời, thở ra một hơi, nhưng trong lòng vì trút được gánh nặng nên trên mặt tràn ngập tia vui sướng điên cuồng.

Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.

“*Người bị tình cảm làm cho rối loạn.*” Hoàng kim sư tử nhìn Phong Vân.

“*Phá tan phá nát rồi phát hiện ra, không tệ chút nào.*” Mộc Hoàng vẫn lạnh lùng khốc khốc như trước.

Phong Vân lúc này tâm tình tốt, ngoắc gọi tiểu thực bay về chỗ mình, nhìn phết tích trước mặt, nhú nhú máy, đột nhiên lé mắt nhìn Mộc Hoàng: “*Người có cừu oán với bọn họ sao?*”

Mộc Hoàng hiển nhiên đã sớm đoán ra thế mà không nói cho nàng biết, chả nhẽ là muốn mượn tay nàng diệt gọn phân đàn này sao?

“*Nhìn không quen mắt.*” Mộc Hoàng thật thà trả lời trực tiếp.

Vì thế nên khi nhìn thấy Phong Vân nổi điên hủy hoại nơi này, hẳn một chút ý kiến đều không có.

Phong Vân không còn biết nói gì.

Bất quá Thanh Huyền vốn cũng chẳng phải người hiền lành gì, nếu không phải do người nhà nàng đã tùy thời rời đi sớm thì lúc này chỉ sợ đã chết thật sự. Chỗ này bị nàng phá hoại, cũng không oan uổng tí nào.

“*Đi, ta đi hỏi tin tức mọi người.*” Trong lòng tuy rằng thả lỏng không ít, nhưng vẫn không nhìn thấy mọi người nên trong lòng vẫn cảm thấy không an ổn, Phong Vân lập tức quyết định thật nhanh.

Mộc Hoàng cùng hoàng kim sư tử cũng không nhiều lời, lúc này Phong Vân vẫn còn đang lo lắng, bọn họ cũng chẳng vui vẻ gì.

Ngay sau đó, hai người một thú bỏ lại đồng tàn phế, hỗn độn phía dưới, bay lên bầu trời.

Bầu trời sau trận đánh kinh hoàng kia đã trở lại vẻ kiêu diễm xinh đẹp, thời tiết ấm áp, thoải mái vô cùng.

Trong phòng hiệu trưởng của học viện Lai Nhân.

Hiệu trưởng Mạc Nhan nhìn Phong Vân đang đứng trước mặt, nửa ngày sau mới lắc đầu nói: “*Linh Hoàng, Linh Hoàng, làm như thế nào luyện thành vậy? Làm cho người ta thật không thể tin nổi.*”

Chỉ có hai tháng không gặp thế mà Phong Vân đã từ cấp bậc đại linh sư trực tiếp tới thăng tới cảnh giới Linh Hoàng.

Điều này quả thực làm cho người ta tưởng cũng không dám tưởng.

Lúc trước khi nghe tin tức truyền đến, Linh Hoàng Hách Liên Phong Vân hủy đi thành Phượng Hoàng cùng phân đàn Thánh Linh cung, hẳn vẫn còn không dám tin tưởng, hiện tại.....

“*Hiệu trưởng, ngài biết quốc chủ Á Sát công quốc cùng gia tộc Hách Liên ở nơi nào đứng không?*” Phong Vân ngồi ở đối diện Mạc Nhan, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc.

Có thể thông tin tin tức về thành Phượng Hoàng cho người nhà của nàng thì chỉ có thể là người quen ở Lai Nhân này thôi.

“*Người thật đúng là thông minh.*” Mạc Nhan thấy Phong Vân không ngừng truy vấn, lập tức kiềm chế tâm tình khiếp sợ lại, hướng Phong Vân thở dài một hơi.

Sau đó chậm rãi nói: “*Phong Vũ mặt mũi rất lớn.*”

Lời này vừa nói ra, Phong Vân lập tức hiểu ra “*“Là bọn người Lâm Quỳnh giúp đỡ phải không?”*”

Mạc Nhan hiệu trưởng gật gật đầu: “*Là Lâm Quỳnh tìm đến ta, muốn ta âm thầm truyền tin tức, trước tiên thông báo cho quốc chủ Á Sát một tiếng. Người nha, lá gan quá lớn.*”

Ngày đó mấy người Lâm Quỳnh, Dương Vụ, Phong Dương tạo ra hỗn loạn làm cho Phong Vân rời đi rồi, nhưng vẫn cảm thấy không ổn.

Chương 205: Ăn miếng trả miếng (6)

Thế lực của thành Phụng Hoàng có bao nhiêu, ngày đó bọn họ cũng đã được thử nghiệm. Sớm hay muộn bọn chúng cũng sẽ điều tra ra người bị truy nã thuộc công quốc Á Sát. Bởi vậy, bọn người Lâm Quỳnh đã đến chỗ hiệu trưởng Mạc Nhan để bàn bạc, thông báo cho gia tộc Hách Liên nhanh chóng rời đi, tránh sự truy đuổi của thành chủ thành Phụng Hoàng.

Mạc Nhan đúng là lão nhân đã thành tinh, trong lúc vẫn chưa rõ ràng mọi sự kiện lắm nhưng đã đoán được việc gì sẽ xảy ra. Hắn lập tức liền âm thầm thông tri cho quốc chủ công quốc Á Sát cùng gia tộc Hách Liên. Trước tiên là báo cho gia tộc Hách Liên để có sự chuẩn bị cho kỹ lưỡng.

Phong Vân nghe thế, lập tức đứng lên, tư thế cùng vẻ mặt của nàng đều thể hiện sự cung kính cùng cảm tạ, nàng khom người cúi đầu hướng về phía Mạc Nhan bày tỏ sự biết ơn sâu sắc của mình.

Mạc Nhan thấy vậy cười cười, cứ như vậy bị ép phải nhận cái lễ lớn này.

Ngay sau đó Phong Vân hướng tới vị lão sư kia, cũng khom người cung kính.

“Đừng, đừng, linh hoàng cúi đầu trước ta, ta không dám nhận.”

Đột nhiên, ở phía cửa ngấm thấy có bóng dáng Phong Dương đi ra. Theo sau là Lâm Quỳnh cùng Dương Vụ.

Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, Phong Vân không biết dùng lời nào để có thể cảm tạ được sự giúp đỡ của mọi người giành cho mình, nàng chỉ khẽ cười nhìn ba người.

Về sau, ba người nếu có gặp phải việc gì khó khăn, nàng dù có phải vượt qua nước sôi lửa bỏng cũng sẽ giúp bọn họ bằng được.

“Hôm nay không còn mặt mũi nào gặp người ở đây, bất quá là do sợ hờ của bọn ta.” Lâm Quỳnh nhìn Phong Vân, nhẹ nhàng nói.

Phong Vân hừ đi thành Phụng Hoàng, chuyện động trời như vậy, hiện tại không ai là không biết chuyện này. Bọn họ cùng Phong Vân gặp mặt lúc này, đối với quốc gia bọn họ đều sẽ gặp bất lợi.

Nhưng dù thật sự không còn mặt mũi gì nữa, bọn họ vẫn phải gặp Phong Vân để nói một lời xin lỗi.

“Vì sao lại nói như thế?” Phong Vân ngạc nhiên nhìn Lâm Quỳnh.

“Chúng ta đã an bài cho bá phụ bá mẫu, để cho bọn họ đến một nơi khác tránh tai vạ, ai biết được nửa đường lại có một đám xông ra cướp người. Hiện nay, một chút tung tích đều không có, Phong Vân à, thực sự lúc này đây chúng ta không biết nói gì với người.”

Chương 206: Ăn miếng trả miếng (7)

Lâm Quỳnh nhìn Phong Vân, sau đó lại nhìn Dương Vụ cùng Phong Dương. Ba người đều mang vẻ mặt buồn chán. Bọn họ đều đã an bài tốt, theo lý mà nói ngay cả thành chủ thành Phụng Hoàng cũng đều qua mặt được, một chút sợ hờ cũng không có. Nhưng khi đến biên giới của Hạo Tăng quốc, một đám người đột nhiên xông ra. Những kẻ đó người người đều là cao thủ, bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ. Nên đành cứ như vậy mà trở về đứng nhìn một đám người bị bắt đi.

Lâm Quỳnh nắm chặt thành quyền, nơi đó còn có Phong Vũ, Phong Vũ của hắn a.

Phong Vân cố trấn tĩnh tâm tình, nghe thế lập tức yên lặng ngồi xuống. Bị bắt cóc? Kẻ nào lại bắt cóc người nhà của nàng.

“Ta không nghĩ ra ai cả.” Trầm mặc nửa ngày, Phong Vân nhìn đám người Lâm Quỳnh.

Nàng cũng không khách khí với bọn họ, nếu biết cái gì nàng sẽ nói hết, không cần phải che giấu, bởi vì có nói ra thì họ mới có thể giúp nàng tìm người thân.

“*Nghĩ lại cho thật kĩ, gia tộc nhà người có tư thù với ai không?*” Phong Dương nhíu mày.

Phong Vân lắc đầu, nàng thật sự nghĩ không ra.

Gia tộc Hách Liên tại Á Sát cũng là một gia tộc lớn có cường quyền, song ngoài Á Sát ra thì không kết thù với ai cả.

Mà các thế lực trong công quốc Á Sát, ai có đủ bản lĩnh cướp người từ tay của Lâm Quỳnh.

Ngồi ở một bên, Mộc Hoàng tựa người vào ghế không nói một tiếng nào.

Một gia tộc Hách Liên nho nhỏ mà lại vướng vào tư thù, thật sự là ngạc nhiên.

“*Ta cảm thấy đám người đó không phải là kẻ thù.*” Dương Vụ đột nhiên góp lời: “*Chúng ta đều không bị thương, đối phương xuống tay nhưng vẫn hạ thủ lưu tình.*”

Cái này, lại càng ngạc nhiên hơn.

Gia tộc Hách Liên còn có chỗ dựa nào khác ư?

Phong Vân lắc đầu, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua.

“*Đúng rồi, Phong Vân người đến xem đây có phải là manh mối không?*” Nói đến đây, Mạc Nhan đột nhiên mở miệng, đồng thời tháo vạt áo ra cho Phong Vân xem thử.

Một khối những kí tự kì lạ theo vạt áo lộ ra, mặt trên dùng máu tươi để viết, giống như một cái đồ án mà lại giống như không phải, không biết phải đọc như thế nào.

Phong Vân nhìn những chữ như gà bới, nhíu mày, đây là gì?

Tiểu Thực trong lòng bàn tay của Phong Vân, cũng quay đầu lại xem những kí tự kì quái đó.

Cái quái gì mà loạn thất bát tao hết cả lên thế, thật là khó xem.

Tiểu Thực chép chép miệng, lắc đầu đến chóng mặt, bộ dáng giống y như chủ nhân của mình, đột nhiên thốt lên “*hai cánh hoa hoa*”.

Hai cánh hoa hoa? Phong Vân nghe thấy Tiểu Thực nói, trong đầu chợt lóe linh quang.

Lập tức giơ vạt áo trong tay lên cao để ánh sáng chiếu vào, ngửa đầu xem.

Đúng là, đây chính là đồ án do viết ngoáy, khi nàng bảy hay tám tuổi gì đó, khi đó bộ dáng của Tiểu Thực chỉ là hai phiến hoa lớn nhỏ không đồng nhất, đúng là sự ngạc nhiên đến cổ quái.

Này, này.....

Khi Tiểu Thực như vậy, trừ bỏ nàng ra thì chỉ còn một người thấy qua.

Đúng rồi, chỉ có đại tỷ đã bắt vô âm tín mười năm của nàng mà thôi, chính là Hách Liên Phong Lôi.

Phong Vân kích động, run run nhìn đóa hoa ở vị trí trung tâm kia. Một đạo kinh lôi giấu kín ở trong đóa hoa, đó chính là ký hiệu mà hai tỷ muội nàng năm đó đã cùng nhau ước định, do đó chỉ có hai tỷ muội nàng biết.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Ăn miếng trả miếng (8)

Là nàng, chính là đại tỷ đã mất tích mười năm trước.

Phong Vân mạnh mẽ nắm chặt mảnh vải, đại tỷ của nàng đã xuất hiện, đại tỷ đã đến đây.

“*Không có việc gì, không có việc gì, là người đi chung một đường, là người nhà.*” Phong Vân lúc này cơ hồ lộ rõ nét vui mừng trên mặt.

Năm đó đại tỷ vì yêu một người lai lịch không rõ, người nhà do vậy mà không đồng ý, năm đại tỷ mười sáu tuổi đã bỏ trốn khỏi nhà.

Mười năm, mười năm bất vô âm tín.

Hiện tại, đại tỷ đã trở lại sao? Đã trở lại sao?

Nhìn đồ án kia, những ký tự loằng ngoằng này chỉ về hướng đông, cả người Phong Vân đều phấn khởi hẳn lên.

Nhắm hướng đông, bọn họ nhắm hướng đông mà đi.

“*Ta biết bọn họ đi về đâu rồi, ta sẽ đi tìm bọn họ, hiệu trưởng, Lâm đại ca, Phong Dương, Dương Vụ, những chuyện còn lại khi nào ta về sẽ nói tiếp.*”

“*Ta- Phong Vân, dù có phải đến tận chân trời góc biển, cũng sẽ đưa họ bình an trở về.*” Phong Vân một chữ ngàn vàng.

“*Chỉ trong một thời gian ngắn liền thăng cấp linh hoàng, về sau khẳng định có thể sử dụng tốt.*” Phong Dương hi hi ha ha cười.

“*Phong Vân, nếu tìm được rồi giúp ta chiếu cố Phong Vũ, nhấn giúp ta một cái tin.*” Lâm Quỳnh nhìn Phong Vân.

“*Nhất định.*”

“*Muốn đi phải đi nhanh, đừng ở đây dài dòng nữa.*” Dương Vụ ở một bên ngắt lời, lại ném cho Phong một vật: “*Đây là tin vật của gia tộc nhà ta, vào thời điểm cấp bách có thể đem ra sử dụng, còn không thì không nên dùng.*”

Phong Vân một tay tiếp nhận, hướng ba người phát tay, cảm tạ mọi người, ta sẽ tự lo liệu được.

“*Nhớ kỹ khi trở về phải trả nợ cho bọn ta.*” Hiệu trưởng Mạc Nhan ở phía sau nói lớn.

Phong Vân không nói gì, vội vàng thối lui đến bên Mộc Hoàng vẫn đang bất động: “*Biết, biết.*” Một bên nói với Mộc Hoàng: “*Đi thôi.*”

Không có phản ứng, Mộc Hoàng không có nhúc nhích.

“*Làm sao vậy?*” Phong Vân kinh ngạc cúi đầu nhìn về phía Mộc Hoàng.

Đầu Mộc Hoàng hơi hơi cúi xuống, thân hình bất động, tư thế gần gũi này, Phong Vân lại thấy tóc của Mộc Hoàng hơi hơi biến sắc, đây là.....

“*Chu kỳ ba tháng, lại đến.*” Mộc Hoàng chậm rãi lên tiếng.

Đây là thời điểm mấu chốt của hắn, nó lại đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Bắt đầu lên cấp (1)

Chu kỳ ba tháng? Phong Vân đã hiểu được.

Mộc Hoàng đã từng nói qua với, công pháp của hắn sau ba tháng sẽ là thời điểm biến đổi.

Mà hiện tại, thời gian ba tháng đã đến.

Phong Vân liền nhú mày. Nếu là ngày xưa, nàng nghe những lời này khẳng định sẽ cao hứng vô cùng.

Nhưng mà hiện tại, khi đã duệ biến đề sang cấp bậc linh hoàng, nàng liền hiểu được công lực hoặc là phục hồi lại như cũ hoặc là tăng thêm nhiều, đến thời điểm quan trọng vạn phần không được quấy rầy cùng bị ảnh hưởng bởi bất kỳ việc gì, nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma, nguy hiểm vạn phần.

“*Chúng ta không đi nữa, ở tại nơi này.*” Phong Vân lập tức quyết định.

Ở lại học viện Lai Nhân này có hiệu trưởng Mạc Nhan cùng các linh vương phòng hộ , xét hoàn cảnh của Mộc Hoàng lúc này mà nói, hẳn là tốt nhất.

“*Không.*” Mộc Hoàng chậm rãi ngừng đầu, trong ánh mắt sâu thẳm chợt lóe hồng quang, sau đó lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Linh lực của hắn đã bắt đầu dao động .

Những thế lực đối đầu với hắn, cũng sẽ nhanh chóng tìm đến đây.

Phong Vân theo ánh mắt Mộc Hoàng nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Phurong xa vô sự vẫn yên bình, bất quá cũng chỉ là sự bình yên trước cơn bão lớn.

Phong Vân hiểu được ,những kẻ đối đầu với Mộc Hoàng, đám người Mạc Nhan tuyệt đối không phải là đối thủ, nếu ở đây sẽ chỉ liên lụy đến bọn họ mà thôi, không có một chút tác dụng nào.

Đồng thời có khả năng còn gia tăng gánh nặng cho nàng.

“*Chúng ta hiện tại đi trước.*” Nếu như vậy, biện pháp duy nhất chỉ còn cách là rời đi.

“*Các người nói cái gì vậy?*” Đám người Mạc Nhan đứng một bên thấy Phong Vân cùng Mộc Hoàng tự ý quyết định, quát lớn .

“*Không có gì, chúng ta đi trước.*” Phong Vân sắc mặt bình tĩnh, cười cười hướng hiệu trưởng Mạc Nhan cùng Lâm Quỳnh nói lời cáo biệt.Sau đó mang theo Mộc Hoàng cùng hoàng kim sư tử, biến mất nhanh chóng ngay trước mặt mọi người.

Mạc Nhan nhìn Phong Vân cùng Mộc Hoàng đã đi xa, nhú nhú mày:“ *Không hiểu tại sao ta lại cảm giác được trên người Mộc Mộc đột nhiên có một cỗ lực lượng vô cùng lớn ?*”

“*Hiệu trưởng, cảm giác của người sai lầm rồi, như thế nào chúng ta lại không cảm giác được?*” Phong Dương lên tiếng.

Lâm Quỳnh, Dương Vụ, cũng hồ nghi nhìn hắn.

Chẳng lẽ cảm giác của hắn thật sự sai lầm rồi ư? Mạc Nhan bóp bóp đầu.

Quên đi, vẫn là không nghĩ ra ,lực lượng kia làm hắn cảm thấy run rẩy cùng phủ phục,có thể làm cho linh vương cấp tám phủ phục dưới chân, trình độ linh lực này.....

Khẳng định là do hắn đã nghỉ quá nhiều .

Gió thổi nhẹ, bầu trời trong xanh.

Học viện Lai Nhân có biên cảnh gần với rừng rậm ma thú vì thế Phong Vân cùng hoàng kim sư tử mang theo Mộc Hoàng đi mất nửa ngày là có thể ra khỏi học viện Lai Nhân .Vách núi màu trắng nơi Lưu Vân Báo ở sớm đã không thấy , chỉ còn sơn động trống không cùng núi đá.

“*Lấy núi đá làm chỗ dựa,bùa chú làm tiểu trận phòng hộ.*” Mộc Hoàng khoanh chân ngồi trên vách núi , nhắm mắt hướng Phong Vân chỉ điểm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 209: Bắt đầu lên cấp (2)

Chỗ này khi xưa là nơi ẩn náu của các cao thủ có linh lực tuyệt thế, do đó vách núi này đã nhuộm đậm nhiều linh lực đến mức dư thừa.

Lấy nơi đây làm hậu thuẫn, chỉ cần bày bố biến núi đá thành trận địa ,sẽ tạo thành một trận thế phòng hộ cường đại.

So với học viện Lai Nhân không biết cường đại lên bao nhiêu lần.

Phong Vân không hiểu lắm về trận thế gì đó, lập tức nghe theo sự chỉ điểm của Mộc Hoàng , nhanh chóng dựa theo mà bố trí .Trong một thời gian ngắn liền tạo thành một trận thế như những xiềng xích đan xen với nhau, đem Mộc Hoàng vào vị trí trung tâm .

Trận thế này, khiến linh lực trong nháy mắt tụ lại thành một thể, tương đối nồng đậm.

Trong thời gian ngắn ngủi, tóc Mộc Hoàng đã hơi hơi dài thêm, làn da bắt đầu biến hóa thành màu đỏ thẫm trộn lẫn màu đen .

“*Ăn đi.*” Từ trong trận thể , ngón tay của Mộc Hoàng từ trong đó bắn ra, hai viên dược hướng đến chỗ Phong Vân cùng hoàng kim sư tử.

Đó là... Phong Vân đã từng ném qua, đây là loại đan dược mà có thể che dấu tung tích.

Phong Vân cùng hoàng kim sư tử cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp ăn luôn.

Lập tức, hơi thở liền hoàn toàn được che dấu.

Mộc Hoàng thấy vậy hướng Phong Vân vẫy tay: “*Lại đây.*”

“*Còn phải bố trí nơi nào nữa?*” Phong Vân nghĩ Mộc Hoàng còn muốn sắp xếp cái gì, lập tức đi đến bên cạnh.

Mộc Hoàng bắt lấy tay Phong Vân kéo lại gần, làm cho Phong Vân ngồi ngay cạnh hắn, sau đó trầm giọng nói: “*Ngồi tại nơi này, không cho phép ra ngoài biết không?*”

Phong Vân không tưởng tượng được Mộc Hoàng lại nói những lời này, ánh mắt ánh lên sự sung sướng.

Ngay sau đó cười tươi: “*Ừm*”

Không phải tự nhiên Mộc Hoàng chú ý đến an toàn của nàng đâu.

Hoàng kim sư tử ở một bên thấy vậy thì tỏ ra xem thường, cũng ngồi xuống, nhắm mắt không thèm nhìn hai người.

Mộc Hoàng nghe Phong Vân trả lời rồi, gật gật đầu, sau đó còn muốn nói cái gì đó, nhưng còn chưa mở miệng, phía chân trời xa xa đột nhiên có ánh sáng lóe lên.

Mộc Hoàng mạnh mẽ quay đầu nhìn thoáng qua, mi sắc lạnh lẽo trầm mặc: “*Đến đây.*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Bắt đầu lên cấp (3)

Thời điểm hắn khôi phục lại linh lực ,linh lực dao động sẽ khá lớn, hiện tại lại dao động vô cùng mạnh mẽ,thể nên đối phương có thể sẽ tìm được ra hắn .Ngay lập tức, hắn cùng Phong Vân không ai mở miệng nói gì nữa , tay hắn giờ lên vô nhẹ tảng đá ở trước mặt để khởi động trận thể đang quay chung quanh bọn họ .

Thân ảnh hai người một thứ đột nhiên biến mất như chưa từng xuất hiện ở vách núi này, từ xa nhìn lại, cũng chỉ thấy vô số những tảng đá lớn nhỏ , vách núi màu trắng , cùng các loại ma thú sinh sống ở đó.

Trận thể mà Mộc Hoàng đang bày ra chính là đại trận vừa ẩn tàng vừa phòng hộ .

Hai tay ở trước ngực chấp lại, Mộc Hoàng chậm rãi nhắm mắt : “*Đừng quấy rầy ta.*”

“*Ta biết, có người ở đây là tốt rồi.*” Phong Vân gật đầu, nàng hiểu ý hắn.

Không trả lời lại Phong Vân, Mộc Hoàng bắt đầu tập trung điều tức cơ thể, trên người bắt đầu loáng thoáng xuất hiện sự thay đổi, màu tóc bắt đầu biến hóa rất nhanh ,toàn bộ cơ thể cuối cùng cũng chìm vào trong giai đoạn lên cấp .

Gió núi đưa đẩy , xung quanh vang lên âm thanh cỏ cây lay động.

Phong Vân ngồi ở trong trận thể ,ngửa mặt nhìn trời.Nơi đó xuất hiện những thân ảnh giống như những đám mây xám đang bay trên bầu trời , những thân ảnh đó đang nhanh chóng lao tới nơi này.

Nhìn qua thì chỉ tưởng đó là những áng mây bình thường, thể nhưng lại tỏa ra sát khí đằng đằng .

Khoảng cách nhìn qua thì thấy còn khá xa, nhưng với tốc độ kia thì chỉ chưa đầy một phút sau , toàn bộ hình dáng của bọn họ đã ở trong tầm mắt của Phong Vân . Tổng cộng là mười bảy người , màu sắc linh lực của mỗi người đều khác nhau, ảo ảnh ma thú của bọn họ cũng mỗi người mỗi vẻ.

Nhưng về cơ bản thì cấp bậc của bọn họ là giống nhau.

Phải, mười bảy người đều là linh hoàng thất cấp, linh hoàng thất cấp đó.

Phong Vân khỏe miệng cứng ngắc, mãi mới chuyển động được một chút. Thành Phụng Hoàng có hai tên linh hoàng nhị cấp mà đã có thể xưng bá nhiều năm với thiên hạ. Thế mà ở đây, ở ngay đây có đến mười bảy tên linh hoàng thất cấp, mụ mụ nó chứ, linh hoàng đứng tiền là có thể được đấy à?

Đỉnh núi Phong Lạc nhỏ bé này giờ đây có vinh hạnh được đón tiếp mười bảy vị linh hoàng thất cấp.

Những người mới đến này nhanh chóng vây thành vòng, đứng chung quanh vách núi màu trắng. Đứng đầu nhóm người là một nam nhân trung niên đang mặc trường bào hoàng sắc. Hắn ta liếc mắt lướt nhanh nhìn toàn cảnh vách núi, lông mày nhíu chặt, cất giọng nói trầm ổn: “Vừa rồi Thượng Quân rõ ràng cảm nhận được nơi này có xuất hiện một nguồn linh lực đang dao động, tại sao giờ lại không thấy có gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Bắt đầu lên cấp (4)

Mười sáu tên linh hoàng khác cũng nhíu mày suy nghĩ. Bằng vào năng lực của bọn họ, thì không thể cảm nhận được linh lực dao động ở một địa phương xa như thế này, nhưng Thượng Quân của bọn họ thì lại cảm nhận được, thế nên hắn ta đã lập tức dùng truyền âm hư không truyền âm điều mười bảy người bọn họ tới để xem xét tình hình đối phương.

Nhưng không hiểu tại sao, bọn họ giờ đây một tia linh lực cũng đều không nhận ra được.

“Chẳng lẽ ‘vị kia’ đã chạy khỏi nơi này?” Nam nhân trung niên tên Thiên Âm Nhu khẽ trầm giọng nói.

“Không có khả năng đấy.” Người đứng đầu nhóm khẽ lắc đầu: “Thượng Quân truyền tin cái là chúng ta đến đây ngay, mà ‘vị kia’ đang ở trong thời điểm linh lực suy yếu nên không có khả năng đi xa khỏi nơi này đâu.”

Mười sáu người đứng chung quanh nghe vậy thì đồng loạt rơi vào trong trầm mặc.

“Vị kia” là ai, bọn họ không nói hẳn ra nhưng ai cũng hiểu.

Hiện tại là thời điểm “vị kia” suy yếu nhất nên bọn họ mới dám phô ra sự uy phong. Nếu chờ “vị kia” sau khi lên cấp hồi phục toàn diện công phu thì bọn họ cho dù có một trăm lá gan cũng không dám manh động như thế này.

“Thời gian không nhiều lắm.” Một nam nhân tầm ngũ tuần chợt lên tiếng, ánh mắt nhanh chóng thăm dò xung quanh.

“Tất cả tóa ra xung quanh tìm kiếm cho ta, nhất định phải tìm được trước khi ‘vị kia’ khôi phục lại.” Nam nhân trung niên đứng đầu nhíu mày, lớn tiếng quát lên.

Không có tiếng trả lời lại, nhưng mười sáu tên linh hoàng còn lại đều nhanh chóng phi thân đi tìm kiếm.

Những cỗ linh lực cường đại uy áp khiến toàn bộ mảnh rừng rậm ma thú này đầy đặc sát khí, mọi thứ như bị lật hết các góc cạnh lên để tìm tòi sự tồn tại của Mộc Hoàng.

Phong Vân ngồi ở trong trận thế, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy tên thủ lĩnh linh hoàng đang đứng trước mắt.

Dù ngoài mặt không tỏ ra thái độ gì nhưng trong lòng lại có điểm lo lắng, khoảng cách gần như vậy.....

Ngồi bên cạnh Phong Vân, linh lực dao động trên người Mộc Hoàng tỏa ra càng lúc càng lớn, cả người được bao phủ bởi linh lực lôi điện màu lam, thân thể bắt đầu loáng thoáng thấy không rõ lắm.

Phong Vân biết, Mộc Hoàng đã gần khôi phục cũng như tiến đến thời điểm lên cấp.

Thời điểm này, không thể bị bất cứ thứ gì quấy rầy. Hiểu được điều đó, nàng càng cố gắng nín thở ngưng thần, không dám tiết lộ một tia hơi thở nào.

Con càn quét tìm kiếm vẫn diễn ra, trong thời gian gần một nén hương, mười sáu tên linh hoàng thất cấp đã đem toàn bộ rừng rậm ma thú lật tìm được một lần.

Không thấy một ai cả, căn bản không hề thấy có dù là nửa điểm hơi thở của Mộc Hoàng .

“Không có.”

“Không có ai.”

“Không phát hiện ra gì hết”

Thanh âm báo cáo liên tiếp vang lên, nam nhân thủ lĩnh sắc mặt càng ngày càng xanh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212: Bắt đầu lên cấp (5)

Nếu bọn họ không tìm được “vị kia” sớm thì nguy hiểm sẽ càng lớn.

“Hừ, các người nhìn lại chỗ núi đá này đi, linh lực dao động có gì đó không đúng.” Vào lúc này, nam nhân tên Âm Nhu kia đột nhiên cúi đầu, mạnh mẽ chỉ về nơi ẩn náu của Phong Vân cùng Mộc Hoàng .

“Không đúng như thế nào ?” Nam nhân thủ lĩnh lập tức trầm giọng nói.

Nam nhân tên Âm Nhu này thực lực không phải mạnh nhất , nhưng năng lực bày trận thì không nhỏ, chẳng lẽ.....

“Có dấu vết hình ngôi sao, những tảng đá lại đặt dày đặc như thế này , a, đúng rồi, đây là là đại trận phòng hộ , ở trong này, chắc chắn là ở trong này.”

Thiên Âm Nhu tinh tế phân tích, vô cùng khẳng định nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hắn chỉ vừa mới nói “chắc chắn ..”, linh lực màu đỏ trong tay nam nhân thủ lĩnh đã lóe lên , một thanh trường thương xuất hiện ở trên tay hắn.

Quay đầu thương lại , linh lực của nam nhân thủ lĩnh hội tụ ở đầu ngọn thương , hướng tới chỗ Mộc Hoàng , Phong Vân quét ngang một vòng.

Phong Vân thấy vậy mạnh mẽ đứng lên.

Nàng dù sao cũng chỉ là linh hoàng nhất cấp , đối phương là thất cấp, năng lực cũng có khoảng cách, cho dù nàng đã tận lực đề phòng nhưng vẫn chậm một chút, không thể ngăn cản một thương quét ngang kia.

“Phanh.” Một âm thanh dị thường thanh thúy vang lên.

Trường thương được linh lực màu đỏ của nam nhân trung niên kia bị bắn ngược trở về.

Mà thế trận phòng hộ của Mộc Hoàng không bị phá hủy.

Tuy nhiên Phong Vân vẫn có thể phát hiện ra ,linh lực màu lam trên người Mộc Hoàng động lại trong nháy mắt, Mộc Hoàng vẫn bị ảnh hưởng bởi một thương vừa rồi .

“Ở trong này, ở trong này.” Một thương vừa tung ra , vị trí của Mộc Hoàng lập tức bị lộ tẩy, nam nhân thủ lĩnh nhất thời hét lớn một tiếng.

Mười sáu tên linh hoàng bên người hắn cũng đã phát hiện ra .

Lập tức, mười bảy người quây thành hình tròn, bao vây quanh vách núi nhỏ mà Phong Vân, Mộc Hoàng đang ẩn náu.

Mười bảy linh lực cùng ẩn hiện ở vách núi màu trắng.Đuôi loại màu sắc luân chuyển, cơ hồ so với kia cầu vòng sau cơn mưa còn đẹp đẽ hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: Bắt đầu lên cấp (6)

Nhưng ẩn đằng sau vẻ đẹp dễ ấy, lại là nguy hiểm giống như bão táp trên biển.

Mười bảy linh lực cùng hội tụ , xuất động khiến vách núi màu trắng không chịu nổi được áp lực khổng lồ như thế, bắt đầu vô thanh vô tức tan rã.

Cây cối, những tảng đá to nhỏ chung quanh bị cỗ áp lực vô hình kia chèn ép, biến thành phân bụi.

Hết thấy đều bị phá hủy một cách nhanh chóng.

Phong Vân đứng ở trong trận thế chứng kiến hết cả màn tàn phá trước mắt, lông mày nàng nhăn lại .

Mười bảy tên linh hoàng thất cấp dốc toàn lực đánh một đòn, trận thế nho nhỏ này trụ lại kiểu gì đây?

Nếu không chịu nổi, thì Mộc Hoàng.....

Phong Vân quay đầu nhìn thoáng qua , thân hình mơ hồ , mặt vẫn nhắm chặt lại của Mộc Hoàng.

Người này lúc đầu nàng cảm thấy vô cùng chán ghét , thậm chí là có lúc muốn giết chết . Thế nhưng thời gian qua đi cùng nhau , cùng chia ngọt xẻ bùi, nên cảm giác chán ghét không biết tự khi nào đã tan thành mây khói .

Nàng nhớ rõ những lời hắn nói khi nàng ở trong thời điểm sắp tẩu hỏa nhập ma ,nàng nhớ rõ tiếng kêu gấp gáp của hắn.

Nàng cũng nhớ rõ thời điểm khi nàng trong tâm trạng trống rỗng đứng ở trước đám phế tích của gia tộc, hắn đã cường ngạnh mà ầm áp ôm lấy nàng.

Ta sẽ giúp ngươi, một lời nói đáng giá ngàn vàng.

Phong Vân con ngươi hiện lên một tia ảm áp, đôi môi cũng khẽ mỉm cười, ngươi nếu toàn tâm giúp ta, ta cũng sẽ oàn lực giúp ngươi.

Giờ không còn kịp nữa, cái mạng này đem ra đánh bạc đi.

“*Tiểu hoàng kim, ngươi bảo vệ hắn.*” Nụ cười vẫn chưa tắt, Phong Vân từ trong không gian châm tai lấy ra bộ quần áo của Mộc Hoàng mặc lên trên người mình, đồng thời hướng hoàng kim sư tử nói.

“*Ngươi muốn làm gì?*” Hoàng kim sư tử mạnh mẽ mở to mắt.

“*Bảo vệ hắn cho tốt, về sau ngươi cần hỗ trợ, ta nhất định sẽ có hết sức.*”

Phong Vân đưa mắt nhìn Mộc Hoàng , gầm nhẹ một tiếng :“*Nhanh lên cho ta , ta có thể sẽ không chống đỡ được lâu đâu .*”

Dứt lời Phong Vân cũng không nhìn lại phía sau nữa , nàng hùng dũng bước ra khỏi trận thế của Mộc Hoàng .

Một thân quần áo Mộc Hoàng thích mặc nhất, một mái tóc giống như Mộc Hoàng, một thân trần ngập hơi thở của Mộc Hoàng.

Phong Vân cúi mặt, phá trận mà ra.

Vừa ra khỏi trận thế, thân hình nàng nhanh như tia chớp, lập tức vận khởi linh lực toàn thân , nhoáng cái lao khỏi nơi phong ba bão táp này.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Bắt đầu lên cấp (7)

Nói cũng không nói một tiếng, nàng chỉ thi triển công phu chạy trốn , nhanh đến nỗi mười bảy tên linh hoàng thất cấp kia sững sờ.

“*Đuổi theo.*” Ngay sau khi thấy có người trần ngập hơi thở của Mộc Hoàng từ trong trận thế lao ra, lại bỏ chạy khỏi nơi này, lập tức có một tên linh hoàng hô to một tiếng, vài tên linh hoàng khác thấy thế liền quay người đuổi theo .

Phong Vân khai triển hết mã lực , chạy như điên.

Có thể đem những tên linh hoàng chết tiệt này rời khỏi nơi đó càng xa thì Mộc Hoàng càng có thêm thời gian để khôi phục. Ôm theo ý niệm như vậy trong đầu, Phong Vân cơ hồ là đem toàn bộ linh lực mình khai triển ra, bay thi cùng với gió, nhoáng cái đã xa cả ngàn dặm.

Nhưng mà đâu chỉ một mình Phong Vân nhanh ? Những người đuổi theo phía sau còn nhanh hơn.

Tốc độ của linh hoàng thất cấp , cho dù cước bộ không phải là mạnh nhất ,nhưng so với linh hoàng nhất cấp thì không cần phải bàn cãi rồi.

Chỉ trong chốc lát, Phong Vân đã bị đám linh hoàng phía sau đuổi theo.

Nhất, nhị, tam, tứ, ngũ, lục, thất . . . Bảy người, không phải toàn bộ đều đuổi theo

Chỉ có bảy tên linh hoàng đuổi theo thôi ư ? Phong Vân nhướn mày.

Ngay tại khi nàng vẫn còn đang nhướn mày , thì một tên linh hoàng thuộc hệ Phong đã đuổi gần kịp, hấn ta rống lên một tiếng: *“Dừng lại cho ta .”*

Dứt lời, một ảo ảnh hình rồng liền xuất hiện ở sau lưng hắn.

Hai móng vuốt sắc nhọn , một con rồng với cái đầu vô cùng dữ tợn.

Thần khí màu xám trên móng vuốt rồng được linh lực ngưng tụ phóng về phía Phong Vân .Đôi mắt “vị kia” , cho dù có yếu hơn cũng muốn phô ra hết toàn lực.

Gió thổi ào ạt, thần khí lao đi như tia lửa điện.

P phía sau Phong Vân, ảo ảnh cùng thần khí rẽ gió lao về phía Phong Vân, cương mãnh không gì sánh kịp.

Phong Vân khòe miệng có rút, lập tức quay người lại một chút, hai tay giơ lên cao. Lập tức, một tấm gương mang linh lực lục sắc xuất hiện ở trước mặt Phong Vân , chống lại long uy đang gào thét lao đến kia .

“Ầm ầm ” Ngay sau khi Long uy gào thét phi tới, đánh thẳng lên tấm gương ở trước mặt Phong Vân , Một tiếng ầm ầm vang lên, tấm gương lục sắc của Phong Vân trong khoảnh khắc bị vỡ vụn.

Một người không có gì che chắn phía trước như Phong Vân lúc này đành chịu cảnh bị hất bay ra xa.

Linh hoàng thất cấp dồn toàn lực đánh một kích , Phong Vân sao có thể là đối thủ được.

“Không phải vị kia.” Linh hoàng vừa thấy Phong Vân, lập tức hét lớn một tiếng.

Không phải vị kia, người này căn bản không phải.

Vừa nghe thấy lời ấy, sáu người đằng sau đang điên cuồng đuổi theo liền quay đầu lại, không hề có ý định đuổi theo Phong Vân.

Mục tiêu của bọn họ là vị đại nhân kia , chứ không phải cá nhỏ tôm tép này.

Phong Vân đưa tay lau khòe miệng đang chảy ra vết máu, không thể để bọn họ trở về được , tiểu hoàng kim không biết có đủ sức đối phó với mười tên linh hoàng không nữa.

Nàng lúc này, nhất định phải cầm chân bảy người này lại. Nhất định phải kéo dài thời gian để Mộc Hoàng khôi phục hoàn toàn mới được.

“Quay lại đây cho ta .” Phong Vân cúi đầu hét lên, ngay sau đó hạ lòng bàn tay xuống dưới ,hấp thụ lấy cây cỏ phía dưới mặt đất.

“Các bằng hữu, giúp ta .” Như để đáp lại lời kêu gọi của Phong Vân ,cỏ cây ở mảnh rừng rậm bắt đầu phát ra thanh âm , toàn bộ vurun lên cao.

Ngay sau đó, lực lượng lục sắc vô hình bao phủ cỏ cây phóng lên cao, hướng tới bảy tên linh hoàng thất cấp , quần quanh bọn họ.

“Hệ Mộc nho nhỏ , cự nhiên dám làm càn.” Bảy tên linh hoàng vừa thấy, nhất thời kinh thường cùng giận dữ, quay đầu lại phóng tới chỗ Phong Vân .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 215: Bắt đầu lên cấp (8)

Gió thổi phàn phật, có những thanh âm sần sật phía trước.

Mà ở phía xa xa bên kia – nơi những kẻ đối đầu với Mộc Hoàng, là mười tên linh hoàng đứng bất động, cầm đầu là một người trung niên, hai mắt nhắm lại: “*Không phải.*”

Một câu nói vô cùng đơn giản “*không phải*”, lập tức tầm mắt mọi người toàn bộ đều tập trung đến phía dưới chỗ vách đá màu trắng.

“*Đắc tội.*” Một tiếng trầm ổn, người trung niên cầm đầu kia mạnh mẽ vung tay lên.

Lập tức, linh lực của mười vị linh hoàng kia cũng chớp động, binh khí nhất tề xuất thủ, chống lại sự phòng hộ của Mộc Hoàng.

Những linh lực kia điên cuồng mà bắn tới, làm cho không khí ở nơi này đều loảng ra.

Vẫn ngồi ở trong trận địa, hoàng kim sư tử thấy vậy liền chậm rãi đứng lên, trong con ngươi ẩn chứa một tia lãnh khốc.

Mà phía sau nó, cả người Mộc Hoàng đã bị bao phủ bởi linh lực màu lam.

Hoàng kim sư tử có thể cảm giác được, linh lực cũ cùng với mới trong cơ thể của hắn đang bắt đầu luân phiên, bắt đầu dung hợp.

Đây là thời điểm mấu chốt.

“*Đi.*” Một tiếng nổ vang, trên bầu trời mười vị linh hoàng hét lớn một tiếng, đều sử dụng những sở trường của mình mà tấn công mãnh liệt, hướng tới trận thể nhỏ nhỏ phía dưới mà oanh tạc.

Trong phút chốc, toàn bộ vách núi màu trắng đều bị phá hủy, trở thành khói bụi.

Một mảnh thiên địa bị bao quanh bởi khói bụi.

Bụi đất bay lên, cây cối hỗn loạn.

Không gian cơ hồ đều bị những cường lực xé rách phải mở ra.

“*Ba ba.*” Ngay tại lúc sức công kích mãnh liệt đã giảm xuống, những âm thanh rạn nứt rất nhỏ, rất nhỏ theo cùng bụi đất bay lên không trung.

“*Phá.*” Trên bầu trời nhóm linh hoàng nhất tề đồng thanh.

Gió núi thổi qua, bụi đất chậm rãi xoáy sâu vào như một cơn lốc.

P phía dưới kia đã không còn trận địa gì, chậm rãi lộ rõ thân hình một người.

Ngồi ngay ngắn bất động, linh lực màu lam vây quanh toàn thân, là loại linh lực mà trên trời đất này không ai có, chỉ có Mộc Hoàng mới có, chỉ có Mộc Hoàng mới có.

Trên màn trời mọi người nhất thời mừng như điên.

“*Tôn giá muốn trách thì nên trách chủ tử của chúng ta, ta bất quá chỉ nghe lệnh mà thôi.*” Người trung niên cầm đầu khi nhìn thấy Mộc Hoàng, đột nhiên lựa lời giải thích một câu.

Sau đó không chút nương tay, mạnh mẽ cầm trường thương hướng tới Mộc Hoàng mà đâm tới.

Nhanh như chớp, trường thương ma sát với không khí, phát ra những tia lửa nhỏ.

“*Phanh.*” Mắt thấy trường thương đâm tới, mà Mộc Hoàng lại không hề chống đỡ, lại nghe một tiếng “*phanh*” vang lên, trường thương kia vững vàng đứng ở phía trước Mộc Hoàng, có cái gì đó không bình thường, không thể tiến thêm một bước.

Vẫn đứng trên bầu trời, mười người nhất thời sững sờ.

Nhìn kỹ, mới thấy rõ mặc dù trận thể phòng hộ của Mộc Hoàn có những vết nứt, song cũng chưa thể phá vỡ được trận địa.

Nó, vẫn còn tác dụng ư?

“*Làm sao có khả năng đó?*” Người trung niên chấn kinh.

Mười người bọn họ liên thủ với nhau, cho dù trận thể có cường đại đến đâu cũng có thể phá vỡ, huống chi đây chính là thời điểm Mộc Hoàng suy yếu nhất nên mới phải bố trí trận thể này.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 216: Bắt đầu lên cấp (9)

“Thêm một lần nữa.” Sau khi kinh ngạc, người trung niên hô vang, hai người bên hai cánh tả hữu, hô vang một tiếng, sau đó đồng loạt xông lên.

Âm thanh vẫn còn vang vọng giữa không trung, hai người đã xuất thủ.

Chỉ thấy hai luồng linh lực không đồng nhất, giống như hai lưỡi đao, điên cuồng gào thét, hướng thẳng đến chỗ Mộc Hoàng, nhưng mà ngoài sức tưởng tượng, cả hai luồng linh lực kia đều là đòn chí mạng.

Chỉ thấy bạch quang chọi lóe, hai đạo linh lực đánh thẳng về phía lá chắn phòng hộ, song đều bị bắn ngược trở lại.

“Kia, kia là sư tử.” Lần này, mấy người còn lại đã thấy rõ ràng.

Là sư tử kia tác quái.

Khi bọn hắn dùng hết thủy linh lực để công kích, thì linh lực trên người sư tử kia cũng phát ra, do đó toàn bộ áp lực trận thế lại được tăng lên, chống lại sự công kích của bọn họ.

“Đây là ma thú gì?” Người trung niên cầm đầu tinh tế đánh giá hoàng kim sư tử, là loại ma thú nào mà có năng lực chống đỡ được sự công kích của hai đại linh hoàng.

“không cần quân hắn có ma thú gì, phải nhanh bắt hắn, nếu không.....”

“Vâng, chúng ta ba người cùng xông lên.....”

Linh lực trên người Mộc Hoàng dao động càng lúc càng lớn, hắn sắp khôi phục, thời gian của bọn họ không còn nhiều.

“Không, không đúng, đó là hoàng kim sư tử, là hoàng kim sư tử duy nhất còn sót lại.” Người trung niên đang nhíu mày suy nghĩ, đột nhiên nhảy dựng lên.

Hắn khi ở chỗ sư phụ đã từng được xem qua một bức tranh vẽ.

Hoàng kim sư tử, đó là một loại ma thú có sức mạnh vô địch a, việc này.....

“Mười người hợp thành một trận, toàn lực xuất thủ.” Người trung niên hoảng hốt, Mộc Hoàng như thế nào lại có khả năng chế ngự hoàng kim sư tử, làm cho nó trung thành mà bảo vệ cho hắn, không được, không được, nhất định phải phá hủy hắn, nhất định phải làm.

“Mau, không cần phải chuẩn bị gì nữa, chúng ta tiến quân ngay lập tức, chúng ta nhất định phải bắt hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 217: Bắt đầu lên cấp (10)

Bọn họ chính là tiên phong, bọn họ phải nhanh chóng xuất quân, phải mau lên mới được.

“Vâng.” Lập tức mười vị linh hoàng kết hợp thành một trận thế, linh lực của tất cả điên cuồng mà trào ra, tại trận thế linh lực của tất cả một hội tụ tại một điểm.

Chỉ trong khoảnh khắc, linh lực kia từ một dấu chấm nhỏ biến thành lớn dần, từ một quả cầu tuyết bình thường mà điên cuồng mở rộng ra.

“Chết tiệt, người nhanh lên cho ta.” Trong trận thế hoàng kim sư tử thấy vậy, nguyên hình cả người đã khôi phục lại to lớn như thường, tập trung cao

độ vào trận thế bên kia.

Mười người đều cùng xuất thủ, nó làm sao có thể chống đỡ.

Gió thổi tứ phương, phía chân trời lưu tinh xẹt qua.

Xa xa, có người điên cuồng đuổi đến phía này.

Phải chống đỡ, chống đỡ, bọn họ nhất định phải vượt qua, phải giết hắn, nếu không sẽ không còn cơ hội, không còn cơ hội nào nữa.

—

Cùng lúc đó, bảy linh hoàng còn lại cũng đang giao chiến với một người khác....

“*Không xong rồi.*” Phong Vân đã nhìn thấy xa xa bọn họ đang tập hợp lại thành một trận địa mới, do đó tinh thần nàng bị kích động, một ngụm máu tươi phun ra.

Bất quá trong lúc này, quanh thân Phong Vân được bao vây bởi một trận thế vững chắc.

Cả người cơ hồ đều tắm trong huyết sắc, vết thương đang bị lan ra.

Bảy người đều là linh hoàng cấp bảy, dù cho thế nào nàng cũng phải liều mạng mà chống đỡ, nhưng quả thật vẫn còn kém xa bọn họ.

“*Đi, mau lên.*” Bảy người kia cũng cảm giác được khí lực khổng lồ kia, do đó bọn họ phải toàn lực liên thủ công kích, đây có thể là trận thế lớn nhất.

Bọn họ cố gắng không kém gì Phong Vân, điên cuồng mà truy đuổi.

Phong Vân thấy vậy, cố nén đau xót, hướng trở về chỗ ngồi.

Sắc trời xanh thẳm, nhưng lại có cảm giác lạnh như băng.

Quả cầu linh lực khổng lồ được hội tụ ở trên bầu trời, giống như thái dương có uy lực vô hạn.

Hoàng kim sư tử đã dốc toàn bộ sức lực của mình, huyết mạch đã sôi sục như muốn trào cả ra ngoài.

Mà phía sau nó, linh lực trên người Mộc Hoàng đang lưu chuyển nhanh chóng, toàn bộ linh lực đã bao quanh hắn, đã đến thời điểm cuối cùng.

“*Đi.*” Ngay tại lúc giương cung bạt kiếm, trên bầu trời người trung niên rống to một tiếng, mười đại linh hoàng mạnh mẽ di chuyển quả cầu linh lực.

Quả cầu linh lực mang hơi thở của sự hủy diệt, gào thét mà phóng tới chỗ Mộc Hoàng cùng hoàng kim sư tử.

“*Rống.*” Hoàng kim sư tử ngửa đầu thét lớn, linh lực màu vàng chói lóa một vùng trời điên cuồng phóng ra, chống lại quả cầu khổng lồ kia.

Cả bầu trời trong nháy mắt chỉ mang một màu ảm đạm, trong khoảnh khắc đó vạn vật đều không một tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: Đế quân Mộc Hoàng (1)

“*Àm ầm.*” Ánh sáng chiếu rọi cả trời cao, nghiêng trời lệch đất.

Phong Vân nghiêng ngả, lao đảo đi về hướng này, xa xa chỉ thấy hai cỗ linh lực cường đại phóng lên cao, giống như hỏa tinh chạm vào địa cầu, gây ra cuộc chiến giữa hai hành tinh.

Cát bay đá lở, những dòng khí lưu chuyển quay cuồng.

Hết thảy chung quanh đều biến thành tro bụi.

Phong Vân ở xa như vậy, cũng bị dòng khí cường đại đối nghịch kia làm cho té ngã.

Cùng với nó là quả cầu linh lực màu vàng óng, ở trên bầu trời cả hai đang làm suy yếu lẫn nhau.

Song linh lực của hoàng kim sư tử đã không còn có thể chống lại linh lực của mười đại linh hoàng kia. Trận thế bảo hộ cho Mộc Hoàng, đã có những vết nứt vỡ, đang dần dần được mở ra.

Mộc Hoàng cùng hoàng kim sư tử đã bị bại lộ hoàn toàn.

“*Sát.*” Bảy vị linh hoàng theo ở phía sau, nhìn thấy trận thế đã bị phá vỡ, thừa thắng xông lên, mỗi người một trường lực, liên kết cùng nhau để có thể phá vỡ hoàn toàn thế trận.

Trong khoảnh khắc, quả cầu linh lực kia bay vọt lên cao, trong nháy mắt lại càng phát triển to ra, hùng hổ áp chế linh lực của hoàng kim sư tử, hướng tới đầu của Mộc Hoàng mà đánh tới.

“*Mộc Mộc.*” Phong Vân quá sợ hãi, mạnh mẽ di chuyển thân mình về phía trước.

Nhưng mà, vết thương trên người nàng đang lan rộng, có thể sẽ có nhiều hơn.

Chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn quả cầu linh lực kia, hướng thẳng về phía Mộc Hoàng cùng hoàng kim sư tử.

Hoàng kim sư tử cho dù có dốc toàn lực cũng không cản trở được, không biết làm gì hơn chỉ có thể hét to với Mộc Hoàng: “*Ta không thể bảo hộ cho người được nữa rồi.*”

Hết xong, gần trong gang tấc khi đối diện với quả cầu linh lực, nó vụt bay ra khỏi tầm phóng của quả cầu linh lực.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Đế quân Mộc Hoàng (2)

“*Không.....*” Xa xa thấy hoàng kim sư tử đã không còn bảo hộ Mộc Hoàng, ánh mắt Phong Vân đã chuyển sang màu đỏ, điên cuồng hét ra tiếng.

Thanh âm phiêu tán cả thiên hạ, trong đó là nỗi lo lắng cùng tuyệt vọng.

“*Ầm ầm.*” Quả cầu linh lực rớt xuống mang theo tiếng nổ lớn, chỉ trong nháy mắt đã bao vây chung quanh linh lực màu lam của Mộc Hoàng.

“*Mộc Mộc, Mộc Mộc.....*” Phong Vân sợ hãi, bị té ngã nhưng vẫn cố đứng dậy đi về phía trước.

Trong nháy mắt, nàng cơ hồ quên đi cả việc linh lực kia có lớn cỡ nào, dù có phải chết nàng cũng vẫn tiến lên hướng về phía Mộc Mộc.

“*Đừng tới đây.*” Ngay tại lúc này, một đạo âm thanh trầm thấp nhưng lại mang chút bá đạo quanh quẩn bên tai Phong Vân, thanh âm kia hơi hơi gây ngờ nhưng lại có sự hùng hậu, đây chân chính là.....giọng nói của Mộc Hoàng.

Phong Vân sửng sốt, dừng lại không dám bước tiếp.

Mà ngay tại lúc nàng dừng lại, quả cầu linh lực kia bắt đầu phát sinh dao động một cách mạnh mẽ.

Chỉ thấy quả cầu kia đang có rất nhiều màu sắc do được hội tụ bởi các linh lực khác nhau dần dần biến thành không màu, mà linh lực màu lam lại giống như sóng triều, bắt đầu lan tràn nhanh chóng.

Làn sóng càng lúc càng lớn mạnh, khí thế càng ngày càng nhanh.

Cùng với việc linh lực màu lam kịch liệt dao động, loại lực lượng cường đại này bắt đầu lan tràn ngập đất trời.

Lam quang gào thét, vô số những linh lực giống như tia chớp phát ra, linh lực màu lam đã bắt đầu làm chủ thế trận.

Đó là tinh không, bao tấp tiến đến đứng vào thời điểm lực lượng tinh không tràn ra.

Quả cầu linh lực kia đã bị linh lực màu lam khống chế giờ lên cao khỏi mặt đất.

Mà linh lực màu lam cứ theo đà lớn dần lên, rất nhanh đã là một khối bành trướng, một thước, hai thước, ba thước, mười thước.....

Bất quá trong thời gian ngắn, quả cầu linh lực màu lam đã áp đảo quả cầu của mười bảy vị thất cấp linh hoàng liên thủ đang công kích nó.

Quả cầu linh lực kia rất nhanh bị đè ép trở về.

Linh lực màu lam bắt đầu dần dần dựng lên không trung.

“*Gặp quý rồi, hắc đã khôi phục*” Trên bầu trời người trung niên nhìn thấy như thế, nháy mắt sắc mặt xanh mét.

“*Mau, mau áp chế hắc, áp chế hắc*”

Âm thanh la hét, thiên địa đều hỗn loạn.

“*Rống.....*” Ngay trong thời điểm hỗn loạn này, một tiếng rống to kinh thiên động địa mạnh mẽ theo linh lực màu lam tràn ra.

Ngay sau đó vẫn chỉ thấy linh lực màu lam kia, không thấy một thân linh quang nào cả, rồi đột ngột lại thấy một thân hình đang dần dần lộ diện.

Một mái tóc màu đỏ dài, ở trong không trung cuồng loạn bay trong gió.

Thân hình cao ngất, uy mãnh, chiến giáp lam điện sắc thiên gắt gao bao trùm trên người hắc, giống như thiên thần tái thế.

Những thân binh lõi chi thần phạt trong không trung không ngừng quay chung quanh hắc, ở kia như đang dần hình thành một lực lượng, bất khả hủy diệt.

Trời xanh ở phía sau hắc, tia chớp ở dưới chân hắc.

Trời cao như một bức màn lam cơ sở. Thân ảnh dần lộ ra, trời đất giờ khắc này đều chỉ như làm nền cho hắc xuất hiện.

Cuồng vọng, khí phách, vô song.

Kia không phải là người mà Phong Vân đã gặp qua lạnh lùng lãnh khốc, tuy rằng ngạo khí cũng lạnh như băng, nhưng vẫn có chút tư thái của một thanh thiếu niên – Mộc Hoàng.

Nhưng bóng dáng người này lại làm cho người ta có cảm giác muốn thần phục cùng hạ mình, cơ hồ chỉ có thể quỳ một dưới chân hắc mà phục tùng hắc.

Khí phách kinh thiên, ai có thể sánh bằng.

Thân ảnh khẽ nhúc nhích, một bóng người chậm rãi giơ một tay lên, hướng tới quả cầu linh lực kia, chính là một tay đánh xuống một đao.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Đế quân Mộc Hoàng (3)

“*Ầm ầm.*” Lực lượng mạnh mẽ được ngưng tụ bởi mười bảy linh hoàng thất cấp có thể hủy thiên diệt địa, vậy mà lúc này lại giống như một trái dưa hấu tầm thường, bị chẻ đôi thành hai nửa.

Ngay sau khi nâng tay áo lên chém lực lượng kia thành hai mảnh thảm thương, Mộc Hoàng băng quơ đưa mắt nhìn linh lực của mười bảy linh hoàng phía trước trong nháy mắt bị trừ khử cùng thiên địa.

Đây là Mộc Hoàng ư? Phong Vân trừng lớn mắt nhìn thân ảnh cao lớn vĩ đại đang đứng giữa không trung kia.

Đây chính là Mộc Hoàng mà ngày thường không có chút linh lực nào ư?

Nàng từng nghĩ rằng nhất định có ngày Mộc Hoàng sẽ khôi phục lại được linh lực nhưng nàng không nghĩ rằng Mộc Hoàng sẽ trở nên lợi hại như thế.

Phong Vân lúc này không còn biết dùng từ ngữ nào để diễn tả cảm xúc nữa rồi.

Gió ào ào thổi khắp tứ phương, sát khí ngập trời.

“*Ai, vậy là ta đã chậm bước, hắc đã hoàn thành việc tiến giai, chết tiệt, sự việc tệ rồi đây.....*” Từ phía xa xa trên bầu trời, có một nhân vật thần bí đang điên cuồng lao đến.

Khi hắn cảm nhận được linh lực cùng sát khí ngập trời của Mộc Hoàng , hắn bỗng dừng lại , khuôn mặt dữ tợn , cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một câu.

Sau đó hắn không hề tiến lên nữa mà xoay người trở về xuất phát điểm.

Một khi Mộc Hoàng đã hoàn thành việc tiến giai thì bọn họ đành bất lực chịu thua .

“*Đi, đi mau.*” Trên không trung, mười bảy linh hoàng tan tác thua trận, vừa nhìn thấy thân ảnh màu lam khẽ động liền hoảng hốt hô lên, sắc mặt bọn họ lúc này không còn một tia huyết sắc, điên cuồng xoay người định đào vong.

Bọn họ không có năng lực hoàn thành nhiệm vụ lần này , bây giờ có nán lại thêm một phút nào là nguy hiểm phút ấy, nhanh chóng trốn chạy biết đâu còn bảo toàn được tính mệnh.

Trong thời gian ngắn, mười bảy người không còn chút khí thế nào, tiêu diệt được Mộc Hoàng ư ? Có mà nằm mơ ! Thế nên cả lũ điên cuồng tăng tốc độ, mỗi người một hướng, bỏ chạy một mạch.

“*Còn muốn chạy sao ?*” Linh lực lam sắc chớp động, thanh âm tràn đầy khí phách , lãnh khốc vang dội cả bầu trời .

Ngay sau đó, chỉ thấy Mộc Hoàng vươn bàn tay ra , năm ngón tay hướng lên trời , sau đó mạnh mẽ nắm thành quyền.

Trong nháy mắt, không gian trên bầu trời đột nhiên biến đổi, những đám mây cũng run rẩy , vỡ vụn .

Số phận của mười bảy linh hoàng đang chạy trốn thật khốn khổ, những tưởng trốn thoát được mà lúc này lại cảm thấy như có sợi dây thừng tóm bọn họ lại. Những thân ảnh tội nghiệp đang ra sức chạy trốn bị đứng hình ngay tại không trung.

Thân ảnh Mộc Hoàng lao nhanh đến như một tia chớp, chỉ vài giây sau đã xuất hiện trước mắt bọn họ, khi ánh mắt lạnh như băng của Mộc Hoàng lướt qua, mười bảy linh hoàng tưởng chừng như ngừng đập.

“*Đế quân, không phải chúng tôi muốn giết người , mà là thượng quân của chúng tôi.....*”

“*Đế quân, xin người hãy tha mạng*”

Thanh âm sợ hãi , gào thét cầu xin vang lên, mười bảy linh hoàng thực sự đã hoảng loạn lắm rồi.

“*Các người xứng nói ra những lời đó sao .*” Đứng ở trên không, Mộc Hoàng bá đạo nói một câu .

“*Chết đi .*” Một tiếng hét vang lên , mười bảy linh hoàng thất cấp bị một lực lượng vô hình bóp nát , chậm rãi biến thành bột phấn.

Khóe miệng giật giật , Phong Vân ngửa đầu nhìn hết thấy cảnh tượng trước mắt, xoa xoa mắt .

Trời ơi, rốt cuộc là đã đạt đến cái trình độ gì rồi ?

Rốt cuộc là hắn sở hữu cái lực lượng khủng khiếp gì vậy ?

Mộc Hoàng này rốt cuộc biến thái đến cái trình độ nào rồi ?

Cái này, chính là linh lực cao cấp nhất rồi sao ?

Phong Vân hoảng hốt, xung quanh tĩnh lặng không tiếng động, không ai dám trả lời nàng.

Còn nhân vật chính kia thì vẫn đang được bao quanh bởi linh lực lam sắc, , đứng sừng sững ở giữa bầu trời. Cực kì bá đạo !

Những cơn gió mạnh mẽ lại thổi tới, tia chớp lóe lên khắp nơi , có bốn đạo lực lượng khủng khiếp đang phóng tới, lao về phía Mộc Hoàng như bão táp .

“*Thuộc hạ hộ giá chậm trễ , thỉnh đế quân thứ tội.*” Thanh âm vang vọng , bốn thân ảnh khảm trượng quỳ gối trước mặt Mộc Hoàng .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Đế quân Mộc Hoàng (4)

Người của Mộc Hoàng, cuối cùng đã đến .

Không phải linh vương, không phải linh hoàng, cấp bậc này

Phong Vân thật không thể biết được rõ .

Lam quang vẫn chớp động, khí thế vô cùng.

Không để ý đến bốn người đang quỳ xuống , Mộc Hoàng chậm rãi xoay người, cúi đầu nhìn Phong Vân đang đứng ngơ ngác .

Một thân Phong Vân đầy huyết sắc, chặt vật bụi bặm .Lúc này nàng đang ngửa đầu nhìn hắn, vẻ mặt có chút khiếp sợ.

Mộc Hoàng thấy vậy, liền bay xuống dưới, từng bước đi về phía Phong Vân .

Chiến giáp sáng rọi màu ngọc lưu ly trên người Mộc Hoàng khiến Mộc Hoàng trông vô cùng anh dũng. Phong Vân lo lắng nhìn người trước mắt , là Mộc Hoàng, cũng không phải là Mộc Hoàng.

Phải nói, người này là Mộc Hoàng sau khi lớn lên đi.

Người này không phải là Mộc Hoàng ngây ngô mười bảy tuổi, người này có khí phách trầm ổn cùng dung mạo kiên nghị.

Nếu nói Mộc Hoàng mà nàng vẫn thường thấy trước kia là con chim ưng không chịu khuất phục ai thì hiện tại, Mộc Hoàng lúc này đã trở thành ưng vương, mạnh mẽ, cao ngạo nhất thiên hạ, chỉ cần vượn cánh là đã có thể bay xa cả trăm vạn dặm.

Phong Vân lúc này đã hiểu, công pháp của Mộc Hoàng chẳng những đã đề ép linh lực cũng như niên kỉ của hắn xuống thời điểm mười bảy tuổi .

Mộc Hoàng hai mươi ba tuổi trước mặt này, mới thật sự là Mộc Hoàng.

“Không có việc gì là tốt rồi. ” Phong Vân nhìn Mộc Hoàng đang đi về phía mình, khóe miệng khẽ nhếch lên .

Đúng vậy, không có việc gì là tốt rồi.

Bình tĩnh đứng ở trước mặt Phong Vân , Mộc Hoàng nhìn những vết thương trên người Phong Vân, đưa tay vuốt ve khóe miệng Phong Vân, sau đó mạnh mẽ đem cả người Phong Vân ôm vào lòng.

Hắn không quên thời điểm máu chốt nhất đã từng nghe thấy tiếng la đầy lo lắng cùng tuyệt vọng của Phong Vân .Đó chính là sự quan tâm, không hề có chút giả tạo nào.

Gắt gao ôm chặt lấy Phong Vân, Mộc Hoàng không nói lời nào, trực tiếp cúi đầu hôn lên môi Phong Vân.

Hắn quyết định , nữ nhân này thuộc về hắn , nhất định phải thuộc về hắn.

“U..m. ” Đột nhiên bị Mộc Hoàng cuồng nhiệt hôn môi , Phong Vân kinh hãi mở to mắt, nàng muốn giãy dụa, nhưng thương thế cùng mệt làm cho nàng vô lực chống đỡ.

Chỉ có thể mặc Mộc Hoàng muốn làm gì thì làm, chậm rãi rơi vào trong bóng tối.

“Phong Vân.....” Tiếng hô trầm thấp quanh quẩn ở bên tai , làm cho người ta vô cùng an tâm.

Mộc Hoàng ôm lấy Phong Vân, tay áo bảo vệ lên, thân ảnh đã không còn chút tung tích nào.

Bốn người vẫn đang quỳ phía sau, thấy vậy cũng lặng lẽ rời đi.

Mới một khắc trước nơi đây còn là chiến trường đẫm máu sát khí , trong nháy mắt đã không còn một bóng người, chỉ còn lại núi sông yên bình.

Luồng gió mới thổi tới , trời quang mây tạnh.

Đào mắt một cái, thế mà đã qua ba ngày.

Tiếng chim hót véo von, thanh thúy dễ nghe.

Đột nhiên lại có tiếng chim điêu kêu vang vọng ở bên tai, Phong Vân nhú nhú mày, tỉnh lại từ trong giấc ngủ dài, lông mi run rẩy, đôi mắt mở to .

Lọt vào trong tầm mắt chính là trần nhà trắng xóa, đây hẳn là một gian phòng nghỉ đẹp đẽ.

“Tỉnh rồi sao . ” Nháy mắt mấy cái, đang muốn khởi động thân thể, thì phía sau liền truyền đến một thanh âm trầm thấp .

Phong Vân quay đầu lại, giương mắt nhìn thấy Mộc Hoàng đang ngồi trên giường, mà nàng thì đang gối đầu trên đùi Mộc Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 222: Đế quân Mộc Hoàng (5)

Lúc này Mộc Hoàng không mặc chiến giáp mà chỉ khoác lên người chiếc áo màu lam phi thủy, vạt áo rộng mở khoát lên trên người, làm lộ ra khuôn ngực như ẩn như hiện, một đầu tóc dài tùy ý thả rơi, cả người lộ ra khí chất lơ đãng, thoải mái.

“*Ừm.*” Phong Vân nhìn hình ảnh trưởng thành của Mộc Hoàng, tay khẽ bóp bóp trán.

Khí chất cùng vẻ bình thản, thoải mái này thật sự quá mới lạ.

Rõ ràng là cùng một người, nhưng lúc này Mộc Hoàng lại phát ra lực hấp dẫn mạnh mẽ cùng nguy hiểm đến trí mạng, đúng là Mộc Hoàng lãnh khốc mười bảy tuổi không có khả năng bằng được.

Thật sự là chỉ liếc mắt nhìn một cái cũng khiến người ta ... tim đập nhanh.

“*Thân thể còn có nơi nào không thoải mái không?*” Mộc Hoàng thấy Phong Vân bóp trán, hai tay liền ôm lấy Phong Vân, để Phong Vân ngồi đối diện với mình.

Phong Vân nhìn Mộc Hoàng, sau đó cúi xuống kiểm tra thân thể của chính mình.

Tốt rồi, hoàn toàn tốt lắm rồi.

Thân thể bị trọng thương nhảy ấy đã hoàn toàn bình phục, cả linh lực cũng khôi phục lại nhanh chóng, xem ra là Mộc Hoàng đã giúp đỡ nàng rất nhiều.

“*Bình phục cả rồi.*” Phong Vân xoa bóp thắt lưng, hướng Mộc Hoàng nở một nụ cười.

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân tươi cười, hai mắt tối đen càng thêm thâm trầm, gật gật đầu nói: “*Tốt lắm.*”

Một lời vừa hạ xuống, liền xoay người lại đặt Phong Vân xuống dưới, nhanh chóng hôn lên môi Phong Vân, hai cái tay mang hạnh kiểm xấu cũng bắt đầu chạy trên người Phong Vân.

Phong Vân trong nháy mắt có chút không hiểu rõ, ngây ngốc nhìn Mộc Hoàng.

Người này đang làm gì vậy? Phát điên à?

“*Này.....*” Miệng vừa khẽ mở, còn chưa kịp nói gì thì đầu lưỡi bá đạo của ai kia đã liến vào, gât gao dây dưa, thân thiết hôn môi.

Phong Vân nhất thời choáng váng, cái gì cũng không thể nói ra được.

Bất quá Phong Vân khôi phục lại khá nhanh chóng, đầu óc mơ hồ lập tức bình tĩnh lại.

Vội vàng cường ngạnh nâng đầu Mộc Hoàng lên, cắn răng nói: “*Ngươi bị điên à?*”

Mộc Hoàng nhìn chăm chăm khuôn mặt hồng nhuận của Phong Vân dưới thân, thần sắc thực sắc bén, lời nói cũng thực sâu sắc: “*Ngươi là nữ nhân của ta.*”

Dứt lời, Mộc Hoàng thân nhiên vuốt ve thắt lưng tinh tế đang căng thẳng cực độ của Phong Vân, tư thế này càng lúc càng kè sát, càng lúc càng ám muội. ...

Ngày ấy, hắn đã quyết định rằng Phong Vân phải là nữ nhân của hắn.

“*Hà? Tại sao ta không biết điều này?*” Phong Vân nghe thấy lời nói hoang đường của Mộc Hoàng liền trừng mắt lườm Mộc Hoàng.

“*Ngươi hiện tại đã biết rồi đấy.*” Mộc Hoàng giữ chặt lấy tay Phong Vân, cúi đầu đi xuống, tiếp tục tiến công.

“*Này, này.*” Phong Vân luống cuống tay chân, vội vàng từ chối, nhưng lúc này nàng chỉ vừa mới tỉnh lại, lại là thân nữ nhân nên cũng khó có thể chống cự lại được dã thủ Mộc Hoàng. Thế nên chỉ khoảng nửa khắc sau, giây gựa chỉ càng làm cho vạt áo xộc xệch, như vậy lại càng khiến cho Mộc Hoàng chiếm được tiện nghi.

Phong Vân cảm thấy bất lực trước Mộc Hoàng, lúc này chỉ có thể giả vờ thả lỏng thân thể nhưng hai tay lại gắt gao ôm lấy đầu Mộc Hoàng làm cho hắn nhìn thẳng vào mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “*Người vừa nói cái gì?*”

Mộc Hoàng bị Phong Vân cố trụ đầu, lập tức không vui ngẩng đầu nhìn Phong Vân: “*Ta vừa mới nói rồi còn gì.*”

Vừa rồi nói cái gì? Phong Vân nghĩ mãi không ra.

Đúng rồi, nói nàng là nữ nhân của hắn, thế nhưng hiện tại.....

Ồ, hiểu rồi, nàng là nữ nhân của hắn, vậy là nàng thuộc về hắn. Hắn muốn làm cái gì đây? Muốn đánh dấu ký hiệu trên vật phẩm thuộc về hắn? Há, vật phẩm ấy là mình ư?

Phong Vân cuối cùng cũng hiểu ra điều đấy, nhất thời vừa tức lại vừa không biết trút giận như thế nào, đành phải trừng mắt lườm Mộc Hoàng: “Ta không đáp ứng trở thành nữ nhân của ngươi, nhưng trên danh chính ngôn thuận thì ngươi đừng quên ngươi chính là tức phụ của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 223: Đế quân Mộc Hoàng (6)

Lời này vừa nói ra, Mộc Hoàng liền nhú mày, có chút tức giận.

Phong Vân thấy Mộc Hoàng như thế, trong lòng lo lắng, chuẩn bị ứng đối. Nhưng không ngờ Mộc Hoàng nhanh chóng đưa tay lên trán, xoa xoa mi tâm. Có vẻ như Mộc Hoàng đang cố gắng đè nén cơn tức giận.

Đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt Phong Vân, Mộc Hoàng cúi đầu hôn nhẹ lên môi Phong Vân, thậm chí: “*Việc này nếu là trước kia thì ta sẽ mất hứng, tuy nhiên ta đã thích ngươi, ta có thể cho rằng đây cũng là một loại tình thú.*”

Gió lại thổi qua, ngoài cửa sổ, tiếng chim kêu gào thảm thiết.

Phong Vân đơ cả người, hoàn toàn bị đứng hình, tất tiếng trong giây lát.

Mộc Hoàng biết tình thú là cái gì sao? Từ từ đã, vấn đề này gác sang một bên đã, hắn thích nàng?

“*Ngươi thích ta?*” Phong Vân nhìn chằm chằm Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng nhìn lại Phong Vân, không chút xấu hổ, thản nhiên nói: “*Phải.*”

Khi đó hắn tuy rằng không thể động đậy, cũng không thể nói chuyện, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác hết thảy mọi thứ xung quanh mình. Phong Vân chạy ra khỏi vòng bảo hộ chỉ vì dẫn dắt địch nhân rồi đi, tiểu Phong Vân tuy thân thể yếu ớt nhưng ý chí vô cùng mạnh mẽ..... Khoảnh khắc đó, trong lòng như có nỗi cơn sóng gió, có khiếp sợ, có vui mừng, nhưng cũng có rất nhiều lo lắng..... Khi đó hắn chỉ biết, hắn thích nàng, thích nữ nhân có cái tên Hách Liên Phong Vân, thích cái người trên danh nghĩa là “tướng công” của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 224: Đế quân Mộc Hoàng (7)

Nếu đã thích thì có sao không tiến công, đem nàng biến thành người của hắn, một khắc cũng không thể chò đợi.

So với Mộc Hoàng mười bảy tuổi, suy nghĩ của hắn càng sắc bén hơn, càng có tính xâm lược hơn, một lời đã quyết thì trực tiếp hành động, bắt sống ăn thịt luôn.

Y phục từng lớp từng lớp bị xé rách , trong lúc Phong Vân phản kháng thì y phục cũng đã bị cởi quá nửa, y phục hỗn độn khắp giường.

Phong Vân trong lòng cũng một mảnh hỗn độn, suy nghĩ cũng không còn nhanh nhẹn , chỉ biết dùng chân chặn Mộc Hoàng: “*Không được.*”

“*Người thích ta.*” Mộc Hoàng đầu cũng không buồn nâng, chỉ ném ra bốn chữ này.

Phong Vân buồn bực trong lòng : “*Người nhìn ra ta thích người ở đâu chứ ? Hừ, chỉ biết phản bừa*”

“*Nơi này.*” Mộc Hoàng ngẩng đầu lên, chỉ thẳng đến trước ngực Phong Vân.

Phong Vân trầm nặc , có chút lảng tránh ánh mắt đen sáng rực của Mộc Hoàng.

Lúc đầu nàng cùng hắn chỉ là quan hệ phụ thuộc, giúp đỡ lẫn nhau , về sau nàng cũng hiểu rõ hơn về con người Mộc Hoàng , tuy hắn là người vô cùng cao ngạo nhưng nếu người đối xử tử tế với hắn, thì mai này hắn nhất định sẽ không phải là loại người lấy oán báo ân .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 225: Đế quân Mộc Hoàng (8)

Trong thâm tâm Phong Vân, lòng bị đối với Mộc Hoàng đã dần dần được gỡ bỏ, thực lòng nàng coi hắn là bằng hữu của mình.

Đến nỗi khi nhớ lại cái ôm ấm áp kia, làm cho nàng có chút dung động.

Thích, hắn là có, nếu không vì sao lại phải liều mạng giúp hắn, bảo vệ cho hắn.

Ôm hắn vào lòng, Phong Vân nhìn Mộc Hoàng, đến nửa ngày mới cầm tay hắn đặt trước ngực mình : “*Thích, thực sự không đủ.*”

“*Có ý tứ gì?*” Mộc Hoàng nhàu mày.

“*Hôm nay người có thể thích ta, ngày mai có thể thích người khác, nếu như ta không phải là nữ nhân duy nhất của người cũng được, nhưng cũng không hề gây được cánh chim của ta luôn đi theo người.*”

“*Người.....*”

“*Hãy nghe ta nói hết.*” Lần đầu tiên Phong Vân thổ lộ tâm tình của mình với Mộc Hoàng: “*Ta đối với tình yêu có quan điểm, hoặc là không yêu, nếu yêu là phải toàn tâm toàn ý, trong mắt của ta sẽ không còn ai khác ngoài người. Cho nên, thích, là không đủ, phải là yêu.*”

Lời này, Phong Vân nắm chặt tay Mộc Hoàng: “*Không nên hỏi ta yêu là cái gì, yêu cần đến bao sâu đậm. Hết thấy đều ở nơi này.*”

Phong Vân gất gao nhích lại gần vị trí kia.

Tình yêu, là cái gì đó rất phức tạp, người có tài cán sẽ vì người mà vào sinh ra tử, cũng không nhất định có thể tương trợ người trong lúc hoạn nạn.

Có người có thể thề thốt trung thành cả đời với người , cũng có lúc không có tài cán vì người lên núi đao xuống biển lửa. Yêu là như thế nào ? chỉ trong lòng người đang yêu mới biết.

Thích là không đủ, yêu là đồng tâm đồng lực.

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân , ánh mắt kia sáng như Nguyệt Dạ tinh không.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 226: Đế quân Mộc Hoàng (9)

Cảm tưởng như nửa ngày trôi qua, những tưởng Mộc Hoàng sẽ cười nhạo mình, nhưng mà Mộc Hoàng đột nhiên trầm giọng nói: “*Ta chỉ nghe người ta nói qua, yêu không phải chỉ nói là được, mà phải làm được.*”

“*Đúng vậy.*” Phong Vân gật đầu, nàng thừa nhận quan điểm này.

“*Ta đây sẽ chứng tỏ cho người thấy, ta tin tưởng mình sẽ làm được.*” Mộc Hoàng ánh mắt thâm trầm, cởi bỏ quần áo còn ngăn trở trên người Phong Vân, một bên chiếm lại thế thượng phong.

Phong Vân chỉ cảm thấy đầu oanh một tiếng, mặt vừa ửng đỏ lại vừa tức giận.

Mộc Hoàng, lời này là có ý tứ gì, cư nhiên là việc này, chết tiệt, hần nghe ai nói.

Tiểu Thực, trời hần cho ta, Phong Vân đỏ mặt nói.

Tiểu Thực đã sớm ngồi một bên ở trên giường, càn lá là lướt, thấy vậy lắc đầu nói: “*Không trời, lần trước trời hần người còn trừng ta, bây giờ đừng hòng bắt ta trời hần.*”

Hừ, hai đại lưu manh, mỗi ngày hai người đều trần truồng, làm hư Tiểu Thực.

Dứt lời, Tiểu Thực vênh mặt lên, quay đầu làm bộ không để ý tới Phong Vân. Tuy nhiên thỉnh thoảng vẫn hơi hơi quay đầu lại, không ngừng nhìn lên.

Phong Vân tức giận, nhưng không có biện pháp, đành phải co rút lại đuôi hai chân ra, ché trụ hai tay của tên cầm thú Mộc Hoàng này, thân hình mạnh mẽ di chuyển, hai người đổi lại vị trí cho nhau, Phong Vân ngồi trên người Mộc Hoàng.

“*Tốt, nếu nói chỉ là vô dụng, không bằng dùng linh lực, người đánh thắng ta, ta liền theo người.*” Phong Vân nhìn Mộc Hoàng, lúc này chỉ có thể ngăn chặn bằng những lời này.

Linh lực của hần bây giờ là hưng thịnh nhất, nhưng vừa mới phải chống đỡ công kích của người ta, chắc là đã tổn hao không ít rồi.

Mộc Hoàng nằm ở trên giường, nhìn Phong Vân ngồi trên người hần, mặt nhẩn mày nhíu.

Nửa ngày thân thủ vẫn chậm rãi vuốt ve cơ thể Phong Vân: “*Nữ nhân của ta là để yêu thương, đâu phải là để chịu đau hay là để đánh, ta sẽ bảo vệ người.*”

Thanh âm trầm thấp, bình thản mà hữu lực.

Phong Vân vừa nghe lời này, trong lòng ấm áp, ôn nhu nằm xuống dưới.

Mộc Hoàng như vậy thật sự làm cho nàng có điểm thích.

Chậm rãi cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn hần một chút, Phong Vân lấy mặt mình cọ mặt Mộc Hoàng: “*Cho ta thời gian.*”

Cũng là cho người thời gian.

Để có thể biết cái gì là yêu, để người có thể lĩnh hội được rằng yêu so với thích cảm giác càng sâu sắc hơn.

Mộc Hoàng cảm thấy Phong Vân khó có lúc ôn nhu như bây giờ, một lúc sau mới chậm rãi vươn tay vuốt ve tóc của Phong Vân, nhàu mày trầm giọng nói: “*Người muốn nhàn nhã cả đời. Ta sẽ che chở, cho người có thể nhàn nhã cả đời.*”

Người tùy tâm sở dục, ta liền giúp người có thể tùy tâm sở dục.

Người muốn tự do tự tại, ta liền cho người tự do tự tại.

Trên đời này trừ bỏ ta, không còn ai có quyền thế có năng lực hơn, hơn nữa không ai có thể hiểu biết sâu sắc về người như ta, biết người muốn gì, cần gì, chẳng lẽ đây không phải là yêu? Thật sự là mạc danh kỳ diệu (không thể hiểu nổi).

Nói cho người, người tốt nhất là đem ánh mắt của mình chỉ được tập trung ở trên người ta, nếu dám xem loạn, ngó đồng ngó tây, tâm tư dám lộn xộn, người xem ta lột da của người như thế nào.

“*Thời gian ta cho người chỉ có thể là ba tháng, ta không có kiên nhẫn để chờ đợi.*” Mộc Hoàng giải quyết dứt khoát.

Phong Vân nghe vậy cười cũng không được, tức cũng không xong, cảm động cũng không phải, đành phải ôm chặt đầu vai Mộc Hoàng, Mộc Hoàng thật sự trưởng thành, cả về thân thể, lẫn tâm tư.

“*Người cho ta.....*”

“*Đế quân.*” Mộc Hoàng vừa mới mở miệng, ngoài cửa có người đột nhiên nhanh chóng chạy tới bẩm báo.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Sau khi thổ lộ (1)

Mộc Hoàng sắc mặt nhất thời trầm xuống, cổ tay bắt lấy chấn gấm, nhanh chóng gói Phong Vân thành một cái bánh chưng, ngay cả đầu cũng bị bọc ở bên trong, đầu ngón chân cũng không lộ ra cái nào.

Phong Vân lập tức không nói gì.

Ngày xưa khi đóng giả nam trang, lộ cánh tay lộ cái chân, cũng không thấy Mộc Hoàng nói cái gì nha, cự nhiên hôm nay người này.....

Đây gọi là cái gì nhi, bá đạo độc chiếm?

“*Chuyện gì?*” Thanh âm lạnh lùng ẩn chứa nổi tức giận.

Cửa phòng không khóa nên rất nhanh có một nam tử tiến vào, nghe vậy vội vàng dừng lại, cúi đầu, cảm cũng không dám nâng lên, chỉ cúi gầm mặt nói: “*Hoàng đế của Thiên Khung cho người truyền tin, muốn nghênh đón đế quân đến kinh đô du ngoạn, Tể tướng của Thiên Khung đang trên đường tới đây.*”

“*Ngoài ra, nơi này cũng gần với đế quốc Phi Thúy, quốc chủ của Phi Thúy cũng đích thân đến nghênh tiếp đế quân, hiện tại đã ở ngoài thành Mặc Thúy, cách nơi này khoảng hơn ngàn dặm. Đế quân ...người xem nên quyết định như thế nào?*” Người tới bẩm báo tốc độ không nhanh không chậm, vẫn đậm phong khinh.

Bất quá lời này nói ra, lại đem Phong Vân đang bị bọc kín, kinh hãi nhảy dựng lên.

Hoàng đế Thiên Khung cự nhiên lên tiếng muốn nghênh đón Mộc Hoàng tới kinh đô du ngoạn? Tể tướng tự mình tới đón tiếp?

Còn có, Quốc chủ Phi Thúy cũng tự mình chạy tới, việc này.....

Phong Vân ở trong chấn đang đầy kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía Mộc Hoàng.

Người này rốt cuộc có lai lịch như thế nào a?

Cảm giác được Phong Vân vận vẹo, Mộc Hoàng nâng tay, vỗ nhẹ vào thân thể Phong Vân đang bị bọc trong chấn, ý bảo Phong Vân đừng nhúc nhích.

“*Không quan trọng, nói cho bọn họ ta chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua đây, lập tức sẽ trở về, ngày khác có cơ hội sẽ qua để đô Thiên Khung du ngoạn, đa tạ ý tốt của Thiên Khung.*” Mộc Hoàng thanh âm đậm mạc.

Ba ngày này linh lực dao động mạnh mẽ, hấn ở đây trong lòng mọi người chẳng phải đều rất sáng tỏ sao.

Hấn vì Phong Vân mà lưu lại ở đây ba ngày, khắp nơi đều có nhân mã tìm tới cửa, cũng không có gì ngạc nhiên. Hơn nữa, bọn họ biết hấn, nhưng hấn quen biết gì đám người đó mà phải gặp?

“*Vâng.*” Người tới lên tiếng, xoay người bước đi.

Phong Vân nhô cái đầu ra, nhìn nhìn Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng nhẹ nhàng gảy những sợi tóc phân tán hỗn loạn bên tai Phong Vân, thương thức, thấy vậy nói: “*Người có hứng thú?*”

Phong Vân nếu muốn đi, hấn sẽ đi cùng nàng.

Lắc đầu, Phong Vân vẫn nhìn chăm chăm Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng thấy vậy ngẩng đầu hôn Phong Vân: “*Thân phận rất quan trọng sao?*”

Thanh âm thân nhiên mang theo chút bá đạo, khuôn mặt không phải là sự kiêu ngạo, mà là sự bình tĩnh, là sự chân thực.

Phong Vân nhìn Mộc Hoàng, một lúc sau mới chậm rãi nở nụ cười, nàng mạnh mẽ lắc đầu: “*Không quan trọng.*”

Đúng vậy, không quan trọng, thích là thích con người hắn, không phải là thân phận của hắn.

Dù cho Mộc Hoàng có thân phận gì đi chăng nữa, đối với chữ thích này, không có chút ý nghĩa.

Mộc Hoàng, sớm đã hiểu rõ điều này. Là nàng, chính nàng mới có chút bối rối.

Mộc Hoàng nghe vậy, vừa lòng nở nụ cười: “*Tốt lắm.*”

Dứt lời liền vươn tay cầm nhẹ lỗ tai Phong Vân, đem châm tai cài vào đó.

Thật ra đây chính là châm tai của Phong Vân, nhưng hiện tại mặt trên lại có thêm tinh thạch màu lam, sáng rọi như ngọc lưu ly, rất là đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228: Sau khi thổ lộ (2)

“*Ngươi đã làm lại sao?*” Phong Vân cảm giác được châm tai có chút khác lạ, lúc trước nàng làm vỡ một viên đá nhưng vẫn chưa có thời gian đi sửa chữa, không ngờ bây giờ Mộc Hoàng đã làm lại cho nàng.

“*Tùy tay mà thôi.*”

Thẳng thắn mà nói thì nhìn cái là biết không phải chỉ tùy tay, nhất định là cố đã gắng sửa chữa nó nhưng lại làm vỡ mặt lạnh băng, Phong Vân nhẹ nhàng nở nụ cười.

Mang theo một nụ hôn: “*Ta thật cao hứng.*”

Mộc Hoàng chưa nói cái gì, trên mặt kia lại có một tia chớp động, làm ra vẻ kiêu ngạo.

Phong Vân cười cười lắc đầu, cảm giác được châm tai, trong nháy mắt lập tức có sự kinh ngạc: “*Không gian có thể cất giữ được mười ngàn thước.*”

Châm tai nguyên bản của nàng, chỉ có không gian cất giữ được một trăm thước mà thôi, lần này đã được mở rộng thêm một trăm lần.

“*Khi nào trở về sẽ làm lớn hơn nữa.*” Mộc Hoàng nhìn nhìn châm tai mà hắn sửa cho Phong Vân, cảm thấy tốt lắm.

Hóa ra nữ nhân của chính mình đeo thứ gì đó do chính mình chế tác, trong lòng lại thoải mái như vậy.

Thoải mái nhất là.... Mộc Hoàng trực tiếp duỗi tay ra, giữ chặt Phong Vân bừa bãi hôn môi nàng.

Phong Vân bị cuốn chặt ở trong chăn hoàn toàn không động đậy gì được, chỉ có thể tùy ý Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng thực sự đã khác ngày xưa một trời một vực.

Bất quá, nàng lại thích như vậy.

Bá đạo nhưng lại mang theo sự kích tình, trong bừa bãi lại biểu lộ sự ôn nhu, Mộc Hoàng như vậy làm cho người ta thực động tâm.

Nguyên lai, tâm động, kỳ thật rất đơn giản.

Tuy nhiên, vẫn còn có những việc quan trọng phải lo nghĩ....

“*Ta muốn đi tìm nương ta.*” Phong Vân ngẩng đầu lên.

Mộc Hoàng nghe vậy, mi sắc một tia cũng chưa động: “*Ở cùng một chỗ với tỷ ngươi có vấn đề gì sao? Ta phải người giúp ngươi tìm.*” Rõ ràng từ chối ý kiến của Phong Vân.

Chương 229: Sau khi thổ lộ (3)

“*Đương nhiên là không giống nhau.*” Phong Vân lắc đầu.

Như thế nào lại có thể giống nhau, nàng và đại tỷ mười năm nay vẫn chưa gặp lại nhau, ai biết hiện tại là bộ dáng gì, hơn nữa nàng cũng chưa yên tâm về mọi người trong gia tộc.

Phải tận mắt nhìn thấy nàng mới yên tâm.

“*Giống nhau, ngươi đừng tưởng lừa ta rồi để ta một mình ở đây.*” Một lời hạ xuống, Mộc Hoàng trực tiếp đứng dậy, xem xét lại cái chân đã gói kĩ chưa.

Tùy tay chỉnh lại vạt áo, Mộc Hoàng ôm lấy bánh chưng Phong Vân bước ra ngoài.

Hắn không thể ở lại địa phương của Thiên Khung đế quốc nữa, nếu đã cự tuyệt đi du ngoạn, vậy phải nhanh chóng ly khai.

Hơn nữa, hắn phải trở về thu thập chính sự.

Nàng không đi? Được rồi, hắn cột nàng đi cùng.

Phong Vân nhìn Mộc Hoàng mây bay nước chảy lưu loát sinh động mà buộc chặt nàng lại, trông thật chướng tai gai mắt, mắt tròn ngược lên lườm.

Người này, vừa rồi còn là một người ôn nhu cơ mà, hóa ra, bá đạo mới đúng.

Biết tôn trọng là gì không? Biết không?

Tiểu Thực vẫn đang nhìn lên, nhìn Phong Vân mạnh mẽ bị trời mang đi, không khỏi khiêu khiêu hoa tay nhỏ, hoa tay lay động đuổi kịp phía sau.

Ha ha, chính nó vẫn thường bị Phong Vân chế trụ, bây giờ nhìn thấy Phong Vân cũng phải chịu thiệt, thật tốt quá ~

Tiểu Thực thật cao hứng.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời sáng lạn, mùi hoa điều ngừ lan tỏa trong không trung.

Tiểu hoàng kim ngồi ở trên bệ cửa, thấy vậy chép chép miệng. Hai tên gốc ấy vòn nhau nửa ngày mà cũng chưa ăn đến miếng, hoàng kim sử tử cảm thấy thật mất mặt thay cho Mộc Hoàng.

Gió thổi nhẹ, trời xanh cao vút.

Sư thú, chân chính là mười hai ma thú sư thú chi vương, vạn năm mới có thể có một con ma thú chi vương này, lúc này ở bầu trời xanh không phải dẫn dắt mà vẫn đi, hướng về một nơi chưa từng có từ trước đến nay.

Mà ở phía sau chúng nó, một chiếc xe ngựa giản dị vững vàng đi theo phía sau.

Bên trong xe là Phong Vân cùng Mộc Hoàng.

Trông thì giản dị bình thường, nhưng lại có nhiều nam tử sừng sừng vây xung quanh, gắt gao hộ vệ ở bốn phía.

Tiểu hoàng kim ngồi trên đỉnh xe ngựa, dưới ánh mặt trời giống như một pho tượng.

Chương 230: Sau khi thổ lộ (4)

Phong Vân ngồi ở trong xe ngựa, nhìn thấy người kéo xe chính là mười hai con ma thú sư thúu, sừng sốt nhu nhu mi tâm nửa ngày, quay đầu nhìn Mộc Hoàng đang ôm chặt lấy nàng: “Người còn có thể khoa trương đến thế nào nữa?”

Ma thú sư thúu là cái gì ư? Trời ơi là trời, nếu mà nó xuất hiện ở công quốc Á Sát thì nó phải được coi là chi thần ma thú.

Mà hiện tại, mười hai con ma thú chi thần siêu siêu hoành tráng lại đang ngoan ngoãn làm người kéo xe cho Mộc Hoàng....

Phong Vân cảm thấy cứ đi theo Mộc Hoàng như thế này thì sớm muộn gì cũng bị làm cho đau tim mà chết mất.

Nói chung là những điều này đã vượt xa sự tưởng tượng của nàng rồi.

“Nó chỉ là ma thú mà thôi, nếu nàng thích ta sẽ tặng cho nàng mấy con.” Mộc Hoàng ôm lấy thắt lưng Phong Vân, vô cùng không khách khí, ôm chặt không còn kẽ hở nào.

Hắn không muốn đi trên đất bằng, như thế sẽ làm kinh động đến người khác, dẫn đến những việc phiền toái.

Thế thì chi bằng đi trên không đi! Mười hai ma thú sư thúu hoan hỉ làm người kéo xe cho hắn, thật ngoan, thật có lòng thành!

Phong Vân nhìn Mộc Hoàng, cảm thấy không thể nói chuyện nghiêm túc với người này.

Bàn tay nhỏ bé khẽ vỗ vỗ cái tay to lớn đang ôm nàng, Phong Vân nhìn thẳng vào mắt Mộc Hoàng, có chút hồn dôi: “Buông ra, buông ra, ta sẽ không chạy đâu.”

Giời ơi, hiện tại đang là bay trên không trung nha~, mười hai con ma thú ở đằng trước, xung quanh lại còn có bốn người không rõ cấp bậc làm hộ vệ, nàng chạy trốn kiểu gì?

“Việc này có liên quan gì đến nàng chạy hay không chạy chứ.” Mộc Hoàng cự tuyệt không chút lưu tình nào, không những thế tay lại càng xiết chặt hơn.

Trước kia sao lại không cảm thấy là ôm Phong Vân thực thoải mái nhỉ?

Quả thực lãng phí thật nhiều thời gian, hiện tại hắn thích, hắn muốn ôm thật chặt vào trong ngực mình, hắn muốn ôm bù!

Phong Vân chán nản nhìn về bá đạo mà như đúng lý hợp tình của Mộc Hoàng, thật sự là tức cũng không xong, giận cũng không nổi.

Hắn mà đã thích cái gì, hắn sẽ làm cho bằng được.

Nàng trước kia sao lại không nhìn rõ bản chất của Mộc Hoàng chứ? Giờ thì hay rồi, lọt vào tay hắn, nhìn đáng về bất lương mà như chính nhân quân tử của hắn khiến nàng tức muốn học máu.

“Mộc Mộc, Mộc Mộc ngoan, chúng ta hảo hảo thương lượng đi ~ chúng ta đi tìm cha mẹ ta trước nhé? Nhìn thấy bọn họ mạnh khỏe ta liền yên tâm trở về với người, được không?” Phong Vân thấp giọng, lại cố thương lượng thêm một lần nữa.

“Ta không thể ở Thiên Khung lâu được.” Mộc Hoàng trực tiếp ném ra một câu.

Phong Vân gật đầu, lý do này quả là không sai, bọn họ mới chỉ ở Thiên Khung có ba ngày mà đã có người biết rồi, tin tức để quân hiện ở Thiên Khung không thể bị lan rộng ra, thế nên hắn không thể ngênh ngang ở đây mãi, điều này suy đi tính lại cuối cùng rút ra kết luận là không thể.

“Vậy người về trước, ta sẽ theo sau.” Phong Vân ôm lấy cánh tay Mộc Hoàng, lắc lắc mấy cái, dùng thanh âm ôn nhu, ngọt ngào, mỉm cười mặc cả.

Mộc Hoàng lệ mắt nhìn thoáng qua Phong Vân đang ra sức mỉm cười lấy lòng mình.

Trực tiếp không nói hai lời, hắn lấy ra một quyển sách cổ không biết để trong xe ngựa từ khi nào, mở ra, để ở trước mặt Phong Vân.

Phong Vân cúi đầu nhìn, cái gì vậy?

“Đế quốc Thiên Khung có quy củ, nữ nhân sau khi gả đi thì mọi việc đều nghe theo phu quân, cũng như luôn luôn ở bên cạnh phu quân của mình, nàng là nữ nhân của ta thì phải đi theo ta, không chấp nhận bất kì thương lượng nào.” Mộc Hoàng chỉ vào điều khoản trên trang sách cổ kia, vui sướng nói ra.

Phong Vân nháy mắt không nói gì, đây đúng là quy tắc của đế quốc Thiên Khung, do hoàng đế của Thiên Khung quy định, nhưng... Mộc Hoàng thì có liên quan gì?

Chương 231: Sau khi thổ lộ (5)

Nhưng, Phong Vân vẫn cẩn thận khép lại quyển sách.

Bàn tay nhỏ nhắn bắt lấy gấu áo Mộc Hoàng. Dữ tợn mỉm cười.

“Ta vẫn nhớ rõ rằng ngươi mới chính là tức phụ của ta, lấy phu theo phu nghe theo lời phu quân, hẳn là ngươi phải đi theo ta mới đúng.”

Mộc Hoàng nhìn nụ cười có chút dữ tợn, đe dọa của Phong Vân, một lúc sau mới lãnh khốc gật gật đầu: *“Tốt lắm, khi nào thì động phòng? khi nào động phòng thì ta sẽ đi theo nàng. Làm luôn bây giờ đi.”*

Mộc Hoàng hai tay khoanh trước ngực, dựa vào thùng xe, lấy ánh mắt cao thấp đánh giá Phong Vân.

Trong ánh mắt rõ ràng là mang theo điểm tà ác, lại còn là tà ác cực kì liêu, ngông cuồng.

Được lắm, ta là tức phụ của nàng, vậy thì ngay tại nơi này, ta xem tướng công nàng làm thế nào để động phòng.

Phong Vân bị ánh mắt tà ác của Mộc Hoàng làm bủn rủn, chưa nghênh chiến mà như đã nhận lấy thương tích đầy mình, Mộc Hoàng này, quả nhiên là đang thực hiện lời nói ngày ấy của hắn ngày ấy, *“Ta có thể cho rằng đó là tình thú, tình thú trong tình yêu”*

Âm thanh soàn soạt vang lên, Phong Vân nhích thân qua qua, đặt ở trên người Mộc Hoàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: *“Ngươi đừng tưởng là ta không làm được.”*

Nam hạ nữ thượng, nàng cũng không phải chưa thấy qua.

Kiếp trước của nàng hỗn hắc đạo, những cái gọi là thủ đoạn tình thú nàng có cái gì mà không biết đến chứ.

Kiểu yêu đương ngại ngùng của Trung Quốc, lãng mạn của Pháp quốc, phong tình của Italia, nghiêm cẩn của Đức hay phóng khoáng của Hawaii nàng đều biết.

Nàng nhất định khiến cho hắn dễ bảo hơn mới được.

“Môi mắt mong chờ.” Mộc Hoàng nghe vậy thì đưa tay cời vạt áo, nở nụ cười nhìn Phong Vân.

Phong Vân thấy vậy thì có chút bối rối.

Mộc Hoàng chết tiệt này, thực ra không phải Mộc Hoàng muốn đánh đổ nàng mà hắn thật sự môi mắt mong chờ.

Cái con người này một khi đã thật sự xác định mình thích nàng, liền cứ như thế phơi bày toàn bộ trước mặt nàng, không có chút xấu hổ nào.

Thật ra kiểu người lạnh như băng của hắn chỉ là vẻ bề ngoài, trong băng lạnh lẽo chính là hỏa, không chỉ là hỏa bình thường mà nham thạch nóng chảy mãnh liệt.

Chính xác là như thế đấy!

Nhìn Mộc Hoàng trực tiếp như thế, Phong Vân chậm rãi cười rộ lên, khoe miệng khê nhếch, bàn tay non mềm đặt ở trước ngực Mộc Hoàng khê mon trón, chậm rãi đi xuống phía dưới.....

“Mộc Mộc, thật sự thích ta làm như vậy?” Âm điệu mềm nhẹ, như gió ở trên mặt nước thổi qua.

Tay đã sờ đến hết nửa người Mộc Hoàng.

Cùng với bàn tay mang hạnh kiểm xấu của Phong Vân chạy dọc xuống, tròng mắt của Mộc Hoàng cũng càng ngày càng thâm, đáy mắt tối đen bốc lên một ngọn lửa đỏ sậm.

Hắn thích này nữ nhân, từ trước đến nay nàng vẫn giả trang thành nam nhân, sống xen lẫn trong đám nam nhân, nên những thủ đoạn này chắc nàng cũng biết ít nhiều.

Mộc Hoàng giải trừ nghi hoặc trong lòng, lập tức trực tiếp duỗi tay ra, ôm lấy đầu Phong Vân, hung hăng hôn lên môi nàng.

Thích, chính là thích nữ tử này.

Chính là muốn ăn nàng, đem nàng hòa nhập vào trong xương cốt của chính mình .

Hắn không có nhiều ý tưởng phức tạp, chính là như thế, như thế.

Trên bầu trời gió nhẹ nhàng thổi qua, mây trắng truy đuổi nhau như đang tham gia trò chơi đuổi bắt bất tận.

Phong Vân vẫn đang cùng Mộc Hoàng thương lượng , vừa thương lượng vừa trêu chọc nhau nhưng vẫn chưa phân thắng bại .

Bên trong xe ngựa nhiệt tình như lửa, không khí vô cùng ấm áp.

Hộ vệ đang canh giữ ngoài xe ngựa thật sự không muốn mở miệng đánh gãy chuyện tốt của đề quân bọn họ , nhưng mà.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 232: Sau khi thổ lộ (6)

“*Đề quân, có người theo dõi.*” Cuối cùng tên đầu gối nhất trong bọn, vô cùng xứng với cái tên Mộc Nhất của mình, cực kì nghiêm túc, kiên trì mở miệng nói.

Bên trong xe ngựa nhất thời thanh tĩnh một chút.

Phong Vân vốn đang bị Mộc Hoàng phóng đặng trêu chọc mặt đỏ bừng bừng , nháy mắt thanh tỉnh, lập tức thu tay lại , quay đầu nhìn trời, động tác vô cùng liền mạch lưu loát.

Mộc Hoàng đương nhiên bị người ta bỏ rơi ở một xó.

Khởi phải nói cũng biết tâm trạng của Mộc Hoàng lúc này, đang vui thì bị người ta đánh gãy, mặt mày đưa đám, sát khí bắn tung tóe khắp nơi.

Tiểu thực ở trong lòng Phong Vân liếc nhìn hắn, làm mặt ngờ như không biết chuyện gì.

Tiểu hoàng kim trên xe ngựa thì cúi đầu xuống hóng chuyện , vẻ mặt cực kì hả hê khi thấy người gặp họa.

“*Một tên cũng không được phép lưu lại.*” Thanh âm của Mộc Hoàng âm lãnh như hàn băng, sát khí quanh thân hắn tỏa ra khiến người ta có cảm giác xe ngựa như ngưng kết một tầng băng dày thật dày.

“*Dạ.*” Mộc Nhất lập tức đáp.

Cùng lúc đó, Mộc Nhị, Mộc Tam, mộc Tứ, thân hình chợt lóe, cùng lúc biến mất khỏi chiếc xe đang dừng lại ở giữa không trung , tốc độ co giò biến mất nhanh như chưa bao giờ được nhanh.

Muốn cho bọn họ lựa chọn giữa việc đối mặt với cơn tức giận của Mộc Hoàng thì bọn họ tình nguyện đi đối phó với địch nhân còn an toàn hơn gấp vạn lần.

Những bóng người khẽ chớp động, trên bầu trời nháy mắt chỉ còn lại có Mộc Hoàng, Phong Vân, cùng một đám ma thú.

Mộc Hoàng nhìn nhìn trời, rồi lại đưa mắt nhìn Phong Vân, tay dang ra trực tiếp ôm lấy Phong Vân.

Nàng hi vọng sẽ trốn tránh được ta sao , không có cửa đâu.

“*Ta cho nàng.....*” Lời nói vừa mới xuất khẩu còn chưa nói hết, lông mày Mộc Hoàng đột nhiên cau lại , cũng không có nói tiếp, nhanh chóng đưa tay sửa sang lại ngay ngắn vạt áo cho Phong Vân.

“*Hử?*” Phong Vân khó hiểu nhìn Mộc Hoàng.

“*Có người đến.*” Mộc Hoàng thân nhiên nói ra, giọng nói vô cùng bình tĩnh thong dong.

Sau đó, quay đầu hướng tới ma thú mười hai đầu ra lệnh một tiếng:“*Dừng xe, đi xuống.*”

“Vâng.” Mười hai đầu sư thứ cùng lúc lên tiếng, sau đó hạ chậm tốc độ, hướng mặt đất rơi xuống.

Phong cảnh nơi đây đẹp đẽ như lạc vào trong tranh, dương liễu nhẹ nhẹ lưu động, những nàng bướm xinh đẹp vui đùa cùng gió và hoa.

Địa điểm rơi xuống vừa vặn có một hồ nước bên cạnh, khung cảnh tuyệt đẹp như thế này thấm vào ruột gan khiến người ta cảm thấy thật ngỡ ngàng.

Mười hai thú vương ma thứ dừng lại trên cỏ, đồng loạt bất động đứng nghiêm cẩn ở một chỗ, hiển nhiên là được huấn luyện cẩn thận.

“*Để quân đích thân tới, Thiên Khung ta không có từ xa tiếp đón, thỉnh để quân lượng thứ.*” Xe ngựa vừa mới dừng lại, lập tức có người đối diện đang lơ lửng trên bầu trời mở miệng.

Ngay sau đó Phong Vân chỉ thấy trước mắt nhanh chóng lóe lên một tia sáng màu hồng, loáng một cái đã thấy xuất hiện mấy người lạ mặt.

Đứng đầu chính là một vị có dáng người vừa tầm, mặc trường bào tử sắc, toát lên vẻ cao quý, hướng Mộc Hoàng chào hỏi, hơi xoay người một chút. Đứng đằng sau còn có ba người hộ tống đứng ngay ngắn đằng sau.

Mặc dù là tuân theo lễ tiết ngoại giao, thể hiện sự tôn trọng nhưng hành động của người đứng đầu này cũng không làm mất đi vẻ lòng tự trọng của chính mình.

“*Bản quân vì việc tư nên mới đến đây, vẫn chưa hề làm náo loạn Thiên Khung, Lâm Thừa tướng có chuyện gì cứ nói ra đi.*” Mộc Hoàng vẫn ngồi ở trong xe ngựa, lạnh lùng nâng mắt lên nhìn.

Lâm Thừa tướng? Thừa tướng? Phong Vân vẫn không lên tiếng, ngồi ở một bên nhưng không khỏi đắm chiêu suy nghĩ.

Chức Thừa tướng này chỉ có quốc hữu của hoàng đế Thiên Khung mới có, ở những đế quốc, vương quốc, công quốc đều thiết lập danh hào khác, cho dù có cấp bậc tương đương Thừa tướng thì cũng sẽ chọn một danh hào khác.

Vậy người trước mặt này chính là Lâm Thừa tướng? Chính là vị Lâm Thừa tướng nổi danh của đế quốc Thiên Khung?

Người kia đích thân đến nghênh đón Mộc Hoàng, nhưng mà Mộc Hoàng cũng không thèm ra gặp người nọ?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Sau khi thổ lộ (7)

Phong Vân ngồi ngay ngắn lại, sửa lại dáng lưng, tư thế ngồi. Trời đất ơi, cái tên Mộc Hoàng này là cấp bậc thượng cấp của thượng cấp sau? Còn có thể cao đến thế nào nữa đây?

Vị Lâm Thừa tướng kia vừa nghe thấy những lời Mộc Hoàng nói liền ngẩng đầu lên, vẻ mặt tươi cười, hướng Mộc Hoàng nói: “*Biết để quân có việc tư nên đến đây, lúc này hẳn là người đang gấp rút trở về. Vốn không muốn tại thời điểm này đến quấy rầy đế quân. Nhưng quả thật Thiên Khung ta có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với đế quân nên hạ thân đành thất lễ, thỉnh để quân lượng thứ cho chúng ta.*”

“*Có chuyện muốn nói với bản quân sao?*” Mộc Hoàng nghe vậy thì nhíu mày lại một chút.

Hoàng đế của đế quốc Thiên Khung cùng hắn không có giao tình gì. Bọn chúng muốn nói điều gì đây?

Nhìn Lâm Thừa tướng vẫn đang mỉm cười trước mặt nhưng Mộc Hoàng cảm thấy sâu trong đáy mắt của vị Thừa tướng này thoáng hiện một tia lo âu.

Rốt cục là có chuyện gì?

“*Nói đi.*” Mộc Hoàng gật gật đầu.

“*Thỉnh để quân đi giá khỏi xe ngựa.*” Lâm Thừa tướng nhìn thoáng qua Phong Vân, mỉm cười hướng Mộc Hoàng xin lỗi.

Mộc Hoàng nghe vậy trên mặt hiện lên sự không vui, tuy nhiên hắn không muốn Phong Vân phải suy nghĩ, hắn đã từng nói sẽ đem đến hạnh phúc cho nàng, vậy không cần làm cho nàng liên quan đến những chuyện phiền toái.

Lập tức, Mộc Hoàng nghiêng mặt nhìn Phong Vân nói: “*Ở lại nơi này cho ta, cấm chạy loạn.*”

Dứt lời, tay áo bào vung lên, đứng dậy, xuống xe đi đến phía Lâm Thừa tướng.

Ngay khi hần vừa mới xuống xe, mười hai con sư thú lập tức vây lấy xe ngựa , đem xe ngựa làm thành trung tâm của sự bảo hộ. Đây là một loại bảo hộ, cũng là một loại giam cầm.

Phong Vân ngồi ở trên xe ngựa nhìn bóng dáng Mộc Hoàng , cười cười.

Nếu nàng phải đi thì tất nhiên sẽ nói ra với hần, ai lại chuồn êm đi làm gì Mộc Mộc ngọc ngà này.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Sau khi thổ lộ (8)

Gió nhẹ nhàng thổi, mặt hồ thoáng xao động, vô cùng nên thơ.

“*Đế quân, Thiên Khung chúng ta muốn xin trợ giúp của người.*” Sau khi đã đi xa một đoạn, Lâm Thừa tướng liền đề thấp thanh âm nói với Mộc Hoàng .

Mộc Hoàng nghe vậy thì nhú mày nhìn Lâm Thừa tướng :“*Muốn bản quân hỗ trợ?*”

Nếu hần nhớ không lầm thì Thiên Khung bọn họ trong là thế lực không chịu cúi đầu cơ mà, hiện tại sao lại ra nông nổi khiến hần phải hỗ trợ .

“*Đế quân, đây là vật mà hoàng đế của Thiên Khung chúng ta.....*”

“*Hà?*” Lâm Thừa tướng theo trong lòng lấy ra một vật truyền tin , lời còn chưa nói xong, Mộc Hoàng bỗng cảm thấy rung mình, nháy mắt liền hướng về cỗ xe ngựa.

Cùng khắc đó, Mặt hồ bên cạnh xe ngựa Phong Vân nổi lên những trận sóng .

Một cỗ lực lượng ở mặt hồ đột nhiên phóng ra , hướng thẳng tới chỗ Phong Vân đang ngồi trong xe ngựa. .

“*Rống.....*” Mười hai con sư thú thấy thế đồng loạt rống lên, lao tới cỗ lực lượng kia.

Nhưng mà, cỗ lực lượng kia như vô hình xuyên qua chúng nó, nháy mắt tập trung ở trên người Phong Vân .

Gió bỗng nhiên ngừng thổi , cỗ lực lượng khẽ nhúc nhích, sáng rọi lóe ra những tia sáng.

Chỉ dao động như thế trong tích tắc, Phong Vân còn không kịp có phản ứng lại thì bóng dáng của Phong Vân đã biến mất khỏi xe ngựa .

“*Phong Vân.*” Mộc Hoàng lao như tia chớp quay về, chỉ kịp nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Phong Vân, không khỏi giận tím mặt.

Phong Vân..... đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Đại tẩu nhĩ hảo (1)

Ánh mặt trời vẫn rực rỡ soi rõ mọi vật như trước, duy chỉ có Phong Vân là không thấy.

“*Không gian dời đi có thần khí.*” Ngày đó Thừa tướng của Thiên Khung theo sát Mộc Hoàng đến đây, liếc mắt thấy tình huống như vậy, nhất thời biến sắc lớn tiếng nói.

Không gian chuyển hoá, cũng tương đương đó là một trận thế, kỳ diệu chính là con người cùng vật nếu ở trong không gian ấy, có thể trực tiếp chuyển

hoán không gian, mang tới một không gian trống rỗng.

Không có công kích, tự nhiên người khác cũng không thể công kích ,mà công kích cũng vô dụng.

Thần khí này rất hiếm thấy.

Mộc Hoàng vừa nghe lời này giận tím mặt, lửa giận vô hình quanh thân gào thét , nháy mắt cả người sát khí ngập trời.

Thừa tướng đi đến thấy vậy, biến sắc, không dám động vào lửa giận của Mộc Hoàng, mọi người biết vậy liền lui ra xa, rời xa Mộc Hoàng.Nhưng cũng vội vàng nói: *“Không phải chúng ta, nếu chúng ta dám có ý niệm này trong đầu, sẽ không làm những việc này, việc này với chúng ta rất bất lợi , mong để quân mình giám.”*

Tuyệt đối không phải bọn họ một mặt dẫn dắt Mộc Hoàng rời đi, một mặt tính kế với Phong Vân .

Hiển nhiên có người sau lưng vu oan giá họa.

Muốn châm ngòi nổ giữa bọn họ với Mộc Hoàng .

Mộc Hoàng sắc mặt giận dữ cũng không manh động, bên tai nghe Thừa tướng dồn dập thanh minh, sát khí trong mắt bắt đầu nổi, lạnh lùng ném mấy chữ *“Sẽ tính sổ với các người sau.”*

Dám ở trước mặt hấn bắt đi người của hấn, thật to gan.

Dứt lời, Mộc Hoàng không để ý tới Lâm Thừa tướng, vung tay lên, năm ngón tay hướng lên trên một chút.

Lập tức, linh lực màu lam loi loi điện nhảy mắt che kín trước mặt bọn họ, phủ kín cả toàn bộ không gian .

Đôi mắt lạnh lùng khép hờ, Mộc Hoàng bình tĩnh suy nghĩ.

Không gian chuyển hoán, cho dù nó là thần khí, trong lúc chuyển hoán cũng sẽ lưu lại không gian chuyển động của đối phương, ở trước mặt hấn lại dám dùng chiêu này.

Linh lực màu lam trong không gian toát ra, nháy mắt xuyên thấu vô số mặt không gian khác.

“Ở trong này.” Nháy mắt nhận thấy có không gian lưu lại dấu vết, Mộc Hoàng trong mắt hỏa khí chợt lóe, năm ngón tay vung lên, mạnh mẽ hướng tới phương hướng kia đánh một chưởng.

Toạc, một vết rách lập tức xuất hiện trước mặt Mộc Hoàng.

Tay áo bào vung lên, từng bước bước vào không gian kia, xoay người liền biến mất trước mặt mọi người.

“Xé rách không gian.” Lâm thừa tướng thối lui ra xa kia, thấy vậy trong ánh mắt hiện lên một tia khiếp sợ.

Thật không ngờ năng lực đến mức này, có thể xé rách không gian tiến vào, Mộc Hoàng này xem ra thật sự còn mạnh hơn so với dự đoán của bọn họ.

Vậy thì về sau..... Ai.....

Lại nói Mộc Hoàng tìm được không gian dao động, trực tiếp đuổi theo ngay.

Mà lúc trước không gian chuyển hoán thần khí kia mang Phong Vân đi , cũng đã đến địa phương khác.

Ánh sáng mờ mờ lung lung toát ra , hơi thở rất lạnh, tưởng như đặt mình trong hầm băng, lại có vẻ như là mặt thất lạnh lẽo.

Phong Vân từ từ nhắm hai mắt, vẫn không nhúc nhích, giả bộ hôn mê.

Trong nháy mắt bị chuyển hoán, tiểu hoàng kim liền nhảy ra, nó lấy lực lượng của mình phối hợp với linh lực của nàng, phản kháng trong không gian dao động, song vẫn duy trì thanh tĩnh.

“Nữ nhân này?” Trong phòng lạnh như băng , một đạo thanh âm mang vẻ già nua vang lên, hàm chứa sự nghi ngờ.

“Vâng, chính là nữ nhân này, ở kinh đô chúng ta nhận được ám hiệu quả không sai, vị đế quân này trở về, bên người liền có thêm một nữ nhân.” Vừa nghe vừa đi lên là một nam nhân trẻ tuổi ,hết mực cung kính nói.

“Vị đế quân kia vì một nữ nhân mà dừng lại ở Dương thành ba ngày, có thể thấy được nữ nhân này cùng với đế quân kia có quan hệ, tuyệt đối không đơn giản.” Một giọng nói khác tỉnh tễ vang lên.

“Tốt, một khi đã như vậy, nếu lần này thành công việc kia, bốn tọa liên tấu trình,để cung chủ khen thưởng cùng đề bạt.” Thanh âm già nua trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Đại tẩu nhĩ hảo (2)

Phong Vân vẫn không nhúc nhích, ý niệm trong đầu chợt lóe.

Những người này là kẻ đối đầu với Mộc Hoàng?

Chỉ có đối đầu với Mộc Hoàng, mới biết rõ ràng hướng đi của hắn.

“Khẳng định có thể thành công.” Một kẻ hưng phấn nói: “Chúng ta nhân cơ hội này, thừa dịp vị Lâm Thừa tướng dẫn để quân dờ đi, chúng ta liền xuống tay hạ thủ. Khả năng là hắn sẽ nghỉ ngơi bọn kia đã hạ thủ thôi, bắt vị để quân kia quan hệ với ít nữ nhân, sau đó áp chế hắn, việc này có thể sánh bằng câu còn hơn cường.”

“Ha ha, chính là ý tứ này, hừ, muốn mượn lực lượng của vị để quân này đối phó với chúng ta, không có cửa đâu.” Người trẻ tuổi cười to nói.

Nhất thời, trong gian phòng là một trận hưng phấn cùng tiếng cười ngoan độc.

Phong Vân nghe vào trong tai, đã hiểu được chút ít.

Vu oan giá họa, nàng lần này thành cái ván cầu, phụ trách vu oan giá họa lên đầu Thừa tướng Thiên Khung.

Cũng tương đương với giá họa cho Hoàng đế Thiên Khung.

Chủ ý khá tốt, chủ ý này được hành động không sót điểm nào, ghê thật ~

Xem ra kẻ đó cùng Hoàng đế Thiên Khung chắc chắn có thâm cừ đại hận.

Bất quá, nàng có tác dụng lớn như vậy sao? Phong Vân hồ nghi.

“Lúc này đây, mật thám của các người mai phục tại kinh đô có tác dụng rất lớn, cung chủ sẽ không quên các người.”

Thanh âm của Thương lão lúc này nghe thực hưng phấn, lần thứ hai cam đoan.

“Đa tạ trưởng lão, việc kia vẫn cần trưởng lão trước mặt cung chủ nói tốt về nhóm ta vài câu, nếu có thể đảm nhiệm hai mươi lăm La Hán của Thánh Linh cung, đây là thiên đại phúc khí của chúng ta.” Người trẻ tuổi tiếng nói cười quyền rũ thỉnh cầu.

Thánh Linh cung? Cư nhiên là người của Thánh Linh cung?

Phong Vân nhất thời chỉ cảm thấy một cổ lửa giận, thẳng hướng dựng lên.

Chết tiệt, đối đầu với Mộc Hoàng, cư nhiên là người của Thánh Linh cung.

Con mẹ nó, nàng gặp phải người nào của Thánh Linh cung thì sẽ giết người ấy, Phong Vân cơ hồ tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Vân Vân, đừng giận đừng nhúc nhích, đừng giận đừng nhúc nhích ~, chúng ta đang nghe xem bọn hắn còn muốn làm cái gì mà, thật thú vị nha.

Tiểu Thực lấy linh hồn chi âm đối thoại cùng Phong Vân.

Nó nghe xong cảm thấy thật thú vị nha ~

“Thú vị cái rắm, không phải là như vậy, Hoàng đế Thiên Khung dưới trướng của Thánh Linh cung mới phát triển an toàn, hôm nay đã trở thành chương ngại.”

Để quân của Thiên khung cùng Thánh Linh cung đấu đá không ngừng, Phong Vân lần này không rõ nếu Thánh Linh cung thiết kế bẫy giữa Mộc Hoàng cùng Hoàng đế Thiên Khung sẽ như thế nào đây.

“Ngốc, điểm ấy còn xem không rõ.” Tiểu hoàng kim cũng tham gia nói chuyện.

Nó sống bao nhiêu năm, so với Tiểu Thực cùng Phong Vân lớn hơn không biết bao nhiêu đi, điểm ấy nó còn không nhìn ra thì thật uổng phí uy danh bao năm của nó .

Phong Vân nghe tiểu hoàng kim phân tích, có một chút kinh ngạc.

Thánh Linh cung lệ thuộc vào Thiên Khung đế quốc, là một chi nhánh huấn luyện đệ tử, chính là dựa vào đế quốc Thiên Khung để sinh tồn .

Tuy nhiên, không ngờ là giờ thế lực đã to lớn, không muốn bị áp chế nữa, vì thế tính kế tiêu diệt.

Này, kỳ thật lại là một đạo lý đơn giản.

Nhưng đạo lý đơn giản này lại liên lụy tới nàng, thật phiền phức, Phong Vân âm thầm nhủ mảy.

“Nữ nhân kia phải làm sao bây giờ? giam lại hay là.....” Thương lão nở nụ cười, sau một lúc, đột nhiên đem gương đặt trên người Phong Vân .

Trong phòng tĩnh lặng.

“Giết.” Một lát sau nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Thương lão vang lên.

“Nhưng nàng là người của vị đế quân kia.....” Người trẻ tuổi trong nháy mắt khiếp sợ.

“Ai biết là chúng ta giết?” Thanh âm của Thương lão không mang chút cảm xúc phập phồng, lo sợ nào cả.

Đúng rồi, nếu để người sống, chuyện hôm nay rồi cũng sẽ có một ngày bị bại lộ. Nếu không muốn lưu lại hậu họa, chỉ bằng hôm nay xử lý một cách sạch sẽ.

Chết rồi thì sẽ không thể đối chứng, cho dù vị đế quân kia có điều tra ra không phải Đế quân Thiên Khung làm thì cũng sẽ sinh ra hiềm nghi, chuyện liên thủ chỉ là mơ tưởng.

“Đúng vậy, vẫn là trưởng lão thấu đáo, thuộc hạ lập tức làm theo.” Một lát sau, có người trong nhà đã hiểu được, lập tức cao giọng đáp lời.

Con mẹ nó, Phong Vân phẫn nộ, Thánh Linh cung dám động đến nàng ư, để rồi xem bọn chúng sẽ gặp được chuyện tốt gì.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 237: Đại tẩu nhĩ hảo (3)

Ngày đó muốn giết nàng, hôm nay cũng lại muốn giết nàng.

Tốt, tốt, muốn giết như thế, vậy thì

Tiểu Thực, bên phải, tiểu hoàng kim, bên trái, lão nhân ở giữa lưu lại cho ta.

Linh hồn truyền âm vừa động, Phong Vân, Tiểu Thực cùng tiểu hoàng kim nháy mắt như mảnh hổ xuống núi, mạnh mẽ hướng về ba kẻ không hề phòng bị kia liên tiếp đánh tới.

Cao thủ như bọn chúng thì xử lý rất nhanh, chỉ cần chút xíu thời gian thôi.

Phong Vân hành động ngoài dự liệu, làm cho ba kẻ của Thánh Linh cung hoàn toàn trở tay không kịp, nháy mắt đã bị ba loại linh lực vây quanh.

“Người.....” Thương lão lời nói còn tại khóe miệng, người trẻ tuổi nhất thời cứng họng, liền trực tiếp bị Tiểu Thực cùng tiểu hoàng kim hạ thủ.

Mà Phong Vân đối với Thương lão kia hiển nhiên cấp bậc còn cao hơn, Thương lão mạnh mẽ vùng tay lên, một khối giáp màu đỏ liền xuất hiện trước mặt Phong Vân.

Chỉ là không kịp mặc, ngay khi Phong Vân chuẩn bị công kích. Lục quang vụt qua, thẳng hướng tới khối giáp màu đỏ.

Trong thời gian ngắn, lục quang còn chưa hoàn toàn xuyên thấu hết khối giáp đã khiến khối giáp bị đập nát hết.

“Phốc.....” Cùng khắc, Thương lão đang muốn chạy trốn kia đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Tiểu hoàng kim im lặng đứng sau lưng hắn, móng vuốt chậm rãi thu hồi.

Phong Vân thấy vậy phát tay , nhìn tin tưởng lão chậm rãi ngã ngồi xuống, khoe miệng khẽ nhếch: “Ngu ngốc.”

Hướng tới tiểu hoàng kim nói:“Sẽ thưởng cho ngươi~~”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Đại tẩu nhĩ hảo (4)

Tiểu hoàng kim khinh bỉ ngửa đầu, không để ý tới Phong Vân .

Một việc còn con như thế này, hết thấy xử lý trong nháy mắt.

Phong Vân lúc này mới bắt đầu đánh giá lại địa phương nơi nàng đang đứng.

Một gian mật thất ngăn nắp, trong phòng chỉ có một bàn cùng bốn ghế, trên vách tường treo một ít tranh ảnh của các quái vật, đủ dạng, nhìn qua có vẻ âm trầm.

“Không gian chuyển hoá thần khí, hừ, cảm lấy .” Khẽ đảo qua bốn phía, tiểu hoàng kim đột nhiên cảm một khối giống như ngọc lưu ly trên bàn, ném cho Phong Vân .

Phong Vân tiếp được, không gian chuyển hoá thần khí, hẳn là thứ này đã đưa nàng đến đây .

Đi đi lại lại mấy vòng, không biết phải làm gì , cũng không biết dùng như thế nào.

Tiểu hoàng kim thấy vậy thản nhiên nói:“Đây là thần khí, ngươi trình đâu mà dùng.”

Phong Vân tuy rằng là nhất cấp linh hoàng, nhưng nàng không có đủ linh lực để có thể phá vỡ thần khí giam cầm này này, haizzz có mà không dùng được.

Phong Vân nghe vậy thì không nói gì nữa, trực tiếp đưa vào cằm tai để lưu trữ.

Không dùng được, huhu , thời điểm ta muốn, luôn luôn không dùng được là sao.Đúng là cần phải rèn luyện thêm~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Đại tẩu nhĩ hảo (5)

“Đi.” Nơi đây không nên ở lại lâu, Phong Vân xem xét mọi nơi không có gì khác thường, lập tức trầm giọng nói, nhanh chóng đi đến cửa mật thất .

Hành lang mật thất quanh co mà khúc khuỷu, tường gần mà lại kéo dài tới xa xa, quyền đầu đại tinh thạch được khảm ở trên vách tường, tản ra ánh sáng quang mang.

Tiểu Thực quán quanh cổ tay Phong Vân , trên vai là tiểu hoàng kim, cẩn thận đi vào.

Hành lang trống trải, yên tĩnh không có tiếng động.

Mật thất quá sâu, người thường chắc cũng không có ai tiến vào, Phong Vân một đường đi tới mà cũng không đụng phải người nào.

Quả là ngạc nhiên đến cổ quái , một người cũng không có, thực mất mặt.

Tiểu Thực giờ giờ đầu hoa nhỏ, oán giận.

Không có người còn không tốt, Tiểu Thực người càng ngày càng biến thái , Phong Vân dùng đầu ngón tay dí vào vào đầu Tiểu Thực một chút.

Tiểu Thực này rất kì diệu, lớn lên lại thành sáu cánh hoa, thật giống với bạch tuộc , thích nhất là lúc nó vung hết các tay, quật ngã đối thủ.

Thật không biết nó học được cái đó ở đâu, nằng nề dường nó thành một hoa nhân xinh đẹp .

Vân Vân , ta chán ghét người, dám khi dễ ta..... A.....

Tiểu Thực hoa đầu uốn éo, hai phiến lá chính sắp lại gần thất lưng của Phong Vân mà kêu gào, Phong Vân vừa vận di chuyển tránh khỏi hoa trào của nó.

Đi qua một góc hành lang , nằng sai Tiểu Thực đi trước làm nhiệm vụ thám thính kiểm bảo hộ.

Chỉ cần trước mặt bọn họ có người đi qua,toàn thân cao thấp sẽ bị Tiểu Thực cuốn chặt giống như xác ướp,bao lấy toàn thân, chỉ còn trơ đôi mắt, nhìn rất là cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Đại tẩu nhĩ hảo (6)

Linh lực của đối phương cũng không hiện ra rõ ràng, thế nhưng Phong Vân cảm giác được có một khối vô hình nào đó đang chắn ngang trước mặt.

Bỗng có một người nhảy ra từ phía sau, Phong Vân bị làm cho kinh hãi, linh lực lục sắc lập tức tràn ngập quanh thân.Mà tên đang đứng đối diện với nàng, cũng bị sự kinh hãi của nàng làm cho luống cuống tay chân nên liền lui lại sau vài bước.

Sau đó, khi hai bên trấn định lại thì trừng mắt nhìn nhau, sự giằng co tưởng chừng như muốn tóe lửa ra bốn phía.Ai cũng không nói chuyện, ai cũng không nhúc nhích dù chỉ là chút xíu.

Hả, chuyện gì đang diễn ra thế này ? Một mảnh tĩnh lặng đến kì lạ, Tiểu Thực là người hoàn hồn đầu tiên, đầu nhỏ nhô lên trừng mắt với cái xác ướp không bình thường kia, đây là cái quái gì thế không biết ?

Phong Vân không trả lời, chỉ nhìn chăm chú vào mắt người này, có thể lặng yên không một tiếng động lù lù xuất hiện mà nàng một chút cũng không phát hiện ra như thế , cấp bậc của người này thật không đơn giản chút nào.....

Tiểu hoàng kim cao thấp đánh giá xác ướp này, trông thật quái gở!

“*Ú ồa , đại tẩu.*” Mà ngay tại lúc Tiểu Thực hồ nghi, Phong Vân trầm mặc còn tiểu hoàng kim đang bận đánh giá, người nọ đột nhiên mạnh mẽ chỉ chi vào Phong Vân kêu lên một tiếng.

Đại tẩu? khóe miệng Phong Vân khẽ nhếch lên, nàng đã trở thành đại tẩu của hắn từ khi nào vậy?

Chẳng lẽ nhanh như vậy mà người của Mộc Hoàng đã tìm được tới đây sao ?

Phong Vân sắc mặt không đổi, bất động thanh sắc nhìn tên xác ướp, cả người nàng toát ra sự đề phòng.

“*Ha ha, hóa ra có thể phá vỡ được không gian ~ , thực sự không ủng hộ công của ta , tẩu tử yêu quý , ta cuối cùng cũng tìm được người .*” Người nọ bỏ qua sự đề phòng của Phong Vân, vẫn vô cùng nhiệt tình nói chuyện .Không những thế, xác ướp còn vung vung cánh tay, bước tới chỗ Phong Vân.

Tháo mảnh vải che mặt xuống, một nụ cười sáng lạn đến không thể tưởng tượng được hiện ra.

“*Ai là đại tẩu của người, đứng lại cho ta.*” Phong Vân thấy người kia tiến đến gần mình, lập tức xây dựng một đạo linh lực để bảo vệ quanh thân.

Nhưng mà khí thế của xác ướp không giảm đi chút nào, trực tiếp xuyên qua vòng bảo vệ , hung phấn ôm chầm lấy Phong Vân .

Phong Vân bị dọa cho hoảng sợ , bộ lông của tiểu hoàng kim dựng đứng lên, Tiểu Thực cũng khởi động trạng thái công kích.

Sao lại thế này ? Xác ướp hoàn toàn coi như không nhìn thấy Phong Vân đang sử dụng phòng ngự của nhất cấp linh hoàng, cái tên xác ướp này.....

“Ha ha, mình quá đi mất, tìm được rồi, tìm được rồi, ta đã nói là ta sẽ tìm được, vậy mà bọn họ không ai chịu tin tưởng ta, ha ha, bọn họ cả cuộc thua ta rồi, khi trở về ta nhất định bắt bọn họ phải dâng cống phẩm cho ta, ha ha ha.”

Xác ướp vẫn mãi miết ôm lấy Phong Vân, cực độ hưng phấn hò reo.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: Đại tẩu nhĩ hảo (7)

Phong Vân trừng mắt với xác ướp, không cảm giác được chút sát khí nào của hắn, chỉ cảm thấy hắn đang hưng phấn và vui thích, vì vậy trong lòng thầm kêu Tiểu Thực và tiểu hoàng kim trước tiên đừng nhúc nhích.

“Ta không hề biết ngươi.” Phong Vân bình thản nói với xác ướp đang quấn lấy mình như bạch tuộc kia.

“Tẩu tử không biết ta ư? hắc hắc, Á Phi là huynh của ta mà ~” xác ướp kia nghe Phong Vân nói, lại vỗ vỗ trán rồi tiếp tục cười giả lả, lui về phía sau vài bước, bắt đầu tháo những mảnh vải đang cuốn đầy mình, tìm tòi thứ gì đó.

Phong Vân nhìn động tác của người này, khẽ nhú mày lại.

Hiện tại, nàng có chút hoài nghi con người có linh lực cường đại này thực ra là một kẻ động kinh.

Tuy nhiên nàng cũng buông lỏng đề phòng một chút, bởi vì nàng thật sự không tìm được một chút nguy hiểm nào trên người tên xác ướp đang đứng đối diện với mình.

“Á Phi là ai?”

“Lão lão đại.” Xác ướp không chút do dự ném ra ba chữ, ngay sau đó lấy ra một chiếc gương thủy tinh, hướng tới Phong Vân, chớp chớp mắt: *“Xem, xem, hắc đấy.”*

Tấm gương thủy tinh chớp động, một bóng người đột nhiên xuất hiện.

Mái tóc dài màu bạc xinh đẹp rối tung ở sau đầu, lỗ tai có chút nhọn nhô lên cao, da thịt trong suốt trắng muốt. Đôi mắt hơi nhắm lại, lông mi thật dài giống như hai bàn chải nhỏ, nhẹ nhàng lay động. Người này nhìn qua mảnh mai vô cùng nhưng vẫn ẩn hiện một cổ dũng mãnh đầy tuấn mĩ của bậc nam tử. Phải công nhận rằng ngũ quan của người này quá mức tinh xảo, người thường không ai bì kịp. Có lẽ chỉ có câu nói: *“Thiên nhân chi tứ, thần tiên chi mạo”* mới có thể miêu tả được tuấn nhan của người này,

Ồ, nhưng mà đây chẳng phải là ma thú mang hơi thở của con người mà nàng đã mua khi còn ở Lai Nhân đế quốc đấy sao?

“Là hắc à.” Phong Vân giật mình.

“Ha ha, tẩu tử nhớ ra rồi.” Xác ướp không khỏi vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 242: Đại tẩu nhĩ hảo (8)

Phong Vân đã sáng tỏ, người này không phải địch nhân, lập tức nói: *“Này, ta là chủ nhân của hắc, không phải là lão bà của hắc.”* Nàng nói thật chứ không hơi đầu nói giỡn với hắc, mất toi ba triệu để mua, phải làm chủ nhân chứ ai bỏ tiền ra mua lão công.

“Chủ nhân chính là lão bà, lão đại nhà ta có thể tưởng tượng ra ngươi, bảo chúng ta đi tìm ngươi, đi thôi, chúng ta cùng trở về gặp lão đại.” Xác ướp khoa chân múa tay một cách vui sướng, cũng không biết làm sao lại cao hứng như vậy.

Phong Vân trừng mắt nhìn xác ướp, phát hiện ra mình và tên xác ướp quái dị này có chung ngại về ngôn ngữ.

Chủ nhân cùng lão bà là hai từ hoàn toàn khác nhau.

“*Ta nói này, người.....*”

“*Có người đến.*” Phong Vân đang định nói, ánh mắt của xác ướp kia đột nhiên chuyển động, cố gắng đè thấp thanh âm báo cho Phong Vân.

Có người đến? Không có người nào mà, Phong Vân vẫn chưa cảm thấy có điều gì bất thường cả.

“*Có người đang phá vỡ không gian.*” Hoàng kim sư tử lại nhú chặt mày nói.

Nó cũng cảm nhận được có kẻ cường thế nào đó đang phá không gian đến đây, hơn nữa, cả người kẻ đó còn mang theo một cỗ sát khí cường đại.

“*Có sát khí.*” Xác ướp mạnh mẽ vung tay lên: “*Chúng ta chạy mau.*” Vừa nói vừa tiến lên ôm lấy Phong Vân: “*Đào tẩu nào ~.*”

Không chờ Phong Vân phản ứng, một mảnh khói nhẹ, bao phủ lấy mọi vật Phong Vân, xác ướp cùng tiểu hoàng kim, cả người cả thú trong nháy mắt đã biến mất sạch sẽ.

Ngay cả một hơi thở cũng không sót lại.

Mà cùng khắc đó, Mộc Hoàng tử không trung hùng hổ bước ra, tiến vào không gian mới. Liếc mắt một cái đảo qua hết thấy hành lang, khuôn mặt của Mộc Hoàng lúc này cực kì khó coi. Người đâu rồi?

Rõ ràng vừa rồi từ trong không trung bước vào không gian này, hắn còn có thể cảm nhận được chút hơi thở của Phong Vân, vậy mà chỉ trong giây lát liền không cảm giác được nữa.

Chết tiệt, hắn lại để mất Phong Vân rồi.

“*Phong Vân.....*”

Gió thổi nhẹ, ánh mặt trời chói chang, nhưng trong không khí vẫn tồn tại một cỗ hơi thở rét lạnh như băng.

“*Rầm rầm.*” Ngay tại lúc đó, Phi Thụ thành – tượng trưng cho đế quốc, tại đế đô của Thánh Linh Cung, bị người ta vung kiếm lên đập thành phế tích. Không những thế, sát khí cùng phần nộ của người đó còn làm cho cả phương trời này đều bị rung động.

Cùng lúc Phi Thụ thành của đế quốc tại đế đô Thánh Linh Cung bị hủy, cách đó ba trăm dặm là Liễu Phong thành – phồn hoa sầm uất, đột nhiên xuất hiện một bóng người làm người dân kinh hãi.

Bóng người ấy chính là Phong Vân.

Phong Vân chỉ cảm thấy một trận choáng váng dâng lên tận não, tại sao tất cả mọi người trong tiểu lâu đều đang tròn mắt há hốc mồm nhìn nàng vậy?

Phong Vân nhìn xuống phía dưới thấy mọi người đều ngửa đầu nhìn nàng.

Nàng chậm rãi cúi đầu nhìn lại bọn họ. Dưới chân là bàn ăn, mà hiện tại bốn người ngồi chung quanh bàn đều tròn mắt há hốc mồm ngửa đầu nhìn nàng.

Một đồng hồ ngon lành đang nằm... dưới chân Phong Vân, một cốc dầm nát bát canh cá, một cốc dầm nát canh giò nấu đông, nước văng bốn phía.

Bên cạnh, xác ướp cũng trịnh trọng không kém, một chân thực tao nhã chiếm trọn trên đĩa thịt nướng, chân còn lại thì đang dẫm trên chân của nàng.

Lặng ngắt như tờ, đồ ăn... dưới chân... mang hương vị... thật say lòng người~

Thân thủ Phong Vân vô cùng nhanh nhẹn, lời hoàng kim sư tử đang trốn sau lưng mình ra, giờ lên chắn trước mặt mình, tao nhã nâng bước, hướng ra bên ngoài.

“*Tẩu tử, còn ta.*”

“*Tự lãn.*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đình Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 243: Cực phẩm lộ si (1)

“Cảnh đẹp làm say lòng người quân tử” Phong cảnh của Liễu Phong thành quả thực rất mê người.

Đáng tiếc, phong cảnh dù có mê người như thế nào cũng không thể làm bước chân của Phong Vân đi chậm lại. Bởi vì Phong Vân thực ra không phải là người... quân tử.

Cuộc đời từ khi sinh ra chưa lần nào Phong Vân mất mặt như vậy, khi ra khỏi ngoài Liễu Phong thành cách nơi đó tới mười dặm, vẻ mặt của nàng mới bớt chút sát khí, tạm dừng cước bộ.

“Tẩu tử, người chạy nhanh như vậy làm gì?” Xác ướp phía sau nàng vung cánh tay, kêu loạn suốt dọc đường, nhưng vẫn theo sát nàng.

“Đứng lại cho ta.” Phong Vân nghiêng răng nghiêng lợi xoay người, trùng mắt với xác ướp.

Đứng lại, nhắc tay giờ lên đầu, xác ướp kia thực nghe lời.

“Tẩu tử, trên người người đều mùi thức ăn làm ta càng đói bụng.”

Nghe xác ướp nói vậy, Phong Vân mới thấy mùi đồ ăn dưới chân nàng tỏa ra có chút nồng, tiếng nuốt nước miếng vang lên ừng ực.

Sắc mặt Phong Vân trong nhất thời tối đen.

“Phốc.” Hoàng kim sư tử cũng không nhịn được, cực kì mất hình tượng cười phá lên.

Tiểu Thực thì nheo tay Phong Vân, vẻ mặt đồng tình nhìn Phong Vân, chế nhạo “Vân Vân, người là đồ ăn thú”.

Phong Vân nghe ba cái tên này nói xong, trong lúc nhất thời khí sát khí lại hiện lên đầy mặt, hận không có kẻ nào xuất hiện trước mặt để có thể chém giết thỏa thuê.

“Cơm miệng hết cho ta, người, cho ta xem tướng mạo của người, dấu đầu lộ đuôi làm cái gì.” Chỉ thẳng vào xác ướp, Phong Vân nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng.

Tên vương bát đản này, nàng còn chưa thấy khuôn mặt thực sự của hắn.

“Ta đâu có dấu đầu lộ đuôi, ta là một người lương thiện, ta đây là vì suy nghĩ cho mọi người mà.” Xác ướp lập tức bắt mồm kêu lên.

Phong Vân hai mắt nhú lại, người này có phải là một kẻ ngu ngốc hay không.

Thấy ánh mắt sắc bén của Phong Vân, xác ướp không khỏi mất bình tĩnh, lập tức hùng hổ xé hết vải trên người: “Hừ, không tin ta, ta cho người xem.”

Vải vóc bay tán loạn, tất cả đều được hạ xuống.

Trong thời gian ngắn, tuyệt thế nữ nam xuất hiện ở trước mặt Phong Vân.

Không giống với Á Phi lão đại thuần khiết của hắn, nhưng khuôn mặt này lại sáng lạn giống như ánh mặt trời lan tỏa, vô cùng tuấn mỹ.

Nếu nói Á Phi là mặt trăng, thì hắn chính là mặt trời, sắc sảo đến loá mắt.

Phong Vân không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt mỹ nam trước mặt.

Công nhận nếu tên gia hỏa này cứ phơi mặt như vậy mà đi ở trong đám người, chỉ sợ khiến cho mọi người oanh động.

Xác ướp nhìn thấy trong mắt Phong Vân là sự than thở, đắc ý líu lo: “Ta không có nói sai mà, ta là người vô cùng lương thiện.”

“Người có phải người quái đầu, người là tinh linh.” Vẫn ngồi trên vai Phong Vân, tiểu hoàng kim nghe hắn nói vậy thì thần nhiên ném ra vài chữ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244: Cực phẩm lộ si (2)

Tinh linh? Long mi Phong Vân khẽ chớp chớp mấy cái.

Ngày đó, nàng có đoán bộ dáng của Á Phi gì đó kia có khả năng là tinh linh, khi hỏi thì tiểu hoàng kim lại không nói, những người khác lại chưa từng thấy qua.

Hôm nay mới biết hóa ra là tinh linh thật.

Khó trách lại có thể xinh đẹp như thế, đúng là hại nước hại dân.

Giờ nàng cũng không khó hiểu khi hắn có thể nhìn ra linh lực của nàng, có thể trực tiếp tiếp cận nàng. Tinh linh vốn là một loại sinh linh thuộc một chi của hệ mộc, có thể nói trong hệ mộc tinh linh tinh ranh hơn tất thảy.

Thế nhưng, từ những văn kiện do Áo Ảnh đại lục lưu truyền tới nay chỉ ghi lại rằng trăm ngàn năm trước đúng là có bộ tộc tinh linh tồn tại, còn hiện tại đã sớm không biết tung tích ở đâu. Nhiều văn kiện ghi lại đều cho rằng tinh linh đã biến mất trong lịch sử.

Vậy mà, một thành viên của bộ tộc này, lại đang đứng lù lù trước mặt nàng.

Phong Vân khẽ chớp mắt, chủng tộc thần bí này bỗng dưng phải nàng. Là vận may hay vận rủi đây~

“*Có nhân lực đấy.*” Xác ướp kia bị tiểu hoàng kim nói toạc ra thân phận, cư nhiên không có chút đề phòng hay hoảng sợ, ngược lại còn tán thưởng tiểu hoàng kim.

Cũng không biết là thần kinh quá lớn, hay căn bản là không có dây thần kinh.

Phong Vân cảm thấy về đẳng sau hợp lý hơn cả.

Sờ sờ lỗ tai, xác ướp nhìn Phong Vân, cười cực kì sáng lạn: “*Tẩu tử, đi, ta mang ngươi trở về, người trong tộc nhất định sẽ rất bất ngờ.*”

Dứt lời, bước về phía Phong Vân như chuẩn bị sẽ đến ôm lấy nàng rồi vác đi.

“*Đứng lại cho ta.*” Phong Vân đã có kinh nghiệm, lập tức lui về phía sau vài bước lớn tiếng nói.

Xác ướp dừng lại, chớp đôi mắt to tròn nhìn Phong Vân, vô cùng nghe lời dừng lại.

“*Tiểu mộc.....*”

“*Ta không phải là tiểu mộc, ta gọi là Á Lê.*” Xác ướp phản bác.

Được rồi, không gọi là xác ướp, cũng chẳng phải là tiểu mộc mà có danh xưng đẳng hoàng như ai – Á Lê

“*Á Lê, ta lặp lại một lần nữa, ta không phải tẩu tử của ngươi, ta là chủ nhân của Lão đại ngươi, chủ nhân ý, có hiểu không, không phải lão bà, ngươi có thể gọi ta là Phong Vân, còn dám gọi bậy thì đừng có trách ta.*” Phong Vân hít sâu một hơi, quyết định phải phân rõ phải trái trước đã.

“*Thiên địa mới là chủ nhân của chúng ta, ngươi.....*”

Nhìn Phong Vân vùng vằng, Á Lê thông minh ngậm miệng lại, được rồi, được rồi, không cùng tẩu tử so đo, hắn là nam nhân, hắn nhường nữ nhân.

“*Phong Vân, ta mang ngươi đến tộc chúng ta thăm thú nhé.*” Á Lê rất biết nghe lời, gọi tên Phong Vân cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 245: Cực phẩm lộ si (3)

Phong Vân nhìn vẻ mặt thay đổi nhanh chóng giống như lửa bấc của Á Lê, cảm thấy tên Á Lê này đúng là không thể có được sự cao quý lạnh băng giống như tinh linh Á Phi kia được.

Khẽ ho khan một tiếng, trên mặt Phong Vân hiện lên một nụ cười: “*Tinh Linh tộc ư, chắc hẳn đó là một nơi rất thú vị rồi, có thể tới thăm thì đúng là vinh hạnh của ta rồi.*”

Nghe những lời này, Á Lê lập tức gật đầu, trên mặt mang theo sự hoàn toàn đồng ý.

Khẽ thở dài một hơi, phải nói ra những lời khách sáo thật là quá khó khăn mà! Phong Vân cố gắng bảo trì phong độ, tiếp tục mỉm cười, nói: “*Nhưng mà bằng hữu của ta vẫn còn đang ở địa phương kia chờ ta, ta muốn đến thông báo cho hẳn một chút, nếu không bằng hữu của ta sẽ lo lắng.*”

Mộc Hoàng thông minh như vậy, khẳng định sẽ biết được nàng bị bắt cóc đi đâu, nàng vô cùng tin tưởng hẳn. Nếu trở về địa phương kia, khẳng định Mộc Hoàng sẽ dễ dàng tìm được nàng hơn.

“*Ừm, hẳn là phải như vậy, hẳn là nên như vậy.*” Á Lê liên tục gật đầu, lý do này nghe có vẻ rất hợp lý.

Phong Vân cảm thấy Á Lê lúc này rất hiền lành, lập tức gật đầu mỉm cười dịu dàng tiếp: “*Chúng ta nên quay về nơi đó thôi.*”

Nàng bị kẻ bắt cóc đưa vào không gian chuyển hoá, trực tiếp được chuyển hoá đến cái mật thất kia.

Trước mắt nàng cũng chỉ biết đó là địa bàn của Thánh Linh cung, còn cụ thể nơi đó là đâu, nàng thật sự cũng không biết. Tuy nhiên nếu Á Lê có thể xuất hiện ở nơi đó thì chắc hẳn sẽ biết làm sao để đến được đó.

“*Tốt, ta đây sẽ mang người trở về.*” Á Lê thực thông minh gật đầu.

“*Đa tạ.*” Phong Vân cười rộ lên, xem ra ở chung với Á Lê cũng không quá khó khăn.

“*Tẩu..... Phong Vân cần gì phải khách khí, nào, chúng ta đi thôi.*” Á Lê hào phóng vung tay, sau đó ngẩng đầu rồi lại cúi đầu thì thầm trong miệng phương hướng cần đi.

Sau khi đọc xong, liền tiến lên ôm lấy Phong Vân.

“*Quay về thôi.*” Ba chữ rơi xuống, khối nhẹ lại lan tỏa, hai người một thú lại lần nữa biến mất không còn chút tăm tích nào nữa.

Gió thổi nhẹ, khí hậu ở ngoài thành Liêu Phong thật hợp ý người.

Sau khi trải qua một trận xóc nảy chừng mấy giây, Phong Vân cùng Á Lê xuyên đến một không gian nào đó, cả bọn đang đứng sừng sững giữa không trung.

“*Phù phù.*” Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, Phong Vân cùng Á Lê đột ngột bị rơi xuống mặt đất.

Phong Vân ngẩng đầu, bốn phía là một mảnh âm đạm, nhưng hành lang nơi này lại có điểm giống với ở Thánh Linh Cung kia.

Thế nhưng hành lang kia không phải dùng thủy tinh thấp sáng giống như nơi này.....

Bình tĩnh lại một chút, Phong Vân đánh giá bốn phía, Tiểu Thực đột nhiên kêu lên một tiếng, những nhánh hoa lá đều được thu lại, trở về nguyên hình thành vòng tay trên tay Phong Vân.

Đôi mắt tiểu hoàng kim chợt lóe lên, sau đó nó dung tốc độ nhanh như điện chạy ra xa.

Cùng lúc đó, Phong Vân cũng đã ngửi thấy mùi hôi thối tràn ngập khắp cả không gian, cái mùi này thực sự làm cho người ta muốn té xỉu.

“*Đây là chỗ nào.....*” Phong Vân quay đầu muốn hỏi Á Lê.

Lời vừa mới nói ra, khóe mắt giật giật khi nhìn thấy cảnh tượng bên cạnh Á Lê.

Nàng thấy có một người đang cố gắng kéo quần, ngồi xổm trên hố, trong tay là hai tấm giấy bản, lúc này đang ngửa đầu tròn mắt há hốc mồm, dùng một loại ánh mắt như là muốn nhìn xem bọn họ là thần tiên hay là yêu quái vậy.

Phong Vân trong lòng vốn muốn trấn định bản thân nhưng trên mặt thì hiện đầy sự dao động

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 246: Cực phẩm lộ si (4)

Nhấc chân lên, dưới chân có chút mềm mềm, Phong Vân chậm rãi cúi đầu.

Hồ phân.

Nhưng mà, tình huống này coi như hoàn hảo, bởi vì lúc này đây nàng đang dẫm lên trên chân của Á Lê.

“Á Lê.....” Phong Vân tức giận đến nỗi sùi bọt mép.

“A, a, phương hướng có chút sai, ta không phải cố ý”

Tiếng gầm gừ kia, làm cho kẻ đang đi nhà xí vẫn chưa phân biệt được hai kẻ lạc đường là thần tiên hay yêu quái thì đã bị dọa cho sợ hãi mà bỏ chạy .Kẻ đó sau khi bỏ chạy phải trấn định mất nửa ngày, sau đó mạnh mẽ hét lớn: “Linh đế, thần tiên, ta được gặp thần tiên linh đế”

Tiếng gào rú càng lúc càng vang xa hơn.Từ đó về sau, có lời đồn đại rằng ở hẻm cầu có linh đế quang lâm.Đương nhiên lời đồn đó vẫn lưu truyền thiên cổ, trở thành giai thoại cho đời sau.

Sông nhỏ chảy chậm chậm, để chân vào trong làn nước mát lạnh, Phong Vân dùng tư thế vô cùng oai phong, đứng thẳng nghiêm mặt. Không biết suy nghĩ gì đó, nàng đột nhiên nở nụ cười làm lạnh với Á Lê. Bên cạnh đó, tiểu hoàng kim cũng đang nhếch mép cười đều.

“Lần này mà sai lầm nữa ta lột da tinh linh nhà ngươi.” Phong chống tay hai nạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Á Lê.

Á Lê sờ sờ đầu mình , hắc hắc cười nói:“Cái. . cái đó là do ta chỉ chú ý đến khoảng cách cùng phương vị, cho nên địa điểm đặt chân có chút.....Ồm thì, đó là tính toán sai, tính toán sai một chút xui thôi mà.”

Phong Vân nhìn vẻ mặt tươi như ánh mặt trời của Á Lê, trong lúc nhất thời muốn tức giận cũng không được, mà cười cũng không xong.

Đó là một tinh linh không có não mà.Không chấp, không chấp !

“Chuẩn bị.” Phong Vân đã biết phải làm thế nào, không cần Á Lê ôm, chính mình túm lấy cánh tay của Á Lê, dùng linh lực cố gắng bay lên khỏi mặt đất.

Á Lê nhìn phương hướng một chút, tính xong phương vị, sau đó vang lên một câu:“Bay nào ~”

Khởi nhẹ bay qua, Phong Vân cùng Á Lê lại một lần nữa không thấy đâu.

Ánh mặt trời chói chang, người người qua lại.Một mảnh liú ríu, tiếng người ồn ào, náo nhiệt vô cùng.

“Xoạt ”Tại nơi náo nhiệt nhất, Phong Vân cùng Á Lê sau một tiếng xoạt vang lên, đoạn đoạn chính chính ngồi ở một bàn.....

Mà ở bên cạnh họ, cũng có hai người đang ngồi uống trà.

Lúc này đột nhiên thấy có hai kẻ ngồi ở trên bàn, gặp phải cảnh này , hai người bàn bên cạnh nhất thời bị dọa sợ,lập tức kêu to.

“Bóp bóp.” Phong Vân cùng Á Lê phản ứng nhanh lẹ, mỗi người một quyền, lập tức cho hai kẻ kia đi gặp chu công.

Sau đó hai người nhanh tay , đem người nhét xuống dưới gầm bàn.

Sau đó, đoạn đoạn chính chính ngồi xuống, thần nhiên như hai quan khách đang thưởng trà, nói chuyện phiếm.

Sự việc diễn ra vô cùng nhanh chóng nên mọi người chung quanh căn bản đều không có phản ứng , bọn họ đều không biết bàn này đã bị thay đổi người .

Âm thanh vẫn huyền ảo như trước, tiểu lâu này vẫn vô cùng náo nhiệt.Đương nhiên rồi, đây chính là trà lâu náo nhiệt nhất ở Cù Châu thành mà.

Mặt đối mặt, Phong Vân nhìn Á Lê.Á Lê vuốt đầu, rất tự giác mà cúi gầm mặt xuống.

Ánh mắt đại tẩu thực nghiêm túc, sắc như đao, làm cho người ta sợ hãi chết mất.

“Ngươi hẳn là nên cho ta một cái công đạo?” Thanh âm thâm trầm xuống, lạnh lẽo như băng.

Á Lê lại hắc hắc nở nụ cười, nghe răng cười tươi rói, có chút đắc ý thì thầm :“Hê hê , lần này ta lựa chọn vị trí tiếp đất thật không chê vào đâu được .”

Phong Vân hí mắt lại :“Ta không nói đến việc này,nơi ta muốn đến là mật thất của Thánh Linh Cung, rốt cuộc lúc này chúng ta đang ở nơi nào?”

Á Lê giờ tay lên ngực ngừng sờ sờ lỗ tai của chính mình, thầm nói: “*Ta rõ ràng đã dựa theo phương vị kia mà đi mà , chả hiểu sao lại không phải.....*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Cực phẩm lộ si (5)

Lời nói thầm thì khẽ vang lên bên tai Phong Vân, Phong Vân cau mày nhìn Á Lê.

Dám đùa giỡn nàng à ,nhưng có vẻ như không phải do hấn cố ý , chỉ là có điểm gì đó không bình thường cho lắm .

Phải chăng , tất cả mọi sai lầm này là do.....

“*Được rồi, ngươi nói cho ta biết phương hướng của Thánh Linh cung kia ở đâu đi?*” Phong Vân quyết định phải hỏi từng chút một.

“*Phía tây.*” Á Lê trả lời cực kì chắc chắn.

Phong Vân nghe vậy cau mày nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, phía tây sao ?, cha nội của tôi ời, đây rõ ràng là phía nam mà.

Phong Vân đột nhiên có cảm giác không được tốt cho lắm

“*Nói cho ta biết, kia là phương bắc phải không?*” Phong Vân nhìn chăm chăm Á Lê.

Á Lê nghe vậy thì khinh bỉ liếc nhìn Phong Vân một cái: “*Vậy mà cũng không biết, nhìn này.*”

Dứt lời, ngón tay duỗi ra chỉ hướng : “*Thượng bắc hạ nam, tả tây hữu đông, hướng này chính là phương Bắc.*”

Thả từng chữ từng chữ, Á Lê chỉ thẳng về phía trước, Phong Vân ở phía sau nhìn theo.

Mày của Phong Vân đã bắt đầu nhảy dựng lên, sau lưng nàng rõ ràng là hướng Đông.

“*Đứng lên.*” Phong Vân hướng Á Lê gật đầu.

“*Làm gì?*” Á Lê ngây thơ, nhưng cũng rất nghe lời mà đứng lên.

Phong Vân nhanh nhẹn, túm chặt Á Lê xoay một vòng.

Sau đó, để Á Lê đối mặt với cửa của trà lâu.

“*Hiện tại, nói cho ta biết Bắc là hướng nào?*” Phong Vân thực bình tĩnh.

“*Thượng bắc hạ nam, tả tây hữu đông, đây chính là phương Bắc.*” Á Lê lặp lại như cũ, chỉ vào phía trước hấn mà khẳng định.

Đồng thời nhìn nhìn Phong Vân nói: “*Phong Vân ời là Phong Vân, sau này nếu xuất môn phải nhớ kĩ phương hướng, nếu không sẽ không tìm được đường đâu , chắc chắn*”

Phong Vân nhìn về mặt chân thành của Á Lê, cảm thấy chính mình nên bình tĩnh, phải bình tĩnh mới được.

Mà hoàng kim sư tử trên vai nàng thực không bình tĩnh , thân thể khẽ run ngửa mặt lên trời, ôm bụng cười ha hả.

Đã qua nhiều năm rồi , nó cũng chưa từng cười nhiều như lần này.

Tiểu Thực quán quanh trên tay Phong Vân, hoa đầu cũng khẽ run lên, cọ cọ vào cánh tay Phong Vân.

Tốt lắm, nào có thật nhiều nếp nhăn, hôm nay xem như nàng đã tiếp thu được không ít kiến thức .

Không còn ôm chút hy vọng nào nữa , Phong Vân chán nản hỏi Á Lê một lần nữa: “*Bây giờ ngươi còn nhớ Thánh Linh Cung kia ở chỗ nào không?*”

Á Lê nghe thế khuôn mặt tuần mỷ lộ điểm xấu hổ, ấp úng nói: “*Chỗ đó,lúc ấy ta nhất thời không chú ý, cụ thể chỗ đó ở đâu ,ừm ...ừm , phương hướng.....*”

Hắn thật sự không chú ý mà, hẳn lúc ấy nhất thời đi bừa vọt đến nơi đó , chả biết cái nơi đó là nơi nào hết.

Phong Vân nghe xong, ngửa mặt lên trời thở dài.

“*Vậy người có thể nói cho ta biết hiện tại chúng ta đang ở nơi nào không?*” Phong Vân vỗ nhẹ cái trán.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Cực phẩm lộ si (6)

“*Thiên khung để quốc.*” Á Lê thực khẳng định.

Phong Vân không nói gì cả, nâng tay gọi tiểu nhị.

“*Khách nhân, các người còn cần gì hả, vừa rồi hình như không phải hai vị? Chẳng lẽ ta nhớ lầm rồi?*” Tiểu nhị cười tủm tỉm đi đến, nhưng sau khi nhìn thấy người thì nhanh chóng sùng sốt.

“*Mất của người thật không tốt chút nào.*” Phong Vân vô cùng tự nhiên mà trả lời.

Sau đó mỉm cười nói: “*Tiểu nhị, bằng hữu của ta trí nhớ không tốt, người hãy nói lại một lần nữa cho hắn biết đây là địa phương nào, hắn hoàn toàn không tin ta.*”

Tiểu nhị nghe thế lập tức cười nói: “*Chúng ta đang ở Cù Châu thành.*”

Cù Châu thành ư ? Phong Vân cảm thấy nàng không thể bình tĩnh được hơn nữa .

Hôm qua nàng cùng Mộc Hoàng đi đến nơi đó , bởi vì bị chuyển hoá, nàng thật sự không biết mình đã bị đưa đến địa phương nào . Nhưng là nàng biết rõ hướng đi là hướng Tây Bắc.

Mà hiện tại, Cù Châu thành cùng Á Sát công quốc thật sự cách nhau không xa lắm.

Mà Á Sát công quốc ở phía nam, cái này nàng nhớ rất rõ ràng.

Hóa ra từ này giờ bọn họ hoàn toàn đi ngược lại.....

Phát tay cảm ơn tiểu nhị, Phong Vân nhìn Á Lê, xoa xoa cổ tay: “*Á Lê, ta rất muốn đánh người.*”

“*Ta không có làm sai gì hết .*” Á Lê trừng mắt với Phong Vân , cảm thấy Phong Vân đúng là cái đồ vô lý.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Cực phẩm lộ si (7)

Phong Vân thấy hắn vẫn trưng ra khuôn mặt ngây thơ vô số tội như thế thì cơ hồ tức đến hộc máu.

Tiểu hoàng kim vẫn đang thỏa sức mà cười, chỉ hận không thể đánh nát cái bàn, nó cố kiềm chế, bình tĩnh nhìn Á Lê nói: “*Người thật sự đi từ tộc của người một đường đến được đây à?*”

“*Có vấn đề sao?*” Á Lê ngơ ngác hỏi lại.

Trời ơi, đây chính là mèo mù vớ được cá rán trong truyền thuyết !.

Tiểu hoàng kim hà hề tươi cười đầy mặt, nhìn về mặt xanh mét của Phong Vân :*“Ta hoài nghi không biết hần có nhớ được đường về hay không nữa.”*

Ôi trời, cái đồ đầu đất này thì nhớ thế quái nào được, Tiểu Thực trong lòng vui sướng, cười tới cười lui mà quên đi hiện thực là nó cũng đang lạc đường theo người ta.

Phong Vân tựa lưng vào ghế, xoa xoa mi tâm, được rồi, được rồi, quả nhiên không có chủng tộc nào là hoàn mỹ, sự vật nào cũng đều có chỗ thiếu hụt .

“Thôi được rồi, thế này nhé, bây giờ ta nói phương vị cho người, sau đó người đọc lại theo ta.” Nàng lập lại vị trí trong trí nhớ cho Á Lê nghe ,trong lòng tràn đầy hy vọng sẽ trở về được .

Á Lê nghe xong nhìn Phong Vân cười sáng lạn: *“Hôm nay không được, một ngày chỉ có thể dùng ba lượt, ta hôm nay đều dùng hết rồi.”*

Nếu khoảng cách sử dụng mà kéo dài liên tục, thì sẽ hao phí linh lực .Hần ở trong tộc cũng coi như là người sử dụng năng lực này tốt nhất, một ngày có thể chớp động ba lần, chột lóe ba trăm mét, ba lần di chuyển chính là chín trăm dặm, quả thực ngẫu không thể tả, đối với việc này hần rất đắc ý.

Phong Vân nhìn về mặt đắc ý của Á Lê, nàng thật sự ước có thể biến ra một cái búa mà nện xuống đầu hần.

Mộc Hoàng của nàng~ hiện tại nàng ở cách hần bao xa đây~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 250

Phong Vân cảm thấy thực hối hận, lúc ấy sao lại không cố gắng nhớ kỹ nơi mình bị nhốt,nếu không bây giờ nàng cũng có thể tự mình quay trở về rồi .

Lắc lắc cái đầu, bây giờ thực sự một lời Phong Vân cũng không muốn nói .Còn Tiểu hoàng kim cùng Tiểu Thực thì vẫn đứng ở một bên , thờ dài nhìn lên trời cao.

“Phong Vân , ngày mai chúng ta cứ theo đường cũ mà tìm trở về là tốt rồi, đừng nóng vội, đừng nóng vội.” Á Lê an ủi Phong Vân .

Phong Vân nhìn Á Lê, không nói gì, không nên nói gì với tên đầu đất này là tốt nhất.

“Này, mọi người có biết Thánh Linh cung đang phát lệnh truy sát không, mà còn là ở cấp cao nhất đấy nhé?” Trong khi nhóm người Phong Vân ngồi yên lặng, nhóm trà khách bên này đang trò chuyện với nhau vô cùng rôm rả, âm thanh truyền qua bên này cũng rất rõ ràng, sinh động.

“Nghe rồi , nghe rồi , sao lại không biết cơ chứ, hình như đã phát đến tất cả mọi nơi của Thiên Khung quốc ta rồi, kẻ bị truy sát đáng thương đó đang trốn ở một đô thành nào đó, hình như gọi là Hách Liên Phong Vân thì phải.”

Hách Liên Phong Vân - nàng, Phong Vân nghe thấy tên mình thì có chút giật mình, dựng lỗ tai lên nghe.

“Thật to gan, đám cầu tạt của Thánh Linh cung kia càng lúc càng kiêu ngạo.”

“Đúng thế , nhưng theo ta biết thì lệnh truy sát này bao nhiêu năm nay chưa từng được phát ra, vừa phát ra đã gây ra náo loạn khắp nơi.”

“Đúng rồi, ta còn nghe nói, hiệu trưởng của học viện Lai Nhân , cả vương tử Lâm Quỳnh và những người có liên quan đến Hách Liên Phong Vân đều bị bắt giam toàn bộ, tất cả gia sản của bọn họ đều bị đem ra bán đấu giá, tất cả người trong gia tộc đều bị liên lụy theo.....”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 251

“Thật hay giả vậy?”

“Những tin tức này đều là ta nghe được từ người bên trong, chắc chắn là chính xác mà.....”

Đang tựa lưng vào ghế ngồi, thân thể Phong Vân run lên mấy cái, sau đó mới chậm rãi ngồi thẳng lại.

Hiệu trưởng Mạc Nhan, Lâm Quỳnh đại ca, Phong Dương, Dương Vụ.....Bọn họ, bởi vì nàng mà bị liên lụy sao?

Những ngón tay giấu dưới ống tay áo đã sớm nắm chặt thành quyền, Phong Vân hơi cúi đầu, nhưng trong ánh mắt kia chỉ còn sát khí đang không ngừng kết tụ một cách mãnh liệt.

Động vào nàng thì không thành vấn đề, ai sợ ai chứ, nàng có thể quật tung Thánh Linh cung lên. Nhưng không ngờ bọn chúng lại dám động đến cả bằng hữu của nàng. Hôm nay nếu không đánh bậy đánh bạ trở về đây, không nghe được cuộc hội thoại này, có thể còn lâu nữa nàng mới biết được.

Thánh Linh cung, được, được lắm, gan của các người đủ to rồi đấy.....

“Phong Vân, Người làm sao vậy?” Á Lê nhìn sắc mặt biến sắc của Phong Vân, kinh ngạc nói.

“Phong Vân?” Trà khách bên cạnh nghe thấy cái tên này, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại.

“A, các người xem, hẳn không phải là Hách Liên Phong Vân chứ.” Nam tử kia nhảy dựng lên, chỉ vào Phong Vân hét lớn.

Lập tức, mọi người trong quán trà đều hướng về phía Phong Vân.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời lóng lánh, nhưng bên trong lại là một mảnh vắng lặng.

Phong Vân ngồi ở ghế, thấy vậy chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng lướt qua một lượt, nhìn thì thần sắc vẫn bình thường, nhưng giấu dưới đáy mắt kia đã là cả một cỗ hàn băng.

“Nữ?” Tất cả ánh mắt tập trung vào Phong Vân, nhìn qua tất cả mọi người đều rung mình một cái, nhưng khi nhìn kỹ lại thì đây là nữ.

Trong lúc Phong Vân bị Mộc Hoàng đem đi, tuy rằng không phải mặc nữ trang, nhưng cũng không giả dạng làm nam nhi nữa, bởi vậy liếc mắt một cái có thể nhìn ra đó là nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252

“Haizz, sai lầm rồi, sai lầm rồi, cơ mà giống thật....”

“Đúng vậy, thật sự giống ghê cơ.....”

“À, không sao, là nữ.....”

Thấy rõ Phong Vân đúng là nữ nhi, không khí ngột ngạt trong quán trà đã tiêu tán bớt được mấy phần, tốp năm tốp ba lại quay về với những câu chuyện của mình. Tuy nhiên vẫn có những kẻ hồ nghi nhìn đi nhìn lại Phong Vân, vì sao lại có người giống nhau đến thế.

Mặc dù trong lòng Phong Vân vẫn còn rất nhiều lo lắng đang đè nặng, nàng vẫn cố gắng tươi cười, nghênh ngang đứng dậy, tiêu sái bước đi.

Ở trước mắt bao người mang theo Á Lê, nghênh ngang rời đi.

Gió khẽ lay ngọn cây, cảnh sắc về chiều dịu dàng vô cùng.

“Phong Vân, người đi đâu vậy?”

“Nếu không đuổi kịp, không cần đi cùng ta.” Phong Vân cố rảo bước thật nhanh.

Á Lê thấy vậy nhún nhún vai, lập tức đuổi theo. Dù sao chuyện của hắn chính là canh chừng Phong Vân, mang nàng về cho đại ca, bây giờ cứ đi theo coi chừng người là được rồi.

Mặt trời đang chậm rãi chìm vào đường chân trời.Trong bóng đêm bắt đầu có thứ di chuyển.Hai thân hình ở trong bóng đêm như lưu tinh nhanh chóng xẹt qua , điểm đến chính là Lai Nhân vương quốc.

Phong Vân muốn tận mắt xem xét tình hình nghiêm trọng đến mức nào.Nàng muốn chính mắt nhìn thấy hiệu trưởng Mạc Nhan, Lâm Quỳnh, không biết bây giờ bọn họ như thế nào rồi?

Đêm, là một mảng tối đen.

Bây giờ học viện Lai Nhân do một vị tân hiệu trưởng nắm giữ, thay thế cho Mạc Nhan.

Hiệu trưởng Mạc Nhan vì dung túng cho đệ tử phá hỏng kiến trúc học viện nên đã bị áp giải tới tổng đà của Thánh Linh cung chờ xử lý.Còn ở Hoàng cung Lai Nhân cũng không khá hơn là mấy, nơi nơi đều đề phòng canh chừng cẩn mật.Cả nơi này đang chìm trong cổ phần nộ cùng ưu thương.

Vương tử Lâm Quỳnh bị Thánh Linh cung truy bắt , giờ đã bị đưa đến tổng đà, Thánh Linh cung giảng tội cho quốc vương Lai Nhân quản giáo không nghiêm , Lai Nhân quốc chủ đề giải trừ mối họa cho quốc gia, giữ gìn bình an cho tất cả con dân mà phải xóa bỏ quan hệ phụ tử với Lâm Quỳnh, trục xuất hẳn ra khỏi gia tộc.Thế nhưng không có Thánh Linh cung che chở , vương quốc này nhất thời mất đi chỗ dựa,các nước chung quanh đều như hổ đang rình mồi.

Trước tình thế này, Quốc chủ của Lai Nhân là người bị áp lực nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253

Toàn bộ tài sản của Phong gia bị đem đi bán đấu giá. Do thế lực của Phong gia trải rộng cả mấy đại vương quốc rồi đến cả các công quốc, tin tức của Phong gia lúc nào cũng là nhanh nhất nên nàng dễ dàng nắm được những tin tức quan trọng.Phong Dương đã bị trục xuất ra khỏi gia tộc, phải bán đấu giá các tài sản ở các công quốc đi mới may mắn tránh được kiếp nạn mà Thánh Linh cung giáng xuống.

Về phần Dương Vụ, lai lịch của Dương Vụ là thần bí nhất, cũng không có ai biết thế lực nào đứng đằng sau hắn.Bởi vậy, không ai biết một chút gì về tin tức gia tộc hắn.Chi biết là Dương Vụ đã mất tích .

Không biết là hắn có bị Thánh Linh cung bắt về tổng đà không? Hay là như thế nào ?

Nỗi tức giận trong lòng khê bùng cháy mà không cách nào dập tắt được.Phong Vân một thân áo lam, y phục gọn gàng, che kín mặt, một đường thẳng chơ về học viện Lai Nhân.

Nhìn tám biển cũ kĩ của học viện, tay nắm chặt thành quyền cơ hồ sinh đau.

Mạc Nhan, Lâm Quỳnh, Phong Dương, Dương Vụ.....

Người thì bị cướp đoạt chức vụ, người thì bị trục xuất khỏi gia môn đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, người thì bị bắt đến tổng đà của Thánh Linh cung

Phong Vân cắn chặt răng, hai mắt tràn ngập lửa giận.

Bản thân bọn họ đều là những người có tiền đồ rộng mở, vốn là người trên vạn người.Mà bây giờ, chỉ vì giúp nàng,mà rơi vào kết cục như vậy.Bị huỷ bỏ chức vụ, bị đoạn tuyệt quan hệ với gia tộc, điều này đối với bọn họ là thương tổn quá lớn.

Là nàng hại bọn họ, là nàng.

Gió khẽ thổi qua, nhưng không thể dập tắt được con sóng nhiệt cuộn cuộn đang cháy trong người Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254

“*Ta muốn đến tổng đàn của Thánh Linh cung.*” Nhìn thoáng qua tấm biển của học viện Lai Nhân, Phong Vân lạnh lùng ném lại một câu, xoay người bước đi.

“*Bằng trình độ hiện tại của ngươi, đi có khác gì chịu chết đâu.*” Thanh âm của Tiểu hoàng kim cực kì lãnh đạm.

Tổng đàn của Thánh Linh cung, đó là nơi có thể lực có thể chống đỡ cho cả đế quốc Thiên Khung. Không phải là nơi chỉ một hai Thanh Huyền, không thể coi nhẹ Thánh Linh cung, những nơi Phong Vân phá hủy chỉ là cơ sở nhỏ nhoi của Thánh Linh cung mà thôi. Thánh Linh cung chân chính không phải là nơi mà một tên nhất cấp Linh hoàng như Phong Vân có thể khiêu chiến.

“*Ta không đi, bọn họ sẽ phải chết.*” Thanh âm của Phong Vân lúc này nghe càng lãnh đạm hơn.

Nghe thấy những lời này, Tiểu hoàng kim khẽ nhíu mày nhưng cũng không lên tiếng phản bác.

Thánh Linh cung muốn tiêu diệt Phong gia nên bán đấu giá tất cả tài sản của họ, muốn tiêu diệt vương thất của Lai Nhân vương, đây là những chuyện chắc chắn phải làm. Nhưng bọn họ chỉ bắt đám người Lâm Quỳnh, Phong Dương.

Vậy thì ý tứ quá rõ ràng rồi, không phải là muốn Phong Vân tự dẫn mình đến sao?

Nhưng nếu Phong Vân không đi, thì bọn họ sẽ còn dùng đến thủ đoạn nào nữa đây?

“*Sao ngươi không đi tìm Mộc Mộc?*” Tiểu hoàng kim quay đầu nhìn Phong Vân. Nó biết mình không ngăn được Phong Vân, nhưng Mộc Hoàng nhất định có thể.

Phong Vân nghe thấy tên Mộc Hoàng, nhất thời thấy gió thổi bay toán loạn, mắt nhìn về phía chân trời, chậm rãi nói: “*Mộc Mộc sẽ hiểu cho ta.*”

Nếu nàng là rùa đen rút đầu, Mộc Hoàng cũng sẽ không xem trọng nàng.

Tiểu hoàng kim nghe Phong Vân khẳng định như thế, không khỏi bĩu môi, nửa ngày không có tiếng động, chỉ thở ra một hơi: “*Vậy ngươi đi tìm hán để hán hỗ trợ đi.*”

Làm sao tìm được hán trời? Có thể tìm được thì sao chúng ta còn ở trong này?

Tiểu Thực trong lòng bàn tay của Phong Vân cũng góp vào một câu.

Thật vô nghĩa, nếu có thể tìm được Mộc Hoàng, hiện tại chúng ta sẽ không phải ở lại chỗ này nữa. Nhất thời sắc mặt Tiểu hoàng kim tối sầm lại.

Tương phản với nó, sắc mặt Phong Vân lại không có gì biến đổi, chỉ chậm rãi mở miệng nói: “*Không tìm hán đâu.*”

Nếu không biết chuyện này, nàng nhất định sẽ đi tìm hán trước.

Nhưng hiện tại, trong tình huống nước sôi lửa bỏng việc cứu người là quan trọng nhất, không cần vội tìm Mộc Hoàng nữa.

“*Vì cái gì?*” Tiểu hoàng kim nhíu mày.

“*Thân phận của hán không cho phép hán can dự vào việc này.*” Phong Vân vô cùng bình thản liếc mắt nhìn Tiểu hoàng kim.

Nàng không biết Mộc Hoàng rốt cuộc có thân phận gì, nhưng khi hoàng đế của đế quốc Thiên Khung biết hán ở trong phạm vi nước mình đã lập tức cho người gửi thư mời.

Hơn nữa, Mộc Hoàng nói hán không thể ở lâu trong phạm vi của Thiên Khung. Như vậy có thể chứng minh, Mộc Hoàng cũng có thân phận đặc biệt như hoàng đế Thiên Khung, hơn nữa thân phận không hề thấp mà chỉ có hơn. Mà bên trong Thiên Khung đang tranh đấu lẫn nhau, hán mà làm như vậy sẽ bị coi là đang hỗ trợ.

Hán tham gia, sẽ khiến cho mọi việc không đơn giản chỉ là trả thù. Hơn nữa nếu hán làm cho hai quốc gia trở mặt, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Phong Vân cũng giữ địa vị cao trong công quốc Á Sát nên nàng hiểu những điều này, chỉ là nàng đã nghĩ mình sẽ không bao giờ phải lặp lại những ngày tháng nhàm chán trong cung cấm như trước kia nên nàng tỏ vẻ không biết mà thôi.

Mộc Hoàng không thể nhúng tay vào việc này được, sẽ khiến cho hai giới hắc bạch của toàn thế giới sống mái với nhau mất. Nàng là ai mà có thể đem nguy hiểm đến cho Mộc Hoàng cơ chứ.

“*Ngươi thật là...*” Tiểu hoàng kim trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

“*Biết rõ chỉ là dụ ngươi đến, ngươi còn đi?*” Ở bên cạnh nàng nhiều ngày, Á Lê cũng đã hiểu một phần con người nàng, nghe thế liền chen vào khuyên vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 255

Chính mình đi chịu chết, người này có đầu óc không thể?

“Con người sống trên đời, có việc nên làm có việc không nên làm.” Chỉ bỏ lại một câu rồi bước tiếp, Phong Vân không thèm quay đầu lại.

Hôm nay nếu nàng không đi, về sau nàng còn mặt mũi nào đứng giữa thiên địa, còn mặt mũi nào mà đi gặp Hách Liên Phong Vũ, Lâm Quỳnh, người có khả năng làm tỷ phu của nàng cơ chứ.

“Thật cao thâm, cơ mà cũng có đủ não nhiệt để xem, đi, đi.” Á Lê nghe xong thấy cả người hưng phấn mà xoa xoa tay.

Phong Vân thấy vậy lập tức quay đầu nhìn Á Lê, trầm giọng nói: *“Ta không muốn người……”*

“Đừng, đừng, đừng bỏ ta lại, ta cùng với Thánh Linh gì đó tuy không có thâm cừu đại hận nhưng ngươi muốn đến đó chịu chết thì ta làm sao có thể không đi, ta rất thông thuộc nơi đó.” Ánh mắt của hắn trong phút chốc đã trở lên âm trầm một cách đáng sợ.

Nhưng về mặt ấy lập tức thay đổi trong nháy mắt, ánh mắt âm trầm ấy nhanh chóng khôi phục lại rạng rỡ như ánh mặt trời: *“Ta có gì không tốt cơ chứ, lại còn chưa nói đến việc ta còn có công phu chạy trốn bậc nhất trong thiên hạ. Nếu ngươi có bị thương, ta còn có thể mang ngươi đi chạy trốn.”* Á Lê xung phong nhận việc.

Phong Vân nghe Á Lê nói như vậy, thật chăm chú nhìn vào hắn.

“Ta đã yếu mà lại thêm một người yếu đi cùng, sẽ chỉ tăng thêm gánh nặng.” Có thâm cừu đại hận hay không có nàng không cần biết, nàng chỉ biết lần này ra đi sẽ gặp rất nhiều trắc trở, cần gì phải liên lụy đến những người khác.

Gió thổi ào ào, đại thụ vẫn sừng sững như trước, nhưng dưới tàng cây đã không còn một bóng người.

Phong Vân mượn tốc độ di chuyển của Hoàng kim sư tử mà nhanh chóng tăng tốc.

“A, Phong Vân ngươi như thế nào lại đột nhiên bỏ chạy.” Á Lê há hốc mồm, hắn am hiểu thuật di chuyển, cũng am hiểu trốn chạy, nhưng cũng không thể am hiểu được hết Phong Vân, bây giờ trong ánh mắt hắn chỉ có sự bùng nổ mà thôi.

“Đợi ta, đợi ta……” Thanh âm tru tréo vang lên khắp nơi, Á Lê cố gắng đuổi sát Phong Vân.

Gió đột nhiên ngừng thổi, nhất thời chỉ còn một mảnh yên tĩnh.

Tại Tổng đà của Thánh Linh cung ở đô thành của Thiên Khung đế quốc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 256

Nương tựa tại kinh đô của đế quốc Thiên Khung, Thánh địa Linh sơn được đặt tại Á Đô thành.

Núi cao vạn trượng, hướng thẳng đường chân trời. Quanh năm mây mù lượn lờ giữa những sườn núi, mông lung ảo ảnh, nhưng vẫn lộ ra địa hình hiểm trở, góp phần làm tăng thái độ ngông cuồng cùng ngạo mạn của những người nơi đây.

Tổng đà thánh linh cung cứ như vậy lập một giang sơn nhỏ ngay trong lòng Thiên khung rộng lớn.

Mây mù từng lớp, từng lớp theo từng cơn gió mà di chuyển chậm chậm. Đứng ở chân núi, Phong Vân chậm rãi ngẩng đầu liếc nhìn núi cao vạn trượng này.

Dưới chân nàng, là một cầu thang bằng đá, uốn lượn, quán quanh theo sườn núi phá vỡ không gian với mây mù, nhưng nhìn theo hướng nào cũng không thấy điểm cuối là ở đâu.

Gió lưu chuyển qua lại, Phong Vân tựa hồ có thể cảm nhận được nơi đó như có hàng trăm con người trải qua trăm ngàn năm với linh lực to lớn của mình vẫn đứng sừng sững như thạch đầu, vẫn đang đứng đó để bảo vệ cho thứ mà họ quý trọng nhất.

Kìa, là nơi đã trải qua trăm ngàn năm lịch sử, trường tồn cùng thời gian và không gian.

Phong Vân thực sáng khoái, không nhanh không chậm, từng bước từng bước nhẹ nhàng di chuyển trên cầu thang, hướng tới nơi mây mù sâu thẳm kia.

Không ai ngăn trở, cũng không có người canh giữ các chốt.

Nơi này chỉ có núi là núi, nếu đã cho người tới, muốn không tuân thủ cũng phải tuân theo luật lệ nơi này. Luật lệ như thế nào ? Cứ từ từ sẽ biết !

Thong thả đi đến thềm đá cuối cùng, đám mây mù cũng giảm đi không ít. Giữa sườn núi, mây mù tản ra để lộ ra một cái sân thật lớn.

Cả khu rộng lớn đó chỉ thuần một sắc hắc vàng của cự thạch qua nhiều năm mà tạo thành, phong cách cổ xưa nhưng mang theo sự bá đạo, ở vị trí trung tâm là một khối cự thạch cao lớn đứng sừng sững ở giữa.

Ba chữ “Thánh Linh Cung” như rồng bay phượng múa được khắc một cách rõ ràng.

Chỉ lại gần ba chữ kia, cũng đã làm cho người ta có cảm giác bức người, càng làm cho con người ta sinh ra cảm giác lo sợ.

Lúc này, sau hòn đá là cả một quảng trường rộng lớn, trong đó có một đoàn người ngồi thành vòng tròn, tất cả đều mặc trường bào bạch kim.

Nhìn chung tuổi của họ cũng không lớn, đều là thanh niên nam nữ, nhưng trên người họ lại phát ra một loại khí thế, không ai là không phải cấp bậc linh hoàng.

Mà phía trước hơn một trăm người đó, có ba vị trung niên ngồi trên họ một chút, họ ngồi yên một cách đậm mạc, mà cấp bậc của họ là gì thì Phong Vân không thể nhìn ra được.

Mà đối lập lại với tất cả bọn họ, có ba khối cọc gỗ được dựng lên, mà ba người bị buộc trên các cọc cao đó là, đó là...

Hai mắt Phong Vân nheo lại cố gắng nhìn thật kĩ.

Mạc Nhan, Lâm Quỳnh, Phong Dương.

Ba người đều bị trói trên đó, thoát nhìn có thể thấy hơi thở đang dần yếu ớt, chắc chắn họ đã bị tra tấn không ít.

Hai tay Phong Vân đã sớm nắm chặt thành quyền, sau khi cố gắng khắc chế một lúc mới có thể thả lỏng mình, tất cả bọn họ hình như đều biết nàng, dường như đã chờ đợi nàng từ rất lâu. Phong Vân từng bước tiến về phía trước.

“Không hổ là Thánh Linh cung, đều là những người trẻ tuổi, so với người cũng không kém là mấy.” Hoàng kim sư tử đứng trên vai Phong Vân dùng thuật truyền âm nói chuyện với nàng.

Phong Vân trẻ là do cấp bậc không đủ, còn Thánh Linh cung tại vị ở giữa sườn núi không khí trong lành, cho nên con người cũng trẻ lâu.

Hoàng kim sư tử vẫn thao thao bất tuyệt dim hàng Phong Vân. Nhưng Phong Vân không hề hé răng, chỉ trầm ổn mà bước tiếp vào.

Đi vào giữa quảng trường, Phong Vân dừng lại, nhìn ba người trước mắt vẫn không hề nhúc nhích, chỉ chậm rãi nói: “Ta đến rồi đây.”

Thân ảnh Phong Vân mảnh mai khẽ lung lay trước gió nhưng toàn thân lại toát ra ý chí chiến đấu kiên cường.

“Phong Vân – đứa nhỏ này, sao lại đi đến đây.” Chỉ một câu nói thần nhiên “Ta đến rồi đây” của Phong Vân, đã kinh động đến Mạc Nhan, ông nhất thời ngẩng đầu lên nhìn Phong Vân, trong mắt ngập tràn sự lo lắng cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257

Hai người bên cạnh nghe thấy lời này, cũng lập tức ngẩng đầu lên .

Trong phút chốc, mắt của hai người đều đỏ lên, gắt gao cắn môi, không nói được lời nào.

Phong Vân , vì sao lại đến đây.

Thật là ngu ngốc.

Phong Vân cố gắng không nhìn ba người họ nữa, chỉ lạnh lùng nhìn ba kẻ của Thánh Linh cung kia. Lúc này, người ngồi ở ghế giữa chậm rãi mở mắt, khẽ liếc qua Phong Vân.

Thần sắc dao động cùng công kích, chỉ cần một ánh mắt, liền làm huyết khí của Phong Vân một trận cuộn cuộn, người này so với nàng còn cường đại hơn gấp nhiều lần.

Mạnh mẽ ngăn chặn hơi thở, Phong Vân bất động như núi nhìn lại người nọ.

Người nọ thấy Phong Vân không nói mà chỉ đứng bất động, thần nhiên nhìn bọn họ, nhìn bộ dáng kiên định của nàng, khẽ chậm rãi mở miệng: “*Người không khẩn cầu chúng ta thả bọn họ sao?*”

Ánh mắt cùng giọng nói thể hiện rõ ràng sự cao cao tại thượng.

Phong Vân nghe hẳn nói xong, chỉ thần nhiên nói: “*Ta nếu đã đến đây, trở về hay không không quan trọng, nhưng chỉ muốn nói với các người một câu. Ta so với các người e không thể bằng được, vì vậy đến đây có thể cứu được thì cứu, nếu không chỉ có thể ở cùng bọn họ thôi, ta còn có quyết định khác nữa sao ?*”

Về mặt nàng nghiêm túc, giọng nói cũng rất trầm tĩnh nhưng nghe vào tai người khác vẫn toát lên được khí thế ngút trời, không tiếc phải trả bất cứ cái giá nào.

Nghe Phong Vân nói xong, ngoài lão nhân chủ trì, hai người còn lại cũng đều mở mắt nhìn vào Phong Vân.

“*Người rất thông minh.*” Người trung niên ở giữa lạnh lùng gật đầu.

“*Thả người ra rồi hãy nói.*” Phong Vân hết sức tự nhiên thốt ra một câu.

Người trung niên ngồi bên trái lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó vung tay lên , ba người bị trói trên cọc gỗ lập tức bị ném xuống dưới: “*Cút.*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 258

“*Phong Vân .*” Phong Dương lần hai vòng trên mặt đất, sau đó mới run rẩy đứng lên, ánh mắt đỏ lừ nhìn Phong Vân.

Phong Vân không nhìn bọn họ, chỉ hướng Lâm Quỳnh phát phát tay áo, ý bảo đi mau đi.

Lâm Quỳnh thấy vậy cắn môi thật sâu, bắt lấy tay Phong Dương, nâng Mạc Nhan dậy, không nói lời nào, quay đầu đi về hướng xuống núi.

Phong Vân vì bọn họ mà tới.

Hiện tại bọn họ không có cách nào giúp đỡ Phong Vân , nếu lưu lại chỉ gây thêm gánh nặng cho Phong Vân, vì cứu bọn họ mà tới, tốt nhất bọn họ nên rời đi, đây mới là biện pháp tốt nhất.

Lâm Quỳnh biết ý của Phong Vân, cứng rắn tóm lấy hai người lập tức rời khỏi Thánh Linh cung.

Ánh mặt trời tỏa sáng chiếu những tia sáng vàng rực lên người Phong Vân, quảng trường lớn như vậy chỉ còn lưu lại một mình Phong Vân.

“*Hách Liên Phong Vân , mười sáu tuổi, ba tháng trước vẫn là đại linh sư hệ cây cỏ, ba tháng sau đột phá thăng tới nhất cấp Linh hoàng, tư chất không tồi, có khả năng được Thánh Linh cung thu nhận.*”

Chờ đám người Lâm Quỳnh đi xa, vị trung niên kia lãnh đạm nhìn Phong Vân , chậm rãi mở miệng.

Phong Vân đoán bọn Lâm Quỳnh đã xuống núi, nghe những lời lẽ đó chỉ chậm rãi cười nói:“*Vậy thì mọi chuyện cũ sẽ bỏ qua sao?*”

Người trung niên ngồi trên ghế cao kia, cao ngạo mà nhìn xuống chỗ Phong Vân, tươi cười nói:“*Những chuyện nhỏ của Thánh Linh cung đều do các phân đàn xử lý, nhưng quyền quyết định cao nhất vẫn thuộc về Thánh Linh cung. Nếu chúng ta không muốn truy cứu vậy thì có thể không truy cứu.*”

Dứt lời liền xoay người qua nói chuyện với người ngồi bên cạnh:“*Lão Từ, để hấn về phân đàn của người được không?*”

Người trung niên kia mặt không thay đổi chút nào, chỉ lạnh lùng gật đầu coi như đồng ý.

Không có kẻ nào trung cầu ý kiến của Phong Vân.

Cũng vì, Thiên Khung cùng Thánh Linh cung đều đang tranh cướp những người có thực lực, do vậy có cơ hội phải thu nạp ngay, hiện tại ưu tiên cho Hách Liên Phong Vân vào phân hệ của lão tam, xem như là phá lệ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 259

“*Nếu người tiến bộ nhanh chóng, chúng ta sẽ cho người tìm người nhà của người, hiện tại cứ thu xếp như vậy đi đã.*” Người ngồi giữa nói xong phát tay áo đứng dậy.

“*Ha ha, nếu như ta không đáp ứng thì sao ?*” Đúng lúc này, Phong Vân đột nhiên cúi đầu cười một tiếng, chậm rãi mở miệng.

Lời vừa thốt ra, sắc mặt mấy người kia thoáng trầm xuống. Phía sau ba người bọn họ đều là những nam nữ trẻ tuổi phải trải qua bao gian khổ mới được tu luyện ở đây, vậy mà kẻ này đã được các trưởng lão độ lượng như vậy rồi mà còn không biết điều, vì vậy tất cả đều lộ vẻ giận dữ.

“*Hách Liên Phong Vân , cơ hội chỉ đến một lần, đừng có ngạo mạn quá, Thánh Linh cung chúng ta không thiếu nhân tài.*” Người trung niên đã giận tái mặt nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh nói chuyện với Phong Vân.

Nếu không coi trọng việc Hách Liên Phong Vân chỉ trong gần ba tháng trực tiếp đạt tới cảnh giới Linh hoàng, có thể coi là thiên tài trong thiên tài, thì sao bọn họ lại có tiền lệ như vậy chứ. Lệnh truy sát cấp cao nhất được đưa ra, không nói là giết ngay tại chỗ, cũng không cho người bắt nhốt lại, lời mời ý tứ đó chắc hẳn Hách Liên Phong Vân đã nhìn ra.

Phong Vân chỉ cười lạnh: “*Thánh Linh cung chính là không thiếu thiên tài, nhưng ta – Hách Liên Phong Vân kiếp này cũng chính vì vậy mà khinh thường Thánh Linh cung các người. Không có gì phải thương lượng cả , muốn ta gia nhập Thánh Linh cung ư , mơ tưởng.*”

Nàng cùng Thánh Linh cung không thể dung nhập, muốn nàng gia nhập Thánh Linh cung, đời này cũng đừng mơ tưởng.

“*Hách Liên Phong Vân , người thật không biết tốt xấu.*” Trong mắt người trung niên kia đã sớm bốc lên một cỗ sát khí.

“*Thánh Linh cung cho tới bây giờ đều không có mặt mũi, còn có cái gì có thể cho .*” Lời lẽ thốt ra từ miệng Phong Vân vô cùng bén nhọn.

Lời này vừa nói ra, Phong Vân bỗng cảm thấy quanh thân có một hơi thở mạnh mẽ giam nàng trong đó mà lực lượng này càng ngày càng mạnh lên. Tăng dần, càng ngày càng tăng, gấp trăm lần linh lực của nàng.

Chỉ trong nháy mắt, Phong Vân cảm thấy xương cốt cơ hồ đều sẽ vỡ vụn. Khí huyết ở bên trong đều bốc lên, linh lực không ngừng bị áp chế, cơ hồ nàng không còn một chút sức lực nào để nhấc cánh tay lên nữa.

Vân Vân, huhu ta cũng bị áp chế rồi .

Linh lực của Tiểu Thực cũng bị áp chế , căn bản không biến hóa được.

Tiểu hoàng kim, Phong Vân trong lòng kêu to. Cùng khắc thân thể của hoàng kim sư tử cũng có lay động, sau đó là ánh hào quang vàng óng bắn ra.

Chương 260

Thương lượng không thành, cũng không có gì để nói với Thánh Linh cung nữa, chỉ cần bọn Lâm Quỳnh có thể rời đi, vậy thì không còn gì quan trọng nữa.

Nhưng mà Tiểu hoàng kim vừa mới thoát ra thì đột nhiên bị một lực lượng vô hình nào đó từ trong tấm bia to có khắc ba chữ Thánh Linh cung kia bao phủ lấy.

Hoàng kim sư tử mạnh mẽ rung mình một cái, ngay sau đó đột nhiên thu nhỏ lại, đầu rụi rụi vào trong lòng Phong Vân. “*Khối thạch bích này rất kì lạ.*” Hoàng kim sư tử ở Phong Vân trong lòng không ngừng run lên.

Phải chăng khối thạch bích này có lực lượng kì bí nào đó có thể khắc chế được nó?

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Không ngờ là khối đá trông vô tri này lại tồn tại một lực lượng, không những thế còn có thể đối đầu với nó..... Thật đáng ghét!

Phong Vân nghe vậy thì nháy mắt, nhíu mày, điều này nằm ngoài dự kiến của nàng.

Quả này đánh giá thấp năng lực của đối phương, giờ có muốn chạy trốn chết cũng không thể. Cứ như thế, Phong Vân lập tức bị đám người ở đây vây lại.

“*Nếu ngươi quỳ xuống khấu đầu ba lạy ngay tại đây thì hôm nay ngươi còn có cơ hội giữ lại cái mạng què.*” Vị trung niên kia thân nhiên nói, năm ngón tay ở không trung vung lên khiến lực lượng chế trụ quanh thân Phong Vân lại càng thêm tăng mạnh.

Đầu gối bị áp trực tiếp xuống nền đất, thân thể cũng không ngừng bị lực lượng kia áp chế, huyết sắc từ trong miệng, mũi Phong Vân ào ào chảy ra. Không những thế, xương cốt cũng liên tục phát ra tiếng răng rắc.

Không khí xung quanh càng lúc càng trở nên ngột ngạt hơn.

“*Quỳ u, ngươi tưởng.....*” Tuy rằng không thoát khỏi cái chết, nhưng Phong Vân ta trên chỉ có lạy trời dưới chỉ có lạy cha mẹ, bắt ta quỳ dưới chân Thánh Linh cung, không có cửa đâu.

“*Vậy u, vậy thì hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là quỳ.*”

Kẻ trung niên nghe xong giận tím mặt, tay khẽ vỗ, giống như chụp ruồi bọ bình tĩnh mà lao đến chỗ Phong Vân, chiêu thức hấn sử dụng có tên là Phiến Thiên, chính là một loại linh lực cường ép người khác.

“*Phốc.*” Một ngụm máu tươi khế phun ra, hai đầu gối mềm nhũn như có một lực lượng nào đó đang đè nặng lên lưng của nàng. Tay nắm chặt lại thành quyền, trong nháy mắt đầu gối của Phong Vân đã nhấc cách mặt đất nửa thước, lại bị ép quỳ trở lại.

“*Ta quỳ con mẹ ngươi.*” Huyết sắc dọc theo khóe miệng phun ra, nhưng Phong Vân vẫn đủ sức nói ra mấy lời thô tục.

“*Buồn cười, đã bị như vậy rồi còn không biết khôn ngoan ra một chút, chỉ cần hôm nay ngươi quỳ xuống, đi qua háng của từng người ở nơi này, bốn tọa sẽ xem xét lại những hành vi trước đây của ngươi.*”

Kẻ trung niên khẽ hừ lạnh, nếu không gia nhập Thánh Linh cung, vậy thì dù là thiên tài cũng phải phế bỏ, năm ngón tay hấn lạnh lùng chỉ thẳng vào Phong Vân.

Đồng thời, những kẻ phía sau đều mang một vẻ mặt trào phúng đi tới chỗ Phong Vân. Đắc tội với Thánh Linh cung, vậy thì ngươi cứ chờ mà bị hủy diệt từng phần, từng phần đi.

Ngươi coi tôn nghiêm là vô giá nên không chịu quỳ, vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy tôn nghiêm có làm gì được cho ngươi hay không.

Một cỗ linh lực cường đại lao thẳng tới chỗ Phong Vân, khi Phong Vân sắp bị áp chế, đột nhiên có giọng nói lạnh lùng vang lên, xé tan bầu không khí ngột ngạt nơi đây.

“*Đừng thẳng cho ta, bản quân muốn nhìn xem kẻ nào dám bắt người của ta quỳ.*” Một tia chớp màu xanh đánh thẳng xuống nền đất lạnh lẽo, xa xa trên bầu trời truyền đến một tiếng hét to.

Ngay sau đó, mười hai sư thừa đang phi không bay đến, phía sau chính là xe ngựa của Mộc Hoàng. Chiếc xe ngựa xé toạc bầu trời, lao đến nhanh như tia chớp. Đường như sương mù trên đỉnh núi Thánh Linh cung bị tán ra, nhường đường cho chiếc xe ngựa phóng qua.

Gió thổi ào ào, thổi bay cát bụi khiến cho bất kỳ ai cũng phải lấy tay che mặt lại.

Rõ ràng chiếc xe ngựa được mười hai con sư thúu kéo theo này đã khiến cho tất cả mọi người ở đây kinh hãi, bởi lẽ cả xe ngựa tỏa ra một loại khí thể uy nghiêm đến bức người.

Mộc Hoàng ngồi ở trong xe ngựa, vẻ mặt lạnh lùng, âm trầm, quanh thân toát ra sát khí, tay áo bào hướng về chỗ Phong Vân vung lên.

“*Mộc Mộc.*” Giữa sườn núi Phong Vân cảm thấy cả kinh, Mộc Hoàng đến đây ư?

Cùng khắc đó, ngay khi Phong Vân đang khiếp sợ vô cùng, linh lực quanh thân nàng như bị một thể lực nào đó làm cho suy yếu, chỉ trong nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh. Mộc Hoàng bá đạo sử dụng linh lực lôi điện, dễ dàng áp chế linh lực của người trung niên kia.

Thân thể Phong Vân nhất thời mềm nhũn, ngồi sụp xuống đất. Mà người trung niên đang lui về phía sau, phun một ngụm máu tươi.

Tất cả đều là một mảng hỗn độn.

“*Không tốt, có kẻ địch xâm nhập.*” Nhất thời tất cả những người ở giữa sườn núi đều trở mặt lên, mặt mày đều biến sắc.

Một lực lượng cường đại, khí thể đến bức người.

Còn chưa gặp người mà đã làm cho trường lão của họ bị nội thương đến như vậy. Địch nhân, cự nhiên có kẻ dám đến tông đà của Thánh Linh cung mà giễu võ dương oai.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 261

“*Người nào.....*”

“*Có địch nhân.....*”

“*Ầm ầm.*” Trong khi nhóm người trẻ tuổi đang bắt bình cùng kinh hãi, trên đỉnh ngọn núi của Thánh Linh cung, là nơi đặt chuông vàng đã lâu không được sử dụng đến, mà nay lại vang vọng cả núi rừng, phá tan mây mù.

Tiếng chuông vang vọng, một tiếng lại một tiếng vang xa. Giữa sườn núi, bọn họ lại bị kinh sợ thêm một lần.

Chuông kêu vang, đây là tín hiệu cảnh báo của Thánh Linh cung khi có kẻ địch xâm nhập.

Sự việc xảy ra khiến cho tất cả đám đệ tử của Thánh Linh hoảng hốt, nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, sẵn sàng huy động linh lực chống trả lại kẻ mới đến Vô số cao thủ từ bốn phương tám hướng cũng đã tụ tập trên đỉnh núi của Thánh Linh cung.

Hồng, Hoàng, Bạch, Lam, đủ các loại linh lực xẹt qua trên bầu trời, đem phía chân trời bên này nhuộm đủ thành các loại màu sắc.

“*Có một trăm lẻ tám tôn giả canh giữ núi.....*”

“*Cửu hệ tổng trưởng.....*” “*Trời, xem, xem, phó cung chủ cũng đã đi ra*”

“*Này..... Này.....*”

Rất nhanh trên bầu trời một đạo, lại một đạo thân ảnh đã cùng tụ tập trên đỉnh núi, mà Mộc Hoàng ở phía xa cũng đã gần tới. Thân ảnh mờ mờ ảo ảo của hắn dần trở nên rõ ràng... Kẻ địch này còn quá trẻ tuổi...

Cơ hồ người của Thánh Linh cung đều đông đủ tại đây.

Bọn họ chỉ trong các sự kiện trọng đại mới có thể gặp mặt tam đại phó cung chủ, vậy mà sự việc lần này lại có thể kinh động đến những vị này thì quả thật... ..

Trời, người mới tới này không biết là thần thánh phương nào đây...

Trong khi đám người kia còn đang trong cơn rung động lẫn kinh ngạc, Hoàng kim sư tử cũng lú lờ lao tới chỗ Phong Vân thì thào.

“Hai trăm bảy mươi ba Linh hoàng cấp tám, một trăm chín mươi Linh hoàng cấp chín, một trăm lẻ tám Linh tông cấp một, bảy mươi ba Linh tông cấp ba, năm mươi một Linh tông cấp sáu, ba Linh tông cấp tám.....”

Phong Vân chống đỡ thân thể cố gắng nâng đầu lên quan sát hết thấy, trong lòng nghe hoàng kim sư tử đánh giá, sắc mặt trầm xuống.

Đây mới là thực lực đúng của Thánh Linh cung?

“Chưa hết đâu, Cung chủ của bọn họ vẫn đang bế quan ở bên trong.” Tiểu hoàng kim ở trước ngực Phong Vân nâng đầu lên nhìn trời.

Lại còn chưa kể nhưng Linh Hoàng chưa đến bát cấp vẫn ở trong núi. Đối mặt hùng hổ trước mặt Mộc Hoàng thấp nhất cũng là Linh hoàng bát cấp.

Ôi má ơi..... Tiểu Thực không nói gì, trận thế này, thôi chúng ta xác định tèo rồi.....

Trên bầu trời, đám người Thánh Linh cung đã nhanh chóng tụ tập thành trận thế, vây lấy Mộc Hoàng. Phong Vân nhìn tình cảnh trước mắt, lần đầu tiên rơi vào trầm mặc.

Thực lực, thật sự kém quá xa. Nàng không ngờ Thánh Linh cung lại.. khủng khiếp như thế này, những con số đang nhảy múa trong đầu nàng, so với trong tưởng tượng của nàng khác quá xa.

Trời ơi, thiên tài đều tập trung tất cả ở đây sao ?

Ở ngay giữa bầu trời, Mộc Hoàng gào thét lao đến.

Chỉ trong giây lát bạch sắc quang mang chọi lóe, đại trận hộ sơn của Thánh Linh cung trên đỉnh núi được mở ra, chặn lại hết thấy lực lượng mạnh mẽ của Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng thấy vậy hai mắt nhú lại, ném ra một tiếng hừ lạnh. Vung tay lên, đánh thẳng về phía linh lực màu trắng đang bao phủ lấy đám người Thánh Linh cung.

“Hóa ra là Nam Viên để quân giả làm, Thánh Linh cung không có từ xa tiếp đón, mong rằng Nam Viên để quân thứ tội.” Đột nhiên lúc đó một giọng nói mạnh mẽ vang lên.

Ngay tại đỉnh núi cao nhất ở Thánh Linh cung xuất hiện một lão nhân râu tóc bạc trắng, từng bước tiến đi về phía Mộc Hoàng, hơi hơi khom người hành lễ. Nam Viên để quân? Những tên cao thủ trong Thánh Linh cung vừa định lao ra, nghe thấy thế liền đồng loạt sợ hãi, về tức giận cùng dữ tợn trên mặt bọn họ nhanh chóng bị đè xuống. Nam Viên để quân không phải là người mà bọn họ có thể ứng phó được.

Mộc Hoàng nghe thấy vị phó cung chủ kia một lời nói toạc ra thân phận của hắn thì tức giận một chút không giảm, vẫn hung hăng tung ra một chương, một chương này đánh tan bạch sắc linh lực hộ sơn: *“Thứ tội ư ?*

“Thánh Linh cung các người đã có lá gan to như thế, vậy còn muốn bản quân ta thứ tội cái gì.”

Một lời vừa hạ xuống, chương lực rắn chắc cũng hạ xuống.

Trong khoảnh khắc đó, nơi mà đã đứng sừng sững hơn năm trăm năm, nơi mà có linh lực hộ sơn vô cùng ảo diệu, lập tức bị phá vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 262

Những âm thanh răng rắc liên tiếp phát ra.

Trong nháy mắt, hàng trăm tia chớp đánh xuống toàn bộ Thánh Linh cung.

Những tên cao thủ đang đứng sừng sững ở trên bầu trời hình thành trận thế hộ vệ thấy trận thế của mình đã bị hạ thì đồng loạt biến sắc.

Lực lượng được gây dựng mấy ngàn năm vậy mà chỉ vì một chương của người vừa đến liền bị đánh rách tả tơi ư ?

Không thể như thế được, bọn họ cắn răng nghiêng lợi đồng loạt xuất thủ, vạn sắc linh lực lóe lên, nhanh chóng đắp bù lại những nơi đã bị phá hủy. Cùng

cổ lại trận địa.

Người cầm đầu là một lão nhân, đầu tóc đã bạc phơ, thấy vậy cũng kinh ngạc, sau đó lại khom người lần nữa: “Chúc mừng Nam Viên để quân, chúc mừng ngài đã thắng cấp, phóng nhân ra khắp thiên hạ e cũng không ai có thể đấu lại để quân.”

Lời khen vừa dứt, lập tức nói tiếp: “Nam viên để quân, thỉnh ngài bớt giận, Thánh Linh cung thuộc Thiên Khung ở xa nơi ngài, sẽ không dám cùng để quân kết hận thù, để quân, phải chăng đã có hiểu lầm?”

Phó cung chủ thánh linh cung khẽ nghiêng người, hơi cúi xuống một chút, tỏ ý tạ lỗi.

Thánh Linh cung ở Thiên Khung xưng vương xưng bá, nhưng chỉ giới hạn trong đó, làm sao đã sang đến đại lục của Nam Viên để quân cơ chứ.

So với cấp bậc cùng thân phận, ông ta kém hơn Mộc Hoàng rất nhiều. Mộc Hoàng lạnh lùng nhìn lướt qua các cao thủ, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Tay áo bào vung lên, phía dưới sườn núi Phong Vân chăm chú theo dõi hần, được Mộc Hoàng trực tiếp tiến vào trận địa của Thánh Linh cung, đưa nàng ra.

“Hiểu lầm, bản quân thật cảm động, cái này cũng gọi là hiểu lầm ư?”

Một phen kéo vạt áo lau qua máu nơi khoe miệng Phong Vân, Mộc Hoàng nhìn qua thương thế của Phong Vân, trong ánh mắt kia chứa đầy giận giữ.

Phong Vân thấy vậy vỗ vỗ tay Mộc Hoàng, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo nàng không có việc gì. Sau đó gắt gao nắm chặt tay Mộc Hoàng.

Nàng đã nghĩ hần sẽ không tới nơi này, thân phận của hần sao cho phép hần đến nơi này động thủ cơ chứ, hậu quả sẽ thật kinh người.

Nhưng mà, hần lại đến, Mộc Mộc đã đến vì nàng.

Mộc Mộc, đồ ngu ngốc này, sao không suy xét đến hậu quả cơ chứ.

Mộc Hoàng đã nhìn ra những ý nghĩ trong đầu Phong Vân, mặt mày trầm xuống, hung hăng trừng mắt với nàng.

Nếu ta không đến, người tương mình còn giữ được mạng sao, sau khi xong việc ta sẽ tính sổ với người.

Hung hăng lườm Phong Vân một cái, Mộc Hoàng lạnh lùng quay đầu chống lại ánh mắt của Phó cung chủ Thánh Linh cung.

Người đối diện thấy vậy, hơi hơi nhíu mày, trầm giọng nói: “Nếu thật như vậy, đương nhiên Thánh Linh cung thiếu để quân một công đạo.”

Dứt lời ông lão nhìn thoáng qua Phong Vân, sau đó nghiêng đầu hướng sang nam nhân bên kia, kẻ này là ai? Chuyện tình của Phong Vân, chưa có kẻ nào đến báo cáo cho ông ta.

Những kẻ liên quan đến sự tình lập tức được đưa đến đây.

Hộ vệ đứng ở trước xe ngựa Mộc Hoàng thấy vậy lạnh lùng nói: “Phó cung chủ Sắc Tư, các người thật sự quá to gan ở Phi Thủy để quốc dám lấy không gian chuyển hoá thần khí để mai phục, mưu tính với để quân của chúng ta, hôm nay lại muốn để quân che chở cho người ư. Thánh Linh cung, chân chính cũng chỉ là Thiên Khung để quốc mà thôi, lại dám to gan chọc giận để quân.” Thanh âm sắc bén, lãnh khốc chứa đầy sát khí.

Lời vừa nói ra, khiến bầu không khí càng thêm u ám.

“Nam Viên để quân bớt giận.” Từ mấy câu của Mộc Nhất, Phó cung chủ cũng đã biết chuyện tình liên quan đến Hách Liên Phong Vân.

Lập tức, Sắc Tư nhìn thoáng qua Phong Vân, sau đó hướng Mộc Hoàng hơi hơi khom người nói: “Theo như lời thuộc hạ của Để quân, tại phân đàn ở Phi Thủy để quốc đã có người dùng không gian thần khí mạnh mẽ mang người của để quân đi. Điểm này, bốn tọa cùng chấp chương của Thánh Linh cung đều không có một ai biết cả, không biết có phải để quân đang trêu đùa chúng ta phải không. Nếu như Thánh Linh cung quản giáo không nghiêm, phía dưới có người động thủ, vậy nhất định chúng ta sẽ trừng trị đích đáng. Nhưng trong lúc để quân giận dữ đã hủy đi phân đàn của chúng ta ở Phi Thủy để quốc, cũng coi như giảm đi một chút tức giận cho để quân, khi biết đó là để quân chúng tôi cũng đã điều động nhân lực nhanh chóng điều tra sự việc, tìm ra người bị mất tích của để quân.”

Vừa nói xong, Sắc Tư khẽ ho khan một tiếng sau đó tiếp tục nói: “Về phần bộ tộc Hách Liên, là chính chúng tôi tự hành động, cung chủ chúng tôi hoàn toàn không biết gì, bởi vì cấp bậc của chúng ta còn thấp nên không xứng đến trước mặt cung chủ báo tin. Chúng tôi cũng thật sự không biết ngài là Nam Viên để quân, bởi vậy có hơi đắc tội, thỉnh để quân thứ lỗi, bốn tọa sẽ tìm ra những kẻ đồ hướng để quân cáo tội.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 263

Nói xong, Sắc Tư khẽ cúi người thật thấp rồi thi lễ với Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng thấy vậy chỉ lạnh lùng quét ông ta liếc mắt một cái.

Mộc Nhất đứng bên cạnh trầm giọng nói: “*Như thế đã coi như đủ sao?*”

“*Không, đương nhiên không.*” Phó cung chủ Sắc Tư ngẩng đầu, tay áo bào chậm rãi vung lên...

“*Kia chính là vị trưởng lão đã từng phụ trách ở phân đàn đế quốc Phi Thúy*”

“*Sự việc lúc trước là do nhị hệ trưởng lão toàn quyền xử trí, lông ta đã không điều tra toàn diện mà đã động thủ, là lỗi của ông ta, nên phạt.*”

Dứt lời, tay áo bào vung lên, linh lực cường hãn phóng tới chỗ vị nhị hệ trưởng lão.

“*A.....*” Trong thời gian ngắn, linh lực ấy từ từ bao vây quanh thân nhị hệ trưởng lão khiến ông ta hoảng sợ kêu ra tiếng. Khi tiếng kêu ấy vừa dứt cũng là lúc linh lực Linh tông nhất cấp của ông ta không còn nữa.

Ông ta đã bị phế đi.

Nhìn vị trưởng lão yếu đuối kia, trong nháy mắt không khí trở lên tĩnh lặng.

Ngay sau đó Sắc Tư vung tay lên, lập tức có người bị ngã xuống, sau đó Sắc Tư ngẩng đầu lên, vẻ mặt không chút thay đổi: “*Nam Viên đế quân còn chưa vừa lòng?*”

Mộc Hoàng hít mắt nhìn ông ta.

“*Hừ, chỉ là một Linh tông nho nhỏ mà thôi.*” Mộc Nhất lạnh lùng trả lời thay chủ nhân.

Một Linh tông trong mắt người ngoài cao không thể sánh được, nhưng ở trong mắt bọn họ kỳ thật cũng chính là như vậy mà thôi.

Nhưng nói hủy liền hủy, cũng coi như giải thích có thành ý.

Sắc Tư thấy vậy hơi hơi gật gật đầu, nhìn Mộc Hoàng nói: “*Thánh Linh cung chúng ta nhất định sẽ xử phạt nghiêm khắc sai lầm cấp dưới. Nhưng, Nam Viên đế quân, Hách Liên Phong Vân này đã phá hủy phân đàn của chúng ta, khiến rất nhiều người bị thươngcả phân đàn không còn chỗ nào nguyên vẹn. Trong khi đó, Thánh Linh cung của ta chỉ khiến nhà hắc không còn phòng ở mà thôi, việc này còn thỉnh Nam Viên đế quân cho chúng ta.....*”

“*Như thế nào, còn muốn bản quân cho người một cái công đạo?*” Mộc Hoàng mặt không chút thay đổi, tay áo bào vung lên, bá đạo đứng dậy.

“*Xem ra Thiên Khung đế quân thật đúng là nuông chiều các người, nên mới dám bàn chuyện với ta, tốt, tốt lắm.*”

Mộc Hoàng vừa dứt lời, lửa giận trong lồng ngực cũng bùng phát theo, thanh kiếm Lôi Chi Thần Phạt bỗng phá không lao đến, thẳng tắp xuất hiện ở trong tay Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng giơ kiếm lên, một kiếm vừa đưa ra đã chém về phía mấy tên hộ vệ của Thánh Linh cung: “*Bản quân sẽ cho các người công đạo.*”

Thiên hạ này chưa có kẻ nào dám đòi công đạo với hắn. Chỉ là chủ quân nho nhỏ trong hành quán của Thánh Linh cung đặt tại Thiên Khung đế quốc, mà cũng dám cùng hắn nói chuyện như thế.

Một kiếm rút ra, trên bầu trời thiên lôi chớp động. Ngay sau đó, vô số linh xà từ trên bầu trời nhảy chồm xuống, hướng tới đỉnh núi Thánh Linh cung mà gào thét.

Đồng thời bốn người Mộc Nhất cùng mười hai sư thụ nhất đồng loạt thét dài một tiếng, trong nháy mắt binh khí đều xuất hiện trong tay họ.

“*Không tốt, mau phòng hộ.*”

“*Lập trận.*”

“*Xuất thủ, phối hợp phòng ngự.....*”

Trên đỉnh núi Thánh Linh cung lúc này chỉ có những tiếng gào thét, phần đông các cao thủ đều đang tập trung, tất cả đều đã xuất thủ.

Sắc mặt Sắc Tư trở lên rất khó coi. Hoàng đế Thiên khung cũng chưa bao giờ dám nói sẽ động thủ đến Thánh Linh cung của bọn họ. Vậy mà Nam viên để quần chỉ một câu mà.....

Sắc mặt càng lúc càng khó coi, vị phó cung chủ thứ hai từ nãy giờ vẫn không hề lên tiếng, chỉ ôm khư khư chiếc hòm trong tay, thấy thiên lôi giáng xuống liền chạy đi. Sau đó hần lập tức không chút nghĩ ngợi, mạnh mẽ mở chiếc hòm trong tay hần. Một cỗ khói nhẹ lao tới chỗ Mộc Hoàng.

“*Đừng, đừng động thủ, Mộc Mộc, không được động thủ.*” Nhưng trong lúc này, Phong Vân mạnh mẽ lắc đầu, lấy thân mình che chở cho Mộc Hoàng, ngăn không cho hần động thủ.

Không thể động thủ, chỉ cần một kiếm xuất ra, vậy Nam Viên cùng Thánh Linh cung sẽ đối nghịch với nhau như nước với lửa vậy.

Không cần phải vì nàng mà lại có thêm một thế lực đối địch mới ở Thiên Khung.

Không thể động thủ, không thể để Mộc Hoàng động thủ được.

Mộc Hoàng không nghĩ Phong Vân đang ở phía sau lại nắm chặt tay hần, không cho hần động thủ, không khỏi nhướn mày cúi đầu nhìn lại Phong Vân.

Lúc nhìn vào ánh mắt nàng, lập tức hần thấy được dải sương khói màu xanh kia theo hướng từ Thánh Linh cung mà tới, đang tiến thẳng đến chỗ hần. Mà tốc độ thì cực nhanh, bọn chúng cho hần xem diễn trò vậy là đủ rồi.

Mộc Hoàng giận tím mặt, nguoi không cho ta động thủ, nhưng bọn chúng đã động thủ rồi, vậy hần còn phải nhin cái gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 264

Mặt Mộc Hoàng khẽ chạm vào mặt Phong Vân. Mộc Hoàng một phen vừa ngăn Phong Vân lại, vừa vung kiếm khẽ chop tới làn khói nhẹ kia.

Làn khói đó rõ ràng hướng về phía hần, nhưng không biết tại sao dường như có người điều khiển, khi gần đến chỗ hần lại chuyển hướng phóng về phía Phong Vân. Mộc Hoàng ngăn ra, đang định chắn lại thì....

Cùng lúc, trong khe núi phát ra một tiếng nói như chuông bạc: “*Người của Thánh Linh cung dừng tay lại cho ta.*”

Âm thanh chấn động, khí thế hào sảng.

Đồng thời, tiếp sau đó có một luồng sương khói bắn về phía Phong Vân, đó là cỗ lực lượng rất mạnh, sau đó Phó cung chủ lại bị một lực lượng vô hình nào đó bắt giữ, tiếp theo sương khói lập tức tan biến. Mà sương khói đó bị Mộc Hoàng chặn lại, nhưng nó lại vô hình vô lực, giống như cá chạch, Mộc Hoàng thấy nó không có sức công kích liên phá vỡ.

Đây là cái gì? Mộc Hoàng nhướn mày.

Bắt quá chặn được là tốt rồi.

Mộc Hoàng từng bước bước ra, trực tiếp chắn trước người Phong Vân. Lại không phát hiện, sương khói kia tản ra qua tay hần, loáng thoáng nhập vào thân thể Phong Vân.

Gió nổi, sấm vang vạn quân xuất hiện.

Lớp sương bị Mộc Hoàng đánh gãy kia, vạn lôi chớp động. Dưới làn lôi điện đang giáng xuống, toàn bộ Thánh Linh cung khẩn cấp biến thành đại trận hộ sơn.

“*Ầm ầm.....*” Giây lát sau chỉ nghe thấy tiếng lôi điện đánh vào một núi đá, thiên địa một mảng bị phá vỡ. Lôi điện trên đỉnh núi lóe sáng bắn ra vô số mảnh trắng, bao trọn lấy toàn bộ Thánh Linh cung.

“*Rầm rầm.*” Vạn vật rung chuyển, chỉ nghe ầm ầm một tiếng, có thể nói là kinh sợ đến cả thiên địa.

Uy lực của Lôi điện chậm rãi tiêu tán, hiện ra Thánh Linh cung ở bên trong. Mà mảnh sương khói lượn lờ kia, chính là linh lực hộ trận, biến mất vô tung vô ảnh.

Trên đỉnh núi kia, những cao thủ của Thánh Linh cung vẫn đứng sừng sững, toàn bộ vẫn cúi đầu, không hề nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 265

Gió khẽ thổi qua, song vẫn chỉ là một mảnh yên tĩnh không tiếng động.

“Nam Viên để quân, xin thứ cho lão hủ đang bế quan, không thể tự mình ra gặp để quân, mong để quân bao dung.” Tĩnh lặng trong giây lát, một đạo thanh âm trầm ổn vang vọng khắp đỉnh núi thánh linh cung.

Đó là giọng nói của Cung chủ Thánh Linh cung - Mục Thương.

Mộc Hoàng nghe hẳn nói xong mặt không đổi sắc, trầm giọng nói: *“Mục Thương, ngươi định gây sự với ta sao.”*

Thanh âm không lớn, song lại gây một trận hỗn loạn trong lời đình.

“Lão hủ không dám, Nam Viên chinh chiến ngang dọc, tung hoành ở cả ba đại lục, lão hủ làm sao có gan lớn mà dám đối trọi với để quân, là do cấp dưới của ta làm việc tắc trách.”

Lời vừa nói ra, đám người Sắc Tư lập tức không dám động thủ, hướng tới chỗ Mộc Hoàng hành đại lễ.

Bọn họ đã quên, đây là Nam Viên để quân, là người mà bọn họ không thể khi dễ được, động vào đó không phải là đụng vào tổ ong bò vẽ hay sao?

“Hôm nay vốn cũng không phải đại sự, xem như Nam Viên để quân nể mặt, cho qua mọi chuyện. Thánh Linh cung có đắc tội gì mong để quân bao dung cho chúng ta một chút. Về sự tình của gia tộc Hách Liên, lão hủ sẽ trực tiếp hạ lệnh, hết thầy như cũ, về sau chúng ta sẽ cho người chiêu cố hơn, xin để quân yên tâm, chúng ta.....”

“Không cần.” Cung chủ Thánh Linh cung còn chưa hòa giải xong, đã bị Mộc Hoàng ngắt lời, trầm giọng nói.

“Vậy ý tứ của để quân là như thế nào? Lão hủ xin thỉnh giáo?” Mục Thương vô cùng bình thản hỏi lại.

“Chuyện ngày hôm nay là chuyện giữa Hách Liên Phong Vân ta và Thánh Linh cung các người, Nam Viên để quân không hề liên quan.”

Phong Vân lau khô vết máu nơi khóe miệng, lãnh khốc đứng ở giữa không trung nói ra.

“Cừu hận giữa gia tộc Hách Liên cùng Thánh Linh cung, ta sẽ tự mình giải quyết, hoàn toàn không liên quan đến hẳn. Ta Hách Liên Phong Vân thế, ba năm sau ta sẽ đến đây để rửa mối nhục ngày hôm nay, Thánh Linh cung các người có dám tiếp hay không?”

Gió thổi qua, thổi bay vạt áo của Phong Vân. Mối thù này là của nàng, chính nàng sẽ phải giải quyết, nàng không muốn Mộc Hoàng liên quan đến, càng không muốn vì việc này mà ảnh hưởng đến Mộc Hoàng. Biết đâu đây chính là cái bẫy chờ Mộc Hoàng chui vào? Không! Nàng không muốn hẳn phải gánh hộ nàng.

Hách Liên Phong Vân nàng không phải loại người chỉ biết tránh ở phía sau nam nhân rồi khóc nháo.

Bầu không khí nháy mắt rơi vào trầm mặc, ngay sau đó Mục Thương chậm rãi lên tiếng: *“Một khi đã như vậy, bản cung chủ liền tiếp.”*

“Được lắm.” Phong Vân nghe vậy liền đưa tay kéo vạt áo của chính mình xuống, lấy huyết viết xuống một lá thư khiêu chiến, dùng linh lực bắn thẳng thư khiêu chiến ấy đến tám bia đá khắc ba chữ Thánh Linh cung, dán chặt nó vào đó.

Mộc Hoàng vẫn đứng ở phía sau Phong Vân chỉ nhìn chăm chăm vào bóng lưng đơn bạc của Phong Vân, hơi nhủ mảy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266

Hôm nay việc hấn rõ ràng có thể cho nàng công đạo, giải quyết chu toàn việc này, vì sao nàng không chịu mà phải lập ra ước định ba năm sau?

Tôn nghiêm của nàng quan trọng đến thế sao ? Tôn nghiêm của nàng khiến nàng không muốn dựa vào hấn sao ?

Mộc Hoàng mặt trong nháy mắt đen lại.

Gió nhẹ thổi qua mang theo chuông lục, một đạo dấu tay trống rỗng xuất hiện trên thư khiêu chiến, đó chính là dấu tay của Cung chủ Thánh Linh cung.

“Vậy đến lúc đó Thánh Linh cung xin đợi đại giá .” Thanh âm cứng cáp của Mục Thu vang vọng khắp bốn phương, tuyên bố lập thành khế ước.

Sương mù dần tan, để lộ ra tấm bia đá vốn đứng sừng sững tại Thánh Linh cung mà nay trên đó lại xuất hiện thêm một lá thư khiêu chiến. Lá thư ấy dưới ánh mặt trời âm áp , tung bay cùng làn gió phấp phới.

“Cáo từ.” Ném ra hai chữ, Phong Vân xoay người túm lấy Mộc Hoàng bước đi.

Mộc Hoàng trung ra bộ mặt âm u , lạnh lùng đứng bất động.

“Chúng ta trở về rồi nói được không?” Phong Vân trong lòng thở dài một hơi, ngẩng đầu nhẹ nhàng nhìn Mộc Hoàng , trong giọng nói còn mang theo chút làm nũng.

Tâm ý hấn nàng làm sao không biết, chính là tâm ý của hấn nàng quả thật không muốn nhận.

Cường ngạnh, vô lại, mỗ nhọn mắng người, các loại tư thái của Phong Vân hấn đều gặp qua , duy nhất chưa thấy nàng làm nũng đáng yêu như thế này bao giờ. Ánh mắt của Mộc Hoàng có chút dao động.

Được rồi, hấn sẽ chờ, hấn thật muốn biết nàng sẽ giải thích với hấn như thế nào.

“Đi thôi, đi thôi.” Phong Vân thấy vậy dùng sức lôi kéo Mộc Hoàng ngồi vào bên trong xe ngựa .

“Mộc Nhất.”

Giọng ra lệnh lạnh như băng vang lên, mười hai con sư thú quay đầu dựng lên, lao đi, căn bản không thèm để ý đến đám người Thánh Linh cung. Tới cũng không thèm biểu hiện, đi lại càng không quan tâm, đúng là chủ nào tớ ấy, sự kiêu ngạo nhuần nhuyễn không khác gì nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267

“Cung tiền Nam Viên để quân.” Thanh âm Mục Thương từ nơi xa truyền đến, vô cùng hữu hảo cùng cung kính.

Mộc Hoàng cứ thế ngênh ngang đi xa, hoàn toàn không thèm đáp lời.

“Cung chủ, chúng ta làm gì.....”

Chờ Mộc Hoàng rời đi, Phó cung chủ Sắc Tư lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía phương hướng Mục Thương bế quan , bất mãn mở miệng. Thiên khung để quân cũng sẽ không để cho bọn họ mất hết mặt mũi như thế, mà Nam Viên cách bọn họ xa như vậy , cho dù Nam Viên có cường đại cỡ nào thì bọn họ cũng cần gì ăn nói khép nép như thế.

“Hóa ra Bản cung chủ còn không biết đầu óc của Sắc Tư ngươi thiện cận như thế, sau ngày hôm nay ngươi tạm thời rời khỏi vị trí Phó cung chủ, dốc lòng tu luyện đi.”

Thanh âm của Mục Thương lúc này không còn vẻ cung kính như vừa nói với Mộc Hoàng nữa , lúc này thanh âm ấy cực kì lãnh đạm, uy nghiêm.

“Cung chủ?” Những người đang có mặt ở đỉnh núi Thánh Linh cung vừa nghe không khỏi cảm thấy khiếp sợ, việc này.....

Mà ngay tại khi bọn họ vẫn còn đang khiếp sợ bởi lời nói của Cung chủ, bỗng nền đất dưới chân bọn họ rung chuyển mạnh khiến trên bề mặt xuất hiện vô số lỗ hổng.

Thậm chí cung điện tinh mỹ trong sơn cốc của bọn họ cũng đột nhiên vang lên âm thanh, trên những bức tường xuất hiện những khe nứt lớn bé.

Trước sự tình đột ngột biến chuyển như thế, tất cả cao thủ ở Thánh Linh cung sau khi kinh ngạc cũng đã hiểu được nguyên nhân. Đây chính là hậu quả do vận lỗi giáng xuống của Mộc Hoàng tạo thành. Thật không thể tin được linh lực của hắn có thể phá hủy tòa thành Thánh Linh cung, còn trực tiếp xuyên phá vòng hộ vệ của bọn họ.

Như vậy cũng đủ thấy được cấp bậc của Nam Viên để quân, kể cả hôm nay xảy ra giao chiến, bọn họ có thắng do cậy người đông thì e rằng cũng phải trải qua một hồi huyết chiến.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 268

“Thuộc hạ hiểu được.” Bị miễn đi chức vụ, Sát Tư cảm thấy có chút không phục nhưng sau khi tận mắt thấy những biến hóa vừa rồi thì lòng chật lỏng mây lại, chậm rãi khom người trước Mục Thương. Ông ta sai lầm rồi, đối mặt với người như Nam Viên để quân mà vẫn còn mang tư tưởng giữ mặt mũi cho Thánh Linh cung thì đúng là ngu dốt không còn gì để nói nữa. Làm sao có thể coi Nam Viên để quân như Thiên Khung để quân được Ông ta nhìn sai đối tượng ra oai phù đầu rồi ...

“Ngươi vẫn còn không hiểu hết được.” Thanh âm Cung chủ Mục Thương ẩn chứa sự uy hiếp cùng thất vọng.

Sau đó lại trầm giọng nói: “Đều đi xuống đi, việc ngày hôm nay bản Cung chủ không mong sẽ bị đồn đại khắp nơi.”

“Vâng.” Những người có mặt ở đây tuy vẫn còn kinh hãi nhưng cũng đã hiểu được ý tứ của Cung chủ bọn họ là gì, lập tức đồng thanh trả lời, khẩn trương rời đi. Lời của Cung chủ bọn họ chính là thánh chỉ.

Trong khoảnh khắc, đỉnh núi chỉ còn lại Cung chủ và ba vị Phó cung chủ.

“Các người đấy, xem ra sống an nhàn, sung sướng ở Thiên Khung đã lâu, cho nên các người đều nghĩ rằng mình đã có thể hoành hành thiên hạ, nhưng các người không hề biết rằng Nam Viên không phải Thiên Khung, nơi đó không phải là địa phương chúng ta có thể hoành hành được đâu.”

Cung chủ Mục Thương uy lãnh mở miệng nhưng thanh âm này lại chỉ có ba người ở đây nghe thấy được.

“Thỉnh Cung chủ chỉ dạy.”

“Nam viên để quân đã luyện thành Thần công, hơn nữa phía sau hắn còn là nam Viên cường đại mà chúng ta không thể sánh bằng, chúng ta tội gì phải đắc tội đến hắn, tội gì phải đưa mình vào đại họa thiên thân. Thứ nhất, đây không phải là chuyện gì quan trọng.

Thứ hai, các người cũng đã biết tình hình giữa chúng ta và Thiên Khung, mặt ngoài vẫn thuận nhưng trong không thuận. Tình hình trước mắt không hề đơn giản, để quân Thiên Khung rất muốn trừ khử chúng ta nhưng chưa thể, thế nên nếu Thiên Khung thừa dịp chúng ta đắc tội với Nam Viên để quân mà hợp tác cùng hắn, vậy Thánh Linh cung còn có đường lui sao?”

Thanh âm thâm nhiên nhưng khiến cho Sát Tư biến sắc. Đúng rồi, đúng rồi, bọn họ không hề nghĩ tới điểm này.

Hiện tại bọn họ có thể cùng Thiên Khung để quân ở địa vị ngang nhau, nhưng vẫn yếu hơn Nam Viên, nếu Thiên Khung và Nam Viên hợp tác thì hậu quả sẽ vô cùng khó lường.

“Cho nên, hôm nay Hách Liên Phong Vân cùng chúng ta định ra hiệp ước khiêu chiến, bản cung sáng khoái đáp ứng, như vậy có thể đem Nam Viên bỏ qua một bên, đối với chúng ta chỉ có lợi mà không có hại.”

Đám người Sát Tư nghe thế, đầu liên tục gật như mổ thóc, vẻ mặt sáng bừng vì hiểu được đại cục.

Khó trách Cung chủ bọn họ sáng khoái đáp ứng như thế, hóa ra là đã suy nghĩ vô cùng chu toàn.

“Ba năm này chúng ta không được đi quấy rầy hắn, cũng không được động đến người của hắn, cho hắn cơ hội, Thánh Linh cung cũng không phải không thể quang minh chính đại ứng chiến.”

“Vâng, thuộc hạ hiểu được rồi.” Cuối cùng đám người Sát Tư cũng thông suốt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 269

Ba năm, ba năm Hách Liên Phong Vân có thể cường đại như thế nào chứ. Đây chính là cơ hội để bọn hắn quang minh chính đại giáo huấn Phong Vân. Đến lúc đó cho dù Nam Viên để quân có muốn bao che khuyết điểm, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

“Còn nữa, bản cung chủ cảnh cáo các ngươi lần cuối, lực lượng trong chiếc hòm kia tuyệt đối không được dùng, đó là để đề phòng vạn bất đắc dĩ, cũng là thứ cuối cùng mà Thánh Linh cung có thể trông cậy vào. Hôm nay, các ngươi tự cảnh tỉnh mình đi.”

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi lĩnh phạt.”

Gió thổi ào ào, sương mù lại lần nữa che chắn mọi vật. Ngọn núi Thánh Linh cung lại biến trở về tư thái sương khói lượn lờ như chốn tiên cảnh.

Ánh mặt trời ánh sáng như ngọc, theo phía chân trời rớt xuống, xuyên thấu qua ngọn cây, tạo ra những ánh sáng sắc sảo, vạn phần xinh đẹp.

Tại một rừng cây cách Thánh linh cung không xa.

Mộc Hoàng ngồi trong xe ngựa, đám người Mộc Nhất cùng mười hai con sư thú đã tránh đi đâu đó, chỉ còn lại Mộc Hoàng mặt đen xì cùng Phong Vân với biểu tình bất đắc dĩ.

“Ngươi ý, tức giận cái gì thế, ta không nói cho ngươi, còn không phải không muốn cuốn ngươi vào việc không đâu còn gì.” Phong Vân nhìn bộ mặt đầy hắc tuyến của Mộc Hoàng, cảm thấy đau đầu vô cùng, đứng dậy ngồi vào trong lòng Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân, ánh mắt âm trầm không nói lời nào.

Phong Vân thấy vậy nhanh chóng ôm lấy cổ Mộc Hoàng, giận dữ nói: *“Ngươi là Nam Viên để quân đó nha~ ta không muốn chứng kiến hậu quả của việc ngươi trở mặt cùng đám người Thánh Linh cung”*

“Ta có thể giải quyết.” Mộc Hoàng nghe vậy lập tức như có mây, tay ôm chặt lấy eo của Phong Vân.

“Nhưng mà ta không muốn ngươi gây chiến với bọn họ, việc này ta có thể tự mình giải quyết, không cần liên lụy đến nhiều người như vậy. Ta còn chưa tới Nam Viên, ngươi đã để ta gây thù hận nhiều như vậy, thì mai sau ta biết nhìn mặt ai đây, ta biết đi đâu về đâu ~~~.” Phong Vân nhẹ nhàng há mồm cắn lên cổ Mộc Hoàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 270

Nàng không muốn bởi vì nàng mà lôi cả Nam Viên vào, nàng thật hy vọng sẽ không phải liên lụy đến những người vô tội khác.

Huống hồ, thuộc hạ của Mộc Hoàng cho dù không nói ra nhưng trong đầu cũng sẽ không thoải mái, ai lại hy vọng để quân nhà mình vì nữ nhân khai chiến chứ, đó là hành vi chỉ có bọn hôn quân mới làm.

Nói chung là việc này có thể kéo theo rất nhiều hậu quả. Tránh được thì nên tránh !

Mộc Hoàng nghe Phong Vân nói vậy, sâu trong đáy mắt hiện lên chút biến hóa.

Hóa ra không phải tự tôn nàng quan trọng hơn, mà việc làm của nàng xuất phát từ suy nghĩ nghĩ cho hắn. Nghĩ thế, về mặt đầy hắc tuyến của Mộc Hoàng tán đi không ít, tay vòng qua càng ôm sát Phong Vân mà mình yêu thương nhưng nhớ vào lòng, lại trầm giọng quát: *“Không được để việc thế này xảy ra nữa. Còn nữa, muốn làm gì thì phải thương lượng với ta, nàng không hỏi làm sao biết được ta có thể giải quyết hay không, ta sẽ sẽ không liêu minh khai chiến vô cớ đâu. Ta không cần muốn nàng lúc nào cũng lao đầu vào nguy hiểm như thế, nàng nhớ chưa ?”*

Phong Vân nghe thấy Mộc Hoàng nói như vậy, có chút khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn Mộc Hoàng.

Không thương lượng, sao biết được đối phương có khả năng giải quyết không.

Không thương lượng, sao biết được biết mình tình nguyện lo nghĩ cho hắn ,kết quả đối phương căn bản không cần nài làm lá chắn.

Không thương lượng, sao biết đối phương rất để ý mình

Hóa ra không phải lúc nào tự suy nghĩ , tự hành động cũng là tốt, là hiền ngang, là kiên cường.

“*Ta sai rồi.*” Phong Vân ôm cổ Mộc Hoàng khẽ cọ cọ.

Bất quá, việc lần này vẫn phải do nàng tự xử lý, đây là tôn nghiêm của gia tộc Hách Liên, là tôn nghiêm của Hách Liên Phong Vân, là vô giá.

Mộc Hoàng đang bưng bưng lửa giận, bị hành động của Phong Vân khiến cho giận mà không phát tác ra được.Lập tức hung hăng véo má Phong Vân một cái, trầm giọng nói:“*Theo ta luyện võ, ba năm ta sẽ dạy cho người đánh bại hết bọn cao thủ đó, phải cố gắng đừng có làm ta mất mặt.*”

Phong Vân nếu đã hạ chiến thư khiêu chiến, hắn cũng không thể ngăn nổi nàng.Đành phải nghĩ biện pháp giúp đỡ Phong Vân , xem liệu có xuất hiện kỳ tích hay không .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 271

Phong Vân nghe vậy, mi khẽ cong lên, hôn vào cổ Mộc Hoàng khẽ nói:“*Chúng ta đây..... ừm.....*”

Lời còn chưa nói hết, thân thể nàng khẽ run lên, sau đó là cứng đờ.

“*Sao lại thế này?*” Khi ôm Mộc Hoàng ôm nàng lập tức có cảm giác khác thường, bàn tay to duỗi ra khẽ thâm nhập vào thân thể Phong Vân dò tìm.

Hắc khí, nhiều điểm linh lực màu đen lượn lờ rất nhanh chạy di chuyển trong thân thể Phong Vân.

Không thể cản trở, linh lực của nàng rất nhanh bị áp chế mà mất dần.Thật giống như nước gặp lửa, hoàn toàn không thể chống lại.Đào mắt đã áp chế hai phần ba linh lực vốn có của nàng, diệt sạch mọi thứ nơi mà nó đi qua.

“*Sao lại thế này ?*” Mộc Hoàng kinh hãi, lập tức dùng linh lực của mình áp chế, thân thể Phong Vân cùng cổ linh lực màu đen kia đang chống lại nhau.

Linh lực của Mộc Hoàng lớn gấp đôi, mà hắc linh kia chỉ đình trệ trong nháy mắt sau đó như tằm ăn dâu mà ăn lên linh lực của Mộc Hoàng.Nhưng nếu so sánh ra, thì đã chậm hơn rất nhiều.Sắc mặt Mộc Hoàng trầm xuống, linh lực cổ quái này là gì, cư nhiên ngay cả hắn cũng không áp chế được?

Lập tức, càng tăng thêm linh lực, nhanh chóng đánh về phía linh lực màu đen kia.

Trong khoảnh khắc, trên mặt Phong Vân lúc là màu đen, rồi lại chuyển sang lục sắc cùng màu lam, không ngừng biến hóa, thật giống như mực in màu đậm “ *Chuyện gì thế này? Ta có cảm giác không tốt chút nào.*” Ngay lúc Mộc Hoàng chống lại cổ linh lực cổ quái kia, Hoàng kim sư tử đột nhiên nhảy đến, nó có một cảm giác không tốt chút nào.Thân thể chợt lóe, đã đứng ở trên mã xa.

Hoàng kim sư tử vừa thấy bộ dáng Phong Vân, sắc mặt đại biến:“*Là lực lượng của bọn chúng, không ngờ lại là lực lượng của bọn chúng.....*”

“*Bọn chúng là ai?*” Mộc Hoàng nghe mà không hiểu.

Sắc mặt Hoàng kim sư tử vạn phần khó coi.

Đứng trước tấm bia đặt tại Thánh Linh cung nó đã có cảm giác khác lạ, mà bây giờ trên người Phong Vân lại xuất hiện hắc khí, đây chính là sở trường của bọn chúng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 272

Chết tiệt, Thánh Linh cung này sao lại có quan hệ với bọn chúng ?

“Đừng ngậy ra đó nữa, thứ này xử lý thế nào?” Mộc Hoàng dường như đã hiểu được, lập tức quát lớn.

Hắn không thể đem hắc khí này tống ra ngoài, mà chỉ có thể làm giảm tốc độ của nó mà thôi.

Nếu cứ để như vậy thì một thân linh lực cùng công phu của Phong Vân sẽ không còn gì cả.....

Hoàng kim sư tử bị Mộc Hoàng hét lớn, lập tức tập trung tinh thần.

Không kịp xem có bao nhiêu lực lượng đã tiến vào cơ thể Phong Vân, lập tức lắc mình đứng đối diện với Phong Vân, khẽ điểm mấy chỗ trọng yếu trên người nàng. Nó gào lên: *“Linh lực của ta không thể dùng, khi ta chỉ chỗ nào người lập tức phong ấn.....”*

Ngay lúc đó, khi móng vuốt của Hoàng kim sư tử đi tới đâu, linh lực của Mộc Hoàng đi tới đó, bắt đầu đối phó với hắc linh kia.

Thanh gió thổi dương liễu, ánh chiều tà dần dần biến mất. Đêm tối bao phủ khắp cả thiên không. Bóng đêm mê ly, xinh đẹp mà thần bí.

Đảo mắt lại một ngày mới lên, ban ngày luân phiên.

Cứ như thế, ba ngày ba đêm đã trôi qua.

“Hô, ổn rồi.” Xe ngựa nằm im lìm giữa rừng cây, Tiểu hoàng kim thật sâu thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngồi ở bên trong xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 273

Cùng khắc đó, Mộc Hoàng chậm rãi thu hồi tay, bắt đầu điều tức.

Ba ngày ba đêm, không ngừng phong ấn, mới làm cho linh lực màu đen cổ quái ngừng lộn xộn, việc này thật sự đã tiêu hao không ít linh lực của hắn.

Ngồi ở giữa bọn họ, Phong Vân chậm rãi mở to mắt, khẽ nhuỵ mày.

Dù không tinh táo nhưng những cảm giác này vẫn rất rõ ràng, linh lực màu đen cổ quái này giống như vì khắc chế nàng mà sinh thành, chuyện gì đang diễn ra thế này? *“Tiểu hoàng kim.”* Phong Vân quay đầu nhìn hoàng kim sư tử bình tĩnh trước mắt, nàng cần đáp án.

Hoàng kim sư tử nhìn Phong Vân, liếc mắt nhìn Mộc Hoàng, nửa ngày mới trầm giọng nói với Mộc Hoàng: *“Bảo bọn họ tránh đi chỗ khác đã.”*

Lúc này đám người Mộc Nhất vẫn đang đứng ở bốn phía bảo vệ bọn họ. Mộc Hoàng không hé răng, chỉ nhẹ nhàng phát phát tay. Đám người Mộc Nhất cùng mười hai con sư thú liền hiểu ý, lập tức ly khai khỏi đó.

Hoàng kim sư tử thấy vậy trầm ngâm trong nháy mắt *“Lực lượng này là trò của cừu nhân của ta, trên người của người có hơi thở cùng công pháp do ta dạy nên nó đặc biệt nhắm vào người.”*

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 274

Phong Vân nghe vậy thì nhú mày nói: “*Là làn khói nhẹ kia à?*”

Ba ngày này nàng đã suy nghĩ rất nhiều, nàng cũng đã xem xét lại những việc ở Thánh Linh cung, nàng cảm thấy khả nghi nhất chính là làn khói nhẹ trong chiếc hòm kia.

“*Đúng thế.*” Ngày đó nó bị lực lượng trên tám bia đá làm cho đau đầu vì thế không chú ý tới làn khói nhẹ, bằng không sẽ không làm cho Phong Vân phải chịu khổ thế này.

Khó trách Mộc Hoàng đã muốn hướng tới làn khói kia nhưng vừa quay đầu đã thấy nó đi về phía Phong Vân, Mộc Hoàng nghe thế nhú nhú mày phân tích.

“*Không có cách nào đối phó sao?*” Mộc Hoàng từ từ nhắm hai mắt lại, thanh âm vô cùng lạnh lùng.

Lực lượng này trước mắt hần cùng hoàng kim sư tử liên thủ mới chỉ có thể phong ấn ngăn chặn, vẫn chưa làm cho nó dừng lại ở trong thân thể Phong Vân. Có khác gì cái bom hẹn giờ đâu.

Hoàng kim sư tử bấu môi nhìn Phong Vân.

Phong Vân thấy vậy cũng bấu môi nhìn lại hoàng kim sư tử.

Hai người cứ tiếp tục bấu môi, lườm nhau.

“*Có thể.*” Nửa ngày sau hoàng kim sư tử trầm giọng nói: “*Ta dạy cho người Vô tướng thần công, chỉ cần người luyện đến cấp thứ 3, thì lực lượng này sẽ không đủ gây sợ hãi cho người nữa.*”

“*Ta mới luyện đến cấp 1 Mộc Mộc a, huhu.*” Phong Vân đưa tay véo mũi Mộc Hoàng, mặt ngập nước tổ khổ.

Vô tướng thần công có 5 cấp, theo hoàng kim sư tử nói thì nếu luyện thành 5 cấp sẽ vô địch thiên hạ.

Nhưng mà hiện tại, nàng mới ở cấp 1, hơn nữa môi mòn không lên được cấp thứ 2. Hoàng kim sư tử biết điều này, nó đưa móng vuốt lên vuốt đầu nàng, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“*Bọn họ thuộc loại hắc ám, mà thứ có thể khắc chế được Hắc Ám cùng Tử Vong lực lượng chỉ có Sinh mệnh lực. Mà trên thế giới thứ người có thể hấp thụ để có được Sinh mệnh lực chỉ có ba loại cỏ cây nguyên lực: Thảo chi hồn, hoa chi linh, mộc chi tâm. Ba loại nguyên lực này tồn tại trên thế gian đã ngàn vạn năm, lực lượng khổng lồ, người nếu hấp thụ được chúng nó thì hắc ám lực nho nhỏ này chả là gì hết.*”

Hoàng kim sư tử thanh tốt bụng giải thích mọi việc.

“*Làm thế nào để có được chúng?*” Hoàng kim sư tử vừa nói dứt lời, Phong Vân còn chưa mở miệng, Mộc Hoàng đã mở to mắt, bình tĩnh nhìn Hoàng kim sư tử.

Phong Vân thấy vậy quay đầu vỗ vỗ lên tay Mộc Hoàng: “*Đừng lo lắng.*”

“*Như thế nào có thể không lo lắng.*” Mộc Hoàng trừng mắt nhìn lại Phong Vân.

Lực lượng cổ quái lực lượng này hiện tại như tằm ăn dâu lên linh lực Phong Vân, linh lực Phong Vân nếu đã không có, thì không biết nó còn ăn cái gì nữa, hậu quả không ai có thể tính nổi được

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 275

Hần thật không dám nghĩ nữa.

Phong Vân dịu dàng cầm lấy tay Mộc Hoàng gắt gao cầm lấy.

Hoàng kim sư tử nhìn hai người trước mặt, nửa ngày sau mới nói tiếp: “*Hoa Chi Linh cùng Mộc Chi Tâm ta không biết ở nơi nào, ta đã từng thấy*

Thảo Chi Hồn, chỉ là người giữ nó quá mức cường đại, giờ không biết người đó ở đâu rồi.”

Mộc Hoàng vừa nghe nhất thời nhú mảy, nói thế mà cũng đòi nói, khác quái gì đâu.

Nhưng Phong Vân cẩn thận ngẫm nghĩ lại, ngụ ý của Hoàng kim sư tử chính là: “Người biết nó đang ở trên tay ai, nhưng lại không biết người nọ hiện đang ở địa phương nào, có phải hay không?”

Hoàng kim sư tử liên tục gật gật đầu.

“Nói ra, ta đi tìm.” Mộc Hoàng nhìn chăm chăm, hồi thúc nó.

Hắn không tin mình sẽ không tìm được.

“Ở nơi mà thân thuộc nhất với cỏ cây tự nhiên ở trên tay Tinh linh bộ tộc.” Thanh âm của Hoàng kim sư tử cổ tỏ ra thần bí.

Mộc Hoàng bưng trán, bộ tộc tinh linh đã sớm biến mất vô tung vô ảnh, biết đến địa phương nào tìm đây.

“Ở trong tay của Tinh linh bộ tộc thật á?” Phong Vân nhú nhú mảy.

“Trần tộc chi bảo của bộ tộc người ta đó bà cô.” Hoàng kim sư tử thờ dài một hơi.

Trần tộc chi bảo của Tinh linh bộ tộc ư, muốn lấy đi.....thật là...quá đổi gian nan....

Gió đang thổi chợt ngừng lại, có mấy em quạ đen bay qua kêu quác quác.

“Phong Vân tẩu tử, Phong Vân tẩu tử, ta sẽ tìm được người, người chạy nhanh quá, làm ta đuổi theo mệt chết mất.” Ngay tại lúc này, thân ảnh Á Lê từ nơi nào đó xuất hiện tại đây, đang nở một nụ cười chói lọi như ánh mặt trời.

“Tẩu tử?” Mộc Hoàng nháy mắt quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 276

Ánh mặt trời lóe sáng như ngọc, một quang ảnh hiện ra. Á Lê rất vui vẻ nhanh chóng chạy tới, cao giọng nói: “May là ta đã để lại trên người người một chút linh khí của ta, bằng không thật không biết người chạy đi đâu, người thấy ta thông minh chưa?”

Thật là quá may mắn, hai ngày trước hắn đã để lại một ít linh lực của mình trên người Phong Vân. Nếu không lúc này đây thật đúng là tai hại. Trên đường hắn đã di chuyển đến nhiều nơi lắm, may là phương hướng linh khí không thay đổi, rốt cuộc cũng tìm được. Tâm tình Á Lê lúc này không thể nào tốt hơn nữa, nhanh chóng tiến lại “Phong Vân tẩu tử, ta bảo này..... A, có sát khí.”

Một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ đâu lao đến, Á Lê còn chưa kịp tiếp cận Phong Vân đã đột nhiên xoay người té ngã trên không trung rồi quay ngược trở về. Đồng thời hai tay vung lên ở không trung, một đạo linh lực xanh biếc nhanh chóng xuất hiện trên tay Á Lê, hình thành ra Linh cung. Một mũi tên trắng nhọn dài nhắm thẳng vào Mộc Hoàng đang đứng bên cạnh Phong Vân. “Người là người nào, buông tẩu tử ra, nếu không ta giết người”. Mũi tên nhắm hướng Mộc Hoàng, Á Lê bỗng ngăn người. Trời ơi! Sát khí này cùng với sát khí hắn gặp trên hành lang tại mật thất Thánh Linh cung kia giống nhau như đúc, là địch nhân. Phong Vân tẩu tử của hắn rơi vào trong tay địch nhân.

Gió lay nhẹ qua ngọn cây trong nháy mắt rồi yên tĩnh. Không khí trầm mặc kéo dài trong khoảnh khắc rồi lập tức tan thành mây khói. Phong Vân nhìn Á Lê, đưa tay ôm trán, không nói gì chỉ rên rĩ một tiếng. Tiểu hoàng kim nhìn Á Lê khai cung đối trận, nhìn lửa giận bắt đầu cháy lan ra đồng cỏ, nó không có tiết tháo xoay người rời xa trung tâm sóng gió.

Nhưng nó không muốn cũng bị liên lụy. Trước khi Tiểu hoàng kim rời đi, động tác Phong Vân còn nhanh hơn. Nhìn qua tiểu hoàng kim, muốn chạy, mơ tưởng, cùng nhau thừa nhận đi.

“Ai là tẩu tử của người?” Mộc Hoàng nhìn xác ướp trước mắt, neho mắt lườm Á Lê, mở miệng hỏi. Sát khí nổi lên, bão táp bắt đầu lan tỏa, ngay cả mọi người ở xa cũng bị hút lại. Á Lê nhìn Phong Vân ngồi yên ở trong lòng Mộc Hoàng, tay Mộc Hoàng ghi chặt ở bên hông Phong Vân, tư thái kia chính là hoàn toàn giam cầm, lập tức cũng giận tím mặt, dám giam cầm tẩu tử của hắn à?

“Buông tẩu tử ra, người có nghe thấy không, nếu không đừng trách ta không khách khí.” Á Lê giận dữ, Linh cung trong tay chợt lóe lên thì hệ lực lượng cỏ cây lập tức chen chúc sinh sôi. Tầng chồng tầng, tầng tầng giao hòa với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 277

Trong phút chốc, toàn bộ trời đất một phương đều trở thành không gian của hắn. Cỏ cây bốn phía hoàn toàn cùng hắn dung hợp thành nhất thể. Cỏ cây cũng là hắn, hắn cũng là cỏ cây. Phong Vân thấy vậy vô cùng kinh ngạc, đây là hệ lực lượng cỏ cây? Hoàn toàn trở thành không gian của hắn, địa phương nào đều có thể công kích, tư thái gì cũng đều có thể công kích, cả đại địa là một thể. Đây..... Thật sự là cao hơn cấp bậc Linh hoàng hệ mộc của nàng nhiều lắm, nhiều lắm.

“*Tinh linh vốn là là đứa con của tự nhiên, bọn họ sinh ra đã gần gũi với tự nhiên hơn so với người, người không có khả năng so với hắn.*” Hoàng kim sư tử thấy Phong Vân kinh ngạc bèn giải thích. Tinh linh trời sinh có thể dùng lực tự nhiên, xa hơn con người có thể làm được. Phong Vân nghe vậy, thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn Á Lê vẫn đang còn tức giận. Cứ nhiên có thực lực mạnh mẽ như vậy, nàng cũng không tương tượng nổi, thật đúng là không nên đánh giá qua bề ngoài. “*Cho nên nói muốn lấy trộm trấn tộc chi bảo của bọn họ là siêu khó*”. Tiểu hoàng kim lắc lắc đầu. Tinh linh Á Lê như vậy, Tinh Linh tộc không biết còn có bao nhiêu người như hắn nữa. Nếu muốn lấy trấn tộc chi bảo trong tay bọn họ, khó như lên trời. Phong Vân nghe vậy, trong nháy mắt trở nên trầm mặc.

Mà ngay tại lúc Phong Vân cùng Tiểu hoàng kim âm thầm trao đổi với nhau, Mộc Hoàng cùng Á Lê đang chăm chọc đối đầu, lửa giận cũng tràn ngập sát khí. “*Ta đang hỏi ngươi một lần nữa, ai là tẩu tử ngươi?*” Mộc Hoàng nhìn về mặt tức giận của kẻ quái nhân đang muốn nghiêm trang bảo vệ Phong Vân, sát khí trong người hắn như muốn dâng lên tận trời. Dám gọi Phong Vân của hắn là tẩu tử. Phong Vân là tẩu tử của ai? Nàng là nữ nhân của hắn, của hắn. Lửa giận trong lòng ngập trời, Mộc Hoàng vừa gần từng chữ vừa tỏa ra một hơi thở vô cùng giận dữ trên người, lôi điện lực dũng mãnh trong tay đánh ra, hướng tới Á Lê nổ âm ầm. Dám gọi Phong Vân là tẩu tử, được lắm, hắn sẽ giết chết tên xác ướp này. Gió nổi lên, mây giăng đầy trời, lôi điện cùng Tự Nhiên lực trong nháy mắt dâng cao..Phong Vân cùng Tiểu hoàng kim đang thảo luận trấn tộc vật của tinh linh bộ tộc, lúc này bị sát khí Mộc Hoàng làm giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278

Phong Vân lập tức xoay người ôm lấy cánh tay Mộc Hoàng, vội vàng nói:“*Đừng động thủ, người một nhà, người một nhà cả.*”

Một bên hướng Á Lê nói:“*Ta là tẩu tẩu của ngươi, mau dừng tay lại cho ta.*”

Một bên Tiểu Hoàng Kim cũng không ngần ngại quát mắng Á Lê một cái, trầm giọng nói:“*Tiểu tinh linh, chúng ta là người một nhà mà.*”

“*Người một nhà?*” Á Lê sững sốt, sau đó nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Phong Vân cùng Mộc Hoàng vài lần, Linh cung trong tay chợt lóe lên rồi thu lại:“*Không nói sớm.*”

Vừa dứt lời, Á Lê đột nhiên lại nhảy dựng lên, đề phòng nhìn bàn tay Mộc Hoàng đang ôm lấy Phong Vân:“*Không đúng, buông ra, tẩu tẩu, ngươi không thể hồng hạnh vượt tường.*”

Lời này vừa nói ra, lại xông đến như muốn giật tay hai người ra.

Túm lấy tiểu hoàng kim sư tử, Phong Vân ném nó về phía Á Lê:“*Ngươi mẹ nó mới hồng hạnh vượt tường ý, câm miệng cho ta.*”

Tiểu hoàng kim nhanh như chớp bay về phía Á Lê, Á Lê cũng không dám tiếp hoàng kim sư tử, tay chân luống cuống né tránh, cũng quên luôn lời định nói.

Lúc này, Sắc mặt Mộc Hoàng đen xì giống như đáy nồi, quay đầu hung hăng trừng mắt với Phong Vân:“*Người một nhà?*”

Kêu nàng là tẩu tử? Là người một nhà sao?

Hắn không biết khi nào Phong Vân lại có thân thích bằng hữu như vậy?

Người một nhà, em rể.....

Lửa giận trong lòng Mộc Hoàng càng bùng cháy dữ dội, nếu ngọn lửa ấy biến thành lửa thật thì có lẽ đã đốt cháy cả đồng cỏ.

“*Đừng kích động, người hãy nghe ta nói đã.*” Phong Vân thấy vậy vội vàng giải thích, hôn lên mặt Mộc Hoàng một cái.

“*Tẩu tử, sao người dám.....*” Á Lê kinh ngạc thốt lên nhưng còn chưa kịp nói xong đã bị Tiểu Hoàng Kim lấy móng vuốt cào cho một cái.

“*Người còn nhớ Á Phi không, trước kia ta dùng ba triệu mua một tiểu mỹ nam, người này chính là huynh đệ của hắn, tên là Á Lê.*” Phong Vân giải thích ngắn gọn.

Á Phi thì Mộc Hoàng chưa nghe thấy bao giờ nhưng việc mua một tên tiểu mỹ nam kia thì hắn vẫn nhớ.

Mộc Hoàng nghe vậy nhú mồm, lúc trước tên kia khiến cho hắn thật không vừa mắt, cũng may hắn nhanh biến mất, không trêu chọc khiến hắn phiền lòng.

Hôm nay sao tự nhiên huynh đệ hắn lại đột ngột tìm đến đây?

Mộc Hoàng nhớ tới Á Phi kia mà bắt đầu nghiêng răng, tên yêu nghiệt kia, nam nhân mà đẹp đến mức ai nhìn cũng phải động tâm, hiện tại tự nhiên lại tìm đến Phong Vân làm gì?

Nhìn Mộc Hoàng tổn hơi thừa lời, Phong Vân một bên tiếp tục an ủi Mộc Hoàng, một bên quay đầu sang bảo Tiểu Hoàng Kim ngăn chặn miệng Á Lê lại.

“*Ta nói ta là chủ nhân của Á Phi, chủ nhân, không phải lão bà. Chủ nhân không phải là lão bà, người muốn ta nói bao nhiêu lần thì người mới nghe hả?*”

“

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 279

Chủ nhân chính là lão bà.” Á Lê dù đã bị móng vuốt của tiểu hoàng kim che lại nhưng vẫn không sợ chết thốt ra ra một câu. Phong Vân nghe thế đành bó tay, Á Lê này.....

Lập tức, Phong Vân xoay người nhìn sắc mặt đen tối của Mộc Hoàng nói:“*Cho ta ba triệu.*”

“*Làm gì?*” Mộc Hoàng nét mặt bình tĩnh, tuy không biết Phong Vân muốn làm gì nhưng cũng rút tập ngân phiếu ra đưa cho Phong Vân.

Phong Vân cầm lấy rồi xoe tập ngân phiếu trước mặt Á Lê nói:“*Lão đại người lúc trước ta mua ba triệu, hiện tại ta bán trao tay cho hắn, hắn chính là chủ nhân lão đại của người. Chủ nhân chính là lão bà của người đó, người đi tìm hắn đi.*” Vừa nói vừa chỉ vào Mộc Hoàng.

Phong Vân vừa nói xong cả không gian bỗng lạnh ngắt như tờ.

Ngay sau đó, Tiểu Hoàng Kim ôm bụng bò lăn ra cười nghiêng ngả.

Ôi, nhiều như vậy năm, nó chưa từng cười vật vờ được như vậy.

Ha ha, Vân Vân thông minh thật, Tiểu Thực lúc này cũng đã tỉnh ngủ, ở trong lòng Phong Vân cười sượng.

“*A, không như vậy được*” Á Lê tròn tròn mắt.

Sắc mặt Mộc Hoàng lúc đen lúc trắng.

Phong Vân thật là... có phải bị điên rồi không. Chủ nhân tương đương với lão bà, Phong Vân muốn đẩy tên Á Phi kia cho hắn ư?

Cảm giác được bên hông đau nhói, Phong Vân chuyển ánh mắt, thân hình trở nên mềm nhũn ngã vào lòng Mộc Hoàng.

Mọi người chuyển toàn bộ sự chú ý sang nàng.

Mộc Hoàng cũng lập tức chuyển mọi tâm tư sang nàng.

Mộc Hoàng căng thẳng, trên mặt hiện lên sự lo lắng, rất nhanh nói: *“Lại phát tác?”* Hấn vừa nói vừa vận khí chuyển linh lực vào ngườ Phong Vân.

Á Lê cũng cả kinh, nhanh chóng lại gần Phong. Vân.

“Không có, chỉ là thân thể cảm thấy có chút không ổn.” Phong Vân giả bộ suy yếu nói.

Mộc Hoàng tra xét thân thể Phong Vân một chút, linh lực màu đen kia còn bị phong ấn, không khỏi nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Thứ này ở trong thân thể Phong Vân, hấn thật sự không yên lòng.

“Này, Phong Vân, trong người người có lực lượng gì vậy? Cứ để nó như vậy sẽ không ổn đâu”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 280

Cùng lúc, Á Lê đứng trước mặt Phong Vân, đột nhiên nhú mày, mở miệng nói.

Á Lê không chạm vào Phong Vân, chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn được vấn đề.

Bọn họ là bộ tộc tự nhiên, đối với lực lượng hắc ám trời sinh đã nhạy mẫn cảm.

“Người biết.....”

“Hấn là tinh linh.”

Mộc Hoàng quát lớn, Á Lê còn chưa nói xong, Tiểu Hoàng Kim ở sau lưng nói một câu.

Mộc Hoàng ngăn ra, tinh linh, tên điên này là tinh linh?

Bọn họ hiện tại không phải đang muốn tìm bộ tộc tinh linh sao.

Mộc Hoàng lập tức đem bắt mắ với Á Lê nhin nén xuống, bắt đầu suy tư xem có thể lợi dụng tên điên này thế nào để có thể đến được nơi ở của tinh linh, Phong Vân hiện tại là quan trọng nhất.

“Ta bị trùng ám toán của người khác.” Phong Vân nhìn Á Lê lên tiếng.

Á Lê nghe vậy nhìn Phong Vân: *“Phong Vân, người thật đáng thương.”* Dứt lời đưa tay lên sờ chán Phong Vân một chút.

“Lực lượng hắc ám rất mạnh, thứ này ở trong thân thể lâu sẽ không tốt.” Á Lê cảm giác được phong ấn lực lượng trong thân thể Phong Vân, sờ sờ đầu.

Thực tà ác, cho dù bị phong ấn chắn trụ, vẫn làm cho người ta cảm giác thực không thoải mái.

“Tiếc là năng lực của ta còn chưa đủ, không đủ sức tiêu diệt được nó.” Á Lê ngượng ngùng nói.

Phong Vân biết Á Lê đang nghĩ gì.

Trừ việc gọi chủ nhân chẳng khác nào lão bà nàng không thể nhận, còn lại hấn là người chân thành, tha thiết, thành thực, thiện lương, nàng đều nhìn thấy.

Lúc này nghe Á Lê nói như vậy, nàng cười vỗ vỗ bả vai Á Lê nói: *“Không có việc gì, không phải ta đã phong ấn nó lại rồi sao, chờ ta tìm được.....”*

“A, đúng rồi, đi, theo ta trở về tìm lão đại ta, hấn nhất định có biện pháp đối phó, ha ha, đi, theo ta trở về, đi nào.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 281

Phong Vân còn chưa nói xong, Á Lê như nghĩ ra cái gì đột nhiên vui mừng nói.

Á Lê vừa nói xong, trong mắt Phong Vân tràn đầy hy vọng Khóe miệng Mộc Hoàng khẽ nhếch.

Hắn lần đầu tiên cảm thấy có một tên ngốc hay ho như thế này, không đợi hắn tính toán lợi dụng tên tiểu tinh linh này thế nào, nó đã hào phóng đề nghị được giúp đỡ.

Thế này thực làm cho người ta xấu hổ, Mộc Hoàng lần đầu tiên cảm thấy như vậy, trong nháy mắt cảm thấy có chút hổ thẹn.

Sau khi hy vọng đủ Phong Vân có chút thâm trầm nhìn Á Lê.

“Mang ta trở về có lẽ đối với bộ tộc tinh linh các ngươi không phải chuyện tốt, có thể khắc chế linh lực này trong người ta chỉ có.....”

“Ôi, ngươi không cần nhiều lời, dù sao ta cũng muốn mang ngươi trở về, về phần này lão đại ta sẽ giúp ngươi.” Á Lê phát tay nói, trực tiếp ngắt lời Phong Vân.

Mục tiêu của hắn là mang Phong Vân về, còn lại hắn mặc kệ.

Nghe lời ấy, Phong Vân quay đầu cùng Mộc Hoàng liếc mắt nhìn nhau, không nói lời nào.

Một khi đã như vậy, nàng bắt buộc phải đi hay sao.

“Như vậy thật tốt, quyết định như vậy đi, đi tìm lão đại của ngươi đi.” Tiểu Hoàng Kim ở sau lưng ba người lên tiếng giải quyết dứt khoát.

Gió khe khẽ thổi làm lay động những bông hoa xinh đẹp trên mặt đất. Trời xanh mây trắng, ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ.

Chỉ có Mộc Nhất đẳng nhân ở bên cạnh nghe vậy khẽ nhíu mày. Mà nhíu mày này lại vừa vặn bị Phong Vân quay đầu nhìn thấy, Phong Vân hạ mi mắt xuống, trong mắt hiện lên một tia nghi ngại.

Ban đêm, mê ly mà xinh đẹp. Tại cánh đồng hoang vu ở ngoại ô.

Phong Vân kéo Á Lê cùng Tiểu Hoàng Kim đi nấu một vài món ăn thôn quê, lưu lại Mộc Hoàng cùng Mộc nhất đẳng nhân nghỉ ngơi.

“Để quân, chúng ta không thể ở lại đây lâu, Nam Viên còn có nhiều chuyện quan trọng chờ để quân giải quyết, chúng ta phải nhanh chóng trở về.” Trong bóng đêm, Mộc Nhất nhíu mi nhìn Mộc Hoàng, nói.

Bọn họ đã rời Nam Viên một thời gian dài, đến lúc phải quay về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 282

Nào là sát thủ ám sát đế quân, nào là các thế lực đối địch, nào là yêu ma quỷ quái, và điều quan trọng trước tiên là phải xử lý chuyện tình cảm này.

Mà hiện tại nếu đế quân đưa nữ nhân kia đi tìm cái gì mà Tinh Linh tộc sẽ mất thêm rất nhiều thời gian.

Mộc Hoàng nghe vậy thì cả người trở nên âm trầm, hắn biết hắn phải mau chóng trở về, có một số việc cần giải quyết ngay lập tức, hắn phải trở về để xử lý.

Nhưng Phong Vân ở nơi này hẳn làm sao yên tâm, làm sao yên tâm cho được.

“*Ta tự biết cân nhắc.*” Mộc Hoàng trầm ngâm nửa ngày mới trầm giọng nói.

“*Để quân, người không thể vì một nữ nhân mà trì hoãn việc đại sự.....*”

“*Nói vậy.*” Mộc Nhất lo lắng nói nhưng chưa dứt lời đã bị Mộc Hoàng lạnh lùng quát chặn lại.

“*Để quân.....*” Mộc Nhất đành bốn người thấy vậy đồng loạt quỳ xuống, không chịu từ bỏ.

Gió xé tan màn đêm

“*Phong Vân, ta không biết rằng người có sở thích nghe lên đây nữa~.*” Xa xa Á Lê cười gian xảo nhìn Phong Vân: “*Haha, thật giống ta.*”

Phong Vân nhìn Á Lê cười gian xảo, thân nhiên khẽ nhếch miệng.

Á Lê là tinh linh, hẳn không chế tự nhiên cỏ cây truyền âm từ xa đến, hình thành không gian độc lập che giấu cho Phong Vân, cuộc đối thoại của Mộc Hoàng cùng mấy người ở xa xa đều truyền đến đây, giúp nàng nghe rõ ràng.

Phong Vân ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, tỏa sáng dịu dàng lại trong trẻo nhưng cũng lạnh lùng như sương.

Mộc Hoàng có việc quan trọng hơn cần hẳn hoàn thành, nàng biết chứ.

Mà hiện tại Mộc Hoàng lo lắng cho nàng, muốn đi cùng nàng, chuyện của hắn cũng vì thế mà phải gác sang một bên. Có một số việc, nếu thời cơ qua đi sẽ hỏng việc, điều này nàng rõ ràng hơn ai hết.

Mộc Hoàng đi cùng nàng, trong lòng nàng thật sự rất vui sướng.

Nhưng mà nàng không muốn vì thế mà làm hỏng việc quan trọng của hắn.

Nàng không muốn chính mình biến thành sợi dây trói buộc hắn.

Vân Vân, người không phải như thế mà~

Tiểu Thực ở trong bóng đêm hóa thành đóa hoa, quấn lấy cánh tay Phong Vân, nhẹ nhàng an ủi.

“*Hắn sẽ không nghe lời người.*” Tiểu Hoàng kim cũng nhận ra trong lòng Phong Vân nghĩ gì, lập tức chậm rãi nói.

Phong Vân vuốt ve Tiểu Thực, nghe thế trầm mặc nửa ngày mới nhẹ giọng nói: “*Ta biết.*”

Mộc Hoàng một khi đã quyết định đi cùng nàng, khẳng định sẽ không nghe lời khuyên của nàng mà suy nghĩ lại.

“*Vậy người định thế nào? Ba năm của người sẽ qua rất nhanh.*” Tiểu Hoàng Kim ngẩng đầu nhìn Phong Vân.

Lực lượng cô quái kia trong người chỉ có thể bị phong ấn khống chế được ba năm, cha mẹ đến bây giờ chưa có tin tức gì, nàng cũng có rất nhiều chuyện cần quan tâm.

Phong Vân ngóng nhìn ánh trăng, tay nhẹ nhàng vuốt ve bông tai màu lam.

Ba năm, kỳ thật không lâu, nàng mới mười sáu tuổi, nàng còn rất nhiều thời gian.

“*Á Lê, đợi lát nữa chúng ta khởi hành.*” Sau một hồi im lặng Phong Vân hít sâu một hơi rồi đột nhiên xoay người nói với Á Lê, đồng thời đứng lên.

Tiểu Hoàng Kim thấy vậy biết Phong Vân đã quyết định.

Lửa trại cháy rực chiếu rọi lên khuôn mặt tuần mĩ của Mộc Hoàng khiến nó càng mị hoặc.

“*Bắt được cái gì.....*” Mộc Hoàng ngẩng đầu nhìn Phong Vân, lại thấy trên tay Phong Vân không có món ăn thôn quê nào cả, Mộc Hoàng nhất thời chau mày.

“*Lại đây.*” Mộc Hoàng vẫy tay trầm giọng gọi Phong Vân.

Phong Vân hiểu suy nghĩ của Mộc Hoàng, nhẹ nhàng nở nụ cười, chậm rãi lắc đầu mờ miệng: “*Mộc Mộc, chờ ta ba năm được không?*”

Mộc Hoàng vừa nghe xong mặt chợt biến sắc.

Chương 283

Mộc Hoàng vội vàng đứng lên : “ *Ai cho phép nàng nghĩ như vậy?* ” Vừa nói vừa lao đến chỗ Phong Vân.

Phong Vân thấy vậy thì nhanh chóng lùi lại vài bước, túm lấy tay Á Lê rồi nhìn về phía Mộc Hoàng , nở một nụ cười sáng lạn nói: “ *Ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi.Hãy chờ ta ba năm, ba năm sau ta sẽ lại đến tìm ngươi. Còn nữa, ta không cho phép ngươi thay lòng đổi dạ, nếu không, tướng công, ta sẽ chấp hành gia pháp!* ”

Nàng vừa dứt lời , Á Lê đã nhanh chóng xoay người : “ *Chúng ta đi.* ” sau đó mang theo Phong Vân biến mất trước mặt Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng không kịp giữ Phong Vân lại, nhất thời sắc mặt xanh mét hướng vào hư không giận dữ hét to: “ *Nàng trở về cho ta, ai cho phép nàng một mình rời đi, nàng trở về cho ta...* ” Thuật di chuyển của Á Lê vốn không để lại dấu vết mà hắn cũng không thể từ trong không gian giữ nàng lại được. Tiếng rống giận của Mộc Hoàng như bão táp vang vọng khắp cả núi rừng, làm kinh hãi vô số chim thú nhưng lại chẳng thể đến được tai Phong Vân, cũng chẳng thể giúp hắn tìm ra chút tung tích của Phong Vân.

Đám thuộc hạ thấy Phong Vân tự nguyện rời đi,thì ngơ ngác nhìn nhau sau đó vội vàng quỳ xuống, trầm giọng nói: “ *Chúng thần thỉnh cầu Đế quân trở về.* ”

Bầu trời đêm rất đẹp. Ánh trăng trên cao trong trẻo , lạnh lùng. Bỗng có ngọn gió vô tình thổi qua màn đêm, mang theo cái lạnh của riêng đầu hạ.

Ba ngày, suốt ba ngày, Mộc Hoàng cơ hồ san bằng nơi này nhưng lại không hề tìm thấy một chút dấu vết của Phong Vân. Cho đến tận ngày thứ ba, Mộc Hoàng mới không cam lòng ngồi trên chiếc xe do mười hai con sư thúu điều khiển, thẳng tiến về đại lục Nam Viên.

Ở ngọn núi bên cạnh, Phong Vân ngửa đầu nhìn chiếc xe bay qua, cho đến khi cảm nhận được hơi thở của Mộc Hoàng đã đi xa mới quay đầu, hít một hơi thật sâu.

Mộc Hoàng đi rồi, trở về Nam Viên của hắn rồi. Hiện tại, chỉ có một mình nàng. Nếu nói trong lòng nàng không có thương cảm thì là giả, nhưng đây là quyết định của chính nàng. Hiện tại, dù muốn thừa nhận hay không, nàng cũng phải thừa nhận rằng nàng là gánh nặng trói buộc Mộc Hoàng. Nhưng ba năm sau sẽ khác, nàng nhất định sẽ sải cánh bay cao. Khi đó nàng sẽ đi tìm Mộc Hoàng.

“ *Đi thôi* ”. Lúc xoay người lại, Phong Vân đã thu hồi mọi cảm xúc, trên mặt nàng chỉ còn lại ý cười thản nhiên. Tương lai của nàng là do nàng quyết định, nàng không muốn trói buộc hắn.

“ *Đừng thương tâm, lão đại của ta so với hắn tốt hơn nhiều.* ” Á Lê cũng hiểu được phần nào cảm xúc của Phong Vân, liên tục vỗ vai an ủi nàng. Sau đó cao hứng, phấn chấn kéo Phong Vân đi về phía trước.

Chương 284

Ánh mặt trời sáng làm sáng rực một vùng trời.

Phong Vân lắc đầu, nàng không thương tâm, thật sự là vậy.Chia ly là để sau này đoàn tụ.Chẳng qua nàng lưu luyến là vì không muốn rời xa Mộc Hoàng.

“ *Đi thôi, chỉ là 3 năm thôi. Đến lúc đó, ngươi mới có mười chín, ngươi vẫn còn nhiều năm tuổi xuân, vẫn có thể đi tìm hắn* ”. Tiểu Hoàng Kim thành thật nói

“ *Vậy ngộ nhờ Mộc Mộc kia thay lòng đổi dạ thì phải làm sao* ”. Tiểu Thục nói xen vào.

“ *Nhiều vậy mà đã thay lòng đổi dạ thì không đáng phải để tâm đến hắn* ”. Tiểu Hoàng Kim ‘hừ’ một tiếng , lạnh giọng nói.

“ *Lão đại của chúng ta sẽ không thay lòng đổi dạ*”. Á Lê nói xen vào.

Phong Vân nghe vậy khẽ cười cười, nhìn quanh cảnh mệnh mông bên ngoài, hít sâu một hơi, kiêu căng nói: “*Ta không sợ hấn thay lòng đổi dạ đâu, hấn mới là sợ ta thay lòng đổi dạ mới đúng*”

“*Bây giờ mà nàng đã dám nghĩ sẽ thay lòng đổi dạ sao?*” Phong Vân vừa dứt lời thì đã nghe thấy thanh âm đầy lửa giận từ phía trước vang tới.

“*Mộc Mộc?*”. Phong Vân cảm thấy kinh sợ.

Ngẩng đầu, phía trước từ từ xuất hiện vài người bước ra từ vầng hào quang linh lực màu lam tỏa sáng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 285

Mạc Nhan, Lâm Quỳnh, Phong Dương, còn có..... Mộc Hoàng.

“*Phong Vân, cái này là ngươi không đúng rồi, mới rồi đi đã nghĩ sẽ tìm người mới, thật là không tốt nha ~.*” Phong Dương hướng Phong Vân hắc hắc cười không ngừng.

Lâm Quỳnh ở một bên lắc đầu nói:“*Vậy là không được đâu ~.*”

“*Tiểu tử này, không phải là ta không muốn giúp ngươi, ai kêu ngươi nói vừa vặn lúc chúng ta đi đến cơ chứ.*” Mạc Nhan buông tay nhìn Phong Vân, khẽ nhếch râu.

Phong Vân nhìn bốn người trước mắt, trong đầu không kịp suy nghĩ đám người Lâm Quỳnh như thế nào lại gặp Mộc Hoàng, trong lòng, trong mắt chỉ có ánh mắt đầy lửa giận kia của Mộc Hoàng.

Nàng cố bình ổn lại hơi thở.

Hắn ...không đi.

“*Ngươi không đi à?*” Phong Vân đột nhiên cảm thấy hốc mắt có chút cay.

“*Ta còn không đi nàng đã dám thay lòng đổi dạ, ta đi rồi thì không biết sẽ ra sao.*” Mộc Hoàng tức giận nói, tiến lên ôm Phong Vân vào lòng.

“*Thật là ngốc, không phân nặng nhẹ, diệt trừ kẻ thù không cần vội, ta có thời gian. Một thời gian ngắn ta không quay về, Nam Viên cũng sẽ không tan, nàng như bây giờ bảo ta làm sao yên tâm.*” Mộc Hoàng vừa nói vừa hung hăng trừng mắt nhìn Phong Vân.

Hắn biết Phong Vân là vì muốn tốt cho hắn, nếu là trước kia có lẽ hắn đã thực sự trở về.

Nhưng hiện tại, thân thể Phong Vân không tốt, lại có ba năm chi ước, hắn suy nghĩ thế nào cũng không yên lòng. Đành phải tương kế tựu kế, giả bộ hắn trở về để ổn định tình hình trước.

Hắn muốn canh chừng đưa Vân đến nơi an toàn rồi mới trở về.

Có một số việc có thể chờ, còn một số việc không thể chờ, chờ, đó không phải tác phong Mộc Hoàng hắn, hắn tuyệt không chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 286

Lại nói , Tinh Linh tộc còn có cái tên tuyệt thế mỹ nam ở nơi nào đang mong chờ Phong Vân.Hiện tại Phong Vân phải đi nhờ vả hắn ta, hắn không đi theo tất sẽ có hậu quả khó lường.....

“Mộc Mộc.” Phong Vân mạnh mẽ vòng tay đem Mộc Hoàng ôm chặt lấy, ngửa đầu nhìn Mộc Hoàng dịu dàng.

Ôi, Mộc Mộc của nàng , Mộc Mộc của nàng .

Nam tử này đem đến cho nàng một cảm giác xao xuyến nhẹ nhàng cùng cảm giác ấm áp trào dâng.

“Tẩu tẩu, ngươi đừng nghĩ.....”

“Ấm ấm.” Á Lê vừa nói ra khỏi miệng đã thấy Mộc Hoàng mạnh mẽ chuyển người, trên bầu trời một đạo tia chớp đánh xuống.

Trong phút chốc, chỉ thấy hình dạng xác ướp của Á Lê, quần áo tả tơi, tóc tai dựng đứng, chỉ còn tròng mắt màu trắng, toàn thân nhợt nhạt.

Hắc lòi vừa đánh xuống vừa rồi không bình thường chút nào.

“Ngươi.....” Á Lê vừa mở miệng, một ngưng khối đen liền bay ra.

Á Lê bị hắc lòi đánh cho toi bời.

“Còn dám kêu hai chữ đó nữa thì lần sau đem ngươi nướng thành thịt quay luôn.” Mộc Hoàng không khách khí nói, lạnh lùng lườm Á Lê một cái liền ôm lấy Phong Vân đi lên trước.

Phong Vân, cái tên thần kinh này....

“Đáng đời.....” Phong Dương không nhịn được, bật cười.

“Ha ha, hảo hài tử.” Mạc Nhan vuốt râu cười.

“Quả nhiên là thần kỳ.” Lâm Quỳnh lắc đầu, xoay người đuổi theo.

“Lâm Quỳnh, các ngươi làm thế nào lại gặp Mộc Mộc?”

“Chúng ta cũng không đi xa, gặp Hoàng Mộc ở ngay trong rừng , vì thế chúng ta liền đi cùng nhau luôn”

Gió thổi nhẹ.Mộc Hoàng, Phong Vân, Lâm Quỳnh, Mạc Nhan, Phong Dương, cả đám người chậm rãi vừa đi vừa kể lại.

“Này,các ngươi phải theo sau ta mới đúng, ta mới là người dẫn đường, ta mới là.....” Phía sau Á Lê nhanh chân đuổi kịp.

Cuối cùng Á Lê cũng giành lại được vị trí dẫn đường, dẫn theo mọi người hướng tới hướng Đông mà đi.Cả nhóm người đi qua núi cao, băng qua sông lớn, đi qua rất nhiều tỉnh thành làng mạc.Nhà dân ngày càng ít, cảnh vật xung quanh dần dần vắng lặng hoang sơ hơn.

Ánh mặt trời tỏa nắng khắp bốn phương.

“Ta dùng thuật di chuyển đây.” Giọng nói đặc ý của Á Lê vang vọng trong không trung, ngay sau đó đám người Phong Vân từ trên không trung , mất đà rơi xuống .

“Phịch.” Một tiếng phịch lớn vang vọng bốn phương, tiếp theo chung quanh cũng đồng loạt vang lên những tiếng động lớn.Phong Vân lập tức ngừng đầu quan sát chung quanh.

Chỉ thấy bọn họ có sáu người một thú, từ trên ngọn cây bay xuống.Cái cây lớn như vậy, bị sáu người bọn họ dẫm nát dưới chân, sắp bị sụp đổ.Thật ra cái cây này chính là sào huyệt của đám ma thú.

Nhìn thấy sào huyệt của mình bị đám người xa lạ không biết từ đâu “ rơi tự do” đến, bọn ma thú sau khi trải qua một trận kinh ngạc thì trở nên giận dữ , nổi điên vây quanh đám người Phong Vân.

Phong Vân không nói gì, âm thầm cúi đầu, đây là lỗi của bọn họ mà, nào dám nói gì T_T Nhưng Mộc Hoàng thì theo thói quen vung tay lên , lôi điện lực lam sắc che chở cho sáu người bọn họ,chặn đứng đám ma thú.

Phong Dương nhìn sự tình trước mắt, vẻ mặt càng thêm xem thường:“Ta nói này Á Lê, ngươi không cần mỗi lần chọn đích đến trên cả tuyệt vời như vậy được không?”

Đọc theo đường đi, bọn họ xem như lĩnh hội được bản lĩnh thật sự của Á Lê.

Nào thì hết trâu hoa ghẹo nguyệt , rồi di chuyển nhằm tới nhà xí , tới sào huyệt của ma thú, tới vương cung của đế quốc, tới phòng luyện võ của hào môn thế gia,thậm chí còn di chuyển đến cả trung tâm của một trận đánh nhau. Thật hết biết ! Sao người này lại không tìm được một chỗ dừng chân ổn ổn một chút nào vậy ?

Cứ liên tục như thế, bọn họ vừa rơi xuống mặt đất liền bị cuốn vào vòng xoáy tranh chấp, sẽ theo phản xạ bắt đầu phòng vệ. Mộc Hoàng thật đáng thương, liên tục phải vận công, chuẩn bị bảo vệ mọi người.

Mà bọn họ rất muốn khuyên Á Lê không cần di chuyển nữa, để bọn họ tự đi cũng được.

Kết quả là tình hình thần kỳ này quẹt miệng nói cho bọn họ biết rằng hẳn dùng thuật di chuyển mới đến được đây, nếu không dùng thuật di chuyển thì không, hẳn không biết đường trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 287

Chuyện này làm cho bọn họ tựa như bị sét đánh trúng. Cũng may là trong một ngày, người này cũng chỉ có thể di chuyển được ba lần, hiện tại, mặc dù đã có thể tăng lên nhưng một ngày cũng chỉ có thể di chuyển được năm lần. Điều này làm cho bản thân tình hình Á Lê vô cùng đặc ý.

“*Hắc hắc, địa điểm di chuyển cũng không phải do ta chọn.*” Á Lê hí hóp mắt cười.

Sau nhiều lần lâm vào hoàn cảnh ngượng ngùng, Á Lê đã thấy thật quen thuộc, biến nó trở thành một việc bình thường.

Đến bây giờ, đối với việc như vậy, Lâm Quỳnh cùng Mạc Nhan cũng đã tập mãi thành thói quen, cho nên hai người im lặng, đi theo phía sau Mộc Hoàng cùng Phong Vân.

Ngày hai người gặp Mộc Hoàng ở ngoài bìa rừng, bọn họ nghĩ rằng bản thân đã bị người trong tộc xóa tên, đoạn tuyệt tất cả quan hệ, dù có trở về cũng chỉ là tự tìm phiền não nên quyết định đi theo Mộc Hoàng, thuận tiện tìm hiểu sự rộng lớn của thế giới bên ngoài.

Nhưng kể từ khi đi cùng Á Lê, bọn họ có chút hối hận. Nếu biết đi cùng Á Lê sẽ như vậy, bọn họ sớm nên phân ra một chút linh lực đặt ở trên người Phong Vân, tự mình đuổi theo cũng tốt hơn là đi cùng với Á Lê.

Kết thúc hồi tưởng, cả đám người sầu sầu nhìn cảnh tượng trước mặt. Phải, nhờ vị tổ tông Á Lê kia mà mà đám ma thú Hắc Phong cấp bảy mất sào huyết nên nổi điên trả thù đám người Phong Vân.

Vòng bảo vệ lam sắc của Mộc Hoàng liên tục phát huy bảo vệ sáu người cùng một thú, ngăn chặn sự công kích của đám ma thú này, mặt không đổi sắc đi thẳng về phía trước. Thành thật mà nói, bọn họ không muốn ra tay đánh lại, vì xét cho cùng thì sào huyết của chúng đã bị bọn họ phá hủy gần như là toàn bộ.

Thấy công kích không có hiệu quả, đám ma thú Hắc Phong cũng biết mấy người trước mặt vô cùng cường đại nên bỏ chạy, về với sào huyết tan hoang. Phong Vân cùng Mộc Hoàng nhất thời cảm thấy bất lực vô cùng, đồng thời quay sang lườm Á Lê một cái.

Lại thêm một lần di chuyển, lần này là đi đâu đây?

Một tia sáng lóe lên, nó có thể làm hoa mắt bất cứ một ai khi nhìn vào. Lúc mở mắt ra, bọn họ nhìn thấy một vùng đất bằng phẳng, trải dài vô cùng vô tận. Xa xa có con gió nổi lên, cuốn đi những hạt cát, mạnh mẽ mà thô lương.

Không cần nghi ngờ gì nữa, đây là một sa mạc, một sa mạc trải dài mênh mông, bát ngát.

Nhìn tình cảnh trước mặt, Phong Vân cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, lời Á Lê đến trước mặt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “*Ngươi rốt cục có biết nhà mình ở đâu không hả?*”

Phong Vân biết tình hình là bộ tộc tự nhiên nhưng nàng cũng không biết vị trí cụ thể bọn họ sinh sống, chỉ có một điều nàng chắc chắn biết rằng nơi tình linh ở sẽ là nơi thiên nhiên đẹp nhất, ở trong rừng rậm, có cỏ cây.

Nhìn sa mạc trước mắt mờ mịt, ngay cả một cọng cỏ cũng không có, đây mà là nơi tình linh sinh sống sao? Phong Vân cảm thấy đầu mình trở nên đau vô cùng.

Từ đầu đến giờ, Mộc Hoàng vẫn không nói chuyện, chỉ im lặng mà sát hai tay, phát ra những tiếng răng rắc, răng rắc nghe rộn cả tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 288

Mộc Hoàng có hành động như thế này là chứng tỏ hắn đang rất khó chịu.

Nếu không phải Á Lê nói tinh linh sống ở phía đông Thiên Khung quốc, mà bọn họ hướng đông đi thế nào cũng không biết thì hắn đã sớm đánh một quyền cho Á Lê bay về rồi.

Hắn sẽ nhẫn nhịn.

“Đến nơi rồi.” Á Lê chỉ thẳng vào sa mạc mờ mịt trước mặt, vô cùng hào hứng nói.

“Ha ha, rốt cục cũng đến nơi, ta biết là ta thông minh nhất mà, ha ha ha……” Á Lê kiêu ngạo cười ha ha, hứng phấn nói.

Bên này năm người dồn lại một chỗ, nhìn hắn dò xét.

Tinh linh tộc mà lại ở giữa sa mạc? Là thật sao?

Nhưng thấy Á Lê hưng phấn như thế, chắc hắn cũng không phải là nói dối, cùng lắm là……

“Có câu hư chính là thật, thật chính là hư, mọi người đều nói tinh linh sống tại rừng rậm, vì vậy bọn họ làm ngược lại với lời đồn, sống ở sa mạc.” Phong Vân nhẹ giọng, chần chừ nói.

Mộc Hoàng nhép mép: “Có khả năng, chả trách mấy ngàn năm qua con người đều cho rằng tinh linh tộc chỉ là truyền thuyết”

Tinh linh trụ ở đây sao? Ai mà ngờ được tinh linh tộc lại sống trong sa mạc chứ.

“Đi nào, ta dẫn bọn ngươi về nhà, ha ha, lúc này đây ta là công thần, xem bọn hắn ai còn dám nói ta tìm biết đường.” Á Lê hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 289

Phong Dương chờ dọc theo đường đi đã nghe Á Lê tự ca ngợi mình là công thần vô số lần nên lúc này cũng không ngạc nhiên, bỗng Phong Dương đột nhiên nhớ tới cái gì, liền ngắt lời, nói: “Ngươi từ nơi này đi ra rồi tìm được Phong Vân mất bao lâu?”

“Một tháng, mất có một tháng thôi.” Á Lê vênh mặt lên nói.

Không hiểu sao lúc ý hắn lại tìm được Phong Vân ở hành lang trong một phân đà của Thánh Linh Cung. Thật là may ~

“Đúng là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc.” Lâm Quỳnh ngao ngán thốt lên.

Hắn tìm đường trở về cũng không mất dưới hai tháng, vậy mà có thể ra ngoài và tìm được Phong Vân trong vòng một tháng, chỉ có thể nói ông trời muốn giúp hắn thôi.

“Tiểu tử, ngươi còn dám nói ta lừa ngươi nữa không.” Á Lê đắc ý nói.

“Tốt lắm, tốt lắm, đi thôi, đến được đây là tốt lắm rồi.” Phong Vân thấy vậy bất đắc dĩ giục Á Lê, họ không thể cùng Á Lê ở đây dây dưa mãi được, huống hồ thời gian đang trôi qua rất nhanh.

“Được, ta cam đoan sẽ dẫn mọi người đến nơi, ha ha, đi lạc, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Ánh sáng lóe ra, Mộc Hoàng cùng đám người lại lần nữa biến mất trong không trung. Gió thổi mạnh cuốn theo cả cát trên sa mạc.

Ở thật sâu trong sa mạc.

“Ha ha, ta, Á Lê đã trở về đây, mau tới nghênh đón ta, ha ha..... A.....”

Giọng nói đầy kiêu ngạo mạnh mẽ vang lên ở trong không trung, ngay sau đó đám người họ đột nhiên xuất hiện, phịch một tiếng đáp xuống mặt đất.

Mà tiếng cười kiêu ngạo của Á Lê to chỉ được một nửa, nửa câu đầu mạnh mẽ giống như đao khảm, nửa câu sau biến mất không tung tích.

Trước mặt, hàng động tối tăm, tĩnh mịch, ánh sáng mờ mịt hai bên chiếu xuống đủ để nhìn rõ lối đi, có cảm giác vô cùng đáng sợ.

Nhưng ở giữa động lại có một vùng sáng rực rỡ, Phong Vân cùng Mộc Hoàng ngạc nhiên nhìn thoáng qua rồi đột nhiên biến sắc nhìn Á Lê, cả đám người ngạc nhiên chung quanh.

“Đây là sao?” Lâm Quỳnh một phen kinh ngạc, lồm cồm bò từ dưới đất lên.

“Đây là nơi tinh linh trụ sao?” Ánh mắt Mạc Nhan quét thẳng tới.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 290

Tinh linh trụ trong động?

“Ta thấy không có khả năng.” Phong Dương nhún mày.

“Quả thật không có khả năng.” Giọng Mộc Hoàng lạnh như băng, thanh âm mang theo sát khí vang lên.

“Có vẻ chúng ta quá rầy chuyện tốt của người khác rồi.” Phong Vân cúi đầu, cất giọng ảo não, bắt đầu đi.

Đám người Lâm Quỳnh nghe vậy, nhìn theo tầm mắt của Phong Vân.

Theo tầm mắt của Phong Vân thì đó là một cánh đồng lớn rộng hơn mười thước, có rất nhiều cây có hạt đỏ rực, trong đó có hai cái cây đặc biệt to lớn có hạt màu vàng lớn. Thì ra đó là hai con ma thú hóa hạt cừu cấp, đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Lúc này, lúc này..... tất cả đều bất động.....

Lâm Quỳnh không nói gì, Mạc Nhan không nói gì, Phong Dương không nói gì.....

Tất cả đều không thốt lên lời, Hỏa hạt cừu cấp rực lửa đang vô cùng tức giận, thân thể thật to lớn gầm lớn giận dữ nhìn đám người Phong Vân.

“Chạy mau!” Cùng lúc, Á Lê biến sắc mạnh mẽ phản ứng lại, điên cuồng hét lên, ngay sau đó liền nhanh chân hướng phía cửa động lao ra.

“Làm gì chạy nhanh như vậy?” Phong Dương liếc mắt khinh bỉ nhìn Á Lê.

Bất quá chỉ là bị hỏa hạt cừu cấp dọa đến bất động thôi, bọn họ có Mộc Hoàng ở đây, sao phải sợ?

Nhưng hắn cũng vừa nói vừa.....chạy theo.

Tiểu hoàng kim vẫn nằm ngửa trên vai Phong Vân giật mình mở mắt, thét lên một tiếng liền phi thẳng ra ngoài.

Kiểu này đúng là sợ hãi mà chạy trốn chết. Phong Vân, Mộc Hoàng nhìn nhau, nắm tay nhau, xoay người và...chạy.

Tiểu hoàng kim có kiến thức sâu rộng mà cũng phải hoảng hốt chạy như bay, ma thú cừu cấp này có gì kỳ lạ sao.....Mạc Nhan, Lâm Quỳnh, Phong Dương cũng rất tỉnh ý, thấy vậy vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chân chạy theo.

Tất cả đồng loạt lao đi, cảnh tượng trước mặt thật dọa người. Ở trước mặt và đằng sau lưng bọn họ đều có ma thú hỏa hạt. Bọn ma thú hỏa hạt này tất đông, lại to lớn, toàn thân bao quanh bởi quầng lửa rực cháy, bộ dạng vô cùng dữ tợn, vây quanh lấy bọn họ.

Trận thế kia sợ không có lối thoát.Trời ơi, bọn ma thú này nhanh quá .

Mộc Hoàng đang lao ra thấy vậy ánh mắt trở lên lạnh lùng, vung một đạo lôi điện phóng qua, các hạt tử lớn đang bắn về phía bọn họ bị quét sạch.

“Đừng nhúc nhích, chúng nó” Á Lê chạy đến thấy vậy điên cuồng hét lên.Đáng tiếc, tiếng hô của hắn không kịp với động tác của Mộc Hoàng.Thanh âm còn chưa dứt, Mộc Hoàng đã quét sạch ma thú trước mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 291

Xong rồi, xong rồi.” Á Lê sắc mặt trắng bạch, không chút nghĩ ngợi gào lên, chạy như điên. Nói cái gì xong rồi chứ, không phải là ma thú cừu cấp sao, hắn phóng một đạo lôi điện đã hạ được, còn quét sạch sẽ, đúng là Mộc Hoàng.Phong Vân thầm khen ngợi trong lòng

“Sa mạc xích huyết hỏa hạt cừu cấp , cấp bậc không cao, nhưng ở giữa sa mạc này không ai dám giết.” Tiểu hoàng kim dẫn đầu chạy phía trước, phi như bay, cao giọng nói.

Phong Vân vừa nghe nhất thời kéo Mộc Hoàng theo sát phía sau:*“Vì sao?”*

“Bởi vì chúng nó sống thành đàn, toàn bộ sa mạc chính là một đàn, chỉ cần có người xúc phạm tới một thành viên trong đàn, không giết chết đối phương chúng nó sẽ không bỏ qua.Hôm nay các ngươi thực tốt phước , vừa lúc đem hỏa hạt vương cấp quét sạch sẽ, e rằng không thể trở về mà nói dối tông đường .” Tiểu hoàng kim rất không nghiêm túc nhìn bọn họ.

“Hừ, đến một đôi thì giết một đôi, đến một đám thì giết một đám.” Mộc Hoàng nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng , hắn mà thêm sợ đám hỏa hạt này sao?

“Vậy ngươi ở lại giết chúng đi.” Tiểu hoàng kim ném lại một câu, rồi lại co chân phi như bay đuổi theo Á Lê.

Ngay khi Tiểu hoàng kim vừa nói dứt lời, Phong Vân đứng ở phía sau Lâm Quỳnh thấy hắn mạnh mẽ hít sâu:*“Ông trời ơi.”*

Phong Vân nghe vậy nhìn lại, không nhìn thì thôi, vừa thấy cả người liền cứng ngắc.

Trước mắt, hàng loạt hỏa hạt thật lớn vurun cánh bay lên, hướng về phía bọn họ điên cuồng đuổi theo.Vừa rồi chỉ là ngàn vạn con, giờ đây là một mảng đồ rực lửa giữa trời, sợ là không chỉ có hơn hàng chục vạn con.

Hơn nữa, hơn nữa, lần này là một đàn hạt tử bay.....

“Phía trước, phía trước kia.” Ngay cả Phong Vân cũng liú lười không nói lên lời, Mạc Nhan đột nhiên giật mình kêu lên. Mà thật ra lúc này bốn phương tám hướng trên sa mạc đều xuất hiện hạt tử lớn rực lửa.Rất rất đông đồng loạt từ bốn phương tám hướng trào tới.

Bọn ma thú hỏa hạt mới tới này mặc khôi giáp dữ tợn, trong miệng phun ra đám lửa đỏ rực khiến cả vùng trời bùng sáng, hùng hổ bao vây bọn họ.

Lần này, chính Mộc Hoàng mặt cũng biến sắc.Ma thú không sợ nó mạnh, chỉ sợ cả đàn tụ lại vây đánh.

Năm đó tại rừng ma thú, bọn hắn có thể cùng các linh vương cấp cao so cao thấp, nhưng hôm nay này phải đối phó với cả trăm vạn con ma thú cừu cấp thì lại khác...

“Trốn đi.....” Phong Vân hét to lên, túm lấy Mộc Hoàng đuổi theo đám người bọn Á Lê.Phong Dương cùng Mạc Nhan cũng sợ hãi chạy theo sát.

Gió lồng lộng mang theo cát cuốn cuộn thổi.Sa mạc, bốn phía đều là sa mạc.Ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống, chiếu lên cát, nơi nơi đều là một mảnh vàng óng ánh.

Trên không gian bao phủ bởi màu vàng lấp lánh đó, một đám người nhanh chóng xuất hiện, như một ánh sáng lóe lên giữa sa mạc, với tốc độ phi thường.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 292

Ở phía sau bọn họ, hàng loạt hỏa hạt từ làm rực đỏ một vùng, chia làm hai đội, một đội bay trên bầu trời, một đội truy đuổi dưới đất, càng ngày càng tụ tập về nhiều hơn.

Một vùng sa mạc đỏ rực lửa. Mà trận thế này còn không ngừng được mở rộng.

“*Ầm ầm.*” Mộc Hoàng phóng ra một đạo vạn lôi, hàng vạn con hỏa hạt bị chặn lại, rồi bị Mộc Hoàng trực tiếp đánh bay ngược trở lại. Nhưng mà lũ hỏa hạt phía sau vẫn tiếp tục xông lên, trực tiếp bước qua thi thể của đồng đội, hướng đám người Mộc Hoàng xông tới.

Hỏa cầu cực nóng theo miệng chúng nó phun ra, một rừng cầu lửa vu vu bay tới. Hàng vạn hỏa cầu che kín vùng trời, theo một phương thẳng hướng đám người Mộc Hoàng mà bay tới.

Một vùng ánh sáng trắng bồng từ từ xẹt ngang qua bầu trời. Ánh sáng kia như mưa lao tới bao quanh đám người bọn họ.....

“*Mẹ nó chứ, đây là biến chủng ma thú gì vậy?*” Đám người Phong Dương hoàn toàn không còn lực chống đỡ, tránh ở phía sau Mộc Hoàng, nhìn hàng loạt hỏa hạt cứ liên tiếp lao tới, giết mãi không hết, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“*Không phải biến chủng, chỉ là chúng nó sinh sôi rất nhiều mà thôi.*” Tiểu hoàng kim phù phiếm nói với Phong Vân trước mặt.

“*Nhiều thế nào?*” Phong Vân sắc mặt đen thui.

“*Mỗi lần sinh một trăm ba mươi con, một năm bốn lần sinh.*” Tiểu hoàng kim điềm nhiên như có như không nói.

Phong Vân nghe xong tròn mắt há mồm. Khó trách sao mà giết mãi không hết, chỉ càng ngày càng nhiều thêm. Chúng nó đang lao tới mở đường chém giết Mộc Hoàng, nàng thấy vậy không khỏi run lên. Cái gia tộc khổng lồ này đang dốc toàn bộ lực lượng đối phó với các nàng, nàng có phải nên cảm thấy thật vinh hạnh không?

“*Á Lê, người thật đáng chết.*” Phong Vân nghiêng răng nghiêng lợi lao về phía Á Lê điên cuồng hét lên.

“*Khụ khụ.*” Nhất thời gào to nên bị lạc giọng, mà cục tức thì dâng lên nghẹn họng.

“*Người đừng vận khí, cẩn thận không sẽ phá vỡ phong ấn trong người.*” Lâm Quỳnh thấy vậy vội vàng nói, dè dặt vai Phong Vân lại. Trên đường đi, Phong Vân đã nói cho bọn họ biết về thể trạng của mình.

Phong Vân thấy vậy lắc đầu nói: “*Ta không sao.*”

Mộc Hoàng dọc theo đường đi chăm sóc nàng rất tốt, luồng lực trong người đã bị phong ấn, tuy có vài lần muốn theo phản suy yếu của phong ấn thoát ra nhưng đều bị Mộc Hoàng ngăn lại ngay. Lâm Quỳnh thấy vậy gật gật đầu, lập tức liền rút tay về, cứ như Phong Vân là độc dược vậy.

Phong Vân không khỏi ngẩn ra, là ý gì đây?

Lâm Quỳnh thấy vậy nhẹ nhàng cười nói: “*Trước mặt Mộc Mộc, tốt nhất là không nên quá quan tâm đến nữ nhân của hắn, không chừng hắn lại nổi dấm chua.*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 293

Lời này nói ra, Phong Vân không khỏi ngạc nhiên, Lâm Quỳnh này.....

“*Thật không biết người giấu diếm như thế nào ở Á Sát nhiều năm như vậy, nếu biết chắn chắn Phong Vũ sẽ rất tức giận.....*” Lâm Quỳnh lắc đầu, trong mắt hiện lên ý cười.

Hắn có chút chờ mong Phong Vũ tức giận, Phong Vũ có đến mười mấy đệ đệ, giờ đây rốt cuộc cũng có muội muội. Phong Vân nhìn chăm chăm Lâm

Quỳnh, khiếp sợ nhưng chậm rãi khôi phục lại tinh thần.

Lúc trước Lâm Quỳnh liếc mắt một cái nhìn thấu được Mộc Hoàng, hôm nay cũng là Lâm Quỳnh liếc mắt một cái nhìn thấu được nàng.

“Khả năng nhìn người của người thật là đáng khen.” Phong Vân nhìn Lâm Quỳnh, có chút tán thưởng.

“Cần gì nhãn lực tốt chứ, người tự thể hiện ra hết đấy thôi.” Phong Dương đứng bên cạnh quay đầu chen vào nói.

Á Lê thì suốt ngày tẩu tử, tẩu tử, Mộc Hoàng nghe vậy cũng chẳng phản ứng, còn có lúc trước Mộc Hoàng ôm lấy Phong Vân, bọn họ đến như vậy còn nhìn không ra thì có thể đi chết được rồi.

Chỉ là chưa nói ra mà thôi.

Phong Vân nghĩ lại liền nở nụ cười, đúng vậy, nàng không hề che giấu. Bởi vì Á Lê biết nàng là nữ, Mộc Hoàng cũng biết, cho nên nàng liền quên bọn Lâm Quỳnh vẫn chưa biết biết, nhưng mà hiện tại xem ra.....

“Thật muốn xem thời điểm Phong Vũ biết chuyện mà..... A, bên kia lại tới nữa.....”

“Chạy mau, mau chạy hướng này.....”

“A a a, chúng đuổi theo phía sau

Gió cuốn cuộn thổi trên sa mạc, Mộc Hoàng lui về chỗ không bị ảnh hưởng bởi bão táp. Rất nhiều hỏa hạt thật lớn vẫn đang điên cuồng lao đến. Tại giữa sa mạc diễn ra một trận tàn sát long trời lở đất.

Ba ngày ba đêm, Mộc Hoàng cũng không biết chính mình đã giết bao nhiêu hỏa hạt. Nhưng mà nghênh đón bọn họ lại càng ngày càng nhiều ma thú, vỡ tổ ong vỡ vò so với tình hình hiện tại chả đáng là gì. Hơn nữa, sa mạc này quả thật quá rộng lớn, hẳn đi với tốc độ trăm vạn dặm trong suốt ba ngày qua nhưng vẫn không thể ra khỏi sa mạc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 294

Cũng bởi vậy, Mộc Hoàng nhìn người đang chạy nhanh nhất dẫn đầu là Á Lê, kìm nén tức giận.

“Á Lê.” Mộc Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Gì vậy? A, chạy tiếp đi.” Á Lê vừa quay đầu lại thấy người gọi hắn là Mộc Hoàng, lập tức uốn éo thân càng phóng đi nhanh hơn.

Mộc Hoàng nhìn không được, liền phóng một tia chớp trực tiếp đánh vào hắn.

“Tiểu tinh linh, người không tìm được nhà của người thì coi chừng thành tinh linh nương đó.” Tiểu hoàng kim vừa tiếp tục chạy vừa nói.

“Ngay trong sa mạc này, ngay tại nơi này, do mỗi lúc nó lại thay đổi nên ta tìm không thấy cửa vào.” Á Lê vô liêm sỉ nói ra. Mà lời hắn nói làm mấy người xung quanh tức đến ộc máu.

“Ta thật muốn giết người.....”

“Á Lê?”

Ngay lúc Mộc Hoàng đang nổi giận, bọn họ đang chạy thì một thanh âm đột nhiên vang lên giữa không trung.

“Á Phi.” Phong Vân nhất thời chấn động, đó là giọng nói của Á Phi.

“Lão đại, lão đại mở cửa đi, cứu đệ với.” Á Lê vội vàng quay ngược trở lại, chạy đến chỗ vừa phát ra giọng nói, hưng phấn hướng tới phía dưới sa mạc rống lên thật to: “Ta đem đại tẩu về cho người đây, lão đại cứu mạng.....”

Mộc Hoàng sắc mặt trong nháy mắt trở nên u ám.

Phong Vân thấy vậy vội vàng bắt lấy tay Mộc Hoàng, trấn áp về mặt u ám như đang muốn đem Á Lê biến thành tinh linh nương ngay lúc này của hắn.

Mà Phong Dương, Lâm Quỳnh, cùng hiệu trưởng Mạc Nhan đều đồng loạt cúi đầu, nhìn xuống phía dưới. Mộc Hoàng, phải nhắm nhin, nhắm nhin.

Cả sa mạc rộng lớn chỉ toàn cát là cát, tầng tầng lớp lớp cuộn cuộn khiến bọn họ không nhìn thấy thân ảnh Á Phi, cũng nhìn không ra dưới sa mạc kia có chút dấu vết gì. Phong Vân cùng mọi người còn đang cảm thấy nghi hoặc thì dưới chân sa mạc đột nhiên nhấc lên tầng tầng gợn sóng. Ngay tại giữa ngọn sóng này, một cánh cửa như ẩn như hiện giữa hào quang rực rỡ xuất hiện trước mặt bọn họ. Màn hào quang chuyển động chậm rãi mở ra trước mặt mọi người, lộ ra quang cảnh bên trong.

Á Lê thấy vậy đứng mũi chịu sào hướng vào bên trong màn hào quang vừa cười ha ha nói: “Ha ha, Á Lê ta đã trở lại, mau ra nghênh đón công thần ta đây, ta mang tầu tử về đây, ha ha……”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 295

ÁÁÁÁÁÁ Á Lê sung sướng nhảy vào phía sau màn hào quang, tiếng cười phấn khích vang vọng tám phương. Mộc Hoàng ở phía sau cũng tiến vào bên trong, vừa nghe thấy lời ấy, không thể nhịn được nữa, không cần nhắm nữa, trực tiếp vung tay lên, một đạo lôi điện liền hướng phía Á Lê ném tới.

Tiểu tinh linh chết tiệt, quá tự đắc rồi.

“Mộc Mộc.” Phong Vân thấy vậy cười khỏ, vội vàng lao tới chặn đạo lôi điện lực kia lại.

Không thể đánh người ngay trên địa bàn của họ được. Nhưng Mộc Hoàng ra tay quá nhanh, nằng cản lại không kịp, chỉ thấy giữa không trung điện quang chot lóe, lôi điện lực màu lam kia trực tiếp đánh về hướng Á Lê đang khoa chân múa tay.

“Á……” Phía dưới nhất thời truyền đến vài tiếng động kinh hô. Cùng lúc đó, một đạo linh lực tinh thuần như nước lực sắc trong suốt xuất hiện, nhanh chóng hướng về phía Á Lê, chống lại đạo lôi của Mộc Hoàng.

Lập tức, điện lực màu lam dữ tợn lôi tan biến, không gian lại trở lại yên tĩnh như trước, không một tiếng động. Nhưng trên bầu trời thì tràn ngập sương khói. Mộc Hoàng đang tiến vào màn hào quang, thấy vậy như ngơ ngác, người nào?

“Tên kiêu ngạo kia, trên đường đi ngươi toàn bắt nạt ta, hiện tại ta đã về nhà, có lão đại ta bảo vệ, xem ngươi còn có thể bắt nạt ta được nữa không, ha ha, lão đại giáo huấn hần đi.” Á Lê điệu võ dương oai hướng về phía Mộc Hoàng đắc ý cười.

Sắc mặt Mộc Hoàng bỗng chốc đen như đáy nồi. Nhưng vẫn theo sát Á Lê, nhìn ngó xung quanh. Giữa không gian tràn ngập màu xanh của rừng rậm, một thân trường bào màu lam đứng ở giữa không gian, nhìn thẳng về phía bọn họ.

Ngũ quan tuyệt mỹ, tinh thuần và dã tính cùng tồn tại tạo ra khí chất mà người bình thường không có được, cao quý nhưng không quá nho nhã, đó chính là Á Phi, nữ nam mà Phong Vân đã mua.

Lúc này, Á Phi kia khoanh tay đứng ở phía trên, nhìn bọn họ với ánh mắt kinh ngạc. Sau đó chuyển ánh mắt không nhìn bọn họ, mà dời đến nhìn chăm chăm trên người Phong Vân. Mộc Hoàng nheo mắt lại, ánh mắt trở nên sâu xa khó lường.

“Sao lại dẫn đến nhiều hỏa hạt như vậy, Á Lê ngu ngốc nhà ngươi.” Ngay lúc Mộc Hoàng hí mắt nhìn Á Phi, có một vài thân ảnh hướng tiến tới chỗ Á Lê hét lên.

Ngay sau đó, không thấy động tác của mấy người đó ra sao nhưng bỗng có một màn hào quang bảo vệ xuất hiện phía sau. Sau đó cảnh vật vừa chuyển, ngay lập tức không thấy, cũng như không cảm giác được sự uy hiếp hỏa hạt khổng lồ kia nữa. Cảnh vật biến chuyển, bọn họ không còn nhìn thấy được quang cảnh sa mạc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 296

Cuối cùng Phong Vân cũng đã lấy lại tinh thần liên liếc nhìn mọi người xung quanh, toàn là nữ nhân, thật quá đẹp. Khó trách thiên hạ đều đồn rằng tinh linh là thiên địa sủng nhi, người thì mang vẻ đẹp cương nghị nam tính, người thì có vẻ đẹp ôn nhu, người thì là sự hòa trộn của cả hai. Tất cả đều là thiên tư quốc sắc, khuynh quốc khuynh thành. Quả thực làm cho người ta nhìn mãi không chán.

Á Lê không vừa lòng đưa tay sờ sờ đầu, sau đó lại mạnh mẽ kiêu ngạo nói: “*Ta không muốn đi canh tường đâu, ta lần này lập công lớn, ta đã đưa Vân tẩu về đây.*”

Lời này vừa nói ra, Mộc Hoàng còn đắm chìm ở giữa hai nơi cảnh sắc đối lập nhau lập tức phục hồi lại tinh thần.

Mộc Hoàng ánh mắt đờ đờ sát khí quét qua Á Lê.

“*Ai là Phong Vân tẩu?*” Tinh linh tóc đen kinh ngạc nói.

“*A, đúng rồi, người lần này về còn dẫn theo vài người nữa, Á Lê, người chẳng lẽ đã quên quy tắc của tộc rồi sao, tuyệt đối không thể dẫn loài người vào trong tộc?*” Tinh linh tóc hồng mạnh mẽ xoay người nhìn về phía đám người Phong Vân.

Trên tay linh cung xuất hiện, lập tức nhắm ngay đám người Phong Vân. Cùng khắc, mấy đại tinh linh bên cạnh hắn cũng đồng loạt khai cung, nhắm ngay đám người Phong Vân.

Linh lực kia dao động, so với của Á Lê còn mạnh mẽ hơn.

Đám người Lâm Quỳnh nhất thời cảm thấy khí huyết quay cuồng, không thể thở nổi. Mộc Hoàng thấy vậy nhíu mày, vung tay lên, một đạo linh lực màu lam nháy mắt bao vây đám người Lâm Quỳnh, Phong Dương, hiệu trưởng Mạc Nhan lại.

Đám tinh linh này người nào người nấy đều ở cấp bậc linh hoàng. Thủ vệ tinh linh cư nhiên mà đã là linh hoàng bát cấp, vậy bọn người trong tộc..... Mộc Hoàng nhíu mày.

Nhưng mà, ở giữa đám linh hoàng bát cấp trùng trùng uy hiếp, Phong Vân chỉ là nhất cấp lại không hề tỏ ra lo sợ, vẫn điềm nhiên đứng thẳng, vẻ mặt bình thản nhìn đám người Lâm Quỳnh.

Nàng một chút linh lực dao động cũng chưa cảm thấy, ngược lại lại cảm thấy cực kỳ thoải mái.

“*A, nhân loại hệ cỏ cây à?*” Cả đám tinh linh bỗng ồ lên kinh ngạc, tinh linh tóc lam chớp mắt, kinh ngạc nhìn Phong Vân, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

“*Ta có cảm giác đã gặp qua người này ở đâu đó?*” Mỹ tinh linh tóc hồng vẻ mặt tươi sáng bắt đầu đánh giá Phong Vân từ trên xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 297

“*A, đúng rồi, đúng rồi, là ân nhân đã cứu mạng lão đại Á Phi.*” Mỹ tinh linh tóc đen mang vẻ đẹp trung tính reo lên.

“*Đúng, đúng, chính là nàng.*”

“*Thật sao...*”

“*Á Lê, người cũng có chút bản lĩnh đấy chứ.*”

“*Mèo mú vớ cá rán.*”

Các tinh linh lập tức thu lại cung tiễn, một đám vui vẻ đi tới chỗ Phong Vân.

Top of Form

“*Chào mừng người đến đây với chúng ta, tộc trưởng của bọn ta nhất định sẽ rất vui mừng khi gặp được ân nhân đã cứu lão đại Á Phi, đi nào, chúng ta dẫn người đi gặp tộc trưởng của chúng ta.....*”

“Đúng vậy, tộc trưởng nghe nói người có nhân loại hệ cỏ cây nên rất tò mò muốn gặp người đó.”

“Đúng rồi, cứ gọi ta là Hiệp Huy.....”

“Ta là Hỏa Phượng.....”

Mấy tiểu tinh linh hào hứng vây quanh Phong Vân đi về phía rừng rậm.Phong Vân từ đầu tới cuối chưa kịp nói câu nào đã bị đám tinh linh dẫn đến khu rừng rậm.

“Này này, đó là công lao của ta, các người đừng nghĩ tranh công của ta để nhận thưởng nha, lão đại, nhanh lên.” Á Lê thấy vậy liền lập tức túm lấy Á Phi đuổi theo.

Á Phi thần sắc lạnh nhạt, tùy ý để Á Lê kéo đi đuổi theo Phong Vân, đảo mắt đã thấy xung quanh không còn người nào.

Chỉ còn lại Mộc Hoàng sắc mặt tối đen cùng đám người Lâm Quỳnh đứng sừng sững giữa rừng rậm.Gió thổi làm ngọn cây khẽ lay động, làm lan tỏa một mùi thơm thoang thoảng.Lâm Quỳnh, Mạc Nhan hiệu trưởng, Phong Dương, ba người liếc nhau, nhìn chung quanh trống không, đàn tinh linh này cũng thực hào phóng, để lại một mình bọn họ ở nơi này, không sợ bọn họ là địch hay sao.

Mà Mộc Hoàng lúc này sắc mặt trở nên tối đen trông rất nghiêm trọng, mảy mai nhú lại.Bộ tộc tinh linh đối đãi với Phong Vân nồng hậu như thế nhưng hẳn lại có linh cảm không tốt.

“Người còn không đuổi theo thì Phong Vân sẽ thành nương tử của người khác đó.” Hoàng kim sư từ thấy vậy ở một bên nói mát.

Nó vừa mở miệng, thân hình Mộc Hoàng chợt lóe, lao nhanh như tia chớp đuổi theo Phong Vân .

“Đợi chúng ta với.” Đám người Phong Dương thấy vậy lập tức luống cuống tay chân đuổi sát.

Cảnh sắc tuyệt đẹp, hoa lệ khôn cùng.Càng càng tiến vào sâu trong thâm lâm của tinh linh lại càng gặp thần tiên chi cảnh.

Phong cảnh ở nơi đây vô cùng đẹp đẽ, nhưng vẫn tràn ngập sự tự nhiên,chất phác, làm cho người ta cảm thấy cả người sáng khoái , thoát thai hoá cốt.

Ở sâu trong rừng rậm, những cây cổ thụ cao lớn đứng sừng sững dưới ánh mặt trời rực rỡ.Những cây đại thụ cao hơn nóc nhà với tán cây đủ loại hình dạng, đủ màu sắc đứng ngay ngắn.Có màu lam , có màu trắng, có màu đỏ , có màu vàngĐủ loại kiểu dáng đại thụ đứng sừng sững giữa rừng, đủ loại sắc màu rực rỡ sáng lạn làm cho người xem hoa cả mắt.

“Thật sự là làm cho người ta nhìn mãi không chán.” Lâm Quỳnh nhìn cảnh sắc trước mắt, xoa xoa ánh mắt.

Từ trước đến giờ hẳn chưa bao giờ nghĩ tới có ngày hẳn có thể chính mắt nhìn thấy tinh linh trong truyền thuyết, được đứng trong vùng đất của họ.Hiệu trưởng Mạc Nhan cùng Phong Dương đứng bên cạnh Lâm Quỳnh liên tục gật đầu, ngẩng ngẩng nhìn.

Mộc Hoàng đứng bên cạnh bọn họ thì sau cảm giác kinh ngạc ban đầu ngẩn ngui, đã lập tức nhảy lên đỉnh một cây cổ thụ cao lớn, hai tay ôm ngực nhìn cảnh tượng phía dưới , thần sắc lạnh lùng.Hoàng kim sư từ ngồi xổm trên vai hắn, cũng nhìn mặt quan sát.

Họ quan sát xem cái đàn tinh linh nhiệt tình này rốt cuộc đang định làm gì.

Mà ở phía dưới bọn họ, là những tòa nhà đẹp đẽ không khác gì cung điện tràn ngập hương thơm của hoa. Chỗ này có không ít tinh linh.Hơn nữa, vẫn còn rất nhiều tinh linh từ phía xa xa đang tụ tập về đây.Tại đây tụ tập một đám tuần mỹ xinh đẹp như hoa, mọi người đều dồn ánh mắt về phía trung tâm nơi Phong Vân đang được đối đãi cực kì nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 298

“Người chính là người có linh lực cỏ cây sao?”

“Một nữ nhi xinh đẹp sao lại ăn mặc như nam nhân thế này ?.”

“Người biết cái gì, đó là một bây giờ.....”

“Người chính là Hách Liên Phong Vân, là ân nhân cứu mạng đã cứu lão đại A Phi của chúng ta phải không? Trông cũng đẹp nhưng đương nhiên không thể so với chúng ta.”

“Xùy, nhân loại mà thế này là đẹp rồi”

“Người thì biết cái gì.....”

Phong Vân bị vây quanh bồng chốc thành trung tâm, xung quanh vang lên vô số âm thanh. Mà những thanh âm bao quanh Phong Vân ngày một lớn hơn. Phong Vân có chút bất đắc dĩ, cố duy trì một nụ cười rục rờ sáng lạn.

Nhóm tinh linh này cũng thật quá nhiệt tình.

Phong Vân nhìn quanh, xung quanh đều là nam nhân tuấn mĩ, đám người Mộc Hoàng kia không biết đã chạy đi đâu. Phong Vân cảm thấy nàng sắp bị bao phủ bởi nước miếng bắn ra xung quanh, nàng cần phải tự cứu mình thôi.

“Các người tránh ra, tránh ra, đây là công lao của ta, các người đừng nghĩ chiếm của ta.” Giọng nói của Á Lê xa xa truyền tới.

Phong Vân nhất thời kiểm mũi chân nhìn về phía Á Lê. Chỉ thấy Á Lê kia trên người mặc đúng một mảnh vải, đang từ bên ngoài liễu mạng đi tới phía nàng.

Mà ở phía sau hắn, Á Phi dựa vào ở một cây cổ thụ, trên mặt không có biểu tình gì nhìn về phía bên này, trên người tỏa ra khí chất thanh khiết không nhiễm một hạt bụi giống như thần tiên.

Phong Vân thấy vậy lập tức đi về phía Á Phi: “Cho ta qua đó, cho ta qua đó.” Một bên hướng Á Phi kêu lên: “Á Phi, lại đây giúp ta.”

Các tinh linh vây quanh Phong Vân thấy Phong Vân chạy tới chỗ Á Phi bồng chốc thần sắc trở nên quái dị.

Có người thì cười gian xảo, có người thì âm thầm gật đầu, có người vẻ mặt lại đầy ái muội.....

Nhưng tất cả đồng thời tránh đường cho Phong Vân đi tới chỗ Á Phi.

Chạy đến được chỗ Á Phi cũng đủ khiến Phong Vân đỏ không ít mồ hôi, Phong Vân đưa tay lau mồ hôi trên trán, một bên hướng các tinh linh khác mỉm cười.

Sau đó hướng Á Phi hạ giọng nói: “Này, bọn họ thật là nhiệt tình, người đã làm được chuyện tốt gì vậy?”

Nàng cũng cảm thấy chính mình không có gì quá đặc biệt có thể làm cho đám tinh linh kia đối xử nhiệt tình với nàng như vậy

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 299

Khẳng định là A Phi trở về đã nói gì đó về nàng cho bọn họ.

Á Phi nghiêng đầu nhìn Phong Vân đang bước tới gần mình, vẻ mặt tuyệt mỹ không nhiễm khói lửa nhân gian bỗng nhú nhú mày.

Á Phi kéo Phong Vân quần áo đã trở nên xộc xệch vì phải chen chúc qua đám tinh linh tới: “Người vẫn cái bộ dạng chả ra sao này.”

Phong Vân không nói gì, tinh linh này không nghe thấy câu hỏi của nàng sao?

“Ta hỏi là.....”

“Ấn ngay nói thật.”

Á Phi trả lời hết sức rõ ràng lưu loát, rất có khí phách, một lời dư thừa cũng không có. Phong Vân khóe miệng co rút, người ăn ngay nói thật cái gì chứ?

“Ta nói cho người biết, người.....” Phong Vân đè thấp thanh âm, một bên vẫn duy trì vẻ mặt tươi cười sáng lạn nhìn các tinh linh ở phía đối diện, một bên nhỏ giọng bắt đầu uy hiếp Á Phi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 300

Cảnh tượng như vậy lọt vào mắt Mộc Hoàng ở xa xa thành cảnh tượng thân mật. Nếu bỏ qua nguy trang của Phong Vân, vẻ mặt nàng sáng lạn dương quang xinh đẹp. Đứng bên cạnh nàng là Á Phi vô cùng tuần mĩ. Lúc này họ đứng ở nơi đó cúi đầu lời nói nhỏ nhẹ, cảnh tượng kia thấy thế nào cũng vô cùng thân mật, hài hòa.

“Tiểu tử nhà ngươi không đành lòng cũng chẳng thể làm gì.” Ngay lúc Mộc Hoàng đang giận ngất trời, Hoàng Kim sư tử lạnh lùng ném ra một câu. Không đành lòng nhìn kỹ nhưng nó hiểu được bộ tộc tinh linh đang làm cái gì. Xem đi, xem đi, vẫn là tự mình nhìn đi.

Mộc Hoàng ngờ ngạc không hiểu ý tứ này, nhưng nhìn Phong Vân cùng Á Phi đứng chung một chỗ, hần liền tức sùi bọt mép. Á Phi này có thể làm cho ngươi ta không còn sức chống cự.

Thanh phong thổi qua, tức giận hòa vào bầu không khí vui mừng dưới kia.

“Khụ khụ, tránh hết ra cho ta.” Ngay lúc Mộc Hoàng đang tức giận cùng với đám tinh linh rất nhiệt tình, thì một thanh âm đầy uy quyền vang lên.

Lập tức, không khí trước cửa cung điện nhảy mất tính lạnh hần xuống, lặng ngắt như tờ. Á Phi cùng Phong Vân đang uy hiếp lẫn nhau cũng ngừng đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói. Nhìn xuyên qua đàn tinh linh đông nghịt, một tinh linh già vô cùng đẹp lão từ từ đi từ phía cổng cung điện đã mở ra.

Tuy tuổi già sức yếu nhưng vẫn mang vẻ thanh phong đạo cốt. Đi theo phía sau là tinh linh Hỏa Phượng.

“Kính chào Hòa Lôi trưởng lão.” Đám tinh linh đứng chỉnh tề, đồng thanh hô.

“Tốt.” Hòa Lôi trưởng lão gật gật đầu nói, lão đảo mắt qua rừng tinh linh rậm rạp trước mắt, ngừng đầu nhìn thẳng vào mắt Phong Vân.

“Tiểu nữ kia, ngươi chính là ân nhân cứu mạng Á Phi phải không?” Hòa Lôi trưởng lão đứng ở cầu thang phía trên Cung điện, vẫy vẫy tay với Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 301

Phong Vân nghe vậy cảm thấy cứ đứng yên một chỗ quả thật không tốt, lập tức tươi cười đi đến phía trước. Đồng thời duỗi tay ra tóm lấy áo Á Phi ở bên cạnh, kéo Á Phi đi cùng nàng. Nơi này các tinh linh rất khủng bố, nàng cảm thấy Á Phi chính là một chỗ dựa an toàn.

Phong Vân khiêm tốn cười nói: *“Ta chỉ là thuận tay cứu giúp mà thôi, không đáng để gọi là ân nhân cứu mạng gì cả, người nói quá lời rồi.”*

Đây cũng không phải nàng cố tỏ ra khiêm tốn, mà là nàng thực sự không cảm thấy Á Phi nợ nàng nhiều ân tình như vậy, chỉ là nàng tùy tay mua thôi mà.

Hòa lôi trưởng lão nhìn Á Phi được Phong Vân kéo tới cùng, gật gật đầu cười: *“Không kể công, điểm này tốt lắm.”*

Dứt lời, trưởng lão cười tùm tùm nhìn Phong Vân nói: *“Ngươi cảm thấy Á Phi của chúng ta thế nào?”*

Á Phi à, diện mạo thế này còn nói sao được nữa, Phong Vân kinh ngạc nhìn trưởng lão, lập tức cười nói: *“Khuyhnh quốc khuyhnh thành, tuyệt sắc mỹ nam.”*

Á phi tuyệt đối nằm ngoài tám chữ này, nàng đánh giá thực công bằng. Không ngờ, nàng vừa dứt lời, xung quanh các tinh linh nhất thời ầm ầm ồn ào lên, một đám nhìn Phong Vân lắc đầu, rất không hài lòng.

Phong Vân nhú mày, đàn tinh linh này có ý tứ gì? Ý bọn họ là Á Phi không đẹp bằng bọn họ ư?

“*Rất hàm súc .*” Á Phi nhếch môi ,nhìn Phong Vân .

Rất hàm súc ? Là sao.....

Mà hòa lời trưởng lão kia nghe vậy lại nở nụ cười, quay đầu hướng Á Phi nói:“*Người cảm thấy Phong Vân thế nào?*”

“*Tâm thường đến không thể tâm thường hơn*” Á Phi trưng ra vẻ mặt vô cùng thành thực.

Phong Vân không nói gì, hần dấm dưng về mặt ấy để nhận xét về nàng như thế sao?

Được rồi, đối với các tinh linh mà nói, nàng đúng là Tâm thường đến không thể tâm thường hơn, nàng nhận thức được điều đó.

“*Tốt lắm, bọn nhỏ các người, mau mau đi chuẩn bị hôn lễ cho Á Phi và Phong Vân.*” Hòa lời trưởng lão vui sướng , vung tay lên ra mệnh lệnh với đám tinh linh phía dưới.

“*Hà.....*” Phong Vân tròn mắt kinh ngạc, miệng há hốc, cái ...cái này..... Có không lầm vậy.

“*Được ạ.*” Hơn trăm tinh linh đồng loạt tuân lệnh.

“*Ta không cho phép.*” Không thể nhìn được nữa, không thể nhìn được nữa rồi, Mộc Hoàng lúc này không thể nào nhẫn nhịn được nữa, mạnh mẽ quát to lên đến mức mặt vân phá nguyệt, đồng thời thân ảnh lóe lên rồi phi thẳng đến chỗ đàn tinh linh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đình Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 302

Trước cung điện, trăm ngàn chích tinh linh lập tức đồng loạt xoay người lại, nhìn về phía Mộc Hoàng lửa giận hừng hực :“*Người là ai?*”

“*Ta là nam nhân của nàng.*”

Lời này của Mộc Hoàng làm bốn phương tám hướng chấn động, kinh hãi.

Ta là nam nhân của nàng .

Lời này như vang vọng khắp núi rừng, thật lâu cũng không tiêu tan.

Đàn tinh linh kinh hãi đến nửa ngày cũng chưa hoàn hồn, lại kinh ngạc khi thấy thân ảnh Mộc Hoàng lóe lên phi đến bên cạnh Phong Vân.Sau khi lấy lại tinh thần, Phong Vân mới bắt đầu cúi đầu nhẹ nhàng cười cười, Mộc Hoàng này, còn không cần chờ nàng cự tuyệt đã chạy đến đây phản đối rồi.

Nam nhân của nàng, ha ha.

Cách đó không xa, Lâm Quỳnh cùng Phong Dương đồng loạt giơ ngón tay cái lên, không nói gì, chỉ yên lặng đứng xem kịch vui.

Gió khe khẽ thổi, không gian tĩnh lặng.

Mộc Hoàng chấn ở trước mặt Phong Vân, canh chừng không để Á Phi kia lại gần, gắt gao vòng tay ôm Phong Vân vào trong ngực, bá đạo mà độc chiếm, ý tứ này không cần nói cũng biết.Hai tròng mắt hần lạnh như băng tập trung trước khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Á Phi, trong mắt tràn đầy sát khí.Dám mơ mộng đến nữ nhân của hắn thì hắn cũng không ngại đại khai sát giới.

“*Người là nam nhân của nàng?*” Giữa không gian yên lặng, hòa lời trưởng lão kia là người phản ứng đầu tiên, khẽ nhủ mảy nhìn Mộc Hoàng cùng Phong Vân trước mặt .

“*Có vấn đề gì sao?*” Giọng nói Mộc Hoàng trầm thấp mang theo vài phần lạnh lẽo.

Nghe câu hỏi ngược lại lạnh như băng của Mộc Hoàng, các tinh linh xung quanh nhất thời mở to mắt dò xét.

Á Phi đang đứng gần bọn họ nhất, hai tay vòng lên ôm ngực nhìn Mộc Hoàng từ trên xuống dưới đánh giá vài lần, rồi rất thông thả, nhàn nhạt nói:“*Nàng vẫn còn là xử nữ.*”

Mộc Hoàng nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Á Phi, Phong Vân là xử nữ thì làm sao nói hắn là nam nhân của nàng được.Lập tức sắc mặt Mộc Hoàng

trầm xuống: “*Đây là chuyện riêng của bọn ta.*”

Hắn tôn trọng quyết định của Phong Vân, hắn sẽ kiên nhẫn chờ.

Á phi nghe vậy sắc mặt trong nháy mắt có chút cổ quái, nhìn thoáng qua người Mộc Hoàng từ trên xuống, gật gật đầu nói: “*Vậy là do người không được.*”

Á Phi mang biểu tình nghiêm túc nói ra lời nhận xét, sau đó dùng ánh mắt thông cảm nhìn chằm chằm Mộc HoàngDưới ánh nhìn ấy, đỉnh đầu Mộc Hoàng đã muốn bốc khói. . .

Gió càng ngày càng lớn, khiến cho lá cây bị thổi bay tứ tung.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 303

Mộc Hoàng trở mặt kinh ngạc, cái tên Á Phi này nhìn hắn với ánh mắt ấy là có ý gì

Mà Phong Vân khoe miệng hơi nhếch, khe khẽ cười, máy móc quay đầu nhìn về mặt vẫn không đổi sắc của Á Phi, khoe miệng co rút.

Hơi quá rồi, bộ tộc tinh linh này quá đổi phúc hắc rồi Quả nhiên là khiến người ta phải ngỡ ngàng.

“*Phốc.*” Ngay lúc đó, trên ngọn cây không xa, Hoàng Kim sư tử không nhịn được cười to ra tiếng.

“*Ha ha, khụ khụ.....*”

“*Ha ha a.....*”

Lâm Quỳnh, Mạc Nhan, Phong Dương ở bên cạnh cũng cười theo, lại nhìn thấy sát khí đang tỏa ra người Mộc Hoàng, rất vất vả cố gắng nén cười. Mà bộ tộc tinh linh như đồng loạt ngộ ra điều gì đó, lấy ánh mắt đáng thương nhìn Mộc Hoàng.

Là nam nhân lớn như vậy rồi, nhìn qua trông cũng không tệ lắm, làm thế nào lại không được chứ.

Sau vài giây trở mặt kinh ngạc, mặt Mộc Hoàng biến sắc, chuyển trắng từ trắng sang đen như đất nòi. Năm ngón tay đồng loạt giơ lên, đỉnh đầu liền xuất hiện một đạo thiên lôi gào thét, ném thẳng về phía Á Phi: “*Mẹ nó, chính người mới không được.*”

Nam nhân kiêu kị nhất là bị nói câu đó, tên Á Phi kia đúng là muốn chết mà. Mộc Hoàng có lẽ giận quá đến không còn giữ được bình tĩnh nữa, bắt đầu thốt ra những lời thô tục không hợp với thân phận của hắn.

“*Mộc Hoàng, Mộc Hoàng, người đừng kích động.*” Phong Vân thấy vậy dờ khóc dờ cười, gắt gao túm lấy Mộc Hoàng đang muốn đem Á Phi băm vằm thành trăm ngàn mảnh.

Ngay sau đó, Mộc Hoàng hành động như là nếu muốn ta sống thì hắn phải chết, một đạo lôi điện lóe sáng, tiếp tục phóng thẳng về phía Á Phi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 304

Á phi thấy vậy nhưng đầu cũng không ngẩng lên, nhẹ nhàng vung tay lên.

Lập tức, đạo lôi điện lực kia của Mộc Hoàng biến mất giữa rừng cây rậm rạp, không tạo ra bất kì chấn động nào. Ở trong tộc tinh linh đánh tinh linh không phải giống như ở trong nước lấy nước đánh cá sao. Tuy rằng vừa rồi Mộc Hoàng cũng không xuất toàn lực.

“Người yếu thì chấp nhận sự thật đi, đừng thẹn quá hóa giận để đánh mất phong độ như vậy.” Sau khi nhẹ nhàng đánh tan một đạo lôi điện kia của Mộc Hoàng, Á Phi vừa nói vừa nhìn Mộc Hoàng với ánh mắt lạnh nhạt nhưng vô cùng cao ngạo.

Ánh mắt kia, lời nói kia, máu trong người Mộc Hoàng đã dồn hết lên đỉnh đầu, sắp muốn thoát hết ra ngoài rồi. Cảm tình của hắn với mấy tiểu tinh linh giờ đã tan biến sạch.

Mộc Hoàng không nói gì, sắc mặt trở lại vẻ bình tĩnh, giờ tay làm kiếm chém thẳng lên bầu trời, không gian yên tĩnh lúc này xuất hiện chút dao động. Hắn không muốn cùng tên tinh linh kia so xem miếng lưỡi ai lợi hại hơn, nam nhân phải dựa vào hành động, không chỉ dựa vào lời nói.

Không gian bắt đầu dao động, năng lượng nhẹ nhẹ lúc ban đầu theo các dao động kia từ từ được giải phóng ra, các tinh linh xung quanh vẫn đang dùng ánh mắt đáng thương nhìn Mộc Hoàng nhất thời biến sắc, sắc mặt trở nên nghiêm túc hẳn lên. Linh lực dao động ngày càng mạnh, dần dần lan rộng ra, người này vô cùng am hiểu thuật dịch chuyển không gian?

“Mộc Hoàng, đừng như vậy.”

Người ngoài có lẽ không biết Mộc Hoàng muốn làm cái gì nhưng Phong Vân thì biết rất rõ, hắn đang triệu hồi lôi chi thần phạt là đã thật sự nổi giận rồi. Phong Vân lập tức ôm lấy cánh tay Mộc Hoàng, gắt gao níu lấy Mộc Hoàng: “*Đừng nóng giận như vậy, hãy rộng lượng một chút.*”

Sau đó nàng xoay người nhìn Á Phi cao ngạo kia, mỉm cười lại sắc bén nói: “*Á Phi, người cũng biết ta với Mộc Hoàng là phu thê mà. Các người làm như vậy nằm ngoài dự kiến của ta, ta không thể nhận.*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 305

Những lời này của nàng rất rành mạch lưu loát, đã nói rõ ràng tất cả mọi chuyện. Nghe được những lời này của nàng, các tinh linh xung quanh lại cảm thấy hồ đồ, sau đó đồng loạt quay đầu nhìn Á Phi. Mà Mộc Hoàng cũng bình tĩnh hơn, cơn giận cũng giảm đi một nửa, Phong Vân cũng không đồng ý, chỉ là tên Á Phi kia tự biến tự diễn thôi, hắn cũng không cần vì một kẻ đơn phương như vậy mà tức giận, phải rộng lượng, rộng lượng.

Khoảng sân rộng trở nên yên tĩnh, hàng trăm cặp mắt của các tinh linh đều đổ dồn vào Á Phi. Á Phi mặt vẫn không đổi sắc, nghe vậy chỉ “Ừ” một tiếng rồi nhìn Phong Vân chậm rãi hỏi: “*Ngoài dự kiến của người? Quá đột nhiên?*”

“*Đúng vậy.*” Phong Vân gật đầu.

Á Phi thấy vậy chậm rãi khoát tay, hướng tới tinh linh ở bốn phía nói: “*Các người cứ tiếp tục chuẩn bị hôn lễ, một trăm năm sau sẽ tổ chức đại hôn. Hiện tại cũng đã muộn, mọi người có thể về rồi.*”

“*Được.*” Các tinh linh xung quanh cười tùm tùm cao giọng đáp.

Một đám mặt mày hớn hở quay về chỗ ở của họ, ngay cả hỏa lôi tộc trưởng kia cũng đã đi.

Chỉ để lại Phong Vân cùng Mộc Hoàng sắc mặt tối đen.

“*Á phi, người không hiểu ý tứ của ta*” Phong Vân thờ dãi nhìn Á Phi.

Á Phi lại nhìn Phong Vân khoát tay nói: “*Chẳng phải là ngoài dự kiến của người sao. Bây giờ người đã nghe thấy sẽ không ngoài dự kiến của người nữa. Người bảo là quá đột ngột. Ta cho người hẳn một trăm năm để chuẩn bị, sẽ không đột ngột nữa. Đi thôi, ta sẽ sắp xếp chỗ nghỉ cho các người.*” Hắn nói rất thản nhiên lại rất có lý.

Phong Vân nghe vậy không còn biết nói gì, Mộc Hoàng nghe vậy thì bắt đầu cảm thấy hồ đồ. Một trăm năm sau thì bọn họ đã sớm trở thành cát bụi rồi còn đâu, thành hôn cái rắm.

Quả nhiên trên đời không có người nào thập toàn thập mỹ, tài giỏi như thế nhan sắc khuynh quốc khuynh thành như thế mà đầu óc lại có vấn đề. Mộc Hoàng vừa oán thăm vừa cười nhạo Á Phi trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 306

Khi Á Phi đi qua Mộc Hoàng, thần nhiên mở miệng nói: *“Bạn của tinh linh có thể đồng thọ cùng tinh linh đó. Khiến cho Phong Vân có thể sống lâu cùng ta cũng không phải việc khó. Thời gian trăm năm nhoáng một cái là qua, đến lúc đó ta nghĩ ta có mời người đến chung vui thì người cũng không biết đã chết ở nơi nào rồi, thời gian là biện pháp tiêu diệt kẻ địch tốt nhất .”*

Lời này vừa nói ra, đầu Mộc Hoàng như bốc hỏa.

Thời gian là biện pháp tiêu diệt kẻ địch tốt nhất .

Đến lúc đó ta mời người đến uống rượu mừng cũng không biết người đã chết ở nơi nào rồi.

Mộc Hoàng siết chặt tay lại thành quyền, trong tai không ngừng vang lên lời nói của Á Phi, nhìn bọn họ chậm rãi đi ở phía trước, nhìn chăm chăm phía sau Á Phi, ở sâu trong đáy mắt một tia sát khí lóe lên rồi biến mất rất nhanh.

“Ta sẽ giết người ngay bây giờ, không cần đợi đến một trăm năm, một thời gian nữa chúng ta muốn mời người đến chứng kiến hạnh phúc của bọn ta cũng không biết người đã hóa thành tro cốt ở nơi nào.” Mộc Hoàng nghiêng răng ăn miếng trả miếng.

Phong Vân nghe xong lời này liền chấn động, lời nói của Mộc Hoàng và Á Phi đúng là đối chọi gay gắt mà.

Nàng nhìn Mộc Hoàng cố kiềm nén xúc động lên tiếng: *“Mộc Hoàng, hãy rộng lượng. Thời gian trăm năm thực sự còn rất dài, hiện tại không cần so đo như vậy.”*

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiều Ngạo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 307

Một trăm năm sau, Á Phi vẫn còn là một tiểu tinh linh, đến lúc đó hắn có còn muốn thành hôn với một lão thái bà như nàng không cơ chứ. Hơn nữa, hiện tại bọn họ đang cần hắn giúp, phải bình tĩnh, không nên quá so đo. Mộc Hoàng nhìn Phong Vân, hiểu được ý của nàng đành nghiêng răng nghiêng lợi nhẫn nhịn.

Vì Phong Vân , hắn sẽ nhẫn nhịn.

“Người không cần bắt chước lời người khác.” Mộc Hoàng đã nhẫn nhịn, Á Phi đương nhiên hiểu được, lạnh lùng bỏ lại một câu khiến cho Mộc Hoàng tức muốn chết rồi nhanh chóng đi về phía trước.

“Ta không bắt chước lời người khác, ta cũng hiểu được.....”

Giọng nói Mộc Hoàng trầm thấp tràn đầy sát khí tiếp tục đối chọi gay gắt với lời nói của Á Phi.

Đám người Lâm Quỳnh xa xa phía sau vẫn đang vô cùng cẩn thận duy trì khoảng cách.

Nhìn sát khí ngùn ngụt đang bao quanh Mộc Hoàng, lại được tên Á Phi kia đang vô cùng nhiệt tình đổ thêm dầu vào lửa , Phong Dương chỉ lo Mộc Hoàng không còn kiềm nén nổi tức giận. Bọn họ tới Tinh Linh tộc để ngắm cảnh chứ không phải đến để đánh nhau đâu. Cho dù có thực sự xảy ra đánh nhau họ không cũng không muốn nhúng tay vào.

Gió nhẹ thổi, sát khí hòa cùng cảnh đẹp nơi này. Phía đông rừng rậm là rừng cây đỏ rực giống như những cây nấm tạo hình thụ ốc.

“Các người hãy nghỉ lại đây.”

Á phi đẩy cửa sổ nhỏ nhỏ ra, vung tay lên , căn phòng bám đầy bụi do lâu ngày không được quét dọn lập tức được dọn sạch sẽ.

“Căn phòng này rất tốt.” Phong Vân vừa cười nói khen ngợi vừa túm lấy Mộc Hoàng đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 308

Cây mây chống dựng lên làm thành cái bàn, đóa hoa có hình dạng như cái ghế, nhụy hoa thì thành những đồ dùng bình thường. Cỏ cây ở đây có đủ hình dáng thiên kì bách quái, lại rất xinh đẹp và đáng yêu.

“A, ta rất thích, ta rất thích.”

Tiểu Thực quần quanh ở tay Phong Vân, nhanh chóng biến hóa, biến thành đóa hoa thật to chạy đến những hoa cỏ xinh đẹp khác.

“Biến dị thực nhân hoa, loại này cũng rất đặc biệt.” Á Phi nhìn thoáng qua Tiểu Thực, nhẹ nhàng gật gù đầu.

Ngay sau đó, còn chưa đợi Phong Vân mở miệng, Á Phi đã đuổi tay ra bắt lấy Tiểu Thực: “*Nhưng ngươi bị nuôi quá béo, cần phải rèn luyện.*”

Dứt lời, Á Phi bắt lấy một đầu một đuôi Tiểu Thực, đem buộc lại thành cái nơ con bướm, sau đó ném ra ngoài.

“A, cái gì vậy?”

“Biến dị thực nhân hoa, tên này quá béo……”

“Cần phải rèn luyện, thực nhân hoa tuổi này mà đã béo như vậy rồi……”

“Ngươi, lại đây, giúp ta quét dọn đình viện……”

“Theo ta đi hái hoa quả……”

“Giúp ta đi pha trà……”

“A, Vân Vân ơi, cứu ta với……” Tiểu Thực kêu gào thảm thiết.

Phong Vân thấy Tiểu Thực bị đem đi mất, đồng thời xa xa lại truyền đến không ít tiếng nói của tinh linh, khoe miệng co rút.

Có vẻ Tiểu Thực bị Á Phi ném vào đàn tinh linh rồi. Cỏ cây và tinh linh chính là cùng loài, trên thế giới không có ai đối xử tốt với cỏ cây hơn tinh linh, tuy rằng Phong Vân khoe miệng co rút, nhưng thật ra nàng không quá lo lắng cho an nguy của Tiểu Thực.

Phất tay áo bào màu lam có thêu hình một đóa sen để trên tay ghế, Á Phi chậm rãi ngồi xuống, ngẩng đầu, nhìn Phong Vân: “*Có việc gì cứ nói đi.*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 309

Phong Vân nghe vậy quay đầu, nhìn về mặt lạnh nhạt giống như đã biết hết tất cả của Á Phi đến nửa ngày rồi khẽ cười cười, đưa tay ấn Mộc Hoàng bên cạnh ngồi xuống, một bên đối diện trực tiếp Á Phi nói: “*Lần này ta đến đây cùng Á Lê là muốn nhờ ngươi giúp một việc.*”

“Giúp ngươi tiêu diệt lực lượng cổ quái kia trong người ngươi sao?” Á Phi tựa lưng vào ghế.

Á Lê liếc mắt một cái có thể nhìn ra đương nhiên Á Phi càng có thể.

Phong Vân cũng không ngạc nhiên, chỉ gật gù đầu nói: “*Đúng vậy*”

“*Có thể diệt trừ được, chỉ cần đổi thành thân thể tinh linh và phế bỏ linh lực hiện tại của ngươi, lực lượng tự nhiên này sẽ không làm hại đến*

ngươi.” Á Phi không nói quanh co lòng vòng, vào thẳng đề luận.

Phong Vân nghe vậy không khỏi nhúm mày, nàng đưa mắt liếc nhìn Mộc Hoàng, hai mắt chạm nhau, rồi nhìn Á Phi nói: “*Không có biện pháp khác sao?*”

“*Không có.*” Á phi lạnh lùng nói thẳng.

“*Chẳng phải Thảo chi hôn có thể giải trừ sao.*” Mộc Hoàng quả thực không ưa tên Á Phi này chút nào, nhưng đối với tích cách thẳng thắn của tộc tinh linh này, hắn cũng thẳng thắn nói ra, không cần phải vòng vo tính kế làm gì cho mệt.

“*Thảo chi hôn?*” Á Phi liếc mắt nhìn Mộc Hoàng, nhúm mày ngạc nhiên, cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói: “*Ta chưa từng nghe đến.*”

“*Cái gì?*” Mộc Hoàng đứng bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 310

Không phải đó là bảo vật chấn tộc của tinh linh tộc hay sao, sao hắn lại có thể chưa từng nghe qua loại thảo dược này được.

“*Với tuổi tác của hắn có thể quả thực chưa từng nghe đến nó.*” Hoàng Kim sư tử chen vào tiếp lời.

Vừa dứt lời, Hoàng Kim sư tử quay đầu nhìn Á Phi nói: “*Ta nhớ rõ tộc trưởng bộ tộc tinh linh không phải mang họ Á.*”

Á Phi nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Hoàng Kim sư tử vài lần: “*Ta chưa từng nói ta sẽ là người kế vị tộc trưởng tinh linh tộc.*”

Một câu nói của Á Phi giải đáp trực tiếp vấn đề Hoàng Kim sư tử đang hồ nghi.

“*Vậy sao ngươi có được sức ảnh hưởng trong tộc như vậy?*” Phong Vân đầy nghi hoặc nhìn Á Phi.

Vừa rồi hắn vừa ra mặt nói chuyện, đám tinh linh liền tản ra, nếu không phải người sẽ kế vị tộc trưởng, vì sao lại có được quyền lực lớn như vậy?

“*Đó là bởi vì lão đại ta có thể nhìn thấy rõ ràng bản chất của sự vật, hơn nữa lại luôn đứng trung lập, đứng ra giải quyết khó khăn của tộc, cho nên tộc nhân cùng trưởng lão đều rất yêu quý ta.*” Phong Vân còn đang hồ nghi thì Á Lê đang ngồi trên cây nắm ngoài cửa sổ lộ đầu vào đặc ý nói.

“*Không phải là kính yêu mà là sợ hãi thì đúng hơn.*” Phía sau hắn, đám tinh linh nho nhỏ nói thêm vài câu rồi lập tức che miệng lại nhanh chân chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 311

“*Cái đám tiểu tử kia, các ngươi dám nói lão đại như vậy, trở lại đây cho ta.*” Á Lê gương nanh múa vuốt quay đầu đuổi theo.

Phong Vân ở trong phòng ngẫm nghĩ một hồi, giờ đã hiểu. Á Phi có thể thấy rõ ràng bản chất sự vật, hơn nữa luôn đứng trung lập. Nói trắng ra là hạ thủ không lưu tình, nàng lại nhớ lại vừa rồi, lời nói của hắn lạnh lùng vô tình, giống như những lời vừa rồi nói với Mộc Hoàng vậy.

Điểm tốt của hắn chính là rất thẳng thắn, ngược lại tính xấu của hắn chính là ăn nói ác độc. Á Phi đáng thương, tinh linh tuấn mỹ khuynh thành như vậy nhưng lại không biết ăn nói uyển chuyển khôn khéo.

Lại nói trong tộc tinh linh cũng không nhiều kẻ có tâm địa gian xảo, nói như vậy thì là như vậy, không phải thì sẽ nói là không phải, cũng có rất nhiều kiểu

tĩnh linh, hay thẹn thùng cũng có, ngại thơ cũng có...

Mà Á Phi lại là một người nổi tiếng trong tộc. Dung mạo là đệ nhất, tính cách tự nhiên cũng là đệ nhất, rất thẳng thắn.

Phong Vân cũng đã hiểu, hơi nhú mày nói: “*Người cũng không biết, vậy.....*”

“*Ta đi hỏi giúp người, coi như đền đáp ân tình của người.*” Á Phi lập tức vung tay đứng dậy, không nói mấy lời ướt át, khách sáo.

“*Vậy ta xin đa tạ.*” Phong Vân thấy vậy cũng không quá khách khí với Á Phi. Nàng đã có ý định rõ ràng khi đến đây, nàng sẽ không lừa, không ăn trộm. Về phần làm thế nào lấy được thảo chi hồn thì sẽ tính sau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 312

Á Phi hai tay lồng vào trong tay áo bào, nghe được lời cảm tạ không khách khí của Phong Vân rồi nâng bước đi ra ngoài.

Đám người Lâm Quỳnh đứng sừng sững trước cửa lập tức tránh đường cho hắn đi ra.

“*Người còn đứng trong đây làm gì? Còn không mau đi theo ta.*” Đi vài bước ra khỏi cửa, Á Phi đột nhiên dừng bước quay đầu nhú mày nhìn Phong Vân.

Phong Vân ngạc nhiên, đi cùng hắn sao?

Á Phi nhìn vào quan sát quanh phòng, nhìn vào giường rồi lại nhìn sang đám nam nhân, khiển trách nói: “*Như vậy còn ra thể thống gì nữa.*”

Phong Vân nhìn qua nhìn lại theo ánh mắt của Á Phi, bỗng nhiên hiểu ra, lại nhìn sang Mộc Hoàng cùng đám người Phong Dương, nàng ở cùng với Mộc Hoàng thì không vấn đề gì, nhưng ở đây còn có đám người Lâm Quỳnh, nàng ở lại đây cũng bất tiện.

Nghĩ vậy, nàng liền vẫy Hoàng Kim sư tử qua, rồi nhìn nhìn Mộc Hoàng cười cười. Dùng ánh mắt ý bảo Mộc Hoàng đừng nổi giận, rồi đi theo Á Phi đi ra ngoài.

Mộc Hoàng không thích như vậy, nhưng nổi giận cũng chả làm được gì, hắn biểu lộ tức giận ra mặt nhưng cũng không ngăn cản, trở mắt nhìn Phong Vân cùng Á Phi đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 313

Nhìn bóng dáng Phong Vân dần biến mất, Mạc Nhan hiệu trưởng vẫn đứng cạnh cửa này giờ mới nhú mày đi vào, hạ giọng nói: “*Ta cảm thấy việc này có chút kì quái, các người có cảm thấy như vậy không?*”

“*Sách sử có ghi lại rằng bộ tộc tinh linh không kết hôn cùng với người ngoại tộc. Nhưng hôm nay họ lại nhiệt tình như thế, thật kì lạ.....*” Lâm Quỳnh theo sát phía sau cũng đề thấp thanh âm, nhỏ giọng nói.

Sự tức giận biểu lộ trên mặt Mộc Hoàng sớm đã biến mất, khuôn mặt trở lại vẻ lạnh lùng thâm trầm gât gât đầu. Hắn cũng đã sớm cảm thấy kì quái

Phong Vân đối với Á Phi cũng không được tính là đại ân cứu mạng, Á Phi đối với Phong Vân cũng không giống nhất kiến chung tình, vậy là vì cái gì.....

“*Ta đang nghĩ.....*”

Gió nhẹ phất qua ngọn cây, tiếng tước mình điều kêu vang lên ở đâu đó, không gian lại thêm vài phần lạnh lẽo, u tịch.

Á Phi sắp xếp cho mọi người xong trời cũng đã tối, trăng đã lên. Phong Vân ở trong một gian phòng cách bọn người Mộc Hoàng không xa cũng không gần.

Lúc này trăng đã lên cao, ánh trăng bao phủ lên cây táo có hình dạng ốc xoáy, cả cây được bao phủ bởi ánh sáng màu vàng nhạt, hết sức kiêu diễm.

Cả khu rừng rậm im ắng, các tinh linh đã nghe được lệnh cấm của Á Phi nên không có ai đến quấy rầy đám người Phong Vân đang nghỉ lại ở đây.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua làm cho không gian có chút mờ ám. Ngay tại giữa khu rừng này, giữa đêm khuya, một bóng đen lặng lẽ không phát ra chút tiếng động nào xuất hiện bên ngoài phòng của Phong Vân, ánh trăng chiếu vào phía sau hắt lên bóng của hắn in dài trên mặt đất, hết sức quỷ dị.

Bóng đen chậm rãi tiến lại gần căn phòng, thân ảnh hắt lên người ta có cảm giác vô cùng hắc ám, ngay cả hơi thở của hắn cũng khó cảm nhận thấy được.

Bóng dáng chuyển động, hắn nhẹ nhàng bám theo tường căn phòng, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Một vầng ánh sáng trông như ánh sáng của vô số vì sao lóe lên, nhanh như chớp bay qua cửa sổ vào căn phòng, hướng tới giường ngủ của Phong Vân bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 314

Có người tiến sát lại gần, Phong Vân liền tỉnh giấc. Thấy vậy nàng vội lấy thứ gì đó trên giường ném phía ánh sáng màu bạc kia để chặn lại, đồng thời thân hình vọt lên phi ra phía cửa sổ.

Mà ngay khi Phong Vân nhảy ra, bóng đen cũng chuyển động.

Mộc Hoàng bên kia cũng cảm thấy được có người đến.

Mùi cỏ cây thơm ngát ở dưới đêm trăng nhẹ nhàng lan tỏa, bao phủ toàn bộ căn phòng của đám người Mộc Hoàng, làm cho người ta cảm thấy khoan khoái.

Nhưng mà, Mộc Hoàng nằm ở trên giường lại hồ nghi nhíu mày. Mùi hương này có chút cổ quái.

Hắn cảm thấy cần phải làm rõ, bỗng hắn cảm thấy hô hấp của đám người Lâm Quỳnh bên cạnh đều đều, trầm ổn, họ đều đã ngủ say.

Mới vừa rồi họ còn chưa ngủ mà. Hương thơm vừa rồi khiến cho bọn họ đều ngủ say như vậy, thứ này là.....

Mộc Hoàng vẫn không nhúc nhích, hắn giả bộ chính mình cũng đã ngủ say, nhắm mắt lại, cố gắng kiềm nén sát khí.

“*Cạch.*” Cánh cửa khẽ nhúc nhích, một thân hình nhẹ nhàng tiêu sái tiến vào. Dưới ánh trăng, một cái bóng thật dài in xuống nền gian phòng, từ từ chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 315

Đêm tĩnh lặng khiến người ta có cảm giác hắc ám, cổ quái. Mùi hương quanh gian phòng càng lúc càng đậm hơn. Trong phòng im ắng, chỉ có tiếng hơi thở đều đều, có vẻ tất cả mọi người trong phòng đều đã ngủ say.

“Cố về họ đều đã ngủ mê mệt rồi.” Giữa không gian im ắng nay, một bóng người cúi đầu rồi một giọng nói vang lên, người này là nữ nhân.

“Đương nhiên, ta đã dùng mê dược hoa mai, đám người nhỏ nhỏ này có thể không ngủ sao.” Một giọng khác tùy tiện nói.

“Bây giờ phải làm gì? Trưởng lão cũng không yêu cầu chúng ta dùng thứ này, nếu trưởng lão mà biết.....” Một thanh âm khiếp đảm nói.

“Cái lão già hỏa lôi kia, bảo chúng ta kiểm soát nhóm người này, kiểm soát, như thế nào là kiểm soát? Giết chết hết có phải là xong không. Ta còn chưa giết hẳn là may rồi, còn dám bảo ta phải làm thế nào.” Một hỏa nữ tinh linh hung bạo nói

Kiểm soát bọn họ? Vì sao phải kiểm soát bọn họ?

Mộc Hoàng từ từ nhắm hai mắt, nghe rõ ràng rành mạch tất cả.

“Người nhỏ giọng thôi.”

“Nhỏ giọng cái gì, đều ngủ say như lợn hết rồi, đi nào, xử lý bọn họ đi rồi còn về báo cáo kết quả sớm rồi còn về ngủ ngon một giấc chứ, thật là phiền toái.” Hỏa nữ từ hung bạo kia tự đắc hướng đám người Mộc Hoàng nói.

“Không cần phải đánh, lượng hoa mai này đủ cho bọn họ ngủ nửa tháng.”

“Nhưng như vậy ta mới thấy vui.”

“Người vui nhưng ta không vui.” Không còn nghe được chút thông tin nào hữu ích từ cuộc nói chuyện của hai kẻ kia nữa, Mộc Hoàng quyết định xoay người ngồi dậy, lạnh lùng đối diện với hai nữ tinh linh.

Hai nữ tinh linh kia có khuôn mặt thanh lệ vô cùng xinh đẹp, thấy Mộc Hoàng ngồi dậy đều hết sức sửng sốt, nữ tinh linh hung bạo lúc này trong tay cầm một cây gậy dài hơi hơi cử động, trên mặt lộ rõ vẻ hung phấn tươi cười nói: “Vẫn còn kẻ chưa bị trúng thuốc mê, hoa mai mê dược không thể hạ được người thì giờ đừng trách ta không khách khí.” Dứt lời ả vung cây côn hướng về phía Mộc Hoàng tấn công.

Mộc Hoàng sắc mặt lạnh như băng, hừ lạnh một tiếng, một cước chặn lại đòn đánh của nữ tinh linh kia. Ban ngày thì đối đãi nhiệt tình như lửa, buổi tối lại sai tinh linh đến ám toán đã thương bọn họ. Quả nhiên, trong tộc tinh linh này tuyệt đối có vấn đề. Phong Vân bên kia.....

Bỗng nhiên nhớ tới Phong Vân ở bên kia, Mộc Hoàng chợt nghe thấy âm thanh nhỏ trong căn phòng cách đó không quá xa.

Ngay sau đó hai thân ảnh đang lao đi như gió, thoáng cái đã đi qua. Một người đi phía trước, một người đi phía sau, Phong Vân đang bị truy đuổi.

Mộc Hoàng sắc mặt trở nên lạnh lùng, trong tay tích tụ linh lực, năm thành công lực ngưng tụ vào trong cây kiếm, chém thẳng tới nữ tinh linh đối diện. Sau đó hắn phi ra định đuổi theo Phong Vân.

Năm thành linh lực của hắn đồng thời đánh ra, như tên Á Lê bình thường cũng khó mà ngăn được.

“Người muốn chạy sao, không dễ dàng như vậy đâu.”

Nhưng mà năm thành linh lực Mộc Hoàng ngưng tụ trong cây kiếm đánh ra, không giống như Mộc Hoàng nghĩ có thể trực tiếp hạ gục hai nữ tinh linh này. Chỉ thấy hỏa nữ tinh linh hung bạo cầm cây côn bỗng kia vung lên rồi hung hăng nện xuống, chống lại đường kiếm của Mộc Hoàng đang chém tới.

Không gian tĩnh lặng giờ đây bị phá vỡ bởi những tiếng “bang” lớn.

Tinh linh tóc lam còn lại có tính cách ôn hòa hơn, thân hình lóe lên nhanh như chớp chặn trước mặt Mộc Hoàng. Linh lực va chạm vào nhau tạo ra những tiếng vang lớn, hỏa nữ tinh linh còn lại cầm gậy chặn đường lui của Mộc Hoàng, một chặn phía trước, một chặn phía sau, chặn cả hai đường lui của Mộc Hoàng. Cả hai tinh linh đều vô cùng hùng hổ, hung phấn chiến đấu.

Quanh người họ xuất hiện lửa đỏ rực, rồi đến linh lực màu lam mạnh mẽ phóng ra. Nháy mắt họ đã tạo thành một kết giới phong tỏa toàn bộ căn phòng này lại. Hai màu đỏ và lam đan xen vào nhau, hai nữ tinh linh hung bạo này có thể tạo một cái kết giới to như vậy bao quanh căn phòng sao, Mộc Hoàng khẽ nhíu mày.

Đây là chiến binh tinh linh...

Mộc Hoàng cup mí mắt xuống, hắn thầm đánh giá, hai nữ tinh linh này có thể nào là chiến binh tinh linh trong truyền thuyết của bộ tộc tinh linh không, thật không phải là nhân vật tầm thường. Sắc mặt Mộc Hoàng trầm xuống, tộc tinh linh này ra lệnh cho chiến binh của tộc đến đối phó hắn ư?

Vậy Phong Vân bên kia.....

“Người đừng hòng chạy thoát.” Nữ tinh linh tính tình nóng nảy vung cây mộc côn lên, trong mắt hiện sự hiếu chiến, đánh thẳng về phía Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng nhìn thoáng qua thấy khí thế chiến đấu hùng hục trào lên trong hai nữ tinh linh hiếu chiến, đồng thời nghiêng tai nghe ngóng ở xa xa.

Phong Vân đã chạy khá xa.

Bọn họ cũng thật mạnh, không ngờ lại có thể làm cho Phong Vân dời xa tầm mắt hắn. Lập tức, Mộc Hoàng lạnh lùng nhìn lướt qua hai nữ tinh linh đang xông tới kia, khuôn mặt trở nên vô cùng lãnh khốc.

Năm ngón tay xòe ra giữa không trung, trực tiếp xé rách không gian.

“Đợi lát nữa ta sẽ đến tính sổ với các ngươi sau.”

Thanh âm vang lên vô cùng lạnh lẽo trầm thấp, Mộc Hoàng bước ra liền tiến vào một không gian khác, biến mất ngay trước mặt hai tinh linh chiến binh.

“Là thuật dịch chuyển không gian.” Hai nữ tinh linh sững sờ kinh ngạc. Dịch chuyển không gian, cái này tinh linh bọn họ không am hiểu, chỉ biết qua chút ít.

“Xong rồi, xong rồi, thế này kiểu gì cũng bị trưởng lão trách mắng”. Nữ tinh linh tóc lam tính cách ôn hòa hơn lo lắng nói.

“Hừ, ta muốn xem hắn ta có thể chạy tới nơi nào, người đi bẩm báo lại, ta sẽ đuổi theo.”

Nữ tinh linh tính tình nóng nảy kia hừ lạnh một tiếng, nhảy ra khỏi kết giới của các nàng vừa hình thành, chạy theo Phong Vân vừa biến mất. Nam nhân kia khẳng định là đi tìm Phong Vân, nàng chỉ cần truy đuổi theo hướng này chắc chắn có thể tìm thấy hắn.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, bóng đêm khôi phục lại vẻ tĩnh lặng của nó. Ở trong phòng, đám người Lâm Quỳnh đang ngủ rất say sưa. Phong Vân, Mộc Hoàng, còn có Hoàng Kim sư tử đều biến mất vô tung trong bóng đêm.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, như thấu tỏ cả bóng đêm vào bên trong. Ánh trăng vàng nhẹ chiếu xuống bao phủ cả khu rừng tạo nên một bức tranh thủy mặc khiến người ta say mê ngắm nhìn. Phong Vân đuổi sát theo bóng đen kia, càng đi càng tiến sâu vào trong rừng rậm. Khắp nơi chỉ toàn là những cây to, hoa cỏ rậm rạp. Càng đi sâu vào trong rừng cỏ cây ngày càng xanh biếc, nhiều loại hoa kì lạ nàng chưa từng thấy. Các cây cỏ thụ to lớn che trời, tán cây hoa lá đủ hình dáng thiên kì bách quái. Có cây dáng vẻ rất dữ tợn, có cây trông rất kỳ quái, có cây rất xinh đẹp, đứng sừng sững trong rừng đêm khiến cả khu rừng toát lên vẻ kì quái.

Cảnh vật thế này Phong Vân chưa từng thấy qua bao giờ, không hề giống với bất cứ nơi nào nàng đã đi qua. Nhưng chúng không làm cho nàng cảm thấy kì quái hay sợ hãi mà ngược lại càng vào sâu trong rừng nàng càng có cảm giác thoải mái không nói lên lời. Là cảm giác thoải mái giống như cảm giác khi được mẫu thân ôm ấp trước kia. Phong Vân vừa truy đuổi theo thân ảnh màu đen kia, vừa thấy kinh ngạc với cảm giác này.

Khả năng nhận biết nguy hiểm của nàng rất nhạy bén, khả năng này do nàng khổ công rèn luyện từ bé, nàng tự giác sẽ cảm nhận khi nào nguy hiểm đang đến gần. Nhưng mà hoàn cảnh bây giờ đầy đe dọa, nàng đang truy đuổi theo kẻ mặc áo đen kia, hắn có thể phản công bất cứ lúc nào. Nhưng càng tiến sâu vào trong khu rừng, nàng lại không cảm nhận được một chút sát khí đang được cô tình che giấu nào. Ngược lại nàng có cảm giác rất thoải mái.

Nàng vẫn không ngừng đuổi theo nhưng cũng cảm thấy có chút khó hiểu. Phía dưới chân nàng, những bông hoa xinh đẹp nhẹ nhàng đung đưa theo gió đêm.

Phong Vân đi theo bóng người phía trước, cây cối bao phủ khắp xung quanh, hai bóng hình một trước một sau lao đi như gió, không hề kinh động chút nào đến cây cối xung quanh. Gió thổi lồng lộng bốn phương, ánh trăng lung linh như ngọc.

Phong Vân xoay người mạnh mẽ dừng bước. Bóng người nàng vẫn đuổi theo ở phía trước đột nhiên biến mất không dấu vết. Phong Vân hơi nhíu mày, hắn biến mất rồi sao?

Phong Vân nhíu mày, đứng bước, ngừng đầu quan sát xung quanh. Trước mắt nàng là một vầng ánh sáng ba màu cùng một tia sáng màu bạc trong suốt như nước ngưng kết lại phản chiếu trên mặt hồ nước nhỏ nhỏ. Mặt hồ nước kia dưới ánh trăng phát ra ánh sáng màu bạc trong suốt như ánh ngọc lưu ly.

Cảnh vật xinh đẹp mà ôn nhu. Nàng không cảm nhận thấy sát khí cùng nguy hiểm, Phong Vân nhìn cảnh đẹp trước mặt không chớp mắt. Nàng có thể hiểu được người mặc áo đen kia có ý dẫn nàng đến đây.

Địa hình ở đây vô cùng phức tạp, nơi nào cũng giống giống nhau, Mộc Hoàng không biết phải đi như thế nào, nàng thì càng không cần phải nói thêm gì.

Nửa đêm, dẫn nàng đến nơi này rồi biến mất. Mục đích của kẻ kia là muốn dẫn nàng đến đây. Trong lòng Phong Vân xuất hiện chút đề phòng, sát khí có thể là đã được che giấu đi, nhưng nàng có điểm không hiểu.

Dẫn nàng tới đây để làm cái gì?

Phong Vân nhẹ nhàng nâng bước đi đến phía trước. Nàng rất muốn tìm hiểu xem bộ tộc tinh linh này rốt cuộc đang muốn làm cái gì.

Ánh trăng xinh đẹp, hồ nước vô cùng lung linh. Hơi nước bốc lên, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu xuống, cảnh vật lung linh huyền ảo làm cho người ta có cảm giác mình đang ở trên tiên giới. Càng đi tới gần, vầng ánh sáng màu bạc càng hiện ra rõ hơn.

“A?” Phong Vân đột nhiên nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, dừng bước, tình tế đánh giá đầm nước màu bạc trước mặt. Trong hồ không có sóng gợn, không có tiếng nước chảy cũng không phản chiếu cảnh vật bên trên xuống. Cái này không phải là nước? Nhưng nàng vẫn cảm giác đó là nước mà?

Phong Vân rất ngạc nhiên, theo phản xạ nàng lại bước lên trước hai bước nữa. Tiến lại gần hai bước, ánh sáng trên mặt hồ rực rỡ sáng ngời, giống như

từng bước từng bước bước ra khỏi không gian bình thường.Là từng bước tiến vào thiên đường hay từng bước từng bước đi đến địa ngục đây ?

Ánh trắng rọi xuống, Phong Vân mãi mê ngắm nhìn mặt hồ như ngọc lưu ly nhiều màu.Đó thực sự không phải là nước, nó giống như là tinh thạch.

Đặc , không màu, trong suốt. Thật giống như là vô số tinh thạch trên đời đều ở đây hết.

Mà ở giữa hồ tinh thạch, một cây đại thụ khô lẳng lẳng đứng sừng sững ở đó. Thân cây vàng óng ánh, lá cây Phong Vân chưa bao giờ nhìn thấy qua trước đây , nó to như bàn tay, một chuỗi một chuỗi nối nhau trông đẹp như bảo thạch.Ở dưới ánh trắng, quảng sáng ngũ sắc bao quanh thân cây vừa mang vẻ huyền bí thần thánh, vừa duyên dáng.Cao không thấy đỉnh, sâu không thấy đáy.

Đặt mình vào trong này, giống như đây là trung tâm của thế giới vậy.Nhưng mà, cây cổ thụ lung linh thần thánh này giờ đây héo rũ hơn nửa đứng sừng sững ở đó giống như một ông lão đã đứng tuổi, đã mất đi ánh sáng chói lọi của ngày xưa, chỉ còn lại tuổi già.

Phong Vân đứng ở ven hồ nước, bình tĩnh nhìn cây đại thụ vàng óng ánh này, trong lòng vừa cảm thấy thân thuộc lại vừa khó chịu.Nàng vô thức muốn bước đến chỗ cây đại thụ kia.

“Người nào,sao dám xông vào khu vực cấm?” Ngay lúc Phong Vân đang từng bước tiến gần mặt hồ hơn, một tiếng quát lớn đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó, đột nhiên bảy tám vầng hào quang mạnh mẽ dâng lên mang theo sát khí bức người, bắn thẳng về hướng Phong Vân.Phong Vân nhanh chóng hoàn hồn, lập tức lùi lại phía sau, rời khỏi mặt hồ như ngọc lưu ly kia.

Bên cạnh, bảy tinh linh mặc áo giáp chiến đấu đã bao vây quanh nàng.Họ cầm trong tay cung tiễn, mặt đầy sát khí.Sát khí kia không kém gì Hoàng Kim sư tử.

“Nữ nhân kia, ngươi dám bước vào cấm địa của tộc ta.”

Cầm đầu là một tinh linh khỏe mạnh cao lớn, liếc mắt qua thấy Phong Vân là con người , không khỏi nâng linh cung trong tay lên, hướng tới Phong Vân chất vấn.Đây là cấm địa của bộ tộc tinh linh, ngay cả tinh linh bình thường cũng không dám tiến vào.

Con người này lại dám xông vào, phải đuổi cùng giết tận!

Tinh linh này vừa dứt lời, sáu tinh linh chiến binh xung quanh lập tức đồng loạt giương cung lên, toàn bộ tập trung lên người Phong Vân.Tất cả trong tư thế sẵn sàng chỉ cần khẽ nhấc ngón tay lên mũi tên sẽ được bắn ra.

“Khoan đã.”

Phong Vân còn chưa kịp mở miệng, các tinh linh chiến binh phụ trách trông coi nơi này chuẩn bị xuất thủ, xa xa hai thân ảnh lóe lên phi thẳng tới đây.Đi phía trước là hỏa lôi trưởng lão đang lao tới quát lớn, đang phi nhanh nhất tới trước mặt Phong Vân.

“Nàng là ân nhân cứu mạng của Á Phi, không phải người xấu.” Rất nhanh, hỏa lôi trưởng lão đã tới trước mặt Phong Vân, hướng tới mấy đại tinh linh chiến binh đằng đằng sát khí nói.

“Là nàng sao?” Tinh linh khỏe mạnh cầm đầu kia nghe xong trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, liếc mắt đánh giá Phong Vân từ trên xuống dưới một cái, sau đó trong mắt liền hiện lên một tia vui sướng.Hắn lập tức vung tay lên, mấy đại tinh linh chiến đấu phía sau hắn lập tức thu cung lại.

“Sao ngươi tới được nơi này?”

Theo sau hỏa lôi trưởng lão là Á Phi, hắn nhìn Phong Vân sắc mặt từ đầu tới cuối đều bình tĩnh , nhíu mày hỏi: *“Có người dẫn ngươi tới đây?”*

Không có người dẫn tới, Phong Vân tuyệt đối không thể xuất hiện ở đây được.Nơi đây là khu vực cấm của bộ tộc tinh linh bọn họ.Ven đường tới đây có rất nhiều trạm gác ngầm, Phong Vân không thể nào dễ dàng tránh được các trạm gác như vậy được.

Phong Vân quay đầu nhìn Á Phi, khóe miệng khẽ nhếch lên: *“Ta còn đang muốn người giải thích cho ta đây, còn tưởng là trò do người bày ra nhưng có lẽ không phải.”*

Xem ra nàng còn chưa đủ hiểu hết Á Phi. Á Phi này rất thẳng thắn lại cao ngạo, muốn làm cái gì sẽ nói thẳng trực tiếp với nàng chứ sẽ không dùng phương thức này.Quả nhiên,Á Phi liếc nhìn Phong Vân một cái đầy vẻ khinh thường .

“Nhất định là do tư hỏa lão gia kia làm.” Hỏa lôi trưởng lão nghe vậy nói chen vào: *“Hỏa lão gia kia rất thích chơi trò này.”*

Bọn họ biết được động tĩnh của Mộc Hoàng nên đến xem Phong Vân thế nào, kết quả là quả nhiên....

“Được rồi tiếp tục trở về ngủ đi.” Á Phi khinh thường liếc mắt nhìn Phong Vân một cái rồi vung tay lên với Phong Vân sau đó liền xoay người lại.

Một câu giải thích với Phong Vân cũng không có.

“Á Phi.....” Hỏa lôi trưởng lão bên cạnh thấy vậy gọi Á Phi một tiếng, dừng lại, mày hơi hơi nhăn lại.

Bộ dáng có vẻ như có gì đó khó nói. Á Phi coi như không nghe thấy, vội vàng chạy lấy người.

Phong Vân thấy vậy khẽ thở dài một tiếng: “Á Phi, muốn nói gì thì nói đi, không buổi tối nào cũng không được ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 316

Đàn tinh linh này rõ ràng có vấn đề. Các tinh linh nhiệt tình, thẳng thắn như vậy mà giờ lại có thể sử dụng thành thục các ám chiêu, như vậy mà Phong Vân còn không nhìn ra được là có vấn đề thì nàng đâm đầu vào khối đậu hũ chết đi cho rồi.

Thật sự có vấn đề thì cứ nói ra đi, các tinh linh không phải là rất thẳng thắn hay sao? Vậy thì cứ thẳng thắn nói ra là được rồi.

“Không có chuyện gì cả.”

“Có một chút……”

Á Phi và hòa lô trưởng lão đồng thời lên tiếng nhưng lời nói của họ lại khác nhau một trời một vực. Á Phi quay người thân nhiên mà cao ngạo liếc mắt nhìn hòa lô trưởng lão một cái, rồi cất bước rời đi.

Hòa lô trưởng lão định rời đi, lại nhìn Á Phi thân nhiên mà cao ngạo kia, không nói được lời nào.

“Á Lê, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” Nhưng mà đúng lúc này, giữa lùm cây cách đó không xa truyền đến một giọng nói trầm thấp già nua.

Á Lê đang ngủ nửa tỉnh nửa mơ nghe thấy một thanh âm đang nói chuyện với mình: “Một ngàn bảy trăm tuổi à, Đồ Tư trưởng lão, người muốn làm gì vậy. Có việc gì để ngày mai nói không được sao, ta ghét nhất là bị người khác quấy nhiễu khi đang ngủ.”

“Từ khi ngươi sinh ra đến giờ, có còn dẽ dẽ muội muội nào được sinh ra trong thế hệ hậu bối nữa không?” Đồ Tư trưởng lão nặng nề nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 317

“Ngươi hỏi câu này không phải là rất vô nghĩa sao, ta là tinh linh bé nhất trong tộc, Đồ Tư trưởng lão, người không phải quá lớn tuổi nên hồ đồ rồi đấy chứ? Ngày mai ta sẽ nói với lão đại, để lão đại kê thuốc cho người, sẽ chữa khỏi được chứng bệnh này của người.” Á Lê oán giận nói.

“Tiêu tử nhà ngươi mới bị hồ đồ, cút ngay cho ta……”

“Đấy, còn không phải người bị hồ đồ rồi sao, đêm hôm khuya khoắt người đem ta đến đây chỉ để hỏi hai câu kia thôi sao, đúng là người già rồi nên đầu óc cũng có vấn đề.” Sau câu nói đầy oán giận và bất mãn của Á Lê, lùm cây trở nên yên lặng, không có thanh âm nào phát ra ở đó nữa.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, chỗ đám người Phong Vân đang đứng rõ ràng có khá đông người nhưng lại không ai nói lời nào, tất cả mọi người đều im lặng. Chỉ nghe thấy được tiếng gió vẫn đang thân nhiên thổi.

Thật lâu sau, chiến binh tinh linh khỏe mạnh dẫn đầu lúc này mới nặng nề thở dài một tiếng. Một ngàn bảy trăm tuổi, đối với loài người mà nói sống được đến tuổi đó là quá đổi thần kỳ. Nhưng đối với tinh linh mà nói thì chỉ là đang tuổi thanh niên mà thôi. Mà lời nói của Á Lê có ý gì nhỉ, Phong Vân nghe xong vừa như hiểu được lại vừa như không hiểu gì cả, mơ mơ hồ hồ. Sau Á Lê, bộ tộc tinh linh không có tinh linh nào được sinh ra nữa. Một ngàn bảy trăm năm, đây thật sự là khoảng thời gian quá dài.

“Á Phi, ta rất không thích mọi thứ không rõ ràng.” Giữa không gian yên tĩnh, Phong Vân nhìn Á Phi chậm rãi mở miệng: “Hơn nữa, ta không muốn ở đây làm người hồ đồ. Có gì muốn nói người cứ nói ra hết đi, người cũng biết ta đối với người cũng không quá khách khí, ta cần

người giúp đỡ cũng sẽ nói thẳng cho người biết, vì vậy người cũng không cần khách khí với ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 318

Nếu như đã muốn nói với nàng thì nhất định những chuyện kia có liên quan đến nàng. Á Phi nghe thấy những lời này của Phong Vân thì hơi cau mày lại.

“Trước mắt người cũng không có đủ khả năng để giải quyết, nói cho người nghe cũng vô ích.” Á Phi trực tiếp nói thẳng vào vấn đề, không hề quanh co.

Phong Vân không nói gì vì nàng hiểu tên tinh linh này sẽ không cố che giấu chuyện gì.

“Cũng không hẳn là không có đủ khả năng giải quyết.” Hòa Lôi trưởng lão thấy vậy, lập tức nói xen vào.

Sau đó, không đợi Á Phi tiếp lời, rất nhanh lại nói: “Lúc trước Á Phi ra ngoài, chẳng may bị rơi vào tay con người, chúng ta cũng phải người đi cứu, nhưng Á Phi lại trở về rất nhanh so với những gì chúng ta dự đoán. Hơn nữa còn đem về cho chúng ta một tin tức tốt, trong loài người có người có năng lực hệ cỏ cây. Hơn nữa, thân thể của người đó còn ẩn chứa năng lực tự nhiên trời sinh.”

Phong Vân nghe xong sửng sốt, thân thể của người đó còn ẩn chứa năng lực tự nhiên trời sinh? Vậy mà nàng không hề biết. Thảo nào, lúc trước ánh mắt đầu tiên của Á Phi khi nhìn thấy nàng lại là ánh mắt cầu cứu.

“Người bị dẫn mà.” Á Phi nhìn thấy Phong Vân trở mặt kinh ngạc, thẳng thắn thành khẩn nói.

Phong Vân quay đầu trừng mắt nhìn Á Phi một cái, sau đó nói với Hòa Lôi trưởng lão: “Người cứ tiếp tục đi.”

“Hắn nói xong chúng ta đều rất phấn khởi, vốn chúng ta định phải người đi tìm người, nhưng tên tiểu tử Á Phi này không đồng ý, nói là để tùy duyên.” Hòa Lôi trưởng lão lắc đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 319

“Nhưng cũng thật may, Á Lê lần này lại lập công, dẫn người cùng về đây.”

“Năng lực tự nhiên của ta có thể giúp gì cho các người sao?” Phong Vân không phải kẻ ngốc, nghe thế liền hiểu được rằng họ đang cần sự giúp đỡ của nàng.

“Hy vọng là được.” Hòa Lôi trưởng lão khẽ thở dài một tiếng, sau đó chậm rãi xoay người, vừa đi về phía hồ nước kia vừa ngoắc Phong Vân đi theo: “Ta cũng không muốn cho người biết điều này sớm như vậy. Nhưng chuyện đã thế này thì nói cho người biết bây giờ cũng không sao.”

Dứt lời, Hòa Lôi trưởng lão nâng tay chỉ về cây cỏ thụ màu vàng ở giữa hồ: “Đó là cây sinh mệnh của bộ tộc tinh linh chúng ta.

“Tinh linh tộc chúng ta có thể duy trì nơi giống truyền từ đời này sang đời khác đều là nhờ nó. Mà đến bây giờ, nó đã một ngàn bảy trăm năm không ra quả, tinh linh tộc chúng ta cũng đã một ngàn bảy trăm năm không có thêm con cháu cũng vì vậy.”

Tinh linh tộc truyền thừa đều dựa vào quả trên cây sinh mệnh và tình yêu của hai tinh linh, thiếu một thứ cũng không được.

Cây sinh mệnh đang dần khô héo, bọn họ không thể duy trì đời kiếp sau nữa.

“Năng lực của ta có thể hỗ trợ sao?” Phong Vân trầm mặc trong giây lát, kinh ngạc nói. Việc duy trì bộ tộc là một chuyện trọng đại, nàng chỉ là một con người nhỏ nhỏ có khả năng sao.....

Hòa Lôi trưởng lão nghe vậy xoay người nhìn Phong Vân : “*Tinh linh cùng tinh linh kết hợp mới cần quả của cây sinh mệnh, với loài người thì không cần. Trên người người còn có linh lực tự nhiên trời sinh, nếu thành thân cùng tinh linh chúng ta, có lẽ là có thể đạt được kết quả như mong đợi.*”

Hòa Lôi trưởng lão vừa dứt lời, Phong Vân đã hiểu hoàn toàn mọi chuyện. Bảo sao tinh linh tộc bọn họ lại đối xử với nàng nhiệt tình như vậy. Khó trách lại bảo nàng cùng Á Phi thành thân. Tất cả đều vì nguyên nhân này. Nhưng mà nàng cùng Á Phi không thể nào. Phong Vân hơi nhú mày.

Nguyên nhân hóa ra là như vậy?

Mộc Hoàng ở xa xa đã sớm xé không gian đi đến đây, yên lặng đứng trên cây cổ thụ cao cao lắng nghe hết tất cả, hơi hơi nhú mày, nguyên nhân đều là vì sự tồn tại của tinh linh tộc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 320

“*Xem ra không có quỷ kế gì ở đây.*” Hoàng kim sư tử cũng đi theo Phong Vân đến đây, ngồi trên nhánh cây ngay cạnh Mộc Hoàng, thân nhiên ném lại một câu. Nói xong cả người và thú cùng đưa mắt liếc nhìn nhau. Trong mắt cùng hiện lên một tia sâu xa, sau đó cùng tiếp tục bất động quan sát.

“*Ta cho người một trăm năm để chuẩn bị*”. Phía dưới, Á Phi vòng hai tay ôm ngực nói: “*Lúc trước là trưởng lão đã quá nóng vội.*”

Hắn không cho rằng vấn đề duy trì bộ tộc chỉ cần tìm Phong Vân là có thể giải quyết. Đây là chuyện của bộ tộc tinh linh, cho nên, hắn cũng không muốn thúc ép Phong Vân như thế này. Một trăm năm với con người có thể rất dài nhưng với tinh linh thời gian một trăm năm qua rất nhanh. Một ngàn bảy trăm năm cũng có thể đợi nói gì chỉ có một trăm năm.

Hòa Lôi trưởng lão vốn trầm tĩnh, nghe xong một câu này của Á Phi thì trừng mắt nhìn. Phong Vân nghe xong trầm mặc, duy trì bộ tộc đối với nàng là một trách nhiệm quá lớn, nàng đương đương không nổi.

Huống hồ, nàng cùng Á Phi.

Phong Vân hơi nhú mày, ngẩng đầu nhìn cây sinh mệnh kia. Nhưng mà, nàng thực sự có cảm giác rất thân thiết với cây sinh mệnh này, có cảm giác rất thoải mái, giống như là cảm giác được mẫu thân ôm ấp vậy. Nghĩ nghĩ một chút, Phong Vân đột nhiên nâng bước hướng về phía cây sinh mệnh bên trong hồ chỉ thạch đi đến.

“*Người làm.....*”

“*Cứ để cho nàng đi.*” Hòa Lôi trưởng lão kinh ngạc nhưng lời còn chưa kịp nói xong, Á Phi đột nhiên ném ra mấy chữ.

Hòa Lôi trưởng lão nhất thời nghẹn lời, nhìn Phong Vân rồi lại nhìn Á Phi. Á Phi luôn có thể phán đoán được mọi chuyện, hẳn để cho Phong Vân đi qua đây.

Bước nhanh đến gần cây sinh mệnh, Phong Vân vô chi vô giác nhẹ nhàng đưa tay chạm vào cây đại thụ thần thánh kia, rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bỗng nàng có cảm giác rất yên tâm, không khí cũng trở nên ôn hòa hơn. Trong nháy mắt, Phong Vân mơ hồ có cảm giác đang được mẫu thân ôm ấp. Cảm giác đó vô cùng ôn nhu, vô cùng ấm áp. Sao lại như vậy? Sao nàng lại có cảm giác này?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 321

Trong nháy mắt nàng lại vô cùng kinh ngạc, linh lực tự nhiên trong thân thể nàng, đột nhiên dâng trào mãnh liệt. Linh lực đó theo bàn tay Phong Vân nhanh chóng truyền sang cây sinh mệnh. Phong Vân sững sờ, nàng cảm giác được cây sinh mệnh ở trước mặt nàng đang đói khát kêu gọi linh lực của

nàng Phong Vân chần chừ trong giây lát rồi không có cách nào giữ lại linh lực, truyền hết sang cây sinh mệnh của bộ tộc tinh linh. Cứ lẳng lặng như vậy, ánh mắt đám người Á Phi nhảy mắt đã thấy được sự biến đổi lớn, cũng làm biến đổi hoàn toàn tình cảnh lúc này.

Cây sinh mệnh đang héo rũ kia bỗng tỏa ra ánh sáng chói lọi, vàng sáng ngũ sắc kia ngày càng sáng chiếu rọi bốn phương. Một dòng khí dịu nhẹ bắt đầu chạy quanh người, mùi hương tươi mát bắt đầu lan tỏa khắp nơi. Lá cây tỏa ra ánh vàng rực rỡ chói lọi khiến người nhìn phải lóa mắt.

“*Đây là..... Đây là.....*” Cây sinh mệnh trong nháy mắt như được hồi sinh, Hỏa Lôi trưởng lão mừng rỡ đến mức kích động nhảy dựng lên.

Mấy tinh linh chiến đấu phụ trách bảo vệ nơi này cũng tròn mắt há mồm kinh ngạc cùng hoan hỉ. Linh lực của Phong Vân có thể giúp cây sinh mệnh hồi sinh sao?

“*Thật tốt quá, thế này thật tốt quá rồi.....*” mấy đại tinh linh chiến đấu vui mừng đến phát khóc.

“*Sao vậy?*” Trước tình huống như vậy, Mộc Hoàng đang ẩn mình trong không gian cách đó không xa nhẹ nhàng thốt lên một câu. Ánh sáng vàng rực rỡ kia chiếu sáng khắp mặt hồ, giờ đây càng mạnh mẽ hơn, làm sáng rực cả một vùng trời.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 322

Mọi người ở đây đều vô cùng kinh ngạc, đến ngay cả Á Phi khơi mào sự việc cũng hết sức kinh ngạc. Việc này là sao? Chẳng lẽ Phong Vân cùng bộ tộc tinh linh.....

Ánh sáng rực rỡ làm bừng sáng cả một vùng trời đêm.

Trong nháy mắt ở tại chỗ sâu nhất trong lãnh thổ của bộ tộc tinh linh này cùng nửa bầu trời đêm tràn ngập ánh sáng rực rỡ đủ màu sắc.

“*Như vậy là sao?*”

“*Phía bên kia xảy ra chuyện gì vậy?*”

“*Nơi đó không phải là chỗ cây sinh mệnh sao.....*”

Cả tộc tinh linh đang ngủ say bị ánh sáng chói lòa rực rỡ này làm cho tỉnh giấc, một đám tụ tập ở khu vườn trước cung điện ríu rít nói.

“*Hoa sắp nở thật ư, không phải cây sắp héo rũ rồi sao?*”

Giữa không gian tràn đầy kinh ngạc, một tinh linh đột nhiên kêu lên. Ngay sau đó, các tinh linh xung quanh cũng kinh ngạc kêu lên: “*Đúng vậy, đúng vậy, hoa sắp nở.*”

“*A, thật vậy sao.....*”

“*Các người xem bên kia kìa.....*”

“*Ồi, các người mau nhìn kìa.....*”

Trong nháy mắt, liên tiếp có những tiếng kêu sợ hãi vang lên. Bên cạnh bọn họ, gió làm lay động các khóm cây cỏ, trong bóng đêm yên tĩnh, cây nhanh chóng lớn lên, rồi nụ hoa xuất hiện rồi sau đó nở rộ. Một đóa đóa vô cùng kiều diễm nở rộ.

Có rất nhiều loại hoa thời tiết này sẽ không ra hoa hoặc chưa bao giờ ra hoa. Lúc này từng bông, từng bông một nở ra. Hương hoa đào dạt lan tỏa khắp nơi, lan tỏa vào mọi nhà.

Nhiều loại hoa bắt đầu đâm chồi nảy lộc khiến cả một vùng tràn ngập màu xanh biếc. Chúng như đang được truyền cho một sinh lực sống mạnh mẽ vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 323

“*Đây là linh lực của cây sinh mệnh.....*”

“*Cây sinh mệnh đã hồi sinh sao.....*”

Giữa không gian vang lên những giọng nói chứa đầy sự kinh ngạc, các tinh linh đều thất thần, cả đám đều mang biểu tình không thể tin được nhìn vào khu rừng rậm sâu hun hút kia, rồi vội vàng lao về phía cây sinh mệnh.

“*Sao lại như vậy.....*” Đổ Tư trưởng lão cùng Á Lê vẫn chưa đi xa, hiển nhiên không ngờ rằng Phong Vân xúc động chạm vào cây sinh mệnh.

Lúc này thấy vàng sáng tỏa ra, Á Lê đang mơ mơ màng màng, xoay người, vẻ mặt mừng như điên phóng về phía ngân hồ. Á Lê vô cùng kinh ngạc, như nhìn thấy kỳ tích, không kiềm nổi tò mò liền đi theo hướng phát ra ánh sáng.

Ngân hoa khoe sắc, khắp nơi tràn ngập đủ loại màu sắc. Trong bóng đêm, lưu quang lung linh rực rỡ làm bừng sáng một phương.

“*Trong thân thể nàng lại ẩn chứa năng lực tự nhiên thuần khiết như vậy, bảo sao...bảo sao...*”

Trong bóng đêm, Hoàng Kim sư tử nhìn cảnh sắc rực rỡ tuyệt vời này nửa ngày mới cúi đầu nói một câu, “*đúng là có duyên*”.

Mộc Hoàng vẫn đang chú ý tới Phong Vân nghe vậy quay đầu nhìn Hoàng Kim sư tử: “*Người biết những gì? Hãy nói cho ta biết Phong Vân cùng bộ tộc tinh linh có quan hệ gì?*”

Hoàng kim sư tử nghe xong ngừng đầu, liếc mắt nhìn Mộc Hoàng một cái: “*Người.....*”

“*Ai?*” Ngay lúc đó, Mộc Hoàng đột nhiên mạnh mẽ quay đầu nhìn vào sâu trong bóng đêm. Nơi đó, có một hơi thở âm hàn thâm trầm mạnh mẽ phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 324

Hơi thở đó chợt lóe rồi biến mất, biến mất rất nhanh vào trong bóng đêm, đến ngay cả Hoàng Kim sư tử cũng không phát hiện ra. Mộc Hoàng nhăn mày lại, bình tĩnh nhìn vào trong màn đêm đen kịt hắc ám kia.

Không hiểu sao hơi thở âm hàn kia khiến hắn rung mình. Nơi tinh linh cư trú này quả thật rất quý dị. Linh lực này..... sắc mặt Mộc Hoàng bỗng trầm xuống.

Ở xung quanh ngân hồ, các tinh linh hoàn toàn không nhận thấy được hơi thở vừa rồi, tất cả sự chú ý đều dồn vào Phong Vân. Toàn bộ linh lực của Phong Vân rất nhanh bị cây sinh mệnh hấp thụ. Phong Vân cảm giác được linh lực trong cơ thể mình rất nhanh chóng cạn khô, bất giác hơi nhũn mày. Nàng cảm thấy có chút không ổn, định nâng tay dời khỏi cây sinh mệnh. Nếu cứ tiếp tục bị hấp thụ linh lực, nàng sẽ gặp nguy hiểm.

Phong Vân vừa nghĩ trong đầu, chỉ mới hơi động tay, còn chưa kịp nâng tay rời khỏi cây sinh mệnh, linh lực cổ quái trong cơ thể nàng bị Mộc Hoàng phong ấn lại phá vỡ linh lực áp chế trong người Phong Vân. Trong nháy mắt, linh lực đó bộc phát phá vỡ hoàn toàn phong ấn, ngay lập tức đánh vào kinh mạch của Phong Vân.

“*Phốc.*” Phong Vân không thể nào không chế được, bị đánh bất ngờ thẳng vào kinh mạch, một ngụm máu tươi phun ra. Thân thể chao đảo, lập tức ngã nhào xuống.

“*Không ổn rồi.*” Mãi Mộc Hoàng mới lấy lại tinh thần sau khi cảm nhận được linh lực âm trầm kia, quay đầu lại thì bị cảnh tượng kia đập ngay vào mắt, mặt biến sắc, nhanh chóng phi tới chỗ Phong Vân, nháy mắt đã xuất hiện sau lưng Phong Vân. Đám người Hòa Lôi trưởng lão cũng rất nhanh chóng phát hiện ra Phong Vân có gì đó không ổn, đang vui mừng bỗng chốc khôi phục lại tinh thần, chưa kịp hành động đã thấy Mộc Hoàng lao đến, ôm lấy Phong Vân đang sắp ngã xuống.

Mộc Hoàng nhanh chóng đánh một chưởng vào ngực Phong Vân, một tay mạnh mẽ phong bế các huyệt lớn trên người Phong Vân, cản trở sự tiến công của linh lực cổ quái kia. Đồng thời hắn nhanh chóng lùi về phía sau, ôm Phong Vân rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của cây sinh mệnh kia.

Trong khoảnh khắc, linh lực của Mộc Hoàng cứ liên tiếp xâm nhập thân thể Phong Vân, chống lại linh lực cổ quái đang cố chiếm lấy cơ thể Phong Vân kia. Mộc Hoàng nhũn chặt mày lại, ghé vào tai Phong Vân trầm thấp ôn nhu nói: “*Cứ bình tĩnh, hãy ổn định khí lực, để đó cho ta.*”

Phong Vân bị Mộc Hoàng ôm vào trong ngực, không nói gì, chỉ nhắm mắt lại, giao toàn bộ thân xác cho Mộc Hoàng. Hơi thở của Mộc Hoàng làm cho nàng an tâm.

Linh lực của Mộc Hoàng dao động, lôi điện lực trong nháy mắt hoàn toàn bao phủ Phong Vân. Thủ pháp của Mộc Hoàng rất thuần thực, bắt đầu phong ấn linh lực kia lại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 325

Hãy chồng thêm một tầng nữa.” Hoàng Kim sư tử phi đến cùng Mộc Hoàng, ngồi xổm bên cạnh Phong Vân ở trước người Mộc Hoàng, nhũn mày chỉ điểm. Lúc phá vỡ được phong ấn, lực lượng cổ quái kia càng lớn mạnh hơn. Bảy giờ chồng thêm phong ấn chỉ sợ cũng không được. Mộc Hoàng không nói gì, thủ pháp nhanh chóng chuyển động trên người Phong Vân. Bình tĩnh, lão luyện, xuống tay cực kỳ chuẩn xác, dứt khoát.

Chỉ trong chốc lát mà có bao nhiêu biến cố xảy ra.

Sau khi hồi phục lại tinh thần vì sự việc đáng mừng vừa rồi, đám người Hỏa Lôĩ trưởng lão lúc này mới kinh ngạc quay đầu, nhìn Phong Vân cùng Mộc Hoàng. Có chuyện gì xảy ra với Phong Vân vậy?

Á Phi vẫn rất mực cao ngạo cùng bình thản, ngẩng đầu liếc mắt nhìn về mặt băng lãnh cứng rắn của Mộc Hoàng một cái. Hắn hơi chau mày, chậm rãi đi đến phía trước, nhìn vào mặt Phong Vân.

“Linh lực lôi điện không hợp với linh lực cổ cây của Phong Vân, người tận lực cũng chỉ giúp được một phần nhỏ”.

Á Phi đưa mắt nhìn Phong Vân thấp giọng nói: *“Hãy dùng linh lực của ta, ta sẽ truyền linh lực của ta vào người ngươi, Mộc Hoàng, ngươi hãy đi theo linh lực của ta. Linh lực hắc ám này có thể bị diệt trừ hay không chủ yếu người phải dựa vào chính mình, người khác chỉ có thể giúp đến như vậy thôi.”*

Á Phi trầm giọng nói không chút nề tình, sau đó mạnh mẽ truyền linh lực vào thân thể Phong Vân, Phong Vân cảm thấy thân thể mình tràn ngập linh lực cổ cây.

Trong lúc Á Phi truyền linh lực vào chống lại linh lực hắc ám trong người Phong Vân thì Mộc Hoàng dùng năng lực của mình để phong ấn nó lại. Tốc độ so với lần đầu phong ấn nhanh hơn rất nhiều.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Đổ Tư trưởng lão cùng Á Lê phi vừa xông đến thấy tình huống như vậy thì nét vui mừng trên mặt biến mất.

Hỏa Lôĩ trưởng lão nhăn mày nhũn mày, lắc lắc đầu.

“Chắc hẳn linh lực hắc ám trong người Phong Vân tẩu tử đã thoát ra.” Á Lê vội vàng khoát tay nói lớn.

Không có ai trả lời hắn, tinh linh ở đây đều nhìn thấy rõ.

Việc Đổ Tư trưởng lão muốn hỏi là dị trạng này của Phong Vân có liên quan đến cây sinh mệnh hay không. Ngay lúc Đổ Tư trưởng lão định nói ra thắc mắc của mình thì bỗng thấy cây sinh mệnh vừa rồi hẫng còn tỏa ánh hào quang rực rỡ, vậy mà giờ đây hào quang đó yếu dần đi rồi biến mất. Lưu quang ngũ sắc dần tan biến vào bóng đêm. Sinh lực của cây sinh mệnh biến mất không tung tích.

Vừa rồi hoa cỏ còn nở rộ khắp nơi, lúc này cũng nhanh chóng héo rũ ra, khôi phục lại hiện trạng lúc đầu. Giống như tất cả đều là công dã tràng, mọi thứ lại trở lại bình thường như trước.

Gió đêm thổi qua, tất cả cây cối lại héo rũ lại như trước.

Thấy sự việc xảy ra, Hỏa Lôĩ trưởng lão cùng Đổ Tư trưởng lão nhìn liếc nhìn nhau với ánh mắt sâu xa.

Đêm lại trở nên yên tĩnh.

Hôm sau, Phong Vân tỉnh lại trong một căn phòng nhỏ, xung quanh có rất nhiều người. Hai vị trưởng lão, Mộc Hoàng, Hoàng Kim sư tử, Á Phi, Á Lê,

còn có các chiến binh tinh linh tối hôm qua đều đang ở đây. Tất cả mọi người đều ngồi vây quanh Phong Vân, bình tĩnh chăm chú nhìn vào Phong Vân ở giữa.

Hôm qua, nhờ có sự hỗ trợ của Á Phi, việc phong ấn hoàn tất rất nhanh. Sau một đêm, Phong Vân sẽ khôi phục lại bình thường. Lúc này, Phong Vân ngồi ở trong bông hoa nhỏ, ngược mắt nhìn những cặp mắt đang nhìn mình chăm chú, không khỏi hơi nhú nhú mày, sau đó đưa tay ra nói: “*Có việc gì thì cứ hỏi nhưng ta cũng chưa chắc có câu trả lời. Nói trước, nếu muốn ta chuyển sang làm tinh linh thì ta tuyệt đối không muốn, ta rất thích làm con người.*”

Lời này của Phong Vân vừa nói ra khiến hai vị trưởng lão Hòa Lôi và Đỗ Tư nhất thời trầm xuống. Phong Vân chỉ cần chuyển sang thân thể tinh linh thì linh lực cổ quái trong cơ thể nàng sẽ tự khắc được giải trừ. Linh lực hắc ám ấy sẽ không thể nào ảnh hưởng đến Phong Vân nữa.

“*Người cùng tinh linh bộ tộc có quan hệ gì?*” Giữa lúc bầu không khí đang trở nên trầm xuống, Mộc Hoàng chậm rãi mở miệng.

“*Ta cũng không biết.*” Phong Vân quay đầu nhìn Mộc Hoàng đang ngồi bên cạnh nàng, nàng không biết, hoàn toàn chưa từng nghe đến.

“*Cũng có thể là không có quan hệ gì.*” Á Phi tiếp lời.

“*Không có quan hệ gì thì tại sao lại có được năng lực tự nhiên mạnh mẽ như vậy?*” Hòa Lôi trưởng lão nhú mày.

“*Không biết, trực giác của ta nói vậy.*” Á Phi làm vẻ mặt như mình nói rất hợp tình hợp lý đáp lại.

Mặt các đại tinh linh tối sầm lại.

“*Cũng có thể nói là có chút quan hệ, cũng có thể nói là không có quan hệ gì, về sau các người sẽ tự biết thôi.*” Hoàng Kim sư tử từ ngồi trên vai Phong Vân đột nhiên thần bí nói.

Hai vị trưởng lão Hòa Lôi và Đỗ Tư nghe vậy liếc nhìn nhau, rồi đánh giá Hoàng Kim sư tử từ trên xuống dưới nhưng đều không nhìn ra con vật nhỏ xinh này là ai.

“*Có hay không có quan hệ cũng không phải chuyện quan trọng, quan trọng là hiện tại Phong Vân có thể giúp các người hồi sinh cây sinh mệnh của các người nhưng không đủ linh lực.*”

Mộc Hoàng giờ tay xoa xoa đầu Phong Vân rồi nhìn Hòa Lôi trưởng lão chậm rãi nói: “*Thảo chi hồn có thể tiêu diệt linh lực trong người Phong Vân. Các người muốn giữ lại bảo vật chấn tộc hay muốn cấy sinh mệnh hồi sinh để duy trì bộ tộc, các người tự mình quyết định đi.*”

Lời này vừa nói ra, Phong Vân đang từ thể bị động biến thành chủ động. Muốn Phong Vân cứu sống cây sinh mệnh để duy trì bộ tộc? Tốt, đem thảo chi hồn đến đây. Nếu không, cả hai cùng chết, xem ai với là người nóng vội hơn. Nghe Mộc Hoàng nói xong, Phong Vân liếc mắt nhìn thoáng qua Mộc Hoàng.

Lúc này Mộc Hoàng đang tựa vào lưng ghế, thần sắc lãnh đạm, phong thái rất tự nhiên, ung dung nhàn nhã lại toát lên vẻ lão luyện, trầm ổn, sâu xa. Nàng không khỏi nhẹ nhàng mỉm cười, cười mà như không cười liếc mắt nhìn Mộc Hoàng một cái.

“*Thảo chi hồn?*” Hòa Lôi trưởng lão vừa nghe xong, trong mắt lập tức hiện lên một tia khiếp sợ, ánh mắt sâu xa nhìn thoáng qua Mộc Hoàng và Phong Vân, sau đó mày nhíu chặt lại, không nói gì.

“*Để chúng ta suy nghĩ đã.*” Đỗ Tư trưởng lão trầm ngâm nửa ngày mới mở miệng thốt ra một câu.

“*Được thôi.*” Mộc Hoàng đáp ứng.

Nhưng sau đó thanh âm hạ xuống, Mộc Hoàng quay đầu kéo tay Phong Vân: “*Nhưng chúng ta đã định qua mấy hôm nữa sẽ đi Nam Viên. Nếu các người cảm thấy khó xử thì hay là quên đi, ta ở Nam Viên có rất nhiều mối quan hệ, tìm ra biện pháp để giúp Phong Vân cũng không phải là chuyện khó.*”

Mộc Hoàng gần từng tiếng nói ép bọn họ phải nhanh chóng có câu trả lời. Nhưng lời này biết tiến biết lùi đúng lúc, phải nói rằng con người này vô cùng am hiểu về kỹ năng đàm phán, dễ dàng đạt được mục đích.

Hòa Lôi trưởng lão cùng Đỗ Tư trưởng lão nghe xong đưa mắt liếc nhìn nhau, sau đó xoay người bước ra ngoài cửa. Nhìn qua cũng biết là còn phải đi thương lượng với ai đó.

Cả căn phòng bây giờ chỉ còn hai tinh linh là Á Phi và Á Lê.

“*Ta còn tưởng người sẽ tiếp tục làm kẻ ngốc nữa chứ.*” Á Phi nhìn Mộc Hoàng, đột nhiên như có như không ném lại một câu.

“*Nói vậy là có ý gì?*” Á Lê quay đầu nhìn Á Phi, lời nói này là ý gì, hẳn hoàn toàn không hiểu được.

Nhưng Mộc Hoàng cùng Phong Vân ở bên cạnh thì hoàn toàn hiểu được. Hai người liếc nhìn nhau, trong mắt ánh lên một tia xấu xa.

“*Có vấn đề gì sao?*” Mộc Hoàng quay đầu chậm rãi tựa lưng vào ghế, không nói nhiều lời, động tác vô cùng nhẹ nhàng. Cuối cùng thì Hoàng Hoàng

cũng lấy lại được phong độ, cũng biết cách đáp trả lại người khác như ai .

Mộc Hoàng lúc này tuyệt đối lãnh khốc cùng cuồng ngạo.Khí thế nói chuyện không có nhiều biến hóa, nhưng lại cao ngạo đến trầm ổn, không để mình thua thiệt chút nào nhưng lại khiến cho đối phương mất mát rất nhiều.

“Sao vậy?” Á Lê kinh ngạc nhìn Mộc Hoàng.

Không hiểu sao cảm giác của hắn với người này đột nhiên thay đổi? Nếu nói lúc trước hắn chỉ thấy kẻ này rất đáng ghét, nhưng hiện tại không hiểu sao hắn bỗng cảm thấy sợ hãi. Rõ ràng vẫn là cùng một người mà? Tại sao lại có biến đổi nhiều như vậy.

“Kẻ đối trá.” Á Phi thân nhiên liếc mắt nhìn khí thế đột nhiên thay đổi của Mộc Hoàng.

“Đúng là chanh chua.” Mộc Hoàng lạnh lùng một lúc rồi liếc mắt nhìn Á Phi một cái.

Nghe hai câu họ vừa nói xong, Phong Vân ở bên cạnh cười hóm hờ:“Thôi được rồi, được rồi, hai người cũng chả khác nhau là mấy.”

Phong Vân vừa dứt lời, Mộc Hoàng cùng Á Phi đồng thời quay đầu trừng mắt nhìn Phong Vân.Phong Vân bị động tác giống nhau như đúc của hai người chọc cười, lại càng cười tươi hơn.

“Tẩu tử, tẩu tử, hắn khi dễ lão đại ta kìa.” Á Lê bên cạnh hoàn toàn không hiểu mấy người này đang nói cái gì, chỉ biết là Mộc Hoàng nói Á Phi chanh chua, lập tức khiếu nại với Phong Vân.

Phong Vân ngồi giữa bông hòa, ôm Hoàng Kim sư tử, khẽ cười không nói gì.Mộc Hoàng chỉ liếc nhìn Á Lê một cái, hoàn toàn không để tâm đến.

“Sao người không động thủ đi? Người đánh đi.” Á Lê thấy Mộc Hoàng lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, giật mình kêu lên.

Hắn không phải chỉ cần nghe hắn gọi Phong Vân là tẩu tử sẽ nổi giận sao? Sao bây giờ lại không có hành động gì? Chiều này không còn linh nữa sao?

Hắn đã thay đổi ư?

Mộc Hoàng nghe vậy chỉ lạnh lùng liếc nhìn Á Lê một cái, không hề để ý đến hắn chút nào.

“Này.....”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đỉnh Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 326

“Khi chưa rõ ý đồ cùng thực lực của tộc, biện pháp tốt nhất chính là giả ngu lừa gạt mọi người. Sau khi hiểu rõ tình huống sẽ tự lộ nguyên hình thôi. Á Lê, người còn thua xa bọn họ, nhất là trong việc suy nghĩ âm thầm tính kế.” Á Phi thấy vậy đưa mắt giải thích cho Á Lê.

Mộc Hoàng nghe vậy trong mắt lóe lên một tia thâm trầm cùng sắc bén.

Tên Á Phi này, thảo nào các tinh linh trong tộc cùng tộc trưởng đều nghe theo hắn, bọn họ thực sự đã bị hắn nhìn thấu.

Phong Vân nghe xong chỉ thân nhiên cười nói: “Người nhìn ra hết từ khi nào?”

Trên đường đi đến đây, Mộc Hoàng đã sớm nói qua cho nàng biết, bộ tộc tinh linh đã mấy ngàn năm chưa xuất hiện ở thế tục. Lần này đi đến nơi nào cũng không biết, cũng không thể xác định được chuyện gì sẽ xảy ra.Như vậy biện pháp tốt nhất chính là thật thật giả giả, đến lúc nguy cấp chỉ có thể dựa vào chính mình tùy cơ ứng biến.Bởi vậy, dọc đường đi Mộc Hoàng mới biểu lộ rõ ràng hết sự ghen tuông cùng cuồng ngạo ra bên ngoài.

Biểu lộ sự cuồng ngạo cùng lãnh khốc này, nhiều một phần thì thành quá hung hăng, thiếu một phần lại thành cẩu nhưng lại cứ tỏ vẻ mình là hổ dữ.Sự ngạo mạn này sẽ không khiến cho mọi việc thay đổi gì nhiều, nhưng sẽ làm cho người ta nghĩ tiểu tử này kiêu ngạo ngông cuồng, cho mình là đứng đầu thiên hạ, cũng chỉ là loại hữu dũng vô mưu mà thôi.

Nàng cũng tỏ ra mình yếu đuối,như chỉ cần duy trì được mạng sống là tốt lắm rồi.Nhưng hiện nay xem ra không thể gạt được Á Phi nữa rồi.

Á Phi nghe vậy liếc mắt nhìn hai người một cái: “Hôm qua.”

Hôm qua khi Mộc Hoàng cứu Phong Vân, hơi thở kia, thủ pháp thuần thực kia đã bộc lộ ra được rất nhiều điều, hắn nhìn cũng đủ hiểu được mọi chuyện.

“Á á, các người các người..... Ta đi nói cho mọi người.” Á Lê nghe Á Phi nói, suy nghĩ đến nửa ngày mới hiểu được, vừa xúc động chỉ vào Mộc Hoàng kêu lên, vừa chạy theo hướng cửa ra bên ngoài. Mộc Hoàng thấy vậy cũng không định ngăn cản, hoàn toàn không thèm để mắt đến Á Lê.

Phong Vân lại nhẹ nhàng nở nụ cười, Á Lê ngu ngốc, Mộc Hoàng dọc đường đi đều biểu lộ hết cảm xúc giận dữ ra ngoài để có dáng vẻ của một tiểu tử kiêu ngạo, coi mình là thiên hạ vô địch cùng thích ăn dấm chua. Điều này đã sớm từ miệng hắn truyền ra cho cả bộ tộc tinh linh biết.

Hơn nữa, hôm qua Mộc Hoàng đã thể hiện ra bộ dáng xúc động đó cho biết bao tinh linh ở đó xem. Lúc này, hắn có đứng trước toàn bộ tộc tinh linh phủ định điều đó, đắp nặn ra hình tượng thật sự của Mộc Hoàng thì cũng chẳng ai thèm nghe hắn nói.

Tiểu gia hỏa này, đã một ngàn bảy trăm tuổi mà không bằng năng nay mới mười sáu tuổi. Như vậy càng không thể so sánh với người muốn nắm trong tay hoàng quyền như Mộc Hoàng.

“Người, hãy đi theo ta.” Á Phi đang cười đột nhiên đứng dậy nói với Phong Vân.

“Nhờ vào linh lực bên ngoài để phong ấn linh lực kia không phải là biện pháp lâu dài, quan trọng là phải dựa vào chính sức mình để chống lại nó, người phải công pháp đằng hoàng. Để không chế được linh lực hệ cây cỏ, từ giờ trở đi người phải nghe theo ta, ta cũng không tin không không chế được nó, đi nào, theo ta luyện công đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 327

Á Phi thực sự không muốn thấy lúc Phong Vân ngày càng trở nên suy yếu. Vừa nói hắn vừa túm Phong Vân ra bên ngoài. Thảo chi hồn gì đó, hắn không quan tâm. Việc truyền thừa, hắn lại càng không muốn quản.

Hắn chỉ là không muốn thấy Phong Vân mang trong người một linh lực mạnh mẽ tiềm ẩn như vậy lại để cho loại linh lực cổ quái kia dây vò. Đó là một sự sỉ nhục lớn đối với cô cây chi linh.

Mộc Hoàng thấy vậy cũng không ngăn cản, Á Phi đối với hắn không có quá nhiều sự uy hiếp.

Hơn nữa Á Phi muốn dạy Phong Vân công pháp để Phong Vân có thể học được cách khống chế năng lực tự nhiên của bộ tộc tinh linh, như vậy hắn cầu còn không được.

Mộc Hoàng đứng dậy chậm rãi đuổi theo. Ra bên ngoài, về mặt lãnh khốc mà đậm đặc của Mộc Hoàng nhanh chóng thu hồi, ngay lập tức chuyển thành vẻ mặt vừa mạnh mẽ vừa táo bạo. Làm cho người ta dễ dàng cảm thấy đây là một kẻ hữu dũng vô mưu, kiêu ngạo cho mình là thiên hạ vô địch.

Phong Vân thấy vậy nhẹ nhàng cười rộ lên, Á Phi thì ném cho Mộc Hoàng một cái liếc mắt lạnh lùng nhưng cũng không vạch trần. Đoàn người hướng tới võ trường nơi tinh linh luyện tập.

Ánh mặt trời chiếu sáng lung linh như ngọc, gió nhẹ nhàng lướt qua ngọn cây, bóng cây khẽ lay động. Không biết hòa lời trưởng lão đã giải thích như thế nào về chuyện tối hôm qua mà hiện tại, Phong Vân lại càng cảm thấy bộ tộc tinh linh trân trọng năng lực hơn. Hậu quả của sự trân trọng kia chính là mỗi thời mỗi khắc trôi qua, Phong Vân đều là tâm điểm chú ý của mọi ánh mắt.

“Đứng lên, theo ta đến đây.....”

“Sai rồi, chỗ này dùng linh lực thế này.....”

“Chiêu thức này phải dùng này.....”

“Đừng để cho ta đánh, đứng lên đánh lại, hôm nay không học xong thì đừng mong được ăn cơm.....”

Đây sẽ là cuộc sống trong thời gian tới.

Tại trường luyện võ của linh linh tộc, mấy đại tinh linh chiến đấu đang thay nhau dạy dỗ Phong Vân.

Phong Vân vận dụng chiêu thức hết sức linh tinh, loạn hết cả lên, làm cho bọn họ muốn nổi điên, càng ngày càng nghiêm khắc. Cả khoảng không gian rộng lớn chỉ có nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Phong Vân cùng Tiểu thực. Mỗi người đều đang tận tình chỉ dạy năng.

Phong Vân biết năng càng học thì càng nhanh chóng trưởng thành. Nhưng mỗi ngày năng đều bị đánh đến thảm thương, Mộc Hoàng rất lo lắng, nhưng

cũng không thể ngăn cản Phong Vân dừng huấn luyện, chỉ có thể đứng quan sát, không để ai khi dễ nàng quá.

Một hôm, đội mấy chiến binh chiến đấu huấn luyện xong, Phong Vân cả người đều mỏi nhừ. Đến ngâm mình trong hồ nước nóng sau núi đá, Phong Vân mới cảm thấy xương cốt giãn ra.

“*Vất vả như vậy cũng rất đáng*”. Mộc Hoàng ngồi xổm phía sau Phong Vân, vờn tay mát xa thật mạnh phía sau lưng Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 328

“*Ta biết*. “Phong Vân dựa vào thành ôn tuyền, thì thầm.

Nàng hiểu rất rõ điểm này, Á Phi nếu không vì nợ nàng một nhân tình thì sẽ không kêu các chiến binh tinh linh đều là các đại cao thủ trong tộc giúp nàng huấn luyện.

Hơn nữa, Hòa Lô trưởng lão của bọn họ có lẽ cũng vì sự sống của cây sinh mệnh, đem trước chứng kiến những biến đổi thần kỳ đó nên đối với nàng cũng thêm vài phần kính trọng, cũng không ngăn cản.

Vì vậy nên nàng mới có được cơ hội này.

Tuy nhiên, nàng vẫn muốn biết linh lực tự nhiên trong thân thể nàng rốt cuộc là cái gì? Từ đâu mà có?

Mộc Hoàng nghe vậy gật gật đầu: “*Thả lỏng, ta giúp nàng chữa trị vết thương*.”

Phong Vân lập tức thả người dựa vào phía sau, lỏng lẻo dựa vào tay Mộc Hoàng, toàn thân hoàn toàn thả lỏng.

Mộc Hoàng thấy vậy rất hài lòng, tay nhẹ nhàng mát xa các vết bầm tím trên người Phong Vân, hôm nay chữa trị thật tốt, ngày mai lại tiếp tục phải luyện tập.

Bóng đêm mờ lung, hơi nước bốc lên mờ mờ, một nam một nữ hết sức chân thành ngồi cạnh nhau.

Không khí tăng thêm vài phần ái muội.

Làn da trắng mịn trong suốt dưới thủy quang lại càng xinh đẹp như ngọc. Bọt nước từ phía trên rơi xuống hồ làm cảnh vật càng thêm mê người.

Mộc Hoàng nhìn khung cảnh này, cổ họng nhất thời trở nên căng thẳng. Bàn tay đang mát xa của Mộc Hoàng bắt đầu di chuyển sai vị trí, vòng ra phía trước Phong Vân.

“*Chàng.....*” Phong Vân bất lấy cánh tay Mộc Hoàng, quay đầu nhìn Mộc Hoàng vừa tức giận vừa buồn cười, như đứa trẻ làm nũng nói: “*Ta rất mệt.....*”

Phong Vân còn chưa kịp nói hết câu, Mộc Hoàng đã cúi đầu xuống đặt một nụ hôn lên môi nàng. Phong Vân nhếch khóe miệng mỉm cười, không xấu hổ chút nào, hơi hơi ngửa đầu lên đón nhận nụ hôn của Mộc Hoàng.

Với nàng, thích một người chính là thích, là muốn thân mật hơn với người đó, điều này không có gì đáng phải xấu hổ cả.

Nhưng có lẽgiờ chưa phải lúc đi đến bước cuối cùng

Sắc mặt Mộc Hoàng chợt biến đổi, kéo áo bào vung lên, nhắm mắt bao trùm lấy thân thể Phong Vân, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn. Sắc mặt Phong Vân cũng trầm xuống, quay đầu lại nhìn.

Ngay trước mặt bọn họ, một linh lực vô cùng tàn ác đột nhiên xuất hiện, âm trầm mà đáng sợ bao phủ khắp bốn phương.

Nước ôn tuyền bắt đầu chuyển động theo vòng tròn thành ốc xoáy, một ảo ảnh trong suốt rất nhanh theo mặt nước xông ra.

Một bóng người mang đầy tà khí, hai mắt đỏ rực tà ác và thâm trầm, lúc này đột nhiên hiện lên từ dưới mặt nước, mang theo sát khí cùng tà mị như đến từ địa ngục.

Những sợi tóc tung bay trong không gian lại khiến người ta như hồn xiêu phách lạc, khuynh tấn thiên hạ. Bóng người chuyển động, một nam tử xuất hiện

đứng đối diện với Phong Vân.

Phong Vân liếc mắt nhìn người này một cái, lập tức trợn mắt kinh ngạc, há hốc mồm: “*Người.....*”

Dung mạo khuynh thành, có một không hai trong thiên hạ này, đây chả phải là..... Mà cũng không phải.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 329

“*Á Phi?*” Phong Vân khiếp sợ nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Tuy rằng khí chất mang theo vạn phần tà khí, nhưng đôi mắt kia, khuôn mặt kia, người kia không phải là “*Á Phi*” hay sao?

Tuy nhiên khí chất cao ngạo tràn ngập tà khí kia lại khác “*Á Phi*” một trời một vực. Hắn đứng bất động, sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành hòa vào cảnh vật lại càng thêm bức người. Sóng mắt của hắn lưu chuyển, ánh mắt kia dao động khiến hít thở khó khăn, như cướp mất hồn phách của người khác.

Phong Vân vừa khiếp sợ vừa kinh ngạc, nàng chuyển ánh mắt nhìn kĩ “*Á Phi*” trước mặt, ánh mắt lục sắc của hắn giống như mắt mèo, khiến cho người ta nhìn vào đó thì như bị rơi vào trong con mắt đó, rốt cuộc không thể nào thoát ra được.

Không thể thoát ra được? Không ổn.

Trong đầu nàng ngay lập tức xuất hiện suy nghĩ này, Phong Vân trong lòng hiểu ra, không ổn, không thể nhìn vào mắt hắn.

Trong lòng nàng hiểu được như vậy nhưng lại không thể kiểm soát được bản thân, cứ nhìn chăm chăm vào mắt hắn, không thoát ra được.

Sau lưng Phong Vân mồ hôi lạnh ứa ra.

“*Đừng nhìn, không phải là hắn đâu.*” Ngay lúc này, Mộc Hoàng ở phía sau nàng mạnh mẽ gầm nhẹ lên một tiếng, vung cảm bào đang bao lấy nàng lên, che kín mắt nàng.

Đồng thời, Phong Vân cảm giác được thân thể Mộc Hoàng chuyển động, bị Mộc Hoàng kéo về phía sau hắn.

Hai mắt vừa li khai khỏi ánh mắt của “*Á Phi*”, Phong Vân lập tức khôi phục lại tinh thần.

Hai tay nàng mở ra, một đạo lục quang liên bao quanh thân thể trần trụi của nàng. Đồng thời, nàng ngẩng đầu theo hướng nhìn của Mộc Hoàng nhìn về phía trước.

Ôn tuyến nhanh chóng lưu chuyển, thân ảnh của “*Á Phi*” tà ác kia một nửa người ở trên mặt nước, nửa người ở dưới nước mặt. Rõ ràng một phần thân thể vẫn chìm trong ôn tuyến nhưng không hiểu sao làm cho người ta liếc mắt qua có thể cảm nhận được sự âm hàn trong đó.

“*Người là ai?*” Ôn định lại tinh thần, tên yêu tà kia rốt cuộc không còn khống chế được tâm của Phong Vân, sắc mặt nàng lãnh đạm cùng trầm thấp nhìn chăm chăm thân ảnh trong nước trầm giọng quát.

“*Ta là Á Phi.*” Nửa người người này chìm trong nước, giống như ảo ảnh khẽ cười, dùng ánh mắt đầy mỉa mai hoặc nhìn Phong Vân. Nhưng sâu trong ánh mắt ấy lại chỉ có sát khí cùng âm hàn.

Thanh âm kia lại giống như độc dược đã ngấm từ đầu cho đến tận mu bàn chân Phong Vân mà vang lên, lọt thẳng đến tai Phong Vân không sót từ nào. Thanh âm đó ôn nhu như vậy, cuốn hút như vậy, làm cho tâm hồn người ta không tự chủ được trở nên tê dại, cứ như vậy in sâu vào tâm hồn của họ.

Mặt Phong Vân bỗng chốc trở nên đỏ ửng.

“*Đừng nói với hắn.*” Mộc Hoàng thấy vậy lập tức trầm giọng quát, a nhanh chóng giơ tay cốc vào đầu Phong Vân một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 330

Một tia sáng suốt nhanh chóng lóe lên trong đầu, Phong Vân trong nháy mắt tỉnh táo trở lại. Ngay sau đó, Phong Vân vội vàng xoay người, đầu ngón tay giờ lên điểm ngay hai huyệt ở hai bên tai, không dám nhìn cũng không dám nghe tên “Á Phi” tà ác kia nữa.

Một ánh mắt, một câu nói lại có thể hấp dẫn người khác như vậy. Ngay cả năng thuộc loại cao thủ mà cũng ngăn không được..... bị quyến rũ.

“*Tà ác chi linh.*” Cổ tay tập trung nội lực, linh lực lôi điện màu lam nhanh chóng bao quanh Phong Vân, Mộc Hoàng đứng dậy chau mày, nhìn thân ảnh trong nước trước mặt.

Hắn nhất định không phải Á Phi.

Hơi thở tà ác này, đêm hôm trước khi Phong Vân hỗ trợ cây sinh mệnh, hắn cũng cảm giác được hơi thở tà ác giống như vậy.

Đây không phải là bản thể.

“*Tên kì đà cần mũi kia.*” Á Phi tà ác thấy Mộc Hoàng đánh thức Phong Vân, ánh mắt trầm thấp nhanh chóng trầm xuống thêm, trong giọng nói mang theo sát khí chết chóc.

Hắn vừa dứt lời, nước trong ôn tuyền kia nháy mắt phập phồng, vô số mũi nhọn như những ngân châm thủy ti bắn lên, phi nhanh về phía Mộc Hoàng, mang theo trong đó là sát khí tà ác khiến cho người ta khiếp sợ.

Mộc Hoàng thấy vậy nhanh chóng duỗi tay ra, người khẽ nhích lên một chút. Lập tức, một đạo linh lực màu lam sáng rực xuất hiện, chống lại ngàn vạn thủy ti kia.

Trăm ngàn thủy ti liên tiếp bay đến. Rào chắn bảo vệ một tầng rồi lại tiếp một tầng ngăn cản hàng trăm thủy ti ở bên ngoài.

Lập tức, chỉ còn thấy những giọt nước màu đen rơi xuống quanh Phong Vân và Mộc Hoàng, bắt đầu thẩm thấu xuống dưới mặt cỏ.

Phong Vân cúi đầu thu cảnh tượng này vào mắt, hai mắt khẽ nhắm lại. Nước trong hồ vốn không màu trong suốt, vậy mà lúc này lại như muốn nuốt lấy tất cả, ăn mòn tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 331

Tà ác chi linh này là cái gì?

Thứ nước màu đen kia thẩm thấu xuống đất, lan tràn càng ngày càng gần đến nơi họ đứng. Nhưng thứ nước này không cách nào thẩm thấu qua kết giới màu lam của Mộc Hoàng, chỉ có thể ở bên ngoài.

Phong Vân mở to mắt nhìn thấy hơi nước màu đen bốc lên, trông chỉ như sương khói bình thường nhưng chúng bắt đầu thâm nhập tầng tầng lớp lớp kết giới của Mộc Hoàng.

Thứ nước màu đen kia bắt đầu chuyển động, dựng lên, hóa thành vô số đầu lâu màu đen, đánh về phía kết giới linh lực màu lam.

Chúng điên cuồng tấn công vào rào chắn, muốn vọt vào bên trong.

Phong Vân nhìn thấy cảnh tượng như vậy không khỏi cảm thấy rung mình ghê tởm.

Cái thứ này giống như những linh hồn tà ác dưới địa ngục hoàng tuyền, mang theo xương cốt hắc ám, như tằm ăn rỗi, muốn nuốt lấy hết thảy mọi thứ.

Đây là..... Đây là công pháp gì vậy?

Cảm giác được sự ghê tởm đang trĩu dậy muốn vồ lấy Phong Vân từ phía sau, sắc mặt Mộc Hoàng trở nên lạnh lẽo như băng nghìn năm, lập tức dùng lôi điện lực mạnh mẽ tăng cường rào chắn ở dưới chân họ.

Đầu lâu màu đen đang nhào đến dưới chân bọn họ nhảy mất đã bị điện quang màu lam nổ thành trăm mảnh, bay khắp bốn phương.

“*Hừ.*” Á Phi tà ác trong nước kia thấy vậy lạnh lùng ném ra một tiếng hừ lạnh. Hai tay hắn ở trước ngực rất nhanh đưa một tay kết ấn, ngay sau đó vung lên khắp tứ phương.

Tứ phương vốn đã bị bóng đêm che phủ, nay bóng tối càng lan xuống dưới. Trăng trên trời hoàn toàn bị che phủ, ánh trăng được thay bằng bóng đêm u tối. Giống như khí đen đó đang bao phủ lên tất cả, bao trùm khắp nơi.

Thấu cốt âm hàn vô cùng tà ác trào ra từ khắp nơi, hướng thẳng đến chỗ Mộc Hoàng và Phong Vân. Vô hình vô tượng, chúng gào lên từng cơn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 332

“*Bản lĩnh nhỏ nhỏ của ngươi mà cũng dám khoe khoang trước mặt ta, nếu không nghe lời ta, vậy thì xuống hoàng tuyền đi.*” Giọng nói của hắn vẫn lạnh lẽo như trước mang theo mỉa mai hoặc, lạnh lẽo như băng giá.

“*Vậy thì ngươi cứ thử xem.*” Mộc Hoàng mặt đối diện với Á Phi tà ác kia, trong mắt vẫn lên tia máu, thanh âm trầm thấp, không khoan nhượng.

Cùng lúc đó, tay phải Mộc Hoàng giờ lên giữa không trung.

Một đạo tia chớp từ trên trời giáng xuống, xẹt qua màn đêm, lao thẳng qua không gian tối đen u ám. Ngay sau đó một tiếng ầm ầm vang lên, tiếng vang động lớn này làm chấn động khắp không gian tối đen.

Lôi điện lóe lên, vô số tia lửa đỏ tỏa ra trên bầu trời đêm. Màn khí màu đen kia bị rách ra một khe hở, lộ ra ánh trắng sáng nhẹ nhàng bên ngoài.

“*Một tên ác linh như ngươi cũng dám cùng bản quân kêu gào, hôm nay ngươi đến từ đâu thì mau rút về nơi đấy đi.*” Thanh âm lạnh như băng mà cuồng ngạo vang lên trong bóng đêm.

Đầu ngón tay Mộc Hoàng ở trong bóng đêm chỉ thẳng về phía Á Phi tà ác. Trong thời gian ngắn, trên bầu trời, vô số tia chớp gào thét đánh xuống, đánh thẳng xuống đỉnh đầu tên Á Phi kia.

Lôi điện lực, dung hợp cùng Thiên địa đầu phải chỉ là trò đùa.

Á Phi kia thấy vậy, một tia âm lãnh lóe lên trong đôi mắt hắc ám của hắn, hắn hé miệng, một làn khói đen liền xông ra cuốn quanh Mộc Hoàng.

Cùng lúc khói đen vừa xông ra, không khí xung quanh càng trở nên nặng nề. Thứ màu đen kia không giống hơi nước bình thường, chúng có thể theo không khí thấm thấu xuống dưới.

Cả người hắn bao phủ một màu đen đến nỗi không thể nhìn rõ được cả năm ngón tay.

Mộc Hoàng âm thầm giờ ngón tay lên, lập tức vài đạo linh lực lôi điện màu lam xuất hiện, giống như linh xà lao thẳng đánh đến người kia.

Trong chớp mắt, chỉ thấy làn khói đen xen giữa là lôi điện màu lam, cả ba người giằng co trong không gian hẹp. Một người đánh rồi người kia đánh trả, sấm chớp vang trời.

Khói đen đi đến đâu, cỏ cây xung quanh héo rũ đến đấy, cảnh vật dần dần biến sắc, không khí trở nên tĩnh mịch âm u.

“*Lực lượng tà ác này rất mạnh.*” Phong Vân quay đầu nhìn thấy cảnh tượng này, trầm giọng nói.

“*Thật dư thừa.*” Mộc Hoàng trong mắt hiện lên một tia căm hận nói.

Năm ngón tay trống rỗng vung lên, quang điện màu lam lóe lên, trong tay Mộc Hoàng xuất hiện một thanh trường kiếm màu lam tỏa ra ánh sáng rực rỡ cùng thần khí của Mộc Hoàng.

“*Hãy chịu chết đi.*” Linh lực lôi điện theo đường kiếm phóng ra, Mộc Hoàng nhìn tên Á Phi tà ác kia lạnh lùng quát, cầm kiếm lôi điện trong tay chém thẳng vào mảng đen đang bao trùm.

Chương 333

Trong phút chốc, những tia chớp màu lam lóe lên sáng rực. Chúng như một con rồng bay trên trời đang phi xuống, tiếng sấm gào thét rung trời. Trong nháy mắt, con rồng đó đáp xuống, giương nanh múa vuốt xé toạc không gian màu đen đang bao trùm, trả lại cho không gian như nó vốn có.

Tiếng gào thét của rồng vút bay trên bầu trời vang lên ầm ầm. Chỉ nghe thấy trên bầu trời vang lên một tiếng động lớn, Mộc Hoàng tay cầm kiếm chống lại Á Phi tà ác kia, sấm chớp rung trời.

Ngay sau đó, một khe hở trên trời bị xé toạc xuống xuất hiện.

Ánh sáng lóe ra từ khe hở đó, bầu trời đêm lại một lần nữa được bao phủ bởi ánh trắng như ngọc.

Một kiếm của Mộc Hoàng chém vào bóng tối đang bao phủ lên cảnh vật.

Từ khe hở đó, vết nứt lan rộng, dần dần không gian màu đen này hoàn toàn sụp đổ. Phong Vân cùng Mộc Hoàng một lần nữa lại nhìn thấy được ánh sáng.

Á Phi tà ác thấy vậy ánh mắt càng trở nên lạnh lùng, kéo nửa người màu đen đang ở dưới nước sau đó bay lên không trung.

Đồng thời, các sinh vật, cây cối lúc trước bị khói đen làm cho héo rũ cũng bắt đầu tỏa ra khói đen.

Bọn chúng đã bị đồng hóa.

“Đứng hoảng sợ.” Mộc Hoàng thấy vậy ánh mắt càng lạnh lùng hơn, trầm giọng nói với Phong Vân ở phía sau ba chữ. Sau đó hắn từng bước từng bước lao ra khỏi rào chắn, bước tới gần nơi Á Phi tà ác kia đang đứng trên không.

“Linh lực tự nhiên vốn là khắc tinh của linh lực hắc ám, ngươi lại đứng phía sau để kẻ khác bảo vệ, ngươi không thấy mất mặt sao?”

Ngay khi Mộc Hoàng vừa dứt lời, một giọng nói đột nhiên vang lên phá vỡ sự yên tĩnh.

Phong Vân quay đầu nhìn quanh, Á Phi ở lùm cây cách đó không xa chậm rãi đi ra. Gương mặt bình tĩnh của hắn gắt gao nhìn chăm chăm ảo ảnh đang đối đầu với Mộc Hoàng trong không trung, trong mắt hiện lên sự chán ghét.

“Dám giả dạng thành hình dạng của ta, ngươi muốn chết sao.”

Á Phi nhìn ảo ảnh kia, trong mắt hiện lên sát khí.

Sau đó quay sang nói với Phong Vân: *“Nhìn cái gì vậy, mấy ngày nay ngươi được dạy dỗ cái gì, sao lúc này không đem ra sử dụng?”*

Vừa dứt lời, Á Phi liếc mắt nhìn Mộc Hoàng một cái.

“Lôi điện lực là linh lực của Thiên địa, nó mạnh mẽ hơn Tự nhiên lực, nó sinh ra, nuôi dưỡng Tự nhiên lực. Khi đối kháng với Lực Hắc ám, linh lực Thiên địa của Lôi điện lực có thể hỗ trợ……”

Một giọng nói thân nhiên mà giận dữ vang lên trong bóng đêm, chỉ cho Mộc Hoàng và Phong Vân cách công thủ như nào, công phòng nhất thể như nào.

Mộc Hoàng và Phong Vân cũng không phải là ngốc, vừa nghe, nháy mắt đã hiểu được.

Lập tức, Mộc Hoàng từng bước ép sát, đánh thẳng vào Á Phi tà ác kia.

Cùng lúc đó, Phong Vân cũng nhẹ nhàng vung song chưởng, lực sắc cô cây linh lực trên người nàng phóng ra, bốn phương tám hướng nhanh chóng bị cây cô bao phủ. Lực sắc linh lực vừa lướt qua, mặt cô héo rũ thành màu đen vừa rồi dần dần hồi sinh.

Đám sương khói cứ quần quanh vừa rồi cũng bị chặn lại. Thấy tình cảnh này khí thế của tên Á Phi tà ác kia giảm mạnh.

Một người thủ, một người công. Họ hỗ trợ lẫn nhau, trong thời gian ngắn, linh lực tà ác của tên Á Phi kia đã bị khống chế.

Xa xa, có thể nghe thấy tiếng động của các tinh linh trong bộ tộc, họ đang đến đây.

“Mau khiến hần hiện nguyên hình, ta muốn nhìn xem ai trong tộc đã giả trò hóa trang này.”

Á Phi vẫn ở bên cạnh, hai tay ôm ngực, ném cho Mộc Hoàng một câu.

Mộc Hoàng nghe vậy nhú mày cười lạnh: “Ta dựa vào cái gì.....”

“Tộc tinh linh thật đáng ghét.” Mộc Hoàng còn chưa kịp nói xong, ảo ảnh kia đột nhiên lạnh lùng ném ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 334

Ngay sau đó, thân ảnh Á Phi tà ác kia chuyển động, hần phi lên không trung.

“Muốn chạy sao, không dễ dàng vậy đâu.” Mộc Hoàng thấy thế lạnh lùng quát, kiếm trái phóng lên, tay phải nhanh chóng điều khiển cây kiếm ở trong không trung.

Nháy mắt mũi kiếm tạo thành thế trận bao quanh ảo ảnh kia, tạo thành trận thế giam cầm, không cho kẻ kia chạy thoát.

“Khắc khắc, nếu không tha cho ta, vậy thì cùng nhau chết.” Ảo ảnh kia bị Mộc Hoàng giam cầm trên không trung, thấy vậy khắc khắc nhe răng cười.

Ngay sau đó, ảo ảnh kia vụn vụn người, thân hình đột nhiên nhanh chóng bành to ra.

Mộc Hoàng thấy vậy sắc mặt lộ ra vẻ kinh thường, tay nâng cây kiếm chém thẳng về phía ảo ảnh kia.

Định tẩu thoát sao, không có cửa đâu.

Một kiếm của Mộc Hoàng còn chưa kịp chém ra, Á Phi ở cách đó không xa, đột nhiên di chuyển rất nhanh đến bên cạnh Mộc Hoàng, khoát tay lên ngăn cản một kiếm kia của Mộc Hoàng.

“Ngươi.....” Mộc Hoàng như ngơ ngác.

Á Phi làm như vậy có ý gì đây?

Liền sau đó chưa đầy nửa khắc, ảo ảnh kia mạnh mẽ bành trướng thân hình đến cực hạn, một tiếng ầm ầm lớn nổ ra.

Trong phút chốc, vô số khói đen trào ra, quấn quanh khắp nơi. Không gian trở nên u ám, khói đen dữ dội bao quanh bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 335

Mặt đất dưới chân ba người nhanh chóng nứt ra một khe hở, linh lực màu đen theo đó gào thét trào ra, xông về phía ba người bọn họ. Chúng giống như một bàn tay xuất hiện cố gắng chụp lấy Phong Vân, Mộc Hoàng, Á Phi.

Linh lực kia còn mạnh hơn linh lực tà ác lúc nãy của tên Á Phi tà ác kia.

“Cái gì vậy?” Phong Vân ở phía sau hai người Mộc Hoàng và Á Phi thấy vậy liền tiến lên đến bên cạnh Mộc Hoàng.

Vừa rồi không phải chúng đã bị không chế rồi sao, sao bây giờ lại.....

“*Đi trước rồi nói.*” Mộc Hoàng cầm lấy tay Phong Vân, một kiếm chém tới đám linh lực màu đen kia, đồng thời xoay người mang theo Phong Vân lao ra khỏi nơi này. Nhưng mà, bỗng nhiên Á Phi lại đưa tay kéo lấy tay kia của Phong Vân.

Mộc Hoàng và Phong Vân lập tức dừng lại.

Có chuyện gì vậy?

Linh lực màu đen kia đang gào thét lao đến, quần quanh ba người.

“*Người điên rồi sao, buông tay ra.....*”

“*Ta không điên.....*”

“*Người làm gì vậy.....*”

Khói đen lượn lờ, loáng thoáng bên trong nghe được âm thanh phẫn nộ.

Ngay sau đó, không gian bỗng trở nên yên tĩnh, người người rào rạt lao tới, khói đen cũng vội vàng biến mất. Trong thời gian ngắn, mọi thứ tan đi như mây khói, khói đen dần tản ra, cảnh vật lại lộ ra rõ ràng.

Tất cả những chuyện vừa rồi tan đi như nước, Mộc Hoàng, Phong Vân, Á Phi đều biến mất.

Bọn họ vừa rồi còn thấy ở đây, cảnh vật hoàn toàn khô héo, một lỗ đen sâu không thấy đáy xuất hiện trên mặt đất.

“*Người đâu, người đâu?*” Người đến đầu tiên là Hoàng Kim sư tử, nhìn xung quanh trống rỗng nôn nóng nói.

Nó không cảm thấy có gì nguy hiểm, vậy sao người lại không thấy đâu.....

Ngay cả nó bây giờ cũng không có chút cảm giác nào. Nó và Phong Vân đã có khế ước, Phong Vân dù ở bất cứ đâu nó đều có thể cảm nhận được cơ mà?

Mà bộ tộc tinh linh nhanh chóng đến đây, cũng gất gao nhú mảy.

Chuyện này là sao? Nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Vừa mới khi nãy, họ còn cảm nhận được linh lực hắc ám dao động cùng linh lực của Mộc Hoàng Phong Vân dao động, còn có cả Á Phi, hiện tại.....

Bóng đêm tĩnh mịch, ánh trăng tỏa ánh sáng như ngọc. Cả đám người và thú đều trở nên trầm lặng. Xung quanh chỉ thấy một màu đen vô cùng hắc ám.

Phong Vân sau khi cảm nhận được sự dao động mạnh mẽ của không gian, hiện tại đã trấn tĩnh trở lại, chậm rãi tĩnh lại.

Lúc nàng mê man đi qua, linh lực màu đen này.....

Phong Vân nhú chặt mảy, sau khi mở mắt ra, theo thói quen nâng đưa tay sang một bên người sờ tay Mộc Hoàng.

Không có, không có tay Mộc Hoàng.

Bọn họ vừa rồi không phải còn nắm chặt tay nhau sao?

Phong Vân sắc mặt vừa trầm xuống vừa tròn mắt nhìn xung quanh.

Nàng liếc mắt nhìn quanh nơi này, không nhìn thì thôi, vừa nhìn Phong Vân đã bị dọa cho hoảng hồn, cả người nhảy dựng lên, sắc mặt đại biến.

Đập vào mắt nàng, trên vách tường thủy tinh màu lam nhạt

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 336

Trên vách tường thủy tinh màu xanh có dựng một chiếc tủ. Bên trong chiếc tủ là những thứ rượu nàng từng thích nhất: Lạp Phi, Bách Đồ Tư, La Mạn Ni

Khang Đế..... Một loạt tên rượu lấp lóe sáng lên dưới mặt kính.

Liếc mắt nhìn sang bên cạnh là một cái bàn trang điểm, chỉ khác là trên bàn không hề bày son phấn mà chỉ có khẩu súng mk23 nằm ở trên đó. Trần nhà nơi này được sơn màu xanh da trời, có rất bạc các góc. Căn phòng rộng lớn xa hoa này do kiến trúc sư giỏi nhất người Italia thiết kế.

Phóng tầm mắt ra giữa phòng là một chiếc giường cực kì xa hoa được cố ý đặt làm theo sở thích của nàng. Vừa nãy nàng đã nằm ngủ trên đó.

Mọi thứ đều hết sức thân thuộc.

Đây là căn phòng theo phong cách Mafia Italia kiếp trước của nàng, sao lại.....

Phong Vân lắc lắc đầu không dám tin cảnh vật trước mắt, làm sao có thể, sao nàng lại có thể xuất hiện ở đây.

Đây là trò đùa của ai?

Nàng vốn cho rằng đây là ảo ảnh, nàng chưa từng nói với ai về nó, vì sao... Phong Vân nhìn cảnh vật trước mắt, nâng tay lên tát cho mình một cái.

Đau, rất đau, đây là sự thật? Không, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Phong Vân khiếp sợ nhìn căn phòng, khẳng định không thể nào có chuyện như vậy, sao lại.....

“A...a...” Ngay lúc Phong Vân đang chìm trong khiếp sợ, vách phòng bên kia đột nhiên truyền đến những tiếng động ân ái a a. Không cần tưởng tượng cũng biết bên đây đang xảy ra chuyện gì.

Phong Vân hít một hơi thật sâu, áp chế sự khiếp sợ trong lòng, tùy tay với lấy khẩu mk23 trên bàn trang điểm, Phong Vân chậm rãi nâng bước, nhẹ nhàng không phát ra một tiếng động đi đến gian bên cạnh, nàng đang cảm thấy mơ hồ, nhất định phải xác định xem đây có phải là sự thật hay không.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng kia ra, giữa căn phòng rộng kia, có hai người đang nằm trên đất dây dưa qua lại. Nữ nhân đưa lưng về phía nàng, nàng không thể nhìn được rõ mặt, nhưng nam nhân kia là.....

“Mộc Hoàng?” Phong Vân trong mắt hiện lên sự kinh hãi.

Mộc Hoàng cùng nữ nhân khác đang dây dưa?

Không thể nào? Chuyện này sao có khả năng? Mộc Hoàng sao lại xuất hiện ở trong này?

Trong lòng Phong Vân vừa tức giận vừa khiếp sợ, xông lên trước vài bước, kéo nữ nhân đang ừ ừ a a kia ra, cầm khẩu mk23 trong tay chĩa thẳng vào giữa trán Mộc Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 337

“Ngươi là ai, dám giả mạo Mộc Hoàng.” Thanh âm lạnh lùng đầy sát khí của nàng vang lên.

“Ta chính là Mộc Hoàng.” Mộc Hoàng chậm rãi nhìn lên, khuôn mặt kia, thần thái kia, hơi thở kia, không có chỗ nào không giống Mộc Hoàng.

“Ta không tin.” Phong Vân nghe thế lạnh lùng quát, không hề có chút do dự, nhanh chóng bóp cò khẩu súng đang cầm trên tay.

Chỉ nghe thấy một tiếng phịch vang lên, Mộc Hoàng lập tức ngã xuống. Trong mắt hắn vẫn còn ánh lên một tia không tin nổi. Phong Vân cũng không thèm đứng nhìn Mộc Hoàng ngã xuống, xoay người đi ra ngoài. Mộc Hoàng là người như thế nào, cho dù nàng không hiểu hết hắn nhưng cũng hiểu được năm sáu phần.

Trong tình huống như thế này, tại một nơi như vậy, trong hoàn cảnh như vậy, hắn có thể trầm ổn mà nói với nàng đó chính là hắn như vậy ư, việc đó hoàn toàn không có khả năng. Hừ, lực lượng tà ác kia có thể biến thành hình dạng Á Phi, nghĩ rằng biến thành Mộc Hoàng thì có thể lừa nàng sao. Đúng là khuyển mà cứ cho mình là hổ dữ, hắn cũng quá si tâm vọng tưởng rồi.

Phong Vân cầm lấy súng lục đi rất nhanh ra cửa phòng.

Biệt thự Mafia to như vậy.

Những hình ảnh thân thuộc ngày xưa, những người đứng hoặc đi lại, những người chăm chỉ làm việc, luyện công, rồi những người nhàn nhã nghỉ ngơi giống hệt như kiếp trước của nàng. Phong Vân đi quanh biệt thự, trên đường đi có không ít người cung kính chào hỏi nàng, tất cả đều là thuộc hạ của nàng.

Những hình ảnh này thật hết sức quen thuộc.

Đứng trên tầng thượng của khu biệt thự, Phong Vân ngẩng đầu nhìn toàn bộ khung cảnh trước mắt. Nàng từng có quyền cao chức trọng, có thể hô phong hoán vũ. Bây giờ một lần nữa đứng ở đây, cảm giác thân thuộc trước đây từng có lập tức tràn về.

Chỉ tiếc là cảnh xưa đâu bằng nay, tất cả những điều này nên quên đi, nàng không nên suy nghĩ quá nhiều về nó. Phong Vân nhếch khóe miệng cười lạnh, chậm rãi giờ súng lục trong tay lên, nhắm thẳng vào bình xăng của ô tô đỗ dưới đình nghỉ mát của khu biệt thự, bóp cò. Cùng với vài tiếng nổ thanh thủy vang lên, lửa bùng lên ngút trời, nháy mắt bao phủ toàn bộ khu biệt thự. Biệt thự huy hoàng nhảy mất bị thiêu rụi trong lửa. Phong Vân nhìn lửa bốc lên ngày càng cao, ánh mắt lạnh như băng.

Quá khứ đã đi qua thì cứ để nó đi qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 338

Có lẽ ở sâu trong tiềm thức vẫn còn tồn tại những kí ức về quá khứ, chính những mơ tưởng này đang làm nhiễu loạn cuộc sống của nàng, chúng rốt cuộc cũng chỉ là mơ tưởng mà thôi.

Ánh lửa ngập trời, không gian xung quanh chung quanh trong phút chốc chỉ còn là mây khói.

Phong Vân nhìn thấy trước mặt xuất hiện một con đường màu đen, con đường dẫn tới nơi rất xa vừa mờ mịt vừa âm u như một cao nguyên hoang dã lúc chạng vạng. Cảnh tượng vừa thê lương lại vừa trống vắng.

Phong Vân thấy vậy lạnh lùng cười, thế này mới đúng.

Hắn là lực lượng tà ác kia đem bọn họ đến nơi này.

Hừ, hắn cho rằng nàng chỉ là một tiểu hài tử, khơi lên kí ức chôn sâu trong lòng nàng, nghĩ rằng có thể làm rối loạn tâm trí của nàng, nàng mà mắc lừa thì thật uổng phí cho bao nhiêu năm làm hắc đạo của nàng rồi. Những thứ đi qua hãy cứ để cho nó qua, không nên mãi nhớ tới, phải hướng về phía trước.

Dài linh lực sắc bao quanh Phong Vân, nàng không chút do dự nâng bước đi theo con đường trước mắt. Mộc Hoàng, Á Phi nhất định đang ở một nơi nào đó trong đây, nàng bây giờ chỉ có một mình, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nàng chậm rãi đi dọc theo con đường, những làn gió lạnh như băng thổi qua mặt, xâm nhập vào tận xương cốt. Không có một ai, không có một âm thanh, trên đường cái gì cũng không có, chỉ có một mình nàng.

Phong Vân vẫn thản nhiên cười lạnh, không khí lạnh như băng tràn đầy sự hắc ám, nghĩ đã muốn dọa người, lực lượng hắc ám này có cần khách sáo như vậy không.

Gió nổi lên, trong không gian vô cùng yên tĩnh chỉ có mình nàng.

Nàng chậm rãi đi, không biết qua bao lâu, Phong Vân đứng trước hai lối rẽ. Trước mặt nàng, một con đường bên trái, một con đường bên phải, cả hai đều kéo dài xa tít tắp.

Hai con đường đều vang lên tiếng người ồn ào, vô số thứ vẫn đang hoạt động. Đứng ở góc độ của Phong Vân nhìn vào giống như đang nhìn vào hai thế giới.

Trên con đường bên trái có rất nhiều người, có người nhà của nàng, có Lâm Quỳnh, có Phong Dương, có hiệu trưởng Mạc Nhan. rất nhiều con người, cũng có cả Mộc Hoàng. Trên đường có sự huyền ảo, có sự khoái trá, còn có nhiều hơn là sự giết chóc cùng máu tanh.

Bụi gai phía sau Mộc Hoàng nồng đậm mùi chết chóc. Phong Vân có thể dễ dàng nhìn ra, Mộc Hoàng đại diện cho con đường này, con đường tràn ngập sự giết chóc. Lúc này, Mộc Hoàng đứng ở đầu con đường vươn tay về phía nàng: "*Lại đây.*" Một giọng nói trầm ổn vang lên giữa không gian tĩnh lặng mang theo sự hùng hậu cùng một áp lực vô hình.

Phong Vân hơi hơi nhíu mày, hắn có ý gì. Nàng không bước vào mà lập tức nhìn sang con đường bên phải

Cảnh vật ở con đường bên phải vô cùng thanh phong nhã tĩnh. Ở đó có người nhà của nàng, cũng có đám người Lâm Quỳnh, nhưng không có Mộc Hoàng. Giữa phong cảnh ảm áp hòa bình thanh tĩnh này là cha mẹ của nàng.

Lúc này, cha mẹ của nàng đứng ở đầu đường, mỉm cười nhìn nàng, nhẹ nhàng vươn tay về phía nàng : *“Lại đây, nữ nhi của ta, chúng ta cùng sống cuộc sống bình yên.”*

Gió thổi nhẹ, phong cảnh lịch sự tao nhã mà yên tĩnh.

Phong Vân đứng giữa hai con đường, nhìn cảnh tượng hoàn toàn trái ngược ở hai con đường. Tình huống này vừa thực vừa giả. Nó phản ánh chân thật cuộc sống về sau của nàng ở hai con đường.

Nếu lựa chọn Mộc Hoàng, như vậy cuộc sống sau này nhất định tràn ngập mùi máu tanh cùng giết chóc , đó có thật sự là cuộc sống nàng muốn hay không.

Nếu lựa chọn sống cùng cha mẹ, làm như chưa từng gặp Mộc Hoàng, nàng có thể sống một cuộc sống như trước kia, vui vẻ và tùy tiện. Nàng có thể tiếp tục cuộc sống khoái hoạt bên những người thân của mình. Đó có phải điều nàng mong muốn có được ở kiếp này không? Quả thật mà nói, cuộc sống bị buộc phải giết chóc, nàng vô cùng chán ghét .

Đứng ở giữa hai con đường, Phong Vân lần đầu tiên cảm thấy do dự. Ảo giác là từ tâm mà tạo ra, nó hiện thực hóa suy nghĩ chôn sâu trong lòng của chính mình. Phong Vân hiểu được, nàng cũng hiểu đây rõ ràng là ảo giác do lực lượng tà ác kia tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 339

Nhưng trong cuộc sống này, nàng mong muốn điều gì, nàng muốn sống thế nào?

Lần đầu tiên nàng cảm thấy dao động.

“Lại đây.” Mộc Hoàng đứng đầu đường nhìn nàng, hần đang gọi nàng.

“Vân Nhi, lại đây, chúng ta hãy về nhà nào.” Mẫu thân của nàng đứng ở con đường bên phải, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Phong Vân trầm ngâm thật lâu, giương mắt nhìn Mộc Hoàng, chân chậm rãi đi vào con đường bên phải. Hãy quên Mộc Hoàng, coi như chưa từng gặp hần, để hần trở lại cuộc sống của hần, chính nàng cũng trở lại cuộc sống của mình, bình yên sống những ngày sắp tới.

Nhưng muốn quên là có thể quên sao? Thật sự coi như chưa từng gặp nhau ư?

Phong Vân nhìn hai con đường, trong lòng không ngừng dao động. Chân phải không khống chế được mà bước về con đường bên phải. Nơi đó có phải cuộc sống nàng muốn không.

“Lại đây, nàng có nghe thấy không.....”

“Vân Nhi.....”

Gió nhẹ thổi, có hơi ẩm nhưng phần lớn mang theo không khí lạnh như băng.

Phong Vân đứng ở giữa hai con đường bước đi chần chờ và rồi rầm, bên kia Mộc Hoàng lại không hề tỏ ra rối rắm như vậy. Giết chóc, quanh hần đều là cảnh tượng chết chóc, đó chính là cuộc sống của hần ở kiếp này. Từ đầu đến cuối, hần không có lấy một tia do dự. Gặp thân sát thân, gặp phạt thí phạt.

Đó chính là con đường hần lựa chọn mà không hề do dự. Bởi vậy khi hạ kiếm tàn sát hần không có chút chần chờ nào.

Một kiếm xoẹt đến trước mặt lũ yêu ma quỷ quái, Mộc Hoàng vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Phong Vân đứng ở một chỗ cao cách đó không xa. Xung quanh Phong Vân đều là vực đen sâu thẳm, nơi đó khí đen tà ác cuộn cuộn thoát ra, gào thét không ngừng. Cơ hồ có thể nhìn thấy vô số cánh tay màu đen đang vươn lên như muốn kéo Phong Vân ở phía trên xuống.

Bắc qua vực sâu thẳm là một chiếc cầu đơn sơ, nhỏ bé vô cùng, chiếc cầu vắt ngang hai bên bờ vực khe đóng đưa trong gió. Nhưng dường như nàng không nhìn thấy chiếc cầu đó.

Trong mắt Phong Vân lúc này chỉ tràn đầy sự chán chường cùng rối rắm, trên mặt hiện lên đủ loại cảm xúc không thể diễn tả, chậm rãi tiến lại gần vực đen sâu thẳm kia.

“*Phong Vân , lại đây, lại đây.*” Mộc Hoàng thấy vậy mặt nhất thời biến sắc, vội vàng phi đến gần chỗ Phong Vân. Phong Vân nghe tiếng hắn la lên vẫn rất bình tĩnh, nhìn thoáng qua hắn, sau đó xoay người tiếp tục đi.

“*Người làm gì vậy? Mau tỉnh lại đi.*” Mộc Hoàng lắc người một cái xông đến trước mặt Phong vân, nắm lấy đầu vai Phong Vân, muốn ngăn Phong Vân lại.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, Phong Vân lướt qua tay hắn, như thể không bị ảnh hưởng bởi linh lực của hắn, tiếp tục tiến lại gần vực sâu. Lần này, mặt Mộc Hoàng biến sắc hoàn toàn.

Ở nơi này không thể cảm nhận được linh lực, linh lực của hắn không có tác dụng.

“*Đứng lại.*” Mặt Mộc Hoàng biến sắc, quát to bên tai Phong Vân muốn đánh thức nàng, đồng thời ôm chặt lấy Phong Vân, vòng tay gắt gao bao lấy Phong Vân.

Phong Vân lại như không nhìn thấy hắn, trên mặt hiện lên sự rối loạn nhưng bước chân lại vô cùng thông thả bước đến bên bờ vực.

Mộc Hoàng nheo mắt lại, có chuyện gì đang xảy ra?

Hắn ngẩng đầu nhìn về hướng Phong Vân đang nhìn. Lập tức trước mắt hắn hiện ra cảnh tượng Phong Vân đang đứng trước hai con đường.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 340

Một bên có hắn, nơi đó tràn ngập sát khí cùng chết chóc. Một bên không có hắn, nơi đó yên ổn và thanh tĩnh.

Phong Vân lúc này không ngừng nhìn về con đường bên trái, chính là con đường có hắn.

Nhưng nàng lại bước về phía con đường không có hắn. Mộc Hoàng vô cùng kinh ngạc nhưng nhanh chóng hiểu được. Đây là sự lựa chọn ở sâu trong tâm trí Phong Vân.

Đây là sự lựa chọn của nàng, nàng lựa chọn con đường không có hắn, lựa chọn con đường có cuộc sống bình yên. Hắn không dám tin, Mộc Hoàng cúi đầu nhìn những hình ảnh trong lòng Phong Vân , khuôn mặt đầy bão táp dữ tợn tiến về phía trước.

Phong Vân không chọn hắn, không lựa chọn con đường có hắn. Nàng lựa chọn cuộc sống bình yên, lựa chọn một điều khác.

Cánh tay hắn đang gắt gao ôm Phong Vân vô thức buông ra, Phong Vân không lựa chọn hắn, hắn ở trong lòng nàng vẫn không bằng cuộc sống bình yên nàng muốn. Tuy rằng hắn biết cái Phong Vân muốn chính là cuộc sống bình yên.

Nhưng là vì cái gì? Vì cái gì?

Lựa chọn hắn chẳng lẽ nàng sẽ không có được cuộc sống như vậy? Nàng thật sự có thể lập tức quên hắn, buông tha hắn sao?

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân dần rời xa hắn, tiến gần đến vực sâu, thần sắc trên mặt chuyển từ trầm đau sang thương tâm. Nhưng mà Phong Vân vẫn đang chìm trong ảo ảnh, không biết rằng Mộc Hoàng thật sự đang ở ngay bên cạnh nàng.

Phong Vân không ngừng nhìn Mộc Hoàng trên con đường kia, hắn đang vươn tay về phía nàng. Buông tha hắn sao? Chính mình thật sự có thể như vậy mà buông tha hắn sao?

Không thể, nàng thật sự không thể.

Là lựa chọn tình cảm hay là lựa chọn cuộc sống? Với tình cảm, nàng đã từng thua, thất bại thảm hại, nhưng trong cuộc sống, chưa từng có ai lừa gạt nàng. Nàng còn có thể tin tưởng vào tình yêu sao?

Nhìn thấy Mộc Hoàng, nhìn Mộc Hoàng đang vươn tay, cảm giác được hơi thở Mộc Hoàng truyền đến, giống như Mộc Hoàng đang ở ngay bên cạnh nàng vậy, cánh tay trắng kiện kia đang gắt gao ôm nàng.

“Mộc Mộc.....” Phong Vân nhẹ nhàng gọi.

Mộc Hoàng đang đứng phía sau Phong Vân, nhìn nàng tiến gần đến vực sâu, trong giây lát hắn nghe thấy Phong Vân đang gọi tên hắn. Mộc Mộc, nàng gọi hắn rất thân mật, bình thường nàng luôn kêu cả tên hắn, thỉnh thoảng mới gọi hai chữ này.

Mộc Hoàng mạnh mẽ xiết chặt tay thành quyền. Phong Vân không ngừng nhìn về con đường có hắn, trên mặt nàng có sự giằng xé, có sự do dự, không hề vui vẻ, nhưng chân nàng.....

Phía trước chính là vực sâu, dưới nơi đó có cái gì Mộc Hoàng không rõ lắm. Nhưng hắn có thể cảm giác được nếu Phong Vân bước vào đó thì kiếp này bọn họ vĩnh viễn không có khả năng gặp lại.

Ở nơi đó chỉ có cái chết.

Hắn rút cuộc sẽ không thể được thấy Phong Vân nữa, không thể đụng chạm, không thể nghe thấy giọng nói của nàng, không thể nhìn thấy Phong Vân làm nũng với hắn, rút cuộc.....

Quan trọng hơn là người hắn một lòng một dạ yêu thương sẽ không còn trên cõi đời này nữa. Không được, hắn không thể buông tay, hắn không thể không quan tâm.

Hắn không thể chịu được nếu về sau không được nhìn thấy Phong Vân nữa, không cần biết hắn trong lòng Phong Vân có vị trí như nào. Hắn không thể chịu đựng được việc mất đi Phong Vân, nghĩ đến chuyện đó khiến lòng hắn trở nên lạnh lẽo.

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân đang ngày càng bước gần đến vực sâu, cảm giác phần nộ cùng thương tâm trong chốc lát đều tan biến, cảm giác sợ hãi cùng khẩn trương xâm chiếm lòng hắn.

So với lựa chọn của Phong Vân, điều càng làm cho hắn không thể chịu đựng được hơn là không bao giờ có thể nhìn thấy Phong Vân nữa. Tại thời điểm này hắn mới thực sự rõ ràng rằng với hắn Phong Vân quan trọng hơn hắn nghĩ.

Phong Vân đang do dự, hắn sẽ giúp nàng quyết đoán.

Hít một hơi sâu để đè nén tâm trạng đang quay cuồng của mình, Mộc Hoàng bước vài bước lên phía trước, gắt gao túm lấy Phong Vân : “*Nữ nhân kia, người tình lại cho ta, có nghe thấy ta nói không.*”

Tiếng hô trầm thấp kia vang lên tràn đầy quyết liệt và lạnh lẽo.

Phong Vân đang bước đi trong bước đi trong ảo ảnh, nàng giống như nghe thấy được tiếng hô của Mộc Hoàng, hắn đang mắng nàng.

Phong Vân nhú nhú mày, Mộc Hoàng đang mắng nàng, hắn biết nàng đã không lựa chọn hắn sao?

“Mộc Mộc, đừng mắng ta.....” Phong Vân mơ hồ úy khuất nói.

Người nên úy khuất đáng ra nên là Mộc Hoàng hắn chứ, đâu phải là nàng.

“*Ta không mắng người, mau tình lại cho ta.*” Mộc Hoàng thấy Phong Vân nghe được lời hắn nói, trong lòng không khỏi mừng rỡ hét lớn.

Nàng còn để thần trí ở bên ngoài, có thể thấy trong lòng nàng hắn cũng có chút phân lượng. Cùng lúc Mộc Hoàng hét lớn, tà khí màu đen trong vực sâu kia cũng cuộn cuộn trào lên.

Một làn sương màu đen dâng lên từ trong vực sâu kia, nhẹ nhẹ lan tới, quấn lấy Phong Vân.

Phong Vân không hề nghe thấy tiếng gọi thứ hai của Mộc Hoàng, nàng liền nhìn thấy trên con đường bên phải, cha mẹ nàng đều đứng lên. Đồng thời, Phong Vũ, Phong Lôi cũng đều xuất hiện.

“*Phong Vân, người còn ở đó làm gì, đi nào, ta dẫn người đi thanh lâu chơi.*”

“*Phong Vân, để ta giới thiệu tỷ phu cho người biết, mau tới đây.....*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Giương mặt tươi cười, tình ý thật sâu, tràn đầy tình cảm.Lực hấp dẫn còn lớn hơn lúc này rất nhiều.Phong Vân liền đi đến phía trước.

Mộc Hoàng không thể thi triển được linh lực, mà Phong Vân lúc này lại có một sức mạnh vô cùng lớn, Mộc Hoàng vì vậy mà bị nàng kéo về phía trước.

Mộc Hoàng biết đây là do vị trí của Phong Vân ở trong lòng hắn, hắn rất mạnh, nhưng cũng không ngăn được Phong Vân, sắc mặt không khỏi tái mét.Phong Vân đã đi đến miệng vực, từng bước từng bước rơi xuống.

Mộc Hoàng đang gắt gao ôm lấy cánh tay Phong Vân, cũng bị kéo theo rơi xuống vực.

Mộc Hoàng nhanh chóng phản ứng, nhanh tay bám lấy miệng vực, không chế để không bị rơi xuống, mang theo Phong Vân treo mình trên vách đá.Tay Mộc Hoàng vừa tiếp xúc với đám tà khí màu đen kia, lập tức nghe thấy tiếng xèo xèo vang lên.

Năm ngón tay Mộc Hoàng đang bám vào vách đá rất nhanh bị ăn mòn thành màu đen, chỉ còn thấy xương lộ ra.Hơn nữa, tà khí màu đen kia cũng dần dần ăn mòn dọc theo cánh tay Mộc Hoàng.

“Mau tỉnh lại cho ta, nhanh lên, Phong Vân, tỉnh lại, tỉnh lại mau, ta đã nói sẽ cho nàng cuộc sống nàng muốn thì nhất định sẽ làm được, nàng nhanh tỉnh lại mau……”

Trán Mộc Hoàng nháy mắt toát đầy mồ hôi lạnh, không thể sử dụng được linh lực, cơ thể dần dần bị ăn mòn, cái loại cảm giác này……

Một tiếng rống to trầm thấp vang lên, vài giọt mồ hôi lớn rơi xuống, vang vọng giữa vực sâu ngun ngút.

Phong Vân bị Mộc Hoàng gắt gao bắt lấy, lơ lửng giữa không trung, tà khí màu đen ở dưới kia đang cuộn cuộn trào dâng, không ngừng cuốn lấy Phong Vân.Vô số cánh tay màu đen đang muốn vươn lên chạm vào chân Phong Vân.

“Nữ nhân này, nàng tỉnh lại cho ta, có nghe thấy không?” Lời nói giận dữ của Mộc Hoàng vang vọng giữa không trung, máu cùng mồ hôi của hắn hòa loãng vào nhau tí tách rơi xuống vực.

Tách, một giọt máu loãng vô tình rơi xuống mặt Phong Vân.

Đám hắc khí đang quấn quanh trên người Phong Vân bị chấn động mạnh.Mọi người ở trên con đường bên phải kia có chút hốt hoảng.

Mộc Hoàng thấy vậy lập tức hé miệng, hung hăng cắn mạnh vào đầu lưỡi, sau đó cúi đầu, một ngụm máu tươi phun về phía Phong Vân.Huyết sắc lưu ly có thể trừ khử tà khí.

Phong Vân chấn động mạnh, cảnh vật trước mắt tất cả đều tan biến đi, không còn cha mẹ, cũng không có thân nhân bằng hữu.Trước mắt chỉ còn vực đen sâu thẳm, chỉ còn Mộc Hoàng đang nắm chặt tay nàng.

Tâm trí Phong Vân nhanh chóng tỉnh táo trở lại, nàng mạnh mẽ ngẩng đầu.Nàng nhìn thấy Mộc Hoàng đã bị đám khí tà ác kia ăn mòn nửa người nhưng vẫn đang nắm chặt tay nàng không buông.

Những chuyện xảy ra trong ảo ảnh vừa rồi từng chuyện từng chuyện dần dần hiện lên trong tâm trí nàng.Nàng vì muốn có cuộc sống bình yên đã lựa chọn từ bỏ Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng ở ngay bên cạnh nàng đã chứng kiến tất cả.

Nhưng lúc này, hắn lại…… hắn lại……

Hắn không lựa chọn từ bỏ nàng……

Phong Vân cảm thấy trong lòng lẫn lộn rất nhiều loại cảm xúc, trong lòng vừa chua xót, vừa đau, vừa sợ, những cảm xúc mãnh liệt này khiến nàng không cách bình tĩnh được.Ngẩng đầu, nhìn về mặt lạnh băng của Mộc Hoàng, Phong Vân cắn răng, nhẹ nhàng mở miệng:“*Vì sao?*”

Vì cái gì mà còn không muốn buông tha nàng?

Nếu là nàng, nàng nhất định sẽ quay đầu bước đi.Người được chọn không phải là mình, còn gì để lưu luyến nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 342

Mộc Hoàng cúi đầu nhìn thấy Phong Vân đã tỉnh lại, trong mắt cất giấu đủ loại cảm xúc, gần từng chữ một nói: “*Là do ta làm chưa đủ.*”

Là ta làm chưa đủ nên chưa đủ để khiến nàng yêu ta. Cho nên nàng đã lựa chọn con đường không có ta. Nhưng chỉ cần ta tiếp tục cố gắng, rồi sẽ có một ngày ta đối với nàng là duy nhất.

“Trên đời không có vô duyên vô cớ mà có thể yêu, tất cả là do người, nhất định ta có cơ hội. Thế gian không có ai tuyệt đối vô tình, chỉ cần trong lòng có tình, như vậy, địa ngục cũng có thể khai hoa.”

Một giọt mồ hôi và máu trên trán Mộc Hoàng tí tách chảy xuống, rơi vào trong mắt Phong Vân, Mộc Hoàng nhìn thật sâu vào mắt Phong Vân. Những lời nói của Mộc Hoàng lọt vào tai Phong Vân có trọng lượng ngàn cân, nháy mắt khiến lòng nàng rối loạn.

Mộc Hoàng, Mộc Hoàng, người có thể nào..... Người có thể nào.....

Không thể tưởng tượng hay hình dung, cũng không thể nói lên lời là cảm xúc trong lòng nàng lúc này, Phong Vân chỉ có thể gất gao, gất gao nắm lấy tay Mộc Hoàng.

Trong lòng nàng chấn động mạnh.

Trên đời không có vô duyên vô cớ yêu, tất cả là do người, rồi sẽ có cơ hội. Thế gian cũng không có ai tuyệt đối vô tình, trong lòng có tình, như vậy, địa ngục cũng có thể khai hoa.

Nàng đã không nhìn thấu được điểm này. Nhất niệm đã thành phật, nhất niệm đã thành ma. Thiên đường hay địa ngục chỉ là do suy nghĩ của con người. Lòng nghĩ sao thì thế giới sẽ là như vậy.

Nàng đã nhập ma chương .

Kiếp trước cả đời nàng tình phong huyết vũ, làm cho nàng luôn cầu mong kiếp này có cuộc sống bình yên.

Chính nàng đang tự tạo áp lực cho mình. Rõ ràng tưởng có thể buông nhưng rồi rốt cuộc lại không thể buông. Nếu nàng có thể bình tĩnh suy nghĩ thì đã không cần phải cố chấp như vậy. Tâm nếu không thể bình tĩnh, thì không thể nhận ra điều mà mình ao ước thực sự.

Tâm nàng trong nháy mắt trở nên hoàn toàn tĩnh lặng, tĩnh lặng như mặt hồ không chút gợn sóng.

Nàng đã hiểu được. Giờ nàng đã hiểu được. Thiên địa vạn vật, mọi thứ đều do tâm mà ra, đều do tình mà có.

“Mộc Mộc, ta yêu người.” Vừa dứt lời, Phong Vân nhảy lên ôm chặt lấy thất lưng Mộc Hoàng, lần đầu tiên nàng cảm thấy ở gần Mộc Hoàng lại vui vẻ, hạnh phúc như vậy. Nghĩ thông suốt được mọi thứ thật là tốt.

Quá khứ thì hãy để nó qua đi, hiện tại nàng là Hách Liên Phong Vân, cũng chỉ là Hách Liên Phong Vân, mọi thứ trước kia đều không còn liên quan đến nàng. Cuộc sống bình yên, cái gì mới là cuộc sống bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 343

Chỉ cần mình nguyện ý thì dù là ở địa ngục cũng có thể cảm thấy hạnh phúc. Cả đời này, nàng nhất định sẽ không phụ Mộc Hoàng, cũng sẽ tuyệt đối không buông tha cho hắn, buông tha cho người như vậy thì nàng chắc phải là kẻ ngốc rồi, cuộc sống bình yên gì đó, nàng không cần nữa.

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân trong lòng đã nghĩ thông suốt, sắc mặt cố nén giận, khóe miệng khẽ nhếch cao, xoay tay lại, rất nhanh nắm chặt lấy Phong Vân.

“Đi lên rồi ta sẽ tính sổ với nàng.” Hắn vừa nói, vừa cười khiến lời nói này chả có chút uy hiếp nào.

“Hừ.” Ngay lúc Mộc Hoàng vừa dứt lời, một tiếng hừ lạnh mạnh mẽ vang lên bên tai bọn họ.

“Còn muốn chạy sao, thật đáng khen.” Giọng nói thâm trầm lạnh lùng vang lên từ dưới vực sâu, mang theo khí tức hắc ám, lạnh lẽo đến tận xương cốt. Ngay sau đó, đám tà khí đang chen chúc dưới vực sâu bỗng chốc trào lên mãnh liệt, từ dưới vực sâu vươn lên chỗ Phong Vân cũng Mộc Hoàng.

“Đi lên nào.” Phong Vân thấy vậy ôm chặt lấy Mộc Hoàng, một chưởng đánh vào vách đá, lấy lực bật từ đó mà nhảy lên. Vô số cánh tay màu đen đã nhanh hơn vươn lên muốn cuốn lấy Phong Vân cùng Mộc Hoàng. Chúng như muốn cuốn lấy hai người, kéo xuống vực đen sâu thẳm.

Ngay lúc này, một linh lực kim sắc đột nhiên xuất hiện bên cạnh Mộc Hoàng cùng Phong Vân. Vàng ánh sáng lóe lên, bao lấy Phong Vân cùng Mộc Hoàng vào bên trong. Ánh sáng chuyển động mạnh, không đợi Mộc Hoàng và Phong Vân kịp phản ứng lại, hai người đã biến mất.

Đám tà khí hắc ám dao động mạnh, bỗng nhiên mất đi mục tiêu.

Ánh sáng lóe lên khiến mọi vật chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 344

Phong Vân và Mộc Hoàng bị bao ở giữa không thể nào mở được mắt ra, chỉ có thể gắt gao ôm lấy nhau. Khi ánh sáng tan hết ra, hai người chậm rãi mở mắt ra, cảnh vật trước mắt thay đổi hoàn toàn.

Trên đầu có trời xanh mây trắng, dưới chân có vô vàn loại hoa đẹp như cẩm. Gió nhẹ thổi, mùi cây cỏ thơm ngát, ngọt ngào đến tận ruột gan. Hồ nước gọn sóng quang lân, đẹp không sao tả xiết.

Phong Vân chỉ cảm thấy nếu một khắc trước nơi này ở được coi là địa ngục thì giờ khắc này nàng đang ở thiên đường. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“*Còn chưa ôm đủ sao?*” Giữa lúc Phong Vân đang vô cùng kinh ngạc, một giọng nói vang lên phía sau hai người, đó là giọng nói của Á Phi.

Mộc Hoàng và Phong Vân đồng thời xoay người lại.

Chỉ thấy trên mặt hồ nước ở phía sau bọn họ ngoài Á Phi ra còn có một nữ nhân đứng trên đó, dáng người tuyệt đẹp, vẻ mặt hiền lành, dung nhan không có từ ngữ nào có thể tả xiết. Lúc này xung quanh nàng ấy bao phủ bởi ngũ sắc lân quanh rục rờ càng làm cho nàng ta và Á Phi có vẻ siêu phàm, thoát tục.

Á Phi cũng phù phiếm đứng phía trên mặt nước, thân nhiên như mây nhìn bọn họ.

“*Á Phi.*” Giọng nói của Mộc Hoàng có chút trầm thấp. Là do tên tiểu tử này kiên quyết kéo Phong Vân xuống dưới mới làm cho hắn trở thành như vậy, mà hắn ta lại ở đây nhân nhả thể này. Trong giọng nói của Mộc Hoàng mang theo sự phẫn nộ.

Á Phi nghe ra được sự tức giận trong giọng nói của Mộc Hoàng, liếc mắt nhìn Phong Vân một cái, chậm rãi nói: “*Nếu không phải ta kéo các người xuống, các người có thể hiểu được lòng mình hay sao.*”

Lời này của Á Phi vừa nói ra, sắc mặt Mộc Hoàng đen lại. Lời này thật sắc bén.

Phong Vân thấy vậy lập tức ôm chặt cánh tay Mộc Hoàng hơn, ngẩng đầu nhìn Á Phi mỉm cười: “*Vậy thì ta nên cảm ơn người rồi. Nếu không nhờ người, ta cũng sẽ không biết quý trọng người bên cạnh.*”

Cắt lời, nàng quay đầu, nâng mặt nhìn Mộc Hoàng, mặt dán vào Mộc Hoàng cọ cọ, nét mặt tươi cười nói: “*Lần sau thành thân, nhất định ta sẽ mời người làm bà mối.*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 345

Phong Vân nói xong, biểu tình của Á Phi cũng không thay đổi nhiều lắm, Mộc Hoàng lại cúi đầu nhìn thật sâu vào Phong Vân đang trong lòng mình. Phong Vân thấy vậy, ngửa đầu kiễng mũi chân hôn lên môi Mộc Hoàng một cái, giả bộ đáng thương cười hề hề nói: “*Không cần ta nữa sao?*”

Mộc Hoàng nhìn vẻ mặt tỏ ra đáng thương của Phong Vân, rõ ràng biết nàng tuyệt đối không đáng thương như vậy, nhưng lòng hắn lại không thể kiềm

chế được.

Kiếp này hán làm sao có thể để nữ nhân này rời xa hán?

Chẳng lẽ bởi vì trước kia không biết thế nào là tình yêu nên không nhận ra được?

“*Đương nhiên không phải.*” Mộc Hoàng nói năng rất có khí phách rồi cúi đầu xuống, hôn thật mạnh vào môi Phong Vân.

“*Nhưng mà, sau này còn như vậy, ta nhất định sẽ buông.*”

Phong Vân nghe vậy ôm lấy Mộc Hoàng, nghiêng đầu ghé sát vào cổ Mộc Hoàng, nhẹ nhàng cắn Mộc Hoàng một cái.

Không có, tuyệt đối sẽ không có lần nữa. Từ nay về sau, nàng nguyện toàn tâm toàn ý đối với tình cảm này. Giữa hai người lúc này hoàn toàn chỉ có tình ý dạt dào.

Lần đầu tiên, Mộc Hoàng được thấy Phong Vân biểu lộ hết tình cảm ra bên ngoài, không chút nào giấu giếm Điều này khiến cho hán cảm thấy rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 346

“*Nếu ta là bà mối, vậy các người làm thế nào trả ân tình cho ta đây?*” Ngay giữa khoảnh khắc ngọt ngào của hai người, Á Phi ở bên cạnh đột nhiên phá vỡ bầu không khí tốt đẹp, thản nhiên nói.

“*Người đứng được đằng chân lân đằng đầu.*” Mộc Hoàng quay đầu nói.

Bà mối chó má cái gì, hán không nổi điên lên đã là hết sức nhẫn nhịn với hán rồi.

“*Khoan đã.*” Phong Vân ôm lấy Mộc Hoàng rồi cúi đầu nói, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn Á Phi một cái nói: “*Giúp ta chữa trị trước cho hán rồi nói.*” Vừa nói, nàng vừa ôm lấy tay Mộc Hoàng.

Nửa người Mộc Hoàng đã bị tà khí màu đen kia ăn mòn, chỉ còn thấy xương trắng bên trong lộ ra.

Á Phi nếu đã biết rõ những gì bọn họ trải qua, như vậy tất nhiên hán biết cách chữa trị. Nàng nhìn tình cảnh Mộc Hoàng như vậy trong lòng vô cùng khó chịu. Nếu có thể chữa trị tốt cho Mộc Hoàng, Á Phi muốn nàng đền đáp một ân tình cho hán thì nàng cũng sẵn sàng làm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 347

“*Người gây thương tích thì người cũng có thể chữa trị.*” Phong Vân vừa dứt lời, bỗng nữ nhân vẫn ngồi nhắm mắt khoanh chân chậm rãi mở miệng, giọng nói vô cùng ôn hòa.

Bởi vì hán ở trong tâm trí của nàng mà bị thương, cũng như là nàng gây ra thương tích, nên đương nhiên chỉ có mình nàng mới có thể chữa trị.

Phong Vân hiểu được ý tứ của những lời này, làm thế nào chữa khỏi vết thương cho Mộc Hoàng?

Phong Vân vuốt tay Mộc Hoàng, nhìn những vết thương kia trên cánh tay hán, vô cùng đau lòng, nàng lại không biết cách chữa trị, trong lúc này nhất thời không biết làm thế nào.

“*Đừng nóng vội.*” Mộc Hoàng thấy vậy vươn tay kia lên xoa đầu Phong Vân: “*Ta có thể chịu đựng được, ta cũng có thể tự chữa trị cho chính mình, người.....*”

Lời nói an ủi của Mộc Hoàng còn chưa kịp nói hết thì hần đột nhiên dừng lại. Cánh tay hần bị Phong Vân ôm vào ngực, tà khí ở phía trên rất nhanh tiêu tán, một loại linh lực màu trắng thuần khiết đột nhiên xuất hiện. Thật giống như ánh sáng ban ngày xua đuổi đi ám khí.

“*Đây là.....*” Phong Vân cũng rất kinh ngạc, nàng còn chưa làm gì mà.

“*Trong lòng có yêu thì sẽ không cần sợ những thứ hắc ám.*” Ngay lúc hai người đang vô cùng kinh ngạc, nữ nhân ôn hòa kia lại một lần nữa mở miệng, chậm rãi mở mắt.

Trong mắt nàng có ý cười ôn nhu, ánh mắt kia chuyển động vô cùng mị hoặc, đúng là khuynh quốc khuynh thành.

“*Thì ra là thế, Á Phi xin thụ giáo.*” Á Phi nhìn thấy tình huống vừa rồi có chút kinh ngạc nhưng sau khi nghe xong lời nói vừa rồi lại như ngộ ra điều gì mới, xoay người về phía nữ nhân kia thì lễ.

Phong Vân và Mộc Hoàng nghe vậy cùng liếc nhìn nhau, trong mắt hai người đều tràn ngập ý cười. Yêu, đây thật sự là chuyện rất hạnh phúc.

“*Lại đây, bài kiến tộc trưởng chúng ta đi.*” Ngay lúc hai người đang nhìn nhau cười ngọt ngào, Á Phi lại không chút do dự muốn phá đám uyên ương, quay đầu nhìn Phong Vân đáp.

“*Tộc trưởng?*” Phong Vân sùng sốt, kéo Mộc Hoàng xoay người lại.

Nàng từ lúc vào bộ tộc tinh linh đến giờ mới chỉ gặp qua hai vị trưởng lão, chưa gặp qua tộc trưởng bao giờ, nữ nhân này.....

Mộc Hoàng đứng bên cạnh Phong Vân cũng nhìn rõ hoàn cảnh, bây giờ không phải thời điểm để nói chuyện yêu đương.

Bởi vậy hần chỉ nhú nhú mày, khó khăn kiềm chế cảm giác muốn đánh gãy tay tên Á Phi kia, theo Phong Vân ngẩng đầu lên nhìn. Nữ nhân trước mắt vô cùng mỹ lệ, xinh đẹp mà ôn hòa.

Bao quanh người nữ nhân kia là vầng ánh sáng rực rỡ, làm cho người ta có cảm giác trong lòng vô cùng thoải mái, giống như người mẹ của đất trời.

“*Bài kiến tộc trưởng.*” Phong Vân hơi khom khom người bài kiến nữ nhân kia.

Mộc Hoàng vốn cuồng ngạo nhưng đối với vị tộc trưởng bộ tộc tinh linh không biết đã sống bao nhiêu ngàn năm này cũng miễn cưỡng tôn kính, nhẹ nhàng đi theo Phong Vân rồi thì lễ.

“*Thật là một đứa nhỏ lễ phép.*” Nữ nhân kia thấy vậy mỉm cười, nụ cười đẹp đẽ như trăm hoa đua nở

“*Vừa rồi là tộc trưởng cứu chúng ta tới đây, Phong Vân cùng Mộc Hoàng đa tạ ơn giúp đỡ của tộc trưởng.*”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 348

Nữ nhân kia đã giúp nàng hóa giải chuyện tình cảm với Mộc Hoàng, giúp nàng nghĩ thông suốt, điều này nàng hiểu được. Vầng hào quang lúc này bao quanh bọn họ với linh lực tỏa ra từ người vị tộc trưởng kia rất giống nhau nên có thể xác nhận được chính nàng đã giúp bọn họ. “*Bản tộc trưởng ta còn đang muốn đa tạ Phong Vân ngươi đây, ngươi đã giúp đỡ rất nhiều cho bộ tộc tinh linh chúng ta.*” Tinh Linh tộc trưởng nhìn Phong Vân, vẻ mặt tràn đầy tình cảm cùng vui mừng.

Phong Vân lắc đầu nói: “*Không phải, không phải, ta thật sự không đủ năng lực để làm được gì.*”

Chuyện cây sinh mệnh chỉ là do nàng vô tình gây ra thôi. Ban đầu cũng đâu phải nàng có ý muốn giúp đỡ nên nàng thật sự không dám nhận lời tạ ơn này.

“*Hiện tại ngươi có đủ năng lực mà.*” Phong Vân vừa dứt lời, Á Phi đột nhiên xen vào ngắt lời.

Tinh Linh tộc trưởng nghe vậy nhìn Phong Vân cười cười, không phản bác cũng không đồng ý. Phong Vân quay đầu nhìn Á Phi. Mộc Hoàng đứng một bên thấy vậy nhú nhú mày, tên Á Phi này đang tính toán gì vậy? Vừa trầm giọng nói: “*Ngươi kéo bọn ta xuống dưới là vì chuyện này?*”

Lúc tà khí màu đen kia đang muốn nuốt lấy bọn họ, hần rõ ràng có thể mang Phong Vân rời đi, chính tên Á Phi này đã ngăn cản, kéo bọn họ xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 349: CHƯƠNG 349

Xem ra hẳn làm theo lời vị tộc trưởng này.

“*Hà?*” Mộc Hoàng vừa dứt lời, Phong Vân nghi hoặc ngẩng đầu nhìn xung quanh, dùng ánh mắt hỏi Mộc Hoàng: “*Không có đi đến chỗ khác?*”

Phía trên là trời xanh mây trắng, sao còn chưa ra khỏi nơi có hắc khí kia? Đều là ảo ảnh cả sao?

“*Không có đến nơi khác.*” Mộc Hoàng hiểu được nghi vấn của Phong Vân, trả lời rất rõ ràng.

Phong Vân cấp bậc chưa đủ cao, không thể nhìn rõ tình huống.

Nơi này không phải nơi khác, vẫn cùng một chỗ với vừa nãy mà thôi.

“*Hoàng đế đừng là Hoàng đế, chỉ cần nhìn qua là có thể hiểu được.*” Tinh Linh tộc trưởng kia nghe vậy sắc mặt trở nên nghiêm túc, chậm rãi gật gù đầu.

“*Hoàng đế?*” Á Phi nghe vậy nhìn sang đánh giá Mộc Hoàng.

Hoàng đế là sao? Là hoàng đế của một quốc gia sao?

Tinh Linh tộc trưởng kia chỉ có nhìn qua một lượt đã có thể nhìn thấu thân phận của hắn, Mộc Hoàng trong mắt chợt tường minh, hơi hơi cúi đầu: “*Tộc trưởng nếu cần giúp gì, bản quân cùng thể tử nguyện đem hết khả năng ra giúp sức.*”

Tinh Linh tộc trưởng kia vừa nghe vừa một lần nữa nở nụ cười: “*Đa tạ ý tốt của Hoàng đế.*”

“*Được giúp đỡ bộ tộc tinh linh thì còn gì bằng.*” Mộc Hoàng cũng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 350

Phong Vân đứng ở bên cạnh Mộc Hoàng, nghe thấy Mộc Hoàng nói chuyện cùng Tinh Linh tộc trưởng bèn mỉm cười, hiểu ra nguyên do. Hóa ra Mộc Hoàng cũng rất biết tranh thủ cơ hội, tình thế để chiếm ân tình của người ta nha

Vì thế nàng chỉ im lặng đứng ở một bên, không hề lên tiếng phản bác.

Có bộ tộc Tinh Linh làm hậu thuẫn thì còn gì tuyệt vời hơn, thực lực của bộ tộc này đâu có vừa, quả này Mộc Hoàng hỏi to rồi.

“Phong Vân vẫn chưa phải là thể tử của ngươi, đừng có chiếm công trạng của nàng.” Á Phi khó chịu trước câu nói nhận vợ thể tử của Mộc Hoàng, khẽ nhủ thầm.

Phong Vân là Phong Vân, Mộc Hoàng là Mộc Hoàng. Sao có thể quy chung vào với nhau được. Rõ ràng bộ tộc hắn chỉ nợ ân tình với Phong Vân thôi, Mộc Hoàng không có cửa đâu.

Mộc Hoàng vẫn đang vui vẻ bàn luận với Tinh Linh tộc trưởng ở phía đối diện, nghe vậy cũng không thèm liếc mắt nhìn Á Phi, chỉ chậm rãi nói: “Chúng ta đã thành hôn rồi.”

Lời này của Mộc Hoàng vừa nói ra, Á Phi lập tức đảo mắt nhìn về Phong Vân đang khẽ mỉm cười, như đang chờ nghe lời phản bác của nàng. Phong Vân cười khẽ, thân thiết kéo lấy tay Mộc Hoàng, gật đầu xác nhận.

Đúng là nàng với Mộc Hoàng đã sớm thành hôn, nhưng sự thật là nàng thú hấn gả mới đúng ~

Á Phi thấy vậy lập tức chau mày, biểu tình vô cùng bức bối.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 351

“Cũng giống nhau thôi.” Tinh Linh tộc trưởng chậm rãi nở nụ cười, cũng không để ý đến việc phải phân định là nợ nhân tình của ai.

“Á Phi, nếu Đế quân đã đồng ý, thì ngươi giải thích nghi hoặc cho bọn họ rõ đi.”

Thần nhiên đầy nhiệm vụ cho Á Phi, tuyệt mỹ Tinh Linh tộc trưởng lại ngồi xuống, một lần nữa hơi nhắm mắt lại dưỡng thần.

Á Phi nghe vậy, thần thái trên mặt có chút dao động, biểu tình thận trọng cùng phần nộ bùng xuất hiện.

“Bộ tộc Tinh Linh của ta là bộ tộc đã tồn tại ở thế gian hơn một vạn bảy ngàn năm, vẫn sinh sôi nảy nở, xưng hùng xưng bá một cõi trong Đại lục. Thế nhưng, có một cuốn sử sách của bộ tộc ghi lại rằng bảy ngàn năm trước một đêm, bộ tộc ta đã rời đến nơi này, phong bế cả tộc, không tiếp xúc với nhân loại nữa.”

Chỉ trong một, hai câu nói, Á Phi đã khái quát lên cả vạn niên sử của bộ tộc Tinh Linh. Phong Vân cùng Mộc Hoàng vẫn chăm chú lắng nghe, không ngắt lời Á Phi, lặng lẽ chờ hắn tiếp tục.

Á Phi chậm rãi ngẩng đầu nhìn liếc nhìn bầu trời trong xanh trên đỉnh đầu, trong thanh âm mang theo một tia âm trầm: “Sự tình trước kia ta cũng chẳng nhớ được nhiều lắm, chỉ biết nói gì về lúc đó nữa. Chỉ nhớ rằng từ một ngàn bảy trăm năm trước, tộc trưởng của bọn ta đột nhiên mất tích, mấy đại trưởng lão đều trầm mặc một lời rằng tộc trưởng đã bế quan tu luyện.

Ngừng một lát, Á Phi lại trầm ngâm nói tiếp: “Tộc trưởng của ta sao lại phải bế quan tu luyện, điều này có vẻ không đáng tin cho lắm. . Một năm sau đó, cây sinh mệnh đột nhiên không còn ra hoa kết quả nữa. Bởi vậy ta bắt đầu hoài nghi, không biết có phải là các trưởng lão đã hại tộc trưởng hay không. Ta quyết định đem hoài nghi trong đầu ra dò hỏi mấy đại trưởng lão trong tộc, đáng tiếc mấy người đó vẫn không có bất kì dị thường nào cả.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 352

Á Phi nói đến đây, chậm rãi quay đầu nhìn tộc trưởng đang ngồi im nhắm mắt, trong mắt hắn hiện lên một tia ảo não cùng bi ai.

“Dù vậy nhưng ta vẫn không từ bỏ, vẫn luôn chú ý đến những thay đổi trong tộc. Ba trăm năm trước, Áo Tư trưởng lão bỗng mất tích, không tìm thấy tung tích. Một trăm năm trước, Tư Nhã trưởng lão đột nhiên phát cuồng, ra tay với đám người của Đồ Tư trưởng lão, cuối cùng bị hai đại trưởng lão Hóa Lôi cùng Đồ Tư xuất thủ trấn áp ở Tinh Linh cốc. Có thể nói trong tộc như bắt đầu nổi mây đen. Ta tuy rằng vẫn chú ý nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì dị thường.”

Á Phi lắc đầu, trên mặt chợt lóe lên sát khí: “Nhưng một lần gần đây, rốt cục ta đã cảm thấy có một địa phương cực kì có vấn đề, Trong khu rừng Tinh Tinh Sâm có hắc khí. Chính ngay tại thời điểm ta điều tra địa phương này thì bị lực hắc ám chặn lại, ta đánh không lại nên đành chạy trốn, kết quả là rơi vào trong tay nhân loại.”

Nghe hắn nói vậy, Phong Vân mới hiểu được lý do tại sao một người có cấp bậc Linh Tông như Á Phi, lại dễ dàng rơi vào trong tay Phong gia. Rồi hắn vô tình gặp nàng, nàng bèn thuận tay mua hắn.

Á Phi không để ý đến việc Phong Vân đã hiểu hết chưa, chỉ nhàn nhạt nói: “Sự tình về sau thì các ngươi đã biết hơn phân nửa rồi đấy. Bởi vì ngươi đến đây, lại còn khiến cho cây sinh mệnh sống lại, nên hắc ám lực không thể ngồi yên, quyết định ra tay với ngươi. Đến khi ý niệm khống chế của chúng trong

đầu các người yếu đi, taben mang theo các người tới nơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 353

Á Phi nói đến đây, bình tĩnh nhìn về mặt không chút thay đổi của Mộc Hoàng cùng thần sắc ngạc nhiên của Phong Vân, chậm rãi xoay người, nửa quỳ xuống trước mặt Tinh Linh tộc trưởng.

Trong giọng nói hỗn loạn lộ ra sự đau đớn kịch liệt: “Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, tộc trưởng thật sự ở trong này. Ở trong này một mình bảo hộ bộ tộc của chúng ta.....”

“Si nhi.” Tinh Linh tộc trưởng nghe thấy thanh âm nghẹn ngào của Á Phi, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Phong Vân cùng Mộc Hoàng đưa mắt nhìn nhau. Qua vài ba câu kể lại của Á Phi, bọn họ cũng đã tương đối hiểu được một số chuyện. Hóa ra bộ tộc Tinh Linh gặp nguy hiểm, vẫn giằng co từ lâu rồi. Đến cả tộc trưởng của bọn họ cũng không thể giải quyết dứt điểm được vấn đề này, mà vấn đề này lại đến từ hắc ám lực.

Tinh Linh tộc trưởng cũng không giải quyết được thì bọn họ..... Mộc Hoàng cùng Phong Vân đứng đối diện nhau, đáy mắt không ngừng gửi tin tức cho nhau.

Bên kia, Á Phi hít sâu một hơi, áp chế tâm tình đang dao động, quay đầu nhìn Phong Vân, tiếp tục nói: “Tộc trưởng vừa rồi đã nói cho ta biết rằng Tộc trưởng cùng các trưởng lão đã phát hiện ra vấn đề từ ba ngàn năm trước, hắc ám lực đã sớm gây ảnh hưởng lên cây sinh mệnh, khiến cho chúng ta không thể di chuyển đi nơi khác, cũng không có cách để trừ tận gốc, chỉ có chịu đựng. Cho đến một ngàn bảy trăm năm trước, hắc ám lực đã phát triển ổn định, nên tộc trưởng không còn cách nào khác, đành phải hy sinh bản thân, tự mình xuống đây, lấy tu vi của bản thân để trấn áp hồng kéo dài thời gian thêm một ngàn bảy trăm năm cho chúng ta. Nhưng hiện tại, hắc ám lực sắp phá tan được sự trấn áp của tộc trưởng rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 354

Trùng giọng xuống, Á Phi buồn bã liếc nhìn tộc trưởng của mình, Phong Vân cùng Mộc Hoàng cũng nhìn theo ánh mắt của Á Phi, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt như đang nhúc nhích, trên đỉnh đầu của Tinh Linh tộc trưởng là căn tu của cây sinh mệnh thụ, lúc này như đang hút lấy hết sinh mệnh nàng. Có lẽ nàng không thể bảo hộ được cây sinh mệnh nữa rồi.

Phong Vân cùng Mộc Hoàng lại lần nữa liếc mắt nhìn nhau một cái, bọn họ hiểu được rằng nếu như Tinh Linh bộ tộc không có cây sinh mệnh, thì sẽ dần diệt vong.....

Trong nháy mắt, bầu không khí trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Á Phi cắn răng nhìn Phong Vân, cả người như toát lên ý tứ nếu người không hỗ trợ, ta sẽ liều mạng với người vậy. Phong Vân thấy vậy, đưa tay nhu nhu mi tâm, trầm giọng hỏi: “Tộc trưởng, có lẽ ta không nên hỏi câu này, nhưng nếu như Á Phi nói, đến tộc trưởng cũng không thể tiêu diệt được hắc ám lực thì sao các người lại nghĩ rằng một nhân loại chỉ có cấp bậc Linh hoàng như ta lại có thể giúp được? Mặc dù ta đúng là có tự nhiên lực, nhưng quả thật chính ta cũng không hiểu sao nó có thể khắc chế được hắc ám lực.”

Nghe Phong Vân trực tiếp đặt câu hỏi, Tinh Linh tộc trưởng lại lần nữa mở to mắt, hơi hơi cười nói: “Bởi vì có tình yêu.”

Hả? Phong Vân cùng Mộc Hoàng kinh ngạc trừng nhau, đây là cái câu trả lời gì thế không biết~

“Trong thân thể của người mang theo Tự nhiên lực thuần khiết nhất, có thể khắc chế hết thảy năng lượng hắc ám. Trong thân thể Đế quân ẩn chứa Lôi điện tương ứng Thiên không lực. Theo quy tắc năng lượng trong thiên nhiên thì sẽ hỗ trợ lẫn nhau, nhất định có thể khắc chế thể lực tà ác.”

Khẽ mỉm cười, Tinh Linh tộc trưởng thâm ý liếc nhìn bọn họ, tiếp tục nói: “Ban đầu, các người không hiểu nhau nên không thể dung hợp làm một thể. Hiện tại, nhất thể song sinh, ái dục vô cương. Trong lòng có tình yêu, trong tình yêu có sức mạnh, vì vậy có thể giải quyết được mọi vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 355

Trong lòng có tình yêu, trong tình yêu có sức mạnh, vì vậy có thể giải quyết được mọi vấn đề. Phong Vân đã hiểu, bèn đưa tay ra, chặt chẽ nắm lấy tay Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng cúi đầu, trong mắt nhộn nhạo ý cười.

“Ta sẽ cố gắng hết sức.” Hai bàn tay đan lại một chỗ, Phong Vân cực kì có khí phách hứa hẹn.

“Vậy thì xin đa tạ.” Tinh Linh tộc trưởng trong mắt hiện lên một tia vui mừng, cười nói.

“Không cần cảm tạ.” Mộc Hoàng nhanh chóng ngăn cản, đưa mắt nhìn biểu tình đã có chút bình tĩnh của Á Phi, truyền âm chỉ để hán nghe thấy: “Ngươi nhớ kỹ là ngươi sắp nợ Phong Vân NHÀ TA một mối đại ân tình rồi đấy.”

Á Phi nghe vậy lườm Mộc Hoàng một cái, cũng không tiếng động truyền âm đến bên tai Mộc Hoàng: “Tinh Linh chúng ta muôn đời là bộ tộc cao ngạo nhất, không vô sỉ như nhân loại đâu.”

Nghe vậy, Mộc Hoàng không thể phản bác được gì. Hôm nay bằng mọi giá hán cũng sẽ giúp đỡ bộ tộc Tinh Linh, như vậy Phong Vân sẽ có thêm một đại sơn để dựa vào. Huống hồ, để lấy được thảo chi hồn của Tinh Linh bộ tộc, có lẽ hán phải ‘bán’ cái ân tình giúp đỡ cho bộ tộc mới có thể lấy được.

“Nên làm như thế nào, thỉnh tộc trưởng cứ nói.” Mộc Hoàng ngẩng đầu đối diện Tinh Linh tộc trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 356

Tinh Linh tộc trưởng nghe vậy, chậm rãi vùng tay lên. Cảnh tượng trước mắt lập tức thay đổi, sương khói màu trắng lượn lờ từ phía xa xa tán dần đi, lộ ra vực sâu nghìn nghịt.

Phong Vân phóng mắt ra chung quanh, trời ơi, toàn bộ đều bị hắc khí tung hoành.

Chỉ có nơi bọn họ đang đứng mới giữ được phong cảnh non xanh nước biếc như thế này. Xem ra Tinh Linh tộc trưởng quả thật đã không thể khống chế được sự lan tràn của thể lực hắc ám.

“Ngọn nguồn ở ngay tại phía dưới vực sâu, phá vỡ bộ rễ thì có thể diệt trừ hết thảy, hãy cẩn thận.” Tinh Linh tộc trưởng nâng tay, thẳng tắp chỉ vào vực sâu đen ngòm cơ hồ muốn cắn nuốt Phong Vân vừa rồi.

“Đi thôi.” Mộc Hoàng thân nhiên nói, nâng bước tiến lên phía trước.

“Ta sẽ đi cùng các ngươi, ta sẽ phòng thủ cho các ngươi.” Á Phi thân hình phiêu động, rất nhanh đi tới bên cạnh Phong Vân cùng Mộc Hoàng.

“Vậy thì đi thôi.” Phong Vân vùng tay lên, sải bước đi tới vực sâu kia.

Bọn hắc ám lực chết tiệt này lúc này đã làm Mộc Mộc của nàng bị thương, hiện tại, nàng sẽ đi tính sổ cả vốn lẫn lời với chúng.

Hắc khí cuộn cuộn, đen tối vô cùng.

Á Phi hai tay hợp lại, một đạo bạch sắc quang mạng bao vây lấy ba người, nhanh chóng phi xuống vực sâu đen ngòm kia.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 357

“Bọn nhỏ, tương lai của bộ tộc Tinh Linh phải dựa vào các ngươi rồi.”

Gió thổi nhẹ, mang theo biết bao hy vọng...

Xung quanh chỉ toàn một màu đen, đen đến mức đưa tay vào đấy thì bọn họ cũng không thể nhìn thấy năm ngón tay của chính mình. Bạch sắc quang mạng lấy thân thể bọn họ, chẳng khác gì một quang cầu đang không ngừng lao đến, phá tan sương khói đen kịt, lao vun vút đến tận nơi sâu nhất. Quang cầu cứ như thế, xẹt qua bầu trời đêm tối đen, nhanh chóng rơi xuống.

Phong Vân, Mộc Hoàng, cảm nhận được hắc khí mãnh liệt đang vây quanh, khí tức hắc ám sâu nặng quanh quẩn như muốn bỏ nhào vào bọn họ, bèn nắm chặt tay nhau lại.

Lập tức, một cỗ linh lực lục sắc hợp cùng linh lực lam sắc, từ trong cơ thể hai người bốc lên, tràn ngập trong quang cầu hộ thể của Á Phi.

Lập tức, những lực lượng hắc ám đang có ý đồ va chạm không ngừng vào quang cầu bỗng giống như chuột thấy mèo, vội vàng thối lui. Linh lực Lục Lam không ngừng dao động, khiến cho những năng lượng hắc ám ở những vùng phụ cận không dám lao đến đây nữa.

Phong Vân, Mộc Hoàng, thấy vậy bèn ôn nhu nhìn nhau, tay, càng lúc càng nắm chặt hơn.

“Có biết ở nơi sâu nhất có cái gì không?” Nắm chặt tay Phong Vân, Mộc Hoàng nghi hoặc hỏi Á Phi. Biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng.

“Không biết.” Á Phi hồi đáp rất đồng dục.

Đây là lần đầu tiên hấn tiến vào nơi này, ngay cả tộc trưởng của bọn họ cũng không biết nơi này trông như thế nào, sao hãncó thể biết được.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 358

Nghe vậy, Phong Vân không nói gì chỉ nhú mày. Xem ra, bọn họ chỉ có thể tùy cơ ứng biến vậy.

“Chàng trước ta sau, Á Phi phòng hộ.” Phong Vân vỗ vỗ tay, lần đầu tiên ra vẻ lãnh đạo.

Mộc Hoàng nghe vậy chỉ yêu chiều nhìn Phong Vân, trong mắt hiện lên ý cười, không chút do dự, gật đầu.

“Được.” Á Phi cũng vui vẻ đáp lại.

Vừa mới vui vẻ trả lời, thần sắc của Á Phi bỗng chợt tắt, trầm giọng nói: “Chú ý, ta cảm giác rằng chúng ta sắp đến đáy vực rồi.”

Dường như, đáy vực đã ở ngay dưới chân bọn họ.

“Có sát khí.” Ngay sau khi Á Phi nói xong, Phong Vân đột nhiên nghiêng đầu, giống như cảm thấy có chút rung mình. Cùng khắc đó, Mộc Hoàng gật đầu nói: “Đến đây.”

Chỉ trong nháy mắt, một loạt những trận hắc ám phía dưới vực sâu bắt đầu dao, lực lượng tà ám nhanh chóng tán ra khắp nơi. Đột nhiên có một thân ảnh tối đen, mang theo lực hắc ám dày đặc đây áp bách, giương nanh múa vuốt ngửa đầu, vọt bay đến chỗ bọn họ. Tốc độ của thân ảnh này thực sự rất

nhanh, như muốn xé rách không khí, cắn nuốt hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 359

Trời ơi! Hóa ra đó chính là một con hắc long dữ tợn đang gào thét lao đến, mang theo ý định cắn nuốt quang cầu của của đám người Phong Vân.

Khí thế của con hắc long này khiến sắc mặt Á Phi lập tức tái nhợt, cả thân thể bắt đầu lay động. Phía ngoài quang cầu đã bắt đầu xuất hiện những vết đen lấm tẩm do bị ăn mòn.

Đứng vị trí đầu tiên trong quang cầu, Mộc Hoàng thấy tình hình nguy cấp trước mắt, năm ngón tay mở ra, một đạo quang mạng lam sắc trong nháy mắt hiện lên, từ trong không trung, thanh kiếm lôi chi thần phạt hùng hồ xuất hiện ở trên tay Mộc Hoàng.

Ánh sáng của lôi điện lóe lên, Mộc Hoàng một tay cầm thần binh lợi khí của mình, không nói hai lời, vung kiếm chém về phía hắc cự long. Ngay sau đó, ánh sáng lôi điện vun vút lao đi, xé toạc đêm tối, nhắm thẳng đến hắc long đang tỏa ra lực lượng hắc ám.

Có lôi chi thần phạt, lại trải qua quá trình tu luyện, một đòn này của Mộc Hoàng còn mạnh mẽ hơn hồi trước nhiều. Một đòn vừa đánh ra, giữa không trung vang lên những tiếng nổ lớn.

Quang ảnh dao động, sương khói tràn ngập, hắc cự long do lực lượng hắc ám ngưng kết lại đã bị lôi điện của Mộc Hoàng giáng xuống, nổ tung.

Phong Vân đứng ở phía sau Mộc Hoàng thấy vậy, hai tay vung lên, phóng ra linh lực lục sắc hỗ trợ cho lôi điện của Mộc Hoàng, khiến cho ánh sáng của lôi điện càng rực rỡ hơn. Dù lực lượng tà ác đã bị Mộc Hoàng đánh tan, đang có ý đồ ngưng tụ lại, lại bị ánh sáng lục sắc kết hợp cùng lam sắc đánh tan. Cảnh tượng lúc này chẳng khác gì bóng tối tà ác bị thái dương chiếu rọi. Vì thế lực lượng tà ác nhanh chóng bị chuyển hoá rồi tiêu tán.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 360

Lôi điện của Mộc Hoàng là loại năng lượng có thể phá tan hết thảy mọi thứ. Còn Tự nhiên lực của Phong Vân lại có khả năng trọng sinh. Hai loại lực này phối hợp với nhau chính là khắc tinh của thể lực tà ác. Sự kết hợp này khiến cho năng lực tà ám nơi vực sâu này bị bất ngờ. Nó hoàn toàn không ngờ Mộc Hoàng và Phong Vân có thể tạo ra uy lực như vậy.

Nhưng, tất cả chỉ mới là bắt đầu, không phải sao?

Ngay sau đó, Thể lực cường đại nơi vực sâu hắc ám giống như bị chọc giận, trở nên mãnh liệt hơn. Tà khí hắc ám đang không ngừng cuộn cuộn, xoay chuyển, phân tán và phản công.

Trong lúc nhất thời, quang cầu nơi ba người Phong Vân đang trú ẩn giống như một con thuyền nhỏ đang lênh đênh trên biển lớn, bỗng nhiên gặp phải bão táp. Đúng là gặp thảm cảnh rồi! Quang cầu càng lúc càng bị thể lực hắc ám vây xiết, va chạm. Cảm giác như tùy thời tùy chỗ, sẽ bị phá hủy.

Á Phi nhắm chặt mắt lại, sắc mặt tái nhợt, khoanh chân ngồi xuống. Linh lực bảo vệ của quang cầu này đã được hấn huy động đến cực hạn rồi, hấn phải cố gắng, cố gắng hết sức để chống trụ lại những đợt tấn công như mưa rền gió dữ này.

Phong Vân và Mộc Hoàng đứng ở phía trước không quay đầu lại. Bởi vì bọn họ tin tưởng Á Phi, tin tưởng rằng Á Phi có thể giúp bọn họ bảo hộ phía sau.

“Lại tới nữa rồi, chú ý.” Linh lực lục sắc của Phong Vân lóe lên, năng bình tĩnh mở miệng. Mộc Hoàng không trả lời lại, chỉ nhìn chăm chăm vào phía trước mặt.

“Ầm ầm.” Chỉ một khoảng khắc nhỏ sau đó, đáy vực sâu chẳng khác gì một con thú lớn bị đánh thức tỉnh lại, phát ra những tiếng ầm ầm kinh thiên động

địa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 361

Khủng khiếp hơn hẳn lần trước, xuất hiện trước mắt bọn họ chính là những chín cái đầu, chính xác là chín cái đầu rắn đang chìa ra chín phương hướng, còn thân thể của chúng lại giống như thân rồng. Đầu rắn, thân rồng, thật đáng sợ! Thân thể của chín cái đầu này ở sâu trong đáy vực, hợp thành một thể, kết hợp cùng một chỗ.

Con quái vật này có linh lực hắc ám ăn mòn, có linh lực hỏa diễm có thể đốt cháy hết thảy, có linh lực băng sơn có thể đông lạnh thiên địa, có linh lực có thể phá hủy.....

Băng, Hỏa, Thủy, Vũ..... Chín loại linh lực bất đồng này liên tục phun ra từ Xà Long chín đầu, ầm ầm lao đến quang cầu của bọn họ.

Những linh lực này kết hợp với nhau, như một lực lượng bão táp muốn giết chết bọn họ.

“Tuyệt đấy, ta thích người rồi đấy, Xà Long à.” Nét mặt Phong Vân vô cùng bình tĩnh, thoáng lộ ra một tia hưng phấn.

Năm đó nàng càng gặp được đối thủ mạnh mẽ thì càng cảm thấy hưng phấn.

Nàng đã từng phải chịu rất nhiều áp lực, nhưng lúc này, nàng không hề cảm thấy một chút áp lực nào cả..

“Nàng thích nó à, không được đâu, Xin lỗi nhé ~ ta sắp giết nó rồi~.” Mộc Hoàng đưa lưng về phía Phong Vân, nghe Phong Vân nói vậy bèn nói giỡn một câu. Có thể nói giỡn như thế, chứng tỏ trận đánh này căn bản là hấn chẳng thêm đề trong lòng, chẳng hề lo lắng, căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 362

Sau đó lôi chi thần phạt ở trong tay hấn vẽ một vòng tròn trên bầu trời, quát lạnh một tiếng:“Diệt.”

Một lôi của Mộc Hoàng vừa hạ xuống, hào quang trên lôi chi thần phạt đột nhiên chớp động, phản chiếu vô cùng chói mắt.

Ngay sau đó, chín đạo cự lôi từ thoát ra khỏi thân kiếm, ngưng kết lại trên vòng tròn mà Mộc Hoàng đã vẽ ra.

Ầm Ầm Ầm, cự lôi ở vòng tròn chiếu thẳng xuống đầu Xà Long, liên tiếp giáng những tia chớp xuống Xà Long, vang lên những tiếng nổ lớn.

Lôi điện mang theo tia lửa đỏ nhanh chóng đốt cháy Xà Long. Dù cho Xà Long chín đầu hùng hổ tung băng hỏa lực ra chống đỡ, nhưng không kịp. Ai bảo Mộc Hoàng ra tay quá nhanh, chỉ cần một lần dội thẳng xuống người nó từ trên cao là đủ để nó không trở tay kịp, nên không chỉ đầu mà cả thân thể cao lớn của nó cũng bị chặt đứt thành vô số mảnh nhỏ, tan tác khắp bốn phía.

“Đẹp thật, nhưng sao lôi điện của chàng lại biến thành màu đỏ vậy ~” Phong Vân hai mắt tỏa sáng, đồng thời hai tay hợp lại, tung ra linh lực lục sắc theo sát Mộc Hoàng, xông thẳng đến chỗ Xà Long chín đầu đang tan tác.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 363

Linh lực dao động, nhanh chóng xuyên qua phá hủy triệt để nhưng gì còn sót lại.

Lần đầu xuyên qua, làm phân tán hắc ám lực.

Lần hai xuyên qua, trừ khử hơi thở của hắc ám lực.

Cảnh tượng lúc này giống như lực sắc linh lực của Phong Vân đang vui vẻ ăn no nuốt sạch linh lực hắc ám vậy.

“Lôi điện chi linh của ta cũng chia ra làm vài loại. Có uy lực của thiên, uy lực của thần. Tùy theo từng cấp bậc mà có những màu sắc khác nhau.”
Mộc Hoàng lúc này tâm tình cũng không tệ, thoải mái giải thích cho Phong Vân.

“Thì ra là thế.” Phong Vân gật đầu.

Sau đó mạnh mẽ thu hồi linh lực, bởi vì Xà Long chín đầu kia bị nàng tiêu diệt sạch sẽ hết mất rồi ~xà long linh lực chi khu, bị nàng tiêu diệt sạch sẽ.

Hắc linh lực tà ám đã hoàn toàn biến mất.

“Thật đáng tiếc, tiểu thực không ở đây, chắc chắn là nó rất thích ăn loại thức ăn này.” Phong Vân nhìn lực lượng hắc ám bên ngoài quang mang đã bị nàng tinh lọc hết, cảm thán một câu. Lúc này mới thêm nhớ đến Tiểu Thực nhà mình.

Ngươi thu thập nó thì cũng để cho ta ăn mà thôi, ngươi có nuốt được hết đâu, Vân Vân, ngươi thật sự là cái đồ ngu ngốc, mau cho ta ăn đi~

Phong Vân chưa nói hết câu đã thấy thanh âm của Tiểu thực vang lên. Tiểu Thực đã được dung hợp hoàn toàn với nàng, cho nên nàng có suy nghĩ gì, nó đều biết hết. Chẳng qua là nó thấy nàng không bị nguy hiểm đến tính mạng nên nó không thèm phá không gian nhảy ra làm gì.

“Ta quên mất là ta với ngươi dung hợp với nhau~.” Phong Vân hắc hắc cười.

Tiểu thực phẫn nộ, Vân Vân ngươi sao mà ngu xuẩn hết biết vậy trời.

“Đừng nghĩ linh tính nữa, ta nghĩ không đơn giản thế đâu.” Trong lúc Tiểu thực phẫn nộ, khinh bỉ chủ nhân mình, thì thanh âm mệt mỏi của Á Phi bỗng truyền đến.

Phong Vân cùng Mộc Hoàng nhất thời nghiêm túc lại, nhìn xuyên thấu qua quang cầu.

Vực sâu này không còn hắc khí dày đặc như trước nữa, mà trở nên trong suốt vô sắc, dường như đã trở lại nguyên trạng ban đầu của nó. Nhưng, sao ở nơi đây không có cái gì cả?

Không có hắc ám, cũng không có sự sống. Không có dữ tợn, nhưng cũng cũng chẳng có chút ấm áp, hết thấy, hết thấy mọi thứ như không tồn tại.

Vô sắc lưu động, tĩnh lặng dị thường, ngược lại càng làm cho con người ta nảy sinh cảm giác sợ hãi.

À không! Nhìn kĩ lại, thì ngay tại nơi cuối cùng của vực sâu này có một viên hắc châu đang đứng sừng sững ở ngay vị trí trung tâm. Lúc này, trên hạt châu kia đang không ngừng chuyển hoán những hình ảnh. Mà những hình ảnh này chính là quang cảnh, là những hành động của bộ tộc Tinh Linh trong khu rừng Tinh Linh Sâm.

“Khó trách.” Á Phi sắc mặt tái nhợt, nghiêm mặt nhìn viên hắc châu.

Khó trách những sự tình của bộ tộc Tinh Linh lúc nào cũng bị thế lực hắc ám biết được, hóa ra ở nơi này có thứ giám thị bọn họ.

Khoảnh khắc quang cầu rơi xuống đất, chạm xuống nền đất cần cỗi thì đột nhiên xảy ra một trận dao động mãnh liệt, ánh sáng bao quanh quang cầu bắt đầu trở nên vô cùng âm đạm.

Á Phi dường như không thể chống đỡ, rên lên một tiếng nhỏ, khóe miệng chảy ra một tia tơ máu.

Cùng khắc đó, Tinh Linh tộc trưởng bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi phun ra, cả người trở nên vô lực, cây sinh mệnh ở phía sau nàng cũng héo rũ đi.

Chuyện này cũng rất dễ lý giải. Quang cầu bảo hộ đám người Phong Vân chính là do nàng dùng linh lực tích tụ suốt đời tạo nên, quang cầu bị hao tổn nên đương nhiên nàng cũng bị thương tổn theo.

Dưới đáy vực sâu hun hút, Phong Vân thấy tình hình trước mắt trở nên nguy khốn, lập tức vung tay phát khởi linh lực của mình, chỉ trong nháy mắt linh lực sắc của nàng tràn ngập cả quang cầu, thay Á Phi duy trì vòng bảo vệ.

Cả không gian vô sắc thấy quang cầu đã khôi phục lại được linh lực phòng vệ thì lập tức biến đổi, như lùi ra xa một chút. Mộc Hoàng thấy vậy, khẽ nhún nhảy, xoay người tóm lấy linh cung đang đeo trên vai của Á Phi, ném thẳng ra bên ngoài quang cầu.

Vừa ra khỏi quang cầu, linh cung bên người Á Phi chỉ trong chốc lát đã biến mất, như bị không khí cắn nuốt, đến một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Á Phi thần sắc hoàn toàn thay đổi. Linh cung của hắn tuy cấp bậc không thể so sánh với thần binh lợi khí của Mộc Hoàng nhưng cũng không phải loại bình thường, ai ngờ cứ thế tiêu thất.....

Mộc Hoàng đắm chìm suy nghĩ, lại ném ra một thanh kiếm ở hông lưng mình. Thế nhưng Thân kiếm vừa gặp được không khí, đã bị ăn mòn nhưng ít ra cũng không đến mức bị ăn mòn sạch sẽ với tốc độ kinh hoàng như linh cung của Á Phi.

“Xem ra bọn họ quyết nhắm vào bộ tộc tinh linh rồi.” Phong Vân hít mắt, trầm giọng nói.

Mộc Hoàng gật gật đầu.

“Vậy các ngươi còn đứng đó làm gì.” Á Phi sắc mặt lúc này vô cùng quý dị, cắn răng vận công bảo vệ quang cầu: “Ta sắp không chống đỡ được nữa rồi.”

Càng đi sâu vào trong thì áp lực hắc ám càng tăng lên, ra sức đè ép quang cầu. Mộc Hoàng nghe vậy không chút do dự, trực tiếp lùi ra phía sau, từng bước đứng ở phía sau Phong Vân: “Nàng tới đi.”

Một lời vừa nói ra, tay hắn cũng duỗi ra giúp đỡ Á Phi chống đỡ kết giới của quang cầu.

“Hảo, đến lượt ta.” Phong Vân thu hồi linh lực, tiến lên từng bước thế vào vị trí của Mộc Hoàng.

Lục sắc linh lực tầng tầng dao động, bắt đầu thoát ra khỏi kết giới của quang cầu, ào ào như dòng nước, bao trùm lấy mảnh đất căn cứ trước mắt.

Một đòn này rõ ràng là mang theo hơi thở của sinh mệnh lực, đi đến đâu là khiến không gian vô sắc kia nhẹ rung động đến đáy.

Như cảm thấy chưa đủ, linh lực lõi điện của Mộc Hoàng còn theo sát sau đó, hàng loạt những tia chớp toát ra, đuổi giết không xa.

Nếu như một đòn của Phong Vân khiến bọn chúng dao động chống cự thì thời điểm được hợp lực cùng lõi điện lực của Mộc Hoàng đã hoàn toàn phá hủy lực lượng của bọn chúng.

Lục sắc linh lực ở phía trước, như mặt nước ôn nhuận tứ phương. Lõi điện ở phía sau, giống như những tia chớp xuyên qua tầng mây, giúp nước biển, nhấn chìm cả thiên hạ.

Thế nhưng quang cầu bỗng lóe sắc, linh lực của bộ tộc tinh linh chợt như tia phóng xạ lan ra khắp nơi. Không gian vô sắc đang trong thế hạ phong, không hiểu tại sao đột nhiên lại khởi sắc. Hắc sắc không ngừng lớn mạnh, mở rộng.

Trong Quang cầu, sắc mặt Á Phi càng ngày càng trở nên khó coi, linh lực trên người đang không ngừng bị tiêu giảm.

Mà lúc này, tộc trưởng bộ tộc tinh linh vội vàng đứng lên, hai tay tạo thành chữ thập, ngũ sắc linh lực xuyên thấu qua đỉnh đầu đầu lan tỏa khắp cây sinh mệnh.

Hình ảnh cây sinh mệnh vốn đứng sừng sững trên mặt đất lúc này không ngừng rung động, những chiếc lá cây giống như bảo thạch không ngừng héo rũ, lá tả rơi xuống.

Linh lực ngũ sắc không thể chống đỡ được nữa, ảm đạm biến mất. Thay vào đó, từng đạo lực lượng hắc ám bao phủ quanh thân cây càng khiến cho cây sinh mệnh thêm héo tàn. Thảm khốc hơn, sự héo úa này có xu hướng lan ra khắp cả khu rừng Tinh Linh Sâm.

“Chuyện gì thế này?”

“Đã xảy ra chuyện gì.....”

Cảm giác được có vấn đề nào đó rất nghiêm trọng xảy ra, cả đám tinh linh khiếp sợ tụ tập lại một chỗ, ồn ào nghị luận. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Mà ở giữa Tinh Linh Sâm, Hóa Lôi trưởng lão, Đồ Tư trưởng lão và Đồ Vân trưởng lão cùng đám chiến binh Tinh Linh vẫn đang vây quanh cây sinh mệnh, bọn họ vẫn ra sức dâng chính linh lực của mình lên, tưới cho cây sinh mệnh.

Quang hoa lưu chuyển, một bên là hắc ám lực lượng đang không ngừng ăn mòn. Một bên là sự bảo hộ của sinh mệnh lực. Cả hai bên đều không ngừng dao động.

“Thêm sức lực, nhất định phải bảo vệ được cây sinh mệnh.” Hóa Lôi trưởng lão vẻ mặt đỏ bừng, mắt đầy tia máu, rống lên.

Tộc trưởng của bọn họ đã truyền âm đến cho bọn họ, kể lại hết thấy mọi chuyện.

Phong Vân cùng Mộc Hoàng và Á Phi đang ở trong vực sâu, đã vì bọn họ mà diệt trừ ác ma ẩn tàng mấy ngàn năm rồi. Bọn họ chỉ cần bảo vệ cây sinh

mệnh, chống lại nốt hơi thở cuối cùng của ác ma này, thì thắng lợi nhất định sẽ thuộc về bọn họ.

Top of Form

Bottom of Form“Được.”Bọn họ đều hiểu rằng khoảnh khắc này chính là quyết định, được ăn cả hay ngã về không vì thế cùng nhau hô vang.

Tất cả chiến binh tinh nhuệ nhất của inhlinh bộ tộc đều trấn thủ ở tại nơi này, giành giật từng giây.

Ngũ sắc linh lực bao vây lấy rễ cây sinh mệnh thụ, không ngừng đem sinh mệnh lực rót vào.Cứ thế, cứ thế khiến cho cò cây vốn không ngừng héo rũ khô phục lại.

“Tốc chiến tốc thắng, nếu không mau e rằng bọn họ chống đỡ không được.”Tại Vực sâu, Mộc Hoàng đề thấp thanh âm, nói với Phong Vân.

Hắc ám lực ở vực sâu này không phải nhằm vào bọn họ, hắc và Phong Vân đều không cảm thấy lực công kích này quá lớn hay hung mãnh gì.Nhưng hắc hiểu được rằng bọn chúng đang nhằm vào lực lượng của bộ tộc tinh linh, vì thế hiện tại, bộ tộc tinh linh đang gặp nguy hiểm. Hắc cơ hồ có thể nhận thấy rằng bộ tộc tinh linh đang dốc toàn bộ lực lượng, đang cùng tranh đoạt người sống ta chết với hắc ám linh lực.

Mà hắc ám lực lượng ở đây dường như đang cố gắng bay về nơi đó nên giờ khắc này, hắc và Phong Vân phải tiêu diệt được hết lực lượng hắc ám ở nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 364

Phong Vân không trả lời lại, nhưng nhìn hành động của nàng là đủ hiểu, động tác càng lúc càng nhanh hơn, linh lực tỏa ra cũng vô cùng mạnh mẽ.

Điện thiểm lôi minh bùng phát như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Cùng khắc đó, trong mắt Mộc Hoàng hiện lên một tia sáng lạnh, giơ cao lôi chi thần phạt trong tay lên, nhắm thẳng vào hắc châu kia.

“Đi.”Quát lạnh một tiếng, linh lực của lôi chi thần phạt trong tay Mộc Hoàng đại trướng, bắn thẳng về phía hắc châu.

Lôi chi thần phạt ở trên bầu trời xẹt qua một đạo lưu quang, thế chiến đấu như chẻ tre phá vỡ vàng sáng màu đen, hung hăng đánh lên hắc châu.

Không có thanh âm, không có hơi thở, không có dao động.

Trong nháy mắt, toàn bộ nơi này trở nên cực kì tĩnh mịch.

Ngay sau đó, một đạo phá thanh nhỏ chậm rãi vang lên.

Hắc châu kia bị một kích do thần binh lợi khí ở bên người Mộc Hoàng đâm thẳng, không thể chịu nổi lực công kích lớn như vậy, chậm rãi vỡ đôi.

Phong Vân thấy vậy vung tay, lục sắc linh lực quét ngang một trận, đảo qua từng tác đất, đẩy lui khí đen thoát ra nơi hắc châu bị vỡ kia.

Lưỡng đạo linh lực tương giao giữa Mộc Hoàng cùng Phong Vân khiến hắc châu không thể phục hồi lại được, rơi phịch xuống mặt đất, vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

“Bộp” Mà ngay tại thời khắc hắc châu vỡ tan, ở một không gian xa xôi khác, một viên hắc châu nho nhỏ đồng dạng cũng đồng thời vỡ vụn.

“Hả? Tinh linh bộ tộc đã thoát khỏi khống chế.”

“Thoát khỏi khống chế ư, sao có thể?” Một đạo thanh âm lạnh như băng vang lên khắp không gian.

Mà ở tại vực sâu, Mộc Hoàng thu hồi kiếm, bồng chầu mây mây, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa xôi.

Không hiểu tại sao hắc lại có một loại cảm giác kỳ quái.....

Hắc cảm nhận được rằng thế lực hắc ám ở nơi đây chỉ là màn dạo đầu của kẻ nào đó....

Linh lực lục sắc dao động như thủy triều dọn dẹp tàn dư lực lượng hắc ám, nhanh chóng làm sạch không khí nơi đây.

“Bình.” Một tiếng vỗ vụn nhẹ nhàng vang lên, lực lượng phòng vệ của quang cầu đã hao hết nên cũng vỡ tan.

Á Phi cả người mệt mỏi, nửa đứng nửa ngồi, nhưng trên mặt vẫn còn chút huyết sắc, nở nụ cười sáng chói, tuyệt mỹ như một chút tuyệt mỹ ánh sáng mặt trời: “Thành công.”

“Vô nghĩa.” Mộc Hoàng vuốt kiếm, cuồng ngạo không thể tả được. Có hấn xuất thủ, sao có thể không thành công.

“Bớt khoác lác đi, không có Tự nhiên lực của Phong Vân tự nhiên lực, ngươi thì Lôi điện của ngươi cũng chẳng giải quyết được cái gì hết.” Á Phi vừa cười vừa châm chọc.

“Tiểu tử ngươi.....”

“Thôi nào, qua đó nhìn xem.” Mộc Hoàng đang định xù lông đầu khẩu tiếp thì Phong Vân đột nhiên ngăn lại.

Mộc Hoàng cùng Á Phi nghe vậy quay đầu liếc mắt một cái, chỉ thấy ở dưới nơi hắc châu vỡ ra xuất hiện một cái khe nhỏ nhỏ, lộ ra một cái hòm ở phía dưới.

Mà cái hòm này cũng đột nhiên mở ra, một đạo phi sắc ánh sáng mạnh mẽ lao ra. Tốc độ nhanh đến mức ngay cả Mộc Hoàng cũng không kịp có phản ứng, đến khi bình tĩnh thì vội vàng che chắn trước mặt Phong Vân.

“Cái gì vậy?” Mộc Hoàng nhất thời kinh hãi, định một kiếm chém tới ánh sáng kia.

“Chờ một chút.” Á Phi vội vàng tóm lấy tay, ngăn Mộc Hoàng lại, ánh sáng này tạo cho hắn cảm giác.....

Hào quang lưu chuyển, cứu rỗi chúng sinh.

Trong Phi sắc ánh sáng như có vật gì đó đang tỏa hào quang trước mặt Phong Vân. Phong Vân ngẩng đầu nhìn vật trước mặt, một chút cảm giác khẩn trương cũng không có. Nàng chỉ cảm thấy tuyệt vời khôn kể, cảm giác giống như như trư bát giới được ăn ngon, toàn thân tam vạn lẻ sáu ngàn lỗ chân lông như giãn ra.

Linh lực kỳ quái trong thân thể như gặp đối thủ truyền kiếp, thoáng rung rung một chút.

“Duyên pháp tự nhiên, nên là của ngươi thì sẽ là của ngươi.” Ngay tại khi nàng vừa cảm thấy kinh ngạc, vừa cảm thấy thoải mái thì Á Phi nhẹ nhàng thờ dài một hơi.

Ngay sau đó trầm giọng nói: “Hấp thu đi, đây chính là Thảo Chi Hồn.”

Lời này vừa nói ra, khiến cho cả Phong Vân lẫn Mộc Hoàng đồng loạt sững sốt.

“Lúc trước, tộc trưởng nói cho ta biết, chính vì Thảo Chi Hồn bị lực lượng hắc ám ăn mòn, cho nên tộc của chúng ta mới xuất hiện vấn đề. Thảo Chi Hồn này đã chịu áp lực mấy ngàn năm, hôm nay mới lại thấy ánh mặt trời, nếu nó đã lựa chọn ngươi, thì ngươi cứ hấp thu đi.” Á Phi trên mặt hiện lên chút tiếu nhố.

Nhưng cũng không phải quá tiếu nhố, vì hắn cũng chưa từng nhìn thấy nên cũng không nghĩ là bảo vật này có tồn tại thật. Và lại Phong Vân đã được chính nó lựa chọn, lại có đại ân đối với bộ tộc tinh linh, vậy thì tiếu nhố để làm gì chứ.

“Tĩnh tâm mà hấp thụ.” Á Phi vừa nói xong, Mộc Hoàng vội vàng nhìn Phong Vân, trầm giọng hô.

Thật không ngờ giữa chừng lại gặp may, tốt quá, tốt quá!

Một khi đã như vậy, thì phải nhanh chóng hấp thụ, ăn luôn miễn cho có người lại luyện tiếu.

Phong Vân chớp chớp mắt nghe lời hai người, bình ổn lại tâm tình trong lòng.

Thảo Chi Hồn trước mặt này mang lại cho nàng một cảm giác ôn nhu vô cùng. Đó là một loại cảm thụ ấm áp nói không nên.

Chậm rãi vươn tay, Thảo Chi Hồn nhẹ nhàng rót xuống, nằm ngay ngắn ở trong lòng bàn tay Phong Vân.

Ngay sau đó không đợi Phong Vân có động tác khác, hào quang bao quanh Thảo Chi Hồn lưu chuyển, trong nháy mắt bao vây lấy Phong Vân, khiến cho bên ngoài chỉ nhìn thấy một mảnh hào quang, không nhìn thấy rõ Phong Vân ở bên trong.

Mộc Hoàng thấy vậy chậm rãi gật gật đầu, sau đó xoay người nhìn tình cảnh chung quanh.

Lôi chi thần phạt trong tay không ngừng hung hăng hướng bốn phía vung lên.

“Ầm ầm.” Lập tức, cảnh vật nơi đây như bị sụp đổ, để lộ ra khung cảnh vốn có của nó. Chính là một khe sâu tràn ngập lực sắc tươi mát.

Hắc ám bị trừ khử, ánh nắng mặt trời trên cao vui vẻ chiếu rọi xuống. Toàn bộ khe sâu này một lần nữa toả sáng, bùng bùng sinh cơ.

“Rầm.” Cùng lúc đó, tại khu rừng Tinh Linh Sâm vang lên một tiếng rầm.

Lực lượng hắc ám lưu chuyển quanh thân cây sinh mệnh bỗng biến mất, ngũ sắc quang mang ngập tràn, bao quanh cây sinh mệnh. Những loài hoa cỏ héo rũ được tắm ánh nắng mặt trời, lại một lần nữa toả sáng, đâm chồi nảy lộc.

Những thảm cỏ xanh rờn rạp riu quanh muôn loài hoa, bầu trời trong xanh, sạch sẽ tinh khôi vô cùng.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, khu rừng Tinh Linh Sâm tràn ngập một mảnh vui sướng.

“Thành công, thành công.....” Đổ Tư trưởng lão lão đảo, ngã sấp xuống trước mặt cây sinh mệnh, nhưng trên mặt lại không giấu được sự hưng phấn.

“Tiêu trừ, đánh bại bọn chúng.....” Hỏa Lôi trưởng lão trong lúc nhất thời cơ hồ giống như tiểu hài tử, khoa chân múa tay, nhảy dựng lên, mừng rỡ nhìn khung cảnh xung quanh.

“Chúng ta từ nay về sau được giải thoát rồi.” Đứng đầu những chiến binh tinh linh- Đổ Vân lau lau mồ hôi trên mặt, biểu tình tràn đầy hy vọng.

“Ha ha, đã bại, đã bại.....”

Gió ào ào thổi, cả đám tinh linh đều vui mừng, hoan hô ầm ĩ. Giữa lúc bọn họ vui vẻ hoan hô, một đạo vàng sáng ngũ sắc chậm rãi từ trong cốc bay lên. Xuyên qua vàng sáng, có thể thấy được hình ảnh Tinh Linh tộc trưởng đang mỉm cười nhìn các tộc nhân của nàng.

Khuôn mặt tuyệt mỹ lúc này đã trở nên già nua, đó là kết quả của việc linh lực bị hao đi, nàng không còn giữ được dung nhan trước kia nữa.

“Tộc trưởng.....” Cả đám tinh linh đều nghẹn ngào nhìn tộc trưởng đã mất tích mấy ngàn năm mới xuất hiện của bọn họ.

Tộc trưởng của bọn họ đã phải trả giá quá nhiều vì bọn họ ...

“Bọn nhỏ, quang minh này thuộc về chúng ta.” Tinh Linh tộc trưởng nhìn thấy các tinh linh chạy về phía nàng, nở nụ cười.

“Đúng vậy, từ nay về sau sau, quang minh này thuộc về chúng ta.” Đổ Tư trưởng lão cùng Hỏa Lôi trưởng lão liếc nhau nhau, đồng thanh hô lớn ra tiếng.

Hắc ám đã bị đẩy lùi, quang minh giờ đây đã ở ngay trước mặt bọn họ rồi.

Tinh Linh tộc trưởng nghe vậy, nở cười trên mặt càng thêm sáng lạn, chậm rãi xoay người nhìn khe sâu phía dưới, mỉm cười nói: “Cảm tạ ân nhân của chúng ta đi.”

Khi nàng vừa nói xong những lời này, Mộc Hoàng cùng Á Phi mang theo một vàng sáng- Phong Vân từ khe sâu phía dưới phi thân vọt lên.

“Anh hùng.....” Đám chiến binh Tinh Linh vừa thấy Mộc Hoàng đi ra, không nói hai lời, về mặt kích động cùng cảm kích bèn đi đến chỗ Mộc Hoàng.

Cả đám vội vàng cúi đầu, rồi rít cảm tạ.

Mộc Hoàng nhất thời bị sự nhiệt tình của bọn họ làm cho hoảng sợ, vội vàng đẩy Á Phi lên, chắn ở phía trước.

Đổ Tư trưởng lão cùng Hỏa Lôi trưởng lão vừa mỉm cười, vừa đưa mắt nhìn quãng sáng bên cạnh Mộc Hoàng, sừng sốt.

Thảo Chi Hồn, trên người Phong Vân là Thảo Chi Hồn? Nàng đang hấp thu trấn tộc chi bảo của bọn họ.

“Thay vì lúc nào cũng phải canh giữ rồi đề phòng kẻ gian cướp đi, không bằng đưa cho người nên đưa.” Tinh Linh tộc trưởng hiểu ý, bèn truyền âm đến.

Đổ Tư cùng Hỏa Lôi đưa mắt nhìn nhau, lại thấy vẻ mặt mỉm cười của tộc trưởng. Hai người nửa ngày sau cũng chậm rãi nở nụ cười.

“Đi, ăn mừng đi.....”

“Ha ha, rốt cục cũng được giải thoát rồi.....”

Những âm thanh sung sướng của đám chiến binh Tinh Linh trong khu rừng Tinh Linh Sâm vang lên, lọt vào tai đám tinh linh bình thường. Bọn họ nghe thấy liền vọt tới hò reo cùng.

Gió thổi lướt trên mặt cỏ, đúng là không có gì tốt bằng cảm giác bình yên~

—

Thời gian như trôi đưa, đảo mắt đã nửa tháng trôi qua.

Trong cốc, Mộc Hoàng cau mày nhìn vàng sáng vẫn bao lấy Phong Vân: “Thứ này hấp thu trong bao lâu?”

Tại sao mà nửa tháng trôi qua rồi mà vẫn ở cái dạng này, một chút cũng chẳng thấy biến hóa.

Á Phi tà tà tựa vào một cây cổ thụ, nghe vậy thần nhiên nói:“Trần tộc chỉ bảo trên vạn năm của bộ tộc Tinh linh, nguoi cho rằng khi nào mới hấp thụ xong?”

Một câu hỏi lại, làm cho Mộc Hoàng không biết chống đỡ thế nào.

Linh lực thiên địa trên vạn năm có mất đến mười mấy, hai mấy năm thì cũng không quá ngạc nhiên.

Nhưng thời gian của hắn không còn nhiều lắm, hắn không có thời gian để chờ đợi.

Mộc Nhất đã triển khai toàn diện bao vây để tiêu trừ địch nhân, hắn phải đi, nếu không.

“Nguoi đi về trước đi, nơi này còn có ta và bọn họ.” Hoàng kim sư tử nằm dài trên một ngọn cây, đột nhiên nói với Mộc Hoàng.

Nó biết rằng Mộc Nhất đã sớm truyền tin tức đến đây, nơi kia giờ đang rất cần Mộc Hoàng. Mà Phong Vân lúc này tuyệt đối không thể rời khỏi khu rừng Tinh Linh Sâm.

Mộc Hoàng nghe vậy, nhú nhú mày.

“Dù sao Phong Vân cũng không có gì nguy hiểm.” Hoàng kim sư tử bĩu môi, nói.

Việc Phong Vân hấp thụ Thảo Chi Hồn này là việc nước chảy thành sông, không có gì nguy hiểm hết.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 365

Á Phi cùng với những tinh linh ở đây giúp Phong Vân khống chế lực lượng cổ quái trong người có ích hơn hắn nhiều. Mộc Hoàng trong lòng đang có vô vàn tâm tư, Hoàng Kim sư tử nói đúng, hắn cũng rất rõ, nhưng.

Nhìn thật lâu vào vầng sáng bao quanh Phong Vân, tay Mộc Hoàng gắt gao nắm thành quyền.

Nửa ngày sau, đột nhiên đầu ngón tay hắn vùng lên trong không khí, sau đó nắm lấy khối ngọc truyền tin ném cho Á Phi:“Giúp ta trông chừng nàng.”

Dứt lời, Mộc Hoàng liếc nhìn Phong Vân rồi xoay người bước đi.

Sự tình ở Nam Viên rất phức tạp, hắn phải trở về ngay. Ngày xưa hắn không tin tưởng Phong Vân sẽ đến Nam Viên tìm hắn, nhưng bây giờ hắn rất có tự tin, Phong Vân sau khi bình phục sẽ đi tìm hắn.

Như vậy, hắn cần về trước bình ổn mọi việc. Nhanh như một tia chớp, xoay người một cái, hắn đã biến mất giữa màn trời trong xanh.

Á Phi dựa người vào thân cây, nhìn theo bóng người Mộc Hoàng đã hạ quyết tâm rồi đi rồi nhìn khối ngọc trong tay:“Hắn dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ giúp hắn?”

Hoàng Kim sư tử ôm nhánh cây ngủ, lười biếng nói:“Nếu nguoi không muốn có thể ném đi, coi như hắn nhìn lầm nguoi.”

Á Phi nghe vậy hơi nhú mày, thu lại khối ngọc đang định ném đi. Không phải hắn muốn giúp Mộc Hoàng, mà vì hắn người tốt, là vì như vậy thôi.

Gió nhẹ lướt qua ngọn cây, Phong Vân vẫn bị bao quanh bởi quang sáng vô số màu sắc. Tâm pháp mà Hoàng kim sư tử dạy ở trong cơ thể nàng không ngừng được thi triển. Từng tầng từng tầng chống chọi, vừa hấp thụ vừa tiêu hao.

Cùng với linh lực lớn của Thảo Chi Hồn, pháp quyết của Phong Vân ngày càng mạnh lên.

Thời gian trôi mau, thoắt cái đã qua ba tháng.

Nơi ở của tộc tinh linh tràn đầy sức sống, rất nhiều tinh linh tụ tập tại phía trước cung điện thành vòng tròn, cười vui vẻ cùng xem náo nhiệt.

Ở giữa sảnh lớn, Lâm Quỳnh, Phong Dương, Mạc Nhan, ba người đang bị đám nguoi bao quanh, ngoắc miệng kêu to.

“Ồi, xương cốt của ta.....”

“Ồi, xương cốt của ta.....”

Mạc Nhan và Phong Dương vừa chạy vừa hét to. Còn Lâm Quỳnh cũng không khá hơn là bao, nhưng hắn vẫn rất cố gắng ứng phó.

Hoàng Kim sư tử ở một bên xem chỉ lắc đầu không nói.

Ba người này có cơ hội tốt như vậy, tinh linh tộc yêu ai sẽ yêu cả đường đi, thừa dịp rảnh rỗi nên dạy bọn họ vài chiêu nhưng xem ba người này học còn kém xa Phong Vân.

“Tốc độ, tốc độ, phải nhanh hơn nữa.....”

“Nào, ngoan ngoan đi, các ngươi chưa học thì chưa chạy được đâu.....”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 366

Sảnh trước cung điện trở nên vô cùng náo nhiệt.

Ở trong cung điện, Đỗ Tư, Hỏa Lô, Đỗ Vân vẻ mặt lại rất trầm trọng.

“Tộc trưởng, tại sao tình trạng cây sinh mệnh thụ đến giờ vẫn không có chút khởi sắc, người nói phải làm sao bây giờ?” Hỏa Lô nhíu mày nói.

Đỗ Tư nghe vậy cũng nói nói: “Tộc trưởng, Thảo Chi Hồn bị Phong Vân hấp thụ, mất đi Thảo Chi Hồn, cây sinh mệnh.....”

Lực lượng hắc ám trong tộc của bọn họ đã bị diệt trừ.

Nhưng bọn họ chưa kịp vui mừng vì chuyện đó thì đã phát hiện cây sinh mệnh vẫn không sống lại, vẫn là một cái cây khô cằn không có sức sống.

Bộ tộc tinh linh sau này.....

Tinh Linh tộc trưởng đang tựa vào chiếc ghế cao nhất trong cung điện kia, nghe vậy khẽ cười cười nói: “Hãy để tùy duyên đi.”

“Tùy duyên, chuyện này sao có thể để tùy duyên.” Tinh linh chiến đấu đứng sau Đỗ Vân nghe vậy nhảy dựng lên.

Không được, vận mệnh của bộ tộc tinh linh sao có thể để tùy duyên được.

“Vậy theo các ngươi làm thế nào mới có thể làm cho cây sinh mệnh sống lại được?” Tinh Linh tộc trưởng nhìn ba người phía dưới, thân nhiên cười cười nói.

Ba người nghe vậy đều trầm mặc. Không trầm mặc thì biết làm thế nào bây giờ. Ai bảo bọn họ cũng không có cách nào khác.

“Nhưng nếu như.....”

“Ta đã đến.” Ngay lúc Hỏa Lô trưởng lão đang muốn nói thì một tiếng cười đột nhiên vang lên phá vỡ bầu không khí nghiêm trọng này.

“Phong Vân.” Cả ba người đều sững sốt, bước nhanh ra ngoài điện.

Tinh Linh tộc trưởng cười nhẹ nhưng vẫn ngồi yên tại chỗ.

Lúc này, ở ngoài cung, Hoàng Kim sư tử cùng tộc tinh linh cũng nghe thấy giọng nói của Phong Vân, đều đồng loạt nhìn về nơi phát ra âm thanh đó.

Giữa không trung, cột ánh sáng lóe lên bắn thẳng lên trời, làm sáng rực cả bầu trời rồi dần phai nhạt.

Phong Vân đang ngồi bên trong.

Vạt áo nhẹ bay, mái tóc đen dài, mắt trong như nước, tràn đầy sinh khí.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 367

Nếu nói trước kia Phong Vân chỉ là sông nhỏ thì bây giờ đã hóa thành trường giang.

“Rốt cuộc đã tu luyện xong.” Hoàng Kim sư tử mắt sáng ngời, chạy ngay về hướng đó.

“Đại ân nhân đã tu luyện xong.”

“Đi nào, đến gặp đại ân nhân.”

Các tinh linh đều đồng loạt đi về phía Phong Vân.

Khoanh chân ngồi giữa không trung, Phong Vân từ từ mở mắt ra. Trước mắt là bầu trời xanh như ngọc, bên dưới là thảm cỏ xanh mượt mà.

Nhưng có một vài thứ khác lạ. Ngày xưa nàng chỉ có thể nhìn rõ cảnh vật trong vòng một trăm thước, hiện tại mọi thứ trong vòng năm trăm thước đều có thể nhìn rõ.

Tiếng gió thổi bên tai, tiếng các tinh linh từ phía xa đi đến tất cả nàng đều nghe thấy rất rõ ràng.

Thính lực được tăng lên rất nhiều lần.

Phong Vân chậm rãi mỉm cười, cái này là sự biến hóa nho nhỏ sao, là sự biến hóa rất rất lớn.

“Tiểu tử, chúc mừng ngươi.” Bên cạnh cây sinh mệnh, Tinh Linh tộc trưởng xuất hiện, mỉm cười nhìn Phong Vân nói.

“Cũng mới chỉ lên được cấp 3 mà thôi, tư chất quá kém.” Nhìn Phong Vân, Á Phi khoanh tay ôm ngực khinh thường nói.

Hấp thụ chi bảo của tộc bọn họ mà mới chỉ tăng lên được ba cấp, quá vô dụng.

“Ngươi thì biết cái gì.” Hoàng Kim sư tử gào thét, trợn mắt liếc nhìn Á Phi.

Nó biết rất rõ, Phong Vân có thể vượt cấp tăng lên cấp ba, đạt tới tứ cấp linh hoàng, công lực hẳn là.

Đại pháp Vô tướng thần công của nó dạy cho Phong Vân đâu thể xác định được bằng tiêu chuẩn của đại lục này được.

Phong Vân đang đứng giữa không trung khẽ mỉm cười, nét mặt rạng rỡ hướng về phía Tinh Linh tộc trưởng ở dưới nói: “Phong Vân phải tạ ơn người rồi.”

Công lực của nàng tăng lên bao nhiêu, trong lòng nàng hiểu rõ, không phải chỉ có ba cấp.

Cúi đầu nhìn mặt đất, Tinh Linh tộc trưởng cùng bảy mươi hai vị tinh linh chiến đấu, đang đứng ở bên dưới. Trước kia, nàng hoàn toàn không nhìn ra bọn họ ở cấp bậc bao nhiêu, nhưng hiện tại, nàng nhìn qua là có thể biết được, bảy mươi hai người bọn họ đều là đại cao thủ.

Chỉ kém cấp bậc cao cấp, linh đế. Tinh Linh tộc trưởng tuy rằng đã già nhưng cấp bậc hoàn toàn vượt xa nàng.

Nàng đảo mắt nhìn những tinh linh bình thường. Không có ai không phải cấp bốn, cấp năm. Toàn bộ tộc tinh linh đều là cao thủ. Có thể nói rằng bộ tộc tinh linh đúng là rất cường thịnh.

Phong Vân sau khi hiểu rõ thực lực của bộ tộc tinh linh thì cảm thấy ghen lời.

Lúc này, Tiểu Thực sớm đã hợp thể cùng Phong vân từ sau lưng Phong Vân đi ra. Một đóa hoa hương dương rất to từ sau lưng Phong Vân đi ra, vô cùng rực rỡ.

Nhụy hoa màu trắng ở giữa, dưới ánh mặt trời như có vô số răng nanh sắc nhọn, rất dọa người.

“Ha ha, Thực Phách Thiên ta có thể nói.” Đóa hoa ở trên vai Phong Vân mạnh mẽ rống to, giọng nói tinh tế lại rất kiêu ngạo.

Nó cùng Phong Vân hấp thụ linh lực của Thảo chi hồn, đương nhiên đã mạnh lên rất nhiều.

“Oa ha ha.” Tiểu Thực lớn tiếng cười.

“Thực Phách Thiên?” Phong Vân khẽ cười, quay đầu nhìn Tiểu Thực, đây là cái tên kì quái gì vậy.

Tiểu Thực nghe vậy uốn éo đóa hoa, vô cùng cao ngạo nói: “Ta là bá chủ các loài hoa, từ giờ ta sẽ tên là Thực Phách Thiên, Tiểu Thực nghe không hay, không hay chút nào.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 368

Phong Vân cau mày, Thực Phách Thiên, cái tên này mới không dễ nghe.

“Tiểu Thực rất dễ nghe.”

“Không hay, ta là Thực Phách Thiên.”

“Tiểu Thực.”

“Thực Phách Thiên.”

Hai người đối diện, Phong Vân trừng mắt nhìn bông hoa hướng dương kia, Thực nhân hoa cũng trừng mắt nhìn Phong Vân, cả hai nhất thời yên lặng.

Sau đó, chỉ nghe bọn họ “Hừ” một tiếng. Một người một hoa đều quay đầu, không thèm nhìn đối phương nữa.

“Ha ha, thật buồn cười.” Á Lê ở phía dưới vừa chạy đến thấy vậy, không kiềm chế được bật cười lớn.

“Ha ha ha.....” Á Lê cười, các tinh linh phía dưới như được giải phóng, tất cả đồng loạt cười lớn.

“Đúng là kẻ dở hơi.” Phong Dương dương mũi coi thường chỉ vào Tiểu Thực lắc lắc đầu.

“Hai kẻ ngang bướng” Lâm Quỳnh vẫn trầm ổn như trước, nhưng trong mắt tràn ngập ý cười.

Phong Vân vẫn như trước, thậm trí còn hiểu động hơn, không bị bất cứ điều gì trói buộc, thật khiến người ta thoải mái.

Tiếng cười ầm ầm vang khắp cả khu rừng.

Phong Vân thấy vậy hơi ngưng ngừng, xoay người đá Tiểu Thực té ngã rồi đứng ở trước mặt Tinh Linh tộc trưởng: “Các người cười ta.”

Tinh Linh tộc trưởng cười nói: “Người trẻ tuổi, hoạt bát một chút mới là tốt.”

Phong Vân cười gật gật đầu, sau đó vỗ vỗ đầu Tiểu Thực, rồi đi về hướng cây sinh mệnh, hô: “Khởi công.”

Tiểu Thực không nhìn Phong Vân như trước, nhưng lại ngoan ngoãn nhảy xuống, thân hình mở ra, thân hoa vây quanh cây sinh mệnh.

“Lão đại, bọn họ muốn làm gì?” Á Lê bên cạnh thấy vậy thét lớn.

“Đúng vậy, đúng vậy.....”

“A, đúng rồi, lần trước nghe nói là Phong Vân có thể giao tiếp cùng cây sinh mệnh.....”

“Vậy năng định.....” Đám tinh linh bên cạnh lú lú bàn luận.

Cây Sinh mệnh chính là cây cấm trong tộc của họ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 369

Các tinh linh bình thường như bọn họ rất ít có cơ hội được thấy cây sinh mệnh, họ biết được vì lần trước Phong Vân có thể khiến cây sinh mệnh tràn đầy sức sống trở lại. Ở đây, mỗi khi xảy ra chuyện lớn, tộc trưởng, trưởng lão đều sẽ nói lại cho bọn họ những chuyện đã xảy ra.

Hành động hiện tại của Phong Vân, có phải là.....

Tất cả các tinh linh đều chăm chú nhìn theo Phong Vân.

Từ từ đi tới gần cây sinh mệnh, Phong Vân mỉm cười vươn tay nhẹ nhàng xoa nhẹ lớp vỏ cây sinh mệnh: “Cứ thả lỏng, ta đến giúp ngươi.”

Thanh âm ôn nhu vang lên, vàng sáng xuyên qua bàn tay Phong Vân truyền đến cây sinh mệnh.

Cây sinh mệnh bắt đầu hấp thụ linh lực được truyền tới.

“Bây hai chiến binh, hãy hội tụ linh lực thiên địa giúp Phong Vân.” Tinh Linh tộc trưởng thấy vậy, cúi đầu quát một tiếng.

“Vâng.” Lập tức, Đỗ Văn cầm đầu bảy mươi hai tinh linh chiến đấu, bắt đầu hội tụ linh lực thiên địa giúp Phong Vân.

Linh khí đủ màu sắc từ bốn phương tập trung về phía Phong Vân.

Quầng sáng lưu chuyển, tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói lóa. Linh lực được tập trung trên người Phong Vân

Cây sinh mệnh từ dáng người héo rũ từ từ hồi sinh, dần có sức sống.

Các phiến lá mọc ra từ thân cây, những chiếc lá vàng lấp lánh, dưới ánh mặt trời càng thêm lung linh rực rỡ

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 370

Quanh cây sinh mệnh tỏa ra những vàng ánh sáng tràn đầy sức sống.

Những tinh linh đang vây xem xung quanh đều kinh ngạc không thốt lên lời, chăm chú nhìn vào cây sinh mệnh. Vẻ mặt của họ không giấu nổi sự kinh ngạc. Những vàng ánh sáng rực rỡ tràn đầy sức sống chuyển động quanh cây sinh mệnh.

Lá trên cây sinh mệnh đều héo rũ, thân cây vẫn đứng thẳng tắp. Rồi một tiếng rầm rắc lớn vang lên, cây sinh mệnh mạnh mẽ run lên. Bỗng có một vàng ánh sáng tỏa ra vạn trượng, chiếu lên trên cao, nháy mắt bao phủ toàn bộ khu rừng của bộ tộc Tinh Linh.

“A.....” Những tinh linh đứng xung quanh đều bị ánh sáng này làm chói mắt.

Giữa không gian bị ánh sáng bao phủ đến lóa mắt, những nhánh cây của cây sinh mệnh dần dần biến đổi, sau đó, những quả như quả trần bì nhỏ nhỏ mọc ra từ những nhánh cây.

Những quả này lớn dần lên, càng lúc càng to hơn. Đó chính là những quả sinh mệnh giúp duy trì tộc Tinh Linh.

Lúc này, các tinh linh không nao loạn, không tràn đầy hưng phấn, thậm chí không có một âm thanh nào phát ra. Tất cả đều chăm chú nhìn vào quả lớn đang đung đưa trên cây sinh mệnh, kinh ngạc không thốt lên lời.

Những giọt nước mắt từ khóe mắt Hóa Lôi trưởng lão từ từ chảy xuống. Đỗ Tư quay đầu lại rồi cắn mạnh vào môi. Á Phi chậm rãi ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu.

“Ô ô.....” “Không biết ai mở miệng đầu tiên, một tiếng khóc từ từ vang vọng bốn phương. Tinh Linh tộc rốt cục có thể duy trì, rốt cục có thể.....

Không phải họ hưng phấn, mà là quá đổi, quá đổi hưng phấn.

Sau một ngàn bảy trăm năm, cây sinh mệnh rốt cuộc cũng kết quả. Dưới những vàng ánh sáng rực rỡ, mọi vật đều tràn trề sức sống.

Nhiều Tinh Linh kích động không thể khống chế được mà bật khóc, Phong Vân chậm rãi vươn hai tay, giơ cao tay về phía bầu trời. Ngay sau đó, linh lực được phóng cả ra bên ngoài khu rừng Tinh Linh.

Kết giới bao quanh khu rừng của bộ tộc Tinh Linh bị phá tan.

Bên ngoài kết giới là sa mạc cát bay mù mịt, khung cảnh thê lương. Từ rừng Tinh Linh làm trung tâm, cát hóa thành đất phi nhiêu, cỏ mọc lên xanh biếc, cây cối cao lớn, hoa nở kiêu diễm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 371

Một luồng linh lực tràn đầy sức sống nhanh chóng lan ra toàn bộ sa mạc.

Những hỏa hạt ở giữa sa mạc phát hiện mới vừa rồi chúng còn đứng giữa sa mạc, một khắc sau đã đứng trong ốc đảo, mờ mịt nhìn xung quanh.

Linh lực của cây sinh mệnh bao trùm một phương.

Tinh Linh tộc trưởng chậm rãi tây chậm đến vàng sáng ngũ sắc trước mặt, vạn phần cảm thán: “Rất cực mọi thứ lại trở về như trước.”

Sa mạc to lớn này trước đây là ốc đảo của bọn họ. Hiện tại, Phong Vân một lần nữa lại khôi phục lại nó như trước đây vì bọn họ.

Không gian yên lặng không tiếng động, các tinh linh chậm rãi, nhẹ nhàng nửa quỳ xuống sau lưng Phong Vân, cánh tay gắt gao khoanh trước ngực thi lễ.

Đó là nghi lễ kính trọng nhất của bộ tộc Tinh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 372

Từ nay về sau, chỉ cần Phong Vân nói một câu, bọn họ dù phải vượt lửa quá sông, cũng quyết làm cho bằng được. Gió nổi lên, ốc đảo đã biến mất hơn nghìn năm một lần nữa được hồi sinh.

Gió mát nhẹ thổi, khắp nơi tràn đầy sức sống.

Hôm sau.

“Phong Vân, ngươi phải đi rồi sao?” Tinh Linh tộc trưởng nhìn Phong Vân đang đứng trước mặt xin cáo từ.

Phong Vân cười nói: “Đúng vậy, ta phải đi tìm người kia, nếu không sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng.”

Nàng bị những gì Mộc Hoàng nhấn lại gây áp lực lớn.

Tinh Linh tộc trưởng thấy vậy cười nói: “Một khi đã như vậy, ta cũng không giữ ngươi nữa, chúng ta giữ liên lạc, về sau có chuyện gì cứ nói cho chúng ta biết.”

“Được, ta sẽ không khách khí.” Phong Vân vui vẻ đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 373

Tinh Linh tộc trưởng cũng nở nụ cười.

“Phong Vân, ta sẽ không đi cùng ngươi.” Trong cung điện, Mạc Nhan hướng Phong Vân nói: “Ta hiện tại muốn học Thái Nhất bản, ta muốn ở lại nghiên cứu.”

Có tinh linh bộ tộc dạy hấn, hấn cũng không cần tìm Mộc Hoàng với Phong Vân.

“Được rồi, vậy còn các ngươi.....” Phong Vân quay đầu hỏi Lâm Quỳnh và Phong Dương, nhưng nàng còn chưa nói xong, hai người đã đi về phía sau nàng.

“Tộc trưởng, ta xin phép cáo từ, bây giờ.....”

“Ta cũng phải đi, các ngươi đều đi, sao ta không được đi, ai dám ngăn cản ta, ai dám ngăn cản ta.” Phong Vân chỉ vừa mới nói lời cáo từ, ngoài điện đã vang đến tiếng kêu gào của Á Lê.

Ngay sau đó, Á Lê nhanh như chớp chạy đến ôm cổ Phong Vân không buông.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 374

Phong Vân không nói gì, tên Á Lê này...

Sau đó nàng ngẩng đầu lần lượt nhìn thấy Á Phi, Hỏa Phượng cùng chín chiến binh tinh linh, đây là...

“Phong Vân, Mộc Hoàng là Nam viên hoàng đế, Nam Viên xa xôi, đi đường sẽ gặp nhiều khó khăn, ngươi hãy mang theo mấy tiểu tử này đi cùng. Đây cũng là cơ hội cho bọn họ mở rộng kiến thức ra bên ngoài, điều hạn chế của bộ tộc mấy ngàn năm nay, hiện tại trong tộc cũng không có việc gì, cũng là cơ hội cho bọn họ đi ra ngoài.” Tinh Linh tộc trưởng thấy vậy mỉm cười.

Phong Vân cũng hiểu ý của tộc trưởng.

Mộc Hoàng là đế quân đầy quyền lực của Nam Viên.

Nàng là tiểu nha đầu không quyền không thế, Tinh Linh tộc trưởng là muốn tạo chỗ dựa vững chắc cho nàng. Sau lưng nàng có Tinh Linh tộc, cho dù người Nam Viên ngông cuồng cũng phải nể vài phần.

Phong Vân nhếch khóe môi, cười nói với Tinh Linh tộc trưởng: “Ta sẽ không khách khí.”

“Không cần khách sáo.” Hỏa Lôi, Đỗ Tư, hai trưởng lão cười nói.

“Vậy đi thôi.” Á Phi lãnh đạm, quay đầu đi ra khỏi cung điện.

“Ha ha, đi ra ngoài chơi.” Á Lê mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 375

Phong Vân quay đầu trừng mắt nhìn.

Ngồi bên cạnh Á Lê, Á Phi là người duy nhất còn tỏ ra tương đối tao nhã. Ít nhất hắn không vừa ôm vừa gặm mà biết dùng dao xắt con heo quay ra thành mấy miếng rồi mới ăn. Lúc này Á Phi mới ngẩng đầu lên rồi vỗ vỗ lên đầu Á Lê. Phong Vân nghĩ chắc hắn đang muốn giáo huấn Á Lê nên có ý chờ đợi hắn ra lời giúp đỡ mình.

Tiếp đó, Á Phi gật gật đầu rồi bình tĩnh nói, “Hiếm thấy người nói đúng được một lần thế này.”

Người dân Nam Viên vô cùng dũng mãnh, đây quả không phải là nơi Thiên Khung có thể so sánh được! Tầng thịt to thế này, hũ rượu lớn thế kia, cái loại hăng hái này chắc chỉ ở đây mới có, quả thực đây là nơi nam nhân có thể tha hồ phóng túng.

Lời này vừa nói ra khiến Phong Vân hoàn toàn bị đá kích và cam chịu bị đánh bại. Nàng cúi đầu rồi hít sâu một hơi. Sắp được gặp Mộc Hoàng rồi, tâm tình của nàng đang rất tốt, phải nhẫn nhịn, phải nhẫn nhịn!

“Ồ, Tinh Quan, sao hôm nay người lại tới đây, không đi tiếp đón khách sao?” Giữa lúc Phong Vân còn đang cố gắng nhẫn nhịn thì ở dưới lầu có một tiếng hô lớn xuyên qua cửa sổ truyền thẳng lên trên.

“Hôm nay ta được nghỉ ngơi.” Một giọng nói thô kệch lập tức vang lên ngay sau đó.

“Nghỉ ngơi à, đến đây ngồi đi...”

“Tinh Quan, sang bên này ngồi với chúng tôi...”

“Ngồi với chúng tôi ở đây này...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 376

Phía dưới vô cùng ồn ào, thoạt nhìn có vẻ Tinh Quan này rất được hoan nghênh.

“Đừng tranh nhau, đừng tranh nhau nữa. Chẳng phải mọi người muốn được nghe tin tức mới nhất sao? Chúng ta đừng nói nữa, để Tinh Quan tiết lộ một chút cho mọi người cùng nghe nào.” Người lên tiếng đầu tiên vội vàng cao giọng nói.

“Đúng rồi...” Những tiếng ủng hộ lập tức đồng thanh vang lên.

“Các người đúng là một đám rừng mờ, chắc hai ngày trước đã biết chuyện rồi nên hiện tại muốn hỏi thêm cho rõ phải không!” Giọng nói thô kệch kia lại vang lên giữa những tiếng cười nói ồn ào, thế nhưng lúc này trong ngữ điệu của người này lại có vẻ rất đặc ý.

“Cũng không hẳn. Tinh Quan à, đến uống chén rượu đi! Người thử nói cho chúng ta nghe xem, có phải Đế quân của chúng ta thực sự sẽ cưới Đế nữ của Thiên Khung không?”

Lời này vừa nói ra thì phía dưới không còn một tiếng ồn ào nữa. Ở trong phòng, Phong Vân là người đầu tiên sững sờ.

Cùng lúc đó, đám tinh linh đang mãi ăn uống chỉ thấy đầu không thấy mặt cũng đồng loạt ngẩng đầu lên, trên mặt ai nấy đều hiện ra vẻ kinh ngạc.

Đế quân của Nam Viên chẳng phải là Mộc Hoàng sao? Hắn muốn cưới muội muội của Đế quân Thiên Khung ư?

Á Phi vùng tay lên, tất cả đám tinh linh có mặt quanh bàn ăn đều nhất thời im lặng và nghiêng đầu lắng lắng nghe.

“Việc này cũng không hẳn là đúng, có điều...” Tinh Quan kia bắt đầu đánh vào sự hứng thú của mọi người.

“Có điều cái gì? Tinh Quan người đừng ngập ngừng nữa, đến đây, ăn cái này đi!” Ở phía dưới, một đám người liền lập tức tùm lại.

“Có điều cũng khó nói. Đế quân và Đế nữ của Thiên Khung đều đã đến đây, ba ngày sau sẽ tổ chức đại hội giao lưu, đại hội giao lưu đó. Gọi là giao lưu nhưng kỳ thực có ý gì chẳng lẽ mọi người còn không hiểu?”

“Thật ư? Ba ngày sau sẽ tổ chức hả?”

“Đương nhiên. Mọi người trong cung đều bận rộn đến nỗi chân không chạm đất đó. Con em nhà quan lại và danh gia vọng tộc đều đã tụ tập đông đủ cả,

nghe nói Đế nữ của Thiên Khung còn muốn biểu diễn gì đó trong đại hội nữa, các người nói. . .” Những âm thanh phía dưới càng lúc càng nhỏ khiến những người ở bên trên không thể nghe thấy rõ ràng. Sau đó, đám người phóng túng phía dưới lại đắc ý cười vang.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 377

“Phải nói Đế quân của chúng ta quả thực lợi hại, Đế quân của Thiên Khung từ ngàn dặm xa xôi cũng phải tới đây đề nghị kết làm thông gia, việc này chưa từng có trong cả ba đại lục này đâu nhé.”

“Đúng vậy, phải xem Đế quân của chúng ta là ai chứ.”

“Đúng thế. Coi Đế quân của chúng ta mà xem, chỉ cần sử dụng một chiêu Lôi Điện Lực là trong nháy mắt đã tiêu diệt hết thấy mọi chướng ngại vật rồi, nhìn khắp cả ba đại lục này làm gì có ai có một không hai như Đế quân đâu, Đế nữ của Thiên Khung mà cưới được Đế quân của chúng ta thì đó là phúc khí của nàng ta đó.”

“Đúng thế, đúng thế. . .” Những tiếng tán dương và sùng bái lập tức vang lên, phía dưới vô cùng vui vẻ náo nhiệt.

Mà trong phòng lúc này lại bao trùm bởi một vẻ tĩnh lặng và không có bất kỳ tiếng động nào. Phong Vân nhíu nhíu đầu lông mày, bàn tay cầm dao chậm rãi siết lại. Chính vị tĩnh linh ngồi quanh bàn ăn thấy vậy thì liếc mắt nhìn nhau rồi đồng loạt buông đồng thịt nướng trong tay xuống.

“Bốp!” Ngay giữa không gian yên ắng, Tiểu Thực dừng mảnh vỡ lá đứng dậy rồi dựng cánh hoa to tướng lên giận dữ hét, “Con mẹ nó, dám leo tường* sau lưng lão tử hả, ta phải cắt chân giữa của hần mới được.”

(*Leo tường: Ngoại tình)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 378

Đám tinh linh bên cạnh đều giật giật khóe miệng.

“Phong Vân, an tâm, chớ nóng nảy! Đây chỉ là tin vicia hề thôi.” Á Phi chậm rãi buông miếng heo quay trong tay ra rồi hướng về phía Phong Vân nói một câu.

“Đúng thế, chuyện này chưa chắc đã là thật đâu.”

“Ồi, cho dù là thật thì chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Á Phi của chúng ta chẳng lẽ không tốt hơn cái gã Mộc Hoàng đó hả?”

“Cũng đúng, cứ leo tường đi, leo tường đi!” Đám tinh linh lập tức mồm năm miệng mười nhao nhao cùng nói.

Phong Vân vừa nghe vừa vỗ vỗ bàn tay đầy dầu mỡ. Nàng đứng dậy rồi cất bước đi ra.

“Phong Vân, ngươi đi đâu thế? Muốn đi đánh cho cái tên leo tường kia một trận phải không? Để chúng ta giúp ngươi.” Mấy tinh linh thấy vậy thì nhất tề đứng dậy rồi quơ quơ nắm tay.

Phong Vân phui đám bụi đất trên người mình một cái rồi vươn tay chỉ về phía đám tinh linh đang đứng phía sau và nói một câu, “Các mỹ nam, thời điểm cần các người tới rồi đó, mau theo ta!” Lời nói vừa dứt, Phong Vân lập tức đẩy cửa bước ra ngoài.

Mấy gã tinh linh phía sau không hiểu Phong Vân có ý gì. Á Phi thì hiểu luôn, hần chậm rãi đứng lên rồi từ từ đuôi theo, “Ta ghét cái trò khoe tài khoe sắc.”

“Đến lúc cần thì vẫn phải làm.” Phong Vân đi đứng trước làm cử chỉ phát phát tay vô cùng phóng khoáng. Tin via hè không đáng để tin, có điều nàng phải biết rõ suốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đám tinh linh ngay tức khắc hiểu ra vấn đề, bọn họ đứng dậy sửa sang lại vật áo rồi cùng đi ra ngoài. Dọc trên đường đi, bọn họ đã không ít lần làm cái trò khoe tài khoe sắc này.

Phong thái thoát tục, nét mặt tuyệt sắc.

Lúc này, trong đại sảnh của tửu lâu, mọi người đều vây quanh Tinh Quang đang ba hoa khoác lác ở giữa, cả đám đều đang ồn ào tranh cãi, nước miếng văng ra tứ tung.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 379

Tiếng bước chân khe khẽ vang lên, một hàng mười người đang chậm rãi khoan thai từ trên lầu cao bước xuống.

Tiếng huyền não xung quanh không biết bắt đầu từ bao giờ bỗng trở nên tĩnh lặng. Những người đang nói thấy người bên cạnh im lặng quay đầu nhìn thì cũng đột ngột quay phắt đầu lại rồi ngay sau đó cũng im lặng theo. Trong thời gian ngắn ngủn, đại sảnh náo nhiệt bỗng trở nên cực kỳ yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe thấy được. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về một hướng, chính là bậc thang đi lên lầu cao kia.

Tuyệt sắc khuynh thành, thần tiên hạ phàm.

Một hàng mười người đang đứng ở nơi đó, có vẻ đẹp lóa mắt, có vẻ đẹp tuấn lãng, có vẻ đẹp trong veo, có vẻ đẹp sáng lạn... đây là cảnh tượng gì vậy? Đám người đều đồng loạt tròn mắt há mồm nhìn lên bậc thang, ai ai cũng như tưởng mình đang ở trong mộng.

Trời ơi, có phải họ đang được nhìn thấy thần tiên không?

Đám tinh linh đã nhìn quen với cảnh tượng này. Hỏa Phượng xung phong bước lên rồi hướng về đám người phía dưới và hơi hé khoe miệng, phía dưới lập tức nghe được một giọng nói vô cùng hấp dẫn, “Đây là lần đầu chúng ta tới kinh đô, nghe nói Đế quân sắp kết hôn với Đế nữ của Thiên Khung, chuyện này là thật hay giả? Tinh Quan kia mau nói cho chúng ta biết xem nào.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 380

Ngữ điệu của Hỏa Phượng rõ ràng mang đầy vẻ ra lệnh nhưng vào trong tai những người bên dưới lại trở thành âm thanh líu lo như tiếng đàn của thần tiên.

“Ồ ô, thì ra các ngươi từ bên ngoài tới đây. Ta sẽ nói lại từ đầu cho các ngươi biết.” Ánh mắt Tinh Quang lúc này đã đại hân đi, giả trả lời hoàn toàn theo bản năng.

“Mười ngày trước Đế quân Thiên Khung mang theo Đế nữ tới Nam Viên ta và nói là muốn giao lưu tình cảm giữa hai đại lục. Hơn nữa, Đế nữ Thiên Khung còn nói đã hâm mộ danh tiếng của Nam Viên từ lâu và muốn cùng các nhân vật tài tử nổi tiếng của Nam Viên giao lưu trao đổi, nếu có ai thắng nàng thì nàng sẽ đồng ý gả cho người đó. Nói là nói vậy nhưng tất cả mọi người đều biết bọn họ muốn đến để cầu thân và muốn thành thông gia với Đế quân Nam Viên của chúng ta. Ta là thị quan trong cung nên có biết chuyện này một chút, chắc chắn bọn họ có ý tứ này.”

“Ồ, Đế quân của chúng ta đã đồng ý rồi hả?” Một tinh linh với vẻ đẹp đầy tà mị lập tức nói chen vào.

“Không có.” Tinh Quan lắc lắc đầu, “Cũng không chỉ rõ là Đế quân của chúng ta, nhưng mà Đế nữ của Thiên Khung có xuất thân cao quý, bản lĩnh của nàng ta lại được kế thừa từ Thiên Khung và nghe nói rất khó lường. Người đánh bại và thu phục được nàng ta e rằng chỉ có Đế quân của chúng ta thôi. Mà Đế quân của chúng ta cũng đã đồng ý rồi, ba ngày sau sẽ mở đại hội, tất cả con cháu của quan lại và các danh gia vọng tộc đều sẽ tới.”

Nghe đến đây, Phong Vân xem ra đã hiểu được sự việc. Lần này Thiên Khung thực sự muốn tới để cầu thân. Mục tiêu của bọn họ không phải con cháu quan lại và danh gia vọng tộc của Nam Viên mà chính là Mộc Hoàng. Để quân Thiên Khung không mở miệng nói là cầu thân vì sẽ ảnh hưởng đến thể diện của Thiên Khung. Dù sao thì trong tam đại lục này sẽ không khi nào có chuyện Thiên Khung đi cầu thân. Một thân võ học của Đế nữ Thiên Khung nghe nói được kế thừa từ vương thất Thiên Khung, trước đây Phong Vân cũng đã từng nghe qua, coi như nàng ta đã sớm đạt đến cấp bậc linh tông thứ tám hoặc thứ chín. Đối mặt với một nữ nhân dũng mãnh như vậy mà Nam Viên để thua thì sau này Nam Viên làm sao còn ngẩng đầu lên được.

Nếu không muốn thua thì người có thể thắng được nàng ta...

Đế nữ của Thiên Khung này quả thực không tồi.

Ánh mắt thẩm lại, Phong Vân đột nhiên đá một cước vào chân Á Phi.

Á Phi thoáng nhìn sang Phong Vân, trong mắt hiện lên vẻ buồn cười. Hắn chậm rãi quay đầu nhìn thẳng về phía Tinh Quang đang đứng phía dưới, “Đây thực là cơ hội tốt. Công tử nhà chúng ta cũng coi như danh môn vọng tộc, ngài ấy rất có hứng thú với chuyện này, không biết...”

“Ồ ồ, vậy phải tham gia ngay. Được rồi, ngay phía trước Đế cung có phủ công tước Nam Viên, ta sẽ dẫn các người tới đó để chứng minh thân phận. Nếu thực sự là danh môn vọng tộc thì đương nhiên có thể tiến vào.” Câu hỏi nhẹ nhàng bay bổng của Á Phi còn chưa kết thúc thì Tinh Quang kia đã lập tức đáp lời.

“Các mỹ nam, theo ta!” Nghe vậy, Phong Vân liền vung tay lên rồi đi xuống dưới lầu.

“Vân Vân, chúng ta đi đâu vậy?” Á Lê vừa theo sát vừa hỏi.

“Đi leo tường*.” Phong Vân mỉm cười để lộ hàm răng trắng muốt.

(*Leo tường: Ngoại tình)

“A, cô cũng muốn leo tường hả?” Á Lê vô đầu. Vợ chồng nhà này sao lại thi nhau leo tường vậy?

“Có lẽ muốn làm cho Mộc Hoàng kinh ngạc và vui mừng đó.” Hỏa Phượng vừa đuổi kịp liền giải thích cho Á Lê với vẻ am hiểu.

Kinh ngạc và vui mừng? Á Phi nở một nụ cười hiếm thấy. Có lẽ kinh ngạc thì có nhưng vui mừng thì không.

Khỏe miệng Phong Vân cũng cong cong lên một chút, đúng vậy, Mộc Hoàng đã khiến nàng kinh ngạc và vui mừng lớn như vậy, nàng đương nhiên cũng phải cho hắn kinh ngạc và vui mừng thì mới phải.

Mộc Hoàng không mở lời cự tuyệt mà Thiên Khung cũng sẽ chẳng tìm được nam nhân nào ngoài hắn, còn mở cái gì mà đại hội giao lưu, đây chẳng phải là chiêu để giữ thể diện hay sao?

Hắn muốn ngồi không mà hưởng cuộc sống tề nhân chi phúc* hả?

(*Tề nhân chi phúc: Ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng và nhiều thê thiếp.)

Không có cửa đâu.

Hãy xem nàng để cho hắn tề nhân chi phúc thế nào đi.

Gió thu lạnh thấu xương nhẹ thổi trên bầu trời của Đế đô Nam Viên.

Một đám mỹ nam trông cực kỳ xinh đẹp giờ đây đã trở thành đề tài đang dần dần nóng lên từng giờ tại Đế đô của Nam Viên.

Đã từng gặp mỹ nam chưa? Đã gặp.

Đã từng gặp một hàng mỹ nam đủ loại hương vị, mỗi người đều đẹp đến kinh tâm động phách chưa? Không có.

Đã từng gặp mỹ nam có vẻ đẹp thiên nộ nhân oán*, linh lực cũng vô cùng cao cường chưa? Càng thêm không có.

(*Vẻ đẹp Thiên nộ nhân oán: Vẻ đẹp mà trời và người đều phải ghen tỵ, nghĩa là quá đẹp)

Bởi vậy mà trên đường phố của Đế đô càng lúc càng có nhiều phụ nữ qua lại.

Bên toà thành được xây bằng đá kiên cố và vững chắc, gió thu càng lúc càng thổi mạnh.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, trong Hoàng cung của Nam Viên Đế quân...

Trên người khoác một trường bào màu xanh da trời được khảm hắc kim, Mộc Hoàng trừng mắt nhìn lên trời, sắc mặt trông vô cùng khó coi. Bàn tay hắn hung hăng siết chặt, tờ giấy trong tay bị vỡ thành nát vụn.

“Nữ nhân chết tiết, bước chân của nàng dài ngắn cỡ nào hả? Vào Nam Viên này đã hai tháng rồi mà còn chưa tới đây là sao?” Mộc Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi quát khế một câu.

Đám người huênh hoang khoác loác của Phong Vân kia vừa tiến vào Nam Viên hần đã biết rồi. Nhưng không ngờ cái đám chết tiết đó đi đã hai tháng rồi mà giờ còn không biết đang ở nơi nào. Lúc này trong lòng Mộc Hoàng thực sự chỉ muốn bóp chết Phong Vân.

“Đế quân, ngài đừng tức giận. Có lẽ bọn họ sắp tới rồi.” Tể tướng Nam Viên Ma Ha Cách ngồi một bên bắt đắc dĩ đưa tay lên vỗ trán. Ông ta đã được lĩnh hội sự phẫn nộ của Mộc Hoàng trong hơn một tháng nay rồi.

Vốn có bộ dạng ôn nhu yếu ớt, giờ phải đối mặt với lửa giận của Mộc Hoàng, Tể tướng Nam Viên càng lộ ra dáng vẻ nhỏ yếu không thể tả.

“Còn không mau tới đây thì ta sẽ lột da nàng!” Mộc Hoàng nghiêng răng kèn kẹt.

Ma Ha Cách thấy vậy thì đành bắt đắc dĩ cười cười. Ông ta nói lảng sang chuyện khác, “Hay Đế quân thử nghĩ xem tình hình trước mắt nên ứng phó thế nào? Bằng không, khi ân nhân của chúng ta tới đây sẽ gây ra một trận máu loạn ngất trời mất.”

Chuyện Phong Vân đánh bại đánh bại cứu được Mộc Hoàng ông ta đã sớm tra ra được, chỉ là không dám nói cho đám chúng thần của Nam Viên biết. Đế quân của bọn họ đã lập gia đình, lại còn được gả cho một nữ nhân, người khác mà biết được chuyện này thì nhất định sẽ gây ra bạo động tại Nam Viên này mất.

“Đây là chuyện của người, người đi mà xử lý cho tốt!” Mộc Hoàng trừng mắt nhìn về phía Ma Ha Cách. Những chuyện này còn muốn hần phải bận tâm thì hần nuôi những thứ như tể tướng làm gì?

Ma Ha Cách vừa nghe hần nói xong thì trong lòng bắt đầu thổ huyết, đối phương là Đế quân và Đế nữ của Thiên Khung đó, đối với những người có địa vị cao như thế ông ta biết phải xử lý thế nào?

“Đế quân, ngài không thể...”

“Đế quân, Đế quân, có cấp báo từ xa ạ!” Tể tướng đang nói thì Mộc Nhất đột nhiên hiện thân, hần nhanh chóng chia khối ngọc trong suốt từ trong tay ra.

“Có chuyện gì?” Mộc Hoàng giờ tay nhận lấy khối ngọc.

“Đế quân của Tinh Vực có lời thăm hỏi!” Giọng nói của Mộc Nhất trở nên vô cùng nặng nề.

Nghe Mộc Nhất nói xong, Mộc Hoàng xem xét khối ngọc trong tay một chút rồi mở ra và nhìn thoáng tin tức bên trong, sau đó hần tiện tay ném cho Ma Ha Cách, “Không tồi, vậy là tam đại lục đã đủ mặt.”

Ma Ha Cách nghe nói thế thì nhìn xuống khối ngọc truyền tin trong tay, chân mày không ngừng giật giật. Ba người đứng đầu của tam đại lục trong đại lục Ảo Ảnh chưa hề tụ họp mà hôm nay lại cùng tề tựu đông đủ ở Nam Viên này, đây quả là việc vô cùng nóng nảy.

“Chuẩn bị nghênh đón!”

“Vâng.”

“Đế quân, còn một tin tức nữa. Hôm nay trong Đế đô xuất hiện mười mỹ nam tuyệt thế...”

“Phong Vân đã đến rồi!” Gương mặt vốn đang trầm mặc của Mộc Hoàng đột nhiên sáng ngời, mười mỹ nam tuyệt thế chính là bọn Phong Vân chứ còn ai nữa.

Mộc Nhất liếc nhìn Mộc Hoàng với vẻ khó nói rồi thông báo tiếp, “Sau khi bọn họ nghe xong cách ghi danh tại đại hội giao lưu như thế nào thì lại lập tức biến mất, thám tử của chúng ta hoàn toàn mất dấu bọn họ.”

“Cái gì?” Trong nháy mắt, sắc mặt Mộc Hoàng lại tràn đầy tức giận, hần rống to một tiếng vang tận trời cao.

“Theo thần suy đoán thì có thể bọn họ sẽ... tham gia...” Mộc Nhất không dám nói tiếp.

“Nữ nhân đáng chết! Nữ nhân đáng chết!” Mộc Hoàng cơ hồ muốn phát điên.

“Đế quân, đã đến giờ dạ yến với Đế quân Thiên Khung...”

Gió lại nổi lên làm lông gà bay tan tác.

Chương 381

Tại Nam Viên, mùa thu năm nay khiến người ta phải khiếp sợ.

Ba người đứng đầu của ba đại lục lần đầu tiên cùng tụ họp ở Nam Viên.

Như lửa cháy dữ dội lan ra đồng cỏ, tin tức này trong nháy mắt đã tràn ngập khắp các xó xỉnh của đại lục Nam Viên.

Giữa cơn gió thu cô liêu, Đế đô Nam Viên bắt đầu ngập trong thơ văn hoa mỹ.

Hai ngày sau, Đế cung Nam Viên được giăng đèn màu khắp chốn, từng hồi trống được khua lên từng trận âm vang khắp thiên hạ. Bốn vạn ba ngàn lễ binh đứng từ Đế cung quanh co uốn lượn ra tận cửa thành, không khí trông hết sức nghiêm trang và long trọng.

Hai bên đường phố sớm đã chật ních dân chúng đứng xem, bọn họ tranh nhau để được nhìn thấy phong thái của Đế quân Tinh Vực.

Tại Đế cung Nam Viên hùng tráng và vĩ đại, từng tiếng chuông nghênh đón đế quân liên tục vang lên, cửa cung chậm rãi được mở ra.

“Rítttt...” Tiếng kêu của phượng hoàng vang lên tận chín tầng mây, rồng vàng uốn lượn tượng trưng cho sự thịnh vượng.

Trên trời, một cặp loan phượng đang múa may bay lượn, dưới đất, kim long khổng lồ lượn vòng trước cửa Đế cung Nam Viên, một đám cự thú xếp hàng chỉnh tề liên tục rống to.

Bên trong cung, mười mấy vạn tinh binh đã xếp hàng chỉnh tề, ai nấy đều đứng sừng sững và mắt nhìn thẳng về phía trước.

Ở phía hậu cung có một nhóm cao thủ có cấp bậc linh tông. Bọn họ khẽ giơ tay múa chân làm vô số pháo hoa linh lực bắn thẳng lên trời, ánh sáng của linh lực cùng loan phượng và kim long tranh nhau tỏa sáng.

Xung quanh Đế cung cũng phát ra những vầng sáng vô cùng chói lọi, những vầng sáng này cùng với các ánh sáng linh lực rực rỡ trên bầu trời đan xen vào nhau và chiếu rọi khắp tứ phương. Tại đây, vào lúc này, mọi tài năng ở Đế cung đều được biểu lộ ra ngoài.

Giữa màn hào quang đó, Mộc Hoàng một thân long bào óng ánh nam hắc kim đứng sừng sững giữa một đài cao ngay phía trước đại điện của Đế cung. Gió thu lồng lộng khiến y phực tung bay càng làm cho hình ảnh Mộc Hoàng thêm phần nhuệ khí bức người.

Bên cạnh hắn có Đế quân của Thiên Khung đang đứng chấp hai tay ra sau lưng, trên người mặc một bộ trường bào màu tím nhạt, hắn đang cùng Mộc Hoàng nghênh đón Đế quân của Tinh Vực.

“Rítttt...” Giữa lúc phượng hoàng đang bay lượn trên bầu trời và kim long uốn lượn dưới mặt đất tạo thành một nghi lễ nghênh đón long trọng nhất thì xa xa trên không trung bỗng có tiếng kêu lanh lút của một con thanh loan cất trời vang đến. Trên bầu trời lập tức xuất hiện tám mươi một con chim phượng hoàng đủ màu sắc, bảy sắc cầu vồng từ đám phượng hoàng phát ra làm sáng lòa cả một vùng trời, mọi thứ xung quanh đều được thấm đẫm vẻ rực rỡ khôn cùng. Ngay sau đó là bảy mươi hai con hồ trắng, trên lưng là bảy mươi hai kỵ sĩ đi trước mở đường.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 382

Giữa khung cảnh tràn đầy màu sắc rực rỡ, mười sáu con cự long* nâng một cỗ xe thật lớn chậm rãi lướt tới.

(*Cự long: Đại loại như khủng long bay)

“Đế quân Tinh Vực xin được tiếp kiến Đế quân Nam Viên!”

Theo sau cỗ xe khổng lồ, một đàn tinh vệ chỉnh tề cùng cất tiếng hét kiêu ngạo mà cung kính, tiếng hét vút lên trời cao và vang vọng khắp kinh đô Nam Viên.

“Bùm!” Đám pháo hoa linh lực muôn màu càng phát ra ánh sáng chói lọi.

“Chào mừng Đế quân!” Ma Ha Cách đứng bên cạnh Mộc Hoàng cất cao giọng, tiếng nói của ông ta vang vọng tới tận chân trời.

Đàn phượng hoàng xẹt qua không trung rồi đáp thẳng xuống trước cửa cung Nam Viên. Một người từ trong cỗ xe khổng lồ chậm rãi bước ra. Một thân trường bào màu trắng tung bay trong gió, mái tóc đen dài hờ hững buộc sau lưng, chỉ cần nhìn bóng dáng đằng sau cũng khiến người ta cảm nhận được vẻ cao quý nho nhã và ôn hòa của người vừa tới.

Người này bước trên khoảng không rồi chậm rãi đứng sừng sững trước mặt Mộc Hoàng và Đế quân Thiên Khung đang đứng giữa Đế cung của Nam Viên. Rõ ràng không thân quen gì nhưng hần lại khiến người ta cảm thấy thật thân thiết giống như ánh dương ấm áp mà sáng lạn và đẹp mắt của mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 383

Đứng giữa ngã tư của kinh đô Nam Viên, tất cả dân chúng đều được tận mắt nhìn thấy toàn bộ khung cảnh tiếp đón long trọng. Mọi người đều căng mắt nhìn về phía Đế cung. Đế quân Tinh Vực này thực sự khiến người ta có cảm giác thoải mái.

“Hóa ra là một người ôn hòa thế sao?” Trên đường cái, chen chúc giữa đám đông, Phong Vân nhìn về phía Đế cung Tinh Vực vừa hạ xuống rồi nhíu mày nói một câu. Nàng từng cho rằng vị đế quân này là người vô cùng lãnh khốc, bạo ngược, trầm ổn, lão luyện... Chỉ không ngờ trông hần lại có vẻ ôn hòa sáng lạn như ngày xuân và ấm áp như ánh mặt trời thế kia. Chỉ cần nhìn bóng lưng cũng khiến người ta cảm nhận được điều đó, làm cho người ta cảm thấy không cần nhìn dung mạo của hần, hoặc là hần có dáng vẻ thế nào cũng không phải điều quan trọng.

Cảm giác này thật khó nói thành lời.

“Đế quân của Tinh Vực tu luyện Tinh Thần Quyết Pháp có tính thuần dương nên tất nhiên sẽ có dáng vẻ như vậy.” Á Phi đứng bên cạnh Phong Vân thân nhiên nói một câu.

Phong Vân nghe hần nói vậy thì gật gật đầu, thì ra là thế.

“Àm...” Ngay lúc hai người đang nói chuyện, trong đám dân chúng vừa rồi bị Đế quân Tinh Vực thu hút hết thảy ánh mắt đột nhiên phát ra những tiếng huyền ảo ồn ào. Trong nháy mắt, khung cảnh xung quanh thật giống như Nam Viên trong những ngày tết. Tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái kích động và hưng phấn. Ba đầu sỏ của tam đại lực đều đã tề tựu ngay tại Nam Viên của bọn họ, đây chính là cảnh tượng có một không hai trong nhiều năm qua, bảo sao mọi người không hưng phấn, bảo sao bọn họ không cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 384

Giữa tiếng ồn ào huyền ảo vang lên tận trời xanh, Phong Vân nhìn về phía Mộc Hoàng rồi cong cong khóe miệng và mỉm cười đầy tà khí.

Nàng vung tay ra hiệu cho đám người phía sau rồi quay đầu bước đi.

Ngày mai chính là ngày diễn ra đại hội giao lưu, hừ, nàng sẽ cho Mộc Hoàng một niềm vui sướng và ngạc nhiên cực lớn.

Đám người Hòa Phụng, Á Lê và các tinh linh khác đang chen chúc giữa đám đông náo nhiệt phía sau cũng lập tức xoay người rồi đi. Bọn họ không có hứng thú lắm với những kẻ cầm quyền, gặp được những người này so với chuyện ăn heo quay thì làm sao vui vẻ bằng.

Ánh mặt trời lấp lánh chiếu sáng, cả Đế cung Nam Viên vẫn náo nhiệt tung bừng. Các màn chào đón tiếp theo lại lần lượt được triển khai.

Gió thu vẫn vi vu thổi, rõ ràng là tiết cuối thu mà lúc này nhiệt độ tại Nam Viên lại nóng lên không ít. Cả Đế đô Nam Viên đều bao trùm bởi không khí nóng hầm hập như lửa đốt.

Trời xanh mây trắng, ánh nắng chói lòa...

Qua một đêm, trong nháy mắt đã tới thời khắc diễn ra đại hội giao lưu của Đế quân Nam Viên Mộc Hoàng và Đế nữ Thiên Khung.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 385

Dân chúng đã sớm nghe được tin tức về đại hội giao lưu, hơn nữa còn có mười ngày để chuẩn bị nên hôm nay bọn họ đều đồng loạt đóng cửa và tiến về phía cung Phi Thụy.

Cung Phi Thụy này được gọi là cung nhưng kỳ thực nó là một cái sân cực lớn dùng để thi đấu thể thao. Đế quân Nam Viên khi đó đã xây dựng nên nơi này và dùng làm nơi chơi nhạc. Các đời đế quân Nam Viên sau này liên tục sửa chữa mở rộng và cuối cùng nó trở thành nơi thi đấu thể thao lớn nhất của Đế đô Nam Viên. Lần này, đại hội giao lưu được tiến hành ngay tại sân thi đấu đó.

Sân thi đấu được xây dựng theo kiểu vòng tròn có khán đài bao quanh và chia thành năm tầng, kiểu dáng và phong cách cổ xưa của nó mang nặng hơi thở lịch sử. Các hoa văn điêu khắc trên tường đá cũ kỹ và đậm đặc phong cách hoàng gia khiến nơi này tràn đầy vẻ dũng mãnh mà uy nghiêm.

Ánh mặt trời tỏa sáng chói chang khiến cả đất trời đều rực lên màu vàng óng.

Cung Phi Thụy đã kín đặc người, tất cả những người có năng lực được tham gia thi đấu trong đại hội giao lưu đều đã tiến vào cung Phi Thụy và đã ngồi ngay ngắn chỉnh tề ở bên trong. Mặc dù bên trong cung không còn một chỗ ngồi và đông nghìn nghịt một mảng nhưng không hề có sự huyền ảo và hưng phấn giống hôm qua, cũng chẳng hề có tiếng ồn ào bình luận, không khí chỉ lặng ngắt như tờ và vô cùng trang nghiêm quy củ.

Trên tầng năm của khu khán đài là chỗ ngồi của các bậc đế vương.

Trên người mặc một bộ trường bào màu trắng nam ngọc đỏ, Đế quân Ngân Dạ Cách của Tinh Vực cầm trong tay một ly rượu màu hổ phách, người dựa vào chiếc ghế bằng đá quý dành cho đế vương. Hắn vừa khẽ mỉm cười vừa nhìn cảnh tượng trước mắt rồi quay sang nói với Mộc Hoàng, “Ta đã sớm nghe nói người dân Nam Viên rất anh dũng và kỷ luật nghiêm minh nhưng hôm nay mới được chứng kiến, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Nụ cười nhàn nhạt cộng thêm dáng vẻ ôn hòa làm cho vẻ tuấn lãng của hắn giống như ánh sáng mặt trời tỏa nắng ấm áp ra khắp tứ phương.

Mộc Hoàng đang ngồi trên một chiếc ghế cao dành cho đế quân, ngón tay chậm rãi gõ nhịp xuống tay vịn bằng bạch ngọc. Khi nghe Ngân Dạ Cách nói thế, hắn nhắc chén rượu trong tay lên rồi hướng về phía Đế quân của Tinh Vực và chậm rãi nói, “Đại lục Tinh Vực luôn dĩ lễ vi quý*, Đế quân không cần khiêm tốn!”

(*Dĩ lễ vi quý: Coi trọng lễ nghĩa)

Hắn vừa nói xong thì Đế quân Thiên Khung là Phượng Vũ Náo ngồi ở một bên của Mộc Hoàng liền cười nói, “Vậy bản quân có cần phải khiêm tốn một chút không nhỉ?”

Lời vừa nói ra khiến cả Mộc Hoàng lẫn Ngân Dạ Cách đều phải bật cười ha hả. Ba người nhẹ nhàng đưa tay ra chạm ly với nhau.

Nếu nói Nam Viên lấy sự dũng mãnh làm điểm tự hào thì đại lục Tinh Vực lại rất coi trọng lễ nghĩa, bất kỳ việc gì cũng được giải quyết trước tiên bằng lễ nghĩa, đương nhiên, nếu sử dụng lễ nghĩa mà không xong thì vẫn phải xấn tay áo lên.

Về phần Thiên Khung thì không cần phải nói. Xen giữa Tinh Vực và Nam Viên, người dân Thiên Khung muốn nói là anh dũng thì cũng không hẳn là anh dũng, muốn nói ôn hòa cũng chưa hẳn là ôn hòa, tóm lại là không có đặc điểm gì nổi bật. Nhưng mà trung dung* chẳng phải cũng là một đặc điểm đấy sao?

(*Trung dung: Bình thường, đứng ở giữa)

Ba vị đế quân ngồi trên chỗ cao nhất nói chuyện với nhau vô cùng tự nhiên và thoải mái, trông bọn họ không có chút hiềm khích nào mà ngược lại lại còn giống như bằng hữu mới gặp đã thân thiết vô cùng. Đám dân chúng Nam Viên ngồi cách đó không xa khi nhìn thấy cảnh đó thì không khỏi thầm cảm thấy kỳ lạ. Thế nhưng có phải vừa gặp đã thân thiết thật sự hay không thì chỉ có ba vị đế quân đang ngồi trên tầng cao đó mới biết.

Gió thu vù vù thổi qua mang theo khí lạnh đến rừng mình.

“Bang...” Giữa lúc ba vị đế quân còn đang ngồi nói chuyện với nhau thì một hồi chuông trong trẻo vang lên, khung cảnh vốn đang yên tĩnh lại càng trở

nên yên tĩnh. Trên khán đài có hơn ba mươi vạn người đang ngồi mà không gian im lặng đến nỗi ngay cả một cây châm roi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng. Mà người dân Nam Viên mạnh mẽ cũng chỉ có thể tự hạn chế mình đến mức đó mà thôi.

“Thời gian đã đến, đại hội giao lưu xin được bắt đầu!” Tiếng nói hào sảng của người xướng lễ nhẹ nhàng cất lên vang vọng khắp cả đấu trường.

Tiếng xướng lễ vừa được cất lên, còn không chờ người điều khiển chương trình bước lên đài, từ phía bàn của các bậc đế vương, một nữ tử vận váy dài màu tím đột nhiên tung người nhảy vào khoảng không rồi nhẹ nhàng đáp xuống đài cao không lộ ngay giữa đấu trường.

Y phục màu tím mỹ lệ cùng chiếc áo choàng màu trắng làm bằng lông cáo tung bay trong gió khiến nữ tử vốn xinh đẹp mê người càng tăng thêm vẻ xinh đẹp diễm lệ.

Thiên khí xuyên qua chiếc áo choàng lông cáo màu trắng càng làm tăng thêm vẻ cao quý của nàng.

“Phượng Vũ Phi của Thiên Khung xin bái kiến ba vị đế quân!” Nữ tử hướng về phía ba vị đế quân rồi làm một cử chỉ thi lễ vô cùng tự nhiên và phóng khoáng. Vị công tước của Nam Viên chịu trách nhiệm chủ trì buổi lễ đã hoàn toàn bị ném sang một bên.

Không đợi ba vị đế quân trả lời, Đế nữ Thiên Khung liền xoay người đối mặt với vài chục vạn người đang ngồi xem trên khán đài. Nàng ta khẽ mỉm cười rồi cất cao giọng nói, “Đế nữ Thiên Khung ta có lời chào hỏi dân chúng Nam Viên! Phượng Vũ Phi ta đã sớm nghe nói người dân Nam Viên vô cùng vạm vỡ và cực kỳ nhanh nhẹn. Phượng Vũ Phi rất thích những người nhanh nhẹn. Vì vậy, hôm nay ta tới đại hội giao lưu do Đế quân Nam Viên tổ chức này chính là muốn tìm một nam nhân có trình độ võ công và tài hoa cao hơn ta một bậc để gả cho người đó. Các vị danh gia vọng tộc chỉ cần có thể thắng được ta và hai bên tâm đầu ý hợp là được. Mong các vị tận tình chỉ giáo. Hy vọng không để ta phải thất vọng trở về!”

Phượng Vũ Phi kết thúc màn chào hỏi. Lời nói của nàng ta vừa du dương vừa âm vang lại có một lực sắc bén bức người.

“Hay!” Cả đấu trường yên tĩnh trong phút chốc rồi hơn ba mươi vạn người mạnh mẽ đồng loạt cùng kêu lên một tiếng khen hay, tiếng vỗ tay cũng ầm ầm vang lên. Người dân Nam Viên thích những người sáng khoái như vậy, đã nói là làm, muốn đánh là đánh, nữ nhân này rất hợp khẩu vị của bọn họ.

Phượng Vũ Phi đứng ở trên đài cao thấy mọi người vỗ tay khen ngợi thì ôm quyền rồi hướng tứ phương mà thi lễ. Hành động phóng khoáng của nàng ta càng khiến dân chúng Nam Viên thêm cảm tình. Tiếng khen hay cơ hồ muốn vang vọng đến tận trời xanh.

Ngồi trên đài cao dành cho các vị đế vương, Đế quân Thiên Khung Phượng Vũ Náo thấy vậy liền quay đầu nhìn về phía Mộc Hoàng và Ngàn Dạ Cách rồi cười nhẹ một tiếng, “Muội tử này của ta từ nhỏ đã được ta dạy dỗ nên không được khiêm nhường từ tốn, hôm nay đã khiến cho Mộc huynh và Ngàn Dạ huynh chê cười rồi!”

Mộc Hoàng lại có vẻ chẳng thêm để ý đến không khí đang bị Phượng Vũ Phi làm cho náo động. Khi nghe Phượng Vũ Náo nói thế, hắn khẽ nhếch nhếch khóe miệng nhìn lướt qua Phượng Vũ Phi đang ngao nghể đứng phía dưới rồi chậm rãi nói, “Người Nam Viên chúng ta rất thích tính cách như thế, làm gì có chuyện chê cười. Ta tin lần này Đế nữ nhất định sẽ tìm được lang quân như ý.”

Lời nói vừa có vẻ hứa hẹn lại vừa có vẻ chẳng hứa hẹn điều gì khi lọt vào tai Phượng Vũ Náo và Ngàn Dạ Cách liền được hiểu theo hai ý khác nhau.

Phượng Vũ Náo khẽ mỉm cười nhưng không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 386

Ngàn Dạ Cách liếc nhìn về mặt không hề có bất cứ biểu hiện gì của Mộc Hoàng rồi nhẹ nhàng cong cong khóe miệng, “Xem ra ta đã tới đúng thời điểm tốt rồi, hôm nay có thể được chứng kiến tận mắt cảnh tượng nào nhiệt này, thật khiến người ta hâm mộ. Phượng Vũ huynh à, huynh thật đúng là nhất bên trọng nhất bên khinh, Tinh Vực ta chắc không lọt được vào mắt của huynh rồi.”

Nghe xong lời này, Mộc Hoàng liền quay đầu liếc nhìn Ngàn Dạ Cách đang mỉm cười rạng rỡ rồi chợt nở nụ cười, “Đúng thế! Ngài rất biết tìm đến những nơi náo nhiệt.” Sớm không tới, muộn không tới, chỉ khi Đế quân Thiên Khung tới thì người này mới tới. Tâm ý của Ngàn Dạ Cách này thế nào chẳng lẽ hắn lại không biết.

Lời nói đầy hàm ý bên trong khiến Đế quân Thiên Khung khẽ nở nụ cười. Ngàn Dạ Cách cũng cười cười rồi nâng ly lên, trông hắn không có vẻ tỏ ra e ngại khi bị Mộc Hoàng nhắm vào.

“Nếu Ngàn Dạ Cách huynh cảm thấy áy náy thì hôm nay lên đài bộc lộ tài năng cho chúng ta thưởng thức xem thế nào? Bọn họ có bại trong tay ngài thì tuy bại nhưng cũng cảm thấy vinh quang.” Giữa tiếng cười ngầm hiểu lẫn nhau, Mộc Hoàng nâng ly đáp lại cử chỉ của Ngàn Dạ Cách, lời nói của hắn ẩn hiện rõ sự xảo trá. Đây chính là củ khoai lang nóng bỏng tay, Tinh Vực sao có thể đón lấy.

Ngàn Dạ Cách lập tức nâng ly lên nhấp một chút rồi cười nói, “Đáng tiếc, Phi nhi lại nói thích người Nam Viên sáng khoái phóng khoáng, TinhVực ta không được vạm vỡ nên không lọt được vào mắt nàng.” Một lời nhẹ nhàng băng quơ mà như tứ lạng bạt thiên cân lập tức hóa giải lời nói vừa rồi của Mộc Hoàng, khiến Mộc Hoàng cũng phải chịu cảnh gậy ông đập lưng ông.

Mộc Hoàng cũng chẳng trông đợi vào cái ngày có thể kéo được Ngàn Dạ Cách lên đài, hắn lập tức gật đầu cười nhạt mà không tốn nước miếng nói đến cái chuyện này nữa. Hắn quay đầu hướng về phía vị công tước chịu trách nhiệm chủ trì đại hội rồi vung tay lên.

Thấy Mộc Hoàng ra hiệu, vị công tước phụ trách nghi lễ bị Đế nữ Thiên Khung gạt sang một bên từ nãy liền đi lên đài cao rồi hướng về phía dân chúng đang hoan hô như sấm dậy và nhẹ nhàng khoát tay một cái.

Những tiếng cổ vũ vang trời lập tức tĩnh lặng trong nháy mắt. Cả đấu trường lập tức khôi phục về lặng ngắt như tờ.

Vị công tước cường tráng phụ trách nghi lễ mỉm cười rồi đứng trên đài mở miệng nói, “Đế nữ Thiên Khung cũng đã nói thẳng ra mục đích của đại hội lần này thì chúng ta sao có thể không có lời đáp lại. Hôm nay, nam nhân Nam Viên chúng ta sẽ đem hết sức mạnh ra mà thi triển, nếu để Đế nữ Thiên Khung phải thất vọng trở về thì nam nhân Nam Viên chúng ta thà chết còn hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 387

Vị công tước vạm vỡ vừa nói dứt lời thì những âm thanh phụ họa lại lập tức dậy lên đến tận trời xanh.

Nghe vị công tước kia nói vậy, Đế nữ Thiên Khung chỉ mỉm cười và đứng yên một bên, từ người nàng ta toát ra vẻ tự tin và vạn phần cao ngạo. Từ đầu tới cuối, nàng ta không hề liếc nhìn về phía Mộc Hoàng đang ngồi trên đài cao một cái, hành động này lại càng làm tôn thêm sự cao ngạo của nàng. Thế nhưng hành động lạt mềm buộc chặt này lại khiến những người hữu tâm càng thêm đen mặt lại.

“Không cần nói nhảm nhiều lời nữa, bây giờ, xin mời mười sáu vị nam nhân con nhà danh môn vọng tộc chân chính đã được tuyển chọn cùng bước ra đây!” Giữa những tiếng hô phụ họa vang trời, công tước chủ trì hô to một tiếng.

Tiếng chuông vàng đồng thời ầm ầm vang lên, những đôi tượng được Nam Viên chọn lựa cùng xuất đầu lộ diện.

“Vị thứ nhất, Đệ nhất thế gia của Nam Viên chúng ta, vương phủ Mộ Dung, Tiểu vương gia Mộ Dung Tinh!” Cùng với tiếng hô của công tước chủ trì, một người từ tầng thứ tư trên đài cao lập tức đứng lên rồi chấp tay hướng ra tứ phương chào hỏi. Chào hỏi xong, người này lại lập tức đập trên không một cái rồi khoan thai bước từng bước trong hư không và hạ xuống đài thi đấu ở chính giữa đấu trường. Trông hắn rất khôi ngô và phóng khoáng, vẻ anh tuấn đẹp đẽ đều được bộc lộ hết ra bên ngoài. Khi người này vừa xuất hiện, tiếng trầm trồ khen ngợi nhất thời vang lên không dứt.

Vương phủ Mộ Dung chính là đệ nhất thế gia ở Nam Viên. Gia tộc này vẫn đứng sừng sững tại Nam Viên được ba ngàn năm nay mà không hề sụp đổ, trong phủ phải có trên một trăm người có cấp bậc linh tông, những người đạt cấp bậc linh đế cũng có không ít, đây chính là một gia tộc giàu có của Nam Viên, mà Mộ Dung Tinh này lại là một nhân tài kiệt xuất trong đám người trẻ tuổi.

“Vị thứ hai, Đệ nhị thế gia của Nam Viên ta, Phong môn, Tiểu gia chủ Phong Ma Thiên!” Từ tầng thứ tư trên đài cao chợt có một bóng người lóe lên rồi xuất hiện ngay bên cạnh Mộ Dung Tinh. Người này ăn mặc gọn gàng chỉnh tề, vẻ anh khí bức người càng làm tôn thêm nét anh tuấn của hắn.

“Vị thứ ba, ...” Sau mỗi âm thanh cao vút của vị công tước phụ trách lễ nghi, các nam nhân Nam Viên trẻ tuổi đều lần lượt đập trên không mà đi xuống đài thi đấu, bọn họ đứng xung quanh Đế nữ của Thiên Khung tạo thành một hình bán nguyệt và đối diện với Phượng Vũ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 388

Đế nữ Thiên Khung Phượng Vũ Phi không nhìn bất kỳ ai trong đám nam nhân Nam Viên đang đứng trước mặt, nụ cười cười mở trên mặt vẫn không chút

thay đổi, trông nàng ta vẫn đầy vẻ cao ngạo và phóng khoáng.

“Vị thứ mười lăm, Đại tướng quân của Nam Viên chúng ta, Lãnh Đổng!”

“Rầm rầm...” Những âm thanh trầm trồ khen ngợi lại tiếp tục vang lên khi nhân vật vừa được gọi tên xuất hiện trên đài thi đấu, tiếng ồn lúc này cơ hồ đã vang đến tận đỉnh núi.

“Mộc huynh không đi xuống thử một lần xem thế nào sao?” Nhìn cảnh tượng bên dưới, Đế quân Tinh Vực Ngàn Dạ Cách nửa cười nửa không đưa mắt liếc sang Mộc Hoàng đang ngồi im không nhúc nhích.

Mộc Hoàng chậm rãi đáp lời với vẻ ngạo mạn, “Nam Viên ta có không ít người có thành tựu võ công tuyệt thế.”

“Nói cũng đúng!” Ngàn Dạ Cách ngấm ngấm ly rượu trong tay rồi mỉm cười và liếc nhìn sang Đế quân Thiên Khung Phurong Vũ Náo.

Phurong Vũ Náo ngồi tựa hẳn vào ghế ngọc, sắc mặt không hề thay đổi, trông hần như thể đã biết trước Mộc Hoàng sẽ nói như vậy.

“Vị cuối cùng...” Giữa tiếng la hét ầm ầm, công tước chủ trì rống to một tiếng đỉnh tai nhức óc làm chấn động đám người xung quanh khán đài. Ngay sau đó, vị này lại tiếp tục hét lớn, “Đương kim thiếu chủ của di tộc thượng cổ của Nam Viên ta, Hách Liên Phong Vân!”

Lời giới thiệu vừa dứt, vẻ mặt của Mộc Hoàng đang thân nhiên tựa lưng vào ghế ngồi xem cuộc vui nhất thời trầm xuống.

Hách Liên Phong Vân? Di tộc thượng cổ của Nam Viên? Thiếu chủ?

Ai vậy?

Giữa lúc vẻ mặt Mộc Hoàng đang trầm hẳn xuống, trên bầu trời liền xuất hiện một đoàn người chậm rãi đáp không bay tới. Trên người của mười nam nhân tuấn mỹ thiên hạ vô song này đều khoác áo choàng lông chi thuần một màu trắng làm nổi bật vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng của bọn họ, trông mỗi người đều hết như thần tiên giữa chốn nhân gian.

Mười người này phân thành hai nhóm mà đi, sáu người phân làm hai hàng trái phải chậm rãi đáp trên không mà đến, bốn người ở giữa thì cùng nâng một cái ghế dựa bằng tinh thạch trắng như tuyết, tinh thạch này hoàn toàn thuần khiết là cỏ cây. Dưới ánh mặt trời, chiếc ghế tỏa ra ánh sáng long lanh rực rỡ.

Trên chiếc ghế dựa được nâng bởi bốn người ở giữa là một người mặc một chiếc áo lông đỏ rực như lửa, người này nghiêng người dựa hẳn vào ghế, dáng vẻ trông vô cùng biếng nhác nhưng vẻ mặt lại hiện rõ sự thông minh tháo vát. Dung mạo của người này rõ ràng không bằng được mười người tùy tùng của hắn nhưng khi sóng mắt lười nhác quét qua một cái, vẻ tà mị thiên hạ trong mắt hắn khiến người ta không thể không ngưỡng mộ.

Đằng sau chiếc ghế còn có một con Hoàng Kim Sư Tử màu vàng đang lẳng lẳng phủ phục và mặc kệ cho nam tử tựa vào người nó. Sư tử nheo mắt coi như trước mặt chẳng có cái gì.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng trông như một núi tuyết đang xuất ra ngọn lửa vô cùng chói mắt. Xinh đẹp, càn rỡ, dễ coi... Tất cả những từ ngữ để hình dung về đám người trước mắt này nhất thời tràn vào trong lòng mọi người phía dưới.

Mười người chậm rãi bước đi trên không rồi ửng vàng đáp xuống vị trí thứ mười sáu. Nam nhân ngồi trong chiếc ghế dựa lớn làm bằng tinh thạch chậm rãi ngẩng đầu lên, khóe miệng nở ra một nụ cười đầy tà khí, hắn đưa mắt nhìn khắp xung quanh.

“Croop!” Trong nháy mắt, một cái ly đã bị Mộc Hoàng đang ngồi trên đài cao bóp nát. Lúc này hắn đang nhìn về phía đám người phía dưới, sắc mặt tức giận đến mức sắp biến thành màu đen.

Chết tiệt, Phong Vân, cái đồ Phong Vân vô liêm sỉ này!

Con mẹ nó cái gì mà di tộc thượng cổ, nữ nhân chết tiệt thiếu giáo dục này lại dám...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 389

Khuôn mặt khề ngắc lên mang theo nụ cười tà hồn xiêu phách lạc học được từ vực sâu tăm tối, Phong Vân chậm rãi đưa mắt nhìn cảnh tượng xung quanh một lượt. Ánh mắt nàng quét qua từng người, trông có vẻ như người nào cũng nhìn nhưng thực ra lại giống như chẳng nhìn người nào.

Ngồi trên tầng năm của đài cao, Mộc Hoàng nhìn thấy ánh mắt Phong Vân khề lướt qua hắn mà không hề dừng lại như thể hai người bọn họ là những kẻ

xa lạ. Mặt hắn trong nháy mắt trở nên xanh mét. Chết tiệt, cái đồ Phong Vân thích già bộ kia!

“Hách Liên Phong Vân?” Ngồi bên cạnh Mộc Hoàng, Đế quân Thiên Khung Phượng Vũ Náo vừa nhìn Phong Vân ở trên đài thi đấu vừa khe khẽ nhủ thầm. Hình như hắn đã từng nghe nói đến cái tên này ở đâu đó rồi.

So với vẻ tương đối thất thố của Mộc Hoàng và vẻ trầm tư của Phượng Vũ Náo, Đế quân Tinh Vực Ngàn Dạ Cách tỏ ra ung dung hơn hẳn. Về mặt hơi nhúc nhích, hắn chậm rãi nâng ly lên và nhìn về phía Mộc Hoàng, “Di tộc thượng cổ ư? Không biết di tộc thượng cổ nào thế? Mộc huynh có thể chỉ giáo một chút hay không?”

Mắt đang nhìn về phía Phong Vân ở bên dưới, tai nghe thấy câu hỏi của Ngàn Dạ Cách, trong lòng Mộc Hoàng lập tức giận dữ muốn sùi bọt mép. Di tộc thượng cổ cái rắm! Đám người này dám giả danh để lừa bịp người khác. Nam Viên của hắn làm gì có di tộc thượng cổ nào? Qua việc lần này, hắn nhất định phải cho đám người chịu trách nhiệm chọn lựa về châu ông bà tổ tiên nhà chúng, quả thực là một lũ toi com. Nghĩ là thế nhưng miệng Mộc Hoàng vẫn lạnh nhạt đáp lời, “Bọn họ sống khá kín đáo nên bình thường cũng không tiết lộ danh tiếng của tộc mình ra ngoài.”

Ngàn Dạ Cách nghe nói thế thì gật gù đầu, khoe miệng giấu sau ly rượu khe khẽ cong lên. Hắn quay đầu nhìn về phía đám người Hách Liên Phong Vân bên dưới.

Nam nhân này xem ra không đơn giản, hắn lại có thể khiến Mộc Hoàng và Phượng Vũ Náo có phản ứng quái lạ cơ mà!

Trên môi Ngàn Dạ Cách vẫn nở một nụ cười âm áp, mắt hắn tập trung nhìn trên người Phong Vân. Người này có khí chất tà mị nhưng lại rất mạnh mẽ, khí chất của đám người hầu thì lại càng kinh người, linh lực của bọn họ cũng rất mạnh... Ồ...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đỉnh Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 390

Ngàn Dạ Cách đột nhiên mở to mắt xem xét Phong Vân từ trên xuống dưới mấy lần. Ngay sau đó, như thể vừa phát hiện ra điều gì, hắn lại nở một nụ cười cực kỳ thoải mái, ánh mắt nhìn về phía Phong Vân ẩn hiện vài phần thâm ý kín đáo.

Khởi phải nói, phản ứng của ba vị đế quân ngồi trên đài cao tầng năm lúc này đang hoàn toàn khác nhau.

Sau khi nhóm người Phong Vân ra sân, đám người ngồi trên khán đài lập tức im lặng trong nháy mắt rồi ngay sau đó, những âm thanh trầm trồ khen ngợi ngất trời lại liên tiếp vang lên.

Di tộc thượng cổ ư? Cho tới bây giờ bọn họ chưa từng nhìn thấy chưa từng nghe qua cái tên như vậy.

Nghe tên thôi đã biết những người này có địa vị rất cao, nhìn phái đoàn này thì cũng hiểu bọn họ chắc chắn là một nhà cực kỳ giàu có, cực kỳ giàu có.

Tiếng ồn ào loạn tới tận trời. Phong Vân vừa xuất hiện, khí thế đã áp đảo mười lăm đối thủ cạnh tranh khác. Ngay cả Đế nữ Thiên Khung Phượng Vũ Phi một thân kiêu ngạo cũng phải liếc nhìn Phong Vân một cái.

Giữa những tiếng hoan hô đinh tai nhức óc, vị công tước chủ trì vùng mạnh bàn tay thô ráp lên rồi cao giọng nói, “Không nói những lời dư thừa nữa, đài thi đấu này xin giao lại cho Đế nữ Thiên Khung, muốn tỷ thí thế nào, muốn cho đề mục ra sao, toàn bộ đều do chủ ý của Đế nữ.” Vừa dứt lời, người này liền cười ha hả rồi nhảy xuống đài, động tác rất gọn gàng linh hoạt, quả nhiên là phong thái của người Nam Viên.

Cả đấu trường lập tức lặng như tờ, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Đế nữ Phượng Vũ Phi. Tất cả đều yên lặng chờ nàng ta ra đề.

Phượng Vũ Phi cũng rất tự nhiên và hào sảng, nhìn khắp khung cảnh trước mắt, nàng ta cười một tiếng rồi chấp tay hướng ra tứ phía. Phượng Vũ Phi tiến lên hai bước tới trước mặt mười sáu vị thanh niên tài tuấn rồi cao giọng nói, “Ý ta thế nào ngay từ đầu đã được nói rất rõ ràng, hiện giờ ta không nhắc lại nữa. Chọn chồng, ta đương nhiên muốn chọn một người vừa ý, hơn nữa, người đó cũng không thể là một người thô kệch chỉ biết đánh đấm. Do vậy mà cả văn lẫn võ ta đều muốn thi.”

Nói đến đây, người dân Nam Viên đồng loạt nở nụ cười.

Lời này không sai, trọng phu của Đế nữ Thiên Khung không thể là người thô kệch chỉ biết đánh đấm, đây cũng không phải là võ đài tranh giành thắng thua.

Hiểu được thiện ý trong tiếng cười của mọi người, Phượng Vũ Phi cũng mỉm cười rồi nói tiếp, “Hôm nay ta sẽ ra ba đề thi, chỉ cần có người có thể làm cho mọi người ở đây tâm phục khẩu phục thì ta tuyệt đối sẽ không hai lời. Giờ là đề thứ nhất, mời mười sáu vị tài tử Nam Viên biểu diễn sở trường của mình. Đề thi lần này không có bất cứ hạn chế nào, các vị chỉ cần biểu diễn tài năng mà các vị tự tin nhất, chỉ cần thể hiện năng lực giỏi nhất của các vị, tự

thái thế nào biểu diễn cái gì đều tùy tâm. Các vị hãy thể hiện cho ta thấy phong thái của các vị!”

Lời này vừa được nói ra, người dân Nam Viên nhất loạt ầm ầm khen hay. Mười lăm vị tuyển thủ trên đài thấy vậy thì cùng liếc mắt nhìn nhau một cái. Chỉ riêng Phong Vân là vẫn dựa vào Hoàng Kim Sư Tử và khẽ buông mí mắt, vẫn trung ra dáng vẻ chẳng coi ai ra gì. Điều này quả thực đã thu hút không ít con mắt tập trung về phía nàng.

“Để nữ đã đưa ra đề mục thì ta đây cung kính không bằng tuân mệnh. Mộ Dung Tĩnh ta sẽ thả con săn sắt bắt con cá rô, xưng phong làm người đầu tiên thể hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 391

Giữa tiếng trầm trồ khen ngợi, Tiểu vương gia Mộ Dung Tĩnh của Đệ nhất thế gia Nam Viên ngẩng đầu ưỡn ngực đứng dậy rồi hướng về phía Phụng Vũ Phi chấp tay một cái, tư thế của hắn hết sức phong lưu và vô cùng phóng khoáng.

“Tốt!” Phụng Vũ Phi cũng không hề câu nệ, nàng ta duỗi tay tỏ ý mời Mộ Dung Tĩnh.

Mộ Dung Tĩnh đứng ở trên đài, hai tay nhẹ nhàng vung lên, hân hào sảng cười nói, “Tiểu vương ta không có ham thích gì khác, khi rảnh rồi chỉ thích mài mực vẽ tranh. Hôm nay ta sẽ biểu diễn với mọi người chút kỹ năng vẽ tranh của tiểu vương, mong mọi người đừng chê cười!”

Dứt lời, hắn vươn hai tay lên, trên mỗi tay đều xuất hiện một chiếc bút lông lấp lánh. Cánh tay bắt đầu chuyển động, khoảng không trước mắt như thể đã biến thành một lọ mực khổng lồ, hai tay Mộ Dung Tĩnh nhanh chóng chấp bút rồi bắt đầu múa lên không trung. Những chỗ có ngòi bút của hắn quét qua liền biến thành màu đỏ hoặc đen hoặc trắng do linh lực từ ngòi bút của hắn phát ra.

Trên bầu trời nhanh chóng xuất hiện hình ảnh một ngọn núi cao, có nước chảy, có rất nhiều loại hoa, có thôn trang... Một bức tranh nông thôn từ từ xuất hiện. Mỗi chỗ có bút đi qua đều tạo thành những hình ảnh ngưng kết trên không trung. Lấy không trung làm giấy, loại giấy để vẽ nên bức tranh này thật độc nhất vô nhị, cách vẽ tranh cũng thực rất công phu.

Dân chúng Nam Viên xung quanh thấy vậy thì vô cùng hưng phấn, những tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên không dứt, âm thanh huyền ảo cơ hồ vang lên tận trời xanh.

“Một người có đủ cả ba loại linh lực, trường hợp này rất ít thấy ở nhân loại.” Á Phi đứng bên cạnh Phong Vân khoanh hai tay trước ngực và thấp giọng nói.

Ở đại lục Áo Ảnh này, về cơ bản thì mỗi người chỉ có một loại linh lực, cho dù tài giỏi như Mộc Hoàng cũng chỉ biết một Lôi Điện Lực mà thôi. Vậy mà Mộ Dung Tĩnh lại có thể đồng thời vận dụng cả ba loại, người này quả thực không đơn giản.

Phong Vân tựa vào người Hoàng Kim Sư Tử, trông nàng có vẻ như đang ngủ gà ngủ gật. Khi nghe Á Phi nói vậy, nàng chậm rãi đáp lời, “Núi có núi này núi khác, người có người này người kia, các ngươi nhìn người ta làm gì, cứ coi như thể gian này không có cao thủ đi.”

Á Phi nghe nàng nói thế thì cười nhạt.

“Ồi, Phong Vân, người nhà cô đang trừng mắt nhìn chúng ta kia!” Á Lê đứng ở phía bên kia của Phong Vân liền hướng về phía nàng mà âm thầm truyền âm.

Cho dù cách nhau rất xa nhưng tầm mắt của Mộc Hoàng vẫn như ngọn lửa hừng hực ào ào về phía bọn họ, sự tức giận của hắn quả thực khiến đám tinh linh ăn không tiêu được.

“Đừng để ý đến hắn, khí thế, giữ nguyên khí thế cho ta!” Phong Vân cũng sử dụng cách truyền âm.

Á Lê nghe nàng nói thế thì càng giả bộ một thân lãnh khốc không coi ai ra gì, hắn hoàn toàn không để ý đến cái trừng mắt hung hăng của Mộc Hoàng nữa.

Mộc Hoàng cao cao tại thượng đã phải chịu trận trước một đám người thích giả vờ giả vịt.

Bàn tay Mộc Hoàng giấu trong tay áo kêu lên răng rắc.

Chương 392

Một bức tranh sơn thủy đã nhanh chóng được hoàn thành, Mộ Dung Tinh lùi lại phía sau mấy bước rồi cười nói, “Vùng về rồi!”

“Mộ Dung huynh bảo thế này là vùng về thì chúng ta chắc chẳng dám ra tay nữa.” Không đợi Phượng Vũ Phi lên tiếng, Phong Ma Thiên đứng hàng thứ hai lập tức bước ra rồi vừa cười lớn vừa nói.

“Ma Thiên, mời huynh!” Mộ Dung Tinh nhất thời cũng cất tiếng cười ha hả, hân hân khoái lùi ra phía sau để nhường lại vị trí cho Phong Ma Thiên.

Phong Ma Thiên đứng vào vị trí mà Mộ Dung Tinh vừa nhường lại rồi mỉm cười, “Ta không có ba loại linh lực nên chỉ có thể lấy ra một chút kỹ năng vùng về để biểu diễn thôi.”

Vừa dứt lời, hắn mỉm cười một cái rồi vùng tay lên. Trong nháy mắt, từ hư không bỗng xuất hiện mấy chục con khổng tước lửa to nhỏ cỡ lòng bàn tay cùng nhau bay lượn. Ngay sau đó, Phong Ma Thiên tiếp tục phẩy tay xuống dưới. Một chuỗi ánh sáng như những vì sao lập tức vờn quanh người hắn và kéo hắn lơ lửng trên không trung, cảnh tượng trông như các ngôi sao đang vây quanh mặt trăng vậy. Tỉ mỉ nhìn kỹ thì những đốm sáng trông như ngôi sao kia thực ra chính là những con thú trong suốt và vô cùng xinh xắn. Đám thú chỉ chít bay lượn dày đặc quanh người hắn. Tiếp đó, Phong Ma Thiên dùng chân giữa không trung. Vô đài dưới chân hắn nhất thời hiện ra rất nhiều viên hình tròn đủ màu sắc, những viên tròn tròn này bắt đầu khiêu vũ nhảy múa ở phía dưới. Xa xa nhìn lại thì trông như những viên bi nhiều màu nhưng khi lại gần thì sẽ nhìn được rõ ràng, những viên tròn tròn này chính là đám tiểu ma thú đang phun lửa hoặc phun nước hoặc thổi ra băng.

Ánh sáng, lửa, băng, nước tương phản nhau nhưng lại thống nhất với nhau tạo thành một khối đầy màu sắc và làm cho đám tiểu ma thú trông lại càng vạn phần đáng yêu.

“Chỉ vui đùa một chút, mong mọi người đừng chê cười!” Phong Ma Thiên mỉm cười tự mãn.

“Hay!” Lời của hắn vừa dứt thì những tiếng trầm trồ khen ngợi trong nháy mắt lại vang lên không ngớt như muốn chấn động cả trời cao.

“Luôn nói nhân tài Nam Viên xuất hiện lớp lớp, xét về võ công thì Thiên Khung và Tinh Vực không thể sánh bằng, hôm nay ta mới được tận mắt chứng kiến, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.” Trên đài cao, Đế quân Thiên Khung Phượng Vũ Náo gật đầu tán thưởng.

“Đứng đầu vạn thú, quả thực làm người ta không thể coi thường.” Ngàn Dạ Cách nghe nói thế cũng mỉm cười phụ họa một câu.

Đừng coi những thứ Phong Ma Thiên tạo ra chỉ là vui đùa một chút. Đám khổng tước lửa nho nhỏ kia chính là hình ảnh bị nén nhỏ lại của phượng hoàng lửa, đám thú trong suốt chính là những con thú đứng đầu thiên địa này, còn các tiểu ma thú nhiều màu sắc kia, không cần nói cũng biết tất cả đều là những đại ma thú có cấp bậc cực cao, chẳng qua cơ thể của bọn chúng đã bị nén nhỏ lại mà thôi.

Nhẹ nhàng băng quơ lại điều động được nhiều ma thú như vậy, trừ lý do Phong Ma Thiên này chính là người đứng đầu vạn thú thì không còn cách lý giải nào khác.

Chương 393

Mộc Hoàng nghe được lời khen của Phượng Vũ Náo và Ngàn Dạ Cách thì nở nụ cười nhân nhật đầy tự tin và kiêu ngạo, “Nam Viên không có sản vật phong phú như Thiên Khung và Tinh Vực nên chỉ có thể dựa vào việc không ngừng vun lên.”

Phượng Vũ Náo và Ngàn Dạ Cách nghe hắn nói thế thì nhất tề khe khẽ gật đầu. Sản vật phong phú là điều tốt, đáng tiếc là có lợi nhưng cũng có cái hại. Đại lục của hai người bọn họ còn xa mới tìm được những người dũng mãnh và có võ lực cao cường như người Nam Viên này.

“Mới ra hai vị thì một vị có ba linh lực, một vị đứng đầu vạn thú, không biết tiếp theo còn những bắt ngờ nào đang chờ chúng ta nữa.” Sau khi gật đầu, Ngàn Dạ Cách rời tầm mắt nhìn về phía vô đài thi đấu.

“Ta cũng rất chờ mong.” Phương Vũ Náo cũng nhìn về phía đó.

Mộc Hoàng biết dân chúng của hán tuyệt đối sẽ không khiến hán phải mất mặt nên không để ý đến tầm nhìn của hai vị đế quân kia, ngược lại, hán còn che giấu một chút đắc ý. Thế nhưng khi tầm mắt lướt qua Phong Vân, sắc mặt hán không thể không thay đổi. Đen, chỉ một màu đen u tối!

Bầu không khí trở nên nóng rực đến tận chân trời, từng đợt từng đợt âm thanh trầm trồ khen ngợi liên tiếp vang lên trong cung Phi Thúy, tiếng ồn ào lẫn trong gió thu ào ào thổi rồi theo gió vút lên tận mây xanh và bay ra khắp Cửu Châu*.

(*Cửu Châu: Chỉ chín khu vực hành chính của Trung Quốc thời xưa, sau dùng để chỉ Trung Quốc.)

Những con nhà thế gia hào môn của Nam Viên được tuyển chọn há lại là những kẻ tầm thường? Một đám người lần lượt ra tay đều tạo ra những cảnh tượng cực kỳ tươi đẹp sắc sỡ khiến người xem hoa cả mắt và không kịp nhìn.

Gió chợt nổi lên, sức nóng tại đấu trường càng thêm cuộn trào mãnh liệt.

“Kém cỏi rồi!” Người thứ mười lăm, Đại tướng quân Nam Viên Lãnh Đồng quát lạnh một tiếng rồi ôm quyền hướng ra tứ phương thi lễ. Giữa những tiếng trầm trồ ngợi khen không ngớt, hán bước trở về vị trí của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 394

Mười lăm vị tuyển thủ đều đã biểu diễn xong, chỉ còn lại một mình Hách Liên Phong Vân của Di tộc thượng cổ. Nhìn qua thì linh lực của người này không cao nhưng linh lực của đám tùy tùng theo hán lại cao một cách thái quá. Chưa nói đến điều này, chỉ cần cái cảm giác thần bí mà đám người Phong Vân mang lại đã khiến mọi người rất muốn nhìn xem Di tộc thượng cổ rốt cuộc có trò gì hay ho.

Mọi người trên võ đài đều nhìn về phía Phong Vân. Sau những tiếng ngợi khen đỉnh tai nhức óc, hơn ba mươi vạn người Nam Viên ngồi trên khán đài cũng đều nhìn về phía Phong Vân. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về một phía, Phong Vân trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.

Phong thái biếng nhác mà đầy tà khí càng được nâng đẩy cao đến cực hạn.

Đám nữ nhân ngồi trên khán đài xung quanh nhất thời đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Chậm rãi giơ tay lên, Phong Vân nhẹ nhàng ngoắc ngón tay gọi Hòa Phụng đang đứng một bên.

Hòa Phụng lập tức bước ra khỏi đội hình rồi đứng trước võ đài của đấu trường mà cao giọng nói, “Tiểu chủ của ta nói nếu là biểu diễn tài nghệ thì ngài ấy sẽ cho mọi người xem một vật yêu thích ngày thường của ngài ấy.”

Lời nói nhẹ nhàng bay bổng vừa hạ xuống, Hòa Phụng lập tức vung tay lên. Trong không khung do hán vẽ ra bỗng xuất hiện một vật, vật này rơi mạnh xuống võ đài của đấu trường.

Hòa Phụng bước trở lại vào đội ngũ mà không để ý gì đến ánh mắt tò mò của mọi người.

Mấy chục vạn người có mặt tại cung Phi Thúy lập tức đồng loạt nhìn về phía đồ vật yêu thích ngày thường của Di tộc thượng cổ.

Đó là một khối sắt đen thui có hai bánh xe, phía trước bánh xe có một cái ống đồng thật dài. Thoạt nhìn có thể thấy vật này được làm bằng tay và cực kỳ thô, từ vật kỳ quái hiếm có này, người ta không nhìn thấy có điểm gì đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 395

“Cái này là có ý gì? Di tộc thượng cổ định biểu diễn tay nghề rèn sắt ư?” Sau một khoảng thời gian im lặng ngắn ngủn, người đứng gần nhất là Mộ Dung Tinh đề thấp giọng quay sang nói với người bên cạnh hẳn là Phong Ma Thiên.

Phong Ma Thiên lắc lắc đầu rồi cũng nói với giọng thì thầm, “Không thể nào!” Nếu đúng là vậy thì quả thực đã làm mất mặt đám người Nam Viên bọn họ rồi.

Tất cả mọi người đều chăm chú tìm hiểu, bao gồm cả hai vị đế quân đang ngồi trên cao.

“Nhìn không ra có điểm gì đặc biệt.” Phurong Vũ Náo lấy tay chống cằm rồi vừa lắc lắc đầu vừa lên tiếng.

“Chỉ là một khối sắt.” Ngàn Dạ Cách khẳng định.

Mộc Hoàng ngồi giữa bọn họ không hề đáp lời, hai mắt nheo lại nhìn về phía Phong Vân. Cái người này lại dám tham gia đại hội giao lưu, kỳ thực là đại hội kén rể, còn dám chuẩn bị một cái thứ rác rưởi này, năng rắp tâm muốn làm hấn mất thể diện có phải không?

Cả đấu trường yên tĩnh vang lên những tiếng ong ong thì thầm, tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao. Không ai biết đây là cái gì.

Những tiếng xôn xao vang lên đến tai Phong Vân, không ai có thể nhìn ra đồng sắt vụn này kỳ thực chính là hồng y đại pháo đã từng uy chấn tám phương vào thời đại Khang Hy năm đó.

“Xem ra không ai hiểu được sự ảo diệu trong đó. Được rồi, Phong Dương, Lâm Quỳnh!” Phong Vân vờ mặt đầy tà khí dựa lưng vào Hoàng Kim Sư Tử thấy cảnh tượng trước mặt liền lười biếng mỉm cười rồi hướng về phía khán đài búng tay một cái.

Tay vừa hạ xuống, hai bóng người từ trên khán đài lập tức nhảy xuống giữa võ đài.

Mộc Hoàng từ xa nhìn thấy hai người vừa xuất hiện thì đen mặt lại, Lâm Quỳnh và Phong Dương.

Sau khi lên võ đài, Lâm Quỳnh và Phong Dương giả bộ làm một động tác thì lễ với Phong Vân. Tiếp đó, hai người cùng tiến đến chỗ hồng y đại pháo.

Từ khi còn ở Thiên Khung, bọn họ vì ghét bỏ đám người tinh linh hay gây chú ý nên hai người tách ra và đi tới Nam Viên trước. Mấy ngày trước đây Phong Vân đã liên lạc với bọn họ và bày ra nhiệm vụ ngày hôm nay.

Đi tới phía trước hồng y đại pháo, Lâm Quỳnh và Phong Dương đưa mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều hiện lên vẻ buồn cười cố gắng kìm nén. Ngay sau đó, Phong Dương ho khan một tiếng rồi tiến lên vỗ vỗ vào hồng y đại pháo do Phong Vân tạo ra đang đứng sững sững một bên. Hẳn hướng ra xung quanh rồi bắt đầu nói, “Đây là thứ tiêu chủ của chúng ta tạo ra để chơi đùa, sử dụng vật này thế nào thì mời mọi người nhìn cho rõ!”

Lời nói vừa dứt, Phong Dương kéo hồng y đại pháo xuống, đem khẩu pháo nhắm ngay Lâm Quỳnh. Lâm Quỳnh liền vùng tay lên, một quả cầu linh lực đã được giảm bớt sức mạnh xuất hiện trên tay hẳn.

Mọi người xung quanh thấy vậy thì không khỏi mở to mắt ra nhìn. Một quả cầu linh lực do một kẻ có cấp bậc linh hoàng nhỏ nhỏ tạo ra thì có gì đẹp để mà biểu diễn?

Lâm Quỳnh nâng tay ném quả cầu linh lực vào khẩu pháo.

Phong Dương điều chỉnh chốt dưới rồi đem khẩu pháo nhắm ngay vào bức tường linh lực ở trước mặt quần chúng tại tầng thứ tư của khán đài. Đó là vị trí ngồi của Phong môn thế gia, người đứng đầu có cấp bậc linh tông thứ chín.

“Chú ý!” Phong Dương khẽ vẫy tay một cái với đám người ở phía đó rồi đột nhiên dùng linh lực châm ngòi ở phía sau hồng y đại pháo.

Hồng y đại pháo đã trải qua sự sửa đổi của Phong Vân lập tức nổ vang một tiếng. Ngay sau đó, một luồng linh lực mãnh liệt xé gió bắn ra, linh lực này hoàn toàn vượt qua thực lực và tốc độ của Lâm Quỳnh, lao thẳng về một phương.

“Ầm...” Một tiếng ầm ầm vang lên.

Trong nháy mắt, cả khán đài ngập tràn sương khói, giữa màn sương khói ngập ngụa còn có tiếng kêu sợ hãi truyền đến.

Những người ngồi xung quanh khán đài nhất thời đồng loạt đứng dậy. Đám người cấp bậc linh tông bên cạnh chỗ vừa nổ vùng tay lên, sương khói lập tức tiêu tán để lộ ra tình hình bên trong.

Cảnh tượng bên trong đập vào mắt mọi người, tại các khán đài kín người của mấy đại gia tộc xung quanh, ai nấy đều trưng ra vẻ mặt khiếp sợ và khó tin trước khung cảnh trước mắt.

Trước khán đài của Phong môn thế gia, bức tường linh lực do đám người có cấp bậc linh tông tạo ra đang ầm ầm sụp xuống làm lộ ra đám người của Phong môn đang ở phía sau.

Mà người có cấp bậc linh tông thứ chín của Phong môn cũng đã đứng lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn bức tường linh lực trước mặt đang sụp đổ.

Đây là bức tường linh lực do cấp bậc linh tông tạo ra đó.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 396

Mà Lâm Quỳnh này chẳng qua chỉ là một kẻ có cấp bậc linh hoàng.

Người này kém bọn họ những gần mười bậc.

Sao có thể thế được? Sao có thể làm vỡ...

Lần này, sự ảo diệu của đồ vật kia đã khiến tất cả mọi người trên dưới đều đứng ngồi không yên.

Ngay cả Phụng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách đang ngồi trên tầng năm cũng dán mắt nhìn kỹ, trong mắt hơi lóe lên sự khiếp sợ, đó là uy lực của khối sắt kia sao?

Một pháo đã xong, Lâm Quỳnh xoay người hướng về phía đám đông trên khán đài rồi nói, “Không để mọi người nghĩ rằng chúng ta là người một nhà cùng nhau giờ trò, có người nào nguyện ý cung cấp một quả cầu linh lực để thử xem thế nào không?”

“Có ta.” Lâm Quỳnh vừa dứt lời thì một tiểu hài tử đã phản ứng lại luôn. Đứa nhỏ lập tức hưng phấn ném một quả cầu linh lực cấp bậc linh giả xuống.

Lâm Quỳnh thấy vậy cũng không cự tuyệt, hắn chỉ cười cười tiếp nhận quả cầu linh lực rồi nhét vào bên trong hồng y đại pháo.

Phong Dương nhắm vào bức tường linh lực linh vương ở tầng thứ nhất rồi lại nổ pháo ầm một tiếng.

Ầm ầm vỡ vụn, không nói hai lời.

Lần này không chỉ có vài người hiểu được sự ảo diệu bên trong mà mấy chục vạn người Nam Viên đều đã hiểu được. Khối sắt kia quả nhiên có sức mạnh thần kỳ, nó có thể tăng sức mạnh từ một lên hai đại cấp bậc. Loại chuyển biến này cho tới bây giờ chưa ai từng thấy qua. Trong thời gian ngắn, tất cả mọi người đều cơ hồ sợ hãi đến mức không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 397

Đứng trên võ đài, Đại tướng quân của Nam Viên dường như muốn xông thẳng đến chỗ Phong Vân, vẻ lãnh khốc trên mặt lúc này đã được thay thế bằng sự kích động không nói nên lời, “Thỉnh ngài cho ta xem xét thần khí này một chút có được không?” Loại thần khí này không có tác dụng nếu đối chiến trực tiếp nhưng nếu dùng khi đánh giặc thì lợi ích chắc chắn tăng vọt. Thử nghĩ mà xem, một đám binh sĩ bình thường chỉ cần có thần khí này là hoàn toàn có thể ngăn cản được đối phương có sức chiến đấu ở cấp bậc cao hơn. Linh giả đối với linh vương, linh vương có thể đấu được với linh hoàng, linh hoàng có thể chinh phục linh tông, mà linh tông chẳng phải sẽ diệt được linh đế hay sao. Nam Viên mà có thần khí này trong tay và thần khí này được sản xuất trên quy mô lớn thì thiên hạ...

Người phụ trách chinh chiến của Nam Viên là Đại tướng quân Lãnh Đồng cơ hồ mừng muốn phát điên.

Lãnh Đồng vừa nói dứt lời, tất cả mọi người mới tìm lại được phản ứng. Trong lúc nhất thời, tất cả dân chúng Nam Viên ngồi ở các tầng khán đài đều nhất tề đứng dậy, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Phong Vân. Cho dù chỉ là người dân bình thường ở Nam Viên cũng hiểu được không ít, một đám dân đòi mắt căng thẳng nhìn về phía Phong Vân.

Ngay cả Phụng Vũ Phi vẫn tỏ vẻ cao ngạo trên võ đài lúc này cũng nhìn không được nhìn về phía Phong Vân, khóe miệng khẽ nhúc nhích, cái này nếu giao cho Thiên Khung bọn họ...

Trên đài cao, Ngân Dạ Cách và Phụng Vũ Náo lại đưa mắt liếc nhau lần thứ hai, người nào cũng thấy trong mắt đối phương có sự thận trọng e dè.

Còn Mộc Hoàng thì trong nháy mắt sắc mặt hết đen thui lại xanh mét, đen là vì Phong Vân quả thực đến đây để tranh đoạt chứ không phải để chà đạp hắn, xanh là vì người này hóa ra lại có bản lĩnh như vậy, vì sao mà hắn chưa bao giờ được biết chuyện này.

Người không biết thì nói hồng y đại pháo này quả là thần kỳ đối với người dân của đại lục Áo Ảnh, nhưng đối với Phong Vân thì quả thực nó chỉ là món đồ chơi nho nhỏ mà thôi, nhớ lại năm đó nàng lẫn lộn trong giới hắc đạo và đã buôn bán súng ống đạn dược với nước Mỹ không biết bao nhiêu lần. Mấy thứ súng ống đạn dược này nàng biết rất rõ ràng. Tên lửa đạn đạo, hàng không mẫu hạm* nàng không làm được nhưng với hồng y đại pháo đơn giản đến không thể đơn giản hơn thì nàng chẳng gặp bất cứ vấn đề gì. Dù sao nàng cũng chỉ đưa ra ý tưởng thiết kế, còn bắt tay vào làm thì đã có đám tinh linh giúp đỡ nàng.

(*Hàng không mẫu hạm: Tàu sân bay.)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 398

Việc nhỏ, quả thực là việc nhỏ!

Mà lần này Phong Vân đến đây, nếu muốn thừa nhận cái người Mộc Hoàng kia thì nhất định phải tranh đoạt để hắn phải nằm gọn trong lòng bàn tay nàng, nếu có bất kỳ ai dám như hổ đói rình mò thì nàng đều sẽ giết không tha.

Ra mặt một cách nhật nhõo vô vị ư, cút sang một bên đi! Nàng sẽ làm chấn động tất cả người dân Nam Viên. Để xem về sau còn ai dám tranh giành với nàng không.

Phong Vân nhìn vị đại tướng quân Nam Viên trước mặt rồi chậm rãi cười nói, “Món đồ chơi nho nhỏ thôi mà, quả thực không dám đặt ở nơi thanh nhã.”

Nàng vừa dứt lời, Hóa Phượng liền vùng tay lên, hồng y đại pháo lại bị hắn thu hồi lại bên trong không gian của hắn.

Sau đó, một đám người không coi ai ra gì lại tiếp tục đứng sừng sững.

Nhìn thấy Phong Vân nhẹ nhàng hời hợt như vậy, tất cả mọi người đều không giữ được bình tĩnh. Vật đó có thể coi là món đồ chơi nho nhỏ được sao, thế nếu những món to hơn thì thế nào?

Trên võ đài, Phong Dương và Lâm Quỳnh lùi lại đứng phía sau Phong Vân.

Một đám người nhìn bọn họ chăm chú như hổ đói rình mò, thế nhưng lúc này bọn họ vẫn một mực nhẹ nhàng bình thản như thế.

“Đế nữ Thiên Khung, không biết trong một vòng vừa rồi ai là người hợp với tâm ý của cô nhất?” Nhìn thấy ánh mắt căng thẳng xung quanh đang đổ dồn về, Phong Dương cô nhện cười hỏi một câu phá vỡ sự yên tĩnh.

Phượng Vũ Phi nghe hắn nói thế thì mắt vẫn chăm chú nhìn Phong Vân. Nàng ta cười nói, “Tiểu chủ cùng món đồ tinh diệu và giản dị vừa rồi đứng thứ nhất trong vòng này.”

“Tốt lắm, ngày mai tiểu chủ của chúng ta sẽ đến tham dự trận tỷ thí thứ hai.” Phong Dương vừa cười vừa ném lại một câu rồi xoay người chuẩn bị rời khỏi cùng đám Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 399

“Khoan đã! Di tộc thượng cổ đã hạ cổ đến đây thì Đế cung Nam Viên ta chẳng lẽ lại không biết cấp bậc lễ nghĩa, mời Di tộc thượng cổ tiến cung một chuyến!” Ngay khi Phong Dương vừa dứt lời thì tiếng nói đàng đàng sát khí của Mộc Hoàng đã truyền đến.

Ngay sau đó, thân hình chợt lóe lên, Đế quân Nam Viên Mộc Hoàng đã đứng trước mặt đoàn người Phong Vân, về mặt nhìn về phía Phong Vân hùng hực lửa giận.

Yên tĩnh, không gian xung quanh trong nháy mắt trở nên cực kỳ tĩnh lặng.

Đế quân Nam Viên đích thân ra mặt mời tiểu chủ của Di tộc thượng cổ tiến cung, đây chính là đãi ngộ cực cao chưa từng có ở Nam Viên này, xem ra tiểu chủ nhân của Di tộc thượng cổ quả nhiên không phải loại tầm thường.

Trong con mắt hâm mộ của mọi người xung quanh, không có bất kỳ kẻ nào thấy được vẻ mặt tối tăm và ánh mắt tóe lửa của Mộc Hoàng. Nửa năm không gặp mà vừa thấy mặt nàng đã khiến hắn gặp phải tình huống này.

Mộc Hoàng nhìn thấy Phong Vân trước mắt người đầy tà khí, đáng vẻ phong lưu, kẻ sách nhộn nhạo thì chỉ hận không thể tóm nàng lôi về và lột da nàng ra rồi nhân tiện hung hăng đè xuống ăn luôn vào bụng để trút hết mọi tâm tư trong lòng hắn bấy giờ, nào nhớ, nào thương, nào bức bối, nào tức giận...

Gió thu thổi qua, con gió nhẹ nhàng mang theo cái lạnh càng làm nổi bật chiếc áo lông rực đỏ khoác trên người Phong Vân, càng làm tăng thêm vẻ lộng lẫy của nàng.

Phong Vân tà tà tựa vào người Hoàng Kim Sư Tử chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Mộc Hoàng đang ngăn trở trước mặt. Trên mặt nàng vẫn trung ra ánh mắt chẳng coi ai ra gì, người bên ngoài thì coi ánh mắt đó rất mỉa mai hoặc vô cùng cao quý, chỉ có Mộc Hoàng đứng đối diện nàng là nhìn rõ nhất.

Phong Vân hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, trong mắt hiện lên một tia tức giận, việc này... như thể chẳng cần đợi hắn lột da nàng, nàng sẽ lột da hắn trước vậy.

Mộc Hoàng sững sốt, đây là có ý gì?

Chẳng lẽ nàng đã làm đúng rồi, còn hắn đã làm sai?

Sau khi sững sốt, Mộc Hoàng đột nhiên càng phát ra khí thế mãnh liệt. Đã chạy tới quấy rối mà nàng còn cho rằng nàng đúng hay sao, nàng thiếu được dạy dỗ phải không?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 400

Hai người nhất thời còn chưa mở miệng nói chuyện mà chỉ lấy khí thế đối nhau khiến người bên ngoài cũng phát hiện ra sự bất thường.

Tể tướng Nam Viên Ma Ha Cách thấy hai người có biểu hiện không thích hợp thì lập tức lắc mình một cái rồi xuất hiện bên cạnh Mộc Hoàng. Ông ta mỉm cười nhìn Phong Vân rồi nói, “Đúng vậy, tiểu chủ hiếm khi xuất hiện được một lần, Đế cung chúng ta nên hết sức tiếp đãi ngài mới phải, mong tiểu chủ nể mặt mà nhận lời!”

“Đúng vậy đúng vậy, đều là người Nam Viên với nhau, chúng ta đừng khách khí như vậy. Mời tiểu chủ cùng uống chén rượu nhạt nhé!” Đại tướng quân Lãnh Đồng cũng mau chóng xuất hiện, hắn tức khắc mỉm cười tiếp lời.

“Ha ha, đúng thế, người Nam Viên chúng ta không thích ngập ngừng. Hôm nay được gặp, ngu đệ thực sự được mở rộng tầm mắt. Ta rất muốn được cùng trò chuyện với tiểu chủ, tiểu chủ mau ưng thuận đi thôi.”

Hai người Mộ Dung Tĩnh và Phong Ma Thiên cũng vô cùng lợi hại, cả hai lập tức tươi cười hướng về phía Phong Vân mời mọc.

Không thể để cho Phong Vân này rời khỏi đây được, một vũ khí lợi hại như vậy nếu rơi vào tay đại lục khác thì sẽ kéo theo rất nhiều chuyện phức tạp.

“Ha ha, mong tiểu chủ nể mặt tới Đế cung của chúng ta một chuyến!” Một đám đông đủ nhất thời đều đồng loạt tươi cười niềm nở mời Phong Vân.

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Phong Dương và Lâm Quỳnh đứng phía sau Phong Vân nhìn không được buồn cười. Mỗi người đôi ba câu làm xung quanh càng lúc càng náo nhiệt.

Phong Vân thu hồi tầm mắt đặt trên người Mộc Hoàng rồi quét qua đám người bên cạnh, khoe miệng nàng cong lên rồi nở một nụ cười khe khẽ. Đầu ngón tay vuốt ve bộ lông của Hoàng Kim Sư Tử, nàng lười biếng nói, “Các người rất thích món đồ chơi nho nhỏ của ta phải không?”

Lời nói sắc nhọn chọc thẳng vào đáy lòng mọi người. Lời này mà nói ra ở Thiên Khung và Tinh Vực thì có lẽ hai bên sẽ lạnh nhạt với nhau và trở mặt

thành thù, nhưng khi nói ra ở Nam Viên thì tất cả đám người Nam Viên ngồi ở khán đài đều gật gật đầu. Mọi người cười lớn, “Đúng vậy, tiểu chủ rất tinh mắt, đúng là chúng ta rất thích thứ đó.”

Phong Vân nghe nói thế thì liền gật đầu. Nàng chậm rãi nói, “Thứ này ta còn có nhiều, các người muốn cũng không phải chuyện khó.”

Nàng mới nói được một nửa mà ánh mắt những người xung quanh đều đã tái hẳn đi. Thứ này còn nhiều ư, trời ơi, thật sự có thể chế tạo trên quy mô lớn, vậy...

Cả đám người nhất thời vênh tai lên nghe, vẻ mặt ai ai cũng vô cùng kích động hướng về phía Phong Vân. Ngay cả Ngân Dạ Cách và Phụng Vũ Náo ở đằng xa cũng không thể không nghiêng tai lắng nghe.

Phong Vân miết đầu ngón tay lên trên người Hoàng Kim Sư Tử một vòng rồi đổi giọng, “Nhưng mà ta chỉ nguyện ý tặng cho người ta yêu thích.”

Lời này vừa nói ra, vẻ tối tăm trên mặt Mộc Hoàng lập tức có chuyển biến.

Người nàng yêu thích ư, chỉ có hần thôi, ha ha...

Nhưng mà, không đợi hần biểu lộ ra vẻ trời quang mây tạnh, Phong Vân không nhìn hần mà hơi quay đầu và liếc mắt một cái như có như không về phía Phụng Vũ Phi đang lẳng lặng đứng sững sững ở phía xa, ánh mắt này...

Về mặt Mộc Hoàng lại suy sụp trong nháy mắt, khuôn mặt bắt đầu chuyển sang màu tím đen, nắm tay bắt đầu phát ra những tiếng kêu răng rắc.

Phụng Vũ Phi đứng cách đó không xa thì đứng đưa sòng mắt, nàng ta theo bản năng đứng ưỡn ngực lên.

Phong Vân không nhìn Mộc Hoàng mà hướng ra những người xung quanh rồi chậm rãi cười nói, “Đế quân đã mời thì bản chủ đương nhiên phải nhận lời...”

“... Có điều hôm nay bản chủ còn có việc phải làm, đợi ngày mai tỷ thí xong ta sẽ cùng nói chuyện.” Vừa dứt lời, nàng búng tay đánh tách một cái.

Á Phi lập tức vung tay lên thì triển thuật di chuyển trong nháy mắt của bộ tộc tinh linh.

“Bang.” Nhẹ nhàng như sương khói và không sót chút bụi trần, đoàn người lập tức biến mất trước mặt phần đông các cao thủ Nam Viên, ngay cả một tia dấu vết để người ta truy tìm tung tích cũng không có. Về mặt toàn bộ dân chúng Nam Viên nhất thời biến sắc, mấy nhà giàu có ngồi ở các khán đài đều đưa mắt nhìn nhau. Linh lực mạnh mẽ, thủ đoạn cao siêu, ngay cả bọn họ cũng không nhìn ra được bất kỳ tầm hơi tung tích nào của đám người vừa biến mất.

Chuyện này quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

Giữa không khí kinh ngạc đang bao trùm đầu trường, tất cả người dân Nam Viên lại mơ hồ cảm thấy hưng phấn. Một gia tộc mạnh mẽ và giàu có như vậy, bọn họ nhất định phải giữ lại ở Nam Viên này, nhất định phải tranh thủ tại đây.

Gió lại nổi, bầu trời lại trở nên quanh đặng.

Tất cả mọi người có mặt ở cung Phi Thúy đều lâm vào trạng thái kích động khó tả, ngoại trừ Mộc Hoàng đang đen mặt lại.

Phong Vân chết tiệt lại dám không trở về cùng hần, lại dám bỏ chạy ngay trước mắt hần...

Bàn tay giấu trong áo bào gắt gao siết chặt lại thành nắm đấm, trong lòng Mộc Hoàng trong nháy mắt bỗng nảy sinh sát ý.

Hách Liên Phong Vân, nàng cứ chờ đấy, lần sau quay về mà ta còn để cho nàng chạy thì ta không phải là Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng tức giận nhìn lên trời, tức giận đến bốc khói.

Trận đấu đầu tiên của đại hội giao lưu đã kết thúc mà không có gì nghi ngờ, Hách Liên Phong Vân của Di tộc thượng cổ ngang trời xuất thế* làm kinh động tất cả người dân Nam Viên, trong đó có cả Đế quân Thiên Khung và Đế quân Tinh Vực, và đã trở nên nổi danh.

(*Ngang trời xuất thế: Đại khái là vừa xuất hiện đã thể hiện tài năng vượt bậc.)

Trời xanh mây trắng, ráng chiều lung linh...

Sử dụng thuật di chuyển chớp mắt, đám Phong Vân lập tức xuất hiện tại một thị trấn nhỏ bình lặng cách đó hơn ba trăm dặm. Cả đội hình xa hoa đều đáp xuống thị trấn yên tĩnh này.

“Phong Vân, sao cô không đi cùng hần? Nhìn Mộc Hoàng tức giận đến đen cả mặt rồi.” Á Lê túm lấy cánh tay Phong Vân mà cười không thấy mặt mũi đâu nữa, hần tỏ ra rất vui vẻ khi thấy Mộc Hoàng phải chịu ức.

Phong Vân nghe hần nói thế thì chậm rãi trả lời bằng một câu chẳng liên quan, “Ta không muốn làm hoa quýnh vừa nở đã tàn, ta phải là mai vàng độc bá* cao quý.”

(*Độc bá: Bá chủ, đứng đầu.)

Câu nói của Phong Vân khiến ánh mắt Á Lê trở nên mơ hồ, thực hiển nhiên là hắn chẳng hiểu gì cả.

“Đốt, ý Phong Vân là mảnh lõi của cô ấy còn chưa đủ để làm chấn động Nam Viên của lão hồ ly kia.” Đỗ Như xoa xoa lên đầu Á Lê.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 401

Ý Phong Vân muốn nói hồng y đại pháp đã khiến người ta kinh hãi nhưng có điều đối với những thế gia chân chính của Nam Viên thì điều này cũng không tạo được bất kỳ uy hiếp nào, hay có thể nói việc này chưa đủ để người ta tôn trọng nàng. Đã làm thì phải làm cho bọn họ thực sự kính sợ, nếu không thì tuyệt đối không làm, lần này Phong Vân tới đây với khí thế ào ạt như thế.

“Tâm địa thật gian xảo!” Á Lê hiểu ra liền im lặng nhìn Phong Vân một cái.

“Đó là vì ngươi vốn không có đầu óc.” Hòa Phượng đứng một bên liền cười nói.

“Nhưng mà, việc này thì có liên quan gì đến bữa tiệc của Mộc Hoàng?” Nghĩ ngợi hồi lâu mà Á Lê vẫn không hiểu chuyện này có quan hệ gì với Mộc Hoàng.

Lời nói vừa dứt, Á Phi đang đi đằng trước liền quay đầu đưa mắt nhìn Á Lê một cái. Đôi mắt lộ vẻ trầm tư, hắn thân nhiên hỏi, “Vi lý do gì mà ngươi lại là đệ đệ của ta nhỉ?”

Một câu này nhất thời làm cho Phong Vân và các tinh linh khác đều nở nụ cười, còn Á Lê thì sắc mặt đen lại.

“Ha ha...” Phong Dương tốt bụng vừa cười vừa giải thích, “Theo ngươi, thứ gì là thứ tốt nhất?”

Á Lê nghe hỏi thế liền xòe tay ra đếm, “Heo quay, vịt nướng. ...” Hắn còn chưa nói xong những thứ mình thích nhất thì Hòa Phượng đứng bên cạnh đã giơ chân đạp một cước. Á Lê lập tức bắn ra ngoài.

“Thực làm mất mặt người tinh linh chúng ta!” Diệp Lan là người có vẻ đẹp khỏe khoắn nhất trong đám tinh linh liền đen mặt lại rồi bỏ của chạy lấy người.

Lâm Quỳnh thấy thế thì nhất thời cười to, “Thứ không có được mới là thứ tốt nhất.”

Phong Dương mỉm cười nhìn Á Lê rồi tiếp lời, “Hắn mời thì chúng ta phải đi luôn sao? Nếu vậy thì thực mất mặt, giống như chúng ta chỉ trông cậy được vào hắn vậy. Muốn câu được cá thì phải từ từ chậm rãi mà câu, hương vị phải từ từ thêm vào cho đủ, nếu không mọi chuyện sẽ trở thành trò cười mất. Muốn cho hắn biết Phong Vân của chúng ta có năng lực và có bản lĩnh thì càng phải làm cho hắn biết quyết định lần này của hắn thực sự đã khiến Phong Vân tức giận, nếu hắn không chịu khó nghiền ngẫm suy nghĩ mà một lòng một dạ đối tốt với Phong Vân thì Phong Vân của chúng ta đây sẽ có thể leo tường* bất cứ lúc nào, hơn nữa còn xoi cả nữ lẫn nam.”

(*Leo tường: Ngoại tình.)

Một lời nói ra khiến đám người đồng loạt cười ha hả, ngay cả Phong Vân cũng phải nở nụ cười, Phong Dương này thực biết nói chuyện.

Á Lê đang từ xa bò lại đã hiểu được mọi chuyện, hắn kêu to giữa tiếng cười ồn ã, “Đây chính là lạt mềm buộc chặt.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 402

Phong Vân đang đi phía trước nghe vậy liền cười nói, “Cũng có thể nói như vậy.”

Đối với nam nhân, tình cảm và sự tin tưởng chính là điều quan trọng nhất, còn tài năng thì có hay không có lẽ cũng chỉ là nhất thời.

Nàng muốn cho hắn biết hắn làm thế khiến nàng thực sự tức giận, hậu quả thực sự nghiêm trọng, nếu không làm vậy thì hắn sẽ trung ra về mặt hợp lý hợp tình khiến người ta tức chết. Nếu đã vậy thì không bằng nàng xuống tay làm cho hắn tức chết trước.

Nhưng mà điều quan trọng hơn là lần tỷ thí thứ hai nàng phải làm gì, nếu không nắm được hắn trong lòng bàn tay thì nàng quả thực không thể cùng Mộc Hoàng tới Đế cung Nam Viên.

“Làm thế nào mà các ngươi tìm được tiểu trấn này? Rất hẻo lánh!” Phát tay bỏ qua vấn đề kia, Phong Vân nhìn quanh một lượt. Tiểu trấn này quả thực rất vắng vẻ đìu hiu, từ công đến sân đình đều chẳng có lấy một bóng người. Bọn Á Phi vốn không quen thuộc với địa hình nơi đây, không biết làm thế nào mà bọn họ tìm được chỗ này. Hơn nữa, tay nghề của bọn họ quả thực rất tốt, chỉ trong vòng một ngày mà cũng đủ để làm được hồng y đại pháo cho nàng, đảm tinh linh này quả thực rất nhanh nhẹn nhạy bén.

“Chúng ta có cách của chúng ta.” Á Phi thần nhiên ném lại một câu rồi không nói gì nữa.

Phong Vân thấy vậy cũng không hỏi nhiều, nàng cao giọng nói, “Ta phải làm một vài thứ cho cuộc so tài thứ hai, ta cần chỉnh sửa một chút, cần nửa ngày...”

“Được!” Á Phi không do dự khẳng định luôn.

Phong Vân thấy vậy thì hơi nhủ mày lại, Á Phi cứ thế mà khẳng định một câu, việc này...

“Tiểu tinh linh, các ngươi mau đến đây!”

Giữa sự kinh ngạc của Phong Vân, một âm thanh thanh thúy vang lên, từ giữa cánh cửa nhỏ nhỏ trong tiểu trấn bỗng xuất hiện một người đang vẫy tay với Á Phi.

Nghe thấy tiếng động, Phong Vân nhanh chóng nhìn lại thì mắt lập tức tròn tròn. Nam nhân vừa xuất hiện trước mắt nàng nhìn qua thì hắn là khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, cả người béo tròn, chiều cao khoảng năm mươi thước, mà năm mươi thước thì mới đến đùi Phong Vân. Trong tay hắn lúc này đang vác một thanh đại thiết chùy, đại thiết chùy này phải dài hơn một thước, nhìn hắn vác đại thiết chùy trông rất quý dị.

Người này...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 403

“Ồ, tinh linh ca ca đến rồi, phải ôm một cái mới được!” Trong nháy mắt, khi Phong Vân còn đang chấn động, đằng sau người lùn kia lại xuất hiện thêm một tiểu tử thấp bé nữa, hắn nhanh như tia chớp bỏ nhào về phía Á Phi. Người này có khuôn mặt đỏ hồng như quả táo chín, tay chân béo tròn thoạt nhìn trông rất đáng yêu. Có điều bên hông hắn cũng giắt một thanh thiết chùy chưa đầy một thước, có lẽ hắn phải cao ít nhất tám mươi thước. Từ xa nhìn lại trông như một con búp bê đại béo đang xách một cái thiết côn.

Á Phi vừa thấy tên kia đang lao về phía mình thì cả người chột né sang một bên.

Phong Vân đứng sát ngay sau hắn vẫn còn đang khiếp sợ nên không kịp tránh, vừa vịn bị tên béo kia bỏ nhào lên người. Phong Vân theo bản năng giơ tay ra đỡ, không ngờ vừa giơ tay ra thì người kia rơi cái rầm xuống, nàng lập tức cảm thấy như ôm một quả tạ có sức nặng ngàn cân. Phong Vân nhất thời không chú ý vừa ôm lấy người kia vừa lão đảo ngã ra đằng sau.

Quá nặng, nàng bị áp đảo.

Hóa Phụng theo sát phía sau Phong Vân lập tức cười to. Hắn vội vàng đưa tay ra đỡ nàng, “Cô đừng xem thường cây thiết chùy trên người đám người Ái nhân tộc* này, nó phải nặng ít nhất là ngàn cân đó.”

(*Ái nhân tộc: Tộc người lùn.)

Ái nhân tộc, cũng giống Tinh linh tộc, đều thuộc loại Di tộc thượng cổ*, và cũng là một chủng tộc đã biến mất khỏi đại lục.

(*Di tộc thượng cổ: Gia tộc có từ lâu đời và gần như đã biến mất.)

Ánh tà dương chậm chạp rút về sau đường chân trời, sắc màu hoa mỹ còn sót lại khiến người ta phải kinh động. Đế cung Nam Viên lúc này cũng thông thả ẩn mình vào trong đêm tối, cảnh tượng thật giống như con mãnh thú không hề bắt đầu chìm vào giấc ngủ say.

Bên trong Đế cung, Tể tướng Ma Ha Cách nhìn thấy Mộc Hoàng sắc mặt đen lại, sát khí đầy người thì vội vàng khuyên giải, “Tiểu chủ Hách Liên Phong Vân của Di tộc thượng cổ kia cũng đã nói những lời không phải là không hợp với ý của Đế cung ta. Xem ra sau trận tỷ thí ngày mai hẳn có lẽ sẽ lưu lại, ngày mai tất cả chúng ta cố gắng hơn một chút là được. Về việc hẳn nói chỉ tặng đồ vật cho người hẳn thương thì chuyện này có vẻ hơi khó. Có điều đây là địa bàn của Nam Viên chúng ta, phải thu phục hẳn thì chuyện này cũng không hẳn là không thể thực hiện, khối sắt đó chúng ta nhất định có được rồi. Đế quân à, ngài không cần tức giận. Về chuyện đối đãi với các cao thủ thì Đế quân ngài khôn khéo hơn thần, biết không thể miễn cưỡng thì tuyệt đối không miễn cưỡng, nhưng hôm nay vì sao ngài lại không biết kiềm chế như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 404

Từ trước tới nay Đế quân của bọn họ luôn đối đãi rất cẩn trọng với những cao thủ, hẳn biết bọn họ thường có tính tình cổ quái nên cũng dung túng hơn so với những người khác, vậy mà hôm nay không biết vì sao hẳn lại có vẻ mất đi tác phong thường ngày như thế.

Sắc mặt Mộc Hoàng vốn đang bình tĩnh nhưng sau khi nghe Ma Ha Cách nói một tràng giảng đại hải thì lại trở nên khó coi. Hẳn cả giận nói, “Di tộc thượng cổ chó má, nằng dăm giả bộ với ta!”

Dường như chưa từng được nghe Mộc Hoàng nói ra những lời thô tục nên lúc này Ma Ha Cách có vẻ không tránh khỏi sững sờ. Ông ta quay đầu nhìn về phía Mộc Nhất, Đế quân đây là...

Thấy Ma Ha Cách nhìn sang, lại biết ông ta cũng nắm được mọi chuyện về Phong Vân, khoe miệng Mộc Nhất lập tức giật giật mấy cái, hẳn hướng về phía Ma Ha Cách nói, “Vị Phong Vân đó chính là nữ nhân.”

Một lời vừa dứt, sắc mặt Ma Ha Cách lập tức đen lại.

Tiểu chủ của Di tộc thượng cổ đó chính là người Thiên Khung đã cứu Đế quân của bọn họ?

Việc này... còn gì là lẽ thường nữa? Nữ nhân lại giả trang thành nam nhân đến đại hội kén rể để đoạt người mình thương, chuyện này...

Trong giây lát, Ma Ha Cách bỗng cảm thấy ông ta đã không còn theo kịp được cái thời đại này nữa.

Thế này là thế quái nào nhỉ?

Có điều Ma Ha Cách chính là Ma Ha Cách – quân sư tối cao của Nam Viên này.

Sau một giây ngắn ngủn đen mặt lại, Ma Ha Cách nhất thời bật cười khe khẽ. Nhìn sắc mặt đen xì của Mộc Hoàng, ông ta nói, “Thần đây không còn lo lắng đồ vật thần kỳ đó sẽ rơi vào tay hai đại lục kia rồi. Nhưng mà Đế quân à, lần này nàng ấy không muốn gặp ngài đã rõ ràng cho thấy nàng ấy đang giận ngài rồi, cho nên nàng ấy mới tới đây gây sự như vậy.”

Mộc Hoàng vừa nghe liền giận tái mặt, “Nàng giận ta? Ta còn chưa bức mình vì nàng lẽ mà lẽ mà mãi mà chưa tới đây, nàng lại còn dám giận ta sao!”

Ma Ha Cách nghe Mộc Hoàng nói thế liền lắc đầu bật cười, Đế quân của bọn họ quả nhiên không hiểu được vị Phong Vân kia tức giận cái gì. Ông ta lập tức nói với vẻ chắc chắn, “Đế quân à, rõ ràng nàng đã cảm nhận được đại hội giao lưu này chẳng qua chỉ là lễ cầu thân của ngài với Đế nữ Thiên Khung mà thôi, vì vậy nàng ấy sao lại không tức giận.”

Mộc Hoàng nghe Ma Ha Cách nói thế thì nhủ mảy may nghĩ nghĩ một lúc mới kiên quyết lắc đầu, “Không thể nào, nàng biết ta làm sao lại đi thích nữ nhân khác.”

Ma Ha Cách thấy Mộc Hoàng nói với vẻ kiên định như thế thì hơi chuyển sắc mặt, “Chuyện này thần có thể hiểu được.”

“Nói!” Mộc Hoàng liếc ngang về phía Ma Ha Cách.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 405

Thế nhưng Ma Ha Cách lại chậm rãi đứng dậy rồi nở nụ cười cáo già với Mộc Hoàng, “Đế quân tự suy nghĩ đi, người ngoài nói ra thì không còn ý nghĩa. Đế quân à, xem ra về sau ngài sẽ phải chịu rất nhiều mệt mỏi đó.”

Mộc Hoàng thấy Ma Ha Cách bỏ cửa chạy lấy người thì ánh mắt khẽ chớp mấy cái.

Tức giận ư, khó có thể nào...

Có điều, nếu ngày mai hắn còn để nàng chạy thoát thì hắn không phải là Mộc Hoàng nữa, hừ.

Gió đêm thổi mạnh phát ra những tiếng vù vù...

Cùng lúc đó, bên trong thiên cung của Đế cung, Đế quân Thiên Khung Phượng Vũ Náo nhíu mày nhìn lên bầu trời đầy sao rồi trầm giọng nói, “Hách Liên Phong Vân? Đúng là bản quân đã từng nghe thấy cái tên này ở Thiên Khung.”

“Đại ca, đúng thế ư?” Phượng Vũ Phi ngẩng đầu nhìn Phượng Vũ Náo.

Phượng Vũ Náo gật gù đầu, hắn đã quên mất mình nghe thấy ở chỗ nào nhưng chắc chắn đã từng nghe nói đến. Mà Hách Liên Phong Vân này cho hắn cảm giác đó không phải là người Nam Viên mà là người Thiên Khung.

“Người đâu!”

“Có thuộc hạ!” Một trong những ảnh vệ* của Phượng Vũ Náo lập tức hiện thân.

(*Ảnh vệ: Người làm nhiệm vụ hộ vệ cho chủ nhân nhưng luôn ẩn mình và không hiện thân.)

“Truyền lệnh xuống dưới, điều tra xem Hách Liên Phong Vân này rốt cuộc là ai.” Phượng Vũ Náo trầm giọng nói.

“Vâng.” Bóng người lập tức lóe lên, ảnh vệ mau chóng biến mất.

“Đại ca, nếu Hách Liên Phong Vân này là người của Thiên Khung chúng ta thì chúng ta sẽ không cần cầu thân với Nam Viên nữa.” Ánh mắt Phượng Vũ Phi khẽ lay động.

Phượng Vũ Náo nghe thấy thế nhưng không trả lời. Nếu bọn họ có được thần khí của Phong Vân thì hắn là sẽ có lợi ích rất lớn, thế nhưng rốt cuộc lại không có được sức mạnh hùng hậu của Đế vương Nam Viên.

“Đại ca, cầu người khác không bằng cầu người nhà.” Phượng Vũ Phi thấy vẻ trầm ngâm của Phượng Vũ Náo thì lại chậm rãi lên tiếng.

Phượng Vũ Náo nghe Phượng Vũ Phi nói thế liền đưa mắt nhìn nàng ta một cái. Nếu không phải vì Thiên Khung xảy ra vấn đề lớn thì hắn sẽ không đến mức phải chạy tới Nam Viên để cầu thân, lời này của Phượng Vũ Phi quả thực không sai.

“Cứ xem thế nào đã rồi nói sau.” Một hồi lâu Phượng Vũ Náo mới nhẹ giọng đáp lời.

“Vâng.”

Ánh trăng lung linh chiếu xuống mặt đất làm cảnh vật ánh lên một màu bàng bạc.

Tại một chỗ khác trong Đế cung...

Ngân Dạ Cách ngồi trong lương đình hóng gió thu, tay cầm một chén rượu, trên mặt vẫn hiện vẻ tươi cười như có như không.

“Đế quân, thần khí của Hách Liên Phong Vân đó quả thực kinh người, ngài xem chúng ta có cần đoạt lấy hay không?” Vị sĩ quan có cấp bậc cao nhất của Tinh Vực đi theo Ngân Dạ Cách đến đây hỏi một câu với vẻ lo lắng.

Ngân Dạ Cách nghe người kia hỏi thế liền lắc lắc ly rượu trong tay rồi chậm rãi nói, “Trước hết không cần vội.”

“Vâng.”

“Nhưng các người đi điều tra một chút về Hách Liên Phong Vân cho ta, hắn chắc chắn không phải là người Nam Viên, đương nhiên cũng không thể là người Tinh Vực chúng ta.”

“Vâng, thần sẽ phái Phủ Việt đi.”

Ngàn Dạ Cách không nói gì nữa, chỉ nhếch khóe miệng lên khẽ mỉm cười, Hách Liên Phong Vân, rất thú vị!

Gió thu lạnh thấu xương, màn đêm bắt đầu sâu dần. Đế cung và Hoàng thành im lặng giống như đang chìm vào giấc ngủ, nhưng trong đó kỳ thực lại ẩn giấu bao nhiêu tâm trạng, bao nhiêu toan tính. . .

Một đêm vội vàng qua mau, đảo mắt một cái trời đã trở sáng.

Giữa ánh mặt trời mùa thu ấm áp sáng lạn, giữa cảm xúc hưng phấn dâng trào mãnh liệt của dân chúng Nam Viên, trận tỷ thí thứ hai của đại hội giao lưu bắt đầu khai mạc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 406

Gió thu quét qua mặt đất, đám lá rụng trở nên vàng óng ánh dưới ánh mặt trời.

Cung Phi Thúy lúc này đã ngập trong biển người, người tới lần này dường như còn nhiều hơn lần trước, ngay cả đường đi giữa các khán đài cũng đầy người đứng, bốn phía xung quanh đều chật như nêm cối. May mà ai ai cũng đều trật tự ngay ngắn và không có bất kỳ một chút rối loạn nào, loại trật tự này cũng chỉ có thể thấy được ở Nam Viên.

Trên đài cao, tam đại đế quân cũng đã ngồi xuống, tất cả những người cần trình diện đều đã có mặt, duy chỉ có nhóm người Phong Vân là vẫn chưa xuất hiện.

Thời gian lặng lẽ trôi qua cực nhanh, giữa không gian háo hức chờ đợi, tiếng chuông mở màn lại một lần nữa vang lên.

Công tước phụ trách lễ nghi thấy vậy đành bước lên võ đài rồi lớn tiếng nói, “Trận giao lưu thứ hai bắt đầu, mời Đế nữ Thiên Khung và mười sáu vị tuyển thủ bước ra!”

Gió thổi phàn phật, khung cảnh xuất hiện của mọi người không còn lạ lẫm đẹp mắt như lần ra mặt đầu tiên. Mười lăm người bình tĩnh ung dung bước ra nhưng không có Phong Vân.

Công tước phụ trách lễ nghi thấy thế thì đưa mắt nhìn thoáng qua Đế nữ Thiên Khung.

Phượng Vũ Phi trầm ngâm trong nháy mắt rồi gật gật đầu, nếu người đó muốn tới thì cuối cùng cũng sẽ tới, hiện giờ cứ nên bắt đầu trước, thời gian còn dài, vừa có thể chậm rãi chờ hán cũng không làm chậm trễ việc hiện tại.

“Được, việc còn lại của ta là nhường lại võ đài cho Đế nữ Thiên Khung, mọi chuyện đều tùy nàng sắp xếp.” Công tước phụ trách lễ nghi cười to một tiếng rồi sau đó phi thân nhảy xuống.

Mọi người xung quanh không thấy Phong Vân đâu mà đại hội lại bắt đầu rồi thì tuy kinh ngạc nhưng cũng không thể không vỗ tay hoan hô và bắt đầu cổ động.

Phượng Vũ Phi liếc mắt nhìn đám người Lãnh Đồng một cái rồi vỗ nhẹ tay. Phía sau nàng lập tức xuất hiện hai gã người hầu, trên tay hai người này cầm một bức tranh được cuộn tròn lại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 407

Phượng Vũ Phi vừa đưa tay mở tranh ra vừa chậm rãi nói, “Với võ học và văn học, hôm qua các vị đã biểu diễn sở trường võ học của mình rồi, hôm nay

chúng ta cùng xem xét đến khía cạnh văn học đi. Cũng không đòi hỏi mọi người phải thảo luận đối đáp, các vị chỉ cần giải thích bức tranh này theo ý hiểu của mình cho ta nghe một chút, vị nào có ý tưởng gần với ý của ta nhất thì sẽ là người chiến thắng.”

Lời vừa dứt, bức tranh được cuộn tròn lập tức hiện ra trước mắt mọi người. Đó là một bức tranh sơn thủy đơn thuần được vẽ bằng mực tàu và không mang bất kỳ linh lực pháp quyết gì, chỉ là một bức tranh cực kỳ bình thường. Trên bức tranh là cảnh núi cao nước chảy, cây cối dày đặc, có hai lão hồ đứng trên núi, đỉnh đầu được bao phủ bởi nắng mặt trời gay gắt vùng sơn dã, thân hình và núi non được phản chiếu dưới dòng nước đang chảy, một con hồ ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời, con còn lại cúi đầu nhìn về phía hình ảnh phản chiếu của thái dương trong khe suối.

Bức tranh rất sống động và kỳ công.

Một bức tranh hết sức bình thường như thế thì có thể có ngụ ý gì?

Mộ Dung Tĩnh và Phong Ma Thiên đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên sự suy tư. Bức tranh quả thực rất yên bình đạm mạc và thực sự không thấy có hàm ý thâm trầm gì. Mà nếu đó chính là đề thi về văn học trong cái gọi là thi văn học võ học thì ắt hẳn về phương diện văn học mà nói, bức tranh này nhất định cũng chỉ có như thế.

Phong Ma Thiên lập tức bước lên trước một bước rồi nói, “Không biết suy nghĩ của ta có đúng không, coi như ta xung quanh mở đầu cho các huynh đệ phía sau đi. Ta cảm thấy bức tranh này...” Hắn chậm rãi giải thích bằng giọng nói hòa nhã từ tốn.

Phượng Vũ Phi mỉm cười lắng nghe mà không bày tỏ bất cứ ý kiến gì.

Dân chúng Nam Viên xung quanh im ắng lắng nghe mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Bọn họ vừa nghe vừa hồ nghi chẳng lẽ hôm nay chỉ cần nói thế này là thi xong?

“Sao hôm nay tiểu chủ Hách Liên còn chưa tới?” Trên đài cao, gia chủ của Phong môn thế gia hôm qua đã bị pháo làm cho nổ tẩm chấn phòng hộ thấp giọng hỏi người bên cạnh là Tề tướng Nam Viên Ma Ha Cách. Không thể để một nhân tài như thế biến mất thế này được.

Ma Ha Cách lão luyện liền cười nói mà không có bất kỳ lo lắng gì, “Lúc cần tới nhất định sẽ tới, các ngài lo lắng cái gì.” Chỉ cần Đế quân của bọn họ còn ở đây thì Hách Liên Phong Vân kia nhất định sẽ đến. Hôm qua ông ta không dám cam đoan điều này nhưng hôm nay thì dám chắc như thế.

“Chỉ cần đến là tốt rồi.” Tộc trưởng của Mộ Dung thế gia cũng đề thấp tiếng nói và truyền đến một câu. Hôm qua đám người có địa vị cao của Mộ Dung thế gia không đến, sau nghe thấy người trong tộc trở về kể chuyện, bọn họ liền lập tức nảy sinh lòng tò mò. Hôm qua tiểu chủ của Di tộc thượng cổ không lưu lại Nam Viên, hôm nay lão gia của bọn họ liền tự mình đến đây, chỉ cần Phong Vân có mặt là bọn họ nhất định sẽ ép hắn ở lại, mặc kệ là mời ở lại hay là bắt ép hắn phải ở lại.

Tộc trưởng của Mộ Dung thế gia vừa nói ra lời này, mấy đại thế gia ngồi xung quanh khán đài đều đồng loạt giật mình.

Đúng, chỉ cần đến là tốt rồi.

Ma Ha Cách thấy biểu hiện của đám người hào môn thế gia thì sắc mặt không đổi nhưng trong lòng lại cười thầm. Đến lúc đó thì còn cần các người ngăn cản hắn sao? Bọn họ chắc không phát hiện ra sắc mặt của Đế quân hôm nay tuy không đen lại nhưng khí thế kia thì đã sẵn sàng đứng dậy bất cứ lúc nào rồi. Chỉ cần Hách Liên Phong Vân kia dám đến, Đế quân của bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 408

“Một đám học trò!” Ngồi trên đài cao tầng thứ năm, Ngàn Dạ Cách thu hết thảy mọi biến động xung quanh vào tầm mắt, về mặt bất động nhìn về phía đám người đứng dưới võ đài rồi khẽ lắc đầu. Lời giải thích của bọn họ quả thực quá xa rời với ý cảnh thực sự của bức tranh này.

Phượng Vũ Náo ngồi một bên với vẻ mặt thanh nhả, khi nghe những lời này, hắn quay đầu cười khẽ rồi hướng về phía Mộc Hoàng, “Người dân Nam Viên dùng vũ lực để giải quyết mọi chuyện nên cũng không am hiểu thư pháp, Mộc huynh nói xem có đúng không?”

Mộc Hoàng lạnh nhạt nhìn ra xung quanh, lúc này hắn chỉ chú ý đến việc tên hỗn đản Phong Vân còn chưa có tới. Khi nghe lời nói thẳng của hai người kia, hắn gật gật đầu rồi nói, “Nói đến chuyện phán đoán ra ngụ ý trong cảnh non nước hữu tình thì người Nam Viên không so được với Thiên Khung và Tĩnh Vực.” Có một nói một, có hai nói hai, người trong thiên hạ đều có điểm yếu, bọn họ không cần phải che che giấu giấu.

Ngàn Dạ Cách nghe nói thế liền xoay xoay ly rượu trên tay rồi tiếp lời, “Bản tính trời sinh, có cái hay cũng có cái dở, đó là điều mà tam đại lục chúng ta không thể thay đổi. Ta chỉ kỳ vọng vị tiểu chủ của Di tộc thượng cổ kia hôm nay có thể làm cho chúng ta thêm một phen kinh ngạc nữa.”

“Ta cũng vậy.” Phụng Vũ Náo gật đầu.

Chỉ có Mộc Hoàng là âm thầm hừ lạnh một tiếng, Phong Vân chết tiệt kia sao còn chưa tới?

Gió thổi tứ phương, thời gian chậm chậm trôi qua. Bình luận về thư pháp quả thực không phải là sở trường của người Nam Viên, bởi vậy mà không bao lâu thì tới phiên vị cuối cùng.

Mộ Dung Tĩnh cau mày nhìn bức tranh trước mặt, hần mớ hồ cảm nhận được ẩn ý sâu xa của bức tranh này nhưng bảo nói ra thì hẳn đúng là không nói được.

“Ta cảm thấy bức tranh này được Đế nữ gửi gắm tâm trạng thoải mái và khát vọng về cuộc sống nhàn nhã vào cảnh non nước mây trời, rồi lại muốn trở thành mãnh hổ ngạo mạn với núi sông. Ta cảm thấy đây quả thực là chuyện tốt, cái này...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 409

“Ta quả thực cảm thấy bức tranh này chỉ có ý tứ như vậy.” Mộ Dung Tĩnh chậm chạp nói với về hồ nghi, lời còn chưa dứt, trên trời đột nhiên xuất hiện một tiếng vang truyền đến.

Người dân Nam Viên có mặt tại đấu trường đã nghe tới mức buồn ngủ lập tức chấn động tinh thần, Hách Liên Phong Vân đã đến!

Tinh thần của mọi người lập tức được vực dậy.

Chỉ thấy có tiếng vang xoẹt qua không trung, đoàn người Phong Vân trong nháy mắt đã xuất hiện trên võ đài.

Trên người đám Á Phi đều khoác áo lông cáo đỏ thẫm, riêng Phong Vân thì choàng áo lông cáo trắng như tuyết, màu sắc đảo ngược càng tạo ra phong thái khác thường. Giữa hóa diễm son lại có một màu trắng tuyết, cảnh tượng quả thực diễm lệ và có một không hai.

Không ngồi trên chiếc ghế dựa lớn làm bằng tinh thạch, Phong Vân chấp tay sau lưng nhìn bức tranh trước mặt rồi quay sang chống lại ánh nhìn của Phụng Vũ Phi. Nàng thân nhiên trầm giọng nói, “Trời không có hai mặt trời, nước không hai vua, một núi há có thể chứa hai hồ.”

Lời lạnh như băng vừa buông ra, không gian xung quanh trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng. Tất cả mọi người đều kinh ngạc chăm chú nhìn Phong Vân, lời này quả thực rất thẳng thắn.

Mà trên đài cao, thân thể Phụng Vũ Náo vẫn hơi dựa vào ghế lập tức khễ căng lên, ly rượu trong tay bỗng bị siết chặt lại. Chưa từng có người dám nói ra những lời thế này mà không chút kiêng nể.

Ngân Dạ Cách ngồi một bên nghe thế cũng chậm rãi buông ly rượu xuống, hần bình tĩnh nhìn về phía Phong Vân.

Mộc Hoàng thì nhíu mày trừng mắt nhìn về phía nàng.

“Thì ra là ý này.” Giữa khung cảnh yên ắng, Mộ Dung Tĩnh vỗ tay đánh hét một cái rồi nói với về bùng tình đại ngộ*. Chả trách hẳn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng không thể nói rõ ra được, thì ra là có ý này.

(*Bùng tình đại ngộ: Giật mình hiểu ra.)

Phụng Vũ Phi đứng một bên đột nhiên thấy Phong Vân xuất hiện thì ánh mắt hơi lóe lên sự kinh ngạc. Ngạc nhiên qua đi, nàng ấy bình tĩnh nhìn Phong Vân rồi nói, “Trời không có hai mặt trời, nước không thể có hai vua, một núi không thể dưỡng hai hồ, nếu bức tranh hiện tại có ý như thế thì phải làm thế nào?”

Phong Vân nhìn Phụng Vũ Phi rồi thân nhiên cười nói, “Hậu quả của việc miễn cưỡng chứa chấp chính là không phải ngươi chết thì ta mất mạng.”

Một nước hai vua thì hậu quả chỉ có thể như vậy. Người Nam Viên không biết ẩn ý trong lời nói của Phụng Vũ Phi nhưng nàng thì làm sao lại không biết. Diễn hình của chuyện này chẳng phải chính là Đế quân Thiên Khung và Thánh Linh Cung sao. Thánh Linh Cung đã phát triển lớn mạnh và uy hiếp đến Đế quân Thiên Khung. Với một người ở Thiên Khung và đã từng bị Thánh Linh Cung truy đuổi như nàng thì một lời nói ra chỉ có đúng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 410

Phượng Vũ Phi nghe lời nói thẳng thắn của Phong Phân thì nhẹ nhàng nhún mày. Nàng ta tiến lên trước một bước mỉm cười nhìn Phong Vân rồi nói, “Lời này rất đúng. Có điều hai hồ này ai cũng không chịu thua, hiện tại phải làm sao bây giờ?” Ngữ điệu thanh nhã, nàng ấy như đang thực sự hỏi về chuyện hai con hồ vậy.

Phong Vân nghe nói thế liền nhếch miệng nói một câu:

“Bắt tại trăm mặc trung bạo phát,

Tự tại trăm mặc trung tử vong,

Thử tiêu bi trường,

Tướng tử ngân giản đan.”*

(*Đoạn thơ này có nghĩa là: Bùng nổ trong im lặng, tử vong trong im lặng, muốn làm biến mất thì cực kỳ đơn giản.)

“Hay!” Phong Vân vừa dứt lời thì Ngàn Dạ Cách ngồi trên đài cao đột nhiên nhẹ nhàng vỗ tay một tiếng, sau đó hắn quay đầu mỉm cười nhìn Phượng Vũ Náo.

Những người khác không rõ nhưng để quân của bọn họ sao lại không hiểu ý tứ của bức tranh này là gì, đó chính là tình huống hiện giờ của Thiên Khung.

“Phượng Vũ huynh, nên chú ý lắng nghe một chút.” Ngàn Dạ Cách nói với Phượng Vũ Náo.

Trong mắt Phượng Vũ Náo hiện lên tia xấu hổ. Hắn không phản bác mà chỉ chậm rãi gật gật đầu. Cứ tiếp tục thế này, hắn mà không bùng nổ thì thực sự chỉ còn đường chết. Điểm này hắn đã cảm nhận được rõ ràng, cho nên hiện tại hắn mới đích thân đi tới Nam Viên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 411

“Thế nhưng tâm nguyện của người dân đối với đối phương rất cao, không phải dễ dàng có thể bùng nổ.” Phượng Vũ Phi mỉm cười nhìn Phong Vân, bước chân lại tiến về phía Phong Vân một bước.

Phong Vân nghe thế liền cười nhạt một tiếng tỏ vẻ giễu cợt, “Tâm nguyện của dân, cái gì là tâm nguyện của dân? Suy nghĩ vì dân chúng, làm cho mọi người dân thuộc tất cả các tầng lớp đều được ăn no mặc ấm, có nhà có cửa, có nơi dựa vào, đó mới thực sự là tâm nguyện của dân. Tín ngưỡng, giáo điều, những điều đó chỉ có thể để cho người ta dựa vào về mặt tư tưởng sau khi đã ăn no mặc ấm. Giữa một cái có thể cho người ta có cuộc sống hạnh phúc no đủ và một cái cho người ta tín ngưỡng hư vô, cô cảm thấy bên nào có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng?”

Với tình trạng hiện giờ của đế quốc Thiên Khung, Thánh Linh Cung chính là lấy tín ngưỡng và giáo điều để làm chỗ dựa cho dân chúng. Bởi vậy mà hôm nay địa vị của bọn họ đã ngang hàng với vương triều. Nếu Đế quân Thiên Khung muốn đối phó với Thánh Linh Cung thì nàng sẽ chịu trách nhiệm đến cùng, lật đổ Thánh Linh Cung chính là chuyện nàng thích làm nhất, nàng nhất định phải bày mưu tính kế cho bọn họ mới được. Cho dù Đế quân Thiên Khung có lỗi lầm gì thì nàng cũng phải chỉ cho hắn biết điều đó.

Lời này vừa nói ra, cả Phượng Vũ Náo và Phượng Vũ Phi đều đồng thời sáng mắt lên.

“Nhưng mà...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 412

“Không có nhưng mà. Cô thử hỏi những người xung quanh một chút xem thế nào, hỏi bọn hán xem muốn đi theo tín ngưỡng thần linh hư ảo với một cái bụng đói hay muốn đi theo người lãnh đạo có thể cho mình một cuộc sống thực tế mỹ mãn no đủ?”

Phong Vân vừa nói xong lời này thì dân chúng Nam Viên vẫn lẳng lẳng nghe xung quanh lập tức thì nhau hét lên, “Nói nhảm cũng vô ích, đương nhiên chúng ta sẽ theo người lãnh đạo có thể cho mình một cuộc sống thực tế mỹ mãn no đủ rồi.”

“Mọi người chết đói thì tín ngưỡng hư ảo còn dùng được cái rắm.”

“Làm người phải thực tế, ăn no mặc ấm mới chính là con đường đúng đắn.”

“Đúng đúng, đúng là như thế...”

Trong lúc nhất thời, những tiếng trả lời liên tiếp vang lên, tất cả đều cùng chung một ý nghĩ.

Người dân Nam Viên đều cho rằng tín ngưỡng là cái gì? Tín ngưỡng chính là chính mình.

Nghe câu trả lời của mọi người, Phong Vân chậm rãi cười cười, nàng nhìn Phụng Vũ Phi rồi khoan thai nói, “Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền, tâm nguyện là cái gì, đó mới chính là tâm nguyện thực sự. Phải hạ mình xuống mà xem xét mọi chuyện trên góc nhìn của bọn họ chứ không phải chỉ nhìn thấy trên cao rồi tranh đấu với nhau, như vậy thì các người sẽ hiểu được thế nào gọi là tự nhiên mà thắng, thế nào mới là người lãnh đạo thực tế sáng suốt, nếu có thể không chiến mà khuất phục được người ta, chiến thắng còn có thể không nằm trong tầm với được sao.”

“Rầm rầm” Phong Vân vừa dứt lời thì dân chúng Nam Viên xung quanh nhất tề đứng dậy vỗ tay rầm rập. Bọn họ hiểu được ý của Phong Vân, bọn họ nghe và hiểu được. Lấy họ làm gốc, vì họ mà suy nghĩ, đây chính là ý của Hách Liên Phong Vân.

Nói rất đúng, lời này rất đúng!

“Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, lấy dân làm gốc, với việc trị quốc mà nói, đây mới thực sự là đạo trị quốc.” Ma Ha Cách ngồi trên đài cao mất một lúc lâu mới hỏi phục được tinh thần, ông ta cũng khó tin đứng lên và bắt đầu vỗ tay.

Nam Viên không thiếu những binh cường tướng giỏi, cái Nam Viên thiếu chính là những nhân tài trị quốc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 413

Đây rồi, đây rồi...

“Hôm nay mà để cho hán đi thì lão nhân không phải mang họ Mộ Dung!” Tộc Trưởng Mộ Dung chậm rãi đứng lên và xoa xoa tay.

Một nhân tài thế này Nam Viên tuyệt đối không buông tha, tuyệt đối không!

Mấy tộc trưởng đại thế gia xung quanh bắt đầu yên lặng không một tiếng động thâm nhập vào bốn phương tám hướng xung quanh. Bọn họ phải chiếm được vị trí có lợi nhất, hôm nay nhất định phải lưu lại Phong Vân.

“Một lời bùng tình người trong mộng” Cùng lúc với tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy trong đấu trường, Phụng Vũ Náo chậm rãi thở ra một hơi như thể vừa được giấc ngộ.

Đầu ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay, ánh mắt tập trung vào Phong Vân trên võ đài, Ngàn Dạ Cách khẽ cười nói, “Thực sự rất thú vị, trong lòng người này hóa ra có những quan điểm như thế. Có điều tâm lòng quá khoan dung, có tài cán để làm quân vương nhân từ nhưng lại không thể làm được võ đế.”

Mộc Hoàng đứng giữa bọn họ về mặt lúc này lại tràn đầy đắc ý, đúng, đắc ý. Đó là nữ nhân của hán, là người hán đã nhìn trúng. Dân chúng của hán ca

ngôi nàng tức là đang ca ngợi hấn, đủ loại quan lại của hấn đang tán thưởng nàng chính là đang tán thưởng hấn. Phong Vân quả thực đã làm cho hấn rất hạnh diện.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 414

Giữa những tràng vỗ tay ầm ầm vang lên, Phụng Vũ Phi ánh mắt lóe sáng thẳng tắp tới gần bên người Phong Vân.

Giữa những tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc, nàng ta hướng về phía Phong Vân và dường như đang cố hét to, “Nếu ta không chờ hoặc chờ mãi mà không đến thời cơ thì làm thế nào?”

Dù cho có không chờ được thời cơ đến thì bọn họ vẫn phải làm, bọn họ phải lập tức trừ bỏ Thánh Linh Cung.

Phong Vân bị tiếng vỗ tay xung quanh khiến cho màng nhĩ rung động nên không nghe rõ nàng ta đang nói gì. Chẳng qua nàng chỉ vì muốn san phẳng Thánh Linh Cung nên mới đưa ra một chủ ý với Đế quân Thiên Khung mà thôi, những người này làm ầm ĩ cái gì không biết.

Phong Vân lập tức hướng tứ phía vung nhẹ tay lên.

Tiếng vỗ tay vang lên rung trời trong nháy mắt liền ngừng hẳn, mọi người lại đồng loạt ngay ngắn trật tự.

Xoa xoa lỗ tai, Phong Vân nhìn Phụng Vũ Phi với vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép và nói, “Chuyện này còn cần ta phải chỉ sao? Nên làm thế nào với kẻ địch trước mắt, đường đường chính chính đánh không xong thì phải âm thầm mà làm, âm thầm làm mà không được thì phải lên lút mà làm. Đối với kẻ địch, bất cứ thủ đoạn nào có thể giải quyết được vấn đề thì dùng thủ đoạn đó, chẳng lẽ cô còn cho rằng thể hiện tâm địa tử bi ra trước mặt bọn họ thì bọn họ sẽ có thể không giết cô chăng?”

Lời này vừa dứt, dân chúng Nam Viên đang yên tĩnh lắng nghe lại ầm ầm cười to, chờ mong kẻ địch buông dao mổ không bằng chờ mong chính mình đập đất thành Phật.

“Ha ha, ta vừa mới nói nhân hậu có thừa tà vọng không đủ thì lập tức hấn lại nói ra những lời phủ định ngay lời của ta, Hách Liên Phong Vân này thú vị, rất thú vị, thực làm cho người ta không thể không có hứng thú đối với hấn đó.” Ngàn Dạ Cách cười to.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 415

Mộc Hoàng vốn biết Phong Vân chẳng phải người nhân hậu gì, lúc này nghe Ngàn Dạ Cách nói thế, hấn chỉ âm thầm hừ lạnh một tiếng.

Hứng thú? Hứng thú cũng không được, Phong Vân là của hấn!

Giữa những tiếng cười nói ồn ào, Phụng Vũ Phi bị lời nói xem thường của Phong Vân làm cho đỏ mặt. Ý nàng ta không phải như vậy, nàng ta chỉ muốn hỏi...

“Cô muốn hỏi có biện pháp nào có thể diệt trừ kẻ địch một cách lặng im không tiếng động phải không?” Phong Vân thấy vẻ chần chừ của Phụng Vũ Phi thì chấp tay sau lưng rồi chậm rãi hỏi.

Phụng Vũ Phi nghe Phong Vân nói thế thì mặt mày khẽ biến đổi, nàng ta lập tức cười nói, “Đúng.” Thần khí trong tay Phong Vân rất lợi hại, nếu hấn đã hỏi như vậy thì có lẽ hấn có...

Hai người vừa nói với nhau được đôi câu thì những lời đó đã lọt vào tai người dân Nam Viên xung quanh, ai nấy đều sáng mắt lên, cái này hấp dẫn, hấp dẫn đây!

Phong Vân chậm rãi phẩy vạt áo một cái, coi như không phát hiện ra ánh mắt nóng bỏng của mọi người xung quanh. Nàng thản nhiên nói một câu, “Việc này cũng chẳng có gì khó.”

Lời nói vừa dứt, Phong Vân đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Mộc Hoàng của nàng đang đứng trên đài cao rồi chậm rãi hỏi, “Để quân có đồng ý để ta sử dụng cung Phi Thúy này một chút không?”

Lời nói khinh mạn tạo thành một đường xuyên thấu cả đấu trường và bắn vào tai Mộc Hoàng.

Trong nháy mắt, mọi con mắt đều đổ dồn về phía Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng mặt nhăn mày nhíu nhìn chăm chăm về phía Phong Vân như muốn hỏi nàng lại muốn chơi đùa cái gì thế nhưng miệng thì trầm giọng trả lời, “Được.”

Phong Vân nghe thấy thế liền hạ ánh mắt rồi cong môi cười. Nàng phất phất tay với đám người Á Phi vẫn im lặng từ nãy đến giờ.

Diệp Lan lập tức vung tay lên, những khối sắt màu trắng đột nhiên xuất hiện rồi vọt tới bên người đám dân chúng Nam Viên đang ngồi xung quanh khán đài.

“Các người có thể tùy ý đặt vào bất cứ vị trí nào trong cung Phi Thúy, tránh không được đặt lên người hoặc giữ lại trong tay mình.” Hòa Phượng đồng thời mở miệng nói.

Một trăm lẻ tám tia sáng rơi vào trong tay một trăm lẻ tám người dân. Những người này nghe thấy nói thế thì lập tức không chút do dự cầm lấy khối sắt trong tay. Bọn họ nhìn nó như thể đang nhìn một miếng đậu phụ khô rồi tiện tay đặt luôn vào tường đá hoặc đặt lên ghế ngồi.

Ngay khi các khối sắt được đặt xuống, Tiểu Thực đi theo Phong Vân liền lộ ra cái đầu rồi hướng ra xung quanh đấu trường và thổi một hơi, một sợi dây mây màu xanh biếc trông như sợi chỉ lập tức xuyên chuỗi các khối sắt lại với nhau.

“Những người có cấp bậc linh tông cấp tám trở lên có thể lựa chọn ở lại để ném thử, những người có cấp bậc thấp hơn cấp này nếu không muốn chết thì theo ta đi ra ngoài.” Lâm Quỳnh vừa dứt lời liền tiên phong đi ra khỏi đấu trường.

Phong Vân cũng lập tức xoay người đi ra ngoài.

Phượng Vũ Phi thấy vậy liền lập tức đuổi theo.

Khi Phong Vân rời khỏi, mọi người cũng lập tức trật tự ngay ngắn lần lượt rời khỏi đấu trường.

“Cái gì vậy?” Phượng Vũ Náo ngồi trên đài cao nhíu mày thắc mắc, mấy miếng sắt mỏng kia thoạt nhìn thì chẳng thấy có năng lực gì, một chút linh lực trên chúng cũng không có, vậy nó có ích lợi gì?

“Ta thử xem.” Ngân Dạ Cách ngồi im bất động. Hắn quả thực muốn thử xem thứ này rốt cuộc có uy lực gì.

Phượng Vũ Náo thấy vậy liền gật đầu, hắn cũng muốn xem kết cục thế nào.

Còn Mộc Hoàng vẫn trầm mặc đột nhiên đứng dậy rồi di chuyển về phía bên ngoài đấu trường theo hướng Phong Vân vừa mới rời khỏi. Lần này hắn tuyệt đối sẽ không để nàng chạy thoát.

Một lát sau, bên trong đấu trường chỉ còn lại các cao thủ Nam Viên có cấp bậc linh tông cấp tám trở lên và hai vị đề quân, đếm đi đếm lại cũng chỉ khoảng mấy chục người mà thôi.

Những người còn lại đều nhanh chóng rời khỏi và quây thành vòng tròn bên ngoài đấu trường thi đấu.

“Hách Liên huynh, những người cần rời đi đều đã rời đi rồi.” Mộ Dung Tinh vẫn theo sát Phong Vân liền nhắc một câu.

Phong Vân nghe hắn nói thế liền ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Chắc chắn sẽ rất kinh thiên động địa.” Phong Ma Thiên cũng bám sát theo Phong Vân một tấc không rời.

Phong Vân gơ tay xua đám bụi trước mặt, kinh thiên động địa ư, có lẽ thế.

“Phong Vân, ta mãi mãi mong chờ.” Phượng Vũ Phi lúc này cũng đang đi bên cạnh Phong Vân, trong mắt nàng ta chỉ còn hình bóng của Phong Vân.

Phong Vân thấy vậy thì cười nhẹ nhưng cũng không quay đầu lại. Nàng búng tay đánh tách một cái giữa không trung

Ngay khi tiếng búng tay vừa vang lên, trong đấu trường thi đấu liền xuất hiện một tiếng nổ mạnh đỉnh tai nhức óc vang rền.

Sương khói trong nháy mắt dâng lên đầy trời, một ngọn lửa dữ dội hùng hục bùng lên, những cột bão táp linh lực vừa rồi còn không có nhưng giờ đang chen chúc phát ra từ bên trong đấu trường.

“Rầm” Chỉ trong nháy mắt, lồng phòng hộ thuộc linh tông cấp tám bao phủ lấy đấu trường thi đấu bị ầm ầm xé rách giống như một tờ giấy. Sóng nhiệt cùng linh lực từ nơi đó rít gào xông ra và mang theo một ngọn lửa cuộn cuộn động trời.

“Trời ơi...” Những người sơ tán đang đứng xung quanh bên ngoài đấu trường đều đồng loạt trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mặt.

Đó chính là lồng phòng hộ do linh tông cấp tám làm ra đó!

Năm đó, khi mười mấy vị có cấp bậc linh tông cấp bảy liên tục oanh tạc mà đấu trường này chẳng hư hao chút nào, hiện giờ nó lại bị san phẳng một cách nhẹ nhàng như vậy...

“Vù vù...” Đúng lúc đó thì xuất hiện một luồng sức mạnh dừng mãnh từ trong khoảng không lao ra, ngồi bên trong chính là hơn chục vị linh tông cấp tám, một đám đều có vẻ mặt khiếp sợ và xám như tro từ trong đám khói cuộn cuộn vọt ra rồi đứng sừng sững bên ngoài đấu trường.

Việc này...

Bọn họ đứng sừng sững nhìn đấu trường thi đấu mấy ngàn năm tuổi đã bị san phẳng thành bình địa. Mà sức mạnh kia quả thực rất hùng hãn, nếu bọn họ không có linh lực cao cường thì suýt chút nữa cả đám đã tan thành tro bụi rồi.

“Sức mạnh đáng sợ quá, rốt cuộc đó là cái gì vậy?” Phụng Vũ Náo đứng giữa không trung nhìn ngọn lửa đang cuộn cuộn phía dưới, hấn khiếp sợ mở miệng hỏi. Rõ ràng những thứ đó chẳng có linh lực gì cả, sao đột nhiên nó lại phát nổ, việc này...

Ngân Dạ Cách không mở miệng trả lời, sắc mặt lần đầu tiên biến đổi.

Phát nổ lặng yên không một tiếng động khiến kẻ khác khó lòng phòng bị, lực phá hoại lại cực kỳ mạnh mẽ...

Nếu Phong Vân không cảnh tỉnh trước thì ba mươi vạn người chắc chắn đã nổ tan xác pháo. Thứ này không chỉ có tác dụng trong quân đội như thần khí hồi trước, nếu nó rơi vào tay Nam Viên thì có thể uy hiếp được cả trời xanh.

Hách Liên Phong Vân này quả đúng là người cần phải coi trọng.

Mộc Hoàng đứng sừng sững trên không trung khẽ cau mày lại, bàn tay bắt đầu vuốt trong không gian phía trên đấu trường thể thao. Một luồng linh lực màu xanh da trời lập tức bao phủ cả đấu trường và ôm lấy sức mạnh cuồng mãnh đang gào rít bên trong đó.

Phong Vân đã tạo ra thứ gì vậy?

Hắn không biết đây chính là sở trường của nàng.

Bom, bom hẹn giờ.

Đây là quả bom do Ải nhân tộc tỉ mỉ tạo ra bằng cách phối hợp thời gian và nhiệt độ để đặt chế độ hẹn giờ cho bom.

Sau khi Mộc Hoàng ra tay ngăn chặn luồng sức mạnh như bão táp đang cuộn cuộn bên trong đấu trường, Á Phi liền chậm rãi phi lên trên không rồi đứng sừng sững giữa khoảng không phía trên đấu trường. Hắn từ từ vươn tay ra bổ sung thêm sức mạnh vào bức tường linh lực của Mộc Hoàng. Một luồng linh lực hồi sinh nhanh chóng chụp xuống ngọn lửa. Như hỏa gặp băng, ngọn lửa mãnh liệt trong nháy mắt đã bị dập tắt. Bụi bặm tung bay trong không khí bắt đầu rơi xuống đất làm hiện ra bên trong đấu trường thể thao trông như phế tích. Những cao thủ Nam Viên xung quanh thấy thế đều mở to mắt nhìn Á Phi.

Đây chính là sức mạnh của tinh linh đã rời bỏ vùng trung du đây mà.

Đấu trường thể thao đã biến thành phế tích khi bị tác động bởi linh lực của Á Phi liền bắt đầu khôi phục lại diện mạo ban đầu.

“Trời ạ!” Người dân Nam Viên thấy thế thì khó tin hô lên.

Phá đi rồi phục hồi lại, chuyện này hoàn toàn không thể tưởng tượng được, Di tộc thượng cổ rốt cuộc còn lợi hại đến mức nào nữa? Vừa rồi bọn họ có thể phá hỏng trong nháy mắt, giờ trong một khắc lại khiến mọi thứ phục hồi như ban đầu, người kia lại chỉ là một tùy tùng, chuyện này...

Lúc này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Phong Vân, biểu hiện trong mắt bọn họ không thể dùng từ hưng phấn và kính ngưỡng để hình dung.

Đó như thể là ánh mắt khi nhìn thấy thần linh.

“Phong Vân, người quả thực làm ta rất kinh ngạc, ta...” Về mặt Phụng Vũ Phi lúc này đang kinh ngạc và vui sướng đến ứng đảo, ánh mắt nàng ta nhìn về phía Phong Vân cơ hồ muốn rớt nước mắt.

Phong Vân mỉm cười đầy tà khí và mỉa mai, “Chỉ là trò xiếc nho nhỏ mà thôi, Để nữ...”

“Di tộc thượng cổ quả nhiên có năng lực, hôm nay người phải cùng bản quân nói chuyện một phen!” Phong Vân chưa nói hết câu thì cánh tay đã bị kéo căng ra, bàn tay Mộc Hoàng đã nắm chặt lấy cổ tay nàng. Lúc này, ánh mắt hắn nhìn về phía nàng hiện rõ vẻ đàng đàng sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 416

Phong Vân nhướn mày nhìn cổ tay đang bị Mộc Hoàng đẳng đẳng sát khí tóm lấy rồi chậm rãi cười nói, “Ta có thể từ chối không?”

“Không thể!” Mộc Hoàng cũng cười cười với Phong Vân nhưng vẻ tươi cười của hắn trông giống như đang muốn ăn thịt người. Lời nói vừa dứt, Mộc Hoàng túm tay Phong Vân xoay người hướng về phía Đế cung. Hắn trực tiếp dùng hành động để nói cho Phong Vân biết nàng có muốn chạy cũng không có cửa.

Hai người bọn họ nắm tay sóng vai đi bên nhau, thoạt nhìn trông cả hai đều có vẻ cực kỳ hòa hợp, cực kỳ nhiệt tình.

“Ha ha...” Phong Dương đứng đằng sau nhin không được bật cười thành tiếng. Lần này xem ra Phong Vân phải chịu khổ rồi.

Lâm Quỳnh đứng bên cạnh lại lắc đầu rồi cố nén cười hướng về phía đám người của Đại tướng quân Lãnh Đồng mà nói, “Đế quân của các vị thật đúng là nhiệt tình.”

Lãnh Đồng, Mộ Dung Tinh và những người còn lại chưa từng thấy Đế quân của bọn họ có dáng vẻ khẩn cấp muốn đãi khách như thế bao giờ. Sau khi kinh ngạc qua đi, bọn họ vội vàng tươi cười đáp lời, “Người Nam Viên chúng ta vốn nhiệt tình mà. Mời, mời, mời tới Đế cung!”

Trong giây lát, đám người cao cấp của Nam Viên vốn đang vây quanh Lâm Quỳnh, Á Lê cũng lập tức vui vẻ ra mặt mời bọn Phong Dương tới Đế cung.

Á Phi ở trên bầu trời thấy cảnh tượng bên dưới thì buồn chán nhìn bằng nửa con mắt.

Á Lê bụng đầy nước miếng lập tức đi đầu. Nghe nói thịt nướng trong Đế cung Nam Viên rất ngon, hắn thích, hắn rất thích.

Đám người có danh tiếng ở Nam Viên vừa vây quanh một hàng tinh linh vừa kéo bọn họ tới Đế cung. Phụng Vũ Phi cũng chen chúc trong đám người đó tiến về Đế cung.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 417

Giữa không trung, Phụng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách thấy thế liền liếc mắt nhìn nhau một cái, không biết trong lòng nghĩ gì, hai người chậm rãi nở nụ cười. Cả hai phất tay áo rồi cũng tiến về phía Đế cung Nam Viên.

Cái người tên Hách Liên Phong Vân này, bọn họ không thể để Mộc Hoàng chiếm được tiên cơ.

Gió thổi vi vu qua khoảng không hỗn độn và tràn ngập sự hưng phấn.

Ở khoảng không phía trên đám đất đá hỗn độn, một âm thanh âm trầm mà hưng phấn đột nhiên vang lên, “Nam nhân này thực thú vị, ta thích rồi đó.”

“Đại tiểu thư, hắn sao có thể xứng đáng với cô.” Một giọng nói lạnh lẽo khác vang lên.

“Ta bảo xứng thì sẽ xứng.”

“Đại tiểu thư...”

Gió thu lồng lộng thổi, trên bầu trời chỉ thấy có mấy đám mây trắng đang trôi lững lờ mà không thấy có bất kỳ người nào, cũng chẳng thấy bất kỳ linh lực nào đang dao động. Không ai nhận thấy giữa tầng mây kia từng có người đứng quan sát mọi việc phía dưới.

Bọn họ như thể đến từ một không gian khác và không lưu lại bất kỳ tung tích nào.

Gió lại nhẹ nhẽu thổi.

Tại Đế cung Nam Viên...

Trước khi mọi người kéo tới Đế cung, Mộc Hoàng đã nhanh một bước túm lấy Phong Vân và lôi thẳng nàng tới tẩm cung của hân.

Đóng cửa đánh rầm một cái, Mộc Hoàng sát khí đằng đằng bế Phong Vân ném lên giường, gân xanh nổi đầy trán. Hân tức giận nói, “Nữ nhân đáng chết, nàng làm cái quái gì thế?”

Phong Vân dựa lưng vào vách tường, trước mặt là Mộc Hoàng đang gắt gao áp sát, quanh người đều bị bao vây bởi lửa giận hùng hực của hân. Thấy hân nói thế, nàng chỉ thản nhiên nhún nhả cười nói, “Kén rề đó.”

Lời nói nhẹ nhàng của Phong Vân khiến Mộc Hoàng nhất thời càng thêm tức giận, “Nàng tới đó để người ta kén làm rề hả? Nàng là nữ nhân thì thành hôn thế nào? Đường đi mất hai ba tháng mà nàng đi tới những nửa năm, đến nơi rồi còn không tìm ta trước tiên, lại dám đến phá đám việc của ta, nàng...”

Nói ra lời này, Mộc Hoàng gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói. Hân chắc chắn bọn họ chỉ muốn đến đây để chơi đùa, nàng dám không tới tìm hân, lại dám... Mộc Hoàng đứng trước mặt Phong Vân, trông hân kích động đến nỗi có thể bóp chết nàng ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 418

Phong Vân nhìn thấy gương mặt biến dạng của Mộc Hoàng thì chậm rãi thu hồi vẻ tươi cười bình thản trên mặt. Nàng vươn tay túm lấy cổ áo hân, trên mặt biểu lộ một nụ cười đầy vẻ tà ác và giận dữ, “Chàng dám mở đại hội kén rề, sao ta lại không dám tới hả?”

Mộc Hoàng nghe thấy thế thì sắc mặt trầm xuống, “Nàng đừng quấy rối ta nữa, ta mở đại hội kén rề không phải dành cho nàng.”

“Vậy là dành cho chàng hả?” Phong Vân chớp mắt cười nói.

Mộc Hoàng nghe Phong Vân nói thế liền đưa tay giữ chặt hai má nàng, “Mắt nàng nhìn thấy là dành cho ta hả? Mắt nàng nhìn thấy ta xuống võ đài hả? Nam Viên ta có nhiều thanh niên ưu tú như vậy, ta không tin không có người...”

“Mắt của ta đều thấy kẻ khác đứng là nhằm vào chàng!” Mộc Hoàng còn chưa nói xong thì bàn tay Phong Vân túm trên cổ áo hân đã siết chặt lại.

Mộc Hoàng nhất thời dừng lại, sau khi nhíu nhíu mày nhìn Phong Vân, trên người tự nhiên phát ra một tia kiêu ngạo, “Thế thì đã sao? Nhắm vào ta thì ta phải đáp ứng nàng ấy sao? Buồn cười, Mộc Hoàng ta là ai? Chẳng lẽ người ta muốn là có thể có được hay sao, ta...”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt Mộc Hoàng đột nhiên đảo một cái, vẻ mặt phần nộ cũng từ từ biến đổi, hân cúi đầu nhìn thật sâu và gương mặt tươi cười đầy vẻ dữ tợn của Phong Vân.

Hân bỗng tươi cười, “Ta biết rồi, nàng đang ghen!”

Ha ha, hân hiểu rồi, Phong Vân của hân đang ghen đây mà. Nàng tưởng hân muốn cưới vợ nên mới tới đây để quấy rối hân. Ha ha, vui thật, đây chính là bằng chứng Phong Vân nhà hân có để ý đến hân đây mà. Nghĩ thông được điều này, Mộc Hoàng liền hô lên một tiếng vui vẻ, cả khuôn mặt đều mừng đến nỗi bừng sáng.

Hân lại nhìn vào đôi mắt tràn đầy lửa giận của Phong Vân, mấy tháng nay nàng không mập lên chút nào, tinh thần rất tốt, linh lực cũng mạnh hơn. Hôm qua khi thấy nàng, hân vừa tức vừa giận, còn hôm nay vừa thấy thì vừa giận vừa tức, nhưng lúc này, khi người thật đang ở ngay trước mặt, hân mới biết bản thân rốt cuộc có bao nhiêu nhớ nhung, bao nhiêu tưởng niệm.

Phong Vân bị chuyển biến bất ngờ của Mộc Hoàng làm cho sửng sốt. Nàng lập tức mím môi rồi đưa tay vỗ vỗ lên hai má Mộc Hoàng, “Thế thì đã sao? Chàng được phép để người ta kén rề, chẳng lẽ ta không được phép ghen? Ta nói cho chàng biết, một khi ta đã ghen thì sẽ khiến đế thành Nam Viên của chàng chết chìm, chàng đừng mơ... Ồ...”

Lời thừa nhận và uy hiếp vừa mới được nói ra rất rõ ràng lưu loát. Mộc Hoàng vốn đang cười to liền mạnh mẽ cúi đầu áp môi lên môi nàng và hôn thật sâu. Hân chặn ngang eo Phong Vân, ôm chặt lấy nàng đang cố gắng đứng dậy. Mộc Hoàng nghiêng người ngồi xuống bên cạnh chiếc giường khổng lồ của hân. Hân áp cả người xuống vây kín lấy Phong Vân và đè chặt nàng xuống giường.

“Chàng để ta đứng lên, ta nói... Ồ...” Phong Vân bị làm cho hốt hoảng, vừa mới tách ra khỏi hân được một chút thì Mộc Hoàng lại lần thứ hai đè xuống.

Mấy tháng không gặp, tức là mấy trăm ngày đấy nhì. Nếu hân không rời đi và tính mỗi ngày hân hôn nàng một lần thì Phong Vân còn thiếu hân mấy trăm cái hôn rồi. Hôm nay hân nhất định phải đòi lại cho đủ, không đủ không buông. Mộc Hoàng nào có để ý đến Phong Vân đang vùng vẫy giãy dụa, coi như sự cự tuyệt của nàng chính là nghênh đón, hân vẫn tiếp tục ngang ngược hôn nàng, ôn nhu, ngọt ngào, điên cuồng, cấp bách...

Liên tiếp những nụ hôn với đủ loại cảm xúc và tư thái rót lên môi Phong Vân. Tay hân cũng không nhàn rồi, bàn tay nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo choàng lông cáo màu trắng trên người Phong Vân xuống rồi luồn vào bên trong dứt khoát mạnh mẽ bắt đầu lột bỏ quần áo của nàng.

Hôm qua hân đã muốn trực tiếp đem Phong Vân của hân nhét vào trong bụng, hôm nay làm sao hân có thể buông tha cho nàng. Phong Vân của hân, hân phải trực tiếp ăn luôn, không đợi chờ gì nữa. Đỡ cho hân phải đêm dài lắm mộng, đỡ cho người này lại khiến hân phải biến thành cái bộ dạng thiêu thân lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 419

Vật áo tung bay, tấm cung của Mộc Hoàng nhất thời nhuộm đầy một mảng xuân sắc.

Phong Vân bị Mộc Hoàng đè chặt xuống giường, ban đầu nàng vẫn còn khá tức giận. Nàng còn chưa tính toán xong nợ nần với hân thì hân đã sử dụng chiêu này. Nhưng khi bị Mộc Hoàng không ngừng trút xuống vô số nụ hôn với đủ loại cảm xúc lên mặt, lên môi, lên cơ thể, sự tức giận trong lòng đã vô tình tan thành mây khói. Nếu Mộc Hoàng của nàng còn có tâm tư khác thì có lẽ hân đã không bỏ nài vào nàng thế này. Những cái hôn hỗn loạn và nồng nàn thương nhớ khiến nàng run rẩy, cũng làm lòng nàng dấy lên khát vọng.

Nàng cũng muốn hân, cũng nhớ hân.

Tình ái dâng trào, để mặc cơ thể nghe theo tiếng lòng, Phong Vân khe khẽ thở dài một tiếng rồi vươn tay ôm lấy lưng Mộc Hoàng.

Động tác này của Phong Vân xem như vô tình cổ vũ cho Mộc Hoàng. Sau giây phút nao nao, cả người Mộc Hoàng như bị lửa thiêu đốt. Trong phút chốc, giống như mãnh long xuống núi, hân tức khắc đè chặt lên người nàng như muốn hòa tan vào nhau.

“Cái người này, ta còn chưa tính sổ xong với chàng đâu đấy.” Phong Vân vừa ôm Mộc Hoàng vừa nhẹ nhàng cất tiếng.

“Chúng ta có thời gian cả đời mà.” Mộc Hoàng không ngừng đầu lên.

Cả đời, thời gian cả đời, ha ha... Phong Vân cười khẽ, đúng vậy, bọn họ có thời gian cả đời, có rất nhiều thời gian để tính sổ với nhau.

“Đế quân!” Ngay tại thời điểm hai người đang sôi sùng sục thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gọi của Ma Ha Cách.

Mộc Hoàng vẫn không thèm nhìn lên.

Ma Ha Cách lại đi tới sát bên cửa. Ông ta nghiêm trang nói, “Đế quân, ngài và Hách Liên di tộc công khai niềm nở nhiệt tình với nhau như thế, nếu ở đây chỉ có người của Đế hoàng quốc chúng ta thì lần này cho dù có là chuyện trọng đại thần cũng cố gắng thu xếp chặn bọn họ lại, làm cho bọn họ biến đi càng xa càng tốt, không cho phép ai dám tới quấy nhiễu Đế quân và Di tộc thượng cổ trao đổi thân thiết với nhau. Nhưng mà hiện tại thần cũng không có gan dám can bước của Đế quân Thiên Khung và Đế quân Tinh Vực. Đế quân à, ngài tự mình lo liệu đi. Hai vị đế quân kia đã sắp tới đây rồi, lại còn có cả một vị đế nữ nữa. Đế quân muốn tiếp tục nhiệt tình ở trước mặt bọn họ thì thần cũng không còn cách nào. Phải biết rằng nếu gây ra ồn ào thì không phải chúng ta sẽ bắt lợi mà Di tộc thượng cổ sẽ bắt lợi đó.”

Vừa dứt lời, cũng không quản không khí trong tâm cung thế nào, Ma Ha Cách liền lập tức rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 420

Trong tầm cung, sắc mặt Mộc Hoàng trong nháy mắt lộ ra một vẻ tức giận khôn cùng.

Chết tiệt, từ lúc nào mà Thiên Khung và Tinh Vực lại có thể tùy tiện đi lại trong Đế cung của hắn như thế?

Mà lúc này, sau khi khôi phục lại thần trí từ trong lửa tình, Phong Vân nhắc chân đá Mộc Hoàng sang một bên rồi nhanh như gió mặc lại quần áo. Nàng và Mộc Hoàng lưỡng tình tương duyệt* nhưng cũng không hề thích thú với việc lỏa lồ trước mặt người khác.

(*Lưỡng tình tương duyệt: Hai bên cùng yêu nhau.)

“Mặc vào! Chẳng thấy Đế nữ còn chưa đủ ái mộ mình phải không?” Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Phong Vân liền kéo đám quần áo ném cho Mộc Hoàng thần sắc vẫn xanh mét và im lặng không nhúc nhích.

Mặt mày đen xì lại, Mộc Hoàng đưa tay đỡ lấy đồng quần áo, nghĩ lại lời nói vừa rồi của Phong Vân, hắn quay đầu nhìn nàng, “Ái mộ ta? Ta thấy ái mộ nàng mới đúng. Lần này nàng quả thực hết sức nổi bật đó.”

“Chẳng không thích hả?” Phong Vân nghe nói thế liền vừa ngửa đầu cười tà vừa nhìn Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng thấy vậy thì liền trực tiếp biểu lộ bằng hành động. Hắn xông lên ôm chặt lấy Phong Vân rồi hôn nàng thật mạnh, “Thích, sao lại không thích. Phong Vân của ta là phải như thế, muốn gì làm vậy, tài hoa tuyệt vời.”

Phong Vân nghe vậy hài lòng gật đầu, “Đúng thế!”

Mộc Hoàng nghe câu trả lời của nàng thì nhất thời cười ha hả, “Quả nhiên là một người can rở, ta... Hà? Vừa rồi là nàng nói à?” Không hiểu vì sao mà nghe giọng nói của hắn có chút tức giận.

Khỏe miệng Phong Vân giật giật mấy cái. Không đợi nàng mở mồm, Tiểu Thực từ sau cổ Phong Vân vươn đầu ra, nó vừa lắc lư bông hoa vừa nói, “Là lời của Thực Bá Thiên ta. Đúng thật là, cái cần làm thì không làm, chẳng phải người đã nói yêu là phải làm tới sao, không yêu thì không làm, đến lúc Phong Vân nhà ta bị người ta quyến rũ đi mất thì cũng đáng kiếp nhà người. Nhìn chẳng đã mắt gì hết, hừ.” Tiểu Thực huyền thuyên một hồi.

Mộc Hoàng thấy Tiểu Thực đột nhiên xuất hiện, lại nghe những lời nó vừa nói thì vẻ mặt trong nháy mắt trở nên tím đen.

Đồ rùa rụt cổ! Hắn quên mất trên người Phong Vân còn có kẻ này. Mộc Hoàng nhú mắt lại, sát khí bốc lên bùng bùng.

Tiểu Thực thông minh lập tức rụt đầu lại.

Có điều Mộc Hoàng đã nhanh hơn nó, hắn vươn tay nắm lấy bông hoa trên đầu Tiểu Thực rồi cất giọng rét lạnh, “Không sai, có thể nói thế. Có điều, ta có rất nhiều cách khiến người không thể nói được nữa.”

“A a a, Vân Vân cứu mạng! Vợ của Vân Vân, trượng phu của Vân Vân, người tha cho ta đi, Tiểu Thực rất biết nghe lời, Tiểu Thực rất ngoan, ...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 421

“... Tiểu Thực là trợ thủ đắc lực nhất của Vân Vân, là bông hoa của Vân Vân, là áo bông che chở cho Vân Vân, là...”

Mộc Hoàng chưa bao giờ biết Tiểu Thực lại có thể lải nhải lảm nhảm như thế, hắn lập tức bóp lấy đóa hoa của Tiểu Thực rồi hướng về phía Phong Vân hỏi, “Ồn ào quá, ta dán kín nó lại nhé?”

Tiểu Thực lập tức điên cuồng giãy dụa trong tay Mộc Hoàng.

Phong Vân thấy vậy thì vừa buồn cười vừa gio tay lấy lại Tiểu Thực, “Thôi, bản tính khó đổi, lần sau mà nó còn ồn ào thì tính tiếp.”

Tiểu Thực vừa vào tay Phong Vân liền thu mình lại thành một cái cây nhỏ. Nó không do dự nhảy từ trên người Phong Vân xuống đất rồi đóng đũa cây lá chạy vội ra khỏi tầm cung.

Mộc Hoàng rất đáng sợ, phải rời xa, phải rời xa!

“Xem từ nay về sau nó còn dám rình mò nhìn trộm không!” Mộc Hoàng thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng.

Phong Vân cười cười, vận khí của Tiểu Thực quả thực không được tốt, lại đụng phải Mộc Hoàng đang lửa giận đầy mình.

“Đi thôi!” Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Phong Vân, Mộc Hoàng cũng không còn tức giận nữa. Hắn dang tay ôm lấy eo nàng rồi đi ra khỏi cửa tẩm cung.

Thân phận hiện tại của Phong Vân chính là người của Di tộc thượng cổ đang tham gia đại hội giao lưu, là một nam nhân. Nếu hắn và nàng cùng sánh vai bước ra khỏi tẩm cung thì người ta sẽ nói thế nào? Đại hội giao lưu chỉ cho phép nam nhân được tham gia. Nếu thân phận nữ nhân của Phong Vân bị vạch trần thì sẽ làm mất đi sự tôn nghiêm của đại hội, sẽ thách thức đến quyền uy của Mộc Hoàng hắn, sẽ là sự bất kính đối với Nam Viên. Quá nhiều tội danh bị chụp xuống đầu, Phong Vân đang chiếm thế thượng phong nhất định sẽ trở nên thụ động. Hắn không hy vọng Phong Vân của hắn lâm vào thế thụ động và bị người Nam Viên của hắn hăm dọa. Chờ khi đại hội kết thúc, khi hai vị đế quân của Thiên Khung và Tinh Vực đã rời đi rồi, hắn sẽ tìm cơ hội khôi phục lại thân phận nữ nhân cho nàng, làm vậy mới có lợi cho Phong Vân.

“Đúng rồi, vòng thi thứ ba nàng không cần tham gia.”

“Vì sao? Chẳng còn tổ chức thì ta sẽ tham gia.”

“Nàng dám? Nàng cưới nữ nhân đó về thì có ích lợi gì?”

“Còn tốt hơn để chàng cưới cô ta.”

“Ta nói muốn kết hôn bao giờ, nàng cho ta...”

Hai bên cãi nhau chan chát, lời nói đối chọi nhau gay gắt, không khí tốt đẹp tiếp tục bị sụp đổ.

Khi Đế quân, Đế nữ Thiên Khung và Đế quân Tinh Vực tìm đến thì thấy hai người người một lời ta một lời rất ư ngang ngược, vẻ mặt ai nấy đều lạnh lùng đầy sát ý, thoạt nhìn thì hai người này chẳng phải hòa hợp gì cho cam.

Phượng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách thấy vậy thì đưa mắt nhìn nhau, hai người kia nói chuyện không hợp thì bọn họ còn có cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 422

Màn đêm bắt đầu buông xuống, gió thổi ào ào càng toát ra sự lạnh lẽo bức người.

Muộn như vậy nhưng bên trong Đế cung Nam Viên vẫn vô cùng náo nhiệt, người người đều nhiệt tình như lửa.

Không giống Thiên Khung vốn nhiều quy củ phép tắc, chẳng giống Tinh Vực luôn lắm lễ nghi tôn ti trật tự, Đế cung Nam Viên đã mở tiệc rượu thì phải vô cùng hào phóng tung bừng. Không có bất kỳ quy củ dư thừa nào, đồ nhắm tùy ý, rượu tùy ý, chỗ ngồi tùy ý, đi lại tùy ý, chỉ có hai chữ tùy ý, ai muốn thế nào thì cứ việc làm theo như thế.

Cũng bởi vậy mà xung quanh chỗ ngồi của Phong Vân vô cùng huyên náo, đâu đâu cũng có đám người trọng thần thế gia của Nam Viên cầm theo vò rượu ba hoa khoác loác phun châu nhả ngọc vây quanh nàng.

“Hách Liên lão đệ quả thực là anh hùng xuất thiếu niên* đó, đến đây, lão đại ca kính đệ một ly, đệ thực sự khiến lão đại ca phải kinh ngạc.” Gia chủ Mộ Dung vừa nhắc một vò rượu lên vừa tươi cười nói với Phong Vân.

(*Anh hùng xuất thiếu niên: Còn trẻ đã tài giỏi.)

Phong Vân lúc này đang bị vây giữa đám chúng thần Nam Viên, khi nghe nói thế nàng liền quay đầu lại. Cũng không nói nhiều, Phong Vân lập tức nâng vò rượu trong tay lên chạm đánh “Bang” một cái vào vò rượu của gia chủ Đế nhất thế gia Nam Viên Mộ Dung rồi ngửa đầu uống rượu.

“Ha ha, rất khí phách!” Gia chủ Mộ Dung thấy vậy thì càng thêm cao hứng, ông ta cũng trực tiếp nâng vò rượu lên uống.

“Không hổ là người Nam Viên chúng ta, vô cùng hào sảng.” Gia chủ của Đế nhị thế gia Phong Môn cũng cười lớn rồi đi tới.

“Phong Vân huynh đệ, mời!”

“Mời!” Phong Vân nhắc vò rượu nghiêng người trả lời cực kỳ rõ ràng.

“Phong Vân huynh, tiểu đệ mời huynh...”

“Hách Liên huynh, ta...”

Giữa bữa tiệc rượu huyền ảo, mọi người đều liên tục tùm lại chỗ Phong Vân để mời rượu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 423

Người Nam Viên thích đánh đấm và càng thích uống rượu gấp nhiều lần. Có phải nam nhân hay không, có được mọi người tán thưởng hay không, ngoại trừ phân cao thấp bằng võ công thì có thể phân biệt bên bàn rượu. Bởi vậy mà Mộc Hoàng chỉ có thể ngồi ở trên cao, trên mặt hàm chứa ý cười nhìn Phong Vân bị cấp dưới của hắn vây quanh mời uống. Đó là vì bọn họ thích nài cho nên mới tụ lại chỗ này. Nếu không thích thì người Nam Viên bọn họ sẽ không thêm liếc mắt để ý đến đôi phượng một lần. Hắn rất mừng vì Phong Vân của hắn có thể tự mình khiến cấp dưới của hắn và người Nam Viên đều hoan nghênh và yêu thích từ tận đáy lòng.

“Tư lượng của Phong Vân tốt thật!” Tụ lại ở một góc phía đông bắc trong đại điện huyền ảo, đám tinh linh của Á Phi cũng đang vui chơi giải trí vô cùng thoải mái, lúc này, khi nhìn sang Phong Vân, Á Lê liú lười nhận xét một câu. Ít nhất cũng uống đến ba vò mà Phong Vân vẫn không có vẻ gì là có chút men say.

“Tư lượng của cô ta rất tốt, không cần lo lắng.” Hoàng Kim Sư Tử vừa ôm một cục xương to vừa gặm vừa nói.

“Ta có lo lắng cho cô ấy đâu.” Á Lê vừa lắc đầu vừa tiếp tục ăn. Ở địa bàn của Mộc Hoàng mà bọn họ còn muốn lo lắng cho Phong Vân thì chỉ e sẽ bị Mộc Hoàng gây trở ngại.

Lời này vừa nói ra, đám người Hỏa Phượng xung quanh đều nhất loạt nở nụ cười.

Chỉ có Á Phi vừa bung chén rượu vừa như vô tình ngẩng đầu lên nhìn lướt qua Phượng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách, hai người kia...

“Phong Vân, ta cũng kính ngài một ly.” Ngồi ở trung tâm đại điện, Phượng Vũ Phi đột nhiên bung chén rượu đi tới bên người Phong Vân.

Đại điện nhất thời trở nên tĩnh lặng.

“Đế nữ, mời!” Trong khi ánh mắt Mộc Hoàng đột nhiên trở nên u tối, Phong Vân mặt không đổi sắc mỉm cười nâng vò rượu về phía Phượng Vũ Phi.

Phượng Vũ Phi thấy vậy cũng cười cười rồi cùng Phong Vân đối ẩm một ly, ánh mắt màu hạt dẻ lại thêm ánh sáng phản chiếu của ánh đèn rực rỡ cứ long lanh nhìn về phía nàng.

Mộc Hoàng ngồi phía trên nhất thời nhú mày lại, Phong Vân chết tiệt, nàng định gây ra chuyện gì vậy?

Phong Vân không đáp lại cái nhìn chăm chăm của Mộc Hoàng, Mộc Hoàng ngu ngốc! Đất Nam Viên nhà ngươi vốn nhiều nhân tài nhưng nếu Đế quân Thiên Khung đã ra mặt thì làm sao có thể chỉ chọn một con nhà thế gia làm phò mã? Cho dù thế nào, chỉ khi Mộc Hoàng nhà ngươi đích thân ra mặt thì mới có thể giải quyết được tình hình. Nếu hôm nay nàng không tới đây thay hắn thì chẳng lẽ hắn định tự mình đứng ra giải quyết hay sao? Ngu ngốc!

Đối với phương diện tình cảm người này quả thực chẳng có hiểu biết gì.

Không đếm xỉa gì đến Mộc Hoàng, Phong Vân còn chưa kịp xoay người thì Phong Ma Thiên ở bên cạnh đã nhanh tay chớp thời cơ kéo nàng sang một bên, về mặt trần ngập ý cười, “Ha ha, mời Phong Vân huynh đi theo ta, ta sẽ giới thiệu với huynh mấy vị huynh đệ, bọn họ đều rất ngưỡng mộ huynh.” Hắn vừa nói vừa kéo Phong Vân rời khỏi Phượng Vũ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 424

Phong Vân thấy vậy liền cười thầm mà đi theo hấn.

“Hách Liên Phong Vân!” Ngay khi vừa vượt qua đám người, một âm thanh ôn nhã đột nhiên vang lên bên tai Phong Vân. Phong Vân vừa ngẩng đầu thì thấy ngay Đế quân Thiên Khung Phượng Vũ Náo đang giờ chén rượu đứng trước mặt mình.

“Tiểu Phong, ta mượn Phong Vân một chút có được không?” Phượng Vũ Náo không nhìn Phong Vân mà nhìn sang Phong Ma Thiên.

Phong Ma Thiên thấy Đế quân Thiên Khung đích thân ra mặt thì đương nhiên không dám cản trở, hấn vội vàng gạt đầu rồi lùi lại mấy bước.

Phượng Vũ Náo thấy vậy liền tiến lên mấy bước. Khi tới bên Phong Vân, hấn mỉm cười nhìn nàng, bàn tay cầm chén rượu khẽ chạm vào chén rượu trên tay nàng. Hấn khẽ nhấp giọng chậm rãi cười nói với Phong Vân, “Hách Liên vương công có khỏe không?”

Phong Vân nghe xong lời này thì cả kinh, Đế quân Thiên Khung đã biết lai lịch của nàng.

Nhưng chẳng qua cũng chỉ hơi kinh ngạc, Phong Vân liền lập tức duy trì gương mặt không đổi sắc và vẻ tươi cười đầy tà khí, nàng bình tĩnh và chậm rãi trả lời, “Hấn là khỏe.”

Không sợ hãi không lo lắng, nàng thừa nhận một cách cực kỳ thẳng thắn và bình thản, ta đã có gan thừa nhận, để xem người có năng lực lấy đi sự trầm ổn của ta không?

Phượng Vũ Náo nghe câu trả lời của nàng liền mỉm cười gật gù, hấn cũng không tỏ vẻ kinh ngạc trước sự thừa nhận của Phong Vân. Phượng Vũ Náo ngửa đầu uống cạn rượu trong chén rồi thấp giọng mềm mỏng, “Bộ tộc Hạ Thị cũng khá tốt đẹp.”

Dứt lời, hấn nâng nâng chén rượu đã uống cạn về phía Phong Vân rồi nhìn nàng một cái và mỉm cười rồi đi, lời nói thản nhiên như thể chỉ tìm Phong Vân mời uống một chén.

Phong Vân nhìn theo bóng dáng của Phượng Vũ Náo đang rời khỏi, trong mắt hiện lên một tia thâm sâu. Gia tộc Hạ Thị chính là gia tộc của mẹ nàng, Hạ Diệp Vũ. Ngày đó, toàn bộ vương phủ Hách Liên và quốc chủ Á Sát đều được người của tỷ tỷ đưa đi, duy nhất chỉ còn lại người trong gia tộc của mẹ nàng. Bọn họ vốn nghĩ rằng Thánh Linh Cung sẽ không tìm đến người trong bộ tộc của mẫu thân. Mà lúc này ý của Phượng Vũ Náo là lấy người nhà của mẫu thân ra uy hiếp nàng?

Phong Vân khẽ chớp mắt, uy hiếp nàng ư? Ha ha, vậy...

Gió đêm run rẩy vù vù thổi vào khoảng không.

Tiệc rượu vẫn tiếp tục diễn ra mà không có bất kỳ gợn sóng nào, Đế quân Tinh Vực Ngân Dạ Cách vẫn bất động như núi, xem ra hấn còn trầm tĩnh nhẫn nhịn hơn cả Đế quân Thiên Khung Phượng Vũ Náo.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 425

Bóng đêm hoa lệ càng lúc càng rừng mình run rẩy.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, tiệc rượu vẫn ồn ào như trước, mà ở góc cung điện phía xa xa được bao phủ trong bóng đêm lại càng có vẻ tĩnh lặng.

Tại một góc thiên cung vắng vẻ, bên trong một lương đình nhỏ nhỏ...

Phong Vân chậm rãi tiến từng bước về phía lương đình nhỏ nhắn kia, Đế quân Thiên Khung Phượng Vũ Náo đang đứng bên trong, hai tay chấp sau lưng ngắm nhìn cảnh núi xa trắng sáng.

“Đến đây!” Giữa tiếng bước chân đang vang lên không hề che giấu, Phượng Vũ Náo xoay người mỉm cười nhìn Phong Vân đang đi tới.

“Đế quân đã yêu cầu, ta sao có thể không tới.” Phong Vân nở nụ cười nhàn nhạt rồi tùy ý ngồi lên một chiếc ghế đá bên trong lương đình, trên mặt vẫn đầy đặc vẻ tà khí và lạnh như băng.

Phượng Vũ Náo thấy vậy cũng ngồi xuống, vẻ mặt vẫn nhu hòa như trước và còn mang theo một chút vui sướng, “Ta chưa từng nghĩ rằng Thiên Khung ta lại có một nhân tài nổi tiếng như vậy...”

“... Bảo sao mà hôm nay ta rất cao hứng.”

Phong Vân đang ngắm nghía chiếc áo lông cáo, khi nghe hấn nói thế, nàng liền ngẩng đầu lên nhìn Phượng Vũ Náo, “Để quân có chuyện gì cứ việc nói thẳng, không cần vòng vo.”

Nghe Phong Vân thẳng thắn nói ra lời này, vẻ hung phấn trên mặt Phượng Vũ Náo trở nên âm trầm đi vài phần, có điều sự âm trầm cũng chỉ lướt qua trong giây lát. Hấn cười cười, “Phong Vân, ngươi là người của Đế hoàng quốc Thiên Khung ta, cần gì phải tỏ ra xa lạ với bản quân như thế? Tuy ta quen biết ngươi sau Mộc Hoàng nhưng dù sao cũng không phải là người ngoại tộc.”

Phong Vân nghe Phượng Vũ Náo nói thế liền biết hết thầy mọi chuyện của nàng đều đã bị Phượng Vũ Náo điều tra ra. Có điều chuyện này cũng chẳng có gì ghê gớm, nàng vốn là người của Đế hoàng quốc Thiên Khung, lại từng gây ra chuyện động trời với Thánh Linh Cung như thế, Phượng Vũ Náo nếu không điều tra ra được thì ngược lại mới tài. Nghe Phượng Vũ Náo nói xong, Phong Vân lại lạnh lùng mỉm cười đầy tà khí nhìn hấn, “Để quân, ngài cho rằng lấy người trong gia tộc của mẫu thân ta ra uy hiếp ta thì ta sẽ nhiệt tình sao?”

Lời này vừa nói ra, Phượng Vũ Náo lập tức đứng lên, trên mặt hiện lên sự tức giận.

“Phong Vân, Phượng Vũ Náo ta đường đường là đế quân của một quốc gia, ngươi còn chưa đáng để ta phải sử dụng thủ đoạn như thế, ta nói tới người của Hạ gia chẳng qua chỉ là muốn nói chuyện với ngươi mà thôi. Nếu Phong Vân nhà ngươi lại cho rằng như vậy thì bản quân ta đã nhìn lầm ngươi rồi.” Đế quân Thiên Khung trông rất đẹp đẽ, người lại ôn nhu, bình thường thì thoát nhìn hấn không giống với một vị đế quân của một đế hoàng quốc cho lắm. Thế nhưng lúc này, khi tức giận, khí thế đế vương từ trong xương tủy liên toát ra ngoài, trông hấn lại vô cùng mạnh mẽ và vạn phần cao ngạo, giữa khí thế cao quý còn pha lẫn cả vẻ xem thường. Có thể nói, bảo hấn ngấm ngấm hại người thì hấn không thêm nhìn mặt người đó còn hơn.

Phong Vân thấy vậy thì gương mặt trầm hấn xuống. Nàng chậm rãi gỡ bỏ một chút vẻ băng lạnh trên mặt rồi chấp tay hướng về phía Phượng Vũ Náo đang giận tím mặt, “Là do Phong Vân lòng dạ hẹp hòi.”

Một cái chấp tay, một lời “Lòng dạ hẹp hòi” làm cho Phượng Vũ Náo nhất thời muốn giận cũng không được mà muốn cười cũng chẳng xong.

Phong Vân này quả thực mới hơn chục tuổi đầu thôi.

Phượng Vũ Náo lập tức lắc lắc đầu rồi ngồi xuống nhìn Phong Vân. Hồi lâu hấn mới thở dài một tiếng rồi chậm rãi nói, “Phong Vân, ta cũng không muốn nói dối ngươi. Nếu ngươi là người của Đế hoàng quốc Thiên Khung ta, lại đã từng gây chuyện với Thánh Linh Cung, mới bắt hòa giữa Đế quân ta và Thánh Linh Cung ngươi chắc chắn biết rõ hơn người ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 426

“Lúc này đây ta tới Nam Viên muốn kết thông gia, mục đích là gì chắc ngươi đã đoán được. Cho nên ta thực rất muốn có được những thứ trong tay ngươi.”

Phong Vân thấy Phượng Vũ Náo nói chuyện với nàng không chút quanh co lòng vòng mà cỏi mở thẳng thắn như thế thì sự bất mãn có trong lòng lúc trước đã tiêu tán đi không ít. Có chuyện gì thì nói chuyện ấy, nàng thích loại người như thế.

Phong Vân lập tức gật gật đầu, điều này nàng có thể hiểu được.

Phượng Vũ Náo thấy Phong Vân gật đầu thì hơi cong khóe miệng và dựa hấn người vào ghế đá. Hấn trầm ngâm một chút rồi nói tiếp, “Phong Vân, quan hệ giữa ngươi và Mộc huynh khá tốt, hấn vì ngươi mà đi tìm Thánh Linh Cung gây phiền toái ngay tại Thiên Khung, ngươi vì hấn và không muốn liên lụy tới Nam Viên nên đã định ra ước hẹn ba năm, việc này cho thấy tình cảm sâu đậm của hai người, ta đây không cần nói thêm nữa. Phong Vân, hôm nay ta tra ra được thân phận của ngươi thì lập tức đi tìm ngươi ngay, ta có thể đường đường chính chính nói rằng mình chẳng có tư lợi gì. Hai khí cụ của ngươi, một cái nếu chế tạo trên quy mô lớn thì có thể giúp quân đội đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, cái còn lại khiến các hào môn thế gia và những kẻ có võ lực cao cường đều cảm thấy bất an. Lực sát thương của nó vô cùng lớn.”

Nói đến đây, Phượng Vũ Náo lại thở dài một hơi, “Phong Vân, Nam Viên đã rất mạnh rồi, nếu ngươi đưa hai thứ này cho Mộc huynh thì về sau, Thiên Khung ta và Tinh Vực sẽ không còn đất sống yên ổn trong đại lục này. Còn ngươi, nơi ngươi được sinh ra và nuôi lớn chính là Thiên Khung đó.”

Một lời vừa dứt, Phượng Vũ Náo nhìn chằm chằm về phía Phong Vân.

Gió đêm man mát thổi, từng cơn từng cơn đều lạnh như băng. Không gian giữa hai người tràn ngập sự yên tĩnh.

Phong Vân không nói gì, lời nói thẳng thắn của Phụng Vũ Náo đã đem mọi suy nghĩ và lo lắng đứng trên góc độ của hắn nói cho nàng biết. Việc này làm cho nàng cảm động và thông cảm hơn so với việc mưu tính ám hại nàng. Chiêu bài của Thiên Khung chính là chiêu bài thân tình.

Tựa hẳn vào ghế ngồi, Phong Vân trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn Phụng Vũ Náo và nói, “Nếu ta cố ý đưa cho Nam Viên thì Đế quân sẽ đánh bộ tộc của mẫu thân ta có phải không?”

Phụng Vũ Náo nghe Phong Vân hỏi một câu sắc bén như thế thì mày hơi cau lại. Hắn trầm ngâm một lúc mới lắc đầu trả lời, “Hiện tại ta không thể cho người câu trả lời. Trong lòng ta mặc dù không thích thực hiện hành vi hãm chân người khác như thế nhưng đứng trên góc độ của một đế quân thì ta chỉ cần bảo toàn được Thiên Khung.”

Câu trả lời quả thực đi thẳng vào trọng tâm và không lừa gạt người khác.

Phong Vân nhìn Phụng Vũ Náo, Phụng Vũ Náo cũng nhìn lại Phong Vân.

Một lúc lâu Phong Vân mới nhẹ nhàng nở nụ cười như hoa xuân nở rộ, “Xem như ta đã biết vì sao Thánh Linh Cung có thể có địa vị ngang bằng với Đế quân. Đế quân, ngài rất ngay thẳng!”

Hắn là một vị đế quân toàn thân toát ra chính khí và là một người tốt nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của những kẻ nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 427

Phụng Vũ Náo thấy Phong Vân tươi cười thì cũng chậm rãi mỉm cười, “Trời sinh là như thế rồi. Phong Vân à, về việc này ngươi cần thận trọng, ta cũng không ép ngươi phải ra quyết định ngay bây giờ. Có điều, ngươi cứ giữ những đồ vật đó trong tay mà không xuất ra thì cũng phải chịu không ít uy hiếp đâu.” Phụng Vũ Náo mỉm cười ôn nhu nhưng trong nụ cười lại chứa đầy thâm ý.

Nghe Phụng Vũ Náo nói ra lời này, đáy mắt Phong Vân có chút dao động. Người này quả thực có chút quan tâm tới nàng, tâm tư của hắn...

Cong môi nở một nụ cười đầy tà khí, Phong Vân hướng ánh mắt nhìn sang Phụng Vũ Náo. Phụng Vũ Náo thấy vậy cũng cười cười.

“Đúng rồi, Phong Vân, muội muội Phụng Vũ Phi của ta cũng là một người tốt, lần này xem ra nó đã động tâm với ngươi, ngươi có thể...”

“Phong Vân!” Phụng Vũ Náo còn chưa kịp nói xong mấy lời mai mối thì tiếng nói của Mộc Hoàng đã truyền tới từ xa xa trong bóng tối. Bóng đen di động, Mộc Hoàng chậm rãi từ xa bước lại.

“Nhân vật chính của yến hội lại vắng mặt thì còn ra gì nữa.” Lời nói của hắn không biểu lộ ý tứ gì nhưng nghe ra lại giống như âm u tăm tối và dày đặc hắc khí, lời này cũng chẳng có một chút khách sáo mà ngược lại còn lộ rõ sự thân mật. Hiển nhiên Mộc Hoàng đã nghe được những lời của Phụng Vũ Náo, biết Phụng Vũ Náo đã biết được thân phận của Phong Vân, hắn cũng chẳng cần che giấu nữa.

Phong Vân cũng không dám tiếp tục nói với Phụng Vũ Náo về chuyện của Phụng Vũ Phi. Khi thấy Mộc Hoàng tới gần, nàng lập tức nhảy dựng lên rồi đi về phía Mộc Hoàng, vừa đi vừa hướng về phía Phụng Vũ Náo nói một câu, “Đế quân, ta đi trước một bước, sau này chúng ta nói tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 428

Biết Phụng Vũ Náo đã nắm được thân thế của mình, Phong Vân cũng không kiêng kị mà tỏ thái độ thân mật với Mộc Hoàng.

Phượng Vũ Náo thấy vậy thì cười cười nhìn Phong Vân túm tay Mộc Hoàng kéo đi.

“Ca, xem tình cảm của bọn họ thì còn tốt hơn so với anh em ruột thịt đó.” Sau khi Mộc Hoàng bị Phong Vân kéo đi ra xa, Phượng Vũ Phi mới từ bóng đêm bước ra.

“Ừm, Phong Vân đã cứu mạng Mộc Hoàng, vì vậy tình cảm mới tốt như vậy.”

“Vũ Phi, về sau phải dựa vào muối. Nếu có thể gả cho Phong Vân thì Nam Viên cũng sẽ trở thành hậu thuẫn của chúng ta. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là muối phải thích hần.”

Trên mặt Phượng Vũ Phi xuất hiện vẻ ứng đo, nàng ta phóng khoáng gật đầu, “Muối biết rồi.”

Gió đêm tung bay, mặt trăng đã nhô lên cao.

Cách đó khá xa, Mộc Hoàng đen mặt kéo Phong Vân lại rồi trầm giọng hỏi, “Không phải hần uy hiếp nàng đấy chứ?” Hần tới chậm một bước nên không nghe được những lời nói trước đó.

Phong Vân quay lại nắm lấy tay Mộc Hoàng rồi nhẹ nhàng lắc lắc đầu xong lại gật gật đầu. Nàng chậm rãi nói, “Có thể nói thế mà cũng có thể không.”

“Hừ.” Vừa nghe xong lời này, trong mắt Mộc Hoàng đã dày đặc sát khí. Ở trên địa bàn của hần còn dám uy hiếp Phong Vân, được lắm, bọn họ tưởng hần không dám xuống tay với bọn họ phải không? Thiên Khung ư, Nam Viên hần chẳng sợ phải đối địch.

“Chàng đừng giận, Phượng Vũ Náo này không có ác ý, ta đã có cách giải quyết.” Phong Vân siết chặt tay Mộc Hoàng. Thiên Khung và Nam Viên không cần thiết phải đối địch nhau, chuyện của Phượng Vũ Náo nàng sẽ nghĩ cách giải quyết. Nàng đã dám bước lên sàn diễn và sử dụng những vũ khí như vậy thì đương nhiên đã sớm nghĩ ra biện pháp xử lý.

Mộc Hoàng thấy Phong Vân đã có định liệu từ trước thì lửa giận trong lòng cũng nguôi ngoai phần nào. Lửa giận này vừa tắt, một con lửa giận khác lại lập tức bùng lên. Hần tức khắc tóm lấy cổ áo nàng, “Nàng dám tham gia vòng thi thứ ba thì ta thực sự sẽ lột da nàng ra.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 429

“Đằng kia có người kia, đi thôi đi thôi, tới yến hội, yến hội.” Phong Vân cười hi hi rồi túm tay Mộc Hoàng kéo về nơi diễn ra yến hội.

Nghe gì không nghe, ông trời lại sắp xếp cho Mộc Hoàng này nghe đúng đoạn Phượng Vũ Náo đang mai mối Phượng Vũ Phi cho nàng, Mộc Hoàng có thể không ra tay đánh người ngay tại trận là đã tốt lắm rồi.

“Nàng bớt lời cho ta...”

Giữa ánh trăng sáng, Phong Vân và Mộc Hoàng túm lấy nhau kéo về phòng tổ chức yến hội.

Đêm đã khuya, bao nhiêu dự tính vẫn còn ở phía trước.

Hôm sau, tuy đấu trường đã được khôi phục lại nhưng có một số thứ, ví dụ kết giới, đều chưa được chuẩn bị xong nên thời gian thi đấu vòng ba được chuyển dời sang một ngày khác.

Mà bởi vì hôm qua ba người Phong Vân, Phượng Vũ Náo và Mộc Hoàng cùng rời khỏi bữa tiệc giữa chừng nên không ai trông chừng Đế quân Tinh Vực Ngàn Dạ Cách. Vị đế quân bất hiển son bất lộ thủy* này đợi cơ hội liền đích thân chọn tên tinh linh ngọc nghéch Á Lê mà chuốc rượu liên tục.

(*Bất hiển son bất lộ thủy: Ngắm ngầm, không rõ ý tứ.)

Sau đó, Á Lê say mềm vỗ ngực cam đoan ngày mai sẽ cho mọi người xem hồng y đại pháo đến no mắt thì thôi. Khi Phong Vân và Mộc Hoàng quay trở lại thì việc này đã thành sự đã rồi, Phong Vân có muốn cự tuyệt cũng không cự tuyệt được nữa.

Bởi vậy mà ngay từ sáng sớm ngày hôm sau, quần hùng Nam Viên đã tụ tập đầy đủ. Nhóm hộ vệ của Tinh Vực và Thiên Khung cũng nhập chung vào đám người đó và cùng nhau chậm rãi tiến về vùng ngoại ô ở phía Nam của Đế đô, nơi có dãy núi có ma thú trú ngụ.

Chương 430

Có thể hiểu được ý tứ của Ngàn Dạ Cách, hồng y đại pháo có lực công phá rất lớn đối với những vật cố định nhưng đối với những thứ di động tương tự như ma thú thì thần khí này có uy lực hay không cần phải được kiểm nghiệm tận mắt.

Gió thu thổi mạnh, cả núi rừng đều xào xạc lay động, dãy núi ma thú tĩnh mịch được phủ lên một lớp ánh nắng mùa thu màu vàng lóng lánh rực rỡ. Ba cây hồng y đại pháo được xếp đồng ở mảnh đất trống trải trên núi ma thú, dưới ánh vàng óng ánh, cả ba đều tỏa ra sát khí lạnh như băng.

Đám tinh linh của Hỏa Phượng xếp thành tốp năm tốp ba đứng bên cạnh hồng y đại pháo. Bọn họ đang chỉ cho những cao thủ của tam đại lục Nam Viên, Thiên Khung, Tinh Vực cách điều chỉnh pháo cự và cách sử dụng thế nào. Dù sao thì chỉ biết cách sử dụng mà không biết cách chế tạo thì có biết cũng vô dụng.

Tại khu đất trống trải bên trong rừng rậm ma thú có vẻ vạn phần nóng nực, mọi người đều tập trung xung quanh một chỗ, chỉ còn lại đám người Phong Vân, Mộc Hoàng, Phượng Vũ Náo và Ngàn Dạ Cách là đứng ở một chỗ khác.

“Phong Vân, ngươi còn giận bản quân ư?” Giữa làn gió thu man mác, Ngàn Dạ Cách chậm rãi đi tới bên cạnh Phong Vân rồi mỉm cười nói với nàng.

Phong Vân nghe tiếng liền quay đầu lại nhìn Ngàn Dạ Cách. Vị đế quân này có ánh mắt rất thâm hiểm, trông hán lúc nào cũng ung dung thản nhiên nhưng rất biết cách tìm ra điểm then chốt để tập trung đánh vào, không thể khinh thường người này được! Phong Vân lập tức chậm rãi khoát tay áo, “Đế quân quả thực có con mắt tinh tường!”

Ngàn Dạ Cách nghe nàng nói thế liền nhìn sang Á Lê đang uể oải đứng một bên rồi cười ha hả, “Đứa nhỏ này quả thực rất đơn thuần, thật khiến người ta nhìn không được muốn trêu chọc một chút.”

Đứa nhỏ? Nhỏ cái đầu nhà ngươi, lão tử còn lớn tuổi hơn ngươi đó!

Á Lê nghe nói thế liền cảm giận liếc nhìn Ngàn Dạ Cách một cái nhưng cũng không dám mở miệng trước mặt Phong Vân. Hiện tại hán còn thân mang trọng tội nên không dám trêu tức Phong Vân nữa. Bằng không, nếu nàng bắt hán quay về thì hán không thể tiếp tục vui chơi.

Phong Vân nghe Ngàn Dạ Cách nói thế liền nhìn lướt qua Á Lê đang cảm giận cau mặt lại, nàng cũng không nói gì, chỉ lắc đầu.

“Đi tới chỗ bọn họ cùng nhau hướng dẫn mọi người đi, đừng bày ra bộ dạng dè dặt trước mặt ta nữa. Nếu Đế quân Tinh Vực muốn lấy được cách chế tạo từ ngươi thì sẽ không khiến ngươi phải đồng ý làm một việc còn con con thế này đâu.” Lời vừa dứt, nàng liền đá một cước vào mông Á Lê, khiến Á Lê nhập vào bọn Á Phi đang ở một bên.

“Ha ha...” Ngàn Dạ Cách thấy thế liền khoái trá cười ha hả, ánh mặt trời vàng rực bao phủ khắp người hán càng làm tôn thêm vẻ ôn nhã mà ấm áp. Đúng thế, nếu hán muốn mọi cách thức chế tạo khí cụ từ Phong Vân thì sao hán có thể trêu đùa Á Lê như thế, làm vậy chẳng phải quá ngu ngốc hay sao. Việc này chẳng qua chỉ là trò đùa mà thôi. Phong Vân quả thực đúng như hán nghĩ, nàng xem xét mọi việc rất thấu đáo.

Phong Vân cũng đồng thời mỉm cười, nếu nàng không nhìn ra ý tứ của Ngàn Dạ Cách, nếu Á Lê không hiểu thì chẳng lẽ Á Phi cũng không hiểu, Á Phi không ngần ngại bởi vì chuyện này không ảnh hưởng gì đến toàn cục.

“Bọn họ đã chuẩn bị xong rồi.” Giữa tiếng cười của Ngàn Dạ Cách, Mộc Hoàng lạnh lùng mở miệng.

Phía xa, ba cây hồng y đại pháo đã được điều chỉnh xong, đám người Nam Viên, Thiên Khung và Tinh Vực đều hưng phấn phụ giúp hướng hồng y đại pháo vào rừng rậm. Bọn họ rất muốn bắn vào đám đại ma thú để xem hiệu quả thế nào.

“Khó có dịp mọi người hào hứng như thế, hôm nay chúng ta cùng so tài một phen, ai bắt được nhiều ma thú nhất thì sẽ có thưởng.” Đế quân Thiên Khung Phượng Vũ Náo đột nhiên mở miệng.

“Được.” Vừa nghe xong, Mộc Hoàng dứt khoát đồng ý luôn.

“Ai thua thì phải chịu xuất tiền thưởng cho người thắng đi!” Ngàn Dạ Cách liền phụ họa thêm một câu. Hán nhìn về phía đám hộ vệ Tinh Vực đang đứng đằng xa rồi cao giọng nói, “Đừng để Tinh Vực chúng ta mất mặt đó!”

“Vâng.”

“Hay.”

Trông thấy cả ba vị đế quân đều đã đồng ý, ba nhóm người Nam Viên, Thiên Khung, Tinh Vực đều càng thêm hưng phấn, bọn họ liền khí thế hùng hục

tiến vào trong rừng rậm

Người Nam Viên hiếu chiến đã sớm muốn cùng đọ sức với hai đại lục kia mà hôm nay mới có cơ hội, trong tay bọn họ lại có thần khí kiêu mới, tiếng huyền não nhất thời vang từ bên trong rừng rậm mà thú tới tận trời xanh.

Bởi vậy mà sau đó, mọi người liền chia thành ba nhóm tiến thẳng vào trong rừng theo ba hướng khác nhau.

“Đi thôi, chúng ta cũng đi xem thế nào.” Phụng Vũ Náo thấy thế liền tươi cười vui vẻ, hắn cũng muốn đi xem nào nhiệt.

“Phong Vân, chúng ta đi cùng nhé?” Phụng Vũ Phi dịu dàng nhìn Phong Vân rồi phóng khoáng mời mọc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 431

Phong Vân cười vui vẻ, đang muốn mở miệng thì đã bị Mộc Hoàng đứng bên cạnh ngay lập tức lạnh lùng cắt ngang: “Hắn phải đi cùng ta, hắn là khách do ta thỉnh đến, nên việc tiếp đãi chu toàn hắn là phải do ta gánh vác.”

Lời nói này rất có lý, Phụng Vũ Phi cũng không thể tìm ra lời phản bác, lập tức cười gật gật đầu nói: “Được rồi, vậy thì chúng ta cùng đi xem nào nhiệt.”

Phong Vân khẽ mỉm cười.

Ngân Dạ Cách ở bên cạnh thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia cười khó hiểu, nhìn sâu vào mắt Phong Vân, cười tủm tỉm nói: “Ta cũng muốn đi xem.” Vừa nói vừa cười đi đến chỗ Hòa Nhân.

Dù sao lúc này Phong Vân cũng sẽ không chạy, không cần gấp gáp.

Nhìn Ngân Dạ Cách và Phụng Vũ Phi vừa gây náo loạn cùng rời đi, không gian trở nên trống trải, yên tĩnh, chỉ còn lại Á Phi cùng mấy tinh linh.

“Đúng là vong ân phụ nghĩa.” Hòa Phụng trừng mắt nhìn thấy Hòa Nhân đã sớm chạy mất, lầu bầu.

Giáo hội sẽ không thể tổn thương bọn họ, vậy mà chưa gì đã bỏ chạy...

“Đừng để bụng chuyện đó nữa.” Phong Vân thấy ở đây không có người ngoài, phát ồng tay áo cười cười với Hòa Phụng.

“Đừng nói nữa, đi quanh quanh kiếm cái gì ăn thôi.” Đỗ Như xoa xoa tay.

“Ý hay đấy.” Hoàng Kim sư tử nhảy dựng lên, nghĩ ngay đến thịt nướng Nam Viên nó thích.

Mấy tinh linh nhanh chóng biến mất trước mặt Phong Vân đi ăn thịt nướng.

“Sao lại thích ăn thịt nướng đến vậy chứ.” Phong Vân thấy thế chỉ còn biết lắc đầu.

“Chỉ còn lại hai chúng ta có gì không tốt chứ? Đi nào, chúng ta tìm chỗ nói chuyện.” Mộc Hoàng nhìn Phong Vân, nhẹ chiếc răng nanh ra cười cười, trông ranh mãnh không tả được. Đồng thời không chút do dự luồn tay qua sau lưng Phong Vân.

“Ngươi chết đi cho ta.” Mộc Hoàng vừa dứt lời, đột nhiên tiếng nói của Á Phi vang lên sau lưng, mặt Mộc Hoàng lập tức đen lại.

Phong Vân bật cười: “Ngươi không.....”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 432

Còn chưa kịp nói dứt lời, Mộc Hoàng đột nhiên kéo tay nàng, lắc mình một cái rồi đi. Nửa năm không được gặp nàng, vừa đến đây đã gặp toàn trở ngại, hẳn đã không thể nhận được nữa.

Nơi đến là rừng rậm âm u.

Nơi này rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng pháo, tiếng chó sủa cùng tiếng gà gáy vắng vắng vang lên từ xa xa.

Phong Vân bị Mộc Hoàng ôm vào trong ngực, ngồi phía trên sườn núi đá.

“Nhớ ta không?” Ngồi tựa vào người Mộc Hoàng, Phong Vân dần thả lỏng người.

“Nhớ.” Mộc Hoàng ôm sát thắt lưng Phong Vân, tay nhẹ nhàng vuốt ve nàng.

Dù thế nào cũng cảm thấy không đủ.

Phong Vân thấy vậy cười khẽ, quay người vòng tay ôm lấy Mộc Hoàng.

“Ô ô.....” Ngay lúc đó, tiếng khóc của một đứa trẻ vang lên ngay bên tai hai người.

Mộc Hoàng và Phong Vân kinh ngạc nhưn mây, đồng loạt nhìn về phía phát ra tiếng khóc. Với năng lực của bọn họ sao lại không phát hiện ra có một đứa trẻ ở nơi này?

“Sao các người lại đến đây?” Đồng thời, Á Phi bỗng nhiên xuất quỷ nhập thần hiện ra.

Cách đó không xa, một bé gái mặc yếm đỏ đang ngồi khóc dưới đất. Bọn họ ở đây mà hoàn toàn không phát hiện ra sự xuất hiện của cô bé. Mộc Hoàng nhíu mày, Á Phi trầm tư, Phong Vân đứng lên đi về phía cô bé đó.

Mộc Hoàng thấy vậy kéo tay Phong Vân lại, cô bé này rất kì lạ, phải cẩn thận. Phong Vân nhìn Mộc Hoàng lắc đầu, nàng cảm thấy cô bé này không có ác ý với nàng. Hiện giờ chỉ cần ai có chút tà ý nàng đều cảm nhận được, cô bé này vô hại, chỉ là có chút hơi kì quái.....

“Cô bé, sao lại khóc ở đây?” Phong Vân đi tới trước mặt cô bé ngồi xổm xuống.

Cô bé ngẩng đầu nhìn thấy Phong Vân, vờn cánh tay mập mập ra ôm cổ Phong Vân: “Mẫu thân không cần ta nữa, đem ta bỏ ở đây.”

Phong Vân ôm cô bé đứng dậy, hỏi han: “Vậy mẫu thân ngươi không trở lại nữa sao?”

Cô nhóc ngả đầu tựa vào cổ Phong Vân, thoải mái hít sâu một cái, hương thơm của con người thuần khiết khiến bé thấy vui sướng. Trên cổ Phong Vân nhẹ nhàng xuất hiện một dấu son môi màu đen rồi nhanh chóng biến mất, nhanh đến nỗi cả Mộc Hoàng, Á Phi và Phong Vân đều không cảm nhận thấy...

“Không biết ~.” Đứa bé mặt đầy nước mắt đáng thương nói.

“A, sao con lại ở đây?” Phong Vân nhướn mày đưa mắt, nàng nhìn thấy có một thân ảnh phía xa xa chớp cái đã phi thân đến đây.

Lão phu nhân về mặt đầy lo lắng, thấy cô nhóc trong tay Phong Vân thì thở phào nhẹ nhõm rồi nhanh chóng tiến lên đoạt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 433

“Tiểu bảo, con làm ta sợ muốn chết.” Vị phu nhân gắt gao ôm lấy tiểu cô nương.

Phong Vân thấy vậy lui về sau, trao đổi ánh mắt với Á Phi và Mộc Hoàng.

Vị phu nhân này có vẻ là ma thú cấp cao, linh lực rất cao cường. Nói như vậy tiểu cô nương này là hậu duệ của ma thú?

Ma thú biến thành hình người, khó trách có thể đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ mà họ không hề phát hiện ra.

“A Mỗ.” Tiểu cô nương ôm vị phu nhân rồi hô lên, mắt ngập nước nhưng ánh mắt vẫn tập trung ở trên người Phong Vân. Rồi tiểu cô nương hung hăng cắn một cái vào lưng vị phu nhân.

Vị phu nhân đau đến mức thân thể phát run, nhưng không thể hiện ra mặt, vẻ mặt vẫn hiện lên nét vui sướng, vội vàng liếc mắt nhìn qua Phong Vân, Mộc Hoàng và Á Phi một cái rồi rất nhanh nói: “Đa tạ các người, chúng ta đi trước.”

Dứt lời, ôm tiểu cô nương lắt mình một cái biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, quá ngỡ ngàng, hai người đó thoát cái đã biến mất, giống như chưa từng xuất hiện vậy. Nhìn hai người đã biến mất, Phong Vân quay đầu, buông tay nhìn Mộc Hoàng và Á Phi nhún nhún vai, chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến họ.

Mộc Hoàng và Á Phi liếc nhìn nhau, cùng nhìn thấy sự cảnh giác trong mắt đối phương nhưng chính bọn họ cũng không phát hiện ra điều gì bất thường cả. Có lẽ đây chỉ là chuyện tình cờ thôi.

“Đi thôi.” Mộc Hoàng vươn tay ôm lấy thắt lưng Phong Vân đi theo hướng khác với hướng lúc đi đến. Tuy rằng xác định gia đình ma thú xuất hiện chỉ là việc ngẫu nhiên, nhưng hẳn cảm thấy không thích tiểu nữ nhi kia, nên cũng không thích nơi này.

Phong Vân cũng không phản đối, đi theo Mộc Hoàng, vừa đi nói với Á Phi: “Á Phi này, người thấy hai vị đề quân của Thiên Khung và Tinh Vực này là người thế nào?”

Nàng nghĩ rằng Á Phi nhất định biết rõ về hai người này. Á Phi vắt hai tay ra sau lưng, chậm rãi mở miệng: “Ta cảm thấy.....”

Gió thu đột nhiên nổi lên. Một tiếng vang lớn phát ra từ phía hai mẹ con lúc nãy rồi đi.

Phong Vân, Mộc Hoàng, Á Phi đồng loạt chạy về hướng đó.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 434

Ngay tại chỗ bọn họ vừa rời đi bây giờ lại có thêm hai bóng người.

“Nanh Vu, lá gan của người thật lớn, dám đến phá hỏng chuyện của ta.” Một giọng nói âm trầm vang lên, không hề tàn nhẫn nhưng mang theo một áp lực vô hình.

“Tiểu nhân không dám, là do Thiên Quân có chuyện tìm người, chúng ta cần phải về ngay. Chỉ là một nữ nhân, người.....”

“Nữ nhân thì sao, ta coi trọng nàng.” Người kia lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, nam nhân kia di chuyển nhanh như chớp giữa làn sương mờ.

“Đại tiểu thư, người.....” Vị phu nhân kia thấy vậy linh hải.

“Từ nay về sau gọi ta là thiếu chủ.” Thanh âm âm trầm đó lại một lần nữa vang lên.

“Thiếu chủ, người làm vậy.....”

“Công lực có thể phục hồi, không đáng tiếc.” Hắc kiều ngạo nói.

“Thiếu chủ.....”

“Rũ sạch cái mùi ma thú trên toàn thân người ngay cho ta, tự dung giả trang làm ma thú làm cái gì thế không biết, sau khi quay về thì tự mình đi lĩnh phạt đi”

Lời nói lạnh lùng vang lên, nam nhân nhìn thoáng qua hướng Phong Vân đi mất, khẽ nhếch môi: “Chờ ta xử lý xong mọi việc sẽ tới tìm người, có ta bảo hộ người, xem ai dám bắt người.

Trời cao trong xanh, một tiếng cười lớn vang lên làm rung chuyển không gian. Ma thú kia khẽ biến hình khôi phục hình dáng nam nhân. Thiếu chủ không hiểu sao bắt hấn theo bảo hộ Phong Vân. Thật không hiểu sao thiếu chủ lại coi trọng nữ nhân kia? Nữ nhân yếu đuối muốn bao nhiêu chỗ có.....

Thân ảnh chuyển động rồi nhẹ nhàng biến mất. Cùng lúc đó, dấu son môi trên cổ Phong Vân chợt lóe lên rồi biến mất.

Tiếng pháo vang lên ầm ầm rung chuyển bốn phương.

Hôm nay trong rừng ma thú hết sức hỗn loạn. Ở sâu trong rừng rậm lại càng hỗn loạn hơn. Toàn bộ khu rừng lúc này được nhuộm một màu đỏ rực, vô cùng u buồn.

Lúc này, tam đại cao thủ đã tập hợp lại khiến khu rừng rậm yên tĩnh một lần nữa lại trở nên náo nhiệt.

“Báo cáo đề quân, chúng ta thu được tổng cộng năm mươi ba đầu đại ma thú thập cấp, bảy mươi một đại ma thú cửu cấp, một trăm linh năm.”

“Báo cáo đề quân, chúng ta hôm nay tổng cộng đánh.”

“Báo cáo đề quân, chúng ta hôm nay thu hoạch.”

“Nhất, nhị, tam.” Người phụ trách tính toán là Lễ bộ Nam Viên.

“Ha ha, uy lực quả nhiên kinh người.” Phượng Vũ Náo về mặt sung sướng đi tới đi lui, cười nói với Mộc Hoàng và Phong Vân.

Uy lực quả nhiên giống như trong tưởng tượng của hắn.

“Thật đáng khâm phục.” Ngàn Dạ Cách cũng đã đi tới. Về mặt hắn đầy hưng phấn nhưng thần khí lại hoàn toàn đối lập, khó mà đoán được.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 435

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Á Phi đứng trước Phong Vân không khiếm tốn nói.

Lời nói vừa dứt, Ngàn Dạ Cách và Phượng Vũ Náo cùng nhìn nhau, cùng giờ ngón cái lên hướng về Phong Vân, cười ha ha.

“Hồi bẩm đề quân.” Lễ bộ Nam Viên bẩm báo.

“Sau khi kiểm tra, Nam Viên chúng ta đã có được số lượng ma thú rất chất lượng. Còn Tinh Vực thì kém chúng ta khá nhiều.” Lễ bộ Nam Viên về mặt tươi cười.

“Kém khá nhiều ư?” Mộc Hoàng nghe vậy quay đầu nhìn về phía về mặt tươi cười của Ngàn Dạ Cách.

Kém một, hai con có thể là do sai sót, kém hơn nhiều thì sao có thể.

Ngàn Dạ Cách nghe vậy lại cười ha ha, nhìn qua rất cao hứng.

“Ngàn Dạ huynh, ngươi cố tình nhường ư?” Phượng Vũ Náo mắt híp như mày nói. Đối với bọn họ như vậy là rất không lịch sự.

“Ta làm sao có khả năng nhường chứ.” Ngàn Dạ Cách về mặt tươi cười nhìn Phượng Vũ Náo, phất phất tay, vui vẻ nói.

“Vậy ngươi đây là.”

“Hồi bẩm hai vị đề quân, kỳ thực số ma thú mà Tinh Vực ta hôm nay săn được cũng tương đương Nam Viên và Thiên Khung.” Phượng Vũ Náo chưa kịp nói, đúng lúc này thuộc hạ phụ trách săn bắn của Ngàn Dạ Cách cung kính nói.

“Đám người kia đã đoạt của bọn ta.” Một nam nhân người tòa ra nộ khí, mặt mày nhăn nhó vừa chỉ vào đám người Hỏa Phượng vừa tố cáo.

Phong Vân kinh ngạc: “Gọi bọn hắn đi đoạt của các người ư? Bọn họ cướp đi làm cái gì?”

Ai kêu bọn Hỏa Phượng đi cướp chứ, có làm không vậy?

Mọi người nghe vậy cũng đồng loạt nhìn qua, Thượng Cổ Di Tộc muốn cái gì mà không có, sao lại phải đi tranh cướp.

Tuy nam nhân vừa lên tiếng kia trông giống người bình thường, nhưng thật ra lại là một đại tướng quân vô cùng thắng thắng.

Mọi người đều nín thở ngưng thần. Nam nhân kia nghe Phong Vân nói vậy liền ngẩng đầu lên nhìn Phong Vân. Vừa thấy Phong Vân, người kia vô cùng kinh ngạc, vẻ mặt không tin nổi nhìn Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 436

“Sao vậy?” Phong Vân nhướn mày, ánh mắt của nam nhân kia là thế nào.

Đại tướng quân của Tinh Vực thấy Phong Vân nghi hoặc nhìn hắn, giống như tỉnh ngộ, lập tức sửa sang lại sắc mặt nói: “Bọn họ nói chưa từng thấy ma thú, nướng lên chắc sẽ rất ngon, cướp về nướng ăn đi.”

Lời vừa dứt mọi người trầm mặc trong chốc lát.

“Ha ha.” Ngay sau đó mọi người đều cười lớn.

Bọn họ nhớ rõ trong yến hội hôm qua, đám người kia thích thịt nướng thế nào, không nghĩ tới hôm nay, ha ha.....

Phong Vân nghe vậy cũng chỉ biết lắc đầu bật cười, nhóm người Á Lê, Hoàng Kim sư tử này thật là.....

“Có vẻ tâm tình ngươi cũng rất tốt.” Mộc Hoàng khó có cơ hội chế nhạo Ngàn Dạ Cách một câu.

Ngàn Dạ Cách cười lắc đầu: “Không sao, ta chấp nhận thua, hôm nay trở về sẽ tặng cho mọi người ở đây chút quà mừng lễ gặp mặt. Thuận tiện buổi tối bản quân làm chủ, cùng Mộc huynh và mọi người vui vẻ một đêm, đêm ma thú nướng lên ăn.”

“Hay lắm” Trong tiếng cười mọi người trầm trồ khen ngợi.

Gió thu lướt qua, hoàng hôn vô cùng yên tĩnh.

Tại đế cung Nam viên.

Bóng đêm đã buông xuống, những ngọn đèn rực rỡ được thắp lên, cả đế cung rực rỡ dưới ánh đèn.

Không khí so với hôm qua còn náo nhiệt hơn, các món ăn đều lần lượt được mang lên, người khác không biết là cái gì, Á Lê lại biết rất rõ. Nam Viên đế cung này không có người nào có thể nướng ngon, đành phải chính mình làm.

Một đám người cứ âm ỉ kêu mau mau ăn nào khiến cho Phong Vân cảm thấy thật mất mặt, đám người này thật là...

“Ha ha, các vị thích là tốt rồi, Hách Liên thiếu chủ, khó có cơ hội được ăn thịt ma thú, ngươi ném thử xem sao.”

Phong Vân không nói gì, một Tinh Vực nhân đi đến, trong tay nâng một mâm thịt nướng.

Phong Vân gật gật đầu: “Thay ta nói lời cảm tạ đế quân của ngươi.”

Khi vị nam tử kia đem mâm thịt nướng đặt xuống bàn trước mặt Phong, tay áo bào của hắn hơi mở ra một chút, để cho vật trong tay áo nhẹ nhàng rơi xuống.

Phong Vân đảo tầm mắt, đột nhiên ngẩn ra. Ngay sau đó cô tay nâng vung lên, lướt qua vật kia rồi thu lại trong lòng bàn tay. Nam tử kia thấy Phong Vân lấy vật đó, lập tức đứng lên, hướng Phong Vân thi lễ, xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 437

Động tác đó của hai người, ngoài họ, không có kẻ nào nhìn thấy.

Đêm càng về khuya, dạ yến vẫn náo nhiệt như trước.

“Uống nữa đi, tiếp tục uống đi, hôm nay nhất định phải uống cho thật say.” Phong Vân đầu loạn choạng dựa vào vai Á Phi, xua xua tay. Nhìn qua là biết đã uống quá nhiều.

Người xung quanh thấy vậy cũng không làm khó Phong Vân, dần dần rời đi.

“Ngươi làm cái gì vậy?” Á Phi thấp giọng.

Tiểu lượng của Phong Vân thế nào hần còn không biết sao.

“Ta có chút việc, giúp ta đi.” Phong Vân tựa đầu vào vai Á Phi nhỏ giọng nói.

Á phi nghe vậy thì mặt nhăn nhu mày, sau đó trực tiếp đứng dậy nói: “Ta hơi mệt rồi, về nghỉ ngơi trước đây.” Dứt lời, hần liền lôi Phong Vân đi.

Yến hội đột nhiên yên lặng.

Hần mệt nên về trước, vậy lời Phong Vân theo làm gì?

“Tính tình hần là như vậy, thiếu chủ ở đâu hần ở đó.” Hòa Phụng thông minh, giống như vô tình nói.

“Ha ha, quả nhiên là Thượng Cổ Di Tộc, tính nết thật không giống ai.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 438

“Ha ha, chúng ta tiếp tục uống.”

“Ha ha, thật là người kì lạ”

Bởi vì hần luôn đi theo Hách Liên Phong Vân, cho nên khi hần mệt cũng muốn đem Hách Liên Phong Vân đi theo? Ha ha, quả thật rất độc đáo.

Trong lúc hai người đứng lên rời đi, Mộc Hoàng khẽ nhíu mày, Phong Vân có chuyện gì sao?

Rời khỏi yến hội, Phong Vân mở vật trong tay ra, cổ soi rõ dưới ánh trăng.

Đó là một miếng ngọc bội, vẫn còn rất thô ráp, mặt trên không điêu khắc gì, nhưng nhìn kĩ khe chạm khắc lại thấy có nét chữ. Nhìn nét chữ non nót kia, giống như là do đứa trẻ nào đó vẽ nghịch ngợm vào.

Phong Vân nhìn miếng ngọc bội trong tay lập tức hiểu ra. Á phi vẫn đứng im một bên, thấy vậy cũng không nói gì.

Nàng run run mở miếng giấy đi kèm theo.

“Hoa viên.” Chỉ có vền vẹn hai chữ.

Phong Vân lập tức không chút nghỉ ngơi, xoay người đi về hướng Hoa Viên.

Bóng đêm mê say, ánh trăng mờ ảo.

Hoa Viên ở đây không có vẻ sang trọng giống như cung điện cũng chẳng điểm lệ với muôn hoa khoe sắc mà chỉ có những thân cây tùng thẳng tắp.

Nàng lắc mình vái cái là đến Hoa viên. Ở dưới tán cây tùng xa nhất trong hoa viên, có một nam nhân đứng chờ ở đó.

“Sao ngươi có được ngọc bội này?” Phong Vân vừa thấy người, lập tức hỏi, khí thế như đang bức cung.

Nam từ kia nhìn Phong Vân từ trên xuống dưới, ánh mắt thấp thoáng ý cười, đề thấp thanh âm nói: “Hách Liên Phong Vân, đúng là người rồi.”

Phong Vân nhú mày nghi hoặc nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 439

“Người lấy miếng ngọc bội này ở đâu? Còn dám ăn nói bừa bãi, đừng trách ta không khách khí.” Phong Vân hung tợn đe dọa, đồng thời túm chặt miếng ngọc bội trong tay.

Miếng ngọc bội này.....Bọn họ có miếng ngọc này trong tay, không lẽ.....

“Miếng ngọc này là của ta.....” Nam nhân kia thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Phong Vân, nét cười trên mặt càng rõ hơn, nhìn Phong Vân cười nói.

Hắn vừa mở miệng, phía sau hắn, một người mặc đồ đen nhảy ra từ trong bóng tối, đánh một quyền về phía Phong Vân.

Hừ, đúng là một quyền thật, không phải sử dụng linh lực chỉ là một đòn đánh bình thường thôi. Phong Vân thấy vậy nhướng mày, lắc mình một cái đánh trả hắc y nhân kia.

Hắc y nhân xoay người một cái, đánh một quyền về phía ngực Phong Vân. Động tác nhanh như chớp, hắc y nhân giống như giao long, mỗi quyền đều có uy lực vô cùng lớn. Rõ ràng không có chút linh lực nào nhưng làm cho người ta thấy bên trong đó là uy lực rất lớn.

Phong Vân vung tay lên ngăn chặn một chưởng của người đó đánh vào ngực nàng.

Đồng thời ngay lập tức xuất chiêu đánh về phía hắc y nhân kia.

Hắc y nhân tốc độ rất nhanh, không chỉ tránh được, mà cổ tay hắn giống như rắn quấn lấy tay Phong Vân.

Hai chưởng chạm nhau không hề có linh lực, nhưng khiến không gian xung quanh chấn động, không khí như bị xé rách.

Phong Vân nhìn kỹ hắc y nhân trước mặt, đôi mắt lạnh đi vài phần, quyền pháp này, thủ đoạn này.....

“Người muốn gì.” Phong Vân khẽ quát một tiếng, đảo khách thành chủ, chuyển thành thế chủ động, lấy tay làm đao tấn công về phía hắc y nhân kia.

Hắc y nhân thấy vươn tay chặn lại đường quyền của Phong Vân. Hai bên giao đấu, kẻ công người thủ.

Bóng đêm bao trùm, cây cối khẽ lay động.

Á phi đứng ở gần đấy nhìn cảnh đánh nhau trước mặt, nhìn nam nhân đối diện kia về mặt hưng phấn, càng ngày càng cười lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 440

Hai tay hắn ôm ngực dựa vào thân cây bên cạnh, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chiêu số tung ra ngày càng nhiều, Phong Vân thần sắc càng ngày càng kích động, cả người rung lên.

“Rầm.” Hai người đồng loạt ra quyền khiến không khí rung động mạnh, đánh về phía đối phương.

Rõ ràng là muốn một quyền giết chết đối phương, lại đồng loạt dừng lại trước chớp mũi đối phương, không có đánh tới.

Phong Vân thu quyền lại, trong lòng nàng lúc này có muôn vàn nghi hoặc.

Người này là.....

“Ha ha, rất thoải mái, đã lâu không giao thủ như vậy.” Hắc y nhân kia cười lớn, vô cùng hưng phấn, sáng khoái.

Sau đó nhẹ nhàng vung tay lên tát vào mặt Phong Vân một cái: “Tiểu tử, ngươi không sao rồi.”

Đồng thời quay đầu cười nói với nam nhân kia: “Mạnh huynh, tìm được tiểu tử này, nhất định phải dạy dỗ nó từ tế.”

Mạnh huynh, Phong Vân nghe vậy, càng thêm khẳng định, hai người này.....

Phong Vân siết chặt tay thành quyền, mắt liền đỏ lên.

“Chỉ sợ ngươi lại mềm lòng.” Nam nhân kia cười nói.

“Ta dễ mềm lòng nên càng phải giáo huấn từ tế.” Người kia kiên định nói.

“Ngươi tháo mặt nạ xuống cho ta.” Phong Vân không thể dè nén được nữa, ra lệnh cho người kia.

Nam nhân kia thấy vậy đi đến đá cho Phong Vân một cái rồi nói: “Hung dữ cái gì, sao phải hung dữ vậy chứ.” Hắc y nhân vừa nói vừa chậm rãi tháo mặt nạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 441

Ánh trăng bao phủ mặt đất.

Khuôn mặt đằng sau chiếc mặt nạ vô cùng xinh đẹp và linh lợi, cái mũi kia, rồi đôi mắt đó, mọi thứ trên khuôn mặt này dường như giống Phong Vân đến năm sáu phần, hai người còn giống nhau ở vẻ kiêu ngạo bất phục, giống nhau ở tư thế hiên ngang oai hùng, và giống nhau ở vẻ xinh đẹp rạng rỡ. Nhưng ở nàng ấy có một điểm khác với Phong Vân là vẻ mặt mà do năm tháng lắng đọng lại. Trên khuôn mặt nàng ấy lúc này đang nở nụ cười trong veo và vô cùng chói mắt.

Phong Vân nhìn thấy khuôn mặt này, nhìn thấy vẻ tươi cười sáng lạn kia, cuối cùng không nhịn được nữa, nàng đột nhiên xông lên ôm cổ người đó, “Đại tỷ!” Hốc mắt Phong Vân đã đỏ lên và dạt dào cảm xúc.

Đây chính là đại tỷ của nàng, là vị đại tỷ đã từ biệt mười mấy năm không gặp, Hách Liên Phong Lôi.

“Tiểu tử ngốc, lớn thế này rồi không được khóc, thật mất mặt!” Hách Liên Phong Lôi ăn vận nam trang cơ thể khỏe mạnh lập tức cười nói, nhưng bàn tay nàng ấy lại ôm chặt lấy Phong Vân, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ lên.

Bọn họ mười mấy năm không gặp, chính xác là mười mấy năm rồi, bây giờ gặp lại, hai người sao có thể không kích động, sao có thể không đau lòng.

Tiểu tử này chính là đệ đệ mà năm đó nàng ấy yêu thương nhất.

Bao nhiêu lời muốn nói, bao nhiêu ly biệt nhớ nhung nhưng muốn kể nhưng khi tới bên miệng mới phát hiện ngôn từ đều biến đầu mất, mỗi thân tình mười mấy năm ly biệt đầu thế nói rõ ràng bằng vài ba câu. Hai người ôm chặt lấy nhau, bọn họ không gào khóc lớn tiếng, không la hét mừng rỡ, chỉ ôm chặt lấy nhau, cơ thể cả hai không ngừng run lên nhẹ nhẹ.

Bên trong đêm đen dày đặc cứ thế diễn ra cảnh hội tụ mừng mừng tủi tủi không tiếng động. Tại khung cảnh im ắng này, ánh trăng bàng bạc cũng lặng lẽ bao phủ lên hai người.

Mạnh Khoát đứng một bên cũng đỏ hoe hai mắt, hắc y nhân chớp chớp mắt cười, “Được rồi được rồi, đều lớn cả rồi, đừng khóc nhè nữa!”

“Ai khóc nhè?” Phong Lôi vừa sụt sịt vừa ghen ngào nói. Nàng ấy buông Phong Vân ra rồi lờ lờ kéo kéo để quan sát Phong Vân từ đầu tới cuối, nàng ấy như thể đang muốn nhìn cho rõ mười mấy năm nhớ nhung xa cách.

“Đề đại tỷ nhìn xem đứa út nhà ta đã lớn thế nào rồi.”

Phong Vân thấy vậy thì dang hai tay ra, tuy hai mắt còn đỏ đỏ nhưng nàng vẫn tươi cười và nói với Phong Lôi, “Tỷ nhìn xem đệ có đẹp trai không?”

Phong Lôi nghe nói thế liền cốc lên đầu Phong Vân một cái rồi ha hả cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 442

“Tiểu tử nhà ngươi vẫn hư hỏng thế nhỉ, rồi, Phong Vân nhà ta là đẹp trai nhất!” Lời này vừa dứt, cả Phong Vân lẫn Phong Lôi đều nhất thời ngửa đầu cười to. Mười mấy năm không gặp đã bị xua tan thành mây khói bởi tiếng cười sáng khoái.

Nhớ lại năm đó, mỗi khi đại tỷ Hách Liên Phong Lôi của nàng không vui, nàng đều trêu đùa làm nàng ấy vui lên như thế, mà mỗi lúc đó, Phong Lôi đều cười sáng khoái như vậy. Mọi chuyện đều không có gì thay đổi. Ngay cả bộ quyền pháp lúc bọn họ vừa gặp mặt cũng vậy, Hách Liên Phong Lôi biết nàng không có linh lực nên luôn nghĩ cách dạy quyền pháp cho nàng, mọi chuyện đều y như lúc trước. Người thân vĩnh viễn là người thân, tuyệt đối không vì thời gian mà sinh ra thay đổi, chỉ biết tình thân sẽ ngày càng nồng đậm.

Á Phi đứng một bên nhìn cảnh tượng như vậy thì xoay người trở về đi ngủ. Hắn không có hứng thú chứng kiến tiết mục người thân gặp lại chút nào.

“Đại tỷ, cha mẹ đang ở chỗ tỷ phải không?” Phong Vân túm lấy Hách Liên Phong Lôi mà hỏi.

Hách Liên Phong Lôi khoác tay lên vai Phong Vân rồi vui vẻ nói, “Xem ra đệ còn có lương tâm, còn chưa quên cha mẹ. Mọi người đúng là đang ở chỗ của ta. Lúc trước vừa có dịp rảnh rỗi, ta mới chuẩn bị đưa Mạnh Khoát về gặp cha mẹ. Không ngờ vừa về liền gặp phải tình cảnh hỗn loạn như vậy. Ta và Mạnh Khoát liền lập tức đem tất cả mọi người trong tộc rời đi, dù sao cũng chẳng phải chuyện gì lớn, tội gì phải ở lại để chịu đựng cơn giận của bọn Thánh Linh Cung chó má gì đó.”

Phong Vân nghe Phong Lôi nói vậy thì vừa trở mắt nhìn Mạnh Khoát vừa mỉm cười đầy tà khí, “Công thành danh toại rồi hai người mới dám mang về ra mắt đây mà!”

Mạnh Khoát thấy ánh mắt trêu chọc của Phong Vân liền đập lên vai nàng một cái rồi cười nói, “Tiểu tử nhà ngươi vẫn khó ưa như trước nhỉ!”

“Xì!” Phong Vân tỏ ra coi thường câu nói này của Mạnh Khoát, nàng quay đầu ôm lấy tỷ tỷ.

Phong Lôi phút chốc cười to, “Đúng vậy, công thành danh toại mới có mặt mũi trở về. Nói cho đệ biết, Mạnh Khoát hiện giờ chính là Đại tướng quân Thiết Ưng của Tinh Vực, chàng đang nắm giữ một nửa quân đội của Đế hoàng quốc Tinh Vực, là người dưới một người trên vạn người đó. Tiểu tử, đệ có chỗ dựa vững chắc cực kỳ rồi đó, mau phui mộng ngựa* cho tỷ phụ của đệ đi!”

(*Phui mộng ngựa: Nịnh hót, bợ đỡ.)

Tâm tình của Phong Lôi lúc này đang cực kỳ vui vẻ nên chẳng thiết để tâm đến việc giữ thể diện cho Phong Vân. Phải biết rằng tuy thân phận bên ngoài hiện tại của Mạnh Khoát là một gã giúp việc theo hầu người ta nhưng thực ra lại chính là đại tướng quân của Đế hoàng quốc Tinh Vực.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 443

“Tỷ phụ!” Phong Vân lập tức cười tươi như hoa nhìn về phía Mạnh Khoát. Một tiểu tử với hai bàn tay trắng năm đó giờ đã được thăng đến chức vị cao như vậy, đại tỷ của nàng quả nhiên không nhìn lầm người.

Mạnh Khoát thấy Phong Vân nhìn hắn với vẻ nịnh nọt thì không khỏi cười rộ lên, “Thôi thôi, nịnh ta cũng vô dụng. Nịnh tỷ tỷ của đệ đi, nàng ấy cũng chẳng thua gì ta đâu.”

“Keo kiệt!” Phong Vân lập tức quay sang làm nũng với Phong Lôi. Chẳng phải năm đó hắn đã bắt cóc mất tỷ tỷ của nàng đi sao, có nên đánh cho hắn mấy cái hay không? Năm đó nàng còn nhỏ, nắm tay lại không có lực, giờ trong bụng vẫn còn mang thù đấy, đúng là đồ nhỏ mọn, nhỏ mọn!

“Ha ha...” Phong Lôi thấy Phong Vân và Mạnh Khoát vẫn như năm đó không có vẻ gì là xa lạ thì càng thêm vui sướng.

Tiếng cười hòa vào không gian và vang xa trong bóng đêm.

Bên trong bóng tối, Mộc Hoàng ẩn sau ngọn cây khoanh tay trước ngực chăm chú nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng hơi vẽ lên một nụ cười. Hắn còn tưởng Phong Vân xảy ra chuyện gì, thì ra là Phong Lôi tìm đến. Cứ để nàng vui vẻ đi!

Trên mặt mang theo vẻ tươi cười ôn hòa, Mộc Hoàng xoay người im lặng rời đi, để lại không gian vắng lặng này lại cho bọn Phong Lôi.

“Đừng rồi, đại tỷ, cháu của đệ đâu? Tỷ đừng nói là chưa có nhé!” Ôm lấy Phong Lôi, Phong Vân ra sức cọ xát vào mặt nàng ấy.

“Đừng làm nũng nữa, đã lớn thế này rồi.” Phong Lôi đẩy đầu Phong Vân ra, vừa đẩy vừa cười ha hả, “Ở Tinh Vực rồi, hai đứa đều ở nhà chăm sóc cho ông bà, ta sợ bọn chúng đi không quen.”

“Ồ, hai đứa cơ à? Đệ phải chuẩn bị hai phần quà gặp mặt rồi.” Phong Vân chớp mắt cười.

“Biết là tốt rồi, quà của thúc thúc cũng không được sơ sài đâu nhé.” Phong Lôi cười nhìn Phong Vân, “Tiểu tử này hiện tại rất nổi tiếng, ta thấy đệ...”

Nói đến đây, Phong Lôi đột ngột dừng lại, vẻ mặt đang vui vẻ lập tức có chút lạnh lẽo, như thể vừa nhớ ra điều gì, nàng ấy trừng mắt nhìn Phong Vân, “Mạnh Khoát nói cho ta biết đệ chính là Hách Liên Phong Vân của Di tộc thượng cô?”

Nàng và Mạnh Khoát phụ trách ở bên ngoài nên không được chứng kiến màn thể hiện phong ba bão táp của Phong Vân ở bên trong đấu trường, vì vậy mà hai người vẫn tưởng chỉ trùng họ trùng tên mà thôi, không ngờ hôm nay Mạnh Khoát trở về và nói...

Phong Vân nghe Phong Lôi hỏi thế thì lấy tay xoa xoa trán, nàng gật đầu cười ha hả, “Đúng vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 444

“Đúng vậy?” Sắc mặt Phong Lôi trong nháy mắt trở nên xanh lè, sau khi lặp lại câu trả lời của Phong Vân, nàng ấy túm mạnh lấy cổ áo nàng, “Tiểu tử hỗn xược nhà ngươi lại gây ra chuyện lung tung lộn xộn gì thế này? Dám mạo danh đến nơi này lừa Nam Viên, đệ điên rồi hả?”

Phong Vân thấy vẻ mặt Phong Lôi phút chốc trở nên lo lắng thì vỗ vỗ lên bả vai nàng ấy rồi cười nói, “Không việc gì, đệ đã đến đây thì đương nhiên có cách giải quyết, tỷ không cần lo.”

“Chỉ sợ lần này đệ đã vui đùa quá trớn rồi!” Mạnh Khoát đứng một bên lập tức xen ngang. Hôm nay vừa thấy nàng, dựa vào trí nhớ hắn đã nhận định đó là Phong Vân. Quả y như rằng, đúng là Phong Vân thật, tiểu tử này cũng lớn gan quá, dám mạo danh Di tộc thượng cô để chạy tới Đế hoàng quốc Nam Viên này mà làm trò trước mặt Đế quân Tinh Vực và Đế quân Thiên Khung, dám ra mặt giành giật Đế nữ với người ta. Mạnh Khoát và Phong Lôi đều quay đầu đưa mắt nhìn nhau, nếu là người khác thì bọn họ mặc kệ, nhưng là Phong Vân thì bọn họ không thể làm ngơ.

“Đệ không cần tham dự vào việc kén rể của Đế nữ Thiên Khung nữa, theo ta về Tinh Vực đi! Việc phạm thượng khi quân này Tinh Vực ta sẽ làm hậu thuẫn cho đệ, Nam Viên và Thiên Khung cho dù có muốn truy cứu cũng không được.” Phong Lôi nhanh chóng đưa ra quyết định.

Mạnh Khoát nghe nàng ấy nói thế liền gật gật đầu, hắn quay sang nhìn Phong Vân rồi vỗ vỗ lên vai nàng tỏ vẻ an ủi, “Tiểu tử, không nên luyến tiếc! Cha mẹ hiện giờ đều ở Tinh Vực, đệ theo chúng ta về đi! Với bản lĩnh hiện giờ của đệ, tỷ phụ đây sẽ nhờ Đế quân tìm cho đệ một mối lương duyên thật tốt. Đầu chỉ có mỗi Đế nữ Thiên Khung mới tốt, tỷ phụ ta sẽ đền Đế nữ Tinh Vực cho đệ nhé!” Khẩu khí thực lớn, có thể thấy Mạnh Khoát ở Tinh Vực có địa vị lớn cỡ nào.

Phong Vân nghe hắn nói thế thì muốn cười cũng không được mà muốn khóc cũng chẳng xong.

Phong Lôi và Mạnh Khoát chỉ muốn tốt cho nàng, bọn họ sợ nàng bị Thiên Khung và Nam Viên truy cứu, nhưng hai người nào biết Đế quân Thiên Khung đã tra ra thân phận của nàng từ lâu, còn Mộc Hoàng của Nam Viên thì có quan hệ không phải bình thường với nàng. Dù trong đầu nghĩ vậy nhưng Phong Vân vẫn phải cười ha hả, “Tỷ phụ, huynh đừng chỉ nói mà không làm nhé, Đế nữ Tinh Vực có phải người nhà của huynh đâu, đến lúc đó mà người ta không đồng ý thì mất mặt lắm.”

“Chỉ cần Đại tướng quân đã mở miệng thì bản quân nhất định sẽ nể mặt!” Tiếng cười của Phong Vân vừa hạ xuống thì một tiếng cười từ xa đã vang lên. Ngay sau đó, một người chậm rãi bước ra từ trong bóng đêm.

Một thân trường bào màu tím, một thân ôn nhuận như ánh mặt trời, người này không phải là Ngàn Dạ Cách thì còn là ai. Hắn tươi cười đứng một chỗ mà không tới gần. Hắn chỉ cười khi thấy mấy người đang đột nhiên ngẩn ra ở đằng kia, “Vốn ta định tới xem Đại tướng quân nhà ta vì sao hôm nay lại sợ ý như thế, không ngờ được chứng kiến cảnh người thân gặp lại thế này. Mạnh Khoát, Phong Lôi, chúc mừng các người, người một nhà cuối cùng đã đoàn viên rồi!” Tiếng cười theo gió vang lên tràn đầy sự ấm áp uyên thâm và khoan dung rộng rãi.

“Đa tạ Đế quân!” Mạnh Khoát lập tức cung kính cúi đầu thi lễ với Ngàn Dạ Cách.

Ngàn Dạ Cách rộng rãi khoát tay áo rồi đảo mắt nhìn sang Phong Vân. Hắn cười nói, “Không ngờ người lại là huynh đệ của Phong Lôi, xem ra chúng ta đúng là có duyên phận.”

Nói đến đây, Ngàn Dạ Cách cười nói với cả ba người Phong Vân, Phong Lôi và Mạnh Khoát, “Được rồi, không quấy rầy các người gặp nhau, đến lúc đó đừng nói Đế quân ta không hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Nhưng mà, Phong Vân à, lời vừa rồi của Mạnh Khoát là đúng đấy. Nếu năm đó Tinh Vực có thể cho Phong Lôi một ngôi nhà thì hôm nay lần thứ hai có thể tiếp nhận cả gia tộc Hách Liên. Người như người, Tinh Vực ta đương nhiên rất hoan nghênh.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 445

Chỉ nói một câu với Phong Vân xong, Ngàn Dạ Cách liền mỉm cười phất tay với ba người rồi xoay người sáng khoái rời đi.

Phong Vân nhìn theo bóng dáng cao hừng của Ngàn Dạ Cách, sâu tận đáy lòng bỗng thảm cảm tiếng than trời.

Giờ thì hay rồi, Đế quân Thiên Khung biết nàng là ai.

Hiện giờ Đế quân Tinh Vực cũng đã biết nàng là ai.

Một nơi nàng đã sinh sống suốt mười mấy năm trời, có thể gọi là Tổ quốc.

Một nơi là ngôi nhà thứ hai của Phong Lôi và Mạnh Khoát, cũng là vùng đất nơi gia tộc Hách Liên đang lưu trú, ân tình này...

Lần đầu tiên Phong Vân cảm thấy chuyện này thật đau đầu.

Nhìn theo bóng dáng Ngàn Dạ Cách rời đi, Phong Lôi cốc một cái lên đầu Phong Vân rồi cười nói, “Đệ xem đi, Đế quân của chúng ta là người rất tốt. Đệ mà theo chúng ta về Tinh Vực thì Tinh Vực nhất định sẽ tạo cơ hội cho đệ phát triển. Ở đó không giống với Thiên Khung, cái bọn Thánh Linh Cung đáng chết đó, cứ chờ xem khi nào lão nương đây sẽ đem quân đi diệt sạch bọn chúng, con mẹ nó!”

“Đại tỷ...” Phong Vân do dự xoa đầu.

“Do dự gì nữa, đại tỷ của đệ và tỷ phụ của đệ lại có thể hại đệ sao?” Mạnh Khoát nhận ra vẻ do dự của Phong Vân, hắn đến bên cạnh nàng rồi ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 446

“Đệ đó, mấy năm nay chúng ta không biết đệ đã gặp được duyên kỳ ngộ gì mà đạt được thành tựu như ngày hôm nay, nhưng mà Phong Vân à, chuyện này tốt nhất là đệ nên nghe lời ta và tỷ tỷ của đệ.”

Mạnh Khoát vừa nhìn Phong Vân vừa nói ra những lời thăm thía, “Người ta kiêng kị nhất là tài năng bị bộc lộ hết ra ngoài và hoài bích kỳ tội*.” Hai thân khí của đệ đều có thể oai trấn trong tam đại lục này, như vậy là hai thứ kể trên đệ đều có đủ. Đế quân Thiên Khung là người thế nào ta không biết rõ nhưng đệ Thánh Linh Cung phát triển lớn mạnh như thế thì nhân vật này có lẽ cũng không phải người ghê gớm gì. Đế quân Nam Viên tuy lợi hại nhưng nếu đệ ở đây thì chẳng có một ai quen biết, ai có thể làm hậu thuẫn cho đệ? Ai có thể giúp đỡ đệ trong mọi chuyện? Ta và tỷ tỷ của đệ đều đã từng trải qua những năm tháng chiến đấu vất vả một mình, nhưng mà khi đó chúng ta còn có nhau, mà hiện tại đệ chỉ có một người. Phong Vân, không phải chúng ta nói Tinh Vực tốt mà điều quan trọng là tỷ tỷ và tỷ phu của đệ đều ở đó, chúng ta đã dốc sức làm việc trong mười mấy năm nay, hai ta tuyệt đối có thể trở thành hậu thuẫn vững chắc cho đệ. Hiện giờ, chẳng phải ta khoắc lác, cho dù là Đế quân cũng phải nể chúng ta ba phần. Ở Tinh Vực có ta và tỷ tỷ bảo vệ cho đệ, con đường của đệ sẽ rộng mở hơn rất nhiều. Mà chúng ta cũng hiểu khá rõ Đế quân, Đế quân của chúng ta tuyệt đối sẽ trọng dụng đệ, hơn nữa cũng sẽ cho đệ được tự do vô hạn.”

(* Hoài bích kỳ tội: Chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội – nguyên chỉ người có vật quý bên mình sẽ mang lại tai họa, sau cũng có ý so sánh người có tài hoa hay ý tưởng, nhan sắc,... cũng có thể mang đến tai họa.)

Lời nói đầy tình cảm vang lên bên tai Phong Vân, từng từ từng chữ đều là những lời thâm tình thăm thiết khiến lòng nàng ấm áp. Nếu đúng là thế thì Tinh Vực chính là nơi tốt nhất để tới, nhưng mà...

Thở dài một tiếng, Phong Vân cầm tay Phong Lôi rồi đột nhiên thay đổi đề tài, “Đại tỷ, tỷ phu, hai người đã nghe nói đến việc đệ đã thành hôn chưa?”

Lời này vừa nói ra, hai người vốn đang định tiếp tục nói ra những lời lẽ thăm thía nhất thời cảm thấy sững sốt. Phong Lôi lập tức nhảy dựng lên, nàng ấy lớn tiếng nói, “Đúng rồi, chẳng phải đệ đã thành thân được gần một năm rồi sao?” Một lời vừa dứt, sắc mặt Phong Lôi trong nháy mắt trầm hẳn xuống. Nàng ấy cảm tức nói với Phong Vân, “Đệ đã thành thân rồi mà sao còn muốn tranh đoạt Đế nữ Thiên Khung? Phong Vân, ta nhớ rõ ta đã dạy đệ không được đứng núi này trông núi nọ cơ mà. Đệ đã cưới thì từ từ nên toàn tâm toàn ý, nếu không thích thì đệ không được kết hôn, thế mà đệ...”

“Tỷ, tỷ đừng giận! Đệ không đứng núi này trông núi nọ.” Phong Vân thấy Phong Lôi giận dữ thì vội vàng nhảy lên túm lấy tay nàng ấy, “Đệ đệ đưa tỷ đi gặp người đó.”

Phong Lôi nghe Phong Vân nói thế thì vẻ mặt đang tức giận chợt lóe lên sự kinh ngạc. Nàng ấy quay đầu nhìn Mạnh Khoát, đây là ý gì? Đệ muội của nàng ấy cũng đi theo Phong Vân tới đây để tranh đoạt Đế nữ?

“Đi!” Phong Lôi lập tức quyết định thật nhanh. Nếu nữ tử đó dung túng cho trượng phu của mình chiêu nạp một nữ tử khác có địa vị cao sang thì nữ tử như vậy không xứng đáng làm em dâu của nàng, hôm nay nàng sẽ làm chủ bắt Phong Vân phải bỏ cô ta đi.

Phong Vân biết Phong Lôi là người nhanh nhẹn dứt khoát nên chỉ lắc đầu cười cười với vẻ bất đắc dĩ. Nàng liền đứng dậy và mang theo Phong Lôi, Mạnh Khoát lắc mình hướng về phía tẩm cung của Mộc Hoàng. Có một số việc nàng không muốn lừa dối người thân. Đã là người thân thì hẳn là phải giúp đỡ nhau, thông cảm cho nhau, nương tựa vào nhau, không phải để lừa gạt lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 447

Giữa bóng đêm mênh mông, những ngôi sao trên trời càng tỏa ra ánh sáng lung linh huyền ảo.

“Phong Vân, đây là tẩm cung của Đế quân Nam Viên đó.” Đứng bên ngoài tẩm cung của Mộc Hoàng, Mạnh Khoát khẽ chau mày nhắc nhở Phong Vân. Người này có biết đường đi không vậy, sao đệ ấy lại đưa bọn họ tới chỗ này.

“Đúng thế.” Phong Vân hít sâu một hơi rồi tiến lên từng bước và đẩy cửa tẩm cung của Mộc Hoàng.

Bên trong tẩm cung, Mộc Hoàng sớm đã nhận biết được Phong Vân sẽ dẫn người tới đây. Lúc này, hắn đang ngồi trên long sàng và ngẩng đầu nhìn Phong Vân mang theo Phong Lôi, Mạnh Khoát tiến vào.

Mộc Hoàng không nói gì mà chỉ nhìn, hắn mơ hồ cảm nhận được Phong Vân muốn làm cái gì.

Mạnh Khoát và Phong Lôi bị Phong Vân kéo vào, khi nhìn thấy Mộc Hoàng đang ngồi bên mép giường nhìn bọn họ, hai người không khỏi cảm thấy có chút lúng túng.

“Đế quân Nam Viên!” Giữa bầu không khí gượng gạo, Phong Lôi và Mạnh Khoát cùng hướng về phía Mộc Hoàng thì lễ.

Mộc Hoàng chậm rãi nâng tay lên rồi nói, “Các ngươi là người thân của nàng, không cần đa lễ.”

Nghe Mộc Hoàng nói thế, cả Phong Lôi lẫn Mạnh Khoát liền đưa mắt nhìn nhau, lời nói này sao lại có vẻ thân thiết như vậy?

Quay người đóng cửa tấm cung, Phong Vân đi tới phía trước túm lấy Mộc Hoàng rồi kéo tới trước mặt Phong Lôi và Mạnh Khoát. Nàng nhìn về phía hai người đang kinh ngạc vì động tác của nàng và nói, “Tỷ, chẳng phải tỷ muốn gặp thê tử của đệ hay sao, tỷ xem đi, ngay tại đây!”

Vừa nói dứt lời, Phong Vân liền đẩy Mộc Hoàng về phía Phong Lôi.

Nghe xong lời này, vẻ mặt Phong Lôi nhất thời biến sắc, nàng ấy như vừa nghe được một chuyện ngàn lẻ một đêm*.

(*Thiên phương dạ đàm - Ngàn lẻ một đêm - 天方夜谈:: Ý nói những chuyện quá hoang đường, khóác lác và không có thực.)

Mà Mạnh Khoát đứng bên cạnh nàng ấy cũng như đã biến thành một con tắc kè hoa, vẻ mặt của hắn lúc này liên tục thay đổi khiến người khác chỉ nhìn thôi cũng biết.

Mộc Hoàng nghe Phong Vân nói thế liền đen mặt lại. Hắn quay đầu hung hăng trừng mắt lườm Phong Vân một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 448

Hắn vươn tay kéo Phong Vân lại rồi giữ chặt lấy nàng nhưng không hề mở miệng phản bác.

“Hả?” Một hồi lâu Phong Lôi mới lấy lại được tinh thần, từ khe miệng nàng ấy nghẹn thốt ra một chữ.

Phong Vân thấy Phong Lôi bị kích động không ít thì nhún vai nói, “Đại tỷ, lúc trước ta không rõ vì sao cuối cùng cưới phải Mộc Mộc. Chúng đệ đã bái lạy trời đất và trở thành phu thê, mặc dù có điểm rối rắm nhưng tất cả mọi người đều biết vợ của đệ là Mộc Mộc.”

Phong Vân vừa dứt lời thì trên mặt Mạnh Khoát giật giật mấy cái. Hắn máy móc quay đầu nhìn Phong Lôi, Phong Lôi cũng quay đầu nhìn hắn. Mộc Mộc, người trong tộc đều biết vợ của Phong Vân tên là Mộc Mộc, bọn họ cũng đã nói cho hai người biết. Nhưng mà... nhưng mà... không ai nói cho bọn họ biết Mộc Mộc lại chính là Mộc Hoàng, Đế quân của Nam Viên...

Phong Lôi và Mạnh Khoát đều cảm thấy việc này có điểm gì đó rất kỳ lạ.

Hít sâu một hơi, Phong Lôi tốt xấu gì cũng là người từng trải, giữa cơn chấn động, nàng ấy cứng rắn nhìn Phong Vân và Mộc Hoàng rồi nói, “Việc này không tính, hắn là nam nhân.”

Hai nam nhân thì thành thân cái gì, chuyện này thực hoang đường.

“Nhưng Vân Vân là nữ nhân mà.” Phong Lôi vừa nói được một lời thì Tiểu Thực đã từ sau gáy Phong Vân vươn cái đầu bông hoa ra rồi vừa lắc lư vừa nói.

“Cái gì?” Tiểu Thực vừa buông ra một câu từ trên trời rơi xuống khiến Phong Lôi và Mạnh Khoát cảm giác như có sét đánh ngang tai, cả hai đều chấn động đến choáng váng.

Phong Vân là nữ nhân?

Sao có thể thế được?

Từ lúc Phong Vân được sinh ra nó đã là nam nhân rồi, sao có thể là nữ nhân? Cả bộ tộc Hách Liên, cả Á Sát, rồi hiện tại cả Thiên Khung, Nam Viên đều biết Phong Vân là nam nhân, việc này... việc này...

Cả Phong Lôi lẫn Mạnh Khoát đều như thế vừa bị sét đánh khiến trí óc không thể hoạt động được nữa.

Phong Vân thấy hai người có biểu hiện khiếp sợ thì chỉ than nhẹ một tiếng mà không nói gì. Nàng chậm rãi vươn tay xé bỏ lớp lụa trang trước mặt và để lộ ra cơ thể nữ tử của mình.

“Đệ... Đệ...” Phong Lôi thấy Phong Vân đột nhiên thay hình đổi dạng thì chấn động dữ dội, nàng ấy không cảm cự được nữa mà lập tức ngã gục ra đằng sau. Bọn họ đã nuôi một tiểu thể tử đến mười sáu tuổi, các nàng vẫn nghĩ đó là đệ đệ, các nàng vẫn rất mực yêu thương vị đệ đệ này, vậy mà...

Hiện tại nó lại cho nàng biết nó là muội muội, muội muội...

Chương 449

Vạn vật chìm trong bóng đêm, gió thu lạnh đến thấu xương.

Phong Vân luống cuống tay chân.

“Tránh ra, tránh ra! Ta đến đây!” Tiểu Thực hút một ngụm nước làm cho đóa hoa căng phồng lên rồi lắc lư thân người và dùng lá kéo Phong Vân ra, đầu hoa khổng lồ của nó cúi xuống người Phong Lôi vừa ngã rồi hô lên một tiếng.

Trong nháy mắt, cả người Phong Lôi bị đội cho ướt đầm, nàng ấy giật mình nhảy dựng lên.

“Xem đi, vẫn chỉ có ta mới có cách xử lý!” Tiểu Thực đắc ý nói.

Phong Vân thấy Phong Lôi trợn mắt trừng trừng nhìn nàng thì bất đắc dĩ quay đầu liếc nhìn Mộc Hoàng một cái.

Mộc Hoàng thấy thế liền đưa tay kéo Phong Vân lại nhưng vẫn tiếp tục không lên tiếng.

Tầm cung trong nháy mắt trở nên cực kỳ tĩnh lặng.

Trầm mặc hồi lâu Phong Lôi mới máy móc quay đầu nhìn Mạnh Khoát đang đứng bên cạnh, “Ta không hoa mắt đấy chứ?”

Lúc này Mạnh Khoát đã hơi hơi hồi phục lại tinh thần, trên mặt hắn hiện lên vẻ vô cùng phức tạp. Hắn liếc mắt nhìn Phong Vân một cái rồi quay đầu nói với Phong Lôi, “Không có, đúng là muội muội.”

Phong Lôi nghe Mạnh Khoát nói thế liền mạnh mẽ đưa tay nắm mạnh vào chính lòng bàn tay mình. Sau khi tỉnh táo lại một chút, nàng ấy nhìn Phong Vân và nói, “Mẫu thân và những người khác đều biết phải không?”

“Nương biết, những người khác đều không biết.” Phong Vân vô tội nhìn Phong Lôi.

Phong Lôi nghe vậy thì hít sâu một hơi, khoe miệng nàng ấy khẽ giật giật, “Chuyện này lớn đấy, dám lừa chúng ta mười mấy năm trời!” Dứt lời, nàng ấy lại dùng vẻ mặt thâm thúy đánh giá Phong Vân thêm vài lần.

“Vậy quan hệ hiện tại của hai người...” Mạnh Khoát mở miệng hỏi, hắn nhìn Mộc Hoàng rồi lại nhìn sang Phong Vân. Tốt xấu gì hắn cũng đã chinh chiến nhiều năm ở Tinh Vực, thần kinh đã được tôi luyện trở nên vô cùng mạnh mẽ, tuy việc này vô cùng đáng sợ nhưng hắn cũng rất nhanh chóng hoàn hồn.

“Đệ thích hắn.” Phong Vân cầm lấy bàn tay Mộc Hoàng đang đặt bên eo nàng, lời nói mặc dù không lớn nhưng lại rất có khí phách.

Mộc Hoàng nghe nàng nói thế liền cúi đầu hôn lên khoe môi Phong Vân, thần sắc vô cùng vui vẻ.

Nhìn thấy hai người thân thân thiết thiết đứng chung một chỗ, Mạnh Khoát và Phong Lôi đưa mắt nhìn nhau. Lúc này cả hai đã hồi phục lại tinh thần sau khi nghe được tin tức bất ngờ, nhìn thấy cảnh này, trong tai lại nghe được lời vừa rồi của Phong Vân, trên mặt bọn họ đều hiện lên vẻ nghiêm nghị.

“Chuyện này thực phiền toái.” Mạnh Khoát nhíu nhíu mày.

“Vì sao? Chẳng phải Vân Vân chính là nữ nhân sao, việc này có gì mà phiền toái?” Tiểu Thực ở một bên vừa vung vẩy cành lá vừa nói chen vào.

Chương 450

Nhưng hiện giờ chuyện này lại dính dáng tới Phong Lôi và gia tộc Hách Liên, việc này không dễ giải quyết. Nếu làm không tốt thì sẽ liên lụy tới Phong Lôi và Mạnh Khoát. Bọn họ đã dốc sức đạt được đến địa vị như hiện tại ở Tinh Vực cũng không phải chuyện dễ dàng gì, không phải một câu bảo bọn họ đến Nam Viên và cấp cho quan to lộc hậu là có thể thay thế được.

Nhìn thấy hai người nhủu mày trầm mặc không lên tiếng, Mạnh Khoát trầm ngâm trong nháy mắt rồi nhỏ giọng nói, “Đế quân của chúng ta là người thế nào hai ta hiểu rất rõ. Lần này Đế quân của chúng ta tới đây là vì Đế quân Thiên Khung đến đây nên mới tới. Mục đích là gì chắc Đế quân Nam Viên ngài hiểu rõ, chính là vì đế quân của tam đại lục không bao giờ gặp mặt nhưng Thiên Khung lại phá vỡ quy củ này mà đến đây. Tinh Vực ta tuyệt đối không thể đứng nhìn hai đại lục Thiên Khung và Nam Viên hợp tác với nhau và bỏ Tinh Vực sang một bên nên mới đến. Nhưng mà hiện giờ lại xuất hiện một thần khí như thế, một thần khí và một người có thể khiến vận mệnh của tam đại lục có biến động lớn. Việc này cũng nguy hại không kém chuyện Thiên Khung và Nam Viên kết thành đồng minh. Phong Vân, chỉ cần một bước tính toán sai lầm là sẽ khiến sóng to gió lớn nổi lên ngay.”

Nói đến đây, Mạnh Khoát dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Nếu hiện tại đệ đệ... À, tam muội với Đế quân có quan hệ như thế, nếu muội đến Tinh Vực của chúng ta thì tuyệt đối sẽ trở thành khách quý của Đế quân ta.” Nói xong lời này, ngữ khí của Mạnh Khoát đột nhiên thay đổi hẳn, “Nhưng nếu tam muội lưu tại Nam Viên, hậu quả của việc không chiếm được một nhân tài xuất chúng là thế nào ta nghĩ ta không cần nhiều lời.”

Không chiếm được thì sẽ hủy diệt, việc này không cần nhiều lời. Nhân từ ư? Lòng nhân từ chỉ dành cho người nhà, còn đối với một nhân tài có sức mạnh cường đại mà lại không thể có được, hơn nữa, người này còn có ảnh hưởng rất lớn tới người Tinh Vực, hủy diệt chính là cách thức duy nhất.

Mạnh Khoát vừa dứt lời, tâm cung vốn tĩnh lặng lại càng thêm im ắng. Mộc Hoàng ngẩng đầu đưa mắt nhìn Mạnh Khoát. Việc này hắn đã sớm biết rõ, có điều hôm nay Mạnh Khoát lại có thể nói ra điều này trước mặt Phong Vân và hắn như thế, nếu có lúc nào đó Mạnh Khoát cần gì đến hắn, hắn và cả Nam Viên đều sẽ không thể từ chối. Người này quả thực mới đúng là một tỷ phu thật tâm lo lắng cho Phong Vân.

“Đế quân Thiên Khung có biết không?” Giữa không khí tĩnh lặng, Phong Lôi trầm giọng mở miệng.

“Biết.” Phong Vân buông tay gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 451

Phong Lôi quay đầu nhìn Tiểu Thực to lớn, trên mặt khôi phục vẻ nghiêm nghị, “Ngươi thì biết cái gì!” Dứt lời, nàng ấy quay đầu nhìn Phong Vân rồi nói, “Muội có thấy vậy không?”

Phong Vân đang tựa vào trong lòng Mộc Hoàng, thấy Phong Lôi hỏi vậy, nàng không khỏi cười khỏ, “Muội cũng không ngờ tới chuyện này.” Ngày đó nàng đã cố tình đưa ra hay thứ kia ra để thể hiện sức mạnh của mình. Cho dù Thiên Khung có biết nàng là ai thì cũng không có cách nào gây khó dễ cho nàng, nếu bọn họ tới đây để kết thông gia với Nam Viên thì Đế quân Thiên Khung chắc sẽ không dám đắc tội với Mộc Hoàng. Cho nên có chuyện gì nàng cũng không sợ. Còn về Đế hoàng quốc Tinh Vực thì cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới. Cũng bởi vì Tinh Vực quả thực chẳng có liên quan gì đến nàng. Không ngờ rằng đại tỷ của nàng lại cư trú ở Tinh Vực, đại tỷ phu còn có quyền cao chức trọng ở đó, mà mọi người trong tộc của nàng cũng đều đang ở Tinh Vực.

Lần này muốn nói Tinh Vực không có quan hệ gì với nàng thì e là không thể được. Quan hệ giữa nàng và Tinh Vực không chỉ là rất lớn mà còn rất thâm sâu. Thiên Khung là tổ quốc của nàng, là nơi sinh ra và lớn lên của nàng. Tinh Vực lại là nơi người thân của nàng đang sinh sống.

Còn Nam Viên lại là quốc thổ của Mộc Hoàng, việc này...

Lần đầu tiên Phong Vân cảm thấy hai vũ khí trong tay nàng quả thực đã biến thành hai củ khoai lang nóng bỏng tay. Đưa cho ai cũng là vấn đề, mà không để cho ai cũng là vấn đề.

Những người có mặt ở tầm cung lúc này đều là những người thông minh. Mộc Hoàng nghe Phong Vân trả lời thế thì cúi đầu hung hăng trừng mắt nhìn nàng, “Bảo nàng đến quá rồi, giờ lại tự gây khó khăn cho mình rồi đó.”

Phong Vân ngẩng đầu trừng mắt đáp trả Mộc Hoàng, không biết là vì ai mà nàng mới phải đến quá rồi đây!

“Các người đã có tình cảm với nhau mà sao lại gây ra chuyện lộn xộn ngày hôm nay?” Phong Lôi thấy biểu hiện của hai người thì nhất thời đen mặt lại.

Phong Vân bị hỏi thế liền nhìn về phía Phong Lôi và mỉm cười lấy lòng, “Ai bảo hắn mở cái gì mà đại hội kén rể, hắn dám để người ta kén rể thì muội sao có thể để hắn làm loạn thế được.”

Một lời vừa hạ, Mộc Hoàng lập tức giận cũng không được mà cười cũng chẳng xong, hấn bèn giơ tay phất vào mông Phong Vân một cái.

“Các người thật là...” Mạnh Khoát không còn lời gì để nói.

“Vậy hiện giờ phải làm thế nào?” Phong Lôi cũng không biết nói sao, nàng chỉ đành đưa tay xoa xoa trán rồi trừng mắt nhìn Phong Vân và Mộc Hoàng.

Phong Vân hiểu được ý tứ của Phong Lôi, nàng nhú mày lại. Mộc Hoàng cũng đồng thời nhú mày.

Ban đầu hấn đã có biện pháp ứng phó với hai đại lực Thiên Khung và Tinh Vực, bàn về thủ đoạn mạnh mẽ và cứng rắn, nếu Nam Viên nhận hàng thứ hai thì không ai dám nhận vị trí thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 452

Phong Lôi vừa nghe thấy thế liền gõ lên đầu Phong Vân một cái rồi cả giận nói, “Rốt cuộc muội đã gây nên chuyện lung tung lộn xộn gì thế hả?”

Mấy vị đế quân đều đã biết, việc này chẳng phải là Phong Vân đã tự chuốc họa vào thân hay sao.

Phong Vân không dám né tránh, đành phải cười hi hi để mặc cho tỷ tỷ xuống tay. Nhưng Mộc Hoàng đứng bên cạnh lại khể di động bàn tay đang ôm Phong Vân làm cho nàng đứng nép phía sau hấn. Tuy Phong Lôi là tỷ tỷ của nàng nhưng nữ nhân của hấn chỉ có thể để hấn giáo huấn mà thôi.

“Ngài cứ việc che chở cho nó đi, xem xem nó đã gây ra chuyện gì, tình hình lúc này phải xử lý thế nào đây?” Phong Lôi thấy Mộc Hoàng che chở cho Phong Vân thì quay sang năn Mộc Hoàng. Hấn là nam nhân của muội muội nàng, nàng có quyền giáo huấn hấn.

Mộc Hoàng nghe Phong Lôi nói thế thì trầm mặt xuống nhưng cũng không tức giận, đó là tỷ tỷ của Phong Vân, hấn nhin.

“Ta sẽ giải quyết việc này.” Mộc Hoàng trầm giọng nói với Phong Lôi. Phong Vân gặp chuyện, hấn đương nhiên phải giải quyết hậu quả thật tốt.

“Ngài ư? Ngài mà ra mặt thì tam đại lực này không loạn lên mới lạ.” Phong Lôi tức giận trừng mắt liếc Mộc Hoàng một cái. Với tình hình này Mộc Hoàng nhất thiết không nên ra mặt, nếu xử lý không tốt một chút thôi thì mối quan hệ vốn không thể nói là hòa thuận nhưng cũng tạm coi là hài hòa giữa tam đại lực cũng sẽ náo loạn đến tận trời.

“Muội lại đây cho ta!” Sau khi hét lên một câu với Mộc Hoàng, Phong Lôi liền trừng mắt quát Phong Vân đang được Mộc Hoàng che chắn đằng sau lưng.

Phong Vân vội vàng từ phía sau Mộc Hoàng bước ra rồi vừa cười làm lành vừa nói, “Ban đầu muội đã tính kỹ mọi việc rồi, tuyệt đối sẽ không xảy ra rối loạn đâu. Nhưng mà người tính không bằng trời tính, muội không ngờ Tinh Vực lại thành trở ngại lớn nhất.”

“Muội còn dám nói thế hả?” Phong Lôi hung hăng trừng mắt lườm Phong Vân một cái. “Mặc chiến giáp của muội vào, hôm nay ta muốn biết rốt cuộc muội có bản lĩnh thế nào!” Vừa dứt lời, Phong Lôi rung vai một cái, một bộ chiến giáp màu tím đã xuất hiện trên người.

Phong Vân sững sốt, gì cơ? Phải đánh nhau cùng tỷ tỷ ư? Lúc này bọn họ đánh nhau để làm gì, việc này...

“Phong Vân, mặc vào đi! Để chúng ta xem sức mạnh của muội thế nào thì chúng ta mới nghĩ được đối sách ứng phó phù hợp, dù sao thì thực lực của muội như thế nào cũng là một vấn đề rất quan trọng.” Mạnh Khoát ở một bên liền trầm giọng nói.

Sự việc hôm nay cho thấy Thiên Khung và Tinh Vực không thể có được Phong Vân trong tay, Mộc Hoàng chắc chắn sẽ giữ nàng bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 453

Như vậy, tiếp theo Phong Vân nhất định sẽ phải đối mặt với Thiên Khung và Tinh Vực, đối mặt với ý đồ diệt trừ nàng của hai đại lực. Biết được sức mạnh của Phong Vân đến đâu thì trong lòng bọn họ cũng sẽ có cơ sở để tính toán mọi việc, nếu phía Tinh Vực có hành động thì hai người bọn họ sẽ ở bên trong giúp nàng một phen. Tinh Vực mặc dù có on tri ngộ nhưng Phong Vân lại là cốt nhục tình thân.

Phong Vân nghe Mạnh Khoát nói thế thì lập tức cắn môi. Đại tỷ và tỷ phu của nàng nói mấy câu liên cho thấy bọn họ đứng về phía nàng, bọn họ đã đặt an nguy và hoàn cảnh của mình sang một bên, mỗi thâm tình như vậy...

“Nhanh lên, đừng dồng dài nhiều lời với ta!” Phong Lôi không thích nhìn Phong Vân cứ do dự như thế.

“Đại tỷ...”

“Nàng không có chiến giáp.” Phong Vân cắn môi mãi mới hô lên được một tiếng thì Mộc Hoàng đứng cạnh nàng đã chen thẳng vào một câu.

“Cái gì?” Phong Lôi nghe Mộc Hoàng nói thế thì lông mày cơ hồ muốn xé rách ngược lên trời.

“Chỉ dựa vào cấp bậc linh hoàng cấp bốn cấp năm mà muối cũng dám giờ trò lừa bịp thiên hạ ư?” Mạnh Khoát cũng giật mình không ít. Bọn họ còn tưởng rằng Phong Vân muốn che giấu sức mạnh, không ngờ chiến giáp nàng cũng không có. Phải biết rằng người có cấp bậc linh hoàng cao hơn cấp năm thì sẽ có chiến giáp của riêng mình. Đưa mắt nhìn nhau, cả Phong Lôi lẫn Mạnh Khoát dường như đều xúc động đến nỗi muốn liên thủ đánh cho Phong Vân một trận.

“Việc này... Việc này...” Phong Vân lúng túng sờ sờ mũi, năng lực thực tại của nàng quả thực mới chỉ đến đó, nàng...

“Câm miệng!” Phong Lôi hét lên giận dữ.

“Đừng quát nàng, nữ nhân của ta chỉ ta mới được phép quát!” Mộc Hoàng trầm giọng chống lại Phong Lôi, “Ta sẽ bảo vệ cho nữ nhân của ta!” Công lực không cao thì sao, ở đây đã có hắn.

Phong Lôi nghe Mộc Hoàng nói thế liền liếc mắt nhìn hắn một cái, “Huynh đệ của ta, tỷ tỷ ta phải bảo vệ nó!”

Nhìn thấy hai người đối chọi lại nhau, Phong Vân vội vàng xen vào, “Không cần, muối có thể tự bảo vệ mình, muối cũng có cách giải...”

“Đứng một bên đi!” Mộc Hoàng nhẹ nhàng thốt ra một câu rồi cả bọn trừng mắt nhìn Phong Vân.

Phong Vân nhất thời không nói được gì nữa, nàng đánh quay đầu nhìn về phía Mạnh Khoát đang đứng suy tư một bên. Quên đi quên đi! Chờ bọn họ hết giận thì nàng nói tiếp vậy. Lúc này có nói bọn họ cũng chẳng nghe nàng.

“Chuyện này ta...”

“Đề quân, thần có chuyện cần bẩm báo!” Bên trong tẩm cung đang tranh luận kịch liệt thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng nói của Ma Ha Cách.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 454

Tẩm cung nhất thời yên tĩnh trở lại. Mộc Hoàng nhíu mày trầm giọng hỏi, “Có chuyện gì?” Đã muộn thế này ông ta còn có chuyện gì cần bẩm báo?

Ma Ha Cách tự tiện đẩy cửa tẩm cung đi vào, trong tay cầm một thiếp mời bằng tinh thạch được khắc ngũ sắc. Ông ta đưa mắt nhìn mấy người đang có mặt trong phòng nhưng dường như không hề kinh ngạc khi thấy Phong Lôi và Mạnh Khoát có mặt tại đây. Cuối cùng Ma Ha Cách hướng về phía Mộc Hoàng và nói, “Chiều nay lúc Đế quân không có mặt, Đế nữ Thiên Khung đề nghị cung Phi Thúy đã trùng tu xong rồi, ngày mai có thể tổ chức vòng thi thứ ba. Dù Đế quân không có mặt nhưng thần thấy chuyện này cũng không phải chuyện gì lớn nên đã gặt đầu đồng ý rồi ạ.”

Lời nói vừa dứt, không đợi Mộc Hoàng giận tái mặt, Ma Ha Cách quay đầu nhìn sang Phong Vân, ông ta vừa tươi cười vừa đưa thiếp mời trong tay cho nàng, “Đây là thiếp mời Đế nữ Thiên Khung muốn đưa cho ngài, mời Di tộc thượng cổ ngày mai nhất định phải tới.”

Phong Vân theo bản năng đưa tay ra nhận chiếc thiếp mời kia.

“Ngươi còn dám nhận?” Tay vừa mới đưa ra thì Mộc Hoàng và Phong Lôi đều đồng thời quát lên chói tai.

Phong Vân sợ hãi vội vàng giơ tay lên xin hàng, “Không nhận, không nhận!”

“Nàng còn dám tham gia vòng thi thứ ba thì ta sẽ chặt đứt tay nàng!” Mộc Hoàng dường như đã nổi trận lôi đình. Tình thế hiện tại đã trở nên phiến toái, hẳn không trách nàng và sẽ vì nàng mà thu xếp. Nhưng nàng lại dám tham gia vòng thi thứ ba, liệu hẳn có dễ dàng tha thứ cho việc nàng cưới một nữ nhân về nhà hay không?

Phong Vân thấy Mộc Hoàng nổi giận thì vội vàng mỉm cười nịnh nọt, “Không, ta không nói muốn tham gia, vừa rồi chỉ là thuận tay, thuận tay thôi.” Lúc này nàng không nên chọc giận Mộc Hoàng thêm nữa.

“Giận cái gì mà giận, hiện tại các người có thể thực tế một chút được không?” Giữa lúc Phong Vân còn đang tươi cười nịnh nọt thì trong phòng đột nhiên vang lên giọng nói không mặn không nhạt của Á Phi. Ngay sau đó, không gian chợt lóe sáng một cái, Á Phi lạnh lùng xuất hiện bên cạnh Phong Vân. Hắn cầm lấy tay nàng rồi lãnh đạm nói, “Một người là nam nhân nhà cô, nên vì cô mà xuất đầu lộ diện, một người là tỷ tỷ của cô, cũng phải tranh nhau bảo vệ cho cô. Cô còn đứng trong này làm gì? Để bọn họ có cơ hội cho ta nhìn xem bọn họ có tài cán gì.” Lời nói lãnh đạm của Á Phi vẫn luôn sắc bén như thế.

Phong Vân không lên tiếng, ở đây đã có hai người ghê gớm, giờ lại xuất hiện thêm một người nói chuyện còn ghê gớm hơn.

Sau khi ném ra một câu, Á Phi lại kéo tay Phong Vân hướng về phía Mộc Hoàng và nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 455

“Ngươi mở bảo khố ra để tìm mấy thứ đi!”

“Để làm gì?” Mộc Hoàng hí hóp mắt nhìn Á Phi kéo tay Phong Vân.

“Chiến giáp bình thường phải có tác dụng gì? Ta muốn tạo ra một cái tốt nhất.” Á Phi liếc mắt nhìn Phong Lôi.

Lời vừa rồi làm bừng tỉnh mọi người, bọn họ còn chưa nghĩ đến việc tạo ra một chiến giáp cho Phong Vân.

Mộc Hoàng thấy Á Phi có ý đó liền vung tay lên vô cùng hào sảng, “Tự đi chọn đi! Còn nữa, nhớ kỹ cho ta, nếu ngày mai nàng dám tới thì tự mình lo liệu cho bản thân đi!”

Phong Vân không cần có mặt ở đây lúc này, hẳn sẽ thu xếp mọi chuyện thật tốt. Có bọn Á Phi bảo vệ cho nàng hẳn cũng yên tâm hơn.

Á Phi nghe Mộc Hoàng nói thế liền túm lấy Phong Vân và sử dụng thuật di chuyển tức thời lập tức có mặt tại bảo khố của Nam Viên.

“Ồ, ta chưa nói...” Phong Vân còn đang vùng vẫy giữa không trung thì đã bị Á Phi mang đi rất xa.

Nhìn thấy Phong Vân và mỹ nam tuyệt sắc đột nhiên biến mất, Phong Lôi không khỏi nhú mày. Nàng ấy thực thà không khách sáo ngồi xuống rồi nhìn Mộc Hoàng, “Giờ chúng ta cần thương lượng xem việc này nên xử lý thế nào.”

Mộc Hoàng cũng không đuổi Phong Lôi đi, hắn lạnh lùng ngồi xuống.

Bóng đêm bao phủ khắp nơi, không gian trở nên trong trẻo nhưng cũng rất lạnh lẽo. Bên trong hầm cung, Mộc Hoàng, Phong Lôi, Mạnh Khoát bắt đầu bàn bạc việc làm thế nào để giải quyết hậu quả.

Mà Á Phi túm theo Phong Vân vờ vết hết sạch tinh thạch tốt nhất có trong bảo khố của Mộc Hoàng rồi mang theo một đám tinh linh hướng tới Ai nhân tộc.

Mặt trăng nhô cao, bóng đêm càng sâu.

Đám người lại xuất hiện tại tiểu trấn trong trẻo nhưng vắng vẻ kia.

“Này, có làm không? Đêm hôm khuya khoắt lại tới bảo chúng ta làm chiến giáp cho ngươi, cho dù đám tiểu tinh linh các ngươi có đẹp để tới đâu thì ta cũng không làm.” Tên lùn béo mập mà Phong Vân đã gặp hai ngày trước trừng đôi mắt buồn ngủ với đám tinh linh vừa xuất hiện từ hư không rồi trở mình một cái và tiếp tục ngủ.

Á Phi thấy vậy cũng không nói gì, hắn bắt đầu bày đám tinh thạch hào hạng của Mộc Hoàng ra bên ngoài.

Một cái, tên kia tiếp tục ngủ mà không hề nhúc nhích.

Mười cái, tên kia tiếp tục ngủ, không hề nhúc nhích, hần còn bắt đầu ngáy.

Một trăm cái, tên kia vẫn không nhúc nhích, nhưng tiếng ngáy đã không còn, cơ thể mập mạp bắt đầu rung động.

Năm trăm cái, cơ thể rung rung như đang run rẩy.

Một ngàn cái...

Vù, gã người lùn nhỏ bé mập mạp lập tức nhảy dựng lên rồi bỏ nhào vào đám một ngàn miếng tinh thạch hảo hạng, hần kêu lên một tiếng hưng phấn rồi ôm chúng vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 456

“Oa oa, tinh thạch chói mắt quá, rực rỡ quá!” Một người đá văng cửa phòng đánh “Bang” một tiếng rồi từ bên ngoài xông vào, người lùn này có mái tóc đỏ rực.

“Tinh khiết quá!” Vài bóng người từ xa liền nhào tới.

“Oa, nhiều quá, nhiều quá...”

Những âm thanh hưng phấn vang lên liên tiếp, vô số người lùn từ bốn phương tám hướng đã tụ tập cả lại đây, bọn họ đều nhào vào bên trong đồng tinh thạch hảo hạng.

Phong Vân ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt, nằng tạm thời đem chuyện Mộc Hoàng và Phong Lôi bỏ sang một bên, chỉ chăm chú nhìn sự việc đang diễn ra.

“Ha ha...” Hỏa Phượng cười ha hả, “Chỉ biết tộc người lùn rất thích tinh thạch, quả nhiên!”

“Tộc người lùn giỏi nhất trong việc chế tạo binh khí, họ là chủng tộc khéo tay nhất thiên hạ.” Á Phi đứng bên ngoài tiếp tục chậm rãi lấy ra một đồng tinh thạch hảo hạng từ trong kho chứa không gian của hần.

“Mộc Hoàng đáng thương!” Hoàng Kim sư tử thấy vậy liền lắc lắc đầu, đoán chừng bảo khố của Mộc Hoàng đã bị Á Phi này vét sạch sành sanh rồi.

Còn đám người lùn xung quanh thì đã kích động đến đỏ cả mắt.

“Các người tạo cho cô ta một chiến giáp tốt nhất trên thế giới này, đám tinh thạch thừa ra coi như là thù lao.” Á Phi nói nhẹ nhàng một tiếng.

“Đàm phán xong!” Đám người lùn đang bỏ nhào trong đồng tinh thạch đồng loạt rống to.

“Khoan đã!” Vị trưởng trấn của Ải nhân tộc bỗng ngừng cái đầu bị vùi trong đồng tinh thạch lên hết nhìn Á Phi lại nhìn sang Phong Vân.

“Tốt nhất? Tinh thạch của ngươi không làm được chiến giáp tốt nhất. Nếu muốn tạo ra cái tốt nhất thì phải lấy được Hải chi thần thạch mang tới đây, chúng ta sẽ làm ra một tấm chiến giáp tuyệt thế vô song cho ngươi.”

“Hải chi thần thạch?” Á Phi chạy mày hỏi lại.

“Đúng, Hải chi thần thạch của Mỹ nhân ngư tộc.” Trưởng trấn người lùn gật mạnh một cái.

Mỹ nhân ngư tộc? Phong Vân nhíu mày. Lại một di tộc thượng cổ chân chính, việc này...

“Ngươi đừng có đem ân oán của Ải nhân tộc với Mỹ nhân ngư tộc ném lên đầu chúng ta.” Á Phi hiếm khi nhíu mày.

“Nếu muốn làm ra cái tốt nhất thì nhất định phải là Hải chi thần thạch.” Trưởng trấn người lùn ngóc cao đầu lên.

“Ân oán?” Phong Vân nhẹ nhàng kéo Á Lê lại gần mình.

Á Lê lập tức xoay người nói nhỏ vào tai Phong Vân, “Việc này...”

Bóng đêm chìm sâu, mặt trăng nhanh chóng lặn về phía tây, trong nháy mắt mặt trời đã xuất hiện ở hướng đông.

Trong lúc Phong Vân còn đắm chìm trong Mỹ nhân ngư tộc, vòng thi thứ ba của đại hội giao lưu do Đế quân Nam Viên tổ chức đã khai cuộc trong nắng sớm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 457: Bảo vật trấn quốc (1)

Gió mây vẫn vũ, mặt trời tỏa ánh vàng rực rỡ khắp thế gian.

Vòng thi thứ ba của đại hội giao lưu giữa Nam Viên và Thiên Khung long trọng bắt đầu.

Mọi người tập nập kéo tới, âm thanh huyền não vang lên. So với vòng thi thứ nhất và thứ hai, trong lòng người dân Nam Viên càng thêm hưng phấn dâng trào, dòng người cùng đổ về phía cung Phi Thụy đông như thủy triều.

Tiếng chuông đình tai nhức óc vang vọng khắp đế đô, ngay cả tiểu trấn tĩnh lặng xa xa cũng có thể thoáng nghe thấy tiếng huyền não phát ra từ nơi ấy.

“Cô không đi sao?” Hoàng Kim sư tử đang đứng trên một ngọn cây ở phía trên đỉnh đầu của Phong Vân, nó chậm rãi nhắm mắt đuổi người hướng về phía Phong Vân mà hỏi.

“Nàng còn dám đi?” Tiểu Thực quán quanh một thân cây vừa lắc lư đu đưa vừa hì hì cười nói.

Phong Vân ngồi phía dưới nghe thế liền cong cong lông mày mà cười, “Nếu đi sẽ bị lột da đó.” Nếu Mộc Hoàng biết nàng tới đó và biến sự việc trở thành không thể cứu vãn nổi thì hậu quả... Nàng vẫn còn yêu đời lắm. Huống hồ bây giờ còn có thêm một đại tỷ nữa, cho dù nàng có bản lĩnh tới trời thì cũng không muốn đi treu chọc hai người bọn họ. Bởi vậy nên không đi là tốt nhất, không đi là tốt nhất!

Dù sao thì nàng cũng không muốn cưới nữ nhân đó làm vợ.

Hoàng Kim sư tử nghe Phong Vân nói thế liền vênh vênh khoe miệng, nó đưa mắt nhìn ra xa chỗ đám tinh linh đang trao đổi với Ải nhân tộc rồi nói, “Chẳng trách cô lại nghe lời như vậy.”

Phong Vân không đáp lại, nàng mệt mỏi đuổi lưng và bắt đầu say ngủ dưới ánh mặt trời sáng lạn.

Gió thu lồng lộng thổi, ánh vàng lóng lánh rải khắp nơi. Lúc này, bên trong đấu trường đã chật kín người, ai ai cũng trong tâm trạng ngóng trông chờ đợi.

Tiếng chuông trong trẻo vang lên, công tước lễ bệ lại một lần nữa đi lên lầu cao. Trên mặt nở một nụ cười sáng lạn rạng rỡ, công tước lễ bộ lớn tiếng nói, “Hôm nay là vòng thi đấu cuối cùng, vẫn theo quy tắc cũ, xin nhường đài cao này cho Đế nữ Thiên Khung của chúng ta tùy ý phát huy. Chúng ta cùng chờ mong Đế nữ ra một đề mục hấp dẫn và chờ mong được chứng kiến màn trình diễn đáng kinh ngạc và đầy tài hoa của nam nhi Nam Viên chúng ta. Hy vọng hôm nay Đế nữ có thể chọn được một vị hôn phu ưng ý và vui mừng trở về!” Nói xong, người này liền hướng về phía Đế nữ Thiên Khung Phượng Vũ Phi để thi lễ một cái rồi vừa cười ha hả vừa nhảy xuống đài cao.

Dân chúng xung quanh thấy vậy thì đều trầm trồ khen ngợi rồi vui cười hưng phấn.

Phượng Vũ Phi thấy vậy cũng nở nụ cười, nàng ta nhanh nhẹn đi lên phía trước rồi vung tay lên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 458: Bảo vật trấn quốc (2)

Phượng Vũ Phi cười nói, “Trước hết ta xin nói một câu ngoài lề, cho dù hôm nay có kết cục thế nào thì nam nhi Nam Viên thực sự đã khiến ta vô cùng bội phục. Các vị quả thực rất xuất sắc, nếu mọi người không chê thì về sau Phượng Vũ Phi ta hoan nghênh mọi người tới Thiên Khung làm khách, chúng ta không thể trở thành phu thê thì cũng có thể làm bằng hữu.”

Lời nói hào hùng theo gió vang ra tứ phương làm cho dân chúng Nam Viên xung quanh nhất thời hoan hô như sấm dậy. Bọn họ rất thích tính cách của Đế nữ Thiên Khung.

Giữa tiếng hoan hô huyền ảo, Phượng Vũ Phi vỗ vỗ hai tay. Hai người theo hầu bên người Phượng Vũ Náo ở tầng năm trên khán đài liền cầm một vật bay xuống.

Mọi người xung quanh đang vỗ tay như sấm dậy khi thấy vậy liền lập tức trở nên tĩnh lặng. Đồ vật phải để bên người Đế quân Thiên Khung thì nhất định là vô cùng quý giá.

Đứng trên võ đài, Phượng Vũ Phi chấp tay hướng tứ phương rồi nói, “Hai vòng thi trước các vị đã thể hiện được tài nghệ và tài văn chương, vòng thi cuối cùng này xin mời các vị trình diễn trình độ võ công của mình.”

Nói xong, không đợi người khác lên tiếng, Phượng Vũ Phi tiếp tục cười nói, “Có điều mọi người ở đây đều là người Nam Viên, nếu làm quá ắt sẽ tổn thương hòa khí, còn nếu nhu hòa thì lại không thể nhìn được công phu thực chất. Bởi vậy mà mọi quy củ phép tắc đánh nhau gì đó hôm nay chúng ta bỏ qua một bên đi, ta có một vật có thể đánh giá được trình độ võ công của các vị.”

Lời nói vừa dứt, hai thị vệ bên người Phượng Vũ Náo đã hạ xuống sau lưng Phượng Vũ Phi.

Phượng Vũ Phi xoay người nắm lấy mảnh vải che màu đỏ rồi vung tay lên, tấm vải đỏ bay lên cao làm lộ ra thứ được nó che phủ. Hồng quanh lập tức phát ra, trong nháy mắt, ánh sáng bảy sắc cầu vồng từ trên bảo vật tỏa ra chói lòa.

Tất cả dân chúng Nam Viên vừa rồi còn ồn ào náo nhiệt phút chốc mở to hai mắt, ai nấy đều tròn mắt há mồm nhìn vật để trên khay.

Ánh sáng rực rỡ phát ra từ bảo vật bay lượn giữa ánh mặt trời cơ hồ muốn che lấp cả ánh mặt trời. Giữa tầng tầng lớp lớp ánh sáng đang dịch chuyển là một bảo tháp lung linh quý hiếm được đặt sừng sững giữa khay. Bảo tháp này được tạo thành từ các khối tinh thạch nhiều màu, trông nó vô cùng rực rỡ và đẹp mắt, ánh sáng phát ra từ đó rõ ràng không để lộ bất cứ sức mạnh nào nhưng vẫn làm cho người ta cảm nhận được một áp lực bức người, như thể một khi nó đã xuất hiện thì mọi bảo vật trong thiên hạ đều phải cúi đầu bái lạy vậy.

“Hít...” Khi nhìn thấy rõ ràng hình dạng của vật đó, từ tầng thứ tư trên khán đài liền tiếp vang lên tiếng hít vào thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 459: Bảo vật trấn quốc (3)

Có vài người thậm chí còn soán đoạt đứng thẳng dậy. Hiển nhiên là những người ngồi trên tầng cao đã nhận ra đồ vật này.

“Phượng Vũ huynh, lần này ngài thật hao tâm tổn sức!” Trên tầng năm, Ngân Dạ Cách vốn vẫn miễn cưỡng tựa người vào ghế đã hơi nghiêng về phía trước, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc. Hắn quay sang nói với Phượng Vũ Náo một câu.

Phượng Vũ Náo nghe nói thế liền quay đầu nhìn Ngân Dạ Cách một cái rồi mỉm cười, “Nó cũng chẳng đáng gì!”

“Nếu cái này còn không đáng gì thì e rằng trong thiên hạ này chẳng có bảo vật nào được coi là đáng giá.” Phượng Vũ Náo còn chưa dứt lời thì Mộc Hoàng đã nhủ thầm nói luôn.

“Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, bảo vật trấn quốc của Đế hoàng quốc Thiên Khung mà còn có thể coi là không đáng gì ư?” Ngân Dạ Cách đưa tay lên xoa trán.

Phượng Vũ Náo thấy hai người nói ra tên của bảo bối thì không phản bác lại mà chỉ cười cười. Càn Khôn Thiên Hợp Tháp chính là bảo vật trấn quốc được truyền lại từ hơn hàng vạn năm nay của Đế hoàng quốc Thiên Khung. Đây là một bảo vật được lưu truyền từ đời này sang đời khác và là món bảo bối đứng hàng thứ nhất trong các thần khí đương thời. Những năm qua Thiên Khung không có sức mạnh to lớn như Nam Viên và Tinh Vực, toàn bộ đều dựa vào bảo khố trong tay. Bộ tộc Phượng Vũ hoành hành thiên hạ và thống trị lục địa Thiên Khung cũng là nhờ vào nó.

Vậy mà hôm nay bọn họ lại mang bảo vật này tới đây...

Ánh sáng tỏa ra từ trên Càn Khôn Thiên Hợp Tháp như muốn đoạt lấy mạng người.

Đứng bên cạnh Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, Phụng Vũ Phi nhìn thoáng qua mọi người xung quanh rồi cao giọng nói, “Đề thi cuối cùng ngày hôm nay là ai có thể tiến vào tầng thứ hai của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp thì sẽ là người chiến thắng.”

Lời này vừa nói ra, cả đấu trường liền im lặng không một tiếng động. Mấy chục vạn quần chúng ngồi trên khán đài nói là dân chúng thì cũng đúng là dân chúng nhưng đều có ít nhiều liên quan đến các chức vị quyền quý trong triều thì mới vào được đây. Bởi vậy mà khi cái tên Càn Khôn Thiên Hợp Tháp vừa được nói ra, tất cả mọi người đều đồng loạt chấn động.

Vật này... Vật này... chính là thần khí đứng đầu thiên hạ đó...

Phụng Vũ Phi trông thấy vẻ khiếp sợ bao trùm đấu trường thì cười cười và có chút kiêu ngạo lên tiếng, “Hôm nay Càn Khôn Thiên Hợp Tháp được dùng để thi đấu võ công nên sẽ không mở ra đường tru sát*, nó chỉ mở ra năm đường là hoàng, lam, bạch, tử, lục, cho nên mọi người không cần lo lắng.”

Phụng Vũ Phi vừa dứt lời, đám người Mộ Dung Tinh đang chờ phía sau hậu trường dường như không thể chờ thêm được nữa, cả bọn từ bốn phương tám hướng lập tức nhảy vọt lên võ đài.

“Đây đúng là hạ cả vốn gốc.” Ngàn Dạ Cách thấy vậy liền lắc đầu thở dài một hơi, “Sớm biết thế này bản quân đã đăng ký tham gia rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 460: Bảo vật trấn quốc (4)

Càn Khôn Thiên Hợp Tháp của Thiên Khung chính là thần khí cùng tồn tại cả sát khí lẫn tu khí, nó không chỉ giết người mà còn có thể giúp người ta nâng cao năng lực, là một bảo vật vừa mang theo sự đáng sợ lại vừa mang theo cả điều tốt lành. Nếu toàn bộ bảy màu cùng được huy động thì lực giết người của nó vô cùng mạnh mẽ, người muốn vào phải thực sự có bản lĩnh, còn nếu chỉ mở năm đạo như lời Phụng Vũ Phi vừa nói thì chỉ giúp người ta nâng cao năng lực mà thôi. Không cần nói nhiều, chỉ cần người nào đi lên được một vòng thì người đó sẽ thu được ích lợi không nhỏ, nếu duy trì càng lâu thì lợi ích sẽ càng nhiều. Đối với những người thuộc cấp bậc linh tông cấp tám hay cấp chín, là những cấp bậc chỉ kém linh để một chút nhưng mãi mãi vẫn chưa đạt được đến cấp bậc linh để thì có thể nói bọn họ có mơ mới cầu được bảo vật này.

Phụng Vũ Náo nghe Ngàn Dạ Cách nói thế thì vẻ tươi cười trên mặt cũng không hề giảm. Hắn ngừng đầu đưa mắt nhìn Ngàn Dạ Cách và Mộc Hoàng đang trầm mặc rồi cười nói, “Ta chỉ có một muội muội nên đương nhiên muốn cho nàng những thứ tốt nhất. Nếu phải lấy Càn Khôn Thiên Hợp Tháp để giúp nàng lựa chọn được hôn phu tốt thì dùng một chút cũng không đáng gì.”

Ngàn Dạ Cách nghe nói thế liền liếc mắt nhìn Mộc Hoàng một cái rồi cười cười gật đầu.

Mộc Hoàng thì vẫn trầm mặc không nói gì. Thực không ngờ, thực không ngờ Phụng Vũ Náo lại đem cả bảo vật trấn quốc tới đây để giúp Phụng Vũ Phi lựa chọn hôn phu. Xem ra mọi việc đúng như lời Phong Vân đã nói, đám người Phụng Vũ Náo này vốn tới đây là vì hắn, bọn họ đương nhiên có cách để hắn không ra tay không được. Hôm nay vừa nhìn vật này thì quả nhiên như vậy. Phụng Vũ Phi đã nói ai có thể vượt qua được hai tầng của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp thì sẽ là người chiến thắng. Trong đám tài năng Nam Viên được tuyển chọn kia, ngoại trừ hắn đích thân ra tay thì chỉ sợ không có một ai có thể thắng được trận này. Hắn mà thắng thì phải cưới Đế nữ rồi. Còn nếu hắn không xuống đó thì có thể nói Nam Viên này không có người tài giỏi. Kết cục thế nào hắn cũng không muốn.

Trên mặt Mộc Hoàng không có bất cứ biểu hiện gì nhưng trong lòng lại đang vô cùng dao động. Xem ra hiện giờ Phụng Vũ Náo và Phụng Vũ Phi đều đã đặt mục tiêu lên người Phong Vân, bọn họ có thể đã xác định mức độ thi đấu theo cấp bậc trên người Phong Vân.

Ánh mắt Mộc Hoàng trở nên thâm trầm, hắn quả thực không biết lúc này nên cảm tạ Phong Vân đã đến quấy rối và giúp đỡ hắn một phen hay là giận nàng đến quấy rối đến mức suýt chút nữa thì đưa cả bản thân mình ra mà đền.

Gió thu tung bay, Càn Khôn Thiên Hợp Tháp tỏa hào quang ra bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 461

Phượng Vũ Phi mỉm cười nhìn về thất thần và hưng phấn khác thường của bọn Mộ Dung Tinh và Ma Thiên Phong, nàng ta vung tay lên.

Càn Khôn Thiên Hợp Tháp nhỏ nhỏ trông chỉ bằng nắm tay bắt đầu biến hóa, mặt đất lập tức nổi gió, tiếng ầm ầm theo đó vang lên. Trong nháy mắt, nó đã biến thành một tòa bảo tháp bảy tầng cao khoảng năm mươi thước đứng sừng sững giữa võ đài. Một tòa bảo tháp có thể biến thành lớn, có thể hóa thành nhỏ, có thể giúp người ta tăng thêm linh lực, cũng có thể giết người, mọi linh lực của đất trời đều hội tụ bên trong nó, bao gồm cả hàng ngàn loại võ công pháp quyết có thể biến hàng trăm cao thủ cấp bậc linh tông trở thành cát bụi trong chớp mắt. Đó chính là sự lợi hại của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp này. Bảo tháp được vây quanh bởi vô số luồng sáng ngũ sắc, trông nó có vẻ vô cùng tốt lành.

Đám người Lãnh Đồng như thể muốn lập tức vọt tới bên cạnh Càn Khôn Thiên Hợp Tháp để tắm trọn luồng ánh sáng thần thánh kia.

Phượng Vũ Phi nhìn lướt qua mười lăm người đang muốn xông lên võ đài, Phong Vân không có mặt trong đó. Có điều ở vòng trước cũng đã từng xảy ra chuyện này, nàng ta cũng không rõ Phong Vân có đến không, có lẽ người đó sẽ chờ đến khắc cuối cùng mới bước lên sân khấu. Nghĩ vậy, Phượng Vũ Phi cũng không lo lắng nữa. Nàng ta lập tức cười nói, “Trong các vị ai muốn vào trước?”

Dứt lời, Phượng Vũ Phi nhẹ nhàng mỉm cười nhưng vẫn đứng yên tại chỗ.

Mộ Dung Tinh vốn là người xếp đầu trong danh sách, thấy Phượng Vũ Phi hỏi vậy, hắn bước lên từng bước rồi lớn tiếng nói, “Hai vòng thi trước ta vốn đã thua cuộc nên trong vòng này cũng không tranh đầu vô ích nữa. Nhưng mà Càn Khôn Thiên Hợp Tháp này có sức hấp dẫn quá lớn, nói thế nào ta cũng phải đem toàn bộ sức lực ra để thử sức một lần, hy vọng Đế nữ không chê cười!”

Phượng Vũ Phi nhìn thẳng vào Mộ Dung Tinh, nàng ta không tỏ vẻ giấu cợt mà lập tức mỉm cười gật đầu rồi giơ tay có ý mời Mộ Dung Tinh.

Mộ Dung Tinh cũng không nói nhiều nữa, hắn hưng phấn đi tới phía Càn Khôn Thiên Hợp Tháp đang đứng sừng sững. Luồng ánh sáng ngũ sắc di chuyển quanh tháp liên bao lấy Mộ Dung Tinh. Mọi người chỉ còn nhìn thấy bóng hình mờ ảo của hắn. Ánh sáng bắt đầu biến đổi, luồng sáng ngũ sắc biến mất rồi lại xuất hiện không ngừng. Những người bên ngoài có thể thấy rõ bóng người mờ ảo kia đang liều mạng đi vào trong tháp. Mà bên trong luồng ánh sáng ngũ sắc dường như có vô số bàn tay vô hình, chúng lập tức tóm lấy Mộ Dung Tinh khiến mọi động tác và tốc độ của hắn trở nên vô cùng chậm chạp.

Trong ánh sáng chớp động, Mộ Dung Tinh vùng mạnh ra một cái rồi từng bước đi vào tầng thứ nhất của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 462

Người dân Nam Viên ngồi trên khán đài đồng loạt mở to mắt nhìn, về mặt ai ấy đều vô cùng hưng phấn, vào tầng thứ nhất, vào...

“Vào tầng thứ nhất! Vào tầng thứ nhất rồi!” Ngồi trên tầng tư của khán đài, tộc trưởng Mộ Dung kích động đến mức suýt nhảy dựng lên.

Chỉ trong nháy mắt, dựa vào bản lĩnh của mình, Mộ Dung Tinh đã đi vào tầng thứ nhất của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, thần khí phát ra từ bảo tháp này thật khiến người ta chấn động.

Tất cả mọi người đang ngồi trên khán đài đều trở nên hưng phấn điên cuồng.

Nhưng mà...

Bọn họ còn chưa kịp hưng phấn thì luồng sáng ngũ sắc đã chợt lóe lên, Mộ Dung Tinh mới vừa bước vào tầng thứ nhất đã bị ném ra bên ngoài.

Mông nện mạnh xuống mặt đất bên ngoài tháp, Mộ Dung Tinh trông như vừa mới trải qua một trận đại chiến, linh lực trong người cơ hồ đã tiêu hao hết toàn bộ, người đỏ đầy mồ hôi, tâm trạng cực kỳ uể oải và không phấn chấn chút nào.

“Tôi lướt ta!” Thấy rõ ràng kết quả xảy ra với Mộ Dung Tinh, Phong Ma Thiên vẫn không lùi bước xông thẳng tới Càn Khôn Thiên Hợp Tháp.

Hào quang ngũ sắc lại vây lấy Phong Ma Thiên.

Ánh mặt trời lóe sáng, không gian trong đấu trường lúc này đang được bao trùm bởi một vẻ tĩnh lặng chưa từng thấy, một sự tĩnh lặng tràn ngập hưng phấn.

Nhìn thấy người thứ năm bị ném ra ngoài, Phụng Vũ Náo ngồi trên đài cao có chút bất ổn nhìn sang Mộc Hoàng, hắn vừa mỉm cười vừa hỏi một câu, “Sao Phong Vân chưa thấy đến?”

Mộc Hoàng nghe hỏi liền trầm giọng trả lời, “Ta không biết. Chiều qua hắn còn nói muốn chế tạo chiến giáp gì đó rồi cả đám đều biến mất, ta đã dùng mọi phương thức để truy tìm tung tích nhưng không truy ra được.”

Hắn không nói dối, tuyệt đối chưa nói dối!

Phụng Vũ Náo nghe vậy thì nhủ mảy nghĩ ngợi, vì Phong Vân quá quan trọng nên bọn họ vẫn luôn cho người đặc biệt theo dõi để đề phòng Nam Viên ra ám chiêu. Những lời vừa rồi của Mộc Hoàng giống với tin tức ngày hôm qua hắn thu được, Di tộc thượng cổ quả thực đã đột nhiên biến mất.

Mộc Hoàng không nói dối!

Có điều đằng sau việc chế tạo chiến giáp gì đó có phải là bọn họ lại chuẩn bị chế tạo bảo bối thần khí nào đó không?

Phụng Vũ Náo nhìn cảnh từng người từng người bị ném ra khỏi bảo tháp trên võ đài, lông mày khẽ chau lại một chút.

Ngân Dạ Cách ở một bên cũng hơi nhíu mày, Hách Liên Phong Vân này định làm gì vậy?

Chỉ có Mộc Hoàng là cực kỳ trầm ổn và nhàn nhã quan sát cảnh tượng phía dưới.

Trận này Phong Vân sẽ không tới, với hai màn biểu diễn kinh thiên động địa của nàng ở hai vòng thi trước, Thiên Khung không thể nói Nam Viên của hắn không có người tài, còn việc Di tộc thượng cổ đột nhiên không tham gia làm bọn họ không kén được rể, hắn cũng chẳng có cách nào bắt người khác phải tới đúng không?

Mộc Hoàng vô cùng thoải mái theo dõi mọi chuyện đang diễn ra trên võ đài.

Mặt trời lên cao dần, gió thu quét qua tạo nên những âm thanh sà sạt.

Mà lúc này, tại tiểu trấn bên ngoài để đó...

Phong Vân đang cùng đám người Hòa Phụng nói chuyện về ân oán giữa tộc người lùn và tộc người cá. Tối qua Á Lê chưa nói rõ ràng với nàng, nàng nghe xong nửa hiểu nửa không, giờ nghe bọn Hòa Phụng giải thích nàng mới hiểu được ngọn ngành.

“Thì ra là thế, còn...”

“Phong Vân!”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 463

Sau khi nghe Hòa Phụng giải thích, Phong Vân đang gạt gù tỏ vẻ đã hiểu thì sư tử Hoàng Kim đang nằm im phơi nắng ngay phía trên đầu nàng bỗng tỏ ra run rẩy.

“Chuyện gì?” Phong Vân ngẩng đầu nhìn sư tử Hoàng Kim, nàng thấy nó đang đứng vươn người trên ngọn cây và ngẩng đầu nhìn về hướng cung Phi Thúy trong Đế đô, vẻ mặt nó lúc này mang một vẻ kích động và hưng phấn trước nay chưa từng có.

“Làm sao thế?” Phong Vân kinh ngạc hỏi.

“Mau! Mau theo ta! Đi tham gia vòng thi đấu thứ ba nào, mau!” Phong Vân còn đang hỏi thì sư tử Hoàng Kim đột nhiên nhảy xuống, nó túm lấy Phong Vân rồi kéo về hướng cung Phi Thúy.

“Người đùa gì thế?” Phong Vân kinh hãi, nàng giữ chặt sư tử Hoàng Kim lại không cho nó đi tiếp. Hôm nay nàng sẽ không tham gia thi đấu vòng ba, hậu quả thế nào nàng hoàn toàn không cần suy nghĩ...

“Ta phải đi! Nơi đó... Nơi đó...” Sư tử Hoàng Kim kích động đến mức suýt dựng ngược cả lông.

Từ trước tới nay sư tử Hoàng Kim luôn có thái độ lạnh lùng khô khốc, nếu không thế thì cũng là châm biếm và kiêu căng, cho tới bây giờ Phong Vân chưa bao giờ thấy nó hưng phấn và vội vàng chân động như thế. Nàng không thể không túm lấy nó mà hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người nói rõ

ra xem nào?”

Sư tử Hoàng Kim hưng phấn và chăm chú nhìn về phía cung Phi Thúy, móng vuốt cào sâu xuống đất, nó cứ nhìn về hướng ấy rồi lại quay đầu nhìn Phong Vân. Được hồi lâu, như thể đã hạ được quyết tâm, nó đề thấp giọng nói rồi nói với Phong Vân qua tâm linh, “Ta cảm nhận được nơi ấy có sức mạnh của ta, sức mạnh đã bị cướp đoạt của ta, của ta!”

Năm đó nó đã bị kẻ địch liên thủ phong ấn, nhưng nó không giống với đám ma thú khác, sức mạnh của nó không bị tiêu biến đi mà nhiều nhất cũng chỉ có thể bị phong ấn. Hiện giờ nó lại cảm nhận được ở nơi nào đó, ở ngay hướng cung Phi Thúy kia, có sức mạnh bị phong ấn đang kêu gọi nó. Nó phải tới đó để lấy lại sức mạnh, nó phải tới đó để đòi lại sức mạnh của mình.

Nghe nó nói thế, hai mắt Phong Vân khẽ động dậy, nằng khiếp sợ hỏi, “Thật sao?”

Phong Vân biết sư tử Hoàng Kim đã giải trừ phong ấn sẽ trở thành thể nào, cũng biết được phong thái lẫn lộn của nó, càng biết sức mạnh bên trong cơ thể nó không được đầy đủ.

“Phong Vân, để ta đi cướp về, ngươi phải giúp ta cướp nó về!” Sư tử Hoàng Kim đột ngột quay lại rồi tóm lấy áo Phong Vân, trông đánh về của nó...

“Ngươi cứ bình tĩnh trước đã, chúng ta còn chưa rõ tình hình bên kia thế nào, ngươi chờ ta...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 464

Phong Vân còn chưa nói xong thì Á Phi đứng một bên đột nhiên vùng tay lên, một tấm thủy kính bỗng xuất hiện trước mặt nàng. Bên trong thủy kính chính là toàn cảnh đang diễn ra tại đấu trường thể thao.

“Ngay tại chỗ này!” Khung cảnh vừa xuất hiện, sư tử Hoàng Kim lập tức giơ vuốt chỉ về phía Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, về mặt nó lại càng thêm kích động. Sức mạnh của nó đang bị giam cầm trong đó, hôm nay nó tuyệt đối không thể bỏ qua sức mạnh này.

“Càn Khôn Thiên Hợp Tháp? Muốn cướp lại sức mạnh trong đó sao, ý tưởng không tồi đâu!” Á Phi lạnh lùng cất giọng.

Phong Vân vừa nghe nói liền lập tức hít một luồng khí lạnh.

Ôi ôi, Càn Khôn Thiên Hợp Tháp đó!

“Phong Vân, Phong Vân...” Sư tử Hoàng Kim tóm lấy áo Phong Vân, lần đầu tiên trông nó có vẻ khẩn cầu như thế.

Phong Vân cúi đầu nhìn sư tử Hoàng Kim trong lòng rồi ngẩng đầu nhìn tình hình đang diễn ra bên trong thủy kính. Âm thanh từ bên trong thủy kính truyền ra khiến cả đám tinh linh lẫn Phong Vân đều biết đây là một cơ hội. Mà cơ hội này chỉ có nàng mới có thể tiếp nhận, nếu nàng không đón nhận thì sau này nếu muốn vào có lẽ sẽ phải tranh đấu, phải hứng chịu thất bại. Nếu nàng còn lúng túng mà bỏ qua cơ hội hôm nay, Càn Khôn Thiên Hợp Tháp kia một khi đã mở ra cửa Sát thì có mười Phong Vân có lẽ cũng chẳng xông vào được.

Nhưng nếu thắng vòng ba thì lại phải đối mặt với chuyện đón dâu, việc này quan trọng hơn? Hay là chuyện sư tử Hoàng Kim lấy lại được sức mạnh trọn vẹn quan trọng hơn?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 465

Việc này... Tất cả tinh linh đều im lặng nhìn Phong Vân.

Phong Vân cắn răng đứng im tại chỗ một lúc lâu, thời gian không cho phép nàng nghĩ lâu, nàng phải nhanh chóng quyết định, phải...

“Phong Vân!” Sư tử Hoàng Kim ở trong lòng Phong Vân cất tiếng gọi. Hiện tại nó không thể xông vào Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, nếu có thể xông vào đó thì nó đã không cần Phong Vân ra mặt. Hiện giờ, ngoại trừ Phong Vân ra, không có bất kỳ kẻ nào có thể xông vào đấu trường thể thao.

Phong Vân nhìn thấy vẻ mặt cầu khẩn của sư tử Hoàng Kim, nàng bỗng hít sâu một hơi rồi ôm lấy sư tử Hoàng Kim mà hét lớn.

“Về sau nếu ngươi không dốc sức vì ta thì ta sẽ lột da ngươi!”

Một lời vừa dứt, thân hình Phong Vân liền lóe lên rồi lao về phía cung Phi Thúy. So với việc nàng phải cưới vợ, sức mạnh của sư tử Hoàng Kim quan trọng hơn. Còn về chuyện với Mộc Hoàng, đợi đến lúc cần suy nghĩ thì suy nghĩ đi!

“Đi xem náo nhiệt nào!” Á Phi nhất thời vùng tay lên, cả đám tinh linh liền dùng thuật dịch chuyển tức thời đuổi sát theo Phong Vân. Việc Phong Vân tham gia thi đấu vòng ba sẽ vô cùng náo nhiệt. Bọn họ quả thực rất muốn xem xem sau đó bọn Mộc Hoàng sẽ xử lý thế nào.

Gió xào xạc thổi qua ngọn cây, ánh mặt trời tràn ngập khắp nhân gian.

“Rầm!” Người cuối cùng xông vào Càn Khôn Thiên Hợp Tháp đã bị bắn ra ngoài. Mà người tiếp sau hắn, cũng là người xuất sắc nhất, Hách Liên Phong Vân, vẫn chưa có mặt, mãi cho đến giờ người đó vẫn chưa đến.

Các khán đài đã im lặng một lúc mà Phong Vân vẫn chưa xuất hiện. Phượng Vũ Phi đứng thẳng trên đài cao tuy vẫn giữ vẻ tươi cười nhưng trên mặt đã lộ rõ sự thất vọng và xấu hổ mất mặt đến cực điểm.

Ngồi trên đài cao, sắc mặt Phượng Vũ Náo cũng khó coi không kém.

Hách Liên Phong Vân chưa tới, vẫn chưa tới!

Những người ngồi trên khán đài có biểu hiện rất khác nhau, các cao thủ của Nam Viên đều vui mừng vì Phong Vân chưa tới, Tinh Vực cũng rất vui vẻ. Nhân tài như vậy không rơi vào tay Thiên Khung là một chuyện đáng mừng.

Sau một hồi yên ắng ngẩn ngui, Mộc Hoàng thoáng liếc nhìn vị công tước chủ trì đứng phía dưới. Người này hiểu ngay được ý của Mộc Hoàng. Hắn lập tức cười lớn rồi bước lên đài, “Xem ra hôm nay nhóm tuyển thủ của Nam Viên chúng ta...”

“Xoẹt” một tiếng, trên bầu trời quang đăng lập tức xuất hiện một luồng sáng, một bóng người như tia chớp đang lao thẳng về phía Càn Khôn Thiên Hợp Tháp. Ở trước mắt bao người, người này không nói lời nào mà đã xông thẳng về phía bảo tháp.

“Ái?” Thị vệ bảo vệ Càn Khôn Thiên Hợp Tháp lập tức vùng kiếm lên định chém về phía người đang lao tới.

“Tránh ra, là Phong Vân đó!” Phượng Vũ Phi đứng gần bảo tháp nhất nên nhìn thấy rõ ràng, nàng ấy vừa nở nụ cười vừa nói.

“A, là Di tộc thượng cổ...”

“Hách Liên Phong Vân đã đến...”

Trong nháy mắt, toàn bộ những người có mặt trong đấu trường đều tỏ ra kinh hãi, sắc mặt ai nấy đều thoát xanh lại đỏ.

“Àm!” Mà tại tầng năm trên khán đài, Mộc Hoàng vẫn duy trì phong thái trầm ổn lập tức đập xuống một cái, bàn rượu trước mặt liền vỡ thành trăm mảnh. Sắc mặt hắn xanh mét. Hách Liên Phong Vân... lại dám... lại dám...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 466

Gió thu lạnh lẽo cuốn theo luồng sát khí lên thẳng mấy tầng mây xanh.

Trong nháy mắt, Mộc Hoàng cơ hồ muốn phát hỏa trên đỉnh đầu, sát khí lạnh thấu xương từ trên người hắn tràn ra xung quanh không thể kiềm chế.

Ngàn Dạ Cách ngồi bên cạnh Mộc Hoàng khẽ nhủ mày. Hắn cũng cho rằng cho dù có chuyện gì xảy ra, hôm nay Phong Vân nhất định sẽ không tới tham dự vòng thi thứ ba, không ngờ người này lại dám tới đây, việc này...

Việc này đã nằm ngoài dự kiến của hắn.

Trong nháy mắt, những người có mặt trên tầng năm đều trở nên trầm mặc, chỉ có Phụng Vũ Náo là nở nụ cười, hần chậm rãi tựa người vào ghế rồi tươi cười nhìn xuống dưới võ đài. Phong Vân đã tới, đã tới rồi!

“Khốn kiếp!” Ở phía dưới tầng năm, khi thấy Phong Vân đột ngột xuất hiện, Phong Lôi hôm nay phải bảo vệ bên trong đấu trường lập tức muốn trực tiếp nhảy lên võ đài đánh chết mọi người của mình. Nếu nó là nam nhân và nó thực thích Phụng Vũ Phi mà liều lĩnh đến tỷ thí thì nàng cho dù có tức giận cũng có thể thông cảm được, nhưng nó lại là nữ nhân, mà hôm qua nó còn đồng ý với bọn họ là hôm nay không tới tham gia, vậy mà lúc này lại không giữ lời mà chạy tới đây, chuyện này...

Trong nháy mắt, Phong Lôi cơ hồ cảm thấy răng nanh đều siết chặt lại.

“Giờ phải làm sao?” Mạnh Khoát đứng bên cạnh nàng ấy cũng không còn lời nào để nói.

“Sao thiệp biết được!” Phong Lôi nghe Mạnh Khoát hỏi thế liền trừng mắt nhìn về phía Phong Vân đang ở trên võ đài, nàng ấy lại ngẩng đầu lên nhìn Mộc Hoàng đang giận dữ tới mức khóí bốc tận trời. Lần đầu tiên Phong Lôi cảm thấy mình không nên xuất hiện ở đây, càng không nên đi nhận chị em với cái tên Hách Liên Phong Vân ngổ ngược này.

“Haiz, cứ xem thế nào rồi tính sau vậy!” Mạnh Khoát túm chặt lấy tay Phong Lôi đang giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hần chỉ sợ Phong Lôi giận quá không kiềm chế được mà xông lên võ đài.

Haiz, Phong Vân này rốt cuộc định làm cái gì thế không biết?

Trái ngược với tâm trạng chấn động của những người ngồi trên khán đài, trong lòng Phong Vân đang đứng trên võ đài lúc này hết sức sáng tỏ. Nàng phải giúp sư tử Hoàng Kim đoạt lại sức mạnh trước đây, những chuyện khác nàng sẽ giải thích với bọn Mộc Hoàng sau.

Thân hình chớp động, Phong Vân nhìn cũng không dám nhìn về phía Mộc Hoàng, nàng lao vọt vào bên trong Càn Khôn Thiên Hợp Tháp. Lúc này, cả người nàng đang tập trung toàn bộ sức lực và với tâm thế không được phép chùn bước nên linh lực trong cơ thể đã tăng tới mức cực hạn, trông Phong Vân lúc này rất có khí thế gấp thần sát thần*.

(*Gấp thần sát thần: Bất chấp mọi khó khăn cản trở để làm việc gì đó.)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 467

Bởi vậy mà khi quang sắc ngũ sắc mới chuyển thành màu xanh biếc thì Phong Vân đã lao vọt vào bên trong tầng thứ nhất của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp.

“Hay!” Khi thấy vậy, người dân Nam Viên vốn có chút khó hiểu trước tình hình đang diễn ra liền ầm ầm trầm trồ khen ngợi. Phong Vân lại có thể dễ dàng đi vào như thế, quả nhiên là Di tộc thượng cổ của Nam Viên bọn họ, quả nhiên không phụ bọn họ hôm nay tới xem biểu hiện của hần.

Sau khi tiến vào Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, trước mắt Phong Vân hiện ra một không gian quanh co vô tận và sáng ngời, xem ra đây là một không gian hoàn toàn khác với bên ngoài. Trước mắt nàng mở ra một khoảng trời xanh mây trắng và thảo nguyên mênh mông ngàn dặm. Phong Vân có thể cảm nhận được có tiếng hàng ngàn con ngựa đang dừng mãi lao qua, có tiếng ngọn gió lướt qua cỏ cây, có đàn bò dê đang nhón nhơ gặm cỏ. Nàng vô cùng sửng sốt, đây là Càn Khôn Thiên Hợp Tháp ư? Bên trong tháp thì ra có cảnh thế này ư?

“Ngưng thần, tĩnh tâm!” Đúng lúc Phong Vân đang sửng sốt thì sư tử Hoàng Kim ngồi xổm trên vai nàng liền trầm giọng quát.

Phong Vân cũng đã từng đối mặt với tình thế thế này, sư tử Hoàng Kim vừa quát lên một tiếng, nàng biết ngay có gì đó không ổn và lập tức tĩnh tâm. Khi tâm vừa tĩnh, khung cảnh trước mắt Phong Vân lập tức biến đổi, toàn cảnh bên trong tòa tháp bảy tầng hiện ra trước mắt nàng.

“Lên!” Sư tử Hoàng Kim thấy vậy liền lập tức rống lên một tiếng với Phong Vân. Nó đồng thời nhảy vọt xuống đất rồi tự mình lao lên tầng trên.

Trong nháy mắt sau khi cảnh vật có biến đổi, Phong Vân không cố dừng lại để suy nghĩ nữa mà cũng nhanh như điện xẹt lao lên tầng hai theo sư tử Hoàng Kim.

Hào quang biến đổi, luồng sáng ngũ sắc bao quanh Càn Khôn Thiên Hợp Tháp tỏa ra ánh sáng rực rỡ như ngọc lưu ly.

“A, lên tầng hai rồi, lên tầng hai rồi...”

“Đứng rồi, nhanh quá...”

“Không hổ là người Nam Viên chúng ta, nhìn một cái, trong nháy mắt đã lên rồi...”

“Linh lực cao quá...”

Khi thấy ánh sáng từ tầng thứ hai lóe lên, người Nam Viên ở bên ngoài bảo tháp lập tức phấn khích vô cùng.

Phượng Vũ Phi đứng bên cạnh bảo tháp cũng không kiềm chế được mà nở nụ cười, khuôn mặt nàng ấy hồng hào hẳn lên.

Có thể dễ dàng lên được tầng thứ hai như vậy, trận này Phong Vân thắng rồi!

Vị hôn phu của nàng ấy cuối cùng xem như đã được quyết định!

“Xem ra Phong Vân quả thực lợi hại, cấp bậc như vậy mà lại có thể dễ dàng lên được tầng thứ hai, giỏi thật!”

Ngồi trên tầng năm, vẻ mặt Phượng Vũ Náo lúc này cũng tỏ ra hết sức vui sướng. Càn Khôn Thiên Hợp Tháp tuy chỉ mở ra năm đạo nhưng chung quy sức mạnh của nó cũng không bị hạn chế là mấy, đây là còn chưa nói đến những tính năng tấn công hoặc là ảo ảnh mà nó tạo ra, nếu người vào có năng lực không đủ thì sẽ không thể nhìn thấy đường lên các tầng trên, càng không thể tránh thoát được sự khống chế của mỗi tầng. Vậy mà Phong Vân lại có thể dễ dàng đi lên như thế, xem ra thực lực của người này không thể khinh thường.

Lúc này Phượng Vũ Náo thật là phấn khích, khá phấn khích.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 468

So với sự cao hứng của Phượng Vũ Náo, Mộc Hoàng ngồi bên cạnh lại vẻ mặt lại đen sì như muốn chảy nước, tay hắn nắm chặt lại thành nắm đấm như muốn bóp nát luôn cả không khí.

Hách Liên Phong Vân, nàng thật đúng là quá liều mạng, được, được lắm!

“Ồ, lại lên thêm một tầng nữa rồi?” So với Mộc Hoàng trong bụng đầy sát khí, Ngàn Dạ Cách cũng trưng ra vẻ mặt không được tốt cho lắm, hắn đột nhiên ồ lên một tiếng, cơ thể cũng hơi nhích lên một chút.

Ngàn Dạ Cách vừa dứt lời, Phượng Vũ Náo ngạc nhiên không thốt lên lời. Tầng thứ ba... Tầng thứ ba của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp đã sáng đèn.

“Sao có thể? Với linh lực như thế Phong Vân không thể lên được tầng thứ ba...” Phượng Vũ Náo kinh ngạc nhìn lên vô đài. Linh lực của Phong Vân cũng lắm cũng chỉ lên được tầng thứ hai, việc này...

“Che giấu!” Ngàn Dạ Cách nhìn Càn Khôn Thiên Hợp Tháp hồi lâu mới thốt ra hai chữ.

Phong Vân hẳn là che giấu năng lực thực sự của hắn.

Cùng lúc ấy, Phượng Vũ Náo cũng có suy nghĩ giống y như vậy, hẳn nhất thời vui mừng đến nổi bật cười ha ha. Có được một Phong Vân giỏi giang thế này làm em rể, lần này hẳn không uống công tới Nam Viên rồi, không uống công chút nào.

Gió vẫn ào ào thổi, mọi người phía dưới sân đấu mặc dù tâm trạng khác nhau nhưng ánh mắt ai nấy đều đổ dồn về phía Càn Khôn Thiên Hợp Tháp.

Lên tầng thứ ba cơ à, tầng thứ ba...

“Không có! Rốt cuộc nó ở đâu?” Lúc này, bên trong tháp, Phong Vân cũng không biết mình đã lên được tầng mấy, nàng chỉ không ngừng cùng sư tử Hoàng Kim đi kiếm tìm sức mạnh của nó.

“Không có ở tầng này, chắc là ở phía trên!” Sư tử Hoàng Kim vừa thở hổn hển vừa đáp lời. Áp lực nơi này khiến nó cũng không chịu nổi.

“Chết tiệt! Lần này ta bị ngươi hại chết rồi!” Phong Vân nghe nói thể liền khẽ quát một câu. Sức mạnh bên trong tầng này khiến nàng bắt đầu cảm thấy khó khăn, đến đi nữa bước cũng thấy khó rồi, vậy mà sư tử Hoàng Kim chết tiệt còn nói phải lên tầng trên nữa.

“Ở phía trên, Phong Vân, nhanh lên!” Vẻ mặt sư tử Hoàng Kim vẫn vô cùng kích động, chẳng để ý đến lời quát tháo của Phong Vân, nó phi thẳng tới

chỗ nàng rồi lớn tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 469

“Nhanh nhanh cái đầu nhà ngươi!” Phong Vân nghe sư tử Hoàng Kim la lớn như thế thì gương mặt cơ hồ cũng đỏ bừng vì tức giận. Nó tưởng Càn Khôn Thiên Hợp Tháp này là nơi dạo chơi chắc? Tháp này mặc dù không mở đường “Sát” và không cần sợ hãi nhưng với năng lực hiện tại của bản thân không phải nàng muốn đi lên là đi lên được, nó tưởng nàng có sức mạnh vô địch hay sao?

Nhưng mắng thì mắng, oán thì oán, Phong Vân vẫn hít sâu một hơi, nàng buông lỏng hai tay đang siết chặt ra, màu xanh đậm của linh lực quanh người trong nháy mắt trở nên rực rỡ hơn. Tới cũng đã tới rồi, nếu không thể đoạt lại được sức mạnh cho sư tử Hoàng Kim, hôm nay nàng đã không đến đây để...

Liều mạng, con bà nó!

Linh lực tạo ra một luồng sáng chói mắt. Trong chớp mắt, linh lực màu xanh đậm giống như một dải ngân hà cứ liên tục quanh quẩn bên người Phong Vân, nó không còn là tia sáng bức người mọi khi nữa mà là một luồng sáng vô cùng lắng đọng và êm dịu. Linh lực của Phong Vân vốn chỉ đạt bậc linh hoàng cấp ba bốn bỗng chốc trở nên cực kỳ mạnh mẽ. Khí tức tỏa ra từ người nàng trong nháy mắt đã thăng lên mấy cấp bậc.

Cùng lúc này, sư tử Hoàng Kim đặt móng vuốt của nó sau lưng Phong Vân và rút thẳng sức mạnh cường đại vào bên trong cơ thể của nàng, hai bên cùng liên thủ phá vỡ không gian.

Linh lực tăng lên, mưa bụi lất phất rơi xuống. Trong nháy mắt, bậc thang dẫn lên tầng thứ tư của bảo tháp hiện ra trước mắt Phong Vân và sư tử Hoàng Kim.

“Đi!” Phong Vân chợt quát một tiếng rồi cùng sư tử Hoàng Kim lao nhanh như chớp tiến lên phía trước.

Cùng với lúc Phong Vân và sư tử Hoàng Kim lao lên tầng thứ tư, tầng thứ tư của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp lập tức sáng đèn.

“Tầng thứ tư? Trời à...”

“Trời ơi, lại tiến vào tầng thứ tư rồi...”

Về mặt của đám người đứng bên ngoài tháp vẫn hưng phấn chăm chú dõi theo lúc này đã trở nên khiếp sợ và nghiêm nghị. Một đám trần trời nhìn Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, nhìn Phong Vân đang ở bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 470

Tầng thứ tư? Phong Vân này rốt cuộc mạnh tới mức độ nào?

“Cái gì? Vào tầng thứ tư rồi sao?” Ngồi trên tầng thứ tư của khán đài, Ma Ha Cách vốn trầm mặc đã không còn có thể trầm mặc được nữa.

Tầng thứ tư? Có làm không vậy? Phong Vân lại có năng lực tiến vào tầng thứ tư sao? Nữ nhân này rốt cuộc che giấu bao nhiêu thực lực?

“Ông trời ơi!” Gia chủ của gia tộc Mộ Dung ngồi bên cạnh Ma Ha Cách kinh ngạc thốt lên, ánh mắt ông ta lúc này đã trở nên vô cùng thâm trầm. Rõ ràng chỉ là một người có bậc Linh hoàng cấp ba bốn gì đó, nhưng bây giờ...

“Vượt xa dự liệu của ta rồi!” Gia chủ Phong môn ngồi bên kia cũng day nhẹ thái dương. Ông ta vừa dứt lời, ba người ngay sau đó liếc nhau một cái. Không có bất kỳ lời trao đổi nào, ba người chậm rãi kín đáo gật đầu với nhau. Sau đó, những người đứng phía sau bọn họ đột nhiên im lặng rồi đi.

Trước hai màn biểu diễn ở hai vòng trước của Phong Vân, bọn họ đã quyết định rồi. Một nhân tài như thế tuyệt đối không thể để rơi vào tay Thiên Khung và Tinh Vực. Chuyện hôm nay mặc dù ngoài dự kiến của bọn họ nhưng quyết định này không thể thay đổi. Phong Vân chỉ có thể ở lại Nam Viên, bọn họ quyết không để nàng rơi vào tay hai đại lục kia.

Gió thu lạnh lẽo thổi qua, ánh nắng chói chang rõ ràng vẫn vô cùng rực rỡ nhưng không thể ngăn cản được hàn khí trong đó.

“Tiểu tử này đúng là biết cách giấu diếm!” Phụng Vũ Náo ngồi trên tầng năm vừa cười vừa cùng Phụng Vũ Phi ở bên dưới đưa mắt nhìn nhau.

Trong mắt Phụng Vũ Phi lúc này đang lấp lánh rạng ngời, trông nàng ta tràn ngập vẻ ái mộ và vui sướng. Nàng ta nhìn về phía Phụng Vũ Náo rồi gật nhẹ một cái. Nếu Phong Vân đã tới tham gia trận này thì hôn sự đã được quyết định rồi. Thiên Khung nhất định phải mang Phong Vân đi. Chỉ cần Phong Vân thích nàng ta thì cho dù có phải trở mặt với Nam Viên nàng ta cũng không tiếc.

Không thấy Nam Viên và Thiên Khung có bất kỳ động tĩnh khác thường nào nhưng Ngân Dạ Cách biết chỉ cần Phong Vân bước ra ngoài tháp, mọi thứ lập tức sẽ có biến đổi.

“Đề quân!” Người đi theo sát phía sau Ngân Dạ Cách dùng thuật tâm linh gọi hân. Tinh Vực bọn họ có nên hành động không? Hay là nên bất động?

Ngân Dạ Cách nhìn tình cảnh phong ba bão táp sắp nổi lên ở nơi đây, hân khẽ mỉm cười rồi ngay sau đó chậm rãi lắc đầu. Hai hồ tranh nhau nhất định có một bên bị thương, bọn hân chỉ cần làm ngư ông đắc lợi là được.

Trước luồng sáng nhấp nháy tỏa ra từ bên trong bảo tháp, vài chục vạn người đều chăm chú nhìn về phía Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, không gia yên lặng như tờ. Bất kể trong lòng có suy nghĩ gì, về mặt ai nấy đều hiện rõ sự hưng phấn và rạng rỡ.

Trừ về mặt đen sì đặng đặng sát khí của ba người Mộc Hoàng, Phong Lôi và Mạnh Khoát.

Phong Vân cứ thế phi thẳng lên tầng thứ tư của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp.

Cảnh tượng trước mắt lại biến đổi, không còn là cảnh gió thổi đồng cỏ và bò dê nữa, cũng chẳng phải là cảnh khói sương sa mạc hay mặt trời nóng bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 471

Mà là một tòa nhà hình tháp thật đến không thể thật hơn được nữa.

Không gian bên trong không lớn nhưng trống rỗng và có vô số đốm sáng đang bồng bềnh trôi nổi. Mỗi một đốm sáng hình như đều là một thứ gì đó, có cái thoát nhìn là đan được, có cái hình như là thân khí, có cái lại như thể là chất lỏng... Các đốm sáng nhiều vô kể và chi chít như đom đóm cứ đập dềnh giữa không trung. Tầng thứ tư của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp đã không còn ảo cảnh nào nữa mà chỉ hiện ra như nó vốn có, từ giờ bọn Phong Vân mới tính là thực sự vào tháp.

“Tìm nhanh lên!”

Vừa vào tầng thứ tư, Phong Vân đã cảm thấy linh lực trong cơ thể như thoát hết ra ngoài. Áp lực bên trong tầng này khiến nàng chỉ vừa mới xông vào đã lâm vào cảnh không cất được nửa bước.

Sư tử Hoàng Kim còn vội vàng hơn cả Phong Vân. Không đợi Phong Vân kêu xong, nó đã phi như bay vào đám bảo vật chi chít và lo lắng rồi bắt đầu tìm kiếm sức mạnh của mình.

Khí tức bên trong bỗng có biến đổi. Trong nháy mắt, Phong Vân bỗng cảm thấy xương cốt cơ hồ bị áp lực vô hình này bẻ vụn. Nàng cắn chặt răng cố gắng chống đỡ để chờ sư tử Hoàng Kim. Nó đừng có nói với nàng là nơi này không có và phải đi lên tầng nữa! Nàng thực sự không có năng lực mà lên thêm một tầng đâu.

Nhanh như chớp, sư tử Hoàng Kim như thể đang dốc toàn bộ sức lực ra mà tìm kiếm.

“Nhanh, nhanh lên...” Cơ thể Phong Vân bắt đầu mờ nhạt dần, đó là do Càn Khôn Thiên Hợp Tháp tự động đẩy nàng ra ngoài.

“Chờ chút, chờ một chút... A, ở trong này, tìm được rồi, ở trong này!” Sư tử Hoàng Kim đang lo lắng nhảy loạn như ruồi bọ trên không trung đột nhiên hưng phấn thét dài một tiếng, tìm được rồi, nó đã tìm được sức mạnh bị phong ấn rồi!

Phong Vân nghe thấy thế liền lập tức quay đầu lại, chỉ thấy sư tử Hoàng Kim đang đứng nhìn một thứ trông như quả cầu thủy tinh ngay trước mặt. Mặt trên của quả cầu dường như được bao phủ bởi một lớp vỏ làm cho ánh sáng phát ra từ đó bị che lấp một nửa, thoạt nhìn trông nó rất mờ nhạt và rất khó phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 472

“Mau lấy đi!” Phong Vân nhất thời hét to một tiếng.

Chẳng chờ Phong Vân phải nhắc nhở, sư tử Hoàng Kim đã hưng phấn bỏ nhào lên phía trước rồi một đống nuốt luôn hạt châu kia xuống bụng.

“Ầm ầm...” Ngay khi sư tử Hoàng Kim vừa nuốt hạt châu, bức tường kiên cố bên trong Càn Khôn Thiên Hợp Tháp đột nhiên vang lên những tiếng ầm ầm. Trong nháy mắt, không gian nguyên sơ bên trong tháp liền lóe lên một màu u tối. Các bức tường và không khí bên trong trong khoảnh khắc trở nên tiêu điều xơ xác và xuất hiện một áp lực dị thường.

“Không hay rồi, tránh mau!” Phong Vân nhất thời quát to một tiếng. Nàng lập tức từ bỏ mọi sự chống cự để mong bảo tháp sẽ tự động ném mình ra ngoài.

Sư tử Hoàng Kim cũng phản ứng vô cùng mau lẹ, nó lập tức quay đầu rồi lao về phía Phong Vân.

Nhưng mà, một người một thú tuy rất nhanh nhưng bên trong Càn Khôn Thiên Hợp Tháp còn biến hóa nhanh hơn. Không gian lập tức như bị siết chặt lại, tất cả đường ra đều tự động bị kín, mọi thứ bên trong tháp không di động được nửa phần. Mọi thay đổi chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Ngay tại khoảnh khắc Phong Vân và sư tử Hoàng Kim bị giam cầm bên trong bảo tháp, không khí xung quanh đã ngập tràn vẻ u tối. Trong nháy mắt, trăm ngàn luồng sấm sét chớp giạt từ hư không xuất hiện lao thẳng tới chỗ Phong Vân, khí thế vô cùng động trời. Mỗi một luồng sấm sét cơ hồ giống hệt với những luồng sấm sét đỏ rực mà Mộc Hoàng đã dùng để chống chọi lại với sức mạnh đen tối lúc còn ở bên trong vực sâu của bộ tộc tinh linh.

“Chết rồi!” Lần này Phong Vân quả thực đã quá sợ hãi. Hơn một ngàn đạo sấm sét ở bậc linh đế cấp chín, chưa nói đến việc lúc này nàng đang bị giam cầm nên không thể tự do cử động, cho dù có thể chống cự, hơn một ngàn đạo sấm sét cấp bậc linh đế này...

“Sư tử Hoàng Kim, chúng ta không thể kết thúc thế này được!” Phong Vân hét to lên với sư tử Hoàng Kim lúc này cũng đang hoảng sợ bỏ nhào vào người nàng.

Sấm sét từ hư không bỗng nhiên xuất hiện. Tiếng sấm ầm ầm từ trong tháp vang ra ngoài khiến đám người bên ngoài vô cùng sợ hãi.

“Không hay rồi!” Tuy đang tức giận chờ Phong Vân đi ra để lột da rút gân nàng nhưng Mộc Hoàng cũng cực kỳ chú ý đến động tĩnh của Phong Vân ở bên trong tháp. Lúc này, từ Càn Khôn Thiên Hợp Tháp bỗng xuất hiện những tiếng nổ vang trời, ánh sáng ngũ sắc đột nhiên chuyển hóa thành ánh sáng bảy màu, cửa Sát đã bị mở ra. Mộc Hoàng cũng là người đầu tiên phát hiện thấy có sự biến đổi. Về mặt hấn thay đổi trong nháy mắt. Hấn lập tức lao người hướng về phía Càn Khôn Thiên Hợp Tháp.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Cùng lúc đó, Phượng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách cũng phát hiện thấy có điều bất thường. Hai người này cũng khiếp sợ phi thân về phía Càn Khôn Thiên Hợp Tháp.

“Đóng cửa tháp lại! Mau! Có nghe thấy không?” Vừa đáp người xuống, Mộc Hoàng liền hướng về phía Phượng Vũ Phi đang sợ ngây người trước tình huống trước mắt mà gầm lên giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 473

Phải đóng cửa Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, cửa Sát đã mở ra, nếu muốn cứu người thì chỉ còn cách đóng cửa Càn Khôn Thiên Hợp Tháp.

“Không đóng được, tự nó đã mở cửa Sát ra!” Phụng Vũ Náo theo sát đằng sau Mộc Hoàng lúc này đã toát mồ hôi lạnh.

Một khi gặp phải sự công kích, bảo tháp sẽ tự động mở ra. Lúc ấy, ngay cả người nắm giữ bảo tháp cũng không có cách nào can thiệp được vào hành động của nó.

Phong Vân ở bên trong tháp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Càn Khôn Thiên Hợp Tháp sao đột nhiên lại mở ra cửa Sát?

Phụng Vũ Náo vừa dứt lời, sắc mặt Mộc Hoàng liền trở nên xanh mét.

“Sao lại thế này?”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“A, cửa Sát mở ra...”

“Trời, bảy đạo hào quanh đều được mở ra rồi, việc này...”

Ba vị đế quân cùng phi thân lao xuống được một lúc thì mọi người có mặt bên trong đấu trường mới lấy lại được phản ứng, vẻ mặt ai nấy đều hiện rõ sự hoảng hốt và sợ hãi.

Bảy luồng ánh sáng liên tục di động, tiếng ầm ầm của hơn ngàn đạo sấm sét đánh xuống bên trong tháp cơ hồ lao thẳng vào lỗ tai của những người bên ngoài.

Tất cả những người Nam Viên đang ngồi trên tầng cao đều biến sắc mặt, cả đám liền phi thân lao về phía Càn Khôn Thiên Hợp Tháp. Bên trong đấu trường nhất thời đại loạn.

Nghe thấy tiếng ầm ầm phát ra từ bên trong bảo tháp, hai mắt Mộc Hoàng trong nháy mắt trở nên đỏ ngầu. Không còn để ý đến bất cứ chuyện gì khác, hần giờ tay nắm chặt vào hư không, một luồng sấm sét trông như thanh kiếm lập tức xuất hiện từ hư vô và nằm gọn trên tay hần. Linh lực lõi điện cũng đồng thời phủ kín toàn thân Mộc Hoàng. Một bộ chiến giáp mà Phong Vân chưa từng nhìn thấy đã nhanh chóng bao trùm lấy cơ thể hần. Trong khoảnh khắc đó, linh lực cường đạo ào ào xông ra làm kinh sợ cả đấu trường thi đấu.

Bỏ một kiếm vào khoảng không, Mộc Hoàng phi thân lao về phía tầng thứ tư của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp.

Không thể đóng cửa thì chỉ còn cách mạnh mẽ xông vào!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 474

Phong Vân ở trong đó sao có thể chịu được hơn một ngàn đạo cửu thiên huyền lôi? Hơn một ngàn đạo cửu thiên huyền lôi của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp thì đến cả cấp bậc linh đế cũng sẽ bị tan tành trong nháy mắt nữa là. Nghe âm thanh từ bảo tháp phát ra thì đến ngay cả hần cũng không chịu được sự công kích này, với năng lực của nàng...

“Đế quân, không được...” Vừa mới xông tới, vẻ mặt của đám người Ma Ha Cách đã lập tức biến sắc. Cả bọn đồng loạt phi thân nhảy lên muốn chặn Mộc Hoàng lại.

Tuy rằng việc tấn công Càn Khôn Thiên Hợp Tháp có lẽ sẽ làm dịch chuyển sự công kích bên trong tháp nhưng làm như vậy sẽ phải hứng chịu sự đánh trả quyết liệt bội phần của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp đó.

Mộc Hoàng không nghe thấy gì hết, hần bỏ một kiếm về phía Càn Khôn Thiên Hợp Tháp.

Cùng lúc đó, Ngân Dạ Cách khẽ nhủ mảy. Hần cũng lập tức phi thân lên đứng ở một bên so với Mộc Hoàng rồi vung tay lên. Một dải lụa trắng xuất hiện trên tay Ngân Dạ Cách. Hần cũng cùng với Mộc Hoàng tấn công về phía Càn Khôn Thiên Hợp Tháp. Cả hai liên thủ thì hy vọng có thể tạm thời chặn được sự công kích ở bên trong tháp.

Đứng ở bên dưới, Phụng Vũ Náo thấy vậy thì cau mày lo lắng đưa mắt nhìn Phụng Vũ Phi.

Mấy đôi tay liên tục huy động, vô số pháp quyết bắn thẳng về phía Càn Khôn Thiên Hợp Tháp với ý đồ giảm bớt sự công kích mạnh mẽ của nó. Nhưng

mà trái lại với sự mong đợi của Mộc Hoàng ở bên ngoài tháp, bên trong Càn Khôn Thiên Hợp Tháp lại càng công kích mạnh hơn.

Ngàn đạo sấm sét động trời lao nhanh đến mức không nhìn được rõ trong nháy mắt đánh úp về phía Phong Vân.

“Chết rồi...”

“Àm...” Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra lại cực kỳ nhanh, mắt thấy ngàn đạo sấm sét lao thẳng xuống dưới, Phong Vân và sư tử Hoàng Kim chỉ còn nước chờ chết.

Thế nhưng, trong nháy mắt khi lôi điện vừa chạm vào cơ thể Phong Vân, dấu son môi màu đen phía sau gáy nàng bỗng lóe sáng. Trong khoảnh khắc, một luồng linh lực không biết từ đâu bỗng âm âm lao ra và âm âm chống lại sức công phá mãnh liệt của ngàn đạo sấm sét. Hai luồng sức mạnh đứng đối đầu tạo ra những âm thanh chấn động tứ phương.

Cùng lúc đó, dấu son môi màu đen lại chợt lóe lên. Phong Vân chỉ cảm thấy áp lực vây hãm xung quanh cơ thể tự nhiên biến mất. Ngay sau đó, cảnh sắc trước mắt chợt loáng lên một cái. Khi bình tĩnh đứng lại và đưa mắt nhìn ra xung quanh, Phong Vân đã đứng ở bên ngoài tháp.

“Việc này...” Phong Vân vô cùng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 475

Việc này, sao nàng lại... Sao nàng lại ra được đây? Càn Khôn Thiên Hợp Tháp tự động ngừng công kích ư?

“A, ra rồi, ra rồi...”

“Đế quân, đừng động thủ nữa! Ra rồi...”

Mấy chục vạn ánh mắt vẫn đang nhìn chăm chăm về phía này, khi Phong Vân vừa ra thì lập tức có người nhìn thấy, bọn họ nhất thời hô to lên.

Bên ngoài tháp nhanh chóng trở nên vô cùng hỗn loạn, người thì vui sướng vì Phong Vân đã ra ngoài, người thì xông lên ngăn cản đám người Mộc Hoàng động thủ, khung cảnh lúc này quả thực rất lung tung lộn xộn.

“Trời ơi, công tử đã an toàn ra ngoài rồi, công tử quả thực đã khiến người ta vô cùng lo lắng!” Trong đám hỗn loạn, Phụng Vũ Phi là người đầu tiên bỏ nhà về phía Phong Vân.

Phong Vân thấy thế lại vô cùng kinh ngạc, nàng vội vàng tránh sang một bên rồi nói, “Ta không việc gì, không có việc gì!”

“Phong Vân huynh, huynh có bị thương không?”

“Hách Liên huynh, huynh thế nào rồi?”

“Mau gọi ngự y tới đây! Mời ngự y xem cho Tiểu chủ Hách Liên trước đã...”

Chỉ trong chốc lát, đám người cao cấp của Nam Viên ngồi trên đài cao và đám người Mộ Dung Tinh vốn gần chỗ Phong Vân nhất người trước người sau chen chúc vây quanh nàng.

Bọn họ liên tục hết an ủi lại hỏi han quan tâm.

“À à, ta không sao, không sao đâu...” Bị cả đám người vây quanh, Phong Vân chỉ có thể liên tục đáp lời.

“Linh lực rất cao, ta quả thực đánh giá thấp ngươi rồi!” Cách Phong Vân một khoảng khá gần, Ngàn Dạ Cách còn đứng giữa không trung liền thở dài một tiếng. Phong Vân này lại có thể chống đỡ được sự công kích của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp mà thoát ra ngoài không cần đến sự hỗ trợ của bọn hắn.

“Ha ha...” Phong Vân ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Ngàn Dạ Cách, trong lúc nhất thời chẳng biết nói cái gì cho phải, nàng đành giờ điệu cười nịnh nọt.

“Tiểu tử đáng chết kia, hôm nay ta phải giết ngươi!” Khi Càn Khôn Thiên Hợp Tháp mở ra cửa Sát, Phong Lôi đã phải kiềm chế lắm mới không xông lên, lúc này, khi thấy Phong Vân lành lặn trở về, sau khi tâm tình trở nên bình ổn hơn, con giận lại bùng lên mạnh mẽ trong người nàng ấy.

Mà Mạnh Khoát đứng bên cạnh cũng sống chết giữ chặt lấy Phong Lôi. Giờ không phải là lúc để lộ quan hệ của bọn họ với Phong Vân.

“Ha ha, ra được là tốt rồi, ra được là tốt rồi...”

“Phù, chống đỡ được cả sự tấn công của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, ha ha... Di tộc thượng cổ của chúng ta quả rất lợi hại...”

“Oa ha ha ha ha, hay...”

Sau khi nỗi khiếp sợ qua đi, mấy chục vạn quân chúng có mặt bên trong đấu trường mới tìm lại được phản ứng. Trong nháy mắt, tất cả đều ồ ạt khen hay. Không khí tràn ngập hưng phấn này có lẽ không thể dùng lời nói để diễn tả được.

“Người lại đây cho ta!” Giữa khung cảnh hỗn loạn, giọng nói lạnh lẽo vô tình của Mộc Hoàng đột nhiên vang lên ngăn chặn mọi tiếng ồn ào huyền ảo.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều bị hoảng sợ, cả đám đồng loạt im lặng nhìn về phía Mộc Hoàng.

Phong Vân quay đầu lại thì nhìn thấy Mộc Hoàng sắc mặt xanh mét đang đứng cách đó không xa, trên mặt hắn tràn đầy sự tức giận mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy. Phong Vân không khỏi chột dạ, nàng lập tức ngoan ngoãn thông thả bước tới bên cạnh Mộc Hoàng. Khi tới gần, nàng nhỏ giọng nói với hắn, “Ta sai rồi, có điều ta không cố ý, ta...”

Lời còn chưa dứt, Phong Vân đã mở to hai mắt.

Mộc Hoàng đứng trước mặt mạnh mẽ giờ bàn tay to lớn ra giữ lấy đầu nàng, đôi mắt chứa đầy lửa giận hỗn loạn chưa từng có và dạt dào cảm xúc chưa từng có của hắn tiến tới sát mặt nàng, hắn cúi đầu rồi hung hăng áp môi lên môi nàng.

Hắn... hắn... Sau đó hắn hôn nàng...

“Hít...” Tiếng hít vào nổi lên từ phía. Trong nháy mắt, mấy chục vạn người đang huyền ảo ngồi trong đấu trường bỗng lặng ngắt như tờ.

Gió vẫn vi vu thổi, mấy chục vạn người có mặt trong cung Phi Thúy như thể đã biến thành pho tượng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 476

Vù vù... Gió lạnh thổi qua, khung cảnh chứa đầy vẻ quỷ dị.

“Xuất sắc!” Á Lê vẫn đứng sừng sững trên bầu trời chờ xem náo nhiệt lúc này không nhận được hô lên một tiếng, vẻ mặt hắn trông vô cùng hưng phấn.

“Rất thú vị!” Hóa Phượng ở bên cạnh chau chau mày.

Đỗ Như và mấy tinh linh khác đang bay lơ lửng không phát biểu câu nào, cả đám chỉ đồng loạt giơ ngón tay cái hướng về phía Mộc Hoàng.

Nụ hôn mạnh mẽ đến nỗi mấy chục vạn pho tượng kia cũng chỉ biết đứng nhìn.

Vẫn khoanh hai tay trước ngực và vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, Á Phi liếc mắt chăm chú nhìn Mộc Hoàng một chút, khóe miệng chậm rãi cong lên vẽ thành một nụ cười. Á Phi không hay cười, mà mỗi khi hắn cười thì quả thực trời xanh cũng phải say đắm. Chỉ tiếc lúc này trong mắt của các pho tượng kia không hề có hắn mà chỉ có hai nam nhân đang hôn nhau đắm đuối.

“Kịch hay đến rồi đó!” Á Phi thuận tay khua khoắng rồi kéo một đám mây ở bên người lại và ung dung ngồi lên, món khai vị đã dọn ra rồi, sắp có kịch hay đây!

“Ha ha... Hi hi... Há há...” Nghe những lời Á Phi vừa nói, Á Lê và đám tinh linh đều ha hả cười vui đến xiêu vẹo cả người, cả đám lại tiếp tục háo hức chờ xem náo nhiệt.

Gió thổi tứ phương, trong đấu trường vẫn lặng ngắt như tờ. Mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn hai nam nhân đang hôn môi say đắm, chẳng có một ai phục hồi được tinh thần.

Ngay cả Phượng Vũ Náo và Phượng Vũ Phi.

Kể cả Ngân Dạ Cách.

Đông Nam trời sụp Tây Bắc đất lở cũng không khiến người ta chấn động bằng nụ hôn này.

Ngay giữa khung cảnh yên tĩnh chỉ có tiếng gió thổi vu vù, Mộc Hoàng ôm chặt lấy Phong Vân đang bị ép sát vào ngực mình. Hắn hung hăng điên cuồng và không kiêng nể gì mà tiếp tục hôn môi nàng. Thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút thôi là hắn đã mất Phong Vân. Vừa mới đây thôi có ngàn vạn đạo sấm sét còn gào thét với sát khí ngập trời, Phong Vân thì ở bên trong, mà hắn lại ở bên ngoài, cả hai chỉ gần nhau trong gang tấc mà có cảm giác như xa tận chân trời, điều này khiến hắn cơ hồ muốn phát điên.

Không, hắn không thể chịu nổi!

Hắn không chịu nổi nếu Phong Vân xảy ra bất cứ chuyện gì ở ngay trước mắt hắn.

Hắn tức giận, hắn càng sợ hãi hơn.

Trong nháy mắt đó hắn đã nghĩ có lẽ... Có lẽ...

Bàn tay của Mộc Hoàng ôm chặt từ sau lưng Phong Vân đang phát run. Hắn đang sợ hãi, sợ hãi bị mất đi người trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 477

Chốc lát sau, Phong Vân còn đang kinh hãi trợn mắt há mồm để mặc Mộc Hoàng tùy ý hôn mình đã cảm nhận được rõ ràng cảm xúc của Mộc Hoàng truyền tới.

Hắn... rõ ràng cái người vô cùng mạnh mẽ này đang sợ hãi, hắn sợ nàng...

Phong Vân cảm nhận được tâm tình của Mộc Hoàng, nàng chậm rãi vươn tay ra sau lưng ôm lấy hắn rồi ngửa đầu mạnh mẽ đáp lại nụ hôn.

Cút con mẹ nó cả đám người kia đi! Cút hết mọi thế thường đạo lý đi! Cút cả cái đại hội giao lưu hỗn loạn bát nháo này đi! Nàng lo ngại bọn họ làm gì, nàng chỉ biết nàng không thể gây tổn thương cho người trước mặt này, nàng lại càng không mong muốn hắn bị tổn thương.

Nụ hôn điên cuồng mãnh liệt diễn ra trước mắt mấy chục vạn người làm cho đám đông càng thêm hóa đá.

Gió thổi quá ngon cây, mặt đất cũng trở nên run rẩy...

“Khụ khụ...” Ngay giữa không gian tĩnh lặng quý dị này, tiếng ho nhẹ của Ma Ha Cách cũng vang vọng khắp tứ phương. Trong nháy mắt, không ít người đã lấy lại được tinh thần. Những người vừa hoàn hồn lại nhìn chằm chằm về phía Mộc Hoàng và Phong Vân trước mắt, chuyện này...

“Ta không nhìn nhầm đấy chứ?” Mộ Dung Tĩnh nheo nheo hai mắt.

“Ta chỉ hy vọng huynh nhìn nhầm thôi.” Phong Ma Thiên đứng bên cạnh chớp chớp mắt mấy cái, không phải ảo giác rồi...

“Ông trời ơi, thế này là thế nào?” Đại tướng quân Lãnh Đồng vốn mặt sắt lạnh lùng giờ cũng muốn khóc.

Thế này là thế nào đây hả trời?

“...”

Trong một thời gian ngắn, sự yên tĩnh đã bắt đầu sôi lên sùng sục. Cả đấu trường thể thao lúc này giống y như một cái bếp lò, âm thanh ong ong vang lên từ phía.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 478

“Hai người kia... Hai người kia...” Ngồi trên khán đài, Phong Lôi đột nhiên che mặt rồi quay đầu bước đi. Bọn họ rõ ràng đã thương lượng xong mọi chuyện, hai người kia lại xúc động hôn nhau như vậy, chuyện này...

Mộc Hoàng này đang làm cái gì vậy? Phong Vân đã không chín chắn rồi, chẳng lẽ hắn cũng không điềm tĩnh được nữa? Giờ thì hay rồi, bọn họ đã hôn nhau thế kia, hôm nay biết phải ăn nói thế nào đây?

Mạnh Khoát thấy Phong Lôi quay đầu bước đi thì cũng lập tức theo sát. Mặc kệ, chuyện hôm nay bọn họ không lo được nữa rồi! Cứ bị hai vị kia gây vò thế này thì tóc bọn họ sẽ mau chóng bạc trắng mất.

“Ngài... ngài buông hắn ra cho ta!” Trong giây phút nước sôi lửa bỏng này, Phụng Vũ Phi vừa hoàn hồn trong nháy mắt đã xanh mét mặt mày, nàng ấy cơ hồ xông lên muốn kéo Phong Vân lại.

Phụng Vũ Phi rất nhanh nhưng Mộc Hoàng còn nhanh hơn. Tay nàng ta còn chưa chạm vào được người Phong Vân thì Mộc Hoàng đã lập tức lách mình lùi lại phía sau hai bước tránh né được nàng. Hắn đồng thời chậm rãi nâng đầu lên.

“Mộc Hoàng, ngài làm thế là có ý gì?”

Qua cơn khiếp sợ, Phụng Vũ Náo sắc mặt khó coi cũng tiến lên trước một bước về phía Mộc Hoàng rồi nhủ mày quát to.

“Ý gì cũng được!” Mộc Hoàng bá đạo vừa ôm Phong Vân vừa hùng hổ nhìn về phía Phụng Vũ Náo. Hắn trầm giọng nói, “Đại hội giao lưu hôm nay bị hủy bỏ, Đề nữ nếu không vừa lòng thì có thể kén rể vào một ngày khác!”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 479

Lời này vừa dứt, đừng nói Phụng Vũ Phi và Phụng Vũ Náo, ngay cả Ngân Dạ Cách vừa hoàn hồn và đang đứng xem náo nhiệt cũng phải chấn động chau mày.

Lời này là...

“Mộc Hoàng, ngài cũng đừng khinh người quá!” Phụng Vũ Náo trầm mặt xuống.

Không khí bên trong đấu trường thi đấu nhất thời rung động, đám người cao cấp của Nam Viên và những người khác vốn đang vây quanh không chống đỡ được sự tức giận của Phụng Vũ Náo, cả bọn đều bị một áp lực vô hình liên tục đẩy lùi lại phía sau.

Đế quân Thiên Khung Phụng Vũ Náo luôn luôn ôn nhã giờ đã phát hỏa.

Phong Vân thấy vậy liền nhủ mày bước lên. Việc này là do nàng gây ra, nàng sẽ tự mình giải quyết.

Vậy nhưng Phong Vân còn chưa bước được một bước thì đã bị Mộc Hoàng tóm lại, hắn còn dùng sức giữ chặt nàng khiến Phong Vân muốn nói gì đó cũng không nói được.

Sau khi áp chế Phong Vân, Mộc Hoàng mặt không đổi sắc hướng về phía Phụng Vũ Náo rồi trầm giọng lạnh lùng nói, “Phụng Vũ Náo, hôm nay là ta khinh người quá đáng hay là ngài khinh người quá đáng?”

Một lời vừa dứt, không để Phụng Vũ Náo có cơ hội phản bác, Mộc Hoàng lại lạnh lùng nói tiếp, “Nam Viên ta với Thiên Khung luôn giữ mối quan hệ nước giếng không phạm nước sông. Lần này ngài tới đây, Nam Viên ta đã chọn lựa ra những thanh niên trẻ tuổi ưu tú nhất để tùy các người lựa chọn. Còn các người thì sao, chuyện hôm nay là có ý gì? Ở bên ngoài thì lấy danh nghĩa là muốn giúp bọn họ tăng sức mạnh nhưng lại âm thầm mở cửa Sát của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, các người muốn giết hết những thanh niên trẻ tuổi ưu tú của Nam Viên chúng ta có phải không? Các người đã không có lòng chọn rể, Nam Viên ta vì sao phải chịu thiệt thòi? Rốt cuộc các người muốn làm gì thì cứ việc xông lên đây!” Lời lẽ của Mộc Hoàng từ đầu đến cuối đều vô cùng chặt chẽ.

Mộc Hoàng vừa dứt lời, Phụng Vũ Náo vốn đang tức giận ngập tràn cũng phải nhướng mày, khí thế căm giận ngút trời cũng bị áp chế đi một nửa. Với lập luận này mà nói, nếu Nam Viên thực sự cho rằng bọn họ mở cửa Sát của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp để giết hết các cao thủ trẻ tuổi của Nam Viên thì bọn họ cũng khó mà cãi lại được. Tuy rằng chỉ cần là người sáng suốt thì đều có thể thấy rõ ràng làm như vậy đối với Thiên Khung bọn họ chẳng có bất cứ ích lợi nào.

Nhưng nếu căn cứ vào chuyện vừa xảy ra, bọn họ quả thực đuối lý. Dù sao thì ở trước mắt bao người, Càn Khôn Thiên Hợp Tháp cũng đã muốn tiêu diệt Thiếu chủ của Di tộc thượng cổ của Nam Viên.

Sau khi nhủ nhủ mảy nghĩ ngợi một lát, Phụng Vũ Náo đành trầm giọng nói với Mộc Hoàng, “Ngài nói sai rồi! Thiên Khung ta không có ý định tự đập vào chân mình. Còn về chuyện Càn Khôn Thiên Hợp Tháp mở ra cửa Sát, nó không thể tự động mở ra...”

Nói đến đây, Phụng Vũ Náo lại trầm ngâm trong chốc lát, hần thoảng nhìn Phong Vân đang bị Mộc Hoàng áp chế đến nỗi nói không được mà động đậy cũng không xong rồi trầm giọng nói, “Trừ khi bảo tháp bị tấn công hoặc là có người động vào thứ gì đó bên trong tháp?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 480

Lời này vừa dứt, bốn phía nhất thời nổi lên những tiếng xuyết xoa. Phụng Vũ Náo này dám nói Di tộc thượng cổ của bọn họ động vào thứ gì đó của bọn hần, rõ ràng là hần muốn nói người Nam Viên bọn họ đã ăn trộm bảo vật của Thiên Khung còn gì?

Bên trong đấu trường thì đấu lập tức vang lên những tiếng chửi mắng ồn ào.

“Yên lặng!” Tiếng chửi mắng vừa vang lên thì Mộc Hoàng đã mạnh mẽ hét to một tiếng. Máy chục vạn người đang nói nửa chừng lập tức im bật. Đấu trường thì đấu lại một lần nữa khôi phục sự tĩnh lặng.

“Ngài có chứng cứ không?” Mộc Hoàng nhíu mày nhìn Phụng Vũ Náo, ngữ khí lạnh như băng. Người dân Nam Viên có thể không biết nhưng hần biết, Càn Khôn Thiên Hợp Tháp có lẽ đúng như lời Phụng Vũ Náo nói, thông thường nó sẽ không tự động mở ra cửa Sát, trừ khi xảy ra tình huống như lời nói của Phụng Vũ Náo thì nó sẽ tự động tấn công, đây chính là điểm lợi lại của thần khí này.

Vừa nghe Mộc Hoàng nói đến chứng cứ, vẻ mặt của Phụng Vũ Náo lại càng thêm nhẫn nại, ánh mắt hần bắt đầu dò xét trên người Phong Vân từ trên xuống dưới.

Mộc Hoàng thấy vậy liền dắt Phong Vân đến trước mặt Phụng Vũ Náo và Phụng Vũ Phi rồi đi vòng vo vài vòng.

Phong Vân bị Mộc Hoàng khống chế nên chỉ có thể tuân theo hành động của hần, trong lòng nàng lúc này đang vô cùng căng thẳng, đúng là nàng đã đoạt một bảo bối bên trong tháp.

Nhưng mà... Không có! Trên người Phong Vân không có bất cứ khí tức nào của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, không có bất cứ điều gì khác thường cả.

Phụng Vũ Náo cau mày lại, hần một lần nữa xem xét Phong Vân và sư tử Hoàng Kim đang nằm trên vai nàng. Nhưng mà kết quả vẫn như cũ là không có, trên người bọn họ không có bất cứ khí tức nào của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp. Hiển nhiên là Phong Vân không đụng chạm vào bất cứ đồ vật gì bên trong bảo tháp cả.

Sắc mặt của Phụng Vũ Náo lúc này hoàn toàn lộ ra vẻ khó hiểu, nếu Phong Vân không chạm vào thứ gì bên trong tháp thì vì sao Càn Khôn Thiên Hợp Tháp lại tự động tấn công?

Liệu có phải bảo tháp đã có hỏng hóc gì không? Có phải...

“Ta xin phép nói một câu công bằng!” Giữa không khí tràn ngập sự bối rối, Ngân Dạ Cách đứng một bên đột nhiên lên tiếng. Hần bước lên phía trước và đứng vào khoảng giữa Mộc Hoàng với Phụng Vũ Náo rồi thở dài một tiếng và nói, “Phụng Vũ huynh, trên người Hách Liên Phong Vân không có chút khí tức nào của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp cả. Hần chắc chắn không đụng vào thứ gì bên trong tháp. Ta tin Phụng Vũ huynh cũng đã nhận ra điều này.”

Phụng Vũ Náo nghe nói thế thì không muốn trả lời nhưng không thể không trả lời. Hần đành phải gật đầu công nhận, “Đúng, không có vấn đề!”

Lời này vừa nói ra, Phong Vân lập tức không còn căng thẳng nữa, nhưng nàng lại thấy tò mò, rõ ràng bọn họ đã đoạt một vật bên trong tháp mà.

“Ngu ngốc! Đó là sức mạnh vốn có của ta, hần có mà cảm nhận được cái rầm!” Sư tử Hoàng Kim ngồi xổm trên vai Phong Vân cảm giác được sự nghi hoặc của nàng, nó liền dùng thuật dẫn âm qua tâm linh để nói cho nàng biết.

Thứ đó chính là sức mạnh vốn có của nó, cho dù sức mạnh đó đã bị khí tức của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp bao phủ nhưng vừa vào cơ thể nó thì mọi dấu vết lạ lẫm sẽ bị hủy diệt ngay lập tức. Bọn người kia đương nhiên không thể phát hiện ra điều gì. Còn Phong Vân thì vốn dĩ đã không động vào bất cứ thứ gì nên đương nhiên khí tức trên người nàng cũng trong sạch đến không thể sạch hơn.

Phong Vân đã hiểu ra vấn đề, nàng là người thẳng tính nên cũng muốn nói ra cho rõ ngọn ngành, có điều đáng tiếc là Mộc Hoàng vẫn đang khống chế nàng và không cho nàng lên tiếng, hôm nay hẳn đã thực sự tức giận.

“Nếu không có vấn đề thì chuyện kia phải giải thích thế nào?” Mộc Hoàng lên giọng gây sự.

“Mộc huynh!” Không đợi Phụng Vũ Náo đáp lời, Ngàn Dạ Cách đã thờ dài lần nữa rồi nói với Mộc Hoàng, “Về chuyện này, ta dám cam đoan Phụng Vũ huynh tuyệt đối không nghĩ tới chuyện giết Phong Vân, việc này đối với Thiên Khung chẳng có lợi ích gì. Có lẽ lúc ấy đã xảy ra sai lầm nào đó. Mộc huynh, chúng ta sẽ không vì tư thù cá nhân mà làm liên lụy đến đại cục phải không?”

Ngàn Dạ Cách nhẹ nhàng khéo léo hỏi lại một câu khiến Mộc Hoàng có muốn trách cứ thêm nữa cũng không nói nên lời. Trong lòng hẳn hiểu rõ Thiên Khung nhất định không phải cố ý. Thế nhưng cho dù bọn họ không cố ý thì kết quả cũng đã như vậy rồi.

“Ngàn Dạ huynh nói rất đúng! Thiên Khung ta tuyệt đối không có ý này!” Phụng Vũ Náo vội vàng tiếp lời.

“Không phải cố ý nhưng thực tế đã diễn ra thế rồi!” Mộc Hoàng lùi lại một bước.

Phụng Vũ Náo tự biết mình đuối lý nên nghẹn giọng không nói nên lời.

Ngàn Dạ Cách thấy vậy liền mỉm cười. Hắn hướng về phía Phụng Vũ Náo rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 481: Lời thổ lộ chấn động (1)

“Chuyện đã thế này, Phụng Vũ huynh nên nhường một bước rồi. Đại hội giao lưu này, ngày một chúng ta sẽ tiếp tục tuyển chọn đi. Đến lúc đó ta sẽ tham gia với các ngài.”

Đối với chuyện các tuyển thủ hạt giống bị hạ sát, nếu không muốn bị Nam Viên quy kết trách nhiệm thì Thiên Khung bọn họ buộc phải nhún nhường rồi, nếu còn tiếp tục làm tới thì e là không thể. Phụng Vũ Náo mắt thấy em rể tài giỏi đã tới tay còn không lấy được thì sắc mặt không khỏi lộ vẻ khó coi, hẳn trừng mắt nhìn Mộc Hoàng đang ôm chặt lấy Phong Vân nhưng không nói gì.

Mà Phụng Vũ Phi đứng phía sau hẳn vẫn im lặng từ nãy đột nhiên tiến lên trước một bước rồi cao giọng nói, “Việc hôm nay là lỗi của chúng tôi. Để quân Nam Viên không chấp nhận kết quả ngày hôm nay Phụng Vũ Phi ta cũng không còn lời nào để nói. Có điều, Phụng Vũ Phi ta xin tuyên bố ở đây, Hách Liên Phong Vân chính là người vừa mất ta, cho dù có lựa chọn thêm ngàn lần nữa thì ta cũng chỉ chọn hắn.”

Một lời âm vang mạnh mẽ thốt ra khiến ngay cả gió thu lướt trên mặt đất bằng phẳng cũng phải chấn động.

Ánh mắt mọi người tập trung cả về phía Mộc Hoàng.

Trước hàng vạn con mắt đang chăm chú nhìn mình, Mộc Hoàng vẫn sừng sững bất động. Hắn lạnh lùng liếc nhìn Phụng Vũ Phi đang giằng co với mình. Một lúc sau, Mộc Hoàng mới gật gật đầu và lãnh khốc nói, “Tốt lắm, vậy thì bản quân cũng nói cho cô biết, bản quân cũng nhìn trúng người này. Nếu cô muốn chọn hắn, tốt, có bản lĩnh thì tới đây, bản quân sẽ tiếp!”

Lời nói lạnh băng mà cuồng ngạo vang lên trong không gian yên tĩnh rồi theo gió mà vang vọng tứ phương. Thừa nhận dứt khoát của Mộc Hoàng như tiếng sét nổ văng giữa trời thu trong trẻo.

“Trận này, đối thủ của cô chính là bản quân!”

Àm ..., lời nói cuồng ngạo lạnh băng lại như một đạo sấm sét nổ tung trên đầu mọi người. Cho dù trong lòng đã có sự chuẩn bị nhưng ai nấy vẫn bị làm cho kinh hoàng đến trợn mắt há mồm. Gió thu vi vu thổi, giờ đã không thể dùng hình ảnh bức tượng để mô tả những người có mặt tại đấu trường.

Mà Phong Vân bị giữ chặt trong vòng tay của Mộc Hoàng sau khi nghe xong cũng ngẩng phắt lên nhìn hắn. Nàng không nhìn được toàn bộ gương mặt của Mộc Hoàng, chỉ thấy một bên mặt của hắn, hắn cứ hiên ngang kiêu ngạo mà coi rẻ hết thấy, mà càng như thế lại càng bộc lộ mối thâm tình của hắn.

“Các người đều là nam nhân mà!” Khi Phong Vân hạ tầm mắt xuống, Phụng Vũ Phi xem chừng không thể khống chế được nữa mà giận dữ quát to.

“Thế thì sao?” Mộc Hoàng vẫn lạnh lùng như băng, “Chỉ cần bản quân nhìn trúng, quan trọng gì nam hay nữ!”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 482: Lời thổ lộ chấn động (2)

Quan trọng gì nam hay nữ, quan trọng gì nam hay nữ...

Phong Vân phút chốc nắm chặt lấy tay Mộc Hoàng. Đến lúc này mà hắn vẫn không nói nàng là nữ nhân, chuyện giữa hắn và nàng vốn vô cùng chính đáng, hắn...

Hắn đem sóng to gió lớn đổ lên đầu mình và lưu lại cho nàng một con đường thênh thang rộng lớn. Mộc Hoàng! Mộc Hoàng! Kiếp này nàng may mắn biết bao mới có được người thương như hắn. Sóng mất long lạnh, ánh mắt Phong Vân nhìn về phía Mộc Hoàng cơ hồ như muốn hòa tan cả hắn.

Vô cùng nhiệt tình, vô cùng nóng bỏng!

“Cái này... cái này...” Phụng Vũ Phi không dám tin vào tai mình, nàng ta mù mịt cả người và chẳng biết phải nói sao nữa.

Mà Phụng Vũ Náo đứng bên cạnh nàng ấy cũng bị dọa cho sốc một trận, hắn vạn phần kinh ngạc nhìn về phía Mộc Hoàng.

Trong chốc lát, tất cả mọi người lại lần thứ hai tĩnh lặng. Ngày hôm nay chỉ sợ là ngày yên tĩnh nhất của người dân Nam Viên.

Chỉ có Ngân Dạ Cách là nhìn về phía Phong Vân, trong mắt lấp lóe tia sáng nhưng không có vẻ gì là kinh ngạc.

“Có bản lĩnh thì tới đây! Hôm nay chúng ta sẽ làm một ván quyết định thắng thua!” Mộc Hoàng tuyệt đối không bị ảnh hưởng bởi không khí xung quanh, hắn lại gây sự với Phụng Vũ Phi.

Không ai lên tiếng trả lời.

Mộc Hoàng nhíu mày quát, “Cô muốn đấu hay không?”

Vẫn không ai đáp trả, Phụng Vũ Phi đã bị chấn động không nhỏ.

Mộc Hoàng thấy vậy liền khoát áo bào rồi lạnh lùng quát một tiếng, “Là cô tự ý từ bỏ, đừng trách bản quân không cho cô cơ hội!” Dứt lời, hắn xoay người kéo Phong Vân rời bước ra khỏi đấu trường thể thao và hướng về phía Đế cung, cũng chẳng thèm coi ánh mắt của ai ra gì. Trông tư thế của hắn lúc này đầy vẻ dù trời có sụp xuống lão tử đây cũng quyết làm theo ý mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 483: Lời thổ lộ chấn động (3)

Gió thu vù vù thổi qua mang theo cái lạnh rừng mình.

Sau khi Mộc Hoàng và Phong Vân biến mất ra khỏi tầm mắt, tất cả mọi người có mặt tại sân thi đấu mới như bừng tỉnh giấc mộng.

“Trời ơi, không phải chứ? Đế quân của chúng ta thích nam nhân ư?”

“Trời ạ, đây không phải sự thực...”

“A, chuyện gì thế này...”

“...”

Bên trong cung Phi Thúy lúc này hoàn toàn bùng nổ như chảo dầu đang sôi. Toàn bộ đám người Nam Viên ngồi trên tầng cao đều đưa mắt nhìn nhau, mỗi người một vẻ lập tức quay đầu lao về phía Đế cung. Bọn họ đều muốn giữ Hách Liên Phong Vân lại nhưng không phải bằng cách này.

Chuyện này... làm cho người ta quá chấn động, làm cho người ta quá chấn động rồi!

“Phượng Vũ huynh, chúng ta cũng đi thôi!” Nhìn thấy đám người Nam Viên ngồi trên tầng cao người sau nối tiếp người trước lao về phía Đế cung, Ngàn Dạ Cách liền mỉm cười nói với Phượng Vũ Náo.

Phượng Vũ Náo vẻ mặt bối rối lắc lắc đầu, “Ta còn đến đó làm gì, ta...”

“Phượng Vũ huynh, huynh đừng tự coi nhẹ mình như vậy. Trò hay mới bắt đầu thôi!” Ngàn Dạ Cách giữ chặt lấy Phượng Vũ Náo, đằng sau vẻ tươi cười của hân ân sâu sự đa mưu túc trí.

Phượng Vũ Náo nhìn Ngàn Dạ Cách, đằng sau ánh mắt dao động còn ánh lên một tia đăm chiêu.

Gió lạnh bay cao, Đại hội giao lưu kết thúc bằng màn thả lộ động trời của Đế quân Nam Viên với Di tộc thượng cổ.

Tại Đế cung Nam Viên, trong tầm cung của Mộc Hoàng...

Một cước đá văng cửa tầm cung, Mộc Hoàng hung hăng lôi Phong Vân đi vào. Ngay sau đó, hân ầm ầm đập vào then cửa, sát khí trên người ào ào tỏa ra.

Phong Vân đã sớm biết lúc này Mộc Hoàng đang vô cùng tức giận.

Sau khi đi vào tầm cung và thoát khỏi bàn tay giam cầm của Mộc Hoàng, Phong Vân lập tức quay người bỏ nhào lên người hân.

“Mộc Mộc, ta sai rồi, ta biết lần này ta hoàn toàn sai rồi, ta nhận sai, về sau ta không dám làm thế nữa đâu!” Vừa ôm lấy Mộc Hoàng, Phong Vân vừa liên tục nhận lỗi.

“Nàng cũng biết sai rồi hả!” Mộc Hoàng kéo Phong Vân ra, nhưng nàng nhất định không chịu buông tay.

Mộc Hoàng không kéo Phong Vân ra được thì lập tức xanh mặt, hân dùng tay đánh lên mông nàng mấy cái.

“Ta biết, ta biết rồi! Ta vốn không định tới, tất cả đều lại con sư tử này. Ta không còn cách nào khác...”

Biết Mộc Hoàng đang thực sự nổi giận, Phong Vân bất chấp mình đang bị đánh mà ào ào kể hết mọi chuyện của sư tử Hoàng Kim ra, một chút cũng không giấu diếm, một chút cũng không muốn giữ bí mật.

Mộc Hoàng vốn đang cầm giận ngất trời, lúc này, khi nghe Phong Vân nói xong, cơn giận trong người cũng nhất thời giảm xuống không ít. Không phải Phong Vân cố ý muốn tới, điều này làm hân có chút thoải mái.

Trông thấy sắc mặt dịu bớt của Mộc Hoàng, Phong Vân thân thiết hôn nhẹ lên mặt hân một cái, vẻ mặt tràn đầy vui sướng, “Mộc Mộc, chàng thực quá tuyệt vời, ta thích!”

Mộc Hoàng nghe xong thì ném cho Phong Vân một cái hừ lạnh mà không thèm để ý đến nàng, lửa giận trong hân còn chưa tiêu hết, có điều bàn tay đặt trên mông nàng bắt đầu chậm rãi xoa xoa mấy cái.

Hai cú đánh vừa rồi hân quả thực ra tay hơi mạnh.

“Mộc Mộc!” Phong Vân cảm nhận được sự dịu dàng trong cái lạnh khốc của Mộc Hoàng, nàng vòng hai tay ôm chặt lấy cổ hân, giọng nói tràn đầy vẻ du dương.

Sao Mộc Hoàng của nàng lại tốt như vậy, sao lại tốt như vậy...

“Ta nói cho nàng biết, sau này nếu nàng còn...”

“Ờ...”

Lời lẽ tức giận của Mộc Hoàng còn chưa nói xong thì sư tử Hoàng Kim lẳng lặng ở một bên bỗng đột nhiên vì ăn no mà ợ một cái. Sau đó, từ miệng nó phun ra một thứ gì đó chẳng phải da trâu mà cũng không phải tờ giấy.

Vật này chính là thứ bao phủ lên linh lực của nó.

“Cái gì thế nhỉ?” Sư tử Hoàng Kim giờ vuốt ném sang một bên.

Mộc Hoàng vừa đưa mắt liếc qua, ánh mắt tức giận đã lập tức trở nên sáng ngời, “Đưa đây ta xem!”

Chương 484: Nam nam đại hôn (1)

Sư tử Hoàng Kim cong vuốt ném thứ đó sang cho Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng giờ tay đón lấy rồi cúi đầu xem xét.

“Có gì kỳ lạ phải không? Thứ này chính là thứ bao phủ lên linh lực của Tiểu Hoàng Kim đấy, nhìn qua thì cũng chẳng có gì ghê gớm...” Phong Vân thấy vậy cũng sán lại gần để nhìn.

Thứ này hình như chỉ vô tình phủ lên linh lực của sư tử Hoàng Kim thôi, hẳn là không có tác dụng gì nhiều. Phong Vân liếc mắt nhìn thoáng qua, quả nhiên xù xì khiến người ta chẳng muốn nhìn, nhưng mà...

“Ồ?” Phong Vân khẽ nhủ mày. Nàng có cảm giác hình như đã từng nhìn thấy nó thì phải?

“Đem bức vẽ mà nàng đã lấy được từ Thánh Linh Cung ra đây!” Phong Vân còn đang nhủ mày thì giọng nói trầm ổn mà mang theo vẻ hưng phấn của Mộc Hoàng đã truyền đến.

Phong Vân vừa nghe xong thì lập tức nhớ ra. Vật này chẳng phải rất giống bản vẽ kia sao? Nàng lập tức lấy bản vẽ giấu ở không gian bên trong hoa tai và đặt lên tay Mộc Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 485: Nam nam đại hôn (2)

Mộc Hoàng chấp hai mảnh lại, đúng là khớp nhau, có điều còn thiếu hơn phân nửa.

“Đúng là Đạp phá thiết hải vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu*.” Mộc hoàng nhìn bản vẽ trong tay, lửa giận trong người tức khắc biến mất, lúc này trông hẳn vô cùng cao hứng.

(*Đạp phá thiết hải vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu: Nôn nóng tìm kiếm một thứ gì đó, mất bao nhiêu công sức cũng không thấy, nhưng trong lúc vô tình lại có được.)

“Rốt cuộc nó là thứ gì vậy?” Phong Vân thấy vậy liền ngẩng đầu nhìn về phía Mộc Hoàng. Bản vẽ này rốt cuộc về cái gì mà có thể khiến Mộc Hoàng cao hứng như thế?

Mộc Hoàng đang mở to hai mắt, khi nghe Phong Vân hỏi, hắn cúi đầu liếc nhìn nàng một cái rồi về mặt hơi biến đổi. Hắn cuộn hai bản vẽ trong tay lại rồi một lần nữa nhét vào bên trong không gian của chiếc hoa tai Phong Vân đang đeo. Sau đó, hắn thâm trầm nói một câu, “Đến lúc đó nàng sẽ biết!”

Phong Vân nhất thời không nói được gì, Mộc Hoàng này...

“Giờ chúng ta bắt đầu tính sổ với nhau đã!” Nhìn Phong Vân ung dung thản nhiên nếp trong lòng mình, Mộc Hoàng chớp mắt một cái, ánh mắt hắn trông vô cùng sắc nhọn, đúng là rất sắc nhọn.

“Chẳng phải chàng đã quên rồi sao?” Phong Vân kinh hãi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 486: Nam nam đại hôn (3)

Mộc Hoàng hừ lạnh một tiếng, “Không dễ vậy đâu!”

Một lời vừa dứt, trên mặt Mộc Hoàng hiện lên vẻ tươi cười hiểm ác, hần nhàn nhật nói một câu, “Tiểu Thực, Tiểu Hoàng Kim...”

Lời vừa nói ra, sư tử Hoàng Kim lập tức nhảy vọt lên rồi lớn tiếng nói, “Ta phải đi dung hợp sức mạnh. Đi trước một bước nhé!” Dứt lời, nó chạy vọt ra khỏi tầm cung.

Còn Tiểu Thực thì một câu chưa nói đã lao thẳng từ trên người Phong Vân xuống, nó ve vẩy cánh lá chạy biến ra ngoài.

Mộc Hoàng rất đáng sợ, bọn chúng tốt nhất không nên chọc vào!

Sắc trời vẫn còn sáng, ráng chiều le lói ở đường chân trời bắt đầu phát huy mị lực.

“Này này, Mộc Hoàng... Ồ...” Tiếng kêu của Phong Vân trở nên vô cùng ám muội trước sự áp đảo của Mộc Hoàng.

Mà trong nháy mắt khi đang áp đảo Phong Vân, trong đầu Mộc Hoàng chợt hiện lên một tia nghi hoặc. Rõ ràng hần còn muốn hỏi Phong Vân về chuyện gì đó mà lúc này không hiểu sao không thể nhớ nổi. Thôi bỏ qua, dạy dỗ Phong Vân trước đã!

Cửa tấm cung đóng chặt, bên trong không ngừng truyền ra những âm thanh a ư làm cho sắc mặt cả đám người cấp cao Nam Viên hết xanh lại trắng, trông cả bọn tựa như đã biến thành một đám tắc kè hoa. Không một ai dám xông vào. Người nào người nấy ăn mặc lòe loẹt cứ lượn qua lượn lại khiến người nhìn cũng chóng cả mặt.

“Ha ha, xem sắc mặt bọn họ kìa, thú vị quá!” Á Lê vẫn đứng sừng sững trên cao xem náo nhiệt thấy vậy thì không nhịn được cười.

“Ta mà có một vị vua như vậy thì có lẽ suốt ngày nổi giận mất. Có lẽ ta sẽ khó sống lắm đây.” Hòa Phượng hít một hơi thật sâu rồi thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 487: Nam nam đại hôn (4)

“Ta không thấy trở ngại gì cả. Trước hết ta sẽ giết chết hần rồi sẽ bỏ đi.” Đỗ Như vừa đứng trên không vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mấy tinh linh khác đều nhìn về phía Á Phi lãnh đạm mà cao quý, trong lòng đều không ngừng cầu nguyện, may mắn thay, tộc trưởng sau này của bọn họ có lẽ là Á Phi. Mà Á Phi này còn lâu mới đạt được cảnh giới như Mộc Hoàng và Phong Vân, hần chắc chắn sẽ không đến mức làm điều xằng bậy như thế.

“Giải quyết rất dứt khoát! Cứ làm theo ý mình thế này cũng rất hay!” Còn Á Phi vốn luôn bình tĩnh cũng phải gật gù trước hành động của Mộc Hoàng. Mộc Hoàng này lại mở miệng rất lưu loát rõ ràng, cho dù Phong Vân là nam hay nữ thì hần cũng chẳng quan tâm. Yêu một người mà vẫn lo lắng đến thanh danh của mình thì vẫn chưa phải là yêu thật lòng. Hôm nay Mộc Hoàng đã từ bỏ cả thanh danh của mình, việc này rất vừa mắt hần, rất vừa mắt hần!

Hiếm thấy Á Phi lại gật gù đồng tình như thế. Hần khoát tay áo, “Đi thôi!”

“Đi đâu? Đi phá đám bọn họ phải không?” Á Lê nghe thế thì cực kỳ hưng phấn.

“Đi làm chiến giáp. Ngươi muốn tới đó phá đám bọn họ sao?” Á Phi thần nhiên liếc mắt nhìn Á Lê. Á Lê lập tức im lặng không dám hó hé nửa lời, hần nhanh chóng cun cút theo sau Á Phi như cô vợ bé nhỏ.

Các tinh linh khác thấy thế đều bật cười hi hi. Cả đám không quấy rầy Mộc Hoàng và Phong Vân mà hướng về phía tộc người lùn bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 488: Nam nam đại hôn (5)

Một khi Mộc Hoàng và Phong Vân đã hợp nhất hần... Lần này hần sẽ tạo cho nàng một bộ chiến giáp có một không hai trên đời. Đó chính là phần thưởng vì hai người này đã làm hần hài lòng.

Bầu trời thắm đẫm ráng chiều, ánh sáng vàng như vỏ cam bao phủ mặt đất, cảnh tượng trông vô cùng long lanh tươi đẹp.

Trái ngược với sự ca ngợi và bình tĩnh của đám người Á Phi, người Nam Viên không được bình tĩnh như vậy. Tề tướng Ma Ha Cách đang bị bao vây ngay tại điện nghị sự của Đế cung.

“Các ngài vây lấy ta làm gì?” Ma Ha Cách không biết nói gì hơn khi nhìn thấy phần đông đám người thế gia quan lớn của Nam Viên đang đứng trước mặt.

“Tề tướng đại nhân, ngài nói việc này phải làm sao bây giờ...”

“Chúng ta đều muốn giữ Hách Liên Phong Vân lại, kể cả phải dùng thủ đoạn liều lĩnh cũng được. Nhưng mà thủ đoạn kiểu này thì tuyệt đối không được...”

“Trời ơi, sao ta không hề biết Đế quân của chúng ta lại thích đàn ông? Việc này không được, tuyệt đối không được...”

“Ma Ha Cách, rốt cuộc sao lại thế này? Ngài nói đi xem nào...”

Ma Ha Cách vừa mới mở miệng mà đám đại thần xung quanh đã nhao nhao cả lên. Tình hình này có lẽ có sức uy hiếp cũng ngang với Hồng y đại pháo của Phong Vân mất!

“Dừng dừng dừng!” Ma Ha Cách thấy vậy đành phải lập tức quát to để át đi tiếng ồn ào tranh cãi.

Mọi người im lặng trong chốc lát rồi lại lập tức muốn mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 489: Nam nam đại hôn (6)

Ma Ha Cách vội vàng phát tay, “Bản tướng biết ý tứ của mọi người, cũng biết mọi người hôm nay rất kích động, nhưng đây là chuyện nhà của Đế quân, chúng ta quan tâm làm gì?”

“Chuyện nhà? Chuyện nhà là thế nào? Chuyện của Đế quân sao có thể coi là chuyện nhà?” Đại công tước phục trách bộ binh lập tức rống lên.

“Đúng! Nếu việc này mà thành thì Hoàng tộc Nam Viên chúng ta chẳng phải sẽ không có người nối dõi hay sao?” Công tước lễ bộ kích động kêu lên.

“Đúng thế, chuyện này rất quan trọng! Sao có thể thế được, sao...”

“Vậy các ngài muốn tìm Đế quân để phản đối phải không?” Ma Ha Cách ngắt ngang tiếng tranh cãi ồn ào của đám người đang vô cùng kích động.

Lời này vừa nói ra, trên mặt cả đám đại thần đều hiện lên vẻ xấu hổ. Đúng là bọn họ muốn tìm Đế quân, nhưng mà Đế quân đang ở bên trong tâm cung...

Ma Ha Cách chẳng biết Mộc Hoàng và Phong Vân đang làm cái gì bên trong tâm cung, lúc này, khi thấy vẻ mặt xấu hổ xen lẫn tức giận và tình cảnh muốn nói lại thôi của mọi người, ông ta không khỏi cười thầm. Ma Ha Cách day day trán rồi nói, “Các ngài đều biết Đế quân của chúng ta là người thế nào rồi đấy. Một lời nói ra đều như chém đinh chặt sắt, tuyệt đối không thể sửa đổi. Các ngài cho rằng nếu bản tướng khuyên nhủ thì Đế quân sẽ hồi tâm chuyển ý hay sao?”

Câu hỏi đánh trúng trọng điểm khiến đám đại thần đang kích động lập tức trở nên trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 490: Nam nam đại hôn (7)

Ma Ha Cách thấy vậy thì ho khan một tiếng rồi chậm rãi nói tiếp, “Bản tướng có một câu muốn nhắc nhở các ngài. Có một số việc chúng ta phải xuyên qua hiện tượng để nhìn thật rõ bản chất, đừng để vẻ bề ngoài làm cho mờ mắt.”

Lời nói vừa chậm chậm vừa thâm trầm thông thả. Đám tướng lĩnh Nam Viên có mặt trong Điện quay sang nhìn nhau, cả đám bắt đầu lộ vẻ dăm chiêu.

Ma Ha Cách thấy vậy cũng chỉ cười cười. Ông ta chỉ nói đến đây rồi không nói thấu đáo mọi chuyện nữa, ít nhất cũng phải đợi hai vị đề quân kia đi rồi mới có thể vạch trần chân tướng sự thực. Nếu không thì Phong Vân sẽ phạm tội khi quân và lừa gạt Đế quân Thiên Khung. Đến lúc đó, vấn đề mới trở nên lớn chuyện.

“Hiện tại, bản tướng nghĩ rằng cho dù Đế quân của chúng ta có quyết định thế nào, người Nam Viên chúng ta vẫn phải ủng hộ quyết định của Đế quân trước mặt hai vị đề quân của hai đại lục còn lại. Các vị muốn nói gì thì chờ hai vị đề quân kia rời khỏi rồi hãy nói, chúng ta không nên thể hiện sự bất mãn với Đế quân và cảnh đấu tranh nội bộ trước mặt hai đại lục kia.” Nói xong lời này, trên mặt Ma Ha Cách đã hiện lên vẻ vô cùng nghiêm nghị.

Khi nghe xong lời này, đám quan lại của Nam Viên vừa rồi còn hoàn toàn kích động ngay lập tức bùng tỉnh đại ngộ. Đúng rồi, sao bọn họ lại quên mất chuyện này? Thể hiện sự nghi ngờ với quyết định của Đế quân ở trước mặt hai đại lục kia tuyệt đối không phải tác phong kỷ luật nghiêm minh của người Nam Viên bọn họ. Bọn họ nên vì Mộc Hoàng mà chỉ đầu đánh đó. Mộc Hoàng bảo bọn họ đi hướng đông thì bọn họ phải đi hướng đông, bảo bọn họ đi hướng tây thì bọn họ phải đi hướng tây, Mộc Hoàng bảo bọn họ phải chết thì bọn họ cũng sẽ không được phép chùn bước. Cái này mới chính là tác phong của người Nam Viên.

“Hạ quan hiểu rồi ạ!” Những lời nói thấu suốt chính tề mà kiên định liên tiếp vang lên.

“Giờ phải làm cái gì và làm thế nào, chúng ta sau này hãy nói. Bản tướng còn muốn nói trước với các ngài một câu, các ngài không nên sử dụng bất cứ thủ đoạn ngầm ngầm nào cả. Có một số người các ngài không nên đụng vào, mọi người đừng để đến lúc muốn hối cũng không kịp!” Ma Ha Cách hướng về phía đám đại thần của Nam Viên mà cảnh cáo một câu.

Đám đại thần của Đế hoàng quốc Nam Viên tuy tính tình khá phóng khoáng và khí phách nhưng tuyệt đối không phải là những kẻ ngu ngốc. Lúc này, sau khi nghe xong lời cảnh cáo của Ma Ha Cách, trên mặt ai nấy đều lộ rõ chút dăm chiêu.

Trong lòng mọi người bắt đầu cảm thấy e dè.

“Hạ quan xin cáo lui!”

Nhìn theo đám người đi ra ngoài, Ma Ha Cách không nói gì mà chỉ khinh khinh nhìn lên trời. Đế quân của bọn họ gây ra chuyện rồi bắt ông ta phải hốt phen, ông ta coi như cam tâm tình nguyện. Nhưng giờ đến ngay cả Hách Liên Phong Vân cũng phải nhờ đến tay ông hốt phen, thật là...

Bọn họ chờ một chút thì chết hay sao? Người khác thì lòng như lửa đốt mà bọn họ còn lẩn lộn trên giường, thế là thế quái nào hả...

Hoàng hôn buông xuống, gió thổi ào ào trên địa phận Nam Viên.

Tại Nam Viên, từ trên xuống dưới, từ quan đến dân hôm nay đã được chứng kiến một màn vô cùng khiếp sợ. Hôm nay Đế đô này có muốn giữ im lặng cũng không được.

Gió thu lại vì vu thổi, cái lạnh vốn khe khẽ rùng mình lúc này lại làm cho người ta cảm thấy khí thế ngất trời.

Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống bao phủ lấy mọi huyền ảo ồn ào. Một đêm sóng to gió lớn và đầy nhóc những lời đồn đại cũng bắt đầu chìm dần khi trời sắp sáng. Đế đô Nam Viên lại khôi phục sự yên bình và quy củ hàng ngày, mọi thứ vẫn giống như chưa từng xảy ra trận sóng to gió lớn ngày hôm qua.

Tại thiên điện trong Đế cung Nam Viên...

Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo ngồi cùng nhau trong một lương đình có hình bát giác. Cả hai đều yên lặng uống trà và thưởng thức cảnh mặt trời đang nhô lên từ đằng đông.

“Ồ? Mọi rối loạn đều bình ổn rồi sao?” Ngân Dạ Cách nhấp một ngụm trà rồi ngẩng đầu nhìn về phía tên thị vệ đang nhanh nhẹn đi tới.

“Đúng vậy ạ!” Thị vệ kia trầm giọng đáp lời, “Tất cả biến động đều đã ngừng lại. Xem ra toàn bộ người dân Nam Viên đã chấp nhận lời nói và việc làm của Đế quân Nam Viên ngày hôm qua. Đám đại thần của Nam Viên cũng đều bình tĩnh lại rồi, chuyện này rất lạ đấy ạ!”

Lời này vừa dứt, Phượng Vũ Náo ngồi đối diện với Ngân Dạ Cách liền nhủ mảy tỏ vẻ kinh ngạc, ngay sau đó, hần lại thở dài một hơi với vẻ hăm mộ.

“Kỷ luật nghiêm minh thật!” Phụng Vũ Náo thở dài.

Ngân Dạ Cách nghe nói thế cũng gật gù gật đầu, hân hân mỉm cười vừa nói, “Sự đoàn kết của người dân Nam Viên cũng không phải tầm thường đâu.”

Nói xong, hai người liền đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều hiểu được ý tứ trong mắt của người kia. Sự việc này cho thấy người dân Nam Viên đều đồng lòng đối phó với người ngoài, cho dù có muốn gièm pha cỡ nào, bọn họ cũng tuyệt đối không để lộ ra chút manh mối trước mặt hai đại lục còn lại. Việc này muốn làm được cũng không phải chuyện khó, nhưng chỉ qua một đêm mà mấy chục vạn người đều cam tâm tình nguyện miệng kín như bưng như thế chưa từng xảy ra việc gì thì quả thực là điều không tưởng. Cái tác phong coi quân lệnh như sơn, hay có thể nói là tự giác tuân thủ này, bọn họ có muốn tìm khắp ở Thiên Khung và Tinh Vực cũng hoàn toàn không thể tìm được.

“Vậy là trò hay không có đất diễn rồi!” Phụng Vũ Náo ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời đang lấp ló mọc lên từ đằng đông. Bọn họ muốn thấy cảnh Đế quân Nam Viên lâm vào tình huống nội bộ bất hòa và người người chê cười rồi xảy ra tranh chấp lục đục, kết quả là chẳng có gì xảy ra hết, chỉ thấy cảnh đoàn kết nhất trí của hàng vạn người dân Nam Viên mà thôi.

“Cũng không hẳn!” Ngân Dạ Cách ngấm ngấm chén rượu trong tay, khoe miệng khẽ cong lên một chút.

“Giờ lành đã đến! Chúng ta có nên tới đó chúc mừng Mộc huynh lấy được mỹ nam không nhỉ?” Ngân Dạ Cách cười khê.

“Ý của ngài là...” Phụng Vũ Náo nghe xong thì mặt hơi biến sắc, sau một lúc lâu mà hân vẫn chưa trở lại bình thường.

Ngân Dạ Cách nhẹ nhàng mỉm cười, “Hôm qua ta hơi xúc động. Hôm nay phải mở tiệc để trả lễ cho Mộc huynh mới phải chứ.”

Bắt tay cùng làm, hai vị đế quân của Thiên Khung và Tinh Vực không nói lời nào nhưng đều hiểu rõ trong lòng đối phương đang nghĩ gì, cả hai cùng đồng lòng đối phó với việc này.

Nam Viên muốn dễ dàng tóm được kỳ tài trên đời ư? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

Ánh nắng từ đằng chân trời bắt đầu tỏa ra bốn phía. Màn đêm đã hoàn toàn biến mất, ngày mới một lần nữa bao phủ đất trời.

Bên ngoài tấm cung của Mộc Hoàng...

Ngồi chờ rất lâu, Phong Lôi rốt cuộc cũng tóm được Phong Vân ở bên ngoài cửa.

“Đại tỷ, sao tỷ lại ở đây?” Phong Vân bị Phong Lôi làm cho hoảng sợ, có điều, khi nhìn thấy sắc mặt tối như bưng của nàng ta, nàng lập tức ngoan ngoãn bật cười hi hi với Phong Lôi.

Phong Lôi trừng mắt lườm Phong Vân, nàng ta gượng tay lên định đánh, “Ta hỏi rốt cuộc ngươi có biết cái gì là trân quý hay không hả? Nữ nhân nhà ngươi còn chưa lập gia đình, ngươi lại... Ồ...”

Phong Lôi đang phát hỏa còn chưa nói xong thì đột nhiên nhũn mảy, nàng ta lập tức kéo Phong Vân lại gần rồi nhìn thật kỹ.

“Sao vẫn còn là xử nữ?” Sau khi nhìn kỹ, Phong Lôi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Phong Vân.

Hôm qua, từ tấm cung này liên tục phát ra những tiếng ư a, chẳng ai không biết bên trong đang xảy ra chuyện gì. Chuyện Đế quân Nam Viên chiếm Di tộc thượng cổ rồi đưa về tấm cung và viên phòng luôn, rồi đám đại thần của Nam Viên không biết xấu hổ mà xông vào, người dân sống trong Đế đô Nam Viên này về cơ bản đều biết rõ. Có điều vì sao hiện tại Phong Vân vẫn còn là xử nữ? Phong Lôi đang tức giận đẩy người bỗng kéo Phong Vân sang một bên rồi hạ giọng thì thầm, “Hắn không lên được hả?”

“Phụt!” Phong Vân lập tức á khẩu, sao đại tỷ của nàng lại có thể nói ra những lời mạnh mẽ như vậy?

“Việc này...” Phong Lôi đánh giá Phong Vân từ trên xuống dưới.

Tình cảm giữa Mộc Hoàng và Phong Vân như thế nào, câu nói làm chấn động lòng người của hân và thái độ chẳng màng đến danh tiếng ngày hôm qua đã nói đủ rõ ràng. Phong Vân hoạt bát lộn xộn ở ngay trước mặt hân, hai người lại gần nhau như vậy, kết quả lại...

Khoe miệng Phong Vân vẽ lên một nụ cười hạnh phúc, “Hân nói lời nói ngày hôm qua không thể nghi ngờ chính là lời tuyên bố với thiên hạ. Nếu muội đúng là nam nhân thì chẳng nói làm gì. Nhưng muội lại là nữ nhân, nếu hân làm thế thì sau này muội sẽ không thể có chỗ đứng ở Nam Viên, người Nam Viên sẽ cho rằng muội không đủ tự trọng, không đủ tư cách để làm mẫu nghi thiên hạ.”

Hôm qua củi khô gần lửa, nàng còn tưởng rằng... Kết quả là, sau khi nghe được những lời đám quần thần của hân đã nói khi đứng bên ngoài cửa, hân liền kiên quyết nhận nhận, sau đấy còn nói ra những lời khiến nàng không thể phản bác.

Người này sao lại đối tốt với nàng như vậy?

Phong Lôi không ngờ sự việc lại xảy ra như vậy. Sau khi nghe Phong Vân nói thế, sắc mặt nàng ấy trở nên nghiêm túc hiếm thấy. Phong Lôi gật gù, “Ta bắt đầu đánh giá cao hân rồi đấy!”

Có thể vì người con gái mà suy nghĩ được như thế, tình cảm của người này đã không thể dùng một từ yêu để mô tả.

Đưa em dâu này... à, em rể này... cũng được!

“VẬY HÔM QUA...”

Phong Vân không trả lời câu hỏi kế tiếp của Phong Lôi, nàng chỉ chăm chú xoa bóp năm ngón tay đang giấu sau lưng, hôm qua chúng đã phải mệt nhọc lắm rồi.

Nàng vẫn không nỡ để Mộc Hoàng phải gắng gượng chịu đựng bức bối.

“Hách Liên công tử, hôm nay Đế quân của chúng tôi đã mượn cung Duyên Hòa để tổ chức tiệc rượu đền bù cho những kinh sợ mà công tử đã phải chịu đựng ngày hôm qua. Hy vọng công tử không khách sáo mà đến tham dự!” Phong Vân đang nói chuyện với Phong Lôi thì một người hầu của Nam Viên dẫn theo sứ giả của Thiên Khung đi tới. Sứ giả Thiên Khung cảm thiết mời trong tay hướng về phía Phong Vân.

Phượng Vũ Náo mở tiệc nhận lỗi?

Phong Vân khẽ đảo mắt một vòng. Đúng là trò mèo khóc chuột, rõ ràng là chẳng phải ý tốt. Nàng lập tức mỉm cười rồi đưa tay ra nhận thiệp mời, “Đế quân Thiên Khung khách sáo rồi! Bản công tử nhất định sẽ đến đúng giờ!”

Giặc tới tướng đỡ, nước tới thì lấp đất chặn lại, nếu nàng không làm được thì Mộc Hoàng nhất định sẽ làm được. Phong Vân hiện tại rất có lòng tin vào Mộc Hoàng.

Màn đêm lại nhanh chóng buông xuống, vầng trăng lưỡi liềm lơ lửng giữa không trung, bóng cây cổ thụ đọng đưa trong bóng tối.

Trong cung Duyên Hòa vốn là nơi chuyên dùng để tổ chức yến tiệc ở Nam Viên lúc này đang vô cùng náo nhiệt, những chiếc đèn lồng màu đỏ được giăng thành hàng dài, ánh đèn lấp lánh tỏa ra xung quanh khiến bóng đêm thấm đẫm về quẩn rũ mà mị.

Tại đại sảnh diễn ra yến hội, Đế quân Thiên Khung Phượng Vũ Náo nâng một chén rượu hướng về phía Phong Vân. Hắn mỉm cười và nói với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 491: Nam nam đại hôn (8)

“Hôm qua Càn Khôn Thiên Hợp Tháp đã xảy ra sai sót khiến thiếu chủ phải sợ hãi. Hôm nay ta mượn địa điểm của Mộc huynh để mở tiệc xin lỗi người.”

Hôm nay Phong Vân được an bài ngồi ngay bên cạnh Mộc Hoàng, thấy Phượng Vũ Náo nói vậy, nàng liền đứng dậy nhận chén rượu trong tay hắn và cười nói, “Đế quân quá lời rồi. Thân khí xảy ra vấn đề là việc không ai ngờ được, tôi sao có thể trách Đế quân. Chúng ta không nên đề cập đến chuyện đó nữa.” Vừa nói, nàng vừa nâng chén rượu Phượng Vũ Náo đưa cho và uống một hơi cạn sạch cực kỳ sáng khoái.

Phượng Vũ Náo thấy vậy liền cười ha ha, “Tốt, rất sáng khoái!” Hắn nói một câu rồi cũng uống cạn sạch rượu trong chén.

Đám quần thần Nam Viên đang vây xung quanh thấy vậy cũng không khỏi vỗ tay cùng vui.

“Ha ha, Mộc huynh, ta cũng mời ngài một chén!” Giữa tiếng cười rộn rã, Ngàn Dạ Cách bưng chén rượu hướng về phía Mộc Hoàng. Hắn nói tiếp, “Khó gặp được người tài lại đẹp đôi như vậy, thế nào cũng đáng được chúc mừng!” Vừa dứt lời, hắn liền uống cạn một hơi.

Khi nghe xong những lời Ngàn Dạ Cách vừa nói, cả đám triều thần của Nam Viên đều nhất tề im lặng trong nháy mắt, ngay sau đó, những tiếng cười ha ha và những tiếng hô “Đúng vậy” “Đúng vậy” liên tiếp vang lên.

Cả đám triều thần của Nam Viên miệng hô “Đúng vậy” nhưng chỉ trong lòng bọn họ mới biết bản thân có vui mừng thật hay không, còn Mộc Hoàng thì vẫn không đổi sắc mặt mà nâng chén rượu trong tay lên nhận lời chúc mừng.

Ngàn Dạ Cách thấy vậy liền cười cười và thoáng nhìn về phía Phong Vân đang ngồi bên cạnh Mộc Hoàng. Hắn lại nhìn về phía Đế quân Thiên Khung Phượng Vũ Náo và âm giọng nói, “Phượng Vũ huynh, xem ra tới sớm không bằng đúng dịp. Mộc huynh đã dám vì người khác mà làm ra những chuyện kinh hãi thế tục, quả thực là một người coi trọng tình cảm và dám yêu dám hận. Ta và ngài đều có mặt ở đây, dù thế nào cũng phải giúp Mộc huynh hoàn thành tâm nguyện.”

Dứt lời, Ngàn Dạ Cách lại quay đầu nhìn sang Mộc Hoàng và cười nói, “Mộc huynh, hi sự* bao giờ tiến hành? Ta và Phượng Vũ huynh nhất định sẽ

tặng lễ vật!”

(*Hi sự: Tiệc cưới)

“Đúng là phải có lễ vật!” Phụng Vũ Náo phụ họa. Hấn cũng không tin Mộc Hoàng có can đảm cưới đàn ông.

Một lời vừa dứt, đám quần thần Nam Viên đang tỏ ra vui mừng cũng không khỏi cứng đờ mặt mày. Tổ chức hi sự? Tổ chức hi sự cho hai nam nhân? Nói đùa gì vậy?

“Việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn... Phải...” Công tước lễ bộ lập tức lấp bắp xen lời.

Công tước lễ bộ còn chưa dứt lời thì Mộc Hoàng đột nhiên buông chén rượu trong tay rồi xoay người kéo lấy tay Phong Vân. Hấn nói vô cùng nghiêm túc, “Bản quân cũng có ý này. Lễ bộ, hai mươi sáu tháng này là ngày rất tốt, ta sẽ ban chỉ công bố với thiên hạ, bản quân muốn làm đám cưới với Phong Vân.”

“Cái gì?”

Quần thần Nam Viên lập tức chao đảo trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 492: Sự môn của Mộc Hoàng (1)

Đế quân của bọn họ thực sự muốn cưới nam nhân? Thật sự muốn tổ chức đại hôn với Hách Liên Phong Vân?

Mặc cho đám quần thần Nam Viên đã nhất trí đối ngoại, mặc cho vẻ mặt ai nấy đều tỏ ra đồng tình một cách dối trá với lựa chọn của Đế quân, lúc này, cả bọn đều khiếp sợ đến mức không thể chịu nổi nữa, cả biên người bắt đầu xảy ra chấn động. Bọn họ không thể giả bộ thêm được nữa.

Trái ngược với đám quần thần Nam Viên đang bị lời nói của Mộc Hoàng làm cho rối loạn, ngồi trên ghế dành cho bậc vương giả, Phong Vân quay đầu nhìn Mộc Hoàng, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc, ngay sau đó, trong mắt nàng bỗng tràn đầy vẻ ôn nhu và thấu suốt.

Nàng chậm rãi trở tay nắm chặt lấy bàn tay Mộc Hoàng đang lôi kéo nàng. Bàn tay của Mộc Hoàng rất lớn, rất ấm áp, rất thô ráp nhưng tràn đầy kiên nghị. Bàn tay này, người này đã vì nàng mà khuấy động đất trời, có thể để nàng yên tâm dựa vào, có thể để nàng đi gây họa rồi giải quyết mọi chuyện mà không cần nàng phải ra mặt giải quyết, có thể giúp nàng dẹp yên mọi việc.

Không cần nàng tận lực lo lắng, không cần nàng phải ra mặt giải quyết, đã lâu Phong Vân không có cảm giác như vậy, đã lâu không có cảm giác thực sự yên tâm, đã lâu không có cảm giác hạnh phúc như thế nếu trời có sụp xuống cũng có người chống đỡ giúp nàng.

Đó chính là cảm giác mà kiếp trước nàng cầu cũng không được, kiếp này rốt cuộc lại toại nguyện.

Nắm chặt lấy bàn tay của Mộc Hoàng, Phong Vân chậm rãi cong cong khóe môi rồi nở một nụ cười tươi tắn sáng lạn với hấn.

Mộc Hoàng trông thấy nụ cười Phong Vân dành cho mình, trong mắt hấn cũng hiện lên vẻ thấu hiểu. Hấn không khỏi nắm chặt tay Phong Vân và nhìn lại nàng, trong mắt tràn đầy vẻ kiên định chắc chắn.

Hai người chỉ im lặng nhìn nhau mà không nói lời nào.

Đứng phía dưới trông thấy Mộc Hoàng và Phong Vân ngồi trên vương vị liếc mắt đưa tình, Phụng Vũ Náo không khỏi nhún mày lại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 493: Sự môn của Mộc Hoàng (2)

Chẳng lẽ Mộc Hoàng này thực sự muốn cưới nam nhân Hách Liên Phong Vân kia? Rốt cuộc hắn đang định làm cái gì? Hắn có mưu tính gì?

Phượng Vũ Náo dịch chuyển tầm mắt nhìn sang Ngàn Dạ Cách bên cạnh với ý dò hỏi.

Ngàn Dạ Cách không nhìn Phượng Vũ Náo, hắn chỉ nhìn Mộc Hoàng và Phong Vân rồi lắc lắc đầu. Hắn có ý muốn nói không có mưu tính gì cả.

Không phải mưu tính? Thế là ý gì?

Chẳng lẽ Mộc Hoàng thực sự thích Phong Vân?

Phượng Vũ Náo bị việc này làm cho thực sự chấn động, hắn nhớ lại lúc trước khi Phong Vân gây ra náo loạn ở tổng bộ của Thánh Linh Cung, Mộc Hoàng đã đích thân ra tay giải vây, việc này... việc này...

Chẳng lẽ giữa hai người bọn họ không phải tình nghĩa huynh đệ ân nhân cứu mạng?

Mà là tình yêu? Tình yêu hai nam nhân dành cho nhau?

Phượng Vũ Náo khiếp sợ lùi lại phía sau mấy bước rồi ngẩng đầu nhìn Mộc Hoàng và Phong Vân. Việc này... Việc này... Lúc đầu hắn đến đây với ý định kết thông gia với Nam Viên, hiện giờ lại nghĩ không phải Mộc Hoàng thì cũng không sao. Thế nhưng hắn thực không ngờ Mộc Hoàng lại muốn cưới nam nhân, nếu thực như vậy thì hoàng thất của Đế hoàng quốc Nam Viên chẳng phải sẽ đoạn tử tuyệt tôn hay sao?

Việc này vượt quá dự kiến của hắn rồi.

Trong lúc nhất thời, Phượng Vũ Náo không biết xếp Phong Vân vào vị trí nào nữa. Phong Vân này có thể coi là kẻ phản bội Đế hoàng quốc Thiên Khung của hắn, nhưng cũng có thể coi nàng là công thần, việc này về cơ bản sẽ làm Nam Viên tan rã.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 494: Sư môn của Mộc Hoàng (3)

Trái ngược với những suy nghĩ lạc tận mây xanh của Phượng Vũ Náo, Ngàn Dạ Cách chỉ chú ý đến vẻ chém đinh chặt sắt của Mộc Hoàng, sắc mặt hắn dường như có chút dao động, sau đó lại giống như đắm chiêu tự hỏi không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Gió đêm vù vù thổi qua, trong cung điện lúc này là một mảng tĩnh lặng. Ánh sáng từ những ngọn đèn dầu hoa mỹ nhuộm đậm tứ phương làm khung cảnh yên tĩnh trái lại lại có vẻ quỷ dị.

Phong ba bão táp nổi lên mãnh liệt ngay giữa đêm đen.

Trước mặt đám chúng thần sắc mặt cứng đờ, Mộc Hoàng và Phong Vân nắm tay nhau thoải mái quay về tẩm cung. Hai người vui vẻ nắm chặt tay nhau như thể sấm sét vừa rồi không phải do bọn họ gây ra.

“Mộc Mộc, chàng không sợ người ta mượn chuyện này để gây bất lợi cho chàng sao?” Ngồi trên giường ở bên trong tẩm cung, Phong Vân vừa nhìn Mộc Hoàng vừa chậm rãi mở miệng. Nhớ lại lần đầu tiên khi nàng gặp Mộc Hoàng, Mộc Hoàng đúng là có đối thủ và kẻ thù, bọn họ chắc chắn sẽ mượn việc làm động trời này của Mộc Hoàng để đâm lên sau lưng.

Mộc Hoàng nghe nói thế liền hừ lạnh một tiếng, “Hiện tại ở Nam Viên này làm gì có ai dám trêu chọc bản quân!” Những đối thủ và kẻ thù của hắn đều xuất hiện khi thân công của hắn còn chưa hoàn thiện. Giờ thân công đã đạt thành, đối thủ đã không còn là đối thủ, kẻ thù giờ cũng không còn tư cách là kẻ thù của hắn nữa, bọn chúng đã sớm bị hắn tiêu diệt không còn một mảnh rồi, hiện tại ở Nam Viên này, Mộc Hoàng hắn nói một thì không thể thành hai.

Phong Vân nghe thế liền mỉm cười, “Tự cao tự đại!”

“Ta có năng lực để tự cao tự đại mà!” Mộc Hoàng trừng mắt lườm Phong Vân một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 495: Sự môn của Mộc Hoàng (4)

Đã quen thấy một Mộc Hoàng càn rỡ, Phong Vân lập tức gạt đầu cười nói, “Được được, chàng có năng lực, có năng lực. Ta đây chỉ còn chờ com dâng tận miệng áo mặc tận nơi thôi, mọi chuyện đều mặc chàng giải quyết.”

Mộc Hoàng nghe thế liền phát tay một cái, hần không chút bối rối ngồi xuống bên cạnh Phong Vân. Như thế Phong Vân gây chuyện và hần lo giải quyết vốn là chuyện vô cùng hiển nhiên. Hần đã sớm nói hần sẽ để Phong Vân có một cuộc sống bình yên, hần sẽ lo lắng mọi việc.

Nhìn thấy thần thái cực kỳ thoải mái của Mộc Hoàng, trong lòng Phong Vân không khỏi tràn đầy nhu tình mật ý. Nàng lập tức quay sang đối diện với hần và hỏi, “Vừa nãy có phải chàng cầu hôn với ta không?”

Mộc Hoàng nghe thấy thế liền quay đầu nhìn về mặt rặng ngời của Phong Vân, hần trả lời với vẻ mặt cực nghiêm túc, giọng nói cực trầm tĩnh, “Không phải!”

Phong Vân sững sốt kinh ngạc hỏi lại, “Cái gì? Không phải sao?”

“Đúng! Ta không cầu hôn nàng. Ta chỉ thông báo với nàng rằng hai mươi sáu tháng này chúng ta sẽ thành thân. Nàng không có quyền lựa chọn cũng như chất vấn gì hết.” Mộc Hoàng phun ra một câu vô cùng ngang ngược độc đoán.

Phong Vân lập tức nghẹn lời, một hồi lâu nàng mới trừng mắt nhìn Mộc Hoàng, “Ta không có quyền lựa chọn sao?”

“Nàng có thể lựa chọn trang phục dành cho tân nương và đồ trang điểm.” Mộc Hoàng hùng hồn tuyên bố.

Hần không muốn đợi nữa. Cầu hôn? Cầu hôn cái rắm! Đồng ý cũng phải cưới, mà không đồng ý cũng phải cưới!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 496: Sự môn của Mộc Hoàng (5)

Nghe xong lời nói hợp tình hợp lý của Mộc Hoàng, Phong Vân nhất thời lâm vào cảnh tức cũng không được mà giận cũng chẳng xong. Người này quá bá đạo, cực kỳ bá đạo!

Nhưng mà... Sao nàng lại cảm thấy sự bá đạo này rất đáng yêu và rất động lòng người vậy nhỉ?

“Ngủ đi! Nàng đừng dùng ánh mắt hồng quyền rũ ta. Còn hơn mười ngày nữa thôi, phải hết sức nhẫn nại!” Mộc hoàng trừng mắt nhìn Phong Vân, hai mắt hần đã bốc hỏa nhưng lời nói thì rất kiên quyết.

Mộc Hoàng nằm xuống một bên giường rồi ôm chầm lấy Phong Vân, hần giữ chặt lấy nàng và nhắm mắt ngủ, mọi động tác đều diễn ra cực kỳ trôi chảy liền mạch. Ôm người mình thích lại không thể động vào, đây thực sự là một cuộc khảo nghiệm cả ý chí lẫn nghị lực của hần.

Chỉ còn hơn mười ngày nữa thôi, được rồi, được rồi!

Bị cuốn lại như bức tranh, Phong Vân trừng mắt nhìn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người đang quấn chặt lấy nàng.

Con mẹ nó Mộc Hoàng, con mắt nào của hần nhìn thấy nàng đang quyến rũ hần?

Đúng là tự đại một cách điên cuồng!

Màn đêm buông xuống, sóng to gió lớn nổi lên vô cùng mạnh mẽ nhưng cũng thực tuyệt vời!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 497: Sự môn của Mộc Hoàng (6)

Trái ngược với sự an ổn bình lặng trong tâm cung của Mộc Hoàng, đám quần thần Nam Viên vốn luôn giả vờ bình tĩnh lúc này đã không thể bình tĩnh thêm được nữa. Bởi vậy mà trong Đệ cung lúc này không ngớt diễn ra cảnh tất tả bận rộn. Vô số cao thủ võ nghệ cao cường túm năm tụm ba hội họp nghị luận rồi lại trao đổi hỏi thăm, cảnh tượng diễn ra vô cùng náo nhiệt.

Cửa cung của Hoàng thất Đệ hoàng quốc cơ hồ bị đập ra giã vào cả đêm. Tất cả quần thần Nam Viên và người trong Hoàng tộc đều không thể ngủ ngon.

Bao gồm cả thiên điện của hai vị đế quân Thiên Khung và Tinh Vực.

Ngoại trừ bên trong tâm cung của hai đương sự.

Đêm lạnh lẽu dần, ban mai lấp lánh chiếu trên những khuôn mặt mệt mỏi của đám quần thần Nam Viên bận rộn cả đêm không ngủ.

Bên trong tâm cung của Mộc Hoàng...

“Dậy đi! Đừng ngủ nữa!” Phong Vân ngồi ở đầu giường lay lay Mộc Hoàng dậy. Hàng ngày hắn vốn luôn dậy sớm hơn nàng, hôm nay không hiểu vì sao mặt trời đã lên cao còn chưa chịu dậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 498: Sự môn của Mộc Hoàng (7)

Mộc Hoàng thấy vậy liền tiện tay túm lấy Phong Vân kéo vào lòng ngực. Hắn trở mình đè lên người nàng, động tác dứt khoát liền mạch mà mắt vẫn chưa tỉnh ngủ chút nào.

Phong Vân thấy vậy liền nở nụ cười bức bối, nàng hôn lên khóe môi Mộc Hoàng rồi hỏi, “Chàng thực sự không lo lắng chút nào à? Tiếng bước chân ra vào trong cung đêm qua dường như còn ồn ào hơn cả chợ nữa đấy.” Tiếng bước chân ra vào quả thực rất nhiều, tiếng sau nối tiếp tiếng trước, tóm lại là vô cùng ồn ào náo nhiệt.

Mộc Hoàng quay lại hôn nhẹ lên môi Phong Vân rồi mở mắt và lạnh lùng cười nói, “Có gì phải lo?”

Phong Vân bị Mộc Hoàng đè lên người không thể ngồi dậy được. Nàng ôm lấy lưng hắn rồi vừa nhìn Mộc Hoàng vừa nói, “Kiêu ngạo quá nhỉ!”

Mộc Hoàng nghe thế liền hừ lạnh một tiếng, “Thì đã sao?”

Ở Nam Viên này, hắn đã nói một thì không ai dám nói hai, đám quần thần trong triều chẳng ai là không biết chuyện này. Nếu bọn họ cho rằng bọn họ vất vả một đêm mà có thể ngăn cản được hắn thì một vị đế quân như hắn trái lại sẽ càng cảm thấy ngạc nhiên hơn.

“Chàng đó!” Phong Vân dùng trán cọ vào trán Mộc Hoàng một cái nhưng cũng không lên tiếng khuyên bảo. Có lẽ Mộc Hoàng thực sự có đủ năng lực để kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 499: Sự môn của Mộc Hoàng (8)

Đám quần thần Nam Viên ngày hôm qua đã bị kích động một đêm, chỉ sợ bọn họ đã đi tìm người hỗ trợ, những thế lực có thể huy động có lẽ đều đã

được huy động cả rồi, vậy mà đến giờ vẫn chẳng có bất cứ biến động nào cả. Việc này chỉ có thể minh chứng một điều, bọn họ không thành công. Bên trong Đế hoàng quốc Nam Viên này, không ai có đủ năng lực để nghỉ ngơi, hoặc là chống lại, hoặc là phản đối quyết định của Mộc Hoàng cả.

Khi nghe Phong Vân thốt ra hai chữ nững nịu này, Mộc Hoàng lại cúi đầu hung hăng hôn nàng một cái, “Bọn họ muốn xem diễn trò thì bản quân này sẽ vin vào đó mà làm tới bến luôn. Xem hai người đó còn dám tới đây cướp người của bản quân không!”

Đế quân Nam Viên sẽ quang minh chính đại cưới Phong Vân, Phong Vân sẽ trở thành Đế hậu của Nam Viên.

Bất kể là nam nhân hay nữ nhân, Phong Vân cũng sẽ là Đế hậu.

Thiên Khung và Tinh Vực dù có ngấm ngầm mưu tính muốn bắt Phong Vân đi, cho dù đã cậy nhờ vào việc tranh chấp nội bộ của Nam Viên, bọn họ cũng phải ngoan ngoãn rút xéo sang một bên đi!

Hừ, hiện tại người bọn họ muốn bắt không phải là Hách Liên Phong Vân của Nam Viên hay của Thiên Khung mà chính là Đế hậu của Nam Viên, nếu muốn gây chiến thì cứ việc giờ hết chiêu trò thủ đoạn ra đi! Để xem ai mới là kẻ thất bại!

Phong Vân nghe Mộc Hoàng nói thế liền hé miệng cười. Hôm qua nàng đã biết Mộc Hoàng có chủ ý này, làm gì có chuyện bị hai vị đế quân Thiên Khung và Tinh Vực bức hôn tới mức phải làm đến cùng. Người hấn sẽ cưới mang tiếng là nam nhân nhưng dù sao rốt cuộc nàng vẫn là nữ nhân. Hôn lễ này nhất thời sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của hấn nhưng đôi lại lại giải quyết được mọi vấn đề rắc rối, đôi lại là cuộc sống đời đời bên nhau và đời đời nhân nhả, nhìn vào cục diện này rốt cuộc sẽ thấy ai mới là người lão luyện.

Nhìn thấy nụ cười lạnh lợi của Phong Vân, Mộc Hoàng không nhịn được lại cúi xuống hôn thêm một cái rồi mới đứng dậy, “Dậy nào, theo ta đi tiếp đón khách nào!”

“Khách? Khách nào?” Phong Vân kinh ngạc nhìn Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng nở một nụ cười hiếm hoi, “Bọn họ không có cách nào ép được ta nên đương nhiên sẽ đi tìm người duy nhất có thể lay chuyển được ta rồi.”

Phong Vân nghe Mộc Hoàng nói thế thì tinh thần lập tức phấn chấn, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng hưng phấn. Nàng hỏi Mộc Hoàng, “Là ai vậy?”

Ở Nam Viên này còn tồn tại một nhân vật có thể áp chế được Mộc Hoàng sao?

“Sur phụ của ta.” Mộc Hoàng trả lời cực kỳ rõ ràng.

Người trong Hoàng tộc của Đế hoàng quốc Nam Viên luôn giành giật ngôi vị hoàng đế với nhau nên huynh đệ thủ túc cũng không có nhiều tình cảm, lại nói cha mẹ của Mộc Hoàng cũng đã sớm qua đời, vì vậy mà Mộc Hoàng không nể mặt bất cứ ai trong Hoàng tộc. Thế nhưng tại Nam Viên này có duy nhất một thế lực có thể gây ảnh hưởng đến Mộc Hoàng, thế lực đó chính là sư môn của hấn, núi Vô Kê. Một thân võ học của Mộc Hoàng cũng từ nơi đó mà ra. Có thể nói núi Vô Kê có ơn tái tạo đối với Mộc Hoàng. Mộc Hoàng không nể mặt bất cứ ai nhưng đối với sư môn và sư phụ của hấn thì cũng phải để lại ba phần mặt mũi.

Nghe Mộc Hoàng thuật lại, Phong Vân cảm thấy rất tò mò. Mộc Hoàng đã lợi hại thế này, không biết sư môn và sư phụ của hấn còn cao cường cỡ nào?

“Được, ta cũng đi đón tiếp. Ta rất muốn nhìn xem sư phụ của chàng mạnh đến cỡ nào, ta phải ra đó mới được.” Phong Vân nhào người dậy rồi nhanh chóng ăn mặc chỉnh tề.

Mộc Hoàng thấy vậy liền cười cười, “Sư phụ của ta có công lực...”

Nói chưa dứt lời, Mộc Hoàng đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó. Hấn nhứ chặt mày lại rồi quay sang nhìn Phong Vân, “Ta suýt chút nữa thì quên...”

“... Lúc ở bên trong Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, nàng làm thế nào mà chịu được ngàn đạo Cửu thiên huyền lôi vậy?”

Nói đến công lực cao, Mộc Hoàng nhớ ra ngay tới chuyện hấn đã bỏ quên. Hấn lập tức nhứ chặt mày chăm chú nhìn Phong Vân và không ngừng đánh giá. Cửu thiên huyền lôi đó không phải là thứ mà Phong Vân có thể đỡ được. Vậy mà Phong Vân quả thực đã chống lại được nó. Hai ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện nên hấn suýt nữa đã quên mất chuyện quan trọng này.

Phong Vân nghe xong câu hỏi của Mộc Hoàng liền kinh ngạc hỏi lại, “Ta có đỡ đâu?”

Mộc Hoàng nghe thấy thế thì lông mày càng thêm nhứ chặt, “Không thể nào! Rõ ràng có sức mạnh chống lại Cửu thiên huyền lôi của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp mà.” Hấn ở bên ngoài nghe thấy rất rõ ràng.

Phong Vân thấy Mộc Hoàng nói với vẻ vô cùng chắc chắn thì cố gắng nghỉ ngơi, “Ta không có năng lực chống lại đòn tấn công đó. Ta nhớ là... lúc lôi điện ầm ầm lao xuống thì bỗng có sức mạnh nào đó đột nhiên xông lên chặn nó lại. Ngay sau đó, ta còn chưa kịp nhận ra chuyện gì thì đã đứng bên ngoài tháp.”

Lời này là thật, nàng thực sự không cảm nhận được có gì khác thường, cũng không thấy được tình hình lúc đó.

Mộc Hoàng thấy Phong Vân không có vẻ gì là lừa dối hấn thì không khỏi nhứ chặt mày kinh ngạc. Phong Vân đã động vào thứ gì đó bên trong Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, Càn Khôn Thiên Hợp Tháp sẽ không tự động dừng đòn tấn công của mình lại, vậy sức mạnh mà Phong Vân nói đến...

Chẳng lẽ có thứ gì đó đã bảo vệ cho Phong Vân? Nhưng mà trên người Phong Vân có cái gì hắc còn không rõ sao? Làm gì có thứ gì có thể chống lại được thần khí của Càn Khôn Thiên Hợp Tháp?

Không phải là thứ gì đó của bộ tộc tinh linh đấy chứ?

Hay là trên người sư tử Hoàng Kim có bảo vật gì đó có khả năng chống đỡ?

Mộc Hoàng cảm thấy nên chờ gặp được Á Phi và sư tử Hoàng Kim để hỏi một chút xem thế nào.

“Để quân, có sứ giả của núi Vô Kê đến ă!” Mộc Hoàng còn đang suy nghĩ thì bên ngoài tám cung vang lên tiếng bẩm báo.

Phong Vân chau mày, Mộc Hoàng đoán chuẩn thật!

“Cho người đó vào!” Mộc Hoàng phát tay áo rồi kéo Phong Vân hướng về phía Ngoại điện*.

(*Ngoại điện: Đại loại là phòng khách trong cung.)

“Sư huynh, sư phụ nhớ sư huynh nên sai Hàn Ngọc xuống núi mời sư huynh trở về gặp mặt. Hơn nữa, nghe nói sư huynh đã có ý trung nhân, nếu hai vị không ngại thì mời cả hai cùng lên núi ă!”

Hai người vừa bước vào Ngoại điện thì thấy một nam tử thanh tú khoảng hai mươi tuổi đang đứng chờ sẵn ở bên trong. Người này liền hướng về phía Mộc Hoàng và nho nhã mỉm cười. Từ người hắc tỏa ra khí tức vô cùng tinh khiết và có chút xuất trần.

Khí thể của người này cũng mang lại cảm giác thâm sâu như biển rộng, vừa ôn nhu hào phóng như gió yên biển lặng, lại vừa ẩn hiện sự mãnh liệt như sóng lớn ngập trời. Chỉ xuất hiện vền vẹn có một người, người này lại chưa có bất cứ hành động thể hiện sức mạnh nào nhưng vẫn khiến người khác có cảm giác ngưỡng mộ và kính trọng.

Phong Vân vừa nhìn người đó vừa âm thầm nhận xét.

Mộc Hoàng hừ lạnh một tiếng, “Hôm qua ta mới hạ quyết định mà sư phụ ở xa ngàn dặm đã biết rồi. Ta còn không biết núi Vô Kê của chúng ta từ khi nào đã trở nên tinh thông nhạy bén như vậy.”

Lời này vừa nói ra, đám quần thần Nam Viên đứng tránh ở bên ngoài không dám tiến vào điện không khỏi rụt người lại.

Trong giọng nói của Mộc Hoàng có chứa hàn khí.

Nam tử xưng là Hàn Ngọc nghe thấy thế liền cười nói, “Sư huynh tức giận bọn họ làm gì? Dù sao sư huynh cũng đã sớm liệu đến việc này rồi mà. Chúng ta đi thôi! Dù sao thì sớm hay muộn sư huynh cũng đều phải đưa ý trung nhân đến gặp sư phụ, đi sớm một chút hay muộn một chút cũng đâu có vấn đề gì.”

Dứt lời, người này lại mỉm cười nhìn Mộc Hoàng và Phong Vân, trên mặt không xuất hiện một tia gợn sóng. Trông hắc có vẻ không coi Phong Vân trước mặt là một nam nhân mà chỉ là một vật trang trí.

Mộc Hoàng nghe thấy thế thì hừ mạnh một tiếng rồi trầm giọng quát, “Ma Ha Cách!”

“Có vi thần!” Người duy nhất trong đám quần thần có mặt bên trong điện là Ma Ha Cách lập tức khom người đáp lời.

“Mọi chuyện ở đây giao cho người toàn quyền xử lý! Bản quân đi hai ngày sẽ về, mời Đế quân Thiên Khung và Tinh Vực nghỉ ngơi hai ngày, hai ngày sau bản quân sẽ lại trở về tiếp đãi.”

“Vi thần tuân lệnh!”

Mộc Hoàng bình thần dặn dò, Ma Ha Cách đáp lời không chút băn khoăn. Việc tới gặp sư phụ của Mộc Hoàng thực sự không có gì phải lo lắng.

“Đi thôi!” Dặn dò xong, Mộc Hoàng kéo tay Phong Vân lập tức đi ra ngoài.

Hàn Ngọc thấy vậy liền mỉm cười đuôi theo.

Ba người đáp không hướng về phía nam của Đế cung. Trong nháy mắt, bóng dáng cả ba đã biến mất vào hư không.

“Tốt rồi, sư tôn của Vô Kê đã ra mặt, Đế quân của chúng ta chắc chắn sẽ nghe lời ngài ấy.”

“Đúng thế, đúng thế...”

“Chúng ta có thể yên tâm rồi...”

Trong điện, khi nghe những lời bàn bạc liên tiếp của đám quần thần, Ma Ha Cách trợn mắt quát to, “Cần làm gì làm gì, có cần bản tướng một lần nữa

sắp xếp công việc cho các vị hay không?”

“A, đúng, phải...”

“Không cần không cần...”

Trong chốc lát, cả đám quần thần Nam Viên đều giải tán khỏi cung.

Ma Ha Cách vừa nhìn đám quần thần Nam Viên đang rời đi vừa lắc lắc đầu. Một đám ngu ngốc! Bọn họ còn tưởng mồi được sự phụ của Đế quân ra mặt thì việc này sẽ thành sao?

Chẳng lẽ bọn họ không biết Đế quân đã sớm đoán ra được việc này, lần này mà đi thì chỉ e chuyện sẽ không thể thay đổi được nữa. Ngốc quá!

Gió thu vi vu thổi, lá vàng lá tả rụng xuống.

“Đi thôi, chúng ta theo sau xem thế nào!” Tại thiên điện, Ngàn Dạ Cách vừa nhìn về phía ấy vừa nhún mày.

“Núi Vô Kê là ngọn núi thần thánh bậc nhất của Nam Viên, ta cũng muốn đến đó thăm hỏi một chút.” Phụng Vũ Náo gật gù đầu.

Sư môn của Mộc Hoàng ở Nam Viên là một động phủ có danh tiếng lan truyền khắp tam đại lục. Đám cao thủ sinh sống trong đó nghe nói có thể khiến một đại lục thay đổi triều đại. Có điều, may mắn là bọn họ cơ bản không tham dự vào việc chính sự của tam đại lục.

Hai vị đế quân đưa mắt nhìn nhau rồi phát áo bào lên không trung và theo sau đám người Mộc Hoàng cùng tiến về phía nam của Nam Viên.

Núi Vô Kê của Nam Viên quanh năm được bao phủ trong mây mù. Ngọn núi thoải uốn lượn trông như một con rồng ẩn núp trong mây, khung cảnh nơi này trông hết sức uy nghiêm và thần thánh.

Ba người Mộc Hoàng, Phong Vân và Hàn Ngọc đã tới nơi. Đám mây mù bao bọc bên ngoài chậm rãi tản ra tạo thành một con đường trải dài trước mặt bọn họ. Cảnh tượng núi non xanh biếc đẹp đẽ tinh xảo và mờ mờ ảo ảo hiện ra trong tầm mắt. Phong Vân vừa thoát nhìn đã cảm thấy như đang lạc vào cõi tiên.

Tuy Thánh Linh Cung của Thiên Khung cũng có mây mù lượn quanh nhưng so với núi Vô Kê trước mắt này thì như một gã nhà giàu mới nổi so với một dòng dõi giàu sang quyền thế lâu đời, quả thực là xách dép cũng không xứng.

“Mộc sư huynh, sư tôn đang chơi cờ với sư bá ở cung Ung Hòa à!” Ba người vừa mới đáp xuống biển mây thì lập tức có giọng nói từ khoảng không truyền đến.

Mộc Hoàng nghe vậy liền gật gù đầu rồi kéo Phong Vân bay về phía cung Ung Hòa của núi Vô Kê đang ngập sâu trong mây mù.

Đâu đâu cũng thấy mây mù, chốn này nào khác gì tiên cảnh.

Theo sát bên người Mộc Hoàng, Phong Vân đưa mắt nhìn ra biển mây xung quanh, nàng bỗng có một cảm giác thần thánh khó tả.

“Phía trước chính là cung Ung Hòa của núi Vô Kê.” Vẫn kéo theo Phong Vân, Mộc Hoàng vừa thu bớt vẻ ngạo nghễ trên người vừa chỉ cho nàng thấy.

Phong Vân nhìn về phía Mộc Hoàng chỉ, nàng chỉ thấy sâu trong biển mây, ở cuối dãy núi nhấp nhô liên tiếp có một hòn đảo bập bênh bay lượn và tản ra thứ ánh sáng rực rỡ thần kỳ.

“Hải đảo trên núi ư?” Phong Vân nhất thời lú lờ.

Mộc Hoàng nghe vậy liền cười nói, “Đến gần nàng sẽ thấy rõ hơn.”

Dứt lời, hắn kéo theo Phong Vân lập tức đi vào phạm vi của cung Ung Hòa trên núi Vô Kê.

Vừa vào trong địa hạt của cung Ung Hòa trên núi Vô Kê, giữa luồng ánh sáng khúc xạ rực rỡ, dấu son môi màu đen sau gáy Phong Vân đột nhiên lóe lên một chút.

Không có bất cứ ai phát hiện ra điều này.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 500

Mây mù bao phủ, núi non trùng trùng.

Bay nhanh như gió theo Mộc Hoàng, cung Ung Hòa của núi Vô Kê dần dần hiện ra trước mặt Phong Vân.

Giữa đám núi non trùng điệp hiện lên cảnh lầu son điện ngọc vô cùng đẹp đẽ, những viên ngọc lưu ly đỏ chói tỏa sáng rực rỡ khiến người ta không thể nhìn gần, khung cảnh trông hết sức siêu phàm thoát tục.

Phong Vân vừa lúu cả lưỡi vừa âm thầm hối hận vì rời đi quá gấp nên không đưa Tiểu Thực với sư tử Hoàng Kim và bọn Á Phi đi cùng. Nếu tới đây bọn họ hẳn sẽ rất thích nơi này.

“Đại sư huynh tới rồi!” Giữa luồng sáng rực rỡ bỗng liên tiếp xuất hiện giọng nói từ bốn phương tám hướng của ngọn núi bay tới, tất cả đều là lời chào hỏi Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng vẫy vẫy tay về phía mấy ngọn núi rồi ừ một tiếng.

Phong Vân không biết hẳn vẫy tay với ai, cũng không biết ai đang chào hỏi hẳn, nàng chỉ nghe thấy có tiếng người ầm ầm hiện hiện. Nơi này phổ biến kiểu chào hỏi chỉ có tiếng mà không thấy người ư?

Từ trên không phi xuống, bọn họ rơi thẳng xuống một đụn mây. Trong chớp mắt, Mộc Hoàng, Phong Vân, còn có cả Hàn Ngọc, liền có mặt tại đỉnh núi Vô Kê.

Trước mắt Phong Vân hiện ra một rừng thông, có hai nam nhân đang ngồi dưới một tán lá, mắt không rời khỏi bàn cờ trước mặt. Hai người này thoát nhìn thì đại khái chỉ khoảng chừng bốn mươi năm mươi tuổi. Một người thoát nhìn tiên phong đạo cốt rất giống thần tiên, người còn lại thì đàng đàng sát khí y hệt Diêm La*, khí chất của hai người bọn họ hoàn toàn đối lập. Phong Vân nhướng mày, hai khí chất đối lập này không hiểu sao lại trông rất hòa hợp với nhau.

(*Diêm La: Diêm Vương.)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 501

“Sư phụ, con đưa người tới rồi ạ!” Hàn Ngọc thanh tú đứng nghiêm chỉnh một bên và hướng về phía hai người đang chơi cờ rồi tương đối thoải mái nói một câu. Sau đó, hẳn quay sang tươi cười với Mộc Hoàng, “Sư huynh, mọi việc tiếp theo thế nào tôi không lo nữa, huynh tự lo liệu nhé. Tôi đi trước đây!”

Mộc Hoàng thấy vậy thì thân nhiên nói, “Đi đi!”

Hàn Ngọc nghe thế thì quay sang mỉm cười và gật đầu với Phong Vân, sau đó hẳn xoay người ve vẩy tay áo rồi đi, cũng không thèm nhìn hai người đang chơi cờ kia một cái.

Phong Vân hết nhìn Hàn Ngọc lại nhìn về phía hai người đang chơi cờ, sau đó nàng ngẩng đầu lên nhìn Mộc Hoàng với ánh mắt thắc mắc.

Mộc Hoàng thấy vậy liền chậm rãi nhướng mày rồi ra vẻ bề trên, “Ta là Đại sư huynh.”

Núi Vô Kê dùng võ công cao thấp để phân định vai vế. Hẳn không phải là người tới sớm nhất nhưng lại là người tiến bộ nhanh nhất và hiện tại có thực lực mạnh nhất trong hàng đệ tử.

Thế thì sao? Phong Vân đưa mắt hỏi.

“Bọn họ đều phải nghe lời ta.” Thế thì chính là như vậy. Sư phụ của bọn họ từ lâu đã không coi trọng lễ nghĩa, mà từ lâu cũng không màng đến thế sự. Còn hẳn thân là Đế quân của Nam Viên, khí độ và sát phạt tâm kế đã được tôi luyện thành thép ngay từ thuở nhỏ, bản lĩnh quản lý từng trị những kẻ đồng lứa không nghe lời cũng đã có thừa. Bởi vậy mà những người ở núi Vô Kê có thể bất kính với sư tôn của bọn họ nhưng nếu dám bất kính với Đại sư huynh hẳn thì, hừ, ồm òn!

Vì vậy mà khi thấy hẳn đến, tất cả các đệ tử đồng lứa ở núi Vô Kê này đều phải chào hỏi hẳn, đó chính là uy lực mà vị đại sư huynh như hẳn đã có được.

Phong Vân hiểu ra, nàng bỗng cảm thấy người trước mắt này chính là một ác bá.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 502

“Người bên trái là sư thúc của ta, người bên phải là sư phụ, tên thế nào không còn nhớ rõ nữa, chỉ còn nhớ được cách gọi khác là Tà Thần Tiên, Hữu Diêm La.” Mộc Hoàng kéo Phong Vân tới trước mặt hai người đang chuyên tâm vào bàn cờ kia.

Ồ, người giống thần tiên chính là sư bá, còn người giống Diêm La chính là sư phụ, ngay cả cái tên cũng thể hiện điều đó. Phong Vân chợt nghĩ đúng là sư phụ nào đồ đệ nấy, đều là những kẻ sát khí đầy người.

Dừng lại trước mặt hai người đang chơi cờ, Mộc Hoàng buông tay Phong Vân rồi rút kiếm ra.

“Chàng làm gì thế?” Phong Vân quay đầu nhìn Mộc Hoàng với vẻ mặt hết sức kinh ngạc. Chẳng lẽ phong tục gặp mặt ở núi Vô Kê này là rút kiếm trước mặt sư phụ?

“Hai người này mà đã chơi cờ thì bất kể sống chết đấy. Nếu ta không phá bàn cờ này thì chúng ta sẽ phải chờ đến khi bọn họ kết thúc ván cờ. Ai mà biết phải chờ đến khi nào? Ta cũng không có thời gian dây dưa với bọn họ đâu.”

Trong lúc Mộc Hoàng đang hung hăng nhìn chằm chằm vào bàn cờ của sư bá và sư phụ hần thì Phong Vân lắc đầu ngao ngán, thầy trò gì thế này không biết? Trong lòng nàng luôn cho rằng tình cảm thầy trò là thứ tình cảm thiêng liêng cao quý và tôn nghiêm không thể xâm phạm, thực sự là suy nghĩ vô cùng chênh lệch.

“Đừng, ván cờ sắp kết thúc rồi!” Phong Vân giờ tay chặn Mộc Hoàng lại. Ngay sau một kiếm phá vỡ bàn cờ phóng chừng sẽ là một trận ẩu đả, nhìn bộ dạng của sư phụ Mộc Hoàng thì không phải là kiểu người giữ được bình tĩnh rồi.

“Nàng biết à?” Mộc Hoàng nghe lời Phong Vân buông kiếm xuống rồi quay đầu hỏi nàng.

Phong Vân nhìn lên bàn cờ dày đặc quân cờ theo lối chơi Ngũ Tử Kỳ* của hai người kia, nàng thực sự muốn nói nàng chưa từng xem qua nhưng cách chơi cờ này cực kỳ đơn giản. Ở thời hiện đại, một đứa trẻ con cũng có thể chơi được cờ Ngũ Tử Kỳ, một người trẻ tuổi có lẽ cũng có thể hạ đo ván được hai người kia.

(*Ngũ Tử Kỳ: Loại cờ để giải trí, bàn cờ và quân cờ giống như cờ Vây, gồm hai người chơi, ai đặt được 5 quân cờ cùng màu liên tục nhau thành 1 hàng trước thì sẽ thắng.)

Bàn cờ này là cái thế loại gì vậy? Chỗ nào cũng có sơ hở, chỗ nào cũng có thể phá giải? Vậy mà hai người kia cứ mãi không phát hiện ra, người nào người nấy hết trầm tư lại thấy trầm tư ra vẻ đang chơi cờ một cách vô cùng thận trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 503

Phong Vân nhếch miệng nhìn bàn cờ, kỹ năng chơi cờ của hai người này quả thực khiến người ta không dám tán thưởng.

“Bọn họ vẫn luôn như vậy à?” Phong Vân dùng thần giao cách cảm hỏi Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng nhú mày nghĩ ngợi rồi cũng trả lời mà không hề lên tiếng, “Khoảng bảy tám năm rồi, không biết từ khi nào bọn họ lại say mê chơi cờ như thế. Lúc trước còn tìm các sư đệ để chơi cờ, sau này không chơi cùng các đệ tử nữa, chỉ còn hai người bọn họ đánh cờ với nhau thôi.”

Phong Vân nghe thấy thế thì trong lòng cũng hiểu được lý do, quá nửa là do hai người này chơi cờ kém quá nên các đệ tử không muốn chơi với bọn họ

nữa. Mặt mày khê động. Phong Vân đi tới phía sau sư phụ của Mộc Hoàng, mắt vừa nhìn vào bàn cờ vừa cầm một quân cờ lên rồi đặt xuống bàn trong sự trầm ngâm của sư phụ Mộc Hoàng.

“Ồ, ta thắng rồi!” Trong phút chốc, Diêm La – sư phụ của Mộc Hoàng, sáng mắt lên rồi ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn người trước mặt.

“Ha ha, huynh thua rồi, thua rồi! Còn nói chơi cờ tốt hơn ta, xem kết quả hôm nay đi!” Sư phụ Diêm La cao hứng kêu lên.

Còn vị sư bá Thần Tiên ngồi đối diện ông ta thì nhủ mày lại, “Không tính không tính! Người khác giúp người hạ cờ, sao có thể tính là người thắng được?”

“Ai giúp ta hạ cờ? Là ta tự mình...” Sắc mặt sư phụ Diêm La đột nhiên trầm xuống, đang định phát hỏa thì bỗng cảm nhận được cái gì đó, ông ta quay đầu lại và nhìn thấy Mộc Hoàng mặt mày lạnh lẽo đứng ngay bên cạnh.

Sư phụ Diêm La nhất thời chau mày, ông ta vội vàng thu lại biểu cảm đáng xấu hổ trước mắt, trên mặt nhanh chóng hiện lên vẻ lạnh lùng cứng rắn, “Tiểu tử, tới nhanh thế?”

“Sư phụ cho rằng bao giờ con mới tới được đây?” Mộc Hoàng nghe thế liền nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại. Nơi này chỉ cách Đế đô Nam Viên của hắc có mấy ngàn dặm, sư phụ nghĩ bọn hắc cần đi mất vài năm chắc?

“Mộc Hoàng đã trở lại rồi! Lão Tam, các người thầy trò nói chuyện nhé, ta đi trước đây!” Vị sư bá Thần Tiên ngẩng đầu nhìn thấy Mộc Hoàng liền lập tức đứng dậy và mỉm cười đẩy về tiền phong đạo cốt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 504

“Huynh đừng vội chạy, đưa tiền cược cho ta đã!” Sư phụ Diêm La lập tức trợn mắt lườm sư huynh của ông ta, mọi sự chú ý lúc này đều đổ dồn lên người vị sư bá.

Vị sư bá lập tức chối bay, “Cũng chẳng phải người thắng ta, dựa vào cái gì mà đòi tiền cược?”

Sư phụ Diêm La nghe thấy vậy cũng không quay lại mà túm lấy Phong Vân đang đứng phía sau. Ông ta ngẩng đầu liếc nàng một cái rồi khiêu khích nhìn sư huynh của mình, “Lão bà của đồ đệ nhà ta hạ cũng chính là ta hạ.”

Lời này vừa dứt, vị sư bá lập tức im lặng.

Đúng là người một nhà!

“Mộc Hoàng, vợ ngươi không tốt! Bất công!” Sư bá buồn rười rượi và bất mãn nhìn Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng nhẹ nhàng thản nhiên trả lời, “Con chưa từng nghe nói vợ đồ đệ không lấy lòng sư phụ mà lại đi lấy lòng sư bá bao giờ.”

Chanh chua, quá chanh chua!

“Ha ha ha...” Sư phụ Diêm La vừa nghe xong thì nhất thời đắc ý ngẩng đầu cười ha hả, một tràng cười chứa đầy sự kiêu ngạo.

“Được, coi như hôm nay ta không gặp may!” Sư bá không nói gì nữa. Gặp đúng lúc đồ đệ mang vợ lên bái kiến sư phụ, vị sư bá như ông đương nhiên phải chịu thiệt thòi rồi.

“Đưa bạc ra đây, nhanh lên, nhanh lên!”

“Ta không thiếu của người đâu, hoảng cái gì...”

Phong Vân cúi đầu, nàng thoáng nhìn hai người đang cãi nhau trước mặt rồi ngẩng đầu nhìn về phía Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng cũng nhìn về phía Phong Vân, trên môi nở ra nụ cười. Sư phụ sư bá của hắc là loại người nào chứ? Hai người chỉ liếc mắt một cái cũng phát hiện Phong Vân là nữ nhân. Nếu hắc cưới nam nhân thì sư phụ có lẽ sẽ ca cho hắc một bài rồi, nhưng vì người hắc cưới là một nữ nhân cải trang nam nhân nên sư phụ mới không để ý đến hắc nữa. Thực ra hắc cũng muốn mang Phong Vân tới đây một chuyến, vừa để lấy lòng sư phụ, cũng để sư phụ gặp mặt Phong Vân. Có được sự đồng ý của núi Vô Kê rồi thì ở Nam Viên có người muốn phản đối cũng phải cút xéo sang một bên thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 505

Phong Vân hiểu được ý tứ của Mộc Hoàng, nàng lập tức mỉm môi mỉm cười, “Phong Vân bái kiến sư phụ, sư bá!”

Sư phụ Diêm La dường như không nghe thấy gì mà chỉ mãi tính sổ với sư huynh của ông ta.

Mộc Hoàng thấy vậy thì khẽ chau mày, hần trầm giọng nói với sư phụ, “Sư phụ, Phong Vân chào sư phụ đó. Sư phụ mau tặng lễ vật gấp mặt đi!”

Diêm La nghe thấy thế liền liếc mắt nhìn Mộc Hoàng và trầm giọng hỏi, “Con thích nó thật à?”

“Con không thích thì đưa đến gấp sư phụ làm gì?” Mộc Hoàng nhìn lại Diêm La. Sư phụ nghĩ hần rất nhàn nhả nên mới tùy tiện mang vợ tới cho sư phụ xem mặt sao?

“Cũng đúng! Chỉ qua việc hần làm âm ỉ lên như vậy cũng đủ biết tiểu tử này thích tiểu nữ oa* kia thế nào rồi.” Sư bá đứng một bên liền nói chen vào.

(*Tiểu nữ oa: Cô gái nhỏ.)

“Nhưng ta nghe nói là nam nhân mà, sao giờ lại biến thành nữ nhân? Mất công ta phải chờ ở chỗ này nửa ngày để xem chuyện lạ. Không hiểu đám quần thần Nam Viên mất mũi thế nào!” Vị sư bá tỏ vẻ bất mãn. Người này rõ ràng là một nữ nhân mà đám đó còn bảo là nam nhân, còn nóng lòng truyền âm cho bọn họ nhờ giúp đỡ trấn áp Mộc Hoàng, chẳng hiểu mất mũi thế nào nữa.

Nghe những lời nói già không nên nét của vị sư bá, Phong Vân chỉ còn biết cười thầm, xem ra sư phụ của Mộc Hoàng và vị sư bá này rất hợp rơ với nhau.

“Sư bá đừng đánh lạc hướng, sư phụ, quà gấp mặt!” Mộc Hoàng trừng mắt nhìn Diêm La.

Diêm La thấy vậy liền hừ mạnh một tiếng rồi hướng về phía Mộc Hoàng mà nói, “Đúng là Dương bất thực đích bạch nhãn lang*.”

(*Dương bất thực đích bạch nhãn lang: Dịch là Dạy dỗ không tốt nên bị sói xem thường, câu này khá tương tự với câu “Nhòn chó chó liếm mặt” nhưng câu này không hay nên không dám đưa vào)

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 506

Vừa nói ông ta vừa lôi từ trong đám tiền đặt cược mà vị sư huynh vừa đưa cho ra một hạt châu gì đó rồi xoay người đưa nó cho Phong Vân, vừa đưa vừa cất giọng khô khốc, “Cầm lấy!”

Phong Vân bị sư phụ Diêm La nhét hạt châu vào trong tay. Thế này là thế quái nào nhỉ? Đồ đệ bắt sư phụ tặng quà gấp mặt cho vợ?

“Này này lão Tam, đây chính là Vô Cực Đan ta đã khổ luyện trong ba năm đấy, ngươi lại tùy tiện cho đi là thế nào!” Vị sư bá bắt đầu khua chân muốn tay.

Vô Cực Đan là cái gì?

Phong Vân không biết nó là cái gì nhưng nàng biết thứ trong tay chắc chắn là bảo bối.

Đúng lúc đó thì lời nói truyền âm của Mộc Hoàng lọt vào tai Phong Vân, “Đó là linh đan đệ nhất trên núi này đấy, công dụng của nó là cải tử hoàn sinh, ta cũng không có đâu.” Lời nói có vẻ oán giận nhưng còn chứa nhiều sự vui sướng hơn. Sư phụ cho Phong Vân hay cho hần thì hần cũng đều rất vui mừng.

Phong Vân nghe Mộc Hoàng nói thế thì mặt mày hơi đỏ sẫm. Nàng lập tức thần nhiên tươi cười nói với sư phụ của Mộc Hoàng, “Đa tạ sư phụ! Sư phụ thực yêu thương Mộc Hoàng.”

“Hừ.” Diêm La nghe Phong Vân nói thế liền liếc Mộc Hoàng một cái và tỏ ra kiêu căng còn hơn cả hắn, “Ai yêu thương gì nó?”

“Ông ta thương ta?” Mộc Hoàng đồng thời quát khẽ một tiếng.

Sau đó, hai người lại cùng tỏ ra chán ghét hừ lạnh một tiếng và nhất tề quay đầu đi.

Phong Vân thấy vậy thì bật cười thành tiếng, còn nói không thương không tôn kính gì nữa! Nếu sư phụ Diêm La không thương yêu Mộc Hoàng thì sao có thể thuận tay lấy một bảo bối thần kỳ như thế làm quà gấp mặt cho nàng? Nếu Mộc Hoàng không tôn trọng kính yêu sư phụ của hắn thì làm gì có chuyện ngăn dậm xa xôi đưa nàng tới gặp ông ấy? Việc làm này khác gì đưa con dâu về ra mắt cha mẹ đâu.

Đúng là hai kẻ cứng đầu!

“Tiểu Phong Vân, hôm nay sư bá tới đây để xem nam nhân nên không đem theo thứ gì tốt, sau này ta sẽ đền bù cho con. . .” Sư bá đứng một bên cười khi khi như thể đã quá quen với tình huống trước mặt.

Phong Vân nghe vậy cũng không khách sáo đáp lời, “Được ạ!”

“Con thật đúng là không khách sáo!” Sư bá mỉm cười nhìn Phong Vân.

“Một ngày làm thầy cả đời là cha, với phụ thân thúc bá của mình còn khách sáo gì nữa ạ.” Phong Vân mỉm cười ngọt ngào đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 507

Lời này vừa nói ra, Diêm La lãnh khốc đầy người càng tỏ vẻ kiêu ngạo, thế nhưng khóe miệng ông ta cũng hơi cong cong cơ hồ suýt bằng mặt trăng lưỡi liềm.

Còn Mộc Hoàng thì liếc mắt nhìn Phong Vân một cái mà không phản bác lại như đang ngầm đồng ý với lời nói này.

“Được rồi, con không có việc gì thì về đi! Phong Vân lại đây cùng chúng ta chơi cờ nào!” Cong cong khóe miệng, sư phụ Diêm La phất tay về phía Mộc Hoàng rồi quay sang nói với Phong Vân.

Mộc Hoàng nghe nói thế thì lập tức chau mày lại, “Sư phụ tính làm gì? Con không định để nàng ở lại đây đâu.”

Diêm La không thèm liếc nhìn Mộc Hoàng một cái mà chỉ duỗi tay kéo Phong Vân ngồi xuống bên cạnh ông ta, trông dáng vẻ lúc này như thể đang đuổi ruồi đuổi bọ, “Đi đi! Ngày hai mươi sáu quay lại đây đón người.” Ông ta bắt đầu bày bàn cờ rồi hướng về phía Phong Vân mà nói, “Thắng được ông ta ta sẽ có thưởng.”

Phong Vân bị một người bá đạo y hệt Mộc Hoàng kéo xuống thì dở khóc dở cười liếc mắt nhìn Mộc Hoàng mặt mũi đen sì, nàng lại đưa mắt nhìn vị sư bá mặt mày đau khổ đang ngồi trước mặt, sóng mắt khẽ dao động.

“Sư phụ dựa vào cái gì?” Mộc Hoàng nổi giận đùng đùng. Hắn vừa quát vừa tiến về phía Phong Vân. Hắn phải tổ chức đại hôn nên mới đưa Phong Vân tới gặp sư phụ, không phải mang Phong Vân tới đây để hầu cờ cho ông ấy.

Mộc Hoàng nổi giận đùng đùng từng bước từng bước đi tới. Khi tới gần bên người Diêm La, một luồng sáng lập tức lóe lên ngay trước mặt hắn, sức mạnh này tạo thành bức tường ép Mộc Hoàng phải lui lại mấy bước.

“Sư phụ, sư phụ đừng khinh người quá đáng!” Mộc Hoàng bắt đầu phe phẩy tay áo.

Phong Vân thấy vậy liền lắc đầu thờ dài, nàng cười nói với hắn, “Mộc Mộc ngốc!”

Lời này vừa dứt, Mộc Hoàng lập tức quay đầu lại nhìn Phong Vân, nàng có ý gì?

Phong Vân mỉm cười nhìn hắn rồi nói, “Chàng còn không mau cảm ơn sư phụ đi! Chàng ngốc thật, ta xuất giá từ núi Vô Kê này thì sẽ được nở mày nở mặt hay là về với chàng và xuất giá ngay tại Đế cung Nam Viên của chàng thì đẹp mặt hơn? Ta ở đây an toàn hơn hay ở trong Đế cung của chàng an toàn

hon?”

Nụ cười mỉm mỉm cùng giọng nói nhẹ nhàng thoang thoang bên tai khiến Mộc Hoàng lập tức bình tĩnh trở lại. Quê hương của Phong Vân là ở Thiên Khung, cả gia tộc hiện tại lại ở Tinh Vực, nàng không thể xuất giá từ hai nơi đó mà chỉ có thể xuất giá từ Đế cung của hắn, nàng lại không có bất kỳ thân phận hay địa vị gì hết. Còn nếu xuất giá từ núi Vô Kê thì không giống như vậy. Phóng tầm mắt nhìn ra khắp tam đại lục này thì ai ai cũng phải kính trọng núi Vô Kê, nếu xuất giá từ nơi này thì coi như nhận được sự tán thành của núi Vô Kê, cho dù Phong Vân có là một nam nhân thì người Nam Viên cũng sẽ không dám chất vấn một câu. Đây là còn chưa nói đến việc Đế quân Thiên Khung và Tinh Vực còn đang ở chỗ hắn. Từ giờ đến ngày thành thân chỉ còn hơn mười ngày nữa, bọn họ chắc chắn sẽ tìm cơ hội bắt cóc Phong Vân hoặc là cướp đi. Nếu Phong Vân ở lại núi Vô Kê thì không cần phải nói, có cho hai đại đế quân của Thiên Khung và Tinh Vực đến mười lá gan thì bọn họ cũng không thể cướp được Phong Vân từ nơi này.

Mộc Hoàng suy nghĩ một chút rồi khòe miệng mới chậm rãi cong lên. Lúc này hắn mới hướng về phía sư phụ mà nói, “Sư phụ, ngày mai con sẽ sai người đưa toàn bộ rượu Thiên Tâm trong kho tới cho sư phụ.”

“Hừ, không có thành ý!” Diêm La kiêu căng chau mày.

“Vậy con không đưa tới nữa.”

“Ngươi dám!”

“Ha ha ha...” Sư bá và Phong Vân nhất thời cười to, hai thầy trò này thật là...

“Phong Vân, vậy nàng chờ ở đây nhé, ta trở về chuẩn bị.” Mộc Hoàng nói với vẻ dứt khoát. Nói xong, hắn quay sang nói với Diêm La, “Sư phụ, con giao Phong Vân cho sư phụ. Lúc con đến đón, nếu nàng thiếu một sợi tóc thì con sẽ đập bằng núi Vô Kê của sư phụ đó.”

“Cút!” Đáp lại lời nói của hắn là tiếng gầm gừ dữ của Diêm La.

“Ta chưa từng thấy tiểu tử này lại yêu thích một người nào như thế, xem ra thực sự là yêu từ trong tâm khảm rồi.” Sư bá mỉm cười.

Phong Vân nhìn Mộc Hoàng, trong mắt lúc này đã dạt dào mềm mại.

Mộc Hoàng tươi cười đáp lại cái nhìn của Phong Vân rồi xoay người định rời đi.

“Đi cửa sau đi, đừng làm kinh động đến hai vị phía trước!” Sư bá Thần Tiên chỉ điểm một câu.

Mộc Hoàng nhú mày quay đầu lại, sư bá có ý gì?

Sư bá phát áo bào lên không trung, trên mặt lớp sương mù trong suốt như kính lập tức xuất hiện hai khuôn mặt. Trước núi, hai vị đế quân Thiên Khung và Tinh Vực đang hết nhìn đông lại nhìn tây.

Mộc Hoàng thấy vậy liền cong môi cười lạnh, sư bá của hắn đang muốn giữ hai vị đế quân lại trong núi Vô Kê này đây mà! Càng hay, đỡ lại sinh sự! Hắn lập tức quay người về một hướng khác và rời khỏi núi Vô Kê.

Bụi mù cuộn cuộn, mây mù hết tản ra rồi tụ lại...

Bên ngoài cung Ung Hòa của núi Vô Kê được bao phủ bởi một quảng sáng ngũ sắc vô cùng lộng lẫy.

Chỉ vừa mới lên núi Vô Kê mà quá giờ Ngọ, Phong Vân đã lập được công trạng là giúp sư phụ Diêm La thắng sư bá Thần Tiên những mười sáu vạn Ngũ Tử Kỳ. Sư bá thua nhiều đến đen cả mặt, còn sư phụ Diêm La thắng cờ thì vui vẻ ra mặt, ông lại càng tỏ ra yêu thích người vợ của tên đồ đệ này.

Ánh tà dương bắt đầu tỏa xuống chiếu rọi cả biển mây mù làm cho núi Vô Kê càng đẹp như mộng ảo.

“Ngươi ở trong phòng ngày trước của Mộc Hoàng đi!” Sau khi thắng đủ, sư phụ Diêm La dắt theo Phong Vân và sư bá Thần Tiên đen mặt vì thua cuộc cùng đi về phía cung Ung Hòa.

“Vâng.” Phong Vân đáp lời.

“Ta không có nữ đệ tử, ăn uống và sinh hoạt hàng ngày ngươi tự lo liệu...” Sư phụ Diêm La vừa đi vừa nói dăm ba câu với Phong Vân về cuộc sống thường ngày ở núi Vô Kê.

Phong Vân vừa nghe vừa ghi tạc trong lòng.

Cung Ung Hòa là một tòa cung điện tỏa ra ánh hồng rực rỡ. Chỉ những nhân tài có vai vế của núi Vô Kê mới được ở nơi này, trong đám đệ tử cũng chỉ có Mộc Hoàng được ở đây, bởi vậy mà hôm nay xem như Phong Vân được nhờ một chút phúc khí của Mộc Hoàng.

Ánh hồng lóe sáng giữa buổi chiều tà tạo nên cảnh tượng đẹp để không sao tả xiết.

Sư phụ Diêm La và sư bá Thần Tiên bước vào trong điện trước, Phong Vân theo sát ngay đằng sau. Vừa bước vào cung Ung Hòa, Phong Vân còn chưa kịp nhìn rõ cảnh vật xung quanh thì bỗng trước mặt xuất hiện một luồng ánh sáng màu đỏ như một cái màn định chụp lên người nàng.

Phong Vân nhất thời kinh ngạc nên không kịp phản kháng. Dấu son môi màu đen ở sau gáy nàng bỗng lóe lên, một luồng sức mạnh mang theo hơi lạnh nhưng không có màu sắc gì bỗng ào ào lao ra từ trên người nàng và phi thẳng về phía luồng ánh sáng màu đỏ kia.

“Àm...” Hai luồng sáng va đập vào nhau, từ cung Ung Hòa bỗng vang lên tiếng chuông trong trẻo. Tiếng chuông này trong nháy mắt vang vọng khắp núi Vô Kê.

Người bước vào cung Ung Hòa ngay trước nàng là vị sư bá với khí độ thần tiên lúc này đã kinh ngạc đầy mặt. Sau khi ngạc nhiên qua đi, ông trầm mặt xuống và nhìn chăm chăm vào Phong Vân, “Âm Chi Nguyên?”

Còn sư phụ Diêm La vốn đang vô cùng cao hứng lúc này cũng đã xoay người lại, vẻ cao hứng trên mặt đã biến mất hoàn toàn và thế vào đó là sát khí nồng đậm, “Địa ngục Thiên quân là gì của ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 508

Địa ngục thiên quân là ai?

Phong Vân hoàn toàn không lần ra manh mối, có điều nhìn thái độ của sư phụ Mộc Hoàng và sư bá của hắn thì có vẻ Địa ngục thiên quân này không phải là nhân vật được bọn họ ưa thích.

Ngẩng đầu nhìn ánh sáng lóe lên rồi biến mất trước mặt, trong tai còn văng vẳng tiếng chuông như thể tiếng chuông báo động, Phong Vân khẽ nhíu mày suy nghĩ, vẻ kinh ngạc và khó hiểu nhanh chóng biến mất trên mặt nàng.

Phong Vân nhìn hai người đằng đằng sát khí trước mặt và trầm giọng nói, “Con không biết người đó.”

“Nói láo!” Phong Vân vừa dứt lời thì sư phụ Diêm La đột nhiên rống lên một tiếng thô bạo, “Ngươi có Âm chi nguyên mà còn dám trợn mắt nói dối bọn ta sao?” Ông ta đồng thời vung tay lên, một luồng gió từ áo bào phát thẳng về phía Phong Vân.

Một cái phát tay của cung chủ núi Vô Kê chẳng phải là trò đùa, linh lực hung hãn mang theo sức mạnh dòn non lấp bễ chém thẳng xuống đầu Phong Vân. Không khí xung quanh cơ hồ đã bị nén lại khiến người ta không thể hít thở.

Phong Vân nhăn mày lại, bàn tay ép chặt bên người trong nháy mắt nắm chặt thành nắm đấm. Nàng cố gắng kiềm chế bản năng phản kháng của cơ thể mà không hề nhúc nhích và cứng cỏi chịu đựng một cú phát tay này.

“Àm...” Bàn tay xuất chương vừa hạ xuống, Phong Vân không phản kháng nhất thời bị văng thẳng ra ngoài. Nàng rơi mạnh xuống thêm đá bên ngoài cung Ung Hòa.

“Phụt!” Một ngụm máu tươi phun ra nhuộm đỏ bậc thềm Phong Vân vừa ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 509

“Còn dám giả bộ với ta hả?” Sư phụ thấy Phong Vân không phản kháng thì mặt mày trong nháy mắt càng thêm tức giận, ông ta lại vung tay lên hướng về phía đầu nàng.

“Từ từ đã, nó là người của Mộc Hoàng đấy!” Sư bá Thần Tiên đứng bên cạnh thấy vậy thì khẽ nhíu mày, ông giữ chặt lấy Diêm La đang bồng bồng lửa giận.

Mộc Hoàng rất yêu thương nàng nên mới đưa nàng tới đây, hơn nữa hắn còn dặn dò cẩn thận như vậy, nếu bây giờ đánh chết nàng, vậy...

Không nhắc tới Mộc Hoàng thì thôi, vừa nhắc tới hắn, con thịnh nộ của sư phụ Diêm La trong nháy mắt lại càng như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

“Lại còn dám lừa gạt Mộc nhi, có đem xương của người nghiền ra thành tro cũng không hả được cơn giận của ta!”

Tính tình của Mộc Hoàng thế nào kẻ làm sư phụ như ông ta là người rõ nhất. Hắn đã không động tình là nhất định sẽ không động tình, còn một khi đã động tình rồi thì trời đất sụp xuống cũng sẽ không thay đổi.

Mà tên gián điệp từ Hắc Ngục này lại dám lừa gạt tình cảm của Mộc Hoàng, cô ta lại dám...

Nếu Mộc Hoàng biết hắn bị người ta lừa gạt thì không biết sẽ tổn thương đến cỡ nào...

Lừa gạt trong mắt sư phụ Diêm La trong nháy mắt có thể thiêu cháy Phong Vân ngay lập tức.

Phong Vân ngã bên cạnh thêm đá khuỷu ra một búng máu. Nàng chậm chạp chống người dậy và lấy tay lau vết máu trên khóe miệng rồi ngẩng đầu nhìn Diêm La đang tức giận ngất trời, giọng nói vô cùng bình tĩnh và trầm ổn, “Ta không chống cự lại vì ông là sư phụ của Mộc Hoàng. Ta có thể động thủ với bất kỳ ai nhưng không thể động thủ với ông, nếu làm vậy chàng sẽ tức giận.”

Lời này vừa dứt, cả Diêm La lẫn Thần Tiên đều trầm mặt xuống.

Một lời vừa hạ, Phong Vân không đợi sư phụ Diêm La tiếp lời mà lần thứ hai nói thẳng, “Ta không lừa gạt Mộc Hoàng. Ta là người thế nào Mộc Hoàng hiểu rõ hơn ai cả. Ta thương chàng thế nào chàng cũng rõ ràng hơn bất cứ ai. Đừng nói ta không biết Địa ngục thiên quân với Âm chi nguyên là cái thứ gì, cho dù có biết, cho dù ta có chính là Địa ngục thiên quân đi nữa, Mộc Hoàng nói thương ta thì nhất định là thương ta, nói phải bảo vệ cho ta cả đời thì phải bảo vệ cho ta cả đời, chàng tuyệt đối sẽ không vì thân phận của ta mà có gì thay đổi hết.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 510

Từng lời từng lời âm vang mạnh mẽ thốt ra như châu như ngọc rơi trên mặt đất còn vọng lại tiếng vang thanh thúy.

Sư phụ Diêm La và sư bá Thần Tiên đồng loạt nhíu mày.

“Lời vừa rồi của người là có ý gì?” Về mặt của sư bá Thần Tiên khẽ biến đổi.

Phong Vân chống người chậm rãi đứng lên, trong mắt nàng hiện rõ sự kiên quyết, “Ý của ta là, ta không cần thiết phải giấu giếm thân phận với chàng.” Bởi vì mặc kệ nàng là kẻ địch, đối thủ hay người thân của Mộc Hoàng, Mộc Hoàng đã chấp nhận nàng thì hết thảy mọi thứ đó chẳng còn là vấn đề gì nữa. Như vậy, trừ khi nàng quá ngu ngốc mới đi che giấu thân phận của chính mình để sau đó gây ra hậu quả không thể挽回 lại được, mà thực hiện nhiên, nàng cũng không cảm thấy bản thân có thể ngu ngốc đến mức độ ấy.

Mà Mộc Hoàng cũng không ngờ đến độ chẳng thể phân biệt được địch ta, chàng không ngờ tới mức đi thương một nữ nhân có tâm tư che giấu và muốn làm hại chàng.

Lời này vừa dứt, sư phụ Diêm La và sư bá Thần Tiên cùng nhíu mày đưa mắt nhìn nhau một cái, về tức giận tím tái trên mặt cũng từ từ biến mất.

Phong Vân lau vết máu trên khóe miệng và trầm tĩnh nhìn về mặt hòa hoãn của hai người mới vừa dịu cơn giận. Nàng chậm rãi và mạnh mẽ nói, “Các người không tin ta thì chỉ ít cũng nên tin tưởng Mộc Hoàng chứ.”

Lời này vừa nói ra, Diêm La và Thần Tiên lại đưa mắt nhìn nhau lần nữa. Trong mắt hai người đều lộ ra một tia thông tuệ và bình tĩnh, trong khí trong nháy mắt cũng trở nên tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 511

“Sur tôn, có chuyện gì thế ạ?”

“Cung chủ, có kẻ địch phải không?”

“Người của Hắc Ngục đã tới đây phải không ạ?”

Không gian yên tĩnh lại bị làm ồn bởi hàng loạt tiếng nói và tiếng chuông âm vang trên núi Vô Kê, từ bốn phương tám hướng xuất hiện vô số bóng người bay về hướng ngọn núi cao nhất này. Những tiếng ô a theo gió truyền khắp cả cung Ung Hòa. Tiếng nói còn lưu trên không trung mà người trong chớp mắt đã bay tới nơi. Khí thế cuộn cuộn ngập trời càng lúc càng đến gần và ép chặt lại khiến Phong Vân đang bị thương cơ hồ cũng suýt ngộp thở.

“Chờ yên ở đó!” Ngay khi vô số bóng người sắp bay vụt tới thì Diêm La đầu cũng không ngẩng lên mà chỉ lạnh lùng quát một tiếng vang vọng giữa không trung.

Trong nháy mắt, đám người đang ồn ào kéo đến lập tức đứng nguyên giữa trời. Sau đó, bọn họ tức khắc rời đi mà không hề quay đầu lại. Cung chủ đã lên tiếng thì khẳng định là không có vấn đề gì, mọi người cũng nên trở về ai làm việc nấy thôi.

Lập tức, gần như trong khoảnh khắc, đám đệ tử của núi Vô Kê vừa từ bốn phương tám hướng bay vụt tới đây đã như các ngôi sao buổi tối mà bay ngược trở về, không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Nhìn thấy đám đệ tử núi Vô Kê quay đầu rời đi, Phong Vân liền chậm chạp thở hắt ra một hơi.

“Là vì chúng ta tin tưởng Mộc nhi.” Trông thấy Phong Vân thở dài nhẹ nhõm một hơi, sư bá Thần Tiên liền liếc mắt nhìn nàng một cái.

Phong Vân nghe lời xong còn chưa kịp nói gì thì sư phụ Diêm La đứng một bên đã hừ lạnh một tiếng, “Chỉ bằng người mà cũng xứng là Địa ngục thiên quân thì Hắc Ngục chắc cũng chẳng còn ai nữa.”

Chưa nói đến chuyện bọn họ tin hay không tin vào con mắt nhìn người của Mộc Hoàng, kẻ đã chìm đắm trong tình yêu dù sao đầu óc cũng ngu ngốc hơn bình thường, mà là chỉ bằng một câu nói vừa rồi của Phong Vân, cho dù nàng có là Địa ngục thiên quân đi chăng nữa thì chỉ bằng câu nói vừa rồi cũng có thể chứng minh Phong Vân này không có bất cứ quan hệ gì với Hắc Ngục cả.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 512

Bởi vì Địa ngục thiên quân là thần linh của Hắc Ngục, là vua của Hắc Ngục. Người Hắc Ngục không bao giờ dám có một chút bất kính với hắn, mà gọi thẳng tên hắn ra như thế lại là đại bất kính, còn chưa nói đến chuyện lấy bản thân mình ra mà so sánh với hắn, hành vi này quả thực có thể so với tội phản nghịch, sẽ bị người Hắc Ngục công kích bao nhiêu cũng không đủ.

Phong Vân đương nhiên không biết rõ lắm về việc này.

Nhìn thấy vẻ trầm tĩnh của sư phụ và sư bá, Phong Vân lúc này mới miệng nói, “Sư phụ, người đối xử rất nhẫn tâm với ta. Ta sẽ đi kể tội với Mộc Hoàng đó.”

Diêm La nghe xong câu đó thì trong nháy mắt lại hung hăng trừng mắt liếc Phong Vân một cái, “Ngươi bớt giả bộ với ta đi! Bồn tọa còn phải xem xét cẩn thận lại chuyện này đã.”

Nói xong, sư phụ Diêm La bình tĩnh đi tới trước mặt Phong Vân. Ông ta bỗng vươn tay ra tóm chặt lấy cổ nàng. Tiếp đó, một luồng linh lực màu đỏ lại bắt đầu bao phủ lấy Phong Vân.

Luồng linh lực màu đỏ trong nháy mắt sắp bao phủ lên cả thân thể của Phong Vân. Nhưng ngay khi luồng ánh sáng màu đỏ đó tới gần, cơ thể của Phong Vân tựa như tự mình có kháng thể và xung khắc với linh lực đỏ rực này như nước với lửa. Một luồng sức mạnh không màu sắc lại lần nữa bay ra phản kháng lại luồng linh lực màu đỏ của Diêm La. Dấu son môi màu đen trên cổ của Phong Vân trong nháy mắt cũng đồng thời hiện ra.

Sư phụ Diêm La đã quan sát trọn vẹn màn biến hóa này, ông ta không khỏi nhíu mày lại. Tiếp đó, bàn tay nhẹ nhàng buông Phong Vân ra.

Linh lực màu đỏ vừa tản ra thì sức mạnh trong suốt kia cũng lập tức biến mất, mà dấu son môi màu đen cũng vội vàng biến mất theo.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 513

“Căn nguyên bảo hộ?” Sư phụ Diêm La âm trầm nhìn Phong Vân rồi phun ra bốn chữ.

“Sao lại là Căn nguyên bảo hộ?” Sư bá Thần Tiên cũng thấy dấu son môi và sức mạnh trên người Phong Vân, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ngươi đã đụng chạm với người nào của Hắc Ngục thế?” Sau khi con kinh ngạc qua đi, sư bá Thần Tiên nhìn chằm chằm về phía Phong Vân và hỏi.

Trên người Phong Vân không có khí tức và công pháp của Hắc Ngục, nàng không phải là người của Hắc Ngục, nhưng mà...

Phong Vân nhìn biểu cảm trong mắt của sư phụ Diêm La và sư bá Thần Tiên thì cũng hiểu trên người mình nhất định có thứ gì đó. Nàng lập tức nương theo ánh mắt của bọn họ mà vuốt vuốt lên cổ mình. Phong Vân không đáp mà hỏi ngược lại, “Trên cổ ta có cái gì vậy?”

“Dấu son môi màu đen.” Sư phụ Diêm La lời ít ý nhiều.

Dấu son môi màu đen ư? Phong Vân nhú mày, đó là cái gì vậy?

“Địa ngục chi vương* đích thực đã dùng sức mạnh căn nguyên để bảo vệ cho ngươi.” Sư bá Thần Tiên giải thích một cách đơn giản.

(*Địa ngục chi vương: Vua của Địa ngục.)

Phong Vân nghe thế thì có chút kinh ngạc. Hắc Ngục, Địa ngục chi vương, Địa ngục thiên quân...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 514

Hôm nay là lần đầu tiên nàng được nghe nói tới những cái tên này, trước kia quả thực chưa hề nghe nhắc đến, sao người đó lại cấp Căn nguyên bảo hộ cho nàng?

Ở đại lục này ai mà chẳng biết Căn nguyên bảo hộ chính là tự cắt một tầng sức mạnh của mình để đi theo người được bảo hộ và bảo vệ cho người đó chống đỡ lại các lực công kích có sức mạnh vượt quá sức chịu đựng của bản thân người được bảo hộ?

Việc này... Nàng không biết từ khi nào nàng đã đụng chạm tới một nhân vật như vậy?

“Ta không biết.” Phong Vân vừa vuốt vuốt cổ vừa lắc đầu. Nàng chắc chắn đã đụng chạm với người đó, nếu không đã không có dấu son môi này. Nhưng nàng quả thực không hề biết đây là ai và khi nào.

“Nhớ kỹ lại xem nào, ngoài Mộc Hoàng ra thì còn ai hôn lên cổ của ngươi nữa?” Sắc mặt sư phụ Diêm La trở nên đen thui.

Hắc Ngục đó từ xưa tới nay chính là kẻ thù của núi Vô Kê, mối thù đó là mối tư thù, hai bên là kẻ thù truyền kiếp của nhau, đó là mối huyết hải thâm thù... Dù sao hai bên cũng là những kẻ thù không đội trời chung, vậy mà hôm nay, vợ của đồ đệ ông ta không hiểu sao lại mang trên người sự bảo vệ của Địa ngục chi vương, chuyện này thật nực cười, quả thực rất nực cười!

Ai đã hôn lên cổ nàng? Đôi mắt của Phong Vân nhanh chóng đảo một vòng.

Ngoài Mộc Hoàng ra thì còn ai hôn lên cổ nàng? Không có ai cả, ở Á Sát không có, ở Thiên Khung không có, ở Nam Viên cũng không có, việc này...

“A, đúng rồi, một tiểu cô nương đã hôn lên cổ ta, đúng là như thế!” Phong Vân bỗng nhớ lại hôm ấy lúc bọn họ đi vào rừng ma thú của Nam Viên để thử nghiệm hồng y đại pháp thì bỗng xuất hiện một tiểu cô nương đột nhiên xuất hiện đột nhiên đi mất.

Nàng đã bế tiểu cô nương đó lên một chút, và tiểu cô nương đó đã hôn nàng một cái. Chẳng lẽ đúng là tiểu cô nương đó?

“Tiểu cô nương?” Diêm La và Thần Tiên cùng đưa mắt nhìn nhau rồi cùng đồng thời nhú mồm lại.

Địa ngục chi vương của Hắc Ngục đâu phải là một tiểu cô nương? Không biết là ai mà có thể tách sức mạnh ra khỏi cơ thể...

Gió thổi mây trôi, sương mù nhẹ nhẹ lượn lờ trên đỉnh núi...

“Cho dù là ai thì tóm lại là người đã bị hắc ngấm trúng rồi đấy!” Trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ, Diêm La đen mặt trừng mắt nhìn Phong Vân.

“Mà núi Vô Kê của chúng ta lại không đội trời chung với Hắc Ngục.” Sư bá Thần Tiên khoanh hai tay trước ngực.

Phong Vân xua tay, “Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?” Chẳng qua là bị một tiểu cô nương ngấm trúng, nàng đâu có làm gì có lỗi với người khác? Núi Vô Kê không đội trời chung với Hắc Ngục nhưng nàng thì không. Tóm lại một câu là chuyện này liên quan gì đến nàng?

“Mẹ của Mộc nhi đã bị chết trong tay Hắc Ngục. Nếu năm đó Mộc nhi không sớm đi theo chúng ta thì đã chết trong tay bọn Hắc Ngục đó rồi.” Sư bá Thần Tiên lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 515

Phong Vân nghe thế thì sắc mặt trầm hắc xuống, nếu có liên quan đến Mộc Hoàng thì đó cũng là chuyện của nàng, “Vậy thì có chuyện để nói rồi!”

“Được rồi!” Diêm La nghe đến đây thì sắc mặt âm trầm mới tốt lên một chút. Ông ta vung tay lên, “Ngươi theo ta vào đây!”

Giữa làn gió núi mơ hồ và ráng chiều đỏ ối, cung điện đỏ rực càng tỏa ra vẻ đẹp bức người.

Giữa khung cảnh êm đẹp này, tại cung Ung Hòa trên núi Vô Kê đột nhiên phát ra tiếng gầm gập dữ. Ngay sau đó, một luồng linh lực vô cùng mãnh liệt lập tức cuộn cuộn xông thẳng lên chín tầng mây. Cùng với luồng linh lực dũng mãnh đang ầm ầm lao ra này, một bóng người bị lôi thẳng đến Hắc Thạch Phong trên núi Vô Kê.

Một luồng linh lực đỏ au và luồng sức mạnh trong suốt đang đan xen vào nhau trên trời. Dưới ánh chiều tà, ánh sáng rực rỡ bắn ra tứ phía như những mảnh vỡ của một ngôi sao đang phát nổ.

“Sao lại thế này? Sao sư phụ lại dốc toàn lực mà xuống tay thế nhỉ?”

“Trên người người đó không hiểu sao lại dày đặc sức mạnh Âm chi nguyên nhĩ?”

“Hắc Thạch Phong? Sư phụ muốn nhốt người đó dưới Hắc Thạch Phong sao? Còn gì là mạng nữa...”

“Ồ, hình như là cô gái mà Đại sư huynh đưa tới thì phải...”

“Ồ, thật không...”

“Có chuyện gì thế nhỉ?”

Giữa màn đối chọi dữ dội của hai luồng linh lực cứ cuộn cuộn lao ra, đám đệ tử trên núi Vô Kê bắt đầu lộ đầu ra xem xét. Ai nấy đều tràn đầy kinh ngạc khi thấy có bóng người đang bị đánh ở phía Hắc Thạch Phong.

Vô số lời phỏng đoán ong ong nổi lên bốn phía, cùng với đó là nỗi khiếp sợ không thôi. Vị cung chủ trước nay không bao giờ thêm động tay động chân bỗng gập đờ xuống tay thế kia, mà đối tượng lại là nữ nhân do Đại sư huynh của bọn họ đưa tới, hơn nữa, người này cũng xem như sắp trở thành vợ của Đại sư huynh rồi. Mà trên người nữ nhân đó lại nồng đậm khí tức của Hắc Ngục, việc này...

Vừa rớt xuống đất, Phong Vân lập tức bị một cuồng phong hăng của Diêm La đánh bay về phía Hắc Thạch Phong trên núi Vô Kê. Linh lực của Diêm La không ngừng tăng lên thì Âm chi nguyên trên người nàng cũng nhanh chóng lan tỏa và điên cuồng chống chọi lại với luồng linh lực màu đỏ đó.

Tiếng nói của sư phụ Diêm La còn vang vọng bên tai Phong Vân, Phong Vân như thể thấy cả trời sao đang đổ ụp xuống đầu mình. Tuy quanh người đều bị bao phủ bởi sức ép của đối phương nhưng trong lòng nàng lại không sợ hãi chút nào. Nhanh như sao xẹt, Phong Vân lao về phía Hắc Thạch Phong.

Cùng lúc đó, một ngọn núi treo lơ lửng trên không trung bắt đầu phi về phía Phong Vân.

Thân như chim nhạn, lúc ẩn lúc hiện.

“Phong Vân, là khí tức của Phong Vân phải không?” Vào lúc này, Ngàn Dạ Cách và Phượng Vũ Náo vẫn chậm chạp tìm đường vào sâu bên trong núi Vô Kê vừa bước lên đỉnh núi thì trông thấy ở đằng xa, Phong Vân đang ngã mạnh xuống đất.

Mà sau khi ngã xuống, một nửa ngọn núi cao vút đang lao tới định đè lên người nàng.

“Chuyện gì thế này?” Phượng Vũ Náo sững sờ trong chớp mắt.

Mộc Hoàng mới rời khỏi được nửa ngày mà tại sao Phong Vân đã bị...

“Ầm.” Hai người còn đang kinh ngạc thì hai luồng ánh sáng màu đỏ và trong suốt trên người Phong Vân đột nhiên nổ mạnh một cái. Trong nháy mắt, mọi thứ xung quanh đều nứt toác ra.

Tiếng nổ bạo liệt làm không gian xung quanh cũng trở nên vặn vẹo, một con lốc xoáy khổng lồ bất ngờ xuất hiện bên cạnh Phong Vân. Cùng lúc đó, Phong Vân bỗng cảm thấy cả người chấn động, dầu son môi màu đen sau gáy nàng lập tức tan biến.

Sức mạnh bảo hộ của Thiếu chủ đã bị sự phụ Diêm La phá hủy.

Ám chi nguyên bị phá nhưng trên người Phong Vân vẫn còn sức mạnh của chính nàng, sức mạnh này trong nháy mắt bao phủ lên toàn bộ cơ thể của Phong Vân.

Hai luồng sức mạnh gây ra trận nổ lớn khiến không gian xung quanh cũng không ngừng chấn động. Phong Vân chợt lắc người vọt đi.

Lúc này không chạy thì còn đợi bao giờ?

Nhưng trong chớp mắt này, sức mạnh hắc ám được bảo vật của bộ tộc tinh linh trấn áp cũng bị ảnh hưởng bởi việc Ám chi nguyên bị phá vỡ. Nó phá tan sự áp chế của Thảo chi hồn rồi trong nháy mắt đã đánh úp lên toàn thân Phong Vân.

Phong Vân chỉ cảm thấy sức mạnh trong người đã bị kiềm hãm lại, sức mạnh của nàng trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm tích.

Không hay rồi! Phong Vân không ngờ sức mạnh cô quái này lại có thể phá tan phong ấn. Nàng thảm thán một tiếng rồi vận dụng toàn lực định lùi lại phía sau.

Thế nhưng, tại nơi đang xảy ra sự va chạm giữa các luồng sức mạnh này, chỉ một sai sót nhỏ cũng biến thành sai sót không thể cứu chữa. Mất đi sức mạnh bảo hộ, mất đi linh lực, Phong Vân làm sao có thể né tránh được.

Con lốc xoáy được tạo ra do sự va chạm giữa linh lực của Diêm La và sức mạnh của Thiếu chủ điên cuồng bao phủ lên người Phong Vân, khiến Phong Vân không thể hít thở. Đây là con lốc xoáy do hai luồng sức mạnh cực kỳ hung hãn tạo ra, Phong Vân chỉ cần bị hút vào là lập tức sẽ mất mạng.

Cùng lúc đó, Hắc Thạch Phong đang lơ lửng trên đầu nàng cũng nhanh như chớp ép xuống. Không khí bị co lại khiến Phong Vân trong tích tắc không thể thở nổi.

Phong Vân đã lâm vào đường cùng rồi.

“Không được! Không thể thế được! Ta không thể chết được!” Lâm vào cảnh khốn cùng, hai mắt Phong Vân đã trở nên đỏ ngầu, nàng cắn mạnh một cái, một ngụm máu tươi lập tức trào ra.

Cơ thể không còn chút linh lực bỗng thảm thán ra một chút linh lực.

Phong Vân nghiêng răng một cái, nàng liều mạng vận dụng chút linh lực cuối cùng để lùi lại phía sau.

Thế nhưng, chẳng qua cũng chỉ như muối bỏ biển.

Cơ thể nàng vẫn bị con lốc xoáy mạnh mẽ hút vào, ngọn Hắc Thạch Phong trên đỉnh đầu vẫn đang tạo sức ép xuống đầu Phong Vân.

“Không hay rồi! Phong Vân không chịu được rồi!” Mà lúc này, Ngàn Dạ Cách và Phượng Vũ Náo đang ở gần Phong Vân nhất, thấy cảnh tượng như vậy, hai người vừa kinh ngạc vừa không chút do dự nhất tề đánh về phía Phong Vân.

“Liên thủ!” Ngàn Dạ Cách hét lớn một tiếng.

Không dám so sức mạnh của mình với luồng sức mạnh cuồng hãn kia, hai đại đệ quân của Thiên Khung và Tinh Vực lần đầu tiên liên thủ với nhau. Hai luồng sức mạnh điên cuồng lao ra như một tấm lưới giữa không trung nhưng không chống chọi lại được với con lốc xoáy mà vừa đến gần Phong Vân đã biến đi đâu mất.

Cùng lúc đó, Thiếu chủ đang ở Hắc Ngục bỗng bị chấn động mạnh.

“Nàng gặp nguy hiểm sao?” Thiếu chủ đứng bật dậy và quát khê một tiếng. Lực bảo hộ của hắn đã bị phá, lại có người nào có thể phá được lực bảo hộ của hắn, còn Phong Vân...

Cùng lúc đó, ở Nam Viên, Mộc Hoàng đã trở lại Đế cung và đang cảm khẩu dụ của núi Vô Kê đưa cho bọn Ma Ha Cách, sư tử Hoàng Kim, Tiểu Thực xem với vẻ dạt dào đắc ý.

“Xì, có gì đặc biệt hơn người đâu? Vân Vân nhà ta vốn phải là... A, Vân Vân gặp nguy rồi...” Tiểu Thực nhìn về đắc ý của Mộc Hoàng với ánh mắt khinh bỉ. Còn chưa nói xong, nó đột nhiên kêu to một tiếng rồi ngay sau đó, thân hình chợt lóe sáng và biến mất ngay trước mắt Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng sững sốt, là bản thể gọi về đây mà. Tiểu Thực và Phong Vân là một thể thống nhất, cách xa như vậy mà bị gọi về thì chỉ có thể là bị nguy hiểm đến tính mạng.

“Có chuyện rồi!” Cùng lúc đó, cơ thể của sư tử Hoàng Kim cũng chợt lóe lên rồi biến mất, chỉ để lại một lời nói cực kỳ khiếp sợ phiêu tán trong không trung. Nó đã kết khế ước với Phong Vân nên vào giờ khắc tính mệnh của Phong Vân gặp nguy hiểm, khế ước cũng tự nhiên có hiệu lực.

Mộc Hoàng còn đang trở mắt nhìn trong nháy mắt đã đại biến sắc mặt. Hắn âm âm đứng lên rồi nhanh như chớp lao về phía núi Vô Kê.

Phong Vân đã xảy ra chuyện rồi!

“Phong ấn đã bị phá vỡ, khí tức có vẻ rất bất thường!” Á Phi đang ở chỗ của tộc người lùn để tạo chiến giáp cho Phong Vân bỗng ngừng phát đầu lên.

Bão bụi trần tộc của bộ tinh tinh linh đã bị phá bỏ sức mạnh.

“Đi!” Vươn tay ra mạnh mẽ mở toang không gian trước mặt, Á Phi tím lầy đám người Hỏa Phượng rồi biến mất trong nháy mắt.

Trời chiều trên núi Vô Kê như đang bốc hỏa.

“Ầm.” Hắc Thạch Phong âm âm lao xuống và lún sâu trên mặt đất. Không gian bị con lốc xoáy khổng lồ cuộn cuộn quét qua, ngay cả bụi bặm cỏ cây cũng bị nó ào ào cuốn vào.

Trời ơi!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 516

“Ầm...”

Giữa thế trận kinh hoàng chỉ nghe thấy có hai tiếng hô rất nhỏ vang lên trong không trung. Tiếp đó, tại nơi ngọn Hắc Thạch Phong vừa đè xuống, mọi thứ lại chìm trong biển mây mù mờ mịt cơ hồ không nghe thấy tiếng động.

Mây mù chậm rãi tản ra rồi lại tụ lại. Khoảng không gian bị xé rách quét ngang hết thấy mọi thứ rồi bắt đầu từ từ biến mất. Tất cả, ví dụ như con lốc xoáy âm âm vừa rồi, cũng tan biến rất nhanh và hòa vào không trung. Đất trời lại trở về nguyên trạng ban đầu, chính là không một bóng người.

Khí tức của Phong Vân cũng bật vô âm tín.

“Sao lại thế này? Phạm lỗi gì...”

“Sao lại làm cho...”

Gió bất chợt nổi lên, mọi người lại quay về vị trí cũ.

Bầu trời vẫn trong xanh thăm thẳm...

“Ầm...” Bên ngoài núi Vô Kê vang lên một tiếng âm thật lớn, tiếp đó, có hai bóng người từ trên không trung rơi thẳng xuống dưới, mặt mày ai nấy đều xám như tro và vô cùng thảm hại.

“Nguy hiểm thật!” Vừa hạ xuống mặt đất, Ngàn Dạ Cách liền lau lau mồ hôi trên trán. Nhìn thấy trên người mình có một vết thương do khoảng không

gian bị xé rách cửa vào, hấn lại thở dài một hơi.

Phượng Vũ Náo đang ngồi bệt dưới đất nghe thấy thế liền hé miệng và nhìn nhìn lên hai tay của chính mình. Tiếp đó, hấn quay phắt đầu nhìn ra xung quanh rồi kinh hãi hỏi, “Người đâu rồi?”

Phong Vân đâu? Bọn họ đã dùng hết sức kéo nàng ra khỏi Hắc Thạch Phong và đẩy sang một bên rồi cơ mà. Vì sao mà lúc này bọn họ đã thoát ra được khỏi khoảng không gian bị xé rách còn Phong Vân đáng nhẽ đang nằm ở đây thì lại biến đi đâu mất?

Ngần Dạ Cách nghe thế liền nhìn ra xung quanh rồi nhú mày trầm ngâm. Hấn nhớ rõ trong chớp mắt vừa nãy hấn đã cùng Phượng Vũ Náo liên thủ và dùng sức mạnh đó để chống đỡ ngọn Hắc Thạch Phong rồi lôi Phong Vân ra ngoài, sau đó ném nàng về phía này...

Vì sao nơi này chẳng còn ai?

Chẳng lẽ bọn hấn vẫn chưa kéo được Phong Vân ra?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 517

Không thể nào! Cho dù sức mạnh kia có mạnh hơn gấp ba lần thì đòn liên thủ của hấn và Phượng Vũ Náo cũng không thể yếu thế được, việc này...

Ngần Dạ Cách đột nhiên chau mày lại, “Lúc sau hình như có nguồn năng lượng nào đó đã xen vào.” Đúng thời điểm bọn họ lôi Phong Vân ném ra ngoài lốc xoáy thì hình như có một nguồn năng lượng nào đó đã xen ngang vào.

Phượng Vũ Náo nghe nói thế liền cẩn thận nhớ lại chuyện vừa nãy, hấn nhú mày lại, hình như đã cảm giác được điều gì đó, nhưng mà bây giờ...

Hai người quay đầu nhìn khoảng không mờ mịt trước mắt.

Phong Vân này...

Núi non ẩn hiện, mây mù lượn quanh...

Tại một nơi vắng vẻ, Á Phi vừa xé không gian đi tới đang đứng sừng sững giữa đường từ Đế cung tới núi Vô Kê. Hấn nhú mày nhìn đám tinh linh chiến đấu trước mặt.

“Người đâu rồi?” Á Phi trầm giọng hỏi. Vừa rồi hấn còn linh cảm được Phong Vân đang gặp nguy cấp ở đẳng này mà thuật Thuận di cũng không thể giải cứu kịp. Vì vậy hấn đã ngay lập tức dùng mật phát của tinh linh để phá vỡ không gian. Tiếp đó, đám tinh linh chiến đấu của Hỏa Phượng đã liên thủ lại và dùng linh lực xuyên qua không gian bị hấn phá vỡ để tập trung lại trên người Phong Vân và nhanh chóng kéo nàng trở về.

Nhưng mà hiện tại, khí tức của Phong Vân đã hoàn toàn biến mất. Mà trước mặt bọn họ cũng là một khoảng trống rỗng không thấy tung tích của Phong Vân đâu.

Đám Hỏa Phượng đã không kéo người lại được.

Dưới áp lực bức người của Á Phi, Đỗ Như Phi vừa nhú mày vừa trầm giọng nói, “Chúng tôi đã tóm được cô ấy nhưng không gian kia dao động quá mạnh. Nếu muốn kéo Phong Vân thẳng từ không gian đó lại đây thì chúng ta không làm được, chỉ có thể mượn lực ném cô ấy ra khỏi vòng vây mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 518

Năng lượng ở hướng đó quả thực rất phức tạp, có hai nguồn sức mạnh va chạm kịch liệt với nhau tạo ra lốc xoáy, có hai luồng sức mạnh không biết từ

đầu cũng nhúng tay vào, còn có luồng áp lực cứng rắn giống như núi đá từ trên không trung đánh xuống. Lại còn có cả sức mạnh từ pháp trận phòng hộ của núi Vô Kê. Tóm lại là rất hỗn độn, tại không gian có chứa năng lượng mạnh mẽ và hỗn độn đó, bọn họ không thể mang Phong Vân ra ngoài mà chỉ có thể nhanh chóng quyết định ném nằng ra ngoài mà thôi.

“Nhưng mà chúng tôi cam đoan đã đẩy được Phong Vân ra ngoài rồi. Cô ấy chắc chắn không còn ở nơi có năng lượng dao động đó nữa đâu.” Hỏa Phượng nghiêm trang cam đoan.

“Đúng thế!” Mấy tinh linh chiến đấu khác cũng tỏ ra hết sức nghiêm cần. Tuy bọn họ không có biện pháp kéo Phong Vân xuyên qua không gian và cứu người theo cách của tinh linh nhưng bọn họ có thể cam đoan Phong Vân tuyệt đối đã được đẩy ra khỏi vùng nguy hiểm.

Thế nhưng không hiểu vì sao mà khí tức của Phong Vân lại hoàn toàn biến mất thế này, trên núi Vô Kê căn bản là không còn khí tức của Phong Vân nữa.

Về điểm này bọn họ quả thực không thể hiểu được.

Á Phi nghe xong những lời này thì vẻ mặt lãnh đạm lại càng thêm lãnh đạm.

“Lão đại, huynh đừng lo! Phong Vân đó dù có gặp tai họa cũng nhất định bình yên vô sự thôi, mệnh của cô ấy rất lớn mà!” Á Lê vừa nghiêng ngả lão đảo đuôi kịp tới nơi liền trấn an Á Phi.

Nhưng lời vừa nói ra, Hỏa Phượng đứng bên cạnh đã phát cho hắn một cái.

Á Phi liếc mắt nhìn Á Lê vô tội rồi lạnh lùng nói một câu, “Mong là vậy!” Vừa dứt lời, hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, linh lực xanh biếc bắt đầu tràn ngập một phương.

Đám người Hỏa Phượng thấy vậy liền đồng thời ép ra linh lực để phối hợp với Á Phi đi tìm kiếm khí tức của Phong Vân hoặc khí tức của Tiểu Thực. Linh lực của bọn họ có nguồn gốc từ cỏ cây nên chỉ cần Phong Vân còn sống là bọn họ nhất định sẽ tìm được, lo gì chuyện nằng đã biến mất không còn tăm tích.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 519

Gió thu bay lên tỏa ra hơi lạnh thấu xương.

Ở một phương khác, Mộc Hoàng lúc này đang điên cuồng cũng cảm nhận được khí tức của Phong Vân đã biến mất.

“A...” Mộc Hoàng hét lên một tiếng, năng lượng toàn thân cơ hồ đã lên đến tận đỉnh điểm. Tiếng gào thét của hắn cơ hồ muốn làm nứt cả núi Vô Kê. Hắn không còn cảm nhận được khí tức của Phong Vân nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng hắn mới rời đi từ giữa trưa, từ lúc đó đến giờ đã được bao thời gian đâu, Phong Vân lại...

Mộc Hoàng phi không lao đến. Quảng đường đi mất nửa ngày mới tới đã bị Mộc Hoàng bức đến cực điểm chỉ còn trong khoảng một nén nhang. Chưa được bao lâu hắn đã có mặt ở bên ngoài núi Vô Kê.

“Đã xảy ra chuyện gì thế này?” Đang phi trên khoảng không, Mộc Hoàng bỗng nhiên dừng lại. Hắn nhìn thấy Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo thương tích đầy mình người đầy thảm hại đang ở bên ngoài núi Vô Kê.

Trông cả hai vị đế quân đều vô cùng khốn đốn, chuyện này rốt cuộc...

“Phong Vân bị đánh ra đây, đối phương hẳn là chủ nhân của núi Vô Kê...” Ngân Dạ Cách liếc mắt thấy Mộc Hoàng đang phi không mà đến thì lập tức cao giọng kể lại những chuyện quan trọng hắn đã biết được.

Mộc Hoàng vừa nghe thấy thế thì năm đầu ngón tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Hắn không nói một lời mà quay đầu đi thẳng vào bên trong núi Vô Kê. Hắn mới giao Phong Vân cho sư phụ, sư phụ của hắn mới gặp mặt người vợ của đồ đệ này, ấy vậy mà mới nửa ngày, chỉ trong nửa ngày, sư phụ của hắn lại dám đánh bật Phong Vân ra đây, ông ấy lại dám...

Đó là người con gái hắn yêu thương nhất. Vì sao? Vì cái gì?

Hung hăng lao vào bên trong, Mộc Hoàng cơ hồ trông như dã thú bị thương, lông trên người cũng dựng ngược cả lên. Hắn điên cuồng lao nhanh như gió về phía cung Ung Hòa.

Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo thấy vậy thì đưa mắt nhìn nhau rồi lập tức đứng dậy đuổi theo.

Mộc Hoàng lúc này làm cho người ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 520

Hình như hắn đang muốn đi liều mạng.

Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo cũng không nhận ra sự bất thường của bọn họ. Đối với hai đại lực của bọn họ mà nói, chuyện này vốn là chuyện rất tốt mới phải. Thế nhưng bọn họ lại đang thực sự lo lắng.

Bóng người nhảy lên không trung, sát khí dữ tợn nhuộm đầm cả núi Vô Kê.

“Đại sư huynh...”

“Mộc sư huynh, huynh đừng hoảng...”

“Sư huynh, huynh chậm lại đã...”

Trên đường Mộc Hoàng đi qua có vô số bóng người của núi Vô Kê phi thân ra đón trước mặt Mộc Hoàng, ngữ khí ai nấy đều lộ ra sự sợ hãi và lo lắng.

Đại sư huynh của bọn họ một thân sát khí...

Vừa rồi sư phụ đã động thủ...

Khí tức của vợ Đại sư huynh đã biến mất, việc này...

Đám người trên núi đều trở nên vô cùng kích động, tất cả đệ tử của núi Vô Kê đều nhin không được mà đồng loạt xúm lại với nhau và tiến về phía cung Ung Hòa.

Ráng chiều ngập trời bao phủ lấy cung Ung Hòa lung linh sắc đỏ, những tòa lầu son điện ngọc càng được nhuộm đậm vẻ tươi đẹp rực rỡ.

Mộc Hoàng đạp từng bước trên khoảng không rồi đứng lại giữa trời, trên người tràn ngập sát khí và sự phẫn nộ cùng lo lắng.

Phía dưới, Diêm La và Thần Tiên đều đứng thẳng trên bậc thang của cửa cung, trông cả hai đều vô cùng lạnh lùng mà lãnh khốc.

“Sư phụ, Phong Vân đâu rồi?” Giọng nói lạnh băng xẹt qua khoảng không mang theo sự bi thương tuyệt vọng và cái lạnh xuyên thấu vào tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 521

Gió núi vì vu thổi, núi Vô Kê tràn ngập sát khí.

Trời chiều chậm rãi rút lui. Hoàng hôn bắt đầu tỏa ra vẻ xinh đẹp mơ màng.

Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống. Thời tiết vốn lạnh lẽo mà hôm nay càng tỏa ra cái lạnh đến thấu xương.

Ánh trăng bàng bạc bao phủ lên mọi yêu thương thù hận.

Núi Vô Kê tràn ngập không khí xơ xác tiêu điều xưa nay chưa từng có.

Mà lúc này, tại khoảng không ngay phía trên mặt biển, một khối cầu lửa đỏ rực đột nhiên từ hư vô xuất hiện rồi ầm ầm lao về phía mặt biển mờ mịt. Với tốc độ đó, sức mạnh đó, khí tức đó, đốm lửa này như thể muốn xuyên vào lòng đất. Thế nhưng, chỉ trong chớp mắt, quả cầu lửa lại ầm ầm nổ vang và thẳng tắp lao vào bên trong lòng biển. Sau đó, xung quanh vẫn bốc cháy bùng bùng, nó tiếp tục rơi xuống lòng biển sâu thẳm.

Lửa đỏ hòa vào màu xanh nước biển tạo nên một vẻ đẹp mê muội.

“Dừng lại, dừng lại đi! Còn đi xuống nữa thì chúng ta sẽ bốc cháy mất!” Bên trong quả cầu lửa vang lên tiếng kêu kinh hoàng.

“Ta không không chế được!” Lại một giọng nói khác tràn đầy sự nghiêm túc và nặng nề vang lên.

“Không không chế được cũng phải không chế...”

“Ngươi bớt mồm lại cho ta, bảo vệ cô ấy cho tốt...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 522

“Nói thừa, ta đã liều cái mạng này...”

Âm thanh riu rít mờ màng vang lên cùng với quả cầu lửa đang lao xuống biển sâu.

“Àm...” Không rõ là chỉ trong chớp mắt hay đã qua thiên trường địa cửu*.

(Thiên trường địa cửu: Đại khái nghĩa là “Rất lâu”.)

Một tiếng đập mạnh từ đáy biển truyền lên vang vọng khắp một vùng và tạo ra vô số đợt sóng.

“Cái gì thế?” Sâu trong đáy biển bỗng vang lên tiếng gầm giận dữ, tiếng gầm vang vọng tứ phương làm bọt biển sôi trào.

Bọt biển cuộn cuộn qua đi, đáy biển xinh đẹp lập tức hiện ra trong tầm mắt.

Dưới đáy biển xanh thẳm hiện ra một tòa cung điện màu lam tinh xảo đẹp đẽ đứng sừng sững ở ngay giữa trung tâm. Một pho tượng mỹ nhân ngự không lồ đặt ngay trên nóc. Từ xa nhìn lại, toàn cung điện màu lam này trông thật giống như một mỹ nhân ngự vậy.

Xung quanh cung điện có vô số san hô, tảo biển, hải tinh... Những món đồ trang sức tuyệt mỹ của thiên nhiên ban tặng càng làm toát lên vẻ xa hoa của cung điện. Trông toàn cảnh cung điện giống y hệt một long cung dưới đáy biển.

Mà lúc này, bên trong cung điện màu lam ầm ầm vang lên những âm thanh nổi trợn lôi đình, tiếng đập vỡ liên tiếp vang lên phá vỡ vẻ xinh đẹp yên bình vốn có của nơi đây.

“Thế tử, Thế tử? Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“A, có kẻ định tấn công phải không?”

“Sao thế? Có chuyện gì...”

“Lại có kẻ dám tấn công chúng ta sao...”

Ngay sau khi tiếng hét tức giận vang lên, xung quanh cung điện màu lam lập tức chen chúc vô số khí tức. Các luồng khí tức này đều vọt vào bên trong cung điện.

Những âm thanh huyền ảo lập tức vang dậy khắp đáy biển thâm sâu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 523

Bên trong cung điện màu lam, người được gọi là Thế tử đang đứng bên giường trong tấm cung của hắn, khuôn mặt yêu mị mê hoặc lòng người đang tràn đầy tức giận. Hắn đang ngắm sát khi nhìn lên long sàng* của mình.

(*Long sàng: Giường của vua.)

Trên long sàng của hắn lúc này có một khối cầu lửa đang leo lét cháy. Quả cầu lửa này đã chiếm cứ chiếc giường của hắn và đang thiêu đốt nó.

Mà chiếc giường kia đã sụp xuống rồi.

Đồng thời, trên nóc cung điện tinh xảo và đẹp đẽ, một lỗ hồng khổng lồ đang lộ lộ trên đỉnh đầu mọi người và chưa hề được che lấp.

Pho tượng mỹ nhân ngư đã bị hủy đi một nửa, các mảnh nhỏ của nó còn lưu lại dưới chân mọi người.

“Hít!” Đám người vừa xông vào thấy vậy liền lập tức hít một luồng khí lạnh.

Quả cầu lửa này lại dám phá hủy thứ mà Thế tử thích nhất, hắn đã hao phí biết bao tâm tư mới làm ra được cái giường này.

Quả cầu lửa này còn phá hỏng ngôi nhà mà Thế tử đã đích thân xây dựng. Đây là tòa cung điện được tạo ra hoàn toàn dựa vào sở thích của hắn, việc này...

Còn chưa thấy người bước ra từ quả cầu lửa nhưng mọi người xung quanh đã bắt đầu cầu nguyện cho cái kẻ không biết sống chết ở bên trong.

Kẻ nào lại dám phá hủy bảo bối của Thế tử thế nhỉ? Người này nên tự cầu phúc cho mình đi thôi!

Quả cầu lửa có lẽ đang tập trung năng lượng để tìm kiếm sự cân bằng nên sinh ra vô số tia lửa đỏ rực, những mảnh vỡ nằm trên mặt đất bắt đầu bốc hơi bay thẳng lên làm mọi người xung quanh vô cùng chóng mặt.

“Thế tử, vật này...” Một thành viên của hải tộc tiến lên cúi đầu dò hỏi ý tứ của mỹ nam đang đen mặt lại kia.

Mỹ nam từ mặt đen lại khiến biển sâu cũng thêm lạnh vài phần. Hắn lạnh lùng nhìn thứ đã phá hỏng đám bảo bối của hắn ở ngay trước mặt. Đôi mắt dài nhỏ nhẹ nhàng híp lại, hắn chậm rãi giơ tay lên rồi chữa ngón trở về một phía và tàn nhẫn âm độc nói, “Lưu cái mạng nhỏ của bọn chúng lại!”

Dám làm hỏng bảo bối của hắn, hừ...

“Vâng!” Đám người xung quanh nhất lời mở miệng trăm miệng một lời rồi không dám chậm trễ vạy lấy quả cầu lửa.

Lưu cái mạng nhỏ nghĩa là tàn nhẫn đến mức độ nào cũng được, đánh bị thương đánh cho tàn phế cũng không sao cả, chỉ cần bọn chúng còn một hơi thở là tốt rồi. Xem linh lực kia thì chắc là loại năng lượng có nguồn gốc cực nóng, vậy thì...

Hai thành viên của hải tộc nhất thời vùng tay lên, một luồng linh lực lạnh như băng đột nhiên xuất hiện và lao thẳng về phía quả cầu lửa. Trong nháy mắt, ánh sáng đỏ rực quanh quả cầu lửa đã bị đông đặc lại. Quả cầu lửa bắt đầu từng chút từng chút biến thành khối băng bị đông kết. Tiếp đó, linh lực lạnh lẽo xuyên vào bên trong khối cầu và từ từ thẩm thấu, từ từ xâm nhập, từ từ phá hủy.

Linh lực cực nóng quả thực sợ nhất là linh lực băng hàn. Người ở bên trong khối cầu này rõ ràng có linh lực cực nóng, mà giờ này chắc đã thấy nguy hiểm trước mắt rồi. Lúc này, đám người của hải tộc đã dùng linh lực cực lạnh để phá hỏng khối cầu. Người bên trong nếu còn có thể ra được thì linh lực ít nhất cũng lùi lại năm cấp bậc, có thể từ linh tông sẽ trở lại là linh giả cũng nên.

Đám người của hải tộc đứng xung quanh nhìn là hiểu ngay có chuyện gì, ai nấy đều im lặng quan sát mà không lên tiếng.

Ai bảo người này dám chọc đến Thế tử của bọn họ, thế cũng đáng đời!

“Oa oa ao, cái gì thế, lạnh quá!”

“Bị đông lạnh lại rồi, gì thế nhỉ?”

Một âm thanh lạnh lẽo có vẻ rất lo lắng từ bên trong khối cầu truyền ra.

“Vân Vân, Vân Vân! Cô mau tỉnh lại đi! Chúng ta sắp bị đông thành băng rồi...” Trong khối cầu vọng ra giọng nói kích động của Tiểu Thực.

Khối băng đang đông lại, quả cầu lửa sắp biến thành khối băng rồi. Mà bên trong khối băng lúc này chính là Phong Vân và sư tử Hoàng Kim, còn có cả Tiểu Thực nữa.

Trong nháy mắt khi Phong Vân gặp nguy hiểm, Bản thể chi nguyên đã đem Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim tới bên người nàng. Song Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim còn chưa kịp trợ giúp cho Phong Vân thì Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo đã liên thủ kéo Phong Vân ra khỏi Hắc Thạch Phong rồi.

Như thể luồng trước được chuyển Phong Vân sẽ bị lôi ra ngoài, một sức mạnh cường đại khác từ không trung đột nhiên xuất hiện và túm lấy Phong Vân rồi ném nàng ra xa. Sức mạnh này rất lớn, cũng rất mạnh.

Song, vị trí ném lại không chính xác.

Nó ném thẳng Phong Vân vào giữa vùng lốc xoáy.

Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không thể chống đỡ được năng lượng thần bí kia nên không còn cách nào khác đành phải theo Phong Vân bị ném vào bên trong.

Việc này cũng có chỗ tốt, chân lý vĩnh viễn vẫn là chân lý, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.

Trung tâm của lốc xoáy an toàn hơn so với những nơi khác nhưng nó cứ xoay tròn liên hồi và không biết lần này đã đưa bọn họ tới chỗ nào rồi. Năng lượng kỳ quái bên trong cơ thể Phong Vân vẫn không ngừng tàn phá bữa bãi khắp nơi, Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim không thể vọt ra ngoài nên chỉ có thể liều mạng lấy linh lực của bản thân để giúp Phong Vân áp chế nó. Bọn chúng tạo ra một khối cầu linh lực để chống đỡ lại áp lực thật lớn của vùng nước xoáy và bảo vệ Phong Vân.

Lúc này đột nhiên bỗng xuất hiện một luồng khí lạnh không hiểu là thứ gì trực tiếp làm mọi thứ đông đặc lại, ngay cả bọn chúng cũng sắp đông băng rồi, Tiểu Thực lập tức luống cuống.

“Đừng hoảng hốt!” Phong Vân vẫn tỉnh táo nhưng không hề hé môi mà dùng thuật truyền âm qua tâm linh để nói với Tiểu Thực. Luồng khí lạnh đóng băng mọi thứ cũng sắp biến nàng thành khối băng rồi. Nhưng thứ năng lượng cổ quái đang tàn sát bữa bãi trong người nàng cũng đã bị đông kết lại. Thực không biết nên cảm thấy may mắn hay là nên tức giận đây?

“Đập nó ra cho ta!” Phong Vân còn đang dùng thuật truyền âm qua tâm linh thì một giọng nói tàn nhẫn âm độc lại lần nữa vang lên.

“Cẩn thận, Phong Vân!” Sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực đồng thanh kêu thảm.

“Vâng!” Bên ngoài, một tên hải tộc lập tức vung tay lên, trong tay hắn xuất hiện một lưỡi búa to dài khoảng năm thước.

Cũng không quan tâm đám người bên trong khối băng có chịu nổi hay không, tên hải tộc bắt đầu giơ búa đập phá xung quanh khối cầu.

“Phang!” Chỉ nghe một tiếng tan vỡ vang lên.

Sư tử Hoàng Kim đang hết sức chống đỡ màn hào quang bảo vệ lại bị người kia dùng một búa đập cho nát bầy.

Phong Vân cùng sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực ở bên trong suýt bị đông lạnh thành băng lập tức lộ ra ngoài.

Đám người hải tộc im lặng nhìn người lộ ra từ khối băng.

Một tên trông rất bi thảm và thoát nhìn không biết là nam hay nữ.

Một ma thú sư tử nhỏ nhắn trông như một chú chó con.

Một đóa hoa khổng lồ quán quanh trên cơ thể người kia trông như một cây dây leo.

Ba loại hình thù cổ quái này đang túm tụm lại một chỗ và lúc này cơ hồ sắp bị đông thành băng đến nơi, cảnh tượng thoát nhìn thật vô cùng lộn xộn.

“Thứ gì thế này?” Thế tử đầy yêu khí ma mị liền sầm mặt xuống.

Nghe thấy có tiếng nói, Phong Vân rung mình một cái rồi chậm rãi mở mắt nhìn về phía người đối diện vừa cất tiếng nói.

Tuyệt đẹp! Không giống cái đẹp nghiêng nước nghiêng thành tinh khiết sạch sẽ của Á Phi, cái đẹp này có một sự sắc sảo và đầy yêu khí ma mị, hoàn toàn có thể so sánh với Á Phi tà ác mà nàng đã một lần nhìn thấy trong vực sâu khi còn ở bộ tộc tinh linh kia.

Một vẻ đẹp mê hoặc lòng người, thế nhưng chỉ nhìn qua cũng biết đây không phải loại dễ trêu chọc. Lúc này, người đó đang hí mắt nhìn nàng, vẻ mặt đờ đờ sát khí, mái tóc bạch kim nhẹ nhàng tùy ý rơi trước ngực. Trên cơ thể trần trụi của hắn không có bất kỳ áo sớ giáp trụ gì, chỉ có một lớp voan mỏng vàng óng ánh như được dệt từ nước làm toàn bộ cơ thể như ẩn như hiện, làm người nhìn vào chỉ muốn phụt máu mũi.

Yêu quái, tuyệt đối là yêu quái!

Mà ở phía dưới cơ thể trần trụi kia... Phong Vân quét mắt nhìn một cái, hai mắt bỗng chốc tròn to.

Một cái đuôi cá xinh đẹp màu thủy lam đang chống trên mặt đất. Từng chiếc vây lắt lẻo giữa ánh sáng lấp lánh phát ra từ những hạt ngọc trai tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ.

Mỹ nhân ngư, đây là một mỹ nhân ngư!

“Oa oa, mỹ nhân ngư, xinh đẹp quá!” Tiểu Thực sắp bị đông thành đóa hoa băng lập tức tròn tròn nụ hoa, lần đầu tiên nó nhìn thấy một mỹ nhân ngư thực sự, quả nhiên rất xinh đẹp.

“Câm miệng!” Sư tử Hoàng Kim rống to.

Đáng tiếc, tiếng quát của nó đã chậm một bước.

“Bỏn thế tử ghét nhất cái từ ‘Xinh đẹp’ này!” Thế tử mỹ nhân ngư xinh đẹp ma mị như rồng đôi mắt lên, giọng nói lạnh băng nhẹ nhàng phun ra lại làm cho người khác có cảm giác đang sắp sát khí.

“Người đâu! Đem bông hoa băng này bấm ra cho hải cẩu ăn, còn nữ nhân kia thì móc mắt ra cho ta, để xem có cái gì đẹp mắt nữa không!” Thế tử mỹ nhân ngư khoanh hai tay trước ngực và lạnh giọng ra lệnh. Hắn chưa từng gặp kẻ nào lỗ mãng như thế, lại còn phá hỏng bảo vật của hắn, có bấm nát bọn chúng ra cũng không thể hả giận!

“Vâng!” Đám hải tộc xung quanh lập tức xông tới.

Phong Vân vô cùng kinh hãi. Lúc ở tộc người lùn, nàng chỉ nghe nói bộ tộc mỹ nhân ngư này toàn người đẹp nhưng tính tình tàn bạo, giờ xem ra phải nói là cực kỳ tàn bạo mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngư* ở *Đừng Quên Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 524

Hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, ngay trong khoảng khắc còn đang kinh sợ, ba người trong khối cầu băng đã bị đám hải tộc xung quanh bao vây tứ phía và tóm thẳng lấy rồi quơ búa lôi ra ngoài.

Lưỡi đao xoẹt xoẹt hướng về phía Phong Vân.

“Vân Vân, mau nghĩ cách cứu mạng đi!” Tiểu Thực kêu lên kinh hãi.

“Đều tại ngươi ngu ngốc cả đấy!” Sư tử Hoàng Kim giận dữ trừng mắt với Tiểu Thực.

Không để ý tới những lời truyền âm của hai tên ăn hại kia, Phong Vân quay phát đầu lại nhìn gã mỹ nhân ngư đang cúi kính rồi lập bập phát ra những tiếng nặng nề như sắp bị đông lạnh đến nơi, “Chúng ta là bằng hữu của bộ tộc tinh linh.”

Tộc tinh linh? Đám hải tộc đang túm lấy bọn họ lập tức dừng bước.

“Tinh linh lại làm bằng hữu với người sao?” Thế tử mỹ nhân ngư nghe nàng nói thế thì vẻ mặt tỏ ý khinh thường.

“Sao lại không thể? Tộc tinh linh còn đem cả bảo vật trấn tộc của bọn họ cho Vân Vân nhà chúng ta nữa đấy!” Tiểu Thực lập tức gào lên.

“Bọn họ còn dự định làm lễ thành thân cho Phong Vân của chúng ta với Á Phi nữa, cô ấy sắp thành người của bộ tộc tinh linh rồi.” Sư tử Hoàng Kim cũng gào lên theo. Nó cảm thấy Thế tử mỹ nhân ngư này quả thực rất nguy hiểm, tên này thực sự muốn bấm bọn họ ra rồi, vì vậy phải đem phơi bày thân phận cao quý của bọn họ thì may ra mới xong. Lúc ở tộc người lùn, bọn Á Lê cũng đã nói quan hệ giữa bọn họ và tộc mỹ nhân ngư cũng không tồi mà.

“Thế tử, ngài xem thế nào?” Nghe xong những lời này, đám hải tộc hình người đứng xung quanh mỹ nhân ngư có chút do dự nhìn Thế tử của bọn họ. Tộc tinh linh và bọn họ đúng là có quan hệ khá tốt, nếu đây là một người bình thường thì không nói làm gì, nhưng qua những lời vừa rồi thì người này có vẻ có quan hệ rất mật thiết với bộ tộc tinh linh, ngay cả bảo vật trấn tộc cũng đem cho cô ta, vậy thì không biết bọn họ có nên... .

Thế tử mỹ nhân ngư xé đôi mắt hẹp dài nhìn lướt qua Phong Vân, bên trong vẻ âm áp lại có cái lạnh lùng. Tiếp đó, hắn tiến lên rồi vỗ một cái lên đầu nàng.

Chương 525

Phong Vân lập tức cảm nhận được một luồng linh lực lạnh giá còn lạnh hơn lớp băng đang xộc thẳng vào người nàng. Cái lạnh làm hai hàm răng của Phong Vân va vào nhau lập cập. Một thân linh lực đã luyện đến cấp độ này nên từ lâu nàng không còn cảm nhận được uy lực của cái lạnh là thế nào, vậy mà trong hôm nay, đây là lần thứ hai nàng cảm thấy vô cùng rét lạnh.

Răng rắc, răng rắc... Trong tầm cung vang lên tiếng hai hàm răng của Phong Vân đang va lập cập vào nhau.

Một lúc sau, Thế tử mỹ nhân ngư mới thu tay lại và lạnh lùng hừ một tiếng, “Thứ phế phẩm thể này, ánh mắt nhìn người của bộ tộc tinh linh xem ra càng ngày càng thấp rồi. Người đâu! Tội chết có thể miễn nhưng tội sống thì không thể bỏ qua, đem bọn chúng ném vào luyện ngục cho ta!”

Trên người cô ta quả thực có khí tức của bộ tộc tinh linh và khí tức của thảo chi hồn, điều này làm cho hắn rất không thích thú gì.

“Vâng!” Đám hải tộc vốn đang lồi lõm kéo Phong Vân ngay tức khắc cao giọng đáp lời rồi dùng ánh mắt thương tiếc nhìn lướt qua đám Phong Vân, Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim một cái. Tiếp đó, bọn họ kéo quả cầu có chứa ba vị này mang ra ngoài điện.

Luyện ngục ư? Đó chính là nơi tối tăm hắc ám nhất trong thế giới đáy biển của bọn họ. Đám một người một thú một hoa này chắc chắn không thể chịu được.

“Này này, các ngươi không thể đối xử với bọn ta như thế được, bọn ta là bạn tốt của các ngươi mà.” Từ xa vẫn còn truyền đến tiếng kêu gào của Tiểu Thực.

“Bạn tốt cái rắm! Ngươi cho rằng vẫn còn có thể ngồi ở vị trí thượng khách của bọn chúng à?” Sư tử Hoàng Kim phẫn nộ cắt ngang lời nói của Tiểu Thực, để mặc cho nước biển tùy ý xộc vào mồm mình.

“Sao lại không...”

Tiếng cái vãi rì rầm vang xa rồi dần dần biến mất trong không khí.

Về mặt của Thế tử mỹ nhân ngư lại thêm đen lại, hắn ngẩng đầu suy tư nhìn cung điện mà hắn thích nhất. Sát khí lạnh băng cuộn cuộn sôi trào, cuộn cuộn sôi trào...

“À, Thế tử, hạ quan còn phải đi tuần tra...”

“Thế tử, thần còn có việc...”

“Thế tử...”

Vừa thấy Thế tử diện hạ xinh đẹp của bọn họ lần thứ hai đen mặt lại, đám hải tộc xung quanh hắn lập tức từng người từng người kiểm soát chuẩn bị. Bản lĩnh gian xảo đánh mèo của Thế tử bọn họ chính là vô địch thiên hạ. Bọn họ không nên có mặt ở đây làm bia đỡ đạn cho hắn.

Chương 526

Lập tức, trong khoảnh khắc, tầm cung mỹ nhân ngư đang lộn xộn bỗng trở nên vô cùng tĩnh lặng, bên trong chỉ còn lại một mình Thế tử mỹ nhân ngư đờ đờ nhìn cái giường quý báu của hắn, nhìn pho tượng mỹ nhân ngư xinh đẹp của hắn đã bị phá nát.

Thế giới dưới đáy biển quả thực vô cùng lộng lẫy. Ở khoảng không phía trên có vô số đốm nhỏ lấp lánh tỏa ra ánh sáng màu bạc như những ngôi sao trên trời, lại giống như cả dải ngân hà đang phủ kín không trung. Xung quanh là vô số những dải san hô đá ngầm với muôn hình vạn trạng như những món đồ trang sức làm tăng thêm vẻ xa hoa cho biển cả. Những cây rong biển nhẹ nhàng đung đưa mà không cần đến gió. Từng đàn cá nhỏ rực rỡ sắc màu

tung tăng rơi qua các hốc đá ngầm... Ánh sáng rực rỡ muôn màu quả thực khiến người ta hoa cả mắt và không thể nhìn kịp.

“Đẹp quá!” Vẫn nằm bên trong khối băng và bị kéo lê dưới đáy biển, Tiểu Thực trợn to đóa hoa lên, trong giọng nói tràn ngập âm thanh hưng phấn. Cho tới bây giờ nó chưa từng được nhìn thấy một nơi như thế này, quả thực rất đẹp!

“Hy vọng lát nữa người vẫn có thể nói được như vậy.” Sư tử Hoàng Kim bị đông thành một khối lập tức trừng mắt nhìn Tiểu Thực. Nó chỉ mới hấp thụ được một nửa năng lượng vừa tìm lại được thì đã bị khế ước với Phong Vân kéo tuột đến đây, tiếp đó lại phải dùng hết toàn lực để bảo vệ một người một cây này. Giờ thì tốt rồi, năng lượng băng giá của đám hải tộc chính là khắc tinh với nguyên lực cực nóng của nó, chúng đã ngang nhiên biến nó từ một kẻ đáng ra phải điếu võ dương oai thành một tên có linh lực bán tàn phế rồi. Giờ nhìn thấy Tiểu Thực đang gào to phản kích, nó liền lập tức bốc hỏa. Bọn họ đang ở nơi này, đang lâm vào tình cảnh thế này, Phong Vân còn chưa thoát ra được một tiếng, cái bông hoa này lại còn vui mừng cái gì thế không biết?

Tiểu Thực đầu óc đơn giản quả thực không thể so sánh lợi hại với sư tử Hoàng Kim thân kinh bách chiến* và không thể đếm nổi số tuổi được. Nó lập tức quay đầu mách với Phong Vân, “Vân Vân, con sư tử lỗ mắng nó dám mắng mỗ ta này, cô tiêu diệt nó đi!”

(*Thân kinh bách chiến: Dịch nghĩa: “Trải qua trăm trận chiến”, hàm ý rằng đã từng qua rất nhiều trận chiến.)

“Tiêu diệt ta thì nhà người lẫn Phong Vân cũng xong đời.” Sư tử Hoàng Kim giận dữ trừng mắt.

Lúc này, năng lượng quái dị trong cơ thể của Phong Vân đang bị linh lực băng hàn đóng kết thành băng và trong một thời gian có lẽ sẽ không phát tác nữa. Thế nhưng, nếu nó không có mặt ở đây mà năng lượng kia lại phát tác thì Phong Vân chắc chắn sẽ xong đời.

“Vân Vân, nó lại dám...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 527

“Được rồi, đã có bản lĩnh làm loạn thì giải quyết tình hình trước mắt giúp ta xem nào!” Phong Vân nhẹ nhàng thốt ra một câu lạnh cóng khiến cả Tiểu Thực lẫn sư tử Hoàng Kim đều nhất thời không làm âm ỉ nữa.

Bởi vì bọn chúng cũng đã cảm nhận được.

Không khí xung quanh đáy biển ôn hòa xinh đẹp hòa ái bắt đầu thay đổi, trở nên lạnh lẽo âm u, trở nên hung ác, trở nên đặng đặng sát khí. Mà nguồn gốc của những biến hóa này lại ở ngay phía trước, ngay nơi bọn họ đang tiến vào.

“Các bạn bè loài người của bộ tộc tinh linh, chúng ta đã tới luyện ngục rồi.” Tên hải tộc vốn vẫn không lên tiếng suốt dọc đường đi bỗng dừng bước và quay đầu nở một nụ cười u tối với Phong Vân.

Phong Vân nhất thời rùng mình một cái, nằng cuội đầu nhìn về phía trước mặt bọn họ.

Dưới đó là một khe hở tối đen sâu không thấy đáy, nhìn không thấy bờ, không có ánh sáng, không có thứ gì, không có vật nào sinh sống, chỉ có sát khí, chỉ có sát khí âm trầm mà hung tợn từ dưới miệng rãnh rộng ngoác bốc lên. Sát khí tanh tưởi mà rét lạnh nhuộm đậm cả một vùng đáy biển.

“Đùa gì thế này?” Tiểu Thực vô cùng kinh sợ.

“Hy vọng các người có thể chịu đựng được!” Mím cười, tên hải tộc trông có vẻ dễ coi lại nhìn Phong Vân, sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực rồi lần thứ hai mỉm cười.

Tiếp đó, hần tảo nhả vung tay lên.

Khối băng khổng lồ chứa bọn Phong Vân lập tức bay lên và xệt giữa không trung tạo thành một đường cong duyên dáng, tiếp đó, nó rơi thẳng vào sâu trong khe biển rộng mênh mông. Chớp mắt một cái, khối cầu đã không còn tung tích, đã biến mất trong bóng tối mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 528

“Ha ha, đồ ăn lại đây...”

“Có người mới tới rồi...”

“Ha ha...”

Cùng với thời điểm quả cầu băng vảy hãm Phong Vân ở trong rơi vào rãnh biển hắc ám, sâu trong lòng rãnh bỗng vang lên vô số âm thanh tanh tưởi hiêu sát và tàn nhẫn mà hưng phấn.

Tên hải tộc đứng ở trên cao nghe thấy tiếng vọng bên dưới thì bất đắc dĩ thở dài một tiếng, “Hy vọng các người có thể sống sót được mà ra khỏi nơi này. Bằng không, nếu Á Phi của bộ tộc tinh linh tìm tới cửa thì có lẽ lại có một trận đại chiến mất.”

Nhớ lại trước kia, mỗi lần bộ tộc tinh linh tìm đến nơi này là có bao giờ không động tay động chân trước rồi mới mở miệng nói sau đâu. Đối tượng đương nhiên là Thế tử của bọn hắn. Toàn thể cái bộ tộc luôn ẩn nấp đó cứ tới cửa thì việc đầu tiên đều là đánh nhau. Tất nhiên Thế tử của bọn họ chưa một lần phải chịu thiệt thòi, thế nhưng cung điện dưới đáy biển cứ phải trùng tu đi trùng lại nhiều lần, việc này quả thực rất lãng phí.

“Ồ, ời...” Tên hải tộc còn đang thờ dài rung đùi đắc ý thì đột nhiên trông thấy ở đằng xa xuất hiện một tia sáng trắng trên mặt biển xanh biếc. Một luồng sáng bạc từ mặt biển lập tức bắn thẳng xuống dưới và lao về phía tằm cung của Thế tử bọn họ.

“Đã tìm tới cửa nhanh như vậy sao?” Tên hải tộc vội vàng nhấc chân xoay người tìm một nơi tạm lánh. Bộ tộc tinh linh đã tới rồi, hắn phải chạy xa tới mức xa nhất có thể, tuyệt đối không thể làm vật hy sinh được.

Cột sáng trắng mang theo ánh biếc xuyên qua làn nước rồi nhô lên cao và rơi vào trong tằm cung của Thế tử mỹ nhân ngư.

“Người đâu?” Á Phi cầm đầu từ trong cột sáng bước ra. Hắn ngẩng đầu nhìn Thế tử mỹ nhân ngư Li Giang đang âm trầm khoanh hai tay trước ngực và đứng im phía trước. Hắn đã bám sát theo linh lực thảo mộc có trên người Phong Vân và Tiểu Thực. Phong Vân này lại như thế vừa làm một chuyến du hành nhảy vọt trong không gian mà rơi xuống vùng biển cách xa nửa vòng đại lục này. Thực sự đã khiến hắn phải tìm kiếm vô cùng vất vả. Cũng may hắn đã quá quen với việc này.

“Bồi thường cho ta đi!” Cùng lúc đó, Li Giang về mặt âm trầm cũng nghiêng đầu nhìn về phía đám tinh linh của Á Phi vừa mới xông vào cửa.

Á Phi nhận ra về âm trầm trên gương mặt của Li Giang, mỹ nhân ngư này hiếm khi đen mặt lại như vậy, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Ngay khi cảnh tượng xung quanh lọt vào tầm mắt, gương mặt khuyên quốc khuyên thành cũng hơi hơi có chút méo mó.

Cái giường mà Li Giang thích nhất đã bị đập bể, pho tượng mỹ nhân ngư do tự tay hắn điêu khắc cũng đã vỡ vụn. Tằm cung do hắn thiết kế và xây dựng cũng bị hờ ra một lỗ, gió mát cứ thế không ngừng lùa vào.

Thấy rõ ràng khung cảnh xung quanh, Á Lê vốn hiểu rõ về Li Giang liền rút đầu lại và trốn sau lưng Hóa Phượng. Hắn hiểu rõ Li Giang này bây giờ còn không tức giận chẳng qua chỉ là đêm trước của cơn bão mà thôi, Li Giang này chắc chắn đang tập trung năng lượng.

“Người đâu?” Sau khi qua cơn kinh ngạc, Á Phi lại mở miệng hỏi một lần nữa, có điều lúc này, trong giọng nói âm trầm của hắn đã mang theo một chút vội vàng và lo lắng. Nơi này đích thực đã bị Phong Vân tàn phá, có lẽ Phong Vân đã lành ít dữ nhiều. Hắn đã vội vàng dùng thuật Thuận di để đến đây, không ngờ tình hình đã bị Phong Vân làm cho rối ren đến mức này rồi.

Thực là, trêu ai không trêu, lại đi trêu vào Li Giang.

“Người thử nói xem cô ta đang ở đâu?” Li Giang nhìn Á Phi, hàm răng hơi lộ ra, nụ cười đầy yêu khí của hắn không khiến người ta cảm thấy tươi đẹp mà chỉ cảm thấy vô cùng đáng sợ.

“Có lẽ đem làm thức ăn cho rồng biển rồi.” Á Lê trốn đằng sau liền xen nồm vào.

Hóa Phượng và đám tinh linh chiến đấu nghe thấy thế đều đồng loạt giật giật khóe miệng. Tuy bọn họ không thường xuyên lui tới nơi này nhưng trong địa giới của tộc mỹ nhân ngư dưới đáy biển sâu, thứ lợi hại nhất không nghi ngờ gì nữa chính là rồng biển.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 529

“Li Giang.” Á Phi trầm mặt xuống.

Li Giang thấy Á Phi cau mày thì khóe mắt bắn ra một luồng sát khí âm trầm. Hắn cười lạnh, “Ta sao có thể dễ dàng biến cô ta thành thức ăn cho rồng biển được? Không lột được mấy lớp da của cô ta ra thì ta không phải là Li Giang.”

Con bà nó! Phong Vân là cái thứ quái nào, lúc này đây, nếu không chơi đùa cho cô ta sống dở chết dở thì khó có thể hả được cơn giận trong lòng hắn.

“Người ném cô ấy vào luyện ngục rồi phải không?” Á Phi nghe Li Giang nói thế thì hơi trầm mặt xuống rồi lại cau mày nói.

Đáp lại lời hắn là tiếng hừ lạnh của Li Giang.

“Ồi ôi, luyện ngục ư? Đó có phải là chỗ dành cho con người đâu! Li Giang, người điên rồi!” Á Lê kêu lên sợ hãi.

Li Giang nghe vậy liền quay đầu nhìn Á Lê một cái rồi mỉm cười với hắn.

Á Lê lập tức ngậm miệng lại và tiếp tục ngoan ngoãn trốn phía sau Hòa Phụng. Li Giang này là loại người hắn không thể trêu vào được, tốt nhất là trốn thôi.

Còn Á Phi thì xoay người rời khỏi tầm cung của Li Giang.

“Người dám đưa cô ta ra, ta sẽ phá nát cả ổ tinh linh nhà người!” Li Giang mình đầy sát khí thốt lên một câu.

Á Phi lập tức dừng bước, hắn nhủ mày lại. Người này nói được làm được, vì những thứ gã thích, gã có thể bất chấp đạo lý mà chọn thẳng đến trời.

“Trên người cô ấy có vết thương, giờ mà vào luyện ngục thì có thể sẽ mất mạng đấy.” Á Phi xoay đầu nhìn Li Giang. Nếu là lúc thường thì hắn sẽ không ngại để Phong Vân vào luyện ngục rèn luyện một chút. Nhưng lúc này trên người Phong Vân lại đang bị khống chế, vì loại linh lực cổ quái đang quấy phá trong người nàng mà Phong Vân như thể đang bị trói chặt tay chân. Chính vì thế nên hắn mới phải vội vàng đi tìm nàng.

“Liên quan gì đến ta!” Li Giang xinh đẹp lắc lư cái đuôi cá, ngữ khí vô cùng thoải mái.

Á Phi nhìn Li Giang, khí tức lạnh lùng nhưng trong trẻo trong nháy mắt đã lắng đọng lại, hắn đột nhiên không nóng nảy nữa mà đi về phía chiếc ghế dựa làm bằng san hô trong tầm cung của Li Giang và ngồi xuống, “Quan hệ giữa cô ấy và tộc người lùn rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 530

Li Giang vừa nghe nói thế thì quay lại nhìn Á Phi với vẻ mặt âm trầm, “Người có ý gì?”

Ai chẳng biết tộc người lùn và tộc mỹ nhân ngư là kẻ thù truyền kiếp, nói nàng và tộc người lùn có quan hệ tốt là có ý gì?

“Tộc người lùn đã cho cô ấy một vật.” Á Phi nhẹ nhàng thản nhiên nói tiếp.

Li Giang vừa nghe thấy thế thì sắc mặt trầm hẳn xuống.

Còn đám tinh linh chiến đấu đứng phía sau Á Phi thì đồng loạt im lặng. Tộc người lùn cho Phong Vân thứ gì đó ư? Nếu cho thứ gì đó thì sao bọn họ lại không biết. Không ngờ Á Phi nhà bọn họ cũng biết gạt người, lại còn mặt không đỏ khi không loạn nữa chứ.

Li Giang là người đa nghi, nếu trên người Phong Vân có thứ gì đó do tộc người lùn đưa cho, chắc quá nửa là hắn sẽ giày vò đến khi nàng sợ chết khiếp mà giao vật đó ra chứ tuyệt đối sẽ không giết chết.

“Các người đã giúp cô ta phải không?” Li Giang đang hạ mày xuống bỗng ngừng đầu trừng mắt nhìn Á Phi. Chủng tộc của bọn họ chỉ liên hệ trong nội tộc, nhân loại vốn không hề biết đến sự tồn tại của bọn họ. Cô ta có thể qua lại thân thiết với tộc người lùn thì nhất định là do bộ tộc tinh linh làm cầu nối rồi.

Á Phi lạnh nhạt trả lời, “Là do nam nhân của cô ta.” Hấn vừa nói vừa dùng tay ra hiệu với Li Giang, ý là người đó đã lấy mấy ngàn khối tinh thạch cực phẩm để tranh thủ tình cảm của tộc người lùn.

Li Giang thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng, “Kẻ đó là ai?” Ai lại dám đối nghịch với Li Giang hấn mà đi lấy lòng tộc người lùn?

“Mộc Hoàng của Nam Viên.” Á Phi cũng không có gì giấu giếm.

Li Giang nghe nói thế liền hừ lạnh một tiếng. Hấn giơ tay về mấy ký hiệu lên không trung, lập tức trước mặt xuất hiện một tấm thủy kính.

Bên trong thủy kính trước mặt hấn đột nhiên hiện ra hình ảnh của núi Vô Kê.

Li Giang thoáng liếc mắt nhìn hình ảnh trong gương. Hấn đột nhiên run rẩy chỉ và một người đàn ông đang đi trên đường, “Đây là người đó hả?”

Á Phi quay đầu nhìn thoáng qua, trên gương mặt bình tĩnh của hấn hiện lên một chút khiếp sợ hiếm có. Tiếp đó hấn gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 531

“Ôi, sao lại thảm thế này...” Á Lê đứng phía sau lại kêu lên kinh hãi.

“Đây là có chuyện gì?” Hỏa Phượng cũng vô cùng kinh ngạc.

“Hấn định làm gì thế nhỉ?” Mấy tinh linh khác cũng mở mắt nhìn hình ảnh trước mặt.

Mộc Hoàng đang làm cái gì vậy? Người trên núi Vô Kê sao không ngăn cản hấn? Thế này chẳng phải không muốn sống nữa hay sao...

Không hiểu sao mà những người ở nơi đây cũng cảm nhận được sự quyết liệt và dứt khoát của Mộc Hoàng, ngoài ra còn có cả nỗi đau xót khôn cùng và hoàn toàn vô tình lãnh khốc của hấn.

Trên núi Vô Kê đã xảy ra chuyện gì?

Trái ngược với cảnh máu tanh từ thủy kính truyền đến, trái ngược với cảnh tượng trước mắt làm cho kẻ khác cực kỳ khiếp sợ, trái ngược với đám tinh linh đang vô cùng chấn động, tâm tình của Li Giang lúc này lại hết sức vui sướng.

Nhìn trong thủy kính thấy một thân đầy máu nhưng vẻ mặt lại tràn đầy kiên nghị của Mộc Hoàng, nhìn thấy cảnh con đường đi xuống tràn ngập bụi gai, Li Giang thực sự vô cùng cao hứng.

“Không tồi không tồi! Tâm tình của bản thể từ hiện giờ đang rất tốt!” Cái kẻ được gọi là nam nhân của Phong Vân kia đang lâm vào cảnh xui xẻo làm hấn cực kỳ cao hứng.

“Người đâu! Bày điểm tâm trái cây lên đây! Ta phải thưởng thức cho đã mới được. Giữ cái mạng cho nữ nhân kia và để cho cô ta xem, ha ha...” Li Giang thư thái cười.

Á Phi nghe Li Giang phân phó thì tuy rằng không đành lòng những cũng đã bình tĩnh trở lại. Có lời này của Li Giang thì Phong Vân chưa thể chết được. Về phần phải chịu khổ đòn, trước hết cứ để nàng chịu đựng một chút vậy, đỡ cho hấn phải gặp rắc rối mà chẳng biết là vì cái gì.

Gió biển gào thét, thế giới dưới đáy biển sáng rực màu ngọc lưu ly.

Thế tử mỹ nhân ngư tâm trạng vui vẻ bắt đầu xem truyền hình trực tiếp từ hiện trường.

Mà lúc này, Phong Vân bị đẩy vào luyện ngục lại không được đãi ngộ như vậy.

“Ầm.” Một tiếng vỡ vụn nặng nề mà thanh thủy vang lên. Phong Vân, sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực bị ném mạnh xuống dưới luyện ngục. Khối băng trên người vỡ tan làm lộ ra một người một thú một cây ở bên trong.

“Lạnh quá!” Vừa ra khỏi khối băng, Phong Vân không khỏi rung mình một cái. Nơi này so với phía trên còn lạnh hơn nhiều, Phong Vân có cảm giác như đang ở Bắc Cực. Đây hoàn toàn không phải là nơi dành cho con người.

So với Phong Vân đang bị phong bế toàn bộ linh lực, sư tử Hoàng Kim bán tàn phế và Tiểu Thực không hề tàn phế có đỡ hơn một chút.

“Đây là nơi nào vậy? Sát khí nặng quá!” Sư tử Hoàng Kim chống người dậy rồi đưa mắt nhìn ra xung quanh. Vừa nhìn một cái, toàn bộ đám lông của nó đều dựng ngược cả lên. Ở phía trên tuy tối đen nhưng dưới đáy của luyện ngục này mặc dù ánh sáng không được tốt lắm nhưng cũng đủ để nhìn được mọi vật. Lúc này, chỗ bọn họ vừa bị ngã xuống là ở chính giữa của một khoảng đất, bốn phía đều là vách núi cao chót vót, đầu vách núi và đoạn giữa đã được khoét rỗng, trên những lỗ hổng đó là những cột linh lực phong ấn màu trắng được dựng thẳng đứng. Nhìn qua nơi này thực giống một nhà lao bình thường để giam giữ người ở bên trong. Bốn phía đều được phủ kín đến nỗi gần như không thể nhìn thấy giới hạn.

Mà những kẻ ở bên trong nhà lao này, có kẻ có hình dạng của mỹ nhân ngư, có kẻ có hình dạng của con người, có kẻ lại quanh người đầy hắc khí nhìn không ra diện mạo, có kẻ...

Lúc này, tất cả đều đã tạm dừng mọi hoạt động, ánh mắt ai nấy đều sáng ngời và tràn ngập u tối cùng khát máu nhìn chăm chăm vào ba người vừa đến.

Sư tử Hoàng Kim nhìn thấy rõ cấp bậc của đám người này, toàn bộ đều có cấp bậc linh tông trở lên. Càng ở tầng cao của nhà lao, cấp bậc của kẻ bị giam giữ ở đó lại càng cao. Người bị giam giữ trên tầng cao nhất dường như có cấp bậc linh đế, mà lúc này, trên tay hắn hình như đang cầm một bộ xương người hay là thịt người gì đó, hắn vừa ăn vừa nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Ánh mắt ấy khiến sư tử Hoàng Kim cũng phải rùng mình.

Rùng mình xong, sư tử Hoàng Kim còn chưa nghĩ xem nên nói cái gì thì Tiểu Thực ở phía sau đột nhiên vươn cánh lá ra túm chặt lấy nó. Sư tử Hoàng Kim quay đầu lại và nhìn theo ánh mắt của Phong Vân.

Phía sau bọn họ lúc này có một tên mặt đầy vảy đen, bàn tay thì như móng vuốt của chim ưng. Tên này vừa nhe răng cười với bọn họ vừa uống một thứ gì đó. Dưới thân hắn là một mỹ nhân ngư đang nằm dài, trên người đầy rẫy các vết sẹo, mỹ nhân ngư này đã bị đánh chết.

Hắn đang uống máu của mỹ nhân ngư đó.

Mấy tên đứng phía sau tên này cũng đang liếm láp chút máu tanh dính đầy trên tay, ánh mắt nhìn ba người không chút hào cảm. Dưới chân bọn chúng là một đồng xương cốt không còn được nguyên vẹn.

Phong Vân giật giật khoe miệng, sư tử Hoàng Kim thì lông tơ dựng ngược cả lên, còn Tiểu Thực thì liên tục thu nhỏ lại.

Luyện ngục này...

“Hoan nghênh những người bạn mới của chúng ta, khả khả...” Ném thi thể mỹ nhân ngư trong tay sang một bên, tên mặt đầy vảy đen cười khả khả đầy nham hiểm và đi về phía Phong Vân.

Mấy tên khác cũng hả hả cười lạnh và tiến về phía bọn họ.

Ánh mắt cả bọn đều tràn đầy sự khát máu lẫn tàn nhẫn.

Cấp bậc của bọn chúng, tất cả đều là linh tông cấp tám trở lên...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngư* *Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 532

Ra oai để phủ đầu? Không, không phải, không phải là ra oai để phủ đầu mà là hung tàn thực sự. Phong Vân vừa liếc mắt nhìn đám người đang hung bạo ép sát bên người vừa nhận định. Trước đây, khi còn ở nơi đó, nàng cũng không hiếm gặp tình cảnh thế này. Khu căn cứ và hòn đảo giam giữ tù binh A Cực đích xác là một địa ngục hắc ám, những kẻ bị giam giữ trong đó đều là những tên giết người như rạ. Ở nơi đó, sống chết chẳng còn nghĩa lý gì, tất cả đều chỉ như một trò đùa mà thôi. Kẻ nào mạnh thì kẻ đó sẽ sống sót, kẻ nào yếu thì tất sẽ bị diệt vong, câu nói “Cá lớn nuốt cá bé” được thực hiện vô cùng nhuần nhuyễn ở nơi này.

Mà hôm nay xem ra cảnh tượng ở nơi đây còn lợi hại hơn.

“Bảo vệ tính mạng!” Phong Vân lập tức dùng thuật truyền âm qua tâm linh nói với sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực đang mặt đầy sợ hãi và bắt đầu cùng lùi lại. Lúc này, linh lực của nàng không đủ để hy vọng có thể đánh bừa ra oai được, vì vậy mà trước mắt chỉ có thể làm một việc quan trọng hơn hết là bảo vệ tính mạng.

Trên mặt nàng lộ rõ vẻ yếu đuối vô năng nhưng trong mắt lại bắn ra tia sắc bén. Ánh mắt của Phong Vân đảo nhanh một vòng xem xét địa hình xung quanh. Nàng không mong sẽ đánh thắng được đám người đang vây quanh này mà trước hết chỉ mong bảo vệ được tính mạng.

“Oa oa, cứu mạng với, cứu mạng với...” Tiểu Thực nghe thấy lời nói của Phong Vân xong thì lập tức cất giọng gào lên, nghe tiếng gào của nó thì còn vô dụng gấp vạn lần so với Phong Vân.

“Người gào cái rầm ải!” Sư tử Hoàng Kim đang đứng trên vai Phong Vân liền gào lên với Tiểu Thực.

Một đám lộ ra dáng vẻ miệng hùm gan thỏ.

“Khà khà, thì ra chỉ là thứ vô dụng!” Đám người đang tiến lại gần thấy vậy thì nhất loạt đều hiện lên vẻ khinh miệt, một tên trước mắt vừa cười khà khà vừa vươn tay ra chụp lấy Phong Vân.

Phong Vân càng lùi càng sắp áp sát vào phía sau, cả người nằng đều phát run. Còn sư tử Hoàng Kim trên vai nằng thì bỏ nghiêng ra ngoài.

Móng vuốt lại khua lên trên không, đối thủ vươn tay hướng về phía Phong Vân với tốc độ không nhanh nhưng tuyệt đối cũng không chậm, mà trên đó còn dính đầy vết máu.

“Cứu mạng với...” Tiểu Thực kêu to một tiếng kinh thiên động địa.

“Grào...” Giữa tiếng kêu ầm ĩ của Tiểu Thực, sư tử Hoàng Kim đột nhiên gầm nhẹ một tiếng rồi thân mình theo gió trong nháy mắt biến thành to lớn. Cả người nó che kín lấy Phong Vân, so với đối thủ đang ra đòn công kích thì trông nó còn lớn hơn vài phần. Cái miệng sư tử dữ tợn há rộng ra rồi hướng về phía cái đầu của kẻ kia, trong miệng đồng thời bắt ngờ phun ra một quả cầu linh lực màu trắng lao về phía đối thủ.

Lực đạo rất hung hãn và nhanh như tia chớp.

Với một đòn tấn công gần trong gang tấc như thế, nếu đối lại là kẻ khác thì có lẽ chỉ cần một đòn cũng bị sư tử Hoàng Kim biến thành cát bụi. Thế nhưng kẻ phóng vuốt về phía Phong Vân chỉ bị chấn động mạnh một cái, phản ứng của cơ thể và ý thức của hắn quả thực đã đạt đến đỉnh cao. Trong nháy mắt, hắn nghiêng đầu và vùng vuốt lên, một luồng linh lực màu đen ầm ầm lao ra. Luồng linh lực này biến thành một thanh kiếm to và lao về phía đòn tấn công của sư tử Hoàng Kim mà chém. Tên này cũng đồng thời nhảy vọt về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 533

Một loạt động tác được thực hiện rất liền mạch lưu loát, đây hoàn toàn là tác phong của kẻ hung mãnh đã từng trải qua trăm trận chiến và có kinh nghiệm lâm địch phong phú. Khí thế sắc bén của hắn hoàn toàn mang theo sự bén nhọn của một kẻ thuộc linh tông cấp tám.

“Vèo...” Khí thế kinh người, chớp nhoáng trùng trùng điệp điệp, hai luồng linh lực một đen một trắng va phải nhau trên không trung liền tạo ra vô số đốm lửa.

Giữa ánh lửa chớp loé, Tiểu Thực lúc ban đầu còn la hét chói tai và vô dụng hơn cả Phong Vân đã sớm ung dung thân nhiên xoè cánh hoa chặn lại phía sau của kẻ đang định lui về. Thân hình tên kia vừa lui tới, Tiểu Thực lập tức bay vọt lên, đoá hoa chợt loé sáng. Một đoá liền hướng về phía lưng của đối thủ và cắn một nhát. Nếu là sư tử Hoàng Kim cắn thì đó là nhát cắn dựa vào thực lực của bản thân, còn Tiểu Thực mà cắn thì đó là nhát cắn dựa vào thiên tính, nó chính là một bông hoa ăn thịt người, một bông hoa ăn thịt người dị thường.

Phía trước có sư tử Hoàng Kim đánh bừa, sau lưng lại có Tiểu Thực đang ôm cây đợi thỏ, giữa hai luồng công kích mạnh mẽ song song, tên kia đương nhiên chỉ có thể uốn éo thân mình lùi lại phía sau. Tiểu Thực liền há mồm cắn lên mông hắn một nhát.

“A a a...” Tiếng hét thảm thiết trộn lẫn sự cuồng nộ lập tức vang lên chấn động tứ phương. Nửa mông của tên kia đã biến mất trong miệng Tiểu Thực. Một luồng khí đen từ chỗ Tiểu Thực vừa cắn lan ra mạnh mẽ và trong nháy mắt, nọc độc đã biến tên kia trở nên đen xỉ.

Tiểu Thực vừa rồi còn giả vờ giả vịt lúc này đã hiện lên vẻ ngoan độc đầy người.

Giấu đồ bìm leo, đám dây leo trên người Tiểu Thực chợt loé lên, một cánh lá hung hăng đánh mạnh lên cơ thể của tên kia. Sức mạnh dữ dội trong nháy mắt đã khiến tên kia lăn ra ngoài.

“Đi! Tiểu Thực cắn phía sau!” Phong Vân vốn đang co lại thấy có cơ hội như vậy thì lập tức nhảy lên từng bước và xông tới một góc lao ngục tối đen như mực mà đi. Vừa rồi lúc sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực còn đang đối phó với tên kia, nằng đã nắm bắt được mọi thứ xung quanh trong tầm mắt.

Thân ở đất khách, có thể không cần bất cứ cái gì nhưng việc đầu tiên cần phải làm là tìm được đường sống, đây chính là bài học vỡ lòng bắt buộc của giới hắc đạo.

Mà trong này chỉ có duy nhất một cái thông đạo nằm ở hướng đó. Phong Vân liền lao đến, sư tử Hoàng Kim cũng lập tức bám theo.

Tiểu Thực thì trong nháy mắt cảnh lá đã hoá thành to lớn. Nó vurun cảnh lá nặng trĩu ngăn đám trước mặt sang một bên rồi tiếp đó vèo một tiếng bỏ chạy theo Phong Vân.

“Ồ này...” Mắt thấy một người một thú một cây yếu đuối trong nháy mắt từ một đám bỏ đi trở thành những kẻ mạnh mẽ, những tên bị giam cầm trong luyện ngục liền nhìn không được mà nhướng mày lên kêu một tiếng.

Thực sự là ngoài dự đoán!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 534

“Ha ha...” Ngay sau đó, những tiếng cười sắc nhọn tàn nhẫn cứ thi nhau vang lên không ngừng, trong tiếng cười lộ rõ sự hưng phấn và hứng thú. Bọn chúng thích những kẻ có thực lực, những kẻ đó mới có đủ hương vị, còn những kẻ yếu đuối như tôm như tép thì bọn chúng chẳng thích thú tẹo nào.

“Hà hà...”

“Khà khà...”

Lập tức, giữa những tiếng cười khà khà âm u quái gở, vài bóng người chọt loé lên nồng nặc mùi máu tanh và hứng thú mà đuổi theo hướng Phong Vân đang bỏ chạy.

“A a...” Những kẻ ngồi chồm hổm trong lao ngục làm bằng linh lực cũng gào ầm lên. Tình cảnh này thực giống như Phong Vân là ma thú của nhà lao đang bị truy đuổi bởi những người đi săn đuổi ma thú, còn bọn chúng chính là những khán giả ngồi xem. Mà lúc này, ma thú hung hãn tàn bạo thì đang chạy trốn chết, còn người xem và người đi săn thì đều hưng phấn vô cùng.

Cả đám đều như người cá lao nhanh về một phía.

Phong Vân mang theo sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực chạy như điên trong lao ngục được phân ra vô số đường đi. Năng lượng kỳ quái trong cơ thể nàng đã bị Thế tử mỹ nhân ngưng làm cho đông lạnh. Tuy ngay cả linh lực của nàng cũng đã bị đông lạnh, thế nhưng điều này trái lại lại dễ cho nàng một con đường sống. Nó khiến nàng có thể chạy, có thể nhảy, có thể không còn phải lo ngại ngáy nữa.

Luyện ngục này quả nhiên y như nhận định của Phong Vân lúc trước, nó là vùng đất tập trung toàn bộ tội phạm của thế giới dưới đáy biển. Nguyên mẫu của luyện ngục tuy có chút bất đồng với nơi ở kiếp trước của Phong Vân nhưng cũng là một nơi rất quái dị, về bản chất thì hai nơi này giống nhau.

Phong Vân cứ từ nơi ở cũ của mình mà suy ra, nàng có tính miễn cảm bẩm sinh với những nơi như thế này.

“Àm...” Một luồng linh lực màu đỏ nõ ầm ầm phía sau lưng Phong Vân.

Một luồng năng lượng lạnh lẽo từ phía sau dội tới. Phong Vân đang trong tư thế chạy trốn ngay lập tức lộn mào hai cái ngay tại chỗ mà chân không chạm đất. Khi người hạ xuống, hai chân đã đặt trước một ngã rẽ và đi vào một con đường khác.

Linh lực phía sau nõ mạnh nhưng không lan đến được chỗ của nàng.

“Bên này bên này...” Một tên tội phạm ngồi trong lao ngục lập tức kêu lên.

“Àm...” Mấy luồng linh lực từ bốn phương tám hướng vội vàng lao về phía Phong Vân.

Phong Vân bắt đầu luống cuống, nàng lui lại từng bước mà cũng không thèm nhìn xem mình đang lùi vào nơi đâu. Cuối cùng, Phong Vân tựa vào bên cạnh một phòng giam.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 535

Mấy luồng linh lực nổ tung ngay bên cạnh nàng, lại có mấy tên bị giam cầm trong lao ngục làm bằng linh lực của tộc mỹ nhân ngư cũng tung chiêu ra.

Quang ảnh chớp động không gian. Phong Vân nghiêng người lao ra ngoài.

“Đề ta đi dương đông kích tây!” Tiểu Thực đang quán trên vai Phong Vân thấy vậy liền lên tiếng. Cứ mãi thế này cũng không phải là biện pháp tốt, nơi này chỗ nào cũng là tội phạm, bọn chúng lại liên thủ với nhau. Phong Vân và bọn nó có thể chạy trốn đến được nơi nào? Tất cả đều nằm trong tầm mắt của bọn chúng, nó phải dời tầm mắt của bọn chúng đi hướng khác mới được.

“Không được!” Phong Vân vẫn thờ hồng học, bước chân vẫn lao nhanh không hề do dự.

“Ta đây...”

“Câm miệng!” Phong Vân lại quẹo vào một ngã rẽ khác để né tránh những bàn tay từ trong phòng giam đang vươn ra muốn tóm lấy nàng.

Không dương đông kích tây, không đi dời tầm mắt của bọn chúng gì hết!

Bọn tội phạm ở nơi này đều có cấp bậc cao, thấp nhất đã làm linh tông rồi, thậm chí tên ngồi ở tầng cao nhất còn có cấp bậc linh đế. Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim làm thế nào mà đi dời được sự chú ý của bọn chúng? Đã không đi dời được mà trái lại bọn họ còn bị tách nhau ra, như vậy thì sức mạnh của bọn họ sẽ càng giảm xuống.

Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim nghe thấy mệnh lệnh chém đĩnh chặt sắt của Phong Vân thì không khỏi đều ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái. Về mặt kiên nghị, ánh mắt hiện rõ sự bén nhọn và lãnh khốc trước nay chưa từng có. Ánh sáng u ám không ngừng đan xen trên mặt nàng làm lộ ra sự đen tối đến từ địa ngục chỉ có ở những người đã dạn dày trong thế giới hắc ám. Đây không phải Phong Vân mà bọn nó từng quen biết, đây là bản chất hắc ám lộ ra từ nội tâm của Phong Vân.

Cả sư tử Hoàng Kim lẫn Tiểu Thực đều sợ hãi không dám động đậy.

Cho tới bây giờ, Phong Vân chưa từng biểu hiện ra khía cạnh này, thế nhưng, điều đó không có nghĩa là nàng sẽ không bao giờ biểu hiện ra, kỳ thực, nàng quả thực đã tới đây từ một nơi như vậy.

Tiếng kêu gào từ bốn phương tám hướng vang lên không ngớt, bầu không khí u ám giết chóc lan tràn đầy trời, mùi máu tanh tràn ngập bên chớp mũi.

Nơi này từng chút từng chút khơi dậy trí nhớ về ngày xưa trong con người Phong Vân. Năm ngón tay ép sát bên người nắm chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngư* *Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 536

Năm đó nàng đã có thể một mình ra khỏi trại tập trung dành cho phạm nhân loại A thì hôm nay nàng nhất định cũng có thể từ nơi này thoát ra ngoài.

Gió mát thổi qua tai Phong Vân, loại mùi vị giết chóc này đã quá quen thuộc với nàng.

“Vô dụng, còn chưa giết chết...”

“Giết chết? Ha, cả đám còn không chặn lại được nữa là. Mặc Xà, các người thực con mẹ nó đáng chết...”

“Đừng nói nữa! Đứa con gái này sao lại có vẻ quen thuộc với nơi đây như vậy...”

“Đúng là có vẻ quen thuộc...”

“Lạ là nó chẳng có tí linh lực nào, mà đám Mặc Xà lại có phải ít đâu, thế mà hiện giờ ngay cả quần áo trên người bọn chúng cũng chưa đụng được vào, thực con mẹ nó dọa người nhỉ?”

“...”

Khi thấy Phong Vân chạy trốn tránh né khắp nơi như rắn uốn lượn trong một nơi quen thuộc, lại thấy một đám hung hãn dùng linh lực tấn công mà không đánh được đến nơi thì đám người trong các phòng giam xung quanh bắt đầu lên tiếng chế cười kẻ tên là Mặc Xà đang truy bắt Phong Vân.

Giữa tiếng cười âm u vang lên khắp nơi trong luyện ngục, đám Mặc Xà gồm ba người đang đuổi bắt Phong Vân đã mất đi sự hưng phấn ban đầu mà thể vào đó là sự căm giận bức bối, trên mặt cả đám bắt đầu chuyển sang màu đen. Giờ đây, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của Phong Vân là cả ba đều lập tức tấn công ngay mà không hề có một chút thủ hạ lưu tình nào.

“Àm...” Một ngọn lửa chói mắt nổ âm phía sau Phong Vân. Phong Vân lao đảo rồi phun ra một ngụm máu tươi, thể nhưng chân vẫn không hề dừng lại mà tiếp tục lao về phía trước.

Cơ thể cứ dừng mảnh bỏ nhào tới khắp nơi trong lao ngục, Phong Vân cơ hồ là không muốn sống nữa mà lao về phía sơn động đằng trước đang dần dần trở nên không còn bằng phẳng và bắt đầu hẹp dần.

“Bị thương rồi...”

“Ồ, sao cô ta lại chạy hướng đó?”

“Ồ, nữ nhân này muốn tự tìm đường chết à?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 537

Toàn bộ đám người trong lao ngục đang cười khà khà chế nhạo nhìn thấy Phong Vân lao đầu vào một chỗ kín đáo trong nhà lao rồi từ nhà lao của bọn chúng chạy tới một sơn động ở sâu trong luyện ngục mà từ bên ngoài cơ hồ không thể nhìn ra được. Không ít tên bắt đầu kinh ngạc, nữ nhân này vì sao lại quen thuộc với nơi đây của bọn chúng thế nhỉ?

Một sơn động trống rỗng treo lơ lửng trên vách núi ở tận cùng của nhà lao, phía trước không một bóng người, không một vật thể, trống rỗng không có bất cứ thứ gì.

Nơi đó giống như được phân biệt rõ ràng so với bên nhà lao chỉ chút tội phạm bên này, một bên là binh lính, một bên là vua chúa.

“Phong Vân, nơi này không ổn đâu!” Sư tử Hoàng Kim vừa nghe các loại âm thanh vang lên từ đằng sau vừa lập tức hét lớn với Phong Vân.

“Muốn chạy cũng không dễ như vậy đâu!”

Trong lúc nó còn đang rống lên thì Mặc Xà ở phía sau đã đuổi đến nơi. Tên này gào lên hung ác, vài luồng linh lực sấm sét hỗn loạn lao thẳng về phía Phong Vân.

Cùng lúc đó, Phong Vân quát khẽ một tiếng, “Không sai đâu!” Nàng không thèm để ý tới tiếng gào thét và đòn tấn công phía sau mà huy động hết mọi sức mạnh cuối cùng để vọt vào sơn động trống rỗng kia.

Bóng tối vô tận lập tức bao phủ lấy Phong Vân vừa mới vọt vào.

Phong Vân chỉ cảm thấy cả người cứ như đang chìm xuống, dưới chân có cảm giác trống rỗng và như đang rơi tự do.

Tiểu Thực lập tức xò các dây leo ra bao lấy Phong Vân và sư tử Hoàng Kim, cả ba lần thứ hai cùng nhau rơi xuống.

Còn đòn tấn công của Mặc Xà thì vừa đến cửa động đã bị ngăn cản lại và biến mất lặng im không tiếng động, ngay cả một chút gợn sóng cũng không có.

“Vô dụng! Một nữ nhân mà cũng không xử lý được...”

“Khó khăn lắm mới có một nữ nhân đến đây cho chúng ta chơi đùa, thế là mất toi rồi...”

“Phế vật...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 538

Bên ngoài sơn động, đám tội phạm trong nhà lao đồng loạt hừ lạnh một tiếng. Nếu không phải nơi này có quy định một ngày chỉ cho phép vài tên được động thủ thì bọn chúng đã sớm tóm được nữ nhân kia rồi.

Sắc mặt của đám ba người Mặc Xà hết xanh lại trắng trông hết sức khó coi nhưng không có cách nào phản bác lại được, cả ba chỉ có thể tìm lại kẻ vừa này bị bọn chúng đánh chết để trút giận.

“Bọn Mặc Xà này càng ngày càng vô dụng, một đứa con gái như thế cũng không xử lý được, xem ra ngày mai bọn chúng không còn đất sống nữa rồi.” Giữa tiếng kêu gào chầm chọc, trong phòng giam ở tầng cao nhất của nhà lao, một nữ mỹ nhân ngư xinh đẹp diêm dúa lẳng lơ đang cung kính ngồi trước mặt một người và nhẹ nhàng thân nhiên buông một câu.

Người ngồi trước mặt nàng ta có mái tóc đen tuyền, đường nét khuôn mặt cương nghị rắn rỏi tựa hồ có thể so sánh được với kim cương. Trông hán ta không anh tuấn cũng không khôi ngô nhưng trên người lại tỏa ra khí chất bá vương lạnh lẽo làm cho người ta hoàn toàn bỏ qua diện mạo của hán mà hết sức cung kính.

Nghe xong lời nói của nữ mỹ nhân ngư, người đó thân nhiên thu hồi ánh mắt đang nhìn theo Phong Vân biến mất, mặt không chút thay đổi, hán cất giọng nói, “Cút!”

“A, Lệ Cơ có gì sai sao?” Nữ mỹ nhân ngư sừng sốt hỏi.

“Cô ta vừa vào nơi này mà xem ra còn quen thuộc với nó hơn cả người, con mắt của Lệ Cơ người thật quá tầm thường đấy!” Người tóc đen không trả lời nhưng một mỹ nhân ngư nhìn không rõ mặt ở gian phòng giam cách vách bên trái hán lại chậm rãi mở miệng.

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, khả năng quan sát thực đúng là lợi hại!” Một nam nhân tóc đen xinh đẹp tuyệt trần trông giống như một thư sinh ở nhà giam bên phải liền cười khẽ.

Không phải Mặc Xà là tên vô dụng mà là nữ nhân không có linh lực kia quá lợi hại. Vừa vào nơi này cô ta đã tìm được đúng nơi nguy hiểm nhất. Xem ra cô ta cũng không phải loại vô dụng.

Người tóc đen lạnh lùng nằm xuống. Hán rất muốn xem xem nữ nhân kia đã dám đi vào thì liệu cô ta có khả năng từ nơi ác ma đó mà đi ra không?

Gió vù vù thổi qua, luyện ngục ngập tràn mùi máu me tanh tưởi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngư* *Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 539

Nghe xong lời nói của nữ mỹ nhân ngư, người đó thân nhiên thu hồi ánh mắt đang nhìn theo Phong Vân biến mất, mặt không chút thay đổi, hán cất giọng nói, “Cút!”

“A, Lệ Cơ có gì sai sao?” Nữ mỹ nhân ngư sừng sốt hỏi.

“Cô ta vừa vào nơi này mà xem ra còn quen thuộc với nó hơn cả người, con mắt của Lệ Cơ người thật quá tầm thường đấy!” Người tóc đen không trả lời nhưng một mỹ nhân ngư nhìn không rõ mặt ở gian phòng giam cách vách bên trái hán lại chậm rãi mở miệng.

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, khả năng quan sát thực đúng là lợi hại!” Một nam nhân tóc đen xinh đẹp tuyệt trần trông giống như một thư sinh ở nhà giam bên phải liền cười khẽ.

Không phải Mặc Xà là tên vô dụng mà là nữ nhân không có linh lực kia quá lợi hại. Vừa vào nơi này cô ta đã tìm được đúng nơi nguy hiểm nhất. Xem ra cô ta cũng không phải loại vô dụng.

Người tóc đen lạnh lùng nằm xuống. Hán rất muốn xem xem nữ nhân kia đã dám đi vào thì liệu cô ta có khả năng từ nơi ác ma đó mà đi ra không?

Gió vù vù thổi qua, luyến ngực ngập tràn mùi máu me tanh tưởi.

“Hừ!” Trong lúc đó, Á Phi ở bên kia cũng đang theo dõi truyền hình trực tiếp từ chỗ của Mộc Hoàng. Không đợi Á Phi và đám tinh linh chiến đấu lên tiếng, Li Giang đột nhiên hừ một tiếng đánh vỡ không khí trầm mặc.

“Sao vậy?” Á Phi vẫn nhìn tình hình trên núi Vô Kê, lông mày vẫn chưa giãn ra được.

“Lại dám chạy tới gặp kẻ đó, quả nhiên là có âm mưu!” Li Giang lại hừ lạnh một tiếng.

Kẻ đó? Á Phi biết người mà Li Giang nhắc đến là ai. Nghe Li Giang nói xong, hàng lông mày vốn đang nhíu chặt của Á Phi lại càng thêm nhăn lại.

Sao Phong Vân lại tìm được người đó? Nàng ở trong luyến ngực thế nào mà vừa vào đã chạy được đến nơi kia? Nếu trí nhớ của hắn không tồi thì nơi người đó ở là nơi được tộc mỹ nhân ngư trông coi vô cùng nghiêm ngặt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 540

“Có âm mưu là tốt rồi, chỉ sợ cô ta không có âm mưu thôi!” Li Giang thấy Á Phi nhíu mày thì đột nhiên nheo mắt cười. Tiếp đó, hắn búng tay một cái, thủy kính trước mặt lập tức bị hắn thu lại trong tay.

“Ta rất muốn nhìn thấy vẻ mặt của cô ta khi nhìn thấy bộ dạng người đàn ông của mình, để xem cô ta có đưa cho ta thứ gì đó mà tộc người lùn đã đưa cho rồi cầu xin ta giúp đỡ hay không? Hay là vẫn muốn tiếp tục làm gian tế đây?” Li Giang dứt lời liền cười lạnh một tiếng và đi ra ngoài điện.

“Ca, huynh phải giúp Phong Vân!” Vừa thấy Li Giang rời đi, Á Lê lập tức vọt đến bên cạnh Á Phi. Lần đầu tiên hắn cẩn thận gọi Á Phi là ca chứ không phải là lão đại.

“Á Phi!” Cùng lúc đó, đám Đỗ Như Phi, Hòa Phụng cũng xúm lại. Trên mặt đám tinh linh lúc này đều mang theo vẻ nghiêm túc và đau lòng khó nói thành lời.

Bọn họ đều đau lòng vì Mộc Hoàng, bọn họ muốn giúp hắn.

Á Phi nhìn thấu được suy nghĩ của đám người trước mặt thông qua ánh mắt của bọn họ nhưng vẫn chưa nói gì. Thành thực mà nói, vừa mới rồi nhìn thấy hết thảy cảnh tượng bên trong thủy kính, lần đầu tiên hắn thực sự bị cảm động, bị chân tình của Mộc Hoàng làm cho cảm động, bị sự kiên quyết dứt khoát của Mộc Hoàng làm cho cảm động, bị cảnh tượng bi thảm kia làm cho cảm động.

Hắn cũng muốn giúp, nhưng mà, nhưng mà...

“Trước hết cứ tìm được Phong Vân đã rồi nói sau.” Hồi lâu Á Phi mới thở dài một hơi. Hắn đứng dậy rồi cũng hướng ra ngoài điện.

Á Lê thấy vậy liền lập tức bám sát theo sau.

Một đám xoa xoa tay. Nếu phải tìm Phong Vân đến phát điên, phải đưa được nàng ra ngoài, cho dù có phải phá nát mối quan hệ tốt đẹp với tộc mỹ nhân ngư thì bọn họ cũng nhất định giúp nàng rời khỏi đây.

Nước biển nhộn nhạo, nhìn có vẻ lạnh lẽo nhưng thực ra lại rất hữu tình.

Lại nói về tình hình ở bên trong luyến ngực. Phong Vân chạy nhanh như chớp không biết qua bao lâu thì phịch một tiếng va vào một vật. Cho dù có Tiểu Thực bảo hộ nhưng cả đám cũng hoa đầu chóng mặt mà dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 541

“Hết đường rồi à?” Sư tử Hoàng Kim xoa xoa lên đỉnh đầu đang mơ màng rồi ngẩng đầu nhìn lên.

Lọt vào tầm mắt nó là một đôi con người cực kỳ lạnh lùng và ngay sát bên cạnh, hai cặp mắt cơ hồ suýt chạm vào nhau. Sư tử Hoàng Kim hoảng sợ vội vàng kéo Phong Vân lùi lại phía sau. Khi lùi lại, cả bọn mới nhìn rõ, thì ra bọn họ vừa đụng phải một người.

“Cút!” Một âm thanh lạnh lẽo và mang theo vẻ tuyệt đối chán ghét vang lên ngay bên tai một người một thú một cây làm cả bọn hoa mắt chóng mặt.

Phong Vân lắc đầu cho thanh tỉnh một chút rồi giương mắt nhìn về phía ấy.

Lọt vào tầm mắt nàng là một người lùn mặc áo giáp màu đen đang ngồi trên một mô đất. Trên người hắn, từ đầu tới chân có tới năm sợi xích sắt và ổ khóa, mỗi một sợi xích đều khiến Phong Vân phải mở to mắt mà nhìn, những thứ này cơ hồ là đều là do linh lực cấp bậc linh đế đúc thành.

Một đầu xiềng xích khóa trên cơ thể của người kia, đầu còn lại thì xuyên vào trong bốn vách tường băng xung quanh. Những bức tường băng này chắc chắn là do mỹ nhân ngư dùng linh lực có cấp bậc cao nhất để tạo thành.

Người lùn khoanh chân ngồi trên mặt đất, thoạt nhìn trông rất oai phong.

Đúng, chính là oai phong!

Tộc người lùn bởi vì vóc dáng thấp bé nên những cái gọi là cao lớn, oai phong, cường tráng thực sự không thể đem ra để nói về bọn họ. Nhưng mà, người lùn trước mặt đây lại cứ làm cho nàng cảm thấy trên người hắn có một loại khí thế của cấp bậc đế vương thiên hạ.

Khí thế dũng mãnh khiến người ta phải lưu luyến.

“Ta nói một lần nữa, cút ngay cho ta!” Cùng với giọng nói lạnh băng mang theo sự chán ghét vô cùng, trên người của người lùn bỗng bắn ra một luồng linh lực dũng mãnh màu vàng. Khí tức mạnh mẽ lao đến khiến Phong Vân trong nháy mắt liên tục lùi lại phía sau, khí huyết trong người nàng cũng lập tức quay cuồng.

Linh đế, cấp bậc của người này chắc chắn đã vượt qua linh đế.

“Mặc Khắc Đa.” Một ngụm máu tươi lập tức phụt ra, Phong Vân vội vàng lùi sang bên cạnh, vừa lùi vừa hé răng thốt ra ba chữ.

“Chúng ta là bạn tốt của Mặc Khắc Đa!” Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim lập tức kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 542

Mặc Khắc Đa là tộc trưởng đương nhiệm của tộc người lùn, người này đang chế tạo áo giáp cho Phong Vân. Đến tộc mỹ nhân ngư thì lấy tộc tinh linh ra để bảo hộ, hiện tại gặp người lùn, bọn họ lấy tộc người lùn ra để che chắn thì nhất định sẽ trót lọt. Bọn Tiểu Thực đã hoàn toàn tinh thông kỹ năng này.

Phải biết rằng tộc người lùn chỉ nói tên của họ cho bạn bè, kẻ biết được tên của người lùn nhất định là bạn của người lùn.

Vừa nghe thấy ba tiếng Mặc Khắc Đa, sát khí hung bạo trên cơ thể người lùn kia liền khê khàng biến mất. Trên khuôn mặt lạnh băng của hắn hiện lên một chút hoài niệm.

“Bọn họ có khỏe không?” Hồi lâu sau người kia mới trầm giọng hỏi.

“Khỏe lắm, khụ khụ...” Phong Vân ho khan hai tiếng rồi chậm rãi đứng lên. Nàng hướng về phía người kia mà thì lễ, “Có điều chúng tôi bất ngờ bị rơi vào nơi này nên không thể giúp Mặc Khắc Đa gửi lời thăm hỏi đến ngài được, mong Mặc đế không để bụng!”

“Mặc đế? Ồi mẹ ơi...” Tiểu Thực kinh ngạc kêu lên một tiếng nhưng bị sư tử Hoàng Kim nhanh chóng bịt miệng không cho nói nốt câu sau. Khi còn ở tộc người lùn, bọn họ đã từng loáng thoáng nghe được giữa tộc người lùn và tộc mỹ nhân ngư có thù hận với nhau, mà nguyên nhân của mối thù này chính là do tộc trưởng Mặc đế cường đại của tộc người lùn tạo ra, chuyện này đã xảy ra từ lâu lắm rồi. Vậy mà lúc này, bọn họ lại chính mắt nhìn thấy người khơi mào tranh chấp giữa hai tộc... Đừng nói Tiểu Thực bị kinh ngạc, ngay cả sư tử Hoàng Kim cũng có chút bất ngờ.

Đương nhiên, điều khiến bọn chúng kinh ngạc đầu tiên là vì sao Phong Vân lại đoán ra được chuyện này.

Mặc để nghe Phong Vân nói thế thì trong nháy mắt lại trở nên trầm mặc, hần chỉ lắc đầu mà không nói gì thêm. Tuy nhiên, sát khí quanh người cùng vẻ chán ghét trên mặt hần cũng tiêu tan đi ít nhiều.

“Các người tới đây làm gì?” Sau khi con trầm mặc qua đi, Mặc để lại thản nhiên hỏi một câu. Nếu không phải đã nhận thấy bọn họ không phải là người của tộc mỹ nhân ngư thì cả đám vừa mới xông vào này sớm đã bị hần đập tan thành mây khói rồi.

“Tình cờ thôi à!” Phong Vân giật giật khoe miệng, nàng chỉ có thể trả lời là tình cờ bị rơi vào đây. Nàng tới nơi này thực sự không có mục tiêu, không có mục đích, ngay cả chính bản thân nàng còn chưa nghĩ tới chuyện này, vì vậy mà ngoại trừ việc ăn ngay nói thật ra, nàng cũng chẳng còn cách nào khác.

Mặc để liếc mắt nhìn Phong Vân một cái, lông mày hơi cau lại. Hần trầm giọng hỏi, “Thảo chi hồn? Người có quan hệ tốt với tình linh à?”

Phong Vân tuyệt đối không kinh ngạc khi vị tộc trưởng hùng mạnh của tộc người lùn ở trước mặt nhìn ra khí tức trên người nàng. Phong Vân gật đầu trả lời, “Đúng vậy, ta...”

Mặc để xua tay ngăn cản lời nói tiếp theo của Phong Vân, hần trầm giọng nói tiếp, “Lá gan không nhỏ đâu, người muốn ta giúp các người rời khỏi đây.”

Hần không hỏi mà là khẳng định. Phong Vân từ tầng chót của luyện ngục phía trên lao thẳng về hướng này của hần, hần cảm nhận được rất rõ ràng.

Phong Vân thấy Mặc để nói chuyện ngắn gọn mà chặt chẽ, hơn nữa lại còn chỉ thẳng vào điểm quan trọng thì lập tức cười nói, “Chờ ta dưỡng thương xong sẽ có cách rời khỏi đây.”

Nàng lao về phía này là vì cảm giác được đây là nơi im ắng nhất trong luyện ngục, cũng là nơi ẩn chứa âm hàn khí tức nặng nề nhất. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nàng đánh cược một phen, thả rằng đối mặt với kẻ mạnh nhất. Nàng chỉ không ngờ nơi này lại giam giữ tộc trưởng của tộc người lùn. Vận khí của nàng xem ra không tệ chút nào.

“Nơi này không thích hợp cho người điều dưỡng khí tức, lên tầng hai đi!” Mặc để nghe những lời nói đầy ngạo khí của Phong Vân thì không có quá nhiều phản ứng. Hần vung tay về phía Phong Vân, sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực.

Phong Vân lập tức cảm nhận được một luồng linh lực mạnh mẽ nâng bọn họ lên tầng trên của sơn động mà không thêm đếm xỉa gì đến lệnh cấm chế xung quanh của tộc mỹ nhân ngư, một luồng sức mạnh rất vững vàng mà mạnh mẽ.

Một đường lên thẳng tầng thứ hai của sơn động, nơi này kỳ thực chính là một khoảnh đất hơi nhô ra trong sơn động, từ đó ngẩng đầu lên có thể thấy được đỉnh sơn động, mà khí lạnh ở nơi này đã giảm bớt khá nhiều.

“Vận khí quả thực không tồi, lại còn...”

“Vận khí, vận khí cái gì hả?” Vừa đặt chân lên tầng thứ hai của sơn động, Tiểu Thực mới mở miệng thì không gian trước mặt đột nhiên dao động. Li Giang yêu mị bỗng xuất hiện.

Ngay sau hần lộ ra thân hình của đám người Á Phi.

“Á Phi!” Phong Vân nhất thời mừng rỡ.

“A, cứu binh đến rồi!” Tiểu Thực bỏ nhào về phía Á Lê.

Á Phi đã tới, bọn họ được cứu rồi!

“Đừng vui mừng quá sớm! Các người muốn cứu Mặc để ư? Hừ! Để xem người có bản lĩnh đó hay không đã!” Li Giang thấy vậy liền cười lạnh.

Cứu Mặc để? Phong Vân nhìn Á Phi. Lời này là có ý gì? Nàng gặp được Mặc để trong này chẳng qua chỉ là đánh bại đánh bại mà gặp được thôi mà?

Á Phi đưa mắt ra hiệu cho Phong Vân.

Phong Vân còn đang bối rối nhưng cũng hiểu được vài phần ý tứ của Á Phi, nàng đành lựa chọn im lặng.

Li Giang thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng. Tiếp đó, hần vừa cười vừa thích thú gợn tay tạo ra một tấm thủy kính và chậm rãi nói với Phong Vân, “Nói hết âm mưu của người ra đây, đưa cả mấy thứ gì đó cho ta nữa, ta sẽ cân nhắc cho người thấy được nam nhân của mình!”

“Nói vậy là có ý gì?” Phong Vân nghe thấy thế liền nhún mày hỏi lại.

Trên mặt Li Giang hiện đầy vẻ sung sướng tươi cười, “Muốn biết nam nhân của người đã xảy ra chuyện gì không? Cầu xin ta đi!”

“Gi mà lung tung lộn xộn vậy?” Sư tử Hoàng Kim nhún mày.

Còn Phong Vân thì nghiêng đầu liếc nhìn Á Phi một cái. Về thâm trầm trong mắt Á Phi và vẻ không đành lòng trong mắt của bọn Hỏa Phượng làm cho trong lòng Phong Vân đột nhiên nhói lên một cái.

“Xin ngài!” Một câu rõ ràng lưu loát không hề chần chừ lập tức thốt ra. Sự dứt khoát làm cho Li Giang bất ngờ tới mức hơi ngẩn người ra.

“Đem thứ Mặc Khắc Đa định đưa cho Mặc đế ra đây nữa thì ta mới ân chuẩn cho ngươi xem” Li Giang hoàn hồn cũng nhanh.

“Ta xem xong sẽ đưa cho ngài, dù sao đây cũng là địa bàn của ngài mà.” Tuy không biết Á Phi đã nói gì nhưng với cách trả lời thông thường thế này, Phong Vân cũng không để lộ ra cái gì.

Li Giang thấy Phong Vân lại dám thẳng thắn như thế thì trong mắt không khỏi lộ ra một tia khinh thường. Vì nam nhân của mình mà ném sự phó thác của người khác ra khỏi đầu, nữ nhân này...

“Cầm lấy!” Thế nhưng đối với hần mà nói thì như vậy là tốt nhất.

Phong Vân đón lấy tám thủy kính của Li Giang rồi nhìn thoáng qua một cái và ném về phía Á Phi. Linh lực của nàng không thể làm nó hiện ra hình ảnh.

Á Phi thấy vậy liền giơ tay ra tiếp nhận. Hần hít sâu một hơi rồi nói với Phong Vân, “Tốt nhất là cô nên chuẩn bị tâm lý chịu đựng.”

Thấy Á Phi thận trọng nói với mình như thế, trong lòng Phong Vân càng thêm mất bình tĩnh. Nhưng mà trong lòng càng không bình tĩnh thì bề ngoài của Phong Vân lại càng tỏ ra bình tĩnh.

Phong Vân đưa mắt nhìn Á Phi một cái rồi gạt đầu.

Á Phi thấy vậy thì không nhiều lời nữa, hần vung tay lên. Trong thủy kính có ghi lại cảnh tượng trên núi Vô Kê, trên mặt kính lập tức hiện ra một con đường.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 543

Mây mù lượn lờ, ráng chiều đỏ ửng...

Giữa khung cảnh tươi đẹp như sương như khói là bóng dáng cao ngất cứng rắn của Mộc Hoàng đứng trên đỉnh núi Vô Kê. Khung cảnh vẫn yên ả như thế, chỉ có điều không còn thấy bóng dáng và khí tức của Phong Vân đâu nữa.

“Sur phụ, Phong Vân đâu rồi?” Giọng nói lạnh băng xẹt qua không gian mang theo một vẻ đau thương cùng cực và lạnh lẽo thấu xương. Hần vừa mới đem người hần yêu thương nhất giao cho người hần tin tưởng nhất, nhưng mà chưa được bao lâu...

Bàn tay buông thõng bên người của Mộc Hoàng gắt gao nắm lại thành nắm đấm.

Diêm La đứng ở cửa cung Ung Hòa ngẩng đầu nhìn về phía Mộc Hoàng một thân lạnh băng, lông mày hơi cau lại nhưng rất khó nhận ra. Ông ta lạnh lùng cất tiếng, “Ngươi đây là có thái độ gì?”

“Con hỏi lại một lần nữa, Phong Vân đâu?” Mộc Hoàng lớn tiếng hỏi, sau lưng hần bắt đầu nổi lên từng cơn gió lạnh dày đặc.

“Mộc nhi, con đang đối mặt với sur phụ của mình đấy!” Sur bá Thần Tiên thấy vậy liền trầm giọng quát.

Mộc Hoàng không để ý đến ông ta, ánh mắt bình tĩnh vẫn tập trung về phía Diêm La. Hần lạnh lẽo kiên định mà gần từng tiếng một, “Bởi vì ông là sur phụ của ta nên ta mới hỏi.”

Nếu người trước mặt không phải là sur phụ của hần thì hần đã sớm động thủ rồi.

Diêm La nghe thấy thế thì lông mày nhăn tít lại, không biết trong đầu ông ta đang nghĩ gì nhưng mở miệng lại nói, “Được lắm, lá gan không nhỏ đâu, dám khởi binh vãn tội với sur phụ của ngươi hả?”

Mộc Hoàng không trả lời nhưng ánh mắt lạnh băng của hần đã nói nên tất cả.

Diêm La nhìn thấy ánh mắt hoàn toàn lãnh khốc của Mộc Hoàng thì lông mày càng thêm nhíu lại, “Ngươi muốn biết à? Được, bản tôn nói cho ngươi biết, nữ nhân của ngươi đã bị đè dưới Hắc Thạch Phong vĩnh viễn không thể thoát ra được rồi.”

Chương 544

Lời này vừa nói ra, hai mắt Mộc Hoàng trong nháy mắt trở nên đỏ ngầu. Năm tay phát ra những tiếng răng rắc, mặt đất của đỉnh núi Vô Kê ngay dưới chân hắn bắt đầu nứt nẻ. Một luồng khí tức sắc bén từ hư không đột nhiên xuất hiện. Màu đỏ ngầu trong đôi mắt giữa ánh chiều tà càng thêm bức người.

Ngân Dạ Cách và Phụng Vũ Náo vẫn đi theo phía sau Mộc Hoàng thấy vậy thì không khỏi nhất tề kinh ngạc nhìn thoáng qua vị sơn chủ của núi Vô Kê trong truyền thuyết kia. Bọn họ nhớ rõ đã đẩy Phong Vân ra khỏi đó rồi mà, vì sao nàng lại vẫn ở dưới đó?

Khi ánh nhìn kinh ngạc của hai người hướng về phía Diêm La, Diêm La bỗng nghiêng đầu liếc nhìn bọn họ một cái. Sự băng lạnh và sắc bén trong đôi mắt ấy khiến cả hai phải chấn động.

Bọn họ không dám phản bác lại lời nói của Diêm La.

Còn Mộc Hoàng thì vừa nghe nói thế liền không nói một lời mà xoay người đằng đằng sát khí đi về hướng Hắc Thạch Phong.

“Đứng lại cho ta!” Diêm La thấy vậy thì sắc mặt nhất thời trầm xuống, ông ta phát áo bào về phía Mộc Hoàng. Một luồng linh lực mạnh mẽ như mũi kiếm vun vút lao thẳng tới sau lưng Mộc Hoàng.

“Àm.” Tiếp đó, một âm thanh thanh thúy lập tức nổ vang làm vỡ toác cả không gian xung quanh.

Sương khói tản đi, Mộc Hoàng đã dừng lại và đứng sừng sững giữa không trung, có điều trên tay hắn lúc này đã xuất hiện thêm một thanh kiếm, là Lô chi thần phạt của hắn.

“Được lắm được lắm, ngươi lại dám ra đòn đánh trả lại sư phụ của ngươi cơ đấy!” Diêm La nhìn thấy thần binh trong tay Mộc Hoàng thì trong nháy mắt tức giận đến xanh mét mặt mày.

Mộc Hoàng tuy là một người cuồng vọng và kiêu ngạo nhưng luôn đối xử rất tốt với sư phụ của hắn. Dù thấy về bề ngoài của Mộc Hoàng không tỏ ra tôn trọng sư phụ mà nói bừa, trên thực tế, Mộc Hoàng về cơ bản sẽ không phản kháng lời nói và mệnh lệnh của sư phụ bao giờ, đó chính là vì trong lòng hắn có sự tôn kính đối với sư phụ. Đương nhiên là Diêm La cũng không vô duyên vô cớ ra lệnh cho hắn. Vậy mà hiện tại Mộc Hoàng lại dám xuất kiếm ra, lại dám một kiếm ngăn cản đòn công kích của ông ta...

Diêm La trong nháy mắt liền đen mặt lại.

“Mộc nhi, không được làm loạn! Hắc Thạch Phong là thứ con có thể dời đi hay sao?” Sư bá Thần Tiên đứng một bên thấy vậy liền nhíu mày quát Mộc Hoàng.

Chương 545

Hắc Thạch Phong là hình pháp của núi Vô Kê, người phạm trọng tội sẽ bị trấn áp ở dưới Hắc Thạch Phong. Mộc Hoàng này muốn liều chết làm gì đây? Hắn muốn cướp ngục ư? Ở trước mặt hai người bọn họ mà hắn lại dám coi kỵ cương phép tắc của núi Vô Kê không ra gì sao?

Giọng nói vang vọng trong không trung nhưng Mộc Hoàng không hề quay đầu lại.

“Ta làm loạn ư?” Mộc Hoàng quay lưng về phía bọn họ, giọng nói cứng như thép mà lạnh lẽo không một chút dao động nào.

“Ta đưa người con gái ta yêu thương nhất tới đây không phải để mấy người không được sự đồng ý của ta mà giam nàng dưới Hắc Thạch Phong, không phải để mấy người sử dụng hình pháp với nàng.”

Từ “hình pháp” cuối cùng cơ hồ là rống lên nổ vang trong không trung. Dãy núi xa xa không ngừng vang vọng lại lời nói của Mộc Hoàng.

Ném lại một câu đó xong, Mộc Hoàng liền cầm trường kiếm đi thẳng về phía Hắc Thạch Phong.

“Ngươi dám sao!” Sư phụ Diêm La thấy thế thì hai hàng lông mày dựng ngược lên, một luồng lực từ hư không đột nhiên xuất hiện lao thẳng tới trước ngực của Mộc Hoàng.

Linh lực đó au mạnh mẽ hung hăng lao đến.

Mộc Hoàng xoay người lại, hần giờ Lôi chỉ thần phạt trong tay lên, trên trời lập tức xuất hiện vô số luồng điện, những luồng điện này bắt đầu hội tụ lại và hỗn loạn trên đầu hắn.

“Sư huynh, huynh đừng động thủ với sư phụ...”

“Mộc sư huynh, huynh không được động thủ với sư phụ, làm vậy là đại bất kính đó...”

“Sư huynh, huynh cứ bình tĩnh đã, bình tĩnh một chút...”

Các sư huynh đệ vẫn theo sát Mộc Hoàng từ khi xuất hiện ở núi Vô Kê khi thấy vậy liền xông lên ôm lấy Mộc Hoàng. Một đám lại lo lắng nôn nóng hướng về phía Mộc Hoàng mà kêu gọi. Thế nào cũng không thể ra tay với cung chủ được, đó là đại bất kính, đại bất kính đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 546

Một đám đồng thời vây quanh Mộc Hoàng làm cho năng lượng của Diêm La không thể tiến vào được, ông ta đành phải thu hồi lại.

“Buông ra, đừng trách ta không khách khí!” Mộc Hoàng cất giọng trầm lạnh như băng.

“Mộc sư huynh, chuyện gì cũng có thể thương lượng được mà. Huynh đừng xúc động quá, sư tôn không phải là người làm việc không có mục đích, nếu phải áp chế... áp chế cô ấy... thì nhất định, nhất định...”

“Nhất định cái gì?” Hàn Ngọc đang túm lấy Mộc Hoàng còn ấp úng chưa nói xong thì Mộc Hoàng đã quay đầu lại và lớn tiếng quát to.

“Nhất định...” Hàn Ngọc rối rắm.

“Nhất định là do lỗi của cô ta. Trên người cô ta có Âm chi nguyên của Hắc ngục đấy!” Hàn Ngọc còn đang bối rối chưa nói ra lời thì một nam tử gầy tong teo bên cạnh đã đột nhiên trầm giọng tiếp lời.

Mộc Hoàng vừa nghe xong thì trong mắt lập tức càng phát ra một tia bén nhọn. Hắn chậm rãi quay đầu nhìn nam tử gầy tong teo kia mà gần từng tiếng một, “Ngươi nói cái gì?”

Nam tử cao gầy không dám đối diện với ánh mắt của Mộc Hoàng. Hắn do dự trong nháy mắt rồi cố lấy dũng khí mà nói tiếp, “Sư huynh, huynh không nên trách sư phụ. Nữ nhân kia là người của Hắc ngục nên sư phụ mới động thủ với cô ta. Chúng đệ đều cảm nhận được trên người cô ta có khí tức đó. Sư huynh, nữ nhân đó nhất định đã lừa gạt huynh rồi!”

“Sư huynh, là thật đó, trên người cô ấy thực sự có Âm chi nguyên...”

“Sư huynh, huynh đừng thương tâm, chúng đệ...”

Các sư huynh đệ xung quanh thấy Mộc Hoàng trầm tĩnh hơn một chút thì không khỏi người trước kẻ sau an ủi Mộc Hoàng. Đại sư huynh của bọn họ là một người kiêu căng như vậy, giờ lại biết hắn bị người ta lừa thì nhất định sẽ rất thương tâm, sẽ rất tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 547

Mộc Hoàng mím môi lại. Đám người xung quanh vẫn liên tục lú lú. Năm đầu ngón tay nắm lấy Lôi chi thần phạt càng thêm siết chặt lại.

“Câm miệng hết cho ta!” Tiếp đó, một tiếng quát trầm thấp làm cho đám người xung quanh không dám hé miệng lập tức vang vọng khắp đỉnh núi Vô Kê.

Mộc Hoàng chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt tràn đầy sát khí lại nở một nụ cười, thế nhưng nụ cười đó...

Lại làm cho người ta sồn tóc gáy.

Đôi mắt của Mộc Hoàng lại bình tĩnh và chăm chú nhìn về phía Diêm La. Mộc Hoàng nở nụ cười, một nụ cười cứng cỏi mà châm chọc, “Nữ nhân của ta tự mình hiểu rõ. Ta không thấy trên người nàng có cái gì, mà cho dù trên người nàng có cái gì thì nó có ý nghĩa gì hả? Buồn cười! Chỉ vì trên người nàng có năng lượng kia mà có thể phủ định hết thấy con người của nàng, đem nàng giam dưới nơi lãnh khốc tối tăm nhất của núi Vô Kê ư? Dựa vào cái gì? Các người dựa vào cái gì hả?”

Lời nói lạnh băng mà tràn ngập sự nóng giận từ miệng Mộc Hoàng phun ra, từng chữ từng chữ đều mang theo sự lên án tuyệt đối, mang theo cả sát khí và bị phản tuyệt đối.

Một khi đã bị giam giữ dưới Hắc Thạch Phong, hẳn biết đến lúc kéo ra được thì người bị áp chế cũng đã không còn sống sót nữa. Sao bọn họ có thể... sao có thể giam Phong Vân ở dưới đó? Sao có thể làm thế được?

“Sur huynh nói vậy là không đúng... Nói...” Hàn Ngọc tiếp tục khuyên giải Mộc Hoàng nhưng khi nói được nửa câu thì rùng mình một cái và không thể nào nói thêm được nữa.

“Ha ha...” Hàn còn chưa nói xong thì Mộc Hoàng đã cuồng ngạo cười to một tiếng. Tiếng cười giống như tiếng kèn kèn về đêm, âm trầm và sắc nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 548

“Nói thế không đúng thì phải nói thế nào? Nữ nhân của ta ta còn không biết, chẳng lẽ cần các người giải thích sao? Ta chỉ có một câu thôi, nàng là nữ nhân của ta, xử trí nàng như thế nào chỉ có ta mới có quyền quyết định, những người khác mà dám mở miệng thì tuyệt đối không còn đường sống, càng không thể tự tiện hủy hoại tư cách của nàng!”

Một lời vừa dứt, Mộc Hoàng giơ hai tay lên, một luồng lôi điện từ trên chín tầng trời ầm ầm giáng xuống. Đám sư huynh đệ vây quanh hắn vội vàng tránh né.

“Mộc Hoàng, ý con là con muốn bao che cho nữ nhân của mình phải không?” Sư bá Thần Tiên nhìn thấy Mộc Hoàng đang tức giận đứng trên không trung liền cất giọng có chút lãnh đạm mà có chút mờ ám.

“Có phải bao che hay không trong lòng các người không hiểu rõ sao? Bọn họ nhìn không ra, ta không trách bọn họ, bọn họ không có nhãn lực để nhìn ra điều đó.” Mộc Hoàng nghe thấy thế liền chỉ tay về phía đám sư huynh đệ.

“Nhưng mà các người, các người chẳng lẽ không thể nhìn ra rằng nàng vô tội hay sao?” Chỉ trích, những lời này thực sự là chỉ trích.

Sư phụ của hắn là loại người nào mà có thể lừa bịp được ông ta? Làm gì có ai có khả năng vu oan hãm hại người khác trước mặt ông ta?

Phong Vân sẽ không lừa hắn. Phong Vân tuyệt đối không phải là người của Hắc ngục.

Mà sư phụ và sư bá của hắn lại không nhận ra điều đó, trái lại, lúc này bọn họ còn...

Trong lòng Mộc Hoàng chưa bao giờ cảm thấy lạnh giá đến tận xương tủy như thế, chưa bao giờ cảm thấy bị thương như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 549

Nghe thấy lời nói không chứa đựng một chút hoài nghi mà hoàn toàn là sự lên án, nhìn thấy ánh mắt chứa đầy bi thương tuyệt vọng và phần nộ của Mộc Hoàng, Diêm La và Thần Tiên trong nháy mắt cùng cứng người lại, Mộc Hoàng...

Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái. Sư bá Thần Tiên có vẻ như muốn nói điều gì đó nhưng sư phụ Diêm La đã liếc mắt quét một đường, khóe mắt nhẹ nhàng hướng lên không trung và hơi nhú nhú lại.

Sư bá Thần Tiên quay đầu lại nhìn, trên trời có một khối ánh sáng màu đen không giống với ánh sáng xung quanh. Sư bá Thần Tiên lập tức kìm lại mà không mở miệng nói gì.

Tiếp đó, Diêm La như thể thẹn quá hóa giận mà liếc mắt nhìn xéo về phía Mộc Hoàng và tức giận nói, “Thế thì sao? Bản tôn thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Cho dù không phải là người của Hắc ngục đi nữa mà trên người chỉ có một chút dính dáng đến Hắc Ngục thì nó cũng phải chết!”

Lời này vừa dứt, đám lôi điện ở khoảng trời trên đầu Mộc Hoàng liền ầm ầm lao xuống đánh trúng trước cửa cung Ung Hòa.

Mộc Hoàng đã vô cùng phần nộ.

“Người dám động thủ với sư phụ sao?” Diêm La đen mặt lại.

“Người dám cam đoan cô ta không phải là người của Hắc ngục sao?” Thần Tiên và Diêm La đồng thời mở miệng.

Mộc Hoàng lúc này mới chăm chú lạnh lùng nhìn bọn họ, sâu trong đáy mắt lạnh băng của hắn chứa đựng một sự bi thương vô cùng. Đó là vị sư phụ và sư bá mà hắn tuyệt đối tin tưởng, sao bọn họ có thể... vì sao lại có thể...

“Ta dám cam đoan nàng không phải là người của Hắc ngục. Nếu nàng thực sự là gian tế thì không cần các người ra tay, ta sẽ tự tay giết chết nàng. Nhưng nếu nàng không phải thì các người lấy cái gì để đền cho ta một Phong Vân đầy đủ không sút mẻ đây?”

Giọng nói lạnh băng vang vọng khắp tứ phương trời đất, ráng chiều hoàng hôn phía sau làm nổi bật bóng lưng của hắn, nó cũng vô cùng mờ mịt mà tuyệt đối tin tưởng và cay nghiệt.

Tiếng nói vang xa. Hàn Ngọc và đám sư huynh đệ quay sang nhìn nhau nhưng không ai mở miệng nói một câu. Bọn họ không biết nên nói cái gì vào giờ phút này. Lời nói của Mộc Hoàng rất dứt khoát, rất chắc chắn.

Ném lại một câu xong, Mộc Hoàng một lần nữa xoay người bước đi. Phía trước hắn chính là hình pháp Hắc Thạch Phong của núi Vô Kê xưa nay không một ai dám động vào.

“Người dám động vào Hắc Thạch Phong một chút...” Sau lưng Mộc Hoàng, giọng nói cũng lạnh băng mà nghiêm nghị của Diêm La lại chậm rãi vang lên.

“Chỉ cần ngươi còn là người của núi Vô Kê một ngày thì ngươi nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của bản tôn, phải tuân theo quy củ của núi Vô Kê này.”

Giọng nói nghiêm nghị vang lên trong không trung như cái đinh ghim lại bước chân của Mộc Hoàng. Trên núi lập tức tuyệt đối yên tĩnh, mọi người không ai dám phát ra tiếng động.

Đây là lần đầu tiên sơn chủ của bọn họ lấy quy củ của núi Vô Kê ra để áp chế Mộc Hoàng.

Trong không gian cực kỳ tĩnh lặng, Mộc Hoàng chậm chạp xoay người lại. Khi thấy vẻ mặt tức giận của Diêm La, hắn cất giọng khàn khàn mà âm u, “Sư phụ, người đang ép con đó!”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 550

Nghe lời nói khàn khàn của Mộc Hoàng, cả người Diêm La thoáng rung mình một cái, ý của Mộc Hoàng là...

Sắc mặt của Diêm La hơi trầm xuống một chút, ông ta lại lạnh lùng nói, “Ngươi lại vì một một nữ nhân, vì một nữ nhân không biết có phải đang lừa gạt ngươi không, ngươi dám... Ngươi dám...”

Câu nói kế tiếp, Diêm La cơ hồ không thể nói thành lời.

Mộc Hoàng nhìn sắc mặt xanh mét đầy tức giận của Diêm La thì hạ mình chậm rãi đứng xuống mặt đất trên đỉnh núi Vô Kê, ánh mắt bén nhọn của hắn tỏa ra khí thế quật cường và kiên định.

“Ta tin nàng!”

Ba chữ “Ta tin nàng” nhẹ nhẹ nhàng nhàng lại nặng tựa Thái sơn làm cho bốn phía lập tức lặng ngắt như tờ. Cả đỉnh núi tràn ngập một mảng tĩnh lặng.

Diêm La run người lên, cánh tay đang chấp sau lưng tóm lấy cánh tay của sư bá Thần Tiên đang ở bên cạnh.

Ngay sau đó, Mộc Hoàng ưỡn thẳng người lên. Hắn nhìn sư phụ Diêm La và gần từng tiếng một, “Mộc Hoàng ta không phải là người không có lương tâm và không hiểu tôn sư trọng đạo. Ta có được ngày hôm nay hết thảy đều là nhờ sư phụ dạy bảo, toàn bộ đều dựa vào sự ủng hộ của núi Vô Kê. Hôm nay, ta ở đây đem mọi thứ mà ta có trả lại cho núi Vô Kê...”

Một lời còn chưa nói xong, đám sư huynh đệ xung quanh hắn nhất thời hít một hơi lạnh, đây là...

“Mộc Hoàng, con nói vậy là có ý gì? Con vì một nữ nhân...” Sư bá Thần Tiên cơ hồ là hét to một tiếng cắt ngang lời nói của Mộc Hoàng.

“Nàng là nữ nhân của ta. Một nam nhân mà ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được thì nói gì đến chuyện thống trị thiên hạ, nói gì đến chuyện đội trời đạp đất. Ta tôn trọng các vị, ta càng tôn trọng quy củ của núi Vô Kê. Thân là người của núi Vô Kê thì vĩnh viễn không thể phá hủy quy củ của núi Vô Kê. Được, ta sẽ phá môn xuất giáo*, những quy củ này sẽ không thể trói buộc được ta nữa.”

(*Phá môn xuất giáo: Rời khỏi môn phái.)

Mộc Hoàng gần từng tiếng, từng lời từng lời vang vọng khắp đỉnh núi Vô Kê, vô cùng kiên định và vô cùng sắt đá mà không thể khuất phục.

Trời chiều trở nên âm đạm, ánh mắt của Mộc Hoàng cũng đẫm đậm hơn rất nhiều.

Lời nói như gió nhẹ thoảng qua sơn điện, “Các người đều rất mạnh, các người không cần ta bảo hộ, còn nàng thì hiện tại chỉ có thể dựa vào ta, chỉ có mình ta thôi. Nếu ta không tin tưởng nàng, nếu ta không cứu nàng thì nàng còn có thể dựa vào ai được nữa?”

Từng lời thốt ra. Mộc Hoàng chợt giơ tay lên hung hăng đánh một quyền vào lồng ngực mình.

“Đại sư huynh...”

“Mộc sư huynh...”

Máu huyết đầy trời. Đám đệ tử Hàn Ngọc cơ hồ đều giật mình kêu lên kinh hãi.

Mộc Hoàng muốn phá môn xuất giáo đây mà, muốn hủy bỏ công phu của bản thân đã học được từ núi Vô Kê đây mà...

“Con...” Cơ mặt trên gương mặt của sư bá Thần Tiên cũng bắt đầu vặn vẹo.

Sư phụ Diêm La nắm chặt cánh tay của sư bá Thần Tiên, ánh mắt lãnh khốc và lạnh băng, thân hình cao ngất lại đứng im bất động không hề nhúc nhích.

“Sư huynh, huynh không nên kích động như vậy...”

“Àm...” Lại một quyền hung hăng nện xuống.

Mặt đất trong nháy mắt thấm đẫm máu tươi, từng giọt từng giọt rơi xuống như hoa mai rụng.

Hai quyền đánh xuống, Mộc Hoàng giơ hai tay ra. Cùng với cánh tay đang giơ ra của hắn, những luồng chớp điện trên bầu trời bao la phía sau lưng hắn giống như hàng vạn con rắn đang gào thét trên trời. Sức mạnh cường đại khiến đám sư huynh đệ không ngừng lùi lại phía sau.

“Hắn điên rồi ư?” Phụng Vũ Náo đứng từ đằng xa tròn tròn hai mắt và run giọng hỏi. Mộc Hoàng thực sự muốn phế đi võ công của mình sao? Thực sự muốn chống lại núi Vô Kê ư...

Ngàn Dạ Cách tai nghe lời nói của Phụng Vũ Náo, mắt thì nhìn các hành động của Mộc Hoàng. Đôi mắt của hắn lần đầu tiên nhẹ nhàng khép lại, tiếp đó, hắn hít sâu một hơi.

“Không so được với hắn rồi!” Ngàn Dạ Cách khẽ thở dài. Tình cảm sâu đậm như vậy, kiên trì như vậy, quyết liệt như vậy... Kiếp này của Phong Vân nếu không chọn Mộc Hoàng thì quả thực chính là một đại thất bại.

“Mặc cho hấn đi! Không có võ công của núi Vô Kê truyền thụ, ta sẽ đưa Tinh Vực lên đến tận trời xanh, ta cũng sẽ chuẩn bị cho hấn một thứ phù hợp với hấn.”

Ngữ khí của Ngàn Dạ Cách rất ôn hòa và nhẹ nhàng, nhưng những lời này...

Phượng Vũ Náo nghe nói thể liền quay đầu nhìn sang Ngàn Dạ Cách một cái. Một Mộc Hoàng ngốc nghếch như thế lại chính là Mộc Hoàng khiến bọn hấn phải nể trọng.

Anh hùng luyện tức anh hùng.

Ngàn Dạ Cách còn đang nói chuyện thì hàng vạn tia sét từ trên cao vẫn liên tục đánh xuống Mộc Hoàng.

Những luồng lôi điện xuyên qua áo giáp, uy lực nổ rộ giữa trời đất như hàng vạn con rắn đang chồm lên, như hàng ngàn con rồng đang vằn vũ giữa trời.

“Sur huynh...”

Tiếng xương cốt cọ xát giữa không gian âm vang những luồng lôi điện vốn không nhìn thấy được nhưng lại nặng nề đập thẳng vào tai mỗi người có mặt ở đó. Khuôn mặt của Mộc Hoàng bị phản chiếu bởi ánh hoàng hôn và những luồng lôi điện đã trở nên tái nhợt, trông hấn yếu ớt như vậy nhưng lại cao lớn khôn cùng. Máu tươi nhuộm đầy trên cơ thể của Mộc Hoàng, từng giọt từng giọt rơi xuống thành vũng dưới chân hấn rồi thấm vào lòng đất.

Hai huyết Thiên, Tuyền đã bị lôi điện xuyên thấu. Đời này kiếp này, Mộc Hoàng không còn có thể dùng những tuyệt chiêu võ công của núi Vô Kê được nữa.

Từng giọt mồ hôi như nước mưa chảy xuống, gương mặt của Mộc Hoàng giờ phút này đã tái nhợt và trông hết sức đáng sợ. Nhưng khí thế của hấn thì không hề giảm chút nào. Hấn giờ tay lên, hai ngón tay chỉ về phía cái trống đồng ở trước cửa cung Ung Hòa mà gõ mấy cái.

Cả dãy núi lập tức vang dội một hồi trống trận. Sâu trong đám mây mù, hai dãy núi của núi Vô Kê từ từ tách ra làm lộ ra một con đường.

“Sur huynh, huynh thực quá liều lĩnh rồi!” Mặt Hàn Ngọc tái nhợt như xác chết.

“Sur huynh, huynh mà bước vào con đường đó thì không thể trở về được nữa đâu...”

“Sur huynh...”

“Sur tôn, sur tôn khuyên sur huynh đi...”

“Sur tôn, sur tôn thả cô gái kia ra đi...”

Nhìn con đường mở ra giữa núi, đám sư đệ của Mộc Hoàng đều cúi đầu van xin Diêm La thay cho hấn.

Đó là con đường phá giáo xuất môn mà xưa nay chưa từng có ai của núi Vô Kê đi qua. Vậy mà bây giờ, người đầu tiên muốn đi qua, người đầu tiên muốn phản bội núi Vô Kê lại là đệ tử đắc ý nhất của bọn họ, Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng không nói gì nhưng ánh mắt kiên định đã nói rõ lên tất cả. Hấn cúi đầu và quỳ xuống. Mộc Hoàng hướng về phía Diêm La và Thần Tiên vẫn không hề mở miệng mà nặng nề dập đầu ba cái. Sau đó hấn đứng dậy và quay đầu hướng về phía con đường phá giáo xuất môn kia.

Ân sư khó quên, nhưng bọn họ không thể coi thường Phong Vân được. Sư phụ của hấn có thể không có hấn nhưng Phong Vân thì chỉ có thể trông cậy vào hấn.

Gió thổi vi vu, đám lá cây tung bay đầy trời, mây mù lãng đãng bay. Ráng chiều đã hoàn toàn hạ xuống. Khí trời vốn lạnh lẽo lúc này càng tỏa ra cái lạnh thấu xương.

Núi Vô Kê lúc này lại sáng như ban ngày, vô số bóng người nhìn chăm chăm theo một bóng lưng cao lớn đang hướng về phía con đường rộng lớn kia.

Chỉ cần Mộc Hoàng đi qua con đường đó là từ nay về sau sẽ không còn là người của núi Vô Kê nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 551

Bóng đêm bao trùm. Thâm tình sâu nặng...

Dưới bầu trời đầy sao chỉ có duy nhất một người đứng giữa trời đất mà ý chí quật cường tới tận trời cao.

“Chuyện này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Ở một nơi khác, Tiểu Thực đang trong hang sâu dưới đáy biển nhìn thấy cảnh tượng đó thì bắt đầu nổi giận. Nó trợn mắt há mồm và trông như thể sắp phát điên mà lao đến nơi đó. Mộc Hoàng này tuy bình thường hay bất nạt nó nhưng hắn đối xử rất tốt với Phong Vân của nó. Vì sao, vì cái gì, vì cái gì mà phải như vậy, vì cái gì mà phải như vậy hả? Không được! Phải giúp hắn! Nhất định phải giúp hắn!

“Đừng nhúc nhích!” Hòa Phượng đứng một bên nhanh tay nhanh mắt tóm lấy Tiểu Thực.

“Sao lại thế? Sao lại xảy ra việc này? Phong Vân chẳng phải đang ở đây sao, bọn họ...” Sư tử Hoàng Kim có vẻ bình tĩnh hơn một chút.

Tình hình này không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy... có vấn đề nhỉ? Vì sao sư phụ của Mộc Hoàng lại phải ép Mộc Hoàng đến mức này? Ông ta có thể nói rõ ra mà, vì sao nhỉ? Đây là...

Không ai lên tiếng trả lời câu hỏi của sư tử Hoàng Kim, ánh mắt của tất cả các tinh linh đều tập trung trên người Phong Vân.

Á Lê lo lắng bước tới và đỡ lấy phía sau Phong Vân, hắn sợ Phong Vân không chịu đựng được, “Cô đừng thương tâm quá, cô... Đây... A, Phong Vân...”

Á Lê còn chưa nói xong những lời lo lắng thì bỗng phát ra một tiếng. Hắn vô cùng sợ hãi ôm lấy Phong Vân.

“Phụt!” Cùng lúc đó, cả người Phong Vân khẽ run run, nàng lập tức phun ra một ngụm máu tươi. Ngay sau đó, cả cơ thể lại tiếp tục run lên bần bật và cơ hồ không thể đứng thẳng lên được.

“Phong Vân...”

“Vân Vân...”

Hòa Phượng và Tiểu Thực thấy vậy thì nhất loạt đều lo lắng cất tiếng gọi Phong Vân. Cả hai định lao đến hai bên để đỡ nàng.

Nhưng bọn họ mới tiến lên trước một bước thì Phong Vân bỗng giơ tay ra ngăn không cho cả hai tới gần. Tiếp đó, nàng chậm rãi đứng thẳng người lên và tiếp tục nhìn không chớp mắt vào hình bóng trong tấm thủy kính kia. Sự đau buồn và phẫn nộ trên gương mặt nàng hiện ra rõ ràng trong mắt mọi người.

“Á Phi...” Đỗ Như Phi thấy vậy thì nhú mày nói với Á Phi.

Phong Vân như thế này...

Á Phi nhìn thoáng qua Phong Vân, đây là hòa nộ công tâm* đây mà. Không phải chuyện lớn nhưng cũng chẳng phải nhỏ, trước hết cứ chờ cho Phong Vân xem hết đã.

(*Hòa nộ công tâm: Giận quá làm nộ tạng bị tổn thương.)

Hắn lập tức nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo đám Hòa Phượng không cần phải quấy rầy Phong Vân.

Đám Hòa Phượng thấy vậy thì đều lo lắng nhìn Phong Vân nhưng cũng không lại gần nàng nữa.

Son động âm u tỏa ra cái lạnh băng giá.

Bên trong thủy kính, tình hình vẫn đang tiếp diễn. Mộc Hoàng vô cùng kiên quyết đứng ở đầu con đường xuất môn phản giáo. Hắn nâng bước, bước về phía trước...

“Sư huynh, sư huynh...”

Những tiếng nói liên tiếp vang lên trong không trung nhưng không thể ngăn trở được bước chân của Mộc Hoàng. Từng bước từng bước vẫn kiên quyết nện trên con đường màu đen rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 552

Con đường màu đen lập tức ầm lên một tiếng, vô số ngọn lửa từ mặt đất phun ra làm cho hai bên đường nhuộm đẫm một màu ửng đỏ.

Đó là Vạn liên hỏa, mặc dù không bằng Thiên địa chân hỏa mà Phong Vân đã từng thu được nhưng so với lửa bình thường thì lợi hại hơn rất nhiều.

Ánh lửa sáng chói ào ào phun ra trong bóng đêm.

Mộc Hoàng vẫn tiếp tục cất bước giữa biển lửa cuộn trào. Ánh lửa làm nổi bật hắn, trông hắn như từ địa ngục mà tới, lại càng giống như sắp đi xuống địa ngục.

Ngọn lửa bốc lên cao và bắt đầu tụ lại trên khoảng không đen thẳm.

Điện quang lôi hỏa bắt đầu tụ lại trên đỉnh đầu Mộc Hoàng.

Tiếp đó, từng đợt từng đợt phóng thẳng về phía Mộc Hoàng đang đi trên núi lửa. Năng lượng mạnh mẽ cơ hồ đánh bại được cả trời cao, đánh rơi được cả nhật nguyệt.

Mộc Hoàng đã phế bỏ thần công của núi Vô Kê đang dùng chút sức lực còn lại của mình để không rên lên một tiếng nào và ưỡn thẳng ngực bước về phía trước mà không hề lùi bước.

Lôi điện làm nền cho hắn.

Màn trời là nóc nhà của hắn.

Ánh lửa là chiếc giường của hắn.

Cả trời đất giờ phút này thật giống như chỉ còn lại hắn, cũng chỉ có một mình hắn mà thôi.

“Đại sư huynh, huynh tội gì phải thế!” Hàn Ngọc ở trên sơn điện không đành lòng nhìn thêm được nữa, hắn nghiêng răng xoay người bỏ nhào tới trước mặt Diêm La rồi quỳ mạnh xuống đất. Hàn Ngọc không nói một lời nhưng cái quỳ này đã nói lên tất cả.

Các sư huynh đệ của Mộc Hoàng đứng xung quanh đã đỏ au cả mắt. Khi thấy Hàn Ngọc dập đầu, một đám cũng vọt tới rồi đồng loạt quỳ xuống trước mặt Diêm La và Thần Tiên. Trong khoảnh khắc, trước cung Ung Hòa của núi Vô Kê chật ních một đám người đang quỳ.

Diêm La vẫn nhìn về phía Mộc Hoàng ở đằng xa thấy vậy liền đưa mắt nhìn đám đệ tử đang quỳ trước mặt ông ta.

“Nó không cần các người, các người còn giúp nó làm gì?” Ngữ khí của Diêm La cay nghiệt và hết sức lạnh lùng nhưng đồng thời lại mang theo sự thể lượng rất khó nhận thấy.

“Sư phụ, huynh ấy vẫn là sư huynh của chúng con. Sư phụ, người đừng...” Hàn Ngọc cắn chặt răng.

Mộc Hoàng là người cuồng ngạo và vô tình nhưng đó là đối với người ngoài, còn đối với những người được hắn thực sự để tâm đến thì hắn sẽ xuất phát từ thực tình mà đối đãi với người ta. Chẳng cần nói nhiều, năm đó trong bọn họ có người bị bắt nạt, chính hắn đã một mình săn đuổi đối phương mà từ đầu đến cuối không nói với ai một lời. Mà nay, bọn họ sao có thể nhìn thấy hắn bị như vậy lại ngoảnh mặt làm ngơ.

“Sư phụ, người thả nữ nhân kia ra đi! Có lẽ thực sự là hiểu lầm đó!” Có người lại tiếp tục thấp giọng nói.

Mộc Hoàng không phải là người không biết đạo lý, cũng không phải không phân biệt được nặng nhẹ, hoặc cũng có thể hắn đã bị người ta lừa gạt một cách triệt để. Vậy mà hôm nay... Hắn thực sự quá nóng nảy. Đồng thời, điều này cũng chứng tỏ hắn thực sự tin tưởng nữ nhân kia. Về chuyện này, sư phụ của bọn họ liệu có đoán quá hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 553

“Vậy ý người là bản tôn đã làm sai hả?” Giọng nói lạnh băng lại vô cảm vang lên. Đám đệ tử nhất thời rùng mình một cái.

“Sư tôn, không phải, chúng con...”

“Đừng nói nữa!” Diêm La vung tay lên, trong ngữ khí lộ đầy sự độc đoán. Tiếp đó, ông ta ngẩng phắt đầu lên nhìn về phía Mộc Hoàng đang bị hàng vạn luồng điện đánh ầm ầm trên đỉnh đầu và nói một câu khiến người khác cũng phải khiếp sợ, “Tốt lắm, dám đối địch với ta! Được, rất tốt! Hôm nay ngươi muốn phá giáo xuất môn ư, được, ta cho ngươi đi, nhưng mà, ngươi nhớ kỹ cho ta, ngươi dám vì nữ nhân kia mà bỏ đi, sau này bản tôn nhất định sẽ không tha cho nữ nhân đó đâu, nhất định!”

Ngữ khí giận dữ vang vọng khắp đỉnh núi Vô Kê và truyền tới tai Mộc Hoàng đang ở cách đó rất xa.

Một lời vừa dứt, Diêm La cũng không nhìn Mộc Hoàng ở phía trước nữa mà phẩy áo bào rồi xoay người đi về phía cửa cung Ung Hòa.

Sư bá Thần Tiên nghe thấy thế thì gương mặt tái nhợt không đành lòng và bối rối lại càng thêm méo mó. Ông đưa mắt nhìn về phía Mộc Hoàng đang ở đằng xa rồi im lặng thờ dài một hơi. Giờ thì hay rồi, Diêm La đã thực sự tức giận và muốn xử lý Phong Vân. Chuyện này về sau phải làm sao bây giờ?

Sư bá Thần Tiên lắc lắc đầu rồi xoay người không nhìn Mộc Hoàng nữa mà nặng nề đi về phía cửa điện.

Gió núi bay lượn làm ống tay áo của ông bay lên phấp phới. Trên tay ông có một mảng xanh tím, đó là chỗ vừa rồi bị Diêm La túm lấy. Với võ công của sư bá Thần Tiên thì dù đòn tấn công ở cấp bậc linh tông cũng không thể lưu lại vết thương trên người ông, có thể thấy được vẻ cay nghiệt của Diêm La vừa rồi chẳng qua chỉ để che dấu phần nhiều cảm xúc.

Màn đêm buông xuống, cái lạnh tỏa ra bốn phía.

Đám đệ tử Hàn Ngọc bị lời nói của Diêm La làm cho kinh sợ, về mặt ai ấy đều lộ rõ sự lúng túng.

Trên con đường đen tối nhuộm đầy ánh lửa, một dòng điện vàng trời lại oanh tạc trên người của Mộc Hoàng, máu tươi từng giọt từng giọt từ người Mộc Hoàng rơi xuống bụi bặm nhưng chưa kịp hòa vào bụi bặm thì lại bị ánh lửa cực nóng đốt cháy sạch sẽ mà bốc hơi lên cùng với không khí xung quanh.

“Ầm...” Một luồng sấm sét từ giữa không trung ầm ầm đánh xuống và giáng mạnh lên người Mộc Hoàng. Cơ thể đầm máu của Mộc Hoàng lập tức run lên, hần không chống đỡ nổi nữa mà quỵ một gối giữa ngọn lửa hung tợn.

Một làn khói nhẹ lập tức bay lên.

Gương mặt của Mộc Hoàng vặn vẹo dữ dội một chút, tiếp đó, hần lại không lên tiếng mà mạnh mẽ khởi động cơ thể và lần thứ hai bước từng bước tới phía cuối ngọn lửa. Trên trời là lôi điện rít gào, dưới chân là ngọn lửa bùng cháy khắp nơi.

“Ầm...” Lại một luồng chớp đánh xuống.

Toàn bộ vật áo trước của Mộc Hoàng bị tia chớp điện làm cho tan thành tro bụi, những vết thương trên da thịt lạng lẹ lộ ra, máu đỏ nhuộm đầy trên người hần, hỗn hợp mồ hôi và máu loãng từ trên người Mộc Hoàng từ từ chảy xuống. Thứ chảy xuống chính là máu của hần, cũng chính là những giọt nước mắt của Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 554

Đoạn đường núi dài cỡ trăm mét là khoảng cách ngắn ngủi cỡ nào và khó nhìn cỡ nào mà lúc này việc đi xuyên qua nó lại trở nên gian khổ như thế, cực khổ như thế, cõi lòng thì tổn thương, cơ thể phải chịu đau đớn, mà hơn nữa là cảm giác tuyệt vọng vô cùng.

“Ầm ầm...” Một tiếng ầm ầm nổ vang giữa không trung, hai luồng sấm sét từ hư không lao xuống và giáng mạnh vào sau lưng Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng lao đảo một chút rồi bị đánh bay sang một bên và ngã mạnh vào bên trong ngọn lửa.

Hồng liên hỏa lập tức bao vây lấy hần.

“Đại sư huynh...” Đám Hàn Ngọc đứng đằng xa cơ hồ là hoảng sợ mà hô lên.

Những luồng sấm sét ở trên đường kia đều xuất phát từ sức mạnh của sơn chủ trước đây của núi Vô Kê bọn họ, vào thời điểm Mộc Hoàng còn đầy đủ võ công thì không nói làm gì, nhưng hiện giờ hần đã bị phế đi một nửa võ công rồi...

Chỉ vì sơn quy mà bọn họ không thể tới đó trợ giúp cho hần, thậm chí là không thể tới gần.

“Mộc Hoàng, đứng lên!” Giữa những tiếng hô kinh hãi thì cách xa trăm mét ở đằng trước của sơn đạo có hai bóng người sừng sững đứng ở cuối đường, Phurong Vũ Náo nghiêm chặt rằng và hướng về phía Mộc Hoàng mà hét to một câu.

“Đứng lên ngay cho ta! Đừng làm mất thể diện của tam đại hoàng tộc chúng ta! Đứng lên!” Gương mặt ảm áp như ánh mặt trời của Ngân Dạ Cách lấp ló phía cuối ngọn lửa lại có một vẻ vô cùng buông thả.

Tam đại hoàng tộc, tam đại hoàng tộc của ba đại lục thuộc đại lục Áo Ảnh...

Đó là những kẻ đầu đội trời chân đạp đất, vĩnh viễn ở trên cao, dù đối đầu với ai cũng không thể cúi xuống, dù đối mặt với ai cũng không thể ngã xuống. Giữa tam đại hoàng tộc bọn họ có thể tranh giành lẫn nhau nhưng không một kẻ nào khác ở bên ngoài được phép động đến tam đại hoàng tộc bọn họ, bọn họ thể sống thể chết cũng không thể cúi đầu.

Giữa tiếng hô của hai người, giọng nói khàn khàn của Mộc Hoàng từ trong ánh lửa truyền ra, “Không thể chết được!”

Cùng với lời nói khàn đặc, Mộc Hoàng chống đỡ cơ thể đang lung lay chao đảo nhìn như sắp ngã đến nơi và từ từ đứng lên. Trên người hắn đã không còn chỗ nào lành lặn, ngoại trừ vết thương ra cũng chỉ còn vết thương mà thôi.

“Tới đây! Nếu ngươi không có bản lĩnh tới đây thì ta sẽ đi giành lại Phong Vân!” Ngân Dạ Cách nhìn về phía Mộc Hoàng đang đứng trong biển lửa.

“Ngươi dám!” Mộc Hoàng nghe thấy thế thì hai mắt còn đỏ hơn cả ánh lửa, hai chân hắn lại bắt đầu hoạt động và từng bước từng bước hướng về phía cuối con đường, mỗi bước chân của hắn thoát nhìn có vẻ suy yếu nhưng đứng là kiên định vô cùng.

“Ngươi phải đi tới đây, ta sẽ giúp ngươi giành lại năng!” Ngân Dạ Cách nhìn Mộc Hoàng, khóe miệng nở một nụ cười. Hắn không biết vì sao sơn chủ của núi Vô Kê lại làm như vậy, nhưng mà hắn đoán chuyện này nhất định là có uẩn khúc gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 555

Mộc Hoàng không trả lời mà chỉ kiên định đi tiếp. Ở phía cuối con đường không có Phong Vân đợi hắn nhưng có Đế quân Thiên Khung và Đế quân Tinh Vực đang đợi hắn. Trên thế gian này không chỉ có tình yêu mà còn có cả một loại tình cảm anh hùng tiếc thương anh hùng xưa nay chưa từng có.

Phía cuối con đường, Đế quân Thiên Khung Phurong Vũ Náo giờ hai tay về phía Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng bước một bước từ sơn đạo kia đi ra, hắn giờ hai tay lên và phịch một tiếng rơi vào vòng tay của Phurong Vũ Náo.

Phurong Vũ Náo nở nụ cười, hắn đặt tay sau lưng để đỡ Mộc Hoàng và dùng sức kéo Mộc Hoàng ra khỏi sơn đạo. Tiếp đó, hắn xoay người và cùng Ngân Dạ Cách đưa Mộc Hoàng bay nhanh về phía sau.

“Àm...” Cùng lúc đó, cùng với lúc Mộc Hoàng rời khỏi sơn đạo đi ra ngoài...

Luồng lôi điện phía trên sơn đạo dài trăm mét nhanh chóng biến mất ở phía cuối chân trời. Ngọn lửa trên đường đi cũng từ từ dập tắt, con đường giữa hai dãy núi cao bắt đầu khép lại. Giữa tiếng ầm ầm ồn ào, hai ngọn núi trước mặt ba người bọn họ một lần nữa nhập lại thành một ngọn núi.

Con đường hình pháp đã kết thúc, từ nay về sau Mộc Hoàng không còn là người của núi Vô Kê nữa.

Đám Hàn Ngọc đang đứng trong sân trước của cung Ung Hòa thấy vậy thì vừa vui mừng lại vừa phiền muộn đau buồn. Bọn họ vui mừng vì Mộc Hoàng còn sống mà đi ra ngoài, còn đau buồn là vì từ nay về sau Mộc Hoàng không còn là đại sư huynh của bọn họ nữa.

Gió lại nổi lên mang theo cái lạnh vô cùng, đêm đen vốn tưởng vô tình mà lại hữu tình.

Mộc Hoàng một thân đầm máu đứng đằng trước con đường hình pháp đã khép lại. Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía cung Ung Hòa. Ánh nhìn của hắn lộ rõ vẻ quen thuộc, lộ rõ sự yếu mền. Mà sau này, tất cả mọi thứ...

Mộc Hoàng hít sâu một hơi rồi quay đầu lại và chậm rãi vươn tay ra.

Lôi thần chi phạt phát ra ánh sáng trắng lấp lóa giữa đêm đen lập tức từ hư vô xuất hiện trên tay Mộc Hoàng. Người đi trên con đường phá môn xuất giáo không thể vận nội công để chống cự, hiện tại hắn đã phế đi một nửa công lực nhưng vẫn còn một nửa.

Chương 556

Lôi thần chi phạt trên tay Mộc Hoàng bắt đầu tỏa ra ánh hào quang màu lam rực rỡ.

Ngàn Dạ Cách và Phurong Vũ Náo liền tránh sang một bên và đứng phía sau Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng chậm rãi ngẩng đầu lên, phía trước chính là Hắc Thạch Phong, là nơi giam giữ Phong Vân. Với cơ thể và thực lực của Phong Vân, nếu không sớm cứu nàng ra thì nàng nhất định sẽ không thể chống đỡ được.

Giữa khung cảnh tối tăm bỗng phát ra ánh sáng ngọc rực rỡ.

Một tiếng hét to phá vỡ trời cao lập tức vang lên. Ngay sau đó, luồng linh lực màu lam mạnh mẽ phát ra và giống như một dải lụa lao thẳng về phía Hắc Thạch Phong.

Hào quang chói mắt, thế như chẻ tre.

Mà trong luồng hào quang đó lại chứa đựng bao nhiêu bi thương cùng với bao nhiêu thương yêu.

Trời đất vô tình nhưng lòng người luôn có tình.

“Rầm...” Một tiếng nhẹ nhàng giòn tan vang lên, cảnh tượng bên trong thủy kính lập tức biến mất, hết thảy đều hóa thành tro bụi. Những thứ mà Li Giang nhìn thấy cũng chỉ có vậy.

Xung quanh yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở phập phồng truyền đến.

Hỏa Phurong, Đỗ Như Phi, Á Lê và đám tinh linh đều căng thẳng nhìn Phong Vân. Bọn họ đã xem một lần rồi và lần nào cũng thấy chấn động, vì vậy mà không ai dám nghĩ tới cảm xúc của Phong Vân lúc này.

“Phong Vân, cô muốn khóc thì cứ...” Á Lê vẫn dịu dàng nhìn Phong Vân từ nãy khi thấy vậy thì nhin không được mà lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng. Thế nhưng chỉ nói được nửa câu thì hần không nói nổi nữa. Hần vốn nghĩ sẽ thấy một Phong Vân kích động, một Phong Vân phẫn nộ hoặc muốn phá tan mọi thứ, thế nhưng hiện tại nàng lại vô cùng bình tĩnh, vô cùng vô tình và không hề nhúc nhích.

Từ cực động chuyển hóa thành cực tĩnh, từ tuyệt đối phẫn nộ và thương tâm chuyển hóa thành không thương, không buồn, vô tình, vô hi, việc này...

Chuyển biến như vậy...

“Phong Vân, cô đừng làm ta sợ, đừng làm ta sợ nhé!” Á Lê bị dọa cho khiếp sợ, hần căng thẳng ôm lấy Phong Vân. Một Phong Vân không có bất cứ cảm xúc gì và còn trầm tĩnh hơn cả mây tầng đá lạnh băng trong hồ sâu thăm tối lạnh lẽo này làm cho hần không những không yên tâm mà trái lại còn càng thêm lo lắng.

Chương 557

“Vân Vân, cô đừng như vậy! Muốn khóc thì khóc ra đi, muốn đánh thì chúng ta sẽ đánh tới cửa nhà bọn chúng, cô đừng như vậy mà...” Tiểu Thực là tri kỷ của Phong Vân, lúc này người ngoài có thể không cảm nhận được nội tâm của Phong Vân đang dao động nhưng nó thì có thể cảm nhận được. Cảm giác này khiến nó không thể thờ nổi, làm nó chấn động không thể nói rõ thành lời, khiến nó cơ hồ muốn khóc cũng không khóc được. Giữa sự kinh ngạc của mọi người, Phong Vân bình tĩnh khác người trầm mặc hồi lâu rồi chậm rãi quay đầu nhìn về phía Á Phi vốn vẫn không nói câu nào. “Tại sao?” Phong Vân hỏi một câu nhàn nhạt như thể sắp kiệt sức. Người khác có thể không hiểu Phong Vân hỏi thế là có ý gì nhưng Á Phi lại hiểu rõ. Tại sao? Rõ ràng Á Phi có thể tìm được nàng ở đây mà sao lại không báo tin cho Mộc Hoàng được biết. Á Phi mà muốn báo tin cho Mộc Hoàng thì chỉ là chuyện vô cùng đơn giản, bộ tộc tinh linh nắm không gian trong lòng bàn tay, chẳng lẽ còn có ai có thể sánh được với bọn họ sao? Thế nhưng, không hề, Á Phi không

đem tin tức nàng ở trong này báo cho Mộc Hoàng biết. Hắn mặc kệ cho Mộc Hoàng tưởng rằng nàng đang ở dưới Hắc Thạch Phong và liều mạng hét thây để cứu nàng ra ngoài. Quá nhiều tình cảm bỏ ra, Mộc Hoàng cũng phải nhận lại quá nhiều đau đớn! Á Phi đưa mắt nhìn Phong Vân rồi vung tay lên, hình ảnh bên trong thủy kính lập tức lùi lại cảnh Mộc Hoàng và Diêm La đang tranh cãi ở trước cửa cung Ung Hòa. Tiếp đó, Á Phi chỉ vào một đám mây đen trên trời và chậm rãi hỏi, “Cô đã chọc vào ai vậy?” Phong Vân ngẩng đầu lên nhìn, nàng thấy một khoảng màu đen rất khó nhận thấy ở đó. “Ta cũng không muốn làm rõ xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, ta nghĩ cái này cần phải hỏi cô trước.” Ngữ khí của Á Phi rất lạnh nhạt. Hắn biết rõ hai lão yêu quái của núi Vô Kê kia, bọn họ không chỉ sống lâu trăm tuổi mà nhiều năm rồi còn không thu nhận thêm người nào. Vậy mà họ lại dám lựa chọn để mặc Mộc Hoàng quyết tuyệt như thế cũng không nói rõ chuyện của Phong Vân ra, việc này... Hắn không biết bên trong rốt cuộc đã phát sinh ra chuyện gì. Nhưng mà hắn biết hắn phải chờ đợi. Phong Vân nhìn đám mây đen trên trời thì không nói một lời mà chỉ âm thầm trầm mặc. Tiếp đó, hai hàng nước mắt chậm chạp từ mắt nàng ứa ra và theo gò má chảy xuống. Nàng đã hiểu, nàng hiểu rồi! “Phong Vân...” Sư tử Hoàng Kim và Á Lê đều đồng thanh kêu lên

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 558

Bàn tay nhẹ nhàng mà run rẩy vươn ra, Phong Vân vuốt ve gương mặt của Mộc Hoàng trong gương, nàng thì thầm những lời chỉ một mình mình nghe thấy. Phong Vân buồn bã cười nói, “Mộc Mộc, là ta không tốt!”

“Biết thế nghĩa là còn có thể cứu được, mau đem thứ đó giao ra đây!” Li Giang ở bên cạnh từ nãy vẫn không hề mở miệng bỗng thình lình chen vào một câu.

“Ngươi im đi được không?” Phong Vân còn chưa mở miệng thì Á Lê đã nhảy dựng lên rồi.

“Ồ, là gan của ngươi cũng to đấy!” Li Giang nhìn Á Lê, tên này lại dám quát hắn ư?

“Muốn làm gì thì làm, muốn chết cũng được, phải chờ ta lấy xong đồ vật kia đã!”

Li Giang vừa dứt lời thì Phong Vân đột nhiên xoay người nhìn về phía hắn, trong mắt nàng lộ đầy vẻ sát khí và cương liệt.

Li Giang bị sự chuyển biến của Phong Vân làm cho sững sốt.

Phong Vân thấy Li Giang ngây người không nói gì thì lập tức không để ý đến hắn nữa. Nàng xoay người rồi từ khoảng đất nhảy thẳng xuống tầng đáy của sơn động.

Tầm lưng ấy mang theo một vẻ dứt khoát không thể mô tả thành lời.

Sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực thấy vậy liền không chút nghĩ ngợi cũng nhảy xuống theo.

“Cô ấy...” Đám Hòa Phượng đều ngây ngẩn cả người, Phong Vân này định làm gì đây?

Chỉ có Á Phi là có vẻ hiểu biết một chút, hắn nhìn theo bóng dáng Phong Vân đang dần mất hút rồi chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên vùng biển xanh ngát phía trên đỉnh đầu.

Cả người rơi thẳng xuống vực, vẻ mặt Phong Vân lại lạnh lẽo như sắt đá. Hôm nay là do nàng không tốt, là do nàng yếu đi, là do nàng đã chọc vào cường địch. Vì vậy nên cả hai mới bị ức hiếp, cho nên cả hai mới trở thành những quân cờ.

Vậy thì từ giờ trở đi, nàng không cần Mộc Hoàng phải hy sinh vì mình nữa, không phải bị thương vì nàng nữa.

Nàng phải bảo vệ người thương của nàng, nàng cũng muốn vì hắn mà che gió chắn bão.

Từ nay về sau, ai dám động vào Mộc Hoàng thì trước hết phải bước qua xác nàng!

Đêm càng sâu...

Chữ tình này phải giải thích thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 559

Roi nhanh xuống phía dưới, trong khoảng thời gian ngắn, Phong Vân đã roi thẳng xuống sơn động. Xoay người một cái trong khoảng không, bùm một cái, Phong Vân quỳ gối trước mặt Mặc đế. Sóng lưng thẳng tắp, nàng không nói lời nào mà chỉ quỳ ở đó.

Mặc đế vẫn khoanh chân ngồi như cũ. Khi thấy vậy, hần ngẩng đầu liếc nhìn Phong Vân rồi cất giọng trầm thấp như vọng đến từ một nơi xa, “Dựa vào cái gì?”

Trong sơn động này, mọi thứ đều thuộc địa bàn của hần. Những lời nói của Phong Vân và Á Phi, còn có đoạn đối thoại bên trong thủy kính, hần đều nghe rõ hết, mặc dù không được tận mắt chứng kiến nhưng cũng đoán được tám chín phần sự việc.

Phong Vân quỳ xuống trước mặt hần có ý gì hần cũng hiểu được, có điều, hần thực sự muốn xem xem nàng dựa vào cái gì để thuyết phục hần dạy nàng.

“Không dựa vào cái gì cả. Chỉ cần ông đồng ý dạy ta, sau khi thành công, ta sẽ đưa Li Á tới trước mặt ông.” Lời nói của Phong Vân đã trở nên khàn đặc nhưng lại nặng tựa ngàn cân.

“Ngươi nói cái gì?” Một câu thân nhiên như không này lại làm cho cả thân hình Mặc đế nhoáng lên một cái. Hần muốn đứng lên nhưng lại bị xiềng xích kéo xuống.

Gương mặt đã trở nên ửng đỏ, đó là vì kích động.

Li Á là người hần yêu thương nhất mà cũng là nỗi đau lớn nhất của hần, hần và nàng chỉ gần trong gang tấc mà lại biển trời cách mặt, thực hối hận vô cùng.

“Lá gan của ngươi đúng là không nhỏ đâu!” Ngay khi Mặc đế vừa cất tiếng, Li Giang vốn vẫn truy đuổi theo từ phía trên liền hừ lạnh một tiếng. Hần xuất hiện từ hư vô rồi quát một tiếng trên đỉnh đầu của Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 560

Li Á là mỹ nữ đệ nhất của tộc mỹ nhân ngư bọn họ, là mẹ của hần. Đó cũng chính là nguyên nhân mà tộc mỹ nhân ngư và tộc người lùn kết thù với nhau. Đưa Li Á tới trước mặt Mặc đế ư? Nói nhẹ nhàng thế nhỉ? Nàng coi thường sự quản lý của tộc mỹ nhân ngư sao?

Li Giang vừa dứt lời, không đợi hần nói xong, Phong Vân đột nhiên quay đầu nhìn về phía hần.

Li Giang đối diện với ánh mắt của Phong Vân, vẻ khinh thường chán ghét trên người hần lập tức biến mất trong nháy mắt.

Ánh mắt kia, thứ ánh sáng lóe lên trong đôi mắt đang nhìn về phía hần không có sát khí, không có giết chóc, càng không có bạo ngược, thế nhưng, nó lại tràn ngập sự hung tợn của dã thú, một loại dã thú tuyệt đối cố chấp và kiên quyết. Loại cố chấp và kiên quyết này hần có thể cảm nhận được rõ ràng trên người của Phong Vân đang đứng thẳng trước mặt, một loại quyết tuyệt thần chấn sát thần, phạt chấn sát phạt.

Phong Vân của lúc này không phải là người hần đã gặp ở tâm cung của mình.

Chuyện này... Li Giang nhú mày.

“Ta sẽ trả cho ngươi một Li Á bằng xương bằng thịt!” Phong Vân vừa nhìn Li Giang vừa cất giọng thật trầm, trên mặt hiện rõ vẻ kiên quyết.

Li Giang nghe thấy lời hứa hẹn của Phong Vân thì trở mắt lên một chút rồi trong nháy mắt lại nở nụ cười tức tở.

“Chỉ bằng người thôi hả? Ha ha, nếu ngươi có thể đưa cho ta một Li Á vui vẻ hoạt bát thì hôm nay Li Giang ta xin thề tại nơi này, mỹ nhân ngư tộc của ta sẽ tùy ngươi điều khiển.”

Li Giang khoanh tay trước ngực, trên mặt ánh lên vẻ trào phúng và châm biếm nhưng còn có một nỗi bi thương không thể tả.

Đám linh tinh Á Phi vừa theo Li Giang đáp xuống khi thấy vậy cũng ngưng lại trong giây lát. Ân oán giữa tộc mỹ nhân ngư và tộc người lùn vốn tồn tại đã

lâu, xét đến cùng cũng là vì Mặc đế và Li Á. Nhiều năm qua không ai giải quyết được chuyện này, cũng chẳng ai có cách gì. Vậy mà hôm nay Phong Vân lại dám lớn tiếng hứa hẹn như thế, Phong Vân...

Á Phi nhìn Phong Vân vẫn lạnh lùng như băng, ánh mắt hần hoi trầm xuống nhưng không mở miệng phản bác hay khuyên giải. Phong Vân tự biết bản thân đang làm cái gì.

“Được!” Mà ngay khi Li Giang vừa dứt lời, Mặc đế mới rồi còn đang kích động đã bình tĩnh trở lại trong giây lát, hần đột nhiên trầm giọng bỏ lại một chữ.

“Chỉ cần ngươi đưa Li Á còn sống tới trước mặt ta, bốn tọa cũng một lời rằng, tộc người lùn của ta tùy ngươi sai khiến. Nhưng mà, ngươi phải làm cho được lời hứa hẹn này. Nếu không làm được, cho dù ngươi có chạy tới chân trời thì Mặc đế ta cũng có thể băm ngươi ra thành trăm mảnh.” Nói tới đoạn băm thành trăm mảnh, ngữ khí của Mặc đế đã tràn ngập sát khí.

Phong Vân nghe nói thế cũng không nói gì, nàng chỉ giơ đầu ngón tay ra và cắn một cái cho máu tươi đầm đìa rồi ấn thật mạnh xuống mặt đất ngay trước mặt bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 561

Dùng máu lập lời thề, tuyệt không sửa đổi.

Li Giang thấy vậy liền cảm giận hừ một tiếng.

“Cút!” Tiếng hừ lạnh của Li Giang vừa dứt, Mặc đế đã ngẩng phắt đầu lên và hướng về phía Li Giang mà rống to một tiếng. Đồng thời, một luồng linh lực màu vàng dữ tợn lao về phía Li Giang như sóng dữ ngất trời.

“Ngươi, cái lão già này...”

“Đi thôi, ngươi muốn học lõm võ công của tộc người lùn à?” Li Giang còn đang tức giận thì Á Phi ở đằng sau đã tóm hần lại và kéo một tay hướng lên phía trên.

“Đứng vậy đứng vậy, đi thôi đi thôi!” Á Lê thấy vậy cũng lập tức tóm lấy tay kia của Li Giang và cùng Á Phi lôi Li Giang lên trên.

“Ta muốn xem cái loại võ công đánh rắm cũng không nên của bọn tộc người lùn kia, ta...” Tiếng nói phẫn nộ của Li Giang vẫn từ xa truyền đến. Một lúc sau thì không còn nghe thấy tiếng nói của hắn nữa. Có thể thấy được tốc độ của Á Phi và Á Lê nhanh đến cỡ nào.

“Phong Vân, vậy trước hết cô cứ ở đây nhé, chúng tôi ở bên ngoài, có chuyện gì cô cứ gọi chúng tôi.” Đỗ Như Phi thấy vậy liền hướng về phía Phong Vân mà trầm giọng nói. Mặc đế muốn dạy võ công cho Phong Vân, tộc tinh linh bọn họ cũng nên tránh đi mới phải.

“Đa tạ!” Phong Vân quay đầu và gật gật với đám Đỗ Như Phi. Các tinh linh đối xử rất tốt với nàng, nàng đã không thể dùng lời nói để biểu đạt sự cảm động của mình.

Những bóng người lập tức lóe lên. Trong nháy mắt, tại sơn động chỉ còn lại Phong Vân, sư tử Hoàng Kim, Tiểu Thực và Mặc đế.

“Nếu muốn trở nên mạnh hơn thì rất đơn giản, chỉ cần liều mạng đi vào chỗ chết thì trong thời gian ngắn có thể trở nên siêu việt hơn hẳn.” Nhìn thấy Phong Vân vẫn quỳ trước mặt, Mặc đế chậm rãi mở miệng.

Phong Vân gật đầu, “Vâng!”

Không ai hiểu rõ những lời này của Mặc đế hơn nàng, bởi vì năm đó nàng cũng đã từng trải qua như vậy. Một đời đó của nàng như luôn đi trên dây, người chết thì ta sống.

Thế giới dưới đáy biển cũng có phân biệt buổi sáng và đêm tối, có điều sau khi lọt xuống sơn động dưới đáy biển, người ta sẽ không thể cảm nhận được nhật nguyệt luân phiên, chỉ có thể cảm nhận được cái lạnh rừng mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 562

Ads [HĐVH-Nữ nhân ngời đừng quá kiêu ngạo] Chương 559-568 02/09/2014 by Lạc Thủy Linh Động 2 phản hồi

Edit: AP

Chương 559 – 568: Luyện ngục đẫm máu (1 – 10)

Roi nhanh xuống phía dưới, trong khoảng thời gian ngắn, Phong Vân đã roi thẳng xuống sơn động. Xoay người một cái trong khoảng không, bùm một cái, Phong Vân quỳ gối trước mặt Mặc đế. Sóng lưng thẳng tắp, nàng không nói lời nào mà chỉ quỳ ở đó.

Mặc đế vẫn khoanh chân ngồi như cũ. Khi thấy vậy, hần ngẩng đầu liếc nhìn Phong Vân rồi cất giọng trầm thấp như vọng đến từ một nơi xa, “Dựa vào cái gì?”

Trong sơn động này, mọi thứ đều thuộc địa bàn của hần. Những lời nói của Phong Vân và Á Phi, còn có đoạn đối thoại bên trong thủy kính, hần đều nghe rõ hết, mặc dù không được tận mắt chứng kiến nhưng cũng đoán được tám chín phần sự việc.

Phong Vân quỳ xuống trước mặt hần có ý gì hần cũng hiểu được, có điều, hần thực sự muốn xem xem nàng dựa vào cái gì để thuyết phục hần dạy nàng.

“Không dựa vào cái gì cả. Chỉ cần ông đồng ý dạy ta, sau khi thành công, ta sẽ đưa Li Á tới trước mặt ông.” Lời nói của Phong Vân đã trở nên khàn đặc nhưng lại nặng tựa ngàn cân.

“Ngươi nói cái gì?” Một câu thần nhiên như không này lại làm cho cả thân hình Mặc đế nhoáng lên một cái. Hần muốn đứng lên nhưng lại bị xiềng xích kéo xuống.

Gương mặt đã trở nên ửng đỏ, đó là vì kích động.

Li Á là người hần yêu thương nhất mà cũng là nỗi đau lớn nhất của hần, hần và nàng chỉ gần trong gang tấc mà lại biến trời cách mặt, thực hối hận vô cùng.

“Lá gan của ngươi đúng là không nhỏ đâu!” Ngay khi Mặc đế vừa cất tiếng, Li Giang vốn vẫn truy đuổi theo từ phía trên liền hừ lạnh một tiếng. Hần xuất hiện từ hư vô rồi quát một tiếng trên đỉnh đầu của Phong Vân.

Li Á là mỹ nữ đệ nhất của tộc mỹ nhân ngư bọn họ, là mẹ của hần. Đó cũng chính là nguyên nhân mà tộc mỹ nhân ngư và tộc người lùn kết thù với nhau. Đưa Li Á tới trước mặt Mặc đế ư? Nói nhẹ nhàng thế nhỉ? Nàng coi thường sự quản lý của tộc mỹ nhân ngư sao?

Li Giang vừa dứt lời, không đợi hần nói xong, Phong Vân đột nhiên quay đầu nhìn về phía hần.

Li Giang đối diện với ánh mắt của Phong Vân, vẻ khinh thường chán ghét trên người hần lập tức biến mất trong nháy mắt.

Ánh mắt kia, thứ ánh sáng lóe lên trong đôi mắt đang nhìn về phía hần không có sát khí, không có giết chóc, càng không có bạo ngược, thế nhưng, nó lại tràn ngập sự hung tợn của dã thú, một loại dã thú tuyệt đối cố chấp và kiên quyết. Loại cố chấp và kiên quyết này hần có thể cảm nhận được rõ ràng trên người của Phong Vân đang đứng thẳng trước mặt, một loại quyết tuyệt thần chấn sát thần, phạt chấn sát phạt.

Phong Vân của lúc này không phải là người hần đã gặp ở tâm cung của mình.

Chuyện này... Li Giang nhíu mày.

“Ta sẽ trả cho ngươi một Li Á bằng xương bằng thịt!” Phong Vân vừa nhìn Li Giang vừa cất giọng thật trầm, trên mặt hiện rõ vẻ kiên quyết.

Li Giang nghe thấy lời hứa hẹn của Phong Vân thì trở mắt lên một chút rồi trong nháy mắt lại nở nụ cười tức tối.

“Chỉ bằng người thôi hả? Ha ha, nếu ngươi có thể đưa cho ta một Li Á vui vẻ hoạt bát thì hôm nay Li Giang ta xin thề tại nơi này, mỹ nhân ngư tộc của ta sẽ tùy ngươi điều khiển.”

Li Giang khoanh tay trước ngực, trên mặt ánh lên vẻ trào phúng và châm biếm nhưng còn có một nỗi bi thương không thể tả.

Đám linh tinh Á Phi vừa theo Li Giang đáp xuống khi thấy vậy cũng ngưng lại trong giây lát. Ân oán giữa tộc mỹ nhân ngư và tộc người lùn vốn tồn tại đã lâu, xét đến cùng cũng là vì Mặc đế và Li Á. Nhiều năm qua không ai giải quyết được chuyện này, cũng chẳng ai có cách gì. Vậy mà hôm nay Phong Vân lại dám lớn tiếng hứa hẹn như thế, Phong Vân...

Á Phi nhìn Phong Vân vẫn lạnh lùng như băng, ánh mắt hần hơi trầm xuống nhưng không mở miệng phản bác hay khuyên giải. Phong Vân tự biết bản thân đang làm cái gì.

“Được!” Mà ngay khi Li Giang vừa dứt lời, Mặc đế mới rồi còn đang kích động đã bình tĩnh trở lại trong giây lát, hần đột nhiên trầm giọng bỏ lại một chữ.

“Chỉ cần ngươi đưa Li Á còn sống tới trước mặt ta, bốn tọa cũng một lời rằng, tộc người lùn của ta tùy ngươi sai khiến. Nhưng mà, ngươi phải làm cho được lời hứa hẹn này. Nếu không làm được, cho dù ngươi có chạy tới chân trời thì Mặc đế ta cũng có thể băm ngươi ra thành trăm mảnh.” Nói tới đoạn băm thành trăm mảnh, ngữ khí của Mặc đế đã tràn ngập sát khí.

Phong Vân nghe nói thế cũng không nói gì, nàng chỉ gơ đầu ngón tay ra và cắn một cái cho máu tươi đầm đìa rồi ấn thật mạnh xuống mặt đất ngay trước mặt bọn họ.

Dùng máu lập lời thề, tuyệt không sửa đổi.

Li Giang thấy vậy liền cảm giận hừ một tiếng.

“Cút!” Tiếng hừ lạnh của Li Giang vừa dứt, Mặc đế đã ngẩng phắt đầu lên và hướng về phía Li Giang mà rống to một tiếng. Đồng thời, một luồng linh lực màu vàng dữ tợn lao về phía Li Giang như sóng dữ ngất trời.

“Ngươi, cái lão già này...”

“Đi thôi, ngươi muốn học lõm võ công của tộc người lùn à?” Li Giang còn đang tức giận thì Á Phi ở đằng sau đã tóm hần lại và kéo một tay hướng lên phía trên.

“Đứng vậy đứng vậy, đi thôi đi thôi!” Á Lê thấy vậy cũng lập tức tóm lấy tay kia của Li Giang và cùng Á Phi lôi Li Giang lên trên.

“Ta muốn xem cái loại võ công đánh rắm cũng không nên của bọn tộc người lùn kia, ta...” Tiếng nói phẫn nộ của Li Giang vẫn từ xa truyền đến. Một lúc sau thì không còn nghe thấy tiếng nói của hần nữa. Có thể thấy được tốc độ của Á Phi và Á Lê nhanh đến cỡ nào.

“Phong Vân, vậy trước hết cô cứ ở đây nhé, chúng tôi ở bên ngoài, có chuyện gì cô cứ gọi chúng tôi.” Đỗ Như Phi thấy vậy liền hướng về phía Phong Vân mà trầm giọng nói. Mặc đế muốn dạy võ công cho Phong Vân, tộc tinh linh bọn họ cũng nên tránh đi mới phải.

“Đa tạ!” Phong Vân quay đầu và gật gật với đám Đỗ Như Phi. Các tinh linh đối xử rất tốt với nàng, nàng đã không thể dùng lời nói để biểu đạt sự cảm động của mình.

Những bóng người lập tức lóe lên. Trong nháy mắt, tại sơn động chỉ còn lại Phong Vân, sư tử Hoàng Kim, Tiểu Thực và Mặc đế.

“Nếu muốn trở nên mạnh hơn thì rất đơn giản, chỉ cần liều mạng đi vào chỗ chết thì trong thời gian ngắn có thể trở nên siêu việt hơn hần.” Nhìn thấy Phong Vân vẫn quỳ trước mặt, Mặc đế chậm rãi mở miệng.

Phong Vân gật đầu, “Vâng!”

Không ai hiểu rõ những lời này của Mặc đế hơn nàng, bởi vì năm đó nàng cũng đã từng trải qua như vậy. Một đời đó của nàng như luôn đi trên dây, người chết thì ta sống.

Thế giới dưới đáy biển cũng có phân biệt buổi sáng và đêm tối, có điều sau khi lọt xuống sơn động dưới đáy biển, người ta sẽ không thể cảm nhận được nhật nguyệt luân phiên, chỉ có thể cảm nhận được cái lạnh rừng mình.

Gió thổi nhẹ. Mặt đất vốn lạnh lẽo lại càng thêm như băng như sương.

Luyện ngục dưới đáy biển có quy tắc của luyện ngục. Tộc mỹ nhân ngư không cung cấp đồ ăn cho đám người bị giam giữ bên trong luyện ngục, bởi vậy nên nếu muốn sống sót ở trong này thì phải dựa vào nắm đấm của chính mình. Kẻ mạnh sẽ có được mọi thứ, còn kẻ yếu chính là đồ ăn của đối phương. Ở nơi này, mọi giả dối và quyền lợi đều bị đặt sang một bên, chỉ có bản năng sinh tồn trần trụi là còn ở lại. Cũng vì vậy mà trong luyện ngục này đã sinh ra một quy tắc bất thành văn. Mỗi ngày sẽ có ba cuộc chiến, sáng trưa chiều ba lượt, mỗi lần có sáu người có thể ra khỏi nhà giam và chia làm ba đội tự công kích nhau. Cho dù ngươi xuống tay thế nào, cho dù ngươi sử dụng động tác võ thuật đẹp mắt đến đâu, số người chết mỗi ngày cũng phải ba người trở lên, đương nhiên là có thể nhiều hơn nhưng không thể ít hơn được.

Quy tắc trò chơi ngầm giữ bên trong luyện ngục này được xoay vòng trong tay nhóm ác đồ hung tợn của thế giới dưới đáy biển.

Khát máu và bạo lực.

Nhưng mà dường như chưa từng có một nữ nhân nào tham gia vào quy tắc trò chơi này.

Không biết từ khi nào, trong luyện ngục lại xuất hiện nữ nhân vừa rơi xuống luyện ngục đã xông thẳng tới nơi nguy hiểm nhất kia, một nữ nhân mà kinh mạch toàn thân đã bị đông cứng lại và không còn chút linh lực nào. Đám đông hung tợn trong luyện ngục chưa từng nghĩ tới chuyện nữ nhân đã xông vào sơn động kia còn có thể trở về. Vậy mà hiện giờ, nàng đã trở lại, đã đứng trong khoảng sân tràn đầy máu tanh kia và cùng tranh đoạt với đám nam nhân

bọn chúng. Từ mỗi ngày một lần tới mỗi ngày hai lần, rồi đến bây giờ là mỗi ngày ba lần sáng trưa tối, nàng vẫn đứng gò có mặt ở khoảng sân kia, một thân đầy vết thương, một thân kiêu ngạo khiêu chiến với bọn chúng. Chuyện thể này làm cho luyện ngục vốn lâu chưa hưng phấn lại trở nên hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 563

“Àm. . .” Một tiếng nổ dữ dội vang lên bên trong luyện ngục. Phong Vân bị đối thủ của nàng, một người của tộc mỹ nhân ngự trên người đầy vết sẹo, quăng mạnh lên vách núi đá cứng rắn đánh ầm một tiếng rồi lại bị tấm chắn bảo hộ của tộc mỹ nhân ngự đầy ngược trở về rơi trên mặt đất.

Máu huyết từ cơ thể đầy thương tích của nàng bắn ra tung tóe, mái tóc đen lúc này đã rời tung nhưng trông nàng vẫn sát khí đằng đằng.

“Tiểu mỹ nhân, xem hôm nay đại gia có đưa chết người được không nhé!” Nhìn về phía Phong Vân thương tích đầy mình, tên mỹ nhân ngự tráng kiện người đầy vết sẹo lại cười lớn và đi về phía nàng.

Phong Vân rơi trên mặt đất nhìn như đã không thể dậy nổi. Nàng không ngẩng đầu lên, cũng chẳng hề né tránh, chỉ im lặng nằm ở nơi đó như thể muốn động dậy mà không thể động dậy được.

Một bộ móng vuốt sắc nhọn bỗng chộp tới và hung hăng tóm lấy đầu vai của Phong Vân.

Không có phản kháng, Phong Vân xem ra đã không còn chút khí lực nào nữa rồi.

Mỹ nhân ngự kia thấy thế thì cười ha hả, hần cúi người nhìn Phong Vân. Nữ nhân này đánh năm ngày rồi, hôm nay rốt cuộc cũng bị hần giết chết.

Nhưng mà, ngay khi hần vừa cúi xuống thì bất chợt trước mắt xoẹt qua một luồng chớp đen. Nó nhanh đến nỗi làm hần cơ hồ không thể ngăn cản kịp.

Hai mắt của mỹ nhân ngự đột nhiên tròn to và khó tin nhìn Phong Vân. Cả thân thể tráng kiện từ từ ngã xuống phía sau.

“Àm. . .” Luyện ngục vốn đang huyền ảo trong nháy mắt phát ra tiếng ầm ầm vang dội. Ngay sau đó, bầu không khí lại trở nên tĩnh lặng, tất cả tù nhân đều đã chứng kiến một màn ở khoảng sân trước mặt.

Phong Vân nằm trên mặt đất vươn tay chậm rãi kéo những móng vuốt cắm trên bờ vai bị thương của nàng ra rồi mặt không đổi sắc từ từ đứng lên, cũng không thèm quan tâm đến vết thương trên vai của mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 564

Nàng buồn bã lôi thân thể đầy vết thương từng bước từng bước trở lại son động, không có vui sướng vì thắng lợi, không có hưng phấn vì đánh thắng, chỉ có một sự kìm nén sắt đá, còn có cả vẻ không muốn sống nữa. Tấm lưng ấy còn hiện lên vẻ kiên cường hơn bất cứ nam nhân nào.

Bóng người biến mất trong son động, luyện ngục lại tĩnh lặng trong giây lát.

“Càng ngày càng mạnh hơn!” Ở tầng cao nhất của lao ngục, nam nhân có dáng vẻ thư sinh thanh tú khoanh tay trước ngực và đứng nhìn bóng hình của Phong Vân cho đến khi mất dạng.

“Hôm nay có lẽ đã qua cả linh tông cấp năm rồi.” Mỹ nhân ngự khó trông thấy tướng mạo cũng thần nhiên nói.

“Cơ thể của cô ta còn bị cấm chế.” Nam nhân tóc đen vốn không nói chuyện lại lạnh lùng ném ra một câu.

“Vậy nên ta mong có một ngày cô ta có thể tới đây khiêu chiến với ta, đã lâu ta không động thủ rồi, ngứa ngáy quá!” Nam nhân thanh tú mỉm cười.

Bọn họ đều có thể thấy được trong cơ thể của Phong Vân có vấn đề. Mà một cơ thể có vấn đề lại có thể làm ra được chuyện này...

Ừm, bọn họ thích đối thủ này.

Gió lạnh thổi nhẹ, khắp nơi đều ngập ngụa mùi máu tanh.

“Hôm nay vẫn không được!” Trong sơn động, Mặc đế lạnh lùng nhìn Phong Vân.

Phong Vân vừa bôi thuốc vừa gật đầu mà không nhiều lời.

“Sức mạnh trong cơ thể ngươi không cho phép ngươi vượt qua chướng ngại vật phía trước, phá rồi lại dựng lại, không phá thì không xây được, ngươi nghe thấy không?” Mặc đế trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 565

Phong Vân vẫn tiếp tục xử lý vết thương, vẻ mặt không có gì thay đổi, nàng chỉ lặng lẽ lắng nghe.

Ở bên kia, Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim lại đang bị treo ngược trong sơn động. Hai tên này cứ không ngừng gào thét bên trong một quả cầu linh lực. Thế này coi như toàn thân bị mất đuôi mũi điếc rồi còn gì. Phong Vân thì ở bên ngoài đánh nhau, còn bọn chúng thì bị Mặc đế trấn áp ở trong này.

Nếu muốn mạnh mẽ thì phải trả giá!

Ngày thứ bảy, thứ tám, thứ chín...

Mười ngày liên tiếp, Phong Vân vẫn mặc gió mặc mưa đứng ở giữa khoảng sân kia.

Linh tông cấp năm, linh tông cấp sáu, linh tông cấp bảy...

Mỗi bước đi in xuống một dấu chân, mỗi giọt mồ hôi và máu tạo thành một phần sức mạnh.

Không có gì có thể nâng cao sức mạnh bản năng của con người bằng việc kẻ bên sống chết, đó là sự bùng nổ của tiềm năng con người, dùng sinh tử để làm bùng nổ hết thảy mọi thứ có thể bùng nổ.

Điểm giới hạn, điểm giới hạn là gì? Điểm giới hạn là gì đây?

Không có! Chỉ cần không chết thì vĩnh viễn sẽ không thể rơi xuống đáy, vĩnh viễn có thể khiêu chiến với cực hạn của bản thân.

“Àm...” Chớp kiếm vung lên, mưa máu đầy trời.

Phong Vân thờ hồn hển, trong tay nắm một luồng ánh sáng màu đen. Trước mặt nàng là một mỹ nhân ngư bị nàng một đao chém chết, nhưng mà nàng cũng dồn hết toàn lực vào một kích này rồi, linh lực âm lãnh trong cơ thể nàng bắt đầu bị đẩy lùi. Sức mạnh cổ quái từng bị Li Giang đóng băng trong cơ thể nàng bắt đầu lan tràn. Mà ở trước mặt nàng lúc này còn hai tên phạm nhân nữa, bọn chúng đang đứng đối diện với nàng.

Sát khí hung tợn trên cơ thể một tên bắt đầu phát phối, lưỡi kiếm sắc bén dính đầy máu tanh phá không lao tới đâm về phía nàng.

“Àm...” Né tránh không kịp, Phong Vân bị một luồng linh lực màu đỏ xuyên ngang qua đùi. Máu từ cơ thể nàng lập tức chảy xuống.

“Hôm nay ta thực muốn xem ngươi mạnh cỡ nào!” Tên này rõ ràng đã thấy vẻ dị thường của Phong Vân, hấn lập tức hưng phấn hung ác đánh về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 566

Một luồng linh lực sắc sỡ mà đoạt mệnh bay múa trước mặt nàng.

Lùi lại, không lùi lại được!

Tránh, không thể tránh được!

Linh lực cổ quái trong cơ thể nàng bắt đầu xâm nhập kinh mạch và từng bước xâm chiếm sức mạnh của nàng. Linh lực nàng đã tu luyện bao ngày giờ lại bị nó nhanh chóng cắn nuốt.

Trước mặt Phong Vân là luồng linh lực đỏ tươi ngập trời mà đoạt mệnh đang lao đến.

“Phong Vân!” Đứng trên đỉnh luyện ngục nhìn thấy hết thấy cảnh tượng phía dưới, Á Lê thấy vậy liền khê bật tiếng gọi và lao xuống.

“Hừ, có chút khó khăn thể còn ứng phó không được, còn nói cái gì sau này nữa!” Li Giang lại chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

Cùng lúc đó, Á Phi đã giờ tay tóm được Á Lê.

Á Lê thấy vậy liền vội vàng la lên, “Lão đại, huynh sao cũng...”

“Không qua được cửa ải này, cô ấy vĩnh viễn sẽ bị giam cầm” Ngữ khí của Á Phi thực lãnh đạm mà cũng thực trầm.

Phong Vân phải vượt qua hết thảy, phải đạt đến đỉnh cao, phải không có cao nhất mà chỉ có cao hơn nữa. Nếu hôm nay nàng không vượt qua được cửa này thì nàng sẽ vĩnh viễn không thể vượt qua được nó. Việc này sẽ trở thành bóng ma trong lòng nàng, sẽ khiến nàng về sau mỗi khi gặp lại thời khắc này, trong tiềm thức của nàng sẽ nói với chính mình rằng nàng không vượt qua được, nàng không thắng được, nàng không đối phó được với linh lực cổ quái đó.

Nếu đã như vậy thì không bằng lúc này để cho Phong Vân tự chặt đứt mọi ý niệm đang bám rễ trong đầu.

Á Lê không phải không hiểu điều này, nhưng hắn rất lo lắng cho Phong Vân. Khi nghe Á Phi nói thế, hắn chỉ biết nghiêng chặt răng mà không động đậy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 567

Phía dưới khoáng sơn, Phong Vân đã cận kề nguy hiểm. Hai luồng linh lực cùng nhau xông tới muốn đưa Phong Vân vào chỗ chết, vậy mà lúc này nàng lại không thể cử động được.

“Không! Không được! Ta không thể chết! Ta không thể chết được!” Phong Vân nhìn thấy thế tiến công hung hãn trước mắt thì nghiêng chặt răng đến mức bật máu. Trong mắt nàng bỗng nổi lên một luồng sát khí dữ tợn khiến người ta sợ hãi. Nàng không thể chết được! Nàng còn muốn đi tìm Mộc Hoàng, nàng còn muốn che chở cho Mộc Hoàng để vĩnh viễn không bị người ta ức hiếp, nàng muốn chăm sóc thật tốt cho hắn.

Không thể chết được! Tuyệt đối không thể!

“A...” Xuyên vân phá nguyệt*, một tiếng thét vang lên cơ hồ muốn long trời lở đất, như sư tử vùng ra khỏi gông xiềng, như sáng sớm muốn thoát khỏi bóng tối.

(*Xuyên vân phá nguyệt: Nghĩa đen: “Xuyên qua mây mù và phá tan ánh trăng”, nghĩa là rất dữ dội.)

“Ầm...” Cùng với tiếng thét to này, một luồng linh lực xanh biếc bỗng tràn ra ngập trời, nó mang theo một sức sống mãnh liệt, một sự đấu tranh mãnh liệt tìm lại sự sống. Luồng linh lực xanh biếc cứ ùn ùn kéo đến, rửa sạch hết thảy, tàn phá hết thảy.

“Màu xanh sống lại thật đẹp mắt!” Á Phi nhìn luồng linh lực xanh biếc phía dưới, ánh mắt vốn lãnh đạm giờ này đã vẽ lên một vẻ tươi cười.

“Phong Vân lợi hại nhất, ta biết mà, ta biết mà!” Á Phi vui sướng đến nỗi muốn nhảy dựng lên.

Đám tinh linh Hỏa Phượng đang đứng phía sau cũng vui vẻ ra mặt.

“Hừ, bình thường thôi!” Duy chỉ có kẻ độc mồm độc miệng Li Giang vẫn hừ một tiếng rồi phất tay áo bỏ của chạy lấy người.

Đi vào tử địa rồi mới sinh tồn, không có chết thì không có sống, không có sống lại cũng không có chết.

Ánh sáng xanh vẫn tỏa sáng rực rỡ, nguyên lực của cỏ cây đều tập trung tại luyện ngục. Ánh sáng lóng lánh này cơ hồ làm cho tất cả các phạm nhân ở bên trong luyện ngục đều phải nheo mắt lại. Hào quang của linh lực này rất chói mắt.

Sau đó, khi tất cả cùng mở to mắt ra, ở giữa khoảng sân chỉ còn một người đang đứng thẳng, đây chính là Phong Vân. Một thân nhuốm đầy máu loãng, một thân in đầy thương tích lại vô cùng dũng mãnh.

“Hay!” Không biết ai đó là người đầu tiên cất tiếng khen hay.

Ngay sau đó, những tiếng trầm trồ khen ngợi liên tiếp vang lên, những tiếng huýt sáo và tiếng chửi bới cũng trở nên ồn ào. Hai tên linh tông cấp tám lại bị một nữ nhân không rõ là linh lực cấp nào tiêu diệt, thực sự là con mẹ nó mất mặt quá!

Nhưng mà, nơi này vĩnh viễn chỉ sùng bái người mạnh nhất.

Chỉ cần người mạnh thì người sẽ được khen ngợi và tôn kính.

Đứng giữa sân, Phong Vân hướng ra xung quanh và gật gật đầu rồi kéo lê thân thể mệt mỏi từng bước trở lại sơn động. Toàn thân nàng đều đau đớn, nguồn năng lượng cô quái kia vẫn điên cuồng tàn phá bên trong kinh mạch. Mà linh lực của nàng vừa rồi vì nàng lâm vào tình thế hiểm nghèo mà bùng nổ hiện tại lại bắt đầu không ngừng tranh đoạt với năng lượng cô quái đó. Hậu quả của việc bọn chúng tranh đoạt với nhau là kinh mạch của nàng từng khúc từng khúc đứt ra rồi sau đó lại từng tắc từng tắc kết lại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 568

Da thịt lại một lần nữa bị nhuộm hồng, đó chính là màu của máu, vậy nhưng lúc này Phong Vân rất cao hứng. Bởi vì nàng biết nàng có thể dựa vào chính mình để áp chế năng lượng kia. Nàng không hoàn toàn chịu sự khống chế của nó.

Cơ thể đầy máu nhưng các cơ mặt của Phong Vân lại hài lòng giãn ra.

“Có gì đáng cao hứng? Đây chỉ là tầng cơ bản nhất. Giờ ta cho ngươi năm ngày, trong vòng năm ngày phải bắt toàn bộ đám người bên trong luyện ngục. Không đánh thắng được bọn họ thì ngươi cứ chết luôn ở đó đi!”

“Vâng!”

Gió lại nổi lên, những con gió nhuộm đầy mùi máu tanh đi vào từng giác mạc.

Năm ngày, năm ngày không ngừng hoạt động, luyện ngục hoàn toàn chìm đắm trong trạng thái phấn khích, không có đánh theo tốp, không có ai tử vong, chỉ có duy nhất một nữ nhân khiêu chiến với tất cả người trong luyện ngục.

Xương thịt và máu huyết tung bay giữa không gian, chớp sáng và bóng tối cùng nhau giao hòa.

Mỗi lần quy xuống, lại mỗi lần đứng lên, mỗi lần trọng thương, lại mỗi lần bôi thuốc, rồi sau đó lại xông đến. Không ai biết được loại sức mạnh nào có thể khiến nữ nhân này bất chấp mạng sống mà lao vào giết chóc như thế. Rõ ràng ai cũng thấy nàng không thể tiếp tục được nữa, vậy mà lát sau nàng lại đứng lên khiêu chiến, cả người rõ ràng đã thương tích đầy mình mà nàng vẫn sừng sững không ngã.

Tất cả đám phạm nhân đều đã bị chấn động. Không ai biết được sau mỗi lần chiến đấu là tấm lưng kia có bao nhiêu vết thương, mất bao nhiêu máu huyết, lại có bao nhiêu kiên trì và tin tưởng đã giúp nàng tiếp tục.

Nàng càng lúc càng mạnh hơn, mỗi lần lại lợi hại hơn.

Một khắc kia khi đứng lên, nàng tuyệt đối sẽ mạnh hơn một chút so với lúc vừa ngã xuống.

Loại sức ép khủng bố ngày càng tăng lên này làm cho tất cả phạm nhân trong luyện ngục đều cảm thấy khiếp sợ, xúc động, và cuối cùng là bội phục.

Kẻ mạnh làm vua, nhưng ai biết để làm kẻ mạnh thì phải trả giá những gì?

“Đúng là không muốn sống nữa rồi!” Li Giang vẫn đứng phía trên của luyện ngục theo dõi tình hình bên dưới lần đầu tiên ném ra một câu không rõ cảm xúc là gì như vậy.

Hơn một tháng nay, suốt hơn một tháng, Phong Vân này rốt cuộc đã tăng lên bao nhiêu cấp bậc rồi, hắn cũng không dám chắc. Không ai lại luyện công thể này, mà hậu quả...

Li Giang nhìn cơ thể in đầy vết thương của Phong Vân rồi lần đầu tiên lắc lắc đầu.

“Nếu bội phục như vậy thì đưa Mộc chi tâm cho cô ấy được không?” Á Phi chấp tay sau lưng nhìn sang Li Giang.

Thứ có thể hoàn toàn loại trừ tận gốc nguồn năng lượng cổ quái trong cơ thể của Phong Vân ngoài Thảo chi hồn của bọn họ còn có Mộc chi tâm của tộc mỹ nhân ngư này.

“Nói hay nhỉ!” Li Giang ngẩng đầu trừng mắt với Á Phi một cái.

“Đánh thắng được bọn thấp kém kia thì ích gì, trong luyện ngục của ta còn có ba đại vương đầu* thực sự, cô ta còn chưa dám đánh bọn họ nữa là.”

(*Đại vương đầu: Thủ lĩnh, kẻ đứng đầu.)

“Cô ấy sẽ đánh bọn họ.” Á Phi khẳng định.

Li Giang nghe nói thế liền không nhìn được bật cười, “Tuy ta thừa nhận năng lực của cô ta tăng lên rất nhanh nhưng thực sự vẫn còn kém xa.”

Năm đó, bọn họ đã phải tốn rất nhiều sức lực mới áp tải được ba đại vương đầu của luyện ngục kia tới đây, hiện giờ Phong Vân còn chưa phải là đối thủ của bọn họ.

Á Phi nghe nói thế liền nháy mắt một cái. Hắn đột nhiên cũng cười, “Chúng ta đánh cược đi! Trong vòng mười ngày, nếu cô ấy đánh thắng được ba người bọn họ thì ngài phải đưa Mộc chi tâm cho cô ấy.”

Li Giang vừa nghe thế liền xoay người sang nhìn Á Phi, “Người sao lại lo cho cô ta như vậy?”

Á Phi không thèm để ý tới ánh mắt của Li Giang, hắn thân nhiên nói, “Cô vợ trăm năm của ta mà, sao không lo cho cô ấy được chứ.”

Li Giang nhất thời như bị sét đánh ngang tai. Á Phi này...

“Sao? Không dám đánh cược à?”

“Á Phi, người không phải khích ta. Có gì mà không dám. Được, trong vòng mười ngày, nếu cô ta đánh bại được ba đại vương đầu thì ta sẽ đưa Mộc chi tâm cho cô ta. Nếu cô ta không đánh thắng được bọn chúng thì người phải đền bù cho mọi tổn thất trong tầm cung của ta gấp trăm lần.”

Li Giang liếc mắt nhìn sang Á Phi, khóe miệng động một tiếng cười lạnh.

Á Phi nghe vậy chỉ cười, “Một lời đã định!”

Sóng biển đập dềnh, dưới lòng biển sâu thăm thẳm kia có u ám, cũng có âm áp.

Sau năm ngày náo động, tất cả tội phạm trong luyện ngục đều tưởng đã đến lúc Phong Vân sẽ rửa luyện ngục bằng máu thì nàg lại một tia động tĩnh cũng không có.

Son động tĩnh lặng không tiếng động và không có bất kỳ tin tức gì, Phong Vân nghi chân không ra ngoài. Tất cả mọi người đều đoán già đoán non, ai nấy đều tò vò về nghi ngờ. Nhưng không ai cho rằng Phong Vân sẽ cứ thế từ bỏ, bọn họ đều xác định rõ ràng, sau một hồi im ắng khẳng định là sẽ có bão táp rất lớn.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Suốt mười ngày sau, son động không có một chút động tĩnh.

Ráng chiều xuyên qua làn nước truyền xuống thế giới dưới đáy biển. Mười ngày cũng sắp nhanh chóng trôi qua.

“Hạn mười ngày tới rồi, cô ta co đầu rút cổ không ra, xem ra ta phải vui lòng nhận bồi thường của người rồi.” Trên đỉnh luyện ngục, Li Giang đứng giữa khoảng không chậm rãi mở miệng.

“Thời gian còn chưa hết, ngài sợ cái gì.” Á Phi không chút hoang mang.

“Thời gian còn lại thì làm được cái gì, cô ta định...”

“Tới rồi!”

Li Giang còn chưa nói xong thì Á Phi bỗng nhẹ nhàng cười nói rồi chỉ xuống tầng thấp nhất của luyện ngục.

Dưới luyện ngục, một luồng linh lực màu xanh biếc chậm rãi từ trong sơn động thẩm thấu ra ngoài và bao phủ cả luyện ngục. Vô số cành lá bắt đầu sinh sôi nảy nở trong luồng ánh sáng xanh tươi ấy.

Hoa bắt đầu nở bung ra, cành lá vươn lên xum xuê rậm rạp, có rất nhiều loại hoa xinh tươi rực rỡ. Luyện ngục tràn ngập màu sắc trong khoảnh khắc đã trở thành một thung lũng tươi đẹp.

Đám tội phạm trong luyện ngục trông thấy cảnh tượng như vậy thì không khỏi kinh ngạc trừng to mắt. Đây là loại linh lực gì lại có thể khiến cỏ cây hoa lá rực rỡ nở ra trong luyện ngục lạnh băng này.

Giữa cảnh đẹp tươi tắn đó, Phong Vân nhắc tà áo đỏ rực từ trong sơn động đi ra, khí tức tựa như kiếm rút khỏi vỏ, vô cùng sắc sảo bén nhọn. Bên trái nàng là sư tử Hoàng Kim một thân giáp sắt uy phong lẫm liệt đi theo. Một tháng trước nó chỉ là một tiểu ma thú không chịu nổi một đòn. Bên phải nàng là Tiểu Thực với đóa hoa mười sáu cánh, cả cơ thể diễm dúa đẹp đẽ của nó đang đong đưa theo bước chân của Phong Vân. Linh lực cỏ cây khác thường trên người nó càng phát ra điên cuồng và kết tụ lại khắp tứ phương luyện ngục.

Một người một thú một hoa thân nhiên đứng lại giữa ánh nhìn kinh ngạc của mọi người.

Phong Vân ngẩng đầu nhìn về phía ba phòng giam cao nhất của luyện ngục. Nơi đó có ba người trong hơn tháng nay không hề để ý đến Phong Vân. Ba người này đang chậm rãi đứng lên và mở cánh cửa buồng giam rồi cúi đầu nhìn nàng.

Phong Vân chậm rãi giơ tay lên. Đầu ngón tay của nàng chỉ thẳng về phía tam đại vương giả của luyện ngục.

Nàng thốt lên một câu, vô cùng kiêu ngạo, vô cùng lạnh lùng.

Ngày hôm nay...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 569

Gió lạnh mãnh liệt quét qua.

Cả luyện ngục trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng rồi ảm ảm vang lên. Tất cả những phạm nhân đã thua dưới tay Phong Vân đều bắt đầu la hét. Không gian rất ồn ào, thực sự ồn ào, còn có cả hưng phấn nữa.

Trên ba phòng giam ở tầng cao nhất, ba người đang đứng đối diện với ngón tay của Phong Vân, cả ba đều đồng thời chau mày lại.

Nam nhân tóc đen ở giữa lạnh lùng liếc mắt nhìn Phong Vân một cái, trên mặt hắn không có bất kỳ cảm xúc gì nhưng sâu trong đáy mắt lại hiện lên một tia hưng phấn. Tiếp đó, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía đỉnh luyện ngục.

Nơi đó có Li Giang đang đứng.

“Hừ, làm bộ làm tịch!” Li Giang khá bất mãn với vẻ kiêu ngạo của Phong Vân. Sau khi ném xuống một câu khinh bỉ, hắn lập tức búng đầu ngón tay một cái.

Bên trong luyện ngục phát ra ba tiếng rầm rắc. Phong ấn đặt trên ba chiếc khóa đặc biệt khóa ba phòng giam bị tiêu trừ, cửa phòng giam mở ra.

“Àm...” Đám phạm nhân trong luyện ngục lập tức trở nên kích động. Những tiếng huýt sáo, tiếng la hét kêu gào cơ hồ khiến cả luyện ngục phải nổi sóng to.

Giữa những tiếng ầm ầm hưng phấn, tam đại vương giả của luyện ngục chậm rãi thông thả bước ra khỏi buồng giam của bọn họ giữa ánh nhìn chăm chú của mọi người. Cả ba đạp trong hư không rồi đáp xuống khoảng sân và đứng đối diện với Phong Vân.

“Nữ nhân, lá gan không nhỏ đâu nhì!” Nam nhân thanh tú nhìn Phong Vân, đầu mày khóe mắt đều hiện lên vẻ cười. Mà nụ cười của hắn tuyệt đối chứa đựng sự hưng phấn và khát máu.

Phong Vân lạnh nhạt nhìn ba người đối diện và trầm giọng nói, “Cần gì nhiều lời!”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 570

Nếu bọn họ không cho rằng nàng đủ tư cách làm đối thủ thì sao phải đi xuống đây, vậy cần gì phải nhiều lời nữa.

“Đừng, không cần nhiều lời. Là mạnh hay yếu chỉ cần đánh là biết.” Mỹ nhân ngư bị tóc đen che mặt làm người ta không thấy rõ khuôn mặt của hắn liền lên tiếng. Lúc này, hắn lạnh lùng ngẩng đầu lên. Trên mặt hắn có một vết sẹo làm cả người thoát nhìn vô cùng hung ác.

“Vây, mời!” Phong Vân nghe vậy liền lạnh lùng khoát tay. Ngay sau đó, nàng nhún tay một cái, mặt đất trong nháy mắt nứt ra một khe hở nằm ngay ở khoảng giữa hai bên.

Phân biệt rõ ràng.

Thấy vậy, nam nhân tóc đen khí tức đầy sự kiêu ngạo ngang ngược đứng đối diện Phong Vân cũng chậm rãi khoát tay một cái. Khí tức quanh thân ba người bọn họ lập tức có biến hóa.

Sát khí tanh tươi dày đặc cùng linh lực vô độ phóng ra ầm một tiếng làm nứt cả mặt đất luyện ngục. Băng trắng, lửa đỏ, nước xanh, ba luồng linh lực ba màu ầm ầm lao ra làm cả đám người luyện ngục trong nháy mắt đều cảm nhận được áp lực nặng nề. Đầu gối ai nấy đều đồng thời nhũn ra như muốn bái lạy ba người kia.

Không gian xung quanh liên tục biến đổi, một con lốc xoáy hắc ám xuất hiện bên cạnh ba người. Đó là khí thế của linh đế, là áp lực của sức mạnh tuyệt đối.

Vài phạm nhân cấp bậc thấp ở trong buồng giam không khống chế được mà quỵ xuống, trong mắt khó nén khỏi vẻ hưng phấn. Tam đại vương giả của luyện ngục bọn họ đã ra tay rồi. Linh đế đã ra chiêu.

“Hừ, kiêu ngạo cái gì? Tiểu tử, ta đến tiếp ngươi đây!” Trước con bão táp do linh khí dựng lên trước mặt, Tiểu Thực to lớn đứng trong nước lay động bông hoa thật lớn trên đầu nó và hướng về phía mỹ nhân ngư mặt sẹo mà khinh thường kêu một tiếng.

Ngay sau đó, đám cành lá phù kín mặt đất của nó bỗng phát ra tiếng ầm ầm, vô số cái gai bỗng xuất hiện từ hư không và lao về phía mỹ nhân ngư mặt sẹo.

Mỹ nhân ngư kia thấy thế liền chụp năm ngón tay vào khoảng không, một thanh trường đao màu đỏ xuất hiện trong tay hắn. Hắn lập tức vung đao lên, vô số linh lực màu đỏ liền bắn về phía Tiểu Thực.

“Ngươi là của ta!” Cùng lúc đó, sư tử Hoàng Kim toàn thân uy vũ chỉ móng vuốt về phía nam tử thanh tú và quát một tiếng tràn đầy lãnh khốc. Cùng với tiếng quát, sư tử Hoàng Kim lắc đầu một cái. Một quả cầu linh lực từ trong miệng nó bắn về phía nam nhân thanh tú.

Nam nhân thanh tú khẽ cau mày. Hắn tà tà mỉm cười và ném một quả cầu phản kích nhằm về phía sư tử Hoàng Kim.

Hai bên đối kháng, đặc sắc và nhộn nhạo vô cùng.

Tiếp đó, bốn người thú hoa chia là hai đội cùng nhau xông vào công kích.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 571

Mà tại khoảng sân bây giờ chỉ còn lại Phong Vân và nam nhân tóc đen kia.

Tên nam nhân đứng ở khoảng sân vừa nhìn Phong Vân vừa chậm rãi đưa tay về phía nàng ý bảo mời Phong Vân ra đòn. Phong Vân thấy thế liền hướng

về phía hấn mà chấp tay xem như đáp lễ.

Thì lễ xong, khí tức trên người Phong Vân đột nhiên thay đổi, tựa như kiếm ra khỏi vỏ, sắc bén muốn bổ nát trời cao.

Nam nhân tóc đen thấy thế thì đôi mắt băng lãnh bỗng lạnh lùng trầm xuống. Hấn dừng mảnh khua hai tay lên. Bên người hấn lập tức nhận nhạo nổi lên những làn sóng màu lam.

Vô số cột sóng từ hư vô xuất hiện bên người hấn rồi bắt đầu hình thành một con lốc xoáy. Con lốc xoáy này bắt đầu xoay vòng. Trông nó có vẻ mềm mại nhưng kỳ thực lại hàm chứa một sức mạnh không gì phá nổi.

Thủy lực chính là linh lực mạnh nhất của thiên nhiên.

“Ồ ồ...” Đám phạm nhân bị giam trong nhà lao khi thấy cảnh tượng như thế thì một đám hưng phấn nhào ra cửa và bắt đầu la hét.

Thủy lực chính là sức mạnh của bậc vương giả ở trong lòng biển này. Hôm nay bọn chúng được mở mang kiến thức rồi, được mở mang kiến thức rồi!

Về mặt không chút biến đổi, Phong Vân nhìn theo luồng linh lực này, dưới chân hơi hơi động đậy. Mà gần như chân chỉ vừa động đậy, cả bóng dáng của Phong Vân liền lập tức biến mất. Nàng biến mất ngay trước mặt mọi người, cơ hồ như thể đã phá vỡ không gian mà rời đi rồi.

“A...” Lập tức có người kêu lên.

Phong Vân này định làm trận bỏ chạy sao?

Nhưng mà với sự canh giữ của tộc mỹ nhân ngư đặt trên luyện ngục này, nàng căn bản không thể phá vỡ không gian mà bỏ của chạy lấy người được.

“Tốc độ cực nhanh?” Đứng ở khoảng không phía trên luyện ngục, Li Giang vốn luôn có ý xem thường khi nhìn thấy vậy cũng phải đứng thẳng người lại.

Tốc độ cực nhanh chính là tuyệt học sở trường của Mặc đế. Đối với võ công mà nói, người ta không thắng nhau ở sự rườm rà của chiêu thức, cũng không thắng nhau ở chỗ chiêu thức đa dạng phong phú. Các thức chiến thắng thực sự chỉ có một, người nào có kỹ thuật giỏi và nhanh nhẹn thì sẽ là người vô địch. Đối với kẻ có sức mạnh cường đại tuyệt đối, mọi chiêu thức ở trước mặt hấn đều vô tác dụng. Còn nếu người nào có tốc độ nhanh đến cực hạn thì loại võ công nào ở trước mặt người đó cũng chỉ có thể cúi đầu chịu thua.

Tốc độ chính là đỉnh cao của võ học. Tộc người lùn vốn là những người không am hiểu đánh đấm, vậy mà Mặc đế lại có thể chiếm giữ một ghế giữa những cao thủ tuyệt thế của các di tộc thượng cổ, hấn làm được điều này chính là nhờ vào tốc độ, tốc độ tuyệt đối của hấn chính là sức mạnh tuyệt đối.

Mà hiện tại Phong Vân này...

Nước biển dao động như thủy triều dâng cao.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngư* ở *Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 572

Nam nhân tóc đen thấy Phong Vân biến mất trong phút chốc thì trong đôi mắt vốn chỉ âm trầm bỗng mãnh liệt hiện lên một tia thông suốt. Cùng lúc đó, cả người hấn rất nhanh né sang bên phải.

Mà ngay trong chớp mắt lúc hấn vừa né sang một bên, Phong Vân vừa biến mất đã đứng ở ngay vị trí đối diện với vị trí hấn vừa đứng. Trong tay nàng cầm một thứ màu đen giống như thanh kiếm. Thanh kiếm hung hăng hướng về phía vị trí vừa rồi của nam nhân tóc đen.

Một kiếm đâm sát tới gần da thịt hấn. Nếu hấn chậm chỉ một giây đồng hồ thì lúc này thắng bại có lẽ đã định rồi.

“Tốt!” Nam nhân tóc đen hét to một tiếng, đẩy mắt bắt đầu nổi lên tia hưng phấn. Hấn xoay người đứng đối diện với Phong Vân, tay phải chậm rãi giơ cao lên. Lập tức, cùng với cánh tay vừa giơ lên của hấn, phía sau bỗng xuất hiện bóng hình mờ ảo của một con thú.

“Graooo...” Một tiếng thét dài kinh thiên động địa lập tức vang lên trong luyện ngục.

Một con rồng biển màu xanh từ sau lưng nam nhân tóc đen bay thẳng lên trên và giương nanh múa vuốt, khí thế vô cùng động trời.

Cùng với sự xuất hiện của ảo ảnh rồng biển, khí tức trên người gã nam nhân tóc đen cũng hoàn toàn biến đổi. Nếu vừa rồi chỉ là một cây thương bá vương thì lúc này chính là cây thương bá vương đã rút ra khỏi vỏ.

Độc nhất vô nhị, khí phách động trời.

“Hải Long, là Hải Long...”

“Lão Đại biến đổi rồi...”

“Hải Long đáng sợ quá, a a a...”

Cùng với sự hiện thân của Hải Long, tất cả đám phạm nhân trong nhà lao đều bùng bùng hưng phấn.

Giống loài nào mạnh nhất dưới đáy biển này? Chắc chắn là tộc mỹ nhân ngư giết người không chớp mắt rồi.

Nhưng kẻ nào là kẻ mạnh nhất? Chắc chắn là Hải Long, vua của thế giới dưới đáy biển.

Đứng giữa không trung, Phong Vân nhìn về phía con rồng biển cuộn cuộn ngất trời đứng sau lưng Hải Long mà mắt vẫn không chớp lấy một cái. Nàng chỉ chậm rãi nắm chặt thanh kiếm màu đen trong tay.

Một chút khí tức rục rờ từ lưỡi kiếm nhẹ thấm thấu ra ngoài.

Trong nháy mắt, bên người Phong Vân đều ngập tràn một luồng linh lực màu đen trông như một tấm mạng nhện. Tấm mạng nhện này cuộn sóng quay cuồng lao thẳng về phía Hải Long.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 573

Đen và xanh liên tiếp giao nhau trên không trung.

“Àm...” Ở bên kia, một quả cầu linh lực của sư tử Hoàng Kim lại hung hăng lao về phía nam nhân thanh tú.

Nam nhân thanh tú phát tay chém xuống, quả cầu linh lực lao thẳng về phía bên cạnh của nhà lao. Va phải năng lượng phong ấn của tộc mỹ nhân ngư, một tiếng nổ kinh thiên động địa lập tức vang lên.

“Chỉ có chút bản lĩnh thế thôi à? Đáng tiếc cho một thân khô giáp nhĩ.” Nam nhân thanh tú vừa nhìn sư tử Hoàng Kim oai phong lẫm liệt vừa buông giọng chế giễu.

Sư tử Hoàng Kim nghe thấy thế liền thét dài một tiếng, âm thanh vang đến tận trời, “Vây ngươi cứ thử xem!”

Một lời phát ra, sư tử Hoàng Kim lại chụp vuốt lên không trung. Trên người nó bỗng hiện lên những luồng sáng ngũ sắc. Ánh sáng rục rờ làm người ta cơ hồ không thể mở mắt ra được. Mà sau khi những luồng ngũ sắc chớp lên, sư tử Hoàng Kim liền ngửa đầu nhìn nam nhân thanh tú, trong mắt nó hiện lên một tia tuyệt đối lãnh khốc, miệng lập tức há to.

Ngay tức khắc, những khối cầu linh lực một đỏ một tím một lam một trắng một vàng lần lượt nổi tiếp lao ra. Cái sau to hơn cái trước, cái sau mạnh hơn cái trước.

Những quả cầu linh lực ngũ sắc vừa lao ra, một nửa luyện ngục liền ngập chìm trong lửa băng lõi điện và bị áp chế bởi luồng linh lực lạ kỳ. Đám tù nhân bị giam bên trong cơ hồ muốn rụng tóc gáy.

Tung ra hàng loạt quả cầu ngũ sắc chính là ngón sỏ trường của sư tử Hoàng Kim.

Mấy quả cầu ngũ sắc vừa được tung ra, nam nhân thanh tú mới rồi còn cười nhạo sư tử Hoàng Kim đã nghiêm mặt lại.

Năm loại linh lực, con mẹ nó, năm loại linh lực cơ đấy! Con sư tử này rốt cuộc là cái giống gì mà lại có thể vận dụng được cả năm loại linh lực vậy? Sao lại có thể tập hợp được mọi loại linh lực trong một cơ thể như thế?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 574

Nam nhân thanh tú đứng ngay ngắn lại, trên mặt bắt đầu lộ ra vẻ hoàn toàn không tương xứng với khuôn mặt thanh tú của hắn, một thứ ánh sáng khát máu và hưng phấn.

Đối thủ, xứng đáng là đối thủ!

“Vậy cũng cho người xem năng lực của ta!” Nam nhân thanh tú ngửa mặt lên trời cười to.

Cùng với tiếng cười, mái tóc của gã nam nhân thanh tú bỗng xổ tung ra tứ phía. Phía sau hắn lập tức xuất hiện một ảo ảnh cá mập hung ác dữ tợn. Trên người hắn cũng như có như không lộ ra vẻ dữ tợn của cá mập.

“Bạch Sa*, Bạch Sa tung chiêu rồi!”

(*Bạch Sa: Nghĩa là “Cá mập trắng”)

“Điên cuồng! Điên cuồng quá!...”

Đám tù nhân trong luyện ngục lúc này đã trở nên vô cùng điên cuồng.

Giống loài thống trị dưới đáy biển là tộc mỹ nhân ngư. Kẻ mạnh nhất dưới đáy biển là Hải Long. Còn đối thủ điên cuồng nhất dưới đáy biển này chính là Bạch Sa, rõ ràng là Bạch Sa.

Bạch Sa hung hãn và dũng mãnh, khí thế vô cùng điên cuồng. Những quả cầu linh lực ngũ sắc vẫn nối tiếp tung ra, khí phách bức người. Hai luồng linh lực lao vào nhau và vang lên những tiếng nổ ầm ầm.

Trong nháy mắt, đám phạm nhân ở bên kia chỉ thấy trước mắt lóe lên một cái. Ánh sáng chói mắt làm cả bọn không ai dám nhìn thêm nữa, chỉ vội vàng quay đầu đi.

Sức mạnh kia, khí thế kia...

Mà ở bên kia của sư tử Hoàng Kim, Tiểu Thực khổng lồ đang vung vẩy hàng vạn cành lá và múa may quay cuồng trong không trung nhằm quật ngã mỹ nhân ngư mặt sẹo.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 575

Mỹ nhân ngư mặt sẹo vẻ đầy sát khí nhìn đám cành lá đang vung vẩy tán loạn trước mặt, trong tay hắn cầm một cái búa đỏ rực. Hắn vung búa bỏ thẳng về phía Tiểu Thực. Chỉ thấy một quả cầu đỏ bùng như mặt trời vọt tới chỗ Tiểu Thực.

Tốc độ của quả cầu lửa cơ hồ đã nhanh tới cực hạn.

Cùng lúc đó, năm ngón tay của mỹ nhân ngư mặt sẹo lại vung lên.

Một ngọn lửa đỏ rực lập tức xuất hiện từ trên không trung và lao thẳng xuống phía dưới luyện ngục như sắp đốt cháy Tiểu Thực khổng lồ.

Hỏa linh chi lực, đó là một loại lửa tự nhiên của trời đất.

“Ba Ngân*, Ba Ngân, đánh chết nó đi...”

(*Ba Ngân: Nghĩa là “Vết sẹo”, cũng là tên của mỹ nhân ngư mặt sẹo luôn.)

“Ồi, ánh lửa chói mắt quá...”

Đám tù nhân đều thấy chỉ trong chốc lát nữa thôi Tiểu Thực sẽ bị thiêu cháy trong ngọn lửa của mỹ nhân ngư mặt sẹo, toàn bộ thân thể của nó sẽ bị thiêu cháy hết, thì càng thêm điên cuồng hưng phấn hướng về phía mỹ nhân ngư mặt sẹo kia mà kêu gào.

“Àm...” Khói cầu lửa nóng bỏng như mặt trời trong chớp mắt nện xuống người Tiểu Thực. Hình ảnh bông hoa trên đầu Tiểu Thực trong nháy mắt bị đốt thành không khí lọt vào tầm mắt của mọi người.

“Hay...” Khi thấy vậy, đám tù nhân xung quanh lập tức điên cuồng khen hay.

Nhưng mà, tiếng trầm trồ khen ngợi vừa mới được thốt ra thì ở đằng sau mỹ nhân ngư mặt sẹo, Tiểu Thực đã vô cùng huyền hoang đâm cành lá chui lên từ dưới đất.

“Hừ, chút tài mọn mà thôi!” Tiểu Thực hừ lạnh một tiếng.

Tiểu Thực nó là cái loại gì chứ? Nó là loài thực vật cường đại nhất. Chỉ cần còn một hạt bụi là nó vẫn có thể sống sót trở lại. Đây là còn chưa nói tới hiện giờ thân thể của nó đã to lớn như vậy.

Giữa ngọn lửa hùng hực, Tiểu Thực kiêu ngạo đóng đưa nụ hoa. Một luồng linh lực xanh biếc dừng mãnh ầm ầm thoát ra từ đám cành lá của nó và tràn khắp bốn phương tám hướng của luyện ngục.

Ánh sáng xanh trong suốt và còn lạnh lẽo hơn cả băng tuyết.

Trong phút chốc, ngọn lửa của mỹ nhân ngư mặt sẹo đã bị linh lực băng hàn của Tiểu Thực dập tắt.

“Sao nó học được cái này?” Li Giang vẫn đứng theo dõi ở phía trên khi thấy vậy liền trừng mắt nhìn về phía Tiểu Thực và trầm giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 576

Linh lực băng hàn là linh lực sở trường của tộc mỹ nhân ngư bọn họ. Đóa hoa ăn thịt người này học lõm được từ khi nào vậy? Nó lại dám hoán đổi linh lực cỏ cây thành linh lực băng hàn nữa chứ.

Á Phi đứng một bên nghe thấy thế liền lạnh lẽo buông một câu, “Thế giới rộng lớn, chuyện kỳ lạ nào chẳng có.”

Li Giang ngang ngạnh một câu cũng không thốt nên lời.

“Mở mang một chút cho người về sự lợi hại của ông nội Thực Bá Thiên ta nhá!” Dưới luyện ngục, tiếng rống to lạnh lạnh của Tiểu Thực lại vang lên. Ngay sau đó, từ đám lá cây um tùm vốn đang tràn lan bên trong luyện ngục của nó bỗng có vô số tiểu thực từ bốn phương tám hướng bắn ra. Từ những đóa hoa đẹp đẽ đang bắt đầu nở rộ tại luyện ngục, một mùi hương mang theo khí độc bắt đầu lan tỏa.

Các đóa hoa bắt đầu bay lên. Từng đóa rời khỏi thân thể của Tiểu Thực và bắt đầu bay lên không trung. Trông cảnh tượng lúc ấy giống như một trận mưa hoa đào đang bay tới tấp vậy.

Cùng với vô số cánh hoa đang rơi rụng trong không trung tạo thành một quỹ đạo vòng tròn, một thân dây leo đang bắt đầu hình thành, tầng tầng lớp lớp, trùng trùng điệp điệp. Đám dây leo ngưng kết và quấn quít vào nhau tạo thành một thể trận trên không trung. Ở những nơi nó vươn tới, không khí lập tức bị ngưng tụ lại, mọi sức mạnh cũng đông cứng, sức sống cũng bị vùi dập.

Đây là chiêu thức sát thủ mạnh nhất của hệ cỏ cây. Chúng có thể làm cho sức sống ngập tràn mà cũng có thể rút đi mọi sự sống.

Bị vây khốn trong thể trận khổng lồ của Tiểu Thực, trong mắt mỹ nhân ngư mặt sẹo hiện lên những luồng sát khí dày đặc. Hắn vung tay lên và chấp lại trong không trung.

“Hỏa thiêu tứ hải!” Một tiếng rống to trầm ồm vang lên, từ trên cao lại trút xuống một ngọn lửa. Ngọn lửa lập tức lao về phía thể trận ngưng kết không gian của Tiểu Thực mà đốt.

Ngọn lửa phùng phùng bốc cao, gió nóng phả ra khắp tứ phương.

“Àm...” Ánh lửa chói mắt phát ra những tiếng va chạm ồn ào.

Đám phạm nhân trong luyện ngục đã bị làm cho hoa mắt váng đầu, sự hưng phấn của bọn họ đã vượt quá giới hạn và có vẻ đang bắt đầu tiến vào trạng thái cuồng loạn.

“Đại hoa, diệt Ba Ngân đi...”

“Bạch Sa, thịt con sư tử đó đi...”

“A a, giết chết Phong Vân đi, giết, giết...”

Trong luyện ngục vang lên những tiếng la hét điên dại như óc. Một luyện ngục vốn đã tanh máu điên cuồng giờ lại càng thêm khát máu và cuồng điên.

“Àm...” Một tiếng va chạm mãnh liệt vang lên.

Kiểm của Phong Vân đang kề ngang cổ của Hải Long, mà móng vuốt của Hải Long cũng đã chụp lên đỉnh đầu Phong Vân. Linh lực vô hình xung quanh hai người phả ra cuộn cuộn, không gian xung quanh cũng bị phá vỡ cả rồi. Mặt đất dưới chân hai người đã nứt toác và những khe rãnh chằng chịt còn dày đặc hơn cả cao nguyên hoàng thổ.

Một tấm màn tơ nhện màu đen chụp lên Hải Long to lớn. Cự long ở đằng sau liền giương nanh múa vuốt rít gào uốn lượn. Tấm tơ nhện màu đen lập tức tan rã.

“Vớ chiêu số của người mà muốn đánh bại được ta thì còn chưa đủ đâu.” Một giọng nói khí phách và vô cùng kiêu ngạo vang lên trong không gian. Đó là ngữ khí cuồng vọng của Hải Long.

“Vậy ư?” Ngay sau đó, câu trả lời không chứa bất kỳ cảm xúc dao động nào liền vang lên, đó là câu trả lời nhẹ nhàng của Phong Vân.

“Tốc chiến tốc thắng!” Sau khi ném ra một câu lạnh như băng, Phong Vân bỗng hướng về phía Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim rồi trầm giọng thét to một tiếng.

Tiếp đó, Phong Vân nhanh như chớp lùi lại phía sau.

“Được!” Cùng lúc đó, sư tử Hoàng Kim cũng xoay người lùi lại.

Mà trong nháy mắt này, Tiểu Thực đã mãnh liệt bay lên, đám cành lá cũng vurun ra hướng về phía Hải Long và Bạch Sa mà trói chặt lại.

“Chỉ bằng này thôi sao?” Hải Long và Bạch Sa đồng thời thét to một tiếng, trong ngữ khí của hai người chứa đầy sự cuồng vọng và khinh thường dành cho Phong Vân.

Phong Vân di động một cái, đám cành lá lại ùn ùn kéo đến. Trong nháy mắt, Hải Long, Bạch Sa và Ba Ngân đều bị trói chặt lại.

Nhưng mà, đám phạm nhân trong luyện ngục không kẻ nào là không biết rõ dùng lá cây để trói tam đại vương giả kia lại cũng chẳng có bất cứ tác dụng gì.

Thân hình của Phong Vân hiện ra trên khoảng không. Ở ngay dưới chân nàng là đóa hoa vĩ đại của Tiểu Thực. Sư tử Hoàng Kim cũng vọt lên và phòng vệ phía bên phải của Phong Vân.

Tay Phong Vân bỗng rung lên, thanh kiếm linh lực màu đen lập tức biến mất vào hư không. Phong Vân lạnh lùng nhìn tam đại vương giả ở phía đối diện đã sắp phá tan đồng cành lá mà thoát ra ngoài.

Phong Vân chậm rãi vurun tay phải ra hướng về phía tam đại vương giả, đôi môi đỏ thắm và lạnh băng của nàng phun ra hai chữ lãnh khốc, “Cướp đoạt!”

Cướp đoạt, cướp đoạt hết thầy linh lực của đối phương, cướp đoạt tất cả sở trường võ học của đối thủ, đây chính là sở trường đặc biệt của Phong Vân, là tuyệt chiêu sát thủ đã lâu không dùng đến của nàng.

Nước biển khẽ lay động. Một luồng năng lượng kỳ lạ mà cường đại và vượt quá dự đoán của tam đại vương giả lập tức bao phủ lên cả người bọn họ. Nguồn sức mạnh này không phải là đòn tấn công mà vượt quá cả sự tấn công. Sức mạnh của bọn họ đang bị Phong Vân hút lấy, sự cường đại của bọn họ đang bị cướp đoạt.

Cái này... Cái này... Tam đại vương giả lần đầu tiên biến sắc.

“Chiêu này là chiêu gì vậy?” Li Giang đứng trên đỉnh luyện ngục cũng đồng thời biến sắc mặt.

Cướp đoạt, cướp đoạt linh lực của đối phương, đoạt đi linh khí của người khác, võ công này... Sao hắn chưa từng được nghe nói đến? Đáng sợ, đáng sợ thật!

Á Phi đứng bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc. Hắn chưa từng thấy Phong Vân sử dụng chiêu này bao giờ. Ở đại lục Áo Ảnh này chưa từng có loại sức mạnh như vậy.

Đám Hỏa Phượng Á Lê đứng xung quanh cũng nhất tề khiếp sợ không nói nên lời. Chiêu thức này...

Gió lạnh tiếp tục gào rít. Cả luyện ngục trong nháy mắt chìm trong tĩnh lặng. Tất cả đám phạm nhân đều trợn mắt há mồm nhìn Phong Vân, nhìn cô gái lạnh băng vô tình có mái tóc đen đang tung bay trong gió... Đây là năng lực gì vậy?

Khí lạnh bay lên, Phong Vân một mình một chốn, vô cùng thoải mái, giống như thế gian này chỉ còn lại độc một mình nàng, ngoài ra không còn bất cứ cản trở nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 577

Vô cùng tĩnh lặng, vô cùng tập trung, vô cùng xúc động. Mọi chuyện chỉ vừa diễn ra trong giây lát mà như đã kéo dài từ rất lâu rồi.

Tại không gian lắng đọng cao độ này, tam đại vương giả của luyện ngục bỗng bừng tỉnh.

“Hợp lực!” Nam nhân tóc đen chưa từng nghiêm túc và lãnh khốc như vậy, hấn hét lớn một tiếng.

Đáp lại lời của hắn, Bạch Sa và Ba Ngân nhanh như chớp dịch chuyển tới bên cạnh người hắn, cả ba cùng hợp lực lại. Ba luồng linh lực ba màu lập tức đan xen vào nhau tạo thành một tấm màn tam sắc vây quanh bọn họ và bắt đầu chống lại lực cướp đoạt của Phong Vân.

Dựa vào sự lay động của không khí, người ta có thể cảm thấy ngay lập tức linh lực bị Phong Vân hấp thụ sau một lúc mãnh liệt đã dần dần giảm bớt tốc độ.

Tam vương của luyện ngục quả nhiên là tam vương. Phản ứng, tốc độ, sức mạnh đều là hạng nhất của hạng nhất.

“Ta tấn công, các ngươi phòng thủ!” Được vậy lại bởi luồng linh lực ba màu, nam nhân tóc đen lập tức trầm giọng quát.

Bọn họ chưa từng gặp phải loại linh lực như vậy, chưa từng gặp phải loại võ công như vậy. Không thể để nữ nhân đối diện phát huy toàn bộ sức mạnh được, để ngăn nàng phát huy toàn bộ sức mạnh thì chỉ còn cách là tấn công giành thế chủ động.

Hải Long còn chưa dứt lời, Bạch Sa và Ba Ngân đã thu nguồn linh lực về và bắt đầu bày trận xung quanh ba người để chống lại sự hấp thụ của Phong Vân.

Hải Long lại thét dài một tiếng, ảo ảnh rồng biển khổng lồ đằng sau hắn lập tức lao về phía Phong Vân. Cả thế tấn công và phòng thủ của ba người quả thực vô cùng sắc bén, sự phối hợp của cả ba cũng không chê vào đâu được.

“Hừ!” Trước phản ứng nhanh nhạy ngoài dự đoán của tam vương và thế phòng thủ tiến công chắc chắn của bọn họ, Phong Vân đứng phía đối diện chỉ lạnh lùng ném lại một tiếng hừ lạnh. Ngay sau đó, bàn tay của nàng đang hướng về phía ba người bỗng chụp năm đầu ngón tay lại và làm động tác kéo trong khoảng không trông như đang kéo một sợi dây vô hình nào đó.

Hai luồng linh lực phòng thủ của Bạch Sa và Ba Ngân lập tức chống trả quyết liệt.

Tốc độ cướp đoạt của Phong Vân lại càng nhanh hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 578

Cùng lúc đó, linh lực công kích của Hải Long cũng hơi bị lệch sang một bên.

Thế nhưng, cho dù đòn tấn công đó có lệch sang bên nào thì sư tử Hoàng Kim vốn đang bảo hộ ở bên cạnh Phong Vân và Tiểu Thực cũng đã há mồm ra. Hai khối cầu linh lực màu đỏ lập tức lao ra ngoài.

Hai khối cầu linh lực cùng hợp lực mãnh liệt chống lại thủy lực của Hải Long.

Nước là khắc tinh của lửa.

Nhưng lửa cũng là khắc tinh của nước.

Khi va chạm phải sức mạnh hung hãn của hai quả cầu lửa, thủy lực cuối cùng cũng không còn phát huy tác dụng được nữa. Luồng linh lực hung hãn của Hải Long đang cuộn cuộn lao tới tấn công Phong Vân đã lập tức bị hai quả cầu lửa của sư tử Hoàng Kim cản lại ở khoảng không ngay giữa hai bên và không đi thêm được một bước nào nữa.

“Bỏ đại gia đây cho phép các người kiêu ngạo một chút thể thôi, nhìn cho rõ xem thể nào mới là phối hợp đây!” Ngay khi sư tử Hoàng Kim chặn đứng được đòn tấn công của Hải Long, Tiểu Thực đang đỡ Phong Vân bỗng há miệng nhẹ rằng cất tiếng.

Ngay sau đó, trên mặt đất và giữa không gian trong luyện ngục bỗng tràn ngập một màu xanh biếc như mộng ảo mà như sương khói. Tầng dưới cùng của luyện ngục như thể vừa bị bao phủ bởi một lớp khói sương mờ ảo.

Giữa không gian mờ mịt này, sắc mặt của tam vương đang hợp lực chống đỡ liền trở nên cứng đờ. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau một cái vội vã không dám tin.

Linh lực của cả ba lại bị cướp đoạt với tốc độ chóng mặt, còn nhanh hơn hồi nãy, còn mạnh hơn lúc trước.

Bông hoa ăn thịt người đó cũng biết loại võ công này sao?

Trong khoảnh khắc đó, sắc mặt của tam vương đã trở nên khó coi tới cực điểm.

Bọn họ không biết Tiểu Thực và Phong Vân vốn là một, Tiểu Thực biết thì Phong Vân cũng biết, mà những cái Phong Vân biết thì Tiểu Thực đương nhiên cũng biết.

Tiểu Thực đã sớm biết loại võ công cướp đoạt này rồi.

Gió bỗng nổi lên, cả luyện ngục ngập tràn một mảng lạnh buốt.

Giữa khung cảnh trợn mắt há mồm hoặc kính sợ hoặc khiếp sợ của mọi người, chỉ có Á Phi là người định thần lại nhanh nhất.

“Li Giang, đừng quên Mộc chi tâm đấy!” Á Phi ung dung nói.

Li Giang trợn tròn mắt nhìn Phong Vân và Tiểu Thực ở phía dưới, còn có cả sư tử Hoàng Kim nữa. Lần đầu tiên hắn có tai như điếc và không mở miệng cãi cọ với Á Phi.

Phong Vân có đòn sát thủ này, tam vương của hắn đương nhiên sẽ bị đánh bại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 579

“Không công bằng! Nhưng mà, ta cũng không có lời nào để nói.” Sau một hồi trầm ngâm, Li Giang mới xuất ra một câu. Hắn nói không công bằng vì thực lực của tam vương về căn bản vẫn chưa được thực sự phát huy, mà hắn không còn lời nào để nói bởi vì chiến trường vốn là nơi giết chóc, không thể nói đến chuyện có công bằng hay không. Cho dù người có mạnh hơn đối phương gấp ngàn lần mà đối phương chỉ có một thân khí trong tay thì người cũng phải nằm xuống. Đó là quy tắc rồi. Huống hồ Phong Vân này lại chỉ dựa vào thực lực của chính bản thân mình, tuy rằng loại võ công của nàng có điểm khá quý dị. Nhưng mà, đã dựa vào thực lực thì cho dù người ta có cảm thấy không công bằng cũng không thể không phục.

Á Phi nghe thấy thế liền cười cười. Hắn nghiêng đầu nhìn Li Giang, khi thấy Li Giang đang nhũn mảy, hắn liền làm một động tác hiếm thấy là vươn tay lên vỗ vỗ lên bả vai Li Giang.

“Ngài hắn là may mắn rồi, cô ấy càng mạnh thì càng giúp được ngài.” Li Giang nghe được lời nói của Á Phi thì ngẩng đầu liếc Á Phi một cái, trên mặt hiện lên một tia châm chọc. Nhưng cũng hiếm khi hắn lại không nói lại lời nào.

Tiếng nước rào rào, cái lạnh như băng bao trùm lên cảnh vật.

Người ở phía dưới luyện ngục sớm đã không thấy bất cứ màu sắc nào khác ngoài ba luồng linh lực đang dao động trong đó.

Năng lượng của tam vương luyện ngục vẫn nhanh chóng bị Phong Vân cướp đoạt. Ảo ảnh ma thú phía sau lưng bọn họ không cam lòng rống lên thảm thiết, nhưng xem ra vẫn bất lực để mặc Phong Vân từng bước hấp thụ. Những ảo ảnh ma thú này từ từ, chậm chạp sắp bị tách ra khỏi cơ thể của ba người.

Nếu bản thể ma thú bị tước đoạt mất, kết cục của tam vương này...

Trên mặt tam vương, mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống. Về mặt bọn họ lộ rõ sự khiếp sợ, sự hoảng hốt nhưng không hề có sự thỏa hiệp, và cũng không hề che giấu sự tuyệt vọng.

Bọn họ không thoát ra được, không thể thoát ra được.

Luyện ngục chìm trong yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ được tiếng hít thở.

Giữa không gian tràn ngập tiếng hít thở dồn dập, Phong Vân sừng sững đứng một phương bỗng lạnh lùng hỏi, “Có nhận thua hay không?”

Lời này vừa dứt, ánh mắt của cả ba đều trở nên sáng rực. Ý nàng là...

“Bọn ta nhận thua!” Hải Long vừa nhìn Phong Vân vừa lên tiếng trước tiên. Thua là thua, bọn họ không có gì mà không dám thừa nhận.

“Tốt!” Nghe hắn nói thế, sắc mặt của Phong Vân vẫn lạnh như băng nhưng tay nàng lại đột nhiên vung lên. Ngay sau đó, tam vương liền cảm nhận được linh lực bị cướp đoạt của bọn họ nhờ cái vung tay này của Phong Vân bỗng chảy ngược trở lại cơ thể.

Linh lực bị mất đi đột nhiên lại trở về, việc này...

Tam vương đột nhiên kinh hãi.

Trong lúc bọn họ còn đang kinh ngạc, luồng sức mạnh cướp đoạt quỹ dị bên trong luyện ngục bỗng nhiên tiêu tán dưới tay Phong Vân.

“Hừ, cứ như vậy mà tha cho bọn họ à? Đáng tiếc quá, nếu ăn thêm tí nữa thì sẽ to ra thêm một chút đấy!” Tiểu Thực rất không hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 580

Từ trên không trung, tam vương từ từ hạ xuống mặt đất, sắc mặt ai nấy đều vô cùng âm trầm.

Giữa bầu không khí âm trầm, Đại Bạch Sa đột nhiên hướng về phía Phong Vân mà trầm giọng nói, “Ta nhận thua nhưng ta không không phục. Ngươi đã giữ trò quỷ gì vậy?”

“Không phục sao? Vậy tiếp tục đi!” Bạch Sa còn chưa nói xong thì Phong Vân đã lạnh lùng tiếp lời. Năm ngón tay của nàng đồng thời hướng về phía Bạch Sa và chộp một cái trong khoảng không. Sức mạnh cướp đoạt lại lập tức xuất hiện.

“Không cần!” Hải Long thấy vậy liền đưa tay ra đằng sau kéo Bạch Sa trông thì thanh tú nhưng thực ra rất điên cuồng kia lại. Tiếp đó, hắn chăm chú nhìn Phong Vân một cái rồi chấp tay trước ngực và hơi khom người trước mặt Phong Vân, “Bọn ta tâm phục khẩu phục rồi!”

Ngón đòn cướp đoạt này tuy rất quý dị nhưng không thể khiến hắn tâm phục khẩu phục. Cái khó là sau khi tước đoạt lại có thể hoàn lại nguyên vẹn linh lực cho người bị cướp đoạt. Muốn làm được việc này thì người thực hiện phải có sức mạnh hoàn mỹ đến cỡ nào, và người đó cũng phải tự tin vào sức mạnh của mình đến cỡ nào, tự tin rằng cho dù đem linh lực trả lại cho người ta cũng không sợ người ta trốn thoát được khỏi lòng bàn tay mình.

Nàng có đủ sức mạnh hoàn mỹ và sự tự tin, thế là đủ rồi.

“Ta phục!” Ba Ngân vốn im lặng ít nói đứng bên cạnh Hải Long bỗng hướng về phía Phong Vân mà ném ra một câu rồi hơi xoay đầu lại. Hắn vung tay đánh một chưởng lên người Bạch Sa, “Có phải đàn ông không đấy?”

Về mặt của Đại Bạch Sa hiện rõ vẻ không cam lòng. Sự không cam lòng cũng toát ra từ trên người hắn. Sâu trong đáy mắt hắn bỗng thăm lại một cách khó hiểu.

“Hừ...” Đại Bạch Sa hừ lạnh một tiếng, khụy chân hơi gập lại và nghiêng người sang một bên. Đó là hành vi thể hiện sự tôn kính ở trong luyện ngục này.

Không gian bao trùm sự trầm mặc, nhẹ nhẹ trầm mặc.

“Àm...” Ngay sau đó, cả luyện ngục đều bùng nổ.

“Khấu kiến nữ vương...”

“Nữ vương, nữ vương...”

“Người mạnh nhất của luyện ngục chúng ta, nữ vương bề hạ của chúng ta...”

Một cảm xúc trước nay chưa từng có quét ngang qua luyện ngục, tất cả phạm nhân đều trở nên điên cuồng. Một đám từ buồng giam nhảy vọt ra và cung kính cúi đầu trước Phong Vân.

Đó là hành động thể hiện sự tôn kính đối với kẻ mạnh nhất của luyện ngục. Đó là sự tôn kính mà đám tội phạm trong luyện ngục dành cho thủ lĩnh của bọn chúng.

Cảm xúc dâng trào khắp tứ phía.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 581

Trong thiên hạ này đứng đầu là đế vương, ở dưới có thần dân. Phong Vân không phải là quân vương của thiên hạ, nhưng vào giờ phút này, nàng là vua của luyện ngục hung ác dưới thế giới đáy biển, là nữ vương. Nàng không có đế quốc, không có sơn môn, không có thế gia nhưng nàng có một đám tội phạm hung hãn sức mạnh cường đại chịu thần phục nàng. Nàng chính là kẻ cầm đầu luyện ngục vạn ác này.

“Xì, ai mà thêm làm nữ vương!” Tiểu Thực bĩu môi dè bĩu nhưng hóa ra lại nở to vô cùng, biểu hiện hiện tại của nó thực sự rất hưng phấn.

“Ngươi thì biết cái gì!” Sư tử Hoàng Kim lên giọng mắng Tiểu Thực.

“Ta không biết thì ngươi...” Tiểu Thực lập tức gào lên đáp trả sư tử Hoàng Kim.

Giữa tiếng gào thét qua lại của hai đứa, Phong Vân quay đầu nhìn cảm xúc đang dâng trào mãnh liệt từ đám tội phạm. Nàng khẽ gật đầu ra hiệu.

Phong Vân vừa gật đầu xong, tiếng kêu gào từ bốn phía lại càng trở nên điên cuồng. Tiếng hô “Nữ vương” lại càng vang lên mãnh liệt như muốn thoát ra khỏi luyện ngục mà âm vang khắp cả biển cả bao la.

“Thế từ, ta mượn những người này một chút!” Giữa những tiếng hô điên loạn, Phong Vân đang đứng giữa luyện ngục đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía đình luyện ngục và hướng về phía Li Giang mà truyền âm.

Li Giang nghe xong thì ngang ngược liếc nàng một cái và ném xuống một tiếng hừ lạnh. Hắn không nói đồng ý nhưng cũng không lên tiếng phản đối.

Dưới luyện ngục, Phong Vân cũng không để ý xem Li Giang có đồng ý hay không. Nàng cúi đầu nhìn đám phạm nhân đang hưng phấn xung quanh rồi đột nhiên cao giọng quát, “Được, hôm nay danh vị nữ vương là do các ngươi đem lại cho ta. Như vậy, ta muốn các ngươi chết hay muốn các ngươi sống thì trong các ngươi có ai phản đối không? Ta muốn các ngươi từ nay về sau đi theo ta chọc trời khuấy nước, có ai không nguyện ý không?” Lời nói lạnh băng vô tình lại vô cùng hào hùng vang vọng khắp tứ phương luyện ngục.

Đám phạm nhân đang hưng phấn điên cuồng hú hét bỗng im lặng trong chốc lát. Ngay sau đó, tiếng trả lời lại vang lên ngập trời.

“Nguyện ý...”

“Nguyện ý...”

“Nguyện ý...”

Nước biển mênh mông cuốn quanh dãy núi.

Hơn một ngàn linh tông linh đế đang điên cuồng gào thét. Loại sức mạnh hung mãnh cuộn cuộn và vô địch này làm cho sóng to gió lớn cũng phải nổi lên âm âm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 582

“Tốt!” Giữa những tiếng hò hét thê bối điên cuồng, Phong Vân hét to một tiếng. Tiếp đó, nàng vung hai tay lên trời.

Lập tức, vô số cành lá và vô số luồng sáng linh lực xanh biếc bắn đi khắp tứ phương trong lao ngục. Đám cỏ cây xanh non cuốn lấy từng cửa nhà giam đã bị tộc mỹ nhân ngự phong ấn, linh lực xanh biếc thì bao trùm lên mỗi tác đất ở bên trong luyện ngục.

“Phá!” Một âm thanh chấn động trời đất và nặng tựa ngàn cân lập tức vang lên.

“Ầm.” Cùng với tiếng hét lớn của Phong Vân, các cửa buồng giam bị phong ấn trong luyện ngục ầm ầm tan vỡ, không gian bên trong cũng bị kéo cho nứt toác. Chưa từng có một lực công phá nào có thể mở được toàn bộ cửa nhà lao của luyện ngục như thế.

“Nữ vương vạn tuế...”

Tất cả tội phạm của luyện ngục nhìn chăm chăm vào những cánh cửa nhà lao đang vỡ tan trước mặt bọn họ. Một đám người luôn nghĩ cả kiếp này chắc không thể rời khỏi luyện ngục đã được mở cửa cho ra.

Tâm tình kích động này, cảm xúc cuộn cuộn này như muốn oanh tạc cả đất trời biển cả.

“Chọc trời khuấy nước...”

Gió biển cuộn cuộn. Hàng vạn người trong luyện ngục đồng thời thoát ra khỏi buồng giam và vây quanh bên người Phong Vân. Sự cảm kích xúc động này đã không thể dùng ngôn từ để hình dung được nữa rồi. Từ nay về sau, bọn họ sẽ đi theo nữ vương của luyện ngục, sẽ lộn nhào trời đất thiên địa này.

Sóng thần đông đưa, nhẹ nhàng mà càn rỡ.

“Đi theo ta!” Phong Vân vung tay lên rồi dẫn đầu đoàn người lao lên phía trên luyện ngục.

“Đi!” Phía sau, đám tội phạm do Hải Long, Bạch Sa, Ba Ngân cầm đầu vừa xoa tay vừa đồng thanh kích động kêu lên một câu và đi theo phía sau Phong Vân.

Khí thế ngàn ngút.

Bay vút lên trên, Phong Vân mang theo băng đảng của mình tiến về phía đỉnh luyện ngục.

Phía trên của luyện ngục có Li Giang và đám người Á Phi đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 583

Phong Vân lạnh lùng thông thả bước tới trước mặt Li Giang, “Lệnh bài của Huyền Hải mê uyên!”

Li Giang nhìn Phong Vân một thân không hề có sát khí nhưng không làm mất đi sự dữ tợn phát ra từ xương tủy của nàng. Hắn khẽ cau mày lại rồi búng tay giữa không trung. Một lệnh bài sẫm màu lập tức xuất hiện.

Phong Vân thấy thế liền đưa tay cầm lấy và xoay người rời đi. Một loạt các động tác không chút dây dưa dài dòng và đi thẳng vào vấn đề.

Li Giang trông thấy Phong Vân chỉ vung tay lên một cái, đám tội phạm bị giam giữ tại luyện ngục ở đằng sau vốn không từ bất cứ tội ác nào lập tức cung

Kính đuổi theo nàng. Hành động và tôn ti trật tự đó quả thực làm người ta phải thán phục. Tựa như chỉ cần Phong Vân nói một câu là bọn họ sẽ hy sinh vô điều kiện, sẽ dừng cảm tiến lên.

Li Giang không khỏi cau mày thêm cái nữa. Tình hình này rất tốt, Phong Vân lại sắp giúp hắn phá bỏ cái u ác tính lớn nhất của Huyền Hải đi rồi.

“Ngài không đi cùng xem thế nào à?” Á Phi thấy Phong Vân dẫn theo đám tù nhân đi về phía Huyền Hải mê uyên thì không khỏi liếc mắt nhìn Li Giang một cái.

Huyền Hải mê uyên, Li Á đang ở nơi đó.

Ánh mắt của Li Giang vẫn dõi theo hướng Phong Vân vừa rời đi. Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn khoảng không vô tận dưới đáy biển.

Một hồi sau hắn mới hừ nhẹ một tiếng, “Có gì hay ho đâu. Cô ta chưa chắc đã có năng lực để làm chuyện đó.”

Huyền Hải mê uyên nếu có thể dễ dàng phá bỏ như thế thì bọn họ sẽ không để Li Á phải ở trong đó lâu như vậy, lâu đến mức không biết sống chết thế nào.

“Xem một chút cũng chẳng làm ngài mất đi sợi lông nào đâu!” Á Lê đứng một bên bắt mồm lên tiếng. Hắn lập tức kéo Li Giang đi về hướng Phong Vân vừa đi.

Đám tinh linh Hòa Phượng chờ một bên cũng không nói hai lời mà trực tiếp khiêng Li Giang lên rồi đuổi theo Phong Vân.

“Lông á? Các ngươi tưởng ta là người tộc bì mông toàn thân đầy lông chấy? Lão tử ta đây sạch sẽ hơn các ngươi nhiều.” Li Giang trề môi bắt mồm trả lời nhưng bước chân cũng không tự nguyện mà đuổi theo bọn họ.

Á Phi thấy vậy thì trên mặt hiện lên một tia trong trẻo. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Phong Vân vừa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 584

Huyền Hải mê uyên là đầu mối then chốt của mối thâm cừu đại hận rồi rắm giữa tộc người lùn và tộc mỹ nhân ngư. Đó cũng là chỗ bế tắc giữa hai tộc. Bế tắc thế nào thì bọn họ là người ngoài cũng đều biết rõ ràng rành mạch cả.

Á Phi ngẩng đầu nhìn từng chấm nhỏ li ti in trên bầu trời. Nơi đó tỏa ra thứ ánh sáng lộng lẫy biến ảo vô cùng. Mọi biến đổi của các giống loài, mọi yêu hận tình thù đều được chứa đựng trong đó.

Di thể bộ tộc*.

(*Di thể bộ tộc: Các bộ tộc có từ lâu đời.)

Chủng tộc của bọn họ không cho phép kết hôn với loài người, thông thường đều là người của các bộ tộc kết hôn với nhau. Mà tộc người lùn tuy có tài trong việc chế tạo binh khí nhưng giống loài lại rất lùn nên bình thường không thể cùng kết hôn với người của bộ tộc khác. Chính vì vậy, khi biết đệ nhất mỹ nhân của tộc mỹ nhân ngư lại yêu thương con người cường hãn bậc nhất trong trăm ngàn năm qua của tộc người lùn là Mặc đế, đừng nói là tộc mỹ nhân ngư, ngay cả tộc tinh linh, tộc bì mông, tộc yêu thú... cũng đều vô cùng chấn động.

Bọn họ sánh đôi thế nào đây?

Đây là còn chưa nói đến chuyện Li Á của tộc mỹ nhân ngư này lúc đó đã có vị hôn phu rồi.

Gió tanh mưa máu, sự hỗn loạn rồi ren lúc ấy chỉ có thể dùng từ gió tanh mưa máu để hình dung.

Đệ nhất mỹ nhân Li Á của tộc mỹ nhân ngư thế sống thế chết kiên quyết phá tan hết thảy cũng phải gả cho Mặc đế. Còn Mặc đế thì một thân hung hãn mạnh mẽ xông thẳng tới tộc mỹ nhân ngư. Hắn nhất định phải mang nữ nhân hắn yêu thương đi cùng.

Hiện tại, mỗi lần nhớ lại trận giao tranh lúc đó, Á Phi luôn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Nhiệt huyết ở chỗ, tộc tinh linh, tộc bì mông đều mặc kệ đây là chuyện nội bộ của tộc người ta, bọn họ đều phái người tới làm thuyết khách.

Cũng nhiệt huyết ở chỗ, tộc trưởng của tộc mỹ nhân ngư lúc đó quả thực đã không còn cách nào khác. Ông ta cũng thực sự bị tình cảm của hai người đó

làm cho cảm động nên mới hạ lệnh không giam giữ Li Á nữa.

Sau khi bàn thảo với vị hôn phu của Li Á xong, tộc mỹ nhân ngư đã cho phép Li Á tự do quyết định chuyện hôn nhân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngư* *Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 585

Một tình yêu kinh thế hãi tục như vậy đã vượt qua mọi thứ tốt đẹp và vượt qua mọi tình cảm thông thường. Nó khiến mọi người động lòng và làm cho tất cả các di tộc thượng cổ bọn họ đều cảm thấy vui mừng. Tình yêu là thứ tình cảm tốt đẹp, là thứ tình cảm không có giới hạn, không có phân biệt chủng tộc nam nữ. Loại tình cảm thuần khiết tốt đẹp này không nên bị vấy bẩn bởi những thứ tầm thường. Chính vì vậy mà mọi người trong các di tộc thượng cổ đều thực lòng vui mừng.

Trải qua gió bão một hồi, chuyện tình cảm của hai người đáng nhẽ phải nhận được lời chúc phúc của mọi người.

Thế nhưng...

Á Phi hồi tưởng lại chuyện cũ mà chỉ âm thầm lắc đầu.

Vốn mọi chuyện đều đã tốt đẹp, vốn mọi người đều đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Thế nhưng không ai dự đoán được mọi chuyện lại rẽ ngoặt sang hướng khác.

Tuy lúc đi theo trưởng lão tới đó thì Á Phi còn khá nhỏ nhưng hắn vẫn nhớ rõ ràng mọi chuyện.

Sau khi được thả khỏi nơi giam giữ, Li Á tràn đầy vui sướng phóng ngay tới tộc người lùn. Đám thuyết khách bọn họ còn ở lại Huyền Hải mừng thay cho Li Á, chẳng ngờ Li Á vốn vui sướng ngập tràn lại một thân ai oán thương tâm trở về Huyền Hải. Nàng trở về cực nhanh, nhanh đến nỗi đám thuyết khách bọn họ còn chưa kịp rời khỏi đó.

Lúc đó, cả người Li Á đều toát ra vẻ bi thương. Loại cảm xúc vừa hận vừa thương xuất phát từ tận đáy lòng này làm cho bọn họ chỉ liếc mắt một cái cũng phải cảm động.

Không một câu trả lời, không một lời giải thích.

Li Á không nói bất cứ điều gì, chỉ trực tiếp đi tìm vị hôn phu trước kia của nàng và nói muốn lưu lại một hậu duệ cho Li gia.

Một đêm qua đi, nàng bỗng nhảy xuống Huyền Hải mê uyên nằm sâu trong Huyền Hải.

Mà sau khi Li Á trầm mình xuống Huyền Hải mê uyên, khi tộc mỹ nhân ngư còn chưa rõ mọi chuyện là thế nào thì Mặc đế đã vô cùng lo lắng vội tới. Về phần nộ và bi thương trên mặt hắn cũng không kém sự bi thương của Li Á chút nào. Hắn kéo quần tới yêu cầu tộc mỹ nhân ngư giao Li Á ra.

Huyền Hải mê uyên là chỗ nào? Đó là nơi nguy hiểm nhất, tối tăm nhất, lạnh khốc nhất trong lòng biển này. Người một khi đã tới đó sẽ không còn đường sống mà trở về.

Tộc mỹ nhân ngư vừa mất đi Li Á lại phải chịu đựng nỗi khiếp sợ trước sự giận dữ truy đuổi của Mặc đế nên cuối cùng cũng bùng nổ.

Trận đại chiến khi đó, giờ ngấm lại mà Á Phi vẫn còn thấy xúc động.

Các cao thủ của tộc mỹ nhân ngư đều ra mặt, tộc người lùn cũng xông đến hỗ trợ Mặc đế.

Huyền Hải lúc ấy đều bị nhiễm đỏ thành Hồng Hải.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngư* *Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 586

Sau cùng, khi biết Li Á tự trầm mình xuống Huyền Hải mê uyên, Mặc đế bỗng trở nên im lìm. Lúc ấy, trên mặt Mặc đế hiện rõ sự khó tin, nỗi khiếp sợ, sự đau xót, sự hối hận, và còn có cả một chút thất vọng. Đến giờ này Á Phi vẫn nhớ rành rành vẻ mặt của Mặc đế lúc ấy.

Mặc đế liền gơ tay chịu trời mà không hề phản kháng, không hề kêu gào. Mặc đế cứ im lìm như vậy.

Tộc mỹ nhân ngư nhốt Mặc đế lại, đuổi tộc người lùn về, hai tộc từ đó về sau trở thành kẻ thù truyền kiếp. Không ai biết nguyên nhân, cũng không ai biết một chút tin tức gì về chuyện này.

Chỉ có ba năm sau đó, Li Á đưa Li Giang ra khỏi Huyền Hải mê uyên rồi sau lại bật vô âm tín.

Mọi chuyện cứ tiếp diễn thành cục diện ngày hôm nay.

Á Phi thở dài một tiếng rồi nhẹ nhàng bước về hướng Phong Vân vừa đi.

Hy vọng Phong Vân có thể lập được chiến tích.

Hy vọng mọi hoang mang và cừu hận lúc này đây có thể được gỡ bỏ.

Gió biển chợt nổi lên mang theo một chút hơi lạnh và một chút ẩm áp. Trong từng con sóng biển dập dềnh ngày đó có vô tình mà cũng đã có tình.

Phong Vân mang theo đám ác đồ của luyện ngục tới Huyền Hải mê uyên, còn ở chỗ Mộc Hoàng lúc này cũng đang vô cùng rối loạn.

Lại nói, lúc ấy, Mộc Hoàng một kiếm đánh xuống Hắc Thạch Phong.

Xiềng xích của Hắc Thạch Phong ầm ầm sụp đổ. Nguồn năng lượng giam giữ đã hoàn toàn bị phá hủy dưới kiếm của Mộc Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 587

“Ầm.” Chỉ nghe một tiếng động vang lên bên trong ngọn núi. Hắc Thạch Phong bắt đầu từ từ dâng lên và trở về vị trí cũ của nó.

“Phong Vân!” Cùng với sự biến chuyển của Hắc Thạch Phong, Mộc Hoàng lập tức đánh xuống Hắc Thạch Phong lần nữa.

Toàn bộ Hắc Thạch Phong thoát nhìn chỉ là một ngọn núi nhưng bên trong nó lại che giấu các bí mật. Bên trong núi đã được khoét rỗng và giấu kín các cơ quan, âm khí, trận pháp, hình pháp. Chỉ cần có người nào bị đặt ở phía dưới Hắc Thạch Phong là người đó sẽ tự động bị hút vào lòng núi và bị hành quyết.

Mộc Hoàng biết rõ sự lợi hại của Hắc Thạch Phong nên lúc này càng cảm thấy lo lắng.

Phong Vân đã bị sư phụ của hắn đánh một chưởng, sư phụ của hắn mạnh thế nào cũng không cần phải nói nữa, hắn thực sự lo lắng cho cơ thể của Phong Vân.

“Phong Vân...”

“Phong Vân...”

Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo cũng tiếp tục đánh xuống và tìm kiếm.

Hắc Thạch Phong này không phải nhỏ nhưng cũng không thể gọi là lớn. Ba người kia lại có năng lực thế nào. Chỉ liếc mắt một cái là ngọn núi đã bị phá hủy.

Không có gì cả! Phía dưới Hắc Thạch Phong không có bất cứ cái gì.

Không có Phong Vân, căn bản là không thấy bóng dáng của Phong Vân đâu cả.

Mộc Hoàng có chút thất thần. Không có Phong Vân, việc này...

“Chẳng lẽ Phong Vân thực sự không bị đè dưới núi này?” Phụng Vũ Náo nhủ mảy.

Ngân Dạ Cách thấy tình hình như vậy liền trầm ngâm một chút và nhẹ giọng nói, “Ta nhớ rõ đồn liên thủ của chúng ta đã đẩy cô ấy đi chỗ khác rồi. Chắc Phong Vân không bị đè dưới núi này đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 588

“Ngài nói gì?” Mộc Hoàng vừa nghe thấy thế liền quay phắt lại nhìn Ngân Dạ Cách.

Ngân Dạ Cách khẽ cau mày. Hắn kể lại mọi chuyện lúc ấy cho Mộc Hoàng nghe.

Mộc Hoàng nghe xong thì nhủ mảy lại. Thế là thế nào? Vậy Phong Vân đang ở đâu?

Còn sự phụ của hắn...

Không để Mộc Hoàng có thời gian hiểu được mọi chuyện, trên núi Vô Kê đã vang lên những tiếng chuông lanh lảnh.

Cùng với tiếng chuông đang ngân lên, một mệnh lệnh ngầm chứa sự kiêu căng nóng nảy theo gió vang xa khắp núi Vô Kê.

“Từ giờ phút này trở đi, Hách Liên Phong Vân là kẻ thù của núi Vô Kê chúng ta. Núi Vô Kê phải dùng toàn lực để lùng bắt, khi có tin tức thì giết không tha.”

Tiếng nói trầm bổng vang vọng khắp bốn phương tám hướng của núi Vô Kê, làm cho mọi đệ tử vốn luôn giữ vẻ mặt uy nghiêm và kính cẩn cũng tỏ ra hết sức kinh ngạc.

Đám Hàn Ngọc ngơ ngác nhìn nhau nhưng không dám phản bác.

“Vâng!” Tiếng đồng thuận trong trẻo mà lạnh lùng nhất thời vang lên vang vọng khắp các dãy núi.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt của Mộc Hoàng lập tức thay đổi.

Mệnh lệnh của núi Vô Kê vừa phát ra, Phong Vân bỗng trở thành kẻ thù của núi Vô Kê rồi. So với việc bị đè dưới Hắc Thạch Phong thì việc này còn đáng sợ hơn nhiều.

Sự phụ của hắn lại dám...

“Việc này nguy rồi!” Sắc mặt của Phụng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách cũng lập tức thay đổi. Bọn họ có nghe nói tới mệnh lệnh của núi Vô Kê nhưng từ lâu rồi không có loại mệnh lệnh nào như vậy. Núi Vô Kê này giống như bậc thần linh cao cao tại thượng coi thường mọi việc ở thế tục trần gian. Vậy mà hiện tại bọn họ lại nhắm vào Phong Vân.

“Chết tiệt!” Mộc Hoàng siết chặt năm đầu ngón tay lại thành nắm đấm. Hắn xoay người lao ra ngoài núi Vô Kê.

Phong Vân hiện giờ đã biệt vô tăm tích, vậy mà không hiểu vì nguyên nhân gì sự phụ của hắn lại đưa ra mệnh lệnh khiến toàn bộ người của núi Vô Kê phải chống lại Phong Vân. Chưa biết nàng sống chết thế nào, nếu bọn họ tìm được Phong Vân trước, hậu quả...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 589

Lúc này, Mộc Hoàng không thoải mái hơn chút nào mà trái lại trong lòng càng thêm nóng như lửa đốt. Hắn đẩy nhanh tốc độ phóng thẳng về hướng Đế cung Nam Viên. Hắn phải về sắp xếp mọi việc, không thể để người của núi Vô Kê tìm thấy Phong Vân trước được, không thể!

Lòng nóng như lửa đốt, Mộc Hoàng xoay mạnh người lại rồi xé rách không gian mà lao đi.

Nhưng vừa rồi hắn đã phé bỏ hơn phân nửa linh lực, muốn xé rách không gian ở núi Vô Kê này... Hắn sao có thể làm được?

Mộc Hoàng lập tức lao vào một cái và phun ra một ngụm máu tươi.

“Ngài gặp gì vậy!” Ngàn Dạ Cách đã nhanh chóng xoay người tóm lấy Mộc Hoàng. Hắn đồng thời đập một tay lên lưng Mộc Hoàng nhằm truyền cho Mộc Hoàng một chút linh lực để trị thương.

Phượng Vũ Náo đứng một bên thấy vậy liền lắc đầu và nói một câu, “Lo lắng quá ắt sẽ loạn!” Hắn không nói gì thêm nữa mà cũng giữ lấy Mộc Hoàng, tay kia nhanh chóng vung lên không trung. Trong không gian xuất hiện một vết rách ngay trước mặt bọn họ.

“Đi thôi!” Ngàn Dạ Cách nâng Mộc Hoàng dậy rồi từng bước từng bước tiến vào vết rách không gian kia mà đi.

Bọn họ cũng biết cho dù Phong Vân đã bị đẩy ra khỏi Hắc Thạch Phong và giờ không biết đang ở nơi nào nhưng nàng đang thực sự gặp nguy hiểm. Lúc này bọn họ không thể nán nã ở núi Vô Kê thêm nữa, nên lập tức quay về tìm đối sách ứng phó mới là thượng sách.

Bóng đêm dày đặc bao phủ, trên trời lấp lánh những đốm sáng mờ ảo. Cảnh vật rõ ràng vô cùng đẹp đẽ nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Tại Đế cung Nam Viên...

“Đế quân, có chuyện gì thế này? Đã phát sinh ra chuyện gì vậy?” Người duy nhất được triệu kiến là Ma Ha Cách khi thấy tình trạng của Mộc Hoàng thì cơ hồ cả khuôn mặt ông ta cũng đổi màu.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

Từ lúc Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim đột nhiên biến mất, rồi Đế quân của bọn họ cũng biến sắc rồi đi, trong lòng ông ta vẫn luôn lo lắng từ lúc đó. Mà lúc này, vì sao chỉ qua một buổi chiều mà Đế quân của bọn họ đã thành ra thế này?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Ban bố lệnh lùng bắt đặc biệt khẩn cấp, phải tìm cho được Phong Vân!” Mộc Hoàng tựa người vào ghế, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng và nóng nảy.

“Lệnh lùng bắt đặc biệt khẩn cấp?” Ma Ha Cách khẽ nhướn mày.

Lùng bắt đặc biệt khẩn cấp sao? Tuy Nam Viên bọn họ có loại mệnh lệnh thuộc cấp độ này nhưng chưa từng dùng tới bao giờ. Mà mệnh lệnh này chỉ dùng trong các trường hợp đặc biệt khủng khiếp.

Sao lại đặc biệt lùng bắt Phong Vân? Phong Vân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Đế quân, ngài phải nói rõ cho thần biết chứ?” Ma Ha Cách ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, về mặt ông ta từ khiếp sợ chuyển sang nghiêm lại.

Mộc Hoàng mệt mỏi lấy tay day trán. Cả người đầy vết thương của hắn làm người ta kinh hãi, khuôn mặt tiều tụy của hắn làm người ta động lòng.

“Đề ta nói!” Phượng Vũ Náo đứng một bên khi thấy vậy liền lên tiếng. Tiếp đó, hắn quay sang nói với Mộc Hoàng, “Trước hết ngài nên xử lý các vết thương đi đã!” Nói xong, hắn quay sang kể lại mọi chuyện cho Ma Ha Cách.

Ngàn Dạ Cách đứng một bên liền nhíu mày trầm ngâm rồi xoay người rời khỏi tẩm cung của Mộc Hoàng.

“Đế quân, có việc gì ạ?” Thủ hạ của Ngàn Dạ Cách lập tức lác minh hiện ra từ trong bóng tối.

“Đi truyền lệnh cho Hách Liên Phong Lôi...” Ngàn Dạ Cách cau mày và thấp giọng phân phó.

“Vâng!”

Màn đêm càng thêm dày đặc...

“Trời ơi, chống lại núi Vô Kê sao?” Ở bên trong Đế cung, sau khi nghe xong mọi chuyện, Ma Ha Cách chỉ cảm thấy tựa như có ngàn vạn đạo sấm sét đang ầm ầm đánh xuống đỉnh đầu mình.

Buổi sáng vẫn còn là người nhà, buổi chiều đã trở thành kẻ địch, việc này...

“Có vấn đề gì sao?” Mộc Hoàng tựa lưng vào ghế và từ từ nhắm hai mắt lại nhưng giọng nói của hắn vẫn tràn ngập sự lạnh lẽo.

Ma Ha Cách nhìn Mộc Hoàng người đầy vết thương và vẻ mặt tiêu tụy nhưng vẫn lộ rõ sự quyết tuyệt, ông ta đành thở dài một hơi rồi cắn răng nói, “Không có gì ạ. Giờ hạ thần đi an bài mọi chuyện.”

Ma Ha Cách nói xong thì xoay người bước đi luôn mà tuyệt đối không hề trì hoãn. Núi Vô Kê rất mạnh, đó là sư môn của Mộc Hoàng. Nhưng Mộc Hoàng lại là Đế quân của bọn họ, bọn họ chỉ nghe lệnh của Đế quân mà thôi.

Bầu trời bao la lấp lánh ánh sao, màn đêm bao phủ tỏa ra cái lạnh kinh người.

“Tôi nay ngai nghỉ ngơi và hồi phục cho tốt đi, ngài mai chúng ta tiếp tục.” Trong tâm cung, Ngàn Dạ Cách khoanh tay trước ngực nhìn Mộc Hoàng và trầm giọng nói.

“Không chết được đâu!” Mộc Hoàng hừ lạnh một tiếng và tiếp tục vận khí điều tức mà không hề ngừng đầu lên. Hắn biết phải nhanh chóng hồi phục như cũ, nếu không thì căn bản không đủ bản lĩnh để khiêu chiến với núi Vô Kê được.

“Ngài biết là tốt rồi. Ngài...” Ngàn Dạ Cách còn chưa nói xong thì đột nhiên biến sắc. Hắn xoay người nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ.

Cùng lúc đó, Phượng Vũ Náo cũng nghiêm mặt lại và từng bước tới chắn trước mặt Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng vẫn nhắm mắt điều tức bỗng mở mắt ra và nhìn ra ngoài từ sau lưng Phượng Vũ Náo.

Chỉ thấy giữa màn đêm bị bóng đen lạnh băng bao trùm, một vầng sáng đang bay nhanh và dần nở to ra giữa không trung tăm tối.

Từ bên trong quang sáng, một luồng khí đen đang lao nhanh kinh người và xuyên qua hết thảy mà đến. Loại khí tức hắc ám mà cường đại như vậy giống như đến từ một vực sâu tăm tối nào đó.

Bóng đen chớp động. Một bóng người từng bước bước ra giữa luồng khí đen.

Tóc đen bay bay, thân hình vô cùng cuồng vọng, vô cùng khí phách, sát khí đầy người, ánh mắt của người này tập trung toàn bộ lên người Mộc Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 590

“Ai?” Thủ vệ Mộc Nhất đứng bên ngoài tâm cung lên tiếng hỏi.

“Hừ!” Một tiếng hừ kiêu ngạo và mang theo khí tức hắc ám vang lên trong bóng đêm. Ngay sau đó, chỉ thấy người kia lấy ngón tay làm kiếm chỉ thẳng lên trên trời.

“Àm...” Một luồng linh lực màu đen lướt qua, đám người Mộc Nhất cơ hồ chưa kịp phát ra tiếng kêu nào đã bị ném vọt ra xa bên ngoài.

Phượng Vũ Náo và Ngàn Dạ Cách có mặt bên trong tâm cung đều khẽ biến sắc. Cấp bậc của Mộc Nhất thuộc loại nào bọn họ rất rõ ràng. Vậy mà người vừa tới này chỉ một cái đối mặt đã đánh bọn họ đến bất tỉnh và bắn xa ra ngoài.

Cấp bậc của người này quả thực...

Giữa bóng đêm lạnh băng, một màu đen tỏa ra vẫn cực kỳ chói mắt.

“Phong Vân đâu?” Giữa màn đêm lạnh lẽo, người vừa đến cất giọng âm trầm mang theo sự tức giận thấu xương, đôi mắt hắn dán chặt lên người Mộc Hoàng và chứa đầy sát khí.

Người kia tiến lại càng gần, Ngàn Dạ Cách càng cảm thấy rõ sự quý dị cùng với sức mạnh vô cùng cường đại của hắn ta. Mái tóc cực đen của người đó bay múa cuồng loạn trong không trung, trên người hắn ta mặc một bộ y phục màu đen tinh thuần không có bất cứ màu sắc nào khác. Thoạt nhìn người này như thể đã hoàn toàn dung nhập vào bóng tối phía sau rồi vậy. Diện mạo của hắn ta trông vô cùng tuấn mỹ, vẻ tuấn mỹ này không giống với sự tuấn mỹ “Thiên đồ nhân oán”* của đám người Á Phi, cũng không giống với vẻ tuấn mỹ kiên cường đầy sức sống của Mộc Hoàng, vẻ ôn nhu thanh lịch của Phượng Vũ Náo hay vẻ sáng lạn rực rỡ của hắn. Vẻ tuấn mỹ của hắn ta mang theo một sự thần bí không thể nói thành lời.

(*Thiên đồ nhân oán: Trời ghen người ghét, ý là rất đẹp.)

Giống y như bóng đêm, vừa thần bí, vừa khó lường, vừa chứa đầy tà khí.

Hắn thật giống đứa con của bóng tối, do bóng tối sinh ra, sinh tồn trong bóng tối, và hòa hợp với bóng tối làm một, lạnh lạnh mà tà mị.

“Ngươi là ai?” Phụng Vũ Náo thấy người này rất kiêu ngạo thì nhất thời trầm mặt xuống. Hắn lại trầm giọng hỏi người kia.

Nam nhân kia cũng không thèm để ý tới Phụng Vũ Náo, hắn chỉ hung hăng nhìn chăm chăm vào Mộc Hoàng, “Ta hỏi một lần nữa, Phong Vân đang ở đâu?”

“Ngươi dựa vào cái gì hả? Cờ ngươi cũng xứng đáng chất vấn ta ư?” Mộc Hoàng cũng nhìn chăm chăm về phía nam nhân kia, câu trả lời của hắn chứa đầy sự lãnh lẽo và tràn ngập bạo ngược.

Nam tử hắc ám vừa nghe xong những lời đó thì trong mắt lập tức hiện lên sát khí, “Vậy đừng trách ta không khách khí! Diệt hết tất cả những kẻ ở đây ta sẽ tìm được Phong Vân thôi.” Lời vừa dứt, trong đôi mắt âm trầm của hắn lại toát ra sát khí lạnh băng. Bàn tay giấu dưới áo bào của hắn bỗng chụp một cái về phía Mộc Hoàng.

Luồng linh lực màu đen trong bóng tối lập tức xuất hiện như một con lốc xoáy. Con lốc xoáy này lao thẳng về phía Mộc Hoàng, khí thế quả thực vô cùng mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 591

“Ám chi nguyên!” Mộc Hoàng vừa đưa mắt nhìn luồng linh lực đang lao về phía mình thì hai mắt lập tức tối lại.

Ám chi nguyên? Sự phụ hắn đã nói trên người Phong Vân có linh lực Ám chi nguyên? Chẳng lẽ nam nhân trước mặt này chính là kẻ đã phủ Ám chi nguyên lên người Phong Vân?

Hắc Ngục, chết tiệt! Đúng là người của Hắc Ngục rồi! Nhưng mà, sao hắn chưa từng gặp qua người này? Mà Phong Vân tại sao lại dính dáng đến hắn ta?

Trong giây lát, Mộc Hoàng lộ ra vẻ bán tín bán nghi, nhưng tình thế lúc này cũng không cho phép hắn nghĩ nhiều. Mộc Hoàng vỗ bàn đứng lên định tiếp chiêu. Song tốc độ của một người đang thụ thương như hắn không thể nhanh bằng Ngàn Dạ Cách và Phụng Vũ Náo đang đứng chắn trước mặt được.

Ngàn Dạ Cách và Phụng Vũ Náo trông thấy công lực của người kia chỉ sợ còn hơn một chút so với Mộc Hoàng nên nào dám để Mộc Hoàng lúc này đang bị thương ra tiếp. Hai người lập tức theo bản năng gió tay tung chưởng hướng về phía luồng linh lực màu đen kia.

“Àm...” Trong nháy mắt, một tiếng nổ cực lớn vang lên. Ba luồng linh lực chạm vào nhau trong không trung rồi nổ tung tạo ra muôn vàn ánh sáng rực rỡ. Phạm vi của vụ nổ chỉ diễn ra xung quanh tầm cung nhưng khi các đốm sáng hạ xuống, các bức tường bao quanh tầm cung của Mộc Hoàng lại lặng yên không tiếng động mà tan tành thành bụi đất.

Phải biết rằng Đế cung của Nam Viên được phòng hộ trong một lớp màn linh lực cực mạnh, những lực công kích bình thường không thể mấy may làm chấn động được nơi này, mà trong đó, tầm cung của Mộc Hoàng là nơi được bảo vệ kỹ lưỡng nhất.

Ấy vậy mà hiện tại, sau đòn giao thủ của ba người kia, tầm cung của Mộc Hoàng đã bị phá hủy hơn phân nửa.

Ở bên trong, bụi đất mù mịt bay lên. Giữa bầu không khí âm lãnh đang bắt đầu trở nên cực nóng, ba con người tương đối trái ngược nhau không hỏi nhau bất cứ điều gì, cũng không hề xin ý kiến của ai. Ngàn Dạ Cách và Phụng Vũ Náo hoàn toàn che chắn cho Mộc Hoàng đang ở phía sau, trên mặt ai nấy đều hiện lên vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Chỉ cần một chiêu cũng có thể biết được một phần sự nông sâu của người trước mặt. Nếu bọn họ một địch một thì có thể không ai là đối thủ của hắn, nhưng nếu hai địch một thì có lẽ còn có một tia hy vọng.

“Thiên Khung, Tinh Vực, không việc gì phải như vậy!” Nam nhân kia lạnh lùng hừ lạnh một tiếng rồi nhíu mắt lại, “Tốt nhất là thừa dịp ta chưa thấy các ngươi phiền toái, các ngươi rút ngay cho ta. Nếu không, bản thiếu chủ không ngại để Thiên Khung và Tinh Vực phải đối diện quân đâu.”

Ngữ khí âm trầm cuồng vọng âm vang trong bóng đêm, đây quả thực là một loại tà khí vô cùng quái lạ.

“Vậy ngươi cứ thử xem!” Ngàn Dạ Cách nhìn Thiếu chủ hắc ám nhưng không hề tỏ ra giận dữ mà lại bật cười.

“Người của Hắc Ngục!” Đúng lúc Ngàn Dạ Cách mở miệng đáp lời thì Mộc Hoàng bị chắn ở đằng sau bỗng trầm giọng chen vào một câu.

Lời nói của Mộc Hoàng còn chưa hạ xuống, sắc mặt của Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo còn chưa biến đổi nhưng ánh mắt của bọn họ đã lập tức thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 592

Hắc Ngục này không phải là chỗ bọn họ có thể chọc vào được. Tuy bọn họ chưa từng có giao tiếp qua lại với các thế lực bên ngoài nhưng cũng giống như núi Vô Kê, bọn họ cũng đã từng nghe nói về Hắc Ngục.

Nơi đó quả thực là một nơi... hỗn tạp. Mộc Hoàng và Phong Vân này tại sao lại trêu chọc đám người phức tạp đó?

“Giờ muốn rút vẫn còn kịp đấy!” Thiếu chủ hắc ám tràn đầy sát khí buông ra một câu hung ác, ánh mắt vẫn chỉ tập trung trên người Mộc Hoàng.

Bóng đêm trong nháy mắt càng trở nên yên tĩnh.

Ngay sau đó, Ngân Dạ Cách nở nụ cười và xoay người nhìn Mộc Hoàng rồi nói, “Mộc Hoàng, ở địa bàn của ngài lại có một kẻ dám kiêu ngạo như vậy, hôm nay là lần đầu tiên ta được thấy đó.”

Mộc Hoàng lạnh lùng nhìn Thiếu chủ hắc ám ở phía đối diện, không vì bị thương mà giảm sút đi chút khí thế nào, hắc lạnh lùng trả lời, “Ta cũng vậy!”

Lời nói còn chưa dứt, Phượng Vũ Náo ở một bên đã hừ một tiếng, “Thực khiến chúng ta sợ hãi quá!”

Lời nói bay lên rồi nhẹ nhàng phiêu tán trong không trung.

Giữa những cơn gió lạnh đang vi vu thổi, Ngân Dạ Cách buông một câu đầy vẻ kiêu ngạo và châm biếm mà vẫn vô cùng cứng rắn, “Cút ư? Trên đời này không có ai dạy bản quân cút là như thế nào, bản quân không ngại nhờ người dạy hộ đầu. Nếu có bản lĩnh thì cứ việc phá việc đánh việc giết đi. Hôm nay ta không tin tam đại đế hoàng quốc bọn ta lại sợ một kẻ Hắc Ngục như ngươi.”

Lời nói bay bên giữa không gian băng lạnh lại tràn đầy khí thế oai hùng của một bậc đế quân.

Phượng Vũ Náo đứng một bên không hề lên tiếng nhưng trận thế đã được bày xong. Kẻ kia lại dám coi thường đế quân của tam đại đế hoàng quốc bọn hắc sao? Chẳng lẽ chỉ có Hắc Ngục của hắc ta là mạnh còn tam đại đế hoàng quốc của bọn họ là những kẻ yếu hèn sao? Hôm nay bọn họ không tin ba người đầu không lại được một người của Hắc Ngục. Cùng lắm thì từ nay về sau tam đại đế hoàng quốc của bọn họ sẽ chống lại Hắc Ngục, dù sao thì cả ba cũng đã sớm không quen thấy trên đầu bọn họ còn có thế lực cường đại hơn rồi.

Màn đêm buông xuống dày đặc, không khí xung quanh hết sức căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 593

Mộc Hoàng nhìn hai vị đại đế quân đang đứng trước mặt hắc. Rõ ràng hai ngày trước cả ba còn ở thế đối đầu với nhau, cả ba vẫn còn ôm mộng độc chiếm thiên hạ, ấy vậy mà hôm nay bọn họ lại cố gắng bảo vệ hắc như thế. Hắc Ngục là nơi có thể chống lại được hay sao? Nếu dễ dàng như vậy thì núi Vô Kê đã tiêu diệt bọn chúng từ lâu rồi, đâu còn chờ đến bây giờ vẫn là kẻ thù truyền kiếp của nhau, đâu còn chờ đến bây giờ mỗi bên chiếm cứ một vùng đất thế này?

Nhìn thấy hai vị đại đế quân làm việc nghĩa không hề chùn bước trước mặt, Mộc Hoàng thực sự không biết phải làm cái gì để bọn họ thay đổi chủ ý của mình. Thế nhưng, “Ngã dục tương tâm bỉ minh nguyệt, minh nguyệt đã chiếu ngã quân tâm”*, thế là đủ, nam nhân không cần nhiều lời chính là như vậy.

(*Ngã dục tương tâm bỉ minh nguyệt, minh nguyệt đã chiếu ngã quân tâm: Dịch nghĩa: “Ta lấy tâm ta so với ánh trăng, ánh trăng cũng chiếu vào tâm ta”,

nghĩa đại khái là hai bên cùng hiểu nhau.)

Mộc Hoàng lập tức chậm rãi để tay xuống đầu tay vịn của ghế tựa, ánh mắt lạnh băng của hắn đối diện với sắc mặt âm trầm của Thiếu chủ hắc ám kia, “Đề xem ai sợ ai!”

“Tốt!” Thiếu chủ hắc ám thấy thế liền quát lạnh một tiếng. Cũng không nhiều lời, hắn trực tiếp vẩy tay lên hư không, một đóa hoa bí ngạn màu đen mọc bên bờ âm phủ lập tức xuất hiện ở khoảng giữa của hai bên, một đóa hoa vô cùng mỹ lệ và xinh đẹp mà trên thế gian này không có gì sánh bằng. Cùng với sự xuất hiện của loài hoa đến từ địa ngục, những luồng linh lực đen tối dày đặc từ bốn phương tám hướng bắt đầu tụ lại.

Tụ lại trong bóng đêm, vô biên vô hạn...

Như thế cả đất trời hôm nay đều do hắn nắm giữ.

Đóa hoa vừa nở ra liền tập tức lao về phía ba người Mộc Hoàng, Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo.

“Cẩn thận!” Phượng Vũ Náo quát khẽ một tiếng, linh lực hoàng kim trên người hắn trong nháy mắt vụt hiện lên như một thanh kiếm và bổ về phía bông hoa màu đen đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 594

Cùng lúc đó, Ngân Dạ Cách vẩy cổ tay một cái, một dải lụa màu bạc lập tức xuất hiện trong tay hắn, dải lụa mang theo nội lực mạnh mẽ và cuộn cuộn khí tiết chính trực. Ngân Dạ Cách tung dải lụa, một luồng sáng bạc lập tức hiện ra và giống như các ngôi sao bao phủ xung quanh ba người.

Còn Mộc Hoàng thì lúc này đang bị thương quá nặng nên không có năng lực gì để chống lại kẻ địch. Nhưng mà, Đế cung Nam Viên cũng không phải là không có bố trí gì. Bàn tay đang nắm lấy đầu tay vịn của Mộc Hoàng mạnh mẽ ấn xuống. Nhất thời, một luồng lôi điện dũng mãnh đỏ rực từ hư không bỗng lao thẳng về phía Thiếu chủ hắc ám kia, khí thế vô cùng ác liệt.

Một chấn, một thủ, một công, không có lời nào nhưng cả ba lại phối hợp vô cùng ăn ý. Sự ăn ý này có lẽ chính là sự ăn ý giữa những kẻ mạnh với nhau.

“Hừ!” Thiếu chủ hắc ám thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng đầy u ám. Hắn chụm năm ngón tay vào nhau, luồng sức mạnh hắc ám trên đóa hoa bí ngạn càng tấn công dữ dội về phía ba người. Dưới chân hắn đồng thời hơi cử động một chút. Bóng hình của Thiếu chủ hắc ám bỗng trở nên mờ ảo như thể đã hòa làm một với bóng tối xung quanh, tựa như khung cảnh đêm tối xung quanh, hắn chính là đêm, mà đêm cũng chính là hắn.

Không có chút khác biệt nào.

“Àm...” Ánh sáng rực rỡ chói mắt văng ra khắp nơi. Lấy tâm cung của Mộc Hoàng làm trung tâm, một dải cầu linh lực nhiều màu hỗn tạp nổ vang trời đất rồi bay lên trời và tỏa ra bốn phương tám hướng như thủy ngân bốc lên.

Mọi chuyện qua đi, cả cung điện cơ hồ sắp sập cả xuống.

“Có chuyện gì xảy ra thế...”

“Có kẻ địch...”

“Hộ giá, hộ giá...”

Sau tiếng nổ lớn như vậy, mọi người ở bên trong Đế cung Nam Viên đều đổ về một hướng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 595

“Muốn chết sao? Ta sẽ thành toàn cho các ngươi!” Thiếu chủ hắc ám đứng sừng sững trên không trung và nghiêng người né đòn tấn công của Mộc Hoàng. Hắn nhìn luồng linh lực đang chấn động dữ dội trước mặt, trong lòng nói rõ sự tàn nhẫn. Vừa dứt lời, năm đầu ngón tay của hắn lại mọc lên không trung, một đóa hoa bị ngăn lại lập tức xuất hiện trước mặt hắn. Bông hoa này so với bông hoa vừa nảy còn to hơn và uy mãnh hơn rất nhiều.

“Thiếu chủ, đừng vội động thủ!” Đúng lúc Thiếu chủ hắc ám đang nổi cơn thịnh nộ và muốn tiêu diệt toàn bộ tam đại đế quân thì một tiếng nói đột nhiên vang lên trong bóng đêm.

Ngay sau đó, trên bầu trời xuất hiện một lớp khí đen dao động, một người từ trong bóng đêm hiện thân ra ngoài.

Chính là người vẫn đi theo hắn.

“Thiếu chủ, núi Vô Kê đã ban lệnh dốc toàn lực lùng bắt Phong Vân cô nương, một khi tìm được thì lập tức giết chết không tha.” Người vừa tới cung kính hướng về phía nam nhân kia mà nói.

“Cái gì?” Thiếu chủ hắc ám vừa nghe xong thì sắc mặt lập tức trầm hẳn xuống.

“Ta đã bảo ngươi làm gì hả?” Ngữ khí âm trầm mang theo sự giận dữ nói không nên lời.

“Thiếu chủ đã phái thuộc hạ tới trước để bảo vệ cho Phong Vân cô nương...” Người kia lập tức cúi đầu và nhanh chóng trả lời.

“Nhưng lúc thuộc hạ tới nơi thì đã không thấy Phong Vân cô nương đâu nữa. Thuộc hạ chỉ thấy Mộc Hoàng của Nam Viên và núi Vô Kê trở mặt với nhau, sau đó núi Vô Kê đã hạ lệnh giết người, vì vậy...” Vì vậy nên hắn đã xác định hết thảy đều là sự thực và lập tức đi tới đây báo cáo.

“Toi com!” Thiếu chủ hắc ám nghe thấy thế liền giận dữ đến mức hai mắt đều trợn ngược lên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 596

Lúc ấy, sau khi cảm giác được Phong Vân đang gặp nguy hiểm, hắn lại đang sử dụng pháp thuật phân thân nên không thể tới được, vì vậy hắn đã phái người bay nhanh tới đó cứu nài. Vừa rồi hắn mới thoát ra được liền lập tức tới Đế cung Nam Viên tìm Phong Vân. Hắn không cảm nhận được khí tức của Phong Vân ở đâu nhưng hắn biết Phong Vân đang ở trong Đế cung Nam Viên này.

Thế nhưng hiện giờ... Con mẹ nó...

“Tìm người ngay cho ta...” Giọng nói âm trầm mà tràn ngập sự lo lắng lập tức vang lên trong bóng đêm. Lúc này, Thiếu chủ hắc ám cũng không ngoảnh lại nhìn bọn Mộc Hoàng mà chỉ hung hăng ném đóa hoa bị ngăn về phía họ rồi xoay người biến mất trong bóng đêm.

Tìm ra Phong Vân mới là chuyện quan trọng nhất lúc này. Mặt khác, tam đại đế hoàng quốc cũng không thể chạy đi đâu được, lúc nào thuận tiện hắn tính sổ với bọn họ cũng được.

“Vâng!”

Bóng đêm u ám tỏa ra cái lạnh vô cùng. Linh lực nổ mạnh làm cả Đế cung Nam Viên sáng bừng lên như ban ngày. Mộc Hoàng, Ngàn Dạ Cách và Phụng Vũ Náo hoàn toàn bị bao vây ở bên trong.

Tại Đế cung Nam Viên, khí tức đều trở nên hỗn loạn, mọi thứ vô cùng hỗn độn.

Ở một nơi khác, Phong Vân không hề biết Nam Viên đang lâm vào cảnh gió nổi mây phun.

Huyền Hải mê uyên chính là nơi sâu nhất, rộng lớn nhất và nguy hiểm nhất của Huyền Hải. Nơi đó chính là cấm địa của tất cả các bộ tộc dưới đáy biển.

Phong Vân hùng hổ dẫn một đám ác đồ bốn ba ngàn dặm đi thẳng tới Huyền Hải mê uyên.

“Ai? Nơi này là cấm địa, không được phép đi vào!” Cách bên ngoài Huyền Hải mê uyên khoảng nghìn dặm, một người của tộc mỹ nhân ngư đứng ra ngăn cản Phong Vân.

Phong Vân không nói lời nào mà chỉ ném lệnh bài của Li Giang ra trước mặt mỹ nhân ngư kia.

Mỹ nhân ngư canh giữ vừa thấy lệnh bài liền lập tức lui ra nhường đường cho Phong Vân.

Huyền Hải mê uyên này, nếu không được sự cho phép của tộc mỹ nhân ngư thì không ai được phép xâm nhập.

Gió biển nhộn nhạo, rõ ràng là đang ở dưới đáy biển sâu nên không thể nào có gió được, ấy vậy mà lúc vừa tiến vào phạm vi nghìn dặm của Huyền Hải mê uyên, những luồng gió biển lạnh lẽo lập tức dữ dội ào ào đánh thẳng về phía mọi người.

“Ai ya, lão tử đã nghe nói về Huyền Hải mê uyên này từ lâu rồi mà chưa tới đây một lần nào, hôm nay lại được theo lão Đại nữ vương của chúng ta tới đây, thú vị quá!”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngư Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 597

“Lão tử cái rắm! Lời này chỉ có lão Đại nữ vương có thể nói, người xưng lão tử với ai hả?”

“Ha ha, vậy thì...”

“Ta thấy nơi này rất quái dị...”

“Huyền Hải mê uyên lại có thể không quái dị sao? Ta nghe nói...”

Vừa tiến vào phạm vi của Huyền Hải mê uyên, đám hung đồ ác sát đi theo Phong Vân chẳng những không bị dọa cho chết khiếp mà ngược lại lại càng tỏ ra cao hứng phấn chấn.

“Nữ vương...”

“Gọi ta là Phong Vân!” Đi trước Hải Long một đoạn và đang nhìn ngó xung quanh, Phong Vân liền thân nhiên mở miệng nói.

Hải Long trầm ngâm trong nháy mắt rồi gật gật đầu, “Phong Vân lão Đại.”

Luyện ngục có quy củ của luyện ngục, là lão Đại thì phải gọi là lão Đại.

“Cô vào trong Huyền Hải mê uyên này rút cuộc vì cái gì? Có lẽ cũng nên nói cho chúng ta biết một chút để chúng ta còn chuẩn bị?” Hải Long trầm giọng nói.

Lời này vừa dứt, Phong Vân lập tức quay đầu nhìn Hải Long. Trong đám tam đại đầu sỏ của luyện ngục, Hải Long thoát nhìn có khí phách nhất nhưng cũng là người trầm ổn nhất. Ba Ngân lại là người lạnh lùng nhất, hắn có thể một tháng không nói một lời cũng được, thế nhưng hắn cũng là người thẳng tính nhất, với người này, cho dù nàng muốn tới nơi nào thì hắn có thể hoàn toàn chẳng quan tâm mà chỉ nhất mực đi theo nàng. Về phần Bạch Sa, người này nhìn qua thì trông rất thanh tú và thật sự rất giống một thư sinh yếu ớt nhưng lại là kẻ điên cuồng nhất, muốn làm những chuyện điên rồ thì tìm hắn là thượng sách. Dựa vào tính cách của ba đầu sỏ này, Hải Long đúng là người có thể nhờ vả được.

Phong Vân cũng không hề giấu diếm. Nàng vừa đi đằng trước vừa thân nhiên trả lời, “Ta muốn đưa Li Á ra khỏi nhà lao.”

Lời nói nhẹ nhàng lãnh đạm nhưng nội dung của nó lại...

Ba Ngân vốn không nói một lời và là người thẳng tính nhất cũng bị kinh ngạc dừng lại một chút, sau đó hắn mới mặt không đổi sắc tiếp tục đi theo.

Không gian trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng.

“Huýt!” Tiếp đó, Bạch Sa húy một tiếng rõ to, “Ta thích!” Một nhiệm vụ điên cuồng mà kích thích như vậy, hắn thích, hắn cực thích!

Còn Hải Long thì trầm tĩnh trong nháy mắt rồi tiếp tục hỏi Phong Vân, “Lão Đại biết được bao nhiêu về Huyền Hải mê uyên?”

“Biết không nhiều lắm.” Phong Vân nhìn không chớp mắt. Những điều nàng biết về Huyền Hải mê uyên thực ra chính là những chuyện nghe được lúc còn ở tộc người tùn và tộc tinh linh, sau này Mặc Đế cũng nói với nàng một chút. Còn cụ thể thế nào thì nàng không biết nhiều.

Nhưng mà, kể cả hoàn toàn không biết gì về nó thì hôm nay nàng cũng phải đi tới đó.

Dường như đã nhận ra sự kiên định của Phong Vân, Hải Long không mở miệng nói ra bất cứ lời khuyên can nào, hần chỉ trầm giọng nói, “Ta đã từng tới nơi này, có một chút chuyện lão Đại có thể tham khảo.”

“Hải Long lợi hại thật, ngay cả nơi này cũng đã từng tới rồi cơ à!” Hải Long vừa dứt lời thì Bạch Sa lập tức hai mắt lấp lánh nhìn Hải Long. Hôm nay bọn họ thuận lợi tiến vào nơi này là vì có được lệnh bài. Nếu không có lệnh bài thì có lẽ cho dù là hần cũng khó mà qua được trạm kiểm soát kia, vậy mà Hải Long lại đã từng đi qua đây, hơn nữa lại còn có thể trở về, tên này quả thực rất lợi hại.

“Nói!” Phong Vân chỉ lạnh lùng ném lại một chữ.

Hải Long cũng không nhiều lời mà nói thẳng luôn, “Huyền Hải mê uyên này...”

Cả thế giới dưới đáy biển đều biết Huyền Hải mê uyên là nơi nguy hiểm nhất, nhưng nguy hiểm thế nào thì lại không ai biết cả, bởi vì những kẻ được biết thì đều đã chôn thân ở bên trong đó rồi. Huyền Hải, vì sao lại gọi là Huyền Hải, bởi vì mọi thứ tại nơi này luôn luôn thay đổi, luôn luôn biến ảo hàng vạn hàng nghìn lần trong nháy mắt.

Mấy vạn năm trước, khi tộc mỹ nhân ngư mới dời tới nơi này, cả Huyền Hải đều đang dao động, nơi nơi đều là nguy hiểm, chỗ nào cũng có thể là nơi tử địa của bọn họ. Để áp chế mọi biến động của nó, tộc mỹ nhân ngư đã phải hao tổn rất nhiều công sức. Cuối cùng bọn họ tìm được trung tâm của Huyền Hải ở nơi sâu nhất trong lòng Huyền Hải và cửa biển. Tiếp đó, bọn họ dùng linh lực mãnh mẽ để áp chế các dao động nơi cửa biển và phong ấn trong lòng biển. Mà phong ấn này lại chưa được đầy đủ, nó phải được hiến tế bằng con người.

Năm đó Li Á nhảy xuống chính là làm vật hiến tế, đến bây giờ sống chết của nàng ấy cũng không rõ thế nào.

Mà nếu không có vật hiến tế là con người và phong ấn thì Huyền Hải trong nháy mắt sẽ xảy ra những chấn động gì, không ai biết rõ cả, bởi vậy mà không ai dám đi xuống, cũng chẳng có ai dám động vào.

Mọi thứ vẫn như vậy đến bây giờ, chờ cho đến lúc Phong Vân đến đây.

“Thứ nguy hiểm nhất của Huyền Hải chính là...”

Hải Long còn chưa nói xong thì Phong Vân đột nhiên dừng bước.

“Vù...”

“Trời...”

Khi Phong Vân dừng bước, cả đám người đi theo nàng cũng đều dừng lại. Khi trông thấy cảnh tượng trước mắt, một đám không khỏi kinh hô thành tiếng.

Một vực sâu thăm thẳm và vô cùng rộng lớn hiện ra trước mắt, bên trong dường như có một quả cầu nước to bằng cả luyện ngục đang không ngừng quay cuồng chấn động. Mà ở bên trong quả cầu nước này lại có một nửa là màu xanh lam của nước và một nửa là màu đỏ rực của lửa.

Nước vào lửa giao hòa tàn sát quay cuồng. Cột sóng gió động trời này làm cho người ta cơ hồ không thể thở nổi. Không ai biết sâu trong lòng vực thăm kia sao lại có một ngọn lửa dữ dội mạnh mẽ đến thế.

Luồng khí nóng bóng phả thẳng vào mặt Phong Vân. Nàng đứng ở bên cạnh miệng vực và chậm rãi cúi đầu nhìn xuống, nhìn vào trong chỗ sâu thăm thẳm nhất bên dưới Huyền Hải mê uyên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 598: Chương 598 – 605: Đệ nhất mỹ nhân(1 – 8)

Không gian vụn vụn, đáy biển vụn vụn.

Không có màu xanh của nước biển, không có cảnh sắc xanh biếc.

Cảnh tượng trước mắt giống hệt một vực sâu không đáy, phía dưới có một quả cầu lửa và nước vĩ đại đang lơ lửng che kín trông giống một con gió lốc giữa không gian.

Đúng vậy, gió lốc không gian.

Phong Vân không biết miêu tả thế nào về cảnh tượng nàng đang thấy trước mắt, nàng chỉ có thể cân nhắc dựa trên những hiểu biết bấy lâu nay của mình.

Sâu trong thế giới mù mịt dưới kia, sâu trong hang tối kinh khủng dưới kia có chứa sức mạnh của gió lốc không gian đang thoát phá ra ngoài và làm mọi thứ đều trở nên vụn vụn.

Không gian vụn vụn, không khí cũng rất loãng.

Mọi thứ đang bùng nổ trong đó cứ không ngừng bị xé tan bởi một sức mạnh tuyệt đối bén nhọn và liên tục chìm nổi trong không trung. Thoạt nhìn trông chúng như vô số vì sao lấp lánh đẹp không sao tả xiết. Nhưng mặc dù đẹp thì thứ nào cũng đều mang một sức mạnh giết người.

“Hít!” Đám người kiêu hùng của luyện ngục đang đi theo phía sau Phong Vân cũng coi như biết nhiều về sự đời mà lúc này thấy tình cảnh như vậy cũng không thể không hít một luồng khí lạnh.

Không gian bị xé rách, các đốm sáng có sức mạnh siêu việt cường đại, người đi vào chỉ sợ ngay cả hạt bụi cũng không còn.

Trước Huyền Hải mê uyên trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng.

Li Giang đang chạy theo phía xa xa đằng sau thấy vậy liền cười khinh bỉ, “Không dám đi tiếp rồi!”

Huyền Hải mê uyên là nơi nào cơ chứ? Chỉ nghe nói thôi thì vĩnh viễn không thể biết được sự lợi hại của nó như khi được nhìn tận mắt. Phong Vân chỉ là một nữ nhân nho nhỏ, cho dù hiện tại nàng đã mạnh lên rất nhiều nhưng khi thấy tình hình như vậy thì có lẽ cũng bị dọa cho không dám đi tiếp nữa rồi.

“Việc gì phải thế!” Á Phi chấp tay sau lưng bỗng chậm rãi nói.

Li Giang quay đầu lại thoáng nhìn qua Á Phi, trên mặt hắn hiện lên vẻ châm chọc nhưng trong mắt lại cất giấu sự thâm trầm. Hắn chậm rãi nói, “Ta nguyện ý tin tưởng ngươi một lần. Nhưng mà Huyền Hải mê uyên này chắc ngươi cũng biết rồi đấy, vết rách không gian đang dao động kia chỉ là tầng thứ nhất, phía dưới nó còn có một tầng nữa, đó là tầng tối tăm không có ánh sáng. Phong Vân đem nhiều người tới đây có lẽ sẽ xông vào được tầng vết rách không gian dao động kia, nhưng mà để xuống được tầng dưới thì có lẽ cô ta...”

Li Giang không nói hết câu nhưng ý hắn thế nào thực sự cũng đã rõ ràng.

Á Phi nghe Li Giang nói thế thì chậm rãi quay đầu liếc Li Giang một cái, “Trong lòng ngài luôn hy vọng Phong Vân có thể qua được, cần gì phải nghĩ một đằng nói một nẻo như thế? Nghe qua thực đối trá!”

Bị Á Phi không chút lưu tình vạch trần suy nghĩ trong lòng, sắc mặt Li Giang nhất thời trở nên khó coi hơn bao giờ hết.

Hắn tròn mắt nói với Á Phi, “Ta dối trá sao? Ngươi ngứa người đấy hả?”

Li Giang hắn đang dối trá ư? Li Giang hắn tung hoành từ xưa đến nay, danh hiệu gì cũng từng được nghe qua, những loại thanh danh không tốt hắn đều có cả, nhưng có điều không bao giờ bị nói là giả dối. Vậy mà hôm nay hắn lại bị Á Phi này nói như vậy.

“Nếu không phải giả dối thì chúng ta tiếp tục đi tới xem cô ấy định làm gì nào.” Ngữ khí của Á Phi vẫn vô cùng lạnh nhạt. Hắn không để ý chút nào tới sự phẫn nộ của Li Giang.

Sắc mặt của Li Giang đã trở nên xanh mét nhưng khi nghe Á Phi nói thế, hắn cũng nhịn không được không chú ý tới Á Phi nữa mà quay đầu nhìn về hướng Phong Vân.

“Đây chỉ là bề mặt thôi. Đề Bạch Sa và Ba Ngân đem người mở đường cho lão Đại. Ta và lão Đại sẽ cùng xuống tầng dưới...”

“Không cần!” Lời mô tả về Huyền Hải mê uyên của Hải Long còn chưa kịp hoàn tất thì Phong Vân đã lạnh lùng ném lại hai chữ.

“Lão Đại?” Hải Long nghe nói thế thì nhất thời nhú mày. Phong Vân nói vậy là có ý gì?

“Lão Đại, cô định tự mình xông xuống đó ư?” Bạch Sa là người đầu tiên dò hỏi Phong Vân, hàng lông mày của hắn đã nhăn tít lại.

“Không nên một mình xông vào, nguy hiểm lắm!” Ba Ngân không nhiều lời.

Phong Vân không để tới tới Bạch Sa đang nhăn trán, ánh mắt nàng vẫn chăm chú nhìn về phía vết rách không gian đang dao động bên dưới. Phong Vân trầm giọng nói, “Hải Long, các ngươi không chừa cầu lửa cho ta!”

Lời này vừa dứt, Hải Long lập tức chau mày lại.

Phía dưới khối cầu thủy hỏa khổng lồ đó luôn trào ra linh lực làm nổi vô số bọt nước và tia lửa. Nếu muốn đi xuống thì khối cầu thủy hỏa này cũng không có quá nhiều uy hiếp, thứ đáng sợ là nếu động phải hải nhãn bên dưới, khối cầu thủy hỏa này một khi mất đi sự khống chế của hải nhãn phía dưới sẽ lập tức bùng nổ, vậy thì...

Phong Vân không cho bọn họ hỗ trợ mà lại bảo bọn họ khống chế khối cầu thủy hỏa này. Nàng thực sự chắc chắn mình có thể đưa Li Á ra ngoài hay sao?

Trong lòng cứ việc vô cùng hồ nghi nhưng Hải Long vẫn thẳng thắn gật đầu một cái. Lão Đại nói gì thì chính là cái ấy, đây là quy tắc của luyện ngục.

“Tiểu Thực!” Phong Vân thấy Hải Long đồng ý rồi thì thân nhiên hô gọi Tiểu Thực.

Tiểu Thực từ phía sau vù một tiếng và lao đảo bông hoa vĩ đại trên đầu nó mà lao đến.

“Vân Vân, gì vậy?”

“Đem thứ người thu được ném xuống đó đi!” Ngón tay của Phong Vân xẹt qua không trung chỉ thẳng về một góc của con lốc không gian bạo loạn phía dưới.

Tiểu Thực nghe nói thế lập tức hiểu được nàng đang nói đến cái gì. Nó lập tức biến hóa rồi trong nháy mắt đã thu nhỏ lại chỉ bằng bàn tay. Tiểu Thực lại một lần nữa trở về cuốn trên cổ tay Phong Vân. Tiếp đó, cùng với sự biến hóa của Tiểu Thực, một giọt chất lỏng hoàn toàn không màu lập tức lao về phía con lốc không gian bên trong Huyền Hải mê uyên.

Nước biển vẫn mênh mông không một gợn sóng.

Khối chất lỏng trông chỉ như một giọt nước nhưng thực ra khi gặp gió lại biến thành một vũng nước nhỏ. Nó nhanh chóng dung nhập vào bên trong con lốc không gian phía dưới.

Gió lốc không gian vốn vô cùng hỗn loạn, bên trong nó có vô số thứ đang trôi nổi mà không cái nào là không mang theo lực phá hoại khủng khiếp. Người nào muốn đi xuống dưới thì phải qua được trạm kiểm soát quan trọng vô cùng hỗn độn và nguy hiểm này.

Nhưng mà, giữa lúc vô số nhân vật kiêu hùng của luyện ngục đang trơ mắt ra nhìn, vũng nước nhỏ không màu sắc xung quanh giọt nước mưa nho nhỏ của Tiểu Thực bỗng xuất hiện bên trong con gió lốc vốn không có quy tắc và không chịu bất kỳ sự chi huy của kẻ nào. Mà bên trong khối nước không màu sắc đó, mọi cận bụi của con lốc không gian bắt đầu nhanh chóng lắng xuống và trong nháy mắt không còn tung tích.

Giữa con lốc không gian cuồng loạn bỗng xuất hiện một khu vực hoàn toàn yên tĩnh.

“Cái này...” Đám Bạch Sa nhất thời kinh sợ.

Đó là cái thứ gì vậy? Giờ còn có thứ có sức mạnh lợi hại như vậy sao?

Giữa lúc mọi người còn đang khiếp sợ, Phong Vân bỗng nhảy vọt lên vào lao xuống dưới Huyền Hải mê uyên kia. Nàng rơi đúng vào trong khu vực yên tĩnh đó. Tiếp theo, bằng tốc độ mờ ảo lúc ẩn lúc hiện, bóng hình của nàng nhanh chóng chìm xuống phía dưới.

Phong Vân lại có thể thoải mái đi xuống dưới như nhảy xuống sông tắm rửa. Không có bất kỳ rung chuyển nào xảy ra.

“Đùa cái kiểu mẹ gì vậy?” Không chỉ Bạch Sa mà Ba Ngân vốn lạnh lùng cũng phải hung hăng buông ra một lời thô tục.

Chưa từng có người nào đi qua gió lốc không gian như thế, bọn họ đang hoa mắt có phải không nhỉ? Chẳng lẽ nữ vương của bọn họ đã cường đại đến độ không sợ trời không sợ đất hay sao?

“Đốt!” Sư tử Hoàng Kim vốn vẫn ở lại trên bờ mà không đi theo xuống dưới khi thấy cả đám người đang mờ to mất kinh hãi thì khinh bỉ ném lại một chữ.

Đúng là đám thiếu hiểu biết!

“Nịch Thủy, Nịch Thủy xuyên qua được vạn vật!” Li Giang biết phân biệt tốt xấu lập tức trừng lớn hai mắt.

Đây là năng lực của tự nhiên mà, sao lại ở trong tay Phong Vân? Rồi sao nàng lại có thể sử dụng được nó?

Việc này khiến người ta quả thực khiếp sợ và kinh hãi quá rồi!

Nhưng mà, cùng với sự khiếp sợ, trong lòng Li Giang lần đầu tiên có chút chông chênh.

Có lẽ, Phong Vân luôn có những thứ bất ngờ ngoài dự đoán này thực sự có thể đưa mẫu thân của hắn trở về.

Gió nổi lên từng cơn, không gian sóng nước dập dềnh không bờ bến.

Có Nịch Thủy mở đường, Phong Vân dễ dàng vượt qua cửa thứ nhất. Bên dưới con gió lốc không gian, một tầng nước biển nhấp nhô ngang dọc hiện ra trước mắt nàng. Không có sinh khí, cũng chẳng có sự sống, cảnh vật thật giống như một nơi ao tù nước đọng.

“Cảm giác hủy diệt ở đây lớn thật!” Tiểu Thực vẫn quần quanh tay Phong Vân lên tiếng.

Phong Vân ừ một tiếng, thân hình vẫn không ngừng rơi xuống phía dưới.

Tầng nước tối tăm không ánh sáng này có chứa đựng lực áp chế hải nhân của tộc mỹ nhân ngư, cũng có thể nói đây là một cái lồng phòng hộ nhằm mục đích gây trở ngại cho những ai có ý định xâm lấn quấy rầy. Luồng sức mạnh được đặt ở nơi đây đã cướp đoạt hết thảy sự sống, cướp đoạt hết thảy sức mạnh, không thứ nào còn sống mà đi qua được nơi này. Chỉ có kẻ hiền tế của tộc mỹ nhân ngư mới có thể còn sống mà đi qua được.

Nhưng mà, nơi này không thể ngăn cản được Phong Vân.

Thân hình Phong Vân rơi nhanh xuống phía dưới. Trong nháy mắt khi cơ thể nàng sắp tiếp xúc với những làn sóng không màu kia, trên người Phong Vân bỗng tỏa ra một luồng linh lực xanh biếc. Luồng linh lực này bao trọn lấy toàn bộ cơ thể nàng. Tiếp đó, cả người Phong Vân rơi vào khối nước vô sắc ấy.

Bị cướp đoạt mọi sự sống, nơi này đã trở nên vô cùng tĩnh mịch. Tuy nơi này là thế giới dưới đáy biển của tộc mỹ nhân ngư nhưng cũng tương đương với lực hấp dẫn. Phong Vân nàng có thể không có bản lĩnh gì nhưng trong người lại tràn đầy nguyên lực sinh tồn là kháng thể đối với lực hấp dẫn. Linh lực thảo mộc của tộc tinh linh là loại linh lực hài hòa nhất, rực rỡ nhất và tràn đầy sức sống nhất trên thế gian này. Mà nàng thì trong cơ thể lại có linh lực thảo mộc của tộc tinh linh. Chỉ e nếu nàng nói hai thì không ai dám nói một. Nàng dám đồng ý đặt điều kiện với Mặc Đế và Li Giang không phải đồng ý suông mà không làm. Nàng đã dám đồng ý thì điều này cũng chứng minh nàng có bản lĩnh để làm được.

Phong Vân phá vỡ từng đợt bọt nước và vượt qua sức mạnh chiếm đoạt của bóng tối hấp dẫn.

“Qua được không gian tối tăm vô sắc rồi sao?” Phía trên Huyền Hải mê uyên, Li Giang cơ hồ không dám tin mà vọt tới bờ vực. Hắn hung hăng trừng mắt nhìn xuống nơi Phong Vân đã biến mất.

Hắn là thế tử của tộc mỹ nhân ngư nên đã quá quen thuộc với các bố trí ở nơi này. Hắn cảm giác được rõ ràng Phong Vân dường như không tốn chút công sức nào xuyên thẳng qua nơi mà hắn đã cho rằng nàng tuyệt đối không thể vượt qua được.

Có làm hay không? Rốt cuộc có phải cảm giác của hắn bị sai rồi hay không?

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Li Giang, trong mắt lại lần đầu tiên lộ ra vẻ hy vọng, Á Phi khẽ nở một nụ cười hiểm có. Hắn nhẹ nhàng thân nhiên cất tiếng nói, “Trong cơ thể của cô ấy có nguyên lực của cỏ cây, lực sinh tồn.”

Đó là sức mạnh khắc chế được tầng không gian tối tăm vô sắc của tộc mỹ nhân ngư.

Li Giang nghe xong liền lẳng lặng quay đầu lại nhìn. Hắn trông thấy nụ cười khuyh quốc khuyh thành của Á Phi.

Li Giang trở mắt nhìn hồi lâu mới đột nhiên nhảy dựng lên. Hắn giờ nắm đấm về phía Á Phi, “Sao ngươi không nói sớm? Sao không nói sớm hả? Đồ con rùa nhà ngươi! Đồ thổ phi nhà ngươi! Ngươi con mẹ nó mỗi ngày ăn đồ của ta ngủ ở nhà ta mà lại không nói sớm ra...” Li Giang nói năng lộn xộn, mà sự kích động trong mắt hắn lúc này đã hoàn toàn lộ rõ ra ngoài.

Á Phi trông thấy Li Giang đang kích động và nói năng hoàn toàn lộn xộn thì cũng không chấp nhặt mà quay đầu đi không để ý tới nữa. Chỉ có điều nụ cười trên khóe miệng hắn lại càng tươi hơn một chút.

Tính tình của Li Giang này vốn luôn cứng đầu và chỉ làm theo ý mình, trông hắn có vẻ hoàn toàn không thèm để ý đến bất cứ việc gì nhưng kỳ thực mọi chuyện đều đặt ở đáy lòng. Mà hiện tại, Phong Vân đã khiến hắn có thể nhìn thấy con mẹ nó một chút ánh sáng rồi. Kim nén đã nhiều năm như vậy, sự kích động hiện tại của hắn quả thực có thể hiểu được, thực sự có thể hiểu được.

Đứng một bên nghe hai người kia nói chuyện với nhau, Hải Long, Bạch Sa, Ba Ngân lập tức đưa mắt nhìn nhau một cái. Trong mắt bọn họ chứa đựng sự kinh ngạc nhưng còn nhiều hơn nữa là ý chí chiến đấu sục sôi.

Đúng, chính là ý chí chiến đấu sục sôi!

Có một lão Đại cường đại như vậy, bọn họ không thể chịu thua được.

“Tất cả nghe cho kỹ đây! Chúng ta sẽ phân bố ở bốn phía của Huyền Hải mê uyên và coi chừng thật kỹ quả cầu lửa này, phòng ngừa lão Đại động vào hải nhân làm nó phát sinh biến hóa. Nếu có bất cứ sai sót gì làm cho lão Đại xảy ra chuyện, ta sẽ tru di cửu tộc nhà bọn ngươi!”

Mệnh lệnh bá đạo của Hải Long vang lên trong Huyền Hải mê uyên và tràn ngập sát khí máu tanh của luyện ngục.

“Đứng! Tuyệt đối không để lão Đại gặp chuyện không may!” Âm thanh nghiêm túc mà tràn ngập cuồng nhiệt lập tức vang lên. Đám người kiêu hùng của luyện ngục nhanh chóng phân bố ra xung quanh Huyền Hải mê uyên. Các luồng linh lực đa sắc màu rơi xuống mặt nước và bao phủ lên khối cầu lửa nước không lồ.

Huyền Hải mê uyên nhất thời được chiếu sáng rực rỡ bởi các luồng linh lực đang tuôn ra không ngừng.

Mà lúc này, ở bên dưới Huyền Hải mê uyên, Phong Vân cơ hồ không gặp phải bất kỳ trở ngại nào khi xuyên qua tầng không gian tối tăm vô sắc và xuống tới tận cùng bên trong hải nhân.

Không có gió lốc không gian cuồng nhiệt như phía trên, cũng không tĩnh mịch như không gian tối tăm không ánh sáng, ở nơi hải nhân đích thực này tràn ngập sự bình yên và ôn hòa. Từng đợt bọt nước trong suốt màu xanh lam nhẹ nhàng nổi lên xung quanh, vô số đàn cá nhỏ vẫn tung tăng bơi lội. Những cây tảo biển màu xanh không ngừng co duỗi cơ thể, từng tảng đá san hô xinh đẹp làm cho người ta hoa mắt say lòng.

Nơi này đúng là đáy biển tối tăm hung tợn nhất nhưng rõ ràng cũng là nơi đẹp đẽ và ôn nhu nhất. Bước trên lớp cát trắng như đang đi dạo trên bờ biển, cảm nhận từng đợt sóng dịu dàng như đang vỗ về cổ chân mình, Phong Vân đi về phía một vùng nước tĩnh lặng, nơi đó có duy nhất một tòa cung điện đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ huy hoàng.

Cung điện này có hình bát giác, Phong Vân không nhìn cũng biết tám cạnh kia là để trấn áp tám phương vị. Tòa cung điện tám cạnh, phía trong có năm ngôi sao hợp thành trận pháp vững vàng trấn trụ hải nhân phía dưới. Cung điện ổng ả tỏa ra thứ ánh sáng nhu hòa dưới đáy biển tĩnh lặng. Sự ôn nhu mà cường đại ấy làm cho người ta không cảm thấy có chút bí tráng gió tanh mưa máu nào.

“Yên tĩnh thật!” Tiểu Thực từ trên tay Phong Vân nhảy xuống. Nó vung vẩy cánh lá và cùng sóng bước với Phong Vân đi về phía trước.

“Im lặng!” Phong Vân nhất thời quát nhỏ.

Nơi này thực yên tĩnh, nhưng là sự yên tĩnh và im lặng bị kiềm hãm. Trong không khí luôn tỏa ra khí tức và sức mạnh mà bọn họ không nhìn thấy được bằng mắt thường, đó chính là năng lượng để giữ sự cân bằng. Nó cân bằng, áp chế, cân đối sức mạnh bạo ngược của hải nhân dưới đáy biển này. Nếu có nguồn năng lượng khác xâm nhập, sự cân bằng này sẽ bị phá vỡ, hậu quả sẽ là...

Hiện tại Phong Vân cũng không muốn phải đối mặt với nó một chút nào.

Tiểu Thực nghe nói thế liền lập tức im bật. Nó cũng áp chế sức mạnh của mình và cùng Phong Vân im lặng hướng về phía cung điện rực rỡ ánh vàng kia.

Khi đến gần Phong Vân mới phát hiện ra cung điện này không có màu vàng rực rỡ mà có vô số ánh sáng trong suốt đan xen vào nhau làm nổi lên màu vàng óng ả. Đứng trước cửa cung điện, Phong Vân vươn tay ra. Tay nàng còn chưa chạm vào cánh cửa đang khép hờ kia thì cánh cửa cung điện thoạt nhìn có vẻ rất nặng nề bỗng tự động từ từ mở ra mà không có vẻ nặng nề chút nào.

Cảnh vật lọt vào tầm mắt của Phong Vân không có cảnh rồng bay phượng múa, cũng không có cột trụ chạm trổ tinh xảo đẹp đẽ nào...

Mà là một tảng đá thật to làm bình phong.

Trên tảng đá bình phong có khắc đủ loại chữ viết với mọi kiểu dáng, có phóng khoáng, có phóng túng, có uyển chuyển hàm súc, có đẹp đẽ tuyệt trần, tóm lại là không thể kể hết được. Những chữ viết này toàn bộ đều là tên của ai đó.

Phong Vân tìm thấy tên của Li Á ở tầng cao nhất. Nàng nhìn thoáng qua một lượt rồi hơi khom người cung kính và cất bước lách qua bình phong đi vào bên trong.

Những cái tên này có lẽ không cần ai phải giải thích, chỉ cần là người của thế giới đáy biển sẽ đều biết rõ. Đây chắc chắn là những vị anh hùng của tộc mỹ nhân ngư đã hiến mình làm vật tế để trấn áp Huyền Hải này. Họ xứng đáng nhận được sự tôn kính của nàng.

Sau khi lách qua tấm bình phong, cảnh tượng phía sau lập tức lọt vào tầm mắt của Phong Vân.

Xuất hiện trước mắt Phong Vân là một dãy các bậc thang cao cao uốn lượn bắt đầu từ bình phong dẫn xuống một hang sâu hình tròn dường như không có điểm cuối. Trên mặt hang sâu đó được bao phủ một lớp hơi nước mỏng manh làm cho người ta không thể thấy rõ được cảnh tượng phía dưới. Xung quanh hang sâu này lại có tám thông đạo trải dài ra tám phương hướng khác nhau.

Đây hẳn là tám nhánh trấn áp tám phương.

Phong Vân im lặng không lên tiếng và vừa đi xuống từng bước vừa quan sát hang động. Dọc trên đường đi xuống có vô số các thần khí đẹp đẽ hiếm có, cách một khoảng lại có một cái, cách một khoảng lại có một cái. Trên đám thần khí này đều tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt và vô số linh lực đang dao động bên trong làm cho cung điện sáng rỡ như ban ngày.

Phong Vân biết đó là những thứ thuộc về những người hiến tế để trấn áp hải nhân này.

“Cẩn thận một chút, không được đụng vào!” Phong Vân nhắc nhở Tiểu Thực. Những thần khí này đều được dùng để trấn áp hải nhân, nếu chạm vào chúng sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ.

Tiểu Thực vốn là đứa tùy tiện. Sau khi nghe Phong Vân nói thế, nó liền vù một cái biến về nguyên hình và bám chặt lấy Phong Vân.

Cẩn thận không đụng vào bất cứ thứ gì trên bậc thang đi xuống, Phong Vân mang theo Tiểu Thực thật cẩn thận đi tới tầng dưới cùng của hang động.

Tầng dưới cùng của hang động là một thế giới lộng lẫy và trống rỗng. Có vô số tảng băng được chạm khắc hình thù các động vật kỳ lạ dưới đáy biển đang đứng sừng sững ở nơi này, hình của các động vật đó hoặc ngồi, hoặc đứng, hoặc nằm thẳng, hoặc nằm nghiêng.

Có hàng vạn hàng ngàn các tư thế khác nhau với muôn vẻ thần thái.

Phong Vân phóng tầm mắt nhìn tới. Từng lớp băng bằng bạc trong suốt đang không ngừng tỏa ra một cách thần kỳ, nơi này trông giống hệt một thế giới băng chứ không phải đáy biển. Mọi thứ đều trong suốt và tinh khiết đẹp đẽ.

“Đẹp quá!” Tiểu Thực nhin không được liền nhẹ nhàng nói một câu.

Phong Vân nghe thấy thế chỉ lắc đầu mà không đáp lại lời của Tiểu Thực.

Cho dù đẹp đẽ đến đâu đi chăng nữa mà một mình đứng ở nơi này chỉ sợ cũng sẽ không thể cảm nhận được nơi này có gì đẹp đẽ.

Phong Vân chậm chạp lách qua từng khối băng được sắp xếp không theo quy tắc nào cả và đi về phía hải nhãn.

Ở phía hải nhãn xa xa có tám cột băng khổng lồ phóng thẳng lên cao giống như những cột trụ chọc trời đứng sừng sững giữa thế giới trống rỗng này.

Hùng tráng mà kiên nghị, lại lạnh như băng và vô cùng tuyệt tình.

Phong Vân và Tiểu Thực bước nhanh tới tâm của hải nhãn ngay ở giữa tám cột băng.

“Không phải chứ!” Vừa liếc mắt nhìn cảnh tượng bên trong khối băng, Tiểu Thực lập tức kinh ngạc và bật kêu lên một câu.

Phong Vân lại nhìn cảnh tượng trước mắt mà không thốt nên lời. Tuy nàng đã ngờ rằng tình hình của Li Á có lẽ không thể tốt đẹp được nhưng cũng không nghĩ tới chuyện Li Á lại tự ngược đãi bản thân đến mức độ này.

Giữa tám cột băng chọc thẳng lên trời có một cột băng khá nhỏ đứng sừng sững ở chính giữa. Trong cột băng rộng lớn đó có một mỹ nhân ngư lấp lánh ánh bạc. Cả người nàng bị xiềng xích trói chặt ở phía trên khối băng. Mái tóc đỏ màu rượu chát của nàng rối tung trên cơ thể, da thịt lộ ra trên nửa thân trần chỗ nào cũng đều có dấu vết tự ngược. Gương mặt không yêu mỹ giống Li Giang nhưng lại xinh đẹp khuynh thành đã tái nhợt và vô lực gục xuống. Thoạt nhìn trông nàng vô cùng mảnh mai nhưng trên người lại dày đặc các vết hành hạ. Rõ ràng là một cảnh tượng bi thương nhưng trái lại vẫn khiến người ta cảm nhận được vẻ đẹp không gì tả nổi.

Đó thực sự là một vẻ đẹp bạo tàn.

Lúc này, nàng đã hoàn toàn bị đông đá ở phía trên cột băng. Các bông tuyết trong suốt bị ánh sáng của thần khí chiếu vào tạo ra những màu sắc rực rỡ. Mà nàng lại đang bị trói chặt ở bên trong, không có bất kỳ một sự dao động của sự sống nào, không có bất kỳ một cảm giác nào rằng nàng còn tồn tại.

“Cứu bà ấy ra đi!” Tiểu Thực kinh ngạc và vội vàng nói với Phong Vân.

Nếu Li Á không sống sót đi ra thì tộc mỹ nhân ngư và tộc người lùn, còn cả bọn họ nữa, hậu quả có thể là...

“Tránh ra!” Trên khuôn mặt lạnh băng của Phong Vân hiện ra sự kiên quyết.

Nàng không thể để Li Á chết, tuyệt đối không thể!

Năm ngón tay chậm rãi quét qua phía trước, một lưỡi kiếm màu đen lập tức xuất hiện trong tay Phong Vân.

Nâng kiếm trong tay lên, Phong Vân nhìn về phía cột băng nơi Li Á bị giam cầm, lòng bàn tay mạnh mẽ vận lực.

Thanh kiếm màu đen mang theo một luồng sức mạnh bén nhọn không thể địch nổi lập tức lao về phía cột băng chứa Li Á đang bị đóng băng.

Luồng sáng màu đen mang sức mạnh kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 599: Chương 606 – 613: Phát hiện tung tích (1 – 8)

Giữa thế giới băng sương, những luồng linh lực màu đen lao tới cắt vụn từng lớp từng lớp băng lạnh. Cảnh tượng xung quanh trong nháy mắt giống hệt vùng địa cực.

Từng tảng băng rơi xuống, Li Á ở bên trong dần dần lộ ra ngoài. Mái tóc của nàng ấy tung bay giữa luồng linh lực đang dao động xung quanh nhưng dường như trên người lại không có bất kỳ hơi thở nào.

Phong Vân thấy vậy liền từng bước tiến lên. Nàng không dám động vào sợi xích đang trói chặt Li Á mà chỉ dùng một chưởng ấn lên ngực nàng ấy. Linh lực sinh tồn hùng hực của cô cây xuyên qua tay nàng đi vào bên trong cơ thể của Li Á.

Kinh mạch toàn thân của Li Á đã hoàn toàn bị đóng băng và dường như không còn bất kỳ dấu hiệu lưu chuyển nào nữa.

Phong Vân thấy thế cũng không dám chậm trễ mà lại huy động toàn bộ sức lực.

Thời gian một nén hương trôi qua, thời gian hai nén hương trôi qua... Thế giới dưới đáy biển vẫn tĩnh lặng một vùng, thời gian cũng cứ vậy mà qua đi nhanh chóng.

Trên trán Phong Vân, từng giọt từng giọt mồ hôi to như hạt đỗ tương liên tục rơi xuống và hòa vào lớp đá băng bụi bặm phía dưới.

Tiểu Thực đứng một bên nhẹ nhàng dùng cánh lá lau từng giọt mồ hôi trên trán Phong Vân và không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Li Á chính là nhân vật mấu chốt, nếu không cứu sống được nàng ấy...

“Người... nào... vậy...” Qua một khoảng thời gian bãi bể nương dâu mà cũng như bóng câu qua khe cửa, giữa khung cảnh đông đặc lạnh lẽo, Li Á bị trôi chặt trên cột băng bỗng nhẹ nhàng cử động và thốt ra một câu cực kỳ nhỏ.

“Sống rồi!” Tiểu Thực nhất thời vô cùng mừng rỡ.

Phong Vân thấy vậy mới lau lau mồ hôi trên trán và khẽ ngẩng đầu nhìn thẳng vào Li Á mà nàng đã phải hao phí một nửa công lực để dẫn thông toàn bộ kinh mạch bị đông cứng lại. Phong Vân trầm giọng trả lời, “Là ta!”

Li Á gắng gượng vùng vẫy trên cột băng, nàng chậm rãi mở to đôi mắt trên gương mặt tái nhợt mà tuyệt mỹ ra.

Trước mắt Li Á là thế giới băng quen thuộc, đúng là mọi thứ đã quen thuộc với nàng, không phải là một thế giới khác như nàng tưởng tượng. Mà bên trong thế giới này có một nữ nhân và một đóa hoa đang đứng.

Sau một chút thất thần ngắn ngủi, Li Á tập trung ánh mắt nhìn về phía Phong Vân, trong mắt ánh lên vẻ vô tình và lãnh đạm, “Đi đi!”

Nàng không hỏi Phong Vân là ai, không cảm ơn Phong Vân vì đã cứu nàng. Li Á vừa mở miệng đã lạnh lùng đuổi Phong Vân đi.

“Cái người này sao lại như vậy?” Tiểu Thực có chút không vui, “Vân Vân nhà ta chính là ân nhân cứu mạng của bà đó, bà không cảm...”

“Ta không cần người cứu!” Li Á lạnh lùng ngắt lời Tiểu Thực. Trong đôi mắt lạnh lẽo của nàng đã không còn sức sống và chất chứa sự chết lặng đến tận cùng.

“Ta cũng không định cứu bà.” Phong Vân trông thấy Li Á vô tâm vô tình thì cũng lạnh lùng trầm giọng nói, “Nếu không phải Mặc Đế nhờ vả ta thì bà cho rằng ta sẽ xuống đây vì bà sao?”

“Mặc Đế...” Li Á nghe Phong Vân nói thế thì lập tức mở to mắt ra nhìn. Tiếp đó, trên gương mặt tuyệt vọng đến lạnh như băng và chết lặng đến nỗi vô tình bỗng trở nên sinh động hơn hẳn. Một loạt cảm xúc phẫn nộ, tuyệt vọng, bi thương, thống hận cùng đan xen trong nháy mắt và bao phủ lên toàn bộ thân thể của Li Á, vẻ mặt nàng ấy cũng cơ hồ dữ tợn hơn một chút.

“Bảo hấn cút đi cho ta! Người cũng cút đi cho ta! Ta không cần hấn cứu. Cút...”

Trông thấy Li Á đột nhiên trở nên kích động như vậy, Phong Vân bỗng nhíu mày nhìn nàng ấy mà không một chút dao động. Phong Vân chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua Li Á đang phẫn hận rồi thông thả tuyệt tình nói một câu, “Bảo ông ta cút ư? Ông ta thì cút được tới nơi nào? Mặc Đế đã bị nhốt trong tầng dưới cùng của luyện ngục các người tới ngàn năm rồi, giờ có muốn cút cũng không cút được.”

Lời này vừa dứt, Li Á trong nháy mắt lại trở mặt nhìn. Ngay sau đó, nàng ấy bỗng nở nụ cười tuyệt tình, “Được lắm được lắm, hấn cũng có ngày hôm nay. Được lắm, lắm tốt lắm!”

Phong Vân thấy Li Á tuyệt tình như vậy thì trong đôi mắt lạnh băng lại hiện lên tia khinh miệt, “Vừa để ý tới ông ta lại vừa muốn biến thành bộ dạng như vậy, thực khiến người ta cảm thấy ghê tởm!”

“Người nói cái gì?” Phong Vân còn chưa dứt lời thì vẻ mặt Li Á đã trở nên vận vẹo.

“Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?” Phong Vân nhìn Li Á.

“Không có yêu thì không có hận, mà hận tận đáy lòng như thế chỉ có thể chứng minh rằng bà yêu ông ta sâu đậm. Yêu sâu đậm như thế mà lại có thể dứt khoát buông tay từ bỏ, thực đúng là một tình yêu khiến người ta buồn cười.”

Trong mắt Phong Vân lộ rõ vẻ trào phúng.

“Người... Người... Thúi lắm...” Li Á này hóa ra cũng không biết mắng người, sau khi tức giận đỏ cả mặt và nghẹn lời hồi lâu nàng ấy mới thốt ra hai chữ.

“Ta thúi ư? Hừ, ta chỉ biết nếu đã yêu một người thì tuyệt đối sẽ không buông tay mà thôi.” Phong Vân nhìn Li Á, ngữ khí của nàng vẫn kiên định không thể dùng lời để diễn tả được.

“Bất kể có chuyện gì, bất kể có xảy ra hiểu lầm gì, ta sẽ tuyệt đối tin tưởng người đó và cùng người đó sống vai giải quyết. Nếu thực sự phải nhìn hấn rồi

đi, ta sẽ tự tay giết hán để đền bù cho bản thân mình, còn tốt hơn là tự ngược đãi bản thân, vừa làm tổn thương mình lại tổn thương người khác.”

Ngữ khí của Phong Vân rất lãnh đạm nhưng vẻ kiên định trên mặt nàng thì không thể nghi ngờ.

Li Á nghe Phong Vân nói thế thì nhìn nàng với cặp mắt tràn đầy sự khinh thường. Sau khi nghe xong lời nói nhẹ nhàng bình thản của nàng, nàng ta liền tức giận phát run.

“Người thì biết cái gì? Cả nhân loại này thì biết cái gì? Ta đã tận mắt nhìn thấy, ta...”

“Tận mắt nhìn thấy thì đã sao? Tận mắt nhìn thấy cũng chưa chắc là thật.” Phong Vân không để Li Á nói hết mà trực tiếp lạnh lùng ngắt lời nàng ấy.

“Người...”

Không để ý tới Li Á đang bị nàng làm cho tức giận đến sùi bọt mép, Phong Vân ngẩng đầu đưa mắt nhìn lên đỉnh hang động rồi lạnh lùng nói một câu, “Mặc Đế cũng đã tận mắt thấy người phụ nữ mà ông ta yêu thương nhất nằm trên giường của ông ta và quấn quýt với người đàn ông khác.”

Lời này vừa nói ra, Li Á vốn tức giận đỏ mặt lập tức phùng phùng như ngọn núi lửa, sát khí bàng bạc trên người nàng tỏa ra cơ hồ bao phủ cả hang động. Những bức tượng điêu khắc bằng băng ở xung quanh bị luồng sát khí vô hình này phá vụn thành những mảnh nhỏ.

“Hán đúng là thứ không biết xấu hổ. Hán dám nói ta như vậy sao? Ta... Ta...” Li Á tức giận đến nỗi không nói xong được một câu.

Phong Vân trông thấy Li Á tức giận như thế sắp bốc khói và vẻ mặt thực sự không phải giả vờ phần nộ thì không khỏi khẽ nhún mày.

“Là hán... Là hán phản bội ta, lại dám lúc không có mặt ta liền... liền... Ta...”

Li Á nổi giận đùng đùng, mặt mũi cũng vì tức giận mà đỏ gay lên, nhưng sự đau thương trong đó cũng không thể giấu được.

“Đây là chuyện của các người, không cần nói cho ta nghe, ta không có hứng thú.” Phong Vân ngắt ngang lời nói lẫn lộn lung tung trong cơn tức giận của Li Á. Nàng lại thản nhiên nói, “Ta chỉ thuật lại lời của ông ta mà thôi. Mà sau khi kinh hãi vì tận mắt chứng kiến cảnh đó, ông ta trong lúc nhất thời hoàn toàn không thể chấp nhận nổi. Tiếp đó bà lại vội vàng rời khỏi tộc người lùn trở về tộc mỹ nhân ngư, điều này càng chứng minh bà đã có điều khuất tất. Ông ấy thực sự không nghĩ ra người mà ông ta yêu thương vì sao lại có thể dễ dàng phản bội như vậy. Ông ấy vừa tức giận vừa thấy nhất định phải hỏi cho rõ ràng nên đã đánh tới tộc mỹ nhân ngư. Sau một hồi giao chiến, tộc mỹ nhân ngư và tộc người lùn giờ đã coi nhau như kẻ thù truyền kiếp. Bà vừa lòng với kết cục này rồi chứ?” Phong Vân chỉ đơn giản nói ra mấy câu, vừa nói vừa nhìn thoáng qua Li Á đang vì từng lời nói của nàng mà vẻ mặt bắt đầu biến sắc.

“Hán... Hán khinh người quá đáng!” Li Á nghe xong câu chuyện của Phong Vân thì sắc mặt đã trở nên xanh mét. Nghe nói đến đây, chưa nói tới chuyện Mặc Đế vu khống nàng cấu kết với người đàn ông khác, hán lại còn dám coi thường tộc mỹ nhân ngư mà đánh tới tận cửa. Hai bên hiện tại lại thành kẻ thù truyền kiếp, lỗi lầm này chẳng phải một phần do hán đầu nàng hay sao? Không! Không phải! Nàng có làm sai gì đâu? Không phải!

Về mặt hết đồ lại tái của Li Á bắt đầu hiện lên cơn giận dữ điên cuồng, đó là cơn giận dữ muốn xé tan một người nào đó ra.

“Bà có biết tại sao ông ta bị nhốt trong luyện ngục không? Đó là bởi vì ông ta tự mình muốn ở đó. Ông ta muốn xem người ông ta yêu thương rốt cuộc có thể dơ bẩn tới mức nào.”

Phong Vân vừa nói xong, mái tóc đỏ màu rượu chát của Li Á đột nhiên xô tung ra tứ phía. Người tuy rằng vẫn bị trói trên cột băng nhưng sát khí cuồng liệt và sự phần nộ điên cuồng đã dâng lên ngập trời.

“Vân Vân?” Tiểu Thực đứng một bên nghe thấy Phong Vân nói thế thì dùng thuật Tâm Linh Chi Âm gọi Phong Vân một tiếng.

Mặc Đế rõ ràng không phải nói như thế, vậy mà sao qua miệng Phong Vân nhà mình lại thành ra những chuyện thế này?

Phong Vân vẫy tay về phía Tiểu Thực, ý bảo nó không cần xen vào chuyện này. Nàng nói gì cũng đều có tính toán cả.

“A...” Đúng lúc này, Li Á bỗng ngẩng phắt đầu lên và thét dài một tiếng. Trông Li Á bây giờ chứa đầy dữ tợn, chứa đầy phần nộ và cũng chứa đầy đau thương.

Thân hình bỗng nhoáng lên một cái, Phong Vân vội vàng lùi lại hai bước và lấy tay bịt kín lỗ tai.

Sở trường của mỹ nhân ngư chính là Âm Công. Bọn họ bẩm sinh đã có giọng hát rất hay, âm vực lại vô cùng rộng lớn. Âm Công này nhất định không tầm thường.

Phong Vân có thể chịu đựng được sự tức giận của Li Á nhưng các cột băng và các bức điêu khắc xung quanh trong nháy mắt bởi vì âm thanh sắc nhọn này mà hóa thành bột vụn.

Phong Vân nhìn Li Á đang bị kích động đến tận cùng, sắc mặt nàng vẫn lạnh băng như trước. Giữa tiếng thét điên cuồng của Li Á, nàng hừ lạnh một tiếng rồi nói, “Ồ đây phát hỏa thì có ích lợi gì? Người bị tổn thương lại chính là bản thân mình, bộ tộc mình, và cả đứa con của mình nữa. Còn kẻ phản bội thì có bị sứt mẻ gì đâu? Thực khiến người ta chê cười!”

Lời này vừa dứt, tiếng thét của Li Á càng thêm cao vút mãnh liệt. Cơ thể bị trôi chặt trên cột băng giữa hướng về phía trước.

“Àm...” Chỉ nghe một loạt tiếng vỡ vụn vang lên. Xiềng xích trên người Li Á đã bị nàng ta đứt đứt.

“Àm...” Trong nháy mắt khi xiềng xích quanh người Li Á bị đứt ra, khối cầu lửa phía trên Huyền Hải mê uyên bỗng quay cuồng kịch liệt và ngay sau đó ép xuống phía dưới.

“Chống đỡ!” Hải Long vẫn trấn giữ bên bờ Huyền Hải mê uyên khi thấy vậy liền điên cuồng hét lên. Tiếng hét của hắn vang vọng khắp tứ phương.

Phong Vân đang ở dưới chỗ hải nhân.

“Không thành vấn đề!” Đám người kiêu hùng của luyện ngục đang đứng xung quanh đã chuẩn bị sẵn sàng, cả bọn đồng thời đáp lại một tiếng. Hơn nghìn luồng linh lực lại tiếp tục lao xuống và áp chế khối cầu lửa nước đang rung động mãnh liệt kia ở giữa không trung, không cho nó tiếp tục chìm xuống nữa.

“Vẫn còn... Vẫn còn...” Li Giang vốn vẫn đứng một bên nhìn xuống chờ động tĩnh lúc này đã bấu chặt lấy cánh tay của Á Phi ở bên cạnh. Thử có thể khiến hải nhân dao động như vậy chỉ có thể là người hiền tế đã thoát ra mới gây ra dao động. Như vậy thì mẹ hắn còn sống, còn sống rồi!

Gió vi vu thổi trên khắp vùng mặt biển xinh đẹp.

Lúc này, Phong Vân ở bên dưới cũng cảm nhận được sự cân bằng ở nơi đây bắt đầu bị phá vỡ. Nàng khẽ nhướn mày lên rồi xoay người bước đi.

Tiểu Thực thấy Phong Vân lại mặc kệ Li Á mà xoay người rồi đi thì không khỏi ghen giọng trăn trối nhìn theo nàng. Vậy nhưng bước chân cũng lắc lư vung vẩy đuổi theo, nó sẽ không thể hiểu được ý của Phong Vân đâu.

“Ngươi nói dối!” Li Á đang vùng vẫy khỏi xiềng xích bỗng hướng cặp mắt đỏ bừng trừng về phía Phong Vân.

Phong Vân vẫn không dừng lại, ngữ khí lạnh băng lại cất lên, “Mặc Đế ở ngay trên vực thăm đáy, ta có phải nói dối hay không bà tự mình đi lên mà hỏi.”

Gió biển vẫn vu vu thổi. Rõ ràng nơi này chẳng có một chút gió nào nhưng sau khi Phong Vân nói ra câu đó, người nghe thực chỉ muốn nổi cơn thịnh nộ và bùng bùng sát khí như phong ba bão táp.

Vân Vân lại dám nói thế ư? Tiểu Thực oán thầm.

“Loài người, lại đây, giúp ta!” Tiểu Thực còn đang oán thầm thì Li Á bỗng từ cột băng nhảy xuống và cất giọng khàn khàn.

“Vi sao?” Phong Vân dừng bước nhưng không quay đầu lại. Bà ta rõ ràng là người kiên định, mời đi không bằng khích tướng. Càng tỏ ra đối nghịch với bà ta thì bà ta trái lại càng tin tưởng.

“Mấy thứ đằng kia mặc cho ngươi chọn!” Li Á lúc này đang bùng bùng lửa giận liền cất giọng cực kỳ rõ ràng.

Phong Vân quay đầu nhìn về phía Li Á vừa chỉ. Đó là mấy món bảo bối của tộc mỹ nhân ngư dùng để trấn áp hải nhân. Tuy những thứ này không có tác dụng gì nhiều trong việc trấn áp đáy biển nhưng đối với con người thì lại có tác dụng rất lớn.

“Được!”

“Lại đây! Ngươi dịch chuyển cột ở phương vị Giáp và Ất này tới Khôn, ngươi dịch chuyển cột ở phương vị Bính tới Khảm...” Li Á khoa tay múa chân ra lệnh, nàng muốn lên trên kia để hỏi Mặc Đế cho rõ ràng. Dựa vào cái gì mà hắn làm chuyện thẹn với lương tâm xong lại hất bát nước đen đó lên đầu nàng? Dựa vào cái gì nàng đã tự ngược đãi bản thân tới mức này mà hắn còn đến đây gây sự? Hắn tưởng Li Á nàng dễ bắt nạt ư? Hắn tưởng tộc mỹ nhân ngư của nàng dễ ức hiếp lắm sao? Không! Hôm nay nàng phải ra ngoài phơi bày hết mọi sự thật ra, nàng nhất định phải khiến Mặc Đế bề mặt!

Trong lòng Li Á lúc này đang quay cuồng lửa giận nhưng trên người lại toát ra sức sống dị thường, nàng hiện giờ hoàn toàn không còn giống với cái người vừa mới được kéo từ bên bờ cõi chết trở về nữa.

Phong Vân thần tốc dịch chuyển tám cột trụ chấn biển và thay đổi các phương vị. Người hiền tế của tộc mỹ nhân ngư không phải liều chết bên trong lòng biển này mà là khi xuống dưới đây thì đều phải dựa vào sức mạnh của họ để giữ gìn pháp trận trấn áp hải nhân, giữ gìn tới khi nào linh lực khô kiệt mà chết mới thôi. Vì vậy nên mỗi người hiền tế khi xuống dưới này đều là những cao thủ bày trận. Li Á lại là người giỏi nhất trong số đó. Nàng có thể rời đi một khoảng thời gian ngắn ngủi mà không cần ai trấn thủ dưới này.

“Đề vào phương Ly...” Li Á không ngừng chỉ huy.

Phong Vân nhận thấy sự căm phẫn trong lòng Li Á nên vừa di chuyển trận thế vừa dùng thuật Tâm Linh Chi Âm để nói chuyện với sư tử Hoàng Kim ở trên bờ Huyền Hải mê uyên.

Trong lúc Phong Vân đang dịch chuyển trận pháp, cùng với sự lay động của trận pháp phía dưới, phía trên Huyền Hải mê uyên lúc này, chấn động đang càng lúc càng phát ra mãnh liệt.

Mà quả cầu lửa đã bắt đầu dịch xuống phía dưới từng chút từng chút một. Nhiệt lượng cực nóng hòa vào gió lốc không gian làm tóe ra các đốm lửa, không khí xung quanh cơ hồ bị thiêu sạch sẽ.

“Phong Vân bảo các người đem Mặc Đế tới đây.” Sư tử Hoàng Kim nhận được lời nói của Phong Vân liền quay đầu nói với Li Giang.

Li Giang nghe nói thể liền chau mày, “Vì sao?”

“Mời lên không bằng khích tướng.” Sư tử Hoàng Kim lão luyện tinh thông chỉ ném lại sáu chữ.

Một câu nói chẳng ra làm sao nhưng Li Giang đã hiểu. Lúc trước mẹ hắn đã tự mình nhảy xuống đó, nếu không phải đã thương tâm muốn chết thì tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Thế nên hiện tại làm sao bà có thể dễ dàng lên đây được. Biện pháp của Phong Vân rất hay.

Li Giang lập tức búng tay một cái, phía kia nhanh chóng có người bay về hướng giam giữ Mặc Đế.

Ngọn lửa vẫn cuộn cuộn bốc lên, nước biển liên tục dao động không ngừng.

Quả cầu nước lửa khổng lồ bắt đầu đè xuống từng tác từng tác một. Ngay cả đám người kiêu hùng của luyện ngục vốn lợi hại là thế nhưng vẫn không thể đối đầu được với sức mạnh tự nhiên, sức mạnh của biển cả.

Cùng lúc đó, những chấn động ở hải nhãn đã bắt đầu trở nên mãnh liệt. Sự cân bằng đã bị phá vỡ, các dòng khí ở nơi đó bắt đầu quay cuồng điên đảo. Mọi thứ dù là nhỏ nhất đều bị một luồng sức mạnh dịch chuyển trong không gian làm cho bay lên.

“Chọn một cái đi!” Giữa lúc mọi thứ đang bị thổi bay lên không trung, Li Á với đôi mắt đỏ au bỗng đi tới gần và trầm giọng nói với Phong Vân.

Phong Vân biết trận thế đã được định hình xong và đến lúc phải rời đi rồi. Nàng lập tức xoay người đi tới chỗ các bảo vật. Phong Vân cũng không định lấy bảo bối gì cả, nàng chỉ tùy tiện lấy một cái bất kỳ.

“Vân Vân, cái này cái này!” Đúng lúc nàng đi tới chỗ đóng bảo vật thì Tiểu Thực vốn đã sớm có mặt ở nơi này để lựa chọn bỗng liên tục gọi nàng. Vừa gọi nó vừa ôm chặt một cái hộp và lao về phía Phong Vân.

“Cái gì thế?” Phong Vân thấy Tiểu Thực kích động như vậy thì không khỏi đưa tay ra nhận lấy cái hộp của Tiểu Thực. Tên này rất thích bảo bối và cũng biết nhận ra đồ quý, điểm này nàng cũng biết.

“Cô xem đi!” Tiểu Thực không nói là cái gì mà chỉ liên tục lắc lư bông hoa về phía Phong Vân.

Phong Vân thấy vậy liền mở hộp ra. Bên trong là một nửa cuộn da thú mỏng manh, thoát nhìn rất giống một tấm bản đồ.

Bản đồ? Phong Vân nhíu mày nhìn. Thứ này chẳng phải là một nửa còn thiếu của nửa tấm bản đồ đang được giấu trong bông tay của nàng sao? Mặc Hoàng từng nói thứ này rất quan trọng. Phong Vân lập tức không nói hai lời mà trực tiếp cất đi và rời khỏi đó.

Đúng là “Đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến tay lại chẳng tốn thời gian”. Tuy rằng nàng cũng không biết thứ này có ích lợi gì.

Theo Li Á đứng ở trung tâm của hải nhãn, Phong Vân cảm giác được dòng khí ở bốn phía đang xoay tròn với một sức mạnh cực lớn, có điều khí tức này cũng không dồn nén người ta lắm. Đây là công lao của bọn Hải Long rồi.

Lúc trước nàng đã chuẩn bị cho tình huống thuyết phục không được sẽ đánh bất tỉnh Li Á và đưa nàng ấy ra ngoài, vì vậy nên đương nhiên muốn bọn Hải Long ở trên bờ để chống đỡ. Giờ Li Á lại tự nguyện đi theo nàng, công sức đổ ra đương nhiên sẽ bớt đi một chút.

“Đi!” Khi Phong Vân vừa tới nơi, Li Á liền quát khẽ một tiếng, cái đuôi cá xinh đẹp quẫy mạnh trong không trung, một quả bóng nước trống rỗng bỗng xuất hiện và lập tức bao quanh hai người rồi bay nhanh về phía miệng vực sâu.

Lúc này, phía trên Huyền Hải mê uyên, Mặc Đế đã được đưa tới. Hắn kích động nhìn những dao động phía dưới.

“Đến rồi! Đi ra rồi! Ta đã cảm nhận được khí tức của bà ấy!” Li Giang kích động nói. Người của tộc mỹ nhân ngư có thủy lực đặc biệt có thể phá vỡ kết giới mà bay lên.

“Li Á, Li Á...” Mặc Đế nắm chặt hai tay thành nắm đấm và trông có vẻ như đang cắn hận vì không thể xông lên được.

“Chú ý!” Hải Long đứng một bên hô lớn.

Cùng với tiếng hô của hắn, linh lực kiêu hùng ở bốn phía càng phát ra mãnh liệt. Quả cầu lửa nước vĩ đại lại được nâng lên và không sa xuống được nửa phần.

Ánh sáng dao động. Giữa cơn gió lốc không gian cuồng loạn, một bóng hình màu xanh cắt qua không khí rồi từ con đường mà Nịch Thủy tạo ra lao ra ngoài. Hai bóng người ở bên trong thoát ẩn thoát hiện, một là cá, một là người.

“Lão Đại!”

“Li Á...”

Mọi người xung quanh đều trở nên kích động, một đám phía sau cứ liên tục gào thét không ngừng.

Cùng với tiếng hô của bọn họ, quả cầu lửa nước như thể cũng bị kích động, các đám lửa rơi xuống phía dưới càng phát ra tiếng nổ mãnh liệt.

“Àm...” Một khối lửa lớn lao về phía thủy lực của Li Á.

Li Á vốn đã tiêu hao khá nhiều sức lực nên không thể chống đỡ được luồng năng lượng này. Quả cầu nước hộ thân lập tức bị tan rã làm lộ ra hai người bên trong.

Phong Vân thấy vậy liền ôm lấy Li Á và lắc mình né tránh rồi nhảy vọt về phía trước.

Nàng đã nhanh nhưng tốc độ của khối cầu lửa kia cũng không hề chậm. Nó xẹt ngay qua tai Phong Vân, một phần của quả cầu lửa quét qua vành tai nàng. Chiếc hoa tai của Phong Vân chợt lóe sáng ngấn cấn.

“Phong Vân!” Luồng sáng vừa lóe lên, bên trong Đế cung Nam Viên vốn cách xa ngàn dặm, Mộc Hoàng lòng như lửa đốt muốn tìm người đột nhiên nhảy dựng lên.

“Sao thế?” Ngàn Dạ Cách và Phượng Vũ Náo đứng trước mặt hần nhất thời nhìn chăm chăm vào Mộc Hoàng.

Về ưu buồn trên gương mặt Mộc Hoàng nhanh chóng biến đổi, trên mặt hần lúc này tràn đầy sự kích động, hai tay cũng nắm lại thành quyền, “Ta biết nàng ở đâu rồi, ta biết rồi!”

Bông tay của Phong Vân là do hần lấp ráp, trên đó có linh lực của hần. Hần cảm nhận được linh lực của hần đang dao động, hần cảm nhận được rồi.

“Vậy thì tốt rồi. Ở đâu vậy?” Về mặt của Ngàn Dạ Cách hiện lên sự vui mừng.

“Mau nói đi!” Phượng Vũ Náo cũng liên tục thúc giục.

Mà ở một nơi khác, trên núi Vô Kê...

“Sur tôn, đã cảm nhận được khí tức của Phong Vân đang dao động à!”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 600: Chương 614 – 621: Gió nổi mây tuân (1 – 8)

“Ừm” Sắc mặt vốn đã âm trầm của Diêm La lại càng thêm âm trầm, ông ta neho mắt lại, trong mắt ánh lên một tia sắc nhọn lạnh lẽo.

“Cứ theo lệnh mà làm!” Sur bá Thần Tiên ở một bên tiếp lời.

“Vâng!” Cùng với câu nói này, núi Vô Kê lập tức có hành động. Vô số đệ tử là những cao thủ bắt đầu tập hợp nhau lại.

Mây mù mờ mịt bao lấy cảnh vật, núi Vô Kê bắt đầu nhập cuộc.

Cùng với sự chấn động của núi Vô Kê, người của Hắc Ngục vốn âm trầm theo dõi cũng bắt đầu hành động.

“Thiếu chủ, núi Vô Kê đã tìm được tin tức của Phong Vân cô nương. Bọn họ đã bắt đầu hành động rồi.”

Tại Hắc Ngục, người vẫn đi theo Thiếu chủ hắc ám là người đầu tiên nhận được tin tức.

“Hừ, lão già đấy à? Kẻ nào dám động vào một ngón tay của Phong Vân ta sẽ lấy cái mạng của hần.” Thiếu chủ hắc ám rít lên, cả người phát ra toàn khí đen u ám. Hần phát tay áo bào lên rồi quát lạnh một tiếng, “Mang người theo ta!”

“Vâng!”

Tại Địa Ngục hắc ám, hai bên bờ nở rộ những khóm hoa lộng lẫy rực rỡ đồng thời dày đặc hắc khí lượn lờ.

Còn Phong Vân lúc này đang ở Huyền Hải vẫn chưa biết hành tung của nàng đã bị bại lộ, chưa biết có mấy thế lực lớn ở thế giới bên ngoài đang rục rịch chuẩn bị lao đến.

Nàng bay vọt lên và đặt Li Á trên bờ Huyền Hải mê uyên.

Phong Vân vừa đứng vững thì quả cầu lửa nước đang bị bọn Hải Long giữ lại bỗng chìm hẳn xuống. Quả cầu lửa nước mang theo sức mạnh của đám người kiều hùng sống tại luyện ngục lao về phía hải nhân.

“Àm...” Trong nháy mắt chỉ nghe thấy một tiếng âm vang rung trời lở đất, cả quả cầu lửa bị rơi xuống không ngừng vỡ toác ra, gió lốc không gian bị kích thích mà bắn ra tứ phía. Huyền Hải mê uyên lập tức trở nên vô cùng hỗn loạn.

Cũng may những người có mặt ở đây đều là những cao thủ đã sớm đối mặt với những tình huống kiểu này nên không bị rối loạn. Ai nấy đều tự chống đỡ được. Còn thể trận mà Li Á đã bố trí ở bên trong hải nhân cũng phát huy tác dụng. Cả hải nhân cũng không bị sụp đổ mà chỉ rung chuyển dữ dội. Mà những rung chuyển này lại hoàn toàn không lọt vào mắt của một số người đang đứng trên bờ vực của Huyền Hải mê uyên.

Mặc Đế ngậy ngốc nhìn chăm chăm vào Li Á trên người đầy vết thương nhưng vẫn xinh đẹp kinh tâm động phách như trước, trong mắt hắn tựa hồ không thể chứa thêm được bất kỳ thứ gì khác.

Còn Li Á thì vừa lên khỏi vực sâu đã phần nộ từng mắt nhìn Mặc Đế. Trong mắt nàng tràn ngập sự tức giận nhưng cũng có thể cảm nhận được cả sự bi thương nữa.

Li Giang đứng một bên lại không tự chủ được mà bầu chặt lấy cánh tay Á Phi.

Đó là mẹ của hắn, là mẹ của hắn đấy!

Cho tới bây giờ hắn chỉ có những bức tranh vẽ bà còn lưu lại trong tộc, trong trí nhớ của hắn không có hình ảnh thực sự nào về người mẹ này, Li Á.

Á Phi bị Li Giang túm chặt làm cho đau đớn, hắn bày ra dáng vẻ can đảm chịu đựng hiểm nguy nhưng không dám bỏ tay của Li Giang ra.

“Li Á...” Trên người Mặc Đế vẫn còn mang theo xiềng xích, hắn kích động bước về phía Li Á.

“Bốp!” Đáp lại sự kích động của hắn, Li Á lại dốc toàn lực hung hăng tát cho hắn một cái. Tiếng vang của cái tát này tuyệt đối không thể nào so được với tiếng âm âm rung chuyển phía dưới nhưng lại khiến ai nấy đều kinh sợ và cũng thu hút được mọi ánh mắt của mọi người.

“Li Á, nàng...” Mặc Đế yên lặng nhìn Li Á, trong mắt hắn chứa hàng ngàn hàng vạn tâm tình.

“Cái đồ súc sinh nhà ngươi! Chính ngươi đã gây ra chuyện còn không dám nhận, lại dám đồ lên đầu ta. Ta nắm đó quả thực mất mặt rồi mới nhìn trộm nhà ngươi!” Li Á vô cùng bi phẫn, lời nói ra cũng trở nên run rẩy.

Mặc Đế nghe xong lời này liền sùng sốt cả người, “Ta đã làm cái gì?”

Về ngạc nhiên vô tội của hắn càng khơi dậy sự phẫn nộ trong lòng Li Á. Nàng gần như nổi điên mà xông về phía Mặc Đế đâm đá tấn công, đứng kiểu có gì đánh nấy, vợ phải cái gì là dùng cái đấy. Vừa đâm đá nàng ta vừa tức giận không thể kiềm chế được, “Ngươi còn giả bộ sao, còn giả bộ sao? Ta đã tận mắt nhìn thấy. Hôm nay ta lên đây là muốn nói rõ chuyện này, rốt cuộc là ngươi phụ bạc ta hay là ta nói xấu ngươi, bảo mọi người ở đây làm chứng đi, để mọi người ở đây đều biết rốt cuộc ngươi là người thế nào...”

Những lời tức giận mắng người liên tiếp vang lên, từng chữ từng từ đều thấm đẫm nước mắt, từng câu từng lời đều khiến người khác phải kinh sợ. Những lời này kết hợp với cảnh tượng Li Á đang điên cuồng đánh đập Mặc Đế kia, mọi người xung quanh không biết sao lại cảm thấy...

“Ưc ực...” Không biết là ai nuốt một ngụm nước miếng.

“Mụ nội nó! Dừng mánh thật!” Tiếng nói bắt đầu nổi lên tứ phía. Đám người kiều hùng của luyện ngục đang đứng trên Huyền Hải mê uyên đều đã nghe nói qua những truyền kỳ về đệ nhất mỹ nhân của tộc mỹ nhân ngư dưới đáy biển này, ai nấy đều có quá nhiều ảo tưởng về nàng. Hôm nay được tận mắt nhìn thấy, cả đám không khỏi chấn động mạnh mẽ. Li Á này đúng mánh quá, thực sự là...

Từng bước ép sát, Li Á gần như điên cuồng tấn công Mặc Đế.

Mặc Đế liên tục lùi lại phía sau, xiềng xích trên người không ngừng phát ra tiếng động nhưng ông ta không dám đánh trả lại mà chỉ vươn tay đỡ lấy Li Á.

Li Á mới lên đây, mọi người đều nhận thấy linh lực của nàng ta đã khô kiệt rồi.

“Ta tới giúp một tay!” Li Giang thấy vậy liền phát tay áo định xông lên sân khấu.

Á Phi lập tức vươn tay giữ người lại, “Bớt lộn xộn đi! Đây là chuyện của hai người bọn họ...”

“Đây là mẹ ta, ngươi bảo ta...”

“Phong Vân, ngươi đã nói gì với nàng thế?” Li Giang còn chưa nói xong thì Mặc Đế đã quát to với Phong Vân. Tiếng quát âm vang cả không gian phía trên bờ vực.

Từ sau khi lên khỏi vực, Phong Vân vốn vẫn lạnh lùng đứng một chỗ như đang xem kịch khi nghe nói thế mới chậm rãi trả lời, “Tôi đã nói ông ở đây là

muốn xem bà ta chết thế nào, dơ bẩn thế nào...”

“Ngươi nói vậy!” Phong Vân còn chưa nói xong thì sắc mặt của Mặc Đế đã xanh mét. Hắn gầm lên giận dữ khiến vực sâu vốn đã chấn động hồi lâu cũng tựa hồ rung lên nhẹ nhẹ.

Li Á không chống đỡ được nữa liền ngã nhào xuống.

“Li Á, nàg đừng nghe cô ta nói vậy. Tới bây giờ ta chưa bao giờ nói như vậy...” Mặc Đế thấy vậy lập tức kinh hãi và vội vàng xông lên phía trước đỡ Li Á.

“Cút...”

“Cút ngay!”

Hai tiếng cút cùng vang lên. Lưng của Li Á đã tựa vào lồng ngực của Li Giang.

Sau khi nghe Phong Vân nói thế, Li Giang giận dữ nhìn Mặc Đế, ánh mắt cơ hồ sắp phun ra lửa, “Ngươi dám đối xử...”

Hắn còn chưa nói xong thì Phong Vân đứng bên cạnh đã trực tiếp ngắt lời, “Nói thêm, năm đó sau khi trải qua trăm ngàn khổ cực mới được thả ra ngoài, Li Á tràn đầy vui mừng đi tìm người yêu của bà ấy, kết quả lại thấy người yêu của bà ấy đang triền miên trên giường của bọn họ với một nữ nhân khác.”

Lời nói nhẹ nhàng tựa như chẳng có chút sức nặng nào lại khiến cả vực sâu kinh hãi đến nỗi lặng ngắt như tờ. Mọi người ở thế giới dưới đáy biển đều đã nghe nói qua về trận đại chiến đó và chuyện tình năm đó, nhưng mà cụ thể thế nào thì không ai biết. Mà bây giờ, chân tướng của câu chuyện ngày đó đã được tiết lộ. Đây chính là nguyên nhân khiến một đôi tình nhân luôn muốn ở bên nhau phải chia tay sao?

Bên trong Huyền Hải mê uyên trong nháy mắt chỉ còn tiếng hít thở.

“A, không thể nào, không thể nào...” Mặc Đế còn đang tức giận nhưng khi nghe Phong Vân nói thế thì cả người trong nháy mắt đều trở nên thất thần.

Trên mặt hắn hiện lên vẻ vụn vặt không thể diễn tả thành lời.

“Không thể nào ư? Sao lại không thể? Ngươi chính là kẻ đã thay lòng đổi dạ, ngươi...” Li Á tựa vào lồng ngực Li Giang, vẻ mặt hiện rõ sự phẫn nộ và thê lương.

“Ta không có, ta...” Mặc Đế nắm chặt hai tay. Khi hắn thốt ra lời phủ nhận, quanh người Mặc Đế bỗng sinh ra một luồng sát khí. Luồng sát khí này giống như được sinh ra từ sự giận dữ tận đáy lòng.

“Ngươi muốn động thủ ư?” Li Giang liếc mắt trông thấy thế liền giận dữ nở nụ cười.

“Được, hôm nay ta thực sự muốn xem ngươi có bản lĩnh gì mà dám gây sóng gió cho bộ tộc ta. Ngươi đâu...”

“Ngài kích động cái gì? Im đi!” Li Giang bưng bưng giận dữ còn chưa nói xong thì đã bị Á Phi ngắt lời. Á Phi giơ tay ra bịt kín miệng Li Giang lại. Tính tình của Li Giang này giống hệt mẹ hắn, vừa dễ xúc động vừa nóng nảy.

Đúng lúc Á Phi lấy tay che miệng Li Giang thì Phong Vân lại lần thứ hai trầm giọng nói, “Trước khi tới Huyền Hải mê uyên, Mặc Đế đã nói với ta một chút về câu chuyện năm đó. Năm đó, khi người ông ta yêu thương từ tộc mỹ nhân ngư tới, ông ta rất cao hứng và lập tức bắt đầu bố trí tân phòng. Nhưng mà, khi ông ta còn đang bận rộn chuẩn bị thì lại bắt gặp người ông ấy yêu thương đang triền miên với một người đàn ông khác.”

Lời này vừa dứt, Huyền Hải mê uyên trong nháy mắt lại thêm yên tĩnh. Mọi người quay sang nhìn nhau, ai nấy đều nhận thấy trong câu chuyện này có sự quái lạ. Một người trông thấy thì có thể là thật, còn hai người cùng trông thấy cảnh như thế thì...

Những người đầu óc nhanh nhẹn bắt đầu khẽ nhíu mày.

“Ngươi con mẹ nó thú lắm!” Mà trong những người đầu óc nhanh nhẹn đó tuyệt đối không có Li Giang tính tình nóng nảy. Li Giang nghe thấy Mặc Đế sỉ nhục Li Á thì đang hừng hực lửa giận lại thêm như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

“Ngươi câm miệng lại cho ta!” Li Giang vừa mới mắng một câu thì Á Phi đứng gần lập tức tát cho hắn một cái. Tiếp đó, Á Phi quay sang nhìn Phong Vân và nhíu mày hỏi, “Ý của cô là?”

Phong Vân thần nhiên nói, “Ta không có ý gì cả, ta chỉ thuật lại mọi chuyện mà thôi. Lúc ở trong sơn động Mặc Đế đã nói với ta là lúc đầu ông ta vì quá tức giận nên mới vọt tới tộc mỹ nhân ngư và tiếp đó phát động một trận đại chiến như vậy. Nhiều năm qua, mỗi khi nhớ lại, ông ấy lại có cảm giác không ổn chút nào.”

Phong Vân nói đến đây thì dừng lại. Nàng chỉ nói một nửa nhưng ý tứ thế nào thực ra đã bộc lộ trong lời nói rồi.

Sau khi Phong Vân nói ra những lời ấy, đám người Hải Long vốn đang đứng xem cũng đã hiểu được một chút. Cả bọn không khỏi cùng nhìn về phía Li Á và Mặc Đế.

Mà đương sự là Li Á lúc này lại trợn to mắt tỏ vẻ không thể tin được. Nàng ta bắt gác lắc đầu, “Không, không thể nào, ta...”

Trông thấy vẻ kinh ngạc không tin của Li Á, Mặc Đế người đầy xiềng xích liền vọt tới trước mặt Li Giang và ôm lấy Li Á yếu ớt.

“Ta không phản bội nàng, ta thực sự không làm chuyện gì có lỗi với nàng. Mặc Đế ta xin thề với trời, nếu ta thực sự có lỗi với Li Á thì trời sẽ giáng năm đạo sấm sét xuống đầu ta.”

“Người... Người...” Li Á kinh hãi. Nhìn thấy Mặc Đế dứt khoát trước mặt, trong lòng nàng ta càng thêm mờ mịt chẳng biết thế nào. Mặc Đế không phản bội nàng, nàng cũng không phản bội Mặc Đế, vậy bao năm qua nàng hận thù là vì cái gì? Vì sự phản bội đó mà nàng đã tự hành hạ bản thân trong bao năm đến nỗi kề cận với cái chết, rồi lại khiến cho tộc mỹ nhân ngư và tộc người lùn đại chiến với nhau, giờ hẳn lại nói với nàng hẳn không phản bội nàng, không hề phản bội nàng!

Li Á nhất thời không tiếp nhận được chuyện này, nàng ta không ngừng lắc lắc đầu, trên mặt lộ rõ sự hoảng sợ, gánh nặng trách nhiệm cơ hồ khiến nàng ta lung lay như sắp đổ.

Li Giang thấy thế lại muốn xông lên chém giết. Á Phi phải hung hăng túm hất lại.

Còn Mặc Đế thì cứ như vậy mà ôm chặt lấy Li Á. Hắn nắm tay Li Á, cả người đầy sự tang thương mà thống khổ, cũng đầy cảm xúc sung sướng vì tìm lại được thứ tưởng chừng đã mất, “Có người hại chúng ta, có người hại chúng ta!”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong Huyền Hải mê uyên đều trở nên âm trầm. Ván cờ này bố trí không cao minh cho lắm nhưng lại thắng được là bởi vì người bày trận đã nắm rõ tính cách của hai người. Li Á dễ xúc động, Mặc Đế lại ngang tàng. Vậy nên chỉ một mưu kế nho nhỏ cũng có thể dễ dàng thành công, dễ dàng chia lìa hai người và chia rẽ mối quan hệ tốt đẹp giữa tộc người lùn và tộc mỹ nhân ngư.

Sau một trận đại chiến, hai bên đã tổn thất bao nhiêu, sức mạnh đã giảm đi thế nào, những cái này cơ hồ không thể dùng con số để tính toán được.

Hải Long và Ba Ngân đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc là ai lại dám tính kế với hai tộc này? Hai người cùng đồng thời cảm thấy lạnh toát sống lưng.

Trong lúc bọn họ còn đang oán thăm thì Á Phi và Phong Vân bỗng đảo tầm mắt rồi cùng đồng thời trầm mặt xuống.

“Đừng nhúc nhích!” Á Phi nhìn bàn tay của Mặc Đế đang nắm lấy Li Á mà quát khê một tiếng.

Về mặt nghiêm túc và ngữ khí nặng nề của Á Phi làm cho Li Giang vốn đang hùng hực lửa giận bên cạnh cũng phải hoảng sợ.

“Người định làm gì?” Li Giang giận dữ hỏi.

Á Phi không để ý tới Li Giang, hai mắt hắn chỉ bình tĩnh nhìn bàn tay đang nắm chặt của Mặc Đế và Li Á.

Mặc Đế thấy Á Phi nghiêm túc nhìn tay mình thì không để ý đến sự vùng vẫy của Li Á mà càng nắm chặt lại. Hắn hỏi Á Phi, “Có chuyện gì?”

Cùng với sự dị thường của bọn họ, mọi người xung quanh cũng đều nhìn lại.

Hải Long linh lực cao cường mơ hồ trông thấy giữa bàn tay đang nắm chặt của hai người có một luồng khí màu đen lơ lửng quanh quẩn.

Mọi người đều nhất thời nhẩn máy lại.

Á Phi không trả lời mà chỉ nhìn thêm một chút rồi nhú mảy ngang đầu nói với Phong Vân, “Cùng là thứ đó phải không?”

Phong Vân không dời tầm mắt sang nhìn hắn mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“Cô xử lý đi!” Á Phi lập tức nói với Phong Vân.

Phong Vân trở nên trầm ngâm. Nàng đưa chiếc hòm bên trong cầu giấu tẩm bản đồ cho Tiểu Thực rồi đi về phía Mặc Đế và Li Á.

“Thả lỏng, không được chống cự ta!” Khi tới trước mặt hai người, Phong Vân lấy tay đè chặt lên ngực một người rồi trầm giọng nói.

Mặc Đế nghe nói thế liền im lặng gật đầu.

Còn Li Á lúc này giống như đã hiểu ra điều gì đó, nàng ta không gật đầu nhưng cũng không phản kháng.

Nhất thời, mọi người đứng bên Huyền Hải mê uyên chỉ thấy một luồng linh lực sinh mệnh màu xanh biếc trong nháy mắt bao quanh Mặc Đế và Li Á rồi quanh quẩn bên người bọn họ.

Linh lực sục sôi sức sống làm cho toàn thân người ta vô cùng thoải mái.

“Cái gì vậy?” Li Giang tỉnh tỉnh bộp chộp nhưng cũng không ngu ngốc. Khi thấy tình huống như vậy, hắn liền nhú mảy và quay sang hỏi Á Phi.

“Sinh mệnh chi thụ!” Á Phi vẫn nhìn Phong Vân và chỉ nói với Li Giang bốn chữ này.

Mà chỉ bốn chữ này cũng đã khiến Li Giang phải thay đổi sắc mặt. Lúc trước hắn đã nghe Á Phi nói bộ tộc tinh linh vô tình biết được cách đối phó với năng lượng hắc ám, mà hiện giờ Á Phi lại nói với hắn rằng trên người mẹ của hắn và Mặc Đế của tộc người lùn có ẩn chứa thứ gì đó...

Li Giang trầm mặt xuống.

Trước mắt hắn, lực sinh mệnh của Phong Vân đã hoàn toàn xuyên thấu qua thân thể của Mặc Đế và Li Á mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

Đối phó với sức mạnh hắc ám này nàng đã quá quen thuộc rồi.

Huống hồ, năng lượng hắc ám này cũng tương đối nhỏ.

Bởi vậy mà chỉ cần một chút công sức là lực sinh mệnh xanh biếc đẹp đẽ kia đã chậm rãi ép ra hai luồng khí đen u ám. Luồng khí đen lượn lờ trong không trung rồi chậm rãi tụ lại thành hai hạt ngọc màu đen lớn bằng cỡ nắm tay, đứng là hai hạt ngọc do linh lực màu đen ngưng tụ thành.

“Cái này...” Khi hai hạt ngọc màu đen xuất hiện, những người đứng xung quanh đều biến sắc.

Lực hắc ám tỏa ra từ hạt ngọc đỏ khiến người ta chấn động.

Vùng trái vẩy phải, hai hạt ngọc màu đen do linh lực hắc ám ngưng kết thành vừa ra khỏi thân thể của Mặc Đế và Li Á đã bắt đầu quấy phá không ngừng như thể đang muốn trốn chạy.

Phong Vân thấy vậy liền vung tay tóm chặt vào không trung. Hai hạt ngọc lập tức bị nàng nắm chặt trong tay rồi ngay sau đó bộp một tiếng, nàng đập hai tay lại với nhau.

Hai hạt ngọc lập tức tan thành tro bụi trong tay Phong Vân. Chúng hóa thành một luồng khí không màu rồi biến mất.

Thứ này đã không thể hại người được nữa...

Sau khi được Phong Vân lấy linh lực hắc ám ra khỏi người, Mặc Đế và Li Á đều cảm thấy đầu óc lúc này sáng suốt một cách dị thường, giống y như trời đất sau cơn mưa, mọi thứ đều sáng ngời và rõ ràng. Mọi chuyện quá khứ nhanh như chớp lướt qua đầu bọn họ.

Nào tình, nào yêu, nào hận, nào tổn thương...

Hai người nhìn nhau không nói nên lời.

Chỉ có từng giọt nước mắt như những hạt ngọc rơi rơi lẫn vào bụi đất phía dưới.

“Nữ vương quyền uy...”

“Nữ vương quyền uy...”

Giữa không gian nhuộm đầy yêu thương, không biết có ai trong đám người kiêu hùng của luyện ngục bỗng hô to một tiếng. Ngay sau đó, những tiếng hô liên tiếp vang lên.

Trong chớp mắt, cả Huyền Hải mê uyên đều vang lên câu “Nữ vương quyền uy...”. Khí thế của bộ tộc đứng đầu Huyền Hải mê uyên và di tộc thượng cổ cũng vì những tiếng hô vang này mà bị ép hẳn xuống.

Gió biển phiêu lãng nhẹ thổi.

Giữa tiếng hô rung trời này, Phong Vân lạnh lùng giơ tay lên.

Mọi tiếng hô đều lập tức lắng xuống chờ Phong Vân lên tiếng.

“Chuyện của bộ tộc các người ta không có hứng thú can thiệp. Ta đã làm được chuyện các người yêu cầu rồi, giờ ta phải rời khỏi đây!” Phong Vân nhìn Mặc Đế và Li Giang rồi âm trầm nói.

Nàng không có hứng thú mà cũng chẳng có thời gian can thiệp vào chuyện của tộc mỹ nhân ngư và tộc người lùn. Nàng phải nhanh chóng rời khỏi đây, nàng muốn đi tìm Mặc Hoàng. Chỉ cần nhắc đến Mặc Hoàng là nàng cơ hồ không thể không chế được cảm xúc của bản thân mình nữa.

Mới loại bỏ lực hắc ám trên người Mặc Đế và Li Á ra mà Phong Vân đã lập tức muốn đi luôn. Bên trong Huyền Hải mê uyên nhất thời trở nên yên tĩnh.

Giữa khung cảnh im ắng, Mặc Đế là người đầu tiên khôi phục tinh thần. Hắn lập tức gật đầu với Phong Vân, “Được, ta sẽ giữ lời, tộc người lùn về sau sẽ nghe lời của ngươi. Chờ ta xử lý xong chuyện này, ta sẽ thông cáo cho toàn tộc được biết.”

Lời nói của Mặc Đế rất rõ ràng dứt khoát. Phong Vân nghe xong liền gật gật đầu và quay sang nhìn Li Giang.

Li Giang thấy Phong Vân nhìn mình thì hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu nói, “Li Giang ta cũng giữ lời, tộc mỹ nhân ngư về sau sẽ nghe theo lời ngưoi. Hừ!”

Hắn nói xong lại trừng mắt nhìn Phong Vân một cái, “Nhưng mà ta cũng có một lời, chờ ta xử lý xong mọi chuyện đã rồi nói tiếp. Còn nữa, Á Phi phải lưu lại cho ta!”

“Được!” Phong Vân gật đầu.

Giờ hai tộc đang gặp chuyện trọng đại như vậy, trước hết cứ để bọn họ có thời gian sắp xếp lại mọi thứ đã. Nàng cũng không nóng lòng muốn hai tộc này hỗ trợ. Còn việc lưu lại Á Phi thì có lẽ ý bọn họ là muốn bàn bạc về kẻ phá rối sau lưng mà thôi.

“Ta đưa ngưoi rời khỏi đây trước!” Li Giang thấy Phong Vân đồng ý liền lập tức bước tới. Hắn tiện tay kéo lấy cái hòm mà Tiểu Thực đang giữ rồi bắt mạch hỏi, “Lại lấy bảo bối gì của ta đây?”

Li Giang vừa nói vừa mở hòm ra, “Ồ, là bản đồ Thánh Quang Chi Vũ?”

“Là cái gì vậy?” Phong Vân nghe Li Giang nói thế thì vẻ mặt lạnh lùng cũng hơi dao động. Lần đầu tiên nàng nghe thấy có người nhận ra vật này.

“Một phần ghi chép về nơi giấu tuyệt học có một không hai. Nhưng mà ngưoi lấy được một phần cũng vô dụng, cái này không trọn vẹn.” Li Giang ném cái hòm vào tay Phong Vân.

Phong Vân im lặng đón lấy và vô cùng thận trọng đem cất cái hòm vào trong bông tai.

Đúng vậy, không trọn vẹn thì vô dụng, nhưng nếu phối hợp với một nửa nàng đang giữ thì lại là đầy đủ rồi.

Li Giang nói đó là tuyệt học có một không hai, thứ này nhất định là thứ tốt. Mộc Hoàng hiện tại đã bị phế đi một nửa võ công, thứ này... Phong Vân rất muốn nhanh chóng rời khỏi đây đi gặp Mộc Hoàng.

“Đi thôi!” Li Giang vung tay lên. Một cột nước lập tức xuất hiện ngay trước mặt Phong Vân. Đó chính là cách thức để lên bờ.

Phong Vân thấy thế liền không kịp đợi mà lập tức vọt vào. Phía sau nàng, Hải Long, Bạch Sa và mọi người cũng từ từ theo đi lên.

Nữ vương luyện ngục muốn đi đâu thì đám quân hùng luyện ngục bọn họ sẽ theo tới đó.

Sóng biển quay cuồng trở một người là Phong Vân bay lên bờ biển.

Mà lúc này, ở trên đất liền, núi Vô Kê, Hắc Ngục, tam đại lục đều đã xác định được vị trí của nàng.

Gió thổi mây tuôn, vô số người ngựa cùng hướng về nơi đó.

Huyền Hải nổi phong ba...

Ai ai cũng hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngưoi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 601: Chương 622 – 629: Khí thế rạt rào (1 – 8)

Huyền Hải là vùng biển tiếp giáp với đại lục Nam Viên và đại lục Tinh Vực, quanh năm mây khói mịt mờ, sắc xanh uồn lượn. Vùng biển này chiếm một khoảng diện tích vô cùng rộng lớn và là nút giao thông quan trọng giữa hai đại lục.

Mà lúc này, bên bờ Huyền Hải lại cuộn cuộn khí thế, đang có vô số những dòng chảy âm thầm mãnh liệt, đang có vô số khí tức đang từ bốn phương tám hướng kéo tới nơi đây.

Gió mùa thu lạnh lạnh thổi qua mang theo khí tức tràn ngập mùi máu tanh rừng mình. Những bóng hình dao động chập chờn tạo ra vô số hình thù quỷ quái.

Đúng lúc này, trên mặt biển Huyền Hải xinh đẹp bỗng xuất hiện một đóa hoa đang quay tít và dần dần mở to ra. Trông nó giống hệt một hồ nước từ dưới đáy biển lao vọt lên trời.

Cùng với đám bọt nước bắn tung tóe này còn có một đoàn người từ dưới biển nổi lên.

Không gian xung quanh vô cùng rộng lớn, cảnh tượng đập vào mắt tất cả đều là biển, đôi mắt nhìn ra xa cũng chỉ trông thấy một đường xanh ngắt uốn lượn hướng ra xa tít tắp.

Phong Vân đứng trên mặt biển quay đầu nói với đám Hải Long ở phía sau, “Các người từng nhóm tiến vào Nam Viên nhé, ta đi trước một bước!”

Hàng ngàn nhân vật kiêu hùng của luyện ngục nếu từ từ đi cùng nàng thì không chỉ dễ lộ tin tức mà thôi, việc này quả thực sẽ khiến mọi người vô cùng chú ý. Huống hồ, việc này cũng không có lợi cho nàng khi muốn đi tìm Mộc Hoàng.

“Được!” Hải Long cũng biết nhóm người của bọn hắn vô cùng nhiều, cả đoàn nên tách ra rồi tập hợp ở Đệ đồ Nam Viên mới là tốt nhất. Hắn lập tức đồng ý rồi xoay người sang nói với Ba Ngân và Bạch Sa, “Các người đi cùng lão Đại!”

Ba Ngân không nói một lời đứng bên cạnh Phong Vân.

Bạch Sa thì lại trung ra vẻ mặt hưng phấn, hắn xoa xoa tay nhìn ra xa. Cho tới bây giờ bọn hắn còn chưa quá rỗi ngay cả trên mặt biển nữa là. Thật nóng quá!

“Ta đi trước một bước!” Phong Vân cũng không phản đối, nàng gật đầu một cái với Hải Long rồi xoay người mang theo Tiểu Thực, sư tử Hoàng Kim cùng hai vị vương giả phóng về phía đất liền.

Lục địa mặc dù xa xôi nhưng hiện giờ Phong Vân còn sợ gì nữa?

Chớp mắt một cái cả đoàn người đã tới bờ biển.

“Đây là nơi nào?” Tiểu Thực vẫn quán trên cổ tay Phong Vân vừa lắc lư bông hoa nho nhỏ vừa hỏi. Xung quanh nơi này hết sức hoang vắng.

“Không biết!” Sư tử Hoàng Kim vẫn ngồi chồm hổm trên vai Phong Vân liền trả lời.

“Đi tìm chỗ nào có người ở hỏi một chút là biết ngay thôi.” Bạch Sa ngó nghiêng xung quanh.

Trên bờ biển là một thảm cỏ xanh kéo dài không nhìn thấy điểm cuối. Bọn họ hẳn đang ở một nơi vô cùng hoang vắng.

Phong Vân không nói gì, chỉ nhắc chân bước lên phía trước. Vừa lên bờ một cái, trong lòng nàng càng thêm nóng vội muốn tới ngay bên cạnh Mộc Hoàng.

Đạp gió mà đi, Phong Vân chọn một phương lao tới. Vậy nhưng, chỉ mới được vài bước, nàng đã nhũn chặt chân mày, bước chân cũng dừng lại. Nàng đáp xuống đất.

Cùng lúc đó, Ba Ngân và Bạch Sa cũng đồng thời chau mày và đồng thời dừng lại. Hai người cùng quay đầu nhìn về một phía.

Trời xanh mây trắng, cỏ xanh bát ngát mênh mông.

Ngay tại nơi bao la bát ngát này, có vài bóng người đang nhanh chóng lao đến từ phía chân trời. Những luồng sáng xẹt qua không gian tạo ra vô số dải sắc màu mỹ lệ. Trong nháy mắt, bọn họ đã đứng ngay sau lưng Phong Vân.

“Hách Liên Phong Vân!” Một giọng nói thản nhiên dường như không chứa đựng bất cứ cảm xúc gì nhưng lại giống như có rất nhiều cảm xúc lập tức vang lên.

Phong Vân nghe tiếng gọi liền chậm rãi xoay người lại.

Trước mắt nàng, Hàn Ngọc một thân lạnh lẽo đang đứng ở đó. Trên mặt, trên người hắn ngoại trừ vẻ lãnh đạm còn có sát khí không hề che giấu.

Phong Vân mặt không đổi sắc lạnh lùng nhìn đám người Hàn Ngọc đang đứng đối diện.

“Son chủ của núi Vô Kê có lệnh toàn lực lùng bắt Hách Liên Phong Vân, nếu gặp lập tức giết không tha!” Giọng nói không có cảm xúc vang lên trong gió càng thêm lạnh lẽo.

Phong Vân nghe xong mấy lời này thì ánh mắt vốn lãnh khốc cũng hơi tối lại. Vẻ lạnh lẽo trên mặt nàng lúc này thực sự có thể gây thương tổn cho bất cứ kẻ nào.

Chớp mắt một cái, Phong Vân đột nhiên lạnh lùng cười nói, “Chỉ bằng mấy người các người thôi sao?”

Ngữ khí so với Hàn Ngọc còn lạnh hơn mấy phần.

Mà Ba Ngân và Bạch Sa vốn đứng một bên nhìn đám người Hàn Ngọc vừa xuất hiện cũng đã cảm nhận được sát khí, hai người này sớm đã hăm he xắn tay áo lên. Vừa lên đến nơi đã có cái đánh, bọn họ thích. Quả nhiên là lão Đại của bọn hắn, đi đâu cũng có kẻ thù, thú vị, thú vị thật!

Hàn Ngọc trông thấy Phong Vân hoàn toàn không còn giống như lúc ở trên núi Vô Kê thì hai mắt hơi giật giật một chút. Nhưng hắn vẫn không do dự

trầm giọng nói, “Đương nhiên không chỉ thế này!”

Cùng với lời nói của hắn, trên bầu trời bỗng xuất hiện vô số khí tức giống như ánh sao đang bay đến từ đại lục Nam Viên. Những luồng khí lập lòe giữa không trung mang theo khí thế dữ dội trong khoảnh khắc đã lao về đây và tạo thành nửa vòng tròn vây quanh đám người Phong Vân.

“Ta thích!” Bạch Sa thanh tú trông thấy trận thế hùng hùng hổ hổ kia thì lập tức kích động. Hắn thích thế này, hắn rất thích!

Ba Ngân đứng một bên còn chưa nói gì nhưng khí thế sắc bén của hắn trông cũng vô cùng sinh động.

“Một nửa đệ tử của núi Vô Kê đều đã đến đây.” Hàn Ngọc nhìn thấy vẻ thờ ơ của Phong Vân thì thân nhiên trầm giọng mở miệng.

Phong Vân nghe nói thế liền bật cười chế giễu, “Thực xem trọng ta quá nhỉ!”

“Bởi vì ngươi đã chọc giận sư tôn!” Những lời này của Hàn Ngọc vừa có vẻ giải thích nhưng cũng không phải là giải thích.

Phong Vân nghe thấy thế bỗng cúi đầu nở nụ cười, trong tiếng cười của nàng lại không có một tia vui sướng nào. Nàng cười một lúc rồi lại trầm giọng cười nói, “Được lắm, ông ta cũng đã thành công trong việc chọc giận ta!”

Ông ta gây chuyện với nàng, nàng có thể bỏ qua không thèm để ý tới, nhưng mà bọn họ lại đối xử với Mộc Hoàng như vậy. Mặc kệ bọn họ xuất phát từ góc độ nào, mặc kệ bọn họ xuất phát từ lo lắng gì, điều này thực sự đã khiến nàng nổi cơn thịnh nộ. Không kẻ nào được phép gây thương tổn cho Mộc Hoàng của nàng, không kẻ nào được phép, kể cả đó là sư phụ của hắn.

Một lời vừa dứt, Bạch Sa ở một bên liền quát to, “Nói nhiều làm gì, muốn động thủ thì động thủ đi! Núi Vô Kê chó má gì, ai sợ ngươi?”

Ba Ngân phản ứng trực tiếp hơn. Hắn vung năm ngón tay lên, một ngọn lửa lớn từ hư không lập tức xuất hiện. Trong nháy mắt, ngọn lửa liền tấn công về phía đám đệ tử của núi Vô Kê đang bao vây xung quanh.

Cấp bậc của Ba Ngân chính là đế quân. Đế quân của di tộc thượng cổ có khác biệt so với đế quân của loài người, huống chi hắn đã được tôi luyện quá lâu ở trong luyện ngục, thế nên vừa ra tay là phải đánh vào nơi quan trọng nhất, vừa ra tay đã là đòn sát thủ.

Một đòn vừa ra, nửa vòng tròn bao vây đám người Phong Vân lập tức tan rã. Đám đệ tử của núi Vô Kê đang chặn đường Phong Vân đồng loạt lùi lại phía sau từng bước.

Linh lực tạo ra ngọn lửa kia là lực tự nhiên, không phải loại bình thường.

Trong lúc đám đệ tử núi Vô Kê đang lùi lại phía sau từng bước, Bạch Sa đã xông thẳng vào vòng vây mà không có chút trì hoãn nào. Gương mặt thanh tú của hắn mang theo vẻ hưng phấn tuyệt đối. Hình ảnh mờ ảo hùng mãnh của cá mập trắng ẩn hiện đằng sau lưng hắn càng làm tăng thêm vẻ uy phong凛冽.

Cảnh tượng thật giống như một mảnh hổ vọt vào giữa bầy sói.

Gió tanh mưa máu, đại khai sát giới...

Hai đại vương giả của luyện ngục vừa ra tay đã như thác đổ chớp giật, tốc độ cực kỳ mau lẹ.

Có điều, người của núi Vô Kê cũng không phải hạng tầm thường. Sau một khoảng chờ ngắn ngủi, bọn họ lập tức phản công trở lại và bao vây lấy Bạch Sa và Ba Ngân bên trong.

Bóng người liên tục lưu động và tỏ rõ sự hung hăng.

Kẻ cầm đầu là Hàn Ngọc khi trông thấy Ba Ngân và Bạch Sa liều chết xông lên liền cau mày lại. Hắn lạnh lùng nhìn về phía Phong Vân và nói, “Ngươi nên ngoan ngoãn giờ tay chịu trời đi, ta còn có thể mang ngươi quay về núi Vô Kê phục mệnh. Nếu không thì đừng trách ta vô tình!”

Hai kẻ đồng đảng của Phong Vân rất hùng mãnh, linh lực cũng rất cao. Nhưng núi Vô Kê bọn họ cũng không phải dễ đối phó, huống gì lúc này đây bọn họ có đến hơn trăm cao thủ tuyệt thế, người nào cũng đều chưa đến cấp bậc linh đế nhưng tuyệt đối đã qua linh tông cấp chín, bọn họ đều là các cao thủ chỉ cách cấp bậc linh đế một cánh cửa mà thôi. Cho dù Phong Vân có đồng đảng lợi hại cũng không thể là đối thủ của bọn họ. Hắn là còn nhớ tới tình cảm với Mộc sư huynh nên tuy sư phụ hạ nghiêm lệnh, hắn vẫn muốn mang Phong Vân trở về rồi nói tiếp. Nếu có hiểu lầm thì việc gì phải gây ra hậu quả không thể cứu vãn được. Hắn cũng thực sự không đành lòng thấy Mộc Hoàng bị tổn thương và đau khổ.

Đáp lại lời hắn lại là tiếng hừ lạnh vô tình của Phong Vân, “Đánh chó còn phải xem mặt chủ. Các ngươi nếu đã vô tình thì ta cần gì phải nương tay?” Lời nói lạnh băng của nàng mang theo sự quyết liệt không thể nhượng bộ.

Phong Vân vừa dứt lời, sư tử Hoàng Kim bên người nàng đã ngẩng cao đầu và hướng lên trời rống to một tiếng. Ngay sau đó, nó nhanh chóng biến hóa thành một thân khôi giáp uy phong凛冽, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang chống lại Hàn Ngọc.

“Không biết sống chết!” Hàn Ngọc trầm mặt xuống và lạnh lùng ném ra một câu. Hắn giơ tay phải lên và vung về phía Phong Vân. Các đệ tử của núi Vô Kê đứng phía sau hắn lập tức phân ra mười mấy người xông về phía Phong Vân và sư tử Hoàng Kim.

Thấy vậy, khoe môi lạnh băng của Phong Vân khê cong lên, đẩy mắt vốn chất chứa sự thù hận và khinh miệt bỗng lóe lên.

“Hoàng Kim, diệt bọn chúng!” Cái miệng lạnh băng đã tràn ngập lửa giận.

“Được!” Sư tử Hoàng Kim lập tức đáp lại. Ngay sau đó, cũng không biết nó làm gì mà nhẹ nhàng ngẩng cao đầu lên. Hào quang linh lực đa sắc màu từ trên người nó trong nháy mắt bắn ra ào ào. Ánh sáng chói mắt khiến đám đệ tử của núi Vô Kê đều phải nheo mắt lại.

Mà ngay trong chớp mắt này, sư tử Hoàng Kim lại ngửa đầu thét dài một tiếng rồi há miệng ra. Những khối cầu linh lực ngũ sắc liên tiếp phóng ra ngoài, mà những khối cầu ngũ sắc này, cái sau lại to hơn cái trước, cái sau lại hung tợn hơn cái trước rất nhiều. Chúng hoàn toàn không còn là những khối cầu nhỏ nhỏ giống lúc còn ở bên trong luyện ngục nữa, uy lực của chúng lúc này đã tăng lên gấp bội rồi.

Sư tử Hoàng Kim vô cùng căm hận, mấy lão già của núi Vô Kê đã đối xử tàn nhẫn với Mộc Hoàng và Phong Vân như vậy, nó cũng sẽ không một chút lưu tình với đám đệ tử của núi Vô Kê này.

Tức khắc, chỉ thấy những luồng linh lực ngũ sắc hỗn loạn cuồng bạo xé gió lao ầm ầm về phía đám đệ tử của núi Vô Kê.

“Năm loại linh lực...” Cả đám mười mấy tên đệ tử của núi Vô Kê vừa xông lên đều vô cùng kinh hãi.

Cùng lúc sử dụng năm loại linh lực, việc này... Người nào lại có thể tấn công bằng cách thức như vậy?

Kẻ cầm đầu là Hàn Ngọc cũng phải nhướng mày. Năm loại linh lực chồng lên nhau cũng không phải chỉ gia tăng thêm một hay hai tầng sức mạnh. Uy lực của nó cơ hồ cứ liên tục gia tăng gấp bội. Hàn Ngọc lập tức biến sắc. Hắn vội vàng quát to, “Cẩn thận!”

Cùng lúc đó, tám người khác vốn vẫn đứng bất động sau lưng hắn nhìn thấy tình huống này cũng đã biến sắc. Bọn họ nhanh chóng bay vọt lên để hỗ trợ.

“Hừ!” Tiểu Thực vẫn quán quanh cổ tay Phong Vân liền hừ lạnh một tiếng. Nó bay vọt một cái nhảy xuống khỏi tay Phong Vân. Cả thân hình lập tức theo gió mà phồng lên. Trong nháy mắt, nó đã biến thành một bông hoa ăn thịt người khổng lồ.

“Đám muốn lấy tính mạng của Vân Vân nhà ta hả, ta sẽ một mình diệt sạch các ngươi!” Cùng với lời nói thô bạo, Tiểu Thực bùng thân hình cực lớn ra. Lập tức, thảm cỏ trước mặt vốn chỉ là những phiến cỏ xanh bỗng nở ra những bông hoa. Có vô số cành lá từ trong hoa cỏ đâm lên lao về phía đám đệ tử của núi Vô Kê.

Đám cỏ cây thoát nhìn chỉ xanh mơn mơn đầy sức sống mà không có lực công kích gì bỗng như quái vật tràn ngập sát khí và dữ tợn làm cho người ta khiếp sợ. Ngoại trừ đám người đang đối phó với Ba Ngân, Bạch Sa, sư tử Hoàng Kim và đám người đang đứng bên ngoài ra, tất cả những người còn lại vừa xông lên đều bị trói chặt.

Trên đám cành lá điên cuồng, từng đợt linh lực lao ra nhanh như gió và đan vào nhau như muốn bao phủ lấy không gian. Mọi thứ đều vô cùng rục rờ và chói mắt.

“Đây là thứ gì vậy?”

“Sao không diệt được nó?”

Đám đệ tử bị trói chặt trông thấy sau khi bị trúng đòn linh lực của bọn họ, đám cành lá kia liền tan thành tro bụi, liền đứt thành nhiều đoạn, rồi sau khi rơi xuống đất, sau khi bị gió thổi qua, chúng lại từ một thân hóa thành ngàn thân cây. Nguyên bản vốn chỉ là một thân cây mà sau khi bị chặt đứt thành hai đoạn lại lập tức biến thành hai thân cây xông lên tấn công, những cành lá bị chém thành bảy tám đoạn liền biến thành bảy tám thân cây lao lên phía trước. Mà đáng sợ hơn cả chính là những cành lá bị biến thành tro bụi. Ở trong không khí có bao nhiêu hạt bụi thì lại biến hóa thành từng ấy gốc rễ cây, chúng lại giờ nhanh múa vuốt bay múa trong khoảng không.

Tình huống này phút chốc làm cho tất cả đám đệ tử của núi Vô Kê vốn không đem chuyện này để vào mắt cũng phải nhìn nhau thất sắc, trên mặt đều lộ ra sự khiếp sợ.

Bọn họ đều biết Tiểu Thực thuộc hệ cỏ cây, cỏ cây này chỉ cần còn một chút cũng có thể sinh trưởng thành một mảng. Năng lực trọng sinh chính là năng lực hàng đầu của nó. Tiểu Thực hiện tại đã phát huy năng lực này một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

“Ha ha, Thực Bá Thiên thật đẹp, thật giỏi!” Bạch Sa vốn đang hưng phấn đầu óc ở một bên cũng mặc sức cười to. Ngay cả Ba Ngân lạnh lùng cũng bớt chút thời gian giờ ngón tay cái hướng về phía Tiểu Thực.

Tiểu Thực dạt dào đắc ý lẫn cả hận ý quát to một tiếng, “Hừ, dám coi thường chúng ta dễ bắt nạt hả? Núi Vô Kê đã là cái quái gì, ta nhỏ vào!”

“Thật quá ngông cuồng, ta...”

“Khó trách lại động đến núi Vô Kê của ta, thì ra là có bảo hộ!” Hàn Ngọc vừa khiếp sợ vừa bức mình còn chưa nói xong thì một luồng khí lạnh băng đột nhiên vang lên. Tiếng nói lúc mới bắt đầu nghe cũng bình thường nhưng càng lúc lại càng lớn và cuối cùng giống như tiếng sấm rền vang vọng khắp một vùng trời đất.

Cùng với tiếng nói hùng hổ này, một luồng linh lực màu vàng trong nháy mắt như ánh hào quang của Đức Phật từ giữa không trung lập tức bắn xuống. Tại nơi luồng linh lực này đi qua, đám cành lá dây leo của Tiểu Thực bị luồng linh lực dữ dội này đập tan thành tro bụi và biến mất giữa không trung mà

không bao giờ có thể sống lại được nữa.

Sư tử Hoàng Kim, Ba Ngân và Bạch Sa trông thấy thế thì đồng thời chau mày lại. Cả bọn đều nhảy vọt lại phía sau và đứng bên người Phong Vân để bảo vệ cho nàng.

Luồng linh lực vàng óng ánh quét ngang trời đất trong nháy mắt đã tiêu diệt hết thảy mọi dấu vết.

“Sư tôn!”

“Son chủ!”

Trong lúc những luồng linh lực vàng óng ánh đang ùn ùn đáp xuống, Hàn Ngọc và đám đệ tử của núi Vô Kê cũng không chú ý đến Phong Vân nữa. Cả bọn xoay lại và cung kính khom người hướng về phía hư không.

Trong lúc bọn họ còn đang khom người, một bóng người chậm rãi lộ ra thân hình giữa không trung. Một thân trường bào vàng đen óng ánh, một gương mặt la sát, một thân tỏa ra sát khí lạnh thấu xương, người này đúng là son chủ của núi Vô Kê, sư phụ của Mộc Hoàng, Diêm La.

Phong Vân trông thấy Diêm La thì sắc mặt trầm xuống, hai mắt từ từ đỏ lên. Đó là màu đỏ của sự phẫn nộ.

Diêm La từng bước đạp trên không trung, đằng sau lưng ông ta là đám đệ tử đang cung kính đi theo. Khí tức trên người ông ta so với đám người do Hàn Ngọc dẫn đầu càng thêm băng lạnh và dữ dội.

Nhìn thế trận này, Bạch Sa và Ba Ngân đưa mắt nhìn nhau một cái. Không ngờ kẻ thù của lão Đại lại mạnh đến thế, tình hình này... Bọn họ lại càng thêm cẩn thận bảo vệ quanh người Phong Vân.

Gió thu thổi qua. Không gian xung quanh rõ ràng rất đông người nhưng lại tĩnh lặng không tiếng động.

“Chẳng phải đang rất kiêu ngạo sao? Tiếp tục đi!” Diêm La bước từng bước đi tới trước đám người của núi Vô Kê và nhìn về phía Phong Vân với ánh mắt tràn ngập sự chán ghét và căm hận.

Phong Vân ngẩng đầu lạnh lùng chống lại ánh mắt của Diêm La. Trong đôi mắt của nàng lộ rõ sự lạnh lùng và phẫn nộ hoàn toàn không hề che giấu.

“Ông tưởng tôi không dám sao?” Lời nói lạnh băng và không hề tỏ ý lùi bước mà chỉ chứa đầy khí thế đối đầu.

Khi Phong Vân nói ra những lời này, Bạch Sa liền đặt hay ngón tay lên miệng và huyêt gió một cái.

“Dám chứ! Người Hắc Ngục nhà ngươi có gì mà không dám? Ngay cả đệ tử đắc ý nhất của ta cũng bị ngươi hủy hoại, ngươi còn có cái gì mà không làm được? Xuất chiến đi, lời hết bản lĩnh của ngươi ra, bản tôn hôm nay sẽ cho ngươi biết chết là thế nào!” Diêm La cười lạnh một tiếng, trong giọng nói tràn ngập sự giận dữ.

Lời nói vừa dứt, ông ta vẫn chưa ra hiệu gì nhưng đám người phía sau đã đồng loạt rút kiếm khỏi vỏ.

Diêm La chìa một ngón tay về phía Phong Vân. Một luồng linh lực màu vàng như cuồng phong lập tức ào ào đè xuống đám người của Phong Vân.

Phía sau, các cao thủ của núi Vô Kê đồng loạt phi thân lên phía trước.

Sát khí lạnh thấu xương từ hư vô đột nhiên xuất hiện, vô số chiêu sát thủ của cấp bậc linh tông thứ chín bắt đầu ào ạt tung ra.

Trong nháy mắt, đám người ít ỏi của Phong Vân lập tức bị bao vây giữa trận thế khổng lồ. Bọn họ cơ hồ sắp bị bao phủ đến nơi. Tình thế trong phút chốc đã biến chuyển điên đảo.

“Các người nếu muốn giết nàng thì trước hết phải bước qua xác ta đã!”

Giữa lúc tình thế đang xoay chuyển, trong lúc đám người Phong Vân đột nhiên bị bao vây trong luồng linh lực hung tợn, một tiếng thét điên cuồng bỗng xé trời vang lên tới chín tầng mây.

Ngay sau đó, trên bầu trời từ phía Nam Viên bỗng có vô số bóng hình cắt qua không gian như những ngôi sao đang lao nhanh tới. Mà trong ba người dẫn đầu có một người ở giữa, mái tóc đen của hắn xoã tung theo gió, trên người tràn đầy sự tức giận, tràn đầy sự lo lắng và quyết liệt. Những cảm xúc hỗn loạn trên người hắn làm gương mặt vốn cương nghị căng tỏa ra vẻ oai hùng.

Mộc Hoàng, Mộc Hoàng đã đến đây rồi!

Ngữ khí như sấm sét xé rách trời cao, thổi tung đất trời mờ mịt, vô cùng quyết tuyệt, không tiếc hết thảy...

Đứng giữa vòng vây, cơ thể Phong Vân run lên mãnh liệt. Nàng không không chế được ngẩng đầu nhìn lên.

Giữa bầu trời đầy ánh hào quang, Mộc Hoàng một thân y phục đỏ đen, một thân đang bị trọng thương, một thân... Người nàng yêu thương nhất đã tới, mang theo sự yêu hận kiên cường, mang theo sự chở che vô cùng quyết tuyệt...

Phong Vân bỗng run lên bần bật.

Đứng ở bên cạnh Phong Vân, Bạch Sa vốn đang mím môi mím lại thấy vậy liền nhếch mày lên. Hắn bỗng giật mình một cái rồi buông tay xuống.

Còn đám người của núi Vô Kê vốn đang muốn đẩy Phong Vân vào chỗ chết khi nghe thấy tiếng hét của Mộc Hoàng liền đồng loạt hạ tay xuống. Tiếp đó, bọn họ đưa mắt nhìn sang người bên cạnh.

Mộc Hoàng tuy đã phản bội và rời khỏi sư môn, nhưng...

Bay nhanh tới, đám người của Mộc Hoàng rào rào dừng lại phía sau đám người của Diêm La. Tất cả các cao thủ do tam đại lực mang đến lập tức vây quanh đằng sau người của núi Vô Kê như bọ ngựa rình ve vạy.

Mộc Hoàng đứng từ xa nhìn Phong Vân, Phong Vân cũng bình tĩnh nhìn lại hắn. Khi ánh mắt của hai người giao hòa giữa không trung, khoảnh khắc ấy giống như cả trời đất này và mọi thứ xung quanh đều đã biến mất. Trong mắt cả hai chỉ còn lại gương mặt của người kia, chỉ còn lại mỗi người kia mà thôi.

Giây phút đó dường như đã biến thành vĩnh cửu.

Mộc Hoàng thấy Phong Vân không có bất cứ tổn thất nào liền quay đầu nhìn thẳng về phía Diêm La, cả người toát lên sự lạnh lùng cứng rắn, “Sư tôn...”

“Bôn tọa không phải là sư tôn của ngươi!” Mộc Hoàng vừa mở miệng liền bị Diêm La quát lạnh một câu.

Mộc Hoàng nghe nói thể liền lạnh lùng gật đầu một cái, “Được, son chủ núi Vô Kê, Nam Viên ta kính trọng núi Vô Kê của ngài đã giúp Nam Viên ta giàu sang quyền quý và cho tới bây giờ vẫn vô cùng kính trọng. Nhưng mà, Đế hoàng quốc Nam Viên ta cũng không thể tùy tiện để người ta ức hiếp. Ở trước mặt bản đế quân lại muốn giết Đế hậu của bản đế quân, son chủ núi Vô Kê, ngài đừng quên đại lực này là của bản quân, mọi chuyện của đại lực này là do bản quân định đoạt. Ở nơi này ta chính là vua.”

Lời nói tràn ngập sự cường ngạo như sấm sét vang vọng khắp vùng trời và làm kinh sợ tứ phương.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 602: Chương 630 – 639: Đầu lĩnh đủ cả (1 – 10)

“Ở nơi này, ta là vua...”

“Muốn giết Đế hậu của ta...”

Âm thanh hùng bá bay khắp tứ phương làm chấn động lòng người, uy hiếp đến tinh thần của tất cả mọi người.

Cũng thấm vào lòng Phong Vân...

Nàng ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Mộc Hoàng, trong ánh mắt lúc này đã cuộn cuộn cảm xúc. Bao nhiêu yêu, bao nhiêu thương, bao nhiêu lo lắng, bao nhiêu đau xót, mọi cảm xúc vô hình đều lộ ra ngoài, tất cả đều chất chứa trong ánh mắt này.

Gió lại thổi qua từng cơn lạnh lẽo.

Sau khi nghe xong lời nói cực kỳ nghiêm khắc này, Diêm La cơ hồ tức giận tới xanh mét mặt mày.

“Được được!” Sau khi nói hai tiếng được được, Diêm La mặt mày xanh mét lại trầm giọng quát to, “Đã tới mức này thì không còn gì để nói nữa. Hôm nay bôn tọa nhất định phải giết chết cô ta. Nếu có bản lĩnh thì Đế quân Nam Viên ngươi cứ việc bảo vệ đi!” Lời nói tràn ngập tức giận và sát khí vang lên theo gió lộ rõ sự thô bạo.

Lời này vừa dứt, chúng đệ tử của núi Vô Kê cùng đồng thời căng người ra. Thế này thì xem ra sư tôn của bọn họ thực sự đã bị sư huynh hoàn toàn làm mất thể diện rồi?

“Vậy ngài cứ thử xem!” Đôi mắt của Mộc Hoàng lập tức tối lại. Đám thuộc hạ đi đằng sau nhanh chóng hướng tới phía trước từng bước.

Hai bên trong nháy mắt đã đứng mặt đối mặt với nhau. Khí tức sắc bén bắt chợt nổi lên, đôi bên lưỡng lự đứng tại chỗ mà chưa ai dám xông lên phía

trước.

Khí thể giương cung bạt kiếm cơ hồ khiến đám chim chóc đang bay trên trời cũng phải tránh xa một bên không dám thử lại gần. Đường như có một ngọn lửa vô hình đang bùng cháy ở đó. Mũi tên đã căng trên dây cung, không khí hết sức căng thẳng.

“Mộc, chàng đừng động thủ, ta sẽ xử lý!” Ngay giữa bầu không khí giương cung bạt kiếm này, Phong Vân bỗng dùng thuật truyền âm nói với Mộc Hoàng một câu.

Mộc Hoàng nghe xong liền nhìn về phía Phong Vân.

Phong Vân khẽ mỉm cười với Mộc Hoàng, bàn tay tùy ý vuốt vuốt mái tóc đang tung bay trong gió.

Mộc Hoàng đã vì nàng mà rời bỏ sư môn, giờ lại ở trước mặt các cao thủ của tam đại lực công khai chống lại sư tôn và núi Vô Kê, việc làm này chính là bất kính, bất hiếu. Cho dù núi Vô Kê có sai lầm thế nào thì tiếng xấu khi sư diệt tổ cũng sẽ rơi xuống đầu Mộc Hoàng. Còn nàng thì không như vậy, nàng là người ngoài. Hắn có thể vì nàng mà vứt bỏ hết thảy, vì nàng mà chịu bêu danh thiên cổ. Nhưng nàng lại không có cách nào vui vẻ nhận lấy tấm lòng của hắn. Hắn là người mà nàng yêu thương, nàng không suy nghĩ cho hắn thì còn ai suy nghĩ cho hắn nữa đây?

Tình ý sâu xa cùng nhớ nhung tưởng niệm chất chứa trong lời nói của Phong Vân trong nháy mắt đã truyền tới chỗ Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân, hắn đã hiểu được hết thảy mọi thứ trong ánh mắt nàng. Mắt hắn bỗng trầm lại. Hắn hiểu tâm ý của Phong Vân, nhưng mà phía sau nàng...

“Ha ha, Đế quân, son chủ, chuyện gì cũng từ từ nói đã, chớ nên kích động!” Trong lúc Mộc Hoàng và Phong Vân còn đang nhìn nhau thì Ma Ha Cách đứng phía sau Mộc Hoàng đã bước ra và tươi cười hòa giải.

“Núi Vô Kê muốn giết Đế hậu tương lai của chúng tôi thì dù sao cũng phải có nguyên nhân chứ ạ? Đế quân, ngài cũng đừng quá nóng ruột, nói không chừng chỉ là hiểu lầm gì đó thôi. Chúng ta không thể để người trong thiên hạ chê cười được!” Ma Ha Cách vừa tươi cười vừa nháy mắt với Phong Vân ở đằng kia. Vừa rồi ông ta đứng gần Mộc Hoàng nên nghe thấy được lời nói của Phong Vân. Nếu Phong Vân muốn ra mặt xử lý thì ông ta đương nhiên không muốn Đế quân tự mình chống lại núi Vô Kê, dù sao núi Vô Kê và Nam Viên cũng rất gần nhau, nếu không cần đắc tội thì không nên đắc tội. Huống hồ, vị trí Đế hậu của Phong Vân còn chưa được danh chính ngôn thuận. Tuy Đế quân của bọn họ đã ban bố lệnh muốn thành thân nhưng đám quần thần Nam Viên vẫn vô cùng mâu thuẫn. Bởi vì bọn họ còn chưa biết Phong Vân là nữ mà vẫn tưởng nàng là nam nhân. Hôm nay tuy bọn họ cùng tới đây nhưng chẳng qua là theo lệnh của Mộc Hoàng mà tới chứ không phải vì thực lòng muốn cứu Phong Vân. Nếu cứ như vậy lấy cứng đối cứng thì kết quả về sau chỉ sợ đám triều thần Nam Viên sẽ có thái độ không tốt với nàng. Cho nên, nếu có thể thì để Phong Vân giải quyết chuyện này là cách tốt nhất.

Sau khi Ma Ha Cách nói xong, đám cao thủ của Nam Viên tuy không có bất kỳ phản ứng nào nhưng bầu không khí kia cũng chứng minh bọn họ đồng ý như vậy.

Phong Vân thần nhiên thu hết mọi thần sắc của đám quần thần Nam Viên vào tầm mắt.

“Nguyên nhân? Hừ, người có tư cách gì mà đòi bản tọa phải đưa ra nguyên nhân?” Ma Ha Cách vừa nói xong thì Diêm La lập tức cười lạnh một tiếng. Tiếp đó, ông ta quay đầu nhìn về phía Phong Vân và tức giận nói, “Hách Liên Phong Vân, nguyên nhân là gì trong lòng người đã biết rõ ràng rồi.”

Ngữ khí lạnh băng của ông ta tỏ vẻ không muốn cho người ngoài biết được nội tình.

Phong Vân quay đầu nhìn Diêm La, trong đôi mắt vô tình bắn ra vu vu những tia sắc lạnh.

“Ta quả thực hiểu rõ. Có điều, ông đã chọc giận ta, dù nguyên nhân thế nào cũng vô nghĩa cả thôi!” Lời nói của nàng cũng lạnh như băng và mang theo sự phản nộ rõ ràng đang bị kiềm chế.

Diêm La nghe xong liền ném lại một câu, “Cháu cháu đá xe!”

Cùng lúc đó, Bạch Sa vốn không hề mở miệng từ lúc bọn Mộc Hoàng tới đây giờ đã hết kiên nhẫn. Hắn trực tiếp quát to, “Lão Đại, nói nhiều thế làm gì? Muốn đánh thì cứ đánh đi, ai sợ ai!” Phía sau bọn họ còn có hàng ngàn nhân vật kiêu hùng của luyện ngục, trận thế này dọa được bọn họ ư? Hừ!

Phong Vân nghe nói thế liền chậm rãi giơ cao tay lên và gửi đi một đoạn bí quyết chú thuật của Huyền Hải.

Nhưng mà, động tác này dưới con mắt của người ngoài quả thực chính là lấy trứng chọi đá, là tự tìm cái chết.

Cùng lúc đó, sắc mặt của Mộc Hoàng vốn vẫn đang nhìn Phong Vân lại lập tức biến đổi. Trong thời gian ngắn ngủi, sắc mặt hắn còn xanh mét hơn cả lúc này.

Hắn thấy trên cánh tay đang giơ lên của Phong Vân chẳng chịt vết sẹo. Nhiều vết sẹo lắm, cho dù không sâu nhưng vẫn là chi chít chẳng chịt.

Năm ngón tay của hắn nắm chặt lại thành quyền.

Phong Vân rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu khổ cực? Rốt cuộc nàng đã phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn?

Sát khí trên người Mộc Hoàng trong nháy mắt trở nên vô cùng hung tợn.

“Cái gì mà trong lòng biết rõ ràng, bản quân không rõ!” Một tiếng nói lạnh lẽo trầm thấp vang lên phá vỡ thế đối đầu giữa Phong Vân và Diêm La. Mộc Hoàng bước từng bước lại gần. Hắn vô cùng tức giận nói, “Có cái gì mà không thể nói được trước mặt mọi người trong thiên hạ? Không thể nói đã muốn động vào người của bản quân sao? Mơ tưởng! Hách Liên Phong Vân, bản quân đã nhất định phải che chở cho nàng rồi!”

Lời nói như đinh đóng cột vang vọng khắp bầu trời, mang theo sự quyết liệt khắc cốt ghi tâm. Chuyện của Phong Vân trong chớp mắt lại bị Mộc Hoàng kéo lại thành chuyện của hắn, hắn nhất quyết phải đối đầu với núi Vô Kê.

“Đế quân, đó là nam nhân...”

Đúng lúc Mộc Hoàng vừa dứt lời thì một đại tướng quân đứng phía sau hắn cơ hồ là theo bản năng lập tức kêu lên. Đó là nam nhân mà, Đế quân của bọn họ sao có thể vì một nam nhân, vì muốn lập một nam nhân làm Đế hậu mà chống lại núi Vô Kê được?

Bọn họ sẽ biến thành trò cười mất!

Việc này...

Đại tướng quân kia còn chưa nói dứt lời thì Ma Ha Cách đã đánh mặt lại và gầm lên một tiếng, “Làm càn!”

Người này lại dám ở trước mặt đế quân của tam đại lục mà nghi ngờ quyết định của Đế quân bọn họ, việc này khác gì giáng cho thể diện của Đế quân bọn họ một cái bạt tai đâu?

“A...” Vị đại tướng quân kia cũng lập tức có phản ứng, vẻ mặt hắn nhất thời hết sức khó coi và xấu hổ.

“Đế quân, vi thần đáng chết, vi thần không có ý này, vi thần...” Vị đại tướng quân này lập tức quỳ xuống trước mặt Mộc Hoàng và liên tục nói xin lỗi.

Mà hắn không quỳ còn được, khi hắn quỳ xuống thế này, đừng nói là Mộc Hoàng mà ngay cả sắc mặt của Ma Ha Cách cũng hết sức khó coi.

Mộc Hoàng không quay đầu lại mà vẫn lạnh lùng đối diện với Diêm La. Tiếng nói lãnh khốc mà hờ hững của hắn âm vang lên bên tai tất cả các cao thủ của đại lục Nam Viên.

“Nếu ai không muốn thì bản quân cũng tuyệt đối không ép. Giờ dứt hết cho bản quân!” Lời nói lạnh băng mang theo sự vô tình tuyệt đối. Cấp dưới không trung thành với Đế quân thì còn lưu giữ làm gì? Không thể chia sẻ nỗi lo với Đế quân thì còn lưu giữ làm gì? Vào thời điểm thế này lại nghi ngờ quyết định của Đế quân thì còn lưu giữ làm gì?

Mệnh lệnh lạnh băng vừa hạ xuống, sắc mặt của vị đại tướng quân kia lập tức xám như màu đất. Cả người hắn bắt đầu run lên. Hắn không thốt ra được lời nào mà chỉ đập đầu kính cẩn về phía Mộc Hoàng.

Nhìn cảnh tượng này, trong mắt Diêm La hiện lên một tia khinh miệt, “Xem ra ngươi...”

“Phong Vân, đừng sợ!” Trong lúc Diêm La còn đang mở miệng chưa nói xong thì ở một phương đằng sau lưng bọn họ đột nhiên có tiếng quát vang vọng giữa không trung. Ngay sau đó, lập tức có vô số tiếng của sư tử đầu rồng ầm ầm kéo đến. Tiếng động âm vang giống như tiếng sấm sét rền vang giữa trời làm người ta kinh sợ. Từ phía đường chân trời có một dải đen kịt đang nhanh chóng lao về phía này.

Hai bên đang đứng đối mặt với nhau đều nhất thời nhú mày lại nhìn.

Đây là tiếng động của quân đội mà, quân đội nhà ai kéo đến đây thế?

“Ai dám bắt nạt Phong Vân nhà ta? Các ngươi coi thường Phong Vân nhà ta không có chỗ dựa đằng sau phải không? Tương muốn bắt nạt thế nào thì bắt nạt, muốn giết thế nào thì giết thế ấy sao? Đế quân Nam Viên không che chở được cho nó thì còn có chúng ta đây. Ai dám ức hiếp Phong Vân nhà ta, thiết sư quân* Tinh Vực của ta sẽ giết sạch cừu tộc nhà hắn!”

(*Thiết sư quân: Đội quân sư tử được trang bị giáp sắt và vũ khí bằng sắt.)

Cùng với lời nói tràn ngập bạo ngược này, có rất nhiều sư tử đầu rồng xếp hàng chỉnh tề đang điên cuồng lao tới. Dung mạo của người cầm đầu cũng dần dần lộ ra.

Một thân chiến giáp màu ngọc bích, một mái tóc đen tung bay trong gió. Trang phục dung nhan đều hết sức xinh đẹp.

Mạnh mẽ mà mang theo sự lạnh lẽo vô cùng.

Hách Liên Phong Lôi, người vừa tới chính là Hách Liên Phong Lôi!

“Phong Vân, ai dám coi thường ngươi? Đế tử đây giết chết hắn!” Đằng sau Hách Liên Phong Lôi bỗng vang lên một tiếng quát to đầy giận dữ.

Y phục chiến giáp màu trắng, vẻ mặt tức giận ngút trời.

Hách Liên Phong Vũ, nhị tỷ của Phong Vân.

“Aaaa...” Cùng với tiếng quát to của Hách Liên Phong Vũ, đám người phía sau cùng đồng loạt ngẩng đầu thét to một tiếng. Tiếng thét âm vang tới tận chín tầng mây làm người người khiếp sợ.

Những gương mặt đều hiện rõ sự phấn nộ này cũng là những gương mặt hết sức quen thuộc làm cho Phong Vân trong nháy mắt cắn chặt môi dưới.

Cha nàng, mẹ nàng, ông nội của nàng, bá bá của nàng...

Cả gia tộc Hách Liên đều đã tới đây...

“Thiết sư quân của Tinh Vực?” Trong lúc Phong Vân còn đang cắn chặt môi thì hai phía đối địch xung quanh đều nhú mào.

Kia chính là chiến đội át chủ bài của Tinh Vực, đội quân này không bao giờ tùy tiện xuất hiện, vì sao hôm nay lại... Hơn nữa, dựa vào những lời nói của Đại tướng quân cầm đầu là Hách Liên Phong Lôi, bọn họ...

Hách Liên Phong Vân này có quan hệ gì với đại tướng quân của Tinh Vực?

Mà Lâm Quỳnh vốn cũng đến đây trợ giúp cho Phong Vân và đang đứng phía sau Mộc Hoàng khi thấy Phong Vũ một thân uy phong liền lập tức bắt động.

Hách Liên Phong Vũ, nàng cũng đã đến đây rồi!

Đội quân hiển hách đã vội vàng chạy tới và trong thời gian ngắn đã đứng sau lưng Phong Vân. Hai người dẫn đầu lập tức phóng ngựa tiến lên và bảo hộ chặt chẽ bên cạnh Phong Vân, tạo thành thế đối đầu với núi Vô Kê.

Đó là Mạnh Khoát và Hách Liên Phong Lôi, là hai vị đại tướng quân của Tinh Vực.

“Ai dám coi thường gia tộc Hách Liên nhà ta không có người hả?” Phong Lôi quát roi và hét to một tiếng.

Quần hùng im lặng không có ai dám phản ứng lại.

Giữa không khí yên lặng này, Ngân Dạ Cách vốn vẫn đi theo bên cạnh Mộc Hoàng nhưng chưa nói một lời nào liền chậm rãi thông thả bước lên. Hắn đảo mắt nhìn ba bên đang chống đối nhau và nở nụ cười. Thế nhưng nụ cười của hắn không có vẻ gì là có ý cười cả.

“Để quân Nam Viên đối kháng với sơn chủ núi Vô Kê là khi sư diệt tổ, Tinh Vực ta cũng không quan tâm tới làm gì. Nhưng Hách Liên Phong Vân là người nhà của hai đại tướng quân của Tinh Vực ta, trận này Tinh Vực ta nhất định phải bảo hộ cho Phong Vân rồi.”

Lời nói trước sau như một vẫn luôn sáng lạn ánh mặt trời nhưng ngụ ý trong đó lại lạnh lẽo và vô cùng kiên định.

Gió lạnh thổi qua mang theo cơn rét lạnh.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, bọn họ căn bản không nghĩ rằng...

Hách Liên Phong Vân và hai đại tướng quân của Tinh Vực lại có quan hệ này. Giờ Tinh Vực không phải giúp đỡ Nam Viên mà là tự mình chen ngang, việc này...

Và lại, bọn họ đương nhiên không thể phản bác. Ai bảo chỗ hai đại tướng quân Tinh Vực đang đứng chính là địa giới của Tinh Vực. Mà nếu họ có vượt qua ranh giới đi chẳng nữa thì vẫn không tính là xâm phạm trái phép vào Nam Viên.

Trong lúc đám quần thần Nam Viên còn đang oán thăm trong lòng thì Hách Liên Phong Lôi đã xoay người và đưa tay về phía Phong Vân, “Tam muội, tới đây!”

Đồng thời, phía sau lập tức có người dắt một con chiến mã tới.

Phong Vân ngẩng đầu nhìn Phong Lôi. Ánh mắt sắc lẹm, dung mạo rực rỡ, lửa giận hùng hục, tất cả đều đan xen trên thân người Phong Lôi. Nhưng mà, trên người nàng ấy lại càng nhiều sự tin tưởng, dung túng, bảo vệ.

Nàng biết Mạnh Khoát là đại tướng quân của Tinh Vực nhưng không biết chị của nàng cũng thế. Thực sự không ở đâu mà gia tộc Hách Liên không làm nên chuyện, thực không có. Sự phấn nộ ngập tràn trong người nàng tại nơi nồng đậm thân tình này đã hóa thành sự kích động vô tận và hào khí ngất trời.

Phong Vân đưa tay cầm lấy tay Hách Liên Phong Lôi rồi bay vọt một cái ngồi lên chiến mã và sánh vai với Mạnh Khoát, Hách Liên Phong Lôi.

Gió lạnh căm căm thổi qua vù vù.

Ai nói nữ nhân không bằng nam nhân?

Một thân ngồi thẳng, Phong Vân ngẩng đầu nhìn về phía xa nơi đám trọng thần của Nam Viên đang đứng. Không nói hai lời, nàng trực tiếp kéo một cái ở

trên cổ ra. Trong tay nàng lập tức xuất hiện một thứ gì đó. Mà từ lúc Phong Vân kéo vật này xuống, khí tức nam nhân trên người nàng lập tức thay đổi.

Chuyện này đã quá rõ ràng, bất luận kẻ nào cũng có thể nhìn ra nàng là nữ nhân.

Lần này, sau khi biết được thân phận của Phong Vân, đừng nói tới đám trọng thần Nam Viên cảm thấy khiếp sợ, ngay cả những người của hai đại lục kia cũng kinh ngạc không kém.

Phong Vân này là nữ nhân sao?

Phải biết rằng Phong Vân đã tạo nên danh tiếng tại đại hội kén rể ở Nam Viên, là một nam nhân tiếng tăm vang dội thiên hạ, hàng thật giá thật, đồng tấu vô khi*.

(*Đồng tấu vô khi: Dịch nghĩa: “Không lừa dối trẻ con và người già”, ý nghĩa là sự thật không thể thật hơn được nữa.)

Hơn nữa, khi truy ra nguồn gốc, Phong Vân của bộ tộc Hách Liên ở Á Sát cũng là nam nhân, sao giờ lại...

Sao giờ lại biến thành nữ nhân thế này?

Mái tóc đen tung bay theo gió, trên người toát ra hơi lạnh thấu xương, Phong Vân ngẩng đầu không nhìn tầm mắt của mọi người mà quay lại nhìn người nhà của nàng. Nàng nhẹ nhàng cúi người xuống, “Con xin lỗi!”

Con xin lỗi đã giấu giếm mọi người mười mấy năm qua!

Con xin lỗi vì con không phải là con trai, con là con gái.

Con xin lỗi, con không phải là con cháu thực sự của mọi người.

Nhưng mà, con không hổ thẹn vì mình là con gái!

Nhìn theo thân hình của Phong Vân, nghe lời xin lỗi của nàng, mẫu thân của Phong Vân đang đứng phía sau, Hạ Diệp Vũ, liền nhẹ nhàng cười nói, “Con à, những lời này là mẹ nên nói mới đúng. Nhiều năm qua thực cực khổ cho con, giờ cứ vứt bỏ mọi lo lắng băn khoăn đi!”

Hạ Diệp Vũ vừa dứt lời thì Hách Liên vương công đã hướng về phía Phong Vân mà quát, “Đừng đánh mất thanh danh của họ Hách Liên nhà ta, có gì về nhà nói sau!”

Phong Vân nghe xong những lời này thì trên mặt không giấu được vẻ tươi cười. Nàng quay đầu nhìn Phong Lôi chăm chú. Nàng biết Phong Lôi đã đem mọi chuyện nói cho mọi người biết. Chị ấy đã nói ra mọi chuyện mà nàng không thể nói được, đã giúp nàng quét sạch mọi chướng ngại vật.

Về mặt cương nghị, tư thế hiên ngang oai hùng, Phong Lôi đối diện với ánh mắt của Phong Vân và đáp trả Phong Vân bằng một nụ cười sáng lạn.

Em gái của nàng, nàng không che chở thì ai che chở?

“Cam đảm lên, muội muốn làm gì hôm nay tỷ tỷ đây sẽ giúp. Ta thật muốn xem ai dám khiêu chiến với thiết sư quân của ta!” Lời nói của Phong Lôi tràn đầy khí hào hùng nhưng cũng cất giấu thật sâu những yêu thương che chở.

Phong Vân nghe nói thế liền bất giác không hên mà cùng giờ tay lên đập tay với Phong Lôi.

Trước đây bọn họ vẫn luôn như thế.

Đột nhiên xoay người, Phong Vân nhìn về phía đám quần thần Nam Viên, cảm xúc thân tình nóng bỏng trong đáy mắt đã bị áp chế và thế vào đó là vẻ châm biếm cùng khinh miệt.

“Đế quân của các ngươi tin nhiệm các ngươi như thế, các ngươi lại hỏi báo Đế quân của mình như vậy, thực sự là buồn cười. Các ngươi không bảo hộ chàng, được, ta sẽ bảo hộ!”

Tiếng nói trong trẻo lạnh lùng vang vọng trong không trung đã không còn tiếng khàn khàn của nam nhân nữa mà như một dòng suối mát lạnh. Trong lời nói đó không có phần nộ lên án, cũng không có trách tội, thế nhưng lại chứa đầy sự trào phúng khiến tất cả đám quần thần Nam Viên phải xấu hổ cúi đầu.

Ma Ha Cách bỗng thờ dài một tiếng, “Phong Vân vốn là nữ nhân và đã quen biết Đế quân từ trước, cô ấy cũng đã cứu Đế quân một mạng. Nhưng bởi vì thân phận đặc biệt nên không tiện tiết lộ.”

Một câu giải thích thân nhiên nhưng khi đi qua tai đám chúng thần Nam Viên lại vang rền như sấm sét.

Phong Vân là ân nhân cứu mạng của Đế quân bọn họ?

Hai người đã sớm quen biết...

Mà Phong Vân xuất hiện trong tình huống nào? Đó là đại hội kén rể, nàng là tuyển thủ dự thi...

Trong nháy mắt, tất cả đám người Nam Viên và người của tam đại lục đều hiểu ra. Đó là bởi vì không tiện giải thích với Thiên Khung nên mới không dám tiết lộ. Mà bọn họ, bọn họ đã làm cái gì vậy?

Không một lời, không một cử chỉ, mọi ánh mắt của đám quần thần Nam Viên đều hướng về phía Mộc Hoàng. Bọn họ đứng thành vòng quanh người hắn và phủ phục xuống đất. Đó chính là cách thức sám hối của bọn họ đối với Mộc Hoàng, cách thức biểu đạt lời xin lỗi và lòng trung thành của bọn họ với Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng không thể ý tới sự hối lỗi của các đại thần, hắn chỉ ngẩng đầu nhìn Phong Vân ở phía xa kia.

Nàng đã vì hắn mà vạch trần thân phận nữ nhân ở trước mặt mọi người trong thiên hạ. Thực là một cô gái ngốc nghếch, hành động này khác gì phá sạch thể diện của Phượng Vũ Náo?

Nhưng mà, hắn thực sự yêu thích hành động của nàng đến cùng cực.

Hắn lại yêu cô gái đó đến cùng cực.

Phong Vân là của hắn, chỉ là của hắn...

“Đế quân của chúng tôi, chúng tôi sẽ tự mình bảo vệ, Đế hậu của chúng tôi, chúng tôi cũng sẽ tự mình bảo vệ!” Trong lúc đám quần thần còn đang sám hối, Ma Ha Cách đột nhiên lên tiếng.

Lời này vừa dứt, không khí xung quanh lại lập tức tĩnh lặng.

“Đứng, chúng ta sẽ tự mình bảo vệ!” Ngay sau đó, những tiếng hô liên tiếp vang lên. Đó chính là khí thế hùng hục và mạnh mẽ sau khi đã hoàn toàn tỉnh ngộ, là sự cuồng nhiệt sau khi trải qua sự áy náy.

Giữa những tiếng hô rung trời, tất cả quần thần Nam Viên không cần Mộc Hoàng ra lệnh mà tự động rút kiếm khỏi vỏ và tiến về phía đám người của núi Vô Kê.

Đế hậu của bọn họ không phải nam nhân, Đế hậu của bọn họ là ân nhân cứu mạng của Đế quân. Chỉ một câu nói này cũng có thể khiến bọn họ liều mạng xông lên.

Trông thấy cảnh tượng như vậy, Phượng Vũ Náo đứng một bên khẽ lắc đầu cười khổ. Ngàn Dạ Cách vừa vận công nhìn thấy, hắn lập tức cười cười vỗ lên bả vai của Phượng Vũ Náo.

Chiều này của Phong Vân làm cho tất cả Nam Viên cùng chung một mối thù, nhưng cũng làm thể diện của hắn...

Nhưng mà, thôi quên đi, ai bảo hắn muốn giúp đỡ bọn họ làm gì?

Khí thế của Nam Viên đã tụ lại thành một, lại thêm binh mã hùng tráng của Tinh Vực, trong thời gian ngắn, núi Vô Kê đã lâm vào cảnh bị kẹp giữa hai gọng kìm.

Trông thấy thế trận có biến đổi, Diêm La vốn vẫn lạnh lùng trầm mặc lại càng toát lên sự lạnh lùng, “Xem ra bốn tọa đã coi thường người rồi!”

Một lời vừa dứt, hai mắt Diêm La đột nhiên tối lại.

“Vậy để xem các người có bảo vệ được không!” Tiếng quát lạnh thô bạo của ông ta vang vọng khắp tứ phương.

Cùng với tiếng quát chói tai của Diêm La, tất cả các đệ tử của núi Vô Kê đều lập tức di động.

Trong phút chốc, một cơn mưa linh lực đã ào ào phóng ra, tạo thành vô số ánh sáng lấp lánh như mưa bụi mờ mờ nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh kinh người. Loạt linh lực này ào ào tấn công về hai phía.

Bóng người tung bay phấp phới. Núi Vô Kê đã không ra tay thì thôi, mà vừa ra tay là phải tấn công như mưa rền gió dữ.

Mộc Hoàng thấy vậy liền nghiêm mặt lạnh lùng hừ một tiếng. Cùng với tiếng hừ này, các cao thủ của tam đại lục đứng phía sau đám người của núi Vô Kê cũng bắt đầu hành động. Bọn họ tuy rằng cũng thuộc hàng cao thủ nhưng so với đám đệ tử của núi Vô Kê cũng vẫn chưa đủ. Nhưng mà bọn họ lại thắng về số lượng, thắng vì quyết tâm muốn biểu lộ lòng trung thành của mình ở trước mặt Mộc Hoàng vào lúc này.

Hai người đối một, ba người đối một, không gian xung quanh lập tức hỗn loạn như ong vỡ tổ. Trong lúc nhất thời chỉ thấy linh lực bay múa rợp trời. Đám đông đánh đấm hỗn loạn, đích thực là một đám đông đánh đấm hỗn loạn.

Trong lúc các cao thủ của Mộc Hoàng vọt lên, binh mã của Phong Lôi ở một bên cũng bắt đầu hành động.

“Lên!” Mạnh Khoát thấy thế liền lạnh lùng vung chiếc tam xoa kích cực to lên không trung và chỉ về phía đám đệ tử của núi Vô Kê đang muốn đánh tới chỗ Phong Vân.

“Graoooo...” Quân đội đằng sau hấn lập tức bày ra thế trận tấn công, mọi động tác dịch chuyển đều hết sức nghiêm cẩn và có tính toán, vừa công vừa thủ, có phụ trách tấn công, có phụ trách phòng ngự, có phụ trách chỉ huy. Trận thế này hoàn toàn không phải giống như đám đông đang đánh nhau hỗn loạn đằng kia.

Thế trận mới được hình thành giống như binh đoàn ma thú khổng lồ lập tức dâng lên cao. Đám đệ tử của núi Vô Kê không thể tới gần Phong Vân được nữa bước.

Núi Vô Kê có mạnh đến đâu thì cũng làm sao có thể so được với quân đội? Cá nhân đánh đám tán loạn vĩnh viễn không so được với quân đội đã được huấn luyện nghiêm ngặt. Đây là lời dạy của tổ tiên rồi. Huống chi, thiết sư quân này chính là đội quân được huấn luyện để chuyên đối phó với các cao thủ như vậy.

Ai mạnh ai yếu kết quả có lẽ đã rõ ràng.

Trong chớp mắt, cả một góc trời đã bị bao phủ bởi những tiếng gào thét kinh thiên động địa.

“Ai ya, quả nhiên là lão Đại của chúng ta, rất có thể lực!” Bạch Sa vẫn đi theo Phong Vân từ nãy lúc này mới hưng phấn mở miệng. Xem ra không cần tới nhóm người kiêu hùng của luyện ngục bọn họ, lão Đại cũng có thể đối phó được rồi.

“Hừ!” Giữa âm thanh ầm ầm ồn ào, Diêm La có vẻ không đoán được có nhiều người muốn bảo vệ cho Phong Vân như thế. Trong mắt tràn ngập sát khí, ông ta hừ lạnh một tiếng.

Trong lúc còn đang hừ lạnh, thân hình của Diêm La đột nhiên tung lên khoảng không và phóng ra một chưởng về phía Phong Vân. Linh lực bén nhọn vàng rực này vừa gặp gió liền nổ bùng ra.

Trong nháy mắt, giữa không trung bỗng ngưng tụ thành một bàn tay năm ngón đang chụm lại với một sức mạnh tuyệt đối dữ dội và lao về phía Phong Vân.

“Phật son kim ấn!” Phượng Vũ Náo quát khẽ một tiếng.

Đây là chiêu thức sát thủ đáng sợ nhất của son chủ núi Vô Kê.

Nhân mã ba phía đang đối chọi nhau lập tức biến sắc.

Son chủ của núi Vô Kê đã đích thân ra tay, ông ta thực sự muốn dồn Phong Vân vào chỗ chết đây mà!

“Phong Vân...” Mộc Hoàng thét to một tiếng rồi không chút nghĩ ngợi lao về phía nàng.

Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo cũng bám sát bên hấn.

Son chủ núi Vô Kê đã tung ra chiêu sát thủ, Phong Vân có lẽ...

Mà Phong Vân vốn đang ngồi trên chiến mã khi thấy vậy thì trong mắt chợt lóe lên ánh đỏ. Nàng chẳng những không né tránh mà trái lại còn phi thân lao đến. Trường kiếm bén nhọn trong tay cũng đâm về phía bàn tay khổng lồ kia.

Những thứ lão tử đây học được ở luyện ngục vậy là không toi công rồi!

“Thú vị quá, ta thích!” Bạch Sa vẫn chuyên tâm đi theo Phong Vân càng thêm hưng phấn khi thấy bàn tay của Diêm La. Một cảm xúc kích động và khí thế tiềm tàng trước nay chưa từng có từ cơ thể hấn tỏa ra.

Cường già, hấn thích, hấn thích! Hấn cũng vịn tay định xông lên.

“Đừng nhúc nhích!” Bạch Sa còn chưa xông lên phía trước thì sư tử Hoàng Kim vốn đang ngồi chồm hổm một chỗ mà không xông lên cùng Phong Vân bỗng quát khẽ một tiếng và ngăn cản hai vị đại vương giả đang định ra tay lại.

“Tại sao? Ta...”

“Lão lừa ngốc, ngươi dám động vào nàng xem!” Trong lúc Bạch Sa còn đang mở miệng bắt mồn hỏi thì trên trời đột ngột vang lên một giọng nói tối tăm u ám. Ngay sau đó, một bóng người từ khoảng không bỗng nhiên xuất hiện và vung chưởng đánh lại kim thủ ấn đang tấn công về phía Phong Vân của Diêm La.

Khí đen hắc ám bỗng vùn vụt đầy trời.

Đồng thời, cùng với sự xuất hiện của người này, phía sau hấn có vô số bóng đen cũng dần dần hiện hình.

Thiếu chủ Hắc Ngục đã đến!

Chương 603: Chương 640 – 647: Rốt cuộc vì ai (1 – 8)

Bóng tối đầy trời như muốn chụp xuống mặt đất. Khí tức u ám cùng cái lạnh cuối thu phủ vào mặt mọi người. Cái lạnh như băng này làm người ta rét đến thấu xương.

Dấu tay vàng óng ánh như mặt trời tỏa khắp tứ phương cùng với bóng đen bao phủ khắp nơi trong nháy mắt đã nhào vào nhau giữa không trung.

Thân hình của Thiếu chủ hắc ám chớp động một cái. Trong nháy mắt hắn đã xuất hiện ở đằng trước Phong Vân, tay áo bào vung lên khoảng không. Lập tức, một đóa hoa bỉ ngạn màu đen nở bên bờ địa ngục lao thẳng về phía dấu tay màu vàng khổng lồ kia. Vừa gặp gió, nó cũng lập tức nở bung ra, khí thể vô cùng sắc bén và cũng bá đạo dữ dội duy ngã độc tôn*.

(*Duy ngã độc tôn: Nghĩa đại khái là: “Chỉ mình ta là cao quý nhất”)

“Mau tránh ra!” Trong đám đông phía dưới thì sư tử Hoàng Kim là kẻ hiểu biết rộng rãi nhất. Vừa thấy hai luồng đại linh lực giao nhau trên không trung, nó không khỏi biến sắc và rống lên một tiếng. Đồng thời, nó không chế con mãnh thú mà nó đang ngồi lên lùi lại phía sau.

Thiết sư quân của Tinh Vực tuy mạnh nhưng kia lại là cú đánh toàn lực của sơn chủ núi Vô Kê và đối thủ không biết từ đâu đến nhưng có sức mạnh kinh người. Khi lực đạo của cú va chạm lan tỏa đến, chúng sẽ tuân theo mệnh lệnh của người gần chúng nhất.

Cùng lúc đó, ngay khi tiếng rống to của sư tử Hoàng Kim vừa dứt, Phong Vân vốn đang đứng gần Thiếu chủ hắc ám nhất vẫn nghiêng đầu nhìn nam nhân đang thay nạng đỡ đòn nhưng nạng chắc chắn chưa từng thấy hắn bao giờ. Phong Vân khẽ nhíu mày nhưng cũng không dám chậm trễ xoay người bay vọt lại phía sau.

Cùng lúc đó, khi thấy tình huống đột nhiên biến đổi, Ngân Dạ Cách và Phụng Vũ Náo vốn đang phóng về phía nạng không khỏi cùng nhanh nhẹn chặn lên phía trước Mộc Hoàng. Ba người đồng thời vọt lại phía sau.

Ở đằng sau, đám đệ tử của núi Vô Kê cũng là những kẻ có mắt nhận định. Vừa thấy tình huống này, cả đám liền lập tức lùi lại.

Trong chớp mắt, ba phương nhân mã vốn đang đánh đấm loạn xạ đều lập tức tự tách ra và liên tục lùi lại phía sau.

Gió thổi quá ngon cây. Hết thấy mọi việc chỉ diễn ra trong khoảnh khắc. Chỉ thấy, dấu tay vàng rực rỡ cùng đóa hoa bỉ ngạn khổng lồ va vào nhau đánh ầm một tiếng trông như sao Hỏa và Địa cầu mạnh mẽ va chạm. Trong khoảnh khắc, không gian xung quanh lập tức tối sầm lại.

Tiếp đó, mọi thứ lại sáng rõ lên.

Trong lúc tranh sáng tranh tối, hai luồng linh lực khổng lồ sau khi va chạm vào nhau lập tức nứt toác ra. Sắc vàng óng ánh xen lẫn sắc đen u ám bắn tung ra xung quanh như phong ba bão táp. Cảnh tượng lúc đó hết như núi lửa phun trào, hết như nham thạch nóng chảy đang tung ra khắp nơi. Như lửa, như băng, bao phủ cả đất trời. Nham thạch bắn tới chỗ nào là chỗ đó lập tức tan thành tro bụi.

Mọi người ở phía dưới đã sớm lùi lại nhưng khi thấy cảnh tượng như vậy lại lần thứ hai đồng thời lùi tiếp.

Đây là kiểu tấn công gì vậy? Một sáng rõ, một tối sầm, sau khi va chạm lại nổ cực mạnh, đương nhiên không chỉ nổ mạnh mà còn vô cùng dữ dội.

Gió nổi mây phun, đám đông xung quanh đều đồng loạt biến đổi sắc mặt. Mọi người vừa tránh né vừa nhìn không chớp mắt cảnh tượng giữa không trung.

Nham thạch nóng chảy bùng lên rất nhanh mà cũng biến mất rất nhanh. Trong chớp mắt, mây mù bụi bặm đều tán đi, hai luồng linh lực cũng biến mất giữa không trung. Giữa khoảng không đầy mây mù bụi bặm chỉ còn lại nam nhân bá đạo đột nhiên xuất hiện kia.

“Phong Vân, nạng không việc gì chứ?” Thiếu chủ Hắc Ngục đứng giữa không trung lạnh lùng liếc mắt nhìn về mặt lạnh băng của sơn chủ núi Vô Kê một cái rồi chớp động thân hình xuất hiện ngay trước mặt Phong Vân. Hắn hỏi nạng với vẻ mặt lo lắng.

Lúc này Phong Vân đã đứng cạnh đám sư tử Hoàng Kim và Hách Liên Phong Lôi. Khi thấy hắn hỏi thế, trong mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc và lạnh lùng. Nàng nhìn nam tử kia nhưng không trả lời.

Người này thực sự lo lắng cho nàng ư? Nhưng nàng quả thực chưa trông thấy hắn bao giờ. Người này chẳng lẽ...

Thấy Phong Vân không trả lời, trên mặt lại hiện lên vẻ nghi ngờ không hiểu, Thiếu chủ hắc ám liền xem xét đánh giá Phong Vân từ trên xuống dưới một hồi. Khi thấy trên người nàng không bị tổn thương chỗ nào, lúc này hắn mới cười cười và nháy mắt với nàng.

Sau đó, thân hình của người đó trong mắt Phong Vân đột nhiên biến đổi. Hình dáng một cô gái bé nhỏ lập tức tái hiện lên trong mắt nàng. Sâu trong đáy mắt Phong Vân bỗng nhiên tối lại.

Quản nhiên là hấn.

Khi thấy Phong Vân có vẻ như đã nhớ ra mình, Thiếu chủ hắc ám bỗng vươn tay về phía nàng, “Theo ta đi! Có ta che chở cho nàng, để xem hôm nay còn ai dám động vào nàng nữa!”

Lời nói bá đạo can rở và tràn ngập sự kiêu ngạo không ai bì nổi. Cùng với khuôn mặt tuấn mỹ chứa đầy sự thần bí, người này lại khiến người ta có cảm giác hấn sẽ vì nàng mà làm cho nghiêng trời lệch đất cũng không tiếc.

Phong Vân khẽ nhú mày.

Cùng lúc đó, Mộc Hoàng vốn đang bị Ngàn Dạ Cách và Phượng Vũ Náo giữ chặt đã lửa giận ngút trời. Chưa nói đến chuyện người của Hắc Ngục tự nhiên tìm tới cửa, hấn ta lại còn dám tranh đoạt Phong Vân với hấn nữa chứ!

“Bình tĩnh bình tĩnh! Xem tình hình thế nào đã!” Cảm nhận được sự phẫn nộ của Mộc Hoàng, Ngàn Dạ Cách lập tức dùng sức túm lấy hấn. Ở đây có rất nhiều người, cục diện cũng rất hệ trọng, nếu xúc động thì sẽ ảnh hưởng tới rất nhiều người. Trước hết cứ xem tình hình thế nào đã.

“Đế Sát!” Trong lúc cảm xúc của mọi người còn đang biến động thì tiếng nói của Diêm La bỗng nhiên vang lên với vẻ đầy chán ghét. Ánh mắt lạnh băng của ông ta nhìn chằm chằm về phía nam nhân đang đứng trước Phong Vân.

Đế Sát? Thiếu chủ của Hắc Ngục?

Mộc Hoàng nghe vậy lập tức nhăn mặt lại. Thì ra là hấn ta!

Mà Đế Sát đang đứng bên cạnh Phong Vân nhất thời vẫn chưa nhận được câu trả lời của nàng nên khẽ chau mày nhưng cũng không tỏ ra nóng ruột. Dù sao lần này cũng coi như lần đầu tiên hai người chính thức gặp mặt mà. Hấn còn rất nhiều thời gian, có cả đồng.

Đế Sát lại hướng tới Phong Vân mà nói, “Lão ta dám ức hiếp nàng, ta sẽ giúp nàng hả giận!” Nói xong, hấn quay đầu đi, khí tức u ám trên người lập tức hiển lộ, trong mắt lại hiện lên sự băng lạnh, “Lão lừa ngốc, người của ta mà ngươi cũng dám động vào, ngươi muốn xuống địa ngục phải không?”

Trong khẩu khí âm trầm của hấn chứa đầy sự bạo ngược.

Lời này vừa dứt, nhân mã ba phía vốn đang vây quanh đồng loạt nhìn về phía Phong Vân.

Lời này là có ý gì? Hách Liên Phong Vân rốt cuộc có quan hệ với bao nhiêu người? Đầu tiên là Đế hậu của Nam Viên, sau là em gái của Đại tướng quân Tinh Vực, giờ lại có quan hệ với nam nhân thoát nhìn vô cùng cường bạo này.

Cái này... Nữ nhân này rốt cuộc...

“Con mẹ nhà ngươi, ngươi là kẻ nào hả?” Đế Sát vừa dứt lời, Mộc Hoàng đã không thể nhịn thêm được mà trực tiếp chửi một câu thô bạo.

Phong Vân là người của hấn ta khi nào? Con mẹ nó, hấn ta nói người của hấn là của hấn ta ư? Cút con mẹ nó đi!

Tiếng gầm giận dữ của Mộc Hoàng vang vọng cả một khoảng không tĩnh lặng. Mọi người trong nháy mắt lại nhìn về phía hấn.

Đế Sát trầm mặt xuống. Hấn đưa mắt về phía Mộc Hoàng.

“Đế Sát! Bồn tọa cũng không ngại tiền ngươi về cõi chết đâu!” Đúng lúc Đế Sát nhìn về phía Mộc Hoàng thì sắc mặt của Diêm La lại đột nhiên trầm xuống. Lời nói của ông ta chứa đầy sát khí không hề che giấu.

“Hừ! Chỉ bằng mấy thứ vớ vẩn mà muốn diệt ta sao? Lão lừa ngốc, lão muốn sống thì cút về đi!” Đế Sát không chú ý tới Mộc Hoàng nữa mà quay đầu lại và hăng hắc cười lạnh, tầm mắt của hấn đảo qua đám đệ tử của núi Vô Kê phía đối diện một lượt, trong mắt tràn đầy sự khinh miệt điên cuồng.

Đứng phía sau hấn lúc này là đám người toàn thân bao phủ bởi hắc khí của Hắc Ngục. Đám đông đã từ hư không xuất hiện hoàn toàn và đứng vây quanh đằng sau Đế Sát. Nhân số của đám người này không nhiều bằng đám đệ tử của núi Vô Kê nhưng khí tức của bọn họ không chỗ nào không phải là những cao thủ trong các cao thủ. Xem khí tức này cũng đã phân biệt được cao thấp rồi.

“Vậy sao?” Ngự khí của Diêm La rất vững vàng nhưng khí tức kia lại như gió thổi mưa giông trước cơn bão.

“Núi Vô Kê và Hắc Ngục đã có quy ước, nếu hôm nay ngươi phá vỡ quy ước thì đừng trách bồn tọa vô tình!” Ngự khí lạnh băng của Diêm La làm biến đổi khí tức xung quanh. Đám đệ tử của núi Vô Kê vốn đang nhắm vào Phong Vân bỗng chốc có chỉ thị gì mà sát khí bốc lên tập trung hết về phía đám người Hắc Ngục.

“Nói vậy là ý gì?” Ngàn Dạ Cách lúc này giống hệt một vị khách quý đang xem biểu diễn liền hạ giọng hỏi Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng vừa nhìn không chớp mắt mọi biến hóa trước mặt vừa trầm giọng nói, “Núi Vô Kê và Hắc Ngục đã quy ước bất thành văn với nhau rằng không bên nào không được phép mà tự ý xuất hiện ở địa bàn của đối phương, nếu sai thì giết không tha.”

Vài câu ít ỏi đã nói rõ quy ước giữa hai bên.

Ngàn Dạ Cách nghe nói xong liền nhủ mảy. Hắn đưa mắt nhìn về xa xa nơi Phong Vân đang trầm mặc không nói và đứng bất động, lại nhìn núi Vô Kê đang muốn chống lại Hắc Ngục, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu.

Trong lúc bọn họ còn đang thì thầm nói chuyện, Đế Sát thấy khí thế tuốt grom khỏi vỏ của đám đệ tử núi Vô Kê nhưng cũng không sợ hãi chút nào mà bật cười ha ha.

“Bản thiếu chủ đã dám đến thì đương nhiên cũng có bản lĩnh rời đi. Muốn giữ ta ư? Để xem núi Vô Kê các ngươi tiến bộ được bao nhiêu?” Tiếng cười của Đế Sát rất can rở, về mặt hấn cũng lộ rõ sự tự tin và dũng mãnh.

Đáp lại sự can rở của hấn, Diêm La mặt không đổi sắc nhẹ nhàng phẩy tay.

Trong nháy mắt, tình thế trước mắt như gió nổi mây phun. Tất cả các đệ tử của núi Vô Kê liền vọt về phía đám người Hắc Ngục.

Từng bóng dáng lao vút đi như sói đói bắt dê tấn công thẳng về phía các đệ tử của núi Vô Kê.

Bóng tối tràn ra từ phía và tỏa ra cái lạnh bức người. Trong khoảng thời gian ngắn, song phương đối chiến lần thứ hai biến hóa thành núi Vô Kê chống lại Hắc Ngục.

“Lùi lại phía sau!” Phong Vân vốn vẫn lạnh lùng chứng kiến sự biến hóa của cục diện khi thấy vậy liền quay sang nói với Hách Liên Phong Lôi.

Hai bên đối đầu đều rất mạnh, lực sát thương có thể ảnh hưởng tới cả ba bên đối chiến.

Hách Liên Phong Lôi và Mạnh Khoát đều là những người hiểu biết. Khi thấy tình cảnh trước mắt, bọn họ lập tức chỉ huy quân đội lùi lại phía sau rất xa, vừa lùi vừa nhủ mảy hỏi Phong Vân, “Thế này là thế nào? Bọn họ làm gì vậy?”

Bọn họ không hiểu mọi chuyện sao lại biến đổi thành thế này. Rốt cuộc sao lại như vậy?

Phong Vân nhìn Đế Sát tư thế hiên ngang đón gió, mặt mày vẫn không chút thay đổi, nàng nói, “Rất nhanh sẽ biết thôi!” Dứt lời, nàng liền đi về phía Mộc Hoàng.

Vừa rời núi Vô Kê đã chắn ngang hai người, giờ bọn họ đang đối phó với Hắc Ngục nên đã nhường đường lại cho hai bên. Mà những cao thủ của tam đại lực lúc này đã tránh rất xa, từ chỗ nàng đi tới đó thực sự cũng không có người ngăn cản.

“Phong Vân, xem ta giúp nàng dạy dỗ lão lừa ngốc này, để ta giúp nàng hả giận!”

Phong Vân mới bước lên phía trước hai bước thì Đế Sát vốn quay lưng lại với nàng bỗng quay đầu lại và mỉm cười. Sau đó, cũng không chờ Phong Vân nói gì, thân hình hấn đột nhiên lao lên tấn công về phía Diêm La.

“Lão lừa ngốc, bản thiếu chủ không có thời gian chơi đùa với lão đâu, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết không phải ai ngươi cũng có thể ức hiếp được!” Ngừ khi âm trầm tối tăm vang vọng giữa không trung. Một bóng người màu đen gần như lao vút về phía Diêm La.

Diêm La thấy vậy liền khua tay lên. Hai luồng linh lực vàng rực lập tức tấn công về phía Đế Sát.

Trông thấy Đế Sát đã sắp bỏ nhào vào Diêm La, Phong Vân chớp mắt một cái rồi không dừng bước nữa mà tiếp tục đi về phía Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng trông thấy Phong Vân đang đi về phía hấn, hấn không khỏi bước lên một đoạn nghênh đón nàng.

Giữa những bóng người trùng trùng điệp điệp, hai người cùng đối về phía nhau. Phong Vân vươn tay nắm chặt lấy bàn tay đang giơ ra của Mộc Hoàng, tầm mắt nàng lướt qua từng tấc từng tấc trên người Mộc Hoàng, tựa hồ muốn đem từng tấc da thịt trên người hấn tạc vào lòng mình. Hai mắt nàng đã ửng đỏ, mọi cảm xúc tình tự dao động đều chất chứa trong ánh mắt đó.

Mộc Hoàng cũng nắm chặt lấy tay Phong Vân, thân thể hấn khẽ run run.

Phong Vân của hấn, Phong Vân của hấn đã phải chịu khổ rồi!

“Chàng có khỏe không?”

“Nàng có khỏe không?”

Sau khi nhìn nhau thật lâu, hai người đột nhiên cùng thốt ra một câu. Một câu giống nhau như đúc, không chút sai khác.

Bao nhiêu thương tâm, bao nhiêu bi phẫn, bao nhiêu lo lắng, tất cả đều chứa đựng trong đó.

Hai người hời xong lại cùng lắc lắc đầu.

Sau đó, hai mắt nhìn nhau, cả hai cùng nở nụ cười.

Mộc Hoàng mạnh mẽ dùng sức ôm chặt Phong Vân trong lòng ngực.

Phong Vân cũng ôm chặt Mộc Hoàng, nàng vui đầu thật sâu vào lòng Mộc Hoàng, găt gao, ôm chặt.

Hai người không nói thêm lời nào, cũng không cần phải nói thêm gì nữa. Không còn lời nào để thay thế cho cái ôm này nữa, lời nào cũng đều vô ích. Chỉ có độ ấm trên cơ thể đối phương, chỉ có cái ôm của đối phương mới là tất cả. Cả hai yên lặng không nói gì, lúc này vô thanh đã thắng hữu thanh.

Ngàn Dạ Cách và Phượng Vũ Náo đứng phía sau đưa mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều hiện lên ý cười. Có điều ý cười này chỉ lướt qua trong giây lát, nhìn thấy chiến trường trước mắt, hai người lại đồng thời nhủ mảy lại.

“Đừng khanh khanh ta ta nữa, núi Vô Kê sắp không ổn rồi!” Phượng Vũ Náo liền xoay người và trầm giọng nói với hai người đang ôm nhau kia.

Mộc Hoàng nghe nói thế thì vẻ kích động cùng cảm xúc khi gặp được Phong Vân lập tức trầm xuống.

“Người của Hắc Ngục tới đây đều là cao thủ.” Mộc Hoàng vừa nắm chặt lấy tay Phong Vân vừa lo âu nói. Đám đệ tử của núi Vô Kê đang có mặt ở đây đều cùng lứa với hắn, công lực cùng sần sần như nhau. Còn người của Hắc Ngục thì đều là những cao thủ đã được tuyển chọn tỉ mỉ, liếc mắt một cái cũng có thể thấy được cao thấp. Tình hình này xem ra chỉ thêm một chút nữa là núi Vô Kê sẽ bị đè bẹp. Thua chỉ là vấn đề thời gian.

“Không thể được, chúng ta không thể để núi Vô Kê thua được!” Phượng Vũ Náo chau mày.

Núi Vô Kê dù sao cũng thuộc chính phái, còn Hắc Ngục thì ai chẳng biết là đế quốc hắc ám, nếu bọn họ thắng thì hậu quả...

“Người đâu, bản quân...”

“Không cần!” Mệnh lệnh của Mộc Hoàng vừa mới thốt ra thì Phong Vân vốn đang nắm chặt tay hắn bỗng nhẹ nhàng buông quơ nói một câu.

Lời này không chỉ khiến Mộc Hoàng mà ngay cả Phượng Vũ Náo và Ngàn Dạ Cách cũng phải quay đầu lại nhìn Phong Vân.

Trong mắt Phong Vân hiện lên một tia trào phúng.

“Núi Vô Kê có chuẩn bị trước khi tới đây!”

Mấy chữ thản nhiên lại khiến Mộc Hoàng đột nhiên băng lạnh toàn thân.

Phong Vân có ý gì?

Nàng nói sư phụ của hắn, bọn họ...

Trong lúc tam đại đế quân bọn Mộc Hoàng còn đang khiếp sợ thì núi Vô Kê vốn đang bị áp chế bỗng có biến hóa.

Gió thổi từng cơn, mây bay nhẹ nhẹ trên bầu trời xanh...

Mà giữa những đám mây bỗng có hơn trăm cao thủ thân mặc chiến giáp như mưa sao băng từ hư không xông ra. Đám người này lập tức bao vây xung quanh người của Hắc Ngục. Mà người cầm đầu chính là sư bá Thần Tiên của Mộc Hoàng.

“Đội kim giáp!” Mộc Hoàng trông thấy hơn trăm cao thủ mặc chiến giáp màu vàng trước mắt thì mừng lớn hai mắt.

Đội kim giáp là chiến đội do các trưởng lão của núi Vô Kê tạo ra. Bình thường họ không dễ dàng xuất hiện. Mà lúc này lại... Lại...

Mộc Hoàng cảm nhận được một luồng khí lạnh bức người. Muốn lấy tính mạng của Phong Vân thì không cần dùng tới đội kim giáp này. Vậy là lúc này xem ra bọn họ đã chuẩn bị từ sớm, ngay tại nơi này, chờ cho mọi chuyện...

Vì sao bọn họ lại cần chuẩn bị như vậy? Vì sao mọi chuyện lại giống như sư phụ hắn đã dự đoán các cao thủ của Hắc Ngục sẽ tới đây?

Vì sao? Vì sao?

Việc này... Bàn tay của Mộc Hoàng siết chặt lấy tay Phong Vân.

Phong Vân quay đầu lại nhìn Mộc Hoàng và thầm nghĩ rằng thật chặt. Nàng cũng nắm chặt lấy tay hắn, “Đừng thương tâm!”

Đừng thương tâm!

Phong Vân còn chưa nói xong thì Mộc Hoàng đã rét lạnh đến tận xương tủy.

Mà Ngân Dạ Cách và Phụng Vũ Náo ở bên cạnh cũng đều là những người tinh khôn. Nhìn thấy cảnh tượng này, lại nghe Phong Vân nói thế, cả hai đưa mắt nhìn nhau và đã hiểu được ba bốn phần.

Người của núi Vô Kê quả thực đã sớm chuẩn bị từ trước chứ không phải đến lúc có chuyện mới bố trí.

Cả hai không khỏi khiếp sợ nhìn Mộc Hoàng và Phong Vân.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Mộc Hoàng trầm mặc trông nháy mắt. Hắn hít sâu một hơi rồi quay đầu hỏi Phong Vân.

Phong Vân không nhìn chiến trường mà chỉ bình tĩnh nhìn Mộc Hoàng.

Nàng có thể cảm nhận được Mộc Hoàng đang run rẩy, đó là sự bi thương và không thể tin được từ tận đáy lòng phát ra.

Phong Vân đỏ mắt, hai tay ôm chặt lấy Mộc Hoàng.

“Nói cho ta biết!” Mộc Hoàng nắm chặt tay Phong Vân.

“Được!” Phong Vân ôm Mộc Hoàng. Tuy biết những lời của nàng sắp nói ra sẽ khiến nội tâm hắn đau đớn nhưng đây là sự thực.

Giữa tình cảnh bối rối của bốn người bọn Phong Vân, trận thế lúc này cũng có biến đổi.

“Đề Sát, ngươi còn chưa có tư cách độ được với sơn chủ của chúng ta đâu!” Ngự khí băng lạnh của sư bá Thần Tiên vang vọng giữa không trung. Cùng với lời nói của ông ta, có ba cao thủ kim giáp lập tức lao về phía Đề Sát. Những cao thủ trong chiến đội kim giáp còn lại cũng bám sát phía sau của người Hắc Ngục. Bọn họ từ từ áp sát và bắt đầu bao vây tấn công người của Hắc Ngục.

“Đội kim giáp?” Đề Sát liếc mắt nhìn những người vừa từ hư không xuất hiện, sắc mặt hắn nhất thời trầm xuống. Tiếp đó, hắn lập tức hiểu ra, “Khá lắm già! Thì ra mọi chuyện đều là diễn trò.”

Nói xong những lời đó, Đề Sát lại cười lạnh một tiếng, “Đúng là chẳng tiếc cái gì, ngay cả đại đệ tử của chính mình cũng dám hủy.”

Ngự khí tràn ngập sự trào phúng vang vọng giữa không trung làm Mộc Hoàng run rẩy. Ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, Đề Sát không phải người trong cuộc nên vừa thấy trận thế này đã hiểu được mọi chuyện. Nếu không phải thám tử của hắn ở núi Vô Kê chính mắt trông thấy Mộc Hoàng rời bỏ sư môn, nếu không trông thấy Diêm La quyết liệt phần mộ muốn truy sát Phong Vân, hôm nay hắn sẽ không mang theo nhiều cao thủ Hắc Ngục bừa bãi tùy tiện vọt tới đây. Cũng bởi vì vậy nên hắn không sắp xếp vẹn toàn. Hắn định sẽ bí mật ra tay. Mà hiện giờ lại bị lão lừa ngốc này lừa gạt.

Có điều, muốn lừa Đề Sát hắn ư? Kết quả trả giá thế nào e rằng lão lừa ngốc này sẽ không chịu nổi!

“Muốn bắt ta ư? Để xem lão lừa ngốc nhà ngươi có bản lĩnh không đã!” Đề Sát lại cười lạnh một tiếng. Tiếp đó, hắn hét lên một tiếng vang vọng tới tận trời xanh. Những cao thủ của Hắc Ngục vừa rồi còn hành động đơn lẻ lập tức lập đội bày trận. Khí tức linh lực vốn âm lạnh trong thời gian ngắn lại nhẹ nhàng tỏa ra và so với vừa nãy còn nồng đậm hơn nhiều.

Mà nhóm cao thủ trong chiến đội kim giáp dường như trong lòng đã có chuẩn bị trước mọi tình huống biến hóa, một đám mặt không đổi sắc bày ra trận địa sẵn sàng nghênh đón kẻ thù.

Đen và vàng trong phút chốc lao vào nhau tại một phương trời đất.

“Người của Hắc Ngục, một kẻ cũng không tha!”

Giữa khung cảnh đối chọi dữ dội, tiếng nói băng lạnh tận xương của Diêm La lại vang vọng khắp tứ phương.

Đó chính là sự oán hận thấu cốt ghi tâm.

Gió thu đột nhiên nổi lên làm tứ phương run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 604: Chương 648 – 655: Chân tướng sự thật (1 – 8)

Cả một khoảng trời bị bao phủ hoàn toàn bởi sự đối chọi giữa ánh sáng và bóng tối. Không phải lấp lánh đầy trời như lúc ba phương giao chiến mà là những màn quyết đấu đỉnh cao của các cao thủ chân chính, không có các khối cầu linh lực hỗn loạn, không có đủ loại đòn tấn công như phong ba bão

táp, hoàn toàn chỉ có các đòn tấn công tinh tế ti mi đến tận cùng. Mỗi đòn đánh ra đều vô cùng tinh xảo và nhìn rất rõ ràng làm người ta có cảm giác như đang được xem các pha quay chậm, có điều, người nhìn lại vĩnh viễn không thể cảm nhận được lực sát thương dữ dội của các đòn đánh ấy, cũng không thể tưởng tượng các chiêu tiếp theo của bọn họ là gì.

Từ xa nhìn lại thì thế trận không hề lớn, không hề có những thứ ánh sáng màu sắc rực rỡ lôi cuốn, nếu có thì chỉ có những vệt đen như vẩy mực mà lạnh thấu xương mang theo sát khí cuồng liệt. Ánh sáng cùng bóng tối đan xen vào nhau tạo nên những va chạm vô cùng dữ dội.

“Phong Vân!” Không nhìn cảnh tượng đột nhiên có biến hóa kia, Mộc Hoàng vẫn nắm chặt lấy tay Phong Vân và quay đầu nhìn nàng. Hắn phải biết mọi chuyện, hắn phải lập tức biết được mọi chuyện.

Ngàn Dạ Cách và Phurong Vũ Náo thấy vậy liền đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều biết đây là chuyện bọn họ không thể xen vào nên cũng im lặng không lên tiếng nhìn Phong Vân.

Phong Vân cầm tay Mộc Hoàng, nàng nghiêng chặt răng rồi trầm giọng mở miệng, “Lúc ta vào cung Ung Hòa đã bị Diêm La phát hiện ra trên người có Âm Chi Nguyên. Có điều, sau đó ông ấy đã dễ dàng phát hiện không phải tự ta mà có người đặt nó lên người ta.”

Nghe đến đây, ánh mắt của Mộc Hoàng liền tối sầm lại. Lúc trước, khi sư phụ của hắn nói Phong Vân là người của Hắc Ngục, nói trên người nàng có Âm Chi Nguyên, hắn đã nghĩ tới điều này. Sư phụ của hắn là người cường đại như vậy nên nhất định có thể thấy được Âm Chi Nguyên không phải là của Phong Vân. Bởi vì hắn biết rõ Phong Vân không phải là người của Hắc Ngục nên nàng sẽ không có Âm Chi Nguyên. Vậy mà sư phụ của hắn lại không phát hiện ra điều này, sư phụ của hắn đã hành hình Phong Vân mà hắn yêu thương nhất. Lúc ấy hắn có nghi ngờ nhưng cũng không muốn nghĩ sâu. Mà giờ, những lời của Phong Vân...

Bàn tay đang nắm chặt của Mộc Hoàng lại càng siết chặt lại.

Phong Vân hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói tiếp, “Lúc ấy, bọn họ nói chàng đã bị người của Hắc Ngục hại, mà trên người ta lại có nguồn năng lượng khó hiểu này, rất bất bình thường, nên nhất định phải điều tra rõ ràng. Ta liền phối hợp với họ. Nếu Hắc Ngục là kẻ thù của chàng thì cũng là kẻ thù của ta. Ta muốn lời người đang ẩn núp ở phía sau ra ngoài nên mới đồng ý diễn trò để núi Vô Kê lôi kẻ đứng đằng sau của Hắc Ngục ra trước ánh sáng.”

Nói tới đây, Phong Vân nhú chặt mày lại. Nàng tiếp tục kể, “Nhưng ta không ngờ nguồn sức mạnh quý quái trong người ta lại bị Âm Chi Nguyên ảnh hưởng nên khi đó đã xảy ra dị biến. Vốn ta chỉ cần nhận một chưởng của Diêm La là Âm Chi Nguyên trên người sẽ bị phá vỡ và lôi người của Hắc Ngục đứng đằng sau ra, nhưng mà sức mạnh cổ quái kia lại cũng thoát ra ngoài. Ta không tránh được Hắc Thạch Phong, cũng không tránh được vết rách không gian, kết quả cuối cùng là bị lôi vào vết rách không gian của bọn Á Phi và rơi xuống Huyền Hải.”

Dăm ba câu đã giải thích rõ ràng rành mạch về kế hoạch ban đầu. Bàn tay đang nắm lấy tay Phong Vân cơ hồ bóp chặt lấy tay nàng. Phong Vân cảm nhận được cảm xúc đang dao động của Mộc Hoàng, nàng nhẹ nhàng cắn cắn môi.

Lúc trước, bọn họ sắp đặt mọi chuyện sau lưng Mộc Hoàng nhưng tuyệt đối không định lừa dối Mộc Hoàng, cũng tuyệt đối không nghĩ sẽ gây thương tổn cho hắn. Bọn họ không định để Mộc Hoàng xen vào chuyện này, bởi ai cũng nghĩ chẳng qua chỉ diễn trò một chút để dụ người của Hắc Ngục ra ngoài mà thôi. Mộc Hoàng đang chuẩn bị đại hôn nên sẽ không tới núi Vô Kê, mà thời gian hắn chuẩn bị đại hôn cũng đủ để bọn họ giải quyết xong người của Hắc Ngục bí ẩn kia.

Không ai ngờ rằng, người tính không bằng trời tính.

Sức mạnh cổ quái trong người Phong Vân lại bị Âm Chi Nguyên ảnh hưởng mà phát tác. Vì việc này mà nàng vốn hoàn toàn có thể ứng phó được với một chưởng của Diêm La, ứng phó với vết rách không gian hay Hắc Thạch Phong lại trở thành hoàn toàn lâm vào cảnh nguy hiểm đến tính mệnh mà không thể ứng phó. Mà nguy hiểm này đã đưa Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim tới bên nàng, cũng khiến Mộc Hoàng kinh động. Đến khi nàng tỉnh lại ở bên trong Huyền Hải, gặp Li Giang mới biết trên núi Vô Kê đã xảy ra chuyện. Mọi việc đều nằm ngoài dự tính của nàng. Vì vậy nên Mộc Hoàng mới bị tổn thương, nàng mới bị tổn thương.

“Vi sao lại thành ra như vậy?” Phurong Vũ Náo nghe thế liền không nhịn được mà chen vào một câu. Hắn không nghĩ ra nếu lúc trước đã tính toán như thế thì vi sao lúc Mộc Hoàng tìm tới cửa, sơn chủ của núi Vô Kê lại đối xử như vậy với Mộc Hoàng. Ông ta đã thực sự trơ mắt nhìn đệ tử mà mình thương yêu nhất bị tổn thương đau đớn và phế bỏ mọi thứ ở trước mặt ông ta?

Sơn chủ của núi Vô Kê này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Phong Vân không thấy Mộc Hoàng nói gì, trong mắt chỉ hiện lên tia thống hận sâu sắc.

“Sự việc đã vượt quá dự đoán, vì vậy nếu muốn tiếp tục thì chỉ có thể tương kế tựu kế.” Ngàn Dạ Cách suy nghĩ rất nhanh, sau khi nghe chuyện, hắn hít một hơi rồi vừa nhìn Mộc Hoàng vừa chậm rãi nói.

Phong Vân đã xảy ra bất trắc và không còn ở núi Vô Kê nữa. Nếu muốn dụ Thiếu chủ Đế Sát của Hắc Ngục tới chi e cũng không dễ dàng gì. Chẳng phải Mộc Hoàng vừa mới nói qua rồi sao, núi Vô Kê và Hắc Ngục đã có quy định bất thành văn rằng tuyệt đối không được tự ý đặt chân tới địa giới của đối phương, nếu vi phạm thì giết không tha. Bọn họ lại muốn dụ cho đối phương không để ý tới quy định mà liều lĩnh xông tới, như vậy... Đương nhiên mọi chuyện sẽ rơi xuống kẻ đuổi tới sau đó là Mộc Hoàng. Nếu không thì mọi chuyện không phải sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao? Những thủ đoạn đó, cách thức đó, làm để quân như bọn họ làm sao lại không biết, làm sao lại không hiểu rõ?

Đó đều là những thủ đoạn bọn họ đã từng dùng qua. Có điều, hôm nay thủ đoạn đó lại bị dùng ngay trên người Mộc Hoàng. Cũng tạo ra một màn kịch lớn đến vậy.

Trong chốc lát, cả Ngàn Dạ Cách lẫn Phượng Vũ Náo đều nhìn Mộc Hoàng với tâm trạng phức tạp.

Mộc Hoàng không phải kẻ ngốc. Ngàn Dạ Cách có thể nghĩ ra thì đương nhiên hắn cũng sớm nghĩ ra rồi.

Có điều... Có điều...

Mộc Hoàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng phía trên. Đôi mắt hắn chậm rãi phủ một màu đỏ, trong suốt mà đau lòng. Ai cũng nói nam nhi không có nước mắt, nhưng ai mà biết, chẳng qua chỉ là vì chưa tới lúc thương tâm quá mà thôi.

Đó là sự phụ của hắn, là vị sự phụ đối xử với hắn tốt nhất từ khi hắn còn nhỏ, vị sự phụ đã cứu hắn trở về từ trong tay người Hắc Ngục, ông ấy đã dạy dỗ hắn, dìu dắt hắn. Nếu ông ấy nói kế hoạch với hắn thì hắn khẳng định sẽ phối hợp. Vậy mà vì cái gì lại làm sau lưng hắn như thế? Vì cái gì?

Gió thu thổi qua mang theo cái lạnh rừng mình.

Phong Vân xoay người và dùng mọi khí lực ôm chặt lấy Mộc Hoàng. "Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Chẳng giận thì đánh ta đi, đừng thương tâm!"

Mọi chuyện đều bắt đầu từ nàng. Nếu nàng không đồng ý dụ người Hắc Ngục ở đằng sau ra, nếu nàng không đồng ý giúp núi Vô Kê đối phó với Hắc Ngục thì sẽ không xảy ra sự tình ngày hôm nay. Là do nàng vô dụng, nàng không đủ mạnh, nàng không chỉ không giúp được Mộc Hoàng mà trái lại còn...

Là tại nàng, tại nàng...

"Không phải lỗi của cô! Trong tình huống nguy hiểm khi đó, nếu không có thuật dịch chuyển của Á Phi, cô sẽ không bị như vậy. Chuyện này không liên quan gì tới cô cả!" Sau khi nghe xong lời tự trách của Phong Vân, sư tử Hoàng Kim vốn đã đi tới nhưng không nói gì bỗng đột nhiên mở miệng.

"Các người không biết Vân Vân đã chịu bao nhiêu khổ cực đâu. Tộc nữ nhân ngư dưới Huyền Hải kia vốn muốn lấy mạng Vân Vân đó. Các người không biết Vân Vân phải cố gắng ra sao và trả giá thế nào đâu. Vân Vân đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, rồi đồng ý với bao nhiêu điều kiện của bọn họ thì mới có thể rời khỏi đó. Các người không thể..."

"Im đi!" Lời nói hấp tấp vội vàng của Tiểu Thực còn chưa xong thì Phong Vân đã hạ giọng quát lạnh một tiếng. Nàng không cần kể lễ thương tổn trước mặt Mộc Hoàng, không muốn chúng nó để lộ ra những tranh đấu của nàng ở dưới đó. Nàng chỉ muốn lúc Mộc Hoàng chịu tổn thương, nàng có thể để hắn dựa vào mình, nàng muốn có thể chống đỡ được cho hắn, có thể đứng bên cạnh giúp đỡ hắn gánh vác, vậy là đủ rồi! Lúc này, nàng là người gần gũi nhất bên hắn, nàng nguyện ý để hắn phát tiết mọi phần nộ. Nàng tình nguyện để hắn lừa gạt trời cũng không muốn hắn âm thầm đau khổ.

Bởi vì, người như vậy không đáng để hắn phải thương tâm. Chỉ vì muốn dụ Thiểu chủ của đối phương, hay sâu xa hơn là muốn tiêu diệt Hắc Ngục, Diêm La đã trả giá bằng Mộc Hoàng, biến Mộc Hoàng thành một quân cờ. Chuyện đã như vậy, hắn cần gì phải đau lòng vì ông ta? Không đáng, không đáng chút nào!

Phong Vân ôm chặt lấy Mộc Hoàng, để cả người Mộc Hoàng dựa vào mình, nàng chống đỡ toàn bộ cơ thể hắn. Nàng có thể cảm nhận được Mộc Hoàng có bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu tổn thương. Cũng giống thời điểm nàng chứng kiến cảnh đó khi còn ở bên trong Huyền Hải. Chính là cảm giác tức giận ngập trời, cảm giác bị thương khắc cốt ghi tâm. Người mình tin tưởng kính yêu lại vì muốn đối phó với thế lực khác mà biến mình thành quân cờ. Sự dă kích như vậy có lẽ sẽ trở thành vết thương cả đời. Vì vậy nàng mới tức giận thay cho Mộc Hoàng, mới liều mạng luyện võ công cho thật giỏi.

Bởi vì bọn họ không đủ mạnh nên mới bị người ta sử dụng như quân cờ. Vậy thì, chỉ cần nàng đủ mạnh là được. Kẻ nào dám ức hiếp bọn họ, nàng sẽ bắt kẻ đó phải trả giá gấp nhiều lần.

Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim bị Phong Vân quát lớn thì đều méo xệch cả miệng nhưng cũng không dám nói gì nữa.

Mà Ngàn Dạ Cách và Phượng Vũ Náo ở một bên cũng đưa mắt nhìn nhau. Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê. Theo như lời kể của Phong Vân thì chuyện này thực ra cũng không liên quan nhiều tới nàng. Có điều, không rõ Mộc Hoàng có thể vì tức giận bị kim nén trong lòng mà giận chó đánh mèo hay không...

Gió lại thổi qua mang theo cái lạnh thấu xương.

"Ta không trách nàng, chưa từng trách nàng!" Lời nói khàn khàn vang lên trong gió lạnh rừng mình mang theo sự đau thương mà vô cùng kiên định. Phong Vân sẽ không sắp đặt để lừa dối hắn, mà cho dù nàng có sắp đặt thì cũng sẽ không chút ảnh hưởng tới toàn cục. Nàng tuyệt đối sẽ không hại hắn thâm như vậy, tuyệt đối không làm cho hắn phải ruộng bỏ hết thảy. Trong lòng hắn hiểu rõ, chỉ không ngờ kết quả của kế hoạch này...

Mộc Hoàng nhìn lên trời rồi chậm rãi nhắm mắt lại. Chỉ thấy hai hàng lệ từ khóe mắt hắn chảy xuống rồi lẫn vào trong bụi bặm phía dưới.

Nhìn thấy cảnh này, Ngàn Dạ Cách im lặng không lên tiếng và quay đầu đi. Kẻ mạnh rơi lệ chỉ khi trong lòng đã quá đau đớn.

Phượng Vũ Náo lại lắc lắc đầu, hắn đứng sau lưng Mộc Hoàng, bàn tay vỗ vỗ lên vai Mộc Hoàng. Đó là một kiểu an ủi và ủng hộ trong im lặng.

"Chúng ta đi thôi!" Hách Liên Phong Lôi không biết đã tới từ khi nào, nàng chậm rãi lên tiếng như thể đã nghe được điều gì đó nhưng cũng có vẻ như chẳng nghe được chuyện gì. Nơi này đã không còn chuyện gì của họ nữa. Việc này là chuyện giữa núi Vô Kê và Hắc Ngục, bọn họ hiện giờ thật giống như diễn viên quần chúng vậy. Mà bọn họ lại không muốn xem vở kịch này chút nào.

“Đi thôi!” Phong Vân ôm lấy eo Mộc Hoàng và kéo hắn xoay người rời đi. Ở lại chỗ này sẽ càng thêm thương tâm, không bằng bọn họ rời đi trước, chờ sau này nàng sẽ tìm những người kia để tính sổ sau.

Mộc Hoàng chậm rãi mở mắt và cúi đầu xuống, màn nước trong suốt trong mắt đã không còn chút nào, chỉ còn lại một vẻ lạnh băng thấu xương mà thôi. Hắn chậm rãi đảo tầm mắt nhìn chiến trường ác liệt đằng kia.

Ở nơi đó, khói lửa đang bốc tán loạn, những cao thủ của Hắc Ngục đã hoàn toàn bị đội kim giáp của núi Vô Kê ngăn chặn. Ngay cả Đế Sát kiều ngạo kia cũng đang bị sư bá Thần Tiên cuốn lấy. Cả chiến trường chỉ còn lại một người nhàn nhã, đó chính là Diêm La.

Gió lạnh đột nhiên lại nổi lên tỏa ra cái lạnh khắp tứ phía. Giữa cơn gió lạnh, Diêm La chậm rãi ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Mộc Hoàng. Trong ánh mắt của ông ta không còn sự phẫn nộ và lạnh băng như lúc trước nữa, chỉ có một loại cảm xúc không thể nói thành lời và người ngoài không thể hiểu được.

Dễ hiểu nhưng lại thâm thúy khó dò.

Nhưng Mộc Hoàng dường như đã hiểu. Trên khuôn mặt lạnh băng của hắn chậm rãi hiện lên một tia cười nhạt, một tia cười nhạt ngập tràn sự trào phúng.

Mộc Hoàng nhìn Diêm La, nhiều loại cảm xúc đều hiện lên trên mặt hắn nhưng cuối cùng lại chỉ còn cái lạnh như băng. Hắn phất tay áo rồi xoay người nắm tay Phong Vân rời đi. Đó là một cái xoay người quyết tuyệt, một bóng dáng lạnh như băng và một cái phất tay áo lãnh khốc đem tất cả quá khứ ném lại phía sau. Từ nay về sau, bọn họ đường ai nấy đi, người không nợ ta, ta cũng không nợ người, bước nhanh mà đi, từ đây chia cắt đứt khoát.

Trông thấy Mộc Hoàng phất tay áo rời đi, Diêm La vốn vẫn tỏ ra lãnh khốc mà ngạo nghễ cũng hơi lão đảo thân hình, bàn tay giấu trong áo bào trong nháy mắt nắm chặt lại.

Ý tứ của Mộc Hoàng, ý tứ của Mộc Hoàng...

“Phong Vân, theo ta đi!” Trong nháy mắt khi Mộc Hoàng xoay người rời đi, Đế Sát vốn vẫn đang đối đầu với sư bá Thần Tiên khi thấy tình hình như thế liền tung ra một hư chiêu rồi xoay người lao về phía Phong Vân.

Lão lừa ngốc này hôm nay đã dùng kế với hắn khiến toàn bộ đám tinh anh của Hắc Ngục bọn hắn đều sa lầy ở chỗ này. Chờ sau khi hắn mang Phong Vân đi rồi, hắn sẽ tìm cơ hội để tính toán món nợ này với lão ta.

Bóng người chớp một cái đã tới nơi. Đế Sát dừng ngay ở trước mặt Phong Vân. Hắn đã nhanh mà mấy chiến sĩ trong đội kim giáp vẫn đứng sừng sững ở đằng kia còn nhanh hơn, bọn họ phóng vút tới và đứng chặn ngay trước mặt Phong Vân cùng Mộc Hoàng và Đế Sát.

Đế Sát thấy vậy liền như rồng mây phóng tầm mắt nhìn về phía Phong Vân ở phía sau lưng ba người kia.

Cùng lúc đó, Phong Vân và Mộc Hoàng cũng đồng thời dừng bước và quay đầu lại.

“Đế Sát!” Mộc Hoàng lúc này đứng là tràn đầy lửa giận không có chỗ phát tiết. Khi thấy Đế Sát dám ngang nhiên bước tới, lại còn muốn Phong Vân đi theo mình, ngọn lửa tức giận trong người hắn trong nháy mắt cơ hồ như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Phong Vân thấy vậy liền bóp chặt lấy tay Mộc Hoàng, ý bảo để nàng nói chuyện. Tiếp đó, nàng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Đế Sát, trên mặt không một tia cảm xúc, “Vì sao ta phải đi theo người?”

Đế Sát thấy Phong Vân và Mộc Hoàng nắm chặt tay nhau thì trong mắt hiện lên một tia sát khí. Khi quay đầu nhìn sang Phong Vân, trong mắt hắn lại hiện lên sự ôn hòa. Hắn cười cười đưa tay về phía nàng, “Theo ta đi! Đi theo ta rồi thì lão bất tử kia sẽ không ức hiếp được nàng nữa!”

Nàng mà tới Hắc Ngục với hắn thì còn ai dám động vào một cọng lông tơ của nàng nữa?

Phong Vân nghe xong lời này thì vẻ mặt lạnh băng bỗng hiện lên nụ cười châm chọc, “Úc hiếp ta? Kẻ nào dám ức hiếp ta cơ chứ?”

Đế Sát vừa nghe Phong Vân nói vừa nhìn đám chiến sĩ kim giáp của núi Vô Kê đang đứng chắn trước người Phong Vân và Mộc Hoàng, hắn không khỏi nhíu mày lại.

Son chủ núi Vô Kê từ bỏ Mộc Hoàng không phải vì muốn giết Phong Vân mà chỉ vì muốn dụ hắn tới đây sao?

Khó có thể có chuyện như vậy...

Một ý nghĩ thoáng qua, Đế Sát dường như đã hiểu mọi chuyện. Phong Vân ở trước mặt hắn có lẽ cũng là đồng lõa với Diêm La rồi. Vẻ mặt trầm xuống một lát, Đế Sát lại đột nhiên phá lên cười, “Thì ra nàng cũng có phần trong việc tính kế với ta!”

“Nhưng mà, không sao! Ta thích nàng ranh ma và hăng hái như vậy. Lại nói nàng cũng chưa từng thực sự gặp bản thể của ta. Lần tính kế này cũng coi như qua gặp mặt chính thức lần đầu, ta thích!” Đế Sát cười, lời nói của hắn mang theo sự càn rỡ và dung túng không thể nói thành lời.

Ngân Dạ Cách và Phụng Vũ Náo đứng phía sau Phong Vân vừa nhìn người đối diện vừa nhất thời như rồng mây.

Thiếu chủ Đế Sát của Hắc Ngục này đối với Phong Vân thực đúng là... Hôm nay nếu đổi lại là bọn hắn bị đối đãi như vậy thì làm sao còn có thể tươi cười, làm sao có thể dung túng được như thế, việc này...

Ngàn Dạ Cách khẽ nhủ mảy. Hắn đột nhiên cảm thấy lần này Phong Vân đã chọc tới người không thể chọc được rồi. Người này không chỉ có vẻ ngoài cường hãn không thôi đâu, có lẽ là...

“Ta không thích!” Giữa tiếng cười của Đế Sát, Phong Vân lạnh băng nói một câu.

Đế Sát nhìn gương mặt đầy vẻ sương lạnh của Phong Vân, trong mắt hiện lên một tia yêu chiều, “Được được, nàng không thích thì thôi. Vậy hôm nay ta sẽ không đưa nàng đi. Chờ hôm khác ta sẽ đưa nàng tới Hắc Ngục của chúng ta.”

Dứt lời, thân hình Đế Sát liền nhoáng lên một cái định hôn Phong Vân.

Hắn nhanh, Phong Vân cũng không chậm. Một bóng đen lập tức chớp lóe lên, thanh hắc kiếm của Phong Vân đã ở ngay trước cổ Đế Sát.

Đế Sát nhất thời phá lên cười, tiếng cười chứa đựng sự vui sướng vô cùng vang lên trong không gian, “Rất độc ác! Nhưng mà, ta thích! Được, hôm nay không hôn, về sau chúng ta còn có thời gian. Nhớ kỹ tên ta nhé, Đế Sát.” Ngay sau tiếng cười sung sướng lại là một trận cười lạnh u ám. Bóng người màu đen bắt đầu chớp lên trong không trung rồi giống như sương khói tản về hướng bờ biển. Một giọng nói tràn ngập sự u ám vang lên, “Lão bất tử, hôm nay Đế Sát ta nhận thua. Nhưng mà ta sẽ quay trở lại, ngươi cứ chờ đấy!”

Dứt lời, đám sương khói màu đen lại bay lên không trung. Thân thể và khí tức của Đế Sát đã hòa vào không gian xung quanh và biến mất không còn nhìn thấy được.

“Muốn chạy sao?” Diêm La thấy vậy thì trầm mặt xuống, hai tay áo rộng thùng thình trong nháy mắt như đang nổi gió, hai tay ông ta lập tức kết ấn trước ngực.

Lập tức, hai đôi tay bằng mây không lồ lao vào khoảng không đuổi theo Đế Sát.

“Phù Sinh Nhược Mộng!” Ngàn Dạ Cách lắc lắc đầu, đây chính là tuyệt chiêu đáng sợ nhất của núi Vô Kê.

Chỉ một kẻ duy nhất có thể thoát thân là Đế Sát thấy vậy liền cười lạnh một tiếng. Cả người hắn lại lao về bầu trời phía trên Huyền Hải. Bóng đen đang lao nhanh đi ấy bỗng hóa thành hàng ngàn Đế Sát. Mỗi Đế Sát bị Diêm La tóm được đều chỉ là người giả.

Giả là thực mà thực cũng là giả.

“Hóa Ảnh Thiên Trọng, hắn lại có thể luyện thành rồi!” Sư bá Thần Tiên đứng bên cạnh Diêm La thấy vậy liền kinh ngạc mở miệng.

Hóa Ảnh Thiên Trọng chính là tâm pháp cao nhất của Hắc Ngục, từ trước tới nay chỉ có vua của Hắc Ngục mới có thể luyện thành. Vậy mà Đế Sát này tuổi còn trẻ lại đã luyện được rồi. Thực sự khiến người ta ngạc nhiên không thôi. Hôm nay, mọi mưu tính xem ra lại bị sai một nước rồi!

Trong lúc sư bá Thần Tiên còn đang khiếp sợ nhìn Đế Sát sắp biến mất trong không trung thì Phong Vân đột nhiên lạnh lùng hừ một tiếng. Ba Ngân vồn vắn đứng cạnh nàng ngừng phát đầu lên. Một âm thanh sắc nhọn ở tần sóng mà chỉ tộc mỹ nhân ngư mới có thể nghe được bỗng vang vọng khắp bề mặt Huyền Hải. Một lớp kết giới bằng nước lập tức xuất hiện trên khoảng không phía trên Huyền Hải và giam Đế Sát ở bên trong.

Cùng với sự xuất hiện của lớp kết giới bằng nước biển này, mặt biển bắt đầu nổi sóng cuộn cuộn, Hải Long một thân khí phách mang theo đám kiều hùng của luyện ngục từ từ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 605: Chương 656 – 663: Ai thắng ai thua (1 – 8)

Sóng biển xanh thẳm không ngừng dậy sóng. Hải Long cả người lạnh băng khoanh tay trước ngực đứng phía trên mặt biển, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn về phía bên này. Đám quân hùng hùng hổ hổ đứng sau lưng hắn liên tục xoa tay. Tuy sau khi phân chia công việc xong bọn họ đều tự tản đi về phía Đế đô Nam Viên, nhưng ở phương này có động tĩnh lớn như vậy, bọn họ có muốn không biết cũng không thể. Bởi vậy nên cả bọn đã tụ tập ở một chỗ để xem kịch vui. Mà hiện tại Phong Vân đã gọi bọn họ tới.

Nước gợn lên tầng tầng lớp lớp vốn là đặc thù của kết giới thuộc tộc mỹ nhân ngư lan tràn giữa không trung và vây chặt lấy Đế Sát vì bất ngờ mà trở tay không kịp.

“Phong Vân!” Sau một lúc kinh ngạc, Đế Sát đột nhiên hiểu ra. Hắn quay đầu nhìn về phía Phong Vân ở đằng xa.

Hai kẻ đứng bên cạnh Phong Vân cũng có khí tức giống đám người kia, đây chính là người của Phong Vân, Phong Vân muốn đối phó với hắn. Trong nháy mắt, sắc mặt của Đế Sát đã có chút đen lại.

“Nàng muốn đối phó với ta ư? Phong Vân, ta thích nàng như vậy, đối xử tốt với nàng như vậy, nàng lại đối phó với ta ư?” Đế Sát nhìn Phong Vân, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin. Lúc nào hắn cũng bảo vệ nàng, vậy mà nàng lại đối phó với hắn. Mặt mày của Đế Sát trong chớp mắt đã nhăn nhúm lại.

Phong Vân mặt không biến sắc nhìn vẻ khó tin của Đế Sát. Nàng thong thả lãnh đạm trả lời, “Ta không thích ngươi!”

Ngươi thích ta, nhưng mà, ta không thích ngươi!

“Phong Vân...” Sắc mặt của Đế Sát trở nên vô cùng lạnh giá.

Hắn vừa mới nói đến đó thì Phong Vân lại đột nhiên lạnh lùng khoát tay ngắt lời Đế Sát, “Lực bảo hộ của ngươi đã cứu ta một mạng lúc còn ở bên trong Càn Khôn Thiên Hợp Tháp, tuy ta không xin ngươi cứu nhưng ta vẫn nợ ngươi một ân tình.”

Lời nói lạnh băng của Phong Vân toát ra sự dứt khoát và hiểu rõ lẽ phải, “Có điều, chuyện nào ra chuyện đấy.” Nói đến đây, trong mắt Phong Vân chợt hiện ra tia phẫn nộ, “Mọi việc hôm nay hết thảy đều từ ngươi mà ra. Ta có ngày hôm nay, nam nhân trong lòng ta có ngày hôm nay, cho dù không phải do ngươi ban cho nhưng cũng là vì ngươi mà ra. Ta không thể tha ngươi ra, càng không thể không giận chó đánh mèo. Nếu muốn ta coi ngươi như ân nhân cứu mạng, nếu muốn ta cảm động rơi nước mắt và cũng dùng tình cảm như thế để đáp lại ngươi thì ta không làm được!”

Một câu không làm được đã tỏ rõ ràng rành mạch lập trường của Phong Vân.

Trước kia nàng không biết cái người tên Đế Sát này, cũng không biết Âm Chi Nguyên có ý nghĩa thế nào với nàng. Khi còn ở Huyền Hải, Á Phi đã tỉ mỉ nói qua cho nàng biết mọi chuyện nên nàng mới biết đến cái người tên Đế Sát ở trước mặt này. Đó là nam nhân đã tặng cho nàng lực bảo hộ mà nàng không hay biết gì. Hắn đúng là vì muốn tốt cho nàng, muốn bảo hộ cho nàng, đúng là vì hắn thích nàng cho nên với liều lĩnh vì nàng. Nhưng mà, đó không phải là điều nàng đòi hỏi, cũng chẳng phải là điều nàng muốn. Tình yêu mà nàng dành cho Mộc Hoàng không còn thừa lại chút nào, nàng không thể tặng cho người khác được, huống hồ đó lại là một nam nhân trước nay nàng chưa từng thấy mặt, hơn nữa còn là nam nhân vì bảo hộ cho nàng mà khiến về sau xảy ra nhiều chuyện như vậy. Tuy nàng cảm tạ tâm ý của hắn nhưng không thể không giận chó đánh mèo được.

Đúng vậy, không thể không giận chó đánh mèo!

Có lẽ mọi việc xảy ra không thể đổ lên đầu Đế Sát, dù sao hắn cũng chỉ muốn âm thầm bảo vệ cho nàng mà thôi. Mọi chuyện chỉ có thể đổ cho kẻ vì đạt được mục đích mà không tiếc hết thảy Diêm La kia. Nhưng mà, đúng là nàng giận chó đánh mèo. Nàng bị thương tổn cũng không sao, niệm tình tâm ý của hắn, nàng có thể hoàn toàn không nhắc tới. Nhưng mà bởi vì hắn hại Mộc Hoàng nên nàng không thể tiếp tục giữ loại tâm trạng thánh mẫu được nữa, không thể tiếp tục duy trì cái ý nghĩ hắn bảo vệ nàng bởi vì hắn thích nàng, bởi vì hắn muốn nàng được tốt đẹp nên phải tha thứ cho hắn mọi chuyện, phải bỏ qua mọi chuyện.

Nàng không làm được!

“Nam nhân trong lòng nàng?” Đế Sát nghe Phong Vân nói xong thì ánh mắt kinh ngạc lập tức hung hăng trầm xuống. Hắn đảo mắt nhìn chăm chăm nơi bàn tay Phong Vân đang nắm chặt lấy tay Mộc Hoàng. Trong mắt hắn lập tức kéo đến sát khí dày đặc.

“Là hắn!” Đế Sát nhíu mày lại.

Trong khoảnh khắc, khi hai tiếng nói của hắn còn vang lên trong không trung thì một luồng sáng lạnh lẽo từ cách xa ngàn cây số đột nhiên xuất hiện trước mặt Mộc Hoàng.

Hắn tấn công đã nhanh mà Phong Vân còn nhanh hơn. Chớp mắt nhìn Đế Sát một cái, Phong Vân lập tức tiến lên một bước chắn trước người Mộc Hoàng. Một bóng đen xẹt qua, Phong Vân xòe tay ra hung hăng tóm lấy lực hắn đang bắn nhanh tới. Năm ngón tay vận sức một cái, lực hắc ám bị Phong Vân tóm được liền bùng một tiếng và nổ thành khói nhẹ ngay trước mặt nàng.

Luồng khói mỏng manh tỏa ra tứ phía.

“Đế Sát, đừng ép ta phải ra tay giết ngươi!” Phong Vân dựng thẳng mày lên, trong mắt chứa sự tức giận.

Đế Sát thấy Phong Vân giúp Mộc Hoàng thì sự tức giận trong mắt càng thêm hằn sâu. Khi nghe nàng nói xong, Đế Sát cả người toát ra khí tức u ám lại nhìn nàng, nghĩ muốn tức giận nhưng cuối cùng hình như không thể nào tức giận với Phong Vân được. Hắn chỉ cười lạnh và nói, “Muốn giết ta ư? Được! Nàng tới đi, ta không tránh, nàng tới đi!”

Ngữ khí càn rỡ mà u ám theo gió bay lên tứ phương. Đó là một loại giận dữ, cũng là một loại oán hận.

Mộc Hoàng lạnh lùng nhíu mày nhìn Đế Sát. Chẳng lẽ người này bị điên sao?

Ngàn Dạ Cách đứng sau lưng hắn lại khẽ chau mày.

Đế Sát này lại có thể điên cuồng như thế, rốt cuộc tình cảm hắn dành cho Phong Vân là thứ tình cảm gì? Rõ ràng đây mới là lần đầu tiên hai người họ chính thức gặp mặt, việc này...

Phong Vân vẫn đứng sừng sững trước mặt Mộc Hoàng và lạnh lùng nhìn Đế Sát, nhìn ánh mắt oán giận của Đế Sát, nhìn vẻ bình tĩnh lại toát ra sự điên cuồng của Đế Sát, mắt nàng càng thêm tối lại.

“Oan có đầu, nợ có chủ, người không phải người gây ra chuyện nhưng cũng là kẻ đồng lõa. Hôm nay ta không giết người nhưng cũng sẽ không trơ mắt nhìn người ngênh ngang rời đi trước mặt ta như vậy. Toàn bộ con đường trên Huyền Hải đã bị phong tỏa, muốn về Hắc Ngục thì tìm đường khác đi!” Lời nói lạnh băng xuyên qua không gian theo gió vang lên tứ phía. Dứt lời, Phong Vân xoay người nắm chặt lấy tay Mộc Hoàng và cất bước rời đi.

Trước đó nàng không rõ Đế Sát nghĩ gì lại gieo Âm Chi Nguyên lên người nàng, vì vậy nàng mới cùng Diêm La bày kế dụ hấn xuất hiện. Còn bây giờ nàng đã hiểu. Đó là vì hấn thích nàng, đó là tình cảm yêu thích đến mức có thể liều lĩnh vì nàng. Nàng không thể hiểu được vì sao trong chốc lát mà Đế Sát lại dành tình cảm cho nàng như vậy. Nhưng mà, nàng coi thường, nàng coi thường cái việc bày mưu tính kế với kẻ địch. Muốn đánh muốn giết thì cứ việc quang minh chính đại. Lấy tình cảm ra để bày mưu tính kế với người ta, Hách Liên Phong Vân nàng không hèn nhát tới mức độ này. Cho nên hôm nay nàng cho hấn một con đường. Hắc Ngục và nhà Mộc Hoàng có thù oán, nàng đương nhiên đứng về phía Mộc Hoàng. Hôm nay, nàng chỉ ngăn cản không cho thiếu chủ của Hắc Ngục trở về Hắc Ngục.

Xem như lúc này đây nàng đang giận chó đánh mèo với Đế Sát, kẻ vốn chỉ là một kẻ đồng lõa. Tiếp đó, nếu lần sau gặp phải, bọn họ sẽ là kẻ địch chứ không còn bất kỳ mối liên hệ nào.

Gió lạnh bay bay. Phong Vân và Mộc Hoàng nắm chặt tay nhau và xoay lưng lại về phía mọi người dứt khoát rời đi.

“Lúc này, những ai gây thương tổn cho chúng ta, ta nhất định sẽ tính toán rõ ràng món nợ này với kẻ đó, ai cũng không chạy thoát!” Lời nói lạnh băng theo gió vang vọng khắp bầu trời mang theo một sự dứt khoát, một sự phẫn nộ được sinh ra bởi nỗi đau đớn từ tận đáy lòng. Ông tay áo bay bay phất phơ theo hình bóng rời đi, lạnh băng mà thực vô tình.

Trên bầu trời, sau khi nhìn xong một màn như vậy, sau khi nghe Phong Vân nói đến đó, Đế Sát vốn vẻ mặt đang phẫn hận và oán giận bỗng ngửa mặt lên trời và phá lên cười, “Tốt tốt, nàng cứ đến tính toán với ta, ta sẽ nhận. Những đau khổ mà nàng đã trải qua, ta sẽ giúp nàng trút bỏ!”

Vừa ngửa mặt lên trời cười to, lời nói của Đế Sát vừa vang lên tứ phía. Vết thương trên người Phong Vân, hấn thấy, Phong Vân chịu khổ sở, nàng muốn tìm hấn tính sổ, hấn sẽ nhận, hấn sẽ nhận hết. Nhưng hấn kiên quyết không thừa nhận Phong Vân là vì Mộc Hoàng mới làm vậy.

Giữa tiếng cười vang, Đế Sát cúi đầu nhìn Diêm La đang xanh mét mặt mày sau khi nghe xong lời nói của Phong Vân. Vẻ mặt hấn sự châm chọc, “Lão lừa ngốc, xem ra ngày lành của người còn ở phía sau đó!”

Diêm La nghe Đế Sát nói thế liền lạnh lùng liếc hấn nhìn hấn một cái. Sau đó, ông ta quay đầu nhìn về phía Mộc Hoàng và Phong Vân đang rời đi không hề quay đầu lại, trong mắt hiện lên một tia đau đớn.

Lời này của Phong Vân chính là nói cho ông ta nghe. Đế Sát đối xử tốt với nàng như vậy nên nàng chỉ cản trở đường rút lui của hấn. Còn ông ta chính là người gây thương tổn sâu sắc nhất cho Mộc Hoàng, sự trả thù của nàng chỉ sợ...

Gió lạnh tung bay mang theo cái lạnh nhàn nhạt mà thấu cốt ghi tâm.

“Bốn tọa sau này thế nào người không có tư cách bình luận. Đế Sát người tốt nhất nên lo cho bản thân mình thì hơn!”

Nỗi đau qua đi, Diêm La đem toàn bộ đau xót biến thành nỗi oán hận đổ lên người Đế Sát. Ông ta tiếp tục kết ấn rồi bắt chợt hét to một tiếng. Lập tức, bàn tay bằng mây không lồ bỗng hóa ra vô số hình ảnh lao về phía Đế Sát đang bị chặn lại trên mặt biển.

Đế Sát trông thấy dẫu tay đầy trời thì trong mắt hiện lên một tia cười lạnh khó hiểu. Hấn búng tay một cái vào không trung. Trên người hấn lập tức tỏa ra một luồng khói đen rồi ngay sau đó liền biến mất không còn tung tích.

Đồng thời, Đế Sát khoanh tay trước ngực nhìn tuyệt diệu của Diêm La, vừa nhìn vừa cười nói với vẻ càn rỡ và châm chọc, “Lão già kia, hôm nay ta muốn Phong Vân người giận nên sẽ không chạy. Chỉ sợ người không có gan lấy tính mệnh của ta thôi!”

Giữa tiếng cười càn rỡ, Đế Sát cũng không hề chống cự mà chỉ ngồi chờ đòn tấn công của Diêm La lao đến.

“Ầm...” Chỉ nghe trên trời vang lên những tiếng ầm ầm thật lớn. Những hình ảnh trên trời tụ lại một chỗ và hình thành một bàn tay đang nắm lại thật chặt.

Đế Sát đã bị bắt ở bên trong.

Gió biển nổi lên mang theo hương vị của biển cả tỏa ra xung quanh.

Đó là một loại cảm xúc không thể diễn tả bằng lời.

Hải Long vẫn đứng trên sóng biển nhìn thấy những biến hóa này thì vùng tay lên. Kết giới Huyền Hải lập tức biến mất. Sau đó, ánh mắt tràn đầy vẻ lãnh khốc và khinh bỉ của hấn nhìn thoáng qua đám người của núi Vô Kê đang chiếm được thắng lợi, trong mắt hiện lên một tia châm chọc. Nhưng mà, ngay sau đó, trên mặt hấn lại hiện lên nụ cười nhuốm đầy sát khí.

Đắc tội với Phong Vân chính là đắc tội với bọn họ. Với Đế Sát, bọn họ chỉ cảnh cáo vậy thôi. Còn sơn chủ núi Vô Kê, hừ hừ, cứ chờ đi!

Gió biển lại nổi lên. Hải Long phất tay một cái. Đám người kiêu hùng của luyện ngục vốn vẫn đứng xem náo nhiệt đồng loạt lắc mình biến mất khỏi chỗ.

đang đứng. Bọn họ đến Đệ đồ Nam Viên.

Sự lạnh lẽo lại bao trùm cái nơi vừa rồi còn ảm ảm náo nhiệt. Chỉ trong thời gian ngắn mà mọi thứ đã trở lại lạnh lùng im ắng, ở nơi này chỉ còn lại duy nhất đám người của núi Vô Kê.

“Haiz, đi thôi, trở về rồi chúng ta sẽ từ từ giải thích với nó. Mộc Hoàng nó là đứa hiểu biết mà.” Sư bá Thần Tiên thấy Diêm La vẫn trầm mặc không nói gì liền thở dài một hơi.

Diêm La nghe xong lại nghiêng đầu liếc mắt một cái về nơi Mộc Hoàng đã rời đi từ lâu. Đầu mày khoe mắt trên mặt ông giờ phút này giống như đã già thêm vài tuổi. Trầm mặc một lúc Diêm La mới chậm rãi lắc đầu, “Tôn thương quá sâu!”

Đã bị tổn thương quá sâu sắc rồi, nếu muốn tha thứ thì nói dễ hơn làm, nói dễ hơn làm đó!

Dứt lời, Diêm La lại hít sâu một hơi, “Quay về thôi!”

Một lời vừa dứt, Diêm La liền bay lên trời. Ông ta kéo theo Đệ Sát đang bị trói chặt rồi phá vỡ không gian bay về phía núi Vô Kê.

Sư bá Thần Tiên thấy vậy cũng chỉ thở dài một tiếng, “Đi thôi! Sau khi trở về chúng ta còn nhiều việc phải làm.”

Cỏ cây đung đưa nhẹ nhẹ.

Gió lạnh lạnh thổi. Sóng biển nhấp nhô, có tình lại vô tình.

Nơi đó lần thứ hai lại trở nên cô tịch.

Mà ở một nơi khác lúc này đang hết sức ảm ỉ.

Hắc Ngục...

“Vương, không hay rồi! Thiếu chủ đã bị người của núi Vô Kê bắt đi rồi!”

Trong cung điện xa hoa u tối được lát hoàn toàn bằng tinh thạch màu đen, một giọng nói kinh hoàng đột nhiên vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh tối tăm ở nơi này. Vị vua của Hắc Ngục vốn đang lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế màu đen và lật giờ thứ gì đó khi nghe nói thế liền đột ngột gấp bức thư trong tay lại. Gương mặt của ông ta bị bao phủ trong bóng đêm nên không nhìn rõ lắm, có điều sát khí trào lên trong mắt lại khiến cả Hắc Ngục phải chấn động. Tay áo bào rộng thùng thình bỗng phát trên không trung một cái. Một luồng khí đen nhỏ bé lập tức rơi vào trong tay vua Địa Ngục.

Đó là tin báo của Đệ Sát.

“Người đâu...”

Gió đen nổi lên quét qua Hắc Ngục. Hắc Ngục lâu lâu không động bắt đầu có động. Gió mùa thu lạnh rùng mình càng lúc càng thêm lạnh. Khí trời đã bước vào tiết cuối thu, mùa đông giá rét cũng chẳng còn bao lâu nữa sẽ tới.

Giữa gió lạnh đầy trời, tại Đệ cung Nam Viên, trong tâm cung của Mộc Hoàng...

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân kéo áo xuống, cả người nàng đầy những vết sẹo. Hắn chăm chú nhìn thật lâu mà không thể thốt nên lời, chỉ tỉ mỉ đưa tay vuốt lên từng vết thương của nàng.

Phong Vân thấy sự đau xót hiện lên trong mắt Mộc Hoàng thì lại ôm chặt lấy hắn. Những thương đau của nàng sao có thể bị được với Mộc Hoàng?

“Đừng lo lắng, ta không sao!” Mộc Hoàng nhận ra cảm xúc của Phong Vân, hắn vươn tay ôm lấy nàng.

“Ừm, không việc gì. Chẳng qua chàng chỉ yếu hơn ta một chút thôi, sau này để xem chàng còn dám bắt nạt ta không.”

Phong Vân nhận thấy Mộc Hoàng cũng không phải đang miễn cưỡng vui vẻ, trên người hắn vẫn toát ra sự cường hãn, một sự cường hãn vĩnh viễn không thể đánh mất. Nàng không khỏi ngẩng đầu lên nói đùa với hắn.

Mộc Hoàng không cần người ta an ủi, bởi vì hắn luôn mạnh mẽ từ trong máu rồi. An ủi chỉ dành cho kẻ yếu, kẻ mạnh vĩnh viễn không bao giờ gục ngã. Nàng hiểu điều đó nên mới cười vui với hắn.

Mộc Hoàng vừa nghe nói vừa nhìn vẻ tươi cười của Phong Vân, hắn nhéo nhéo Phong Vân một cái rồi nói với vẻ tinh quái, “Không cần lo lắng! Ta có thể phế võ công thì ta cũng có thể luyện lại được.”

Không có công phu của núi Vô Kê thì trên đời này vẫn còn rất nhiều bí kíp.

Hắn có thể luyện thành đệ quân lần thứ nhất, cũng có thể luyện thành đệ quân lần thứ hai.

“Ừm.” Phong Vân nghe vậy liền gật mạnh một cái, nàng hoàn toàn tin tưởng hắn.

“Đừng rồi, ta đã có tấm bản đồ kia rồi.” Sau khi gạt đầu, Phong Vân bỗng nhớ tới một nửa bản đồ nàng đã tìm thấy ở Huyền Hải. Phong Vân lập tức lấy nó ra bày trước mặt Mộc Hoàng. Li Giang nói đây là nơi cất giấu một thứ bí kíp. Li Giang còn nói đó là thứ tốt, vậy đó nhất định là... Khẳng định thứ này sẽ không thể kém hơn công phu của núi Vô Kê đâu.

“Hả?” Mộc Hoàng không ngờ Phong Vân lại cho hắn một sự kinh ngạc như vậy. Hắn lập tức mở bản đồ ra xem.

Phong Vân nhìn Mộc Hoàng đang chăm chú xem bản đồ. Nàng do dự một chút rồi ngồi xuống bên cạnh hắn và chậm rãi nói, “Ta cho Đế Sát một đường lui, chàng...”

“Ta không giận!” Phong Vân còn chưa nói xong thì Mộc Hoàng đã nói luôn mà không hề ngẩng đầu lên.

“Đại trượng phu phải quang minh lỗi lạc. Nàng không làm thế thì ta cũng sẽ làm.” Lấy tình cảm ra để dụ kẻ địch, cách đối nhân xử thế như vậy thật đáng khinh thường, hẳn khinh thường. Nếu bắt được kẻ địch bằng cách đó thì Mộc Hoàng hẳn sẽ không còn mặt mũi nào nữa.

“Mộc Mộc!” Phong Vân vươn tay ôm chặt lấy eo lưng của Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng thấy vậy liền xoay người ôm lại nàng, “Ta thích nàng như vậy. Điều này chỉ có thể chứng minh con mắt của ta rất tốt. Về phần hắn là người của Hắc Ngục, lúc này đây chúng ta thả hắn đi. Tiếp theo, ta sẽ dùng bản lĩnh thực sự để bắt hắn. Mỗi cừu hận giữa ta và Hắc Ngục ta sẽ quanh mình chính đại báo thù.”

Phong Vân nghe Mộc Hoàng nói thế liền không khỏi kích động. Nàng ngẩng đầu lên hôn Mộc Hoàng thật mạnh. Ban đầu nàng cũng có ý muốn tung một mẻ lưới bắt hết đám người Hắc Ngục. Ai bảo hắn ta là kẻ thù của Mộc Hoàng. Nhưng mà, sau khi biết rõ sự tình, nàng không thể ra tay được. Không phải nàng có cảm tình với Đế Sát mà là thấy làm vậy là không quang minh chính đại. Tuy nàng xuống tay là không từ thủ đoạn nhưng dù sao cũng là người hiểu đạo lý. Cho nên, sau khi ngăn chặn hắn ta một hồi, nàng quyết định sẽ từ bỏ chuyện đó. Mối thù này về sau sẽ tính.

“Suy nghĩ của chàng, ta...”

“Đáng tiếc hắn không nhận tâm ý của nàng mà lại vì muốn nàng bớt phần nộ mà tự chui đầu vào lưới.” Mộc Hoàng nhìn Phong Vân. Hắn còn chưa nói xong thì ngoài tầm cung đã có tiếng động vang lên.

Ngay sau đó, cửa tầm cung được mở ra.

Hải Long, Ba Ngân, Bạch Sa nghiêng ngang thông thả tiến vào. Phía sau ba tên không thể ngăn cản được này là Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo. Hai người này rõ ràng là đi theo để xem náo nhiệt, còn có cả Ma Ha Cách nữa.

Phong Vân nghe xong lời nói của Mộc Hoàng thì hơi sững sốt nhưng gương mặt trong chốc lát lại khôi phục lại vẻ bình thường.

“Quyết định của hắn ta không thể bình luận, tình cảm của hắn ta không thể nhận!”

Hai câu ngắn ngủi đã nói rõ toàn bộ lập trường của nàng.

Bạch Sa nghe nói vậy liền nhún vai, “Rất đáng tiếc! Một nữ hai...” Lời trêu chọc còn chưa nói xong thì Ba Ngân đã một quyền đánh lên đầu Bạch Sa và chặn được những lời sau của Bạch Sa lại.

“Giờ phải làm sao?” Hải Long liếc mắt nhìn Mộc Hoàng và Phong Vân vẫn ngồi ôm nhau mà không có bất cứ phản ứng gì trước lời nói của Bạch Sa rồi trầm giọng hỏi. Hẳn hiểu rõ Phong Vân muốn bọn họ tới đây không phải vì muốn bọn họ được mở mang về cuộc sống sung túc của lục địa.

“Chờ chúng ta nói chuyện xong đã!” Phong Vân đưa mắt ra hiệu cho Hải Long. Về món nợ với núi Vô Kê, không cần Mộc Hoàng phải ra mặt. Tuy Mộc Hoàng đã nản lòng thoái chí với bên đó nhưng tốt nhất vẫn để nàng xuống tay, tránh cho Mộc Hoàng phải đau xót quá mức.

Hải Long cũng hiểu được ý của Phong Vân, hắn lập tức lặng im không lên tiếng và đứng tránh sang một bên.

Bên trong tầm cung trong nháy mắt lại trở nên tĩnh lặng. Xảy ra chuyện như vậy, ai cũng không biết phải khuấy động không khí thế nào.

“Nói đi!” Thấy tầm cung rơi vào sự tĩnh lặng, sư tử Hoàng Kim ngồi chồm hổm trong một góc liền đá một cước vào Tiểu Thực bên cạnh nó. Tên này chẳng phải đứng đầu trong việc khuấy động không khí sao?

“Ngươi nói cái gì?” Tiểu Thực ôm chân giường, lúc này nó cũng đang vô cùng bí từ.

Sư tử Hoàng Kim nhất thời giận dữ trừng mắt nhìn Tiểu Thực. Tiểu Thực hết sức oan ức ôm chặt lấy chân giường.

Mộc Hoàng ngồi trên giường thấy tình cảnh như vậy liền thần nhiên cười cười, “Ta giờ đã sa sút rồi, các ngươi còn nhún nhường gì nữa.”

“Đừng thế đấy. Hắn là tên biến thái có đánh cũng không chết, chúng ta không cần phải kiên nhẫn làm gì!” Tiểu Thực vừa nghe Mộc Hoàng nói thế liền lập tức nói tiếp vào.

Lời này vừa dứt, đáp lại nó chính là một vuốt hung hăng của sư tử Hoàng Kim.

“Người chưa đánh đủ hủ, chờ đấy xem ta trả đòn thế nào!” Tiểu Thực nổi giận, nó có nói gì sai đâu?

Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim lại cùng nhau làm ồn cả lên. Không khí trong tẩm cung cũng chẳng còn chút trang nghiêm nào nữa.

Ma Ha Cách thấy vậy liền cười cười nói với Mộc Hoàng, “Giờ đã sắp tới cuối năm rồi, mọi việc cũng không còn nhiều nữa. Hiếm khi có hai vị đế quân ở đây, chỉ bằng chúng ta xử lý nốt chuyện mà tháng trước còn chưa làm xong đi thôi. Đối với Nam Viên chúng ta cũng là việc đáng mừng.”

Ma Ha Cách vừa dứt lời thì Ngân Dạ Cách và Phụng Vũ Náo cùng đưa mắt nhìn nhau và nhất tề nở nụ cười, “Xem ra chúng ta còn cần ở đây thêm một thời gian nữa rồi.”

“Là chuyện gì vậy?” Bạch Sa thấy vậy liền hỏi.

“Đại hôn của Vân Vân và Mộc Mộc.” Tiểu Thực vốn đang vụng về đánh đấm với sư tử Hoàng Kim lập tức quay đầu bỏ lại một câu.

Đại hôn? Phong Vân và Mộc Hoàng quay đầu nhìn nhau.

Hôn lễ bị đình lại của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 606: Chương 664 – 674: Phong Vân báo thù (1 – 11)

Bên trong tẩm cung trong nháy mắt trở nên yên tĩnh. Ngay sau đó, Mộc Hoàng liền cong môi cười, “Tốt!”

Đại hôn của hân và Phong Vân, nếu việc này không bị trì hoãn thì bọn họ hẳn đã sớm thành vợ chồng rồi. Kết quả hiện tại lại tòi ra một tên Đế Sát gì đó muốn tranh đoạt Phong Vân với hân. Tuy trước mắt không cần phải lo lắng nhưng cứ cưới Phong Vân trước đã rồi tính sau. Phong Vân là của hân, chỉ có thể là của hân. Hân cần phải nhanh chóng tóm chặt người này lại mới được.

Mọi người thấy Mộc Hoàng quả thực có vẻ đặc ý và tâm tình cũng không hoàn toàn suy sụp vì núi Vô Kê thì không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi và bắt đầu cười ha ha.

“Đến đây lại còn có rượu mừng để uống. Lão Đại, cô thành hôn thế này cũng quá sớm đấy, lúc này mới là tuổi đẹp nhất, vậy... Ha ha...” Giữa những tràng tiếng cười chỉ có Bạch Sa buông lời trêu chọc.

Bạch Sa còn chưa dứt lời đã bắt gặp ánh mắt đằng đằng sát khí của Mộc Hoàng. Hân lập tức không cười nổi nữa.

Phong Vân nghe nói thế cũng cười và ngẩng đầu nhìn Mộc Hoàng. Trong mắt nàng hiện lên ý cười tinh quái, “Giờ cũng không phải chàng nói là được.”

“Nàng nói vậy là có ý gì?” Mộc Hoàng nghe nói thế liền quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Phong Vân.

Phong Vân khẽ cười nói, “Người nhà ta đều đã tới đây rồi, việc hôn nhân của ta cần phải để bọn họ làm chủ.”

Phong Vân vừa nói xong, Ma Ha Cách liền phì cười thành tiếng. Hơn một tháng trước bọn họ đã tự định đoạt đại hôn này, hơn một tháng sau người nhà của Phong Vân đã tụ tập đầy đủ ở Nam Viên. Giờ bọn họ cũng không thể muốn thế nào thì làm thế ấy được.

“Xem ra người còn thức thời đấy!” Ngay khi Phong Vân vừa dứt lời thì ngoài tẩm cung vang lên tiếng nói sang sảng của Hách Liên Phong Lôi. Cùng với tiếng nói này, cửa tẩm cung lần thứ hai bị người ta tùy tiện đẩy ra. Chỉ thấy Mạnh Khoát và Hách Liên Phong Lôi dẫn đầu, rồi Hách Liên Phong Vũ, Hách Liên vương công, quốc chủ của Á Sát, cha mẹ Phong Vân... thanh thế to lớn lũ lượt tiến vào.

“Muốn cứ vậy mà cưới Phong Vân nhà ta đi ư, không có cửa đâu!” Hách Liên Phong Lôi đứng là việc nhân đức không nhường cho ai, nàng ta liền trực tiếp đối đầu với Mộc Hoàng.

“Đứng thế, sao có thể dễ dàng như vậy được!” Hách Liên Phong Vũ cũng theo sát theo đó.

“Lúc trước chính là Phong Vân nhà ta cưới người, giờ...” Mẹ Phong Vân là Hạ Diệp Vũ vừa nhìn Mộc Hoàng vừa tươi cười.

Lúc trước đánh bại đánh bại phối loạn uyên ương, ai cũng không ngờ hôm nay chuyện đó lại trở thành thật. Long là long, phượng là phượng, long phượng đảo điên thì giờ cũng phải hoàn nguyên lại rồi.

“Sính lễ, yêu cầu, tân khách, lễ tiết...” Hách Liên vương công mở miệng nói ra một tràng nghi lễ. Phong Vân nhà bọn họ vốn được nuôi dưỡng như thế tử, ngay từ đầu bọn họ đã hy vọng nàng sẽ thành thân cưới vợ. Hôm nay Phong Vân lại biến thành nữ nhi và phải lập gia đình. Sự thất vọng lớn lao này

hôm nay hết thấy đều phải đòi trên người Mộc Hoàng mới được.

“Phong Vân nhà chúng ta...”

Giữa một mớ ồn ào hỗn loạn, Mộc Hoàng chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn đám người nhà của Phong Vân. Tuy hắn đã sớm gặp qua bọn họ nhưng không ngờ...

Mộc Hoàng quay đầu nhìn Phong Vân.

Phong Vân chỉ đứng cười ha hả rung cả vai.

“Đừng nhìn Phong Vân, trong việc này nó sẽ thiên vị người nên không có tư cách nói chuyện!” Hách Liên Phong Lôi lời tư cách lão đại ra nói chuyện, vừa nói vừa trừng mắt nhìn Phong Vân với ánh nhìn mang một vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Động tác ấy, khí thế ấy, cả nhà Phong Vân đều mang một loại khí thế chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Mọi người có mặt bên trong tầm cung cũng đều bị chọc cười.

“Ha ha...” Trong lúc nhất thời, cả Ngân Dạ Cách và Phụng Vũ Náo đều bật cười ha hả.

Ngay cả đám Ba Ngân, Hải Long cũng hơi hơi cong khóe miệng.

Một gia tộc cường hãn quá!

“Muốn yêu cầu gì thì cứ đưa ra hết đi, ta chỉ cần Phong Vân thôi!” Giữa những tiếng nói ba mồm bảy miệng liên tiếp vang lên, sau khi qua cơn trợn mắt há mồm, Mộc Hoàng liền ôm lấy Phong Vân rồi bật ra một câu cực kỳ khí phách.

Tiền tài lễ tiết tất cả đều chỉ là vật ngoài thân, hắn cũng không để ý thái độ cố ý gây khó dễ của Hách Liên Phong Lôi. Chỉ cần có Phong Vân ở bên cạnh hắn là tốt rồi.

Lời này vừa hạ xuống, cả gia tộc Hách Liên đang lú lú nói năng liền im lặng cả. Bạch Sa cũng mau miệng để thêm một câu, “Lão Đại, mắt nhìn người của cô cũng không tệ lắm đâu!”

Khi Bạch Sa đang nói, đám người Hách Liên Phong Lôi lại đưa mắt nhìn nhau và khẽ nở nụ cười. Mộc Hoàng này quả thực không tồi, bọn họ ai cũng nhận thấy thế.

“Được rồi, các bà cô của ta ơi, mọi nghi lễ cụ thể thế nào cứ bàn bạc với ta là được rồi!” Ma Ha Cách vẫn đứng một bên lúc này mới vừa cười vừa mở miệng.

“Các người có nói cho Đế quân của chúng ta nghe thì ngài ấy cũng không biết cụ thể phải làm cái gì đâu, rồi sẽ lại ra lệnh cho ta thôi mà. Thôi thì chúng ta trực tiếp bàn bạc đi thì hơn.” Ma Ha Cách vừa nhìn Mộc Hoàng vừa thờ dãi một cách khoa trương.

Tiểu Thực lập tức bật cười ha hả. Hóa ra Mộc Hoàng này không phải chuyện gì cũng làm được nhì!

“Nói như vậy xem ra ta không tặng đại lễ thì thành thất lễ rồi phải không?” Giữa những tiếng cười ồn ào, Ngân Dạ Cách không có chỗ ngồi liền đi thẳng tới ngồi xuống giường bên cạnh Mộc Hoàng và vừa nhìn Hách Liên Phong Lôi vừa cười nói.

“Đế quân, ngài nói thử xem!” Hách Liên Phong Lôi cười to.

Mạnh Khoát đứng một bên cũng bật cười ha hả.

“Ta vốn không thích Phong Vân ở lại Nam Viên nên lúc trước không định tặng lễ vật. Hiện giờ, lễ vật này thực sự khiến ta tặng mà tâm không cam tình không nguyện chút nào!” Ngân Dạ Cách vừa nhìn Mộc Hoàng và Phong Vân ngồi bên cạnh vừa nói mát.

Lúc ấy hắn đã chuẩn bị liên thủ với Phụng Vũ Náo để phá hỏng đại hôn và chuẩn bị bắt Phong Vân đi. Ai ngờ sự tình lại thành ra như bây giờ. Thực sự đúng là người tính không bằng trời tính rồi.

Lời này vừa dứt, Mộc Hoàng liền giơ tay nắm Ngân Dạ Cách một quyền. Ngân Dạ Cách tươi cười thuận tay kéo tấm da dê mà Mộc Hoàng đang nắm trong tay ra.

“Ngài cùng lắm cũng chỉ là tâm không cam tình không nguyện, còn ta thì sao?” Phụng Vũ Náo tiếp lời. “Ta chính là tới Nam Viên để kết thông gia mà.” Phụng Vũ Náo khoanh tay trước ngực. “Giờ Mộc Hoàng không thành em rể ta, Phong Vân lại từ nam biến thành nữ rồi gả cho Mộc Hoàng. Ta biết ăn nói thế nào với mọi người của mình bây giờ, Thiên Khung ta giờ còn mặt mũi nào nữa!”

Nói đến đây, Phụng Vũ Náo có vẻ tức giận hung hăng trừng mắt liếc nhìn Mộc Hoàng và Phong Vân một cái. Có điều trong lời nói của hắn lại không có nhiều lắm sự phẫn nộ. Nếu bọn họ là kẻ địch thì chuyện này sẽ là thâm cừu đại hận, còn nếu đã là bằng hữu huynh đệ thì mọi chuyện này đâu có đáng là gì. Việc này hắn tự xử lý được.

“Đế quân!” Phụng Vũ Náo vừa nói xong thì quốc chủ Á Sát lập tức lên đứng lên và cung kính hướng về phía hắn mà nói, “Làm phiền Đế quân phải bận

tâm rồi!”

Á Sắt vốn là lãnh địa của đại lục Thiên Khung. Phurong Vũ Náo là Đế quân nơi bọn họ sinh ra và lớn lên. Nơi đó không giống như Tinh Vực hiện tại đang cung cấp nơi ăn chốn ở cho bọn họ, tình cảm giữa bọn họ với hai đại lục không hề giống nhau chút nào.

Phurong Vũ Náo nhìn thoáng qua quốc chủ Á Sắt rồi khẽ cười nói, “Các người muốn ở chỗ của Ngàn Dạ huynh thì cứ ở, đợi ta xử lý xong Thánh Linh Cung rồi trở về cũng không muộn.”

Quốc chủ Á Sắt vì sao phải rời bỏ Thiên Khung, hẳn rất rõ ràng.

Quốc chủ Á Sắt nghe nói thế thì vẻ mặt hiện lên sự kích động và xấu hổ. Thiên Khung chính là quốc thổ của ông ta, mà ông ta lại là kẻ trốn chạy.

“Phurong Vũ, ngài yên tâm!” Giữa bầu không khí xấu hổ đó, Mộc Hoàng bỗng ném lại một câu tràn đầy lãnh khốc. Không phải chỉ có kết thân với nhau thì Nam Viên mới giúp đỡ Thiên Khung. Nếu ban đầu đã không muốn giúp thì giờ còn cần phải nói nhiều lời sao?

Phurong Vũ Náo nghe nói thế chỉ cười mà không đáp lời.

Phong Vân giờ nắm đầm lên hừ lạnh một tiếng, “Ta và bọn họ còn có ước định cơ mà, xem đến lúc đó ta có san bằng Thánh Linh Cung hay không?”

Thánh Linh Cung, núi Vô Kê, bọn ta sẽ không bỏ qua đâu!

Vì Phurong Vũ Náo, cũng vì chính nàng nữa.

“Phurong Vũ huynh à, ngài còn lo lắng gì nữa, chỉ là một Thánh Linh Cung mà thôi, cần gì phải tức giận!” Ngàn Dạ Cách vừa cười cười với Phurong Vũ Náo vừa tùy tiện mở cái thứ vừa lấy được từ trong tay Mộc Hoàng ra xem.

Có tam đại đế quân bọn họ ở đây, ngay cả núi Vô Kê bọn họ còn dám đối đầu, một Thánh Linh Cung nho nhỏ gì đó thì có đáng kể gì?

Phurong Vũ Náo đã hiểu được ý tứ của Mộc Hoàng và Ngàn Dạ Cách, hẳn liền cười cười.

“Xem ra lễ vật này ta cũng không thoát được rồi!”

Giữa tiếng cười nói ôn hòa, Phurong Vũ Náo lại đưa mắt nhìn sang Mộc Hoàng, “Ta cũng không mang theo lễ vật gì quý giá cả, ngày mai ngài thử tìm trong bảo khố xem có công phu cổ nào không. Tạm thời xem như đó là lễ vật vậy!”

Phurong Vũ Náo vừa nói xong lời này, mọi người có mặt trong tầm cung nhất thời đều trở nên im lặng. Ngay sau đó, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Mộc Hoàng. Một thân võ công của Mộc Hoàng đã bị phế đi một nửa, giờ phải luyện lại một lần nữa, việc này so với đại hôn cùng Phong Vân cũng không thể coi nhẹ được.

Đế quân Thiên Khung đã nói vậy thì lễ vật này hẳn là lớn lắm đây. Bí tịch võ công lấy ra từ bảo khố của Thiên Khung sao có thể là thứ vô dụng được phải không?

“Đế quân thật hào phóng!” Hách Liên Phong Lô lập tức cất lời khen tặng.

“Cần gì bí tịch? Cứ tới đây đánh lộn với chúng ta một phen, đảm bảo sau một tháng ngươi sẽ mạnh hơn lên rất nhiều!” Bạch Sa vốn im lặng rất lâu liền chặn ngang một câu, vừa nói hẳn vừa bẻ bẻ cổ tay.

Coi đi, Phong Vân sau một tháng quần ẩu với bọn họ giờ đã rất mạnh. Sau một hồi đánh đấm với đám quần hùng luyện ngục bọn họ mà không mạnh lên thì quả thực mới đáng chê cười.

“Ít lời cho ta đi! Hẳn không giống như thế!” Hải Long lập tức trầm giọng quát.

Tình huống của Mộc Hoàng và Phong Vân không hề giống nhau, không thể cùng làm như vậy được. Huống hồ, bọn họ còn chuyện khác phải làm, bọn họ không phải tới đây để luyện quyền cước.

Bạch Sa nghe nói thế liền nhún nhún vai nhưng không phản bác.

Mộc Hoàng ngồi ở mép giường lúc này mới nói chen vào. Sau khi gật gật đầu với Phurong Vũ Náo, Mộc Hoàng trầm giọng nói, “Không cần. Phong Vân đã tìm được một bộ bí tịch cho ta, vật này hẳn là không tồi đâu.”

“Phong Vân tìm được hả? Là cái gì vậy?” Sau khi nghe Mộc Hoàng nói thế, Hách Liên Phong Lô lập tức tròn tròn mắt. Nàng không bàn bạc chuyện khác nữa mà quay đầu lại nhìn.

“Thánh Quang Chi Vũ.” Mộc Hoàng nhìn tấm bản đồ Ngàn Dạ Cách đang cầm.

“Cái gì? Thánh Quang Chi Vũ...”

“Thánh Quang Chi Vũ?”

Bốn chữ này vừa nói ra, cả Phụng Vũ Náo lẫn Hải Long đều nhất thời chấn động.

“Đùa gì vậy? Sao chưa nghe nói qua bao giờ?” Hách Liên Phong Lôi như rồng mây nhìn về phía Phong Vân.

Phong Vân lắc đầu, nàng chỉ biết một mà không biết hai.

“Một phần tuyệt học có một không hai...” Phụng Vũ Náo tới gần.

“...Trong truyền thuyết.” Hải Long chau mày.

Lời nói hết sức giản lược của hai người kia chưa nói lên điều gì nhưng ý tứ giấu giếm trong đó cũng đủ để người khác hiểu được. Bá chủ của đáy biển và Đế quân Thiên Khung đều nói như vậy, vậy thì Thánh Quang Chi Vũ này...
...

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều trở nên vô cùng kích động.

“Phong Vân...”

“Mọi người đừng hỏi, con chẳng qua chỉ tiện tay lấy được thôi. Cụ thể thế nào con không biết, hiện tại chỉ có tấm bản đồ này, còn đó là nơi nào con cũng không biết.” Không đợi Hách Liên vương công mở miệng, Phong Vân đã lập tức nói nhanh. Cái gọi là Thánh Quang Chi Vũ này nàng thực sự cũng không rõ lắm. Cái tên này cũng nhờ Li Giang nói ra nên nàng mới biết được.

Người xung quanh nghe Phong Vân nói thế thì lại càng kích động. Cả đám cố gắng kìm chế cảm xúc rồi cùng nhìn tấm bản đồ trên tay Ngân Dạ Cách.

Ban đầu Ngân Dạ Cách cũng không biết thứ trong tay Mộc Hoàng là thứ này, sau khi liếc mắt nhìn sơ qua một chút hần mới phát hiện thì ra...

“Muốn nhìn thì cứ tới đây nhìn thử xem!” Mộc Hoàng thấy Phụng Vũ Náo đi lên hai bước rồi lại đứng lại thì không khỏi thân nhiên nói.

“Ta không biết nơi này là chỗ nào.” Phụng Vũ Náo thấy Mộc Hoàng không kiêng dè hần thì lập tức đi tới. Tam đại đế quân nhất thời tụm lại một chỗ.

Đất đai trong thiên hạ này đều là đất của bọn họ, ba người tập hợp lại hần có thể biết được nơi đó là chỗ nào.

Tầm cung trong nháy mắt lại lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người nhìn không chuyển mắt về phía tam đại đế quân đang tụm đầu vào nhau.

Ma Ha Cách căng thẳng tới nổi trên trán bắt đầu toát mồ hôi. Nếu có thể tìm được nơi đó thì một thân bản lĩnh của Đế quân của bọn họ...

“Ta cảm thấy hình như đã xem qua bản đồ này ở một nơi nào đó lúc còn ở Tinh Vực rồi.” Giữa không khí yên tĩnh này, Ngân Dạ Cách đột nhiên nhíu mày nói.

“Ngài đã thấy qua rồi ư?” Mộc Hoàng nhất thời nhìn Ngân Dạ Cách.

Ngân Dạ Cách cau mày trầm tư, “Ta có nhớ mang máng.” Không rõ vì sau hần lại có cảm giác hình như biết rõ chỗ này mà lại hình như không thể nắm được trong lòng bàn tay, địa điểm trên tấm bản đồ này hình như có chút quen thuộc với hần.

“Ngài cẩn thận nhớ lại xem!” Phụng Vũ Náo thấy vậy liền trầm giọng nói.

Phụng Vũ Náo vừa dứt lời, bên trong tầm cung trong nháy mắt lại im ắng tới nỗi mọi tiếng động đều có thể nghe thấy rõ ràng. Mọi người nín thở ngưng thần, chỉ sợ quấy rầy đến trí nhớ của Ngân Dạ Cách.

Ngân Dạ Cách nhìn tấm bản đồ trong tay. Hần trầm ngâm hồi lâu mới nói, “Vị trí đại khái ta có thể xác định được, có điều địa điểm cụ thể thì cần phải tìm đây!”

“Vậy đi thôi, ta lập tức chuẩn bị!” Ngân Dạ Cách vừa dứt lời, Ma Ha Cách liền lập tức nhảy dựng lên và định phóng ra ngoài tầm cung.

“Đứng lại cho ta!” Ngân Dạ Cách bỗng hét lên.

Ma Ha Cách vẻ mặt kích động lập tức quay đầu lại hỏi, “Ngài còn cần gì phân phó ạ?”

Ngân Dạ Cách thấy vậy thì bất đắc dĩ cười nói, “Nơi đó là Tinh Vực của ta, người lo lắng làm gì? Người cứ toàn tâm toàn ý chuẩn bị đại hôn cho Đế quân của các người đi, không cần phải lo chuyện này!”

Dứt lời, hần quay đầu lại hỏi Mộc Hoàng, “Tự mình đi một chuyến chứ?”

Mộc Hoàng nghe vậy liền gật đầu, “Đi!”

Ngân Dạ Cách thấy vậy liền gật gù đầu. Hần quay đầu ra lệnh cho Mạnh Khoát, “Người đi liên lạc với Dương gia, ta muốn biết nơi này cụ thể là nơi nào. Điều kiện tùy bọn họ đặt.”

“Vâng!” Mạnh Khoát không nói hai lời lập tức xoay người rời đi.

“Cần dùng đến Dương gia ư?” Phụng Vũ Náo đứng một bên liền mở miệng hỏi.

“Về chuyện này tin tức của bọn họ rất nhanh nhạy.” Ngàn Dạ Cách cười cười.

Nói đến Dương gia, Dương gia này cũng không thể coi là thế gia đại hộ* nhưng phóng tầm mắt khắp tam đại lục này, những người đương quyền đều biết tới bọn họ.

(*Thế gia đại hộ: Gia đình giàu có thế lực.)

Vì sao bọn họ lại nổi danh như vậy?

Chính là bởi vì bọn họ đối với việc truy tìm tung tích, đối với việc tìm hiểu thông tin, đối với đủ hạng người, ... đều biết rõ như lòng bàn tay. Dương gia này quả thực chính là trung tâm của mọi tin tức.

“Phong Vân, cô đưa thẻ bài cho Mạnh đại ca đi!” Đúng lúc Mạnh Khoát đi ra tới cửa thì Lâm Quỳnh vốn đứng ở bên ngoài không bước vào đột nhiên cao giọng nói với Phong Vân.

Phong Vân nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn. Lúc này nàng mới thấy Lâm Quỳnh đang đứng ngoài cửa. Lâm Quỳnh thích Phong Vũ nên vẫn đi theo mọi người. Có điều chuyện đại hôn của Phong Vân và Mộc Hoàng là chuyện của gia tộc Hách Liên nên trước mắt hẳn không chen vào được một câu, vì vậy nên mới đứng bên ngoài chờ đợi.

“Thẻ bài gì cơ?” Phong Vân nhìn Lâm Quỳnh.

Nàng có thẻ bài gì vậy nhỉ?

Lâm Quỳnh cười cười nhìn Phong Vân, miệng hần mấp máy không tiếng động ra hai chữ, “Dương Vụ.”

Dương Vụ? Phong Vân nhận ra khẩu hình của Lâm Quỳnh khi phát âm, vẻ mặt nàng trong nháy mắt liền sáng bừng lên.

Dương Vụ lúc trước là một trong những người bạn tốt của nàng. Lúc ấy, vì giúp nàng, hắn đã cho nàng một tấm thẻ bài. Hắn đã nói về sau nếu thực sự không tìm được cách nào thì cầm tấm thẻ bài này đi tìm người giúp đỡ. Nàng vẫn chưa hề dùng tới nó, còn Dương Vụ lại biến mất không tung tích nên khiến nàng nhất thời không nhớ tới.

Dương Vụ, Dương gia?

Phong Vân cau mày lại, chẳng lẽ Dương gia của Tinh Vực này...

Phong Vân mau chóng lấy tấm thẻ bài Dương Vụ cho nàng từ bên trong không gian của chiếc bông tai ra.

“Ồ? Phong Vân cô lại có lệnh bài của Dương gia ư?” Phụng Vũ Náo đứng ngay bên cạnh Phong Vân khi nhìn thấy lệnh bài thì hơi kinh ngạc.

Gia tộc họ Dương đó không dễ dàng gì mà cho người khác lệnh bài của mình, cho dù để quân bọn họ cũng không có. Muốn nhờ vả Dương gia thì đều phải trả thù lao và đàm phán điều kiện. Vậy mà Phong Vân lại có...

“Dương Vụ? Người của Dương gia?” Hách Liên Phong Lôi đứng cách đó không xa khi thấy vậy cũng không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng. Hóa ra nàng ấy cũng không hề biết.

“Đại tỷ phu cầm lấy này!” Vừa nghe nói thứ này thực sự là lệnh bài của Dương gia, Phong Vân không nói hai lời liền ném thứ đó cho Mạnh Khoát.

Mạnh Khoát nhảy lên không bắt lấy lệnh bài rồi nhìn thoáng qua Lâm Quỳnh lúc này đang đứng cạnh mình. Hắn cười nói, “Vẫn là nhị muội tể* tương lai thông minh!”

(*Nhị muội tể: Chồng của em gái thứ hai.)

Sắc mặt Lâm Quỳnh nhất thời đỏ ửng. Có điều hắn lại thân nhiên mỉm cười, “Đoán thôi mà!”

Dương Vụ và hắn ở bên nhau một thời gian khá dài, với một chút dấu vết để lại và hoa văn trên lệnh bài kia, hẳn có muốn không biết cũng khó.

Thấy Lâm Quỳnh lại dám không khách khí tiếp nhận lời nói của Mạnh Khoát, Hách Liên Phong Vũ cũng đỏ bừng mặt lên. Nàng hung hăng trừng mắt liếc Phong Lôi một cái.

Phong Lôi thấy vậy liền bật cười ha hả. Nàng đứng dậy nói, “Đi thôi đi thôi, chúng ta đi chuẩn bị cho đại hôn của lão Tam, chuẩn bị cho xong việc này rồi tiếp tục chuẩn bị việc tiếp theo.”

Phong Lôi vừa nói vừa túm lấy Hách Liên Phong Vũ đang đỏ bừng mặt này và đi về phía Lâm Quỳnh đứng ngoài cửa. Người của gia tộc Hách Liên bên trong phòng thấy vậy cũng cực kỳ cao hứng theo ra ngoài.

“Phong Vân à, cố gắng trở về sớm chút nhé. Lần đại hôn này nương định chuẩn bị cho các con vô cùng long trọng đấy!” Hạ Diệp Vũ dặn dò Phong Vân mấy câu rồi cười cười liếc nhìn Mộc Hoàng xong mới xoay người rời đi.

Hách Liên vương công và cha của Phong Vân trực tiếp túm lấy Ma Ha Cách rời đi.

Đại hôn của Mộc Hoàng và Phong Vân do bọn họ làm chủ. Còn về phần hai đương sự, cứ để hai người đó tới Tỉnh Vực tìm cái gì mà Thánh Quang Chi Vũ đi. Hai việc này không thể trì hoãn mà cũng không thể bỏ lỡ được.

Gió nhẹ mây trắng, cả trời đất thăm thẳm một màu xanh tươi. Rõ ràng gió lạnh đang nổi lên từ phía nhưng giờ khắc này lại ấm áp như nước. Trời xanh vô tình nhưng con người lại hữu tình. So với lần trước khi Mộc Hoàng lần đầu tiên tuyên bố sẽ tổ chức đại hôn với Phong Vân, mệnh lệnh lần này lại khiến cả đám quần thần Nam Viên vui sướng đến kích động. Bọn họ chỉ hận không thể đem toàn bộ khí lực ra để sớm sắp xếp xong xuôi hết thảy mọi việc. Đây là lần đầu tiên họ tỏ ra nhiệt tình và can dự đến vậy.

Mà ở tại nơi khí thế ngất trời này, đám người kiều hùng của Huyền Hải đã hoàn toàn không còn thấy tầm hơi đâu nữa.

Gió lạnh lại nổi đem theo cái lạnh nhẹ nhàng như băng.

Tại tiểu trấn của tộc người lùn...

“Mặc Khắc Đa!” Giữa ánh nắng chói chang, tại tiểu trấn nhỏ bé quanh quẽ của tộc người lùn bỗng xuất hiện ba mỹ nhân ngư, kẻ cầm đầu chính là Ba Ngân.

“Tộc mỹ nhân ngư!” Lão đầu Mặc Khắc Đa đáng người nhỏ nhỏ vừa thấy kẻ mới tới lại là kẻ thù truyền kiếp mỹ nhân ngư thì trong nháy mắt cơ thể nhỏ nhỏ dường như đã phồng lên theo gió. Mặc Khắc Đa tràn ngập phần nộ cơ hồ đã hóa thành ngọn lửa điên cuồng lao về phía bọn Ba Ngân.

“Các dũng sĩ của tộc! Kẻ thù của chúng ta đã tìm tới cửa, mọi người ra hết đây cho ta!” Một tiếng rống to kinh thiên động địa lập tức vang lên vọng khắp cả tiểu trấn của người lùn. Cùng với tiếng hô này, những tấm cửa phòng còn đóng chặt vào lúc sáng sớm bỗng đồ ầm ầm. Một đám người lùn tay cầm vũ khí không lồ gào thét vọt ra.

Ba Ngân thấy vậy thì mặt không chút đổi sắc. Hắn chỉ lạnh lùng ném lại một tiếng hừ.

Tộc người lùn đứng là một chủng tộc dễ kích động.

Không nói một lời, Ba Ngân phát tay áo một cái. Một vật lập tức như tia chớp vọt tới chỗ Mặc Khắc Đa.

“Tộc trưởng cẩn thận!” Lập tức có vô số người lùn lửa giận tận trời kêu lên sợ hãi.

“Cẩn thận cái rắm! Đó là thứ Mặc Đế gửi cho các ngươi đó!” Mỹ nhân ngư đi theo Ba Ngân không trầm mặc như hắn, tên này lập tức hét to một tiếng, trong mắt tràn ngập sự khinh bỉ.

Mặc Đế là vị vua tối cao nhất của tộc người lùn. Cái tên này vừa được nói tới, đám người lùn đang điên cuồng lao đến lập tức tỏ ra sùng sốt.

Trong lúc mọi người còn đang trở mắt nhìn thì vật kia đã dừng lại trước mặt Mặc Khắc Đa.

“Mặc Đế, Mặc Đế...”

Mặc Khắc Đa nhìn thấy vật trong tay thì trong nháy mắt đã kích động đến mức hốc mắt đỏ ửng. Đó là đồ vật của Mặc Đế, là vật tùy thân mà Mặc Đế luôn mang theo. Vật đã mang tới đây nghĩa là Mặc Đế...

“Người trong tộc, tập hợp!” Mặc Khắc Đa lập tức cất giọng hét lên, đồng thời vọt trở về phòng của hắn.

Trong giây lát, tất cả mọi người của tộc người lùn sống trong tiểu trấn này đều đồng loạt vọt tới phòng của Mặc Khắc Đa. Bọn họ tụ tập hết trong phòng của Mặc Khắc Đa và đóng chặt cửa phòng lại không biết làm gì bên trong.

“Hừ!” Trên con đường của tiểu trấn chỉ còn lại ba mỹ nhân ngư đám Ba Ngân đứng đó. Xung quanh lập tức tĩnh lặng vô cùng. Một mỹ nhân ngư hừ lạnh một tiếng, đúng là bọn keo kiệt, chẳng phải đó chỉ là tám thủy tính gửi tin của Mặc Đế thôi sao? Cũng chẳng phải bọn họ chưa từng được thấy qua thứ đó đâu.

Thời gian trôi qua rất lâu nhưng cũng chỉ như vừa chớp mắt. Khi ánh nắng bắt đầu trở nên chói chang, Mặc Khắc Đa của tộc người lùn mới mở cửa phòng ra. Cả đám người lùn ai nấy đều đỏ hết cả hốc mắt lần lượt bước ra ngoài, trong mắt ai ai cũng chất chứa nỗi khiếp sợ và có cả vui mừng, nhưng nhiều hơn cả chính là sự thư thái và day dứt.

“Các ngươi cần gì?” Mặc Khắc Đa hốc mắt đỏ hồng nhưng vẫn giữ thái độ thù địch với kẻ thù truyền kiếp kia, hắn hít sâu một hơi rồi hướng về phía Ba Ngân mà hỏi.

Ba Ngân thấy vậy liền lấy một tờ giấy trong áo ra rồi ném cho Mặc Khắc Đa.

“Thời gian hai ngày, hai mươi cửa.”

Mặc Khắc Đa liếc mắt nhìn bản vẽ trong tay.

“Của Phong Vân?” Thử này hẳn đã từng làm qua.

“Phải!” Ba Ngân lời ít ý nhiều.

“Không thành vấn đề!” Mặc Khắc Đa cũng không nhiều lời. Hắn đồng ý một tiếng rồi xoay người vung tay lên, “Các huynh đệ, bắt tay làm việc thôi!”

“Vâng!”

Gió chợt nổi lên giữa không gian xanh thẳm.

Ở một nơi khác, Mộc Hoàng, Phụng Vũ Náo, Ngân Dạ Cách, Phong Vân cũng bắt đầu hướng về phía đại lục Tinh Vực. Võ công của Mộc Hoàng đã bị phế một nửa và không giống với các trường hợp khác. Nếu trong thời gian ngắn không tu luyện lại thì đừng nói tới chuyện khôi phục, về sau này, võ công của hắn cũng chỉ còn đường suy giảm mà thôi. Bởi vậy nên mọi người cũng hết sức tranh thủ thời gian mà không dám nghỉ ngơi nhiều.

Từng cơn gió trong trẻo nhưng lạnh lẽo tung bay trên bầu trời cuốn theo đám lá cây chơi vơi trong nắng sớm mùa đông. Có bốn âm thanh vút bay qua rồi biến mất. Việc này không cần mang theo nhiều người. Bởi vì nơi bọn họ phải tới là Tinh Vực, đó là địa bàn của Ngân Dạ Cách. Đã ở trong địa bàn của Ngân Dạ Cách thì đương nhiên mọi chuyện đã có Ngân Dạ Cách sắp xếp. Bọn họ không cần mang theo đám cao thủ từ ngàn dặm xa xôi tới đó làm gì.

“Khó có dịp lại được dạo chơi ở Tinh Vực thế này!” Phụng Vũ Náo vừa dừng lại vừa nhàn nhả nói.

Tam đại đế quân thường không tiến vào đại lục khác, hiếm có dịp như lúc này đây bọn họ lại được dạo chơi một lần.

Ngân Dạ Cách thấy vậy chỉ cười cười, “Đúng vậy. Nhưng có lẽ chỉ sợ đến lúc đó ngài không còn nhàn nhả như vậy được nữa thôi.”

Thánh Quang Chi Vũ là cái gì vậy? Đó là một thứ trong truyền thuyết. Có thể lấy được nó dễ dàng không? Bọn họ đi cùng Mộc Hoàng tới đây không phải là vì giúp đỡ.

Phụng Vũ Náo nghe nói thế thì chỉ cười nhưng không nói gì. Hắn tiếp tục đi về phía trước.

Không gian chỗ này khá dao động. Bọn họ xé rách không gian rồi từ đó đi tiếp thì khoảng cách giữa Nam Viên và Tinh Vực sẽ được rút ngắn lại, nếu không thì không biết phải đi bao lâu nữa mới tới nơi.

“Đi thôi!” Mộc Hoàng cũng không nói lời cảm ơn với Ngân Dạ Cách và Phụng Vũ Náo mà trực tiếp kéo Phong Vân đi.

“Phong Vân, Phong Vân!” Đúng lúc này thì đằng sau đột nhiên có tiếng gọi gấp gáp. Bạch Sa đang vội vàng phá không mà đến.

“Có chuyện gì vậy?” Mọi người đều đồng loạt dừng lại.

“Ôi, tộc người lùn đó biết người của tộc mỹ nhân ngư đã tới nên đòi sống mái một phen với nhau đó!” Bạch Sa lo lắng hét to.

Mộc Hoàng nghe nói thế không khỏi nhăn mặt nhíu mày, “Chuyện này xử lý thế nào?”

Trong hai ngày vừa rồi Phong Vân đã nói qua với hắn về chuyện của di tộc thượng cổ và Huyền Hải. Hắn cũng biết tộc người lùn và tộc mỹ nhân ngư là kẻ thù truyền kiếp của nhau. Nếu bọn họ quả thực đánh tới Đế đô của hắn thì lực phá hoại có lẽ cũng rất kinh người.

“Ta đi xử lý một chút, bọn họ hẳn sẽ nể mặt ta thôi!” Phong Vân trầm ngâm trong nháy mắt.

Ngân Dạ Cách nhìn thoáng qua Phong Vân và Bạch Sa, tia sáng trong mắt xoay chuyển một hồi. Hắn đột nhiên mỉm cười và túm lấy Mộc Hoàng, “Đi, chúng ta đi trước! Phong Vân à, hai ngày nữa chúng ta gặp lại ở Đế đô Tinh Vực nhé, cô xử lý mọi chuyện nhanh nhanh lên!”

Phong Vân liếc mắt nhìn Ngân Dạ Cách một cái rồi cười cười, “Được!” Nàng quay sang nói với sư tử Hoàng Kim đang ngồi xổm trên vai mình, “Các người theo họ nhé!”

Sư tử Hoàng Kim chép chép miệng, nó biết đây là vì Phong Vân lo lắng cho Mộc Hoàng.

Tiểu Thực bỗng một hơi biến lại nguyên hình và bước đến phía trước Mộc Hoàng.

“Này, không bắt ta đi có được không?” Tiểu Thực kháng nghị.

“Câm miệng!” Sư tử Hoàng Kim lạnh lùng quát.

Mộc Hoàng thấy vậy liền nhìn sâu vào mắt Phong Vân, hắn muốn nói cái gì đó nhưng lại chẳng mở miệng nói gì mà chỉ hướng về phía nàng gật gật đầu rồi xoay người cùng Ngân Dạ Cách và Phụng Vũ Náo đi trước.

Phong Vân thấy vậy liền quay đầu gạt một cái với Bạch Sa. Trong nháy mắt hai người đã biến mất tại chỗ.

Gió lạnh mùa đông càn quét khắp một vùng đất rộng lớn. Tại vùng ngoại ô của Đế đô Nam Viên, cây hồng y đại pháo hai mươi cửa đã được sắp sẵn chỉnh tề, mỗi một cửa đều chất đầy đạn pháo có linh lực mạnh mẽ cấp bậc đế quân. Phía trước đó là Hải Long và Ba Ngân một thân sát khí.

“Đã chuẩn bị xong mọi thứ!” Ba Ngân vừa thấy Phong Vân tới liền lập tức trầm giọng nói.

Phong Vân mặt không đổi sắc nhìn lướt qua tình hình xung quanh rồi gạt đầu một cái và nhìn về phía Hải Long.

“Bọn họ đều đã bao vây tứ phía quanh núi Vô Kê rồi!” Hải Long lạnh băng nói. Hàng ngàn kiêu hùng của luyện ngục đã sớm vô thanh vô tức tiếp cận tứ phía của núi Vô Kê và chờ nòng đến.

“Tốt, đi thôi!” Phong Vân thấy vậy liền hùng hăng vung áo bào lên và xoay người bước đi.

Mục tiêu: Núi Vô Kê.

Quân tử báo thù mười năm không muộn.

Còn Hách Liên Phong Vân nòng báo thù thì ba ngày đã là muộn rồi.

Gió lạnh tung bay. Đoàn người của Phong Vân đao kiếm hiển hách phóng về phía núi Vô Kê.

Ngày hôm sau...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 607: Chương 675 – 684: Đánh sát tới cửa (1 – 10)

Núi Vô Kê quanh năm sương mù bao phủ trông giống hệt nơi ở của thần tiên. Giờ đang là đầu đông, khắp mặt đất lại càng có nhiều mây trắng lượn lờ. Từ xa nhìn lại khung cảnh nơi này trông như ảo cảnh, mệnh mông thanh khiết, to lớn rộng rãi.

Giữa bầu không khí thanh liêng nơi này, cả núi Vô Kê vẫn chìm vào im lặng. Đó là một loại tĩnh lặng đầy áp lực. Thiếu chủ Hắc Ngục đã bị bắt, theo lý mà nói bọn họ phải cao hứng mới đúng. Thế nhưng, khi nghĩ tới cái giá quá lớn phải trả để có được kết quả này, đám đệ tử của núi Vô Kê chỉ cần hiểu rõ mọi chuyện thì đều không thể cao hứng cho nổi. Bởi vì bọn họ đã đánh mất Đại sư huynh của mình.

Mà nguyên nhân thì... Có lẽ không nên nhắc tới nữa.

Để che giấu nỗi buồn khó diễn tả này, tất cả đám đệ tử của núi Vô Kê đều bận rộn chúi đầu vào công việc. Đế Sát ở trong này, Hắc Ngục chắc chắn không thể bỏ qua. Bọn họ thẹn với Mộc Hoàng nhưng không thẹn với Hắc Ngục.

Khói lửa bốc lên. Núi Vô Kê quanh năm thanh khiết giờ đang bị mặt mang theo vài phần khói lửa. Giữa không khí đượm mùi khói lửa này, dưới Hắc Thạch Phong, Đế Sát một thân thương tích đang bị treo cao trên một cái vạc cửu luân hỏa.

Lửa trong vạc cửu luân hỏa chính là loại lửa tự nhiên của trời đất. Chín loại lửa đan vào nhau, uy lực chồng thêm uy lực, mạnh tới mức có thể thiêu rụi cả thiên địa này. Tuy loại lửa này chưa bằng loại lửa trước đây Phong Vân đã từng gặp qua nhưng thực ra cũng chẳng kém là mấy. Sức nóng mãnh liệt của nó có thể khiến linh hồn người ta cũng phải tan chảy.

Đế Sát bị trói hai tay lại sau lưng và treo phía trên cửu luân hỏa. Từng giọt từng giọt máu từ miệng vết thương do bị roi quất trên người hắn cứ liên tục nhỏ xuống rồi bốc hơi trong ngọn cửu luân hỏa đang vây chặt xung quanh.

Thân thể của Đế Sát vốn là bản mệnh tối tăm của Hắc Ngục, những thương tổn và hình pháp bình thường căn bản không thể gây động được tới hắn, chỉ có loại lửa cửu luân hỏa chuyên dùng để trị Hắc Ngục mới có thể động được vào nguyên thân của hắn. Từng giọt từng giọt từ trên người Đế Sát chảy xuống không phải là máu mà chính là tính mệnh của Đế Sát.

Đế Sát sắc mặt tái nhợt bị treo giữa ngọn lửa, vậy nhưng đuôi mày khóe mắt sắc mặt hắn lại lộ ra vẻ châm chọc và cuồng ngạo vô tận. Ánh mắt khinh thường đó chĩa thẳng về phía Diêm La đang đứng cách đó không xa.

Không cần nói gì, chỉ vô cùng can rở và đường hoàng như vậy.

Diêm La đang đứng cách đó không xa, trên mặt ông ta hẳn rõ lên vẻ vô cùng chán ghét.

Ông ta quay đầu lạnh lùng nhìn một trong những chiến sĩ kim giáp phụ trách dùng hình pháp với Đế Sát. Chiến sĩ kim giáp kia không nói một lời, chiếc roi

kim long trong tay hất lại một lần nữa vung lên. Cây roi này là do gân rồng qua lửa ngàn năm tinh luyện thành, trên thân nó mang theo ngọn lửa vô cùng mãnh liệt và khí tức quang minh. Đó đúng là khắc tinh của thể lực bóng tối Hắc Ngục.

Một roi này đánh xuống, vết thương của Đế Sát...

“Vút!” Chiếc roi vung lên trong khoảng không rồi đánh thẳng xuống. Trong không gian khép kín lập tức vang lên tiếng quật vun vút sắc nhọn.

Gió tung bay mang theo cái lạnh rừng mình không thể chịu nổi. Bầu không khí u ám nhẹ nhàng khiến người ta sợ sệt.

Trong lúc Đế Sát còn đang chịu hình, trong khi núi Vô Kê còn đang bốc lên từng trận khói lửa, ở bên ngoài núi Vô Kê bỗng xuất hiện vài bóng người từ hư không lao tới.

Giữa khung cảnh đầy trời sương mù, Phong Vân đứng sừng sững trước cửa ngõ bên ngoài núi Vô Kê. Ánh mắt lạnh băng của nàng chậm rãi đảo qua cảnh trí trước mắt vẫn còn nguyên như lúc ban đầu nàng mới đến đây. Thế nhưng rốt cuộc cái cảm xúc vạn phần ngưỡng mộ và vui vẻ trước kia đã không thể tìm lại được nữa.

“Hừ! San phẳng cho ta!” Đồi mắt lạnh băng vừa hạ xuống, lời nói lạnh lùng và khắc nghiệt của Phong Vân lại lập tức vang lên. Âm thanh tuy không lớn nhưng lại truyền khắp bên ngoài núi Vô Kê.

Ác nghiệt xen lẫn sự nghiêm nghị.

“San phẳng!” Tiếng nói của đám kiêu hùng vang lên trong khoảng không tĩnh mịch rồi trong khoảnh khắc vang khắp cả núi Vô Kê. Trong ngữ khí đó tràn ngập sự kiêu ngạo vô cùng.

“Kê nào?” Mọi người trong núi Vô Kê bị tiếng la hét điên cuồng từ bốn phương tám hướng truyền đến làm cho sững sốt.

Điều này sao có thể được? Có kẻ bao vây núi Vô Kê ư? Lại có kẻ dám quang minh chính đại hùng hổ hống hống bao vây núi Vô Kê ư? Có phải là ảo giác của bọn họ hay là cái gì?

Trong lúc tất cả mọi người trong núi Vô Kê còn đang kinh ngạc thì cùng với tiếng la hét vang vọng cuồng liệt, đám quân hùng luyện ngục Huyền Hải đã hiện thân tại chỗ.

Lập tức, trong khung cảnh thần thánh sương khói lượn lờ của núi Vô Kê bỗng xuất hiện từ trong hư không một cây hồng y đại pháo với rất nhiều nòng. Nòng pháo nhiều vô số kể đứng sừng sững ở ngay trước cửa núi ôm trọn cả phạm vi núi Vô Kê. Sau mỗi nòng pháo đều có một nhóm kiêu hùng hùng hống của luyện ngục đang thủ thế sẵn sàng với ngập tràn sát khí. Những cánh tay hung hăng vung lên không trung.

“Ầm!” Trong khoảnh khắc, những tiếng nổ kịch liệt rung trời ầm ầm vang lên.

Những quả cầu tấn công cấp bậc linh để cắt qua khoảng không sương khói mang theo ánh sáng rực rỡ hung hăng lao về phía các đỉnh núi trên núi Vô Kê. Các khối cầu va vào lòng phòng hộ của núi phát ra những tiếng vang lớn kinh thiên động địa.

Lòng phòng hộ của núi Vô Kê có sức mạnh thế nào?

Đó chính là loại sức mạnh tuyệt đỉnh của tuyệt đỉnh trong trần thế này.

Vậy những quả đại pháo linh lực đang tấn công kia thì thuộc loại cấp bậc nào?

Những quả đại pháo linh lực cấp bậc linh tông đã được tăng uy lực đến cấp bậc linh đế rồi, chưa nói đến chuyện những quả đại pháo kia vốn chính là cấp bậc linh đế...

Uy lực của nó...

Trong khoảnh khắc, toàn bộ mấy chục đỉnh núi của núi Vô Kê đều bị bao phủ dưới ánh sáng rực rỡ của khói lửa.

“San bằng nơi này cho ta! Hôm nay các ngươi ai không san phẳng được nó thì ta sẽ san bằng kẻ đó!” Bạch Sa đứng sừng sững sau lưng Phong Vân, lời nói liều lĩnh của hắn theo gió bay thẳng lên chín tầng trời. Đó là một loại kiêu ngạo tuyệt đối.

“Lão từ đây sẽ san bằng ngươi...”

“Phá nát nó cho ta, phá phách là sở trường của bản tôn này đấy...”

“San phẳng chúng nó đi! Không cần ngươi phải ra tay, đại gia đây đã tự mình vượt qua bao vực sâu ở Huyền Hải, đầu thế để mất mặt...”

Cùng với tiếng rống to của Bạch Sa, đám kiêu hùng phân bố ở các nơi bên ngoài núi Vô Kê cũng liên tiếp đáp trả. Không có chỗ nào là không có dư tợn hung mãnh.

“Ầm ầm ầm...”

Cùng với tiếng la hét của bọn họ, tiếng nổ của những quả pháo bắn ra từ hồng y đại pháo cũng càng thêm mãnh liệt. Sau khi mấy quả pháo phát nổ, lồng phòng hộ trên các đỉnh núi của núi Vô Kê bắt đầu xuất hiện vết nứt. Mà chuyện này mới chỉ xảy ra trong khoảnh khắc.

“Kẻ nào? Kẻ nào tới đây thế?”

“Kẻ địch tập kích, kẻ địch tập kích...”

Đám đệ tử của núi Vô Kê mới vừa rồi còn kinh ngạc vì không biết bị ai bao vây lúc này đã đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Hòa lực mạnh như vậy, linh lực mạnh như vậy...

Nhiều cao thủ với khí thế kinh thiên động địa như vậy, chuyện này...

Không hiểu kẻ địch này xuất hiện từ nơi nào?

Giữa bầu không khí tràn đầy sự kinh ngạc, chúng đệ tử của núi Vô Kê tràn đầy phẫn nộ từ bốn phương tám hướng lập tức phóng lên cao.

Ai lại dám tấn công tới tận cửa của núi Vô Kê bọn họ? Kẻ đó coi thường núi Vô Kê này không có ai phải không?

“Ai dám xâm phạm núi Vô Kê ta? Không muốn sống nữa có phải không?”

“Con mẹ nó, ai lại ăn gam hùm mật gấu...”

“...”

“Hừ!” Nhìn theo đám người hùng hùng hổ hổ bay lên khỏi ngọn núi, Phong Vân chỉ lạnh lùng ném lại một tiếng hừ lạnh.

Lập tức, không cần nhiều lời, đám quân hùng Huyết Hải cũng khai hỏa toàn bộ khí thế. Trong phút chốc, gió tanh mưa máu nổi lên tứ phía. Cả núi Vô Kê rõ ràng chẳng có thứ gì màu đỏ bỗng như rơi vào màn mưa máu ngập trời. Nhóm kiều hùng của luyện ngục là ai cơ chứ? Bọn họ đều là những kẻ từ các cuộc chém giết đẫm máu, từ địa ngục tu la tới đây. So về khí thế, so về sự dũng mãnh, nếu bọn họ là thứ hai thì chẳng ai dám nhận là thứ nhất. Dám thể hiện khí thế ở trước mặt bọn họ ư? Thật sự là múa rìu qua mắt thợ!

Sát khí đầy trời vừa tỏa ra, mọi người của núi Vô Kê đều đồng loạt biến sắc. Tuy bọn họ đều là những kẻ mạnh, mỗi người đều là cao thủ nhưng làm sao so được với đám người kiều hùng của luyện ngục? Chưa bước qua cửa tu la thì vĩnh viễn không thể trở thành cao thủ đích thực được.

“Khà khà, một đám nhóc con miệng còn hôi sữa cũng dám lên tiếng...”

“Các huynh đệ, nhanh tay nhanh chân lên! Đừng để lão Đại mất mặt!”

“Để ai mất mặt cũng không được để lão Đại mất mặt!”

Cùng với âm thanh kiều ngạo không coi ai ra gì của đám kiều hùng luyện ngục, những quả đạn pháo linh lực sáng rực trời như thể không có bất cứ thứ gì trói buộc mà liên tiếp lao ầm ầm về phía các đỉnh núi của núi Vô Kê.

Đỏ cam vàng xanh lam chàm tím. Chỉ thấy có vô số ánh sáng mang màu sắc rực rỡ bao phủ lấy cả một mảng núi non trên núi Vô Kê. Chớp ánh bay múa khiến người ta không kịp nhìn.

“Ầm”

“Ầm ầm...”

Ngay giữa không gian bao phủ bởi thứ ánh sáng rực rỡ đó, tấm lưới phòng hộ trừ danh hậu thế của núi Vô Kê đã bị vỡ ra thành từng mảnh nhỏ và nổ ầm trong không trung, làm lộ ra bên trong các hành cung, các phòng luyện công, các nơi đóng quân của núi Vô Kê.

Cũng làm chúng đệ tử vô cùng khiếp sợ.

Khói lửa từ các khẩu pháo bốc lên giữa tiếng cười khà khà của đám kiều hùng luyện ngục nhắm thẳng vào đám đệ tử của núi Vô Kê giờ không còn được bảo vệ bởi lưới phòng hộ nữa.

“Đừng đánh chết bọn chúng, đánh cho bọn chúng sợ chết khiếp là được!” Giữa những tiếng cười khà khà, đám kiều hùng của luyện ngục thật như hồ đối bồ nhào vào lũ thỏ. Cả bọn mang theo cây hồng y đại pháo mười phần uy lực hướng về phía đỉnh núi.

“Liều mạng với bọn chúng...” Đám đệ tử của núi Vô Kê đang vô cùng khiếp sợ bỗng chốc đỏ ửng cả mặt mà lao đến tấn công nhóm kiều hùng. Dám coi thường núi Vô Kê bọn họ như thế, bọn họ quyết liều mạng với chúng.

Trong chốc lát, cùng với lưới phòng hộ đang không ngừng bị công phá, đám kiều hùng của luyện ngục cùng các đệ tử của núi Vô Kê cũng đối chiến dữ dội với nhau. Lập tức, trên trời chỉ còn trông thấy khói lửa dày đặc và bụi đất cuốn tung.

Tiếng kêu gào la hét liên tục vang lên, biển núi Vô Kê trong nháy mắt đã bị nhuộm đậm sát khí.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đối phương là ai?” Sư bá Thần Tiên ở cung Ung Hòa phía xa cũng đã bị kinh động. Các ngọn núi ở phía sâu nhất ngay chỗ cung Ung Hòa cũng đã bị công phá làm sắc mặt của sư bá Thần Tiên phải thay đổi hoàn toàn.

Việc này, có lẽ chỉ sợ ngay cả Hắc Ngục cũng không thể tấn công dữ dội được như vậy. Đây là có chuyện gì? Đối phương từ nơi nào đến đây? Trong thiên hạ này lại có ai có sức mạnh dữ dội như vậy?

“Chúng con không biết, không rõ lắm...” Đáp lại lời ông ta là vô số âm thanh vội vội vàng vàng.

Bọn họ đều không biết người vừa tới là ai, chỉ biết là kẻ đó rất mạnh, quá mạnh.

“Người tới là ai?” Sư bá Thần Tiên thấy vậy thì trầm mặt xuống, tiếng gầm giận dữ kinh sợ trời đất lập tức vang ra hướng tới đám người đang đứng sừng sững ở trên một đỉnh núi bên ngoài mà không hề nhúc nhích. Trong tiếng nói của ông ta không mang theo sự ra oai mà chỉ có lực công kích mạnh mẽ.

“Đòi nợ!” Phong Vân không trả lời mà là Hải Long quát lên một câu lạnh băng chống lại sư bá Thần Tiên. Băng lạnh và ánh sáng cùng giăng co với nhau, sức mạnh của hai bên khá cân bằng với nhau.

“Àm...” Giữa không trung bỗng vang lên một tiếng giòn tan. Lực tấn công của sư bá Thần Tiên trong nháy mắt đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Đúng lúc màn tấn công này kết thúc, Phong Vân vốn vẫn ngẩn nhìn núi Vô Kê từ đằng xa bỗng chậm rãi cúi đầu hướng về phía trước. Trong đôi mắt lạnh băng chợt lóe lên tia sáng, Phong Vân đột nhiên bước trên khoảng không đi về phía cung Ung Hòa.

Núi Vô Kê có rất nhiều ngọn núi nhỏ bao quanh, các ngọn núi này được sắp xếp đều ở hai bên và trùng trùng điệp điệp uốn lượn ngoằn ngoèo từ ngoài vào trong, trông như các vì sao bao quanh lấy mặt trăng, rồi cuối cùng là ngọn núi để chủ nơi đặt cung Ung Hòa.

Lúc này, trong lúc Phong Vân đang từng bước từng bước từ bên ngoài đi vào bên trong núi Vô Kê, ở những nơi nàng bước qua, các ngọn núi ngoài cùng của núi Vô Kê bắt đầu nổ mạnh.

Phong Vân thong thả bước đi, bước chân của nàng vừa kiên định vừa có lực. Cứ trăm bước là Phong Vân lại bước qua một ngọn núi, mà trong vòng trăm bước khi nàng đi qua một đỉnh núi, cứ mỗi khi Phong Vân bước qua một dãy núi nào, nhóm kiêu hùng của luyện ngục phụ trách tấn công dãy núi đó lại tập trung hòa lực hung hăng bắn một quả đạn pháo san bằng mọi thứ xinh tươi trên dãy núi đó. Cứ mỗi bước chân lại đánh dấu một cột mốc bị phá hủy trên núi Vô Kê. Từng bước một bước đi trong khoảng không, mái tóc đen nhánh của Phong Vân không ngừng tung bay giữa dòng khí hỗn độn, làm nổi bật dung nhan lạnh như băng mà phảng phất sự chết chóc của nàng.

Phong Vân dẫn đầu, Hải Long, Ba Ngân, Bạch Sa ba người đi theo phía sau.

Trong không khí toát ra hơi lạnh thấu xương.

Một mình một góc trời.

“Àm àm àm...” Tiếng phá hủy không ngừng vang lên, núi Vô Kê không ngừng bị hủy diệt. Lực công phá mãnh liệt của linh lực giống như ánh sáng của các bông pháo hoa nở rộ hai bên trên con đường Phong Vân bước qua, khung cảnh lúc ấy quả thực trông như mọi thứ đang nghênh đón bậc vương giả của bọn chúng.

“Phong Vân?” Sư bá Thần Tiên cả người tràn đầy sự phẫn nộ đã bay vọt tới, nhưng ông ta không hề ngờ người đó lại là Phong Vân. Về mặt ánh lên sự kinh ngạc, sư bá Thần Tiên dường như đã hiểu ra chuyện gì. Sự phẫn nộ lập tức bị kiềm chế bớt khi sư bá Thần Tiên trông thấy người tới gây sự chính là Phong Vân.

“Phong Vân, cô...” Sư bá Thần Tiên định nói với Phong Vân về mặt lạnh băng một điều gì đó nhưng còn chưa nói xong thì ông lại không nói nữa. Ông ta nhìn Phong Vân và không biết tiếp theo nên nói cái gì.

“Thì ra là Phong Vân...”

“A, là cô ta...”

Ngay sát sau đó, chiến đội kim giáp đẳng đẳng sát khí lao đến khi nhìn thấy Phong Vân thì một đám cũng lập tức chấn kinh.

Thì ra người bao vây tấn công núi Vô Kê bọn họ chính là Phong Vân. Hách Liên Phong Vân này lại có nhiều cao thủ như vậy ư? Thực lực của cô ta thì ra lại...

Khiếp sợ qua đi, các cao thủ trong chiến đội kim giáp cũng lập tức lấy lại phản ứng. Bọn họ quay sang nhìn nhau mà không biết có nên ngăn cản hay là không nữa. Bọn họ sớm đã biết ý định của Diêm La, cũng biết Mộc Hoàng đã chịu nhiều thương tổn trong chuyện này. Phong Vân đánh tới cửa như vậy, nàng ấy vì ai, bọn họ đã không cần phải nói ra lời. Đó chính là đòi nợ, Hách Liên Phong Vân nàng là tới đòi nợ cho Mộc Hoàng.

Cả bọn lập tức cau mày nhưng không dám động tay.

Bọn họ xấu hổ với Mộc Hoàng.

“Muốn đánh thì tới đây, còn không thì rút hết cho ta!” Bạch Sa trông thấy đám người của sư bá Thần Tiên chỉ chặn đường mà không nói gì thì hét lên một câu.

Sư bá Thần Tiên chau mày lại nhưng không hề chuyển động.

Ba Ngân thấy vậy liền lạnh lùng ném lại một câu, “Chớ ngoan không lắm lời!”

Lời này vừa nói ra, chúng trưởng lão của đội kim giáp đều đồng loạt tròn to mắt. Dám mắng bọn họ là chó ư? Bọn chúng lại dám táo tợn đứng ngay trên địa bàn của bọn họ mà mắng bọn họ thế ư? Con mẹ nó, từ lúc bọn họ ra đời cho tới nay cũng chưa có kẻ nào dám nói với bọn họ như vậy.

Trong lúc nhất thời, mọi người trong chiến đội kim giáp cơ hồ không thể nhịn được nữa.

Nhưng mà... Nhưng mà...

Không chờ bọn họ nổi cơn tức giận, hoặc là căn bản không hề sợ bọn họ tức giận, Phong Vân vẫn tiếp tục đi lên phía trước mà không hề dừng lại. Lúc này, như thể phía trước không hề có sư bá Thần Tiên và chiến đội gồm toàn cao thủ của núi Vô Kê đang đứng, bước chân của nàng vẫn không hề dừng lại, coi mọi người như không có, nàng vẫn tiếp tục đi tới.

Hải Long đi sát theo sau Phong Vân, khí thế trên người toàn bộ đã được khai hỏa. Cái lạnh thấu xương mạnh mẽ dữ dội này của bọn họ quả thực không ai có thể sánh bằng.

Trông thấy người tới gây sự lại là Phong Vân, sư bá Thần Tiên không nghĩ tới việc chống lại mà chỉ có thể lùi về phía sau. Chiến đội kim giáp theo sau lưng ông ta cũng chỉ có thể lùi lại. Một bước đi tới, một bước lùi về. Trong nháy mắt, giữa không trung đã hình thành một thế trận bức người.

Cùng với mỗi bước chân đi tới của Phong Vân, trên những dãy núi của núi Vô Kê ở hai bên nàng, lửa đạn và tiếng hô “Giết!” lại càng thêm mãnh liệt.

Các cột mốc của núi Vô Kê trên các dãy núi đã bị khói lửa phá tan thành tro bụi. Những thứ lưu truyền kế thừa lại từ ngàn năm vạn năm qua chỉ trong một khắc đã bị nhổ tận gốc. Đó chính là một sự sỉ nhục và khiêu khích đến tận cùng.

“Phong Vân, chuyện này không giống như cô nghĩ đâu, Phong Vân, chúng ta...” Sư bá Thần Tiên vừa vội vàng vừa xấu hổ nhìn về phía Phong Vân, vẻ mặt hiện rõ sự phức tạp.

Phong Vân lại căn bản không hề để ý đến mà vẫn như trước cất bước tiến lên.

Đích đến chính là cung Ung Hòa.

Sư bá Thần Tiên thấy vậy liền chau mày rồi phát phát tay về phía sau. Ông không thể giải thích với Phong Vân, cũng không thể giải thích cho nàng hiểu được, tốt nhất là đi tìm Diêm La vậy.

Lập tức có người bay cực nhanh về hướng cung Ung Hòa.

Mà lúc này, cảnh tượng giằng co giữa không trung đã bị một số người trong đám đệ tử trên các dãy núi của núi Vô Kê nhìn thấy.

Lập tức, một truyền mười, mười truyền trăm cái tin nữ nhân của Mộc Hoàng, người từng là Đại sư huynh của bọn họ, đã tới đây đòi nợ. Khí thế lửa giận hùng hục người chết ta sống trong phút chốc liền xep hấn xuống. Trong chuyện của Đại sư huynh, bọn họ chính là kẻ đồng lõa...

Chúng đệ tử của núi Vô Kê vốn đã hợp lực lại với nhau nhưng nhóm kiêu hùng của luyện ngục lại như tu la từ địa ngục tới nên lúc này đám đệ tử ấy đã suy sụp hẳn. Trong chớp lát, bọn họ đã hoàn toàn trở thành đám sơn dương đang đợi làm thịt. Khí thế chống trả bây giờ chỉ còn được một nửa.

Trong chớp mắt, tiếng lửa đạn mãnh liệt lại càng phát ra dữ dội. Cả một mảng núi non bị nổ tung, tro bụi bay lên, ngọn núi lập tức bị nứt toác ra.

“Là ai?” Dưới Hắc Thạch Phong, Diêm La chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt tràn đầy sự lạnh khốc. Ông ta đã biết ở bên ngoài đang bị tấn công, nhưng mà đó không phải là người của Hắc Ngục, khí tức kia không phải. Diêm La vốn tưởng Thần Tiên mà ra tay thì kẻ tới gây sự phải bị bắt rồi, vậy mà đến bây giờ những tiếng nổ không ngừng không ngừng lại mà còn càng lúc càng ác liệt hơn ban nãy.

“Hỏi bẩm sơn chủ, là Hách Liên... Phong Vân...” Người được sư bá Thần Tiên sai đi bẩm báo liền trả lời có chút do dự.

Diêm La sát khí đằng đằng vừa nghe người tìm tới cửa lại là Phong Vân thì trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc thực sự. Sau đó, dường như nghĩ tới chuyện gì đó, ông ta lại bình tĩnh trở lại.

Khẽ ngẩng đầu lên, Diêm La từ trong phòng dựng hình nhìn ra màn trời bên ngoài cửa sổ. Ông ta nên nghĩ tới mới phải. Lúc còn ở trên bờ biển Huyền Hải, Phong Vân đã ngăn cản được đường rút lui của Đế Sát. Đám người kia ngay cả Đế Sát cũng dám trêu thì đương nhiên cũng chẳng coi ông ta ra gì. Đây là Phong Vân đến đòi nợ cho Mộc Hoàng đây mà!

“Ha ha, Phong Vân đến rồi! Lão lừa ngọc kia, để ta xem ngươi chạy trốn đằng nào, ha ha...” Đế Sát vốn từ khi rơi vào tay Diêm La đã không mở miệng nói nhiều bỗng cất tiếng cười cuồng ngạo. Trên mặt hắn là vẻ cao hứng và kiêu ngạo không thể nói thành lời. Quả nhiên là Phong Vân mà hắn thích, quân tử báo thù lập tức làm luôn.

Hắn thích, hắn rất thích, tính cách này rất giống với hắn, ha ha...

“Vút!” Cùng với tiếng cười to cuồng dã của Đế Sát, một ngọn roi rồng lại hung tợn quất lên người hắn.

“Cười à, để ta xem ngươi có thể kiêu ngạo đến bao giờ.”

Khi người dùng hình nói ra những lời này, tiếng cười của Đế Sát lại càng thêm cuồng liệt.

Trên mặt hắn hiện lên sự khoái trá vô cùng, kèm theo đó là sự chế giễu dành cho tình trạng của núi Vô Kê lúc này.

“Son chủ, phải xử lý thế nào ạ?” Đệ tử đến báo tin hướng về phía Diêm La có ý hỏi.

Diêm La nhìn núi xanh mây mù ngoài cửa sổ mà không nói gì.

Đệ tử kia thấy vậy lại vội la lên, “Son chủ, Hách Liên Phong Vân đó rất mạnh. Lúc này cô ta chỉ đi lướt qua mà tất cả các cột mốc của núi Vô Kê đều bị cô ta phá hủy. Các động phủ trong núi, các cung cấm bên trong toàn bộ đều bị phá hủy rồi, có mấy ngọn núi nhỏ cũng đã bị san bằng. Nếu cứ tiếp tục thế này, núi Vô Kê của chúng ta...”

Đệ tử kia vô cùng lo lắng, nếu cứ để Hách Liên Phong Vân tiếp tục đi tới thì sẽ không còn núi Vô Kê nữa.

Diêm La vẫn trầm mặc, trên mặt chợt lóe lên một chút phức tạp.

“Có người chết không?” Trầm mặc hồi lâu Diêm La mới đột nhiên mở miệng hỏi.

Đệ tử kia sửng sốt một chút rồi mau chóng trả lời, “Con không biết. Nhưng mà nghe những người đó nói chỉ đánh cho tàn phế mà không giết.”

“Không giết sao...” Diêm La cúi đầu nhắc lại một tiếng, ngay sau đó, trên mặt ông ta lại hiện lên nụ cười khổ.

Oan có đầu, nợ có chủ. Hách Liên Phong Vân này không truy cứu các đệ tử không có lỗi, bởi vì bọn họ không thể ngăn cản được quyết định này. Kẻ mà nàng nhắm vào chính là ông ta. Tất cả các cột mốc của núi Vô Kê bị phá hủy, tất cả các động phủ của núi Vô Kê đã bị tiêu diệt, việc này so với giết ông ta quả thực còn làm ông ta khó chịu hơn nhiều.

Núi Vô Kê truyền từ đời này sang đời khác trong nhiều năm như vậy đã lưu lại không ít những chiến tích huy hoàng của tiền bối, vậy mà đến đời ông ta lại bị phá hủy. Tuy chúng chỉ là những vật chết nhưng ý nghĩa tượng trưng của chúng lại...

“Ha ha, lão lừa ngốc! Ta thực buồn thay cho ngươi. Mọi dấu ấn đều không còn, gương mặt già nua của ông còn biết để ở đâu nữa? Thôi thôi, thả ta về Hắc Ngục được rồi đó, ha ha...” Đế Sát nghe xong những lời đệ tử kia nói thì càng bật ra tiếng cười càn rỡ. Sự sung sướng này giống như hắn đang không phải chịu tra tấn mà là đang hưởng thụ một chuyện vô cùng tốt đẹp vậy.

Nghe Đế Sát châm chọc, Diêm La chậm rãi xoay người lại. Ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Đế Sát cuồng ngạo, Diêm La đột nhiên lạnh lùng nói, “Ta không còn mặt mũi nào cũng là bị hủy trong tay nữ nhân của đệ tử ta. Cô ta làm như vậy cũng không phải vì tới đây cứu ngươi. Cô ta sẽ chỉ vì đệ tử của ta, Mộc Hoàng của Nam Viên, mà thôi!”

Lời nói lạnh băng mang theo cái lạnh thấu xương gắt gao chĩa thẳng về phía Đế Sát.

Đế Sát vốn đang vạn phần khoái trá bỗng nuốt tiếng cười điên cuồng ở trong cổ họng, hai mắt hắn nhìn chằm chằm về phía Diêm La. Ngay sau đó, trên mặt hắn đột nhiên toát lên một tia tàn bạo.

Phong Vân tới tính sổ với núi Vô Kê không phải vì hắn? Mà là vì cái kẻ tên là Mộc Hoàng, vì Mộc Hoàng kia ư? Không phải là nàng tới cứu hắn, không phải...

Hai bàn tay bị trói sau lưng của Đế Sát nắm chặt lại thành nắm đấm. Trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn, Đế Sát trầm mặc trong nháy mắt rồi lại ngẩng cao đầu, “Chưa chắc đã vậy!”

“Chưa chắc?” Diêm La nghe xong lại nở nụ cười lạnh hiem thấy.

“Hách Liên Phong Vân chỉ yêu đệ tử Mộc Hoàng của ta, cho dù ngươi đối xử tốt với cô ta thì cô ta cũng sẽ không yêu ngươi, cô ta chỉ biết có Mộc Hoàng mà thôi.”

Dứt lời, Diêm La lại phóng ánh mắt lạnh băng và đầy vẻ chế giễu về phía Đế Sát.

Hách Liên Phong Vân chỉ yêu Mộc Hoàng, về điểm này ông ta có thể chắc chắn. Đệ tử của ông ta tuyệt đối không nhìn nhầm người. Đế Sát này muốn tranh giành với Mộc Hoàng ư? Hắn ta làm gì có cửa?

Đế Sát nghe xong lời nói chắc như chém đinh chặt sắt của Diêm La thì sự tàn bạo trên mặt lại chợt lóe lên tia sát khí.

Chỉ yêu một người sao...

Vậy nếu người đó không tồn tại, nàng sẽ không thể yêu được nữa...

Diêm La thấy sát khí trên mặt Đế Sát thì mặt mày liền trầm xuống, “Ngươi cho rằng còn có thể thoát khỏi đây sao?”

Hắn ta muốn động vào Mộc Hoàng ư? Làm gì có cửa?

Đế Sát nhìn về mặt lạnh như băng của Diêm La mà không nói gì, vậy nhưng luồng khí tức lạnh lẽo âm trầm cứ từ từ quanh quẩn bên người hắn. Đó là một loại khí tức điên cuồng.

Diêm La thấy vậy liền nhướng mày, ông ta nhìn về phía người dùng hình và định nói gì đó.

Tên đệ tử vẫn đứng chờ một bên mà chưa nhận được câu trả lời thuyết phục nào giờ không chờ được nữa lại mở miệng lo lắng hỏi, “Son chủ, người nhanh lên ạ, nếu còn tiếp tục không làm gì thì sẽ chậm đó!”

Đệ tử này còn chưa nói xong thì Diêm La đã đột nhiên khẽ quay đầu nhìn về phía đỉnh núi Hắc Thạch Phong.

“Đã tới đây rồi!”

Không cần phải làm gì nữa, Hách Liên Phong Vân đã tới đây rồi.

Trong khoảng không phía trên đỉnh núi, đội quân của hai bên đã bắt đầu dừng lại và đứng đối diện với nhau. Một bên là hơn trăm người, bên kia lại chỉ có bốn người, nhưng khí thế của bên này...

Mà ở phía sau bọn họ, tất cả các ngọn núi nhỏ, các động phủ, các cột mốc kiến trúc của núi Vô Kê, tất cả đều chìm trong bụi đất.

Sương khói lượn lờ, một vùng hỗn độn...

Lạnh lùng đứng trên khoảng không gian phía trên cung Ung Hòa, Phong Vân đưa mắt nhìn cung Ung Hòa ở phía dưới, trong mắt ánh lên sự lạnh băng nghiêm nghị.

“Diêm La, ông ra đây cho ta!”

Phong Vân vốn không lên tiếng từ đầu tới giờ bỗng cất giọng hét to vang vọng không gian.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 608: Chương 685 – 692 Ăn miếng trả miếng (1 – 8)

Mây mù tan ra, cả trời đất ngập trong một nắng tinh lạnh, chỉ còn lại tiếng nói ít ỏi của Phong Vân đang không ngừng vọng lại trong các khe núi.

Từ các ngọn núi nhỏ chạy tới, mọi người của núi Vô Kê lúc này trông đã vô cùng chật vật đều đứng sừng sững cả ở phía trước của cung Ung Hòa. Mà đối diện với bọn họ chính là nhóm kiều hùng hùng hổ của huyện ngục đã từ bốn phương tám hướng áp sát lại. Cây hồng y đại pháo hai mươi cửa phả ra sức uy hiếp của các quả đại pháo linh lực có cấp bậc vượt qua cả linh đế đang được chậm rãi đẩy rồi đi giữa những lời nói vang vọng khắp đây núi của Phong Vân. Tất cả đều bao vây lấy cung Ung Hòa với khí thế vô cùng dữ dội, kiều ngạo, giương cung bạt kiếm.

“Hách Liên Phong Vân!” Giữa bầu không khí giương cung bạt kiếm này, Diêm La bỗng chậm rãi từ giữa ngọn núi đáp không lao ra. Về mặt ông ta vẫn lãnh khốc như trước, khí tức cũng vẫn đầy vẻ chết chóc như trước, ánh mắt khi nhìn Phong Vân tràn ngập sự lạnh băng vô tình.

Phong Vân chậm rãi quay đầu nhìn Diêm La đã xuất hiện ở khoảng không phía trên cung Ung Hòa, trong đôi mắt lạnh lùng của nàng không có sự giận dữ mà ngược lại lại chậm rãi nở nụ cười. Đó chính là một nụ cười đầy vẻ trào phúng và khinh bỉ.

“San bằng cung Ung Hòa cho ta!” Tầm mắt vẫn tập trung vào Diêm La nhưng lời nói của Phong Vân là nói với đám người của nàng.

Không có câu trả lời nào vang lên, chỉ có các nòng pháo của cây hồng y đại pháo hai mươi cửa đồng loạt hiện lên các ánh sáng của linh lực.

Pháo linh lực đã sẵn sàng ra trận!

Đám đệ tử của núi Vô Kê đang tề tựu ở cung Ung Hòa khi thấy vậy thì đều đồng loạt thay đổi sắc mặt. Cả đám đồng thời nhìn về phía Diêm La trên trời.

Ngăn cản hay không ngăn cản đây? Chống cự hay không chống cự đây? Nếu ngăn cản thì phải ngăn cản thế nào? Nếu chống cự thì phải chống cự ra sao? Những ngọn núi do bọn họ bảo hộ đều đã hoàn toàn bị phá hủy rồi. Cung Ung Hòa này chính là biểu tượng vĩ đại nhất của núi Vô Kê, cũng như Đế

cung Nam Viên của Mộc Hoàng vậy. Nếu hôm nay nó thực sự bị Phong Vân làm cho... Vậy thì bọn họ...

“Hách Liên Phong Vân, người đừng khinh người quá đáng!” Diêm La đứng giữa không trung khi thấy vậy thì trong đôi mắt hiện lên tia lạnh lẽo.

Phong Vân nghe nói thế thì cúi đầu cười lạnh một tiếng, “Khinh người quá đáng ư? Cái này gọi là khinh người quá đáng sao? Hải Long, nói cho ông ta biết thế nào mới là khinh người quá đáng đi!”

Hải Long đứng bên cạnh Phong Vân vẫn chưa mở miệng nói gì lúc này khi nghe vậy liền lạnh lùng nói, “Phá nhà diệt tộc, những nơi đi qua chó gà không tha, ai dám ức hiếp ta, ta trả gấp trăm lần.”

Đó chính là quy tắc của luyện ngục.

Lời nói lạnh băng mà tràn ngập cuồng vọng tung bay trên khoảng không phía trên cung Ung Hòa, làm cho sắc mặt của đám đệ tử núi Vô Kê vốn đã không tốt lại càng thêm khó coi.

Sau khi nghe Hải Long nói xong, khoe miệng Phong Vân lại cong lên không chút độ ảm.

“Phá tan cho ta!” Lời nói lạnh băng sắc nhọn mà tràn ngập sự tức giận lại vang lên.

“Được!” Cùng với tiếng hét to của Phong Vân, tiếng hô của đám người kiêu hùng dũng mãnh của luyện ngục cũng đồng loạt vang lên khiến người ta khiếp sợ. Sau đó, cùng với tiếng rống to này, cây hồng y đại pháo hai mươi cửa đã sớm được chuẩn bị xong bỗng bùng lên một cái. Ngay sau đó, chỉ nghe có hai mươi âm thanh cơ hồ như tiếng âm âm vang lên vô cùng dữ dội.

“Àm...” Kinh thiên động địa. Đỏ xanh vàng lục lam chàm tím, bảy màu giao hòa giữa trời đất. Khắp bốn phương tám hướng như có hai mươi con giao long rực rỡ sắc màu đang bay múa giữa không trung. Đàn giao long này hướng về phía cung Ung Hòa mà lao vọt đi.

“A...” Đứng trước cung Ung Hòa, chúng đệ tử của núi Vô Kê đều đồng loạt biến sắc.

“Son chủ...” Giữa lúc biến sắc mặt, mọi người theo bản năng muốn chống trả lại nhưng lại không biết Diêm La có ý định gì không.

“Bảo vệ!” Diêm La mắt thấy tình hình trước mắt liền lời ít ý nhiều ném lại hai chữ. Tay áo bào của ông ta đồng thời phồng lên như cánh bướm. Hai luồng ánh sáng màu vàng từ bàn tay ông ta lao nhanh ra ngoài. Hai luồng sáng này rít gào trên bầu trời và tấn công về phía hai mươi con giao long rực rỡ sắc màu kia.

Ông ta có thể để mặc nàng phá hủy những thứ khác trên núi Vô Kê nhưng cung Ung Hòa thì không được. Đó là gốc rễ của núi Vô Kê, là tôn nghiêm của núi Vô Kê, không thể để nó bị chà đạp.

Cùng lúc đó, mọi người của núi Vô Kê ở phía dưới nghe theo lệnh Diêm La lập tức nhất tề hét lớn một tiếng, các luồng linh lực nhiều màu sắc nhanh chóng lao ra. Trong nháy mắt, phía trên cung Ung Hòa liền xuất hiện một tấm lưới phòng hộ với rất nhiều sắc màu.

“Hừ!” Mắt thấy Diêm La ra tay, Ba Ngân mặt không chút đổi sắc suốt từ đầu tới giờ đột nhiên hừ lạnh một tiếng. Cùng với tiếng hừ lạnh này, ba người Hải Long, Ba Ngân, Bạch Sa vẫn đứng sừng sững bên cạnh Phong Vân bắt đầu hành động.

Chỉ thấy ba người bọn họ nhất tề vươn tay về phía Diêm La và nhấn một cái, mây mù trong không trung vốn đã hoàn toàn tản ra bỗng nhanh chóng ngưng tụ lại, sau đó, một loại sức mạnh có màu nước biển không gì địch nổi liền ồ ồ kéo tới trùm lên hai con kim long kia của Diêm La.

Nước biển dập dờn vốn là thứ vô cùng mềm mại nhưng lại có thể trở nên cứng rắn vô cùng. Vừa cương vừa nhu, đó chính là điểm đặc sắc của nước.

Tam đại cao thủ của thủy tộc mà ra tay thì Diêm La có mạnh tới đâu cũng phải dạt sang một bên. Lập tức, chỉ thấy hai con cự long màu vàng của Diêm La đã bị vây chặt trong nước biển. Mặc cho nó tả xung hữu đột cũng không thể làm gì được khối nước biển nhìn có vẻ vô cùng mềm mại kia.

Gió lại đổi chiều, nước biển bao phủ lên cung Ung Hòa, lực phòng hộ của Diêm La đã bị ba người của Hải Long phá vỡ.

Mất đi sức mạnh bảo hộ của Diêm La, tấm lưới phòng hộ do chúng đệ tử của núi Vô Kê liên thủ tạo ra lập tức bị hai mươi con giao long ánh sáng kia làm cho dao động.

Đòn tấn công siêu việt của cấp bậc linh đế chẳng phải là thứ tầm thường.

“Hách Liên Phong Vân, cô dám ư?” Sư bá Thần Tiên ở phía dưới vốn không hề ra tay cản trở Phong Vân khi thấy vậy liền kinh ngạc trầm giọng hét lên với nàng. Chiến đội kim giáp đằng sau ông vẫn không có hành động gì thì giờ đã bắt đầu hành động.

Giữa bầu không gian có hơn trăm luồng linh lực, giữa sự bảo vệ che chắn của chúng đệ tử núi Vô Kê, trong đôi mắt của Phong Vân vốn vẫn lạnh lùng lại hiện lên một tia băng lạnh. Nàng đột nhiên mở miệng nói, “Son hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hi quân bất tri, quân mộc hề*.”

(*Một câu trong bài thơ cổ Việt Nhân Ca, nghĩa đại khái là “Núi có cây cây có cành, lòng yêu người, người không biết, quân vương lạnh lùng như cỏ cây.”)

Câu nói thần nhiên và đặc biệt lạnh lẽo vô duyên vô cớ bỗng vang lên vốn chỉ như một câu nói vu vơ nhưng khi rơi vào tai Thần Tiên và Diêm La thì lại

như một đạo sấm sét khiến hai người đó không thể đứng thẳng lên được. Trong lúc nhất thời, thân hình của cả hai người đều chấn động mạnh, linh lực quanh người bỗng chốc cũng giảm hẳn đi. Đã đánh với đám người kiêu hùng của luyện ngục thì tâm tình sao có thể có bất kỳ dao động nào? Trong nháy mắt, Diêm La lập tức bị bức tường nước cường đại bắn mạnh lên người đánh ầm một cái thật mạnh. Hai con kim long liền kêu lên thảm thiết và biến mất dạng trên bầu trời.

Lực phản phê quá mạnh khiến Diêm La có vẻ không thể đứng thẳng được nữa. Ông ta liên tục lùi lại phía sau vài bước mới đứng vững được, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được nữa, một ngụm máu tươi từ miệng Diêm La mãnh liệt phun ra.

Ở một phương khác, khí tức của sư bá Thần Tiên vốn đang nắm giữ vị trí quan trọng trong lưới phòng hộ của cung Ung Hòa cũng bị kiểm hãm lại. Mà khí tức của ông ta vừa bị kiểm hãm, trung tâm của lưới phòng hộ liền lập tức xảy ra vấn đề, những điểm khác của lưới phòng hộ cũng nhanh chóng xảy ra dao động.

Trăm nguồn sức mạnh hỗ trợ của đội kim giáp còn chưa tới nơi thì linh lực của lưới phòng hộ đã ầm một tiếng, bị cây hồng y đại pháo hai mươi cửa của Phong Vân bắn cho tan tành thành những mảnh nhỏ.

Sương khói lượn lờ, khí bay ngất trời.

Tám lưới phòng hộ vừa bị vỡ, chúng đệ tử của núi Vô Kê đang chống đỡ bên trong lập tức bị sức mạnh dữ dội kia bắn lên người đánh ầm một cái. Cả đám người liền bị văng mạnh ra xa.

“A...” Những tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên liên tiếp.

Vậy nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Hai mươi quả đạn pháo linh lực về nên những đường dài như giao long sau khi phá vỡ lưới phòng hộ lại tiếp tục vọt về phía mục tiêu là cung Ung Hòa.

Chỉ thấy giữa đầy trời sương khói, hai mươi con giao long rực rỡ sắc màu với tư thái không hề chùn bước lao thẳng về phía cung Ung Hòa đang tỏa ra sắc đỏ đẫm kia.

“Không...”

Vô số tiếng kêu thê lương lập tức vang lên. Thế nhưng, chỉ trong chớp mắt mà mọi thứ đã trở nên muộn màng, bọn họ dù có kêu than cũng không biết phải làm sao nữa.

“Ầm...” Giữa những tiếng kêu thê lương, một tiếng nổ kinh thiên động địa lập tức vang lên. Hai mươi con giao long ánh sáng đã tụ lại tại cung Ung Hòa. Cả một góc trời chói lên những ánh sáng dị thường. Trong nháy mắt khi hào quang chói mắt tỏa ra che đi mọi ánh mắt, che đi mọi cảnh vật, cung Ung Hòa, cứ địa thần thánh nhất của núi Vô Kê...

Mây mù lảng bãng, ánh sáng chói mắt vừa qua đi thì khung cảnh ảm đạm lại xuất hiện. Sau khi tiếng nổ mạnh mang theo sức nóng bức người vừa hạ xuống, trên không trung bỗng rơi xuống một trận mưa phùn. Đó chính là tác phẩm của tam đại vương giả luyện ngục.

“Nơi này dơ bẩn quá, để bọn ta tẩy rửa cho!” Tiếng nói mang đầy sự chế giễu của Bạch Sa lập tức vang lên vọng khắp tứ phương tràn ngập tiếng mưa rơi.

Cung Ung Hòa lúc này ngập chìm trong tĩnh lặng. Chúng đệ tử đều tròn mắt há mồm nhìn cung Ung Hòa, biểu tượng của núi Vô Kê đã đứng sừng sững từ hàng ngàn vạn năm nay giờ lại biến thành một đồng gạch vụn.

Trong làn nước mưa rơi rơi, nơi này đã không còn giữ được vẻ nguyên sơ ban đầu nữa.

“Oan có đầu, nợ có chủ. Hách Liên Phong Vân ta ân oán rõ ràng, người khác khi dễ ta thế nào thì ta sẽ trả lại y như thế.” Nhìn đồng phế tích trên núi, Phong Vân đầy người lạnh băng đảo mắt qua Diêm La và Thần Tiên.

Diêm La lợi dụng Mộc Hoàng của nàng nhưng không giết Mộc Hoàng, hôm nay nàng cũng sẽ không động tới tính mệnh của mọi người trên núi Vô Kê. Nhưng mà, không lấy mạng người cũng không có nghĩa phải quên đi món nợ này.

Diêm La ông chẳng phải coi núi Vô Kê là điều về vang sao? Núi Vô Kê của ông chẳng phải ý mình là thế gia quyền quý mà không thèm nhìn đến ai sao? Được, hôm nay nàng sẽ diệt sạch mọi chứng tích của núi Vô Kê. Ông đem tám lòng người khác dẫm nát dưới chân, vậy thì sự kiêu ngạo của ông, sự huy hoàng của ông hôm nay tất cả sẽ phải hạ xuống.

Núi Vô Kê là cái gì vậy? Trong mắt nàng, nó còn không bằng cả cứt chó.

Nói xong một câu, trong mắt vẫn đượm vẻ châm chọc, Phong Vân đột nhiên nói tiếp, “Ai cũng có những người và những chuyện mà cả đời mình không thể dứt bỏ. Khi tính kế với người khác, ông đừng quên một ngày nào đó sẽ phải khổ sở vì báo ứng.”

Lời nói lạnh băng vang lên giữa không trung, từng lời từng lời đều chất chứa những đạo lý sâu xa.

Ai cũng có người mình thương quý nhất. Ai cũng có những chuyện không thể từ bỏ được. Những việc gây tổn thương cho người khác, nếu có thể không làm thì sẽ không làm. Thế nhưng, ông đã vì chuyện trong lòng mình mà khiến người khác phải đau khổ, biến hẳn thành lợi thế để ông trả thù, vậy thì cũng đừng trách nàng ăn miếng trả miếng, đúng, ăn miếng trả miếng!

Có một số việc thà không làm còn hơn là làm.

Nghe Phong Vân nói thế, Diêm La và Thần Tiên vốn vô cùng buồn bực vẫn nhìn về phía cung Ung Hòa đã bị phá hủy, lửa giận hùng hực bỗng tăng thêm một chút. Ngay sau đó, trên mặt hai người đều hiện ra vẻ phức tạp không thể dùng lời nói để hình dung được.

Là bi thương, là phẫn nộ, là bối rối, là hối hận, là bất lực...

Đủ loại cảm xúc hỗn loạn cùng đan xen vào nhau khiến người ta không thể diễn tả được.

“Son chủ, diệt bọn chúng...”

“Sư tôn, đừng cho cô ta chạy...”

“Sư tôn...”

Trong lúc vẻ mặt của Diêm La và Thần Tiên vẫn liên tục biến đổi, chúng đệ tử của núi Vô Kê đã vội tình ngộ khỏi cơn bi thương. Cả đám lòng đầy căm phẫn lập tức hét lên.

Sát khí bỗng chốc dâng lên ngập trời...

“Đám thô nhãi kia, đại gia bọn ta sợ các ngươi sao, đến đây...”

“Ha ha, vừa rồi đánh còn chưa thoải mái, tiếp tục đi...”

Mọi người của núi Vô Kê vừa cất cao giọng, đám quần hùng luyện ngục cũng lập tức hưởng ứng theo.

Ai dám so sự kiêu ngạo với đám kiêu hùng của luyện ngục?

“Câm miệng!” Mắt thấy ngọn lửa của cuộc chiến tiếp theo đang liên tục leo thang, Diêm La đột nhiên hét to một tiếng trấn áp đám đông hỗn loạn.

Thấy son chủ tức giận, chúng đệ tử của núi Vô Kê đều đồng loạt im bặt.

Thấy vậy, Phong Vân liền vung tay lên. Nhóm kiêu hùng luyện ngục cũng ngừng buông những lời khiêu khích. Trên núi đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường.

“Hách Liên Phong Vân, bốn tọa nói không lại ngươi. Được, hôm nay bốn tọa nhận thua, từ nay về sau đường ai nấy đi, núi Vô Kê và Đế cung Nam Viên từ nay không còn qua lại gì nữa.”

Lời nói lạnh băng vang lên giữa đất trời. Đó là chấp nhận thua cuộc, đúng, chính là nhận thua.

“Son chủ, vì cái gì...”

“Sư tôn...”

Diêm La vung tay lên ngăn không cho bất luận kẻ nào lên tiếng nữa. Gương mặt của ông ta trong nháy mắt đã như già thêm vài tuổi.

Phong Vân đưa mắt nhìn Diêm La bỗng nhiên nhận thua rồi lại nhìn về phía sư bá Thần Tiên thần sắc âm trầm. Nàng nhẹ nhàng ném lại một tiếng hừ lạnh, “Chỉ sợ ông không làm được!”

Một lời vừa hạ, Phong Vân lại phẩy mạnh tay áo một cái.

“Nhưng mà, Hách Liên Phong Vân ta hôm nay dám đến đây sẽ không sợ núi Vô Kê của ông trả thù. Có chiều cứ việc dùng, cũng cho ta cơ hội có thể diệt cỏ tận gốc núi Vô Kê các ngươi.”

Dứt lời, Phong Vân quay người lại, “Đi!”

Khói lửa nhẹ nhàng bay lên mang theo chút run rẩy. Đám quần hùng chậm rãi theo phía sau Phong Vân hùng hổ hướng về phía ngoài của núi Vô Kê. Bản sắc dũng mãnh của đám người vẫn hiện lên hết sức dữ dội.

Núi Vô Kê, người khác sợ chứ bọn họ không sợ.

Có chiều nào quang minh chính đại, có chiều nào mờ ám vụng trộm, cứ việc tung ra hết đi!

Ở ngay phía sau Phong Vân, bên trong căn phòng tra tấn của Hắc Thạch Phong, Đế Sát vốn đã nghe được rành mạch mọi chuyện thấy Phong Vân xoay người rồi đi liền hô to, “Phong Vân, Phong Vân...”

Trong tiếng nói của hán lộ rõ vẻ vui sướng.

Có điều, Hắc Thạch Phong này là nơi nào? Đó chính là nơi hành hình tra tấn của núi Vô Kê, vậy nên tiếng nói của hắc căn bản không thể truyền được ra ngoài.

Nghe thấy tiếng bước chân của Phong Vân, cảm nhận được khí tức của nàng đang dần dần rời xa mà đến cuối cùng vẫn không hề quay đầu liếc mắt một cái nhìn về chỗ hắc, giọng nói của Đế Sát cơ hồ đã trở nên khàn đục và thấp hèn xuống.

Hắc không trách trong lòng Phong Vân không có hắc. Bởi hắc biết bọn họ chỉ gặp mặt nhau có một lần. Hắc sao có thể yêu cầu Phong Vân yêu thương hắc sâu sắc cho được? Nhưng mà, nhưng mà nàng lại có thể vì cái tên Mộc Hoàng chết tiệt nào đó mà khởi binh tới phá hoại núi Vô Kê. Mà hắc lại đang có mặt ở nơi này, vậy nhưng nàng lại chẳng vì hắc mà dừng bước một chút...

Phong Vân, Phong Vân...

“Mộc... Hoàng...” Tiếng nói trầm thấp vừa mới lắng xuống, Đế Sát bỗng đột nhiên ngẩng phắt đầu lên và cuồng bạo rống to một tiếng. Tiếng rống của hắc tràn ngập sự phẫn nộ và oán hận.

Gió nổi mây tuôn, mây mù trên núi Vô Kê lần thứ hai khép lại, nhưng phong cảnh bên trong đám mây mù ấy đã không còn như cũ nữa.

“Sư tôn, vì sao lại không phản kích, vì sao...” Vài người trong đám đệ tử vẫn còn phẫn nộ và xúc động, về mặt ai nấy đều hết sức bị ai.

Bọn họ còn chưa nói xong, không cần Diêm La và Thần Tiên phải cất tiếng quát, một vài người có hiểu biết trong đám đệ tử đã bịt kín miệng của mấy người kia lại. Có một số việc bọn họ biết, có một số việc bọn họ không biết, nhưng bọn họ hiểu sư tôn nghĩ gì. Nhận thua chính là việc tất yếu. Và... Đuối lý chính là việc tất yếu.

Bọn họ hồ thẹn, vậy thì còn gì để nói nữa đây?

Gió núi vờn quang, cái lạnh đầu đông rét đến bức người.

Diêm La đứng sừng sững giữa không trung chậm rãi đảo mắt nhìn qua hết thảy đông đảo trước mặt. Núi Vô Kê lưng danh từ nay về sau sợ rằng sẽ đổ trong tay sơn chủ là ông ta.

Tầm mắt của Diêm La chậm rãi đảo qua gặp phải ánh mắt của Thần Tiên cũng đúng lúc đưa tới. Ánh mắt của hai người vừa tiếp xúc với nhau lại lập tức nhìn sang một bên.

Quân mộc hề, quân mộc hề*...

(*Quân mộc hề: Một câu ngâm có nghĩa đại khái là “Vị quân vương lạnh lùng như cỏ cây”.)

Mộc Hoàng vì ông ta mà bị tổn thương, mối thâm tình với Đế cung Nam Viên đã bị đoạn tuyệt...

Hết thảy mọi chuyện này là đúng hay sai đây?

Gió núi lượn lờ, mưa dầm bắt đầu kéo đến. Trận mưa đầu đông mang theo cái lạnh thấu xương. Núi Vô Kê bị bao phủ bởi màn mưa kéo dài, mọi thứ đều vô cùng tĩnh mịch. Vậy nhưng đám kiêu hùng của luyện ngục đang chậm rãi rời khỏi núi Vô Kê lại vô cùng phấn chấn. Cả đám cứ không ngừng điếu vũ dương oai.

“Đắc ý cái gì? Núi Vô Kê có uy ở nhân gian nhưng đối với chúng ta có là gì? Chiến thắng nhỏ nhoi ấy tính làm gì?” Giữa bầu không khí tràn ngập sự tự đắc và vinh vào, Hải Long lập tức nhũn mày quát lạnh một tiếng.

Tất cả những lời nói kiêu ngạo lập tức im bật hoàn toàn.

Bọn họ là chủng tộc mạnh nhất của Huyền Hải, là di tộc thượng cổ, sao có thể lấy con người ra mà so sánh được, thật mất mặt!

“Hải Long!” Ngay khi tiếng quát lạnh của Hải Long vừa hạ, Phong Vân đột nhiên lớn tiếng gọi hắc.

“Lão Đại?” Hải Long lên tiếng trả lời.

“Người dẫn bọn họ tới ẩn nấp ở Đế cung Nam Viên và bảo vệ mọi người cho tốt!”

“Được!” Hải Long lên tiếng trả lời.

“Lão Đại, sao cô phải sợ bọn chúng trả thù?” Bạch Sa lại không cho là đúng.

“Đề phòng chính là đề phòng người của Hắc Ngục.” Hải Long liếc mắt nhìn Bạch Sa một cái.

Bạch Sa lập tức hiểu ra, hắc liền cất tiếng cười khả khả vui vẻ.

Bọn họ không cần để ý tới người của núi Vô Kê, Diêm La trong lòng hồ thẹn nên dù hôm nay thất bại cũng không tới trả thù. Nhưng Đế Sát còn đang ở

trong tay núi Vô Kê, người của Hắc Ngục không có chuyện sẽ bình tĩnh. Đế cung vẫn nên được bảo vệ thật tốt.

Phong Vân gật gù đầu, cũng may có Hải Long hiểu chuyện.

Nhưng mà, Đế Sát? Phong Vân nhú mày, vừa rồi nàng đã quên bằng hắc. Hình như hắc vẫn còn trong tay núi Vô Kê?

Phong Vân trầm ngâm trong nháy mắt.

Thôi quên đi! Nàng nên đi tìm Mộc Hoàng trước thì hơn, Đế Sát ư, nàng không lo lắng cho hắc được.

“Ba Ngân, ngươi theo ta!”

“Vâng!”

“Nơi này giao lại cho các ngươi!” Phân phó xong, thân hình của Phong Vân và Ba Ngân chợt lóe lên rồi biến mất ngay trước mặt mọi người và hướng về phía Tinh Vực.

Bầu trời cao xanh thăm thẳm, gió nhẹ mây thưa...

Cái tin núi Vô Kê bị phá hủy bởi một đám người không rõ thế lực không biết lộ ra từ chỗ nào mà bay khắp bốn phương tám hướng của Nam Viên, làm Nam Viên lạnh như băng trong nháy mắt đã như ngồi trên đồng lửa. Đầu đường cuối ngõ đều lấy chuyện này làm đề tài bàn tán.

Núi Vô Kê chính là nơi tuyệt đối không thể xâm phạm đó!

Trong lúc núi Vô Kê đang bị ô danh khắp Nam Viên thì Phong Vân đã tới Tinh Vực rồi.

Thời tiết ở Tinh Vực không lạnh như ở Nam Viên lúc đó mà mang một cảm giác ấm áp giống như ngày xuân vậy. Một năm bốn mùa lúc nào cũng như mùa xuân, đó chính là điểm đặc sắc của Tinh Vực.

Không giống với sự công bằng chính trực của Đế hoàng quốc Thiên Khung, cũng không có thân thể cường tráng tính khí ngang ngạnh giống người Nam Viên, Tinh Vực luôn nho nhã và hoa lệ như thơ ca vậy. Cái loại mềm mại như nước chảy qua cầu, cái dáng vẻ như sương khói buổi chiều tà dung hợp cùng một chỗ thật như một cuốn sử thi kinh điển.

Đế đô Tinh Vực quả thực đẹp đến mức không gì có thể tả nổi.

“Lão Đại, tới rồi!” Bên ngoài Đế cung Tinh vực rộng lớn, Ba Ngân hướng ánh mắt đang nhìn cổng thành về phía Phong Vân.

Phong Vân gật gù đầu, “Đi!”

Nàng đã rời xa Mộc Hoàng mấy ngày rồi, không biết giờ bọn họ thế nào? Mọi việc đã tiến triển tới đâu rồi, tình hình của Mộc Hoàng có còn hung hiểm như trước không?

Trước cửa cung của Đế cung tinh nữ và trăn ngập đại khí...

“Ai đó?” Thủ vệ ở cửa cung lập tức lên giọng hỏi.

“Ta tới tìm Đế quân Ngàn Dạ Cách của các ngươi!”

“Làm cần! Đế quân của chúng ta sao có thể để cho dân đen các ngươi gọi thẳng tên ra như vậy?”

Nhiều lời lung tung lộn xộn thế này khiến Phong Vân khẽ nhú mày, nàng chán ghét cái kiểu nho nhã như vậy. Phong Vân lập tức cất bước tiến lên. Nàng không tự xông vào đó là nể mặt Ngàn Dạ Cách lắm rồi, vậy là cái tên thủ vệ nho nhỏ này lại dám...

Từng bước tiến lên, Phong Vân còn chưa đi tới cửa thì cửa cung đột nhiên từ từ mở ra. Một chiếc xe ngựa xa hoa vô cùng từ bên trong chạy ra ngoài.

Đằng sau tấm rèm phấp phới trên chiếc xe ngựa...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 609: Chương 693 – 700: Bình nguyên sương mù (1 – 8)

Tìm độ Tỷ Can hơn một khiêu, bệnh so Tây Tử trội ba phần*.

(*Tỷ Can: Chú của vua Trụ đời Ân, đời đôn tim ông có chín khiêu. Tây Tù: Tây Thi, một cô gái nước Việt đã bị vua Việt Câu Tiễn dâng lên làm vợ vua Ngô. Câu này dùng để miêu tả một người con gái rất đẹp.)

Đây là những câu dùng để miêu tả một nữ nhân, nhưng khi dùng cho nam tử đang ngồi trên chiếc xe ngựa chậm rãi chạy qua kia lại khiến người ta cảm thấy chuẩn xác vô cùng.

Trong xe ngựa lúc này có một nam tử gầy yếu đang nằm nghiêng người, thoạt nhìn chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi. Khi ấy, vẻ mặt u oán của hắn đang nhìn ra bên ngoài. Bộ trường bào màu xanh nhạt gần như vô sắc càng làm tôn lên sự thoát tục không nhiễm bụi trần của hắn.

Một vẻ đẹp kỳ ảo khôn lường mà không thể đến gần.

Phong Vân coi như cũng gặp qua rất nhiều loại nam tử tuấn mỹ, trước thì có Á Phi, sau lại có Li Giang. Khắp thiên hạ này còn ai có thể so sánh được với hai người bọn họ cơ chứ? Vậy nhưng khi thấy nam tử này, nàng vẫn phải liếc mắt nhìn theo.

Chưa nói tới chuyện hắn đẹp tới nhường nào, chỉ cần nói tới khí chất không nhiễm hạt bụi và phảng phất sự trầm tĩnh thăm thẳm kia thôi, đó chính là đáng vẻ thuần khiết thoát tục của thiên sứ, đáng vẻ của hắn chính là như vậy. Hắn vừa xuất hiện là cả thiên địa giống như đều tĩnh lặng lại, đều sợ quấy rầy đến hơi thở của hắn.

Khe khẽ liếc mắt nhìn theo, Phong Vân nhẹ nhàng nghiêng người cho chiếc xe ngựa lướt qua.

Cùng lúc đó, gã thủ vệ ở cửa cung vừa rồi còn muốn động thủ với Phong Vân đã lập tức dừng tay. Hắn đồng thời hướng về phía chiếc xe ngựa mà cung kính khom người, “Lan vương!”

Mọi khí tức hỗn loạn đều bị đè nén xuống, trước cửa cung trở lại yên tĩnh như thường, giống như không có bất kỳ kẻ nào muốn đem những chuyện không tốt thể hiện trước mặt hắn vậy.

Xe ngựa chậm rãi đi tới, mỹ nam gầy yếu trông như thiên sứ kia nghiêm mặt u oán không phản ứng với tên thủ vệ, trông hắn giống như đang hờn dỗi điều gì đó.

Khi người này tới gần Phong Vân mới nhìn rõ trong đôi mắt đen ánh màu hổ phách của thiên sứ kia giống như được phủ một tầng sương mù. Sự mờ lung trong đôi mắt đó khiến người ta rất khó đoán định.

Cũng làm cho đôi mắt của hắn không có tiêu cự.

Phong Vân nhất thời khe khẽ nhíu mày.

Một người như vậy sao lại...

Xe ngựa nhẹ nhàng lướt sát qua người Phong Vân. Thiên sứ vốn vẫn tựa vào trong xe đột nhiên khẽ kháng hít một hơi. Vẻ u oán trên mặt hắn chợt lóe lên tia kinh ngạc, sau đó, vẻ mặt người này bỗng như đóa hoa đang nở rộ. Sự u oán lập tức biến mất, thế vào đó là một nụ cười mỏng manh như giọt sương mai.

Người này đồng thời vươn đầu ra khỏi xe hướng về phía Phong Vân mà gọi, “Phong Vân?”

Khi người này cất tiếng gọi, xe ngựa cũng đồng thời dừng lại.

Phong Vân cũng kinh ngạc quay người.

“Ngài biết ta sao?” Phong Vân nhìn nam tử có đôi mắt rõ ràng không có tiêu cự mà nàng cũng chưa từng gặp qua nhưng lại bình tĩnh nhìn chằm chằm về phía nàng và nở nụ cười sáng lạn cùng chắc chắn.

“Chưa từng gặp mặt chẳng lẽ không thể biết được ư?” Thiên sứ mỉm cười nhảy xuống xe ngựa và đi về phía Phong Vân. Gió mát thổi bay vạt áo của hắn, phàn trần liệu có gì có thể so sánh bằng?

“Lan vương điện hạ, ngài cẩn thận chút ạ...”

“Điện hạ, ngài chậm một chút...”

Đứng trước mặt Phong Vân, thiên sứ hít một hơi thật sâu, “Đây là mùi hương của Hách Liên Phong Vân, rất giống với tường tượng của ta.”

Phong Vân nhìn vị Lan vương đứng trước mặt nàng đang cười tươi như nắng mà không hề để ý tới những tiếng kêu bối rối xung quanh. Người ta nói có thể qua mùi hương mà nhận ra người, nhưng nàng biết trên người nàng chẳng có mùi hương gì cả. Cái Lan vương nghe thấy chính là khí thể, cái hắn ngửi thấy chính là hơi thở, đó chính là dựa vào cảm giác của hắn.

Điều này có thể cho thấy rõ ràng năng lực nhạy bén sắc sảo của hắn.

Phong Vân lập tức trầm mặc trong nháy mắt. Nàng gật đầu, “Đúng!”

Thiên sứ nở nụ cười, “Ta biết mà!”

Miệng nở nụ cười rộn ràng, thiên sứ vươn tay chính xác kéo lấy cánh tay Phong Vân, “Cô tới tìm ca ca của ta phải không? Đi thôi, ta đưa cô đi!”

Thiên sứ vừa nói vừa không chút xa lạ kéo Phong Vân về phía xe ngựa của hắn.

“Lan vương điện hạ, cô ta là người xa lạ, ngài không nên...”

“Điện hạ, cô gái này nguy hiểm...”

“Đế hậu Nam Viên có thể nguy hiểm tới mức nào chứ?” Vừa kéo tay Phong Vân, thiên sứ vừa cười khê và nhìn đám thủ vệ cửa cung đang vây xung quanh.

Một lời vừa hạ, đám thủ vệ của Đế cung Tinh Vực vừa rồi còn giờ tay giờ chân nhất thời đều ngây ngẩn cả người.

Nữ nhân trước mặt này là Đế hậu của Nam Viên ư... Lần này bọn họ đã gây ra sai lầm lớn rồi.

Trước cửa cung trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng.

“Khấu kiến Đế hậu Nam Viên! Chúng tiểu nhân không biết tôn giá giá lâm nên có chút thiếu tôn ti tôn trọng, xin Đế hậu khoan dung lượng thứ!” Sau tích tắc, đám đông nghìn nghịt người trước cửa cung đều quỳ cả xuống.

Nghe lời nói của bọn họ, Phong Vân lập tức nhú mày.

“Người không biết không có tội!” Phong Vân cũng không muốn so đo với những người này. Một lời vừa dứt, nàng khê quay đầu nhìn sang thiên sứ. Chẳng lẽ hắn nói gì những người này cũng tin sao?

Như thể cảm nhận được suy nghĩ của Phong Vân, thiên sứ hướng về phía nàng nháy mắt mấy cái và cười nói, “Không ra khỏi cửa cũng biết chuyện thiên hạ!”

Phong Vân nhìn vẻ tươi cười sáng lạn và đôi mắt vô sắc của thiên sứ. Trầm mặc trong nháy mắt, nàng đột nhiên vỗ nhẹ lên cánh tay thiên sứ đang nắm lấy tay mình, “Chín quá hóa mười, cần gì phải biết nhiều như vậy!”

Một người không nhìn được lại biết nhiều như vậy, hơn nữa lại khiến tất cả mọi người không dám nghi ngờ, hoặc cảm thấy đương nhiên không thể nghi ngờ lời nói của hắn, cũng đủ cho thấy cái giá phải trả lớn đến nhường nào.

“Đúng vậy, tỷ dạy rất phải!” Thiên sứ vô cùng tự nhiên cười nói với Phong Vân. Một người mở miệng giáo huấn, một người ung dung đồng ý, hai người này tuy là lần đầu gặp mặt nhưng lại khiến người ta có cảm giác bọn họ đã quen biết nhau từ rất lâu rất lâu rồi.

Phong Vân nghe nói thế liền nở nụ cười hiếm hoi và để mặc thiên sứ kéo nàng đi về phía xe ngựa.

Bạch thủ vi tân, yết cái như cự*, câu này rất đúng với tình cảnh bây giờ.

(*Bạch thủ vi tân, yết cái như cự: Nghĩa đen đại khái là: “Bạc đầu vẫn như chưa quen biết, mới vén khăn mà ngỡ như quen biết từ lâu”, nghĩa là có cặp vợ chồng sống với nhau đến bạc đầu vẫn còn xa lạ, trong khi có đôi vừa mới vén khăn che mặt mà đã như quen biết từ lâu.)

Có những người vừa thấy mặt đã như thể gặp nhau từ kiếp trước, vô cùng quen thuộc. Lại cũng có những người đã chung sống với nhau cả đời rồi đến lúc nằm xuống mà vẫn như hai người mới quen, vừa xa lạ vừa không thể thấu hiểu. Hai người bọn họ hẳn là “Yết cái như cự” nhỉ?

Lập tức bị kéo tới trước xe ngựa, Phong Vân đành phải sai bước đi vào.

Thị vệ đánh xe của Lan vương đột nhiên mở miệng trầm giọng nói, “Điện hạ, ngài không đi được!”

Lan vương sớm đã bước lên xe ngựa. Nghe lời can ngăn của người kia, hắn không thèm để ý tới mà vẫn kéo Phong Vân lên.

Còn Phong Vân sau khi nghe thấy câu này thì lông mày khê nhíu lại.

Nếu Ngàn Dạ Cách đang ở chỗ nào đó trong Đế đô Tinh Vực thì thị vệ kia đương nhiên sẽ không ngăn cản Lan vương, mà giờ người kia lại mở lời ngăn cản thì hẳn là đám người Ngàn Dạ Cách đã đi tới nơi trên tấm bản đồ rồi.

“Nơi đó rất nguy hiểm phải không?” Phong Vân lập tức trầm giọng nói.

“Không nguy hiểm!”

“Rất nguy hiểm!”

Lan vương và thị vệ của hắn cùng đồng thời mở miệng.

Phong Vân thấy vậy thì vốn đang bước chân lên xe ngựa bỗng dừng lại.

“Vậy ta...”

“Đương Vực đã đi cùng bọn họ rồi, ở Tinh Vực này nếu muốn tìm một người biết nơi đó và hơn nữa có thể dẫn đường cho tỳ thì chỉ có ta mà thôi.”

Lời cự tuyệt của Phong Vân còn chưa nói xong thì Lan vương đã mau chóng mở miệng. Thêm nữa, đôi mắt phủ một lớp sương mù không nhìn thấy gì của hắn cũng đang hướng về phía Phong Vân, đôi mắt vô sắc nhưng lại mang theo tia ảm đạm u oán, rõ ràng đó là một đôi mắt không có ánh sáng dao động nhưng lại càng khiến người ta dễ mềm lòng.

Phong Vân nhìn vị Lan vương đang lôi kéo tay nàng, mày khẽ cau lại. Về mặt như vậy thực làm cho người ta không thể cự tuyệt được, nhưng mà...

“Ngân Dạ Cách cũng không cho cậu đi, ta...”

“Từ khi được sinh ra tới giờ ta chưa rời khỏi Đế đô này một bước.” Phong Vân khó khăn lắm mới tìm được một câu khuyên nhủ Lan vương thì lại bị lời vừa nói ra của Lan vương chặn đứng. Lời nói của hắn nghe rất nhỏ nhưng không có vẻ gì là oán hận mà chỉ tràn ngập sự thê lương.

Cả cửa cung trong nháy mắt yên tĩnh như băng. Tất cả những người nghe được lời nói của hắn đều cúi đầu không đành lòng nhìn về mặt hắn.

Phong Vân nhìn Lan vương đang đứng gần trong gang tấc. Trông hắn không lộ vẻ bi thương nhưng gương mặt lại nhuốm đầy sự bất lực. Phong Vân nhẹ nhàng lắc đầu.

“Nam nhi thân ở tứ phương, ta không kém so với những người khác, ta chỉ... không nhìn thấy mà thôi... Ta biết đi như thế nào mà...” Lời nói nhỏ dần cứ bồi hồi bên tai Phong Vân, trầm thấp lại chất chứa sự không cam lòng, còn có cả nỗi chua xót nữa.

“Đừng nói nữa, vậy phiền cậu dẫn ta đi vậy!” Nhẹ nhàng ngắt lời Lan vương, Phong Vân xoa xoa lên đầu hắn.

Nam nhi chí ở tứ phương. Nếu bảo vệ quá cẩn thận, bông lan quý được bảo vệ cẩn thận kia có thể sẽ vĩnh viễn không bao giờ nở. Loài hoa lan không sợ gió táp mưa sa, cũng không sợ tranh giành cướp đoạt.

“Ta biết tỳ tốt nhất mà!”

Thấy Phong Vân đồng ý, thiên sứ lập tức nở nụ cười xán lạn như ánh mặt trời, bàn tay đang nắm chặt lấy tay Phong Vân không thể kiềm chế được có chút run rẩy.

Đó là sự hưng phấn của chim ưng khi lần đầu tiên giang cánh...

“Đế hậu Nam Viên...”

“Ta sẽ đảm bảo sự an toàn của cậu ấy!” Phong Vân không nhiều lời mà chỉ lắc người bước lên xe ngựa và ngồi xuống bên cạnh Lan vương.

Em trai của Ngân Dạ Cách cũng chính là em trai của nàng. Nàng đồng ý cho hắn đi thì nhất định sẽ bảo vệ hắn chu toàn.

Ba Ngân vẫn đi theo Phong Vân thấy vậy liền ngồi vào vị trí đánh xe.

“Đi thôi, tới bình nguyên sương mù!” Lan vương vui sướng không kiềm chế được, lời nói của hắn vút cao theo gió.

Thị vệ của hắn thấy tình hình như vậy đành bắt đầu di vung roi ngựa lên.

Lập tức, con tuấn mã vốn trông vô cùng bình thường kia bỗng nhô ra hai cái cánh. Hai con tuấn mã trắng như tuyết đột nhiên giang bốn cái cánh khổng lồ và ngựa đầu hướng lên trời hí to một tiếng. Tám vó đập vào khoảng không, chúng từ từ bay lên trời.

Thiên mã, thiên mã thú trắng như tuyết, đó là ma thú cấp cao nhất và có khả năng tấn công, là loại cực phẩm trên thế gian này. Ngân Dạ Cách chỉ có hai con, toàn bộ đều cho Ngân Dạ Lan, chỉ vì năm đó đệ đệ ruột thịt này đã bảo hộ cho hắn khỏi một tai họa mà thị lực không còn.

Một khối trắng như tuyết bay lên không trung, đôi cánh vừa sải ra trong chớp mắt đã bay được ngàn dặm.

Khi xe ngựa của Lan vương điện hạ biến mất trên bầu trời thì đám thủ vệ cửa cung mới tỉnh ngộ. Những tiếng kêu la hốt hoảng nhất thời hỗn loạn vang lên.

“Không hay rồi, không hay rồi, Lan vương điện hạ đã rời khỏi Đế đô...”

“Cái gì mà bình nguyên sương mù, Điện hạ muốn tới bình nguyên sương mù...”

“Trời ơi, mau cản ngài ấy lại...”

Trước cửa cung của Ngân Dạ Cách bỗng trở nên vô cùng hỗn loạn.

Lúc này, ở cách đó xa xôi ngàn dặm, Ngàn Dạ Cách vẫn chưa biết đệ đệ ruột thịt của hắn đang lôi kéo Phong Vân tới nơi này. Hắn đang cùng Mộc Hoàng dò dẫm trên con đường trước mặt.

Đó là một con đường nhỏ trong lòng núi. Lúc này, đoàn người Mộc Hoàng, Ngàn Dạ Cách, Phụng Vũ Náo, Dương Vụ, sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực đang đi dọc theo một con đường nhỏ trong lòng núi.

“Ngươi chắc chắn không đi sai đường đấy chứ? Chúng ta đã đi được một đoạn khá xa rồi đấy!” Phụng Vũ Náo tay cầm một quả cầu linh lực ánh sáng trong tay hướng về phía Dương Vụ mà hỏi.

Bọn họ đã xiêu xiêu vẹo vẹo bước đi không biết bao lâu trên con đường trong lòng núi này mà vẫn chưa thấy bất cứ một cửa ra nào. Ngọn núi này là thứ quái quỷ gì mà có thể làm cho bọn họ đi bộ hết một ngày đêm vẫn chưa thấy điểm cuối như vậy?

“Trên bản đồ có vẽ như vậy, tôi chắc chắn mà!” Dương Vụ cầm tấm bản đồ và khẳng định chắc nịch. Lúc này, bản đồ trong tay Dương Vụ có hai phần. Một phần chính là tấm bản đồ mà bọn Mộc Hoàng đã từng nhìn qua và ghép lại, phần khác thực ra cũng lấy từ tấm bản đồ đó ra. Dương gia quả không hổ danh cái gì cũng biết. Bọn Mộc Hoàng không hề nhìn ra tấm bản đồ có hai phần, vậy mà khi tấm bản đồ đó rơi vào trong tay Dương Vụ, Dương Vụ lập tức bóc phần thứ hai của tấm bản đồ ra.

Lúc này, con đường bọn họ đang đi chính là con đường bí mật nằm trong phần thứ hai của tấm bản đồ.

“Sao chúng ta không đi đường ở phía trên ấy? Đi đường đó có phải nhanh hơn không?” Tiểu Thực lúc này đang quán quân vai Dương Vụ, đóa hoa to đùng của nó cơ hồ dán vào tấm bản đồ trong tay Dương Vụ. Con đường ở phần đầu của tấm bản đồ có vẻ dễ đi hơn nhiều, bọn họ cần gì phải đi con đường quanh co khúc khuỷu này làm gì? Đã thế xung quanh còn bị hạ cấm thuật khiến bọn họ không thể dùng linh lực để bay đi mà chỉ có thể từng bước từng bước tiến lên.

Dương Vụ này liệu có phải muốn bọn họ chịu hành xác hay không đây?

“Ngươi thì biết cái gì?” Sư tử Hoàng Kim vốn đang ngồi chồm hổm và nhắm mắt nghỉ ngơi trên vai Mộc Hoàng khi nghe nói thế liền lạnh lùng ném lại cho Tiểu Thực một câu.

Tiểu Thực đáp trả bằng cách ném một bông hoa sang.

“Đừng lộn xộn!” Mộc Hoàng giờ tay ngăn lại và thán nhiên lên tiếng.

“Bình nguyên sương mù này là cấm địa bất thành văn của Tinh Vực, nếu muốn đi con đường phía trên thì Tiểu Thực ngươi tự đi đi.” Phụng Vũ Náo cũng không quay đầu lại mà cười nói với Tiểu Thực.

Bình nguyên sương mù là cấm địa của Tinh Vực, bên trong đó có cái gì thì đừng nói bọn họ không biết, đến ngay cả Ngàn Dạ Cách có lẽ cũng chẳng biết.

Mà những nguy hiểm không được biết trước mới là những nguy hiểm đích thực. Vì Mộc Hoàng phải tìm Thánh Quang Chi Vũ nên bọn họ tình nguyện can đảm hơn một chút.

“Đúng vậy! Trước đây ta đã tìm rất nhiều tư liệu về bình nguyên sương mù nhưng không cái nào cho ta câu trả lời đầy đủ cả, tất cả đều chỉ là phỏng đoán bề ngoài mà thôi.” Ngàn Dạ Cách nói chen vào. Cho nên hắn mới có ấn tượng với địa điểm này trên tấm bản đồ nhưng lại không thể biết cụ thể chính là vì nguyên nhân này.

“Đế hoàng quốc Tinh Vực ta lập quốc cũng đã ngàn vạn năm nhưng đối với nơi này vẫn khó hiểu và kiêng dè vạn phần. Ở phía trên nguy hiểm thế nào có lẽ không cần nói cũng biết.”

Ngàn Dạ Cách vừa dứt lời thì Tiểu Thực lập tức rụt cảnh lại và cụp bông hoa xuống như không nghe không thấy gì hết. Bọn họ đều không đi lại bảo nó đi một mình, nó không dám lớn tiếng nữa. Nó có lớn gan tới đâu cũng không ham chịu chết đâu nhé!

“Phong Vân đã tới Tinh Vực rồi!” Ngay khi Tiểu Thực ngậm mồm ngậm miệng lại thì sư tử Hoàng Kim đột nhiên mở mắt nói to. Nó cảm giác được khí tức của Phong Vân đang tới đây.

Nghe vậy, bước chân của Mộc Hoàng liền hơi chậm lại.

Ngàn Dạ Cách cười nói, “Tới nhanh thật!”

“Quả thật rất nhanh! Nhưng mà chỉ sợ cô ấy không tìm thấy nơi này.” Phụng Vũ Náo cong cong khóe miệng.

“Phong Vân có thể tìm được!” Dương Vụ vốn không mở miệng nói nhiều bỗng xen vào một câu.

Trước khi đi hắn đã để lại lời nhắn ở Dương gia, chỉ cần Phong Vân tìm đến thì thư kia sẽ được gửi cho nàng. Nàng đương nhiên sẽ dựa theo bản đồ mà tìm đến.

“Nàng có thể tìm được!” Mộc Hoàng cũng nặng nề gật đầu. Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện tìm được Thánh Quang Chi Vũ trước khi Phong Vân đến

đây. Bởi vì đó chính là sự thiếu tôn trọng, sự thiếu tôn trọng với người mình yêu, hơn nữa còn là người đã một lòng vì hấn vượt qua mọi chông gai.

Yêu nhau là phải nắm tay nhau cùng xông pha lên phía trước, núi đao biển lửa cũng phải xuống cùng nhau, sinh thì cùng sinh, tử thì cùng tử.

“Mộc Hoàng, ngài có biết trước kia ta đã tính toán thế nào không, mặc dù bây giờ không còn nữa? Ngài cứ khoe khoang ngọt ngào trước mặt ta như thế, ngài có tin bản tâm thâm ngoan thủ lạt ra tay xử lý ngài trước không?”

Trông thấy vẻ kiên định của Mộc Hoàng, Ngân Dạ Cách liền lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn.

Thật ngứa mắt, ngứa mắt quá!

“Ta cũng nghĩ vậy. Dù sao hiện tại hấn cũng không thể đánh trả!” Phượng Vũ Náo đi đằng trước cũng phụ họa theo. Hấn cũng thực sự thấy ngứa mắt.

Mộc Hoàng nghe nói thế liền cong cong khóe miệng nở một nụ cười hiểm hoi. Sư tử Hoàng Kim trên vai hấn cũng nhún vai một cái. Phong Vân đã để sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực đi theo bảo vệ hấn, ai có thể động được vào hấn cơ chứ?

Mộc Hoàng vừa tỏ thái độ, sư tử Hoàng Kim bỗng vù một tiếng nhảy lên vai Dương Vụ và cúi đầu nhìn bản đồ, “Ừm, con đường này nên đi như vậy!”

“Đúng đúng, chúng ta nghiên cứu thêm một chút nào...”

Đầu bông hoa của Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim liền cùng xúm lại nghiên cứu bản đồ.

Nhìn thấy biểu hiện của hai kẻ kia, Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo lập tức trầm mặc trong nháy mắt.

“Ha ha...” Ngay sau đó, những tiếng cười vô cùng vui vẻ bỗng nhất thời vang lên làm rung động cả đường hầm.

Ngay cả Mộc Hoàng cũng cong cong khóe miệng.

Hai vị này...

“Đừng cười nữa, chúng ta tới rồi, cẩn thận một chút!” Giữa những tiếng cười vui vẻ, Dương Vụ đột nhiên đề thấp giọng thì thầm.

Đám người Ngân Dạ Cách lập tức im bất, bước chân ai nấy đều đi chậm lại, toàn thân lộ rõ sự đề phòng. Một hàng bốn người đã rẽ vào một con đường.

Lập tức, một cánh cửa cực lớn gần như bằng nửa ngọn núi, không phải bằng vàng, không phải bằng kim loại, cũng chẳng phải bằng đá, đột ngột xuất hiện sừng sững trước mặt bọn họ.

Quả cầu ánh sáng trong tay Phượng Vũ Náo chiếu rọi lên bề mặt cánh cửa.

Bóng tối lập tức bị xua đi, mọi thứ được chiếu sáng ngay tức khắc hiện ra.

Trên cánh cửa lớn được điêu khắc rất nhiều những hình thù vô cùng quái lạ. Những giống người khổng lồ, cuộc săn bắn điên cuồng, lễ hiến tế phức tạp... Ngoài những hình thù kỳ quái kia còn có nhiều loại hoa văn khác, một vài bức giống như kể về một truyền thuyết, kể về những chuyện đã từng xảy ra cũng dần dần được chiếu rọi.

Những hình thù có ý nghĩa này vừa xuất hiện khiến đám người kiến thức rộng rãi của Mộc Hoàng cũng ghen hòng nhìn trân trối và có chút khó hiểu.

“Thứ gì được thờ cúng vậy?” Mãi hồi lâu Phượng Vũ Náo mới đề thấp giọng thì thầm một câu.

“Không biết!” Mộc Hoàng trả lời.

Bọn họ nhìn không ra, chỉ có thể hiểu được đó là một lễ cúng tế. Thế nhưng thứ được cúng tế lại chỉ là một mảng trống rỗng nhìn không ra là thứ gì.

“Là gió!” Mộc Hoàng vừa dứt lời thì sư tử Hoàng Kim đột nhiên trầm giọng nói.

“Gió ư?” Ngân Dạ Cách quay đầu nhìn sư tử Hoàng Kim.

Sư tử Hoàng Kim cau mày nhìn hình vẽ kia, vẻ mặt thường ngày lười biếng của nó lộ ra sự lắng đọng từng trải không gì không biết và còn có cả sự thận trọng nữa.

“Sư tử Hoàng Kim?” Gương mặt của Ngân Dạ Cách từ từ chuyển sang vẻ nghiêm túc.

Sư tử Hoàng Kim nhìn lễ cúng tế kia hồi lâu mới chậm rãi nói, “Ta không biết Thánh Quang Chi Vũ có ở trong này hay không, nhưng giờ ta nói quay về thì các người có ai nghe không?”

Sư tử Hoàng Kim vừa dứt lời, không gian xung quanh trong nháy mắt trở nên vô cùng yên tĩnh.

Sư tử Hoàng Kim bảo phải quay về, vậy bên ngoài...

“Nghe!” Mộc Hoàng đột nhiên mở miệng, tiếp đó, hần vươn tay tóm lấy hai người Ngàn Dạ Cách và Phượng Vũ Náo.

Ngàn Dạ Cách và Phượng Vũ Náo vốn đi đằng trước hần thấy nói vậy liền đưa mắt liếc nhau một cái, trong đáy mắt cả hai đều thoáng qua một tia sáng lấp lánh. Bàn tay của Mộc Hoàng còn chưa tóm được bọn họ thì cả hai đã mỗi người một tay vỗ lên cánh cửa khổng lồ kia.

“Đã tới đây rồi thì làm tới đi!”

Cùng với lời nói đồng thanh của hai người, cánh cửa khổng lồ bị sự tác động toàn lực của bọn họ liền từ từ mở ra.

Mộc Hoàng muốn quay về chẳng qua là vì bọn họ. Vậy bọn họ...

Ánh sáng lưu chuyển, thế giới bên ngoài cánh cửa chậm rãi mở ra.

Trong lúc cánh cửa nặng nề bị bọn Mộc Hoàng đẩy ra, chiếc xe ngựa được kéo bởi mã thú đã đưa Phong Vân và thiên sứ bay qua không gian tới bình nguyên sương mù.

Hai con ngựa trắng như tuyết hạ xuống rồi vững vàng đứng trên mặt đất.

Thảo nguyên mênh mông bát ngát hiện ra trước mắt.

“Ba Ngàn, chuyện gì vậy...” Phong Vân kéo mạnh xe ngựa ra. Câu hỏi còn vương trên khóe miệng liền im bật.

Phong Vân chậm rãi ngước mắt lên, khung cảnh dị thường xung quanh lập tức thu toàn bộ vào trong mắt nàng.

Phong Vân lập tức mở lớn hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 610: Tất cả đều đến (1 – 9)

Ánh sáng lấp lánh, vạn vật luân diệt. Chỉ thấy không gian rộng lớn trước mắt mờ mịt tối tăm, vạn vật đều vô cùng tĩnh lặng. Một mảng hư không đen kịt và mênh mông mờ ảo. Ở giữa khoảng không gian đó có vô số khoáng thạch to nhỏ chìm nổi dập dềnh, xung quanh những khối khoáng thạch này tản mát ra thứ ánh sáng lấp lánh lạ thường, còn phía xa xa lại tĩnh mịch một mảng và không có bất cứ ánh sáng nào. Có một dòng không khí lưu chuyển quanh đây tạo ra những cơn gió nhẹ nhẹ. Mọi thứ vừa có sức sống vừa lặng ngắt như tờ. Cảnh tượng này làm cho người ta có cảm giác như đang đứng trước một loại không gian vũ trụ, giống như đứng ở chỗ này thì ngập trong đêm đen, còn ở màn trời phía trên thì tràn ngập các tinh thể. Người ta không cảm thấy mờ ảo mà chỉ thấy bát ngát mênh mông.

Mong manh như khói, ngăn ngùi như sóng...

“Không gian vũ mang?” Trong cơn khiếp sợ, Phượng Vũ Náo nuốt một ngụm nước miếng.

Không ai trả lời, chỉ có tiếng nuốt nước bọt ực ực.

Trong truyền thuyết, không gian vũ mang chính là thế trận không gian thần bí nhất, nó có muôn kiểu thiên biến vạn hóa và đủ các loại đáng sợ tư thái, cũng tùy thời điểm nó sẽ thay đổi sang các kiểu dạng khác nhau. Nếu may mắn, người thường cũng có thể vượt qua. Còn nếu không may, dù là kẻ có cấp bậc linh đế siêu việt cũng phải thất bại ở nơi này. Theo lời đồn đại, nhân loại từng có thời điểm có hơn một ngàn cao thủ cấp bậc linh đế xông vào không gian vũ mang này, nhưng mà, không có bất cứ kẻ nào sống sót trở về. Bởi vậy mà sức mạnh của nhân loại đã suy yếu đi khá nhiều.

“Chẳng trách người lại bảo nên quay về!” Tiểu Thực đứng ở cửa nhìn một hồi lâu mới quay sang nói với sư tử Hoàng Kim.

Không gian vũ mang? Hu hu, sao lại gặp phải cái nơi biến thái thế này?

“Quay lại vẫn còn kịp đấy!” Sư tử Hoàng Kim ngồi chồm hổm bên cạnh Tiểu Thực nói.

“Muộn cũng vào, sớm cũng phải vào. Hôm nay nếu chúng ta quay về thì ngày sau cũng phải tới!” Ngàn Dạ Cách trầm mặc hít một hơi.

Không gian vũ mang luôn luôn biến đổi, hôm nay trông nó có hình dạng như vậy nhưng qua một khắc nữa, nói không chừng nó lại biến thành một loại hình thái khác. Không ai có thể cam đoan được khi nào là an toàn nhất. Nếu đã vậy thì đi sớm hay đi muộn cũng có gì khác biệt? Dù sao bọn họ cũng có mấy người.

“Các ngài nhìn chỗ tối kia kia!” Trong lúc mọi người còn đang thảo luận thì Dương Vụ đột nhiên chỉ về nơi không gian tối đen phía dưới.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía hướng hắc chi. Chỉ thấy tại nơi vực tối phía dưới giống như vùng biển không giới hạn có một vật đặt trên một đài sen trắng khổng lồ tỏa ra hai màu sáng bạc và lửa đỏ đan xen vào nhau làm đóa hoa sáng quắc. Sức mạnh của nó đã thể hiện qua hào quang xung quanh. Cách xa như vậy nhưng mọi người có mặt ở đó vẫn có thể cảm nhận được khí thế bàng bạc của nó.

“Thánh Quang Chi Vũ?” Tiểu Thực hô nhỏ một tiếng.

Tiểu Thực vừa dứt lời thì Phượng Vũ Náo và Ngàn Dạ Cách liền đưa mắt nhìn nhau.

Nhất định là Thánh Quang Chi Vũ rồi.

“Nó được bảo vệ bởi pháp trận Ngũ Hành.” Mộc Hoàng vẫn không hề mở miệng nói gì lúc này bỗng trầm giọng nói. Vừa nói hắc chi vừa chỉ tay về một điểm trong hư không. Chỗ hắc chi có năm tảng đá ngũ sắc đỏ cam vàng lục xanh rất lớn. Đó chính là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Thứ bảo vệ cho Thánh Quang Chi Vũ trên đài sen kia chính là pháp trận Ngũ Hành. Nếu muốn động tới Thánh Quang Chi Vũ thì phải loại bỏ trận thế Ngũ Hành mới được.

“Không thể phá!” Ngay khi Mộc Hoàng chỉ ra đó là trận Ngũ Hành, sư tử Hoàng Kim liền lắc đầu trầm giọng nói. Nếu động đến một thứ thì sẽ động đến toàn cục. Mọi thứ trong không gian vũ mang này, nếu không thể động đến thì không nên động vào. Nếu không, chỉ một sự biến đổi nhỏ nhỏ cũng có thể khiến bọn họ bị xé tan thành những mảnh nhỏ.

“Không thể phá, vậy chỉ có thể áp chế!” Ngàn Dạ Cách vẫn về cầm.

“Chúng ta ở đây vừa vặn có năm người.” Phượng Vũ Náo nhìn thoáng qua Tiểu Thực. Trừ Mộc Hoàng ra bọn họ có vừa đúng năm người.

“Năm người chúng ta sẽ áp chế trận Ngũ Hành, ngài xuống đó lấy Thánh Quang Chi Vũ.” Ngàn Dạ Cách nhìn về phía Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng không nói gì, chỉ thoáng nhìn qua mấy người còn lại. Nguy hiểm rất lớn mà vẫn có thể nói năng rõ ràng lưu loát như vậy, bọn họ...

“Chỉ sợ năng lực của Dương Vụ không đủ.” Trước vẻ mặt âm trầm của Mộc Hoàng, Tiểu Thực vốn quán quanh Dương Vụ liền lúc lắc bông hoa. Bọn họ thì không thành vấn đề, nhưng mà Dương Vụ...

“Ta phân thân làm hai là được.” Tiểu Thực dừng một chút rồi thẳng thắn nói.

“Không được!” Sư tử Hoàng Kim trừng mắt lườm Tiểu Thực một cái. Trong không gian này lại dám phân thân làm hai, nó có nghĩ đến năng lực thực sự của nó không?

“Không ổn!” Cùng lúc đó Phượng Vũ Náo cũng lắc đầu. Hắc chi nói tiếp, “Ta định để nó chiếm một ghế, thế nào?”

Vừa nói hắc chi vừa lấy một thứ từ trong người ra.

Càn Khôn Thiên Hợp Tháp.

Thần khí đứng đầu tam đại lục.

Sư tử Hoàng Kim nhìn thoáng qua Càn Khôn Thiên Hợp Tháp trên tay Phượng Vũ Náo, “Ngươi thử bỏ nó ra xem?”

“Nói vậy là có ý gì?” Phượng Vũ Náo nghe vậy liền nhún mày. Tiếp đó, hắc chi điểm nhẹ đầu ngón tay lên Càn Khôn Thiên Hợp Tháp. Càn Khôn Thiên Hợp Tháp lập tức tản ra một thứ ánh sáng ôn nhu nhưng bá đạo. Phượng Vũ Náo vùng tay lên. Càn Khôn Thiên Hợp Tháp lập tức bay về phía hướng Kim.

Đúng vào lúc nó rời khỏi bàn tay Phượng Vũ Náo và tiến vào không gian vũ mang kia, trong lòng không gian vũ mang bỗng có một cơn gió yếu ớt thổi qua. Một cơn gió nhẹ giống như hạt cát bay lên quán lấy Càn Khôn Thiên Hợp Tháp. Ngay trước mắt mọi người, Càn Khôn Thiên Hợp Tháp không có chút dấu hiệu vùng vẫy hay đáp trả nào, cứ như vậy dễ dàng bị cơn gió làm tan biến thành tro bụi và biến mất trong không gian vũ mang mênh mông.

Trong nháy mắt, trừ Tiểu Thực hít một ngụm khí lạnh, những người còn lại đều lặng ngắt như tờ.

Càn Khôn Thiên Hợp Tháp là thứ gì kia chứ? Nó là thần khí mạnh nhất của tam đại lúc đó. Ngày ấy, Phong Vân chỉ mới chạm nhẹ vào một thứ gì đó mà hàng vạn đạo sấm sét đã giáng xuống suýt nữa thì lấy mạng nàng. Vậy mà hiện tại nó lại chẳng có một chút phản kháng nào để cho không gian vũ mang kia nuốt trọn một cách sạch sẽ.

Việc này...

“Không có thần khí nào chống lại được không gian vũ mang.” Giữa một mảng vô cùng tĩnh lặng, sư tử Hoàng Kim lại chậm rãi mở miệng.

Không gian vũ mang là trận pháp thần khí lợi hại nhất, tôn quý nhất trên thế gian này. Mọi thần khí khác khi tiến vào nơi này dù có vô cùng hiếu chiến thì kết quả thế nào không cần nói cũng biết.

“Giờ phải làm sao bây giờ?”

“Ta sẽ làm!” Ngàn Dạ Cách vừa cất câu hỏi thì Dương Vụ từ nãy vẫn trầm mặc lại đột nhiên mở miệng.

Phượng Vũ Náo nhất thời chau mày.

Chẳng chờ hần kịp lên tiếng phản đối, Dương Vụ lại đột nhiên nở nụ cười khó khăn, “Có lẽ vận khí của ta không kém như vậy đâu. Nó thấy ta yếu ớt nên có khi cũng không thèm ức hiếp ta đâu!” Dứt lời, Dương Vụ quay đầu nhìn thoáng qua Mộc Hoàng.

“Phong Vân gọi ta là ca*, về sau ngài nhớ cũng gọi vậy nhé!” Dứt lời, Dương Vụ liền từ chỗ đứng của mình chuẩn bị nhảy xuống.

(*Ca: Anh trai)

Mộc Hoàng nghe nói thế, trong mắt hiện lên tia tình cảm phức tạp thâm thúy. Những lời cảm ơn đã trở nên dư thừa.

“Được, ca!” Quân tử một lời nặng tựa ngàn cân.

Lời này vừa nói ra, không khí trong động đột nhiên nhẹ nhàng hẳn.

Ngàn Dạ Cách chợt cười nói, “Hay lắm, lúc nào đó ta cũng sẽ khiến Phong Vân gọi ta là ca thôi.” Không đợi kết thúc lời nói giễu cợt, gương mặt của Ngàn Dạ Cách đã trở lại nghiêm túc.

“Trần Ngũ Hành lấy ngũ hành áp chế nhau, chúng ta cùng liên thủ hành động và hỗ trợ nhau.”

Dứt người, hần liền đưa tay về phía những người khác. Lập tức, Phượng Vũ Náo, Dương Vụ, Tiểu Thực, sư tử Hoàng Kim liền đứng ở vị trí tương ứng.

Mộc Hoàng thấy vậy cũng không nhiều lời làm gì. Hần đứng ở phía sau bọn họ.

“Đi!” Sau khi vào vị trí, Ngàn Dạ Cách chợt quát khẽ một tiếng.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy năm luồng ánh sáng lao xuống cắt qua không gian vũ trụ hắc ám kia.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngàn Dạ Cách, sư tử Hoàng Kim, Tiểu Thực, Dương Vụ, Phượng Vũ Náo. Ngũ hành tương khắc, năm người cùng đứng vào vị trí. Chỉ thấy năm sinh mệnh dừng trên năm khối đá đang trôi nổi kia. Những luồng sáng thuộc loại Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ bỗng bay lên bao phủ lên ba người hai thú.

Ánh sáng rực rỡ chói mắt bay múa tới tấp.

Ba người hai thú nhanh chóng ngồi vào chỗ của mình. Năm loại linh lực bay lên rồi trong nháy mắt đã hợp vào một chỗ bên trong không gian cân bằng. Giữa biển sao mênh mông, năm loại linh lực đã xâu chuỗi lại thành năm ngôi sao ngũ sắc.

Mộc Hoàng đứng ở phía trên thấy ba người hai thú đã vào vị trí, năm ngôi sao bảo hộ đã được hình thành thì thân mình lập tức lóe lên một cái bay vọt vào giữa năm ngôi sao ngũ sắc. Bóng người xẹt xuống như lời điện xuyên thẳng qua tinh trần bảo hộ của ba người hai thú hướng về phía đài sen phía dưới. Hần xoay người nhảy lên không và đáp xuống đúng chỗ. Mộc Hoàng như chìm ó trên trời lao thẳng xuống đúng chỗ con mồi.

Vừa rơi xuống đài sen, Mộc Hoàng liền vươn tay chụp lấy Thánh Quang Chi Vũ đang phát sáng kia.

Ánh sáng lóe lên rực rỡ.

Thánh Quang Chi Vũ như thể mặc kệ người ta cầm lấy nó. Nhờ biểu hiện bằng lòng này mà tay của Mộc Hoàng mới có thể chạm được vào nó.

Cả không gian vũ mang đột nhiên rung nhẹ.

Ngay sau đó, một cơn cuồng phong giống như rồng cuốn bỗng từ hư không hiện ra và ào ào lao về phía đài sen. Trên bề mặt của nó có hàng nghìn hạt cát nhỏ, chính là những hạt cát độc nhất vô nhị vừa rồi đã bất động thanh sắc nuốt trọn Càn Khôn Thiên Hợp Tháp.

“Cẩn thận, đó là Tinh Diệt Trần Sa!” Sư tử Hoàng Kim ở phía trên khi thấy vậy thì sắc mặt nhất thời đại biến. Nó rống to thành tiếng.

Tinh Diệt Trần Sa nhìn như thể không có linh lực gì nhưng lại biến mọi thứ thành tro bụi.

Không gian gào thét. Trong chớp mắt, cuồng phong liên tục nổi lên.

Lúc này, tại sương mù bình nguyên, đám Phong Vân cũng đã tới nơi.

“Nơi này chính là đàn tế của chúng ta!” Nữ nhân của tộc Bì Mông đã đặt Ngàn Dạ Lan ngồi trên vai mình nói với hần bằng vẻ thận trọng và nhanh nhẹn.

“Cảm ơn cô!” Ngàn Dạ Lan không nhìn thấy cảnh vật trước mắt nhưng vẫn mỉm cười vô cùng thuần khiết.

“Cậu khách sáo với ta lắm gì, không cần không cần!” Nữ nhân kia lập tức cười tươi như hoa trước nụ cười cảm kích của Ngàn Dạ Lan dành cho mình.

Cái miệng há ra cơ hồ có thể nuốt trọn được cả Phong Vân.

Phong Vân ở bên cạnh vừa buồn cười lại vừa thấy cảm kích. Tình cảm tộc Bì Mông dành cho bọn họ cũng thật sâu nặng. Tuy rằng bọn họ làm mọi việc là vì Ngân Dạ Lan.

“Tỳ!” Vẫn đang tươi cười, Ngân Dạ Lan quay đầu và chìa tay về phía Phong Vân. Hắn không nhìn thấy, hắn cần lời khẳng định của Phong Vân.

Phong Vân thấy vậy liền đi đến bên cạnh Ngân Dạ Lan. Dùng linh lực đập không nâng mới có thể ngồi ngang hàng với Ngân Dạ Lan trên vai của người tộc Bì Mông.

“Ừm, chắc là nơi này!” Phong Vân nhìn thoáng qua khung cảnh trước mắt.

Trước mắt nàng là một đàn tế giống như cái nút chai khổng lồ. Ngay chính giữa đàn tế có một pho tượng điêu khắc rất lớn. Thoạt nhìn thì không nhận ra đó là cái gì. Các nét chạm trổ trừu tượng trên đó càng làm gia tăng thêm sự ẩn tượng của nàng.

Thật sự không thể nhìn ra thứ mà tộc Bì Mông thờ cúng.

Bốn phía của pho tượng hình như có phát ra tia phóng xạ. Có năm loại màu sắc đỏ cam vàng lục đen cứ liên tục uốn lượn ở giữa đàn tế. Nhìn từ xa, khung cảnh trông hết sức kỳ diệu, có điều đây không biết là đại diện cho ý nghĩa gì.

Nàng không hiểu rõ ý nghĩa của đàn tế nhưng lại biết rõ vị trí của nó. Đó chính là điểm cuối cùng trên bản đồ.

“Xin Phong Thần phù hộ chúng con. Hôm nay chúng con đến quấy rầy Phong Thần, xin Phong Thần thứ tội!” Trong lúc Phong Vân còn đang quan sát địa thế thì người của tộc Bì Mông đã đồng loạt hướng về phía pho tượng và hơi khom người.

Phong Thần? Phong Vân ở bên cạnh nghe thấy thế liền chau mày.

Thứ được thờ cúng ở nơi này chính là Phong Thần sao?

Ngân Dạ Lan đang ngồi trên vai của nữ nhân tộc Bì Mông cũng nhảy xuống. Hắn cung kính hướng về phía bức tượng và thi lễ.

“Chúng con đã quấy rầy ngài, chúng con thực sự rất xấu hổ, xin ngài đừng trách tội bọn họ!” Lời nói nhu hòa mềm mại vang lên tinh khiết giống như trời đất thuở mới ban đầu.

Phong Vân thấy vậy cũng không nói nhiều, chỉ theo Ngân Dạ Lan cúi đầu hành lễ trước pho tượng Phong Thần kia.

Người ta có thể không tin những vị thần mà người khác cung phụng nhưng không thể không tỏ lòng kính trọng.

Tộc Bì Mông đứng xung quanh khi nghe nói thế liền nhìn cả về phía Ngân Dạ Lan, sự yêu thích của bọn họ biểu lộ rõ ra ngoài, đó quả thực chính là sự yêu thích cuồng nhiệt.

“Lan, cậu yên tâm! Chúng ta nhất định sẽ giúp cậu tìm được thứ cậu muốn tìm!”

“Đúng, cậu cứ ngồi đây, chúng ta sẽ tìm giúp cậu!”

“Đúng đấy đúng đấy! Ta cho cậu chút thức ăn này, cậu vừa ăn vừa chờ nhé...”

“Ta cho cậu nước này...”

“Để ta nói chuyện với cậu...”

Trong chớp mắt, mọi nữ nhân của tộc Bì Mông cơ hồ đều chen tới trước mặt Ngân Dạ Lan, khiến Phong Vân thiếu chút nữa thì bị đẩy ra ngoài.

Phong Vân sợ thân thể khổng lồ của tộc Bì Mông chen chúc làm Ngân Dạ Lan bị thương nên đành kéo tay Ngân Dạ Lan không cho mọi người động vào.

Ba Ngân đứng đằng xa thấy cảnh tượng như vậy cũng chỉ lắc đầu không nói gì.

Đặc tính của tộc Bì Mông này thực sự không hay chút nào, nếu trước mặt xuất hiện một người tinh thuần xinh đẹp như ánh mặt trời, bọn họ có lẽ sẽ giao nộp cả cha mình cũng nên.

“Được rồi, đừng chen nữa, đừng làm Lan vương tử của chúng ta bị thương!” Giữa khung cảnh lộn xộn, nữ nhân đứng đầu tộc Bì Mông liền vung bàn tay to lên và mở miệng.

Đám nữ nhân đang vây quanh bên người Ngân Dạ Lan lập tức hơi lùi lại phía sau. Một Lan vương tử xinh đẹp như vậy, đừng nói là chen chúc làm hắn bị thương, chỉ cần đoạt mất không khí và ánh sáng của hắn cũng đã là có lỗi rồi!

“Không sao đâu!” Ngân Dạ Lan nghe nói thế liền quay đầu mỉm cười với vị thủ lĩnh kia. Hắn rất cao hứng trước sự nhiệt tình của tộc Bì Mông dành cho

mình. Ở Tinh Vực, tất cả mọi người luôn đối xử khách sáo với hần, cung kính với hần giống như đối với một vị thần. Còn cách biểu lộ sự yêu thích ở nơi này, hần quả thực rất thích.

Thấy vậy, nữ thủ lĩnh của tộc Bi Mông càng lộ ra nụ cười tươi rói. Nàng ta ngồi xuống và nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu Ngân Dạ Lan, “Cậu chờ ở đây nhé, ta sẽ mở đàn tế để cậu tìm người cậu muốn tìm.”

“Để chúng ta giúp cậu tìm!” Mấy dũng sĩ của tộc Bi Mông bỗng đứng ngay dậy. Bọn họ đã rất quen với việc tìm thứ gì đó từ đàn tế của tộc mình.

“Đại ân của mọi người ta không lời nào có thể cảm tạ hết được!” Ngân Dạ Lan nghe xong liền thu lại vẻ tươi cười, trên mặt hần chứa đầy sự nghiêm túc.

“Cậu không cần cảm tạ!” Người Bi Mông trầm miệng một lời.

“Nào, mở ra cho ta...”

“Àm...”

Mệnh lệnh mở đàn tế vừa mới rời khỏi miệng của nữ thủ lĩnh tộc Bi Mông, trên bức điêu khắc trừu tượng kia đột nhiên ầm vang một tiếng. Ngay sau đó, ánh sáng ngũ sắc trên đàn tế bắt đầu khe khẽ dao động. Pho tượng cũng bắt đầu nhẹ nhàng di động.

“Làm sao vậy?” Ngân Dạ Lan tuy không nhìn thấy gì nhưng nhĩ lực lại tốt nhất. Hần lập tức quay đầu lại hỏi.

“Sao lại thế này? Có người xông vào đàn tế sao?”

“Không hay rồi...”

Ngân Dạ Lan vừa cất tiếng hỏi thì những người của tộc Bi Mông đứng xung quanh đều biến sắc.

“Có người xâm nhập đàn tế và mở trận thế tấn công bên trong rồi!” Vẻ tươi cười trên mặt nữ thủ lĩnh tộc Bi Mông đã được thay thế bằng sự nghiêm túc.

“Là đám người của ca ca ta!” Ngân Dạ Lan nghe nói thế liền vô cùng nóng ruột.

Không cần Ngân Dạ Lan nói tộc Bi Mông bọn họ cũng biết nhất định đó là người Ngân Dạ Lan muốn tìm. Bởi vậy nên bọn họ không hề phẫn nộ mà chỉ cảm thấy lo lắng... Lo lắng...

“Rất nguy hiểm phải không?” Phong Vân trông thấy sắc mặt của người tộc Bi Mông xung quanh thì sắc mặt cũng trầm hần xuống.

Nữ thủ lĩnh nhìn thoáng qua Ngân Dạ Lan mà không trả lời. Nhưng sự lo lắng trong mắt nàng ta lại là sự thật.

Trong lòng Phong Vân liền chùng hần xuống.

“Mở đàn tế, áp chế trận hình!” Nữ thủ lĩnh mau chóng ban bố mệnh lệnh.

“Vâng!” Lập tức, người của tộc Bi Mông đang đứng xung quanh mau chóng tách ra, những người có chuyên môn phụ trách tế lễ nhanh chóng vọt tới xung quanh đàn tế khổng lồ. Bảy người tộc Bi Mông dàn trận theo thế trận Bắc Đẩu Thất Tinh, bọn họ nắm lấy tay nhau.

Lập tức, bảy luồng năng lượng nhanh chóng xuất hiện và lượn quanh đàn tế.

Nữ thủ lĩnh cũng phi thân đứng trên đàn tế bên cạnh pho tượng. Nàng ta tung một chú咒 về phía đỉnh đầu pho tượng.

“Àm...”

Những luồng sáng bảy màu lập tức bay múa lưu chuyển và bắn ra từ bốn phía của đàn tế.

Cả khoảng trời đều ngập trong ánh sáng lấp lánh.

“Lên!” Đúng lúc luồng sáng bảy sắc phóng lên cao, nữ thủ lĩnh của tộc Bi Mông lại quát khẽ một tiếng. Ngay sau đó, giữa những luồng ánh sáng rực rỡ sắc màu, bức điêu khắc trừu tượng chậm rãi bay lên nhờ linh lực của nữ thủ lĩnh.

Trong lúc nó bay lên, đàn tế cũng bắt đầu dâng lên theo một trình tự nhất định, làm lộ ra một không gian sâu thẳm giống như trời sao phía dưới.

“Đây là không gian gì vậy?” Lúc đàn tế được mở ra, Ba Ngân liền chen lên phía trước. Mắt thấy cảnh tượng đó, hần liền trầm giọng hỏi.

Phong Vân trầm ngâm lắc đầu. Nàng không có hiểu biết gì về các loại thế trận cả.

“Hình dáng của nó thế nào, tỷ nói cho ta nghe đi!” Ngân Dạ Lan đang lo lắng đứng bên cạnh khi nghe thấy những lời này liền nói chen vào.

Phong Vân lập tức tả khung cảnh trước mắt nàng nhìn thấy cho Ngân Dạ Lan nghe.

“Không gian vũ mang, đó chính là không gian vũ mang!” Không đợi Phong Vân nói tiếp, Ngân Dạ Lan liền lập tức biến sắc và nóng ruột tới mức suýt đứng bật dậy.

Vừa nghe Ngân Dạ Lan nói đó là không gian vũ mang, sắc mặt vốn âm trầm của Phong Vân liền trở nên hết sức khó coi. Nàng không tìm hiểu gì về trận thể nhưng cũng từng nghe nói tới những trận thể nổi danh nhất, lợi hại nhất. Mà cái lợi hại nhất, không thể nghi ngờ gì nữa, đó chính là không gian vũ mang trước mặt.

“Chết tiệt, bọn họ đã mở ra chỗ lợi hại nhất!”

“Không áp chế được...”

“Giờ làm sao bây giờ...”

Trong chớp mắt khi người của tộc Bi Mông còn đang lo lắng, phía dưới bỗng loáng thoáng truyền đến một con gió và những luồng linh lực hỗn loạn va chạm vào nhau.

“Khí tức của Mộc Hoàng!” Ba Ngân dựng thẳng lông mày lên. Đó là năng lượng của Mộc Hoàng.

Còn Phong Vân đứng ngay bên cạnh hắn đã không nhiều lời mà chỉ ngẩng đầu hét một tiếng, “Chăm sóc Ngân Dạ Lan cẩn thận cho ta!”

Âm thanh còn vang lên giữa không trung mà người đã nhanh như sao xẹt vọt về phía không gian vũ mang rồi.

Công lực của Mộc Hoàng đã bị hao tổn quá nhiều, giờ làm sao có thể là đối thủ của không gian vũ mang được? Nàng không tới bảo vệ hắn thì còn chờ ai nữa?

Ba Ngân thấy vậy liền nhảy sát theo sau.

“Ca, tỳ...” Ngân Dạ Lan dựa vào hướng gió cũng định nhảy xuống theo.

“Ngài đừng đi! Ngài đi cũng không giúp được gì cho bọn họ đâu!” Từ lúc Phong Vân hét lên, thị vệ của Ngân Dạ Lan đã đi tới bên cạnh hắn. Người này liền ôm chặt lấy Ngân Dạ Lan.

Không thể để cho hắn đi được, hắn mà đi thì trái lại sẽ vướng tay vướng chân bọn họ.

“Ca ca ta, bọn họ...” Ngân Dạ Lan cũng biết mình sẽ gây phiền phức nên đành xoay đầu lại.

“Xin mọi người giúp đỡ! Cho dù không áp chế được thể trận tấn công đã bị mở ra nhưng dù sao cũng sẽ áp chế để các thể trận khác không bị mở ra cùng lúc, xin mọi người giúp đỡ!”

Cho dù nóng vội nhưng Ngân Dạ Lan cũng động não rất nhanh. Không gian vũ mang này là của tộc Bi Mông, thể trận bị mở ra kia cho dù không đóng lại được nhưng bọn họ vẫn có thể hạn chế các thể trận phụ trợ khác. Hắn đã không thể hỗ trợ trực tiếp cho bọn họ thì cũng có thể ở bên cạnh giúp đỡ.

“Cậu yên tâm!” Nữ thủ lĩnh của tộc Bi Mông đứng trên không trung, một tay khống chế pho tượng, một bên do dự nói với Ngân Dạ Lan. Không phải bọn họ không muốn giúp đỡ mà trận thể này đã bị đám người phía dưới mở ra hoàn toàn. Hắn bảo nàng phải làm sao bây giờ?

“Dùng năng lực khống chế đàn tể không có nó mở ra hoàn toàn!” Việc nàng có thể làm hiện giờ chỉ là khống chế ở ngay cửa đàn tể để không cho các trận thể tấn công khác bao vây những người kia. Nếu đàn tể này tự mình tung ra trận thể để bao vây bọn họ thì người ở bên trong dù có bản lĩnh ngất trời cũng không thể không chết được.

Gió vừa rồi còn ấm áp như gió xuân mà trong nháy mắt đã lạnh như gió mùa đông.

Bầu trời mênh mông, vũ trụ bát ngát.

Giữa bầu không khí hỗn loạn và ngập tràn lo lắng, Ngân Dạ Lan đột nhiên ngẩng đầu và hướng đôi mắt không có tiêu cự tới một vị trí trên màn trời. Hắn cau mày lại.

“Có chuyện gì vậy?” Thị vệ bên cạnh hắn lập tức hỏi.

“Ta cảm thấy có một luồng sức mạnh mang theo sự phẫn hận vô cùng đang lao tới đây.” Ngân Dạ Lan cau mày. Nguồn sức mạnh này gây cho hắn một cảm giác hoàn toàn điên cuồng, quá mạnh mẽ mãnh liệt. Mãnh liệt đến mức khiến người ta không thể bỏ qua.

“Ai đó?” Đúng lúc Ngân Dạ Lan phát hiện ra có người tới thì nữ thủ lĩnh của tộc Bi Mông bỗng mở miệng quát.

Cùng với tiếng quát lạnh của nàng, một bóng hình vụt cắt qua màn trời lao thẳng tới đây. Mái tóc đen của người đó phất phật theo gió, khí thế kinh người mà lạnh thấu xương. Đôi mắt đỏ rực của hắn hàm chứa tất cả sự căn rẽ và điên cuồng của cả thể gian này.

Người đó không phải Đế Sát thì là ai?

Từng bước đứng giữa không trung. Đế Sát rất nhanh nhìn lướt qua tình hình phía dưới.

“Phong Vân, Mộc Hoàng!” Lời nói xen lẫn yêu hận vang lên.

Đế Sát đột nhiên lắc mình một cái. Trong lúc tộc Bì Mông còn chưa kịp bận tâm tới hắn, Đế Sát đã phi thân đuổi theo Phong Vân nhào vào không gian vũ mạng.

Mộc Hoàng của Nam Viên, Đế Sát ta tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 611: Ba người chạm mặt (1 – 8)

Tầng tầng dao động, sao trời lấp lánh...

Tuy một người vào trước một người vào sau chỉ cách nhau trong chớp mắt nhưng bên trong không gian vũ mạng đã xoay chuyển càn khôn, mọi thứ không còn như cũ nữa. Lúc Đế Sát phi thân vào, trước mắt hắn đã mờ mịt như sa mạc và không còn thấy bóng dáng của Phong Vân đâu nữa.

Thấy vậy, Đế Sát hung ác quét mắt nhìn quanh, linh lực cường hãn cũng toát ra xé rách ảo ảnh trước mặt. Hắn lao lên phía trước.

Mà Phong Vân tiến vào trước hắn lại thuận lợi phi trong khoảng không như sao xẹt bắn thẳng tới chỗ đám người của Mộc Hoàng.

Chăm nhỏ xoẹt qua rồi bỏ nhào xuống, trong nháy mắt đã tới chỗ đám người Ngàn Dạ Cách.

“Sao lại thế này?” Tiếng quát chói tai trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vọng tứ phương. Bóng hình Phong Vân vừa chớp động một cái đã xẹt qua bọn họ và hướng về phía Mộc Hoàng ở phía dưới.

“Vân Vân tới rồi!”

“Ba Ngân, ở đây!”

Tiểu Thực và sư tử Hoàng Kim cùng đồng thanh lên tiếng ngay sau khi Phong Vân vừa dứt lời.

Ba Ngân theo sát đằng sau Phong Vân đảo mắt nhìn qua. Tình hình trước mắt lập tức thu vào mắt hắn. Toàn thân Ba Ngân nhanh chóng dịch chuyển và bay thẳng tới trước mặt Dương Vụ. Hắn vươn tay ra tiếp nhận vị trí của Dương Vụ trong pháp trận Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Linh lực của Dương Vụ không đủ để chống đỡ được trận pháp Ngũ Hành này.

“Thay đổi vị trí!” Ba Ngân vừa tiếp nhận, trận Ngũ Hành lập tức được củng cố. Ngàn Dạ Cách thấy vậy liền lập tức gầm nhẹ một tiếng. Trong nháy mắt, khoảng không gian xung quanh pháp trận Ngũ Hành năm màu lưu chuyển lập tức trở nên ổn định.

Không gian phía trên vừa được củng cố, ở phía dưới chỗ Mộc Hoàng liền có một chút gió cát nguy hiểm bỏ nhào tới.

Phong Vân không đợi nó lao xuống đã tung ra một chưởng. Luồng linh lực mãnh liệt liền lao xuống phía dưới như muốn tiêu diệt toàn bộ Tinh Diệt Trần Sa đang bao quanh Mộc Hoàng.

“Ầm.” Chỉ nghe có một tiếng nổ nhỏ vang lên. Tinh Diệt Trần Sa vốn sắp bao trọn lấy Mộc Hoàng liền bị Phong Vân phá toạc ra một lỗ hổng. Thân hình Phong Vân chớp lên một cái và trong nháy mắt đã xông đến.

“Đi!” Ôm lấy cánh tay của Mộc Hoàng, Phong Vân không kịp xem xét thương thế của hắn mà vọt người lao về phía lỗ hổng của Tinh Diệt Trần Sa ra ngoài.

“Chờ chút!” Mộc Hoàng kéo tay Phong Vân lại, tiếp đó, hắn xoay người bay xéo xuống và giống như chuồn chuồn lướt nước định cướp lấy Thánh Quang Chi Vũ.

Bọn hắn đã tới đây thì không thể có chuyện tay không trở về.

Phong Vân thấy vậy lập tức trở tay cúi người xuống tóm lấy Mộc Hoàng và giữ thế cân bằng cùng tốc độ giúp hắn. Cổ tay nàng đồng thời vung lên, một luồng linh lực thực vật tràn đầy sức sống lập tức bao quanh Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng nghiêng người lao xuống như chim ưng chao liệng giữa trời cao. Hần nhẹ nhàng xẹt qua đài sen và ôm lấy Thánh Quang Chi Vũ đang tỏa ánh hào quang lấp lánh trên đó.

“Được rồi!” Mộc Hoàng không xoay người lại mà hướng về phía Phong Vân hô lên. Phong Vân nghe vậy cũng không quay đầu lại, đôi bàn chân dùng sức đạp xuống hư không một chút, nâng túm lấy Mộc Hoàng rồi lao thẳng lên trên.

Bọn họ muốn nhanh chóng xuyên qua Tinh Diệt Trần Sa.

Nhưng mà, bọn họ đã nhanh, Tinh Diệt Trần Sa bị mất đi Thánh Quang Chi Vũ còn nhanh hơn. Đám Tinh Diệt Trần Sa vốn đang trôi nổi xung quanh đài sen trong khoảnh khắc giống như bị ai động đến liền âm một tiếng, toàn bộ bắt đầu bùng nổ như mưa sao sa đổ ập về phía Phong Vân và Mộc Hoàng. Cùng lúc đó, đài sen bạch ngọc giống như từ gió lốc tạo ra liền vỡ vụn và trong nháy mắt đã biến đổi thất thường.

Đám sao trời phía trên Phong Vân và Mộc Hoàng đột nhiên biến thành sa mạc cát vàng. Ánh sao dần dần tắt lụi, chỉ còn lại ngập ngụa cát vàng. Phong Vân và Mộc Hoàng trong nháy mắt đã biến mất không còn tung tích.

“Phụt!” Cùng lúc đó, đám ba người hai thú của Ngân Dạ Cách đang trấn giữ phía trên cùng phụt ra một ngụm máu tươi, thân thể cùng đồng thời lay động.

Trận thế Ngũ Hành xuất hiện một vết nứt nhỏ nhỏ.

“Khí tức mạnh quá!” Sư tử Hoàng Kim hít sâu một hơi.

Đài sen nổi giận, khí tức của không gian vũ mạng tăng mạnh. Sức mạnh đột ngột tăng lên cơ hồ hoàn toàn giã ra khỏi sự phòng hộ của bọn họ.

“Giờ phải làm sao bây giờ?” Khi không thấy tung tích của Phong Vân và Mộc Hoàng đâu nữa, Dương Vụ ngồi cạnh Ba Ngân liền vội vàng la lên.

“Lấy tinh áp biến, tiếp tục!” Tiếng nói của sư tử Hoàng Kim rất trầm.

Không gian vũ mạng không ngừng hoán chuyển, nhưng dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi, chỉ cần bọn họ trấn thủ lực ngũ hành ở nơi này là được. Phong Vân và Mộc Hoàng dù có bị đẩy tới nơi xa xôi nào chăng nữa cũng không thể thoát ra khỏi nơi này.

“Được!” Máy người còn lại nhất tề lên tiếng trả lời.

Linh lực ngũ sắc lại tiếp tục dâng lên trấn áp trận Ngũ Hành.

Mà trong nháy mắt khi đài sen kia đột nhiên có biến đổi, Phong Vân và Mộc Hoàng cũng chỉ cảm thấy có một lực hút mạnh mẽ hoàn toàn không đếm xỉa đến sự chống cự của bọn họ mà hút thẳng cả hai đi.

Cảnh sắc trước mắt chỉ nhoáng lên một cái liền hoàn toàn thay đổi. Trước mặt bọn họ là sa mạc mờ mịt và không ngừng dịch chuyển gào thét, rất giống với những con sóng trên mặt biển. Từng đợt lại từng đợt cứ không ngừng quay cuồng dâng lên lao về phía bọn họ. Mà năng lượng cổ quái đáng ngạc nhiên trong không gian này lại trực tiếp tước đoạt năng lực bay lượn của bọn họ, làm cho bọn họ không ngừng rơi xuống phía dưới. Mọi thứ cứ giống như lực hút của trái đất khiến cả hai không thể thoát khỏi.

“Đó là Tinh Diệt Trần Sa, chúng ta không thể hạ xuống được!” Phong Vân ở phía trên Mộc Hoàng, cả hai đều thấy rõ cảnh tượng phía dưới. Sa mạc pháp phòng liền miền bên dưới kia, tất cả đều là Tinh Diệt Trần Sa. Chỉ cần bọn họ dính vào đó là muôn đời không thể trở lại được nữa.

Phong Vân nghe Mộc Hoàng nói thế thì sắc mặt lại càng âm trầm, nâng càng dùng sức tóm chặt lấy tay Mộc Hoàng. Công phu của Mộc Hoàng bây giờ chỉ còn lại một nửa, tại không gian vũ mạng này, chỗ nào cũng trôi tay chân người ta, hần căn bản bất lực. Nếu không nhờ có năng thì lúc này Mộc Hoàng hẳn đã bị lực hút cường đại kia hút thẳng xuống dưới rồi.

Sắc mặt của Phong Vân không có bất kỳ biến đổi nào nhưng linh lực quanh người đã tăng đến mức cực hạn. Ánh sáng màu xanh biếc đã bao trọn lấy cả người Phong Vân và Mộc Hoàng đang không ngừng chống đỡ lại lực hút cường đại không ngừng nghỉ kia.

Có điều, không gian vũ mạng là nơi nào? Đó chính là loại thần khí đứng đầu thế gian này. Phong Vân lại phải mang theo Mộc Hoàng, linh lực dù mạnh cỡ nào cũng không thể không chế được mà bị lực không gian ở nơi này hút mất. Chỉ thấy luồng ánh sáng xanh biếc không ngừng vùng vẫy trên đám cát vàng nhưng lại bị lực hút vô hình kia không ngừng kéo xuống.

Nếu ở đó có người thì người đó sẽ nhìn thấy có vô số ngôi sao trên bề mặt cát vàng đang đan xen vào nhau như đám tơ nhện và bao quanh Phong Vân cùng Mộc Hoàng như muốn kéo bọn họ lún xuống vực sâu.

Cơ thể càng lúc càng hạ xuống, Tinh Diệt Trần Sa càng lúc càng gần. Không biết từ lúc nào, một trận bão cát bỗng xuất hiện. Gào thét mà đến, gào thét mà qua. Trận bão cát này không có mục tiêu cụ thể nhưng lại khiến người ta hoảng sợ vô cùng.

“Àm...” Một đợt sóng va vào Phong Vân. Gió bụi bị linh lực của Phong Vân quét qua liền rơi rụng khắp nơi trong không gian.

Cơ thể của Phong Vân không khống chế được cũng hạ xuống một chút.

“Phong Vân!”

“Không sao!” Câu trả lời chém đinh chặt sắt vang lên. Mộc Hoàng ngẩng đầu nhìn Phong Vân. Linh lực quanh người nàng đã tới cực hạn. Lúc này, Phong Vân đang được bao quanh một quang sáng xanh biếc giống như một vị thần, cao lớn, cứng cỏi mà chói mắt.

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân, cũng thấy Phong Vân vừa chú ý đến hắn vừa đối phó với bão cát từ tứ phương ập đến, lại vừa phải dốc toàn lực khống chế cơ thể để không rơi xuống.

Bàn tay đang cầm Thánh Quang Chi Vũ không khỏi nắm chặt lại. Lúc này hắn đã trở thành gánh nặng của Phong Vân rồi.

Mộc Hoàng chậm rãi cúi đầu nhìn Tinh Diệt Trần Sa phía trước đang càng ngày càng lại gần và cách hắn bất quá chỉ còn mấy thước, còn bọn họ thì cứ không ngừng rơi dần xuống.

Mộc Hoàng nhìn bão cát trước mặt, lại quay đầu nhìn Phong Vân vẫn liều mạng khống chế cơ thể. Tầm mắt của hắn chậm rãi dịch chuyển đến chỗ bàn tay bọn họ đang nắm chặt lấy nhau. Nếu không có hắn thì Phong Vân đã có thể chạy thoát rồi.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Mộc Hoàng đột nhiên buông lỏng tay ra. Hắn là người ích kỷ, hắn cũng không phủ nhận điều này. Hắn từng nghĩ nếu có một ngày hắn chết đi thì nhất định sẽ mang Phong Vân theo. Nhưng mà, hiện tại...

Khi phải trở mặt nhìn thấy Phong Vân đấu tranh, trở mặt nhìn nguy cơ đang càng lúc càng gần sát bên bọn họ, hắn dao động. Hắn không biết nên để Phong Vân sống vui vẻ ở thế giới này hay nhất định phải chôn cùng với hắn...

Hắn không nỡ, rất không nỡ. Hắn không nỡ để nàng lại một mình sống trong đau khổ, lại càng không nỡ kéo nàng chết theo mình...

Tinh sâu nghĩa nặng ánh lên trong đôi mắt hắn.

“Chàng dám!” Trong nháy mắt khi Mộc Hoàng hơi buông lỏng tay, Phong Vân liền dùng sức túm mạnh lấy tay hắn. Tiếng kêu giận dữ phẫn nộ của nàng vang lên cơ hồ muốn làm chấn động cả con bão cát điên cuồng.

Chàng dám? Chàng dám từ bỏ ư? Chàng dám buông tay, dám rời khỏi ta, dám đi một mình sao? Chàng dám, dám...

Hai mắt trong nháy mắt trở nên đỏ au, Phong Vân cúi đầu, không để ý tới Tinh Diệt Trần Sa đang tấn công xung quanh, nàng hung hăng giơ tay tung một chưởng về phía Mộc Hoàng.

“Nếu hôm nay chàng dám buông tay ra, ta và chàng vĩnh viễn sẽ trở thành người qua đường, vĩnh viễn không nhìn mặt nhau nữa.”

Không giống uy hiếp, hơn hẳn uy hiếp.

Không phải tiếng la hét hung ác, chỉ là một câu nói hết sức thân nhiên.

Yêu? Hay hận?

Không, không hận cũng không yêu.

Kiếp này, nếu hắn buông tay ra thì đừng cho rằng nàng sẽ hận hắn đến xương tủy, cũng đừng nói tới chuyện kiếp sau sẽ yêu nhau gì đó.

Người qua đường, chỉ là người qua đường mà thôi!

Sự châm chọc và đoạn tuyệt nhất đối với tình yêu lớn nhất trong đời chính là bọn họ sẽ vĩnh viễn trở thành người dưng, vĩnh viễn không bao giờ nhìn mặt nhau nữa. Sự quyết tuyệt này mới đau thương làm sao?

Mộc Hoàng nghe nói thế liền theo phản xạ nắm chặt lấy tay Phong Vân, “Không, nàng dám ư?”

“Ta sao không dám!” Phong Vân điên cuồng hét to.

Ngủ cùng giường, chết cùng huyệt, nếu không thể cùng trường sinh bên nhau thì chỉ xin được sống chết với nhau. Vậy mà hắn lại định vứt bỏ nàng sao? Không có cửa đâu!

Mộc Hoàng đã bị trúng một chưởng của Phong Vân, lúc này, hai mắt hắn cũng đỏ lên. Nhưng về tức giận trong mắt, trên mặt hắn đã qua đi, khóe miệng hắn hơi cong lên.

“Là ta sai rồi!” Trở tay nắm chặt lấy tay Phong Vân, lời nói nghiêm nghị của Mộc Hoàng cũng tràn đầy tình ý.

Hắn quả thực sai rồi. Hắn buông tay là sự si nhục, si nhục tình cảm của bọn họ. Trói buộc ư? Cho dù hắn đúng là đang trói buộc Phong Vân những đó cũng là sự trói buộc ngọt ngào.

Không thể sinh ra cùng nhau, vậy thì bọn họ muốn được chết cùng nhau. Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, hắn sẽ không buông tay Phong Vân.

Hai tay nắm chặt, thâm tình vô tận.

Lực hút càng gia tăng mãnh liệt. Trong thời gian ngắn, chân của Mộc Hoàng cơ hồ đã sắp chạm xuống mặt cát.

Bão cát xung quanh càng nổi lên dữ dội. Tinh Diệt Trần Sa bốc lên tận trời tựa hồ như muốn nhấn chìm một phương thiên địa nơi này.

Phong Vân nhìn lướt qua tình hình trước mắt. Nàng bỗng xoay người một cái rồi trong nháy mắt đã hoán đổi vị trí với Mộc Hoàng. Phong Vân dốc toàn lực đẩy Mộc Hoàng lên, còn nàng thì ở dưới chân Mộc Hoàng.

“Phong Vân!” Mộc Hoàng nhất thời cúi đầu hét to.

“Chàng có thấy cái bực kia không? Leo lên đi, mau!” Vừa đẩy Mộc Hoàng lên, Phong Vân vừa hét lớn với hắn. Ngay đằng trước bọn họ có một cái cửa hang trông như được làm bằng nham thạch. Nếu nơi đó không bị Tinh Diệt Trần Sa dung hòa thì không biết chừng có thể cứu được bọn họ.

Từ đầu tới giờ Mộc Hoàng luôn ở phía dưới nên không nhìn thấy, lúc này đã bị thay đổi vị trí, hắn liền nhìn thấy cái cửa hang.

Mộc Hoàng lập tức vươn tay tóm lấy mảng nham thạch bên cạnh và bò lên.

Phong Vân ở bên dưới cũng dùng sức đẩy Mộc Hoàng lên phía trên.

Lực hút càng lúc càng lớn. Hai chân của Phong Vân đã muốn sa vào sóng cát. Lực hút rất lớn và cảm giác nặng trĩu làm cho Phong Vân cảm thấy như sa vào vùng bùn, hai chân trong nháy mắt đã nặng tựa ngàn cân.

Nàng không thể động đậy, cũng không nhấc chân lên được. Ngay lập tức, linh lực xanh biếc liền bao quanh hai chân Phong Vân để phòng ngừa bị Tinh Diệt Trần Sa ăn mòn.

Có điều, Tinh Diệt Trần Sa đâu phải loại bình thường. Cho dù Phong Vân đã đem linh lực toàn thân tụ lại ở hai chân, cho dù linh lực của Phong Vân là loại linh lực thực vật tràn đầy sức sống thì sức mạnh của sóng cát đã thâm nhập vào hai chân nàng, khiến Phong Vân đau tận xương cốt. Da thịt của nàng không ngừng bị ăn mòn, bị thiêu đốt, bị biến thành xương trắng rồi trong chớp mắt lại sống lại, lại được bù đắp lại. Nhưng mỗi lần bị thiêu đốt như vậy là mỗi lần gân mạch lại đứt từng khúc, đau đớn không có gì sánh bằng. Việc này cơ hồ lặp đi lặp lại trăm lần, ngàn lần. Máu thịt từ hai chân nàng rơi xuống. Máu đỏ và da thịt bị Tinh Diệt Trần Sa vây quanh từ từ biến thành làn khói tản ra xung quanh.

Không ai trông thấy, cũng chẳng có cách nào thấy được.

Sóng cát cuộn cuộn bao phủ lên hai chân Phong Vân và tràn lên cảng chân nàng. Phong Vân không rên la một tiếng, chỉ vận sức vào hai tay nâng Mộc Hoàng để hắn hướng lên trên.

Mộc Hoàng cắn chặt răng, máu từ khóe miệng hắn không ngừng nhỏ xuống, không biết là do hắn tự làm miệng mình chảy máu hay là bị áp lực không gian cường đại kia làm cho bật máu.

Con gió lốc Tinh Diệt Trần Sa vẫn không ngừng tấn công tàn sát bên cạnh hắn. Không còn sự bảo hộ của Phong Vân nữa, hắn chỉ có thể dựa vào sức mình để vừa né tránh vừa leo lên trên.

Nghiến chặt hàm răng, Mộc Hoàng cơ hồ liều mạng leo lên động đá kia. Hắn phải nhanh. Hắn lên rồi thì Phong Vân mới có cơ hội đi lên. Hắn không thể chậm chạp, không thể chờ đợi, không thể chịu nổi thêm được nữa.

“Bụp!” Một luồng Tinh Diệt Trần Sa thổi tới. Mộc Hoàng né tránh, một chân hắn lập tức đập vào khoảng không và trượt xuống.

Phong Vân vội nghiêng người đỡ bàn chân vừa bước hụt của Mộc Hoàng.

“Đừng nóng vội, ta không sao, ta có nguyên lực sinh mệnh nên có khả năng hồi sinh, chàng không cần lo lắng cho ta!” Tiếng nói của Phong Vân rất vững vàng và không lộ ra bất kỳ đau đớn nào.

Trên mặt nàng cũng chỉ có vẻ khoan thai và bình tĩnh.

Thế nhưng, dù những lời này rơi vào trong tai Mộc Hoàng thì hắn sao có thể không biết. Máu từ khóe miệng Mộc Hoàng lại từng giọt từng giọt rơi xuống. Sau lưng, cánh tay, đùi của hắn đều không tránh khỏi bị Tinh Diệt Trần Sa ăn mòn. Vậy nhưng hắn cứ làm như không thấy mà tiếp tục kháng cự lực hút mạnh mẽ kia để leo lên phía trên. Rõ ràng chi cao có mấy thước mà cơ hồ hắn phải trả giá bằng khí lực cả đời mình. Không hề quay đầu, hắn không dám quay đầu lại nhìn. Bởi vì, Phong Vân ở phía dưới còn thương hơn cả hắn.

Máu tươi lưu lại những dấu vết màu đỏ trên nham thạch.

Sóng cát trào lên đã sắp tới đùi của Phong Vân. Sắc mặt nàng đã trở nên tái nhợt nhưng vẫn vững vàng tựa Thái Sơn. Phong Vân nhìn Mộc Hoàng, trong đôi mắt nàng chỉ có một mình hắn. Nàng đợi trời đập đất cũng chỉ muốn đỡ cho hắn.

Mất thấy Mộc Hoàng chỉ kém một bước là tới khối nham thạch kia, Phong Vân liền khe khẽ nhắm mắt và hít sâu một hơi. Ngay sau đó, nàng quát nhẹ một tiếng, “Lên!”

Linh lực toàn thân đều dồn lên tay, Phong Vân vốn đang nâng Mộc Hoàng liền dồn toàn bộ linh lực cho hắn. Sau khi dốc toàn lực làm việc này, cơ

thể Phong Vân đã chìm xuống dưới thêm mấy phần. Tinh Diệt Trần Sa kia cơ hồ đã bao phủ lên toàn bộ thất lưng nàng. Mặc dù linh lực thực vật là loại linh lực có sức sống tối cao nhất trên đời này nhưng sức mạnh của Tinh Diệt Trần Sa cũng khiến nàng không thể chịu nổi. Phong Vân cảm thấy linh lực toàn thân tựa như sắp cạn.

Lúc này Mộc Hoàng đã bước lên được bậc cao và không còn cảm nhận được bão cát nữa. Chưa kịp đứng vững, hắn lập tức xoay người cúi xuống và vươn tay về phía Phong Vân mà hô, “Đưa tay cho ta, mau lên!”

Phong Vân ngẩng đầu nhìn Mộc Hoàng. Nàng vươn tay lên.

Rõ ràng chỉ cách chưa đến mười thước mà không hiểu sao không thể bắt lấy tay nhau được. Cơ thể của Phong Vân không ngừng trầm xuống. Tinh Diệt Trần Sa phía dưới cơ hồ đang điên cuồng muốn nuốt trọn lấy nàng.

Đôi mắt của Mộc Hoàng trong nháy mắt đã đỏ ngầu. Hắn bỗng chồm mạnh xuống, cơ hồ chỉ chừa lại hai chân là ở phía trên nhai thạch, còn cả người thì vươn xuống chộp lấy tay Phong Vân.

Hắn đã nhanh nhưng tốc độ chiếm đoạt của Tinh Diệt Trần Sa còn nhanh hơn. Mắt thấy đầu ngón tay đã sắp chạm vào nhau, vậy mà ngay lập tức hai người đã càng lúc càng bị tách xa.

Tốc độ lún xuống của Phong Vân càng lúc càng nhanh hơn. Đã rơi vào Tinh Diệt Trần Sa thì vĩnh viễn cũng đừng mong thoát ra được. Đã bao nhiêu cao thủ cấp bậc linh đế cũng bị ăn tươi nuốt sống theo cách như vậy.

Còn Phong Vân...

Nàng mỉm cười, trên khuôn mặt tái nhợt bỗng hiện lên một nụ cười sáng lóa.

Phong Vân ngẩng đầu lên nhìn Mộc Hoàng, nàng vẫn giữ nụ cười sáng lóa như ngọc.

“Chờ ta chìm xuống chàng cũng nhảy xuống nhé!”

Vừa tươi cười sáng lạn, Phong Vân vừa chậm rãi mở miệng nói với Mộc Hoàng. Đồng cảm nghĩa là thế nào? Đó chính là lúc này. Mộc Hoàng không thể chịu được khi thấy nàng cùng chết với hắn, nàng cũng không thể chịu được khi thấy hắn ra đi với nàng. Vậy thì chờ sau khi nàng chìm xuống, hắn cũng nhảy xuống cùng đi với nàng là được!

Mộc Hoàng cúi đầu nhìn nụ cười tươi sáng như ngọc của Phong Vân, bên tai hắn vang lên lời nói bình thản của nàng. Bàn tay trong nháy mắt nắm chặt lại, hắn cũng nở nụ cười sáng lạn và gật đầu nói, “Được!”

Được. Một chữ nhẹ nhàng vang lên. Cũng là lời hứa hẹn trọn đời không thay đổi.

Sương khói bay lên. Tinh Diệt Trần Sa đổ ập về phía Phong Vân và Mộc Hoàng.

Cả hai cùng tươi cười, cả hai cùng nhìn nhau và vươn tay về phía nhau.

“Àm...” Trong khoảng khắc ngay khi Tinh Diệt Trần Sa đang cuộn cuộn lao đến, phía trên sa mạc cát vàng rộng lớn đột nhiên vang lên tiếng nổ thật lớn.

Ngay sau đó, một bóng người như rồng du tứ hải lao nhanh xuống. Bóng người cắt qua trời cao lao vút tới.

“Phong Vân!” Một tiếng rống to vang lên đầy sự lo lắng đến tận xương tủy.

Phong Vân ngẩn người ngẩng đầu lên nhìn. Đế Sát?

Bắn nhanh tới, nhanh như tia chớp.

Đế Sát điên cuồng nhào xuống cầm lấy tay Phong Vân, tóc tai hắn trong nháy mắt dựng đứng lên, “Hủy hết cho ta!”

Tiếng rống to càn rỡ của hắn làm kinh sợ cả một góc trời. Một luồng năng lượng cực kỳ hắc ám như cơn lốc xoáy bỗng bao phủ lấy toàn thân Phong Vân.

Nguyên lực hắc ám vừa lướt qua, Tinh Diệt Trần Sa liền lập tức như bị sét đánh mà văng ra tứ phía.

“Lên!” Đế Sát quát lên một tiếng chói tai, hắn kéo Phong Vân lên, điên cuồng kéo Phong Vân rời khỏi đám Tinh Diệt Trần Sa. Một loạt động tác được tiến hành hết sức trơn chu trôi chảy. Lực hắc ám khôn cùng của hắn cũng khiến người ta sợ hãi.

“Phong Vân, nàng không sao chứ?” Vừa kéo Phong Vân lên, Đế Sát lập tức ôm chặt lấy thất lưng nàng, về mặt hắn cơ hồ bị nỗi hoảng sợ làm cho tái nhợt.

Thiếu chút nữa... Thiếu chút nữa hắn đã đến chậm.

“Đế Sát?” Lúc này Phong Vân mới có phản ứng lại. Nàng nhìn người trước mặt. Người này...

Sao Đế Sát lại có mặt ở đây?

Không để cho nàng kịp có thời gian hoàn hồn, Đế Sát đang ôm lấy Phong Vân liền đảo tằm mắt nhìn xung quanh, ánh mắt hắn vừa vặn nhìn thấy Mộc Hoàng ở phía trên.

Sự hoảng sợ lập tức biến thành cơn phẫn nộ khôn cùng.

Mộc Hoàng của Nam Viên, chết tiệt, chính là vì hắn ta!

“Người chết đi cho ta!” Hét to một tiếng, Đế Sát lập tức tung một chưởng về phía Mộc Hoàng...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 612: Chữ tình giải thích làm sao (1 – 9)

Gió thổi tung trời, bóng tối trong chớp mắt đã chụp xuống.

Đế Sát cuồng nộ tung ra một chưởng, chưởng này mang theo lửa giận và sát khí ngập tràn chưa từng có. Lúc này Mộc Hoàng đang ở bên dưới, toàn thân đang lâm vào tình cảnh vô cùng khốn đốn. Vào thời điểm hưng thịnh hắn có lẽ có thể đỡ được mấy chiêu của Đế Sát, nhưng lúc này công lực đã bị phá hủy một nửa, hắn sao có thể chống lại Đế Sát được?

Trong nháy mắt, lực hấp dẫn tối đen như gió lốc vũ trụ lao thẳng về phía Mộc Hoàng.

Ngay cả cơ hội đánh lại Mộc Hoàng cũng không hề có. Trong chớp mắt khi sắp tiếp xúc với luồng linh lực cường đại của Đế Sát, hắn liền tỏ ra một ngụm máu tươi.

“Đế Sát, ngươi định làm gì vậy?” Phong Vân vừa mới hoàn hồn xong, khi thấy vậy, nàng lập tức biến sắc và hét lên. Nàng giẫy khỏi vòng tay của Đế Sát và lao về phía Mộc Hoàng.

“Ta phải giết hắn!” Đế Sát ôm chặt lấy Phong Vân, lửa giận ngút trời.

Chính Mộc Hoàng này, chính nam nhân này đã khiến Phong Vân không thèm nhìn tới hắn, cũng hại Phong Vân lâm vào tình trạng hiện nay. Nếu hắn không tới đúng lúc, Phong Vân sẽ... Phong Vân sẽ...

Nghĩ tới chuyện thiếu chút nữa không còn được nhìn thấy Phong Vân nữa, lửa giận trong người Đế Sát lại bùng lên mạnh mẽ, toàn bộ đều phát tiết lên người Mộc Hoàng.

Khí thế kinh người, sát khí tứ phía.

Phong Vân vừa kinh hãi khi bị Đế Sát ôm chặt không cho thoát ra, mắt lại thấy Mộc Hoàng ở phía dưới đang bị gây sức ép. Đuôi mày khòe mắt hắn không hề hiện ra một tia cầu khẩn hay oán hận nào. Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt vừa thông dong kiêu ngạo, lại vừa chất chứa đầy thâm tình.

Khi đón nhận được ánh mắt của Mộc Hoàng, Phong Vân đang lo lắng liền lập tức im lặng. Hai người đối diện, Phong Vân đột nhiên nở nụ cười tươi tắn với hắn. Nàng không vùng vẫy nữa, chỉ chậm rãi nói với Đế Sát.

“Người giết chàng đi, ta sẽ đi cùng chàng.” Lời nói thanh đạm nhẹ nhàng lại chứa tình ý vô tận.

Lời này vừa ra, cả người Đế Sát bỗng chấn động mãnh liệt. Một chưởng giận dữ phóng ra sắp đánh lên người Mộc Hoàng bỗng chệch hướng lao về phía khối nhام thạch phía sau Mộc Hoàng.

“Àm...” Chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Khối nhام thạch khổng lồ đến ngay cả Tinh Diệt Trần Sa cũng không ăn mòn nổi phía sau Mộc Hoàng bị một chưởng của Đế Sát làm cho vỡ vụn và sập xuống một nửa.

Trong nháy mắt, Mộc Hoàng cơ hồ bị bụi đá vùi lấp. Có thể thấy được một chưởng này của Đế Sát thực sự là cấm hận Mộc Hoàng đến tận xương tủy.

“Phong Vân!” Ôm hận thu tay lại, Đế Sát quay phắt đầu nhìn Phong Vân đang bị ôm trong lòng mình.

Sao nàng có thể? Sao có thể...

Phong Vân nhìn Đế Sát. Nàng nhìn thấy tình yêu thương nồng nhiệt và tổn thương trên gương mặt thần bí đó. Phong Vân khẽ nhủ thầm.

Đế Sát này, tình cảm của hân...

Nhưng nàng không thể nhận, không có cách nào nhận được.

“Ta thương hân, ta không ngăn được người giết hân, việc ta có thể làm chỉ là đi cùng hân mà thôi.”

Phong Vân nhìn Đế Sát, lời nói không chút gọn sóng. Không phải uy hiếp. Con người có tên Đế Sát này nàng mới tiếp xúc lần thứ hai, nàng thật sự không thể nào hiểu được hân. Không phải nàng lấy chuyện sống chết của mình ra để uy hiếp Đế Sát buông tha cho Mộc Hoàng. Mà là luận sự. Muốn sống đã khó, muốn chết chẳng hề cũng khó ư?

“Phong Vân, nàng muốn làm ta tổn thương sao? Nàng biết ta không nỡ làm tổn thương nàng mà.”

Đế Sát nghe lời nói nhẹ nhàng như mây bay gió thoảng của Phong Vân, nhìn thấy ánh mắt tình sâu nghĩa nặng Phong Vân dành cho Mộc Hoàng thì xót xa trong lòng, mọi si mê đều hóa thành oán giận khôn cùng. Có điều nỗi oán giận khôn cùng này vẫn không thể nào che lấp được lòng ái mộ rõ ràng và sâu lắng trước đó.

Phong Vân nhướng mắt nhìn Đế Sát đang gần trong gang tấc. Nàng nhìn thấy sự tổn thương và thổn thức nồng đậm trong mắt hân. Phong Vân im lặng trầm ngâm trong nháy mắt. Nàng không rõ vì sao Đế Sát lại nặng tình với nàng như vậy. Nhưng nàng cũng không thể tự bảo bản thân có ác cảm với mối thâm tình của hân. Với một người đối tốt với mình như thế, nàng không thể yêu hân nhưng cũng không thể oán hận hân được.

“Ta không muốn làm tổn thương người, cũng không dám chắc người không muốn làm tổn thương ta. Ta chỉ nói cho người và cho hân biết quyết định của mình mà thôi.”

Lời nói cực kỳ lạnh nhạt của Phong Vân lại khiến người ta không thể bỏ qua. Đế Sát nghe thấy thế thì nắm ngón tay trong nháy mắt nắm chặt lại. Tiếng xương cốt ma sát kêu răng rắc vang vọng giữa không trung.

Hân muốn giết Mộc Hoàng. Hân hận không thể ngủ mà phan thây Mộc Hoàng, hận không thể xé Mộc Hoàng thành trăm mảnh, hận không thể moi tim Mộc Hoàng ra.

Nhưng mà Phong Vân, Phong Vân...

Hân không nỡ, không nỡ để nàng chịu bất cứ tổn thương nào, không nỡ khiến nàng đau lòng. Hân biết Phong Vân thích Mộc Hoàng, nhưng không ngờ tình cảm của nàng lại sâu đậm như vậy.

Sâu đậm đến nỗi có thể hy sinh bản thân mình.

Về mặt của Đế Sát trở nên méo mó, gân xanh trên trán cũng nổi lên.

Giết, hay không giết? Thả, hay không thả?

Nhìn thấy Mộc Hoàng nhảy ra từ bên dưới đồng đất đá, trong mắt Đế Sát lại tràn ngập sát khí.

Nhưng mà Phong Vân... Phong Vân...

“Àm...” Giữa lúc Đế Sát còn đang bối rối thì một nửa khối nham thạch còn lại sau một chương của Đế Sát bỗng ầm một tiếng rơi xuống toàn bộ. Một nửa khối đá dưới chân Mộc Hoàng cũng bắt đầu rơi xuống.

“Mộc Mộc!” Phong Vân kinh hãi đẩy mạnh Đế Sát ra và bỏ nhào xuống cứu Mộc Hoàng. Có điều nàng đã bị Tinh Diệt Trần Sa ăn mòn quá nặng nên sức mạnh toàn thân đều bị tổn hại. Vừa đẩy Đế Sát ra, thân hình đứng giữa không trung lập tức lao đảo loạn choạng. Không chống lại được lực hút của Tinh Diệt Trần Sa, nàng lại bắt đầu rơi xuống.

Đế Sát thấy vậy liền vội vàng không chút nghĩ ngợi lách mình đuổi theo và ôm lấy Phong Vân.

“Buông ra!” Phong Vân cũng không ngẩng đầu lên, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm về phía Mộc Hoàng đang rơi xuống. Đuôi mày khòe mắt nàng đều hiện lên sự nóng nảy.

Đế Sát bỗng hung hăng nghiêng răng một cái. Tiếng răng nanh vỡ vụn cơ hồ có thể nghe thấy rõ ràng.

Giữ chặt lấy người Phong Vân, Đế Sát bỗng hung hăng tung một chương đánh vào không trung. Một luồng sức mạnh vô cùng nóng giận lập tức bắn ra tứ phía.

“A...” Một tiếng thét vô cùng oán hận lại vang lên, bên trong tràn ngập sự không cam lòng và không mong muốn. Sau tiếng hét này, Đế Sát đột nhiên di hình đổi ảnh và xuất hiện ngay bên dưới Mộc Hoàng. Hân hung hăng đá một cước về phía Mộc Hoàng.

Toàn bộ sự chú ý của Mộc Hoàng vẫn tập trung trên người Phong Vân mà không phải Tinh Diệt Trần Sa đang chuẩn bị cắn nuốt lấy mình. Thấy tình hình như vậy, ánh mắt lập tức trầm xuống, hân giờ tay ra đỡ.

“Àm...” Một âm thanh trầm đục vang lên. Mộc Hoàng bị Đế Sát đá một cước liền nặng nề bay về hướng Phong Vân.

Phong Vân vươn tay ra, trong nháy mắt đã tóm được tay Mộc Hoàng.

“Đi!” Ném lại một tiếng hừ lạnh cực kỳ oán giận, Đế Sát tóm lấy tay Phong Vân rồi nhanh chóng bay vụt đi.

Phong Vân bị Đế Sát lôi kéo liền bay đi theo hắn, càng lúc càng xa khỏi đám Tinh Diệt Trần Sa phía dưới.

Mà Mộc Hoàng bị Phong Vân tóm được cũng theo đó rời xa khỏi nguy hiểm.

Mọi chuyện biến hóa thực sự quá nhanh.

Phong Vân giữ chặt lấy Mộc Hoàng. Sau khi xác định trước mắt không phải ảo ảnh, nàng ngẩng đầu lên nhìn Đế Sát ở phía trên đang phá tan không gian vũ mạng mà lao đi.

Người này... Hắn đây là...

“Cảm ơn!” Không biết dùng lời nào để nói với hắn, Phong Vân trầm ngâm một lát, cuối cùng chỉ thốt ra được hai chữ này.

Đế Sát cúi đầu nhìn thấy Phong Vân đang nhìn mình. Trong mắt hiện lên một tia thâm tình không hồi hận, hắn khàn khàn giọng nói, “Kiếp trước chắc ta thiếu nợ nàng!”

Cho nên kiếp này vừa thấy mặt nàng hắn đã say mê. Cho nên hắn cam tâm tình nguyện làm trái tim mình tổn thương cũng không để nàng phải chịu đau khổ.

Phong Vân không nói gì. Tình cảm này...

Ngay sau đó, Đế Sát nén oán giận kiêu ngạo nhìn Mộc Hoàng, “Đừng cảm ơn ta! Hôm nay ta không giết hắn. Nếu lần sau gặp lại hắn, ta nhất định sẽ không nương tay đâu.”

Hắn muốn Mộc Hoàng chết, muốn đến hàng ngàn hàng vạn lần. Hắn không cam lòng. Nhưng hắn cũng không muốn khiến Phong Vân đau lòng, không muốn chút nào. Phong Vân đau một phần, hắn sẽ đau mười phần. Vậy nên hôm nay hắn chỉ có thể... Chỉ có thể...

Nhưng hắn và hắn ta sẽ mãi mãi là kẻ thù, lần sau gặp mặt hắn sẽ không chút lưu tình.

“Ta không nợ ân tình của ngươi, cũng không cần ngươi nương tay.” Mộc Hoàng bị kéo theo phía dưới lúc này cũng lạnh lùng chen vào một câu. Đế Sát không phải vì hắn, hắn đương nhiên không nợ ơn cứu mạng với hắn ta. Giữa hai người bọn họ chỉ có quan hệ thù địch, không ai nương tay với ai hết.

“Hừ!” Đáp lại lời Mộc Hoàng là tiếng hừ lạnh hết sức càn rỡ của Đế Sát.

Sa mạc mờ mịt, ai hữu tình, ai vô tình?

“Sao lại thế này? Có người xông vào trận pháp không gian ư?” Nữ thủ lĩnh tộc Bì Mông ở phía trên bỗng chau mày.

Trong lúc nàng nhíu mày, bức tượng điêu khắc đứng giữa không trung bắt đầu vùng vẫy thoát khỏi sự khống chế của nàng và muốn đóng lại.

Chắc chắn có người mạnh hơn đang phá vỡ không gian vũ mạng. Người nào lại có bản lĩnh lớn như vậy? Người nào lại điên cuồng mãnh liệt đến vậy?

“Có vấn đề gì sao?” Ngàn Dạ Lan vẫn lắng tai nghe mọi động tĩnh khi nghe nói thế thì sắc mặt căng thẳng hẳn lên, hắn lập tức hỏi dồn.

“Không có việc gì, không có việc gì đâu!” Người của tộc Bì Mông đứng bên cạnh hắn lập tức an ủi.

“Mọi người đừng gạt ta!” Ngàn Dạ Lan cắn chặt môi. Hắn không nhìn thấy nhưng không ngu ngốc.

Tộc Bì Mông thấy vẻ lo lắng xen lẫn sự cô đơn và chua xót của Ngàn Dạ Lan thì đều trầm hẳn xuống.

“Có người xông vào trận thế và mở ra tất cả mọi công kích.” Giữa bầu không khí tĩnh lặng đó, thủ lĩnh tộc Bì Mông liền trầm giọng nói.

“Kết quả sẽ thế nào?” Ngàn Dạ Lan lập tức nghe ra mối nguy hiểm bên trong.

“Nếu phá được thì đương nhiên sẽ thoát ra ngoài, còn nếu không phá được...” Thủ lĩnh tộc Bì Mông không nói hết câu nhưng ý của nàng ta thế nào không nói ra cũng biết.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Một người khác của tộc Bì Mông cất tiếng hỏi.

“Chúng ta chỉ có thể dùng toàn lực khống chế nơi này không cho nó đóng lại.”

Một khi cửa bị đóng lại, người ở bên trong đương nhiên không thể ra được nữa. Bọn họ chỉ có thể vì những người đã xông vào đó mà lưu lại một lối thoát sống còn.

Bàn tay giấu dưới áo bào nắm chặt lại, trên gương mặt đẹp tựa thiên sứ của Ngân Dạ Lan lúc này chậm rãi tỏa ra sự kiên quyết và miễn tuệ sẵn có từ trong cốt cách của hân.

“Nhờ mọi người kéo những người đang trấn thủ trận pháp ra ngoài giúp ta!” Ngân Dạ Lan chậm rãi mở miệng.

Ở phía dưới đang có người trấn áp trận pháp Ngũ Hành. Người của tộc Bi Mông đã nói với hân như vậy. Giờ có người đang phá vỡ không gian vũ mạng, trận Ngũ Hành không cần phải được trấn áp nữa. Có thể cứu được người nào thì cứu người đó, còn hơn là...

Thân là người thuộc hoàng gia, ra quyết định nhanh chóng là bản tính trời sinh của hân.

“Được, cậu yên tâm!” Người của tộc Bi Mông nghe nói thế liền đồng loạt đáp lời Ngân Dạ Lan.

Ánh sáng lưu động. Xung quanh đàn tế lập tức có mấy người của tộc Bi Mông đứng đó. Hào quang linh lực hoa mỹ từ đỉnh đàn tế bay thẳng xuống phía dưới.

Lúc này, đám người của Ngân Dạ Cách đang trấn giữ trận Ngũ Hành phía dưới bỗng nghe thấy loáng thoáng có một tiếng thét dài chứa đầy sự phẫn nộ. Cơ thể bọn họ lập tức chấn động.

“Phụt!” Đám người thú liền phụt ra một ngụm máu tươi. Trận pháp Ngũ Hành bên cạnh từ từ vỡ vụn.

“Có người đang tấn công không gian vũ mạng.” Đám lông mao trên người sư tử Hoàng Kim đều dựng đứng cả lên.

Phá hủy. Lại có người không dựa theo đường đi trong không gian vũ mạng để ra mà là phá hủy.

Người đó là ai? Ai lại dũng mãnh như vậy?

“Thu tay lại, theo chúng ta ra ngoài!” Đúng lúc cả bọn đều bị thương thì một âm thanh hùng hậu từ phía trên bầu trời sao bỗng truyền xuống. Ngay sau đó, một luồng linh lực cứng cáp từ trời sao lao xuống bao phủ lên thân thể của mấy người.

“Đi thôi! Đó là người của tộc Bi Mông.” Ba Ngân lập tức trầm giọng quát. Hân đồng thời ôm lấy Dương Vụ và phi người lên bám vào cột ánh sáng kia.

Ngân Dạ Cách, Phượng Vũ Náo, sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực thấy vậy liền đồng thời hít sâu một hơi và lao về phía cột sáng. Không gian vũ mạng đang bị phá vỡ, việc này là việc bọn họ không thể ngăn cản được.

Cột sáng vừa thu được mấy người liền bay vọt trở lại. Trong chớp mắt khi bọn họ vừa rời đi, tảng đá bày trận Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ở phía dưới vừa rời được đám người Ngân Dạ Cách áp chế lập tức vỡ vụn. Nếu cột sáng đón người của tộc Bi Mông tới chậm hơn một phút thì lúc này đám bốn người hai thú đó đã hóa thành cát bụi rồi.

Không gian mờ mịt, khói mây ẩn hiện. Sa mạc cát vàng tuyệt tình tuyệt yêu.

Đế Sát kéo theo Phong Vân và Mộc Hoàng ngửa mặt lên trời thét lớn một tiếng cắt ngang trời cao. Sự bị phẫn tràn đầy đã hóa thành cơn cuồng nộ vô tận không kiêng nể gì mà nhắm thẳng về phía không gian vũ mạng kia. Hân dùng sức mạnh của bản thân để phá vỡ hết thảy.

Không gian chấn động, tất cả lực tấn công đều nhắm vào Đế Sát.

Bay nhanh như đạn, rực rỡ như sao.

Lúc này, hình ảnh Đế Sát đang vọt lên trông chói mắt như một quả cầu lửa cắt qua không gian vũ trụ và nở rộ ra ánh sáng rực rỡ vô tận. Mà các đòn tấn công vẫn như hình với bóng toàn bộ đều nhắm về phía Đế Sát. Đó là các khối ngân châm sáng ngời và sắc nhọn. Hàng vạn khối thần châm của không gian vũ mạng rít gào xông ra tấn công Đế Sát, tạo thành những đợt sóng bám đuổi ngập trời, khí thế cực kỳ mãnh liệt.

Bị Đế Sát kéo theo nhưng lại nằm ngoài vòng công kích, Phong Vân khê cau mày. Đế Sát đang giúp đỡ bọn họ, nàng sao có thể để hân phải chống đỡ một mình?

Nhưng không đợi nàng có bất kỳ hành động nào, Mộc Hoàng vốn bị nàng tóm lấy đột nhiên xoay người vọt lên rơi vào phía sau Đế Sát.

Toàn bộ đám ngân châm đang tiến công phía sau lưng Đế Sát lập tức nhắm cả vào hân.

Linh lực của Mộc Hoàng ẩn ẩn lưu chuyển, mặc dù không mạnh nhưng cũng bảo vệ được phía sau lưng của Đế Sát.

“Phụt!” Chỉ vì sự che chắn này, đòn tấn công của không gian vũ mạng trông như những khối ngân châm đánh thẳng lên người Mộc Hoàng làm hân phụt ra máu tươi.

Vậy nhưng Mộc Hoàng vẫn không hề nhúc nhích, vẫn kiên quyết như cũ.

Mộc Hoàng hẳn cũng là nam nhân, cũng là kẻ đầu đội trời chân đạp đất. Hiện tại hẳn rất yếu nhược, không cứu được cũng không bảo vệ được mọi người, nhưng hẳn cũng sẽ không vì thế mà lợi dụng Đế Sát. Hắn ta cứu bọn họ, vậy thì hẳn sẽ bảo vệ sau lưng cho hắn ta. Hẳn là nam nhân chứ tuyệt đối không phải tên đạo chích.

Phong Vân ngửa đầu nhìn hành động của Mộc Hoàng, nhìn thấy vẻ mặt kiên định của hắn, khoe miệng nàng bỗng cong cong nở một nụ cười.

Đó chính là nam nhân của nàng đó!

Giữ nụ cười trên môi, Phong Vân cũng vọt người lên chắn trước ngực Đế Sát. Linh lực xanh biếc không hề được giữ lại chút nào mà toàn bộ đều bao quanh nàng và bảo vệ cho Đế Sát ở phía sau.

Nếu phải xông pha thì cùng xông pha đi! Bọn họ không giúp được việc gì, vậy thì bảo vệ an toàn cho Đế Sát vậy. Tay cầm tay, lưng đối lưng, bọn họ không hề có chút do dự nào.

“Phong Vân!” Đế Sát đang vọt lên phía trước lập tức kinh động. Nhìn thấy Phong Vân đang bảo vệ đằng trước mình, đôi mắt hắn bỗng đỏ lên.

Gió thổi qua làm mái tóc đen của Phong Vân bay bay chạm vào mặt Đế Sát. Trong nháy mắt, Đế Sát bỗng cảm thấy kích động cơ hồ không thể khống chế. Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên Phong Vân che chở cho hắn. Tuy rằng là vì tình huống lúc này, tuy rằng... Quả thực hẳn không nhìn nhầm người, hẳn không thích sai người. Hẳn liều mạng ở phía trước, để nàng ở phía sau hưởng thụ, nhưng nàng không cần, mà là thế này...

Trong lòng Đế Sát cơ hồ đều nở rộ, hẳn cũng không thềm để ý đến Mộc Hoàng cũng đang bảo vệ sau lưng mình. Hắn lại tiếp tục bay nhanh hơn, như sấm vang chớp giật. Nguyên lực hắc ám do hắn phóng ra cơ hồ đã tới cực hạn.

Ba người lao thẳng về phía trước với tốc độ dường như có thể sánh với tốc độ âm thanh. Mọi đòn tấn công của không gian vũ mạng đều không thể đuổi kịp bọn họ.

“Nhanh lên, nhanh lên!” Đúng lúc đó, tiếng nói lo lắng của Ngàn Dạ Lan từ phía trên bỗng truyền xuống tràn ngập cả một khoảng không gian.

Tốc độ của Đế Sát quá nhanh, ngay cả đòn tấn công của không gian vũ mạng cũng không thể đuổi kịp hắn. Mà đối với đối thủ có tốc độ quá siêu việt, không gian vũ mạng đương nhiên có cách hủy diệt. Nó phải chặt đứt con đường sống cuối cùng. Đàn tể đang úp nhanh xuống, không gian vũ mạng muốn đóng cửa lại. Cùng với cánh cửa đang dần dần được đóng lại, bên trong không gian vũ mạng bắt đầu vang lên những tiếng nổ liên tiếp.

Một áp lực bắt đầu từ bốn phương tám hướng dâng lên.

“Mau, mau lên!” Phía trên đàn tể, Ngàn Dạ Lan thấy những người của tộc Bì Mông xung quanh không nói không rằng mà chỉ dốc lòng chống đỡ không cho cánh cửa của đàn tể đóng lại. Hắn lập tức nóng vội nhào tới cửa đàn tể hướng về phía đám người Phong Vân mà gọi.

Thân như chim ó bay vọt lên, từ rất xa Đế Sát dường như đã nhìn thấy lối ra. Nhưng lối ra đang bị đóng lại với tốc độ rất nhanh. Tốc độ của hắn rất nhanh nhưng lại phải mang theo hai người, nếu muốn thoát ra ngoài trước khi cửa đóng lại...

Đế Sát nhìn lối ra ở đằng kia bằng ánh mắt sắc nhọn.

“Aaaa...” Ngửa đầu hét dài một tiếng, tốc độ của Đế Sát đã bị ép tới mức tận cùng. Tiếng hét to điên cuồng của hắn vang dội khắp không gian.

“Mau tránh ra, mau!” Ngàn Dạ Cách đứng ở lối ra bỗng túm Ngàn Dạ Lan lùi lại phía sau. Hắn đã nghe thấy tiếng hét của Đế Sát. Bọn họ sắp vọt lên đây rồi.

“Tiếp tục chống đỡ! Tiếp tục chống đỡ!” Phượng Vũ Náo ở một bên vừa lau vết máu trên khoe miệng vừa dốc sức chống đỡ. Bọn họ vừa lên đến nơi liền thấy tình hình này. Không dành thời gian để thở, cả bọn liền lập tức gia nhập pháp trận chống đỡ đàn tể để không cho nó đóng vào.

Có điều, không gian vũ mạng quá mạnh. Bọn họ không thể tiếp tục chống đỡ được nữa. Cửa đàn tể đang đóng lại với một tốc độ rất nhanh. Chỉ trong một giây, đàn tể đã hạ xuống hơn một thước. Lối ra bây giờ có lẽ chỉ có thể lọt được hai người.

“Vân Vân, mau lên!” Tiểu Thực vừa chống đỡ đàn tể vừa sắp khóc đến nơi. Nó cũng không dám vươm cành lá ra túm lấy đám người Phong Vân. Bởi vì tốc độ của nó không đủ nhanh, nó không thể nhanh bằng Đế Sát được.

“Kẹt kẹt...” Cửa đàn tể không ngừng khép lại.

Nhanh như sao xẹt, nhanh như tia sét đánh vào khoảng không, Đế Sát đã dốc toàn lực phóng tới. Nhưng lối ra đã ngày càng nhỏ lại, nhỏ đến nỗi không đủ cho tất cả bọn họ ra ngoài.

Đôi mắt của Đế Sát bỗng đỏ ngầu. Hắn cúi đầu nhìn người đang quay lưng lại với mình. Người đó vẫn không nói gì, chỉ vững vàng đứng chắn trước người hắn, để hắn dốc toàn lực kéo cả bọn lên phía trên.

Trong mắt hắn tràn ngập tình yêu thương say đắm.

“Phong Vân, nhớ cho kỹ, ta không có thói quen tự ngược bản thân. Chỉ bởi vì ta quá yêu nàng.”

Giữa bầu trời sao mờ mịt, Đế Sát đột nhiên nói ra câu này. Âm thanh trầm thấp không đếm xỉa đến chuyện gì.

Phong Vân ngăn ra. Lời này của Đế Sát là có ý gì?

Nhưng không chờ nàng quay đầu lại, Đế Sát vốn vẫn nắm chặt cánh tay nàng đột nhiên nắm lấy tay bàn nàng. Một luồng sức mạnh cường hãn trong nháy mắt bao phủ quanh thân nàng.

“Đế Sát, ngươi làm gì vậy?” Phong Vân bỗng hiểu được ý tứ trong lời nói của Đế Sát. Nàng xoay người và không khỏi điên cuồng hét lên.

Không đợi nàng có bất cứ hành động nào, Đế Sát bỗng hét lên một tiếng dừng mãnh và dốc toàn lực vùng tay lên.

Trong thời gian ngắn, Phong Vân và Mộc Hoàng liền phóng về phía đàn tể với tốc độ vượt hơn hẳn tốc độ vừa rồi của ba người.

Đế Sát dốc toàn lực giúp bọn họ ra ngoài ư?

Mộc Hoàng kinh hãi mở lớn hai mắt.

Đế Sát này, tình cảm của hắn ta...

“Ngươi điên rồi!” Phong Vân quay đầu về phía Đế Sát và điên cuồng hét lên. Nàng không cần hắn dùng tính mạng của mình để cứu bọn họ. Nàng không chịu nổi, không thể chịu nổi.

“Ta không điên!” Đế Sát ở phía dưới rõ ràng đã chậm lại, hắn ngửa đầu cười với Phong Vân. Hắn thích nàng, hắn tuyệt đối sẽ không để nàng ở trong này, tuyệt đối không!

“Ta không điên! Nàng yên tâm, Đế Sát ta không dễ dàng chết vậy đâu.”

Gương mặt tuấn lãng tràn đầy tình ý bỗng nở nụ cười. Đế Sát nhìn Phong Vân đang lao đi như sao xẹt. Đế Sát hắn còn chưa đến được trái tim của Phong Vân, hắn tuyệt đối sẽ không chết, tuyệt đối không chết!

“Không được! Không thể...” Phong Vân bóp chặt lấy tay Mộc Hoàng. Bọn họ không thể làm vậy. Bọn họ không thể chấp nhận thực tế này.

Mộc Hoàng cúi đầu nhìn Đế Sát, nhìn con người cuồng vọng vô cùng ở đằng kia. Nhìn thật sâu, thật sâu... Đế Sát đã dốc toàn lực cuối cùng để ném hai người đi, Phong Vân và Mộc Hoàng há có thể thay đổi được điều này sao?

Phong Vân và Mộc Hoàng trở mắt nhìn hình ảnh của Đế Sát đang ngày càng nhỏ dần, ngày càng nhỏ dần...

Nhưng bọn họ không thể thay đổi được chuyện gì.

“Đế Sát!”

Trong hư không đột nhiên vang lên một tiếng hét dài vô tận.

“Vù...” Giữa tiếng hét vang, một âm thanh bỗng phá không vang lên.

Trời xanh mây trắng đều đã ở trước mặt.

Phong Vân và Mộc Hoàng lao vọt lên trời.

“Ầm...” Trong nháy mắt khi hai người vọt ra ngoài, đàn tể bỗng đóng sầm lại.

Đế Sát không ra ngoài.

Xa xa phía chân trời ửng lên một ráng hồng đẹp như ánh lửa. Vẻ đẹp hoa mỹ tinh khiết làm người ta say mê, cũng khiến người ta không thể rời mắt.

Màu đỏ lan ra như lửa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 613: Chuẩn bị đại hôn (1 – 8)

Gió nhẹ thổi quá ngọn cây, khói mây lãng bâng... Thời gian loáng cái đã qua bảy ngày. Dưới ánh trăng giữa tháng, đèn đuốc đã được thắp sáng rực. Một vành trăng non tỏa xuống bình nguyên sương mù mỏng mỏng lung lung giống như một tấm lụa mỏng. Trên mặt đất rộng lớn, mọi vật đều vô cùng tĩnh lặng. Tại nơi ở của tộc Bi Mông, núi xanh ẩn hiện, nước biếc xa xa. Trên sườn núi, Phong Vân và Mộc Hoàng đang đứng sóng vai và cùng nhìn về phía vầng trăng lưỡi liềm xa xa.

“Bảy ngày rồi mà chúng ta vẫn chưa tìm được.” Phong Vân vừa nhìn vầng trăng cong cong soi sáng trên đỉnh đầu vừa thấp giọng nói. Bảy ngày trước, không gian vũ mang đã bị đóng lại mà Đế Sát vẫn chưa kịp thoát ra ngoài. Sau khi con khiếp sợ qua đi, chờ cho không gian vũ mang ổn định lại một chút, nhóm người của tộc Bi Mông đã mở lại cửa lớn của không gian vũ mang và bắt đầu tìm kiếm Đế Sát.

Nhưng đã bảy ngày, suốt bảy ngày rồi...

Không hề thấy bóng dáng của Đế Sát đâu.

Bọn họ đã tìm khắp mọi ngõ ngách của không gian vũ mang mà vẫn không tìm được Đế Sát. Người này...

Phong Vân nhìn ánh sáng bàng bạc và màn trời tối đen đằng sau ánh trăng mà không nghĩ ra được điều gì.

Mộc Hoàng cũng đang nhìn lên màn trời tối đen. Nghe Phong Vân nói thế, hắn cũng không lên tiếng trả lời. Những việc làm ngày đó của Đế Sát quả thực đã khiến hắn khiếp sợ, nhưng thực ra cũng không phải quá bất ngờ. Người này có thể vì Phong Vân mà kích động đến nổi phá vỡ quy củ và chống lại núi Vô Kê. Hắn đã biết được sự điên cuồng của hắn ta. Trầm mặc một lúc, Mộc Hoàng hơi cúi đầu nhìn Phong Vân bên cạnh. Sau khi nhìn thoáng qua nàng bằng ánh mắt sâu thẳm, hắn hỏi, “Nàng xúc động à?”

Phong Vân nghe nói thế liền thu hồi ánh mắt tối tăm và quay đầu nhìn Mộc Hoàng. Trong mắt hắn không có sự giận dữ, cũng chẳng có vui vẻ, chỉ có ánh nhìn thâm sâu hơn hết thảy. Một lúc sau nàng mới tựa vào lồng ngực hắn và gật gật đầu, “Đúng, không thể không xúc động.”

Mộc Hoàng của nàng quả nhiên là người thông hiểu. Hắn không hỏi nàng cảm động à, mà là hỏi nàng xúc động phải không. Một người như vậy, một mối tình mãnh liệt và hung mãnh như vậy, muốn khiến nàng động tâm thì vẫn chưa đủ. Bởi vì mọi yêu hận của nàng sớm đã đặt vào người trước mặt nàng đây rồi. Cũng bởi vì không phải cứ có người thích mình là mình phải thích lại người đó, hơn nữa còn trao gửi cho người đó một mối thâm tình tương tự. Nhưng mà, nàng không thể không xúc động, xúc động trước mối thâm tình cuồng nhiệt và say mê như vậy.

Nàng xúc động vì người đó có thể vì nàng mà điên cuồng chẳng coi thứ gì vào mắt. Nhưng mà, mọi tình cảm hoàn toàn đặt trên người nàng như thế cũng khiến nàng không thể thờ nổi. Nàng không thể nào tiếp nhận được một tình yêu như vậy. Nàng không chịu nổi khi người ta đặt hoàn toàn cả tình yêu và sinh mạng của mình vào nàng. Nàng không chịu nổi một tình yêu không để ý đến ý nguyện của nàng, một tình yêu mà sự say mê và thù hận luôn bủa vây quanh nàng.

Mộc Hoàng nghe nói thế liền nắm chặt lấy tay Phong Vân. Hắn hiểu được tâm tình của Phong Vân lúc này, hắn cũng vô cùng bối rối. Cho nên khi vừa ra khỏi không gian vũ mang, không để ý tới cơ thể đầy vết thương của mình, hắn liền quay lại tìm Đế Sát. Chỉ vì hắn không chịu nổi ân nghĩa này. Cũng bởi vì hắn không có khả năng trả lại cho hắn ta. Phong Vân không có, hắn lại càng không nguyện ý, cũng sẽ không đồng ý để Phong Vân đi báo đáp ân tình này.

Hai tay bao bọc lấy Phong Vân, Mộc Hoàng ôm nàng vào lòng.

“Nàng không cần phải suy nghĩ. Ta sẽ trả nợ thay nàng, nếu hắn rơi vào tay ta, ta sẽ trả hắn một lần.”

Lời nói trầm thấp vang vọng bên tai Phong Vân vừa trầm vừa nặng tựa Thái Sơn. Mộc Hoàng và Hắc Ngục có mối thâm cừu đại hận. Hắn và Đế Sát không chỉ là tình địch mà còn là kẻ thù truyền kiếp. Lúc này đây, Mộc Hoàng có thể không nợ ân tình của Đế Sát vì Đế Sát vốn không muốn cứu hắn, chuyện đó chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ. Vậy mà Mộc Hoàng lại hứa hẹn như vậy. Chẳng qua, đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm. Cũng vì người mình yêu thương, cũng vì bọn họ là một nền môn nợ của Phong Vân chính là món nợ của hắn, hắn sẽ trả thay nàng.

Phong Vân nghe nói thế lại ngẩng đầu nhìn Mộc Hoàng. Một lúc sau nàng bỗng kiễng chân hôn hắn một cái.

“Trước đây ta coi hắn như kẻ thù, nhưng lúc này ta thực không thể nào coi hắn là kẻ thù được nữa. Nhưng mà trong lòng ta cũng phân biệt được rõ ràng thứ tình cảm này, nặng nhẹ thế nào trong lòng ta hiểu rất rõ.”

Đế Sát đã lừa lỉnh cứu nàng như vậy, bắt nàng phải xem hắn như kẻ thù thì thực sự nàng không làm được. Thích một người không có gì là sai. Nàng không thể vì hắn thích mình mà chấp nhận hắn, cũng không thể bởi vì hắn thích mình mà chối bỏ hắn.

Phong Vân ngẩng đầu nhìn Mộc Hoàng. Nàng nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên tia thấu hiểu và nuông chiều. Nàng biết Mộc Hoàng hiểu được tâm tình trong lòng nàng lúc này. Khóe miệng khẽ cong lên một cái, Phong Vân vươn tay ôm lấy Mộc Hoàng.

Không phải kẻ địch nhưng cũng không thể làm bạn, càng không thể nảy sinh lòng yêu mến.

Mộc Hoàng và Hắc Ngục là kẻ thù truyền kiếp, nàng sẽ vĩnh viễn đứng bên cạnh Mộc Hoàng. Mà mối thâm tình của nàng cũng đã dành hết cho Mộc Hoàng. Như vậy, đối với kẻ khác, nàng chỉ có thể phụ lòng. Nàng chính là người ích kỷ như vậy đó, ích kỷ đến mức chỉ muốn tốt cho mình, chỉ muốn người mình yêu được tốt đẹp. Nàng biết điều đó không công bằng. Nhưng mọi tình yêu trên thế gian này làm gì có công bằng.

“Nếu hắn chưa chết thì nhất định có một ngày chúng ta trả lại được món nợ ân tình cho hắn.” Mộc hoàng ôm Phong Vân, lời nói tuy nhẹ nhưng rất có khí phách.

Phong Vân nghe nói thế chỉ dụi đầu vào lòng Mộc Hoàng mà lắc đầu không nói gì.

Bây giờ vẫn không tìm được người, bọn họ đã tìm khắp mọi nơi trong không gian vũ mạng này rồi. Việc này...

“Không nên lo lắng, Hắc không chết được đâu!” Phong Vân đang lắc đầu thì một tiếng nói nhu hòa vang lên. Phong Vân và Mộc Hoàng không cần quay đầu lại cũng biết bọn Ngân Dạ Lan Ngân Dạ Cách đã tới.

“Mọi người không cần an ủi ta!” Phong Vân thấy Ngân Dạ Lan đi tới liền vươn tay cầm lấy bàn tay đang chia ra của Ngân Dạ Lan.

Ngân Dạ Lan nghe nói thế thì cười với Phong Vân.

“Không phải an ủi đâu. Chẳng qua đệ nghĩ kỹ càng thì thấy Đế Sát đó tuyệt đối không chết như vậy đâu.”

“Lan, sao đệ lại khẳng định như vậy?” Ngân Dạ Cách có chút kinh ngạc nhìn đệ đệ của hắc. Hai ngày vừa rồi hắc lo dưỡng thương, còn Ngân Dạ Lan thì đi tìm người. Trong mấy ngày này quả thật hai người chưa nói chuyện được với nhau.

Ngân Dạ Lan vừa kéo tay Phong Vân vừa nghiêm túc khẳng định, “Chắc chắn! Bởi nếu đệ yêu một người như thế, đệ tuyệt đối sẽ không để mình phải chết như vậy.”

Nói đến đây Ngân Dạ Lan dừng lại một chút, hắc lắc lắc tay Phong Vân.

“Bởi vì nếu giờ mà chết đi thì Phong Vân chỉ thương cảm một hai ngày, rất không đáng!”

Lời này vừa nói ra, đám người Phượng Vũ Náo, Ba Ngân vốn cùng theo tới đây đều nhất thời im lặng.

Còn Phong Vân và Mộc Hoàng lại hiểu được những lời này. Đưa mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều hiện lên tia thâm thía.

Ngân Dạ Lan nói đúng. Hiện tại, tình cảm Phong Vân dành cho Đế Sát chỉ có thể nói là không có ác cảm, còn hảo cảm thì có lẽ cũng không có nhiều. Giờ hắc lại vì cứu Phong Vân mà chết. Phong Vân sẽ thương cảm áy náy trong một thời gian ngắn rồi cuối cùng cũng sẽ quên đi. Mà tình huống như vậy không phải là điều Đế Sát muốn. Đế Sát vốn là người cực kỳ điên cuồng, hắc sẽ muốn oanh oanh liệt liệt, toàn ý toàn tâm. Cho dù có chết hắc cũng muốn đối phương trọn đời không quên mình. Mà lúc này chuyện đó còn quá xa vời.

“Ngân Dạ Lan nói cũng có lý. Hơn nữa ta còn phát hiện trong không gian vũ mạng không có nguyên lực hắc ám.” Giữa bầu không khí trầm mặc, sư tử Hoàng Kim đột nhiên chen vào.

“Đế Sát là do nguyên lực hắc ám sinh ra, nguyên lực không tiêu tan thì hắc tuyệt đối sẽ không chết được đâu.”

Mấy ngày nay nó điều tra trong không gian vũ mạng nhưng không thấy có chút nguyên lực hắc ám nào. Như vậy có thể tin rằng Đế Sát không dần dần tiêu tan mà cũng không chết không?

Nghe sư tử Hoàng Kim nói vậy, Phong Vân khẽ nhíu mày. Nàng nhớ rõ lúc ấy Đế Sát đã mỉm cười nói với nàng, hắc tuyệt đối sẽ không chết ở trong này. Hiện tại lại không tìm thấy người, vậy bọn họ cũng chỉ có thể tạm tin như vậy.

“Không chết là tốt nhất!” Sư tử Hoàng Kim vừa dứt lời, Mộc Hoàng liền khô khốc chen vào một câu.

Phượng Vũ Náo ở một bên nghe nói thế liền âm thầm lắc đầu. Mộc Hoàng lần này gặp phải đối thủ rồi. Sự điên cuồng và cường đại của Đế Sát, cùng với tình cảm hắc ta dành cho Phong Vân đều vượt xa so với sự thích thú bọn họ dành cho Phong Vân lúc ấy. Bọn họ có thể mau chóng hiểu rõ mọi chuyện và từ bỏ, đó là bởi vì bọn họ biết giữa hai người kia không còn chỗ dành cho những người khác. Mà bọn họ cũng không đủ sức để làm dao động mối tình này. Nhưng Đế Sát lại không như vậy. Hắc ta chính là một kẻ điên, là một kẻ cuồng, cũng là một người thành thật. Kiểu yêu hận bất kể đại giới như vậy khiến người ta xúc động. Cũng làm cho người ta rút cuộc không thể bỏ qua. Chỉ hy vọng về sau...

Phượng Vũ Náo đưa mắt nhìn Mộc Hoàng và Phong Vân đang ôm nhau đứng một chỗ mà không muốn nghĩ tiếp nữa.

“Cho dù hắc còn sống hay không thì tin tức của Hách Liên Phong Lôi đã được gửi tới đây rồi. Đại hôn của hai người đã được chuẩn bị xong, vậy hai người có định thành thân hay không đây?”

Mộc Hoàng vừa dứt lời thì Ngân Dạ Cách đột nhiên nở nụ cười và vung vẩy khối ngọc truyền tin trong tay. Đây là tin tức hai ngày trước Hách Liên Phong Lôi đã gửi tới. Đại hôn đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu mỗi người là chưa vào vị trí thôi. Hai ngày trước bọn họ còn vội tìm Đế Sát nên hắc chưa nói ra việc này. Giờ việc cũng đã vậy, hắc muốn nghe xem ý kiến của Phong Vân và Mộc Hoàng thế nào.

“Thành thân, sao lại không thành thân được chứ?” Ngân Dạ Cách vừa nói xong thì Mộc Hoàng liền lớn tiếng đáp lời.

Vì Đế Sát mà tri hoãn hôn lễ của hắc và Phong Vân ư? Không có cửa đâu!

“Khụ khụ...” Vội vàng đáp lời Ngân Dạ Cách, không đợi đám người bên cạnh cười vang, Mộc Hoàng bỗng khó chịu ho khan mấy tiếng.

“Sao vậy? Chẳng thấy có chỗ nào không khỏe à?” Phong Vân đang ôm Mộc Hoàng nhất thời trở nên căng thẳng.

Mộc Hoàng vốn đã bị phé đi một nửa võ công, lại bị gây áp lực hồi lâu trong không gian vũ mang, sau đó lại vì Đế Sát mà chắc các đòn công kích. Những tổn thương của hắn cơ hồ đã tới cực hạn rồi. Vậy mà vừa ra khỏi đó hắn lại không cẩn thận chữa trị mà đi tìm Đế Sát luôn. Tình trạng thân thể của hắn lúc này thực sự làm cho nàng lo lắng.

“Không việc gì!” Mộc Hoàng ho khan một lúc mới nắm tay Phong Vân và cười cười với nàng.

“Vội thế làm gì? Không chết được đâu!” Tiểu Thực đang uốn éo trên đỉnh đầu sư tử Hoàng Kim khi thấy vậy liền dẩu môi trả lời.

“Có Thánh Quang Chi Vũ trong tay, muốn chết quả thực cũng không phải dễ!” Ngàn Dạ Lan đứng bên cạnh liền tìm tùm nói theo Tiểu Thực trêu tức Mộc Hoàng.

Thánh Quang Chi Vũ đã ở trong tay Mộc Hoàng rồi, hắn có bị thương nhiều hơn thế thì cũng chẳng có gì phải sợ.

“Cậu cũng biết trêu chọc người ta à?” Phong Vân nghe nói thế cũng biết bản thân hơi căng thẳng quá. Nàng liền quay sang trêu chọc Ngàn Dạ Lan.

“Ôi, ca, tỷ của đệ ức hiếp đệ kia!” Ngàn Dạ Lan lập tức quay sang cầu cứu Ngàn Dạ Cách.

“Đáng đời! Ta nuôi đệ mười mấy năm mới được làm ca ca của đệ, còn đệ gặp Phong Vân mới vài ngày đã luôn mồm gọi tỷ tỷ. Không giúp!” Ngàn Dạ Cách ghen tỵ.

Lời nói có chứa giấm chua còn chưa dứt thì Phượng Vũ Náo và thị vệ của Ngàn Dạ Lan đứng bên cạnh đã nở nụ cười.

“Tỷ, ca ta ghen tỵ trách bạn kia!” Ngàn Dạ Lan vừa trung ra vẻ mặt đau khổ nhìn Phong Vân vừa tránh sau lưng Phong Vân.

Ngàn Dạ Cách chỉ có thể dờ khóc dờ cười quơ nắm tay giương mắt nhìn Ngàn Dạ Lan đang núp sau lưng Phong Vân mà không thể đánh được.

“Ha ha...” Những tiếng cười lập tức vang lên. Bầu không khí vừa rồi còn trầm lắng đã bị trận ầm ĩ của Ngàn Dạ Lan làm cho vui vẻ hẳn lên.

“Đi thôi, chúng ta quay về Nam Viên nào!”

“Được, đi ăn cưới thôi...”

“Về thôi, về nào...”

Trong bóng đêm, mặt trăng cong cong treo lơ lửng giữa không trung. Ánh sáng bạc tỏa ra nhẹ nhàng lạnh.

Tại Đế đô Nam Viên sắp diễn ra hôn lễ của Đế quân Nam Viên.

Trước một việc vui mừng như vậy, đám quần thần của Nam Viên đã tận tâm tích cực chuẩn bị và biến Đế đô Nam Viên thành một nơi được bao phủ bởi niềm vui sướng không gì sánh bằng. Khắp nơi đều giăng đèn kết hoa bằng lụa đỏ. Khắp nơi đều là đám đông vui vẻ ra mắt. Khắp nơi đều náo nhiệt ngựa xe. Khách qua đường, thương lữ đều từ nam tới bắc kéo hết về đây, rồi các tân khách, quý nhân, thân nhân cũng từ xa mà tới, khiến cho Đế đô Nam Viên lúc này đã chật như nêm cối. Có điều trên mặt ai ai cũng tươi cười dào dạt và tỏa ra sự vui sướng từ đáy lòng, làm cho những ngày khác cũng vui vẻ tận đáy lòng.

Trong Đế cung...

Người tới người lui bận rộn nườm nượp như nước chảy. Các tân khách từ nam tới bắc đang không ngừng tiến vào cửa cung. Mua bán, trang trí, tiếp đón khách, trước điện, sau điện, ... Đám quần thần Nam Viên bận rộn xoay như chong chóng.

“Danh mục quà tặng của quân vương Đế quốc Tây Thục: Một ngàn tinh thạch ma thú cấp mười một, ba trăm tòa...”

“Danh mục quà tặng của quân vương Đế quốc Hạo Nguyệt...”

“Danh mục quà tặng của quốc vương Công quốc Phong Thành...”

“Danh mục quà tặng của Vương quốc Á Lý Xá...”

Tiếng kiêu kê quà tặng không ngừng vang lên, tương ứng với các thần tử của các đế quốc, vương quốc, công quốc thuộc Nam Viên đang tiến vào chúc mừng theo từng nhóm.

Lễ vật được mang vào Đế cung như nước chảy. Cho dù Đế cung hiện tại có mở thêm ba đại quốc kho cũng không thể chứa hết được.

“Trời ơi, nhiều quá!” Khi nhìn thấy một hàng dài không có điểm cuối, công tước lễ bộ cười đến không khép miệng lại được.

“Thế này đã là gì. Lễ vật của Đế hoàng quốc Thiên Khung và Đế hoàng quốc Tinh Vực còn chưa được đưa tới đâu đấy!” Tể tướng Ma Ha Cách vừa đi tới nghe thấy liền cười nói.

Công tước lễ bộ nghe nói thế liền liên tục gật đầu. Đây chỉ là lễ vật từ các nước phụ thuộc Đế hoàng quốc Nam Viên đưa tới, mức độ quý giá cũng có hạn. Còn lễ vật của hai đại Đế hoàng quốc Thiên Khung và Tinh Vực thì...

Nghĩ đến đây, ánh mắt của công tước lễ bộ cũng phải tỏa sáng.

“Thần tử của ngài yêu thích tiền bạc của cải quá nhỉ!” Ngàn Dạ Cách từ xa đi tới không nói gì mà chỉ lắc đầu.

“Hiếm có một lần được thế này mà!” Lúc này đã trở lại Nam Viên, tâm tình của Mộc Hoàng vô cùng tốt. Hắn liền cất tiếng reu rức tức Ngàn Dạ Cách.

“Quả nhiên vua nào thần tử nấy!” Phụng Vũ Náo cười khê.

Phong Vân đứng một bên nghe nói thế chỉ cười mà không nói gì.

“Lão Đại đã về rồi!” Hải Long và Bạch Sa sớm đã chờ trong Đế cung từ xa tiến lại chào đón.

“Ta về rồi!” Phong Vân gật đầu với hai người.

Xem Đế đô Nam Viên vẫn náo nhiệt và trật tự thì biết đã không xảy ra chuyện gì. Đế Hải Long ở lại bảo vệ quả không sai chút nào.

“Đế đô Nam Viên không xảy ra chuyện gì nhưng núi Vô Kê thì không như vậy.” Bạch Sa tuyệt không kiêng kị gì đám người Mộc Hoàng.

Lời này vừa dứt, vẻ vui sướng trên mặt Mộc Hoàng nhất thời hơi trầm xuống. Hắn quay đầu nhìn lại.

“Có chuyện gì vậy?” Phong Vân lên tiếng hỏi.

“Bọn họ bị người của Hắc Ngục khiêu chiến.” Bạch Sa nhún vai bằng quan trả lời.

Trận chiến ngày hôm đó bọn họ chỉ đứng ngoài nhìn nhưng đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Người thì kêu thật lợi hại, người thì khen thật quyết liệt, người thì nói thích quá. Đáng tiếc Phong Vân không cho bọn họ nhúng tay vào nên bọn họ không được tận hưởng.

Nghe Bạch Sa nói về chuyện này một cách băng quơ nhẹ nhàng như thế, Ngàn Dạ Cách và Phụng Vũ Náo cùng đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời hỏi, “Dễ dàng như vậy sao?”

Núi Vô Kê là nơi nào cơ chứ? Nơi đó là đỉnh cao của chính đạo, sao có thể dễ dàng bị Hắc Ngục san bằng được?

“Không dễ dàng gì. Có điều vua Hắc Ngục đã đích thân tới đó. Và lúc bọn họ tới đó cũng khá đúng thời điểm.” Hải Long bình thản trả lời.

“Đúng thời điểm?” Mộc Hoàng sâu sắc phát hiện ra điểm quan trọng trong lời nói của Hải Long.

Hải Long không nhìn Mộc Hoàng, cũng không trả lời.

Còn Phong Vân thì đưa tay day day trán.

Cái chuyện đúng thời điểm này cũng không dễ giải thích được. Bởi vì trước đó nàng đã dùng hồng y đại pháo phá vỡ tất cả các lưới bảo hộ của núi Vô Kê. Thiếu đi lá chắn, núi Vô Kê chẳng phải đã lộ ra đó để đám người Hắc Ngục tiến đánh ư? Người Hắc Ngục lại tới ngay sau khi nàng rời đi, bọn họ quả thực đã nhặt được một món hời rồi. Tại thời điểm Đế Sát xuất hiện trong không gian vũ mang nàng đã biết điều đó. Chẳng qua nàng không có thời gian suy nghĩ thêm về việc này mà thôi.

Mộc Hoàng quay đầu nhìn Phong Vân, từ thần sắc của Phong Vân mà hiểu ra được điều gì đó.

Mà Ngàn Dạ Cách và Phụng Vũ Náo đứng bên cạnh cũng lập tức hiểu được. Hai người lặng lẽ gợn ngón tay cái về phía Phong Vân.

Phong Vân đương nhiên không phát hiện ra. Nàng chỉ nhìn Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng trầm ngâm một lát mới chậm rãi hỏi, “Có thương vong gì không?”

“Lão già đó không chết được đâu.” Bạch Sa cười nhạo ném lại một câu. Dám bày mưu tính kế với lão Đại của bọn họ, hắn cũng không phải dùng lời lẽ từ tế để nói về ông ta làm gì.

Núi Vô Kê dù sao cũng là tông môn đại thế gia. Tuy Hắc Ngục đã chọn đúng thời điểm nhưng rốt cuộc lạc đà gãy vẫn to hơn ngựa, cả cơ ngơi bị hủy là chuyện không có khả năng xảy ra.

Mộc Hoàng nghe nói thế liền rũ mắt xuống. Hắn nắm lấy tay Phong Vân và cất bước đi về phía trước, “Đi thôi, mọi người đều mệt rồi!”

Phong Vân thấy Mộc Hoàng không có ý trách tội mình thì không khỏi dùng sức nắm chặt lấy tay Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng quay đầu cười với nàng. Hắn sao nỡ trách Phong Vân cơ chứ? Hắn quả thực đã chết lòng với núi Vô Kê rồi. Chỉ cần núi Vô Kê không bị hủy thì hắn sẽ không bán khoản gì nữa.

“Tỷ, đừng tỏ ra thần thần bí bí như vậy chứ!” Ngàn Dạ Lan vốn vẫn đi theo Phong Vân liền bắt mắt lên tiếng. Vất vả lắm hẳn mới thuyết phục được người của tộc Bì Mông cho hẳn tới NamViên tham gia đại hôn rồi sẽ quay lại tìm bọn họ. Vậy là khi đến đây bọn họ lại tỏ ra thần thần bí bí với hẳn như vậy.

Ngàn Dạ Lan tuy không nhìn thấy nhưng xét trên phương diện khác thì sâu sắc hơn bọn Phượng Vũ Náo nhiều.

“Đúng, chẳng tốt tí nào!” Tiểu Thực cùng Ngàn Dạ Lan kẻ xướng người họa.

“Tốt á? Bọn họ có khi nào tốt đâu...”

“Ha ha...”

Gió nhẹ cuốn tận trời cao và quét khắp mặt đất rộng lớn. Một phương thiên địa lúc này tràn đầy vẻ tươi đẹp. Trong lúc cả Đế đô Nam Viên đều vui vẻ hân hoan treo đèn đỏ khắp chốn thì Hắc Ngục lại là một nhuộm một màu âm trầm. Sau khi đối đầu với núi Vô Kê, bọn họ lại chẳng có một chút hoan hi vui sướng nào.

Tại hoàng cung của Hắc Ngục...

Trong cung điện hoa lệ mà âm trầm lúc này tràn ngập một luồng áp lực dọa người. Tại thiên điện nơi Đế Sát ở, vua Hắc Ngục người đầy sát khí nhìn Đế Sát đang nằm trên giường sắc mặt tái nhợt, toàn thân trên dưới không có chỗ nào là không bị thương.

“Con vì đưa con gái đó là mà lâm vào tình cảnh thế này sao? Con có biết thiếu chút nữa là không về được nữa hay không?” Trong cung điện âm trầm vang lên âm điệu giận dữ rung trời của vua Hắc Ngục.

“Con biết chắc chắn con có thể... trở về...”

Đế Sát nằm trên giường, giọng nói cực kỳ khàn đục nhưng vẫn vô cùng kiên định.

“Con...” Vua Hắc Ngục bỗng nắm chặt tay lại.

“Ta đi giết nó!” Giữa cơn nóng giận cực độ, vua Hắc Ngục đột nhiên ném lại một câu rồi xoay người định rời đi.

“Nếu giết nàng thì cha sẽ không có đứa con này nữa!” Đế Sát mặc dù yếu nhược nhưng vẫn nhất quyết không đồng ý.

Vua Địa Ngục nghe nói thể liền hóa bốc tận đỉnh đầu. Ông ta xoay người lại và lớn tiếng hét lên, “Người con mẹ nó bị ma quỷ ám ảnh phải không? Giờ đứa con gái kia đang làm lễ thành thân với tên tiểu tử của Nam Viên đó. Người che chở nó như vậy làm cái rắm gì?”

Đế Sát vừa nghe nói thể liền nắm chặt tay lại thành nắm đấm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 614: Ngày đại hôn (1 – 8)

Kết hôn với tên tiểu tử của Nam Viên kia...

Đại hôn của Phong Vân và Mộc Hoàng...

Bọn họ... Bọn họ muốn tổ chức hôn lễ, muốn thành hôn sao?

Trong nháy mắt, móng tay của Đế Sát đã cắm vào lòng bàn tay nhưng hẳn không hề cảm thấy đau đớn. Trầm mặc, Đế Sát không nói lời nào. Trong thiên điện lập tức rơi vào bầu không khí trầm mặc quỷ dị.

Nhìn thấy Đế Sát như vậy, một hồi lâu vua Hắc Ngục mới thờ dài bực bội.

“Cần gì phải thế! Thiên hạ này thiếu gì nữ nhân.” Dứt lời, ông ta xoay người bước ra ngoài.

Thiên hạ này thiếu gì nữ nhân chẳng kém cạnh so với Hách Liên Phong Vân đó. Cô ta lại dám hại con ông ta thành ra như thế, vậy đừng trách ông ta thủ đoạn ác độc. Đã không có được, vậy thì hủy đi. Nam Viên cái gì, đế quân cái gì, đều là cái rắm. Dám dă thương con của vua Hắc Ngục ư? Bọn họ sẽ phải trả giá.

Vua Hắc Ngục hùng hổ bước nhanh ra ngoài điện.

“Con yêu một người như vậy đấy.” Ngay khi vua Hắc Ngục bước tới cửa thì tiếng nói khàn khàn của Đế Sát đột nhiên vang lên.

Rất sâu, rất trầm, cũng rất nặng.

“Ngươi...” Trong nháy mắt, vua Hắc Ngục liền giận dữ quay đầu lại nhìn.

Đế Sát nằm trên giường chậm rãi nhắm mắt lại, “Đây là chuyện của con, con sẽ tự giải quyết!”

Đó là người hấn yêu, hấn sẽ tự xử lý. Ai muốn động vào một sợi tóc của nàng thì hấn sẽ liều mạng đến cùng.

Hiểu được ngụ ý của Đế Sát, vua Hắc Ngục cơ hồ tức giận không nói nên lời. Ông ta hung hăng trừng mắt nhìn Đế Sát một lúc lâu mới phẩy mạnh tay áo một cái và bước ra ngoài.

Dù đứa con này có trách cứ ông ta thế nào, ông ta cũng mặc kệ.

Thiên điện quanh quệ lại trở nên âm trầm và yên tĩnh. Đế Sát nằm trên giường trừng mắt nhìn trần nhà hồi lâu bỗng ngồi bật dậy. Không để ý tới thương tích đầy mình, hấn đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Không thể ngồi yên trong lúc này được, không thể vờ như không thấy, không thể không chú ý. Không thể để bọn họ thành thân, không thể...

Sương khói bay lên bao phủ khắp nơi. Từng làn khói lảng bãng và trắng lệt ắt giấu thật sâu những âm trầm u ám.

Tình là gì? Yêu là gì?

Gió lạnh quét qua.

Trời mùa đông vốn lạnh như băng nhưng lúc này bầu không khí ở Nam Viên đã bị khí thế ngất trời làm cho ấm áp như lửa nóng. Ngày tốt đã tới, là ngày đại hôn của Đế quân Nam Viên.

Chín mươi chín con cự long sai cánh bay lượn trên không trung và cất tiếng kêu kiêu ngạo khắp cửu châu. Chín mươi chín con phượng hoàng màu sắc sặc sỡ không ngừng nhảy múa hân hoan mừng ngày tốt lành. Thảm đỏ trải dài từ cửa cung tới thẳng các đường phố chính của Đế đô. Trước mỗi ngôi nhà đều treo dây hoa đăng lấp lánh. Muôn người đều đổ xô ra đường và vây xem đến mười dặm. Cả Đế đô Nam Viên cơ hồ ngập trong không gian đỏ rực.

“Đinh...” Tiếng chuông ngân vang làm kinh động cửu châu được truyền khắp tứ phương.

“Rítt...” Cùng với tiếng chuông ngân vang báo giờ lành của Đế cung, cự long bay lên không trung, phượng hoàng bay múa đồng ca bài ca cát tường.

“Bùm bùm...” Tiếng pháo mừng nhất loạt vang lên. Ngay sau đó, cả khoảng không ở ngoại thành Đế đô trong nháy mắt đã được thắp sáng. Từng màn pháo hoa rực rỡ tranh nhau phát sáng với mặt trời mới mọc. Cửa thành Đế đô vốn đóng chặt ầm ầm mở ra. Bên ngoài thành, một đội ngũ từ phía xa vừa vạn đi tới.

Một cỗ kiệu tân nương đỏ chói cùng với đội ngũ rực rỡ sắc màu đang tiến vào. Tua cờ bát giác theo gió bay lên phấp phật. Đại kiệu được nâng bởi mười sáu con thú có cánh mặc kim giáp. Phía trước kiệu là sư tử Hoàng Kim toàn thân mặc giáp, uy phong lẫm liệt ngồi chồm hổm. Trên thân kiệu có vô số bông hoa ăn thịt người kì dị đang nở rộ, biến cỗ kiệu cưới của tân nương vốn cực kỳ tinh xảo càng phát ra vẻ đẹp thần thánh. Đi bên cạnh kiệu ở phía bên trái là Hách Liên Phong Lôi mặc một bộ y bào màu phấn hồng, cười một con nưa cực kỳ cao to. Đi bên phải là Hách Liên Phong Vũ một thân y bào màu đỏ tía. Hai người chị họ tổng hai bên, tư thế vô cùng hiên ngang oai hùng. Hộ tống đằng sau cỗ kiệu là Ngàn Dạ Lan với vẻ mặt vô cùng hung phấn. Phong Vân không có em trai nên Ngàn Dạ Lan xung phong nhận việc này. Mà đi đầu tiên trong một hàng dài đội ngũ tân nương là Đế quân Thiên Khung Phượng Vũ Náo toàn thân mặc trường bào màu vàng, gương mặt đầy vẻ tươi cười. Ánh nắng rực rỡ chiếu trên người hấn mang theo một vẻ đẹp thần thánh và cao quý. Hách Liên Phong Vân là người của Đế hoàng quốc Thiên Khung, tính như vậy thì hấn là người bên ngoại, nên đương nhiên sẽ dẫn đầu đoàn hộ tống. Mà sóng vai bước đi bên cạnh hấn chính là Ngàn Dạ Cách đang mỉm cười nhàn nhạt. Cả gia tộc Hách Liên hiện tại đang ở Tinh Vực. Như vậy chẳng phải hấn cũng coi như người nhà bên ngoại của Phong Vân hay sao?

Đội ngũ hộ tống tân nương do hai đại đế quân hộ tống tiến vào thành nhất thời khiến cho hàng ngàn hàng vạn người nghen hóng trần trời nhìn. Tuy đã sớm biết tân nương Hách Liên Phong Vân của Đế quân bọn họ có lai lịch rất lớn, nhưng khi được tận mắt thấy hai đại đế quân Thiên Khung và Tinh Vực đích thân hộ tống, nhóm dân chúng Nam Viên liền hoàn toàn sôi trào.

“Trời ơi, là Đế quân Thiên Khung và Tinh Vực đó...”

“Đế hậu của chúng ta có lai lịch lớn thật...”

“Trời, làm ta kích động quá...”

Những tiếng hoan hô liên tiếp vang lên mang theo âm thanh huyền ảo làm vang động khắp mười dặm phố dài.

Phong Vân ngồi bên trong kiệu thấy dân chúng xung quanh kích động và hưng phấn thì cong cong khóe miệng mỉm cười.

Đoàn hộ tống tân nương đi qua từng con phố dài của Đế đô và hướng tới Đế cung.

Trước cửa Đế cung, Mộc Hoàng toàn thân hi bào đỏ thắm đã sớm chờ sẵn. Cả người hân tóa ra sự vui mừng làm cho phần lãnh khốc tan đi không ít.

Giữa ánh sáng vàng rực rỡ, tân nương đang đi về phía tân lang.

Gió bay bay cao quá ngọn cây, bầu trời xanh xanh màu ngọc bích...

Giữa sắc trời sáng sủa trong xanh hiếm có này, một bóng đen mang theo sự tức giận ngút trời và ám ức đầy người đang đờ đờ sát khí lao đến.

Phong Vân kết hôn ư? Không được, tuyệt đối không được!

Đế Sát tức giận đầy người không thềm giấu giếm tung tích mà vọt thẳng về hướng Đế đô NamViên.

Da trời xanh biếc giống như ngọc không tỳ vết.

Đế Sát hùng hổ, điên cuồng lao đến.

Còn chưa tới cửa thành Đế đô thì trước mặt Đế Sát đột nhiên dựng lên một bức tường bằng nước trong suốt ngăn không cho hắn đi tiếp. Cùng lúc đó, không gian xung quanh trở nên dao động. Một loạt các bức tường nước liên tiếp xuất hiện bao vây Đế Sát ở bên trong.

Đế Sát lập tức bị nhốt giữa không trung không làm gì được. Trên mặt hắn nổi đầy sát khí, cả người bùng bùng giận dữ.

Đế Sát sao có thể dễ kẻ khác giam cầm? Lực hắc ám trên cơ thể hắn liền phóng thẳng vào các bức tường nước đang bao vây xung quanh. Lập tức, giữa không trung xảy ra một tranh đoạt giữa lực hắc ám và nước.

Đế Sát vốn lợi hại nhưng hắn mới bị thương và thương thế còn chưa lành nên lúc này sao có thể là đối thủ của đám người Hải Long. Trong một lúc, mặc cho hắn tả xung hữu đột thế nào cũng không thể xuyên qua được bức tường nước càng ngày càng dày đặc kia, mà trái lại, linh lực tinh thủy dày đặc càng lúc càng ép chặt lấy hắn đến nỗi không thể động đậy được.

“Mộc Hoàng có nói sẽ thả ngươi một lần.”

Trong lúc Đế Sát đang tả xung hữu đột thì tiếng nói chậm rãi lạnh băng của Hải Long vang lên. Ngay sau đó, tam đại vương giả xuất hiện ngay bên cạnh Đế Sát.

Đế Sát nghe thấy thế thì hai mắt đỏ rực, “Ai cần hắn thả, cút!”

Hải Long nhìn Đế Sát đang tức giận nhưng cũng không nói gì thêm. Hắn chỉ vung tay lên, bức tường nước đang vây khốn Đế Sát lập tức biến mất.

Đế Sát thấy vậy liền bất chấp đám người Hải Long mà quay người hướng thẳng về phía Đế đô NamViên đánh một đòn.

“Ầm...” Tầm màn nước vốn đã bao phủ cả Đế đô bỗng co giãn. Đòn đánh lập tức bị bật lại. Đế Sát không thể tin lại ngưng tụ linh lực đánh về phía đó.

“Ầm ầm ầm...”

Nhất thời có vô số tiếng va chạm vang lên. Tầm màn nước khổng lồ kia vẫn không bị Đế Sát làm lay động chút nào.

Chỉ còn lại đầu rơi máu chảy.

Hắc Ngục đã mạnh nhưng di tộc thượng cổ là ai cơ chứ? Những kẻ am hiểu đánh lộn nhất của tộc mỹ nhân ngư đều đã tụ tập ở nơi này. Đế Sát chỉ có một người thì sao có thể chống lại được bọn họ.

“Phong Vân, Phong Vân...”

Đế Sát thấy vậy liền điên cuồng hướng về phía Hoàng cung Đế đô đang được bảo vệ bởi tầm màn nước và điên cuồng hét lên. Đứng từ nơi này, hắn dường như có thể trông thấy những màn trường đỏ rực và không khí vui mừng ở đằng kia. Những thứ đó đâm vào mắt hắn, làm tim hắn đau đớn.

“Phong Vân, không được thành thân, không được...”

Tiếng rống to mãnh liệt điên cuồng làm rung động cả chân trời, pha lẫn rất nhiều cuồng nhiệt yêu hận. Con cuồng phong dựng lên quanh người hắn đều nhuộm đậm những ưu thương và hung tợn.

Bạch Sa đứng bên cạnh thấy vậy liền khe khẽ lắc đầu, “Thật điên cuồng!” Hắn chưa thấy người nào điên cuồng như vậy, quả thực còn điên cuồng hơn cả hắn. Tình cảm dành cho một người sao có thể sâu nặng đến vậy? Việc này hắn quả thực không thể hiểu được.

“Đi đi, hôm nay ngươi không vào được đó đâu.” Ba Ngân lạnh lùng mở miệng. Có bọn họ bảo vệ nơi này thì bất kể kẻ nào cũng không thể qua được.

Hôm nay bọn họ chỉ phòng hộ chứ không ra tay giết Đế Sát. Chẳng phải vì hôm nay là đại hôn của Phong Vân và Mộc Hoàng mà bọn họ không ra tay giết người, mà vì hôm qua Mộc Hoàng đã tìm tới bọn họ, nhờ bọn họ nếu hôm nay Đế Sát đến đây thì thả hân ta đi. Bọn họ không biết Mộc Hoàng và Hắc Ngục là kẻ thù truyền kiếp cả nhau, lúc này đây, bọn họ cũng chẳng muốn biết vì sao Mộc Hoàng lại muốn thả Đế Sát. Bọn họ chỉ nhận nhiệm vụ không cho bất cứ kẻ nào quấy rối đại hôn của Phong Vân.

“Phong Vân, không được thành thân! Nàng ra đây cho ta, ra đây...”

Tiếng rống giận tràn đầy phẫn nộ và đau lòng vang vọng khắp đất trời, làm nổi bật mái tóc dài đang bay phấp phật của Đế Sát, làm người ta cảm thấy ghê người. Máu huyết từ miệng vết thương trên người Đế Sát bắt đầu rỉ ra.

Từng giọt xẹt qua không trung rồi lẫn vào bụi bặm.

Đế Sát không ngừng liều mạng xông vào bức tường nước đã được bọn Hải Long dùng linh lực tạo thành. Tiếng va chạm dữ dội vang vọng khắp vòm trời làm cho người ta nhìn mà thương.

“Cô ấy không phải của ngươi, từ bỏ đi, buông tha cho cô ấy, cũng là buông tha cho chính mình.” Hải Long chậm rãi xoay người lại, tiếng nói lãnh khốc vang khắp tứ phương.

Đám người luyện ngục rất thích những kẻ dám yêu dám hận. Sự say mê Đế Sát dành cho Phong Vân khiến bọn họ nể trọng. Tuy là kẻ địch nhưng lúc này bọn họ cũng nhịn không được mà lên tiếng khuyên nhủ hân.

“Không, tuyệt đối không...”

Đế Sát nghe Hải Long nói xong lại điên cuồng phản đối. Bọn họ không rõ tâm ý của hân. Bọn họ không hiểu tình yêu và sự oán hận của hân. Cái cảm giác yêu mến ngay từ cái nhìn đầu tiên há có thể nói buông tay là buông tay? Tình yêu nồng nhiệt của hân há có thể nói buông tay là buông tay? Bọn họ không hiểu tâm tình của hân, bọn họ không hiểu được tình yêu của hân.

“Phong Vân...”

“Đình...” Tiếng chuông ngân vang, giờ lành đã tới.

Bên trong chính điện của Đế cung Nam Viên, Phong Vân và Mộc Hoàng đã vào vị trí, hai tay nắm chặt quả cầu hi đỏ rực. Nơi này đang dào dạt nồng đậm không khí của tình yêu.

“Nhất bái thiên địa...”

Tiếng xướng lễ đầy vẻ vui sướng vang lên. Hai tay nắm chặt lấy nhau, Phong Vân và Mộc Hoàng mỉm cười xoay người.

“Phong Vân...” Một tiếng hét điên cuồng loáng thoáng trong hư không bay đến nơi đang tràn đầy sắc màu và sự vui mừng. Tiếng hét này không thể không làm cho những người nghe được phải động dung.

Ngân Dạ Cách, Phụng Vũ Náo và một số người đang giữ vệ mặt tươi cười đều nhìn về phía Phong Vân và Mộc Hoàng.

Phong Vân đang đứng đối mặt với cửa thiên điện, trong tai nghe thấy tiếng kêu đau xót thương tâm kia.

Đế Sát quả thực đã đến đây rồi! Có điều, chẳng phải nàng đã đoán được việc này từ trước sao? Chỉ cần hân chưa chết thì hân chắc chắn sẽ tới.

Mắt nhìn lên trời cao đầy màu sắc sặc sỡ.

Bầu trời xanh thăm thẳm.

Phong Vân trầm mặc một chút rồi đột nhiên khẽ hé miệng. Tiếng nói không tiếng động nhẹ nhàng bay xa.

“Đế Sát, về đi!” Âm thanh nhẹ nhàng bay lên mang theo tiếng thở dài khó khăn.

Đế Sát đứng xa xa bên ngoài tấm màn nước đột nhiên nghe thấy giọng nói của Phong Vân. Kích động một chút rồi dừng lại, hân hét lớn, “Không, nàng không được thành thân!”

Lời vừa hạ xuống, bầu trời trong nháy mắt lại trở nên yên tĩnh.

Ngay sau đó, một tiếng thở dài lại vang lên.

“Đế Sát, người ta yêu là Mộc Hoàng. Ta chỉ yêu duy nhất một mình hân, ta không thể nhận mối thâm tình của ngươi, cũng không có cách nào đáp lại ngươi được. Đế Sát, kiếp này ta phải phụ ngươi rồi.”

Lời nói lảo đảo bên tai Đế Sát rất dịu dàng mềm nhẹ nhưng đã giải thích hết thảy một cách hết sức rõ ràng.

“Phụt...” Đế Sát nghe xong lời nói kiên quyết của Phong Vân thì cơ thể bỗng chấn động và phun ra một ngụm máu tươi. Đó là do tâm tình kích động cực

độ dẫn tới lửa giận công tâm.

“Phong Vân, nàng không thể tàn nhẫn như vậy được. Nàng không thể một chút cơ hội cũng không dành cho ta...”

Hai mắt Đế Sát đã rực máu.

“Phong Vân, nàng có biết ngay từ cái nhìn đầu tiên ta đã nhìn trúng nàng không? Quả thực chỉ liếc mắt một cái liền thích không thể không chế được. Ta không biết vì sao lại thích nàng như thế, lại yêu say đắm như thế. Ta đã nói rồi, chắc hẳn kiếp trước ta nợ nàng nên kiếp này phải gặp trắc trở. Nàng không thể tàn nhẫn như vậy, nàng không thể...”

Nhớ tới chỉ một cái liếc mắt trong đại hội kén rể đã vui sướng đến chấn động tâm hồn, nhớ tới lần hóa thành đứa trẻ thân mật ôm hôn nàng, nhớ tới lần kinh hoàng và tê tâm liệt phế trên núi Vô Kê, một câu nhất định phải phụ hắn, đó không phải là điều hắn muốn.

Không phải, không phải!

Tiếng rống to điên cuồng vang vọng khắp màn trời tung bay theo gió.

Phong Vân đứng trong đại điện không hề động dậy, cũng không nói chuyện. Nàng chỉ trầm mặc một lát rồi nắm chặt lấy tay Mộc Hoàng và quỳ gối bái lạy thiên địa.

Mộc Hoàng đứng bên cạnh nàng vẫn không có hành động gì, cũng không gây ảnh hưởng lên nàng. Hắn để nàng toàn quyền xử lý chuyện này. Kẻ thù tuy là kẻ thù nhưng tình yêu không có gì sai cả. Phong Vân của hắn được người ta yêu thương như vậy, điều này chỉ có thể chứng minh mắt nhìn người của hắn rất tốt, hắn nên cảm thấy tự hào mới đúng.

Lúc này, cảm giác được Phong Vân đang kéo hắn xuống bái lễ, Mộc Hoàng liền quay đầu liếc nhìn nàng một cái. Sau đó, vẫn tươi cười như trước, hắn nắm tay Phong Vân và quỳ gối xuống bái thiên địa.

Yêu không có gì sai, chỉ là không thể chia sẻ.

“Vân Vân, cứ thế vậy à? Hay là hoãn lại một chút...” Tiểu Thực đang quần quanh cổ tay Phong Vân khi thấy vậy liền dùng thuật tâm linh truyền âm cho Phong Vân.

Đế Sát này thực sự khiến nó không biết phải làm sao cho phải.

Ngay cả một chút cơ hội Vân Vân cũng không cho hắn ta được ư? Đối xử lạnh nhạt vô tình với người yêu mình như thế...

Một câu hoãn lại đại hôn còn chưa nói xong, Tiểu Thực đột nhiên cảm nhận được cơn giận trong lòng Phong Vân. Nó lập tức im bặt.

“Thế nào là lạnh nhạt vô tình? Thế nào mới có thể không gây tổn thương cho hắn?” Phong Vân vừa trầm mặc cúi lạy vừa dùng thuật truyền âm hỏi lại Tiểu Thực.

Tiểu Thực nghĩ nghĩ một chút rồi lắc đầu. Nó đột nhiên phát hiện ra sai lầm của mình.

Nếu không lạnh nhạt vô tình với Đế Sát, không gây tổn thương cho Đế Sát thì người bị tổn thương sẽ là Mộc Hoàng. Tình yêu là con dao hai lưỡi, không giết người này sẽ làm tổn thương người kia. Nó không đành lòng làm tổn thương Đế Sát, còn nếu gây tổn thương cho Mộc Hoàng, nó và Phong Vân sẽ xảy ra cãi vã. Trên con đường bọn họ đã đi qua, nó chỉ nhớ tới những con đường khó khăn gian khổ, chuyện này có thể so sánh với tình cảm của Đế Sát. Chẳng qua là do Đế Sát có biểu hiện điên cuồng, còn Mộc Hoàng thì âm thầm hơn hắn ta mà thôi.

Cảm nhận được tâm tình của Tiểu Thực, Phong Vân thở dài một tiếng rồi kiên định chậm rãi nói, “Ta không gây tổn thương cho hắn cùng với việc kéo dài thời gian làm cho hắn cảm thấy có cơ hội không bằng cắt mọi đường lui, làm cho hắn chết tâm.”

Nếu không đáp lại được thì đừng để đối phương phải hy vọng. Nếu không thì đó không phải là thương tiếc mà đó chính là tàn nhẫn. Cho nên nàng không phản đối đại hôn, cũng không cảm thấy cần phải kéo dài thời gian làm gì.

“Ta hiểu rồi, Vân Vân, chúc hạnh phúc!” Tiểu Thực đã hiểu ra, nó lắc lư cơ thể đang quần quanh Phong Vân.

Không dứt khoát đoạn tuyệt thì nhất định sẽ loạn.

“Nhị bá cao đường...” Tiếng xướng lễ hoan hỉ vang vọng khắp Đế cung. Niềm vui sướng hạnh phúc dào dạt tràn ngập khắp nơi này. Phong Vân kéo tay Mộc Hoàng xoay người bái lạy cha mẹ nàng đang vui vẻ ra mặt.

“Phong Vân...” Đế Sát đứng sừng sững bên ngoài tấm màn nước cơ hồ đã trở nên điên cuồng.

“Ai quấy rối hôn lễ của Mộc Hoàng, giết!” Giữa lúc Đế Sát đang đau lòng điên cuồng, từ màn trời xa xa đột nhiên vang lên tiếng nói.

Sư phụ Diêm La và sư bá Thần Tiên của núi Vô Kê đã tới.

Tộc mỹ nhân ngư đã chặn tất cả những người của núi Vô Kê và Hắc Ngục không cho tiến vào Đế đô. Những người của núi Vô Kê muốn cải trang vào

dự lễ cũng không được. Mộc Hoàng vốn là đệ tử do một tay ông ta dạy dỗ, vậy mà lúc này lại... Diêm La âm thầm thương cảm chỉ có thể đứng sừng sững ở bên ngoài thành quan sát. Mà hiện tại ông ta đã trông thấy Đế Sát điên cuồng.

Thù mới hận cũ lập tức chen nhau kéo đến. Thân hình của sư phụ Diêm La và sư bá Thần Tiên nhất thời cùng chớp lên, một quả cầu lửa chứa đựng sự giận dữ lao về phía Đế Sát.

Đế Sát chẳng hề phát hiện ra.

Hải Long đứng bên cạnh khẽ nhíu mày, thân hình hắn chớp lóe lên một cái đã tiến đến trước mặt hai vị sơn chủ của núi Vô Kê.

“Hôm nay không ai được phép làm hắn bị thương!” Âm thanh lãnh khốc vang vọng khắp màn trời. Hôm nay Mộc Hoàng nói phải thả Đế Sát đi, vì vậy bọn họ không cho phép bất cứ kẻ nào động đến hắn ta.

“Các người bảo vệ hắn sao?” Sư bá Thần Tiên vô cùng kinh ngạc.

Sư phụ Diêm La lại trầm mặt xuống. Phong Vân bảo vệ Đế Sát ư? Cô ta để Mộc Hoàng ở vị trí nào?

“Mộc Hoàng muốn thả hắn đi!” Ba Ngân vốn ít lời lạnh lùng ném lại mấy chữ.

“Cút!” Còn Bạch Sa thanh tú lại chẳng thừa lời nói chuyện với bọn họ.

Bọn người núi Vô Kê thật đáng ghét. Đầu là kẻ địch, Đế Sát còn vừa mắt bọn hắn hơn đám người núi Vô Kê nhiều.

Sư bá Thần Tiên và sư phụ Diêm La nhất thời đưa mắt nhìn nhau. Mộc Hoàng muốn thả người ư? Mộc Hoàng muốn làm gì vậy? Việc này...

Gió đông nổi lên lạnh lẽo.

“Phu thê giao bối...” Trong cung điện rực rỡ sắc màu, không khí vẫn đang vui vẻ vụn vặt.

“Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng...”

“Àm...” Khi câu kết thúc buổi lễ cất lên, long phượng đầy trời lập tức ngửa đầu rồng dài, tiếng chuông trong trẻo cũng lập tức rung lên. Từng đợt pháo hoa rực rỡ sắc màu nổ vang phía chân trời.

Đế đô NamViên sôi trào một mảng.

“Phong Vân...”

Còn Đế Sát, khi nghe được lời này, oán hận ngập trời trong hắn lại bốc lên. Lực hắc ám điên cuồng trong cơ thể hắn lập tức lao ra và phóng thẳng về phía tấm màn nước đang bao phủ cả Đế đô.

“Hắn điên rồi à?” Bạch Sa thấy vậy thì trừng mắt nhìn.

Dùng hết cả linh lực của bản thân, thậm chí điều động cả bản mạng của mình, Đế Sát này điên rồi ư? Hắn không muốn sống nữa à?

“Ngục!” Trong nháy mắt khi Đế Sát phát cuồng, một âm thanh lạnh lẽo tàn nhẫn bỗng vang lên. Ngay sau đó, một bóng đen từ khoảng không lao đến và bao phủ lấy Đế Sát rồi dùng thuật di hình hoá ảnh bay về hướng màn trời phía trên.

“Không...” Đế Sát bị tấm màn đen bao phủ liền điên cuồng hét to. Nhưng mà, hắn sao có thể đối chọi lại được sự lợi hại của vua Hắc Ngục. Trong nháy mắt, bóng dáng Đế Sát đã biến mất giữa màn trời phía trên, chỉ để lại một tiếng kêu không cam tâm và đầy ai oán phẫn nộ.

“Hách Liên Phong Vân, Mộc Hoàng của Nam Viên, hay lắm, hay lắm...” Một âm thanh lãnh khốc bỗng vang vọng khắp màn trời. Trong tiếng nói có xen lẫn cả sự căm hận thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 615: Động phòng hoa chúc (1 – 10)

Màu xanh thăm thẳm, đèn màu cao cao. Trời xanh mây trắng, hoàng hôn trong vắt. Khắp đất trời đều bao phủ bởi niềm hứng khởi dạt dào, vô tình mà lại hữu tình.

Thời gian trong mắt những người đang vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh. Đào mất một cái màn đêm đã buông xuống. Vầng trăng sáng cao cao treo trên màn trời tỏa ánh sáng bàng bạc như ngọc xuống mặt đất, một thứ ánh sáng cực kỳ thuần khiết thánh thiện.

Toàn bộ Đế cung Nam Viên vẫn đang ca múa mừng cảnh thái bình. Rượu chảy như nước, mọi người thi nhau nhảy lên đài cao ca múa. Lửa trại bùng cháy hùng hực, chân tướng của đám ma thú kỳ dị quái lạ đều thể hiện ra ngoài. Các vương công đại thần, khách quý từ xa tới, gương mặt ai ai cũng rạng rỡ vui vẻ. Cả quảng trường trước Đế cung cơ hồ vui sướng như đại dương dậy sóng.

Còn tân nương tân lang Phong Vân và Mộc Hoàng sau một vòng tiệc rượu đã đi thẳng vào phòng tân hôn.

“Ha ha, hôm nay vui quá, uống...”

“Đúng vậy, nể mặt Đế hậu của chúng ta...”

“Đến đây đến đây! Hiếm có dịp tất cả mọi người đều tề tựu ở nơi này, hôm nay không say không về...”

“Đúng, không say không về, vui lên nào...”

Những âm thanh huyền ảo cứ liên tục vang lên kéo bóng đêm đi xa. Các quốc chủ của đế quốc trực thuộc đế hoàng quốc Nam Viên, các quân chủ công quốc vương quốc đều trong bộ dạng hôm nay vui vẻ nhất định phải uống thật thoải mái mới thôi. Người Nam Viên vốn hào sảng như vậy, một khi có dịp được thoải mái, bọn họ sẽ tận dụng mau chóng không có điểm dừng. Cả Đế cung đều bị bọn họ làm âm ỉ đến mức sắp nổ tung đến nơi, cái gì mà tôn ti trật tự đều bị ném hết sang một bên.

“Ồ, Đế quân Thiên Khung đâu, chạy rồi à?”

“A, không nói thì không để ý, Đế quân Tinh Vực cũng chạy rồi.”

“Bọn họ chạy lúc nào vậy...”

Một người Nam Viên hào sảng định khai đao từ hai vị đế quân, nhưng vừa mới mở đầu liền phát hiện ra không còn thấy bóng dáng hai vị đại đế quân đâu nữa. Chẳng phải bọn họ được tính là người nhà mẹ đẻ của Đế hậu sao, sao lại không thấy đâu cả thế này?

“Ồ, không nói thì không để ý, sao mấy vị đại tướng quân của Tinh Vực cũng không thấy đâu cả nhỉ?”

“Đúng vậy. Người nhà mẹ đẻ của Đế hậu đều bỏ chạy hết rồi à?”

Không tìm thì không biết, vừa mới tìm một cái, mọi người mới phát hiện ngay cả Hách Liên Phong Lôi, Mạnh Khoát cũng không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Mọi người uống phần của mọi người đi, bọn họ đã có người tiếp đón rồi.” Ma Ha Cách vốn thay mặt Mộc Hoàng mời tiệc mọi người liền mỉm cười nói với xung quanh. Gương mặt ông ta tươi cười sáng lạn nhưng trong mắt lại thoáng qua một tia tăm tối. Vị quân vương quốc chủ của Nam Viên thấy vậy liền hiểu ra.

“Ha ha, hiểu rồi hiểu rồi...”

“Hiểu rồi. Chúng ta uống thôi, ha ha...”

Trong chớp mắt, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ thấu hiểu. Cả đám cười hi hi quay đầu tiếp tục uống rượu.

Thân là người nhà Đế hậu mà lúc này lại biến mất không thấy bóng dáng đâu, rõ ràng mấy người đó đi phá rối đêm động phòng rồi. Những người ở đây chưa đủ cấp bậc nên không dám đi phá rối đêm động phòng của Đế quân bọn họ, nhưng hai đại đế quân Tinh Vực và Thiên Khung thì có thể.

Ha ha, hy vọng Đế quân của bọn họ không tham quá.

Quảng trường trước điện trong nháy mắt lại ồn ào náo nhiệt cảnh ca múa vui mừng.

Ma Ha Cách thấy vậy liền mỉm cười. Ông ta quay đầu thoáng nhìn về phía tẩm cung của Mộc Hoàng.

Phá rối động phòng ư, hôm nay chỉ sợ bọn họ chẳng có lòng dạ nào mà làm việc đó.

Bóng đêm mê hoặc buông xuống, không gian tràn đầy màu sắc lung linh rực rỡ. Nhìn từ bên ngoài thì thấy khắp Đế cung đều bao phủ bởi sự vui mừng và cảnh ca múa tung bừng nhưng bên trong lại ngấm đẫm phòng vô cùng nghiêm ngặt, lính gác đều được bố trí hết sức chặt chẽ và bí mật. Ngoại trừ đám người Hải Long đang phòng vệ ở bên ngoài Đế đô, bên trong Đế cung cũng có bên trong ba tầng, bên ngoài ba tầng phòng vệ.

“Có chuyện gì lạ không?” Hách Liên Phong Lôi trên người mặc giáp trụ hỏi mọi người bên trong Đế cung.

“Không có.” Các cao thủ thế gia của Nam Viên đáp lời.

“Mọi người tiếp tục đề phòng nhé!”

“Chúng tôi biết rồi!”

Bóng người mờ dần. Đám người do Hách Liên Phong Lôi dẫn đầu và đám người của Nam Viên đan xen vào nhau tiếp tục ẩn vào bóng tối.

Còn ở bên kia, đám người của Mạnh Khoát và Mộc Nhất cũng không ngừng tuần tra phòng hộ trong bóng tối. Bọn họ không phải là sợ thế lực nào khác đến quấy rối, mà lúc bãi đường, Đế Sát đã một mình dám tới đây. Động phòng hôm nay còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Hiện tại bọn họ chẳng còn lòng dạ nào mà đi phá rối động phòng. Chỉ cần bảo vệ được cho hôm nay được yên ổn là bọn họ đã cảm thấy vui mừng lắm rồi.

Trắng sáng vằng vặc cong cong hình lưỡi liềm. Trong một lương đình cách không xa tâm cung của Mộc Hoàng, Phụng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách đang ngồi đối mặt và cùng thưởng thức rượu ngon.

“Không ngờ chúng ta lại có ngày hôm nay.” Một hơi uống cạn chén rượu, Phụng Vũ Náo nở nụ cười.

Ngân Dạ Cách nghe nói thế cũng mỉm cười.

Trước đây bọn họ chưa từng nghĩ sẽ có lúc giao hảo với Nam Viên, trở thành bằng hữu với Mộc Hoàng. Bọn họ đến đây chính là muốn đào góc tường nhà Mộc Hoàng, muốn gây ra bất hòa giữa nội bộ bọn họ. Chẳng ngờ hôm nay hai người lại ngồi cùng nhau ở chỗ này để bảo vệ đêm động phòng cho hân.

Kế hoạch quả thực biến hóa quá nhanh không gì cản nổi.

Nhấp một ngụm rượu trong chén, Phụng Vũ Náo thoáng nhìn qua bóng đêm tươi đẹp xung quanh, “Ngài nói Hắc Ngục thực sự sẽ tới đây sao?”

Ngân Dạ Cách nhìn bầu rượu để trên mặt bàn. Hân bỗng trầm mặc, “Ta không chắc chắn.”

Trải qua buổi bãi đường ồn ào, Phong Vân đã nói rất rõ ràng, Đế Sát cũng hiểu rõ có cường ép cũng vô dụng. Hân cũng càng hiểu rõ có tộc mỹ nhân ngư trấn thủ bên ngoài, bọn họ có muốn quấy rối trong Đế đô cũng không thể quấy rối được.

“Nhưng mà, cái tên Đế Sát đó...” Phụng Vũ Náo hiểu được sự trầm mặc của Ngân Dạ Cách.

Bởi vì Đế Sát đó là một người vô cùng điên cuồng. Nếu biết cường ép cũng vô dụng, có lẽ hân sẽ không nổi điên lên như thế.

“Bởi vì Lan nói bọn họ sẽ tới.” Ngân Dạ Cách nhấp một ngụm rượu. Hân không xác định được người của Hắc Ngục có tới hay không, nhưng Ngân Dạ Lan lại nói bọn họ sẽ đến. Dựa theo tính tình của bọn họ, bọn họ nhất định sẽ đến. Cho nên đêm nay mọi người mới phải phòng thủ nghiêm ngặt như thế. Ngay cả động phòng cũng không tới phá rối.

Phụng Vũ Náo trầm mặc hồi lâu rồi chậm rãi lắc đầu.

Bóng đêm duyên dáng đẹp để đa tình.

Trái ngược với tầng tầng lớp lớp đề phòng đang vây lấy bên ngoài Đế cung, trong tâm cung của Mộc Hoàng lúc này lại tràn đầy nhu tình mật ý. Phong Vân ngồi ở mép giường, Mộc Hoàng thì đang đứng bên cạnh tháo trang sức ra cho nàng.

Dưới ánh nến đỏ lấp lánh, gương mặt xinh đẹp của Phong Vân càng thêm đỏ lựng như bốc lửa, nhu tình như nước.

Mộc Hoàng không nhịn được liền kéo Phong Vân lại gần và cúi xuống hôn nàng.

Phong Vân mỉm cười ngẩng đầu hôn lại hân.

Đôi môi chạm nhau, hàng vạn hàng nghìn tình ý lúc đó không có lời nào tả được.

Nến đỏ rực sáng, bên trong tâm cung trong nháy mắt bỗng nóng lên.

Tiểu Thực quần quanh vai Phong Vân nhìn không được bèn vươn một bông hoa nhỏ khỏi vai nàng coi trộm. Khi thấy hai khuôn mặt đang gần trong gang tấc kia, khi thấy nụ hôn chan chứa tình cảm nồng nhiệt kia, Tiểu Thực bỗng rên lên một tiếng, toàn thân nó đều đỏ như.

Nóng quá, nóng quá, nóng quá đi mất!

Cảm xúc của Tiểu Thực vừa mới dao động thì Phong Vân và Mộc Hoàng đã lập tức cảm nhận được. Mộc Hoàng bỗng bước tới và hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Thực còn đang rình trộm chưa kịp chạy.

“Đi ra ngoài!” Mộc Hoàng trầm giọng nói với nó.

“Không đi!” Tiểu Thực cao giọng chính nghĩa, “Lan Lan bảo ta bảo hộ Vân Vân và ngươi.”

Lại nói, nó và Phong Vân là cùng một thể, có cái gì nó không thể nhìn được? Có cái gì nó không thể nghe được cơ chứ?

Một câu chính nghĩa còn chưa nói xong, Tiểu Thực đã rung lên định hoàn toàn dung hợp với cơ thể của Phong Vân. Nó và Phong Vân vốn là một thể, nó có thể dung nhập và huyết mạch của Phong Vân. Để xem hần làm thế nào bắt nó ra ngoài.

Động tác của Tiểu Thực đã nhanh mà động tác của Mộc Hoàng còn nhanh hơn. Tiểu Thực còn chưa dung nhập xong thì Mộc Hoàng đã tóm được bông hoa trên đầu nó.

“Không được kéo ta!” Tiểu Thực lập tức rống to.

Mộc Hoàng trầm ngâm nhìn Tiểu Thực một lát rồi nói với giọng ôn hòa, “Ta không kéo ngươi nữa. Hôm nay không cần ngươi bảo vệ ở chỗ này, ngươi ra ngoài đi!” Dứt lời, hần lại buông tay ra và không kéo Tiểu Thực nữa.

Tiểu Thực vô cùng ngạc nhiên. Phải biết rằng, nếu là trước đây thì Mộc Hoàng đã hung hãn đá văng nó đi rồi, vậy mà hôm nay lại...

Phong Vân vẫn ngồi im không lên tiếng khi thấy vậy liền mỉm cười với Tiểu Thực, “Đi đi, mọi người đều ở bên ngoài mà, sợ cái gì.” Nàng biết bọn họ đều đang ở bên ngoài. Mộc Hoàng cũng biết, hơn nữa còn hiểu bọn họ làm thế là vì sao. Cho nên hần mới ôn nhu như vậy.

“Vân Vân...” Tiểu Thực xoa má Phong Vân.

“Đi đi, chỉ cách một cánh cửa thôi mà. Ta cũng không yếu như vậy đâu.” Phong Vân mỉm cười.

Cho dù hiện tại Mộc Hoàng mười phần công lực chỉ còn tám, không tính là cao thủ nhưng nàng thì không như vậy, nàng có đủ năng lực. Chỉ là một cánh cửa còn không bảo vệ được thì sau này làm sao đi lại trong thiên hạ được? Hôm nay lại là ngày động phòng hoa chúc của hai người, bọn họ sao có thể để người khác nhìn thấy? Ngay cả Tiểu Thực vẫn luôn dính bên người nàng cũng không được. Nơi này chỉ nên có hai người bọn họ mà thôi.

Tiểu Thực đã hiểu ý tứ của Phong Vân và Mộc Hoàng. Nó trầm ngâm một lát rồi nhảy ra khỏi người Phong Vân và lẩn lút đi ra ngoài.

“Nếu có chuyện gì thì nhất định phải gọi ta đấy.” Ra đến gần cửa nó còn không yên tâm quay lại dặn dò.

“Biết rồi biết rồi.” Phong Vân mỉm cười.

Cửa điện vang lên, Tiểu Thực đi ra ngoài ngồi.

Sư tử Hoàng Kim đang canh giữ trên nóc nhà cũng dịch chuyển một chút và ngồi chồm hổm ở một chỗ xa xa. Hôm nay là ngày vui của bọn họ, mọi người không nên trông gà hóa cuốc mà làm ảnh hưởng đến hai người.

“Bọn họ thực sự lo lắng.” Mộc Hoàng vươn tay tiếp tục tháo những tư trang phức tạp trên người Phong Vân xuống.

“Có thể hiểu được, có điều làm vậy cũng hơi quá.” Phong Vân cười cười, tay cũng bắt đầu cởi bỏ trang phục trên người Mộc Hoàng xuống.

Bọn họ phòng thủ nghiêm mật quá mức ngược lại lại gây trở ngại cho đêm động phòng hoa chúc của nàng.

“Chỉ vì Ngàn Dạ Lan khẳng định như vậy.” Mộc Hoàng cười nói.

Phong Vân nghe nói thế cũng cười, “Ngàn Dạ Cách nói Lan đặc biệt mẫn cảm và đặc biệt có thể thấy rõ mọi chuyện, giống hệt Á Phi vậy.”

Nói tới đây, Phong Vân đột nhiên nhớ ra, “A, quên không báo cho bọn Á Phi biết rồi.” Nàng lại quên không báo cho bọn Á Phi biết, quả thực đáng đánh, đáng đánh!

“Tốt nhất là không báo.” Mộc Hoàng khô khốc lên tiếng. Hần có ý đó. Cái tên Á Phi kia dám nói cái gì mà sau trăm tuổi Phong Vân sẽ là của hần ta. Hần vẫn còn tức nghẹn không thông đây này. Không ai có thể cướp đoạt Phong Vân của hần hết, ai cũng đừng mơ.

Phong Vân nghe nói thế lập tức nở nụ cười. Mộc Hoàng này thật là...

Hai tay ôm chặt lấy Mộc Hoàng, Phong Vân ngẩng đầu nhìn hần và chậm rãi nói, “Nguyên nắm tay nhau đi đến bạc đầu, đời này kiếp này không người nào khác.”

Mười sáu chữ ngắn ngủi lại nặng tựa Thái Sơn.

Mộc Hoàng nghe xong liền ôm chặt lấy Phong Vân.

Không người nào khác, không người nào khác...

“Con đường chúng ta đã đi qua để đến được với nhau người khác không rõ, chỉ có hai ta mới biết, chuyện tình yêu cũng như người ta uống nước vậy, hợp hay không hợp chỉ chúng ta mới biết được. Yêu là yêu, phụ là phụ, chuyện đó vĩnh viễn cũng không thể vấn hồi lại được.”

Phong Vân rất ít khi nói ra những lời này, nhưng hôm nay khi vừa nói ra, trong nháy mắt, Mộc Hoàng đã kích động cơ hồ phát run. Hần không chút nghĩ ngợi ôm lấy Phong Vân và đặt nàng trên giường. Toàn thân kích động, hần đè lên người nàng. Phong Vân là của hần, đích thực là của hần, từ nay về sau

chỉ là của hấn mà thôi.

Trăng sao tỏa ra muôn ngàn ánh sáng lung linh lấp lánh.

“Đến rồi!” Trong nháy mắt khi Mộc Hoàng đang kích động áp lên người Phong Vân, Hải Long vẫn trấn thủ bên ngoài thành đột nhiên mở mắt.

Ba Ngân và Bạch Sa vẫn rảnh rỗi bên cạnh cũng chậm rãi ngồi dậy.

Bầu trời vốn được bao phủ bởi bóng tối trước mặt bọn họ bỗng nhẹ nhẹ bốc lên từng vầng sáng màu đen. Khí tức hắc ám vừa mới tới trong nháy mắt đã che kín một phương thiên địa. Từ trong bóng đen có vô số yêu quái quỷ quái nhảy ra. Khí tức u ám lẫn vào đêm lạnh càng thêm dày đặc nồng đậm.

“Khà khà...” Trong đám ma quỷ từ trong bóng đêm đột nhiên xuất hiện, một nam nhân cầm đầu mặc một chiến giáp màu đen bỗng phát ra tiếng cười khà khà.

Tiếng cười u ám tràn ngập sự hung tàn.

“Hôm nay bản tướng tới đây để xem trận thế khiến Thiếu chủ của ta bị thương rốt cuộc lợi hại thế nào.”

Âm thanh hung tàn vừa hạ xuống, vô số người áo đen ở đằng sau hấn ta lập tức từ bốn phương tám hướng đánh về phía lớp màn nước đang bao phủ cả Đế đô kia.

“Có Đế Sát không?” Bạch Sa đứng trên cao nhìn với vẻ tràn đầy hưng phấn.

“Không có.” Có vô số lời đáp từ bốn phương tám hướng dội lại. Đó chính là câu trả lời của đám kiều hùng luyện ngục đang trấn thủ tứ phương.

“Vậy cứ việc mạnh tay cho ta!” Không có Đế Sát, bọn họ không cần nề tình. Hôm nay người Hắc Ngục đã kéo nhau tới đây, vậy để xem các người có bao nhiêu bản lĩnh!

Trong bóng đêm dày đặc, Hắc Ngục dường như đã tung ra toàn bộ lực lượng.

“Có động!” Cùng lúc đó, Phượng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách đang ngồi trong lương đình cũng cảm nhận được có biến động lạ thường ở ngoài thành.

Khí tức hắc ám trong chớp mắt đã bốc lên đầy trời, làm người ta dù không muốn biết là ai đã tới cũng không thể không biết.

“Thật sự không biết từ bỏ là gì sao?” Phượng Vũ Náo nhíu mày.

“Từ bỏ ư, hừ...” Ngân Dạ Cách cười cười. Hấn còn chưa nói xong thì sắc mặt đột nhiên trầm xuống. Hấn lập tức quay đầu nhìn vào đêm tối.

Nơi đó có khí tức hắc ám đang nhẹ nhẹ di chuyển.

“Người của Hắc Ngục sao?” Phượng Vũ Náo cũng đã phát hiện ra.

Lưới phòng hộ của bọn Hải Long đã bị thùng để người Hắc Ngục lọt vào ư?

“Không phải thùng, mà kẻ này đã tới đây từ sớm rồi.”

Vừa dứt lời, Ngân Dạ Cách liền hô to một tiếng về phía sư tử Hoàng Kim đang ở cách đó không xa. Tiếp đó, hấn nhanh như chớp vọt tới chỗ có hắc khí đang tụ lại dày đặc.

Phượng Vũ Náo cũng lập tức vọt tới.

Sức mạnh hắc ám đã hiện ra dày đặc. Nhìn quy mô thế kia thì biết đám người Hách Liên Phong Lôi cũng không thể đối phó được. Chẳng lẽ Hắc Ngục đã sớm lọt được vào đây từ lâu rồi sao?

Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo lao như tên về phía đó.

Sư tử Hoàng Kim vẫn ngồi chồm hổm trên ngọn cây ngủ gà ngủ gật lập tức ngẩng đầu lên, linh lực quanh người nó toàn bộ đều khai hóa. Một lớp hào quang không màu loáng thoáng bao phủ cả tâm cung của Mộc Hoàng, cách ly tâm cung của Mộc Hoàng với bên ngoài.

Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của hai người, không ai được phép quấy rầy bọn họ!

Toàn thân tỏa ra vẻ lạnh lùng sắc sảo, sư tử Hoàng Kim uy phong凛冽 hướng đối mặt sáng ngời có thần lạnh lùng canh giữ nơi này.

Tiểu Thực đi tới ngồi cạnh nó. Một đóa lại một đóa hoa ăn thịt người nở rộ bao quanh khắp tâm cung của Mộc Hoàng. Kẻ nào dám bước vào khu vực này một bước thì kẻ đó nhất định sẽ có đến mà không có về.

Gió thổi quá ngon cây. Tại quảng trường đằng xa vẫn ca múa vô cùng náo nhiệt. Còn ở nơi này, áp lực và sự căng thẳng đang đè nặng lên mọi thứ, u ám dày đặc.

Thời gian đang là giữa tháng, là lúc ánh trăng tỏa ra ánh sáng rực rỡ nhất. Còn ở bên trong tấm cung lúc này, nhiệt độ đã nóng lên rất nhiều. Người mình yêu thương nhất cuối cùng đã danh chính ngôn thuận trở thành thê tử của mình, cái loại kích động này, Mộc Hoàng không thể kiềm chế được.

Áo váy tùy tiện rơi xuống, da thịt dần dần lộ ra...

Ở phía trên, Mộc Hoàng một tay nắm lấy thắt lưng Phong Vân, một tay nâng cầm nàng lên và nhẹ nhàng phủ lên môi nàng.

“Ừm...” Trong khoảnh khắc khi môi chạm môi, Phong Vân nhẹ nhàng ưm lên một tiếng biểu lộ khát vọng từ đáy lòng nàng. Nàng hé răng ra dụ dỗ Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng đưa lưỡi tiến vào. Đầu lưỡi hần liên tục treu chọc quấy rầy khắp trong khoang miệng, lướt qua bên trong ẩm ướt mềm mại, nhấm nháp từng chút từng chút trong miệng nàng. Nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt, hô hấp càng lúc càng dồn dập.

Đôi môi ướt át của Mộc Hoàng rời khỏi cánh môi đã bị nụ hôn làm cho đỏ tươi và đi xuống xương quai xanh, từng dấu lại từng dấu.

Đôi môi đỏ thắm, ánh mắt đắm say, sa y trong suốt vẫn chưa được cởi bỏ khiến người ta mất đi tất cả lý trí, khó có thể giữ mình, không thể tự kiềm chế.

Giữa những cái hôn mãnh liệt cảm xúc, không biết từ khi nào Mộc Hoàng đã xé vạt áo của Phong Vân ra, bàn tay nóng bỏng của hắn đã thâm nhập vào bên trong...

“A...” Tiếng rên rỉ khiến người ta mặt đỏ tím đập trong nháy mắt vang vọng bên trong tấm cung.

Nền đỏ lay động soi bóng hai người.

Trong lúc đó, không khí bên ngoài điện đang bị kìm hãm bởi áp lực nặng nề. Bộ lông của sư tử Hoàng Kim đã dựng thẳng lên, chiến giáp nhanh chóng xuất hiện trên người nó. Ánh mắt sáng ngời, sư tử Hoàng Kim nhìn chòng chọc vào đám không khí màu đen trước mắt.

Chỉ thấy từ bên trong màn đêm bỗng có một bóng người như đập nguyệt bước ra, đột ngột xuất hiện ngay tại chỗ này. Trang phục tóc tai phàn phật trong gió, kẻ đó mặc một bộ y phục màu đen lạnh lẽo thấu xương, trên người tỏa ra sát khí bùng bùng và một loại khí chất bá vương tràn ngập.

Vua Hắc Ngục, người vừa tới hóa ra lại là vua Hắc Ngục.

Tiểu Thực vốn đang tỏa ra dày đặc khắp không gian xung quanh lập tức ngóc toàn bộ các đóa hoa lên.

Đế Sát không tới, mà vua Hắc Ngục lại đích thân tới đây.

Trong y phục màu đen lạnh thấu xương, vua Hắc Ngục bước từng bước tiến về phía trước như bước trong hư không. Ông ta bước qua đám cành lá dày đặc của Tiểu Thực mà như bước qua chỗ không có gì.

Còn Tiểu Thực thì đương nhiên cũng không tìm ra điểm để tấn công.

“Sao lại thế này?” Tiểu Thực kinh ngạc hỏi. Nó không cảm nhận được sự tồn tại của vua Hắc Ngục. Nó căn bản không thể tìm được cách để tấn công người này cho chuẩn xác. Vua Hắc Ngục ở trước mặt nó tựa như một ảo ảnh vậy.

Tồn tại mà lại như không hề tồn tại.

“Ám Chi Ảnh!” Sư tử Hoàng Kim nhún mảy lạnh lưng quát một tiếng. Ông ta đã dựa vào nguyên lực hắc ám của Hắc Ngục để phân thân thành ảo ảnh đi tới đây. Hôm nay vua Hắc Ngục quả thực đã dốc hết năng lực bản thân ra rồi.

“Bảo vệ tấm cung cho tốt!” Sư tử Hoàng Kim bỗng hướng về phía Tiểu Thực quát khẽ một tiếng. Tiếp đó, nó nhảy lên một cái lao về phía ảo ảnh phân thân của vua Hắc Ngục. Trong khoảnh khắc, chỉ thấy màu vàng và màu đen đối đầu với nhau giữa khoảng không phía trên. Một người một thú đều không nói hai lời mà trực tiếp động thủ luôn.

Ánh sáng lấp lánh, gió nổi bức người.

Giữa lúc Hắc Ngục dốc toàn bộ lực lượng, giữa lúc vô số yêu ma quỷ quái kéo tới Đế cung Nam Viên, hai người vốn đang triển miên lửa nóng bên trong tấm cung của Mộc Hoàng cũng đột nhiên cảm thấy có điều bất thường.

“Ai?” Kéo cái chắn trên giường sang, Mộc Hoàng nhanh chóng quán chắn quanh Phong Vân đồng thời ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Không có ai, không có bất cứ cái gì cả.

Tấm cung vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh như thể không có bất cứ một tiếng động nào. Quả thực là lặng như tờ.

“Không đúng!” Phong Vân bị bọc trong chắn đã khôi phục lại sau cảm xúc mãnh liệt. Nàng lập tức trầm mặt xuống.

Khí tức này rất bất thường.

Thân hình nàng lập tức run lên. Nàng lấy y phục trong không gian của bông tai mặc lên người rồi nhảy dựng lên và chớp mắt đã chắn trước mặt Mộc Hoàng. Lúc này Mộc Hoàng không còn công lực gì nên không né tránh mà đứng phía sau Phong Vân.

Mọi việc chỉ diễn ra trong chớp mắt. Bên trong tâm cung càng im ắng một cách đáng sợ. Giữa mặt đất bên trong tâm cung bỗng xuất hiện một con lỗ xoáy tối sẫm đang không ngừng mở rộng. Những nơi nó đi qua, mọi vật đều bị hút vào. Đó chính là thứ tối tăm u ám cực độ làm cho thiên địa cũng phải hoảng sợ.

“Cái gì vậy?” Sắc mặt của Mộc Hoàng vô cùng u ám.

“Hắc Ngục.” Phong Vân nhướng mày.

Nơi này được phòng hộ nghiêm mật như vậy mà Hắc Ngục vẫn có thể xông vào sao?

Lỗ xoáy hắc ám gấp gió liền phình to ra. Gần như chỉ trong thời gian hai câu nói nó đã to gần bằng cả tâm cung này.

“Con trai của bản vương chẳng lẽ lại để cho các người ức hiếp sao?” Lời nói của Phong Vân vừa thoát ra khỏi cửa miệng thì tiếng nói vô cùng u ám lãnh khốc của vua Hắc Ngục đã từ giữa con lỗ xoáy vọng ra.

Lời nói chứa đầy sát khí và oán hận.

Trong nháy mắt khi vua Hắc Ngục nói xong, con lỗ xoáy đen tối lại càng mở rộng ra. Cảnh vật bên trong cũng lộ ra ngoài.

Mười tám tầng địa ngục.

“Đi!” Phong Vân liếc mắt một cái liền kéo Mộc Hoàng và lác mình lao ra bên ngoài. Nàng không biết con lỗ u tối trước mặt là thứ gì, nhưng sức mạnh của nó khiến nàng cảm thấy sợ. Nó giống như một dòng suối hắc ám tồn tại từ thuở khai thiên lập địa, siêu việt hơn hết thảy mọi thứ trên thế gian này.

Khiến người ta không rét mà run.

“Còn muốn chạy sao?” Tiếng nói của vua Hắc Ngục chứa đầy sự bèn nhọn. Mà ngay trong nháy mắt khi ông ta cất tiếng nói, một luồng sức mạnh cực lạnh bỗng dựng thẳng lên và ngằm bao vây cả tâm cung, phong tỏa tâm cung với thế giới bên ngoài.

“Tâm cung xảy ra chuyện rồi!” Tiểu Thực trấn thủ bên ngoài lập tức cảm nhận được sự bất thường. Nó hét to một tiếng rồi quay đầu lao về phía tâm cung.

“Căn nguyên hắc ám!” Ở phía xa xa, sư tử Hoàng Kim nghe thấy thế liền lập tức kinh hãi. Vua Hắc Ngục lại điều động toàn bộ căn nguyên hắc ám từ dưới lòng đất lan tràn tới đây ư? Cái này... cái này... Ông ta lại dám đem gốc rễ tồn tại của thế giới hắc ngục chuyển toàn bộ tới đây sao? Vì sao tất cả mọi người của Hắc Ngục lại điên cuồng như vậy? Bọn họ không cần Hắc Ngục nữa sao?

“A...” Sư tử Hoàng Kim lập tức rống to một tiếng. Không để ý tới ảo ảnh của vua Hắc Ngục trước mặt, nó lập tức xoay đầu phóng về phía tâm cung.

Bóng đêm lại tĩnh mịch một mảng.

Mười tám tầng địa ngục chính là nơi tồn tại của những linh hồn. Lực hút vô cùng mạnh mẽ cứ ùn ùn kéo tới, so với Tinh Diệt Trần Sa của không gian vũ mạng còn lợi hại hơn nhiều.

Cửa đã bị khóa, không gian đã bị niêm phong. Phong Vân và Mộc Hoàng đừng nói là không ra được mà ngay cả chỗ bám víu để ổn định thân mình cũng không có.

“Mẹ nó! Ông ta lại dám điều cả lực căn nguyên tới đây.” Về mặt Mộc Hoàng hết sức u ám, hắn đang cố gắng chống đỡ.

Còn sắc mặt Phong Vân thì hết sức lãnh đạm. Nàng vẽ ngón tay trong không trung, một thanh kiếm đen tuyền lập tức xuất hiện trong tay.

Vung tay lên, Phong Vân chém một nhát về phía con lỗ xoáy.

“Đừng động thủ!” Mộc Hoàng kinh hãi kêu lên.

“Gì cơ?”

Nhưng với linh lực hiện tại, Phong Vân ra tay cực nhanh. Đòn tấn công sớm đã xông tới không gian tối tăm kia rồi.

“Ầm...” Một tiếng va chạm nặng nề lập tức vang lên. Vòng xoáy màu đen bắn ra tung tóe. Con lỗ chỉ một màu đen đơn thuần kia bắt đầu di động ra cả không gian.

“Đi mau!” Mộc Hoàng nhận ra tình thế trước mắt nhanh hơn Phong Vân. Vừa thấy như thế, hắn lập tức không chút nghĩ ngợi bước lên chắn trước mặt nàng, hai tay đồng thời dùng sức đẩy Phong Vân ra phía sau.

Hắn hiểu rõ về căn nguyên của Hắc Ngục hơn Phong Vân nhiều. Đó là gốc rễ tồn tại của Hắc Ngục, là một loại sức mạnh tự nhiên. Nếu sức người có thể thay đổi, chống đỡ và hủy diệt thì Hắc Ngục lại luôn là Hắc Ngục, là thứ không thể chạm vào được. Không chạm vào nó thì còn có thể bảo toàn mạng sống, một khi đã chạm rồi thì chẳng khác nào châm ngòi nổ cho nó.

Quả nhiên, một kiếm của Phong Vân vừa đâm tới, vua Hắc Ngục lập tức cất tiếng cười vô cùng càn rỡ. Giữa tràng cười đó, lốc xoáy đen tối như một con quái thú ăn thịt người gầm gào sống dậy và bổ nhào lên trên.

Nó đã nhanh nhưng Mộc Hoàng cũng không hề chậm. Trong nháy mắt khi nó còn chưa sống dậy, hắn đã đẩy Phong Vân ra ngoài...

Còn chính bản thân hắn lại...

“Mộc Hoàng...” Phong Vân bị đẩy rời đi lập tức biến sắc. Nàng liền bổ nhào cả người về phía Mộc Hoàng đang sắp bị lốc xoáy hắc ám cuốn đi.

“Ầm.” Trong nháy mắt, cửa tử cung ầm ầm đổ xuống. Sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực như bão táp lao vào. Phía sau cách đó không xa, Ngân Dạ Cách và Phụng Vũ Náo cũng nhanh như chớp lao tới.

“Thả ra!” Liếc mắt một cái đã nắm bắt được tình hình đang diễn ra bên trong tử cung, sư tử Hoàng Kim lập tức rống to một tiếng rồi phóng về phía Phong Vân và Mộc Hoàng.

“Thả ra? Nằm mơ đi!” Tiếng nói hung tàn lại vang vọng khắp màn trời.

Phong Vân và sư tử Hoàng Kim dù nhanh nhưng linh lực sơ khai của trời đất sao có thể chậm? Phong Vân và sư tử Hoàng Kim ngay lập tức nhào vào khoảng không.

Lốc xoáy tối tăm bỗng lóe lên ánh đen rồi biến mất không còn tung tích.

Mộc Hoàng ở bên trong cũng không thấy tung tích đâu nữa.

“Mộc Hoàng...” Một tiếng kêu xé tim xé phổi lập tức vang lên chấn động trời cao.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 616: Rơi vào tay địch (1 – 8)

“Ầm...” Cùng với tiếng động kinh thiên động địa kia, toàn bộ bóng đen u tối trong nháy mắt bỗng tán ra rồi biến mất trong đêm tối mờ mịt. Tất cả yêu ma quỷ quái cũng biến mất trong phút chốc, y hết lúc đến, đến cũng không báo trước, đi cũng rất vội vàng. Toàn bộ sự việc vừa rồi giống như không hề có người nào là người thực cả mà tất cả đều là ảo ảnh.

“Ảo Ảnh Mê Tung.” Mọi hắc ám bỗng biến mất sạch ở bên ngoài cửa thành. Hải Long lần đầu tiên trung ra về mặt kinh ngạc.

Ảo Ảnh Mê Tung, hắn đã từng nghe nói đến. Đơn giản là dùng linh lực cường đại và hóa thân để tạo ra nhiều ảo ảnh tấn công. Mà nếu muốn tạo ra nhiều người thế này, với Ảo Ảnh Mê Tung quy mô lớn như thế...

Vua Hắc Ngục lại dám điều động tất cả các linh lực bảo hộ cho Hắc Ngục tới đây ư? Đồ điên, con mẹ nó, đều là đồ điên cả!

“Không hay rồi, là dương đông kích tây!” Cùng lúc đó, Ba Ngân đột nhiên quát khẽ một tiếng rồi nhanh như chớp lao về phía Đế cung.

Ảo Ảnh Mê Tung trong khoảng thời gian ngắn đã không đếm xỉa gì tới kết giới, người của Hắc Ngục có thể tới nơi này thì càng có thể đi vào bên trong Đế cung.

Hải Long và Bạch Sa nghe nói thế cũng lập tức quay đầu lại lao nhanh đi.

Gió thổi từng cơn lạnh như băng trong đêm tối.

Bên trong Đế cung, trên quảng trường rộng lớn, đèn đuốc vẫn sáng rực như trước, những tiếng huyền ảo vẫn chưa hề giảm đi nửa phần.

Còn tử cung ở gần đó lại đột nhiên vật đổi sao dời, mọi thứ như rơi vào một căn hầm băng tuyết, vô cùng lạnh lẽo.

Một bên huyền ảo như lửa, một bên lạnh lẽo như ngục tù.

Băng và lửa ở ngay cạnh bên nhau.

“Phụt!” Lúc này, bản thể của vua Hắc Ngục vốn đang ở Hắc Ngục bỗng phụt ra một ngụm máu tươi. Vận dụng sức lực để huy động tất cả nguyên lực của Hắc Ngục, rồi lại ứng phó với tộc mỹ nhân ngư và sư tử Hoàng Kim, cộng với việc phá cửa tấn công vào bên trong khiến cho dù chỉ là hóa thân ảo ảnh ông ta cũng không chịu nổi. Máu nhỏ từng giọt từng giọt xuống đại điện, màu đỏ và màu đen đan lẫn vào nhau.

“Dám ức hiếp con trai ta thì phải đền mạng!” Tiếng nói lạnh băng tràn đầy sát khí hàm chứa cả sự phẫn nộ bỗng thốt ra từ miệng vua Hắc Ngục.

“Người đâu!”

“Có mặt tướng!”

“Dẫn Thiệu chủ xuống mười tám tầng địa ngục bắt kẻ kia lên, cho nó xử trí!”

“Vâng!”

Bóng đêm dày đặc những căm hận và bi thương.

Mười tám tầng địa ngục, mỗi tầng đều có cách bài trí riêng, chỉ giống nhau ở một điểm duy nhất, đó là, tầng nào cũng là nơi hình pháp.

Mỗi một tầng đều là luyện ngục với đủ loại kiểu dáng. Mười tám tầng địa ngục tuy không tra tấn linh hồn và xương tủy người ta như trong truyền thuyết nhưng cũng rất đáng sợ và kinh khủng chẳng kém chút nào. Tầng thứ nhất của địa ngục có nham thạch nóng đỏ chảy khắp mặt đất. Sức mạnh của Địa Chi Tâm Hỏa ẩn chứa trong tầng thứ nhất cứ không ngừng cuộn cuộn, không ngừng sôi trào. Từng đám bọt khí ừng ực liên tiếp nổ rộ giữa lớp lửa đỏ. Nhiệt độ nóng bỏng tới mức cơ hồ đứng cách xa cả trăm trượng cũng có thể khiến linh hồn người ta tan chảy.

Lửa đỏ bốc lên tỏa ra xung quanh. Ánh sáng từ đó phát ra nhuộm bốn phía vốn âm trầm của Hắc Ngục thành một màu đỏ thẫm, càng khiến đồng xương trắng xung quanh thêm nổi bật, càng tăng thêm vẻ xơ xác tiêu điều và khốc liệt bạo tàn.

Không gian tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có lớp nham thạch nóng chảy cứ không ngừng phun trào.

“Cút! Ta không có hứng thú xuống đây!” Giữa bầu không khí tĩnh lặng này, Đế Sát sắc mặt tái nhợt lại tràn đầy nóng giận bị đệ nhất đại tướng của Hắc Ngục là Thiên Hòa mạnh mẽ kéo đi. Lúc này hắn đang bị thương đầy người, lại đang đau lòng vì Phong Vân nên không muốn để ý tới việc hình pháp của địa ngục làm gì.

“Thiếu chủ, người sẽ có hứng thú ngay thôi ạ.” Thiên Hòa mang theo một đám chiến tướng của Hắc Ngục kéo Đế Sát xuống tầng thứ nhất của địa ngục.

Giữa ánh sáng dữ tợn rợp trời của lửa nóng, Đế Sát chưa kịp phát biểu không muốn thì thấy Mộc Hoàng đang bị trôi chặt bên cạnh đám nham thạch nóng chảy.

Con thịnh nộ của Đế Sát nhất thời dừng lại.

“Mộc Hoàng?” Đế Sát tự hỏi không biết có phải mình bị ảo giác hay không. Mộc Hoàng này chẳng phải đang động phòng với Phong Vân... Chẳng phải đang động phòng hay sao?

“Vương tôn nói, ai dám ức hiếp Hắc Ngục ta thì phải trả lại gấp trăm lần.”

Đại tướng quân Thiên Hòa hơi khom người xuống trước mặt Đế Sát, “Vậy nên Hắc Ngục đã dốc toàn lực, Vương tôn lại đích thân ra tay đem bắt hắn về đây để Thiệu chủ ngài muốn xử lý thế nào thì xử lý. Vốn định đem cả Hách Liên Phong Vân về đây nhưng đáng tiếc thực lực của đối phương quá mạnh nên chỉ kịp tóm được hắn.”

Thiên Hòa dùng đôi ba lời nói đã kể lại mọi chuyện xảy ra hôm nay cho Đế Sát biết. Giữa trưa Đế Sát bị vua Hắc Ngục kiên quyết kéo về đây và bị khóa chặt bên trong chính cung không được ra ngoài nửa bước. Bởi vậy hắn không hề biết các hành động của Hắc Ngục đêm nay.

Không ai được phép động vào Hắc Ngục bọn họ. Đặc biệt là làm Thiệu chủ của bọn họ bị thương. Con giận này người Hắc Ngục không ai nuốt trôi được.

“Thiếu chủ.” Thiên Hòa nói xong liền cung kính tránh đường.

Đế Sát nhìn về phía Mộc Hoàng đang vô cùng thảm hại ở cách đó không xa, ánh mắt bi thương từ từ bốc lên một luồng nhiệt huyết vui sướng và oán hận.

“Mộc Hoàng của Nam Viên, người cũng có lúc nằm trong tay ta rồi!” Đế Sát phùng mang trợn mắt nói ra lời này rồi từng bước từng bước tiến đến.

Mộc Hoàng bị kéo tuột xuống Hắc Ngục, lúc này trên người hắn chỉ còn lại cùng lắm là hai tầng công lực. Đừng nói trên người hắn lúc này đang bị trôi bởi đồng xiềng xích chuyên dùng để đối phó với các cao thủ cỡ sơn chủ của núi Vô Kê, dù có không dùng cái gì cớ lẽ hắn cũng chẳng trốn thoát được.

Bởi vậy, khi trông thấy Đế Sát đầy vẻ căm hận bước tới gần, vẻ mặt Mộc Hoàng vẫn lạnh như băng.

Từng bước tiến đến, trông thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Mộc Hoàng, trong đáy mắt Đế Sát đột nhiên hiện lên một ý cười hung tàn. Hắn vung tay lên, một cây roi thép vụt hiện ra trong tay hắn.

“Vút.” Một roi quất thẳng lên người Mộc Hoàng. Cây roi da làm bằng gân rồng quất lên cơ thể của Mộc Hoàng. Trước ngực Mộc Hoàng lập tức rách một mảng lớn, máu tươi đầm đìa chảy ra.

Thân hình Mộc Hoàng khẽ run lên nhưng một chút biến đổi trên khuôn mặt vẫn không có.

“Ngươi cũng có ngày hôm nay, ngươi cũng có ngày hôm nay.” Đế Sát nhìn thấy máu tươi chảy ra thì thù mới hận cũ lại đồng loạt bốc lên. Cây roi gân rồng lại hung hăng quất lên người Mộc Hoàng.

“Ta cũng cho ngươi nếm thử chút mùi vị bị roi quất là thế nào. Ta cũng cho ngươi biết ta đã chịu đựng những gì. Dám đoạt Phong Vân của ta này, dám đoạt Phong Vân của ta này, ngươi chết đi cho ta!”

Chính kẻ trước mặt này, chính kẻ có tên Mộc Hoàng này đã chiếm cứ hết thảy mọi tâm tư của Phong Vân. Chẳng qua hắn ta chỉ đến sớm hơn hắn một chút, chẳng qua chỉ chiếm được tiên cơ. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì...

Hắn đã từng nói, lần sau nếu gặp lại, hắn nhất định sẽ giết chết hắn ta. Nhất định.

Lời nói chứa đầy oán hận và giận dữ vang vọng khắp tầng thứ nhất của địa ngục.

Cùng với những lời này, tiếng roi cũng vun vút vang lên, cộng với tiếng xương cốt cơ hồ đều bị đánh gãy cứ liên tiếp vang lên không ngừng.

Lạnh lẽo và tàn bạo.

Máu huyết văng ra tứ phía. Nhiệt độ nóng rực cùng cái lạnh lẽo của địa ngục rõ ràng tỷ lệ thuận với nhau. Trong nháy mắt, Mộc Hoàng đã bị quật thành ra cả người đầy máu.

“Vù.” Một tiếng roi hung bạo vang lên. Mộc Hoàng nghiêng mặt sang một bên. Cảm giác nóng rát từ sau lưng lan sang hai má. Cổ họng hắn khô khốc và có vị tanh tanh của máu. Mộc Hoàng cắn chặt răng, hắn nuốt máu xuống cổ họng. Từng giọt máu từ khóe miệng Mộc Hoàng chậm chậm rỉ ra ngoài làm nổi bật hai gò má lạnh lùng của hắn, lại lộ ra vẻ cao cao tại thượng không thèm để ý tới điều gì của hắn.

Không nói gì, không mắng chửi, không rên rỉ, thậm chí chẳng hề hé răng. Mộc Hoàng cứ lạnh lùng để mặc Đế Sát ra tay.

Hai mắt đỏ rực bốc lên sự điên cuồng. Đế Sát nhìn Mộc Hoàng trước mặt, hắn nghiêng răng nghiêng lợi vung roi quất xuống, muốn đánh cho linh hồn của Mộc Hoàng cũng phải toác ra. Có điều, há có thể dễ dàng buông tha cho hắn ta như thế? Há có thể dễ dàng như vậy sao?

“Ném hắn xuống dưới cho ta. Không cần giết chết hắn, ta muốn hắn phải chịu khổ hình khắp mười tám tầng địa ngục.” Vung tay lên, Đế Sát hung tàn nhìn Mộc Hoàng.

Đã tranh Phong Vân với hắn thì đừng roi vào tay hắn. Còn đã roi vào tay hắn thì đừng trách hắn tâm địa độc ác.

“Vâng.” Tiếng trả lời âm trầm vang lên.

Thiên Hòa vung tay, lập tức có mấy chiến tướng của Hắc Ngục tiến lên cời bỏ xiềng xích cho Mộc Hoàng và cầm đao đẩy hắn về phía lửa nóng.

“Ầm” Trong nháy mắt, nham thạch nóng chảy văng khắp nơi, ánh lửa càng thêm bùng cháy.

Mộc Hoàng dù cứng cỏi thế nào cũng nhịn không được hít một ngụm khí lạnh. Đây thực sự là lò lửa, lửa phạm chỉ có ba phần, còn lửa tự nhiên trong lòng đất chiếm đến sáu phần. Lúc này đừng nói linh lực của hắn mười phần đã mất bảy tám phần, dù cho có hoàn hảo không tổn hao gì có lẽ cũng không thể kháng cự được.

Trong khoảnh khắc, mọi thứ mặc trên người Mộc Hoàng đều hóa thành tro bụi. Cả người hắn trong nháy mắt chuyển sang màu đỏ rồi sang xanh trắng, tiếp theo lại chuyển sang màu đỏ, sau đó lại chuyển đen. Ngũ quan của Mộc Hoàng đã hoàn toàn vụn vỡ. Hắn phải cắn chặt răng lại. Cả cơ thể đều bị ngập trong nham thạch nóng chảy, chỉ lộ mỗi cái đầu ra ngoài.

Người ta không thể nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra với cơ thể của hắn. Nhưng từ những biểu hiện trên khuôn mặt vốn luôn lãnh khốc kia cũng làm người ta thấy được nham thạch nóng chảy này nóng tới mức độ nào, lửa nóng mãnh liệt tới mức độ nào.

Nhưng vẫn như trước, không hề có âm thanh nào, không có lời cầu xin tha thứ, không có tiếng rên rỉ, không có âm thanh hoảng sợ. Chỉ có tiếng nghiến răng thật chặt, tiếng nghiến răng bèn gan vững chí.

Dù có chết hắn cũng không để lộ sự yếu đuối trước mặt Đế Sát.

“Phụt phụt...” Nham thạch nóng chảy không ngừng cuộn cuộn phun trào.

“Ha ha...” Giữa lớp nham thạch đang không ngừng cuộn cuộn, Đế Sát phát ra tiếng cười điên cuồng khi nhìn thấy khuôn mặt đã hoàn toàn vụn vỡ của Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng của Nam Viên, Mộc Hoàng của Nam Viên...

“Ngươi cứ từ từ chịu đựng mười tám tầng địa ngục cho ta!” Đế Sát vừa cười điên cuồng vừa phát tay áo bào. Hắn sẽ không để Mộc Hoàng chết một cách dễ dàng vậy đâu. Sự phẫn nộ và oán giận của hắn, phải để Mộc Hoàng từ từ nếm trải.

Đêm tối lay động, ngọn lửa ở tầng thứ nhất của địa ngục cứ hùng hực không ngừng. Đây mới là tầng thứ nhất của mười tám tầng địa ngục. Mộc Hoàng đang chìm trong biển lửa chậm rãi nhắm mắt lại. Từng giọt máu từ từ chảy dọc theo người hắn xuống dưới. Thứ ánh sáng u ám nóng bỏng càng làm cảnh vật xung quanh thêm lạnh lẽo tối tăm.

Hắc Ngục chìm trong sự u ám lạnh lẽo.

Mà lúc này, ở Đế cung Nam Viên cũng đang tràn ngập sát khí.

“Phong Vân, cô bình tĩnh, bình tĩnh lại chút đã!”

Ở bên ngoài tam cung, Phong Vân như đang phát điên muốn lao về phía Hắc Ngục, còn Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo ở phía sau thì đang túm chặt lấy nàng.

“Bình tĩnh ư? Các người bảo ta bình tĩnh thế nào?” Lúc này, sắc mặt nàng đã trở nên xanh mét. Cả người nàng tỏa ra sát khí lạnh băng cơ hồ muốn tranh nhau phát sáng với trời đông giá rét.

Mộc Hoàng đã rơi vào tay Hắc Ngục rồi. Hắn đã rơi vào tay Hắc Ngục, nếu nàng không mau tới đó thì hậu quả sẽ...

Lúc này Phong Vân căn bản không dám nghĩ tới hậu quả. Nàng phải đi, phải đi ngay lập tức.

“Cô bình tĩnh nghe chúng tôi nói trước đã!” Phượng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách vẫn túm chặt lấy Phong Vân. Có điều hai người bọn họ lúc này đã không thể giữ Phong Vân được nữa mà cơ hồ cũng bị nàng kéo đi.

Cô gái này đã nổi điên rồi.

“Vân Vân, đi, chúng ta đi phá nát Hắc...”

“Ngươi im miệng cho ta!”

Tiểu Thực khoa chân múa tay còn chưa nói xong lời nói phẫn nộ đã bị Ngân Dạ Lan vội vàng chặn lại.

“Tỷ, tỷ bình tĩnh một chút, chúng ta phải bàn bạc kỹ đã.” Ngân Dạ Lan không nhìn thấy biểu hiện của Phong Vân nhưng hắn cảm giác được sự cuồng nộ và lo lắng toát ra từ trên người nàng rõ ràng hơn bất cứ người nào khác. Hắn lập tức vươn tay ra chặn trước người Phong Vân và vội vàng nóng nảy nói, “Tỷ, lần này Hắc Ngục tới đây bắt Mộc Hoàng đi, có thể thấy bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng, cũng sẽ có chuẩn bị để đối phó. Tỷ mà đi chính là rơi vào bẫy của bọn họ đó.”

“Đúng, chính là ý này. Phong Vân, cô đừng xúc động.” Phượng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách đều đồng thời lên tiếng.

“Phong Vân, đừng xúc động...”

“Phong Vân...”

Lúc này, đám người Hách Liên Phong Lôi và Hải Long cũng đã chạy tới. Bọn họ đứng thành vòng tròn vây Phong Vân ở giữa. Nhưng Phong Vân vẫn không hề quan tâm. Nàng biết lúc này nàng cần phải bình tĩnh. Nàng biết lúc này cần phải bàn bạc để tìm ra đối sách tốt nhất. Nàng biết vua Hắc Ngục đã dám tới đây thì nhất định đã có chuẩn bị sẵn sàng chờ nàng. Nàng hiểu được điều này, càng hiểu được nông sâu của mọi chuyện, nàng đều hiểu. Có điều, nàng không thể bình tĩnh lại được, nàng không thể khống chế được. Nghĩ tới chuyện Mộc Hoàng rơi vào tay Đế Sát và vua Hắc Ngục, tim nàng cũng bắt đầu run rẩy. Người Hắc Ngục đều là những kẻ điên khùng, nàng sợ nếu tới muộn một chút thôi, thứ chờ đợi nàng chính là Mộc Hoàng đã...

Nàng không dám đánh cược, nàng không đánh cược nổi...

Máu huyết sôi trào, trong tim lại lạnh như băng. Từng khớp xương của nàng như thể đang co rút lại đau đớn. Nàng không biết trong thời gian ngắn ngủi vừa rồi Mộc Hoàng đã xảy ra chuyện gì. Nhưng dường như nàng có thể cảm nhận được sự đau đớn của Mộc Hoàng, cảm giác được tình hình của hắn lúc này.

Xuyên tim xuyên phổi, chỗ nào cũng bị tổn thương...

“Buông ra...” Một tiếng hét thảm thiết vang vọng khắp không trung, chứa đầy sự lo lắng và kiên quyết vô cùng.

Đám người vây quanh Phong Vân liền đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều không tự chủ được mà bắt đầu dao động. Bọn họ cảm nhận được tâm tình của Phong Vân lúc này.

“Lão Đại, cô nói đi, phá tan Hắc Ngục thế nào, chỉ cần cô nói một câu.” Giữa bầu không khí im lặng trong nháy mắt này, Hải Long đột nhiên mở miệng.

“Đúng, lão Đại, cô nói một câu, dù lên trời xuống đất bọn ta cũng đều làm bằng được.” Ba Ngân và Bạch Sa cũng đồng thời mở miệng.

Lần này là do bọn họ thất trách, không bảo vệ cho tốt. Vậy thì như lời nói trước đây của bọn họ đi, dù hôm nay muốn san bằng mặt đất này bọn họ cũng giúp Phong Vân đến cùng.

“Haiz, các người...” Ngân Dạ Lan nghe nói thể liền nóng nảy giậm chân xuống đất. Lúc này Phong Vân đã đủ xúc động lắm rồi, đám người Hải Long kia lại còn thêm dầu vào lửa nữa là sao?

“Được, các người theo ta...”

“Cô định làm thế nào?” Giữa lúc Phong Vân đang điên cuồng hét to thì trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng nói ôn nhuận và bình thản. Thế nhưng tiếng nói ấy lại khiến người ta không thể bỏ qua được.

Đám người Hải Long lập tức quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy trên màn trời đêm đen chầm chậm lộ ra vài bóng người. Người dẫn đầu chính là đám người Á Phi ở Huyền Hải.

“Đại tẩu, tẩu đúng là đồ chết bầm!”

Mấy bóng người vừa lộ ra, Á Lê liền vừa gào thét vừa bỏ nhào về phía Phong Vân. Hắn quơ hai tay ôm chặt lấy Phong Vân, khiến đám người vây quanh nàng không thể không tiến lên vài bước.

“Đại tẩu, tẩu là đồ không biết suy nghĩ, đám lập gia đình cũng không thêm...”

“Á Lê!” Lời nói oán giận của Á Lê còn chưa nói xong thì Á Phi đột nhiên lạnh lùng gọi một tiếng.

Á Lê tự biết ngậm miệng lại. Hắn le lưỡi một cái không dám nói tiếp nữa.

Á Phi chậm rãi bước tới gần Phong Vân, “Hoảng cái gì? Bọn chúng dám giết chết Mộc Hoàng, ta cũng có thể đem hồn hắn về trả cho cô, đem người lại trả cho cô.”

Lời này vừa nói ra, xung quanh lập tức im ắng hẳn. Lời nói không hề ngang ngược, ngữ khí không hề hống hách, thế nhưng lại khiến mọi người im lặng hẳn, cái loại khí thế này...

“Á Phi...” Phong Vân ngẩng đầu lên nhìn Á Phi, hai mắt đã đỏ ửng.

Á Phi tiến lên phía trước. Hắn đẩy Á Lê ra và ôm lấy Phong Vân rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ lên người nàng.

Chẳng cần nhiều lời, chỉ một cái vỗ về như vậy đã hơn hẳn mọi núi cao sông sâu rồi.

Phong Vân lập tức cảm thấy mọi kích động và yêu hận của mình đã có chỗ dựa vững chắc. Nàng túm chặt lấy vạt áo của Á Phi, giọng nói run rẩy không kiềm chế được, “Ta sợ bọn họ, ta...”

“Không phải sợ! Bọn họ không dám đâu.” Lời nói của Á Phi thực vững vàng. Cái lạnh nhạt đó là sự lạnh nhạt cường đại thấu hiểu mọi chuyện.

Trái tim Phong Vân không biết vì sao từ từ bình tĩnh lại.

“Ta còn tưởng người không sợ trời không sợ đất chứ, hóa ra cũng bình thường, bình thường thôi.” Đúng lúc Phong Vân bắt đầu tỉnh táo trở lại, người đứng đằng sau Á Phi lập tức vui vẻ mở miệng nói chen vào với vẻ coi thường.

Phong Vân không cần ngẩng đầu cũng biết người đó là Li Giang của tộc mỹ nhân ngư.

Lúc này, Li Giang đang mặc một bộ áo bào chói mắt màu tím pha hồng, cái đuôi cá xinh đẹp đã biến thành đôi chân thon dài. Hắn chậm rãi bước tới trước, cái vẻ yêu mị xinh đẹp này thực còn câu hồn hơn cả trăng bạc.

“Sợ cái gì? Lần này chúng ta tới đây chính là vì Hắc Ngục. Bọn chúng có gì đáng sợ?” Li Giang yêu mị thông thả tiến lại gần, hắn vát một tay lên vai Á Phi và nhìn Phong Vân với vẻ xem thường. Ngữ điệu của hắn tuy đầy vẻ xem thường và bất chấp nhưng nội dung câu nói lại... .

“Cô chỉ cần nói một câu thôi.”

Đúng lúc Li Giang vừa dứt lời thì một tiếng nói nghiêm túc lập tức vang lên. Phong Vân nghiêng đầu nhìn. Đó là Mặc Đế của tộc người lùn. Tộc tinh linh, tộc mỹ nhân ngư, tộc người lùn đều đã tới.

Phong Vân vô thức nắm chặt lấy vạt áo của Á Phi.

Á Phi thấy vậy liền vỗ vỗ lên vai nàng, “Bọn ta cảm nhận được cô đã xảy ra chuyện.”

Bọn họ đang ở Huyền Hải bàn bạc đối phó với kẻ đứng đằng sau các di tộc thượng cổ thì bất chợt cảm nhận được Phong Vân gặp chuyện không ổn. Hắn chưa từng cảm thấy lo lắng khôn cùng như thế, vậy nên đã xé rách không gian và mang theo bọn Li Giang Mặc Đế tới đây. Bất kể Phong Vân đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần bọn họ ở đây thì ai dám động vào nàng?

Phong Vân nắm chặt lấy tà áo của Á Phi. Nàng đây có tài cán gì mà được bọn họ yêu thương như vậy? Trong lòng Phong Vân có muôn ngàn cảm xúc không thể nói được thành lời, chỉ có... chỉ có...

“Ta đi tìm tộc Bì Mông nữa.” Giữa lúc đám người Hách Liên Phong Lô và Ngàn Dạ Cách đang trở mắt khiếp sợ khi thấy các di tộc thượng cổ đều đã kéo tới đây, Ngàn Dạ Lan là người đầu tiên lấy lại phản ứng. Hắn lập tức vui mừng nói một câu rồi xoay người chạy đi. Trông hắn dù nghiêng ngả lao đảo nhưng cũng không hề sợ không nhìn thấy đường.

Tam đại gia tộc thượng cổ đều đã có mặt, chỉ thiếu mỗi tộc Bì Mông. Hắn phải đi tìm bọn họ.

“Lan, không cần đâu!” Phong Vân lập tức phản ứng lại. Thế nhưng Ngàn Dạ Lan đã chạy được một quãng rất xa rồi.

“Đi vào trong nào. Chúng ta bàn bạc xem đối phó với Hắc Ngục thế nào.” Á Phi kéo Phong Vân đi về phía tẩm cung của Mộc Hoàng.

“Bàn bạc làm gì nữa? Chúng ta đã tới đây rồi, mọi chuyện chẳng phải sẽ dễ như trở bàn tay sao?” Li Giang can rờ vô cùng.

“Á Phi, mọi người...”

“Bớt lảm nhảm đi! Về sau sẽ có lúc cô phải giúp chúng ta đó.” Mặc Đế nhanh nhẹn đi về phía tẩm cung.

Phong Vân hết nhìn Á Phi lạnh nhạt, Li Giang xinh đẹp, lại nhìn sang Mặc Đế khí phách. Một lúc sau nàng mới hít một hơi thật sâu.

Tình ý rất quý, ngôn ngữ rất tục.

Không cần nói cảm ơn, chỉ cần ghi nhớ trong lòng là được.

“Được!” Phong Vân lúc này đã hoàn toàn khôi phục lại sự bình tĩnh. Nàng khí phách đáp lại.

Hắc Ngục, người chờ ta đó!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 617: Độc toàn lực lượng (1 – 8)

Trời cao trong xanh, mây trắng vô hình. Gió lạnh mùa đông rít gào quét qua trời đất. Hắc Ngục nằm ở nơi cuối cùng của trời và đất, từ thuở khai thiên lập địa tới giờ vẫn tồn tại cùng với địa ngục. Mọi sinh vật hắc ám đều thuần phục trước Hắc Ngục, cùng sinh cùng tồn. Nơi tiếm cận ba tam đại đế hoàng quốc láng giềng với nhau gồm Đế hoàng quốc Thiên Khung, Đế hoàng quốc Nam Viên và Đế hoàng quốc Tinh Vực chính là nơi tồn tại Hắc Ngục.

Ngày hôm đó, gió lạnh nổi lên từng cơn, rõ ràng là trời xanh mây trắng nhưng không khí lại dồn nén đến dọa người. Gió lạnh vù vù lướt qua, tất cả đều vang lên những âm thanh gào thét sắc nhọn, rõ ràng đều là sát khí âm trầm.

Tại Kiệt vương cung của Hắc Ngục...

“Bẩm vương, Hách Liên Phong Vân đi cùng một người nữa vừa tới gõ cửa ạ.” Trong chính cung thâm nghiêm của Hắc Ngục, một thị vệ nhanh nhẹn bước vào quấy rầy sự tĩnh lặng của cung điện.

Vua Hắc Ngục ngồi trên ghế dựa khắc hình chín đầu rồng phía trên vừa nghe xong, ánh mắt lập tức lướt qua một tia lạnh lẽo.

“Chỉ có hai người thôi sao?” Thiên Hòa đứng ở vị trí đầu tiên trong hàng chiến tướng phía dưới lên tiếng.

“Đúng ạ, chỉ có hai người, một nam một nữ.” Thị vệ lập tức trả lời.

“Thật to gan!” Thiên Hòa nghe vậy liền hừ lạnh một tiếng. Chỉ có hai người lại dám tới khiêu chiến với Hắc Ngục của hắn. Không ngờ Hách Liên Phong Vân này quả thực điên rồi, lá gan đúng là điên cuồng không biên giới.

“Vương tôn, thù hạ đi...”

“Lui ra hết đi, chuẩn bị theo kế hoạch.” Thiên Hòa còn chưa nói xong thì vua Hắc Ngục bỗng đột nhiên mở miệng với giọng tàn khốc.

“Vương?” Các đại tướng lập tức đưa mắt nhìn nhau. Đám Hách Liên Phong Vân chỉ có hai người, chẳng lẽ bọn họ vẫn phải chuẩn bị mọi thứ theo kế hoạch nữa sao? Đây chẳng phải lấy dao mổ trâu để giết gà à?

Có điều lời nói của vua Hắc Ngục chính là mệnh lệnh. Đám đại tướng hơi chần chừ một chút rồi cũng khom người và nhanh chóng lui ra. Kiệt vương cung rộng lớn như vậy mà trong nháy mắt lại trở nên vắng vẻ.

“Cho cô ta vào!” Giữa bầu không khí vắng vẻ, vua Hắc Ngục đột nhiên đứng dậy lạnh lùng nói.

“Vâng.” Thị vệ nhanh chóng chạy đi.

Cao cao phía trên chiếc bàn dành cho vua chúa, vua Hắc Ngục nhìn lướt qua Hắc Ngục sâm nghiêm, đuôi lông mày khỏe mắt toát ra một luồng sát khí.

“Hách Liên Phong Vân, bản tôn rất muốn biết rốt cuộc ngươi có bao nhiêu năng lực.”

Giữa không trung tràn ngập sát khí lạnh thấu xương, vua Hắc Ngục vung tay áo lên, Kiệt vương cung lập tức biến mất, chỉ để lại một mặt đất đầy băng lạnh lẽo. Ở Hắc Ngục này luôn luôn được bao phủ bởi một sức mạnh u tối, trong cảm cung âm trầm, nơi nơi đều trong tư thái giương nanh múa vuốt vạn phần dữ tợn. Dưới mặt đất đen đúa, từng vách băng lạnh lẽo dựng đứng trông vô cùng điêu luyện sắc sảo. Khắp mọi nơi trong Hắc Ngục này đều lộ rõ vẻ dữ tợn. Còn mười tám tầng địa ngục thì phân ra mười tám hướng vây xung tứ phía của địa ngục trông như mười tám vì tinh tú quay xung quanh mặt trời.

Phân biệt rõ ràng, nắm quyền sinh sát.

Lửa đỏ cuộn cuộn, nguyên lực đen tối tỏa ra tứ phía. Nơi này tràn ngập và có duy nhất một bầu không khí u ám lạnh khốc.

Phong Vân và Á Phi sánh vai bước trên mặt đất u ám, đi qua lầu gác đang giương nanh múa vuốt, cuối cùng đứng nghiêm bên ngoài tẩm cung nơi Đế Sát đang ở.

Khung cảnh phóng túng vô cùng. Ngay cả Á Phi cũng chưa từng trông thấy một tòa thiên điện tinh mỹ cực hạn như vậy. Phóng túng cực hạn, tuyệt mỹ cực hạn, hắc ám cực hạn... Chỉ một lần nhìn thấy cung điện này, người ta cũng có thể cảm nhận được tính cách của chủ nhân. Mà loại tính cách này cũng không phải thứ chủ nhân muốn che giấu.

Phong Vân đứng trên mặt đất bằng phẳng trông trải bên ngoài tẩm cung. Trước mặt nàng có một bàn một ghế, trên bàn có một bàn cờ đen trắng rõ ràng. Đối diện với bàn cờ, vua Hắc Ngục đang đứng chấp tay sau lưng, gương mặt tràn vẻ lãnh khốc đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Phong Vân thấy vậy cũng không ngồi xuống mà chỉ đứng im và lạnh lùng đối diện với vua Hắc Ngục.

“To gan, người Nam Viên các ngươi khinh Hắc Ngục ta là nơi muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao?” Vua Hắc Ngục căm ghét nhìn Phong Vân, lời nói của ông ta đầy vẻ căn rỡ và không hề giấu diếm sự tự tin ngông cuồng tuyệt đối.

“Ta đã dám tới thì đương nhiên sẽ không sợ ông.” Phong Vân không chút đổi sắc.

“Cản trở!” Vua Hắc Ngục quát lạnh một tiếng.

“Thả người ra!” Đã nói nàng cản trở thì Phong Vân càng không cần thiết phải tỏ ra nhún nhường nữa.

“Thả người? Ha ha...”

Nghe Phong Vân nói mấy chữ rất rõ ràng lưu loát, vua Hắc Ngục hìn như nghe được một điều gì đó rất buồn cười. Ông ta cất tiếng cười điên cuồng và không hề phân bác lời nói của Phong Vân.

Nhưng dáng người và thần thái của ông ta thì không có chỗ nào là không lộ ra vẻ chế giễu.

Đứng tại Hắc Ngục, địa bàn của ông ta, ngay cả núi Vô Kê cũng không dám mở mồm.

Vậy mà một Hách Liên Phong Vân thế kia lại dám kêu ông ta thả người.

Quả đúng là mơ mộng hảo huyền.

“Phong Vân, cần gì phải đấu võ mồm” Giữa tiếng cười điên cuồng của vua Hắc Ngục, Á Phi vẫn đứng bên cạnh Phong Vân đột nhiên thần nhiên mở miệng. Mái tóc bay bay, dung mạo khuynh thành. Không thấy Á Phi làm bộ, cũng không thấy Á Phi lộ ra vẻ tức giận. Nhưng một câu nhẹ nhàng băng quơ như thế lại trực tiếp đánh gãy tiếng cười cuồng ngạo của vua Hắc Ngục.

Đó là loại người vượt quá cả sự cường đại.

Vua Hắc Ngục thu lại thần sắc ngang tàng và liếc mắt đánh giá Á Phi từ trên xuống dưới. Trong đáy mắt ông ta đột nhiên lộ ra một tia châm chọc.

“Quả không sai, mang theo nam nhân đến cứu một nam nhân khác, Hách Liên Phong Vân, hay, hay lắm!” Trong ánh mắt chăm chọc của ông ta lại toát ra sự miệt thị chán ghét và oán hận thấu xương.

“Bớt nói nhảm đi! Vua Hắc Ngục, có trả người hay không ông nói một lời đi. Đến lúc đó đừng trách chúng ta ý thế hiếp người.” Lời nói của Á Phi thực nhạt. Nhưng lời này vừa thốt ra, vua Hắc Ngục không có vẻ như nghe được truyện cười mà là nghe được truyện vô cùng nực cười, trên mặt ông ta tràn ngập sự oán hận.

“Thà người? Đừng có mơ. Tới Hắc Ngục ta rồi thì chỉ còn đường chết. Ý thế hiếp người ư? Tốt, để bản tôn xem các người làm thế nào...”

“Phong Vân, Phong Vân...” Lời nói cảm hận của vua Hắc Ngục còn chưa kết thúc thì tiếng nói của Đế Sát đột nhiên truyền đến. Bên trong tấm cung liên có tiếng binh binh âm ỉ. Hình như có tiếng vung vẩy và tiếng đánh nhau. Ngay sau đó, một bóng người vọt ra phóng về phía Phong Vân.

Bóng người lao ra như quả cầu lửa đó chẳng phải Đế Sát thì là ai? Mà lúc này, trên mặt Đế Sát lại tràn ngập sự vui sướng và cao hứng.

“Phong Vân, nàng tới rồi!” Bỏ nhào một cái tới trước mặt Phong Vân, hai mắt Đế Sát sáng ngời, hân tui cười rạng rỡ.

“Đế Sát!” Vua Hắc Ngục nhướng mày quát to một tiếng.

Đế Sát lại chẳng để ý gì tới vua Hắc Ngục, mắt hắn chỉ nhìn Phong Vân.

Phong Vân mặt không đổi sắc nhìn lại Đế Sát. Dễ dàng nhìn thấy sự vui sướng trong mắt hắn, nàng im lặng trong chốc lát rồi hỏi, “Khỏe không?”

Hai tiếng không đầu không đuôi nhưng Đế Sát hiểu ngay.

Đế Sát không ngờ câu đầu tiên Phong Vân nói với hắn lại là hỏi về thương thế của hắn. Trong lúc nhất thời, cả người hắn đều sáng bừng lên.

“Khỏe lắm khỏe lắm. Thương thế chút ít đó đã là gì, chỉ là chuyện vặt.” Đế Sát vui vẻ nói.

Phong Vân nghe nói thế liền gật đầu, “Tốt lắm. Mộc Hoàng đâu?”

Đang lúc cao hứng, nghe Phong Vân hỏi vậy, trong lòng Đế Sát lập tức trầm xuống.

“Nàng không phải đến thăm ta.” Đế Sát nhìn Phong Vân.

Phong Vân không nhìn Đế Sát, nàng chỉ lạnh lùng đối diện với vua Hắc Ngục, “Ta đến đòi người.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đế Sát liền đen xì lại. Còn vua Hắc Ngục thì nở nụ cười gian dữ.

Kéo mạnh Đế Sát lại, vua Hắc Ngục chỉ tay về phía Phong Vân mà quát, “Con nhìn cho rõ đi, trong lòng đứa con gái này không hề có con. Trong lòng nó chỉ có cái tên Mộc Hoàng chết tiệt đó thôi.”

Đế Sát bị vua Hắc Ngục nói thế liền tránh sang một bên mà hét lớn, “Đây là chuyện của con.”

“Chuyện của con? Chuyện này vốn không phải là chuyện của con.” Vua Hắc Ngục cũng rống to với Đế Sát.

“Con nhìn cho rõ đi, con vì cô ta mà không màng tới nguy hiểm. Lúc con đi cứu cô ta, là do cô ta đặt bẫy con. Lúc con vì cô ta mà bị nhốt trong núi Vô Kê, cô ta cũng không hề để ý tới con. Lúc con vì cứu bọn họ mà thương tích đầy mình, cô ta lại thành thân với một nam nhân khác. Lúc con thương tích đầy mình, cô ta lại khởi binh vãn tội tới đòi người. Con dùng sinh mệnh để bảo vệ, để yêu thương cô ta, còn cô ta cho con cái gì? Chỉ có thương tổn, chỉ có thương tổn mà thôi. Một đứa con gái chỉ biết lợi dụng con, gây thương tổn cho con như thế, một đứa con gái như vậy, rốt cuộc con nhìn trúng cô ta ở điểm gì? Cô ta có xứng đáng để con không? Có xứng không?” Tiếng rống to mãnh liệt khiến bầu không khí xung quanh cũng bắt đầu nổi cơn sóng gió. Lừa gạt của vua Hắc Ngục lúc này mới thực sự phát tiết ra ngoài. Ông ta cho người đưa Phong Vân tới đây chính là vì muốn Đế Sát nhìn cho rõ. Đứa con gái này không đáng để yêu, không đáng để liều mình bảo vệ, lại càng không đáng để Hắc Ngục của ông ta phải dốc toàn lực để đối phó với cả đại lục. Chuyện này đã không phải là chuyện của riêng Đế Sát nữa, mà là chuyện của Hắc Ngục bọn họ.

Bị vua Hắc Ngục quát mắng, cả người Đế Sát nhao lên một cái, năm ngón tay của hắn nắm chặt lại thành nắm đấm. Trong mắt tràn đầy oán hận, hắn bình tĩnh nhìn Phong Vân, hy vọng nàng phản bác, hy vọng nàng mở miệng.

Có điều, Phong Vân chỉ đứng im bất động một chỗ, chỉ nhìn hắn một cái rồi chậm rãi mở miệng, “Ta không xứng với người.”

Một lời nhẹ nhàng cứ như vậy thốt ra lại thừa nhận tất cả những lời của vua Hắc Ngục vừa nói.

“Phong Vân, nàng không được phép nói thế. Ta bảo xứng đôi nghĩa là xứng đôi.” Đế Sát nắm chặt bàn tay lại.

“Huống chi ta yêu nàng, ta không để ý tới chuyện chúng ta có xứng đôi hay không.”

Nhìn Phong Vân với vẻ lo lắng, lúc này Đế Sát chỉ hận không thể moi gan moi ruột ra cho Phong Vân thấy. Hắn vội la lên, “Huống chi ta biết vì sao nàng làm như vậy. Ta hiểu trong lòng nàng đang nghĩ gì, nàng là nghĩ cho ta... Ta hiểu ý của nàng. Nhưng mà ta không thể nhận, ta không thể nhận được.”

“Ngươi biết? Cô ta suy nghĩ cho ngươi? Ngươi điên rồi phải không?” Vua Hắc Ngục thấy Đế Sát lại còn biện hộ cho Phong Vân thì sắc mặt trong nháy mắt đã đen lại. Không đợi Đế Sát nói xong, ông ta hung hăng giơ tay lên cho hấn một bạt tai.

“Cha không hiểu đâu. Cha không hiểu tình cảm này đâu. Cha không hiểu...”

“Người đâu, bắt nó lại cho ta. Không có lệnh của ta thì không được thả ra ngoài.” Vua Hắc Ngục thấy Đế Sát vẫn còn nói như thế thì giận tới mức cơ hồ muốn bỏ một chưởng lên người hấn. Ông ta muốn Đế Sát thấy rõ Phong Vân này vô tình đến thế nào, chứ không phải muốn hấn đến biện hộ thay cho nàng.

“Vâng!” Thị vệ lập tức xuất hiện.

“Buông ra! Các ngươi buông ta ra...”

Đế Sát bị bọn họ túm chặt lôi về phía tấm cung. Hấn không ngừng vùng vẫy đánh đấm. Có điều không gian vũ mang và bức tường nước của tộc mỹ nhân ngư đều có linh lực khắc chế lực hấn nên cơ thể hấn đã chịu tổn thương không ít. Lúc này, dù vùng vẫy thế nào hấn cũng bị mấy đại cao thủ áp chế và kéo thẳng về phòng.

“Cút! Các ngươi buông ta ra! Phong Vân, Phong Vân...”

Phong Vân đứng chứng kiến mọi chuyện từ đầu tới cuối mà không nói năng câu gì. Trên mặt nàng vẫn lạnh lùng không chút thay đổi.

Đợi đến khi Đế Sát bị lôi vào tấm cung lần thứ hai, khi không gian xung quanh lại khôi phục sự yên tĩnh, vua Hắc Ngục lại nói với vẻ tràn đầy chán ghét, “Một nữ nhân thói nát như ngươi cũng xứng đáng có người chung tình vì mình sao?”

“Xứng hay không xứng không phải chuyện của ngươi.” Phong Vân còn chưa mở miệng thì Á Phi đã lạnh lùng đáp một câu.

“Hừ, các ngươi...”

“Ta nợ Đế Sát chứ không nợ ông.” Ngay lúc vua Hắc Ngục sắp nổi cơn thịnh nộ, Phong Vân đang trầm mặc đột nhiên lên tiếng.

Vua Hắc Ngục lập tức sững sốt. Ngay sau đó, ông ta hừ lạnh một tiếng và nở nụ cười châm chọc, “Ngươi còn biết ngươi nợ nó sao?”

“Ta nợ hấn ta sẽ trả, những thứ ta không thể cho hấn ta cũng sẽ không cho. Ông muốn hấn chết tâm với ta, ta đã phối hợp với ông rồi. Có điều, ta thói nát hay không ông không có tư cách đánh giá.”

Từng câu từng chữ lạnh băng và đầy sát khí, không bén nhọn nhưng lại vô cùng sắc nhọn. Vua Hắc Ngục vừa nghe liền nhũn chặt mày lại. Còn Á Phi đứng bên cạnh Phong Vân lại lấy tay vỗ lên vai nàng. Đó là sự ủng hộ trong im lặng.

“Ngươi như vậy mà lại có thể nuôi dạy được đứa con có chút đầu óc.” Không phải châm chọc nhưng lại cực giống châm chọc, lời nói của Á Phi quả thực sắc nhọn.

“Ngươi có ý gì?” Vua Hắc Ngục trầm mặt xuống.

“Không cần ông hiểu.” Phong Vân lạnh giọng xen vào. Cách làm của nàng, tâm ý của nàng, nàng không cần vua Hắc Ngục hiểu, càng không cần Đế Sát hiểu. Chỉ cần nàng tự hiểu là được, chỉ cần bản thân nàng thấy được là được. Nàng không thể đáp trả lại tình yêu của Đế Sát, vậy nàng phải dứt khoát cự tuyệt. Đau một lần còn hơn đau vĩnh viễn.

“Ta không hiểu. Bản tôn kính thường không thèm hiểu cái loại tình cảm dơ bẩn của ngươi. Hắc Ngục ta và Nam Viên ngươi có thù oán không? Đế Sát con ta và ngươi có thù oán không? Nó có hại ngươi chút nào không? Nó đã cứu ngươi bao nhiêu lần? Chưa nói tới chuyện khác, ngay đến chuyện nó mới cứu mạng các ngươi xong, các ngươi không đi tìm nó, cũng không chờ đợi nó mà còn vô tình vô nghĩa thành thân với nhau. Hách Liên Phong Vân, bản tôn thực sự kính thường ngươi.”

Vua Hắc Ngục nhìn Phong Vân, cả người hiện lên sự khinh bỉ. Chẳng phải ông ta muốn tranh cãi, tranh cãi không giải quyết được vấn đề gì. Nhưng mà, con ông ta đã phải chịu áp lực, ông ta rất khó chịu trong lòng, ông ta tranh cãi không vì bản thân ông ta mà vì ông ta là cha của Đế Sát.

Phong Vân nghe vua Hắc Ngục lên án mà không nói gì. Trái lại, Á Phi ở bên cạnh lại mở miệng, “Biết hấn không chết thì tìm ở đâu? Tìm thế nào? Đến Hắc Ngục của các ngươi để tìm ư? Chui đầu vào lưới ư? Lại nó, tìm được rồi thì thế nào? Kết hôn chậm lại thì giải quyết được vấn đề gì? Chẳng lẽ phải đợi Đế Sát khỏe lại để chính mồm nói với hấn rằng Phong Vân và Mộc Hoàng muốn thành hôn ư? Mời hấn đến uống rượu mừng hay là mời hấn đến quấy rối?”

Mấy câu hỏi liên tiếp vang lên làm bầu không khí đột nhiên trầm hấn xuống. Á Phi bình tĩnh nhìn vua Hắc Ngục, “Nếu là ta, ta thà rằng nhân lúc hấn hôn mê không biết gì mà lập gia đình xong xuôi, cho hết thảy mọi chuyện đều lãng xuống.”

Lời này vừa nói ra, lần đầu tiên vua Hắc Ngục tỏ ra trầm mặc.

So với việc tự mình chứng kiến cảnh người mình thương yêu thành hôn mà chú rể lại không phải là mình, sự thống khổ này không bằng chẳng biết cái gì. Cái đầu là một loại đau đớn cắt da cắt thịt, làm người ta thương tổn đến tận tâm can, còn cái sau thì người ta sẽ nhắm mắt mà vượt qua được. Thời điểm hấn biết được tuy đã muộn nhưng dựa vào thương thế và tính cách của Đế Sát thì chắc chắn hấn sẽ đau đớn không thôi. Phong Vân không phải là người

có ý chí sắt đá. Trong lòng nàng hiểu rõ Đế Sát đối với mình thế nào. Tuy không thương hấn nhưng nàng cũng không muốn cầm dao đâm hấn. Có điều mọi chuyện đã bị vua Hắc Ngục phá hỏng. Chưa nói tới chuyện đế Đế Sát biết được mà chạy tới nơi tổ chức hôn lễ, buổi tối ông ta còn tới phá hỏng mọi chuyện. Rốt cuộc ông ta muốn giúp con mình thoát khỏi bế tắc hay là tiếp tục kéo dài mọi chuyện?

Á Phi nhìn vua Hắc Ngục đang trầm mặc, đáy mắt hiện lên một tia châm chọc và khinh thường, “Tự mình gây ra sai lầm còn dám có can đảm trách tội người khác. Hắc Ngục, đừng tưởng hôm nay chỉ các người mới có tư cách kiêu ngạo.”

“Giao Mộc Hoàng ra đây! Hôm nay ta nể tình Đế Sát đã cứu chúng ta hai lần mà bỏ qua chuyện này.” Phong Vân tiếp lời Á Phi, ngữ khí vẫn lạnh lẽo như băng.

Nàng không đến đây để làm người tốt, cũng không tới để tỏ lộ chung tình. Nàng chỉ mong không làm bản thân phải thất vọng, không phụ lòng những người thương yêu mình, còn những kẻ khác nàng chẳng màng đến làm gì.

Vua Hắc Ngục nghe Á Phi nói xong liền cau mày lại. Thoạt nhìn có vẻ ông ta đang kích động quá mức.

“Ta không cần nàng nể mặt. Ta đã giết chết Mộc Hoàng rồi. Thế gian này không còn hấn nữa, không còn hấn nữa đâu.” Trong lúc vua Hắc Ngục còn đang nhường mày thì tiếng nói của Đế Sát vốn đã bị lời về phòng lại từ tấm cung truyền ra. Trong lời nói của hấn chứa đầy hận thù thấu xương với Mộc Hoàng.

Một lời vừa dứt, mọi âm thanh liền lập tức biến mất. Có vẻ kết giới đã được hình thành ngăn cách mọi thứ giữa hai bên.

Phong Vân nghe nói thế liền nắm chặt tay lại. Đôi mắt sắc bén của nàng nhìn chăm chăm vào vua Hắc Ngục.

“Hắc Ngục, đừng khinh người quá đáng. Ta hỏi lại lần nữa, tha người hay không?”

Lúc này đây nàng không đánh tới tận cửa chính là vì nể mặt Đế Sát đã cứu bọn họ. Vua Hắc Ngục cũng không nên ôm khư khư thể diện của mình làm gì.

Vua Hắc Ngục vừa nghe xong liền cau mày lại. Bọn họ dám ăn nói cuồng ngạo trước mặt ông ta ư?

Vua Hắc Ngục cau mày nói, “Chỉ bằng hai người các người sao? Hừ! Hắc Ngục ta chưa bao giờ bắt người lại còn thả ra. Con ta nói đã giết chết hấn nghĩa là hấn đã chết, bất kể là ai cũng không thay đổi được.”

Ông ta là vua Hắc Ngục duy ngã độc tôn một phương, núi Vô Kê còn phải đứng một bên, Đế hoàng quốc Nam Viên đã là cái gì? Nếu ông ta sợ thì đã không tới cướp người. Đế Sát muốn gì, ông ta sẽ giúp hấn đạt được. Đế Sát muốn giết, vậy để Mộc Hoàng chết đi.

“Nhiều lời làm gì nữa.” Nghe vua Hắc Ngục nói xong, Á Phi liền lạnh lùng nhún mày và thần nhiên mở miệng. Hấn vung tay áo lên phát qua bàn cờ đen trắng đặt trước mặt. Ván cờ còn chưa hạ xong, thế cục còn đang dang dở. Nhưng chính cái tình thế đang dở đó lại ngấm ám chỉ tất cả địa thế và quy mô của Hắc Ngục cùng các vệ tinh mười tám tầng địa ngục như một bàn cờ toàn cục.

Mắt phượng ngậm chứa sát khí, tất cả đều là rét lạnh. Phong Vân nhìn thoáng qua vua Hắc Ngục một thân cuồng vọng và dữ tợn. Nàng hừ lạnh một tiếng, tay duỗi ra. Một quân cờ màu đen từ trên bàn cờ rơi xuống.

“Choang.” Một tiếng lạnh lạnh mà âm trầm vang lên như vũ khí khe khẽ chạm vào nhau.

Cùng với cái duỗi tay của Phong Vân, mười một tầng phụ trợ của địa ngục vây xung quanh Hắc Ngục đột nhiên vang lên những tiếng nổ rung trời. Luồng hơi nóng cuộn lên như bão táp trên không trung lạnh lẽo. Từ xa nhìn lại, cảnh tượng trông như những đóa hoa vĩ đại đang đến độ nở rộ rực rỡ. Đứng cách một khoảng khá xa nhưng người ta vẫn có thể cảm nhận được khí thế bão táp ở nơi đó.

Sắc mặt vua Hắc Ngục liền trầm hấn xuống. Phong Vân này không chỉ tới có hai người. Lại có người khác tiến vào Hắc Ngục mà ông ta không hay biết...

Khuôn mặt lãnh khốc tối sầm lại và tràn ngập sự lạnh lẽo.

Khi đóa hoa lửa sáng rực hạ xuống, Phong Vân chậm rãi cầm lấy quân cờ thứ hai, mắt nhìn bàn cờ, “Ta không vội đâu. Ông giết chàng, ta sẽ hủy toàn bộ Hắc Ngục của ông. Thứ ta có chính là bản lĩnh để cho ông biết, ai mới có tư cách kiêu ngạo thực sự.”

Gió lạnh nổi lên. Lời nói của Phong Vân vọng khắp tứ phương.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 618: Quét sạch tứ phía (1 – 8)

Hắc Ngục trong nháy mắt đã rơi vào tình cảnh gió nổi mây phun, đặng đặng sát khí.

Vua Hắc Ngục nhìn Phong Vân mặt không đổi sắc, lãnh khốc rùng mình, ông ta phát mạnh tay áo bào và ngồi xuống rồi cầm lấy một quân cờ màu trắng hạ xuống bàn cờ.

“Được, ta muốn xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.” Lời nói lạnh băng mang theo sự cuồng ngạo và giận dữ đầy sát khí. Ông ta không tin Hách Liên Phong Vân này có thể phá hủy được Hắc Ngục của mình. Trên thế gian này tìm không được mấy người dám kiêu ngạo trước mặt ông ta như vậy.

Một quân cờ hạ xuống, cả Hắc Ngục rõ ràng chẳng có tiếng động nào, nhưng sự u ám ẩn trong từng con gió đã rục rịch tỏa ra sát khí.

Phong Vân thấy vậy cũng không nhiều lời. Nàng hạ quân cờ thứ hai đang cầm trong tay xuống ngay phía đối diện với quân cờ mà vua Hắc Ngục vừa hạ.

Đối tượng công kích lần này là tầng thứ ba của địa ngục.

Ngay khi Phong Vân vừa hạ quân cờ xuống, Á Phi đứng sau nàng nhẹ nhàng búng tay một cái vào hư không.

Lập tức, tầng thứ ba ở phía đông của Hắc Ngục, vốn là tầng băng luân hồi và chẳng có gì khác thường, liền xuất hiện vô số bóng người. Đám thù vạ của Hắc Ngục đóng ở tầng thứ ba vốn đã sớm bày sẵn trận địa để đón quân địch liền âm âm nghênh chiến.

Từng bóng người phá không xuất hiện.

Hải Long dẫn theo đám cao thủ của tộc mỹ nhân ngư đứng trên không trung nhìn băng luân hồi phía dưới. Một nụ cười lạnh thoáng hiện trên khuôn mặt bọn họ.

Băng là do nước kết thành. Mọi thứ đều sinh ra từ nước, có nguồn gốc từ nước. Bọn họ là tộc mỹ nhân ngư của Huyền Hải, thứ bọn họ thường xuyên chơi đùa chính là nước, thuộc tính của bọn họ chính là nước. Dám đem băng ra đùa trước mặt bọn họ ư? Đúng là buồn cười!

Hải Long lạnh lùng gạt đầu một cái. Lập tức, những cao thủ mỹ nhân ngư phía sau liền đồng loạt khoát tay vào hư không. Lập tức, những mũi tên băng, kiếm băng, núi băng, đao băng... mọi vũ khí và dụng cụ tra tấn bằng băng bắt đầu tan chảy một cách nhanh chóng theo cái phất tay của bọn họ. Mọi thứ đều trở lại hình dạng của nước, hoàn nguyên lại thành nước thuần khiết.

“Chuyện gì thế này?” Các tướng lĩnh trấn thủ tại tầng thứ ba của địa ngục ở phía dưới khi thấy vậy liền lập tức biến sắc.

Băng luân hồi của bọn họ qua ngàn vạn năm càng ngày càng cứng rắn chứ chưa từng bị tan chảy thế này. Vì sao ở trong tay những người kia lại bắt đầu tan chảy?

Trong lúc đám người Hắc Ngục còn đang khiếp sợ thì tốc độ tan chảy của lớp băng ngàn dặm càng diễn ra nhanh chóng. Nước do lớp băng tan chảy tạo ra làm tầng thứ ba của địa ngục lập tức ngập ngụa. Băng này vốn là băng để dụng hình, so với băng bình thường, độ lạnh và độc tố cũng không hề giống nhau chút nào. Mà lúc này, khi băng vừa tan chảy, trong tầng thứ ba lập tức nhộn nhạo những nước, hàn khí bốc lên bức người.

Giữ lớp hàn khí này, Hải Long vùng mạnh tay lên. Biển nước đá vừa tan chảy phía dưới lập tức không gió mà dậy sóng. Từng cột sóng bắt đầu lao ầm ầm về phía đám thị vệ trấn thủ tầng này. Sóng cuộn ầm ầm mang theo sát khí kinh người. Ở những nơi chúng đi qua, chỗ nào cũng tràn ngập hàn khí và sát khí. Cả tầng đều là băng nên có thể biết được băng ở đây rộng lớn tới mức nào, cho nên, khi vừa mới tan chảy, tốc độ bao phủ và sức mạnh là không hề nhỏ. Trong nháy mắt, phía dưới liền như biển rộng cuộn cuộn. Từng cột sóng khổng lồ ào ào đổ về bốn phương tám hướng, trong nháy mắt đã bao vây toàn bộ đám thị vệ của Hắc Ngục ở bên trong.

“Không xong rồi! Mau lùi lại!” Những kẻ có linh lực cao cũng không thể đứng vững được nữa, cả bọn đều muốn thoát ra ngoài.

“Muốn chạy sao? Không dễ vậy đâu.” Hải Long lạnh lùng nhìn mọi chuyện đang xảy ra. Hắn đập mạnh hai tay lại. Một tám màng nước phát sáng hiện ra trên không trung của tầng thứ ba và bao lại hoàn toàn không gian phía dưới.

Trong nháy mắt khi hắn vừa ra tay, những cao thủ của tộc mỹ nhân ngư phía sau cũng đồng thời động thủ.

“Phong!” Chỉ nghe trăm miệng cùng rống to một tiếng. Những cột sóng phía dưới vừa mới hòa tan ra lại lập tức đông lại. Ở những nơi chúng đi qua, mọi thứ cũng đóng băng. Tầng tầng đóng băng, tắc tắc đọng lại. Lớp băng cứng lóe sáng cùng với các cột sóng khổng lồ bao trùm lên bọn thị vệ của tầng thứ ba.

“Không xong rồi...” Những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên. Tầng thứ ba dùng băng làm vũ khí, mà băng này lại đang bị người ta lấy ra làm món đồ chơi trong tay, như vậy, mọi thứ che chắn cho tầng thứ ba của địa ngục lại trở thành vũ khí tạo nên từ địa của chính mình.

Sử dụng nước và băng, ai có thể là đối thủ của tộc mỹ nhân ngư cơ chứ?

“Ầm.” Bông tuyết bay lên đầy trời, cả tầng thứ ba của địa ngục đều đóng băng lại. Tầng thứ ba của địa ngục vốn là nơi u ám, là thế giới của băng lạnh, là nơi vô cùng dữ tợn trong phút chốc đã biến thành một thế giới sáng lấp lánh ánh ngọc lưu ly, thành một khối mặt kính. Trong khối mặt kính này đang có vô số cao thủ của Hắc Ngục vùng vẫy.

“Àm.” Một bông pháo hoa màu nước nở rộ phía chân trời. Trong địa ngục tối tăm này, ánh sáng lại càng trở nên dễ thấy.

Vua Hắc Ngục lạnh lùng nhìn theo. Tầng thứ ba bị phá với tốc độ thật nhanh.

Mà trong nháy mắt khi vua Hắc Ngục đang neho mắt lạnh lẽo, Phong Vân lại chẳng hề ngừng đầu lên mà lạnh lùng cầm lấy quân cờ thứ ba đặt xuống bàn cờ.

Một vệ tinh nữa, tầng mười một của địa ngục.

Quân cờ của Phong Vân vừa hạ xuống, mái tóc của Á Phi liền khe khẽ bay lượn.

Cùng với lúc mái tóc của Á Phi bay múa, tầng mười một của địa ngục ở khu đông bắc của Hắc Ngục đột nhiên phát ra tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa. Khoảng cách rõ ràng là rất xa nhưng tiếng nổ ầm ầm cơ hồ chấn động đến cả nơi này.

Giương mặt của vua Hắc Ngục trong nháy mắt lại lạnh thêm ba phần.

Ánh lửa bốc tới tận trời, linh lực đa sắc màu bay múa trên khu vực đông bắc. Thứ ánh sáng rạng rỡ đó là thứ ánh sáng mà Hắc Ngục âm thầm chưa từng thấy qua. Tầng mười một của địa ngục là nơi hành hình của Hắc Ngục. Mọi thứ bên trong đều là sắt thép và những buồng giam tường đồng vách sắt người bình thường không thể phá hỏng.

Đó là nơi rất kiên cố.

Mà lúc này, toàn bộ tầng địa ngục kiên cố nhất bị bao phủ bởi một tiếng nổ mạnh. Đứng trước tầng mười một, Ngân Dạ Cách thân mặc y phục màu vàng nhạt đang tung bay trong gió, khí chất vốn vẫn sáng lạn ánh mặt trời lúc này đã thêm vẻ băng lạnh và buốt giá.

Phía sau hắn là mấy chục hồng y đại pháo đang nhắm thẳng vào tầng mười một. Toàn bộ đạn pháo đều được tạo ra ở linh lực cấp bậc linh đế trở lên, sau khi được bắn ra từ hồng y đại pháo, uy lực của chúng còn mạnh hơn so với lúc tấn công núi Vô Kê trước đó.

Chỉ thấy mấy khẩu pháo lướt qua một cái, nơi được xưng là khu vực kiên cố nhất của Hắc Ngục lập tức sập xuống không ngừng.

Tên đại tướng của Hắc Ngục phụ trách trấn thủ nơi này cơ hồ không có cơ hội chống trả lại Ngân Dạ Cách. Gã cũng bị lửa đạn mãnh liệt bắn cho không thể bước ra khỏi tầng mười một.

Bốn phương không gian đều không thể chống đỡ.

Mấy chục cây hồng y đại pháo từ bốn phương tám hướng bao vây tấn công tới tấp vào tầng mười một mà không chừa một lỗ hổng nào.

Đây chẳng phải là nơi kiên cố vững chắc nhất của các ngục sao? Vậy nhìn xem hồng y đại pháo của chúng ta lợi hại hay là tường đồng vách sắt của các ngục lợi hại.

Mặt lạnh như băng, Ngân Dạ Cách nhìn cảnh pháo nổ ầm ầm trong tầng mười một. Một lát sau, hắn lạnh lùng phát phát tay về phía trước.

Lập tức, đại pháo mấy chục cửa do các cao thủ của luyện ngục lo liệu được kéo tới gần. Khi bọn họ tới gần, uy lực của lửa đạn lại càng lớn hơn nữa.

Mục tiêu chính xác, không phát nào trượt.

Một vòng hỏa lực qua đi, tầng mười một cơ hồ bị phá hủy hoàn toàn.

“Àm.” Một pháo lướt qua, tháp hiệu của tầng mười một ầm ầm sụp xuống, sụp xuống ngay giữa không trung.

“Rắc.” Cùng lúc đó, một tiếng vang nhỏ lại truyền đến tai vua Hắc Ngục.

Tầng mười một đã bị phá.

Sắc mặt của vua Hắc Ngục vẫn không hề biến đổi nhưng sát khí trên người ông ta lại càng thêm u ám. Nắm một quân cờ trắng trong tay, vua Hắc Ngục lạnh lùng đặt xuống bàn cờ.

Ông ta còn chưa kịp hạ quân cờ xuống thì quân cờ thứ tư Phong Vân đang thương thức trong tay đã nhanh chóng được đặt xuống ở góc tây bắc của bàn cờ.

Một cờ vừa hạ, bàn cờ vững vàng đột nhiên khe khẽ chấn động.

Trong mắt vua Hắc Ngục lập tức hiện lên vẻ nghiêm nghị. Ngay sau đó, ông ta đột nhiên nở nụ cười lạnh lùng.

“Là do các ngục muốn chết đó.” Trong lời nói lạnh băng mang theo sự tự tin tuyệt đối. Phía tây bắc của Hắc Ngục chính là lối vào của địa ngục. Lối vào của địa ngục sao có thể đơn giản. Nơi đó có lưới phòng vệ lớn nhất của Hắc Ngục và được trang bị những thứ lợi hại nhất. Trước đây có vô số những kẻ tới kiêu khích Hắc Ngục bọn họ đã bị đuổi chạy tại chính chỗ này. Vậy mà Hách Liên Phong Vân lại dám chọn nơi đó, hừ!

“Vậy ư?” Phong Vân thân nhiên đáp lại một tiếng, trong mắt vẫn lạnh băng vô tình.

Còn Á Phi thì nhẹ nhàng mỉm cười.

Ngay lúc Á Phi mỉm cười, phía tây bắc bắt đầu có động tĩnh.

Lối vào của Hắc Ngục không có núi non trùng điệp, cũng không có trận pháp dày đặc, mà chỉ tràn ngập một đồi hoa bi ngạn sắc đỏ u ám. Những đóa hoa yêu dị nở rộ hai bên bờ địa ngục có hương thơm và vẻ mỹ hoặc vô cùng hiện ra trước mắt của tất cả những người tiến vào Hắc Ngục.

Yêu dị, hoa mỹ mà câu hồn.

Phía tây bắc của Hắc Ngục là bạt ngàn một đồi hoa bi ngạn đang nở rộ. Sự ngọt ngào mang theo hơi thở quyến rũ của chúng lan tỏa khắp đất trời.

Đó là một loại mê hoặc trí mạng.

Không có bất cứ một sinh mệnh nào khác, chỉ có hoa bi ngạn mệnh mỏng vô bờ. Nơi này chính là thế giới của hoa bi ngạn, có thể khiến người ta dễ dàng từ bỏ tất cả đề phòng rồi cuối cùng lạc trong biển hoa và kết quả là ngã xuống. Mùi thơm của hoa bi ngạn chính là khí độc trí mạng. Nó vô sắc vô vị, vô hình vô trạng. Dù là các cao thủ cấp bậc linh đê cũng không thể chống đỡ đề mùi hương không xâm nhập vào cơ thể. Cho nên nó vẫn là bá vương trong việc trấn giữ lối vào của Hắc Ngục. Mà lúc này chính là lúc đồi hoa bi ngạn vô biên vô hạn đang nở rộ và càng hiện lên vẻ đẹp đẽ.

Thế nhưng, giữa biển hoa xinh đẹp này đã xuất hiện một đóa hoa khổng lồ và còn xinh đẹp hơn. Đó chẳng phải là bá vương của các loài hoa, Tiểu Thực, thì là ai?

Ngay sau đó, lấy Tiểu Thực làm trung tâm, có vô số nhánh cây bắt đầu tràn ra bốn phương tám hướng. Vô số đóa hoa nhỏ, từng đóa lại từng đóa nở rộ trên các nhánh cây và tràn ngập khắp thế giới của hoa bi ngạn này.

Về ngoài lay động, phong thái không thua kém chút nào. Từng đóa hoa nhỏ bắt đầu mở rộng đóa hoa xinh đẹp của chúng ra, làm lộ ra những rang nanh sắc nhọn ở ngay chính giữa đóa hoa. Bọn chúng quay đầu há miệng về phía các bông hoa bi ngạn.

Ngay sau đó, những tiếng cắn nuốt soàn soạt vang lên.

Tiếp đó, những đóa hoa lại quay đầu, lại ăn.

Trong nháy mắt, mọi thứ cứ như gió thu cuốn hết lá vàng với tốc độ tầm ăn rồi. Cảnh tượng lúc này giống như Tiểu Thực đang ngồi trên bàn thưởng thức món điểm tâm vậy. Người ta không thể nhìn ra thứ nó đang tiêu diệt chính là hoa bi ngạn dị thường làm người ta sợ hãi. Mà lúc này, đồi hoa bi ngạn hùng bá một phương không cách nào trung ra dáng vẻ bề vệ căn rờ được nữa. Chúng chỉ có thể trở mắt nhìn Tiểu Thực ăn tươi nuốt sống mà không dám trốn chạy. Chúng là bá vương của các loài hoa, nhưng khi gặp Tiểu Thực là bá chủ của các loài hoa thì chính là gặp phải sự phụ.

Phóng độc tố ra ư? Tiểu Thực cũng làm được. So về độ độc thì ai độc hơn ai?

“Tốc độ đừng chậm hơn các chỗ khác, không người ta lại nói chúng ta làm việc không hiệu quả.”

Phía sau Tiểu Thực có một người chậm rãi từ hư không bước ra. Hần cất tiếng nói với Tiểu Thực đang càng ăn càng hăng say. Người này chính là Á Lê.

Một luồng khí tức thực vật nồng đậm lập tức tỏa ra. Luồng linh lực thực vật nồng đậm này chậm rãi quét qua khoảng hoa bi ngạn phía sau lưng Tiểu Thực. Ở những nơi nó đi qua, các đóa hoa bi ngạn vốn đang tàn nát ra hơi thở tử vong lập tức bị rửa sạch không còn một mảnh.

Trong hệ thực vật, nếu tộc tinh linh nhận vị trí thứ hai thì chẳng ai dám nhận vị trí thứ nhất. Tinh lọc chính là sở trường của tộc tinh linh bọn họ.

“Yên tâm. Xem ta đây!” Tiểu Thực hùng dũng oai vệ ưỡn đóa hoa thật lớn ra, tốc độ tầm ăn rồi lại càng nhanh thêm hai phần.

Mấy bông hoa này lại dám so đo trước mặt Thực Bá Thiên nó ư? Thực đúng là múa rìu qua mắt thợ, bọn chúng không muốn sống nữa chẳng?

Vô số bông hoa phân thân to nhỏ điên cuồng quét qua bờ hoa bi ngạn ở mạn tây bắc giống như dùng liềm cắt cỏ. Ở những nơi nó đi qua, không còn một ngọn cỏ nào sống sót.

Còn Á Lê đi theo phía sau thì dùng năng lực tinh lọc của linh lực thực vật trực tiếp thẩm thấu vào đất đai phía dưới. Khí tức sinh tồn và khí tức chết chóc đối chọi nhau chan chất. Bầu không khí ngập tràn sự tĩnh mịch nhanh chóng có biến hóa. Luồng không khí nặng trĩu và u ám giống như những giọt nước màu đen khiến người ta không thể thở nổi ở lối vào phía tây bắc bắt đầu rơi xuống. Trời xanh mây trắng bắt đầu xuất hiện ở nơi từ vạn năm nay chúng không hề xuất hiện lần nào. Khí tức tươi mát bắt đầu tràn ngập không gian.

Cùng lúc với khí tức tươi mát tràn ngập khắp nơi, lối vào của Hắc Ngục bị mở ra. Đám người do Hách Liên Phong Lôi cầm đầu vốn đã chờ ở bên ngoài từ lâu bắt đầu thông thả xếp hàng đi vào và chiếm giữ ngay tại nơi lối vào của Hắc Ngục này.

Đó cũng là lối ra của Hắc Ngục.

Hai bên bờ đã không còn loài hoa bi ngạn mang độc khí trí mạng, nơi này đã không còn gì có thể gây khiếp sợ được nữa.

“Rắc.” Một phần không rõ của bàn cờ đang khe khẽ chấn động liền im lìm trở lại.

Vua Hắc Ngục biến sắc ngẩng đầu nhìn về phía tây bắc. Nơi đó không còn bầu trời hắc ám âm trầm nữa, không có khí tức u ám lưu chuyển nữa. Thế vào đó là một loại khí tức thuần khiết, một loại khí tức minh mông của trời xanh mây trắng.

Sắc mặt của vua Hắc Ngục trông rất khó coi. Nơi đó lại dễ dàng bị Phong Vân chiếm giữ đến vậy sao? Sao có thể như vậy? Làm thế nào mà lại như vậy?

“Trên thế gian này luôn tồn tại những vật là khắc tinh của nhau. Muốn kiều ngạo thì phải có năng lực để kiều ngạo.” Trông thấy sắc mặt khó tin của vua Hắc Ngục, Á Phi liền chậm rãi mở miệng.

Ngữ khí của hắn cực kỳ bình thản nhưng lại tràn ngập sự chế giễu. Bọn họ đã dám tới đây rồi thì chẳng lẽ lại không biết Hắc Ngục được bảo vệ che chắn thế nào?

Á Phi vừa dứt lời, bàn tay đang nắm chặt của vua Hắc Ngục liền phát ra những tiếng rắc rắc rõ ràng.

Phía Tây Bắc là lối vào của Hắc Ngục bọn họ, đồng thời cũng là lối ra khỏi Hắc Ngục. Thứ Hách Liên Phong Vân đã diệt trừ không chỉ có đóa hoa bi ngạn của bọn họ mà quan trọng hơn là chặn đứng đường lui của bọn họ.

Hách Liên Phong Vân, cô ta đã lấp kín cửa của Hắc Ngục bọn họ.

Nắm tay rắc rắc rung chuyển, lúc này, sắc mặt của vua Hắc Ngục đã không còn giữ được sự can rở và vững vàng. Bốn phương đông tây nam bắc của Hắc Ngục thì ba phương đã bị Phong Vân phá tan, giờ chỉ còn lại phương bắc còn trong tay ông ta. Nếu phương bắc cũng bị Hách Liên Phong Vân tấn công và nắm giữ trong tay, Hắc Ngục của ông ta chẳng khác nào bị Hách Liên Phong Vân bao vây mà đánh.

Mẹ nó, rốt cuộc ai đã giúp đỡ nữ nhân này? Đám người tài năng và lợi hại đó quả thực như thể từ hư không xuất hiện, ông ta căn bản chưa từng gặp phải, căn bản chưa từng nghe qua.

Đám người này rốt cuộc là ai?

“Hách Liên Phong Vân, bản tôn quả thực đã xem thường ngươi.” Vua Hắc Ngục trừng mắt nhìn Phong Vân.

Phong Vân vẫn cúi đầu nhìn quân cờ trong tay mình. Nghe vua Hắc Ngục nói thế, nàng chậm rãi ngẩng đầu đối diện với gương mặt âm trầm đang bốc lên vẻ thẹn quá hóa giận của vua Hắc Ngục rồi lạnh lùng mở miệng một lần nữa, “Thả hay không?”

Ngữ khí lạnh băng tràn ngập sự kiên quyết.

“Thả? Ngươi đừng mơ!” Vua Hắc Ngục quát lạnh một tiếng.

“Tốt!” Vua Hắc Ngục vừa dứt lời, Phong Vân liền lạnh lùng nói một chữ. Rồi không đợi vua Hắc Ngục nói tiếp, nàng hạ quân cờ màu đen trong tay xuống.

Phía bắc của Hắc Ngục.

Nơi đó chính là tầng thứ bảy của địa ngục.

Tầng thứ bảy của địa ngục tuy trấn thủ phương bắc nhưng thực chất lại chính là đầu mối của các tầng. Nó có nhiệm vụ khởi động các tầng khác của địa ngục. Nếu Hắc Ngục không khống chế được tầng này thì mối liên hệ với các tầng khác sẽ bị cắt đứt. Bởi vậy nơi này được phòng hộ nhiều nhất, dùng những pháp trận lợi hại nhất, cũng có nhiều người trấn thủ nhất.

Mà lúc này, khi Phong Vân vừa hạ quân cờ xuống, cả bàn cờ liền vù vù một tiếng như nổi lên một cơn gió lạnh. Toàn cục đều lập tức giạt mình.

Cùng lúc đó, Á Phi chậm rãi nâng hai tay lên.

“Bốp bốp.” Hai tiếng vỗ tay vang lên trong không trung.

“Cho nổ!” Lập tức, một tiếng nói không rõ là của ai đột nhiên vang lên trên vòm trời phương xa và lan truyền đi khắp nơi.

“Truyền Âm Không Gian.” Vua Hắc Ngục ngẩng đầu lên nhìn Á Phi. Trong mắt ông ta bỗng lộ ra một tia khiếp sợ khiến người ta không thể coi thường.

Thuật Truyền Âm Không Gian không phải thứ nhân loại có thể dùng được. Cho dù cấp bậc có cao hơn cả linh đế cũng không thể trực tiếp truyền âm lên không gian được.

Người này thuộc loại... thuộc loại...

“Ngươi là tinh linh, di tộc thượng cổ.” Vua Hắc Ngục bỗng nói to. Chỉ có di tộc thượng cổ mới có thể truyền âm. Hơn nữa, việc tung hoành năng lực

chơi đùa với không gian chính là sở trường của tộc tinh linh. Mà Á Phi lại có dung mạo và khí chất như vậy. Tộc tinh linh, hóa ra người giúp Phong Vân chính là di tộc thượng cổ, tộc tinh linh.

“Không chỉ vậy đâu ạ. Còn có tộc mỹ nhân ngư nữa.” Vua Hắc Ngục còn chưa dứt lời thì chiến tướng đệ nhất của Hắc Ngục là Thiên Hòa đã hùng hục chạy tới bẩm báo.

Bức tường nước ở tầng thứ ba của địa ngục chính là do di tộc thượng cổ tạo ra, tộc mỹ nhân ngư.

“Cái gì?” Sắc mặt của vua Hắc Ngục càng trở nên khó coi. Ông ta hung tợn trừng mắt nhìn Phong Vân.

Đúng lúc ông ta trừng mắt nhìn Phong Vân, ở tầng thứ bảy tại phương bắc bỗng liên tiếp vang lên những tiếng nổ mạnh. Từng tiếng lại từng tiếng không ngừng vang lên như thể đã được sắp xếp xâu chuỗi cùng một chỗ và nối với nhau cùng một chỗ, chỉ cần được phép là bắt đầu nổ mạnh.

“Sao thế này? Tầng thứ bảy làm gì có ai?” Nghe thấy tiếng nổ, vua Hắc Ngục liền xoay người nhìn về phía tầng thứ bảy.

Không có ai cả. Ông ta không cảm nhận được có kẻ thù xâm nhập vào tầng thứ bảy, kể cả người của di tộc thượng cổ. Vậy vì sao lại nổ mạnh như vậy? Có chuyện gì đã xảy ra?

“Con của nguoi cũng biết đấy.” Á Phi nhẹ nhàng thốt ra một câu.

Vừa nghe xong, vua Hắc Ngục lập tức vung tay áo bảo lên. Kết giới giam Đế Sát bên trong tâm cung trong nháy mắt được giải trừ.

“Là bom hẹn giờ, là bom hẹn giờ của Phong Vân đó.” Lời của Đế Sát lập tức truyền ra ngoài.

Khói lửa tràn ngập, bụi bay đầy trời.

Có ai nói muốn gây nổ thì phải có mặt ở chính nơi đó?

Nắm tay răng rắc rung động, sắc mặt vua Hắc Ngục đã đen sì lại.

“Hách Liên Phong Vân, nguoi đừng quên Mộc Hoàng còn đang ở trong tay bản tôn.” Ông ta nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong lời nói tràn ngập sự oán giận vì thẹn quá mà thành.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 619: Bát phương tụ hội (1 – 8)

“Ta không quên.” Phong Vân lạnh lùng tiếp lời.

“Ta vẫn giữ câu nói đó. Ta không vội. Ông mà giết hấn, ta sẽ phá hủy toàn bộ Hắc Ngục của ông. Có Hắc Ngục của ông chôn cùng, hấn chết cũng đáng.”

Sự lãnh khốc và quyết liệt trong lời nói khiến người ta không chút nghi ngờ sự dứt khoát ẩn chứa bên trong.

“Nguoi không cần mạng của hấn sao?” Vua Hắc Ngục cơ hồ hung hãn trừng mắt nhìn Phong Vân.

Phong Vân ngẩng đầu chống lại ánh mắt của vua Hắc Ngục, “Vậy phải xem các nguoi muốn hay không muốn giữ tính mệnh của mình.”

Uy hiếp, tràn ngập uy hiếp.

“Ha ha...” Ngay khi lời nói của Phong Vân vừa hạ xuống, vua Hắc Ngục sát khí đầy người liền phá lên cười. Trong tiếng cười của ông ta ẩn chứa một loại chết chóc rừng mình.

“Tốt, từ trước tới giờ chưa có ai dám uy hiếp bản tôn như thế. Hôm nay bản tôn sẽ cùng nguoi chơi đến cùng.”

Tiếng cười ha hả như bão táp nổi lên giữa không trung. Vua Hắc Ngục đặt mạnh một quân cờ trong tay xuống bàn cờ. Cả Hắc Ngục lập tức chuyển động. Tình thế không còn giống trận địa chờ đón quân địch theo kiểu bộ ngựa rình ve như lúc trước nữa, mà là toàn bộ đều được phóng ra, chủ động công phạt. Nơi này là địa bàn của Hắc Ngục, Hắc Ngục bọn họ cũng không phải quả hồng để mặc người ta nắn bóp dẫm đạp. Một Hắc Ngục xưng hùng trong thế giới hắc ám từ ngàn vạn năm nay há có thể nói giẫm đạp là giẫm đạp được sao?

Khí đen lập tức kéo đến như bão táp. Cả Hắc Ngục đều được bao phủ bởi một luồng linh lực hắc ám. Có vô số bóng tối di chuyển, yêu ma quỷ quái cũng đồng loạt xông ra. Sức mạnh của bóng tối lần đầu tiên được bộc lộ toàn bộ.

U ám, khủng bố, rùng mình, dữ tợn.

Trong phút chốc, từ mười tám vệ tinh của Hắc Ngục và mấy chính điện bắt đầu truyền đến những tiếng hò hét đình tai nhức óc.

Bao vây, phản công, xua đuổi, từng đợt từng đợt cứ tự động diễn ra.

“Giờ mới giống.” Á Phi đứng thẳng người bên cạnh Phong Vân khi thấy vậy liền thân nhiên nói một câu. Nếu ngay cả một thế trận mà Hắc Ngục cũng không có thì việc bọn họ huy động một lực lượng lớn như vậy quả rất lãng phí.

Những âm thanh lãnh khốc vang lên ngập trời. Ánh lửa văng lên khắp nơi, khói lửa bốc lên mù mịt.

Thế nhưng, giữa một màn sát phạt kịch liệt này, vẻ mặt Phong Vân vẫn không hề đổi sắc. Nàng chỉ coi mọi thứ trước mắt như trong lòng bàn tay.

Vua Hắc Ngục thấy vậy liền lạnh lùng hừ một tiếng.

Cũng không biết ông ta đã ra hiệu cái gì, nhưng từ sâu trong đáy mắt của Phong Vân vốn ngồi ở phía đối diện bỗng xuất hiện một tia biến đổi.

Sát khí ngập trời, hắc ám bao phủ khắp nơi, che đi nhật nguyệt, tràn ngập đất trời.

Toàn bộ lực lượng của Hắc Ngục đều tham gia phản công.

Ngay khi toàn bộ lực lượng của Hắc Ngục bắt đầu tham gia vào cuộc công phạt, từ lối vào của Hắc Ngục bỗng có một nhóm người bay nhanh tới. Người cầm đầu chính là sư phụ Diêm La và sư bá Thần Tiên của núi Vô Kê.

“Không được đi tiếp!” Đứng trấn thủ ở lối vào của Hắc Ngục, khi thấy người vừa tới, Hách Liên Phong Lôi liền ngăn bọn họ lại với vẻ chán ghét.

“Tránh ra!” Sư phụ Diêm La thấy vậy liền nhíu mày quát lạnh.

Hách Liên Phong Lôi nghe nói thế cũng chẳng thêm để ý tới ông ta. Nàng vung tay lên, quân đội khí thế dày đặc lập tức đồng loạt chia đao và mâu thẳng về nhóm người núi Vô Kê.

Sư phụ Diêm La thấy vậy liền nhướng mày. Ông ta đang muốn lên tiếng thì sư bá Thần Tiên đứng bên cạnh bỗng giơ tay chặn lại và giành phần bước lên trước nói với Phong Lôi, “Chúng ta rất hiểu các thủ đoạn của Hắc Ngục, có thể giúp được Phong Vân.”

Núi Vô Kê và Hắc Ngục quả thực đã tranh chấp nhiều năm, bọn họ quen thuộc các thủ đoạn của nhau hơn hẳn những người khác. Nếu để bọn họ giúp Phong Vân thì bên Phong Vân càng có lợi thế gấp nhiều lần.

“Không cần!” Hách Liên Phong Lôi thân nhiên từ chối.

“Ngươi...” Sắc mặt của sư phụ Diêm La lập tức trầm xuống.

Đối diện với gương mặt u ám của Diêm La, Hách Liên Phong Lôi hừ lạnh một tiếng, “Đây là chuyện của chúng ta, không liên quan tới các người. Hắc Ngục hôm nay bị phá hủy hay tồn tại là do chúng ta tự định đoạt mọi chuyện. Các người qua bên kia hóng mát đi!”

Đám người này thấy đại quân của bọn họ đến đây đối phó với Hắc Ngục nên định mượn cơ hội sao. Không có chuyện tốt như vậy đâu, Hắc Ngục hiện giờ không tới phiên núi Vô Kê nhưng tay vào.

“Cô nói vậy là có ý gì?” Sư bá Thần Tiên nhíu mày nổi giận, “Mộc Hoàng là đệ tử của chúng ta, nó bị bọn chúng bắt đi, chẳng lẽ chúng ta không thể ra tay cứu nó?”

Núi Vô Kê và Hắc Ngục là kẻ thù truyền kiếp của nhau, lúc nào bọn họ cũng suy nghĩ làm thế nào để tiêu diệt Hắc Ngục. Có điều, Mộc Hoàng quan trọng hơn, Mộc Hoàng quan trọng hơn.

“Đệ tử? Ha ha, thật nực cười!” Mạnh Khoát đứng bên cạnh Phong Lôi bỗng cười to một tiếng. Hắn tiếp lời, “Chẳng phải hắn đã sớm rời khỏi sư môn rồi sao? Giờ lại biến thành đệ tử là thế nào. Phong Lôi, ta hiếm khi nghe được chuyện buồn cười như vậy. Vậy mà lại nghe được từ chính miệng núi Vô Kê uy phong một thời trước đây cơ đấy.”

“Ta cũng hiếm khi nghe được chuyện như vậy.” Phong Lôi lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngữ khí tràn ngập sự chế giễu của hai người làm sư bá Thần Tiên cơ hồ xanh mét mặt mày. Còn sư phụ Diêm La thì nắm chặt bàn tay đang giấu trong ống tay áo.

“Các người thì biết cái gì?” Sư bá Thần Tiên hét to một tiếng.

“Gào thét cái gì?” Hách Liên Phong Lôi còn hung hăng hơn ông ta, “Chúng ta biết gì à? Chúng ta chẳng biết gì hết, cũng không muốn biết về cái mưu kế

xấu xa kia đâu.”

Hét to một tiếng, Hách Liên Phong Lôi nhìn hai đầu lĩnh của núi Vô Kê với vẻ tràn đầy khinh bỉ.

“Trên chiến trường thì âm mưu quỷ kế gì cũng có thể dùng được, không còn cách nào khác, đó là để đối phó với kẻ địch. Ngươi phải xuống tay thế nào thì cứ việc xuống tay thế đó. Nhưng Mộc Hoàng là ai? Hắn là đệ tử của các ngươi, là đệ tử đứng đầu của các ngươi. Bày mưu tính kế với hắn để dụ kẻ thù ra tay ư? Lợi dụng tình cảm của người khác để tiêu diệt đối thủ ư? Núi Vô Kê, các ngươi thực khiến người ta không thể không khinh thường.”

Tiếng nói tràn ngập ý trào phúng vang vọng khắp khoảng không phía trên đại môn của Hắc Ngục được khí tức hắc ám phía sau không ngừng tôn lên.

Đối phó với kẻ địch, bọn họ muốn tính kế thế nào thì tính, có điều, mưu kế này lại liên quan tới cả người của mình nữa, việc này quả thực khiến người ta không thể coi vừa mắt cho được. So với Hắc Ngục ngang tàng hống hách, việc làm này còn khiến người ta coi thường hơn nhiều.

Lời nói vừa hạ xuống, mặt đất lập tức trở nên yên tĩnh. Đám đệ tử của núi Vô Kê đi theo sư phụ Diêm La đều rầu rĩ không thốt nên lời. Đối với chuyện của Mộc Hoàng, trong lòng bọn họ vĩnh viễn có một vết đen.

Giữa bầu không khí căng co trầm mặc này, sư bá Thần Tiên sau một lúc phần nộ cực điểm lại chuyển sang bi thương. Ông ta chậm rãi thở dài một tiếng rồi nói, “Các ngươi không biết nỗi khổ trong đó đâu. Mộc Hoàng là đại đệ tử của chúng ta, là đệ tử chúng ta thương yêu nhất. Bày mưu tính kế với nó, chúng ta chẳng lẽ không đau lòng? Chúng ta vô cùng đau lòng. Có điều... Có điều... Haiz, nhất định sẽ có một ngày nó hiểu được tại sao lúc đó sư phụ của nó lại quyết định như vậy.”

Nói đến đây, sư bá Thần Tiên lại quay đầu thoáng nhìn sang sư phụ Diêm La.

Gương mặt Diêm La vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong đáy mắt ông ta lại hiện lên nỗi đau đớn sâu sắc. Có ai hiểu được khi quyết định như vậy, trong lòng bọn họ đau đớn nhường nào. Mộc Hoàng chính là đệ tử mà ông ta yêu thương nhất.

Nghe sư bá Thần Tiên nói thế, trong mắt Hách Liên Phong Lôi ngoài sự khinh bỉ vẫn chỉ có khinh bỉ.

“Chẳng phải là vì Quân Mộc Hề sao? Chẳng phải bà ấy là mẹ của Mộc Hoàng, là vị tiểu sư muội mà các ngươi yêu thương và đã được gả cho hoàng tộc Mộc gia của Nam Viên sao? Rồi cuối cùng lại hương tiêu ngọc vẫn trong tay Hắc Ngục sao? Các ngươi muốn báo thù cho Quân Mộc Hề, các ngươi vì báo thù cho Quân Mộc Hề nên mới làm thế. Sự việc chẳng phải là như vậy sao?”

Hách Liên Phong Lôi gần từng tiếng, mỗi tiếng nặng thốt ra lại làm vẻ mặt sư phụ Diêm La và sư bá Thần Tiên thêm kinh ngạc. Trên mặt hai người lập tức hiện lên sự đau đớn mãnh liệt.

Hách Liên Phong Lôi nhìn hai người bọn họ, nàng bỗng cảm thấy một chút thương tiếc đan xen vào cảm giác khinh thường.

Một chữ tình lại gây tổn thương vô kể cho con người ta. Bọn họ trăm phương ngàn kế báo thù cho mẹ của Mộc Hoàng, việc này không có gì sai. Sai ở chỗ bọn họ đã bày mưu tính kế với Mộc Hoàng. Còn trong mắt Phong Vân, việc này chẳng bằng một hạt cát.

“Hôm nay bản tướng trấn thủ ở đại môn Hắc Ngục này, không ai được phép ra, cũng không ai được phép vào.” Không muốn nhiều lời cùng đám người Diêm La nữa, Hách Liên Phong Lôi liền chuyển đề tài, nói ra những lời chém đĩnh chặt sắt.

Phong Vân nhà nàng muốn san bằng Hắc Ngục, Hách Liên Phong Lôi nàng sẽ giúp nó một tay. Không ai được phép quấy rối. Không ai được phép bao biện muốn làm thay nó. Vào thời điểm khác, núi Vô Kê muốn sống mãi với Hắc Ngục thế nào bọn họ cũng mặc kệ. Nhưng hôm nay thì không được.

“Các ngươi...”

Đằng đằng sát khí, đối chọi gay gắt...

Còn lúc này, ở bên trong Hắc Ngục, khí tức cũng quay cuồng mãnh liệt nổi lên. Đám yêu ma quỷ quái của Hắc Ngục sống dựa vào hắc ám, lấy hắc ám làm việc chính từ bốn phương tám hướng lao ra, bổ nhào, chiến đấu kịch liệt. Gió lạnh thổi qua Hắc Ngục lạnh như đao sắc cắt vào tận xương thịt. Bóng tối u ám tràn lan trên mặt đất cơ hồ muốn cắn nuốt hết thấy mọi sự sống.

“Ầm.” Trong lúc mọi hắc ám đều lao ra hỗn chiến, từ tầng trung ương của Hắc Ngục bỗng phát ra một tiếng gầm rú trong trẻo.

Tại tầng mười ba của địa ngục...

Chỉ thấy từ tầng mười ba, là nơi gần trung ương Hắc Ngục nhất trong mười tám tầng vệ tinh, có một cột sáng màu trắng phóng thẳng lên trời, mang theo nguồn năng lượng mạnh mẽ sáng rõ phá tan mọi hắc ám mờ mịt, làm nở bùng sức sống. Giữa một Hắc Ngục mây đen đầy trời lúc này bỗng dựng lên một cột sáng màu trắng trông giống như một cột trụ chống trời. Trong bóng tối vô tận bỗng nở rộ luồng ánh sáng đầy sức sống. Khi linh lực màu trắng lướt qua, ánh sáng và bóng tối cùng đạt tới cực hạn.

Sức sống mãnh liệt khiến mọi sinh vật hắc ám của Hắc Ngục phải chấn động.

Tộc tinh linh, chỉ có tộc tinh linh am hiểu về hệ thực vật mới có lực sinh mệnh tràn đầy thế này.

“Rửa sạch thế giới hắc ám!” Lời nói lạnh băng mà cao ngạo vang vọng khắp khoảng không của tầng địa ngục thứ mười ba, đám tinh linh chiến đấu của

Hỏa Phượng bắt đầu phóng ra những vũ khí hoa lệ nhất của bọn họ.

Trong bóng tối xuất hiện một con đường sáng lóa.

Sức sống tỏa ra mãnh liệt khiến tất cả những người đi theo Phong Vân đồng thời chấn động.

“Phong... Vân...”

Mà lúc này, Mộc Hoàng vốn đang chìm giữa nham thạch nóng chảy của tầng thứ nhất cũng chấn động. Hắn hơi hơi tỉnh táo lại từ cơn mê và khó khăn mở mắt ra. Toàn thân hắn đã đau đớn đến tận cùng, đến mức cơ hồ không còn cảm giác đau đớn nữa. Uy lực thể này khiến linh hồn hắn cơ hồ đều bị tan ra. Vậy mà lúc này hắn lại có lại cảm giác.

Phong Vân, Phong Vân đã tới rồi.

Gương mặt đầy máu còn đang mơ hồ, Mộc Hoàng chậm rãi nở một nụ cười.

Phong Vân của hắn đã đến, nàng đã đến rồi!

“Cười sao? Cười cái gì mà cười?” Mà lúc này, Đế Sát đã được vua Hắc Ngục thả ra vừa nổi giận dưng dưng vọt tới, đúng lúc trông thấy Mộc Hoàng đang tươi cười. Sự tin cậy toàn tâm toàn ý như thế, tình yêu toàn tâm toàn ý như thế, và cái ấm áp toàn tâm toàn ý như thế khiến hắn càng thấy vẻ tươi cười của Mộc Hoàng thực khó coi, càng làm cho hắn kích động muốn giết chết hắn ta.

Dựa vào cái gì mà người này có được toàn bộ con người Phong Vân? Dựa vào cái gì mà người này có thể chiếm được toàn bộ con người mà Đế Sát hắn muốn? Hắn cũng yêu Phong Vân như vậy. Vậy là vì sao? Vì sao... Phong Vân đã vì nam nhân trước mặt này mà phá hủy nhà của hắn, phá hủy địa bàn của hắn. Hắn có kém gì so với nam nhân này?

Nhìn Mộc Hoàng trước mặt, nổi giận trong lòng Đế Sát lại càng bùng lên mạnh mẽ, mọi hung tợn trong người hắn lại nhảy xổ ra. Đồng thời, mọi buồn đau từ trong tim hắn cũng xộc ra ngoài khiến hắn nhìn không được đồ ùng hai mắt.

“Kéo hắn lên!” Giữa nổi chua xót oán hận, Đế Sát hung hãn hét lớn một tiếng.

“Vâng!”

Những tiếng leng keng lập tức vang lên. Mộc Hoàng bị dìm trong nham thạch được chậm rãi kéo lên trên. Y phục không che được cơ thể của hắn, sự khốn khổ thảm hại này thật khiến người ta không nở nhãn tâm nhìn.

Đế Sát nhìn Mộc Hoàng đang được kéo lên. Hắn trông thấy rõ ràng Mộc Hoàng đã rơi vào tình trạng thần trí không tỉnh táo nhưng khóe miệng lại vẫn nở nụ cười.

Nổi giận trong lòng hắn cơ hồ ngút lên ngập trời. Không thèm nghĩ ngợi gì mà chụp tay vào không trung, một thanh kiếm màu đen lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Thân mình Đế Sát chợt lóe lên, hắn liền đâm về phía Mộc Hoàng. Lưỡi kiếm nảy lên và hung hăng dừng lại trên cổ Mộc Hoàng. Kiếm đâm vào da, máu tươi lập tức chảy xuống. Máu đỏ của máu không thể so với nham thạch nóng chảy phía sau lưng bọn họ, nhưng không hiểu sao nó lại đỏ một cách chói mắt, một cách thảm thiết như vậy.

Mộc Hoàng cố gắng chịu đau, thần trí của hắn lại tỉnh táo lại lần nữa. Hắn hé hé đôi mắt, chỉ thấy Đế Sát đang gằn trong gang tấc.

Sát ngay trước mặt hắn chính là Đế Sát, vẻ mặt ai oán, thần tình giận dữ và căm hận. Trường kiếm trong tay hắn ta đang kề trên cổ hắn, cắt qua da thịt của hắn. Chỉ cần Đế Sát nhấn thêm một chút, dùng nguyên lực hắc ám lên lưỡi kiếm là có thể trực tiếp lấy mạng hắn rồi.

Mộc Hoàng nhìn Đế Sát, mặt không chút đổi sắc. Ánh sắc lạnh toát ra từ mắt hắn không có vẻ gì là thỏa hiệp, lại càng không có sự hoảng sợ hay khẩn cầu. Ngoài ra, lại càng không có sự thương tiếc và thông cảm. Chỉ có duy nhất sự cao cao tại thượng, một loại tư thái cao cao tại thượng vượt qua hết thảy.

Đế Sát đối diện với ánh mắt của Mộc Hoàng, nhìn thấy ý tứ toát ra từ mắt Mộc Hoàng. Thanh kiếm trong tay hắn càng đâm sâu thêm vài phần.

Miệng vết thương trên cổ Mộc Hoàng càng sâu thêm vài phần.

“Thiếu chủ, giết hắn đi, giết hắn đi...” Thấy vậy, đám người hầu của Hắc Ngục đứng bên cạnh lập tức nghiêng răng nghiêng lợi nói với Đế Sát. Người Hắc Ngục không sợ chết, cũng không sợ kẻ thù tìm tới cửa. Cùng lắm thì cá chết lưới rách, đó là quy tắc làm việc của Hắc Ngục. Nam nhân này khiến Thiếu chủ của bọn họ bị tổn thương, khiến Thiếu chủ phải đau khổ căm hận, lại còn đưa tới mầm tai vạ cực lớn. Cứ giết hắn ta trước để Thiếu chủ nguôi cơn giận đã rồi tính sau.

Đế Sát nghe những lời nói xung quanh xong, sát ý trong mắt càng dâng lên điên cuồng.

Giết hắn ta, giết chết hắn ta... Một khi Phong Vân không còn hắn ta nữa, sớm hay muộn nàng cũng sẽ quên đi Mộc Hoàng. Thời gian có thể làm thay đổi mọi chuyện, có thể làm hao mòn mọi chuyện. Giết hắn ta, lúc này tốt nhất là giết chết hắn ta.

Đế Sát nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Mộc Hoàng, hai mắt bắt đầu đỏ rực lên. Bên trong là một con điên cuồng dữ tợn sắp bùng nổ.

Còn Mộc Hoàng thì nhìn thấy hết thấy mọi chuyện nhưng vẫn không hề thay đổi đối diện với Đế Sát. Đối với Đế Sát, hắn chẳng có lời nào hay ho để nói.

Kẻ địch là kẻ địch, kẻ thù là kẻ thù, vĩnh viễn không thể thỏa hiệp, vĩnh viễn không thể trở thành bạn bè. Cũng vĩnh viễn không cầu xin, vĩnh viễn không cúi đầu.

Đế Sát đối diện với ánh mắt của Mộc Hoàng, lưỡi kiếm trong tay càng đâm sâu thêm một chút. Nhìn thấy kiếm trong tay hắn đâm sâu thêm từng tấc từng tấc, nhìn thấy gương mặt của Mộc Hoàng dần dần mất đi huyết sắc, chỉ cần hắn dùng sức một chút là mọi chuyện sẽ chấm dứt...

Thế nhưng... Có điều...

“Ta thương hắn, ta không ngăn được người giết hắn, chuyện ta có thể làm chỉ là đi cùng với hắn.” Có điều, không hiểu sao những lời nói của Phong Vân lúc còn ở bên trong không gian vũ mang bỗng vang lên bên tai hắn.

Nếu Mộc Hoàng chết thì nàng sẽ đi theo hắn ta. Hắn không sợ giết chết Mộc Hoàng, hắn lại càng không sợ Phong Vân phá hủy Hắc Ngục của hắn.

Chỉ là... Chỉ là...

Hắn không nỡ để Phong Vân phải đau lòng. Hắn không muốn từ nay về sau không được nhìn thấy Phong Vân nữa. Hắn càng không muốn vì hắn giết Mộc Hoàng mà Phong Vân cũng đi theo...

Hắn không làm được, hắn không xuống tay được, hắn không dám...

Bàn tay nắm trường kiếm của Đế Sát bắt đầu run rẩy. Hắn muốn giết kẻ trước mắt này, rất muốn, rất muốn, rất muốn, có điều...

Nghĩ tới cảnh Phong Vân biến mất trước mặt hắn, tìm hắn lại...

Đế Sát hầu như không thể khống chế được nỗi bi thương đau xót và căm giận trong lòng.

Mộc Hoàng nhìn Đế Sát đang đấu tranh với bản thân, ánh mắt vẫn đối chọi gay gắt của hắn bỗng khe khẽ thu lại. Sau đó, hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

Tuy là kẻ thù, nhưng mà...

“A...” Mộc Hoàng vừa mới nhắm mắt liền chợt nghe thấy tiếng rống to điên cuồng gần như suy sụp của Đế Sát. Trong tiếng rống to của hắn ta chứa đầy sự bất lực, thống khổ và bi phẫn.

“Mang hắn trở lại cho ta, mang hắn trở lại cho ta!” Lưỡi kiếm kề trên cổ Mộc Hoàng bị ném mạnh ra ngoài. Nó đập vào vách núi xa xa và truyền đến một trận âm thanh vang dội. Lời nói nóng nảy và không cam lòng của Đế Sát cũng dội lại. Không đợi Mộc Hoàng kịp có phản ứng, Đế Sát đã nhanh chóng vọt đi rất xa, chỉ để lại phía sau một bóng dáng bi phẫn đến tận cùng.

Rõ ràng là hận như vậy nhưng cuối cùng hắn lại không nỡ ra tay.

Chỉ vì một câu nói của Phong Vân, một câu thôi.

Gió lạnh chợt nổi lên. Cái lạnh nhẹ nhàng cùng với lửa nham thạch cực nóng quét qua tầng thứ nhất của địa ngục, mang theo không phải sự tàn nhẫn, không phải sự dữ tợn, mà chính là sự đau xót và bi phẫn vô cùng.

Hồi thế gian tình là chi mà khiến bao người điên cuồng, bao người u oán.

“Mẹ nó!” Nhìn thấy Thiểu chủ của bọn họ cuối cùng cũng không xuống tay, đám người Hắc Ngục tức giận túm lấy đồng xiềng xích trên người Mộc hoàng và đưa hắn trở lại nơi giam giữ.

Thiểu chủ của bọn họ đã không chịu xuống tay, vậy đừng trách Vương tôn của bọn họ.

Gió dữ rền vang, khốc liệt mà dữ tợn.

Giữa cơn gió dữ tợn này, toàn bộ Hắc Ngục đang tham gia phản công bỗng huyền ảo hẳn lên.

“Lui ra, lui ra, mau lui lại...”

“Mẹ nó, đám người nào vậy? Sao lại không sợ đòn tấn công của chúng ta...”

“Không biết, mau lui lại phía sau, a...”

Tại tầng thứ tám của địa ngục, đám binh sĩ Hắc Ngục vốn đang đứng mảnh xông lên bỗng liên tiếp lui lại phía sau. Trước mặt bọn họ có một đám người cao tới ba thước và cường hãn vô cùng đang nghiêm bước sắp lại.

Tộc Bỉ Mông là chủng tộc có sở trường phòng ngự vô cùng cường hãn. Ngay cả các đòn tấn công của di tộc thượng cổ như tộc tinh linh hay tộc mỹ nhân ngự, bọn họ cũng có thể phòng ngự hơn phân nửa. Nói gì tới những đòn tấn công trước mặt của đám người Hắc Ngục, bọn họ đều coi như gãi ngứa chứ chẳng đáng là gì.

Trong chốc lát, chỉ thấy giữa những chùm lửa linh lực sáng lạn rực rỡ kia, tộc Bỉ Mông cứ liên tục xông thẳng lên như đi vào chỗ không người. Ở những nơi bọn họ đi qua, mọi thứ đều bị phá hủy hết thấy.

“Các băng hữu, nhanh lên!” Giữa đám người cao lớn của tộc Bỉ Mông, Ngân Dạ Lan ngồi trên vai nữ thủ lĩnh của tộc Bỉ Mông từ trên cao nhìn xuống hồ to.

“Được!” Những tiếng trả lời cục mịch lập tức đồng thời vang lại. Cổ chiến xa của tộc Bỉ Mông càng được đẩy nhanh tốc độ. Những bàn tay to lớn vung ra một cái, những cái chân dài đá lên một cái, mặc cho thế trận kiến trúc của các người có cường hãn thế nào, tất cả cũng đều bị phá hủy sạch sẽ. Mọi đòn tấn công của Hắc Ngục căn bản không đất dụng võ trên người tộc Bỉ Mông.

Quả thực là những con người độc nhất vô nhị. Những tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, mọi sự đều vô cùng bạo liệt.

Cùng với sự xuất hiện không ngừng của các di tộc thượng cổ, sắc mặt của vua Hắc Ngục càng trở nên khó coi.

Lúc này, giữa bầu không khí nhuộm đầy khói lửa, màu đen đều tụ tập cả tại nơi có tầm cung của Đế Sát.

Phong Vân vẫn không ngẩng đầu lên nhìn vua Hắc Ngục, nàng vẫn tiếp tục ngắm nghía một quân cờ trong tay, gương mặt tuyệt đối lộ ra vẻ lãnh khốc.

“Vương tôn!” Giữa bầu không khí tràn ngập sự lạnh lẽo này, đệ nhất chiến tướng của Hắc Ngục là Thiên Hòa đột nhiên xuất hiện bên cạnh vua Hắc Ngục và gật gật đầu với ông ta.

Thấy vậy, trên gương mặt âm lãnh của vua Hắc Ngục đột nhiên hiện lên một tia cười lạnh. Ông ta ngẩng đầu xoay người nhìn về phía ra, trên khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh, “Hách Liên Phong Vân, hy vọng người còn có thể lãnh khốc như vậy.”

Ông ta đang nói thì xa xa bỗng có một cột sáng màu đen chậm chậm xuất hiện.

Phong Vân nhướng mày, lần đầu tiên ngẩng đầu nhìn về phía phương xa đang rung chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 620: Độc chiêu sát thủ

Ánh sáng màu đen lượn lờ bay múa.

Giống như từ thời cổ xưa bay đến, bao phủ lên khắp mặt đất rộng lớn này.

Cột sáng màu đen dày đặc thuần túy từ dưới nền đất âm trầm đột ngột dựng lên giữa trời đất, giống như cây cầu nối giữa địa ngục và thiên đường. Cùng với sự xuất hiện của cột sáng màu đen như mực này, một luồng không khí thuần túy và nồng đậm hắc ám cũng tỏa ra bốn phương tám hướng. Tràn ngập đất trời, bao phủ lên khắp nơi trong thiên địa. Cả trung tâm của Hắc Ngục cũng bị toàn bộ sức mạnh màu đen kia bao trùm. Đó là một màu đen khiến người ta sợ hãi.

“Ám Chi Nguyên.” Lúc cột sáng màu đen xuất hiện, Á Phi vốn không thay đổi vẻ mặt cũng phải nhẹ nhàng nhíu mày. Hắn thấp giọng nói một câu.

Ám Chi Nguyên, nguồn gốc tồn tại của Hắc Ngục. Giờ rốt cuộc cũng bị vua Hắc Ngục lấy ra dùng.

Âm sắc hạ xuống, Á Phi chậm rãi xòe hai tay ra bắt một quyết. Lập tức, một vầng hào quang màu trắng như ẩn như hiện bắt đầu tỏa ra từ quanh người hắn. Quang sáng này phóng lên cao. Ám Chi Nguyên vốn bao phủ cả trung tâm Hắc Ngục lập tức né tránh. Nhưng nó không lùi ra xa mà chỉ né tránh. Cho tới bây giờ, bóng tối và ánh sáng vẫn duy trì thế đối đầu với nhau.

Á Phi nhìn cảnh Ám Chi Nguyên chỉ né tránh rồi lại bao phủ lên trung tâm của Hắc Ngục mà không có nhiều cảm xúc. Hắn sớm đã đoán được vua Hắc Ngục sẽ vận dụng sức mạnh cổ xưa này, bởi vậy mới sớm có chuẩn bị và đi theo Phong Vân tới đây. Có hắn đứng ở trung tâm này, cho dù vua Hắc Ngục có mở Ám Chi Nguyên, người của bọn họ vẫn có thể vây quét từ ngoài đến đây. Không phải không ai có thể làm lay động được Ám Chi Nguyên này.

Màu đen lướt qua như vẩy mực vào không gian. Trời đất nhuộm một màu đen tối. Mà ngay giữa cảnh sắc đen tối này, ở phía dưới bỗng xuất hiện một

cột tinh thạch màu bạc ngay giữa bóng tối của Âm Chi Nguyên. Cột sáng màu bạc này nhỏ bé hơn rất nhiều so với cột sáng màu đen Âm Chi Nguyên nhưng nhờ vào màu trắng bạc của nó mà người ta hoàn toàn không thể bỏ qua. Ánh sáng bạc phát ra từ đó được tấm màn đen đằng sau tôn lên càng thêm rực rỡ. Mà ngay giữa màu trắng chói mắt đó, trên cột có một bóng người đang bị trói chặt mà người ngoài cũng có thể nhìn thấy được.

Không có y phục che chắn cơ thể, người đầy máu huyết, mình đầy thương tích. Mái tóc đen hỗn loạn tung bay giữa màn nguyên lực màu đen càng lộ ra sự tàn khốc.

Mộc Hoàng, đó là Mộc Hoàng.

Phong Vân nhìn thấy Mộc Hoàng đang bị buộc chặt trên cột tinh thạch phía cao cao đằng kia, hắn đã xuất hiện trước mắt nàng. Sắc mặt nàng vẫn lãnh khốc như trước, chỉ có bàn tay đặt trên mặt bàn đã buông xuống dưới và nắm chặt lại thành nắm đấm.

Bọn chúng đã khiến Mộc Hoàng bị thương thành ra như vậy, hắn đã bị thương thành ra như vậy rồi. Trong lòng nàng rõ ràng đã có chuẩn bị từ trước, nàng biết Mộc Hoàng tuyệt đối không bình an khi ở trong này, có điều khi tận mắt nhìn thấy, lòng nàng vẫn đau đớn đến tột độ.

Mộc Hoàng, Mộc Hoàng của nàng đã bị thương thành ra như vậy.

Vua Hắc Ngục nhìn Mộc Hoàng vừa xuất hiện rồi quay đầu lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Phong Vân một cái. Thấy Phong Vân vẫn trước sau không đổi, ông ta chỉ hừ lạnh một tiếng.

Cùng với tiếng hừ lạnh này, cột tinh thạch màu bạc bắt đầu chuyển động. Nó bắt đầu chậm rãi áp sát vào cột sáng Âm Chi Nguyên ở phía sau. Bóng đen lập tức giống như lớp tơ nhện bằng sương khói bắt đầu quấn quanh lên người Mộc Hoàng. Trên da thịt hắn lập tức như có hàng ngàn hàng vạn mũi kim châm vào.

Phong Vân đang ở cách đó không xa, nàng có thể nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện đang xảy ra bên đó. Trong nháy mắt, sâu trong mắt nàng càng thêm vài phần run rẩy.

Còn Mộc Hoàng đang mơ mơ hồ hồ, thần trí còn đang hỗn loạn, cũng bị những cái đâm mãnh liệt làm cho tỉnh lại. Trên người như có ngàn vạn con kiến con nhện đang cắn xé, cho dù đã từng trải qua ngọn lửa nham thạch nóng chảy, cho dù cơ thể đã muốn chết lặng thì sự đau đớn và ngứa ngáy này cũng làm người ta bị chấn động mạnh.

Tinh thần lập tức tỉnh táo lại, Mộc Hoàng chậm rãi mở mắt ra. Thử đập vào mắt hắn trước tiên, không có gì khác, cái gì cũng không tồn tại, cái gì cũng chỉ là làm nền, chỉ có duy nhất Phong Vân đang ngồi cách đó không xa và nhìn về phía hắn. Chỉ có duy nhất một bóng dáng gầy yếu mà kiêu ngạo lãnh khốc đang ngồi đó.

Phong Vân, là Phong Vân, chính là Phong Vân.

Mộc Hoàng gắng sức mở to hai mắt bình tĩnh nhìn Phong Vân. Người hắn yêu thương đã tới đây, Phong Vân đã tới chỗ này rồi. Lòng hắn chợt ấm như lửa, ngọt như mật. Mọi đau đớn trên cơ thể cơ hồ cũng bị xem nhẹ.

Mộc Hoàng bình tĩnh nhìn Phong Vân, trong ánh mắt lạnh băng kiêu ngạo của hắn chỉ có thể nhìn thấy một tình yêu sâu sắc không hối hận. Hai người nhìn nhau, chỉ một cái nhìn còn hơn trăm núi nghìn sông, chỉ một cái nhìn đã khẳng định trọn đời trọn kiếp.

Phong Vân nhìn thấy ánh mắt của Mộc Hoàng từ khi mở ra vẫn nhìn nàng không hề dịch chuyển, nhìn thấy sự vui mừng tỏa ra từ đáy mắt hắn, nhìn thấy hắn đang tham lam nhìn nàng, nhìn thấy cơ thể của hắn đang không ngừng run rẩy, mà khoe miệng lại tươi cười rạng rỡ. Lòng bàn tay giấu dưới ống tay áo đã bị móng tay đâm vào thật sâu.

Sắc mặt nàng không hề biến đổi, nhưng trong lòng thì đã...

Âm Chi Nguyên là thứ tồn tại từ thuở khai thiên lập địa, là thứ không thể hủy diệt, không thể biến mất. Nó xâm lược hết thảy các sinh vật khác, cắn nuốt hết thảy sự sống. Nó là chỗ dựa lớn nhất của Hắc Ngục, cũng là đòn sát thủ của Hắc Ngục. Cái loại sức mạnh thuần hắc ám này, ngoại trừ những người đến từ bóng tối ra, bất kể kẻ nào tới gần nó cũng sẽ bị hủy diệt. Mà hiện tại, Mộc Hoàng lại đang bị bọn họ chậm rãi đẩy vào trong Âm Chi Nguyên thuần túy kia. Một khi thực sự tiến vào bên trong Âm Chi Nguyên rồi, ngay cả linh hồn của hắn cũng sẽ bị cắn nuốt tới khi bị hủy diệt hoàn toàn.

Cách xa như vậy nhưng Phong Vân cơ hồ có thể thấy được luồng khói đen kia đang nhanh chóng quấn lấy Mộc Hoàng và thẩm thấu vào bên trong cơ thể hắn.

Làn khói màu đen vừa lướt qua, da thịt và cơ thể của Mộc Hoàng không có biến hóa gì, nhưng mà, nàng cơ hồ có thể cảm nhận được linh hồn của hắn đang run rẩy và vô cùng lo lắng.

Bàn tay càng bóp chặt lại, Phong Vân không biết bản thân phải dùng bao nhiêu sức lực mới kiềm chế để gương mặt không lộ ra cảm xúc gì.

Có điều, có điều...

“Vững vàng lên!” Đúng lúc đó, tiếng nói của Á Phi bỗng vang lên trong tai nàng.

Phải vững vàng, lúc này, ai là người thiếu kiên nhẫn trước, người đó sẽ thua hoàn toàn. Bọn họ cũng đã sớm lường trước được việc Hắc Ngục sẽ lấy Mộc Hoàng ra làm lá chắn. Lúc này nàng không thể để lộ ra một chút dao động nào, nếu không sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nghe Á Phi nói xong, vẻ lạnh lẽo trong mắt Phong Vân lại càng thêm băng lạnh. Nhưng trong lòng nàng...

Vua Hắc Ngục cười lạnh nhìn Phong Vân. Thấy Mộc Hoàng như vậy mà Phong Vân vẫn thản nhiên không lộ ra cảm xúc gì, sâu trên mặt ông ta hiện lên một vẻ tức giận vô cùng, “Được, để xem ngươi lòng gan dạ sắt đến đâu!” Nói xong, ông ta khẽ ngẩng đầu lên.

Lập tức, tốc độ áp sát của cột tinh thạch trời buộc Mộc Hoàng vào Âm Chi Nguyên càng nhanh hơn mấy phần.

Ánh sáng chớp động, bóng tối hiển lộ. Bầu không khí ở nơi này chưa từng xuống thấp đến như vậy.

Lời nói của vua Hắc Ngục lọt vào tai Phong Vân. Không ai biết nàng phải vận dụng bao nhiêu sức mạnh mới dời được tầm mắt từ người Mộc Hoàng sang phía vua Hắc Ngục. Trên gương mặt lãnh khốc của nàng không có một chút yếu thế mà chỉ hiện lên vẻ kiên quyết, “Ta có ý chí sắt đá hay không, ông có giỏi thì cứ nhìn cho rõ.”

“Àm.” Đúng lúc đó, từ bốn phía của Hắc Ngục bỗng vang lên những tiếng nổ nặng nề. Tiếp đó, có bốn luồng lửa linh lực rực rỡ từ bốn phía rít gào xuất hiện ở phía chân trời. Đó là đám người của Phong Vân đang bao vây bốn phương tiến đến. Cùng với bốn luồng ánh sáng chớp động này, những tiếng sụp đổ nặng nề cứ liên tiếp vang lên.

Bàn cờ trước mặt vua Hắc Ngục xoay tròn với tốc độ càng lúc càng nhanh. Đó là vì có thể lực bên ngoài bắt đầu xâm lấn vào trung tâm của Hắc Ngục. Tộc mỹ nhân ngư, tộc Bi Mông, tộc tinh linh, Ngàn Dạ Cách, bốn đội quân đang bắt đầu tới gần trung ương từ bốn phía. Xung quanh vẫn vang lên những tiếng chém giết mãnh liệt. Bóng tối và ánh sáng vẫn không ngừng đối chọi nhau, ta sống thì ngươi phải chết. Ở trong này người ta vẫn có thể nghe thấy rất rõ mọi chuyện.

Vua Hắc Ngục mắt nhìn những chuyển động dị thường trên bàn cờ, tai nghe những tiếng tấn công từ xa xa truyền đến. Tâm trạng thoải mái vì còn có nơi dựa vào đã hoàn toàn bị vứt bỏ.

“Hách Liên Phong Vân, bản tôn thực đã xem thường ngươi. Không ngờ ngươi lại vô tình như thế.” Vua Hắc Ngục nhìn Phong Vân, trong mắt ông ta bắn ra tia sang khiến người ta sợ hãi. Còn giọng nói của ông ta thì so với hàn băng vạn năm ở tầng thứ ba cũng rùng mình hơn nhiều.

Chẳng phải kiếp này Hách Liên Phong Vân chỉ yêu một mình Mộc Hoàng của Nam Viên sao? Chẳng phải vì hấn cô ta có thể bỏ mạng sao? Vậy mà hôm nay, lúc này, cô ta làm vậy là ý gì? Ông ta không hề trông thấy Phong Vân vì Mộc Hoàng mà trở nên yếu đuối chút nào. Hay là Hách Liên Phong Vân này thực sự không cần tính mệnh của Mộc Hoàng của Nam Viên kia? Cô ta thực sự nhẫn tâm như vậy sao? Nữ nhân này sao có thể vô tình vô nghĩa như thế được? Sao cô ta vẫn có thể xuống tay như vậy được? Ai cũng nói Hắc Ngục vô tình vô nghĩa, xem ra Hách Liên Phong Vân này mới đúng là người như vậy.

Nghe thấy lời nói ẩn giấu đầy sự lạnh lẽo của vua Hắc Ngục, Phong Vân cố gắng nở ra một tia cười lạnh chế giễu, “Vua Hắc Ngục, không phải ai cũng là trẻ con. Trờ hề như vậy, ta khuyên ông sớm thôi đi, vô dụng.”

Hai chữ vô dụng vang lên như chém đinh chặt sắt. Lấp kín mọi đường cứu vãn. Không phải ai cũng là người tốt. Hôm nay, nếu Hách Liên Phong Vân nàng mềm lòng không nhẫn tâm xuống tay, Mộc Hoàng sẽ còn thảm hại hơn hiện tại rất nhiều. Nàng cũng sẽ càng không có cơ hội, không có khả năng cứu được hấn. Con tin ư? Trong kiếp trước nàng đã thấy rất nhiều. Kết quả của việc quá mức để ý tới con tin là con tin sẽ bị giết chết. Nàng không thể đánh bạc với lòng tốt, không bao giờ nghĩ sẽ buông tay. Nàng chỉ biết dựa vào hành động, lời nói của đối phương để tìm ra nhược điểm của hấn, để ra đòn tấn công trí mạng. Cách đó mới là cách đàm phán tốt nhất, mới có thể đem lại hy vọng.

Vua Hắc Ngục tai nghe lời nói lãnh khốc của Phong Vân, mắt thấy mọi cử động trên khuôn mặt của Phong Vân. Ông ta đã hiểu, hoàn toàn hiểu ra. Ông ta đã xem thường đội quân cường đại của Phong Vân, lại càng đánh giá quá thấp con người Hách Liên Phong Vân này. Ông ta dùng Mộc Hoàng để ép nàng, nàng liền lấy sự tồn vong của Hắc Ngục để ép lại ông ta.

Quả thực là kỳ phùng địch thủ, người tài tương ngộ.

“Ha ha...” Nhìn thật kỹ Phong Vân một cái, vua Hắc Ngục đột nhiên bật cười ha ha, “Tốt, hôm nay để xem trong chúng ta ai là người giữ được đến cùng, ai có thể thắng được ván cờ này, ai là người có thể nở nụ cười cuối cùng.”

Dứt lời, ông ta vung mạnh tay lên. Cột sáng bạc trời chập Mộc Hoàng trên đó càng di chuyển nhanh về phía Âm Chi Nguyên. Những sợi tơ màu đen từ bốn phương tám hướng bắt đầu bao bọc lấy Mộc Hoàng. Từ xa nhìn lại, trên người Mộc Hoàng xuất hiện một luồng khí đen và một luồng khí đỏ trông vô cùng dữ tợn.

Phong Vân không có ý cúi đầu không nhìn mà tầm mắt vẫn đuổi sát theo thân thể của Mộc Hoàng. Yêu thương trong mắt nàng không hề bị che giấu mà hiển lộ rõ ràng. Đồng thời, cái hận thấu xương và kiên quyết tàn nhẫn cũng không hề bị giấu giếm.

Vua Hắc Ngục dám giết chết Mộc Hoàng, nàng sẽ phá hủy toàn bộ Hắc Ngục, một chút cũng không lưu.

Màu đen di động, ánh sáng lập lờ. Rõ ràng làm một thứ hắc ám cực hạn, rõ ràng chỉ là một màu sắc thuần túy nhưng lại khiến người ta có cảm giác hoa mắt. Lực hắc ám từ thưở khai thiên lập địa quả thực phi phàm.

Lúc này, không còn giống như trước nữa, Mộc Hoàng cắn chặt môi dưới. Sự đau đớn trên người hấn đã bắt đầu biến đổi dị thường, nó không chỉ có ở trên da thịt mà đã bắt đầu ăn vào tận xương tủy linh hồn. Hấn có cảm giác sự sống đang dần dần yếu đi. Sức ép cường đại cứ không ngừng tới gần. Mồ hôi, máu huyết, đã không còn cách nào có thể hình dung được sự đau đớn của hấn nữa. Nỗi đau này đã không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả nữa rồi.

Nhưng Mộc Hoàng không kêu gào, không rên rĩ, không điên cuồng. Mắt hắn vẫn nhìn về phía Phong Vân, trong đó không hề có oán hận hay bất mãn. Tuy hắn không nghe thấy bất cứ cái gì, không nhìn thấy bất cứ thứ gì xung quanh, nhưng hắn biết, hắn hiểu mọi chuyện Phong Vân làm đều là vì hắn. Đáng gì chuyện hiện giờ nàng đang ngồi vững như núi Thái Sơn ở đằng kia chơi cò, còn hắn đang ở trong này đối mặt với cái chết.

Hai mắt nhìn nhau, mặc dù đầy trời hắc khí nhưng lại không che lấp được gương mặt nơi đó vẫn tràn đầy mối thâm tình và tin cậy không hồi hận. Có nên con đau, Mộc Hoàng chậm rãi nở nụ cười với Phong Vân. Rõ ràng là thảm hại như vậy, rõ ràng đang lâm vào hoàn cảnh khó khăn như vậy, nhưng vẻ tươi cười này lại ảm áp tới mức khiến người ta xúc động, lại sáng lạn khiến người ta muốn khóc.

“Ta yêu nàng.” Đôi môi không thể phát ra tiếng động, gần như chỉ nhìn theo hình dáng của miệng khi phát âm nhưng đã hơn trăm núi ngàn sông, hơn muôn đời vạn kiếp.

Phong Vân lập tức hít sâu một hơi, ngón tay giấu trong ống tay áo cơ hồ dán chặt vào lòng bàn tay. Nàng nhìn về phía Mộc Hoàng, trên gương mặt cũng chậm chậm căng nở ra một nụ cười.

Ngọt ngào mà xinh đẹp.

“Ta cũng yêu chàng.”

Lúc này, vô thanh thắng hữu thanh.

Gió lạnh nổi lên, đất trời không còn ánh sáng. Đứng trên đỉnh chóp của tấm cung ở phía xa, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Đế Sát lòng đau như cắt. Hắn cắn chặt môi dưới, máu từng giọt từng giọt chậm chạp chảy xuống, chảy xuống dưới, hòa vào bụi bặm. Gương mặt hắn tràn ngập sự đau thương, cũng tràn đầy nỗi hận, lại càng nhiều hơn sự yêu thương say đắm và đớn đau. Gió lạnh thổi bay tà áo của hắn, thổi lên những bi thương vô tận.

Thấu nỗi tương tư này*,

Biết tương tư là khổ,

Nhớ mong mãi, hề thương nhớ hoài,

Chợt nhớ nhưng, hề khôn kể xiết.

Sớm biết tâm hồn lạc viễn vòng,

Vậy khi xưa tuyệt không quen biết.

(*Các câu thơ trong bài Thu phong tử của Lí Bạch)

Mà nỗi tương tư thương nhớ và yêu thương đó lại từ chối hắn.

Sắc trời càng lúc càng ảm đạm.

“Àm...” Giữa bầu không khí ảm đạm này, một tiếng gầm rú sắc nhọn bỗng lập tức vang lên. Ngũ cung của trung tâm Hắc Ngục đã bị sụp đổ, đó là một trong lối vào thuộc ngũ hành của trung tâm Hắc Ngục.

“Vương, tộc người lùn, là tộc người lùn.” Ngừ khí của Thiên Hòa lúc này đã không còn có thể dùng từ khiếp sợ để hình dung.

Trước cửa Ngũ cung, tộc người lùn vốn vẫn an bình bất động đã đem theo vũ khí tinh diệu từ lòng đất chui lên và đột nhiên xuất hiện ngay trung tâm của Hắc Ngục, khiến đám thị vệ Hắc Ngục trấn thủ nơi này trở tay không kịp.

Tộc người lùn không phải là tộc người hung tàn, cho tới bây giờ đánh nhau chưa bao giờ là sở trường của bọn họ. Nhưng những thứ vũ khí bọn họ tạo ra lại đứng đầu thiên hạ. Bởi vậy, khi vũ khí tinh nhuệ được lôi ra, với sự chỉ huy của Mặc Đế, một trong những cửa cung thuộc ngũ hành của trung tâm Hắc Ngục, cửa thứ nhất, lập tức bị phá sập.

Mái tóc bay lượn, sát khí ác liệt. Mặc Đế một thân lãnh khốc và bá đạo bắn linh lực trong tay ra đại sát tứ phương. Những nơi linh lực của ông ta đi qua, không kẻ nào có thể chống lại được.

Vua Hắc Ngục nghe nói xong nhưng trái lại thần sắc cũng không có biến đổi gì lớn. Mấy di tộc thượng cớ đều đã tới đây cả, sự xuất hiện của tộc người lùn không thể khiến ông ta xúc động được nữa. Chỉ cười lạnh một tiếng, ông ta cũng đặt một quân cờ xuống bàn cờ.

Cột sáng trói chặt Mộc Hoàng càng áp sát vào Âm Chi Nguyên.

Đúng lúc ấy, từ phía xa xa Hắc Ngục lại vang lên một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa. Tại một cửa khác của Ngũ hành cung, có vô số nước biển đang che lấp cánh cửa. Người cầm đầu chính là Phượng Vũ Náo. Phượng Vũ Náo mang theo một đám cao thủ của luyện ngục từ nơi Hách Liên Phong Lôi trấn giữ men theo đường nhỏ kéo đến đây đúng thời gian dự tính và đạt được hiệu quả dự định.

Phượng Vũ Náo một thân áo trắng lúc này chỉ còn vẻ nghiêm túc đầy người. Bàn tay to lớn vung lên phía trước, đám cao thủ của luyện ngục phía sau liền

tiếp tục đánh vào cửa cung. Phá vỡ Ngũ hành cung có thể xông thẳng vào đại điện trung tâm của Hắc Ngục.

Khí thể mãnh liệt, sát khí ngập trời.

Trong lúc đội quân của Phong Vân từng người từng người xuất hiện và lần lượt dồn ép, cột sáng trời Mộc Hoàng cũng càng lúc càng áp sát Âm Chi Nguyên.

Đám thị vệ của Hắc Ngục đứng xung quanh phụ trách trông coi hẳn cũng không dám tới gần mà bắt đầu lùi lại đằng sau. Cơ thể bọn họ không có Âm Chi Nguyên, cho dù là người Hắc Ngục cũng không dám tiến lại quá gần.

Đám lính canh bắt đầu lui về phía sau, bên người Mộc Hoàng lập tức xuất hiện một khoảng trống. Mà ngay khi khoảng trống xuất hiện, trên trời đột nhiên lóe lên một tia sáng vàng. Một vật nhanh như chớp phóng về phía Mộc Hoàng. Thân mặc khôi giáp, uy phong lẫm liệt, khí thể kinh người. Đó chẳng phải là sư tử Hoàng Kim vẫn luôn bên cạnh Phong Vân thì là ai?

Giơ vuốt lên không, sư tử Hoàng Kim cả người sáng rực vọt tới cột sáng đang trói chặt Mộc Hoàng. Nó ẩn núp lâu như vậy chính là chờ cơ hội này.

“Không hay rồi...”

“Vương tôn...”

Lập tức có vô số tiếng nói của đám lính gác kêu lên, đồng thời có vô số bóng người đánh tới sau lưng của sư tử Hoàng Kim.

Thế nhưng, bọn họ đã nhanh mà sư tử Hoàng Kim còn nhanh hơn. Lắc mình một cái, nó đã tới bên cạnh đồng xiềng xích trói buộc Mộc Hoàng.

Phong Vân vốn vẫn chú ý mọi chuyện ở nơi này khẽ run run tay kích động.

Sư tử Hoàng Kim, nhờ người đó!

Ánh sáng lóe ra. Sư tử Hoàng Kim khắp người đầy linh lực màu vàng vung vuốt tóm lấy xiềng xích đang trói chặt Mộc Hoàng và hết sức vung lên. Linh lực mạnh mẽ lập tức chém xuống khoảng không vô cùng sắc bén.

“Rắc...” Một tiếng gãy lảnh lảnh vang lên. Tiếng động phát ra rất nhỏ nhưng lại giống như tiếng động rung trời vang vọng trong tai mọi người. Tiếng động làm kinh ngạc đám người Hắc Ngục, làm phẫn chán đám người Phong Vân.

Một vuốt chém đứt xiềng xích trên người Mộc Hoàng, sư tử Hoàng Kim ôm chặt lấy hắn, “Đi!”

Quyết định thật nhanh, nó tóm lấy Mộc Hoàng định bay đi.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi nó tóm lấy cơ thể của Mộc Hoàng, Âm Chi Nguyên vốn vẫn lặng im sừng sững đứng đó đột nhiên phát ra những tiếng rít gào. Nó đột nhiên nở rộng ra giống như một bông pháo hoa nổ mạnh. Đám pháo hoa màu đen chọt lóe ngay trước mặt một người một sư tử.

Trong khoảng khắc, sư tử Hoàng Kim chỉ cảm thấy một luồng áp lực đập thẳng vào mặt. Đồng thời, cơ thể của Mộc Hoàng trong tay nó bỗng sinh ra một phản lực cực lớn hất mạnh móng vuốt của nó ra.

“Chuyện này...” Sư tử Hoàng Kim kinh hãi vội xoay người tóm lấy Mộc Hoàng.

Cùng lúc đó, cơ thể của Mộc Hoàng như thể có ý thức mà bay về phía Âm Chi Nguyên ở phía sau. Trên người hắn hiện lên những hoa văn màu đen được cột sáng Âm Chi Nguyên chiếu rọi.

Không xong rồi! Sư tử Hoàng Kim thảm kêu một tiếng. Tiếp đó, nó cắn răng định phóng tới cột sáng Âm Chi Nguyên kia.

“Quay lại, đừng đi chịu chết!” Trong nháy mắt khi nó định xông vào, tiếng nói của Á Phi bỗng vọng trong khoảng không và vang lên ngay trước mặt nó. Linh lực của sư tử Hoàng Kim không thuộc loại hắc ám, nó phóng vào Âm Chi Nguyên chính là xông vào chỗ chết.

Sư tử Hoàng Kim lập tức dừng lại.

Ngay khi nó dừng lại, tiếng nói càn rỡ của vua Hắc Ngục lại vang lên, “Các ngươi đừng quên, đây là Hắc Ngục của bản tôn, nơi này là thiên hạ của bản tôn.”

Âm Chi Nguyên chính là của ông ta. Dám cướp người ngay trước mặt ông ta ư? Đúng là khinh vua Hắc Ngục vô dụng.

Một lời vừa hạ, vua Hắc Ngục lại quay đầu nhìn Phong Vân, “Đau lòng sao? Tiếp tục!”

Cùng với câu nói tiếp tục của ông ta vang lên, Âm Chi Nguyên giống như có ý thức lại tiếp tục lôi kéo cơ thể của Mộc Hoàng về phía nó.

Trong nháy mắt, Phong Vân cơ hồ nghiêng muốn nứt cả răng.

Đen, màu đen vô tận, một màu đen khiến người ta hít thở không thông.

Mộc Hoàng vẫn nhìn thấy Phong Vân, nhìn thấy hết thấy. Lúc này, tinh thần cường đại của hắn rốt cuộc đã không thể duy trì được. Nhưng mà, xa xa kia chính là Phong Vân của hắn... Không, hắn phải tiếp tục duy trì, hắn không thể chịu thua. Nếu hắn không còn nữa, Phong Vân sẽ suy sụp. Không được, không thể như vậy, không thể...

Tình yên nồng đậm, sự không cam chịu nồng đậm cứ dây dưa, đấu tranh, vùng vẫy không ngừng với bóng tối thuần túy kia. Một dòng máu đỏ lại từ gân mạch bắt đầu chảy ra tưới lên cơ thể. Tình thế thực vô cùng điên cuồng và quyết liệt.

Trước cuộc tranh đấu chống lại sự chiếm đoạt đang diễn ra, không ai phát hiện thấy Thánh Quang Chi Vũ vốn được Mộc Hoàng lấy ra từ không gian vũ mạng và vẫn được cất giấu trong người hắn bắt đầu chậm rãi khởi động.

Có thứ gì đó đã kích thích đến nó, làm nó thức tỉnh.

Mộc Hoàng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bóng đen đầy trời, cả Hắc Ngục đã bị đẩy tới đầu sóng ngọn gió.

Xa xa, Phong Vân nhìn thấy Mộc Hoàng chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng nàng bỗng như phát điên. Bàn tay nắm quân cờ bắt đầu run rẩy. Nàng có dám đánh cược phen này không? Có dám dùng tính mệnh của Mộc Hoàng để đánh cược không?

Một cờ hạ xuống, chết hay sống sẽ do trời định.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 621: Tình là đau thương

Ngón tay lướt nhẹ qua quân cờ. Quân cờ đã được nâng lên nhưng trong lòng nàng lại trầm xoay ngàn chuyển.

Hạ hay không? Đánh cược hay không? Lần đầu tiên Phong Vân cảm thấy quân cờ trong tay nặng tựa ngàn cân.

“Ầm ầm...” Trong nháy mắt này, phía xa không ngừng vang lên những tiếng nổ mạnh. Một tiếng tiếp một tiếng cứ liên tục vang lên. Đó là tiếng động do đám người Li Giang đang công phá Ngũ hành cung của trung tâm Hắc Ngục.

Bọn họ đều tụ lại nơi này.

Đồng thời, tất cả đám người còn lại của Hắc Ngục cũng đã lao nhanh về đây. Sát khí dày đặc tràn ngập cả một phương.

Còn Âm Chi Nguyên, dường như cũng biết Hắc Ngục đang lâm vào tình cảnh khốn đốn, nó bắt đầu quay cuồng chấn động. Mây đen nồng đậm đã bao phủ cả một khoảng không phía trên như muốn ngăn lực ngoại lực xâm nhập. Nhưng bởi vì có Á Phi ở trong này, trên người hắn phát ra khí thế sáng chói nên đám người Li Giang vẫn có thể dễ dàng tìm được phương hướng giữa bầu trời đầy mây đen tăm tối.

Bình mã càng lúc càng tới gần.

Phong Vân nắm quân cờ trong tay, nhìn bàn cờ trước mặt. Chỉ cần nàng hạ quân cờ xuống, hai bên lập tức đi tới bước cuối cùng. Ngươi chết ta sống.

Tới bước cuối cùng nàng không sợ, ngươi chết ta sống nàng cũng không sợ. Nàng chỉ sợ cùng rút giậu, mà vua Hắc Ngục này...

Mây đen tràn ngập đầy trời, Âm Chi Nguyên thuần túy đã bao phủ hết thấy làm cho cả nơi này đều nhuộm màu u ám. Giữa bầu không khí u ám đó, cả người Mộc Hoàng vốn đang đứng đầu sóng ngọn gió vẫn nhanh chóng bị hút vào bên trong cột sáng Âm Chi Nguyên.

Hơi thở yếu ớt, mặt mày nhắm chặt. Nếu không phải Phong Vân vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của hắn, chỉ sợ là...

“Hạ cờ đi!” Phong Vân còn đang do dự thì lời của Á Phi lại một lần nữa vang lên trong đầu nàng. Phong Vân không trả lời Á Phi mà vẫn trầm ngâm như trước.

Á Phi biết những lo lắng và e ngại của Phong Vân. Nếu nàng hạ cờ, vua Hắc Ngục sẽ thực sự lâm vào cảnh chó cùng rứt giậu. Vậy có khác gì nàng tận tay đưa Mộc Hoàng xuống hoàng tuyền? Một hành động như vậy, chưa nói tới chuyện làm, chỉ cần nghĩ tới đã khiến người ta đau tới thấu gan thấu ruột. Hắn có thể hiểu được trong lòng Phong Vân đang gió nổi mây phun, nhưng hắn cũng biết nếu lúc này lùi bước thì bọn họ sẽ thua cuộc.

“Phong Vân...”

Á Phi không định khuyên nhủ nhiều, có điều...

“Nhìn coi, Phong Vân của ta không phải là người thiếu quả quyết như thế...” Đúng lúc lời nói của Á Phi còn chưa hạ xuống thì bên tai Phong Vân bỗng vang lên một tiếng nói.

Đó là giọng nói của Mộc Hoàng.

Phong Vân nghe xong liền kích động ngẩng đầu lên. Ngay trước mặt nàng, ngay tại nơi nàng có thể chạm tay vào, một Mộc Hoàng trong suốt đang đứng trước mặt nàng, kiều ngạo như trước, cuồng vọng không giảm. Gương mặt tươi cười cùng đáy mắt tràn đầy tình yêu say đắm rõ ràng đang nở rộ ngay trước mắt nàng.

Mộc Hoàng? Sao có thể? Nàng hoa mắt ư?

Phong Vân nhìn Mộc Hoàng ở ngay trước mắt, vẻ mặt đầy khiếp sợ. Hồi lâu mới lấy lại được thần trí, nàng vội ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía Mộc Hoàng ở phía xa xa bên Âm Chi Nguyên.

Mộc Hoàng cả người thâm hại vẫn đang ở đó, đóng chặt mọi suy nghĩ, toàn thân đều bị vây quanh bởi làn khói đen u tối. Lúc này dường như đã không còn có thể cảm nhận được hơi thở của hắn. Mà đồng thời, vua Hắc Ngục đối diện nàng và Á Phi đứng phía sau cũng không có phản ứng gì. Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ...

Phong Vân chợt cảm thấy vô cùng kinh hãi, cả người cơ hồ trở nên run rẩy.

Không để cho nàng quá sợ hãi, Mộc Hoàng toàn thân trong suốt không hiểu là đang tồn tại ở trạng thái nào chậm rãi cười với Phong Vân, “Ta không sao, nàng đừng sợ!” Hắn vừa nói vừa phủ một tay lên lưng nàng. Bàn tay rõ ràng không có độ ấm, không có sức nặng, nhưng lại vô cùng ấm áp lòng người, lại chắc nịch làm người ta trấn định. Nàng cảm thấy Mộc Hoàng không giống người thực nhưng lại giống hệt như người thực.

Lúc này Phong Vân mới thở phào nhẹ nhõm. Nghe rõ một chút thì đây chính là thuật truyền âm qua tâm linh, việc này...

“Sao chàng làm được thế này?” Phong Vân ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng cười cười nhìn nàng, “Chỉ cần muốn thì không gì là không làm được.”

Một lời vừa hạ, Mộc Hoàng chậm rãi nắm lấy tay Phong Vân, cũng nắm lấy quân cờ hạ xuống bàn cờ.

“Phong Vân của ta không phải là người yếu đuối. Đối với lão thất phu này, nàng cứ xuống tay tuyệt không phải lưu tình.” Lời nói của Mộc Hoàng tràn ngập sự cương quyết.

“Nhưng mà chàng...”

“Nàng sợ sao?” Không đợi Phong Vân nói xong, Mộc Hoàng liền ngắt lời nàng.

Phong Vân nghiêng đầu nhìn Mộc Hoàng của nàng. Nàng thấy sự cương nghị quật cường ánh lên trong mắt hắn, cũng thấy sự quyết liệt trong đó, còn có...

Nàng hiểu rồi. Nàng đã hiểu.

“Ta không sợ.” Phong Vân nở nụ cười và trả lời Mộc Hoàng.

“Giờ mới đúng.” Mộc Hoàng cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên gương mặt Phong Vân. Mềm nhẹ như gió, không hề có cảm giác tồn tại, nhưng mà, hắn lại như thể tồn tại một cách rất chân thực. Sợ sao? Trong từ điển của Mộc Hoàng không có từ này. Giống như lời hắn đã nói với Phong Vân, cho dù vua Hắc Ngục có chó cùng rứt giậu mà giết chết hắn, có người Hắc Ngục chôn cùng, hắn cũng còn lời chán. Ngay cả Đế Sát và chính mình mà vua Hắc Ngục còn từ bỏ được, hắn có cái gì không thể cơ chứ? Lại nói, Phong Vân còn có thể đi cùng với hắn. Hắn rốt cuộc vẫn là người có lợi nhất. Huống hồ, không phá thì không xây được. Ai biết cầu vòng sau mưa làm một cảm giác tươi mới thế nào.

Sự nặng nề chậm rãi biến mất trên gương mặt của Phong Vân. Gương mặt nàng trở nên thanh thản như vừa trút được một gánh nặng.

Nhẹ như gió, nhu như nước, nhưng lại thực sự kiên cố không thể phá vỡ. Tình yêu còn vững hơn đá vàng, phía sau nàng luôn có Mộc Hoàng ủng hộ.

Vẫn nhìn theo Phong Vân ở phía đối diện, vua Hắc Ngục bỗng hơi nhướn mày. Rõ ràng vừa rồi trông nàng còn do do dự dự, vì sao chỉ trong thời gian ngắn bỗng hướng về chỗ không người nở nụ cười mơ hồ, khí tức quanh người nàng cũng hoàn toàn lắng đọng và trở nên trầm ổn, trở nên mạnh mẽ như vậy?

Trong lúc vua Hắc Ngục còn đang kinh ngạc, Phong Vân bỗng cong môi cười, quân cờ trong tay được đặt xuống bàn cờ một cách thông thả kiên định.

“Cộc.” Một tiếng đùng chạm nhỏ vang lên, mọi thứ đều không thể lùi lại được nữa.

“Bốp bốp bốp...” Khi quân cờ của Phong Vân hạ xuống, bên trong không gian xung quanh đột nhiên truyền đến những tiếng bốp bốp. Đó chính là tiếng vỗ tay điều khiển mọi việc.

Khi những tiếng bốp bốp truyền đi xa, khí tức phía xa vốn đã nồng đậm sát khí lại càng phát ra sát khí đằng đằng. Những luồng linh lực không còn gì ngăn cản liền như bão táp lao ra và nổ rộ khắp nơi trong Hắc Ngục. Ánh sáng lưu chuyển, khí ngập đầy trời.

“Ầm ầm ầm...” Giữa bầu không khí tràn ngập khí thế này, các thế lực lớn từ bốn phương tám hướng dựa theo khí tức của Á Phi mà ầm ầm vây lại.

Lá chắn cuối cùng bị phá tan, bọn họ đều hiện thân lao đến.

“Rắc.” Li Giang xông pha dẫn đầu xuất hiện ngay tại phía chính đông. Theo sát sau đó là Mặc Đế. Ông ta dẫn người xuất hiện ở phía chính nam. Phía chính tây là Hỏa Phượng dẫn đầu đám tinh linh chiến đấu. Chính bắc là Ngân Dạ Lan và tộc Bỉ Mông. Phía đông nam, Ngân Dạ Cách hùng hổ kéo tới. Phía tây bắc, Phượng Vũ Náo khí thế nghiêm trang. Phía tây nam là Tiểu Thực và Á Lê. Phía đông bắc là Hải Long, Ba Ngân, Bạch Sa, sát khí lăm lết. Đám đông nhân mã đồng loạt từ tám phương kéo đến một chỗ, khiến cung điện trung tâm của Hắc Ngục đông nghịt như nê-mô.

Mà đám đông nhân mã của Hắc Ngục bị bọn họ bao vây cũng đã lui lại toàn bộ về phía sau và lùi đến nơi này, ai nấy trông đều thảm hại và có dấu hiệu bại trận. Các luồng linh lực đỏ cam vàng lục lam chầm chậm tủa vào nhau trên bầu trời giống như một tấm lưới khổng lồ bao vây lấy cung điện trung tâm ở bên trong. Linh cung, trường kiếm, búa lớn, đại đao... Tất cả các loại vũ khí đều đã được tuốt ra khỏi vỏ và nhắm vào đám người Hắc Ngục đang lùi lại phía sau. Cái loại khí thế này, chỉ chờ một lời của Phong Vân hạ xuống, là sẽ đồng loạt đâm lên phía trước. Đám người của Hắc Ngục đừng ai hy vọng sẽ chạy thoát khỏi đây.

Khi thế lúc này hết sức hung hăng, tên đã lên dây, tình hình hết sức căng thẳng. Gió lạnh lượn qua thổi lại, chỗ nào cũng sát khí ngập trời. Tình trạng lúc này đã không cần nói nhiều lời. Trong tay vua Hắc Ngục có một con tín quan trọng là Mộc Hoàng, còn trong tay Phong Vân lúc này có mọi người của Hắc Ngục, cũng gồm bản thân ông ta nữa. Ai mạnh hơn ai, ai có lực uy hiếp hơn ai? Chuyện này đã không còn quá khó để trả lời nữa rồi. Bởi vì, phải biết rằng, kẻ sống sót cuối cùng mới là kẻ mạnh.

“Được, được lắm!” Tầm mắt của vua Hắc Ngục chậm rãi đảo qua hết thầy trước mắt, đảo qua đám người của Phong Vân vừa thần tốc xuất hiện, nhìn thấy tất cả người của Hắc Ngục còn lại đang bị bao vây trong này. Trong mắt ông ta đều tối đen như mực. Từ sau khi biết Phong Vân được sự trợ giúp của di tộc thượng cổ, ông ta đã biết chuyện thắng bại chỉ là sớm muộn. Có điều thật không ngờ bọn họ lại bị bao vây nhanh như vậy. Gần như chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Phong Vân đã chiếm được hết thầy. Nhanh tới nỗi không để cho ông ta kịp chuẩn bị một đường rút lui.

Vua Hắc Ngục nhìn tình cảnh trước mắt, sâu trong đáy mắt tối đen của ông ta hiện lên một tia sáng tàn nhẫn tới mức tận cùng.

Đúng lúc này, Phong Vân vốn ít lời lại chậm rãi đứng lên. Nàng đảo mắt nhìn toàn bộ đám người Hắc Ngục đang vô cùng thảm hại. Sau đó, nàng ngẩng đầu lên nhìn Mộc Hoàng đang bị màn khói màu đen che phủ khắp người.

Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng cất ngang chân trời, “Ta và Hắc Ngục các người không oán không thù, vốn sẽ không ồ ạt tới xâm phạm thế này. Thế nhưng, vương tôn của các người vì tình cảm cá nhân mà bắt trượng phu của ta tới đây rồi tra tấn tàn bạo. Vậy cũng đừng trách ta vô tình hủy đi toàn bộ nơi ở của các người.”

Không đợi lời nói hạ xuống, Phong Vân lại nói tiếp, “Là địch thì không thể là bạn. Các người có xuống địa ngục cũng phải ghi nhớ kẻ đã gây nên chuyện này.”

Vừa nói, Phong Vân vừa nhìn thoáng qua đám người Hắc Ngục trông vô cùng thảm hại nhưng vẫn bảo vệ cho vua Hắc Ngục với ánh mắt khinh mạn, “Thì ra sinh mệnh của người dân Hắc Ngục lại rẻ mạt như vậy. Quả nhiên con người cũng chia ra giá cao giá thấp.”

Lời nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vừa hạ xuống liền phá vỡ cả sự khiếp sợ. Hắc Ngục đã kiêu ngạo thành quen, có bao giờ bọn họ bị kẻ địch tìm tới cửa. Từ lâu người Hắc Ngục đã có thói quen vua Hắc Ngục mở miệng nói đánh thì chẳng có ai quản tới chuyện mệnh lệnh của ông ta có đúng hay không. Vậy mà hôm nay đám người chuyên hống hách ngang ngược bọn họ lại rơi vào tình cảnh khốn khó, lại bị một thế lực hùng hậu đánh tới mức khóc cha khóc mẹ. Mà bọn họ chẳng biết vì sao. Hiện giờ, qua lời nói của Phong Vân, mọi nguyên nhân kết quả mới được rõ ràng. Nhất thời, những người Hắc Ngục còn đang mơ hồ khó hiểu liền kinh hãi, bất mãn, hồ nghi lùi về phía sau... Ánh mắt kinh dị của bọn họ không ngừng quay lại quét về phía vua Hắc Ngục. Vì Hắc Ngục bọn họ có thể kính dâng tất cả. Nhưng mà, dựa vào cái gì mà vua của bọn họ lại bắt người khác về tra tấn, cuối cùng bọn họ lại phải mất mạng để bồi thường? Bọn họ có thể vì Hắc Ngục mà đầu rơi máu chảy, nhưng cũng không thể vì loại việc này, loại việc riêng này.

Trong lúc nhất thời, những người Hắc Ngục vốn cùng chung mối thù, vốn đã bị ép tới mức tận cùng đến mức sẵn sàng bỏ mạng đột nhiên rối loạn tâm tư.

Hậu quả của tâm tư rối loạn chính là khí thế rối loạn.

“Hay cho cái trò châm ngòi ly gián!” Vua Hắc Ngục thấy vậy liền hận đến nghiêng răng nghiêng lợi ném ra một câu.

Lúc này Phong Vân dĩ nhiên không một sợ hãi. Nàng liếc mắt nhìn vua Hắc Ngục và nhẹ nhàng nói, “Công tâm vi thượng*.”

(*Công tâm vi thượng: Đánh vào lòng người là thượng sách.)

Lời nói nhẹ nhàng lại vô cùng sắc nhọn vừa hạ xuống, trên khóe miệng Phong Vân lại hiện lên vẻ tươi cười. Ngay sau đó, nàng lại cao giọng nói, “Đến giờ ta vẫn câu nói ấy, các người tha người thì mọi việc hôm nay không đề cập tới nữa.”

Tiếng nói không vang nhưng liên tục truyền đi trong chính điện của Hắc Ngục, truyền đi hết sức rõ ràng vào tai tất cả những người Hắc Ngục. Lập tức có vô số người không ngừng nhìn về phía vua Hắc Ngục.

Ai sinh ra mà lại muốn chết?

Cùng với sự dao động của khí thế nơi này, Âm Chi Nguyên vốn bao phủ một phương cũng hơi âm ảm đi một chút. Lập tức, khí thế của đám người Li Giang, Á Phi, Mặc Đế lại càng tăng lên, cơ hồ đã hoàn toàn chiếm cứ mọi ưu thế ở nơi này.

Trông thấy tình huống như vậy, vẻ mặt của vua Hắc Ngục đã lạnh tới cực điểm. Lúc này, ông ta không để ý tới khí thế đi xuống của đám người Hắc Ngục nữa mà nhìn chăm chăm về phía Phong Vân, trong đáy mắt nổi lên màu đỏ cuộn cuộn.

“Người đứng là đám làm.”

Phong Vân nhìn vua Hắc Ngục, “Không có gì mà ta không dám.”

Dứt lời, nàng nghiêng đầu nhìn Mộc Hoàng bên cạnh. Mộc Hoàng đang đứng bên cạnh nàng, tay nắm lấy tay nàng. Trên mặt hắn luôn giữ vẻ tươi cười.

Phá rồi xây lại, không phá thì không xây được, để xem ai sợ ai?

Nhìn thấy Phong Vân quyết tuyệt như thế, trên đầu vua Hắc Ngục bắt đầu nổi lên một con lốc xoáy màu đen quay cuồng. Cùng với lốc xoáy màu đen quay cuồng này, Âm Chi Nguyên ở đằng kia cũng bắt đầu mở ra. Nó vừa chuyển động một cái, khí tức chết chóc lập tức bao phủ khắp nơi.

Á Phi vốn sớm đã có chuẩn bị khi thấy vậy liền hạ một pháp quyết. Lập tức, lấy người hắn làm trung tâm, có năm luồng sáng bạc bắn thẳng tới chỗ Li Giang, Mặc Đế, tộc Bí Mông, Hải Long, Hỏa Phụng. Năm luồng ánh sáng từ năm phía trong nháy mắt bùng ra khắp nơi, cùng nhau tranh đấu với Âm Chi Nguyên.

Thấy vậy, trên mặt vua Hắc Ngục hiện lên một tia tàn nhẫn. Ông ta nắm chặt năm ngón tay lại.

Lập tức, chỉ thấy cột sáng Âm Chi Nguyên càng thêm cường thịnh. Mộc Hoàng đã bị hút vào gần trong gang tấc lúc này đã rơi cả người vào. Trên cơ thể hắn bắt đầu bốc lên một luồng khói đen. Đó chính là Âm Chi Nguyên cường đại đang mạnh mẽ ăn mòn cơ thể hắn.

Máu huyết lạnh lẽo rơi xuống lạc vào bụi bặm không một dấu vết. Ở bên này, cơ thể trong suốt của Mộc Hoàng đang nắm tay Phong Vân cũng theo đó mà run lên.

Hắn lại nở một nụ cười cương nghị với Phong Vân.

Phong Vân nắm lấy bàn tay hư không của Mộc Hoàng. Nàng hít sâu một hơi rồi khẽ vung tay lên.

Các thể lực lớn mạnh bao vây nơi này lập tức càn quét một vòng.

“Vù vù vù...” Đám người Hắc Ngục đứng phía đầu lập tức lần lượt bị tiêu diệt. Sau một vòng càn quét, vòng vây lại bị thắt chặt lại từng bước. Tình thế càng khẩn cấp như dương cung bạt kiếm. Trong đó, thể tấn công của đám người Li Giang, Mặc Đế đã nhắm thẳng ngay vào vua Hắc Ngục.

Vòng tiếp theo, chỉ cần Phong Vân vung tay lên, đối tượng sẽ chính là ông ta.

Gió lạnh căm căm, sát khí dào dạt.

Sắc mặt của vua Hắc Ngục càng toát ra sự lạnh lẽo u ám, màu đỏ trong mắt ông ta bắt đầu lan ra quyết liệt. Nhìn Phong Vân với ánh mắt hung ác, năm ngón tay của vua Hắc Ngục lại chậm rãi dừ tồn tiếp tục bóp mạnh.

Cùng với cái nắm tay của ông ta, cột sáng Âm Chi Nguyên càng tỏa ra khí thế cuộn cuộn. Toàn bộ cơ thể của Mộc Hoàng cơ hồ đã bị bao vây. Sự ăn mòn mãnh liệt này khiến bất kể kẻ nào cũng phải chấn động sắc mặt.

Thấy vậy, Phong Vân lại nâng tay lên. Chỉ cần nàng vung tay một cái, toàn bộ đám người Hắc Ngục sẽ chẳng còn một ai.

“Dừng lại hết cho ta, dừng lại hết đi!” Đúng vào thời điểm giương cung bạt kiếm này, tiếng nói của Đế Sát bỗng cắt ngang trời vang đến là rung động cả không gian.

Bàn tay của vua Hắc Ngục lập tức dừng lại, Phong Vân thấy vậy cũng không vung tay lên.

Phía xa, Đế Sát đang đứng trên đỉnh cung điện cao cao. Trên đầu hắn là các luồng linh lực nhiều màu đang nổ rộ dữ dội và phần phật bay múa. Trông hắn tràn ngập sự không cam lòng, sự phẫn nộ, nhưng cuối cùng vẫn si ngốc liếc nhìn Phong Vân một cái.

“Cha, thả người đi! Cha không cần phải vì con mà hủy hoại toàn bộ Hắc Ngục. Không đáng đâu!”

Lời nói phiêu đảng trong không trung, bên trong không hàm chứa tính toán gì tới tâm u ám. Đế Sát đang đứng trên đỉnh lầu rộng rãi, hết thảy mọi chuyện đều thu vào tầm mắt hắn. Hắn hy vọng Phong Vân sẽ lùi bước, như vậy hắn nhất định còn có cơ hội chen vào. Nếu quá mức để ý tới tình cảm của đối phương thì cuối cùng sẽ có chỗ trống cho người khác xen vào. Nhưng mà, hắn nhìn thấy hai người kia đã cường đại tới mức tận cùng. Không có sơ hở,

không có khe hở, đừng nói có chỗ trống, ngay cả gió cũng không thể len vào được giữa hai người bọn họ.

Bọn họ vẫn quyết tuyệt như vậy, tình yêu phải kiên cường đến cỡ nào mới có thể làm như vậy. Đế Sát không muốn tin tưởng chuyện đó, nhưng mà...

“Thả ra đi, thả hấn ra đi...”

Đứng trên đỉnh lâu, Đế Sát chậm rãi nhắm mắt lại, trong giọng nói lộ rõ sự bi ai và không cam lòng.

Không có nước mắt, nước mắt đã khô cạn rồi.

Nhưng vì sao tim lại đau như thế? Thật đau đớn...

“Đế Sát!” Vua Hắc Ngục không ngờ Đế Sát lại nói giúp đám người kia, không ngờ hấn lại bảo ông ta thả Mộc Hoàng ra. Quả thực khiến người ta không thể tin được. Đó chính là đứa con không bao giờ biết lùi bước của ông ta đó sao? Đó là đứa con kiêu ngạo của ông ta đó sao?

Không nhìn vua Hắc Ngục, Đế Sát bỗng phi thân từ đỉnh lâu tới cột sáng Âm Chi Nguyên.

Nếu Mộc Hoàng bị hút vào sâu thêm một chút tới trung tâm của Âm Chi Nguyên, thì có lẽ thần tiên cũng không cứu được hấn nữa.

Vua Hắc Ngục nhìn thấy Đế Sát bay về phía Mộc Hoàng, nhìn thấy một người tình cảm sâu nặng, tâm cao khí ngạo lúc này lại mình đầy bi thương, mình đầy buồn bã. Vậy mà hấn lại còn muốn đi cứu giúp, đi thả kẻ thù của mình. Trong nháy mắt, vua Hắc Ngục bỗng thấy lòng mình như thắt chặt lại.

Không, không thể như vậy, tuyệt đối không thể thả. Năm đó, khi ông ta xuất quan đã tình cờ gặp gỡ Quân Mộc Hề, nàng đã yêu thương hoàng đế của Nam Viên và dù chết cũng không muốn ở bên cạnh ông ta. Hôm nay, chẳng lẽ con ông ta cũng lại thất bại dưới tay hoàng đế của Nam Viên sao? Không, tuyệt đối không được, tuyệt đối không được.

“Aaa...” Cảm xúc điên cuồng trong nháy mắt kích động tứ phía, vua Hắc Ngục đột nhiên ngửa đầu thét dài một tiếng, bàn tay lại mạnh mẽ vung lên.

“Hoàng đế của Nam Viên, ngươi chết đi cho bản tôn!”

Giữa tiếng hô thô bạo, cột sáng Âm Chi Nguyên to lớn ở đằng kia bỗng tách ra một nhánh và biến thành chín luồng sấm sét từ trên không lao về phía Mộc Hoàng. Khí tức cường đại, hắc khí ngập trời, sấm sét đùng đùng khiến mọi người xung quanh lập tức đại biến sắc mặt.

“Không...” Tiểu Thực, sư tử Hoàng Kim, Li Giang... Cả đám cao thủ cùng hoảng sợ lao về phía trước. Âm Chi Nguyên kia, mấy di tộc thượng cổ bọn họ phải liên kết lại mới có thể ngăn chặn được uy lực của nó. Nếu Mộc Hoàng bị trúng đòn này, cho dù cơ thể hấn có là mình đồng da sắt thì cũng nhất định sẽ...

Khói lửa bốc lên làm kinh hãi lòng người.

Có điều, bọn Li Giang đã nhanh mà Âm Chi Nguyên do vua Hắc Ngục điều động còn nhanh hơn. Một đòn nghiêm trọng lập tức xuất hiện ngay trước người Mộc Hoàng.

“Mộc Hoàng...”

“Không được...”

“Không...”

Tốc độ của đòn đánh cực kỳ nhanh khiến mọi người không kịp lao đến, chỉ có thể trơ mắt nhìn Âm Chi Nguyên lao về phía Mộc Hoàng mà không kịp ra tay cứu trợ. Cả đám cơ hồ không tránh khỏi máu huyết sôi sục.

Nhưng mà, ngay trong chớp mắt ấy, bỗng có một bóng người nhanh như chớp chắn trước mặt Mộc Hoàng. Mái tóc tung bay, vẻ mặt can cờ, người đầy bi thương. Đó chẳng phải là Đế Sát thì là ai? Lúc này hấn chính là người đứng gần Mộc Hoàng nhất.

“Đế Sát...” Nụ cười đắc ý trên gương mặt của vua Hắc Ngục trong nháy mắt trở nên cứng đờ. Ông ta cơ hồ điên cuồng gào thét với Đế Sát.

Sao lại thế này? Sao lại...

Đám người Li Giang như bão táp lao đến cũng đồng loạt ngăn người ra. Đế Sát? Tên Đế Sát này hấn định làm gì?

Đế Sát nhìn Âm Chi Nguyên đang gào thét lao đến. Hấn cúi đầu, ánh mắt vẫn khóa trên người Phong Vân. Hấn không muốn cứu Mộc Hoàng, hấn thực sự không nghĩ tới việc đó. Có điều, không có Mộc Hoàng sẽ không có Phong Vân. Hấn không nỡ.

Thực sự... Không nỡ...

“Mau lùi lại...” Lúc này vua Hắc Ngục đã nổi giận đùng đùng, ông ta liền liều mạng xoay chuyển Âm Chi Nguyên. Nhưng đó là đòn tấn công mà ông ta dốc toàn lực xuất ra, sao có thể...

Làm ngơ trước tiếng gầm rú của vua Hắc Ngục với mình, Đế Sát chỉ bình tĩnh nhìn Phong Vân. Dường như hắn muốn thông qua một cái nhìn sẽ khắc sâu hình bóng Phong Vân vào lòng, khắc sâu vào linh hồn của hắn.

Hắn sẽ mang theo nàng, vĩnh viễn.

“Điên rồ!” Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Mộc Hoàng vẫn đứng bên cạnh Phong Vân khe khẽ thở dài rồi bỗng biến mất.

Còn Phong Vân hiển nhiên cũng không ngờ Đế Sát sẽ làm như vậy. Nàng không khỏi sững sờ ngẩng phát đầu đối diện với ánh mắt của Đế Sát. Trong mắt hắn chứa đầy sự say mê, điên cuồng và tình yêu say đắm, cùng với sự tuyệt vọng bị ai... Cảm xúc tràn ngập trong mắt hắn khiến người ta...

Phong Vân hít sâu một hơi rồi khẽ thở dài. Ngay sau đó, quanh người nàng đột nhiên xuất hiện những luồng sáng xanh biếc. Đó là linh lực xuất phát từ linh hồn nàng.

“Phong Vân, cô định làm gì vậy?” Á Phi đứng gần Phong Vân nhất lập tức phát hiện ra. Hắn không khỏi hét to một tiếng và vươn tay tóm lấy Phong Vân. Nhưng tay hắn còn chưa chạm được vào người Phong Vân thì thân hình nàng đã đột nhiên biến mất khỏi chỗ ngồi.

Bóng tối bay múa, Âm Chi Nguyên đang lao nhanh về phía Đế Sát.

“Àm...” Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Âm Chi Nguyên đã nổ ầm ầm trên trời. Ánh sáng màu đen văng ra khắp nơi giống như ngàn sao bay múa.

“Phong Vân... A...”

Khi trời sao bay múa lắng xuống, Đế Sát hai mắt đỏ ngầu ôm lấy Phong Vân đang từ ngã xuống.

“Ta không thể nợ người...”

Gió lại khe khẽ thổi. Chữ tình liệu có bao nhiêu đau thương?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Qua Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 622: Thánh Quang Chi Vũ

Ta không thể nợ người... Ta không thể...

Bên tai vang lên tiếng thở dài thảm đạm, Đế Sát nhìn Phong Vân đang che mặt trước người hắn, tiếp một đòn thay hắn. Bàn tay ôm lấy Phong Vân bắt đầu trở nên run rẩy.

Không, không, đây không phải điều hắn muốn. Phong Vân sao có thể che chắn cho hắn, sao có thể như vậy.

“Nàng không nợ ta, nàng không nợ ta. Nàng đừng làm ta sợ, Phong Vân...”

Nhìn thấy Phong Vân trong lòng mình dường như không thể chống đỡ được nữa mà trượt xuống, trong nháy mắt, Đế Sát cơ hồ kinh hãi tới mức trên mặt chẳng còn tí huyết sắc nào. Hắn luống cuống dùng linh lực bao bọc lấy Phong Vân nhưng trong lúc nhất thời vẫn không thể bình tĩnh lại được và không biết phải bắt đầu từ đâu để chữa thương cho nàng. Đòn tấn công cường đại của Âm Chi Nguyên đối với người ngoài chính là đòn tấn công trí mạng.

Không thể khống chế cơ thể mà trượt xuống, Phong Vân nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi không còn giọt máu và lo lắng của Đế Sát, môi nàng chậm rãi cong lên thành một nụ cười khó khăn, “Ta vẫn... chưa trả xong...”

Tiếng nói yếu ớt, có than thở, có bi thương. Đế Sát đã lấy thân mình ra để cứu bọn họ, món nợ này nàng và Mộc Hoàng rốt cuộc vẫn chưa trả được, rốt cuộc vẫn chưa được yên lòng yên dạ.

Cho nên, nàng phải làm như vậy.

Ánh sáng màu đen bay múa bên người Phong Vân, khi va chạm vào thứ ánh sáng khác, nó liền bùng nổ như pháo hoa rực rỡ.

Màu đen và màu xanh lục đan vào nhau vô cùng đẹp mắt. Không gian xung quanh vẫn vô cùng yên tĩnh. Tất cả mọi người bị sự biến hóa bất ngờ này làm cho chấn động đến mức hoàn toàn lặng người.

Mộc Hoàng, Đế Sát, Phong Vân... Việc này... Điều này sao có thể...

“Phong Vân!” Giữa sự yên tĩnh ngán ngùi này, Á Phi là người đầu tiên lấy lại phản ứng. Hắn hét to một tiếng, cả người đột nhiên lao về phía Phong Vân.

Phong Vân đã ngăn cản đòn tấn công của Âm Chi Nguyên, mà cơ thể của nàng lại vô cùng không thích hợp, thể chất của nàng cực kỳ xung khắc với Âm Chi Nguyên. Trong cơ thể của nàng tràn đầy nguyên lực sinh mệnh, là thứ hoàn toàn xung khắc với Âm Chi Nguyên. Hậu quả của vết thương mà Âm Chi Nguyên gây ra trên người nàng sẽ lớn hơn gấp bội.

Về mặt vốn luôn trấn định của Á Phi lúc này cũng đã trắng bệch.

“Phong Vân...”

“Vân Vân...”

Trên bầu trời, đám người Li Giang vốn đang nhào về phía Mộc Hoàng đột nhiên bưng tỉnh sau tiếng hét mãnh liệt của Á Phi. Cả đám không khỏi kinh ngạc lao về phía Phong Vân.

“Tất cả không được tới đây! Cút ngay! Cút ngay!” Mà lúc này, Đế Sát lại như thể đã phát điên. Hắn ôm lấy Phong Vân và không ngừng né tránh đám người Mặc Đế đang lao đến. Về mặt dữ tợn của hắn khiến người ta kinh hãi.

“Ta không giao nàng cho các ngươi đâu, không đâu...”

Hắn không thể giao Phong Vân cho những người khác, không thể. Hắn không muốn sống mà không nhìn thấy Phong Vân, không muốn sống mà không được nhìn thấy nàng.

Phong Vân đang bị Đế Sát ôm chặt đã nhắm mắt lại và dường như đã chìm vào hôn mê. Đế Sát cơ hồ không thể khống chế bản thân được nữa. Cùng với sự biến đổi của hắn, Âm Chi Nguyên từ trong cơ thể hắn sinh ra và linh lực trong người hắn cũng bắt đầu điên cuồng khởi động. Âm Chi Nguyên mạnh mẽ vốn được bảo tồn trong thân thể hắn đã bị hắn kêu gọi mà bắt đầu bay vút lên. Một quang sáng màu đen không lồ bắt đầu hình thành xung quanh người Đế Sát. Khí tức mãnh liệt vù vù thổi qua quét ngang hết thảy mọi thứ xung quanh nơi này.

Đám người Li Giang lập tức bị luồng linh lực cuồng mãnh dồn ép tới nỗi không tiến lên được.

“Thiếu chủ, thiếu chủ...”

“A... Thiếu chủ, không được...”

Đám người Hắc Ngục muốn lao tới ngăn cản Đế Sát còn chưa tới gần được hắn đã bị cơn lốc khổng lồ dữ tợn đẩy bắn ra ngoài. Những kẻ có chút linh lực mỏng manh cơ hồ bị đánh cho sợ chết khiếp.

Đế Sát này đã hoàn toàn chẳng phân biệt được địch ta mà ai hắn cũng tấn công.

“Sát nhi, con điên rồi sao? Mau dừng lại, dừng lại!” Vua Địa Ngục cũng đã vọt tới. Sắc mặt ông ta đại biến khi thấy tình huống khẩn cấp trước mắt. Đế Sát là người kế thừa Âm Chi Nguyên, nếu nó thực sự phát điên, đến ông ta là cha của nó cũng không thể khống chế được Âm Chi Nguyên của Hắc Ngục.

Đế Sát nó muốn... Muốn...

Vua Hắc Ngục dường như có thể cảm nhận được Âm Chi Nguyên đang âm thầm điên cuồng sinh trưởng và càng lúc càng điên cuồng tỏa ra xung quanh.

“Đế Sát...” Sắc mặt của vua Hắc Ngục lúc này đã hết sức khó coi. Nếu Đế Sát điều động ra tất cả Âm Chi Nguyên, đừng nói đám người đông đúc ở đây, ngay cả Hắc Ngục cũng sẽ bị san phẳng ngay lập tức.

Không thể, không thể dễ như vậy được.

Vạn vật trên thế gian này đều có quy tắc sinh tồn, Hắc Ngục dựa vào Âm Chi Nguyên mà sinh ra, Âm Chi Nguyên cũng dựa vào Hắc Ngục để tồn tại. Nếu mất đi một thứ, hậu quả sẽ...

“Mau ngăn nó lại, mau...” Tiếng rống to điên cuồng vang lên tận mây xanh, bên trong tràn ngập sự kinh hoàng.

“Liên thủ áp chế, mau lên!”

Á Phi xông lên phía trước nhưng vẫn không lao vào được trung tâm của cơn lốc xoáy đang càng lúc càng điên cuồng. Hắn nghiêm nghị hết lớn. Âm Chi Nguyên mà không khống chế được, thiên hạ này chắc chắn sẽ đại loạn. Tuy bọn hắn từng bước dồn ép vua Hắc Ngục nhưng từ đầu tới cuối vẫn lưu lại một con đường sống.

“Mau lên, mau lên...” Đám người Li Giang, Mặc Đế, thủ lĩnh tộc Bỉ Mông cũng lập tức kêu to, các luồng linh lực nhiều màu liền nhanh chóng lao ra. Lập tức, lấy Đế Sát, Phong Vân, Mộc Hoàng làm trung tâm, một thế trận có hình ngôi sao năm cánh lập tức ngưng kết ngay phía trên không trung. Đó là linh lực tương sinh tương khắc do đích thân các đại di tộc thượng cổ tạo ra để áp chế sự dao động điên cuồng của Âm Chi Nguyên.

“Không được, vẫn không được, không tới gần được...”

“Vân Vân, Vân Vân...”

Tiếng nói của sư tử Hoàng Kim và Tiểu Thực cũng không ngừng vang lên. Không tới gần Phong Vân được, chúng nó vẫn không tới gần được. Âm Chi Nguyên trên người Đế Sát hoàn toàn khóa trên người Phong Vân và hắn đã cản trở hết thảy khí tức sinh tồn, ngăn cách hết thảy mọi dao động ở bên ngoài.

Đế Sát này đã phát điên rồi.

Ôm chặt lấy Phong Vân, Đế Sát cúi đầu nhìn nàng đang nhanh chóng mất dần sự sống, trong mắt hắn hiện lên sự si mê cuồng nhiệt.

Sống không thể cùng giường thì chết có thể cùng huyệt cũng tốt.

Trên gương mặt tuần mỹ tràn ngập khí tức hắc ám thần bí của Đế Sát chậm rãi lộ ra vẻ cười. Trong nụ cười của hắn chứa đựng sự khổ đau nhưng cũng có ngọt ngào. Lời nói dịu dàng của hắn thoảng qua trong gió, “Phong Vân, lần này nàng không thoát được ta rồi, ta định là sẽ cùng đi với nàng, nhưng ta biết nàng thích tên kia. Ta cũng sẽ mang hắn đi cùng với nàng, để nàng không thể oán hận gì ta.”

Lời nói dịu dàng còn thoảng thoảng, Đế Sát chậm rãi quay đầu nhìn về phía Mộc Hoàng. Hắn sẽ đem Mộc Hoàng đi cùng, để tránh sau này khiến Phong Vân không vui.

Trong khoảnh khắc, khi ánh mắt của Đế Sát lướt qua Mộc Hoàng, Âm Chi Nguyên điên cuồng xoay tròn lập tức rộng mở làm lộ ra cả Mộc Hoàng cũng bị bao vây bên trong.

Mái tóc bay múa, vẻ mặt lạnh băng.

Một quả cầu trắng xóa lập tức bao lấy Mộc Hoàng giống như cái kén nổi bật trong bóng tối.

Có chuyện gì vậy? Mộc Hoàng sao lại...

Đám người Á Phi kinh hãi sửng sốt cùng nhìn về phía ấy.

Mộc Hoàng này định làm gì vậy? Phá kén thành bướm, biến đổi sao?

Trong khoảng khắc khi mọi người đang trở mắt nhìn, cái kén màu trắng đột nhiên phát ra một tiếng nổ ầm ầm. Ngay sau đó, màu trắng chói lọi bỗng òa ra ngập cả đất trời. Như thể ánh sáng mặt trời đã phá tan ngăn cách mà tỏa sáng rực rỡ giữa bóng đêm. Ánh sáng màu trắng làm lóa mắt mọi người, che đi tất cả sự nổi bật của bóng tối hắc ám.

“Ừm...” Lập tức, tất cả những người đứng gần đều không tự chủ được phải quay đầu đi. Ánh sáng chói mắt quá khiến bọn họ không thể chịu được.

Sắc trắng tràn ngập, sen đỏ nở rộ.

Giữa vầng hào quang che lấp ánh mặt trời, một đóa sen trắng phớt hồng bỗng xuất hiện và chậm rãi nở rộ bên trong quang sáng. Từng cánh lại từng cánh, ánh sáng trắng từ đóa sen tỏa ra bay múa khắp tứ phương. Giống như có vô số luồng sáng đang nhảy múa, thần thánh mà không thể xâm phạm.

Sen hồng nở rộ, ánh sáng thần thánh bắt đầu khởi động.

Giữa đài sen là một người đứng một mình ngạo nghễ, mái tóc đen dài của hắn không ngừng bay múa trong khoảng không và phát ra âm thanh vù vù. Trên người hắn mặc bộ trường bào đen trắng lấp lánh ánh sáng, ánh vàng và sắc trắng trên người hắn tỏa ra tứ phía. Dung mạo của hắn vẫn vẫn như trước, nhưng lúc này trông hắn rực rỡ hơn rất nhiều. Nếu trước kia Mộc Hoàng là kiếm rút khỏi vỏ thì hiện giờ hắn chính là thương nhọn được mài giữa thêm một lần.

Là vua của các loại binh khí.

Trên gương mặt nhắm chặt, một vòng ấn ký thánh quang sáng quắc tỏa ánh rực rỡ. Ở những nơi ánh sáng đi qua, Âm Chi Nguyên u tối cũng không thể không né tránh thứ ánh sáng chói lòa này.

“Aaa...” Trong lúc thứ ánh sáng thần thánh đang bay múa và tỏa khắp thiên hạ, Mộc Hoàng đang đóng chặt mọi suy nghĩ đột nhiên giữa đầu thét dài một tiếng và dừng mãnh mẽ bùng nổ ra.

Thâm thúy như trời cao, mệnh mỏng như vũ trụ.

Nhọn như kiếm, sắc như đao, lạnh như băng...

Bộ trường bào đen trắng ánh vàng bỗng phát mạnh, một luồng hào quang màu trắng còn mãnh liệt hơn lúc này lập tức lao ra bao phủ cả thiên địa. Hào quang lưu chuyển, ánh sáng nhẹ nhàng bay múa trên không trung và không ngừng xoay chuyển phủ lên màn trời mệnh mỏng. Ở những nơi nó đi qua, Âm Chi Nguyên đã không thể khống chế được mà bị tóm chặt lại. Trắng và đen, ánh sáng và bóng tối, tương sinh tương khắc, nhưng cũng hỗ trợ lẫn nhau.

Trong chớp mắt, chỉ thấy hắc ám đầy trời và ánh sáng trắng rực rỡ đối chọi với nhau trên khoảng không, kiếm chế lẫn nhau, hủy diệt lẫn nhau.

Trong một thời gian ngắn, khắp không gian Hắc Ngục đều tràn ngập khí tức dồn ép. Mọi người đều bị sự đối đầu giữa hai cường lực làm cho không ngừng lùi lại phía sau, ngay cả đám cao thủ tuyệt thế Á Phi, Li Giang, Mặc Đế cũng vậy.

“Thánh Quang Chi Vũ?” Li Giang vừa lùi lại phía sau vừa lần đầu tiên nhưn cao đôi lông mày xinh đẹp, trong mắt hần tràn ngập sự kinh ngạc. Thánh Quang Chi Vũ, hẳn biết nó lợi hại, nhưng cũng không biết lợi hại tới mức nào. Mà lúc này, Mặc Hoàng...

Sức mạnh cường đại có thể chống đỡ lại với sức mạnh tự nhiên chính là Thánh Quang Chi Vũ?

Trời ạ, lần này lỗ nặng rồi!

Giữa cơn khiếp sợ, Li Giang còn chưa quên một phần của tấm bản đồ Thánh Quang Chi Vũ là do Phong Vân lấy ra từ chỗ của hắn.

“Sức mạnh thần thánh đó thì ra là Thánh Quang Chi Vũ.” Á Phi đứng bên cạnh hắn cũng cau mày lại.

Thánh Quang Chi Vũ tấn công dựa vào ánh sáng, lấy ánh sáng để trói buộc mọi thứ. Trên trời dưới đất này, chỉ cần có ánh sáng thì nó còn tồn tại.

“Quả đúng là không phá thì không xây được, phá rồi lại xây.” Mặc Đế vừa đẩy một mảng gạch ngói bị sập ra vừa lên tiếng.

Nếu không phải Hắc Ngục dùng Âm Chi Nguyên hãm hại Mặc Hoàng thì có lẽ Mặc Hoàng sẽ không dễ dàng có được Thánh Quang Chi Vũ, nhờ Âm Chi Nguyên kích động Thánh Quang Chi Vũ nên hắn mới có được Thánh Quang Chi Vũ.

Tái ông mất ngựa, họa biết đâu lại là phúc.

Gió mạnh khởi phát, ánh sáng và bóng tối lướt qua một mảng hỗn độn nơi này. Mọi người liên tục lùi lại phía sau và đã sớm không còn thấy rõ ba người đang ở giữa quang sáng nữa. Mà lúc này, ở giữa quang sáng, Mặc Hoàng lác mình một cái đã xuất hiện ngay bên cạnh Phong Vân. Vươn tay đoạt lấy Phong Vân từ trong tay Đế Sát, Mặc Hoàng đột nhiên nhắm mắt lại và dậm mạnh chân xuống.

Lập tức, một luồng sáng bùng phóng thẳng lên cao như bạch long bay lên bầu trời, trong nháy mắt đã phá vỡ địa giới của Hắc Ngục và biến mất giữa tầng mây.

Ngay khi hắn vừa rời đi, đóa sen rực rỡ bỗng nổ ầm một tiếng. Lập tức, ánh sáng bắn ra tán loạn, cả Hắc Ngục trong nháy mắt đã bị bao phủ bởi một mảng ánh sáng chói mắt. Ở những nơi ánh sáng đi qua, mọi thứ đều trở nên rực rỡ.

“A, lùi lại mau...”

“Có chuyện gì thế này...”

Lúc này, đám người của sư phụ Diêm La vẫn bị Hách Liên Phong Lôi chặn lại ở bên ngoài Hắc Ngục mà chưa kịp rời đi cũng bị trận chấn động mạnh mẽ làm cho sắc mặt đại biến.

“Mau lùi lại, mau lùi lại...” Cùng lúc đó, Hách Liên Phong Lôi và Mạnh Khoát cũng biến sắc. Một sức mạnh cường đại chưa từng có đang từ sau lưng bọn họ quét ngang trời mà đến. Nếu bị lọt vào trong luồng sức mạnh này...

Trong khoảnh khắc, hai bên nhân mã không nhiều lời mà tất cả đều đồng thời rút lui ra ngoài. So với các cao thủ của di tộc thượng cổ đã tiến vào bên trong Hắc Ngục, bọn họ cũng không thua kém hơn quá nhiều.

Ánh sáng dịch chuyển, bóng tối tầng tầng...

Một phương binh mã của Hắc Ngục đã rơi vào cảnh hỗn loạn. Mà từ xa nhìn lại, cả Hắc Ngục lại rực rỡ khôn cùng. Một đóa sen trắng vô cùng kiều diễm đang nở rộ giữa trời đất mênh mông nơi đó, thánh khiết mà tươi đẹp.

Gió vi vu thổi, trời xanh mây trắng lại hiện ra...

Gió lạnh ào ào lướt qua thiên địa, trời đông giá rét xồng xộc bao phủ khắp nơi...

Sắc trời đã tiến vào mùa đông lạnh lẽo.

Sau một trận tuyết rơi, cả mặt đất được bao phủ bởi một màu trắng xóa, từ xa nhìn lại, cảnh vật hết sức xinh đẹp.

Tại Đế cung Nam Viên...

“Đế hậu sao rồi?”

“Không biết, không có tin gì truyền ra cả.”

“Haiz, thực nóng ruột đến chết mất. Chuyện này rốt cuộc tốt hay xấu cũng phải có tin truyền ra chứ.”

“Không có tin gì chính là tin tốt đó...”

Lúc này, cả Đế cung Nam Viên đều bị bao phủ bởi một bầu không khí nghiêm trang đầy áp lực. Các quan lớn thuộc hoàng tộc đi tới đi lui trong cung đều vô cùng nghiêm túc và cẩn thận, sợ quấy rầy tới sự yên tĩnh bên trong tẩm cung của Mộc Hoàng. Mà bên trong sự yên lặng đầy áp lực này lại ẩn ẩn hiện hiện dấu hiệu của một cơn cuồng phong bão táp đang đến gần.

Tuyết trắng rơi rơi xuống mặt đất lạnh giá.

“Thế nào? Vẫn không được à?” Bên trong tẩm cung của Mộc Hoàng, Á Phi vừa thu tay lại và chưa kịp mở miệng thì Ngàn Dạ Lan đã vội la lên. Các giác quan của hắn rất mẫn cảm, khí tức của Á Phi vừa xuất ra, hắn liền biết ngay...

“Lan, đừng nói lung tung!” Ngàn Dạ Cách lập tức ngăn cản. Lúc này không nên nói những lời như vậy. Thế nhưng hắn cũng đưa mắt nhìn Á Phi, trong mắt tràn ngập sự lo lắng.

Á Phi thu lại bàn tay đang đặt sau lưng Phong Vân, hẩn cau mày lại, hồi lâu mới chậm rãi lắc đầu.

“Thế là thế nào!” Vừa thấy Á Phi như thế, Li Giang ở bên cạnh vốn vẫn im lặng bỗng cảm tức đập mạnh tay một cái.

Nửa tháng rồi mà không có một chút dấu hiệu khởi sắc nào. Mọi vết thương bên ngoài của Phong Vân đều đã được trị liệu xong, nhưng những thương tổn bên trong thì dù mấy người bọn họ dùng linh lực luân phiên chữa trị vẫn càng lúc càng xấu đi.

Nếu là kẻ nào khác được bọn họ dốc toàn lực ra chữa trị như thế, kẻ đó dù có chết ngàn lần cũng phải sống lại, cũng bị kéo trở về, vậy mà Phong Vân này...

“Không có cách nào tiêu trừ sao?” Mặc Đế ngồi một bên nhíu mày hỏi.

Á Phi cau mày ngồi trên giường nhìn một đám màu đen trên cổ Phong Vân. Đám màu đen đó là Âm Chi Nguyên thuần khiết, là sức mạnh tự nhiên, nếu nó lan tới trán của Phong Vân thì...

Nhìn đám da thuần một màu đen đó, Á Phi trầm ngâm một lúc mới trầm giọng lắc đầu nói, “Âm Chi Nguyên đã xâm nhập quá nhiều rồi, không có cách nào trừ khử được.”

Một đòn của Âm Chi Nguyên quá cường đại đã hoàn toàn xâm nhập vào cơ thể của Phong Vân. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã thử mọi cách nhưng đều bất lực, chỉ có thể kéo chậm lại tốc độ xâm nhập của nó trên cơ thể Phong Vân mà thôi. Có điều, đó cũng không phải là cách.

Á Phi vừa dứt lời, bên trong tẩm cung chỉ còn lại một mảng tĩnh lặng. Li Giang, Mặc Đế, Ngàn Dạ Cách, Ngàn Dạ Lan, ba người đám Hải Long, và ngay cả sư tử Hoàng Kim cũng trầm mặc không nói gì. Có lẽ bọn họ đã không thể tìm ra được lời nào để nói nữa. Ai cũng tận mắt chứng kiến mọi người đã cố gắng thế nào trong thời gian qua, nhưng kết quả là...

“Vân Vân chết tiết, sao cô lại che chắn thay cho Đế Sát, sao cô lại làm vậy chứ?”

Giữa bầu không khí trầm mặc này, Tiểu Thực vốn đang bò trên đầu vai Phong Vân bỗng gào khóc thành tiếng, cả cánh hoa của nó đều mở to ra ôm chặt lấy Phong Vân.

“Nên làm vậy.” Đúng lúc nó đang than khóc thì ngoài cửa vang lên một tiếng nói. Gương mặt mệt mỏi của Mộc Hoàng xuất hiện bên ngoài tẩm cung. Ánh mắt thâm thúy của hắn lướt qua mọi người hướng về phía Phong Vân đang nằm trên giường nhưng chân lại không hề bước vào một bước.

“Ngươi... Cái tên khốn kiếp!” Tiểu Thực giận dữ.

“...Không... sai...”

Đúng lúc Tiểu Thực cất tiếng mắng mỏ thì một tiếng nói khàn khàn bỗng chậm rãi vang lên, ngữ khí vô cùng suy yếu nhưng vẫn kiên quyết như trước.

Đúng là giọng nói của Phong Vân.

“Phong Vân...”

“Phong Vân...”

Đám người Á Phi, Li Giang, Ngàn Dạ Lan lập tức vây quanh nàng.

Mộc Hoàng đứng bên ngoài tẩm cung cũng kích động muốn bước vào nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nại dừng bước đứng bên ngoài và chỉ ngó đầu vào nhìn. Âm Chi Nguyên trên người Phong Vân và Thánh Quang Chi Vũ trên người hắn là kẻ thù của nhau. Trời sinh vô quýt dây có móng tay nhọn. Lúc mới đầu hắn còn có thể dựa sát vào Phong Vân, nhưng hiện giờ ngay cả đứng cạnh Phong Vân hắn cũng không dám, bởi Thánh Quang Chi Vũ vô hình trên người hắn sẽ trực tiếp phá hủy Âm Chi Nguyên trên người Phong Vân, mà trên người Phong Vân lúc này lại toàn là Âm Chi Nguyên. Hắn phá hủy Âm Chi Nguyên trên người nàng chính là giết chết nàng. Phong Vân hiện tại cũng không chịu nổi khi hắn tới gần. Hắn chỉ có thể nhịn đau đứng nhìn từ xa, nhìn đám người Á Phi dốc toàn lực ra cứu Phong Vân, còn hắn lại không thể chen tay vào được.

“Ta không... sao...” Phong Vân nằm trên giường chậm chạp mở to hai mắt. Nàng thoáng nhìn qua mọi người xung quanh, định nở một nụ cười bình thản nhưng cuối cùng gương mặt vẫn không thể nở ra nụ cười.

“Phong Vân, không cần miễn cưỡng!” Mặc Đế thấy vậy liền trầm giọng nói.

“Chúng ta không cần ngại ai, ngại tự lo cho mình tốt đi rồi hãy nói.” Li Giang nói chuyện ác khẩu nhưng trong lời nói cũng chứa sự quan tâm.

Ngân Dạ Cách và Phurong Vũ Náo không nói gì, chỉ cùng đám người Hải Long đứng một bên bình tĩnh nhìn Phong Vân.

Phong Vân nhìn mọi người, trong mắt hiện lên một tia thông tỏ. Tiếp đó, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn Mộc Hoàng đang đứng ngoài tầm cung, trong mắt lóe lên tia sáng thấu hiểu tâm tâm tương tri.

“Cũng chỉ có chàng mới hiểu ta.” Phong Vân nhìn Mộc Hoàng, trong mắt tràn ngập ý cười.

Mộc Hoàng đang nhìn Phong Vân, nghe nàng nói thế, khoe miệng hân cũng miễn cưỡng nở một nụ cười tươi. Hắn nói với nàng, “Ta không hiểu nàng thì ai hiểu.”

Dứt lời, hai người lại nhìn về phía nhau. Sự thấu hiểu ánh lên trong mắt bọn họ đã vượt qua hết thảy.

Trông thấy tình cảnh như vậy, Á Phi vẫn nhìn Phong Vân từ khi nàng tỉnh lại càng cau mày chặt hơn. Theo lý thuyết thì Phong Vân không tỉnh lại mới phải. Vậy mà lúc này nàng lại tỉnh, nghĩa là...

Dịch chuyển tầm mắt, nhìn thấy đám màu đen trên cổ Phong Vân bắt đầu di chuyển về phía ẩn đường của nàng, Á Phi nắm chặt hai tay lại.

“Chàng đã hiểu ta thì bước vào đây. Ta không muốn chàng đứng xa ta như vậy.” Phong Vân vừa nhìn Mộc Hoàng vừa chậm chạp khó khăn vươn tay về phía hắn.

“Phong Vân!” Đám người Li Giang, Ngân Dạ Lan lập tức kêu to.

“Vào đi!” Phong Vân lại vô cùng kiên quyết.

Mộc Hoàng nhìn Phong Vân, lại nhìn về phía Á Phi đang đưa mắt ra hiệu về phía hắn. Đôi mắt hắn hơi rủ xuống.

Một lát sau, hắn đột nhiên ngẩng đầu cười với Phong Vân, “Được.”

Được, một lời lộ ra sự kiên quyết chém đinh chặt sắt.

Mộc Hoàng bước nhanh vào.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 623: Đều có tình si

Nặng nề mà cứng cỏi, một cơn gió thổi bay trường bào của hắn mang đến cái lạnh rừng mình.

Mộc Hoàng từng bước tiến vào, Phong Vân bỗng run lên. Những ngón tay hướng về phía Mộc Hoàng lập tức xuất hiện những vết thương rọc rờ sắc màu. Đó chính là dấu vết hắc ám bị ánh sáng làm cho thương tổn.

“Phong...” Thấy vậy, Ngân Dạ Cách liền lo lắng bước lên phía trước một bước, nhưng lời nói bật ra tới cửa miệng lại lập tức bị nuốt vào. Chứng kiến tình cảnh này, hắn muốn ngăn cản, nhưng mà...

Mỉm cười, Phong Vân mỉm cười nhìn Mộc Hoàng đang từng bước một đi tới gần nàng. Vẻ tươi cười trong đáy mắt cùng ánh lên đồng thời với vết thương đang lan rộng rõ ràng. Cảnh tượng này thực khiến người ta động lòng. Li Giang là người đầu tiên không nhịn được phải quay đầu đi. Mặc Đế thì thờ dãi và khe khẽ lắc đầu. Tình cang sâu nặng lại càng gây ra nhiều tổn thương, không ai có thể cảm nhận được điều đó rõ ràng hơn ông ta.

Mỉm cười, Mộc Hoàng từng bước từng bước tiến lại gần Phong Vân và mỉm cười. Hắn nhìn thấy trong mắt Phong Vân tràn ngập nhu tình, tràn ngập ôn nhu, tràn ngập một tình yêu nồng đậm.

Phong Vân nhìn thấy Mộc Hoàng đang mỉm cười, nàng kiệt sức vươn tay về phía hắn.

Mộc Hoàng thấy vậy liền bước lên phía trước một bước và nắm lấy tay Phong Vân. Ánh sáng nóng bỏng và bóng tối u ám lập tức tạo một cơn lốc xoáy giữa hai người, hung tợn như đao kiếm. Cả cánh tay của Phong Vân đều hằn rõ những vết thương. Nhưng nàng vẫn khẳng khái vươn tay về phía trước.

Á Phi đứng một bên thấy vậy liền nhắm chặt hai mắt lại. Hẳn vùng tay về phía khoảng trống giữa hai người. Lập tức, một luồng ánh sáng ôn nhu bao quanh Mộc Hoàng, khiến ánh sáng chói chang phát ra từ linh lực Thánh Quang Chi Vũ cường thịnh trên người Mộc Hoàng giảm tới mức thấp nhất có thể.

Không còn cách trở trăm sông ngàn núi, không còn xa xôi như trời với đất, chỉ còn cách nhau một bước chân, chỉ có bàn tay đầy thương tích, hai bàn tay lại như xuyên qua kiếp này tới tận kiếp sau, nắm chặt, nắm chặt lấy nhau.

“Ha...” Phong Vân nhẹ nhàng thở ra một hơi. Đôi mắt nàng lấp lánh ánh sáng như trăng như sao khiến mọi người lóa mắt.

“Cùng nắm tay, sống chết tới già.” Mộc Hoàng cầm tay Phong Vân, hần cúi đầu nhìn Phong Vân và nói một câu, sau đó nửa ngồi nửa quỳ trước giường và cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay của nàng.

“Ta yêu nàng.”

“Ta cũng yêu chàng.”

Ánh sáng của Thánh Quang Chi Vũ tỏa ra vô cùng mãnh liệt. Mặc dù đã bị Á Phi áp chế nhưng vẫn khiến Phong Vân không thể chịu nổi. Vết thương rực rỡ sắc màu xuyên qua cánh tay nàng và bắt đầu lan ra toàn thân.

Mà Phong Vân với Mộc Hoàng lại có vẻ nhưng không hề trông thấy. Hai người vẫn nắm chặt tay nhau, trong mắt dạt dào tình ý, cả hai vừa nắm tay vừa hướng về phía trước.

Từng bông tuyết bay bay trên bầu trời và chậm rãi rơi xuống. Lúc này, màu trắng vốn thánh thiện lại trở nên vô cùng khó coi.

“Àm.” Bên trong cung điện, Hải Long nhìn không được đá vắng cánh cửa và xông ra ngoài. Bầu không khí ấy khiến người ta cảm thấy nặng nề, vô cùng nặng nề. Cho dù ý chí sắt đá như hần cũng không thể chịu được.

“Chết tiệt, chết tiệt...” Ngay sau đó, Bạch Sa cũng hung hăng dậm chân và xông ra theo. Hần cũng không chịu nổi.

Không để ý tới đám người Hải Long và Bạch Sa, hoặc có thể nói trong mắt Phong Vân và Mộc Hoàng lúc này chỉ còn lại đối phương, chỉ có đối phương mà thôi. Phong Vân cầm tay Mộc Hoàng kéo lại gần và nhẹ nhàng cọ lên má nàng, tiếp đó, nàng nhẹ giọng nói, “Chàng kéo Tiểu Thực ra ngoài đi.”

Lời này vừa dứt, Tiểu Thực vốn vẫn khóc không biết trời đất là gì, lại bị sư tử Hoàng Kim hung hăng túm lấy bông hoa không cho nó nở ra, bỗng nổi giận trong nháy mắt.

“Không được. Ai cho phép ngươi kéo ta ra ngoài, ai cho phép ngươi? Ta không đồng ý, ngươi đừng mơ tưởng, đừng có mơ.” Luồng cuồng nói một hồi, Tiểu Thực lại tránh móng vuốt của sư tử Hoàng Kim và bỏ nhào về phía Phong Vân. Nó với Phong Vân là một thể, nàng sống thì nó sống, nàng chết thì nó chết. Mà lúc này Phong Vân lại bảo Mộc Hoàng kéo nó rời khỏi thân thể của nàng, đó chẳng phải là giải trừ khế ước giữa bọn họ, muốn nó phải sống một mình sao.

Không, không thể như vậy, không thể!

“Được!” Mộc Hoàng mỉm cười gật đầu nhìn Phong Vân.

Mộc Hoàng vừa đồng ý một câu, Á Phi bên cạnh lập tức tóm lấy Tiểu Thực đang bỏ nhào về phía Phong Vân và đưa nó cho Li Giang.

“Vân Vân, không...”

“Đừng lộn xộn!” Nó còn chưa nói xong đã bị Li Giang bịt kín miệng.

“Ta giúp nàng giải trừ khế ước với tiểu Hoàng Kim được không?” Nhìn vẻ tươi cười trên mặt Phong Vân, Mộc Hoàng chậm rãi nói.

“Được!” Phong Vân nghe nói thế lập tức tỏ vẻ đồng ý.

Vừa nghe nói thế, thân thể của sư tử Hoàng Kim bỗng khe khẽ chấn động, móng vuốt của nó trong nháy mắt bắt chặt vào nhau.

Bọn họ muốn chúng nó hoàn toàn tự do đây mà. Phong Vân này... Mộc Hoàng này...

Gió tuyết bay múa, áp lực bên trong tấm cung trong chớp mắt càng trở nên nặng nề. Phụng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách cũng không nhìn được mà quay người đi và cắn chặt khớp hàm. Ngân Dạ Lan thì đã sớm lệ rơi đầy mặt nhưng vẫn nghiến chặt răng không phát ra một tiếng. Còn ở bên ngoài điện, đám người Hách Liên Phong Lôi, Hách Liên Phong Vũ và cha mẹ Phong Vân đã sớm khóc thành đoàn nhưng lại chỉ có thể nén lại thật sâu mà không dám quấy rầy nửa phần tới Phong Vân.

Mím cười ngắc đầu, Mộc Hoàng vươn tay về phía Phong Vân đang nằm trên giường rồi bỗng ôm lấy nàng, “Ta mang nàng tới một nơi chúng ta chưa từng đi qua nhé.”

“Được.” Phong Vân nghe nói thế liền gật đầu mỉm cười và thong thả tựa vào lồng ngực của Mộc Hoàng. Không cần nhìn cũng biết, cơ thể nàng lập tức héo rũ khi tới gần Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng thấy Phong Vân đồng ý liền lập tức ôm lấy nàng bước đi.

Á Phi đứng một bên lập tức đuổi theo và dốc toàn lực áp chế khí thế sắc bén của ánh sáng trên người Mộc Hoàng.

Tuyết trắng bay múa, thánh khiết vô song. Tuyết từ trên cao bay xuống phủ trắng cả đất trời.

Ngân Dạ Cách và Phurong Vũ Náo đi theo sau Mộc Hoàng, bọn họ khẽ vẩy tay để chặn những bông tuyết đang bay xuống người Phong Vân. Một luồng sáng trong suốt nhẹ nhàng lướt qua.

“Đẹp quá!” Phong Vân nhìn những bông tuyết rơi rơi bên cạnh nhưng lại không thể tới gần người nàng.

“Còn có thứ đẹp hơn.” Mộc Hoàng hôn nhẹ Phong Vân rồi quay đầu hướng lên trời thổi một cái. Lập tức, trên trời xuất hiện vô số luồng sáng. Ánh sáng rực rỡ từng tia từng đợt bắt đầu biến hóa thành vô số hình ảnh. Ban đầu là một chú bướm đang bay múa, rồi sau đó là chim tước tao nhã xinh đẹp, rồi đến những đóa hoa thiên hình vạn trạng. Những bông tuyết uyển chuyển nở rộ trên bầu trời rực rỡ. Cảnh tượng hết sức lóa mắt và hoa mỹ.

“Thì ra còn có tác dụng như vậy.” Phong Vân thấy vậy liền nheo mắt lại và nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Thánh Quang Chi Vũ vốn là loại sức mạnh sử dụng ánh sáng có trong trời đất này mà.” Mộc Hoàng thấy Phong Vân cười cũng cong môi giải thích một câu, chân vẫn không hề dừng lại mà đi sâu vào bên trong Đế cung, tới nơi bọn họ chưa từng đặt chân đến.

“Đế quân muốn đưa Đế hậu vào trong đó sao?”

“Không biết...”

“Có chuyện gì vậy? Đế hậu khỏe rồi ư?”

“Nếu đi về hướng đó...”

Ven đường, vô số quan lại Nam Viên thấy cảnh tượng như vậy thì vừa tránh đường hành lễ vừa kinh ngạc hỏi nhau. Muốn lời suy đoán bùng lên xung quanh nhưng lại không ảnh hưởng gì tới bước chân của Mộc Hoàng. Hắn vẫn tiếp tục kiên định đi về phía trước.

“Đế quân...” Nghe được động tĩnh mà chạy tới, Ma Ha Cách thấy nơi Mộc Hoàng đang đi tới thì bỗng biến sắc.

Hướng đó, vị trí đó, ... Không thể, không được, Đế quân bọn họ sao có thể đi về phía đó? Chuyện này... Có chuyện gì thế này? Chẳng lẽ Đế hậu nàng...

Ma Ha Cách bỗng cảm thấy nóng ruột. Ông ta không dám nghĩ nhiều mà đi về phía Mộc Hoàng, “Đế quân, ngài không thể...”

Lời nói lo lắng mới thốt ra được một nửa, Ma Ha Cách liền nuốt lời nói tiếp xuống. Bởi vì Mộc Hoàng đã nhìn ông ta một cái. Nhẹ nhàng lãnh đạm, hần nhìn ông ta mà không có vẻ có ý tứ gì. Nhưng mà, một cái liếc mắt đó đã đủ diễn tả mọi cảm xúc giấu giếm trong đó. Nó khiến người ta kinh ngạc luống cuống và bất ổn. Rốt cuộc Ma Ha Cách không nói được, rốt cuộc ông ta không thể thốt lên lời ngăn cản.

“Ừm? Có vấn đề...” Phong Vân mở to mắt nhìn Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng cúi đầu nhìn Phong Vân và đặt một nụ hôn lên trán nàng, “Nàng nghe nhầm rồi.”

Thính giác của Phong Vân lúc này cũng không được tốt, nghe lời nói mông mông lung lung, nàng cũng nghĩ mình đã nghe nhầm nên lập tức gật đầu và không hỏi gì nữa.

Mộc Hoàng ôm Phong Vân tiếp tục đi vào sâu bên trong Đế cung. Mà Phurong Vũ Náo và Ngân Dạ Cách đi theo phía sau hắn cũng hiểu ra một chút. Nam Viên, Thiên Khung, Tinh Vực, tại thủ đô của ba đế hoàng quốc này có một nơi mà chỉ đế quân mới có thể bước vào. Nơi đó để làm gì, bọn họ đều biết. Giờ Mộc Hoàng lại muốn đi tới nơi đó...

Đưa mắt nhìn nhau, Phurong Vũ Náo và Ngân Dạ Cách đều thấy trong mắt đối phương hiện lên sự bi ai và khiếp sợ.

Cùng trời cuối đất, tuyết không buông tay, tuyết không độc hành.

“Sao lại thành ra thế này? Sao lại thành ra thế này?” Ngân Dạ Lan xiêu vẹo đi theo sau bọn họ đã nghẹn ngào tới mức không nói lên lời.

“Đế Sát, như vậy người đã vừa lòng chưa?” Ngân Dạ Lan nắm chặt tay và gắng sức nén tiếng kêu than xuống. Hắn không muốn trách Đế Sát, cũng biết không thể trách Đế Sát được. Đế Sát cũng phải trả giá rất nhiều, rất nhiều. Chỉ một chữ tình đã gây tổn thương cho bao nhiêu người, cho người không thể cho, cho người không thể nhận, hậu quả chỉ có thể là hủy diệt mà thôi. Cả ba đều bi ai, cả ba đều đau khổ, cả ba đều buồn thương. Hắn không thể

cho rằng Đế Sát đã phá hỏng tất cả, hắn chỉ biết đứng trên góc độ của Phong Vân, đứng trên góc độ của hắn, hắn cảm hận một kẻ như Đế Sát, rất hận. Nếu thời gian có thể đảo ngược, nếu Phong Vân không gặp Đế Sát, Đế Sát cũng không gặp Phong Vân, thì mọi chuyện thật tốt, rất tốt.

Gió tuyết chợt thổi ào qua mặt đất rộng lớn.

“Tránh ra, các người tránh ra! Ta có thể cứu nàng, ta có thể cứu Phong Vân...” Giữa trận gió tuyết đầy bi ai bỗng truyền đến một tiếng nói từ bên ngoài cung. Trong tiếng nói ấy có sự hỗn loạn kinh hoàng, cũng có vui sướng, còn có run rẩy. Nó khiến tất cả những người có mặt ở nơi này lập tức dừng bước và nhanh chóng quay đầu lại nhìn.

Trên khoảng không bên cạnh cửa cung có một bóng người đang điên cuồng vọt về phía Phong Vân. Mà ở ngay đằng trước hắn là đám người kiêu hùng của luyện ngục đang khăng khăng chặn hắn lại.

Đó là... Đế Sát...

“Mau tránh ra...” Đế Sát điên cuồng rống to một tiếng chấn động trời cao.

“Tránh ra!” Đám người Hải Long vốn đã sớm trốn ra ngoài khi nghe vậy liền đồng loạt rống lên mà không đợi Mộc Hoàng mở miệng. Giờ dù chỉ có một tia hy vọng bọn họ cũng không từ bỏ, không thể từ bỏ.

Đám kiêu hùng luyện ngục khi nghe nói thế liền lập tức cố nén lửa giận tránh sang một bên.

Đế Sát cả người trông hết sức tiêu tụy cơ hồ bỏ nhào về phía trước.

“Ta có thể cứu nàng, ta có thể... Ta có Âm Chi... Nguyên, ta chắc chắn có thể, ta...”

Có lẽ vì lao đi quá nhanh mà khi tới trước đám người Phong Vân, trong lúc nhất thời Đế Sát không thể nói cho liền mạch.

“Người nói chậm lại chút xem nào!” Mặc Đế thấy vậy liền trầm giọng quát.

“Nói rõ xem nào!” Li Giang và Phượng Vũ Náo đứng bên cạnh cũng đồng thời mở miệng. Lúc này, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Đế Sát.

Đế Sát hít sâu một hơi, ánh mắt vô cùng si mê lại vô cùng lo lắng của hắn nhìn về phía Phong Vân thương tích đầy mình đang nằm trong lòng Mộc Hoàng. Hắn đau xót và lo lắng nói, “Phong Vân bị tấn công bởi Âm Chi Nguyên, các người không cứu được nàng. Ta là do từ bên trong Âm Chi Nguyên sinh ra, ta không thể nói được cụ thể nhưng ta có thể cứu, ta có thể cứu nàng.”

Ngày đó, hắn tưởng Phong Vân đã mất mạng nên mới điên cuồng hành động như vậy, sau lại bị Thánh Quang Chi Vũ gây tổn thương tới hôm nay mới tỉnh. Hắn vừa tỉnh lại liền cảm giác được hơi thở của Phong Vân, có điều hơi thở của nàng càng lúc càng mỏng manh. Bởi vậy hắn mới bặt mạng vọt tới đây. Nếu Phong Vân đã chết thì hắn không còn cách nào. Nhưng chỉ cần Phong Vân còn một hơi thở, hắn có thể cứu nàng, hắn có thể.

Đế Sát vừa nói xong, bầu không khí xung quanh lập tức yên tĩnh một mảng. Tất cả mọi người đều nhìn Đế Sát với ánh mắt sáng ngời. Ánh sáng trong mắt bọn họ cơ hồ...

Ngay cả Mộc Hoàng vẫn cúi đầu nhìn Phong Vân cũng phải ngẩng đầu lên nhìn về phía Đế Sát.

“Tin được!” Giữa bầu không khí trầm mặc này, Á Phi vẫn đứng sau Mộc Hoàng và Phong Vân đột nhiên lên tiếng và gật gật đầu.

Lời nói của Đế Sát có thể tin được. Đế Sát được sinh ra từ Âm Chi Nguyên, so với vua Hắc Ngục, hắn lại càng có thể chi phối sức mạnh đó. Phong Vân đã bị nguồn năng lượng này gây thương tích, nếu muốn cứu nàng thì chỉ e quả thực tháo chuông phải nhờ người buộc chuông. Nhiều ngày qua Á Phi vẫn cẩn thận suy nghĩ cân nhắc. Nếu trên đời này còn người có thể cứu được Phong Vân thì đó chỉ có thể là Đế Sát.

“Vậy người nhanh lên!”

“Mau, mau nhường đường, để hắn tới đây!”

“Đế Sát, người nhanh lên!”

Á Phi vừa nói xong, đám Tiểu Thực, Hải Long lập tức bay vọt tới và cơ hồ mừng như điên nói với Đế Sát. Vừa rồi, bọn họ còn coi Đế Sát là kẻ địch. Ngay cả Mộc Hoàng đang ôm Phong Vân đi về phía trước cũng phải đứng lại.

“Đưa nàng cho ta!” Đế Sát cũng vô cùng sốt ruột dang tay ra đón.

“Không, không... cần...” Phong Vân lúc này rất tỉnh táo, nàng liền túm lấy áo Mộc Hoàng.

Không thể, nếu Đế Sát cứu nàng...

“Không được!” Mà Phong Vân còn chưa nói xong thì trên không trung bỗng truyền đến một tiếng nói giận dữ. Có một bóng người đang bay nhanh về hướng này.

Vua Hắc Ngục, vua Hắc Ngục với vẻ mặt vô cùng giận dữ. Từ trên không lao xuống, ông ta hung hăng tóm lấy Đế Sát.

“Trở về cùng ta ngay! Con cứu ai cũng không được cứu cô ta!” Vừa dứt lời, ông ta liền hung hăng tóm lấy Đế Sát lôi đi.

Hải Long và Ba Ngân bên cạnh liền xông lên định tấn công vua Hắc Ngục.

“Khụ.” Mộc Hoàng lại lạnh lùng ho khan một tiếng ngăn cản động tác của Hải Long. Đế Sát có cứu hay không, vua Hắc Ngục có cho phép hay không, bọn họ không có quyền đòi hỏi.

“Cha buông con ra!” Mà Đế Sát bị vua Hắc Ngục lôi đi hai bước mới lấy lại phản ứng. Hắn lập tức dùng sức thoát khỏi tay vua Hắc Ngục và xoay người đi về phía Phong Vân. Phong Vân lúc này đã không thể chờ đợi được nữa.

“Ta không cho phép!” Vua Hắc Ngục lắc mình một cái chặn ngay trước mặt Đế Sát. Ông ta giận dữ hét lớn, “Con còn chưa tỉnh ra sao? Con còn muốn cứu cô ta sao? Cứu một kẻ đã phá hoại Hắc Ngục của chúng ta, cứu kẻ thù của chúng ta sao? Người như cô ta có chết ngàn lần cũng...”

“Cha không được nói thế. Cha mà nói một chữ chết nữa thì đừng mong con sẽ nhận cha.” Đế Sát nghe những lời nói nặng nề của vua Hắc Ngục thì nóng ruột tới mức mở miệng mà không kịp nghĩ ngợi gì.

Vua Hắc Ngục nghe hắn nói xong thì lông mày cơ hồ muốn dựng ngược lên vì tức giận. Ông ta run rẩy chỉ vào Đế Sát, “Ngươi... Ngươi... Được, cho dù ngươi không nhận ta, hôm nay ta cũng tuyệt đối không cho phép ngươi cứu đứa con gái này. Trong người cô ta có Âm Chi Nguyên, đầu thể dễ dàng cứu được. Tuy ngươi được sinh ra từ trong Âm Chi Nguyên, nhưng ngươi có nghĩ tới chuyện nếu cứu cô ta thì ngươi sẽ hao phí đi bao nhiêu năng lượng, ngươi sẽ gặp bao nhiêu nguy hiểm không?” Vua Hắc Ngục giận tới mức điên cuồng hét lên với Đế Sát. Vì sao đứa con của ông ta lại không hiểu ra, vì sao nó cứ u mê bối rối. Phong Vân không phải là của nó, cho dù thế nào cũng không trở thành người của nó. Nó còn liều mạng như vậy để làm gì? Để làm gì hả?

“Đây là chuyện của con.” Đế Sát vẫn ngang ngạnh nói lại vua Hắc Ngục khiến cả gương mặt ông ta cũng phải đổi sắc.

“Đây không phải chuyện của một mình ngươi.”

“Đúng là chuyện của một mình con. Con thích một người, con làm mọi chuyện vì nàng, vậy thì sao đó không phải chuyện của mình con? Có lẽ nàng không thương con, có lẽ nàng vĩnh viễn không thuộc về con, nhưng nếu muốn con chính mắt trông thấy nàng... Con không làm được, không làm được, không thể làm được.”

Trong câu nói nóng giận cuối cùng của Đế Sát lại chứa đựng một nỗi đau thương vô tận. Hắn vừa dứt lời, bầu không khí xung quanh lập tức yên tĩnh một mảng. Thật lâu sau mới có một tiếng thở dài của ai đó. Yêu thương thù hận này, ai có thể nói ai sai, ai có thể nói ai đúng? Ai dám nói ai phải trả giá ít, ai dám nói ai trả giá không đủ?

“Ngươi...” Vua Hắc Ngục nghe xong lại giận dữ nâng tay lên muốn giáng cho Đế Sát một cái tát. Vì sao ông ta lại sinh ra một đứa con như vậy? Vì sao ông ta lại có một đứa con luôn lo nghĩ cho kẻ thù? Hách Liên Phong Vân kia không chỉ là người hắn thích mà còn là kẻ thù đã phá hủy Hắc Ngục của bọn họ đó.

“Ta đánh chết ngươi!” Giận tới mức xanh mét mặt mày, vua Hắc Ngục tung một chưởng lên khoảng không phía đỉnh đầu của Đế Sát. Một đứa con như vậy chỉ bằng không có, không có còn hơn...

“Ông dám...”

“Dừng tay...”

Đám người Ngàn Dạ Cách đứng xung quanh Mộc Hoàng và vì lệnh của hắn mà mặc kệ Đế Sát và vua Hắc Ngục tranh cãi khi thấy vậy liền đồng loạt lao tới. Lúc này tuyệt đối không được để vua Hắc Ngục làm Đế Sát bị thương.

“Lão khốn kiếp kia, ngươi hại mẹ của Mộc Hoàng còn chưa đủ, giờ ngươi còn muốn hại cả con trai của muội ấy sao?”

Trong khoảnh khắc khi nơi này đang trở nên hỗn loạn, một tiếng nói bỗng từ hư vô truyền đến. Một người đã từ đằng sau Đế cung Nam Viên lao tới. Cả người lãnh khốc, cả người phẫn nộ, đó chính là sư phụ Diêm La.

“Diêm La...”

Chỉ có một mình, Diêm La phi thân dừng lại bên cạnh Mộc Hoàng và nổi giận nhìn chòng chọc vua Hắc Ngục.

“Là ai trước đây đã yêu Mộc Hề? Là ai đã hao hết công lực để cướp lấy muội ấy? Là ai đã nói vì muội ấy mà chẳng màng cái gì trong thiên hạ? Là ai? Là ai? Người đó là ai hả?”

Ngữ khí kịch liệt, lời chỉ trích kịch liệt làm cho mọi người có mặt ở đó đều sững sờ. Chuyện này... Đây chính là ân oán của thế hệ trước ư?

Vua Hắc Ngục hiển nhiên không ngờ kẻ thù truyền kiếp của ông ta là Diêm La cũng có mặt ở chỗ này và lại chất vấn ông ta như thế trước mặt bao người. Quân Mộc Hề chính là người được cất giấu rất sâu trong đáy lòng ông ta. Người đó cũng không thương ông ta, rồi cuối cùng chết ở Hắc Ngục

mà trong lòng vẫn chỉ có đề quân của Nam Viên lúc bấy giờ.

Ông ta vốn tưởng đã không còn cảm thấy đau thương nữa, nhưng khi bị nhắc lại đúng thời điểm này...

“Là bản tôn. Thế thì sao?” Ngẩng đầu mà đứng, vua Hắc Ngục nắm chặt bàn tay lại.

Diêm La nghe xong liền cười lạnh một tiếng, “Đúng vậy, là nguoi. Người lúc trước nói yêu thương muội ấy rồi cuối cùng lại hại chết muội ấy chính là nguoi. Nguoi đã giết hại muội ấy còn chưa đủ, giờ nguoi lại muốn hại cả con trai của muội ấy. Thì ra đây mới là cách nguoi yêu thương muội ấy. Ta thực tiếc thay cho Mộc Hề, đòi muội ấy như thế nào lại gặp một người như nguoi vậy.”

Lời này có lẽ đụng đúng chỗ đau của vua Hắc Ngục, khiến sắc mặt ông ta trở nên khó coi ngay lập tức.

“Thối hoắc. Lão thất phu nhà nguoi đánh rắm đấy à? Tình yêu bản tôn dành cho Mộc Hề là thứ nguoi có thể nghi ngờ sao? Là thứ nguoi có thể nói đến sao?”

“Tại sao chúng ta không thể nghi ngờ? Vậy những hành động hiện giờ của nguoi là thế nào?”

Vua Hắc Ngục còn chưa dứt lời thì đằng sau bỗng vang lên một âm thanh nhu hòa mà thê lương. Đó chính là sư bá Thần Tiên. Người vận trường bào đập tuyết bay đến, trông sư bá Thần Tiên lúc này tràn đầy sự đau xót.

“Nguoi yêu muội ấy đến nỗi muốn hại chết cả con trai của muội ấy có phải không? Cách yêu của nguoi mới đáng sợ cỡ nào. Kiep này nguoi không có tư cách nói tới từ yêu. Nguoi ngay cả rách giầy cho đứa con nguoi cũng không xứng.”

Lời nói khinh mạn phun ra làm nguoi ta còn rùng mình hơn cả tuyết trắng xung quanh. Yêu một người lại giam cầm người ta tới chết, thứ tình yêu điên cuồng lại không biết tiến lùi này khiến nguoi ta phát sợ. So với Đế Sát, vua Hắc Ngục cũng điên cuồng như hấn, nhưng so với những suy nghĩ vì Phong Vân của Đế Sát, ông ta thực sự còn kém xa như trời với đất.

Bàn tay vua Hắc Ngục vốn đang túm lấy Đế Sát bắt đầu run rẩy. Ông ta hung hăng hướng ánh mắt giận dữ nhìn về phía Mộc Hoàng vốn vẫn không nói gì.

Kẻ kia chính là con trai của Mộc Hề, là đứa con của nam nhân mà ông ta thống hận nhất trên đời này, những cũng là đứa con của người con gái ông ta yêu thương nhất. Ông ta yêu Quân Mộc Hề, và cuối cùng cũng giữ được Quân Mộc Hề ở Hắc Ngục.

Nhưng mà...

Chẳng lẽ hiện tại ngay cả con trai nàng cũng bị hủy trong tay ông ta hay sao?

Lần đầu tiên vua Hắc Ngục tự hỏi những vương mắc của yêu thương và hận thù trong lòng mình.

“Yêu ai yêu cả đường đi lối về. Từ xưa tới nay chữ tình luôn làm nguoi ta tổn thương. Chuyện của thế hệ trước, thế hệ trước chúng ta sẽ tự xử lý, lại còn gây họa cho cả thế hệ sau, nguoi thật khiến nguoi ta khinh thường.” Sư phụ Diêm La cất giọng lạnh lùng.

Yêu ai yêu cả đường đi lối về, trước nay vua Hắc Ngục chưa bao giờ nghĩ tới điều này. Lúc này, khi nghe câu nói đó, trong lòng ông ta bỗng không ngừng run lên. Đó là đứa con trai duy nhất của Quân Mộc Hề, nếu hôm nay ông ta không cho phép Đế Sát cứu Phong Vân, Mộc Hoàng cũng sẽ không...

Cứ như vậy mà hủy hết mọi thứ Quân Mộc Hề đã lưu lại sao? Cứ như vậy làm cho tất cả mọi người...

Bàn tay túm lấy Đế Sát của vua Hắc Ngục bỗng nói lòng ra.

Đế Sát vẫn một mực vùng vẫy khi thấy vậy liền hất mạnh tay của vua Hắc Ngục ra và bỏ nhào về phía Phong Vân.

“Đưa ta, đưa ta mau lên. Ta phải mang nàng trở về Hắc Ngục.”

Chỉ có Hắc Ngục là nơi tồn tại của Ám Chi Nguyên mới có thể lấy độc trị độc mà cứu Phong Vân. Thời gian không còn nhiều nữa rồi.

Trông thấy tình cảnh như vậy, bàn tay đang ôm Phong Vân của Mộc Hoàng bỗng siết chặt lại một chút. Lúc này Phong Vân đang tựa vào lòng Mộc Hoàng, vẻ mặt có chút mệt mỏi. Vết màu đen đã nhanh chóng lan tới mi tâm của nàng.

“Đế Sát...” Phong Vân giương mắt nhìn Đế Sát vừa lao tới và nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Nàng không cần phải nói. Ta hiểu ý nàng. Nàng không cần nói, chỉ cần nghe lời ta thôi.” Đế Sát vừa nhào tới, thấy Phong Vân mở miệng, hấn lập tức ra sức ngăn cản. Hấn hiểu ý của Phong Vân, hấn hiểu.

Phong Vân thấy vậy liền khẽ khàng nhắm mắt lại. Đế Sát này...

Mộc Hoàng chậm rãi vươn tay ra trao Phong Vân cho Đế Sát.

“Được rồi, muốn cứu cũng có thể.” Vua Hắc Ngục đang vịn phần bối rồi đột nhiên lạnh lùng nói một tiếng.

“Nếu muốn cứu cô ta thì cũng có thể. Chỉ cần ngươi quỳ xuống cầu xin chúng ta. Cho tới bây giờ bản tôn chưa thấy người được cứu thì cao cao tại thượng còn người ra tay cứu giúp lại phải khom lưng như vậy. Con ta không nợ gì các ngươi, con ta cũng không đáng phải chịu ầm ức như thế.”

Dứt lời, vua Hắc Ngục lại quay sang quát Đế Sát, “Chính bọn chúng còn không muốn tính mạng này, con còn vì bọn họ làm gì? Muốn cứu người thì để bọn họ thể hiện thành ý đi!”

Lời này vừa nói ra, mọi người có mặt ở đó đều đồng loạt im lặng. Ngay cả Bạch Sa hay bộp chộp cũng không còn lời nào để nói.

Đế Sát không nợ Phong Vân, hẳn không cần hạ mình như vậy. Chẳng qua chỉ vì hắn thương nàng, đó chính là tình yêu. Tuy hắn đã vì nàng mà đem đến bao nhiêu phiền toái, vì nàng mà mang đến bao nhiêu đau xót, nhưng tình yêu xuất phát từ bản thân vốn chẳng có gì sai. Hắn không cần phải hạ mình như vậy.

Nhưng mà Phong Vân và Mộc Hoàng, hai người bọn họ...

Nhất thời, mọi người đều quay đầu nhìn về phía Mộc Hoàng và Phong Vân. Ân tình như vậy, sĩ nhục như thế, bọn họ chịu đựng thế nào, chịu đựng thế nào đây?

“Về chuyện này, ta thấy, Mộc Hoàng ngươi và Phong Vân...”

Á Phi còn chưa nói xong những lời hòa giải thì Mộc Hoàng vốn trầm mặc bỗng đẩy Phong Vân vào lòng Á Phi. Tiếp đó, từng bước bước lên, y bảo phát sang một bên, một tiếng vang lên rõ ràng như chém đinh chặt sắt, Mộc Hoàng quỳ xuống ngay trước mặt Đế Sát.

Hành động kiên quyết của hắn khiến mọi người đều đồng loạt ngẩn ra.

Đế Sát vốn đang lao lên phía trước liền vội vàng ổn định thân mình mới không chế để không vọt lên trên người Mộc Hoàng.

Đám người Ma Ha Cách đứng từ xa nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền ngây người hoảng sợ.

Đó là hoàng đế của bọn họ đó, là vị hoàng đế chưa bao giờ khom lưng vì bất kể kẻ nào. Hiện giờ ngài ấy lại mạnh như vậy, thế nhưng...

Bông tuyết bị gió thổi tung bay giữa trời cao.

Một quỹ này khiến tứ phương chấn động.

“Mộc Mộc...” Mà Phong Vân khi thấy vậy lại gắng sức vùng vẫy, bàn tay của nàng vuron về phía Mộc Hoàng.

“Không cần phải như vậy, chằng đứng... Khụ khụ...” Lời nói không muốn Mộc Hoàng phải chịu uất ức còn chưa dứt, Phong Vân bỗng ho khan mãnh liệt. Bàn tay vuron về phía Mộc Hoàng bị lực ánh sáng thiêu đốt làm cho run lên. Da thịt của Phong Vân bắt đầu bị tổn thương tới mức bốc khói nhẹ nhẹ. Nàng đã càng lúc càng không thể ngăn cản được năng lượng thánh khiết trên người Mộc Hoàng.

Điều này cũng biểu thị Phong Vân càng lúc càng...

“Xin ngươi cứu nàng!” Lời nói thâm trầm phun ra từng tiếng từ miệng Mộc Hoàng. Thăng thán, nặng nề, mà cũng thực kiên quyết. Tất cả mọi người đều không ngờ một Mộc Hoàng luôn luôn cao ngạo và không muốn Phong Vân với Đế Sát có bất cứ liên hệ nào lại thăng thán và rõ ràng như thế.

Trong lúc nhất thời chẳng có bất kỳ ai lên tiếng.

“Mộc Mộc, nam nhi tất hạ hữu... hoàng kim...” Phong Vân nhìn Mộc Hoàng, trong mắt tràn đầy thương tiếc, giọng nói lại càng ngày càng mỏng manh.

(*) Nguyên văn: Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim (男儿膝下有黄金): Câu này bắt nguồn từ một vở kinh kịch: Thời Xuân Thu, có một người tên Thu Hồ làm quan Đại phu ở nước Lỗ mười năm. Ngày nọ trở về quê thăm người thân, ở bãi dâu gặp lại thê tử là La Mai Anh nhưng hai người không nhận ra nhau. Thu Hồ buông lời treu ghẹo thì bị vợ mắng cho một trận. Về đến nhà mới biết người đó là vợ mình, người vợ uất lên suốt chết. Mẹ của Thu Hồ bắt y quỳ gối xuống xin lỗi vợ nhưng y nhất định không chịu, nói rằng: “Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim, khởi khăng đề đầu quy phụ nhân” (Nam nhi dưới gối có vàng ròng, há chịu gập gối lạy đàn bà).

Mộc Hoàng quay đầu nhìn Phong Vân, trong mắt ẩn chứa mối thâm tình sâu sắc.

Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim, chính là vì nàng, cái gì hắn cũng dám làm. Bảo hắn phải trơ mắt thấy có cơ hội cứu Phong Vân mà không cứu, hẳn không làm được. Công danh lợi lộc như cặn bã, cao ngạo tôn nghiêm như mây bay. Nếu kiếp này không có Phong Vân bên cạnh thì mọi thứ đối với hắn đều chẳng có tác dụng gì.

Phong Vân vừa nhìn đã hiểu được ánh mắt của Mộc Hoàng, hiểu được mối thâm tình bên trong ánh mắt hắn. Nàng lập tức đỏ hoe hai mắt và vùng lên nhào về phía Mộc Hoàng.

Á Phi vốn vẫn thờ ơ lạnh nhạt khi thấy vậy liền nhẹ nhàng buông bàn tay đang ôm Phong Vân ra.

Phong Vân lập tức rơi xuống.

“Phong Vân...”

“Phong Vân...”

Mộc Hoàng và Đế Sát đều đồng thời gầm lên. Đế Sát từng bước tiến đến. Hắn vươn tay ra ôm lấy Phong Vân đang rơi xuống. Mộc Hoàng cũng vươn tay nhưng cuối cùng lại không dám đón Phong Vân.

Vừa mới ôm được Phong Vân, Đế Sát nhìn thoáng qua bóng đen cơ hồ đã sắp lan tới mi tâm của Phong Vân rồi lập tức ôm chặt lấy nàng và xoay người bước đi.

Mộc Hoàng thấy vậy liền vươn mạnh tay ra tóm lấy áo của Đế Sát.

“Ta sẽ trả lại cho ngươi một Phong Vân khỏe mạnh.” Đế Sát không quay đầu lại. Hắn chỉ trầm ngâm trong nháy mắt rồi dậm chân mạnh một cái. Vạt áo bay bay, Đế Sát ôm Phong Vân bước đi. Bóng dáng âm trầm đó, một câu nói đó đã phải vận dụng biết bao khí lực, phải nhận biết bao ý tình.

Không ai biết, cũng sẽ không có kẻ nào biết được.

“Đến lúc đó ta sẽ tới đón nàng.” Nhận được lời hứa hẹn của Đế Sát, Mộc Hoàng liền buông tay ra và cao giọng nói với Phong Vân.

Phong Vân mơ mơ màng màng nghe được lời nói ấy, lời nói ấy lọt qua tai đi vào tận trong tim nàng.

Gió lạnh bay múa, từng bông tuyết nhẹ nhàng từ trời cao bay xuống. Trắng xóa một mảng. Nhìn như vô tình nhưng lại thai nghén vẻ đẹp lộng lẫy của mùa xuân. Vạn vật trong trời đất này, ai với ai, thực sự vô tình.

Bông tuyết rơi rơi phủ trắng xóa cả một mảng đất trời. Thật lâu sau, không gian vẫn bị bao trùm bởi một mảng yên tĩnh.

“Đứng lên đi!” Nhìn thấy Đế Sát và Phong Vân sớm đã biến mất không còn bóng dáng, Á Phi thở dài một tiếng và nói với Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng chớp mắt một cái rồi phát bông tuyết trên người và chậm rãi đứng dậy.

“Đế Sát này...” Li Giang quay đầu lại nhìn Mộc Hoàng, hắn muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng buông bàn tay đang dùng sức không chế Tiểu Thực ra.

Nó phải đi tìm Phong Vân. Nó lo lắng cho Phong Vân một mình ở Hắc Ngục, ở nơi ở của Đế Sát. Nó muốn đi xem nàng thế nào.

Á Phi thấy vậy cũng không ngăn cản. Có Tiểu Thực ở bên cạnh Phong Vân, bọn họ cũng yên tâm hơn một chút.

“Son chủ Vô Kê, đa tạ!” Trông thấy mọi sự đã vật đổi sao dời, tình hình đã có chuyển biến tốt đẹp, Hách Liên Phong Lô liền xóa bỏ tâm trạng bi thương và bước tới trước mặt sư phụ Diêm La cùng sư bá Thần Tiên rồi cúi người hành lễ. Tuy hai người bọn họ làm thế là vì Mộc Hoàng nhưng gia tộc Hách Liên cũng đã nhận ân tình này.

Sư phụ Diêm La và sư bá Thần Tiên lắc đầu không lên tiếng trả lời. Bọn họ chỉ muốn giúp Mộc Hoàng mà thôi.

Còn Mộc Hoàng thì vẫn chỉ chăm chú nhìn về nơi Phong Vân đã biến mất mà không hề quay đầu lại.

“Được rồi được rồi, mọi sự đã có chuyển biến tốt đẹp, mọi người không phải trung ra vẻ mặt nặng nề nữa, chúng ta...”

“Àm...”

Ngân Dạ Lan còn chưa nói xong thì đột nhiên từ phương xa bỗng truyền đến những chấn động rung trời. Những tiếng âm vang không hề lớn nhưng lại làm cho mấy đại cao thủ ở đây đồng loạt chấn động. Bọn họ đồng thời đưa mắt nhìn về phía ấy.

Chỉ thấy ở phía Hắc Ngục bỗng bốc lên một nguồn năng lượng màu đen vô hình. Trong thời gian ngắn, nguồn năng lượng này như hòa vào màn trời mênh mông, thật giống như cái gì đó vốn bị áp chế đã phá tan chướng ngại mà thoát ra ngoài.

“Là bọn hắn.” Trong lúc mọi người còn đang sửng sốt, sư tử Hoàng Kim bỗng ngẩng đầu, cả bộ lông của nó đều dựng đứng cả lên. Trong ánh mắt lạnh lùng vừa ngẩng lên của nó chứa đựng một sự thống hận sâu sắc.

“Cái gì vậy?” Li Giang lập tức quay đầu lại hỏi, “Hắc Ngục à?”

“Không phải.” Sư tử Hoàng Kim trừng mắt nhìn dấu vết đã trở nên mờ mịt ở phía chân trời. Nó trầm giọng nói, “Là kẻ thù của ta.”

“Kẻ thù của người?” Mộc Hoàng vốn vẫn không chú ý tới đằng này bỗng quay phát đầu lại. Người khác không biết gì về kẻ thù của sư tử Hoàng Kim nhưng hắn và Phong Vân có biết chút ít. Kẻ thù này thần bí và có sức mạnh vô địch cỡ nào mà có thể khắc chế cả sư tử Hoàng Kim?

“Chết tiệt! Hắc Ngục vừa bị phá, bọn chúng liền chọc thùng ranh giới ngay.” Sư tử Hoàng Kim nghiêng chặt răng.

Bọn chúng đã muốn tới, thôi thì cứ tới đây đi!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 624: Tới trễ phải không

“Ngươi có thể nói rõ thêm một chút được không?” Mặc Đế nghe xong cũng không lần ra được manh mối gì nhưng vẫn có cảm giác những cái sư tử Hoàng Kim vừa nói có quan hệ rất lớn tới bọn họ.

“Đừng đấy.” Li Giang cũng quay đầu lại nhìn sư tử Hoàng Kim. Đó là một loại cảm giác, một loại cảm giác không thể nói thành lời. Rõ ràng bọn họ chẳng cảm nhận được điều gì nhưng lại cảm thấy việc này rất có quan hệ với bọn họ. Rất mâu thuẫn, cũng khiến người ta sờn da gà.

Sư tử Hoàng Kim cúi đầu nhìn thoáng qua đám người Mặc Đế Li Giang rồi cau mặt.

Trong lúc nó còn đang nhăn mặt, Á Phi đột nhiên mở miệng hỏi Mộc Hoàng, “Chính là thể lực đã đẩy loại sức mạnh thần bí đó vào cơ thể Phong Vân phải không?”

Về mặt Mộc Hoàng lúc này có vẻ khá trầm, nghe Á Phi hỏi, hắn không mở miệng mà chỉ gật gật đầu.

Á Phi lập tức nghiêm túc hẳn lên. Phong Vân đã phải chịu đựng sự xâm nhập của luồng linh lực cổ quái đó thể nào hắn biết khá rõ. Gần như chỉ một luồng sương khói đã hao phí biết bao công phu của bọn họ. Nào là một chi tâm của tộc tinh linh bọn họ, cô chi hồn của tộc mỹ nhân ngư, rồi hoa chi linh giờ vẫn chưa biết ở nơi nào, cần dùng nhiều thứ như vậy mới có thể giải trừ được sức mạnh thần bí đó. Vậy mà giờ đại bản doanh của bọn chúng lại kéo tới đây?

“Aaa...” Đúng lúc gương mặt Á Phi trở nên nghiêm nghị thì thủ lĩnh tộc Bi Mông vẫn đứng bên ngoài chưa hề bước qua cửa bỗng cúi đầu hết vang một tiếng. Cả cơ thể cao lớn cũng chấn động mạnh.

“Cô sao vậy?” Ngân Dạ Lan miễn cảm nhất lập tức hỏi.

“Có thứ sức mạnh đã chọc thủng thể lực của chúng tôi.” Sắc mặt của thủ lĩnh tộc Bi Mông vô cùng u ám. Mới vừa rồi nàng đã cảm nhận được có một sức mạnh khó nói thành lời đã chọc thủng những thứ trong phạm vi thể lực của nàng để thoát ra ngoài.

“Chọc thủng?” Sắc mặt Á Phi càng trở nên nghiêm nghị. Mà nghe xong những lời của thủ lĩnh tộc Bi Mông, sắc mặt của đám người Mặc Đế và Li Giang cũng trầm hẳn xuống. Đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt bọn họ còn nặng nề hơn cả hồi nãy.

“Hương đó là có ý gì?” Giữa bầu không khí thận trọng này, Mộc Hoàng vẫn trầm ngâm đột nhiên nhìn sang sư tử Hoàng Kim.

Hương đó là cái gì? Phá tan hương đó để tới đây là có ý gì? Muốn biết cách chống lại kẻ địch thì đầu tiên phải biết được mọi thứ về đối phương, không thể cứ hồ hồ xông vào đánh được.

Sư tử Hoàng Kim cau có nghiêm nghị thoáng nhìn Mộc Hoàng. Lúc trước khi được thả ra ngoài, nó đã biết sớm muộn gì kẻ thù của mình cũng kéo đến, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Giờ xem ra đúng là lúc cho bọn Mộc Hoàng biết hết thấy mọi chuyện rồi. Bởi vì kẻ thù của nó có vẻ không chỉ muốn chia mồi nhón vào nó.

“Các ngươi muốn biết thể lực hắc ám đứng đằng sau thao túng các ngươi là ai không? Muốn biết ai muốn giăng một mề bắt hết các ngươi không? Muốn biết ai muốn khống chế nơi này không? Muốn biết thứ mà các ngươi sắp đối mặt là cái gì không?”

Liên tiếp bốn câu hỏi rơi vào trong tay đám người Á Phi Li Giang, ngoài việc khiến người ta sờn da gà, còn khiến người ta vô cùng kinh hãi. Kẻ thao túng sau lưng bọn họ, hãm hại các di tộc thượng cổ, khơi mào để bọn họ tự chém giết lẫn nhau là ai, bọn họ đã từng bàn bạc khi còn ở Huyền Hải. Bọn họ khẳng định đằng sau có một loại thể lực muốn mưu đoạt thiên hạ, muốn xưng vương xưng bá trên đất này, cho nên chúng mới trăm phương ngàn kế bày mưu hãm hại mình. Việc này đã bắt đầu từ mấy ngàn năm trước rồi. Nhưng mà, dù bàn bạc thế nào bọn họ cũng không biết được đối tượng là ai và không có thông tin gì về đối tượng. Bởi vì đại lục này tuyệt đối là thiên hạ của bọn họ nên bọn họ dám khẳng định ở nơi này không tồn tại bất cứ thể lực nào mà họ không biết. Trừ khi đám người kia tới từ một không gian khác, một thế giới khác. Mà lúc này, vừa nghe sư tử Hoàng Kim hỏi vậy, đám người Mặc Đế lập tức biết ngay chuyện này sẽ được nói rõ ràng.

“Ngươi nói...”

“Àm...”

Li Giang vừa nôn nóng mở miệng thì từ phương xa lại truyền đến âm thanh của vài luồng khí tức đang thoát ra ngoài. Chúng xoay vòng trên màn trời rồi biến mất hút ngay đường chân trời. Người thường căn bản không thể phát hiện được, ngay cả Phụng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách cũng không cảm giác được có gì dị thường, nhưng Mộc Hoàng, Á Phi, Li Giang, Mặc Đế, còn có cả thủ lĩnh tộc Bi Mông, đều cảm nhận được. Sắc mặt mấy người lập tức càng thêm âm trầm.

“Không hay rồi, chỗ nào cũng xuất hiện dao động.” Sư tử Hoàng Kim càng thêm nghiêm nghị.

“Làm thế nào bây giờ?” Mộc Hoàng phản ứng nhanh nhất.

“Nói mau!” Đám Á Phi, Li Giang cũng phản ứng lại không chậm.

Sư tử Hoàng Kim biết cân nhắc nặng nhẹ, nó lập tức quát, “Nơi khí tức thoát ra chính là nơi yếu nhược nhất. Chúng ta chia làm mấy đường đi áp chế chúng trước đã rồi nói sau, mau lên!”

Hiện tại có mấy chỗ yếu nhược nhất chính là những chỗ đã bị Mộc Hoàng làm cho nổ tung mà thôi. Nếu toàn bộ bị phá tan thì hậu quả sẽ...

“Đi theo ta!”

“Đi...”

“Các ngươi theo ta...”

Lập tức, không cần sư tử Hoàng Kim phân phó, đám người Á Phi đã nhanh chóng vung tay lên và dẫn luôn người lao về hướng kia.

“Hoàng Kim, chúng ta thì làm gì?” Ngân Dạ Cách và Phụng Vũ Náo thấy tộc Bi Mông mang cả Ngân Dạ Lan đi xử lý công việc mà hiện giờ bọn họ vẫn chưa cảm nhận được điều gì thì không khỏi chờ đợi chỉ thị.

“Các ngài ở đây phối hợp tác chiến với mọi người.” Không đợi sư tử Hoàng Kim phân phó, Mộc Hoàng đột nhiên mở miệng.

“Ngài muốn đi đâu?” Ngân Dạ Cách bỗng hỏi.

Mộc Hoàng ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, mặt mày nhăn lại, “Ta tới Thiên Khung một chuyến.”

“Đúng, ta cũng đang muốn tới đó một chuyến.” Sư tử Hoàng Kim lập tức gật đầu. Một người một thú liếc nhau, trong mắt cả hai đều hiện lên sự thông hiểu.

Trước đây, trước Thánh Linh Cung của Đế hoàng quốc Thiên Khung, Phong Vân đã nói tới chuyện này. Cả đại lục này không hề có sức mạnh cổ quái đó, chỉ nơi đó có. Như vậy, trong khu vực Thánh Linh Cung kia chắc hẳn phải có thông đạo tới nơi đó. Giờ nơi đó đang xuất hiện dao động, vậy thì...

“Ta đi cùng các người.” Phụng Vũ Náo nghe nói thể lập tức bước lên một bước.

“Không cần đâu. Chúng ta tranh thủ đi nhanh về nhanh, nhờ hai người các ngài phụ trách truyền lại tin tức khắp nơi cho chúng ta.” Mộc Hoàng thấy vậy liền hướng về phía Phụng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách gật đầu một cái, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Hắc Ngục rồi mới xoay người bay lên không với sư tử Hoàng Kim và xé rách không gian bước đi.

Trong lúc Phong Vân dưỡng thương, hẳn sẽ thay nằng giải quyết chuyện này. Không thể cứ có gì nguy hiểm khó khăn thì đều phải cùng Phong Vân đối mặt.

Phụng Vũ Náo và Ngân Dạ Cách đưa mắt nhìn nhau, biết Mộc Hoàng không chỉ giao Nam Viên cho bọn họ mà còn cả Phong Vân đang ở nơi đó.

Bông tuyết tung bay, cả phương trời đều bao phủ bởi một màu trắng xóa, vô cùng xinh đẹp mà lại vô cùng lạnh lẽo. Giữa mùa đông, cả đất trời đều lạnh như băng, mà Hắc Ngục vốn là nơi hắc ám âm trầm nên không hề bị cái lạnh bao phủ, mọi thứ vẫn y nguyên như trước. Một mảng đỏ rát, một mảng huỳnh quang. Nơi này không còn vẻ sát khí và âm trầm như xưa, chỉ có một vẻ cô đơn vắng lặng.

Giữa khung cảnh buồn tẻ này, nơi đặt Âm Chi Nguyên nằm sâu trong Hắc Ngục lại càng thêm tĩnh lặng, một sự tĩnh lặng khác hẳn những nơi khác. Nơi đặt Âm Chi Nguyên vốn không có bất cứ kẻ nào tới gần, cũng không người nào có khả năng tới gần, lúc này lại có hai người ở giữa. Giữa huyết động có một cột linh lực màu đen không lồ đang mạnh mẽ di chuyển. Loại màu đen thuần khiết này làm cho bốn phía tối om đến nỗi không thể thấy được năm đầu ngón tay. Mà ở giữa khối đen đó lại có một đóa hoa màu lửa đỏ đang nở rộ. Đóa hoa cực kỳ to lớn, cơ hồ có thể sánh được với Tiểu Thực khi nở rộ. Màu sắc và hoa văn của nó cũng đẹp để vạ phần. Trên mỗi cánh hoa đều có vô số những đốm chấm thoát nhìn như những ngôi sao vô cùng kiểu diễm.

Nhưng mà, quanh thân bông hoa lại tỏa ra một mùi hôi nồng đậm khiến người ta muốn ngất. Thật sự là vô cùng hôi thối. Bởi vậy nên Tiểu Thực vốn cùng theo tới nơi này không thể chịu được đã lặn mất tiêu, chỉ để lại một mình Phong Vân và Đế Sát ngồi ngay giữa tâm đóa hoa.

Lửa đỏ quanh người Phong Vân lập lòe tỏa sáng, trong đó có khá nhiều tia màu đen hỗn độn. Phong Vân nhắm hai mắt ngồi ở giữa đóa hoa khổng lồ, quanh người bị bao bởi một vòng lửa đỏ, một vòng màu đen, hai vòng hào quang cứ không ngừng xoay tròn xung quanh nằng. Mà cứ một vòng xoay tròn là Âm Chi Nguyên trong cơ thể Phong Vân lại bị rút ra một chút. Đế Sát ngồi ngay đằng sau nằng, một tay đặt lên lưng Phong Vân, hai mắt cũng nhắm chặt lại. Khí tức hắc ám quanh người hẳn khiến hắn và không gian xung quanh như hòa vào làm một. Chỉ có khuôn mặt tái nhợt kia làm cho người

ta có thể cảm giác được nơi này còn có một người là hân.

Ánh sáng màu đen bay múa bao vây lấy Phong Vân, lần lượt rút Âm Chi Nguyên trí mạng từ trong thân thể của nàng ra ngoài, lần lượt bảo vệ thân thể nàng, cứu lấy mạng sống cho nàng, lần lượt dùng linh lực của đóa hoa khổng lồ để rút bỏ mọi thứ tối tăm ra khỏi người Phong Vân.

Sắc mặt của Đế Sát càng lúc càng trắng bệch. Việc lấy độc trị độc, lấy lực áp lực đã hao phí rất nhiều tâm tư của hân, vô cùng nhiều.

Ánh sáng đen tối nhẹ bao phủ thấm đượm bao ý tình.

Ai nói đêm tối là vô tình?

Thật lâu sau, vòng hào quang màu đen nhân nhật quanh người Phong Vân tản ra. Đế Sát thở ra một hơi và chậm rãi mở mắt.

“Khụ khụ...” Vừa mở mắt, hân nhin không được ho khan vài tiếng. Linh lực đã tiêu hao khá nhiều. Vịn vào hoa chi linh nở rộ trong Âm Chi Nguyên, Đế Sát hít sâu mấy hơi để điều chỉnh hơi thở rồi mới đứng lên và ôm lấy Phong Vân vẫn nhắm chặt hai mắt để đi ra ngoài.

“Thế nào rồi?” Hai người vừa ra khỏi vực sâu Âm Chi Nguyên, Tiểu Thực chờ phía trên lập tức nhảy lại và lo lắng hỏi.

“Hôm nay hân sẽ tỉnh.” Khỏe miệng một mồm của Đế Sát lộ ra vẻ tươi cười.

Đã qua nhiều ngày, vết thương trên cơ thể Phong Vân đã được hân chữa trị xong. Việc còn lại chỉ là rút Âm Chi Nguyên ra. Hôm nay hân nàng sẽ tỉnh lại.

“Tốt quá!” Tiểu Thực vui mừng kêu to một tiếng. Nó xòe cánh lá ra nịnh hót Đế Sát, “Đến đây đến đây, để ta đỡ ngươi. Thời gian này ngươi cũng mệt mỏi quá rồi.”

Đế Sát bị sự nhiệt tình của Tiểu Thực làm cho ngẩn người. Ngay sau đó, khỏe miệng cứng ngắc của hân khẽ cong lên nở một nụ cười vô thức.

Nhưng nụ cười còn chưa kịp tươi lên, hình như nghĩ tới chuyện gì đó, Đế Sát lại cúi đầu nhìn Phong Vân đang nằm trong lòng mình. Vẻ tươi cười lại bị xóa bỏ, chỉ còn lại sự cô tịch và chua xót.

Tiểu Thực đã có thể đối xử với hân như thế, còn Phong Vân...

Ôm Phong Vân, Đế Sát bước trên mặt đất tiến về phía biệt viện của hân. Biệt viện của hân nằm ở nơi cuối cùng trong Hắc Ngục nên không bị Mộc Hoàng phá hủy.

“Ngươi trông nom nàng nhé, ta đi lấy thuốc.” Đặt Phong Vân xuống giường của mình, Đế Sát quay sang nói với Tiểu Thực một câu.

“Được!” Mấy ngày nay đều như vậy, Tiểu Thực thực tự nhiên lên tiếng trả lời. Nó mở lớn cánh hoa ra và bao lấy Phong Vân bên trong.

Đế Sát thấy vậy liền quay đầu đi ra ngoài.

“Vân Vân, Đế Sát nói hôm nay cô sẽ tỉnh lại, vậy cô tỉnh lại sớm một chút được không? Ta rất nhớ cô. Lâu rồi ta chưa được nói chuyện với nhau. Chúng ta chưa bao giờ không nói chuyện với nhau trong thời gian lâu như vậy. Cô đừng làm ta lo lắng, mau mau tỉnh lại được không...” Những lời nói thì thầm mang theo sự kiêu ngạo và lo lắng cứ quay quay bên tai Phong Vân. Tiểu Thực lại bắt đầu nói liên miên cần nhân không dứt.

Bên ngoài phòng, gió nhẹ vẫn như xưa, mây trắng vẫn như cũ. Dưới bầu trời xanh mây trắng đó, thiên địa vẫn chẳng có gì thay đổi.

Ở một gian phòng khác, Đế Sát vừa lắng nghe vừa chua xót lắc đầu. Hân kéo tay áo và cắt lên một đầu ngón tay. Lập tức, một giọt máu tươi liền rơi xuống chén thuốc của Phong Vân đặt bên dưới. Màu đỏ hòa vào màu đen trong nháy mắt biến mất vô tung tích. Thương thế của Phong Vân đã đi vào bên trong lục phủ ngũ tạng, những loại thuốc bình thường căn bản không thể chữa trị được, linh đan thuốc thế giới ánh sáng nàng lại càng không dám dùng, chỉ có thể lấy máu tươi của hân làm chất dẫn mới có thể điều trị được cho nàng.

Đỏ và đen đều đẹp, đều nóng bỏng như nhau.

Trời càng lúc càng xanh.

“Vân Vân à, cô nói xem, đã mười ngày rồi, Mộc Mộc lại chẳng đến tìm cô. Hân thực yên tâm đấy, nếu đổi là ta, ta sẽ...”

“Ta chưa bao giờ biết ngươi lại dài dòng như vậy đấy.”

Tiếng cần cần liên miên của Tiểu Thực còn chưa dứt thì bỗng có tiếng nói nhỏ nhỏ khàn khàn nhưng hết sức rõ ràng đột nhiên chậm rãi vang lên, bên trong lại tràn ngập ý cười.

Trong phòng đột nhiên hết sức tĩnh lặng.

Ngay sau đó, tiếng hét điên cuồng của Tiểu Thực lập tức vang vọng khắp phòng. Cả đóa hoa thật lớn liền vù một tiếng vọt ra khỏi phòng lao về phía Đế Sát.

“Tĩnh rồi tĩnh rồi, Vân Vân tĩnh rồi, a ha ha ha...”

Đế Sát vừa bung chén thuốc đi ra, khi nghe nói thế, kích động đến nỗi thiếu chút nữa là quăng luôn cái chén trong tay. Hắn lắc mình phóng về phòng Phong Vân.

Tuy biết hôm nay nàng sẽ tỉnh, nhưng khi nàng thực sự tỉnh lại...

Bước từng bước vào phòng, lọt vào tầm mắt Đế Sát là Phong Vân đang khởi động thân thể và ngồi trên giường. Lúc này, nàng quay đầu nhìn hắn, trên mặt mang theo một nụ cười.

“Phong Vân...” Bàn tay bung chén thuốc của Đế Sát hơi run run. Rõ ràng là, chờ nàng tỉnh lại, hắn có thật nhiều thật nhiều lời muốn nói với nàng. Thế mà, khi thực sự nhìn thấy Phong Vân ngồi trên giường và nhìn hắn mỉm cười, toàn bộ lời nói trong miệng hắn lại không biết đã bị ném đi đâu hết.

Hắn chỉ có thể gọi lên một tiếng Phong Vân.

“Vân Vân!” Mà Tiểu Thực vừa nãy còn lao đi giờ đã phục hồi lại tinh thần. Nó lập tức lao về phía Phong Vân và ôm chặt lấy nàng.

Phong Vân vươn tay ôm lấy Tiểu Thực. Nàng mỉm cười túm túm đám cành lá của nó, “Nói nhiều quá!”

Tiểu Thực không trả lời, chỉ ôm chặt lấy Phong Vân, cả cành lá của nó đều run rẩy. Nếu là người thì nó có lẽ đã kích động phát khóc rồi.

Cảm nhận được tâm tình của Tiểu Thực, Phong Vân cũng ôm chặt lấy nó.

“Ta tỉnh rồi người còn khóc gì. Ngoan, đừng khóc nữa!” Tiếng nói tràn ngập sự ôn nhu lại làm cho Tiểu Thực càng gào khóc to hơn.

Phong Vân thấy vậy liền vừa ôm Tiểu Thực và khe khẽ lắc đầu. Tiếp đó, nàng ngẩng đầu lên nhìn Đế Sát đang đứng cạnh cửa. Vẻ mặt hắn tái nhợt, đôi mắt kích động, cơ thể run rẩy. Vừa nhìn thấy hắn, Phong Vân liền cảm thấy thực bất đắc dĩ mà cũng thực cảm kích. Tất cả tư vị cùng trào dâng, nàng chỉ có thể âm thầm thở dài.

“Cảm ơn người!” Cảm xúc hạ xuống, Phong Vân chỉ trầm mặc thốt ra ba chữ. Tình ý hắn dành cho nàng rất sâu nặng, tiếng cảm ơn quả thực không đủ để nói lên điều gì. Phong Vân không định cảm ơn, bởi vì tiếng cảm ơn rất nông cạn. Nhưng mà, ngoại trừ tiếng cảm ơn ra, nàng thực sự không tìm được từ nào để hình dung được tâm tình lúc này.

Gió lạnh thổi qua, trong lòng bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh.

“Nàng không cần cảm ơn.” Yên tĩnh qua đi, Đế Sát đã lấy lại tinh thần. Trên môi nở một nụ cười, hắn tiến về phía Phong Vân.

“Nào, uống thuốc đi. Để lạnh sẽ không tốt.” Hắn vừa nói vừa mỉm cười đưa chén thuốc trong tay cho Phong Vân.

Phong Vân đưa tay đón lấy. Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua thuốc trong bát rồi dừng lại không nhúc nhích.

“Uống nhanh đi!” Đế Sát thấy vậy liền thúc giục.

Phong Vân ngẩng đầu nhìn hắn. Nàng nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ kia đã tái nhợt một màu, bàn tay cầm chén thuốc bỗng nắm chặt lại một cách vô thức.

Trong thời gian qua nàng bị hôn mê nhưng vẫn có thể nghe thấy, có thể cảm giác, chỉ là nói không nên lời và không mở mắt ra được mà thôi. Đế Sát làm cái gì, cho nàng ăn cái gì, nàng đều biết cả. Trong khoảng thời gian này, công lực toàn thân của nàng được cứu giúp hoàn toàn là nhờ vào máu của Đế Sát. Nhìn thấy người trước mắt tái nhợt và mặt mũi như vậy, trong chén thuốc này lại có máu huyết của hắn, nàng bây giờ làm sao có thể uống nó được.

Ơn này còn cao hơn trời, tình này còn sâu hơn biển. Kiếp này nàng phải đối xử thế nào với hắn, phải trả lại hắn thế nào?

Thấy Phong Vân bung chén thuốc mà không uống, Đế Sát có vẻ cũng hiểu được tâm tư của nàng. Hắn lập tức tươi cười, “Uống nhanh đi! Đã uống được hai ngày rồi, nếu giờ nàng không uống thì hiệu lực của thuốc sẽ bị cắt đứt, ta đây sẽ lại phải cho nàng uống thêm nhiều ngày nữa. Nếu vậy là do nàng cố ý đó.”

Lời nói thoải mái lọt vào tai Phong Vân lại khiến lòng nàng nảy lên một nỗi chua xót chưa từng có.

Người này... Người này... Haiz...

“Uống đi. Ta không cần nàng trả. Ta biết trong lòng nàng có Mộc Hoàng, nhưng đây là tâm ý của ta, ta không ép buộc, chỉ cần nàng khỏe lại là tốt rồi.”

Lời nói yếu ớt không có sức nặng nhưng lại nặng tựa trời cao. Phong Vân run run bung chén thuốc và nhìn Đế Sát mà không nói nên lời. Trước kia nàng coi tình yêu say đắm của Đế Sát như rắn rết, điên cuồng đến nỗi nàng không có cách nào chịu được, điên cuồng đến nỗi chẳng thèm quan tâm xem nàng có chịu được hay không. Nhưng mà, giờ khi nghe được lời nói thoải mái có ý của Đế Sát, nàng không hề có cảm giác được giải thoát mà ngược lại lại càng tăng thêm đau buồn. Đế Sát là dạng người gì, trải qua những sự việc vừa rồi, nàng chẳng lẽ còn không hiểu rõ. Hắn là người liều lĩnh, hắn không bắt buộc ai, nhưng cuối cùng lại đi ngược đãi chính mình.

Nắm chặt lấy chén thuốc, Phong Vân hít sâu một hơi rồi cũng cứng cỏi mỉm cười, “Được, ta uống.” Vậy nhưng bàn tay bưng chén thuốc lại run run chứ không bình tĩnh được như ngửi khí của nàng. Nàng không thể thương hắn, nhưng lại không có cách nào để không cảm động, không thương tiếc, không đau lòng. Nếu trước kia hắn chỉ biết ngang ngược và chiếm đoạt, nàng cũng sẽ coi hắn là kẻ thù và không thèm nhìn gì đến hắn. Nhưng bây giờ hắn đã trả giá quá nhiều như vậy, đau xót quá nhiều như vậy, nàng thực sự không thể làm như không thấy được. Nàng không phải kẻ có lòng dạ sắt đá.

Đế Sát cũng cảm nhận được tâm tình của Phong Vân. Trong lòng hắn chợt thoáng qua một nỗi đau buồn. Hắn rút cuộc nhin không được tiến lên trước một bước, “Nàng cũng không cần cảm động, không cần ghét ta. Có phải bởi ta đã tới chậm một bước không?”

Có phải tại hắn tới chậm, cho nên cho dù hắn trả giá thế nào cũng không chiếm được nàng.

Nghe xong lời nói đau khổ của Đế Sát, Phong Vân khẽ nhắm mắt lại.

Có phải bởi vì hắn đến chậm một bước? Có phải hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 625: Người làm gì vậy

Gió lạnh yếu ớt thổi. Trong phòng bỗng trở nên yên tĩnh.

“Đế Sát...” Hồi lâu sau Phong Vân mới khe khẽ thở dài một hơi và mở miệng nói.

Thế nhưng khi Phong Vân vừa mới gọi tên mình, Đế Sát lại đột nhiên liên tục lắc đầu và nhanh chóng nói, “Không cần nói, không cần trả lời, ta không muốn nghe.”

Dứt lời, hắn xoay người xông thẳng ra ngoài. Hắn hối hận, hắn không muốn nghe, hắn không muốn nghe câu trả lời của Phong Vân. Phong Vân không trả lời, hắn còn có thể tùy ý tưởng tượng. Nếu Phong Vân trả lời rõ ràng, tình cảm chứa chan của hắn...

Hắn không thích nghe, không muốn nghe, coi như hắn chưa từng hỏi, chưa từng.

Đi thẳng một mạch, đảo mắt một cái Đế Sát đã biến mất khỏi tầm mắt của Phong Vân.

Phong Vân trầm mặc hồi lâu mới khe khẽ lắc đầu.

Nhân sinh tự hữu tình si,

Thử hận bất quan phong dữ nguyệt*.

(*Đây là hai câu thơ trong bài Ngọc lâu xuân của Âu Dương Tu, một nhà thơ đời Tống. Dịch nghĩa là: “Thế nhân là giống tình si, Hận này đâu phải tại vì gió trăng.”)

Gió mùa đông thổi vù vù qua cửa sổ. Không khí rõ ràng rét lạnh nhưng lại quanh quẩn có một tia ấm áp. Một cảm giác không thể nói rõ, một sự ấm áp khó diễn tả.

Đảo mắt đã qua thêm mấy ngày. Được Đế Sát gắng sức chữa trị, cơ thể của Phong Vân đã ngày càng khỏe lên. Ngày hôm đó, một ngày trời quang mây tạnh, hiếm khi có được một ngày đẹp trời như vậy. Ánh mặt trời rực rỡ tỏa khắp mặt đất, vừa chói chang vừa diễm lệ. Trên một con đường nhỏ ở sâu bên trong Hắc Ngục có một suối nước nóng tỏa ra ánh sáng chói mắt và tản nhiệt mênh mông ra xung quanh. Hơi nóng phả vào không khí làm người ta không hề cảm thấy một chút rét lạnh của mùa đông. Lúc này, Phong Vân vẫn mặc quần áo đầy đủ và ngâm mình dưới suối. Xung quanh nàng, Đế Sát đã bày ra mấy khối đá hợp thành một thế trận. Các khối đá này cứ chuyển động vòng quanh người nàng. Cứ mỗi vòng chuyển động là Âm Chi Nguyên đen tối trong cơ thể Phong Vân lại bị rút ra một ít.

Dựa vào sức nóng của ánh mặt trời ngày đông, thêm sự hỗ trợ của nước nóng, hai thứ cùng đồng thời áp chế để rút Âm Chi Nguyên ra, đó là mục đích của Đế Sát.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi lên cơ thể làm người ta cảm thấy ấm áp dạt dào. Trên người lại có nước suối ấm áp, Phong Vân gần như thoải mái tới mức muốn ngủ tiếp đi.

“Không được ngủ, nếu ngủ thì khí tức trong cơ thể sẽ bị đình trệ, hiệu quả sẽ không được cao.” Đế Sát đứng ngay bên cạnh suối nước nóng không dám dùng linh lực làm Phong Vân tỉnh ngủ, hắn đành dùng tay hắt nước về phía Phong Vân.

“Rào rào...” Phong Vân lập tức bị xối nước vào mặt.

Có điều nàng cũng lập tức tỉnh lại. Lấy tay gạt đi bọt nước trên mặt, Phong Vân quay đầu trừng mắt lườm Đế Sát một cái.

Đế Sát đang ngồi xổm bên cạnh suối nước nóng nhìn nàng. Thấy Phong Vân lườm mình, hắn không khỏi nở nụ cười tà khí.

Phong Vân thấy vậy liền đưa tay phóng một kích xuống mặt nước. Một đợt bọt nước lập tức vọt về phía Đế Sát.

Không ngờ Phong Vân lại đùa với mình, Đế Sát vẫn ngồi im không nhúc nhích, vì vậy mà cả người hắn lập tức ướt sũng.

“Ha ha...” Tiểu Thực ở bên cạnh lập tức cao hứng nở nụ cười, “Ngu ngốc thật, còn chẳng biết né đi!”

Đế Sát sờ sờ nước trên mặt, lại nhìn khóe miệng của Phong Vân hơi cong lên và gương mặt sáng lạn tươi tắn của nàng. Hắn chưa từng thấy Phong Vân cười như vậy với hắn bao giờ. Đó là một nụ cười không phòng bị, không khoanh cách, không đối địch. Từ đáy lòng thực sự chỉ muốn tươi cười đáp lại, hắn không khỏi đứng bên suối bình tĩnh nhìn Phong Vân cười.

“Đế Sát.” Phong Vân thấy vậy lại trừng mắt nhìn. Nàng âm thầm thở dài rồi đột nhiên mở miệng, “Chúng ta làm bạn bè đi!”

Chúng ta làm bạn bè đi!

Không nặng nề, không sâu trầm, một câu nói cứ nhẹ nhàng rơi vào tai Đế Sát. Trong nháy mắt, hắn thấy vô cùng kinh ngạc.

“Làm bạn bè ư?” Đế Sát thì thầm đáp lại một tiếng.

Phong Vân nhìn Đế Sát hồi lâu mới gật gật đầu. Nàng biết mình không nên nói lời này ra miệng, nàng biết lời này sẽ gây tổn thương cho người ta, nàng càng biết điều Đế Sát muốn không phải thế. Cả hai đều hiểu, cả hai đều rõ ràng. Nhưng mà, trăm suy ngàn nghĩ nàng cũng chỉ có thể làm vậy. Không phải kẻ thù, vậy làm bạn bè đi. Nàng sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với hắn, nàng sẽ đối đãi với hắn như với người bạn tốt nhất. Nàng có thể vì hắn mà lên núi đao, xuống biển lửa. Có lẽ đó cũng không phải là điều Đế Sát muốn. Nhưng mà, đó là tất cả những thứ nàng có thể cho hắn. Nàng không nghĩ tới chuyện an ủi nội tâm mình bằng cách biến Đế Sát thành bạn bè và rồi xem nhẹ những thứ hắn đã trả giá vì mình. Nàng biết đó là giới hạn của bản thân rồi.

Ánh mặt trời rớt xuống mặt đất, vàng sáng nhẹ nhàng tan ra làm nổi bật làn sương mù mờ ảo.

Thật lâu sau Đế Sát vẫn chưa hề mở miệng.

“Nếu ngươi không muốn, vậy...”

“Được.”

Phong Vân còn chưa nói xong thì Đế Sát đột nhiên cười cười gật đầu nói được. Phong Vân nhìn Đế Sát, Đế Sát cũng nhìn lại Phong Vân. Về tươi cười nở rộ trên mặt, Đế Sát cười nói, “Tư kẻ thù thành bạn bè, chẳng phải ta đã tiến bộ hay sao. Tuy không giống như ta suy nghĩ nhưng thực sự ta rất vui.”

Đúng vậy, rất vui, như vậy chẳng phải rốt cuộc hắn đã bước đến bên cạnh Phong Vân rồi sao? Tuy không trở thành người yêu, tuy trong lòng vẫn đau, nhưng hắn thực sự cao hứng. Cao hứng vì rốt cuộc cũng đã được thừa nhận.

“Ha ha...” Tiếng cười vui sướng của hắn truyền đi khắp không gian xung quanh, đó là một niềm hân hoan cần rồi.

“Ta phải ăn mừng mới được.” Giữa tràng cười vui vẻ, Đế Sát ném lại một câu rồi lập tức biến mất. Bên suối lập tức chỉ còn lại Phong Vân và Tiểu Thực, một người một cây.

“Yêu cầu của hắn thật thấp đấy.” Tiểu Thực đang đi bên cạnh suối nước nóng thì thầm nói với Phong Vân. Chỉ một từ bạn bè đã khiến hắn cao hứng như vậy rồi, Đế Sát này thực khiến nó không biết phải nói sao cho phải. Hơn nữa, đối với hắn mà nói, làm bạn bè chưa hẳn đã tốt.

Phong Vân nghe Tiểu Thực nói. Nhìn về hướng Đế Sát vừa biến mất, nàng nhẹ nhàng nói, “Thân thiết quá mức không phải chuyện tốt, nhưng ta thực sự không thể bắt hắn cách xa ngàn dặm bên ngoài được.”

Không thể trở thành tình nhân, lại trở thành bạn bè, quyết định này kỳ thực rất gây tổn thương. Một người sẽ yên tâm thoải mái, người kia sẽ đau khổ thương tình. Nhưng mà, muốn nàng phải coi Đế Sát như kẻ thù, như người xa lạ, muốn nàng phải nhẫn tâm gây thương tổn vô tận cho hắn, nàng lại không thể làm được. Chỉ có thể đi từng bước dò từng bước, nàng sẽ vì Đế Sát mà tìm ra điều phù hợp nhất với hắn, tốt nhất với hắn.

Tiểu Thực rất hiểu Phong Vân. Nó lập tức giương óa hoa lên, “Yên tâm đi! Về sau khi ta trưởng thành ta sẽ tìm khắp thiên hạ này một người xứng đôi với hắn.”

Bộ tộc thảo mộc của nó có rất nhiều loài xinh tươi rực rỡ linh khí bức người, nó nhất định sẽ tìm cho Đế Sát một người hắn thích.

Phong Vân nghe Tiểu Thực nói vậy liền nở nụ cười trên ghẹo, “Đẹp đến đâu cũng không đẹp bằng người. Hay là, đến lúc người có thể biến thành người, người biến thành nữ nhân đi!”

Tiểu Thực vừa nghe xong lập tức cúi đầu đáp lời, “Ta là đàn ông đích thực, đàn ông đó!”

“Đàn ông đích thực?” Phong Vân khinh bỉ nhìn Tiểu Thực.

“Ta chưa bao giờ nghe nói cỏ cây còn phân ra nam nữ đó.” Phong Vân liếc xéo Tiểu Thực một cái.

Tiểu Thực lập tức nổi giận, nó chống nạnh nói, “Ta sẽ biến thành nam nhân. Ta muốn kết hôn với lão bà, ta không muốn gả cho Đế Sát, nguoi...”

“Gả cho ta ư?” Tiểu Thực còn chưa giận dữ nói xong thì Đế Sát vốn đã biến mất đột nhiên xuất hiện. Hắn nghiêng người nhìn Tiểu Thực rồi bước tới nhắc nó lên. Hắn giơ Tiểu Thực lên trước mặt rồi ngó nghiêng từ trên xuống dưới, sau đó tỏ vẻ coi thường đặt Tiểu Thực đang sợ sớn gai ốc xuống mặt đất.

“Cái dạng này á, trừ khi ta không có mắt.”

Lời nói lạnh lạnh vang giữa không trung mang theo sự coi thường vô tận. Không khí trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng.

“Ha ha...” Ngay sau đó, Phong Vân ngửa đầu bật cười, tiếng cười vang thẳng tới trời cao.

“Nguoi là đồ đàn độn! Gia có chỗ nào không đẹp, có chỗ nào không đẹp hả? Nguoi không thèm nhìn ta á? Có mà ta không thèm nhìn nguoi thì có...”

Xen lẫn tiếng cười ha hả của Phong Vân là tiếng la hét giận dữ điên cuồng của Tiểu Thực. Đế Sát thấy Tiểu Thực làm ầm lên và chưa ngoa mắng chửi thì lập tức vươn tay ra khều một cánh hoa của Tiểu Thực rồi nói với vẻ vụn vặt tà khí, “Lớn lên sẽ đẹp hả? Tốt lắm, cô bé, cười một cái với gia nào!”

“Àm” Tiểu Thực như bị sét đánh trong nháy mắt. Nó sững sờ đứng im không biết nên nói cái gì.

“Ha ha, cô bé, cô bé...” Phong Vân ngâm mình dưới suối nước nóng cười vui vẻ hết cỡ. Tiểu Thực ương ngạnh cũng có lúc tức giận tới mức không mở miệng ra được.

“Vân Vân, hán bắt nạt ta.” Tiểu Thực đau khổ kêu ca.

“Nguoi bắt nạt lại hán đi, đến đây, ta dạy cho...” Phong Vân vẫy Tiểu Thực.

Trời xanh mây trắng, tiết trời như đang giữa mùa xuân vậy.

Đế Sát nhìn Phong Vân đang vụn vặt vui vẻ. Cho tới giờ hắn vẫn chưa từng phát hiện một Phong Vân không chút che giấu như thế. Trong lòng thoải mái vụn vặt, hắn không khỏi một tay lấy rượu và thức ăn vừa đem đến ra, một bên vừa đấu võ mồm với Tiểu Thực.

Rượu ngọc dịch quỳnh tương kề miệng, người ngưỡng mộ trong lòng ở cách đó không xa, đằng sau là phong cảnh trời xanh mây trắng vô hạn, nếu có thể cả đời như vậy thì thật tốt biết bao!

Gió nhẹ nhàng phe phẩy, thật hưởng thụ vô cùng.

“Ồi ôi, Vân Vân...”

“Nguoi lại thua rồi, ngốc quá!” Phong Vân mỉm cười nhìn Tiểu Thực lại thua thêm một trận nữa.

“Ta và hán không cùng một đẳng cấp.” Tiểu Thực rốt cuộc cũng hiểu rõ, nó và Đế Sát không phải là đối thủ cùng đẳng cấp, Đế Sát ở một cấp bậc cao hơn nó rất nhiều. Trước đây hán không biểu hiện điều đó ra ngoài, còn hôm nay, một khi đã thể hiện...

Thật thảm thương!

Đế Sát ngồi cạnh suối ngựa đầu uống cạn chén rượu, khoe miệng khẽ cong cong nở một nụ cười tươi tắn, “Tâm trạng ta hôm nay rất tốt.”

Hôm nay tâm tình của hán rất tốt nên mới có thời gian rảnh rỗi đấu võ mồm với nó.

“Lại đây, nàng có thể uống một chút!” Đế Sát vừa nói vừa cầm một chén rượu đưa cho Phong Vân. Đó là rượu dưỡng sinh, Phong Vân có uống nhiều một chút cũng không ảnh hưởng gì.

Phong Vân đưa tay đón lấy rồi tựa vào thành suối chậm rãi uống rượu. Ánh mặt trời chiếu lên người nàng khiến Đế Sát hoa mắt. Nếu thời gian có thể dừng mãi ở lúc này thì thật tốt!

Đế Sát neho mắt ngẩng đầu nhìn từng tia từng tia nắng vàng từ trên trời rải xuống và nhảy nhót khiêu vũ bên người Phong Vân.

Thực sự là đẹp không sao tả xiết!

“Vũ...” Đúng lúc Đế Sát nhìn lên phía chân trời, một luồng năng lượng đột nhiên từ phương xa nhập thẳng vào mây xanh và biến mất bên trong màn trời. Đế Sát lập tức tỉnh táo lại từ trong mơ màng. Hắn nhíu mày nhìn lên trời.

Đó là cái gì vậy? Sao hần lại có cảm giác...

“Sao ta lại cảm thấy có nguồn năng lượng không bình thường nhỉ?” Cùng lúc đó, Phong Vân cũng ngẩng đầu lên. Hiện tại nàng chưa khôi phục hoàn toàn nên cảm giác không nhạy bén bằng Đế Sát. Thế nhưng nàng cảm nhận được có một nguồn năng lượng đang dao động trong cơ thể mình. Nguồn năng lượng thần bí vốn bị nàng áp chế và hiện vẫn không tái phát vừa rồi hình như đã bị cái gì đó kích động. Nó bỗng xuất hiện giống như đang hưng phấn vì gặp được đồng bọn.

Đế Sát nghe nói thế liền cúi đầu thoáng nhìn qua Phong Vân, mặt mày nhăn lại. Hần cũng không nói gì mà chỉ tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trong chớp mắt khi Đế Sát ngẩng đầu nhìn lên, vài luồng năng lượng nhỏ hơn vừa rồi, nếu không chú ý thì căn bản sẽ không thể phát hiện được, lại tiếp tục bốc lên.

Lúc này, ngoại trừ Đế Sát, Phong Vân và Tiểu Thực vẫn chưa cảm giác được điều gì. Thấy vậy, Đế Sát nhú chặt mày lại. Đầu ngón tay hần bắt đầu khe khẽ rung động như có quy luật, hình như hần đang tính toán chuyện gì.

Phong Vân cũng không làm phiền Đế Sát. Mắt hơi động đậy, bàn tay dưới nước kết một ấn, nàng nhắm mắt lại.

Tiểu Thực ở bên cạnh thấy vậy liền vù một tiếng quán trên cổ tay Phong Vân. Nó biết Phong Vân đang dùng lực khế ước tâm linh để tìm sư tử Hoàng Kim, nó muốn giúp một tay.

“Tiểu Hoàng Kim, người đang ở đâu? Trả lời ta...”

Những lời từ tâm linh nhẹ nhàng phát ra, Phong Vân đang gọi sư tử Hoàng Kim ở cách muôn sông nghìn núi.

Đế Sát đang trầm tư tính toán đánh giá, còn Phong Vân thì nhắm mắt gọi sư tử Hoàng Kim. Không gian xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh. Gió vi vu thổi, ngọn cây rào rào rung động. Ánh sáng mặt trời vừa rồi còn sáng lóa mà trong nháy mắt đã trở nên vô vị.

Mà lúc này, sư tử Hoàng Kim vốn đang ở tận núi Thánh Linh Cung của đế hoàng quốc Thiên Khung bỗng nhận được lời gọi của Phong Vân. Nó lập tức ngừng mọi động tác.

“Sao thế?” Mộc Hoàng đi cùng cũng lập tức dừng lại.

“Phong Vân đang gọi ta.” Sư tử Hoàng Kim nhắm mắt và ném lại một câu.

Một câu nói này ngay lập tức khiến gương mặt vốn nghiêm túc của Mộc Hoàng trở nên vô cùng hưng phấn. Phong Vân đã tỉnh, Phong Vân của hần tỉnh rồi. Thật tốt quá, quả thực tốt quá rồi!

“Nàng có chuyện gì vậy?” Hưng phấn thì hưng phấn, Mộc Hoàng vẫn nhạy bén cảm thấy có vấn đề. Hần lập tức hỏi sư tử Hoàng Kim.

Nếu không có việc gì thì Phong Vân gọi sư tử Hoàng Kim làm gì? Chẳng lẽ Phong Vân ở đó lại...

Mộc Hoàng lập tức nắm chặt bàn tay lại.

“Không có việc gì. Nguồn năng lượng trong cơ thể Phong Vân có biến động. Cô ấy cảm thấy có một nguồn năng lượng tương tự xuất hiện nên đang hỏi.” Sư tử Hoàng Kim lời ít ý nhiều.

Mộc Hoàng nghe nhắc tới chuyện đó thì tim lại nảy lên. Trầm mặc trong nháy mắt, hần trầm giọng nói, “Người kể lại tình hình hiện tại cho nàng biết, bảo nàng không cần lo lắng, có chúng ta xử lý rồi. Còn nữa, người bảo Tiểu Thực chú ý bảo vệ Phong Vân cho tốt.”

Nguồn năng lượng trong cơ thể Phong Vân đã không còn nguy hiểm gì lớn, nhưng giờ lại có một nguồn năng lượng lớn đang xâm nhập nơi này, bọn họ phòng bị một chút vẫn hơn.

Sư tử Hoàng Kim gật đầu rồi nhăn lại những lời Mộc Hoàng vừa nói đi.

“Đừng nói nhiều với nàng.” Mộc Hoàng nhắc nhở một câu. Phong Vân là người thông minh, nói nhiều lời nàng sẽ dễ dàng đoán được. Tuy lúc này hần vô cùng kích động khi biết nàng đã tỉnh lại, nhưng hiện tại cứ để cho nàng tỉnh dưỡng cho tốt mới là quan trọng.

Sư tử Hoàng Kim liếc nhìn Mộc Hoàng một cái. Hiểu ý của hần, nó gật gật đầu.

Gió núi thổi qua mang theo cái lạnh thấu xương. Phía trước không xa chính là núi Thánh Linh Cung, nơi bọn họ phát hiện ra có điểm khác thường.

Trời vẫn trong xanh không gợn chút mây. Lúc này, ở Hắc Ngục, Phong Vân chậm rãi mở mắt ra. Cùng khắc đó, Đế Sát cũng cúi đầu nhìn về phía nàng.

“Nàng liên lạc với sư tử Hoàng Kim à?”

“Ừm.” Phong Vân không kiêng dè gật gật đầu. Tiếp đó, nàng đem mọi chuyện mà sư tử Hoàng Kim biết kể lại cho Đế Sát nghe.

Đế Sát nghe xong, mặt mày càng thêm nhăn lại mấy phần. Trầm mặc hồi lâu, Đế Sát nhẹ nhàng đặt tay lên vai Phong Vân. Một luồng linh lực màu đen

trong nháy mắt bao phủ lấy Phong Vân.

Trông thấy hành động của Đế Sát, Phong Vân cũng không phản đối, nàng chỉ cảm thấy khi linh lực của Đế Sát vừa hạ xuống, sức mạnh thần bí trong cơ thể bỗng khe khẽ nảy lên một cái.

“Trong thời gian trị liệu cho nàng, ta phát hiện thấy trong người nàng có một luồng năng lượng khó hiểu.” Đế Sát rút linh lực về và ngồi thẳng người nhìn sang Phong Vân.

“Người thấy thế nào?” Phong Vân cũng không dài dòng.

Đế Sát thấy Phong Vân thẳng thắn không kiêng kị gì liền chậm rãi nói, “Nguồn năng lượng này thuộc loại hắc ám. Tuy nó có chút tương tự với ta nhưng cũng có khác biệt rất lớn.”

Nói đến đây, Đế Sát dừng lại một chút rồi lại nói tiếp, “Nhưng có điều ta lại có cảm giác nó có cùng nguồn gốc với những luồng năng lượng vừa rồi ta phát hiện ra. Hơn nữa, hôm nay nguồn năng lượng trong cơ thể nàng đã nồng đậm hơn rất nhiều.”

Hắn đã sớm phát hiện ra trong cơ thể Phong Vân có một nguồn năng lực khác. Có điều, nếu không vì trị liệu cho Phong Vân, hắn cũng không hỏi đến chuyện này. Hiện tại, nguồn năng lượng đó đột nhiên ào ra mạnh mẽ. Hơn nữa, nghe Phong Vân nói bên Mộc Hoàng đã phát hiện ra nhiều chuyện, việc này nghĩa là...

“Cùng nguồn gốc ư?” Phong Vân nghe xong liền trầm tư nhìn Đế Sát.

“Đúng!” Đế Sát gật đầu. Cùng thuộc hệ hắc ám, hắn có thể nhận ra được.

“Vậy người có biết cách giải quyết chúng không?” Phong Vân hỏi.

Đế Sát nghe hỏi thế cũng không do dự trả lời, “Trên người nàng chỉ cần mộc chi tâm, thảo chi hồn và hoa chi linh là có thể hoàn toàn tiêu trừ được nguồn năng lượng đó, cũng chẳng có vấn đề gì lớn đâu.”

Cùng thuộc hệ hắc ám, hắn đã muốn tìm cách trị liệu cho Phong Vân thì rất đơn giản. Đó cũng không phải nguyên nhân khiến hắn lo lắng.

Phong Vân nghe xong lại lắc đầu, nàng chỉ chỉ tay lên không trung.

“Ta cảm thấy không ổn.” Tuy nàng không cảm nhận được luồng năng lượng cổ quái kia và Mộc Hoàng cũng không hiểu vì sao không nói gì với nàng. Nhưng nàng vẫn cảm thấy có gì đó bất thường. Đó là sự nhạy cảm bẩm sinh.

Đế Sát thấy Phong Vân chỉ lên trời thì hơi chau mày lại.

“Chuyện này có liên quan gì đến ta?” Tiếp đó, hắn nhìn Phong Vân và hỏi. Nguồn năng lượng này và bọn họ có cùng một gốc rễ, cho dù không biết chúng tới từ chỗ nào nhưng cũng không gây cản trở gì cho bọn họ. Bởi vì hắc ám vĩnh viễn là một thể. Có lẽ bọn họ còn nhận được một chút ích lợi cũng nên. Hắn không cần thiết hoặc không có nghĩa vụ phải đi diệt trừ kẻ thù của Mộc Hoàng và di tộc thượng cổ, Hắc Ngục bọn họ không cần phải giúp đỡ gì hết.

Đế Sát không ngu ngốc. Chỉ cần nghe Phong Vân nói vài câu và thấy các lực lượng kia xuất hiện, hắn liền hiểu được ba phần trong chuyện này. Đến thời điểm hắc ám bao phủ đại địa, đó mới là thế giới của hắn. Hắn có cần phải đi đối phó với người cùng một nhà hay không?

Phong Vân thấy Đế Sát nói thế liền trầm mặc trong nháy mắt. Nàng chậm rãi nói, “Là do ta suy nghĩ không chu toàn.”

Đế Sát không ngờ Phong Vân lại nói như thế. Hắn liền nhìn thật sâu vào nàng. Nàng nói vậy có ý nàng là vợ của Mộc Hoàng nên nàng phải giúp hắn ta, và bởi vì hắn là bạn của nàng nên hắn không cần phải giúp hắn ta? Nàng đang bắt đầu suy nghĩ cho hắn có phải không?

“Đế Sát, còn bao lâu nữa ta sẽ hoàn toàn khỏe mạnh trở lại?” Không mở miệng muốn Đế Sát giúp đỡ nữa, Phong Vân chuyển sang đề tài khác.

Đế Sát nghe nói vậy liền nhìn Phong Vân. Thấy hắn nhìn mình, nàng khe khẽ mỉm cười với hắn. Một nụ cười quang minh lỗi lạc và không chút tính toán.

Đế Sát chăm chú nhìn rồi đột nhiên chậm rãi nở nụ cười. Trong ánh mắt hắn chứa đựng một sự can rờ mà lại ôn nhu vô hạn. Vươn tay kéo Phong Vân từ dưới suối lên, Đế Sát mỉm cười, “Tuy nàng không thương ta nhưng ta cũng không yêu sai người.”

“Đế Sát...”

“Đừng nói! Muốn khỏe mạnh hoàn toàn thì rất dễ. Theo ta nào!” Kéo Phong Vân đi, Đế Sát ngửa đầu hít một hơi không khí trong lành, vẻ mặt tươi cười tiến về phía trước.

Phong Vân không phát hiện thấy vẻ tươi cười và sắc mặt của Đế Sát. Nhưng nàng cảm giác được vừa rồi hình như Đế Sát đã hạ quyết tâm về chuyện gì đó. Nàng lập tức gạt tay Đế Sát ra và đứng im không nhúc nhích, “Cứ làm tuấn tú là tốt rồi, người không cần giúp ta...”

Phong Vân còn chưa nói xong, Đế Sát đột nhiên nhanh như gió túm lấy Phong Vân và lắt mình một cái biến mất tại chỗ.

Cả hai lập tức có mặt ở một mặt địa.

“Đế Sát, người làm gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đứng Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 626: Vạn thú đột kích

Trông thấy một đóa hoa vô cùng lớn ở sâu trong Âm Chi Nguyên, Phong Vân bất giác cau mày lại.

“Đi nào, tới đó ngồi đi!” Đế Sát cười với Phong Vân rồi kéo nàng về phía đóa hoa với một sức lực khiến Phong Vân không thể kháng cự.

Nghiêng ngả lao đảo, Phong Vân bị Đế Sát đẩy một cái ngồi ngay giữa tâm đóa hoa.

“Đế Sát!”

“Suyt...” Không đợi Phong Vân nhảy ra, Đế Sát nhẹ nhàng suyt một tiếng. Sau đó, hấn chấp hai tay lại, một luồng linh lực màu đen lập tức quán quanh Phong Vân, khiến nàng có muốn động cũng không thể cử động được.

“Ta không vĩ đại tới mức đi giúp Mộc Hoàng, việc ta có thể giúp và nguyện ý giúp chỉ có thể là giúp nàng thôi.” Vào thời điểm khi luồng linh lực màu đen bao phủ lên Phong Vân, tiếng nói u ám bẩm sinh của Đế Sát từ từ vang lên bên tai nàng.

“Mộc chi tâm, thảo chi hồn, hoa chi linh. Ta không có gì hay ho để cho nàng, chỉ có thể giúp nàng một việc cuối cùng là tiêu trừ chướng ngại ẩn trong cơ thể của nàng mà thôi.”

Tiếng nói của hắn tuy lạnh lùng nhưng lại mang theo sự ôn nhu vô tận.

“Đế...” Từ khi nhìn thấy đóa hoa khổng lồ lại nở rộ trong Âm Chi Nguyên, trong lòng Phong Vân đã có chút phỏng đoán, lúc này, khi nghe Đế Sát nói thế, nàng càng chắc chắn, vì vậy không khỏi vùng vẫy muốn thoát ra ngoài.

Nhưng mà, linh lực màu đen quanh người nàng đã bắt đầu bốc lên. Đế Sát đã dùng toàn lực để hồi thúc hoa chi linh khổng lồ kia, sức ép của nó khiến Phong Vân ngay cả nói chuyện cũng không mở miệng ra được. Nàng chỉ có thể bình tĩnh nhìn Đế Sát từ bên trong vòng vây của linh lực màu đen mà thôi.

Mộc chi tâm của tộc tinh linh, thảo chi hồn của tộc mỹ nhân ngư đều là những thứ vô cùng trọng yếu. Vì vậy, hoa chi linh với Hắc Ngục mà nói chắc chắn cũng chẳng phải vật tầm thường. Vậy mà Đế Sát lại...

Xuyên qua bức màn linh lực màu đen, Đế Sát mỉm cười nhìn Phong Vân, vẻ mặt hắn vẫn hiện hữu sự thông tỏ. Vì Phong Vân, cái gì hắn cũng bỏ được, đến ngay cả tính mệnh của mình hắn còn cho nàng được, nói gì tới hoa chi linh? Hắn sẽ không vì Mộc Hoàng mà đi đổi mặt với lực lượng hắc ám bí ẩn kia, hắn chỉ có thể đem hết tâm tư dốc vào Phong Vân, vì nàng mà tiêu trừ toàn bộ.

Có thêm hoa chi linh của hắn, ba loại linh vật hợp lại với nhau, nếu Phong Vân có thể hấp thụ được hoàn toàn thì dù lực lượng thần bí kia dù có lợi hại cỡ nào, Phong Vân cũng sẽ không sợ.

Tầng tầng lớp lớp sương khói màu đen bay lên và nhanh chóng bao bọc lấy Phong Vân, ngăn cách tầm mắt của hai người.

Phong Vân âm thầm thở dài trong lòng và chậm rãi nhắm hai mắt lại. Đế Sát đã muốn làm việc này, nàng còn từ chối sẽ thành ra phụ lòng người khác.

Âm Chi Nguyên nhanh chóng bao vây lấy hoa chi linh khổng lồ. Màu đỏ rực của đóa ra phát ra chói lòa trong đêm tối. Ánh sáng bay múa, đỏ và đen hòa lẫn vào nhau.

Đế Sát đứng bên ngoài, vẻ tươi cười trên mặt từ từ phai nhạt. Tới cuối cùng, trên gương mặt hắn lại hiện lên chút đau khổ, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi nơi gương mặt Phong Vân đã bị toàn bộ linh lực màu đen bao phủ tới mức không còn nhìn thấy gì nữa. Mối thâm tình tràn đầy bị che giấu, vẻ thoải mái sang sảng cố tình thể hiện ra ngoài lúc này mới được bộc lộ không hề cố kỵ.

Hưng phấn? Vui sướng? Không, chỉ có sự đau buồn.

“Sát Sát, không cần phải như vậy!” Tiểu Thực đứng một bên thấy vậy liền cong cong đóa hoa nói với hắn.

“Sát Sát?” Đế Sát quay đầu nhìn Tiểu Thực, đây là kiểu xưng hô gì vậy?

Tiểu Thực đang đưa thân mình đi tới bên cạnh Đế Sát. Nó vươn cánh ra xoa xoa đầu Đế Sát rồi thở dài, “Ta không khuyên ngươi đừng đau lòng, ta chỉ khuyên ngươi đừng quá đau lòng. Ngươi và Vân Vân không hợp nhau đâu, đó chỉ là vấn đề sớm muộn thôi. Tâm tư của Vân Vân thế nào ta hiểu.”

Đế Sát không ngờ Tiểu Thực lại nói những lời này với hắn. Hắn không khỏi trầm mặc quay đầu và không để ý gì tới Tiểu Thực nữa.

Tiểu Thực thấy vậy lại ngồi xuống sát bên cạnh Đế Sát.

“Sát Sát, ta hỏi ngươi, nếu hôm nay Vân Vân muốn cả thiên hạ thì ngươi định sẽ làm thế nào?”

“Cái này còn cần phải hỏi sao?” Đế Sát không hiểu Tiểu Thực có ý gì nên chỉ trả lời theo bản năng.

“Nàng mà muốn thiên hạ, ta sẽ cho nàng tất cả.”

Tiểu Thực gật đầu, “Nếu Vân Vân tức giận muốn tiêu diệt toàn bộ thiên hạ thì sao?”

“Ta sẽ tiêu diệt giúp nàng.”

“Nếu Vân Vân không tốt và người bên cạnh ngươi đều ghét nàng thì sao?”

“Ai dám đối xử không tốt với nàng, ta sẽ tiêu diệt kẻ đó.”

Nghe xong câu trả lời của Đế Sát, Tiểu Thực vẫy vẫy cánh lá, “Giống hệt như suy đoán của ta và Vân Vân.”

Đế Sát có thể vì Phong Vân mà hủy thiên diệt địa, việc này không chỉ có trong lòng bọn họ biết, chỉ sợ khắp thiên hạ này ai ai cũng biết điều đó.

“Nhưng mà, Mộc Hoàng sẽ không làm vậy.” Tiểu Thực không nhận xét gì về câu trả lời của Đế Sát, có điều chuyện vừa rồi lại chuyển sang nói về Mộc Hoàng.

“Nếu Vân Vân đột nhiên có ý muốn thống trị cả đại lục, Mộc Hoàng sẽ cân nhắc suy tính và làm Vân Vân đánh mất ý niệm này trong đầu. Bởi vì thiên hạ này không phải là thiên hạ của một người, hậu quả của việc gây chiến là trăm họ sẽ lầm than, đó không phải là điều mà một vị quân vương mong muốn.” Nói tới đây, Tiểu Thực dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Nếu Vân Vân muốn tiêu diệt thiên hạ, Mộc Hoàng chắc chắn sẽ không đồng ý, hắn chắc chắn sẽ đánh Vân Vân. Còn chuyện nếu người bên cạnh hắn ghét bỏ Phong Vân...”

Tiểu Thực nói đến đây liền ngừng đầu nhìn Đế Sát đang trầm mặc không lên tiếng.

“Hắn sẽ nghĩ cách để Phong Vân thuyết phục được mọi người chứ không phải giết sạch toàn bộ.”

Tiểu Thực nói tới đây liền không nói tiếp nữa. Chừng đấy cũng đủ để Đế Sát hiểu ra. Chuyện này không phải là do đến sớm hay đến muộn, mà là vấn đề hòa hợp về tính cách. Người ta thường nói nam và nữ như mỗi nửa của một hình tròn, chỉ có xúng đôi mới có thể ghép lại được. Còn những mảnh khác không phải lớn hơn sẽ là nhỏ hơn, sai một ly sẽ đi ngàn dặm. Ngươi thích nàng nhưng ngươi đó chưa chắc đã hợp với ngươi, hoặc ngươi chưa chắc đã hợp với nàng. Ngươi yêu nàng nhưng lại không biết nàng thực sự muốn cái gì, đó kỳ thực là một sự tàn nhẫn và bi ai. Phong Vân muốn nói điều này với Đế Sát nhưng hắn không nghe. Vậy giờ để nó nói với hắn đi. Nếu có thể thấy rõ, nếu có thể hiểu được mà thoát ra được môi tình này, đối với Đế Sát mà nói đó là việc rất tốt. Nó thực sự cũng không muốn thấy Đế Sát phải trả giá như thế rồi cuối cùng lại đi sai đường, tìm sai duyên phận, dẫn tới kết cục sai lầm.

Đế Sát nghe Tiểu Thực nói xong liền lặng lẽ đứng im như tượng. Không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì, không ai biết cảm xúc của hắn lúc này.

Trong hang sâu chứa Âm Chi Nguyên càn phát ra cái lạnh như băng.

Trong lúc Phong Vân đang bắt đầu hấp thụ hoa chi linh, đám người Mộc Hoàng rút cục cũng tìm được vị trí sắp bị phá tan.

“Chính là nơi này!” Sâu bên trong Huyền Hải mệnh mông, hai mắt Li Giang bỗng sáng ngời. Hắn lập tức lao về phía trước.

Bọn họ đã tìm rất nhiều ngày ở nơi này nhưng vẫn chưa tìm được điểm dao động.

Đám người Hải Long nghe vậy cũng lập tức đi theo.

Chỉ thấy bên dưới một ngọn núi lửa yên ắng ở sâu bên trong Huyền Hải có một nơi đen kịt nhìn vô cùng hút mắt có dấu vết phá hủy. Một dấu vết như vậy ở trên núi lửa đang phun trào quả thực không khiến người ta chú ý chút nào. Khó trách tại sao bọn họ là không tìm ra được.

“Đúng là khí tức kia rồi!” Li Giang ngồi xổm trên một mỏm đá hướng ra ngoài, bàn tay chỉ vào khoảng không. Cảm giác được khí tức còn lưu lại nơi này, sắc mặt hắn đột nhiên trầm hẳn xuống. Hắn cũng từng thấy qua khí tức hắc ám này trên người Mặc Đế và Li Á. Đây chính là kẻ đã bày mưu tính kế sau lưng tộc mỹ nhân ngư và tộc người lùn.

Li Giang nắm chặt tay lại.

“Khí tức này còn rất nồng đậm.” Ba Ngân ngồi bên cạnh Li Giang hiếm hoi mới mở miệng. Bên trong hang động đã bị phá hủy này, hắn có thể cảm nhận

được phía dưới loáng thoáng còn sót lại khí tức của lực lượng hắc ám, không giống như đến từ dưới lòng đất, mà giống như đến từ một không gian khác. Bọn chúng đang có ý đồ không ngừng đánh sâu vào nơi này. Thậm chí hẳn có thể cảm giác được khí tức mãnh liệt không ngừng của chúng.

“Ta tới đó áp chế, các người nhìn xem xung quanh có gì đặc biệt không.” Những thứ Ba Ngân có thể cảm nhận được, Li Giang khẳng định không thể không cảm nhận được. Hắn lập tức trầm giọng phân phó.

“Được...”

Lập tức, đám người Hải Long, Ba Ngân, Bạch Sa cùng bắt đầu sục sạo khắp nơi, còn Li Giang thì bắt đầu áp chế không gian nơi này. Đáy biển này là thiên hạ của hắn, cho dù có tìm ra nơi dao động hay không, hắn cũng có cách áp chế và tu bổ nơi này.

Linh lực xanh thăm dạt dòn trong nước biển làm nổi bật một phương, biển khoảng núi lửa đen thăm dữ tợn dưới đáy biển trở nên mờ ảo vô cùng.

“Mau nhìn xem, chỗ này này!” Giữa không gian mờ ảo ánh hào quang, Hải Long bỗng thấp giọng kêu to.

Đám người Ba Ngân đang ở hướng khác lập tức bay nhanh về hướng này.

Ngay trước mặt Hải Long, ở ngay giữa bề mặt một tảng đá ngầm có khắc hình một thanh trường kiếm màu đen. Hình vẽ thanh trường kiếm màu đen này trông hết sức dữ tợn, nét vẽ hết sức trừu tượng khiến người ta hoàn toàn không hiểu rõ nó có ý nghĩa là gì. Mà lúc này, mũi của thanh kiếm lại chỉ ngay hướng trung tâm của tam đại lục.

Gió biển ào ào thổi qua, sóng biển tầng tầng bay múa. Cả bờ biển Huyền Hải được bao phủ bởi một mảng mờ mịt không thể nhìn rõ. Cùng lúc đó, đám người Á Phi đang ở cách đó khá xa cũng đã tìm được cửa hang xảy ra dao động. Cửa hang này không nằm trong rừng cây um tùm của tinh linh mà nằm trên một khoảng sa mạc hoang vu. Lúc này, tiết trời đang vào đông, vậy nhưng những hạt cát óng ánh vàng trắng kia hình như không cảm nhận được cái lạnh của mùa đông ủa đến, chúng cứ tiếp tục phát huy cái nóng can rờ chẳng kiêng nể điều gì. Lốc xoáy hoành hành đầy trời. Ở những nơi chúng đi qua, cát vàng khắp chốn bị cuốn tung lên che lấp mặt trời. Không ai dám đi lại trên sa mạc không ngừng xao động này.

Mà ngay tại khoảng không gian đang bị cát vàng che thiên lấp địa đó, đám người Á Phi, Á Lê lại đang đứng sừng sững ngay trung tâm sa mạc và lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mặt.

Đó là một cái động thâm sâu không lồ. Giữa cơn cuồng phong đang tàn sát khắp nơi, cái động này lại đồ sộ bất động, những hạt cát xung quanh cơ hồ cũng chẳng hề nhúc nhích. Tĩnh mịch vạn phần. Bên trong động tối đen. Từ trên nhìn xuống, người ta chỉ có thể trông thấy một màu đen vô tận chứ không nhìn thấy bất cứ thứ màu sắc nào khác.

“Cảm giác không tốt chút nào!” Á Lê đứng trên hư không nhìn xuống cái hố sâu không thấy đáy bên dưới và trầm giọng nói.

Á Phi đứng bên cạnh không hề hé răng, chỉ lạnh lùng nhìn xuống. Khí tức hắc ám ở trong hố này cũng không khác là mấy so với thứ hắn đã thấy lúc còn ở trong vực sâu, bởi vậy hắn cũng không bị chấn động lắm. Có điều, lực lượng đang rục rịch phía dưới lại khiến hắn bốc hỏa.

“Lão Đại xem kia!” Giữa lúc Á Phi còn đang lạnh lùng nhìn thì Hỏa Phượng đột nhiên chỉ xuống phía dưới.

Đám tinh linh chiến đấu lập tức nhìn về phía Hỏa Phượng chỉ.

Chỉ thấy bên hắc động khổng lồ có một đám cát có hình vẽ các ngôi sao đang nở rộ. Mặc cho gió thổi ào ào, đám hình vẽ này cũng không dao động chút nào.

“Đây là ý gì vậy?” Lạc Lê hỏi.

Không ai trả lời, vì không ai biết được.

“Lập lại. Để bọn chúng cùng tụ họp chỗ đám người Mộc Hoàng.” Sau một lúc trầm mặc, Á Phi mới trầm giọng mở miệng.

“Vâng!”

Phân phó xong, Á Phi chậm rãi mở hai tay ra. Một luồng linh lực xanh biếc nhanh chóng quét qua khắp phương thiên địa này. Những hạt cát từ bốn phương tám hướng điên cuồng rót vào bên trong hố sâu. Hắc động trông như muốn cắn nuốt hết thủy phương này nhanh chóng bị lấp đầy, bị áp chế, bị phai mờ cùng với đất trời nơi đây.

Sóng cát cuộn cuộn. Cát vàng sa mạc liên tục biến đổi.

Mà đám người ở chỗ tộc Bì Mông cũng đã sớm phát hiện ra vị trí cụ thể.

“Lại ở ngay tế đàn sao?” Thủ lĩnh tộc Bì Mông vô cùng khiếp sợ, sắc mặt nàng ta cực kỳ ảm đạm.

Tế đàn này là nơi thiêng liêng nhất của tộc Bì Mông. Lực lượng bí ẩn kia lại lao ra từ ngay bên cạnh tế đàn của bọn họ. Việc này quả thực rất đáng cười! Nơi này chính là nơi bọn họ đặt lưới phòng ngự cực mạnh vào.

“Tức giận cũng không giải quyết được vấn đề gì. Trước hết chúng ta cứ chặn không gian này lại, sau đó về bàn bạc với Mộc Hoàng cùng tộc tinh linh và

tộc mỹ nhân ngư xem sao.” Ngàn Dạ Lan ngồi bên cạnh chỗ tế đàn bị phá hỏng, hần vừa sờ sờ vừa bình tĩnh nói. Vì không nhìn thấy nên hần chỉ có thể dùng tay thăm dò xem tình hình thế nào.

“Được!” Thủ lĩnh tộc Bì Mông liếc nhìn Ngàn Dạ Lan một cái. Nàng ta trầm ngâm trong nháy mắt rồi gật đầu. Lúc trước bọn họ chỉ cần liếc mắt một cái đã thích Ngàn Dạ Lan, bọn họ thích khí chất đó, lại thêm cảm giác hợp ý khó diễn tả nữa. Như thế bọn họ biết người này chính là phúc tinh của mình vậy. Cho nên bọn họ không ngại quan tâm tới hần. Mà hiện tại, vị phúc tinh này có lẽ đang bắt đầu giúp bọn họ rồi.

“Người đâu, mau tới đây cùng phong ấn với ta!”

“Vâng!”

Những người tộc Bì Mông đi theo bọn họ lập tức đứng bên cạnh thủ lĩnh, một bên bắt đầu phục hồi tế đàn, một bên áp chế không gian dao động ở chỗ này.

Ngàn Dạ Lan ngồi bên cạnh, ngón tay tỉ mỉ lướt qua nơi bị phá hỏng. Tay hần đột nhiên ngừng lại, rồi sau đó tỉ mỉ tìm kiếm thứ gì đó.

“Lan, làm sao thế?” Một người tộc Bì Mông vẫn cẩn thận chú ý đến hần lập tức hỏi.

“Ngươi xem xem dưới tay ta đây có hình vẽ gì vậy?” Ngàn Dạ Lan vuốt ve thứ gì đó dưới tay, một bên bảo đôi phương xem xem là cái gì.

Người kia lập tức tới gần và nhìn kỹ, “Hình như là hình vẽ loại hoa gì đó, nhưng thoát nhìn thì không biết là hoa gì, thực... khó hiểu!” Cuối cùng, người này tổng kết lại bằng một từ khó hiểu.

Đường nét trên hình vẽ thoát nhìn giống như một đóa hoa, có điều hình dáng của đóa hoa kia lại không phải loài hoa nào có ở tam đại lục này, thực trừu tượng.

“Đây không phải hoa.” Ngàn Dạ Lan lại lắc đầu.

“Lan, có vấn đề gì à?”

Ngàn Dạ Lan vuốt ve hoa văn. Hần trầm mặc một hồi rồi bỗng từ từ nhấc đôi mày thanh tú lại.

“Đây không phải hình bông hoa, đây là một chữ, ‘Đến’.”

“Chữ à?” Người Bì Mông kinh ngạc hỏi lại. Nhìn thế nào nó cũng chẳng giống một chữ.

Một lời vừa dứt, Ngàn Dạ Lan lại như chợt bừng tỉnh mà nhảy dựng lên. Trên mặt hần hiện lên vẻ nghiêm túc vạn phần, “Mau lên, chúng ta phải tìm sư tử Hoàng Kim, mau!”

Chữ này không phải chữ của đại lục bọn họ. Như vậy lực lượng vừa thoát ra và kẻ đứng đằng sau bọn họ...

Lần đầu tiên Ngàn Dạ Lan có cảm giác sờn tóc gáy.

“Mau lên, mau lên!” Thấy Ngàn Dạ Lan luôn bình tĩnh bỗng trở nên nóng vội, tộc Bì Mông lập tức không nói hai lời mà vội vàng hần lên. Mọi người đều chạy nhanh tốc độ.

Gió chợt nổi, mang theo từng đợt lạnh lẽo.

Mà lúc này, ở đế hoàng quốc Thiên Khung xa xôi, Mộc Hoàng và sư tử Hoàng Kim lại đang vòng vòng quanh núi Thánh Linh Cung.

“Sao ta vẫn không cảm nhận được cái gì?” Sư tử Hoàng Kim cau mày. Bọn họ đã tỉ mỉ tìm kiếm từng tấc đất trên núi Thánh Linh Cung này, nhưng mà không có, không hề tìm được nơi có khí tức thần bí kia. Thậm chí bọn họ còn chẳng cảm nhận được có khí tức hắc ám nào tồn tại. Giống như thể Phong Vân không phải bị lực lượng đó tấn công ở nơi này.

“Ngươi hoàn toàn không có cảm giác gì sao?” Mộc Hoàng nhìn sư tử Hoàng Kim.

Sư tử Hoàng Kim là người thuộc nơi đó, nếu nó không có cảm giác gì thì chẳng phải rõ ràng nơi này thực sự không phải lối xâm nhập của bọn chúng sao?

Sư tử Hoàng Kim lắc đầu. Nó thực sự không cảm nhận được. Nhưng mà, nó lại cảm thấy nơi này chắc chắn có vấn đề.

“Đi, chúng ta đi tìm cung chủ Thánh Linh Cung.” Nhìn thấy biểu hiện của sư tử Hoàng Kim, Mộc Hoàng cũng đoán được suy nghĩ của nó. Hần liền quay đầu định bước sâu vào bên trong núi Thánh Linh Cung để tới Thánh Linh Cung. Ngày đó, lực lượng hắc ám kia đã thoát ratur bên trong Thánh Linh Cung. Nếu núi Thánh Linh Cung không phải lối vào của lực lượng kia, thì Thánh Linh Cung chắc chắn có quan hệ với bọn chúng. Ban đầu hần không muốn đánh rắn động cỏ mà định xác định ra vị trí rồi nói sau, mà giờ xem ra bắt buộc phải tìm tới tận cửa rồi.

Sư tử Hoàng Kim suy nghĩ trong nháy mắt rồi lập tức gật đầu đuổi theo.

Núi cao mờ mờ tỏ tỏ. Từ sau khi biết được chuyện Phong Vân làm náo loạn ở Nam Viên, Thánh Linh Cung liền đóng cửa im ắng.

Giữa lúc không nắm được bất cứ thông tin gì, nơi này đang được nghênh đón hai vị sát thần.

Gió se se lạnh, lạnh như băng đến tận xương. Giữa bầu không khí lạnh tận cốt tủy này, trong một không gian xa xôi, bên trong cung điện tỏa ánh sáng rực rỡ, tất cả các ngọn đèn dầu đều đang được thắp sáng. Ánh đèn làm nổi bật một bóng người đứng tựa lưng lại phía này.

Ngắm nghía chén rượu trong tay, ngón tay thon dài của người đó bỗng như lơ đãng niết một cái.

“Rộp.” Chén rượu làm bằng tinh thạch trong nháy mắt vỡ tan thành bột. Bụi vỡ từ kẽ ngón tay người đó rơi rơi xuống dưới.

“Bốn tộc đã thoát khỏi khống chế. Nhưng mà, khả khả, Tái ông mất ngựa, biết đâu lại là phúc, ha ha...” Tiếng cười lạnh như băng dường như không có chút cảm xúc của con người vang lên bên trong cung điện hoa lệ.

Vô số tiếng hồi âm lập tức vang lên.

“Tam đại lục, chúng ta chờ đợi ngày này lâu lắm rồi. Ha ha, nghĩ tới chuyện rốt cuộc cũng có thể chiếm được, thực sự khiến người ta kích động...”

“Người đâu...”

Tiếng cười khả khả cứ quanh quẩn trong không gian xa xôi và loáng thoáng có những tiếng nói u ám truyền lại.

Tam đại lục, bọn họ... Đến đây...

Ánh mặt trời tỏa xuống rực rỡ. Trong lúc không gian xa xôi kia còn đang xao động, Mộc Hoàng và sư tử Hoàng Kim đã tìm tới cửa Thánh Linh Cung ở sâu bên trong các dãy núi Thánh Linh Cung.

Một tiếng chuông đồng lạnh lạnh bỗng vang lên.

Cùng với tiếng chuông vang lên đó, một thanh trường kiếm cắm trong lòng núi bỗng bị một sức ép vô hình làm cho từ từ rút ra ngoài.

“Có vấn đề!” Sư tử Hoàng Kim và Mộc Hoàng đồng thời phát hiện ra sự kỳ lạ, cả hai đều dừng bước.

“Vù...” Đúng lúc bọn họ phát hiện ra sự việc, chuôi của trường kiếm đã bị ép hẳn ra khỏi lòng núi.

Cùng với tiếng vù bay ra của trường kiếm, cả núi Thánh Linh Cung bỗng nhiên rung chuyển.

“Ha ha...”

“Lão tử đến đây...”

“Ồ...”

Trường kiếm vừa rút ra giống như phong ấn bị mở. Cả dãy núi lập tức lắc lư lay động. Có vô số âm thanh từ nơi đó vang lên. Ngay sau đó, bỗng có một đám yêu thú phóng lên cao che thiên lấp địa.

Phi long vây đỏ cấp mười một, cuồng thú ngũ trảo cấp mười hai, chỉ chủ cấp mười ba, dực long tám cánh cấp mười lăm...

Tất cả đều là yêu thú cấp cao, tất cả đều là những thú vương chưa từng thấy.

Những thân hình khổng lồ bay vọt lên trời cao. Sát khí dữ tợn trong nháy mắt tràn ngập cả một phương rộng lớn.

Vạn thú đột kích...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 627: Phía trên vị diện

“Lùi lại!” Ở trung tâm thế trận, Đế Sát thần nhiên nói với Tiểu Thực một câu. Tiểu Thực lập tức nói gì nghe nấy rồi xa khỏi trung tâm của đợt sóng màu đen cuộn cuộn.

Lấy Phong Vân làm trung tâm, Âm Chi Nguyên bắt đầu khởi động như sóng hoa đang nở bung ra. Ngay ở giữa, hoa chi linh khổng lồ đang nhanh chóng hé ra cụp vào. Cùng với chuyển động hé ra cụp vào của nó, hào quang linh lực hoa mỹ bắt đầu nhanh chóng bành trướng và cùng phối hợp ăn ý với Phong Vân đang ngồi bên trong. Ánh sáng nhẹ nhàng từ một nơi nào đó dần dần thâm nhập vào cơ thể của Phong Vân. Thảo chi hồn, mộc chi tâm, hoa chi linh cùng dung hợp một chỗ. Loại cộng hưởng này đã sinh ra những thay đổi thiên biến vạn hóa ở bên trong cơ thể của Phong Vân. Tất cả các kinh mạch lại lần thứ hai được thả lỏng. Mọi thứ không sạch sẽ đều từ trong cơ thể Phong Vân bị bức ra ngoài. Tất cả các năng lượng thần bí hắc ám cũng tầng tầng lớp lớp bị phá hủy. Năng lượng mới tinh và cơ thể không ngừng được bồi đắp. Mà trong lúc đó, tam đại bảo vật cũng không ngừng dung hợp với nhau. Sự dung hợp trước nay chưa từng có giống như Trường Giang và Hoàng Hà rót những cơn sóng gió động trời vào bên trong kinh mạch của Phong Vân, trong chớp mắt đã khuếch đại thành biển cả. Bên trong cơ thể của Phong Vân có những biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nguyên lực màu đen đang rung động, đang không ngừng quay cuồng. Từ xa nhìn lại, nó giống như một bông hoa màu đen đang không ngừng nở rộ, khép lại, nở rộ. Cùng với sự nở rộ này, Âm Chi Nguyên bắt đầu từ từ yếu bớt đi.

“Người... Người lại dám đem hoa chi linh cho cô ta!” Tin tức bay tới tai vua Hắc Ngục, ông ta cơ hồ tức giận với Đế Sát tới mức nói không nên lời.

Đế Sát không trả lời vua Hắc Ngục, chỉ chuyên tâm nhìn sự thay đổi của Âm Chi Nguyên.

“Người... Người...” Thấy vậy, sắc mặt của vua Địa Ngục trở nên xanh mét.

Hoa chi linh là từ bên trong Âm Chi Nguyên sinh ra. Hai thứ nương tựa vào nhau, hỗ trợ cho nhau. Nếu không có hoa chi linh thì Âm Chi Nguyên sẽ mất đi một nửa uy lực. Đứa con này của ông ta quả thực là mê muội, cái gì nó cũng đem cho Hách Liên Phong Vân, cái gì cũng cho hết. Mà xem tình hình này, Phong Vân đã hấp thu được hơn phân nửa rồi, ông ta có muốn ngăn cản cũng không có cách nào ngăn cản được, việc này...

Trong lòng vua Hắc Ngục quả thật có ý nghĩ muốn bóp chết Đế Sát.

Mọi người ở Hắc Ngục mất thấy tình hình xung quanh, ai nấy đều hai mắt nhìn nhau nhưng không dám nói gì.

Thiếu chủ của bọn họ, đây là...

Gió lạnh lại nổi, cái lạnh phản phát tỏa ra tứ phương.

“Àm...” Giữa lúc gió nổi lên khắp tứ phương và sóng đen tầng tầng lớp lớp dâng lên, một tiếng giống như tiếng sấm ngày mưa dần dần từ sâu bên trong Âm Chi Nguyên truyền ra. Ngay sau đó, tiếng nổ càng lúc càng vang, càng lúc càng vang.

Cùng với tiếng sấm vang lên này, một đóa hoa chi linh thật lớn có màu đen và đủ loại hình dạng bỗng xuất hiện ở giữa không gian bên trong. Đóa hoa không ngừng bong ra từng mảng tầng tầng lớp lớp, rồi lại tiếp tục tầng tầng lớp lớp. Thân hình của Phong Vân ở bên trong lúc ẩn lúc hiện. Khí thể trầm ổn đã nhập vào cơ thể năng. Không thần thánh quang minh, cũng không giống sự lạnh lẽo của bóng tối hắc ám, đó là sự ngưng kết giữa lực sinh mệnh và lực hắc ám.

Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại*.

(*Tạm dịch: Biển có thể thu nạp trăm sông, dung chứa được nên mới thành ra to lớn.)

Hai thứ đối địch là ánh sáng và bóng tối dung hợp lại với nhau tạo ra một loại linh lực lắng đọng và thâm thúy vượt quá mọi thứ trên thế gian này.

Bách trượng can đầu, canh tiến nhất bộ*.

(*Tạm dịch: Dù đã đạt đến đỉnh cao vẫn không ngừng học hỏi tiến tới.)

“A...” Giữa những âm thanh ồn ào lúc đó, Phong Vân đang bị bao vây ở bên trong bỗng hét một tiếng dài thấu trời và rung động không trung. Ngay sau đó, mái tóc đen của nàng không gió mà động, nhảy mất đã bay lên phản phát. Cả người nàng bỗng đứng thẳng dậy.

Cùng với tiếng hét dài của Phong Vân, hoa chi linh khổng lồ đã nở rộ cực đại rồi sau đó biến mất trong cơ thể của nàng. Cả hoa chi linh đã bị Phong Vân hấp thu hết. Ánh sáng đen tối, khí tức lửa đỏ, sinh lực xanh biếc, cả ba cùng đồng thời lưu chuyển quanh người Phong Vân. Khí tức dung nạp vạn vật, lại uy hiếp tứ phương. Trên gương mặt của Phong Vân tỏa ra thứ ánh sáng lung linh như ngọc, tiêu trừ sự sắc nhọn của nàng, cũng làm tan rã cái lạnh băng và vô tình trên người nàng.

Phong Vân khép hờ hai mắt, khóe miệng nhẹ nhàng vẽ thành một đường cong, ánh sáng lưu chuyển, thần thánh không thể xâm phạm. Hai tay nàng hơi mở ra, vạch một đường hướng tới tứ phương. Lập tức, trên không trung của Hắc Ngục xuất hiện vô số đóa hoa hắc ám trôi nổi bỗng bành, đẹp đẽ và nở rộ, trong nháy mắt đã trải rộng khắp cả Hắc Ngục. Trong mỗi đóa hoa đều chứa năng lượng sinh sôi khiến người ta khiếp sợ. Mỗi đóa hoa đều có lực tấn công có thể so với cấp bậc linh đế.

“A, tấn công...”

“Tránh mau...”

“Vương tôn, Thiếu chủ, cẩn thận...”

Mọi người Hắc Ngục đang ngây người đứng xem khi thấy vậy đều nhất thời hoảng hốt và không khỏi luống cuống tay chân.

Mà trong lúc bọn họ luống cuống tay chân và vội vàng chống đỡ, Phong Vân đứng giữa không trung lại vung nhẹ tay lên.

Lập tức, những đóa hoa màu đen trong nháy mắt chuyển thành màu xanh biếc, mà lực hấp dẫn pha lẫn trong đó trong nháy mắt lại làm cho những người ở Hắc Ngục cảm thấy khoan khoái vạn phần.

“Cái này...” Người Hắc Ngục kinh ngạc. Ánh sáng và bóng tối có thể tự do hoán chuyển, đây là chuyện bọn họ chưa từng thấy, chưa từng nghe qua.

Ánh sáng lưu chuyển, vẻ tươi cười trên khóe miệng Phong Vân càng lúc càng tỏa sáng lấp lánh. Đầu ngón tay nàng nhẹ gõ một tiếng, những đóa hoa ánh sáng và bóng tối ở phía dưới lập tức biến mất tại chỗ. Như thể chúng chưa từng xuất hiện. Khí tức khủng bố và khoan khoái cùng bay lên và tan biến vào màn trời như thể thể lực to lớn vừa dọa đám người Hắc Ngục toát mồ hôi lạnh chưa từng xuất hiện.

Đứng giữa không trung, Phong Vân chậm rãi mở to hai mắt. Quanh người nàng không có chỗ nào là không khoan khoái dễ chịu. Y như Trư Bát Giới ăn được quả nhân sâm, ba vạn tám ngàn lỗ chân lông trên toàn cơ thể đều giãn nở ra cả. Linh lực trong cơ thể nàng chưa từng dư thừa như vậy, chưa từng có sự dung hợp như vậy. Loại cảm giác này quả thực quá sức tuyệt vời.

“Vân Vân, tuyệt vời quá, tuyệt vời quá!” Ngay khi Phong Vân mở mắt ra, Tiểu Thực đứng trên mặt đất bỗng bỏ nhào đến và cuốn mạnh lấy nàng.

Lúc này, đầu mày khóe mắt của Phong Vân đều là ý cười, nghe Tiểu Thực nói vậy, nàng sáng khoái gật gật đầu. Sau đó, Phong Vân cúi đầu nhìn xuống phía dưới. Tầm mắt nàng đảo qua đám người Hắc Ngục đang khiếp sợ phía dưới. Ai cũng có mặt, chỉ trừ Đế Sát.

Đế Sát không có ở đây ư? Phong Vân khẽ nhíu mày.

“Hắn đi rồi.” Tiểu Thực với Phong Vân tâm ý tương thông. Thấy Phong Vân như vậy, nó lập tức trả lời.

“Đi rồi?”

“Đúng vậy. Hắn nói nếu vô duyên thì sau này sẽ không gặp lại nữa.” Tiểu Thực trầm mặc một lúc mới nói.

Không gặp nữa? Phong Vân không ngờ vừa ra khỏi hoa chi linh Đế Sát đã nói những lời như vậy. Hắn không muốn nàng khó xử ư? Hắn không muốn nàng cảm kích ư? Cho nàng một ân huệ lớn như vậy rồi xoay người rời đi, người này...

Tầm mắt đảo qua vua Hắc Ngục ở phía dưới đang hung hăng phát tay áo rời đi, Phong Vân nhướng mắt nhìn bầu trời trong xanh phía xa.

Đế Sát ơi Đế Sát, sao ngươi có thể làm được chuyện như vậy...

Trầm ngâm hồi lâu, Phong Vân đột nhiên hướng tới trời xanh mây trắng và mở miệng nói, “Đế Sát, ta biết ngươi còn ở đây. Ta không nói lời cảm ơn. Chỉ một câu thôi, kiếp này nếu có ai muốn chạm đến ngươi, người đó phải bước qua xác Hách Liên Phong Vân ta trước đã.”

Lời hứa hẹn khí phách vang vọng cả một khoảng không của Hắc Ngục. Phong Vân nói xong liền xoay người bước đi. Thân hình nhỏ bé trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy bóng. Chỉ để lại một đám người Hắc Ngục tràn đầy kinh ngạc.

Lời thề này của Hách Liên Phong Vân...

Xa xa, Đế Sát đứng trên một đài cao trông thấy Phong Vân xoay người rời đi, nghe được lời nói nặng tựa ngàn cân của Phong Vân, trên gương mặt hắn thoáng qua một vẻ chua xót, lại dạt dào một mặt ý cười. Sự chua xót và ý cười pha lẫn với nhau trên khuôn mặt Đế Sát, tư vị trong đó thể nào chỉ sợ chỉ có hắn mới biết được.

Gió vi vu thổi, trời vẫn xanh mây vẫn trắng. Đế Sát nhìn theo bóng dáng Phong Vân đang đi tìm Mộc Hoàng, ngóng nhìn thật lâu. Yêu thương thù hận, những tư vị đó từ xưa tới nay ai có thể miêu tả thành lời?

Tại Đế hoàng quốc Thiên Khung, trên núi Thánh Linh Cung...

Đám người Á Phi, Li Giang, Mặc Đế đồng loạt ngồi xung quanh sư tử Hoàng Kim, vẻ nghiêm túc trong mắt bọn họ làm cho không khí nơi này cơ hồ đông đặc lại.

“Rốt cuộc bọn đó từ đâu đến đây, ngươi nói mau!” Li Giang nóng ruột nhất.

Sư tử Hoàng Kim nhìn lên màn trời. Nó ho khan một tiếng rồi chậm rãi mở miệng, “Các ngươi có biết sự tồn tại của vị diện không?”

“Vị diện?”

“Đó là cái gì vậy?”

“Biết.”

Những câu trả lời hoàn toàn khác nhau lập tức vang lên trả lời cho câu hỏi của sư tử Hoàng Kim.

Sư tử Hoàng Kim đương nhiên không ngờ có người biết, nó không khỏi quay đầu lại nhìn về phía Ngàn Dạ Lan.

Đám Á Phi cũng đồng loạt quay sang nhìn Ngàn Dạ Lan. Cậu ta biết ư?

Ngàn Dạ Lan không nhìn thấy vẻ mặt của mọi người nhưng có thể cảm nhận được. Hắn lập tức không do dự mà nhanh chóng nói, “Tôi đọc được điều này trong một quyển sách cổ của hoàng thất thuộc Đế hoàng quốc Tinh Vực. Vị diện kỳ thực chính là một không gian. Trong sách nói từ thuở ban sơ của trời đất đã có vô số không gian tạo thành mặt đất ngày hôm nay. Tam đại lục này của chúng ta cũng là một vị diện, cũng có thể nói là một không gian. Mà ở xung quanh không gian chúng ta đang sống còn tồn tại vô số không gian khác, cũng chính là vị diện.”

Ngàn Dạ Lan nói một hơi không ngừng nghỉ làm kinh ngạc cả đám người xung quanh. Đám người do Mộc Hoàng và Á Phi cầm đầu lập tức dời ánh mắt nhìn sang sư tử Hoàng Kim.

Chuyện này là thật hay giả? Sao bọn họ chưa từng nghe nói tới chuyện này?

“Đúng.” Sư tử Hoàng Kim gật mạnh một cái.

Lập tức, đám người của Ba Ngân và các di tộc thượng cổ đều mở lớn hai mắt. Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy một sự giải thích về trời đất như vậy. Chuyện này...

“Tiếp đi!” Á Phi nhíu mày, vẻ sắc bén trên mặt hắn vẫn không thay đổi. Thứ bọn họ muốn nghe không phải bản chất tồn tại của thế giới này.

“Nghe nói những vị diện khác nhau sẽ có những chủng tộc khác nhau, cụ thể thế nào tôi không rõ lắm, tôi chỉ biết vậy thôi.” Ngàn Dạ Lan sờ sờ tóc.

Hắn chỉ biết được chừng đó. Mà vì sao hắn đọc được, bởi vì quyển sách kia là sách dành cho người mù. Người bình thường không đọc được, nhưng hắn lại có thể đọc được loại sách này. Chỉ tiếc sách không mô tả trọn vẹn, hắn cũng chỉ biết được như thế.

Sư tử Hoàng Kim thấy vậy liền tiếp lời, “Ngàn Dạ Lan nói không sai. Trời đất là do những vị diện khác nhau tạo ra. Không gian ngang dọc, chủng tộc san sát. Trời đất này không phải chỉ có tam đại lục các ngươi tồn tại.”

“Kẻ muốn xâm lược chúng ta chính là người của vị diện khác?” Mộc Hoàng lập tức hiểu ra ý tứ trong đó.

Sư tử Hoàng Kim gật đầu, “Vị diện muốn xâm lược nơi này có tên là Thiên Phụ Sinh Thủy. Đó là một nơi mà vật chất vô cùng thiếu thốn. Núi xấu nước xấu, chướng khí mù mịt, những thứ đập vào mắt chỉ có đất đá, căn bản không thích hợp để sinh sống. Bởi vậy bọn họ mới không ngừng tìm kiếm không gian mới để ở, liên tục tìm kiếm những nơi thích hợp hơn. Bởi vậy, chủng tộc ở Thiên Phụ Sinh Thủy đều là những kẻ vô cùng kiên cường, công lực cao và không hề tâm thường chút nào.”

Nói đến đây, sư tử Hoàng Kim ngừng lại một chút rồi lại nói tiếp, “Không cần phải nghĩ cách chống lại bọn họ thế nào. Tam đại lục các ngươi tuy linh lực có thể coi là cường đại, nhưng cũng không phải kẻ nào cũng biết, kẻ nào cũng là cao thủ. Mà toàn dân của Thiên Phụ Sinh Thủy đều giỏi võ, mọi người đều là cao thủ, cả chủng tộc đều đồng tâm hiệp lực muốn thoát khỏi nhà giam. Cái loại sát ý này không phải là thứ mà những người sống trong cảnh thuận phong thuận thủy như các ngươi có thể ngăn cản được.”

Sư tử Hoàng Kim vừa dứt lời, xung quanh bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh. Máy người Á Phi, Mặc Đế, Li Giang, Mộc Hoàng đưa mắt nhìn nhau. Tình hình này bọn họ có thể hiểu được. Không nói đâu xa, mượn tam đại lục mà nói, Thiên Khung và Tinh Vực có vật chất tương đối phong phú so với Nam Viên, cho nên người dân của bọn họ không có sự quyết liệt và mạnh mẽ như người Nam Viên. Mà của cải khoáng vật của Nam Viên tương đối ít và nghèo hơn một chút nên mới nuôi dưỡng được sự kiên cường mạnh mẽ đó, hai đại lục kia đương nhiên không thể sánh bằng. Đó chính là sông núi thế nào thì dưỡng được con người thế ấy. Nghe đôi ba câu giới thiệu của sư tử Hoàng Kim thì hoàn cảnh của Thiên Phụ Sinh Thủy gì đó còn ác liệt hơn rất nhiều. Vậy thì chủng tộc được sinh ra từ hoàn cảnh đó... Không cần nhiều lời bọn họ cũng có thể tưởng tượng ra được.

“Chúng ta cứ để bọn chúng xâm lược sao?” Tiếng nói của Mặc Đế thực trầm.

Bởi vì hoàn cảnh khó khăn, Thiên Phụ Sinh Thủy sẽ đi xâm lược vị diện khác. Hàm ý như thế nghĩa là bọn họ chỉ có thể để mặc bọn chúng xâm lược?

Mặc Đế vừa nói xong, ánh mắt mọi người lại lần thứ hai tập trung cả lên người sư tử Hoàng Kim.

Sư tử Hoàng Kim lại không lên tiếng.

“Sư tử, thủ vệ của vị diện là thế nào?” Á Phi đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng, lời nói rất nhẹ nhàng lại rất có khí phách.

“Đúng rồi, chúng nó gọi người là thủ vệ của vị diện.” Li Giang lập tức cũng tỉnh ngộ ra. Trong lúc bao vây tiêu diệt yêu thú siêu cấp, bọn họ đã nghe thấy đám yêu thú kia gọi sư tử Hoàng Kim bằng cái tên này.

Thủ vệ của vị diện? Sư tử Hoàng Kim?

Sư tử Hoàng Kim thấy Á Phi nói ra chuyện này liền ho khan một tiếng mới chậm rãi nói, “Đúng, ta chính là thủ vệ của vị diện này. Thiên địa ngay từ thuở sơ khai đã hình thành lên các thứ tự và quy luật, đương nhiên cũng sẽ phải có người quyết định và người chấp hành các thứ tự và quy luật đó. Ta chính là thủ vệ của vị diện Thiên Phụ Sinh Thủy và tam đại lục các ngươi.”

Lời này vừa dứt, mọi người cơ hồ đều có thể hiểu được. Chả trách từ trước tới nay sư tử Hoàng Kim luôn có bộ dạng cao cao tại thượng không thèm

để ý tới người khác. Thì ra thân phận hoàn cảnh lai lịch của nó không tầm thường chút nào. Là người biết nhiều về nội tình bên trong, lúc này, sau khi nghe như vậy, Mộc Hoàng lại phát hiện ra một chuyện.

“Trước đây có phải bọn họ đã từng xâm lấn không?” Mộc Hoàng nhìn sư tử Hoàng Kim.

Trên mặt sư tử Hoàng Kim chợt hiện lên một tia sát khí. Nó biết cái Mộc Hoàng hỏi chính là nguyên nhân vì sao lúc trước nó bị giam hãm. Sư tử Hoàng Kim gật đầu vói về không cam lòng.

“Lần đó ta đã phong ấn khiến bọn họ phải quay về, có điều cũng vì thế mà bị bọn họ cản trở. Tất cả là vì ta không có ở đó nên bọn họ mới có thể đưa lực lượng xâm nhập vào đại lục này.”

Bởi vì nó bị phong ấn tại chỗ đó, vị diện tam đại lục mất đi sự che chở của nó liền không chịu nổi sự xâm nhập của lực lượng hắc ám đến từ Thiên Phụ Sinh Thủy, tộc tinh linh, tộc mỹ nhân ngư mới có thể xảy ra những chuyện như vậy, cũng mới có thể khiến ngày hôm nay vị diện xuất hiện chỗ dao động mức độ bất đồng.

Á Phi cũng biết sư tử Hoàng Kim và bọn Phong Vân đánh nhau xong mới thành bằng hữu. Khi nghe thế, hắn liền mau chóng mở miệng, “Hiện giờ công lực của ngươi đã khôi phục rồi.”

“Đúng vậy, một kiếm kia có uy lực rất cao.” Li Giang gật đầu. Chỉ một kiếm đã phá hủy tất cả các yêu thú siêu cấp xâm lược, sức mạnh đó quả thực rất không tầm thường.

Mặc Đế và Mộc Hoàng không nói gì mà chỉ nhìn sư tử Hoàng Kim. Công lực của sư tử Hoàng Kim đã khôi phục, như vậy, cho dù lần xâm lược này có mạnh hơn nữa thì đã có sư tử Hoàng Kim rồi.

“Ta đã khôi phục. Nhưng vị diện này đã bị bọn họ xâm nhập rồi.” Sư tử Hoàng Kim trầm giọng nói.

“Có ý gì?” Ngân Dạ Lan vẫn lặng lẽ nghe nói chuyện đột nhiên ngắt lời.

“Ý ngươi có phải là tám chắn giữa hai vị diện đã bị bọn họ làm cho suy yếu, và sức mạnh của một thủ vệ như ngươi đã không đủ để đối phó nữa phải không?”

Lời này vừa nói ra, nhóm người xung quanh lại trở nên trầm mặc.

Sư tử Hoàng Kim nhìn Ngân Dạ Lan hồi lâu mới chậm rãi nói, “Quả không hổ là người có tâm hồn thuần khiết nhất, cái gì cũng thông tỏ.”

Một từ thông tỏ dĩ nhiên đã khiến đám người Mộc Hoàng hiểu ra. Giữa các vị diện đương nhiên sẽ có tám chắn, nếu không thì ai muốn xâm lược cũng có thể xâm lược được. Mà sư tử Hoàng Kim đã bị phong ấn lâu như vậy, Thiên Phụ Sinh Thủy đã lợi dụng khoảng thời gian này để làm suy yếu tám lưới bảo hộ giữa hai vị diện. Bởi vậy nên nơi này của bọn họ mới liên tục có hắc khí bay lên.

Đám người Mộc Hoàng Á Phi đều là những kẻ thông minh. Khi nghe Ngân Dạ Lan và sư tử Hoàng Kim nói đôi ba câu, bọn họ liền hiểu được vấn đề mấu chốt trong đó.

“Chúng ta cứ mặc kệ bọn chúng xâm lấn sao?” Li Giang nhíu mày.

“Không. Vị diện nào cũng chỉ có thể tồn tại trong không gian của nó, tuyệt đối không thể vi phạm.” Sư tử Hoàng Kim nói vói về chém đinh chặt sắt.

“Trong lòng ngươi đã có tính toán rồi phải không? Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Nhìn thấy vẻ chém đinh chặt sắt của sư tử Hoàng Kim, nỗi khiếp sợ của Mộc Hoàng từ khi nghe nói về cách thức tồn tại của trời đất liền trầm ổn hẳn. Hắn bình tĩnh nhìn sư tử Hoàng Kim nói chuyện.

“Thủ vệ của vị diện đương nhiên sẽ có năng lực của thủ vệ vị diện.” Mặc Đế cũng mau chóng tỉnh táo lại.

“Ngươi nói đi!” Á Phi nói thẳng.

Sư tử Hoàng Kim thấy những người này đều có khả năng tiếp thu rất tốt liền khe khẽ gật đầu.

Vị diện có cách thức tồn tại của vị diện. Mặc kệ nơi ngươi ở có bao nhiêu gian nan và khốn khổ, việc xâm lấn chính là từ tội.

“Lá chắn vị diện bị suy yếu cũng không phải không có cách nào sửa lại.” Sư tử Hoàng Kim trầm giọng mở miệng.

Dứt lời, sư tử Hoàng Kim đột nhiên quay đầu hướng về phía Ngân Dạ Lan, “Ngân Dạ Lan, lại đây, ta cần ngươi giúp.”

“Được.” Ngân Dạ Lan lập tức đứng lên. Tuy rằng hắn không biết hắn có thể hỗ trợ cái gì.

“Đưa tay ra đây!” Sư tử Hoàng Kim chờ Ngân Dạ Lan đi tới trước mặt nói liền trực tiếp ra lệnh.

Ngân Dạ Lan xòe tay ra vói về khó hiểu. Mà đám người Mộc Hoàng Á Phi đứng xung quanh lại thấy rõ. Khi Ngân Dạ Lan xòe tay ra trước mặt sư tử

Hoàng Kim, sư tử Hoàng Kim liền khẽ khua móng vuốt về phía hắn. Một luồng ánh sáng linh lực trong nháy mắt nhập vào bên trong cơ thể của Ngân Dạ Lan. Khi ánh sáng biến mất, quanh người Ngân Dạ Lan bắt đầu có một luồng linh lực tinh khiết sạch sẽ gần như trong suốt chậm rãi lưu chuyển. Luồng linh lực đó ôn hòa tới mức khiến người ta có cảm giác như đang được ôm ấp trong lòng. Thật tự nhiên, thoải mái, tuyệt vời.

Giữa bầu không khí tràn ngập cảm giác tuyệt vời này, trên tay Ngân Dạ Lan loáng thoáng xuất hiện một tấm bản đồ gì đó. Ánh sáng lưu chuyển, thâm thúy như biển.

Đám người Mộc Hoàng, Á Phi, Li Giang, Mặc Đế thấy vậy lập tức tiến sát lại.

Trên tay Ngân Dạ Lan không phải tấm bản đồ của tam đại lục, thoát nhìn nó giống như bản đồ các vì sao. Nhưng thực ra cũng không quá giống. Mặt trên tấm bản đồ loang lổ nhiều điểm làm người ta không thể đoán ra được.

“Đây là những nơi vị diện bị suy yếu.” Sư tử hoàng Kim biết mọi người không thấy rõ.

Đám người Mộc Hoàng vừa nghe nói thế liền lập tức biết đây là điểm mấu chốt.

“Mỗi người một phần, chúng ta mau đi lấp kín nó!” Li Giang nhanh mồm nhanh miệng, phản ứng cũng nhanh.

Đồng thời, Mộc Hoàng, Á Phi cũng giơ tay muốn sao chép tấm bản đồ trên tay Ngân Dạ Lan. Linh lực các màu phiêu động đọng lại thành một thể trận ánh sáng. Có điều, một vòng phục chế qua đi, tất cả mọi người đều nhủ mày.

Không có, không thể phục chế, không thể sao chép. Thế này là ý gì?

“Các ngươi tưởng ai cũng có thể thấy bản đồ vị diện sao?” Lúc này, sư tử Hoàng Kim mới liếc mắt nhìn mọi người xung quanh với vẻ coi thường.

“Nếu không phải nhờ cậu ta thì các ngươi chẳng ai thấy được đâu.”

Chỉ có thủ vệ của vị diện mới có thể xem được bản đồ vị diện. Nếu không có Ngân Dạ Lan thì nó sẽ không triển khai năng lực để bọn họ nhìn được bản đồ.

“Linh hồn thuần khiết nhất?” Mộc Hoàng nghe nói thế liền kinh ngạc nhìn Ngân Dạ Lan. Khi định dùng cổ kiếm đâm vào điểm giới hạn, hắn cũng không chạm vào được, chỉ có Ngân Dạ Lan mới chạm vào được, việc này...

“Không chỉ có như thế đâu. Thế chất của cậu ta có thể tiếp nhận bất cứ loại linh lực nào.” Sư tử Hoàng Kim đưa ra đáp án.

Thứ Ngân Dạ Lan có không chỉ là linh hồn thuần khiết nhất. Hắn có một cơ thể bác ái như trời cao, có thể dung nạp bất cứ loại linh lực nào mà không hề bài xích. Chuyện này, lúc trước nó chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Nghe sư tử Hoàng Kim nói thế, đám Mộc Hoàng Á Phi đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ đã hiểu ra vấn đề.

“Nhiều lời vô ích. Giờ các ngươi lại đây, trước mắt chúng ta phải làm...” Sư tử Hoàng Kim khua móng vuốt phía trên bàn tay của Ngân Dạ Lan. Sự dụng thế chất của Ngân Dạ Lan, nó đã chiết xuất ra hình ảnh các vì sao, bản đồ vị diện.

Đám người Mộc Hoàng nhất thời xúm lại bắt đầu bày binh bố trận.

Gió se lạnh lại thổi. Núi Thánh Linh Cung vốn xanh biếc giờ đã không còn sót lại chút gì. Mà một số ít người của Thánh Linh Cung còn giữ được mạng sống giờ phút này cũng chật vật chạy trốn, căn bản không phát hiện ra nơi này đang tập hợp rất đông các đại thần.

Đa trời vẫn xanh thẳm, tiếng gió thổi vi vu.

Lúc này, ở vị diện Thiên Phụ Sinh Thủy lại dày đặc sự lạnh lẽo.

“Thủ vệ của vị diện ư? Hừ, tới đúng lúc lắm!” Tiếng nói lạnh băng cắt qua cung điện hoa lệ nhưng không có sức sống chỉ để lại sát khí dày đặc.

“Vậy thử xem lúc này ngươi lợi hại hay chúng ta có năng lực. Người đâu...”

“Có...”

Mệnh lệnh lạnh băng vang động khắp tứ phương, sát khí nổi lên ừn ừn lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 628: Phân công nhiệm vụ

Gió se se lạnh, những bóng đen bắt đầu di động. Sư tử Hoàng Kim, Ngàn Dạ Lan, Mộc Hoàng chia nhau hành động, bắt đầu tu bổ không gian vị diện đã bị suy yếu. Bởi chỉ có sư tử Hoàng Kim và Ngàn Dạ Lan mới có thể đụng chạm tới vị diện nên đoàn người chia làm hai hướng. Đám người Á Phi phụ trách tìm kiếm, tiến hành sửa sang sơ bộ, đám người Li Giang sẽ áp chế và sửa chữa ngay sau đó. Mặc Đế và thủ lĩnh tộc Bi Mông mang theo Ngàn Dạ Lan tiến hành phong ấn cuối cùng. Bên kia, sư tử Hoàng Kim và Mộc Hoàng mỗi người phong ấn một nửa. Tộc người lùn và tộc Bi Mông đi trước bọn họ để tiến hành sửa sang lại. Mọi thứ được tiến hành rất nhanh và có trật tự.

Gió đông lạnh lạnh thổi qua, nhẹ nhẹ điểm thêm vài bông tuyết. Giữa khung cảnh tuyết trắng này, đám người của sư tử Hoàng Kim thì đang bận đối phó, còn chúng tộc Thiên Phụ Sinh Thủy cũng không hề nhàn rỗi.

Chớp ánh di động, trong sự yên bình lại chát chứa sát khí lạnh run.

“Cái gì vậy?” Phong Vân đang bay vút qua màn trời. Nàng đã liên lạc với sư tử Hoàng Kim và biết hiện tại bọn họ đang làm cái gì. Lúc này, nàng đang ra sức bay nhanh để hội hợp với bọn họ. Đúng lúc tới trần Uyên Diên thì Phong Vân bỗng đột nhiên ngừng người.

Chỉ thấy, tại nơi trời xanh mây trắng sáng sủa, ở ngay giữa trung tâm của trần Uyên Diên, có một làn khói đen hắc ám từ mặt đất bay vút lên không. Tám cánh, tám chân, đầu rết, đuôi bò cạp.

Yêu thú rết bò cạp cấp mười lăm?

Phong Vân chợt dừng bước lại. Trần này cũng không phải rừng rậm ma thú, vì sao lại có ma thú siêu cấp ở đây thế này?

Mà ngay trong nháy mắt khi Phong Vân dừng bước, yêu thú đã hóa thành làn khói giương nanh múa vuốt bay về phía màn trời. Quanh thân nó nồng đậm hắc khí, dưới ánh mặt trời, trông nó có vẻ vạn phần quỷ dị.

“Bọn họ không nhìn thấy sao?” Tiểu Thực đứng trên đầu vai Phong Vân kinh ngạc vạch ra chỗ không ổn ở thị trấn phía dưới. Phía dưới thành trấn lúc này có rất nhiều người qua lại, rất náo nhiệt ồn ào. Có điều, trong mắt bọn họ căn bản như không hề phát hiện ra có một con yêu thú khổng lồ vừa kẻ sát bên người bọn họ. Mọi người vẫn cười nói không ngừng, vẻ mặt ai nấy vẫn như bình thường.

Phong Vân nhất thời nhíu mày lại. Khói đen nồng đậm như thế, thân thể cao lớn di động như thế, sao không ai nhìn thấy là thế nào? Cho dù người thường không nhìn thấy thì chẳng lẽ những người có linh lực ở phía dưới đều là kẻ mù sao? Chuyện này là thế nào?

Giữa lúc Phong Vân còn đang kinh ngạc, con yêu thú hóa làn khói đen thật lớn càng bay càng cao, hình như phải bay thẳng lên không trung. Trong lúc nó bay càng lúc càng cao, làn khói đen quanh thân nó cũng bắt đầu từ từ dâng lên và nhẹ nhàng từng đợt từng đợt tán ra khắp bốn phương tám hướng, hòa vào không khí, hòa vào núi sông.

Vậy mà những người bên dưới lại vẫn chẳng nhìn thấy cái gì.

Không hay rồi! Phong Vân nhất thời thầm kêu một tiếng. Thân hình chớp động một cái, nàng lập tức hướng tới yêu thú siêu cấp khổng lồ kia mà đánh.

Trong đầu vừa nghĩ tới, cả người đã nhanh chóng vọt đi.

Nhảy một cái lên không gian, Phong Vân đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu của con yêu thú sương khói. Một cước hung hăng đạp xuống con yêu thú bằng khói kia, mũi chân Phong Vân mạnh mẽ dùng lực, “Xuống cho ta!”

Quát lạnh một tiếng, con yêu thú sương khói dữ tợn nhận nguyên một cước của Phong Vân. Nó lập tức rơi thẳng xuống dưới. Có điều, sương khói trên người nó cũng tiêu tán với tốc độ nhanh hơn.

Thấy vậy, trên mặt Phong Vân hiện lên vẻ vô cùng thâm trầm. Nàng búng đầu ngón tay một cái. Lập tức, chỉ thấy một tấm lưới do linh lực hắc bạch đan xen vào nhau chụp ngay xuống con yêu thú sương khói khổng lồ.

Ở những nơi tấm lưới có lực quanh mình màu trắng đi qua, sương khói màu đen lập tức vị thất lại vang lên những tiếng kêu kìn kịt, còn lực hắc ám màu đen thì ra sức dồn ép và nuốt gọn làn sương khói màu đen kia. Một ép một ăn, dưới tác dụng của hai sức mạnh tương phản, con yêu thú sương khói khổng lồ càng lúc càng nhỏ lại với tốc độ có thể dùng mắt thường nhìn thấy được.

“Thứ hắc ám này thật quái dị!” Tiểu Thực đứng trên bả vai Phong Vân lắc lư bông hoa. Cảm giác này không giống như khi Phong Vân phải chịu đựng nguồn năng lượng thần bí kia, nó cùng nguồn gốc với sức mạnh hắc ám của Đế Sát và Hắc Ngục nhưng lại có phần khác biệt. Thứ này rốt cuộc là cái gì?

Tiểu Thực có thể cảm giác được, Phong Vân đương nhiên càng có thể cảm giác được. Lập tức, thân hình nàng xoay tròn giữa khoảng không, bàn tay trắng nõn cũng nhẹ nhàng vung lên.

Lưới linh lực hai màu cực lớn lập tức càng thắt chặt lại. Ngay cả một tia sương khói cũng đừng mong thoát được ra ngoài.

Cùng lúc đó, Tiểu Thực xòe cánh lá ra, nhắm ngay về phía yêu thú sương khói, “Cướp đoạt!”

Cướp đoạt, từ bên trong cơ thể của yêu thú sương khói, cướp đoạt ra sức mạnh nguyên bản của nó.

Bọn họ rất muốn nhìn xem thứ này là thứ gì.

Trong nháy mắt, từng trận sương khói bị tiêu trừ mất. Con yêu thú sương khói khổng lồ ở trong tay Phong Vân và Tiểu Thực như tờ giấy không chịu nổi một kích. Trong thời gian ngắn, nó liền tiêu tán vào không trung, chỉ để lại một đốm đen bé bằng cỡ móng tay tối màu trên cành lá của Tiểu Thực.

“Vân Vân, mau lên!” Tiểu Thực đưa cho Phong Vân, “Ta không cảm giác được nó là thứ gì, nhưng vẫn thấy có gì đó không ổn.”

Phong Vân đứng giữ không trung cầm lấy quả cầu hắc ám từ cành lá của Tiểu Thực. Đó là một loại hắc ám tràn ngập sự đói khát và âm trầm. Phong Vân nhíu mày. Nàng nghĩ ngợi một lúc rồi đột nhiên hạ xuống dưới và đi vào bên trong trần.

Ở ven đường, ngã tư đường, dòng người vẫn đông đúc như trước. Phong Vân nắm quả cầu hắc ám trong tay và chậm rãi thông dong đi bên cạnh bọn họ. Mọi người vẫn vui vẻ cười nói và dường như không biết gì về thứ vừa bay sát bên người bọn họ, một chút cảm giác cũng không có. Linh lực đen tối này cũng không gây thương tổn gì cho bọn họ.

Phong Vân đảo mắt một vòng, bước chân đi về hướng tổ chức lính đánh thuê của trần. Ở tam đại lục này có nhiều phương thức sinh sống khác nhau, cũng không thiếu gì các cách kiếm tiền.

Nghiêng người dựa vào cửa của nhóm lính đánh thuê trong trần, Phong Vân làm bộ như người đang xem náo nhiệt, không tiến không lùi, cứ như vậy dựa vào cửa.

Cửa lớn của nhóm lính đánh thuê không phải là nơi người đến người đi nườm nượp nhưng những người muốn vào được đều phải có linh lực. Từng tốp năm tốp ba các linh vương, linh tông, linh hoàng và linh giả cứ liên tục ra vào nơi này.

Phong Vân nắm quả cầu màu đen trong tay, tùy tiện vươn tay đặt nó xuống gần vị trí những người đang ra vào gần nhất. Cảm nhận được sự biến đổi của những người này, Phong Vân khẽ nhíu mày.

Khi những người có cấp bậc linh giả và linh vương đi qua nơi này, Phong Vân chỉ cảm thấy khí tức linh lực của bọn họ hơi xáo trộn một chút, nhưng cũng không đủ để khiến bọn họ bị dao động. Nói cách khác, những người có võ công cấp thấp sẽ không có nhiều phản ứng với thứ này. Nhưng mà, khi đám người có cấp bậc càng cao như linh tông, linh hoàng đi qua nơi này, Phong Vân liền rõ ràng cảm nhận được linh lực của bọn họ nhanh chóng bị mất đi, nhanh chóng bị thứ này ăn sạch.

Với người càng mạnh thì tốc độ ăn của nó càng lợi hại. Hơn nữa, đương sự hình như cũng chưa cảm nhận được điều gì ngay lúc đó.

Phong Vân nắm chặt quả cầu màu đen trong tay. Thứ này không nhằm vào tất cả mọi người của tam đại lục, nó chỉ nhằm vào những người có sức mạnh của không gian này. Nếu thế giới này không còn kẻ mạnh, những người còn lại sẽ là...

Sắc mặt Phong Vân vô cùng u ám. Nàng lập tức xoay người rời đi. Nàng muốn nói chuyện này cho đám người Mộc Hoàng và sư tử Hoàng Kim biết, cứ tiếp tục thế này thì không được, không thể được...

“Sao lại thế này? Linh lực của ta...”

“A, chuyện này... này...”

Tại thời điểm Phong Vân nhanh chóng rời đi, nhóm những người có cấp bậc linh lực cao bên dưới của trần bỗng phát ra những tiếng kêu to kinh hãi. Sự khiếp sợ này khiến ai cũng phải xúc động. Sắc trời vẫn xanh biếc một màu, nhưng lại làm cho người ta chấn động.

Đồng thời với lúc Phong Vân phát hiện ra chuyện đó, đám sư tử Hoàng Kim và Á Phi vốn phân ra làm hai phương để hành động cũng phát hiện có chuyện không ổn.

“Àm.” Một điểm không gian suy yếu đã được niêm phong thật kín. Chỗ này đã là chỗ thứ bảy rồi.

“Sao ta cứ có cảm giác không ổn.” Nhìn điểm không gian suy yếu của vị diện đã dễ dàng được gia cố lại, Mộc Hoàng khẽ nhăn mặt nhăn mày.

“Quá yên ả.” Sư tử Hoàng Kim thu tay lại.

Quá yên ả. Tất cả các đối sách phòng hộ của nó căn bản là vô dụng. Đây không phải là tác phong của Thiên Phụ Sinh Thủy. Loại yên ả trước con bão này ngược lại càng khiến người ta sợ sệt da gà.

Một người một thú liếc nhau, mặt mũi cả hai đều nhăn tít lại.

“Ta thấy...”

“Mộc Hoàng, sư tử Hoàng Kim, lại đây, mau lại đây...”

Giữa lúc một người một thú còn đang hồ nghi thì tiếng nói đầy lo lắng của Ngân Dạ Lan đột nhiên truyền đến trên đường truyền tin nội bộ.

“Có chuyện gì thế?” Mộc Hoàng lập tức trầm giọng hỏi.

“Mọi người mau tới đây, mau đến xem...” Tiếng nói của Ngàn Dạ Lan có vẻ không chắc chắn, bên trong chứa đựng đầy sự kinh ngạc và lo lắng.

“Đi!” Sur từ Hoàng Kim và Mộc Hoàng liếc mắt nhìn nhau rồi lập tức nói. Bọn họ xé rách không gian mà đi, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Bởi hai nơi cũng cách nhau không xa nên không cần sử dụng quá nhiều công phu. Trên trời nhao lên bóng người. Mộc Hoàng và sư tử Hoàng Kim đã có mặt ở chỗ đám người Ngàn Dạ Lan.

Hắc khí lượn lờ nhẹ lan tràn cả sơn cốc, thoát nhìn trông giống như khói bếp, cũng phiêu phiêu dang dang tỏa ra tám hướng không trung.

Giữa không trung lơ lửng sương khói, đám người Á Phi đứng phía dưới sơn cốc tối tăm cũng bị vây trong làn sương khói lượn lờ.

“Có chuyện gì thế này?” Mộc Hoàng kinh ngạc sai bước trong khoảng không rồi hạ xuống mặt đất nơi đám người Á Phi Li Giang đang đứng.

Sư tử Hoàng Kim lại trầm mặt xuống.

Sương khói lượn lờ dịch chuyển trong không khí, mà ở những nơi Mộc Hoàng đi qua, lại giống như nước với lửa, chúng lập tức tránh xa những nơi đó, chỉ lưu lại một mảng hư không. Khi tới gần, Mộc Hoàng thấy rõ quanh đám người Á Phi, Li Giang, Mặc Đế đều tràn ngập làn sương khói màu đen. Đám sương khói như vô số con rắn đen muốn xâm nhập vào cơ thể bọn họ. Nhưng rốt cuộc đám Á Phi đều là những cao thủ, khói đen tuy muốn xâm nhập nhưng không tìm được lối vào, đành phải trôi nổi tứ phía. Có điều, chúng cũng khiến đám người Á Phi phải nhíu mày.

Còn đám Hải Long thì lúc này đều khoanh chân ngồi trên mặt đất. Bọn họ nhắm chặt hai mắt, trên mặt đầy vẻ nghiêm túc, linh lực lưu chuyển quanh thân đối chọi lẫn nhau với đám khói đen dày đặc có mặt ở mọi chỗ kia.

“Hoàng Kim, Mộc Hoàng!” Ngàn Dạ Lan đã cảm nhận được sư tử Hoàng Kim và Mộc Hoàng từ rất xa. Hắn không khỏi vội vàng lao tới. Giữa đám cao thủ đang nghiêm túc đối kháng thì Ngàn Dạ Lan có công lực thấp nhất, ngược lại hẳn lại chẳng có việc gì.

“Chuyện này là thế nào?” Sắc mặt của Mộc Hoàng thực trầm.

“Không biết. Tôi chỉ cảm thấy có rất nhiều khí tức khó chịu từ nơi này xông ra, sau đó bọn họ bị như vậy. Tôi đã nhờ Á Phi báo cho mọi người tới.”

Hắn không nhìn thấy, chỉ có thể cảm giác, tình hình cụ thể thế nào hẳn thực không nắm rõ lắm. Chỉ biết bọn họ đang bị một năng lượng cổ quái bao quanh, mà trong số những người ở đây, chỉ có một mình hắn là không có việc gì.

Mộc Hoàng thấy Ngàn Dạ Lan nói cũng không sai, mặt hơi trầm xuống, hắn vung tay lên, một luồng ánh sáng màu trắng liền phủ lên Á Phi. Hắn vừa làm vừa cao giọng hỏi sư tử Hoàng Kim, “Đó là thứ gì vậy?”

Sau khi ánh sáng trắng thần thánh tiếp xúc với làn khói đen bao quanh Á Phi, lập tức, giống như chuột thấy mèo, trong nháy mắt, làn sương khói màu đen đã tản đi xung quanh và rời khỏi thân thể Á Phi.

Á Phi cũng đồng thời mở mắt, “Ngươi là khác tinh với thứ này.”

Điểm ấy không cần Á Phi phải nói, Mộc Hoàng cũng hiểu rõ. Hắn bỗng vươn tay trước ngực kết một pháp quyết. Lập tức, một luồng sáng trắng lấy hắn làm trung tâm quét qua đám người Li Giang như lửa cháy lan ra đồng cỏ. Khi ánh sáng thần thánh lướt qua, làn sương khói màu đen lập tức bị ép lại như rắn rết.

“Con mẹ nó, đây là thứ gì vậy?”

“Lợi hại thật! Thiếu chút nữa là bị nó xâm nhập rồi.”

“Sức ép lớn thật...”

Linh lực thần thánh của Mộc Hoàng vừa lướt qua, đám người Li Giang, Hải Long đều được giải thoát trong nháy mắt. Mọi người đồng thời mở mắt ra và thở một hơi thật dài.

“Hoàng Kim, thứ đó là gì thế?” Á Phi đã sớm thoát thân, nhìn thấy sư tử Hoàng Kim đang đứng giữa không trung, hắn liền trầm giọng hỏi.

“Lực chiếm đoạt.” Sư tử Hoàng Kim trả lời thật ngắn gọn, “Còn lợi hại hơn thứ Phong Vân đã từng gặp phải.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đang ồn ào nhất thời trở nên trầm mặc.

“Đâu đâu cũng có, không sắc không vị, là quân bài lớn nhất của Thiên Phụ Sinh Thủy khi đi xâm lược.” Sư tử Hoàng Kim chậm rãi hạ xuống mặt đất.

“Không sắc không vị?” Mộc Hoàng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Đúng vậy. Không ai nhìn thấy chúng, chỉ có thể cảm giác có một năng lượng tà ác đang xâm nhập.” Li Giang lau lau mồ hôi nhỏ ra trên trán. Nếu không phải sự phòng ngự của bản thân bọn họ đủ cao thì nói không chừng hôm nay bị xâm nhập rồi.

Mộc Hoàng nghe nói thế, vẻ mặt lập tức có chút dao động. Khó trách không ai trong đám người Á Phi thoát thân ra ngoài, căn bản là bọn họ không nhìn thấy. Đơn giản chỉ là mọi người có công lực cao nên cảm nhận được nguy hiểm.

“Ta nhìn thấy có khói đen.” Vẻ mặt hiện lên sự dao động, Mộc Hoàng trầm giọng mở miệng.

“Ừm?” Đám người Á Phi, Mặc Đế đồng loạt quay sang nhìn Mộc Hoàng.

“Sức mạnh của người đứng là khắc tinh của bọn chúng.” Sư tử Hoàng Kim liếc mắt nhìn Mộc Hoàng với vẻ coi thường.

“Nhưng mà, người chỉ có thể đuổi chúng nó đi chứ không có cách nào tiêu trừ được.”

Thoáng nhìn ra phía sau lưng Mộc Hoàng, sư tử Hoàng Kim ngẩng đầu, tầm mắt có thể trông thấy đám sương khói màu đen đang tản ra xung quanh và ẩn nấp vào bên trong các vách đá của sơn cốc. Đám khói đen nhộn nhạo nhưng lại sợ năng lượng thần thánh lưu chuyển quanh người Mộc Hoàng nên không dám tới gần.

Mộc Hoàng nhìn theo ánh mắt của sư tử Hoàng Kim, vẻ mặt lại càng trầm xuống.

Hắn chẳng qua chỉ làm đám khói tản đi mà không hoàn toàn tiêu trừ được nó. Lực thôn tính này so với thứ Phong Vân đã gặp phải trước kia quả nhiên lợi hại hơn nhiều.

“Sao người không ra tay?” Nhìn ra xung quanh nhưng không thấy bất cứ cái gì, Mặc Đế đột nhiên quay đầu lại hỏi sư tử Hoàng Kim. Mộc Hoàng không có cách nào tiêu trừ được, vậy sư tử Hoàng Kim với tư cách là thủ vệ của vị diện chắc phải làm được chứ?

Một lời này đã nhắc nhở mọi người. Tất cả đều nhất thời nhìn về phía sư tử Hoàng Kim.

Còn sư tử Hoàng Kim thì vẫn nhìn làn khói đen xa xa nhưng không hề mở miệng. Xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh.

“Sư tử Hoàng Kim không thể ra tay được.” Giữa bầu không khí yên tĩnh này, Ngân Dạ Lan vẫn đứng bên cạnh Mộc Hoàng đột nhiên do dự mở miệng.

“Vì sao?” Li Giang nghe vậy có chút tức giận. Bảo vệ phương này là trách nhiệm của nó, vì cái gì mà nó lại không thể động thủ?

“Được cái này mất cái kia, người có ý này phải không?” Mộc Hoàng trầm mặc tiếp lời.

Ngân Dạ Lan nghe nói thế liền gật đầu, “Tôi cảm thấy nơi này xuất hiện tình huống như vậy khẳng định là đòn tấn công của Thiên Phụ Sinh Thủy. Mà đòn tấn công này hẳn mới chỉ là bắt đầu, không phải là kết thúc. Trong chúng ta chỉ có một mình sư tử Hoàng Kim có khả năng tiêu trừ đòn tấn công này. Nếu sư tử bận việc tiêu trừ, vị diện sẽ không có người bảo vệ và sửa chữa. Mà cho dù sư tử chăm chú vào việc kia, được cái này mất cái khác, cho nên tôi mới cảm thấy không thể động thủ.”

Ngân Dạ Lan vừa dứt lời, xung quanh vốn trầm mặc lại càng trở nên trầm mặc. Ngân Dạ Lan nói đúng. Một chiêu này của Thiên Phụ Sinh Thủy quả thực rất cao tay.

“Nếu mọi nơi của tam đại lục đều lan tràn loại sương khói này...” Mộc Hoàng chưa nói hết câu, nhưng mọi người đều hiểu ý hắn định nói gì. Bởi vậy, cả đám lại đồng loạt biến sắc mặt. Sư tử Hoàng Kim cổ đầu này sẽ mất đầu kia, kiểu gì cũng trí mạng. Mà nếu sư tử Hoàng Kim mệt mỏi quá độ, công lực sẽ tiêu hao rất nhiều. Nếu vị diện lại xảy ra chuyện thì ai sẽ là người giải quyết? Chỉ sợ đến lúc đó mới thực sự là tổn thất nghiêm trọng.

“Không có cách nào khắc chế sao?” Á Phi trầm mặc một hồi lâu mới trầm giọng mở miệng.

Sư tử Hoàng Kim lắc đầu, “Không có.”

Mỗi vị diện đều có tuyệt chiêu của vị diện, nó cũng không phải là đáng toàn năng.

“Vậy giờ...”

“Trước hết cứ đi lấp lại các nơi vị suy yếu đã.” Mặc Đế còn do dự chưa kịp mở miệng thì Mộc Hoàng đã đột nhiên nói.

Mộc Hoàng vừa nói xong, mọi người lại trở nên trầm mặc. Ngay sau đó, đám người Á Phi lại đồng loạt gật đầu.

Quyết định này của Mộc Hoàng thực tàn khốc. Nếu để khói đen tản ra khắp tam đại lục, đó sẽ là đòn trí mạng đối với các cao thủ. Nhưng mà, nếu vị diện bị phá hủy, đó sẽ không phải là đòn trí mạng đối với các cao thủ mà là đối với tất cả mọi người. Là như vậy, lựa chọn của một vị đế quân luôn là tất cả mọi người chứ không phải chỉ một bộ phận người nào đó.

“Vậy giờ hai đội chúng ta sẽ nhập thành một đội, mọi người theo ta, chúng ta phải nhanh chóng lấp hết tất cả các nơi suy yếu.” Nếu đã định như vậy rồi thì phải lập tức hành động.

“Được, để ta báo tin cho Mặc Khắc Đa...”

“Để quân, để quân, mau tới đây...”

“A, có thứ gì đó rất cổ quái, Mộc Hoàng...”

Đúng lúc Mặc Đế còn chưa nói xong thì tiếng kêu kinh hãi của đám người tộc người lùn và tộc Bì Mông đi theo Mộc Hoàng và sư tử Hoàng Kim đã vang lên trong đầu mọi người.

“Đi!” Mộc Hoàng lập tức quát khẽ một tiếng và là người đầu tiên vọt tới một hướng.

“Đuổi theo!” Sư tử Hoàng Kim vuốt móng vuốt một cái, một luồng linh lực bảy màu trong nháy mắt đã bao phủ lên tất cả mọi người, mang theo bọn họ phá không lao đi.

Ở một nơi khác, lúc này, khói đen đã tràn ngập khắp nơi trong không khí, không chỗ nào là không có. Đám người đi trinh thám của tộc người lùn và tộc Bì Mông cũng không phải là những kẻ tầm thường. Mà chính vì bọn họ không phải là những kẻ tầm thường nên lại càng bị áp bức nặng nề. Ngay lập tức, bọn họ bị bao phủ trong làn sương khói mà không ai nhìn thấy. Xảo quyết, độc ác, đặng đặng sát khí.

Bay vút mà qua, kinh động chim nhạn.

Phong Vân tìm tới chỗ Mộc Hoàng, liếc mắt một cái nhưng không thấy Mộc Hoàng đâu, chỉ có cảnh tượng trước mặt thu vào tầm mắt.

Phong Vân nhất thời không dám chậm trễ. Nàng vỗ hai tay vào khoảng không. Một tấm lưới ánh sáng lập tức trùm lên đám khói đen nhánh kia.

Bạch quang tiêu trừ, hắc quang hấp thu.

Tiểu Thực lập tức ra đòn cướp đoạt ngay sau đó.

Trong thời gian ngắn, chỉ thấy khói sương khói mà đen không lồ nhanh chóng bị phân cách, tan rã, bị nuốt trọn.

“Phong Vân?” Vừa phá không mà đến đã nhìn thấy cảnh tượng như thế, Mộc Hoàng lập tức vừa vui sướng lại vừa kinh ngạc.

Từ khi nào Phong Vân đã trở nên lợi hại như thế? Hắn vừa kinh ngạc vừa không kiềm chế được một niềm vui sướng vô tận đang trào dâng tận đáy lòng. Hắn vui sướng vì Phong Vân hoàn toàn khỏe mạnh đã xuất hiện trước mặt, cũng vui sướng vì Phong Vân lại có cách khác chế được đám sương khói này.

Pháp quyết huy động. Đám sương khói không lồ lại tiếp tục bị Phong Vân và Tiểu Thực cướp đoạt thành một khối cầu nhỏ.

“Tuyệt vời!” Á Phi đi theo đằng sau khi thấy tình hình như vậy liền cao giọng khen một câu hiếm có.

“Bóng tối và ánh sáng dung hợp...” Sư tử Hoàng Kim kinh ngạc. Giữa cơn kinh ngạc, hai mắt nó bỗng sáng rực lên.

“Mộc Hoàng!” Phát tay thu lấy mọi hắc khí ở nơi này, Phong Vân xoay người bỏ nhào về phía Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng không chút suy nghĩ dang tay ôm trọn lấy Phong Vân. Hắn ôm chặt lấy nàng, cảm giác được sự chân thực của cơ thể, của nhiệt độ cực ấm. Mộc Hoàng ôm lấy Phong Vân, quanh mắt bỗng dâng lên một cảm giác nóng ấm.

Phong Vân còn sống, còn sống...

“Mộc Mộc!” Cảnh nhận được nỗi xúc động của Mộc Hoàng, Phong Vân ôm chặt lấy thất lưng hắn.

“Tốt quá, tốt quá!” Mộc Hoàng ôm lấy Phong Vân, hốc mắt đã đỏ ửng lên. Lúc rời xa hắn đã vô cùng kích động. Cũng không biết khi nào thì gặp lại, nên... Thì ra không phải không muốn, không phải không nhớ, chính là không dám muốn, không dám nhớ, không dám cầu mong... Mà lúc này, khi ôm nàng trong vòng tay, khi cảm nhận được nàng, hắn mới biết sâu trong đáy lòng mình có bao nhiêu lo lắng, bao nhiêu thương nhớ, bao nhiêu hận không thể tự mình bảo vệ cho nàng, bao nhiêu... .

“Đừng khóc!” Ngẩng đầu thấy Mộc Hoàng đã đỏ hoe hốc mắt, Phong Vân cắn chặt hàm răng, nhưng trên mặt lại cố nặn ra một vẻ tươi cười sáng lạn.

“Không khóc!” Mộc Hoàng hít sâu một hơi rồi chậm rãi đáp lại Phong Vân bằng một nụ cười tươi tắn.

Trời vẫn vậy, người vẫn như thuở ban đầu, thật tốt, tốt quá!

“Được rồi, đừng ôn chuyện nữa, làm chuyện chính trước đã. Phong Vân, ngươi có thể thu tóm được năng lượng cổ quái từ nơi đó tới ư?” Giữa lúc hai người đang im lặng nhìn nhau, Li Giang không chút khách khí đi tới ngăn cản. Sau đó, hắn túm lấy Phong Vân, nhìn quả cầu đen đang ở trong tay nàng.

Phong Vân lấy lại bình tĩnh. Nhớ tới chuyện vừa rồi, nàng cũng biết chuyện nào quan trọng hơn.

Lập tức, cũng không tiếp tục vướng vào tư tình nhi nữ nữa, Phong Vân thoáng nhìn Mộc Hoàng rồi nói, “Đề Sát cho ta hoa chi linh.”

Lời này vừa nói ra, Mộc Hoàng lập tức nhú mày nhưng không nói gì.

Đề Sát, hoa chi linh, hấn ta lại dám...

Mà hai mắt của Á Phi lại sáng lên, “Ba thứ đã dung hợp với nhau?”

“Đúng.” Phong Vân gật đầu.

“Không sợ thứ này?” Mặc Đế truy hỏi gât gao.

“Sợ cái gì? Thu phục nó dễ như trò bàn tay.” Không đợi Phong Vân trả lời, Tiểu Thực đã vênh vang thừa nhận.

“Tốt!” Lời này vừa nói xong, sư tử Hoàng Kim lập tức vỗ móng vuốt.

“Vậy chúng ta phụ trách sửa chữa, cô phụ trách khâu tóm mấy thứ này, hai bút cùng về.” Sư tử Hoàng Kim lập tức nói, vừa nói, nó vừa nhanh chóng phân tích tình hình trước mắt và những nhiệm vụ tất yếu cho Phong Vân hay. Tâm linh trao đổi với tâm linh, mọi chuyện nhanh chóng được kể lể xong xuôi. Phong Vân ngay lập tức hiểu được tình hình trước mắt. Nàng lập tức không do dự gật đầu, “Được.”

“Vân Vân, việc này...”

Tiểu Thực còn chưa nói xong những lời nói kinh ngạc thì Phong Vân liền ngăn cản, “Ta sẽ cố hết sức.”

Tam đại lục rộng lớn như vậy lại cùng đồng thời xuất hiện thứ này, Phong Vân nàng lại chỉ có một, nàng làm sao có thể giải quyết được tất cả mọi vấn đề? Đó cũng là một nguyên do vì sao lúc trước nàng phải tìm kiếm Mộc Hoàng. Nhưng với tình hình hiện tại, nàng sẽ lâm trận một mình, cũng tự làm tự chịu.

Mộc Hoàng biết việc đó gây khó khăn cho Phong Vân thế nào, nhưng lúc này...

Lặng im không tiếng động, Mộc Hoàng chỉ nắm chặt lấy bàn tay Phong Vân. Phong Vân cũng nắm tay hấn. Giữa hai người có một sự vương vấn khó rời. Hàng ngàn hàng vạn ngôn ngữ đều gửi gắm trong cái nắm tay thật chặt này.

“Các người tiếp tục công việc đi. Ta đi đây.” Vận sức nắm chặt lấy tay Mộc Hoàng một cái rồi lập tức buông ra, Phong Vân ra hiệu cho mọi người cùng cố gắng rồi xoay người bước đi.

Thời gian không chờ chúng ta, không thể chờ được.

Mộc Hoàng nhìn thấy Phong Vân phong trần mệt mỏi tới đây, rồi chỉ một cái ôm một cái nắm tay đã phải rời đi. Hấn không khỏi nhìn theo bóng dáng bình tĩnh của Phong Vân.

Mãi tới lúc không còn trông thấy gì nữa.

Hít sâu một hơi, Mộc Hoàng bỗng quay đầu lại nhìn mọi người đang lẳng lặng chờ hấn, “Bắt đầu thôi.”

Bắt đầu, không vì người khác, không vì mọi người, mà vì chính đất trời nơi mình đang sinh sống, cùng cố gắng.

Gió lạnh se se thổi, ai nói vô tình, ai nói đa tình...

Tại Đế cung Nam Viên...

“Phong Vân, chỗ này lại xuất hiện tình trạng tương tự...”

“Phong Vân, thị trấn Mộng ở Tinh Vực...”

“Phong Vân, tại Đế quốc Thiên Khung...”

“Phong Vân...”

Những âm thanh bẩm báo dị thường có liên tiếp vang lên. Với mỗi lần thông báo, Phong Vân lại lao tới một nơi để thu phục. Ban ngày, đêm tối, đêm tối, ban ngày, không có thời gian nghỉ ngơi, không có thời gian nhàn hạ. Nhưng những nơi khói đen xuất hiện không những không ít đi mà ngược lại càng ngày càng nhiều. Ngàn Dạ Cách, Phượng Vũ Náo cũng không ngừng thu thập tin tức tình báo từ tam đại lục và truyền lại vô số tin tức cho Phong Vân.

Thế nhưng Phong Vân chỉ có một.

Bóng đêm mông lung...

“Phong Vân, nghỉ ngơi chút đi!” Phượng Vũ Náo cầm một tập tin tức tình báo thật dày, nhìn thấy Phong Vân đã hơn mười ngày chưa chớp mắt tí nào, hấn liền nói với nàng với vẻ thương xót.

Người không phải làm bằng sắt thép. Phong Vân cứ liều mạng cướp đoạt bất cứ ở mọi nơi nhưng cũng không thể không được nghỉ ngơi chút nào.

“Ta không sao. Đưa cho ta nơi xảy ra vấn đề đi!” Phong Vân tựa vào ghế rồng của Mộc Hoàng nghỉ ngơi một lát rồi lại mở mắt ra.

“Phong Vân...” Ngàn Dạ Cách ở bên cạnh cũng không chịu được phải mở miệng.

“Đưa ta đi! Ta biết tự phân chia sức lực.” Phong Vân cười cười, ngón tay vẫy trong không trung. Tập tin tức tình báo đã nằm trong tay nàng.

Phong Vân nhìn thoáng qua một cái rồi xoay người biến mất ngay giữa cung điện Nam Viên.

Phượng Vũ Náo và Ngàn Dạ Cách thấy vậy liền đưa mắt nhìn nhau. Cả hai không nói lời nào, chỉ im lặng lắc đầu. Đáng tiếc là bọn họ không giúp gì được, chỉ có thể thu thập tin tức tình báo. Nếu cứ tiếp tục như vậy, Phong Vân...

Haiz, chỉ mong bọn Mộc Hoàng nhanh lên một chút.

Gió đêm lại nổi, không khí nơi nơi đều trong trẻo nhưng lạnh lẽo.

Ở một phương bên này, Đế Sát nhìn về hướng Nam Viên xa xa và nhủ chặt mày lại. Hắn đã sớm phát hiện ra tình huống dị thường ở mọi nơi. Có điều thứ đó vô hại với Hắc Ngục bọn họ, hắn cũng không muốn để ý tới.

Nhưng mà, Phong Vân mệt mỏi quá, nàng...

Ngóng nhìn trời đêm, thật lâu sau, Đế Sát bỗng khe khẽ thở dài một tiếng rồi xoay người bước vào trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 629: Bắt đầu phản công

Gió se se lạnh. Thời tiết càng lúc càng lạnh hơn.

“Àm...” Lại một tiếng va chạm nặng nề rung trời chuyển đất vang lên. Cả khu vực ngoại thành của thủ đô Diêm Độ thuộc Đế hoàng quốc Tinh Vực bị bao phủ bởi sương khói lượn lờ che thiên lấp nhật.

“Núi sập à?”

“Không giống. Chắc là cao thủ so chiêu đấy.”

“Cũng có thể. Nào, uống tiếp đi!”

“Được.”

Người trong thủ đô Diêm Độ đều vô cùng tò mò nhìn lướt qua đám sương khói bụi đất đang bay lên mù mịt kia, ai nấy vẫn thản nhiên làm những việc mình đang làm như trước, hoàn toàn không biết được ở đằng kia đang xảy ra chuyện gì.

Mà ở vùng ngoại ô, tám lưới hai màu bạch hắc đang từ từ lắng đọng xuống dưới. Trong tay Phong Vân lại xuất hiện một quả cầu linh lực màu đen nhỏ bằng nắm tay.

“Bọn chúng càng lúc càng hung mãnh.” Tiểu Thực ngồi trên đầu vai Phong Vân trầm giọng nói.

Phong Vân gật đầu nhưng không nói gì. Mới bắt đầu, quả cầu linh lực chỉ nhỏ bằng cái móng tay, đến bây giờ chúng đã bằng cái nắm tay, hơn nữa đã bắt đầu lộ ra hình hài thực sự, không còn vô hình vô tướng như lúc ban đầu nữa. Nhất định là Thiên Phụ Sinh Thủy đã gia tăng sức mạnh. Như vậy, có thể nói cách khác, chính vì những hành động của Mộc Hoàng và sư tử Hoàng Kim đã gây cản trở cho sự xâm lược của Thiên Phụ Sinh Thủy nên bọn chúng mới không thể không gia tăng áp lực.

“Tiếp tục!” Trong lòng Phong Vân nghĩ gì, Tiểu Thực lập tức sẽ biết. Sau khi Phong Vân ném lại hai chữ này, Tiểu Thực liền chẳng nói chẳng rằng biến mất cùng Phong Vân.

Trời xanh bao la, mây trắng bị gió thổi tụ lại từng cụm, thoát nhìn trông như những con tuần mã ở trên trời đang thiên biến vạn hóa. Mọi thứ đều trông có vẻ yên ả, dễ rồi sau đó lại nổi cơn sóng gió mãnh liệt. Dân chúng bình thường ở tam đại lục không cảm nhận được chuyện gì đáng sợ đang diễn ra. Nhưng những cao thủ lại sớm phát hiện có chuyện không ổn. Đồng thời, những mật thám lẫn khuất bên cạnh bọn họ cũng đã tung ra các tin tức do các hoàng đế của tam đại lục tuyên bố. Tất cả các cao thủ ngoài cấp bậc linh tông nếu muốn tránh được kiếp nạn lúc này thì phải nhanh chóng tập trung ở đế đô của Đế hoàng quốc Nam Viên. Tin tức bí mật này không nhắm vào tất cả mọi người của tam đại lục mà chỉ nhắm vào các cao thủ. Bởi vậy, những

cao thủ còn chưa bị hại và đã cảm thấy có sự không ổn, ngay khi biết được tin tức này, liền từ bốn phương tám hướng đổ về đế đô của Nam Viên.

Phong Vân không thể bảo hộ được cho tất cả các cao thủ của tam đại lục, như vậy, để tránh một cuộc đại náo động, Ngàn Dạ Cách và Phụng Vũ Náo đã nghĩ ra cách này. Tất cả đều tề tựu ở Nam Viên thì Phong Vân sẽ không bận rộn như vậy nữa. Hơn nữa, mọi người cũng có thể được bảo vệ tốt hơn. Còn với những người có linh lực cấp thấp thì mất đi một chút linh lực hay thêm một chút, đối với họ mà nói thực sự cũng không phải là vấn đề cần lo lắng.

Mùa đông càng lúc càng khắc nghiệt, trời đất đều trắng xóa một màu. Nhưng ở Nam Viên lúc này lại khí thế ngất trời. Trên khoảng không của Đế đô Nam Viên có một tấm lưới nhàn nhạt được dệt bằng linh lực hai màu hắc bạch, khiến nơi này được bảo vệ mọi mặt, khói đen không thể tiến vào. Cũng bởi vậy mà Đế đô Nam Viên lúc này cơ hồ kín đặc những người, đầu đường cuối ngõ nơi nơi đều là người, nơi nơi đều là cao thủ.

“Ầm ầm ầm...”

Liên tiếp vang lên những tiếng ầm từ các tam đại lục hướng tới. Phong Vân tiếp tục tận tụy tận lực làm người bảo vệ cho cả tam đại lục.

Mặt trăng cong cong tỏa sáng xuống màn đêm mông lung.

“Phong Vân, ta thấy cô không phải chạy khắp nơi nữa, chỉ cần ngồi ngay tại đây là được rồi.” Phụng Vũ Náo nhìn Phong Vân vừa mệt mỏi trở về.

Phong Vân đang uống nước. Khi nghe nói thế, nàng cũng không ngẩng đầu lên.

“Ta thấy Phụng Vũ Náo nói rất đúng. Đại đa số các cao thủ của tam đại lục đều tập trung ở đây. Nơi này lại có sức mạnh của cô áp chế, hẳn là không có vấn đề gì. Cô không cần phải chạy ngược chạy xuôi nữa...”

Ngàn Dạ Cách còn chưa dứt lời, Phong Vân đã nâng chén ngắt ngang lời hắn. Khóe miệng mệt mỏi của nàng hơi cong lên vẻ tươi cười.

Phong Vân chậm rãi nói, “Nhóm Mộc Hoàng đang cố gắng sửa chữa. Ta có thể bỏ ra được chút sức lực nào thì sẽ bỏ từng ấy. Tuy các ngài nói đại bộ phận các cao thủ đều đã ở đây nhưng dù sao đó cũng chỉ là đại bộ phận. Nếu chỗ sư tử Hoàng Kim xảy ra chút sai lầm nào, ta nghĩ phải chừa chút cao thủ ở lại tam đại lục. Nếu trực diện chống lại, chúng ta cũng...”

Phong Vân không nói hết câu nhưng ý tứ trong đó thực đã rõ ràng. Nàng chưa bao giờ là người đem trứng đặt cùng một rổ. Nếu chỗ Hoàng Kim và Mộc Hoàng xảy ra sai lầm, không gian của bọn họ chẳng phải ngay cả chống đỡ cũng không làm được hay sao?

Khó mà làm được, tuyệt đối không làm được.

Ngàn Dạ Cách và Phụng Vũ Náo nghe nói thế liền đưa mắt nhìn nhau. Trong mắt cả hai đều hiện lên vẻ thấu hiểu, bàn tay của họ cũng đồng thời nắm chặt lại. Bọn họ thật vô dụng, đều không có cách nào giúp đỡ được, chỉ có thể làm những việc này đó...

“Mỗi người một việc.” Phong Vân nhìn ra vẻ uể oải của hai người, nàng nhẹ nhàng nở một nụ cười. Mỗi người một việc, như một dụng cụ cơ khí, cũng không phải chỉ có lưỡi dao sắc nhọn mới có ích. Nó dựa vào sự hợp tác của tất cả các linh kiện.

“Các ngài đưa tin tức mới cho ta đi!” Sau khi ăn uống no đủ, Phong Vân lại ngẩng đầu lên nhìn Ngàn Dạ Cách.

“Tin tình báo lúc này...”

“Báo...”

Ngàn Dạ Cách mới mở miệng thì bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng nói vội vã và nghe ra vạn phần cấp bách.

“Chuyện gì thế?” Mọi người lập tức biến sắc. Vội như vậy chẳng lẽ...

Vội vàng lao tới, người vừa tới thì ra là Mạnh Khoát và Hách Liên Phong Lôi.

“Nói đi!” Vừa thấy người lao tới là hai người bọn họ, sắc mặt Ngàn Dạ Cách càng trầm. Tin tức có thể khiến hai người bọn họ xúc động như thế thì...

Lúc này, trên mặt hai người vừa lao vào hiện lên một cảm xúc không thể nói rõ. Cả hai đều kích động không ra kích động, vui sướng không ra vui sướng, hoảng loạn không ra hoảng loạn nhìn người đang ngồi quanh bàn, thật khiến người ta kinh hãi một cách khó hiểu.

“Phong Vân... Đây...” Hách Liên Phong Lôi vừa nhìn thấy Phong Vân liền xông lên đưa cái hộp trong tay cho nàng. Nàng ấy xúc động đến nỗi nói còn không kịp nói xong.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Cái gì đây?” Phụng Vũ Náo nhăn mày lại.

Mạnh Khoát đứng một bên đã sớm hồi phục. Hắn lập tức nhanh chóng quay sang nói với Phong Vân, “Đế Sát đưa cho muội.”

“Đế Sát?” Phong Vân cầm lấy hộp gì đó từ trên tay Phong Lôi, khi nghe Mạnh Khoát nói thế, nàng không khỏi mở miệng hỏi với vẻ vô cùng kinh ngạc.

Đế Sát đưa thứ này cho nàng ư? Đế Sát đưa cho nàng cái gì vậy?

“Người đâu rồi?” Tiểu Thực đang ăn uống một bên cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Đi rồi.” Hách Liên Phong Lôi giờ mới lấy lại hơi thở. Nàng ấy liếc mắt nhìn Phong Vân đang kinh ngạc một cái, trên mặt hiện lên một tia thờ dài, “Vừa rồi bọn tỷ tuần tra bên ngoài thành thì gặp hắc. Hắc nói đem thứ này cho muội, và bảo muội nhìn tự nhiên sẽ biết là cái gì. Sau đây, hắc không nói gì nữa mà bước đi luôn.”

“Ta đã để hắc đi vào nhưng hắc không đi.” Mạnh Khoát xen vào một câu. Tuy bọn họ không thể nói là yêu thích cái người tên Đế Sát này nhưng dù sao hắc cũng không phải là kẻ địch. Mà hắc còn đến cho Phong Vân thứ này, động cơ của hắc. . .

Phong Vân nghe Phong Lôi và Mạnh Khoát nói thế liền khẽ nhún mày. Sau đó, nàng cúi đầu mở hộp gỗ.

Sao lúc này Đế Sát lại muốn tặng nàng thứ này? Hắc muốn đưa cho nàng cái gì vậy?

Hộp còn chưa mở ra nhưng Phong Vân bỗng cảm nhận được. Nàng cảm nhận được một sức ép nặng trĩu, đúng là một loại sức ép không thể nói thành lời.

Trong cung điện trong nháy mắt trở nên yên tĩnh. Ngân Dạ Cách, Phượng Vũ Náo, Mạnh Khoát, và ngay cả Phong Lôi cũng không nói gì. Có nhận hay không để Phong Vân tự quyết định mới phải.

Giữa bầu không khí trầm mặc, Phong Vân đột nhiên hít sâu một hơi và mở chiếc hộp ra.

Nàng đã nợ Đế Sát rất nhiều, lần này coi như. . .

Coi như. . . Coi như cái gì Phong Vân còn chưa kịp nghĩ ra thì đã bị thứ trong hòm làm cho xúc động. Nàng lập tức đứng lên.

Sau khi chiếc hộp màu đen được mở ra, một vầng sáng thuần túy màu đen chậm rãi nở rộ từ bên trong hộp. Không có khí thể bức người, không có cảm giác âm hàn, đó là một loại sức mạnh tự nhiên thuần khiết. Nhẹ nhàng bay lên từ trong hộp, nguồn năng lượng màu đen đó cứ xoay tròn bay múa giống như một đóa hoa trẻ nghịch ngợm vừa từ hộp nhảy ra. Nó khiến người ta có cảm giác vạn phần sáng khoái.

“Lấy âm chế âm, lấy bạo chế bạo.” Tiếng nói của Đế Sát vốn vạn phần âm trầm mà lúc này lại nghe ra vô cùng nhu tình từ trong hộp vang lên. Cùng với nguồn năng lượng màu đen kia, nó gây cho người ta một cảm giác. . .

“Thứ này. . . Vật này. . .”

“Phong Vân, đó là cái gì vậy? Đó là cái gì?”

Nhìn thấy vật ở trong hộp, lại nghe lời nói của Đế Sát, Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo vô cùng kinh ngạc. Hai người gần như vội vàng không kịp chờ đợi mà xông lên phía trước và nhìn không rời mắt. Bọn họ không thể nói rõ đây là thứ gì, có điều, cả hai đều có thể cảm giác được nguồn năng lượng này là sức mạnh hắc ám thuần khiết. . .

Bàn tay nâng hộp cũng hơi run run, Phong Vân nhìn nguồn năng lượng hắc ám trong hộp, tâm trạng vô cùng vui mừng xen lẫn cả những chua xót vô số.

Đế Sát, Đế Sát này, sau này nàng phải đối mặt thế nào trước đại ân tình hôm nay của hắc, đối mặt thế nào đây? Sức mạnh hắc ám thuần khiết này đã được chính hắc dùng sức mạnh của mình để sửa sang lại.

“Năng lượng hắc ám thuần túy, năng lượng này. . . A, đúng rồi, ta có cảm giác thứ này nhất định có thể áp chế đám sương khói hắc ám của Thiên Phụ Sinh Thủy.” Khi Ngân Dạ Cách đang hỏi thì Tiểu Thực đột nhiên nhảy dựng lên. Nó cảm giác được thứ này nhất định sẽ áp chế được sức mạnh kia, nó cũng hoàn toàn là vì khắc chế sức mạnh kia nên mới tồn tại.

Tiểu Thực vừa nói xong, trong mắt Ngân Dạ Cách và Phượng Vũ Náo đã ánh lên vẻ vô cùng vui mừng. Cả hai đều nhất tề ngẩng đầu lên nhìn Phong Vân.

Phong Vân hít sâu một hơi rồi chậm rãi gật đầu xác nhận. Đây là năng lượng hắc ám đã được Đế Sát sửa lại. Nàng sẽ không nhận nhầm. Đế Sát từng nói với nàng hắc ám trong thiên hạ vốn cùng một nhà. Ngày đó, Thiên Phụ Sinh Thủy có thể giúp Hắc Ngục bọn họ thì Hắc Ngục đương nhiên cũng có năng lực khắc chế những thứ của Thiên Phụ Sinh Thủy. Chỉ có điều Đế Sát hắc không muốn giúp bọn Mộc Hoàng mà thôi. Vậy mà lúc này hắc lại đưa thứ này cho nàng. . .

Không thể hiểu được vì sao Đế Sát lại thay đổi chủ ý, không thể hiểu được trong lòng Đế Sát đã trải qua những suy nghĩ thế nào, Phong Vân chỉ biết thứ trong tay nàng có sức mạnh nặng tựa ngàn cân.

“Tốt quá, Đế Sát này thật quá tuyệt vời. . .”

“Đại lục này được cứu rồi. . .”

“Ta đã đoán hắc nhất định sẽ giúp chúng ta. Quả nhiên. . . quả nhiên. . .”

Lúc này, đám người Ngân Dạ Cách đã khó nén được kích động. Có điều, khi nhìn thấy vẻ mặt vừa vui lại vừa nặng nề của Phong Vân, mấy người đều

nhất tề phục hồi lại tinh thần.

Đế Sát là người của bóng tối hắc ám, hẳn lại làm như vậy... Bên trong chuyện này...

“Phong Vân, việc này...”

“Nhờ mọi người đi báo tất cả các cao thủ ngoài cấp bậc linh tông bày trận ở đế đô, giúp ta một tay!” Vung tay lên ngắt lời Ngân Dạ Cách, Phong Vân đóng sập nắp hộp lại và lớn tiếng nói.

Đế Sát đưa cho nàng thứ này nghĩa là muốn giúp nàng, muốn giúp không gian này. Vậy nàng sẽ không lãng phí tâm ý của hắn.

“Được!” Nhìn bóng lưng thẳng thắn cao ngạo của Phong Vân, đám người Phụng Vũ Náo trầm mặc trong nháy mắt rồi lập tức đồng loạt nhận lời. Không có gì cấp bách hơn so với việc phải ứng phó với vấn đề hiện tại.

“Chúng ta cũng tham gia!” Khi tiếng “Được” vang lên thì tiếng nói của sư phụ Diêm La đột nhiên xuất hiện bên tai mọi người.

Trong đêm đen, sư phụ Diêm La và sư bá Thần Tiên đang đứng trên khoảng không bên ngoài tầm cung. Khi nơi này phát sinh vấn đề, bọn họ cũng đã cảm nhận được có gì đó không ổn. Mà lúc này không phải lúc bọn họ chỉ lo cho bản thân mình.

“Có chuyện gì sau này hãy tính, hiện tại ta tin rằng ở đây ngoại trừ Phong Vân ra thì không ai có công lực cao hơn hai chúng ta.”

“Chúng ta cũng phải bảo vệ nhà của mình, không thể đổ trách nhiệm cho người khác.” Sư phụ Diêm La và sư bá Thần Tiên đồng thời mở miệng.

Phong Vân nhướn mày nhìn lướt qua hai người rồi bước ra ngoài.

“Được.” Nàng chỉ để lại một tiếng đồng ý âm vang giữa không trung.

Đêm sâu vốn lạnh nhưng hôm nay lại nóng như lửa. Lấy Đế đô Nam Viên làm trung tâm, tất cả các cao thủ cấp bậc linh đế, linh hoàng, linh tông đã tụ tập lại đây đều khoanh chân ngồi thành vòng tròn từ trong ra ngoài, tay nắm tay, vai kề vai, cơ hồ vây kín cả Đế đô Nam Viên rộng lớn. Tất cả dân chúng bình thường trong Đế đô đều lui ra ngoài cùng và lặng lẽ quan sát. Mấy chục vạn người tập trung lại một chỗ nhưng một tiếng tạp âm cũng không hề có. Chỉ có yên tĩnh, tĩnh lặng một cách kỷ luật và nghiêm minh. Mà ở trung tâm của vòng tròn chôn cất các cao thủ đó chính là bốn người sư phụ Diêm La, sư bá Thần Tiên, Ngân Dạ Cách, Phụng Vũ Náo. Bốn người trấn ở tứ phương và ngồi vây quanh thành một vòng tròn. Ở giữa bọn họ là Phong Vân và Tiểu Thực ngồi đối diện nhau, ở giữa đặt cái hộp màu đen kia.

“Chuẩn bị!”

Tiếng ra lệnh vang lên. Linh lực các màu lập tức ào ào tuôn ra. Trong nháy mắt, ánh sáng bức người đã sáng rọi cả một khoảng không. Người này dựa vào người kia, linh lực truyền lại cho nhau và cùng ào ào đổ vào trung tâm của vòng tròn. Linh lực bốn màu được huy động. Bốn người ngồi vây quanh Phong Vân có nhiệm vụ làm cầu nối, linh lực các màu đi qua chỗ bọn họ rồi hướng tới chỗ Phong Vân.

“Lấy ám khắc ám, lấy bạo chế bạo.” Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vọng giữa không trung. Khi Phong Vân cất tiếng, chiếc hộp kia được mở ra, một luồng năng lượng màu đen thoát ra và nằm trên tay nàng. Tấm lưới ánh sáng hai màu hắc bạch đan xen chịu tải trọng của nguồn năng lượng đen tới cực hạn kia lập tức trở nên cuộn cuộn như thủy ngân và như lửa cháy lan ra đồng cỏ, trong nháy mắt đã lấy Phong Vân làm trung tâm mà mở rộng ra khắp bốn phương tám hướng. Bao trùm lên cả Đế đô Nam Viên, đi qua khu vực của Đế hoàng quốc, bay qua Nam Viên, bao trùm cả Thiên Khung Tinh Vực...

Núi núi sông sông, màn trời xanh thẳm. Lúc này, cả đất trời giống như chỉ còn lại có Đế đô Nam Viên, chỉ có ánh sáng hắc bạch được sức mạnh hắc ám hỗ trợ bao trùm lên từng góc của tam đại lục.

Gió lạnh bay lên cũng không thể chống lại vạn người cùng đồng tâm hiệp lực.

Giữa đêm tối bao trùm, Đế Sát nhìn luồng linh lực bao trùm lên chỗ hắn như mặt nước đào qua. Gương mặt của hắn được bao phủ trong bóng tối nên không nhìn rõ cảm xúc, chỉ biết cả người hắn đã tựa vào thân cây phía sau, thật lâu, thật lâu...

Đêm mê đắm, không biết vì ai?

“Sức mạnh gì vậy?”

“Ồ, mạnh quá, bao trùm cả một phương vị diện.”

“Sức mạnh của Phong Vân sao?”

Nguồn năng lượng bằng bạc trời non lợi suốt bao trùm lên cả thiên địa, kéo đến tận chỗ đám người Mộc Hoàng đang có mặt.

Ngừng lại mọi việc, đám người Á Phi Hoàng Kim kinh ngạc nhìn nguồn năng lượng cường đại lại ôn nhu đang bao trùm lên cả bọn họ. Khi nguồn năng lượng này quét ngang qua, đám khói đen vẫn bao vây bọn họ từ đằng xa nhưng vì có sự che chở của Mộc Hoàng nên không tới gần được lại giống như bông tuyết gặp mặt trời, trong nháy mắt đã bị trừ khử.

Đó là sự biến mất triệt để hoàn toàn.

Mọi người chấn kinh. Bàn lĩnh của Phong Vân đã tới mức này rồi sao?

“Sức mạnh hắc ám!” Giữa bầu không khí khiếp sợ, Mộc Hoàng đột nhiên mở miệng.

Sư tử Hoàng Kim đứng bên cạnh hắn cũng gật gật đầu, “Chắc là do Đế Sát giúp đỡ. Hắc ám vốn có cùng nguồn gốc. Nếu muốn tiêu diệt thứ này, Đế Sát chắc chắn biết cách khắc chế bọn chúng hơn chúng ta.”

Sư tử Hoàng Kim vừa dứt lời, mấy người đứng quanh liền đưa mắt nhìn nhau.

Đế Sát, lại là Đế Sát. Rốt cuộc người này có thể vì Phong Vân mà trả giá bao nhiêu? Không ai ngờ được Đế Sát sẽ ra tay vì vùng đất này. Bởi bọn họ biết tính tình của hắn, hắn chỉ biết vì Phong Vân mà thôi.

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng.

“Chúng ta nên cảm tạ hắn.” Mộc Hoàng lại mở miệng lần nữa, ngữ khí rất ổn định và bình thản.

“Đúng vậy!” Li Giang tiếp lời.

Cho dù xuất phát từ lý do nào thì kết quả là mảnh đất này đã được yên ổn, vậy cũng nên cảm kích hắn ta.

“Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Ám chiếu của Thiên Phụ Sinh Thủy đã bị Phong Vân phá, bọn chúng chắc chắn sẽ như chó cùng rứt dậu. Chúng ta càng phải đẩy nhanh tốc độ lên.” Á Phi lên tiếng.

“Làm việc thôi!”

“Tiếp tục!”

Các tiếng nói lập tức vang lên. Mọi người có mặt ở nơi này lại tiếp tục lao vào công việc.

Mà lúc này, Thiên Phụ Sinh Thủy lại rơi vào một mảng âm trầm.

“Àm...” Một tiếng vỡ nứt nặng nề vang lên. Chiếc ghế tinh thạch đã bị bể thành bột phấn.

“Được, được lắm, rất có bản lĩnh, bọn chúng lại có thể làm được cơ đấy.” Tiếng nói âm lãnh vang lên bên trong cung điện hoa lệ lại càng tăng thêm sự dữ tợn.

“Phương pháp ám tối đã không được thì chúng ta tấn công đi?” Một tiếng nói vô tình khác lập tức vang lên.

“Được. Ta rất muốn xem vị diện này có bao nhiêu bản lĩnh. Người đâu, từ hôm nay...”

Gió chợt nổi, bên trong vị diện đầy đất đá lờm chờm nổi lên sát khí hôi hổi.

“Không xong rồi! Thông đạo của vị diện càng sụt nhanh hơn!”

“Thiên Phụ Sinh Thủy đã có hành động rồi.”

“Nhanh lên, nhanh lên!”

Thiên Phụ Sinh Thủy bên kia vừa từ bỏ cách thức ám muội chuyển sang tấn công, đường thông đạo giữa hai vị diện lập tức bị thoát phá với tốc độ càng lúc càng nhanh hơn.

Đồng thời, đám người Mộc Hoàng ở bên này cũng càng đẩy nhanh tốc độ.

Ngươi phá, ta sửa, xem ai nhanh hơn, xem ai sắc bén hơn? Một phút một giây cũng đều liên quan tới sự sống cái chết.

Một ngày mới tươi đẹp lại bắt đầu...

Ngay tại giờ phút sinh tử này, ở biên giới của vị diện lại chớp lên mấy bóng người. Đó là mấy người Phong Vân, sư phụ Diêm La, sư bá Thần Tiên, còn có Ngàn Dạ Cách và Phượng Vũ Náo vừa phá không mà đến.

“Sao mọi người lại tới đây?” Mộc Hoàng không kịp ngẩng đầu lại hỏi.

Phong Vân nhìn mọi người đang thận trọng làm việc, trong mắt hiện lên một tia tinh nhuệ, “Làm vậy cũng không thể giải quyết vấn đề. Ta có một cách hay.”

“Ồ? Cô nói đi?” Tiếng nói của sư tử Hoàng Kim thật trầm.

“Đế Sát đã cho ta thứ này, có thể giúp người của ta hoàn toàn không bị Thiên Phụ Sinh Thủy quấy nhiễu, càng khiến bọn họ không thể phát hiện được chúng ta.” Trong mắt Phong Vân lúc này đã có ý cười.

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng.

“Ý cô là gì? Cô muốn làm gì?” Những người ngồi đó cũng không phải kẻ ngốc. Phong Vân chỉ nói hai câu Á Phi đã đoán được một chút. Về mặt nghiêm túc của hắn chợt lóe lên sự hưng phấn. Hắn lập tức quay đầu về phía Phong Vân.

Đồng thời, đám người Mộc Hoàng, Mặc Đế, Li Giang cũng quay đầu lại.

Ngay cả sư tử Hoàng Kim đang bận rộn cũng phải dừng tay nhìn sang.

Phong Vân vỗ vỗ chiếc hộp trong tay, trên mặt hiện lên một tia sát khí, “Phòng thủ tốt nhất chính là tấn công.”

Gió lạnh cuộn lên từng cơn, tám chữ vừa thốt ra liền được gió cuốn tận trời xanh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 630: Thiên Phụ Sinh Thủy

Cách phòng thủ tốt nhất chính là tấn công. Không cần phải nói thêm điều gì, cũng không cần phải giải thích cái gì, mọi thứ đều bắt đầu từ đó.

Lực hắc ám tinh thuần được Đế Sát sửa chữa đã bao trùm lên đám người của di tộc thượng cổ gồm Á Phi, Li Giang, Mặc Đế, Hải Long, Ba Ngân, Bạch Sa... , che đầy khí tức thần thánh của bọn họ, che giấu hết thấy mọi sức mạnh của bọn họ, giống như tăng thêm một tầng vỏ ngoài cho bọn họ, làm cho sương khói hắc ám của Thiên Phụ Sinh Thủy không thể cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ.

Da trời xanh trong như biển, mây trắng vẫn lơ bay lượn. Khung cảnh trời quang mây tạnh bao phủ khắp núi khắp sông.

“Chuẩn bị mọi thứ!” Ngay lập tức, như cung ra khỏi vò, nộ mã tiên y, nai nịt gọn gàng, hơn một ngàn cao thủ của di tộc thượng cổ ma đạo hiển hách đứng trước mặt Phong Vân, quát một tiếng đùng đùng sát khí.

“Mộc Hoàng, nơi này giao cho chàng!” Phong Vân thoáng nhìn qua những người đang đứng trước mặt, nằng nịu một chút rồi quay sang nói với Mộc Hoàng.

Mộc Hoàng sớm đã nhìn thấy sự chuẩn bị của mọi người. Lúc này, tay hắn nắm chặt lấy tay Phong Vân, hàng ngàn hàng vạn lời dặn dò ra đến cửa miệng chỉ còn lại một câu, “Cẩn thận mọi chuyện, an toàn là trên hết!”

Nếu không phải nơi này còn cần hắn hỗ trợ sư tử Hoàng Kim và Ngân Dạ Lan thì hắn chắc chắn đã đi cùng Phong Vân rồi.

Phong Vân cong môi cười. Về cuồng ngạo và hưng phấn đã lâu không xuất hiện trong mắt nàng đang nhẹ nhàng lưu chuyển.

“Chàng yên tâm! Đánh không lại bọn chúng ta sẽ bỏ chạy. Ta có cách đối phó mà.”

Mộc Hoàng nghe nói thế cũng không nói gì thêm, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng hôn thật mạnh lên môi Phong Vân. Hắn biết bản lĩnh của Phong Vân, hắn tin tưởng vào năng lực của nàng. Mọi chuyện bọn họ làm đều vì đại cục này.

“Hoàng Kim, Lan, nơi này giao lại cho các ngươi. Đẩy nhanh tốc độ lên cho ta!” Giọng tay lên, cả người Phong Vân hiện rõ sự hiên ngang.

“Tỷ yên tâm, chúng tôi sẽ nhanh hơn nữa.” Lúc này Ngân Dạ Lan cũng rất hưng phấn.

Còn sư tử Hoàng Kim thì không nói cái gì, chỉ quay mòng lại phía Phong Vân.

Đám coi thường thủ vệ vị diện là nó ư? Hừ!

“Mọi người phải cẩn thận mọi chuyện, nhưng cũng đừng quên trút giận cho chúng ta. Đánh chết cái bọn Thiên Phụ Sinh Thủy ấy đi, nơi này là của chúng ta!”

Đám người Ngân Dạ Cách, Phượng Vũ Náo, sư phụ Diêm La cùng đi theo Phong Vân tới đây cũng lên tiếng.

“Các huynh đệ tỷ muội, chúng ta...”

“Chờ chút!” Đúng lúc Phong Vân đang cao giọng ra lệnh thì xuất hiện một tiếng nói đột nhiên xen ngang. Chỉ thấy trên nền trời xanh biếc có một hàng mấy người đang bay vọt lại đây.

Những người vừa tới rất thấp bé, bọn họ chính là tộc người lùn. Mà trong tay bọn họ lúc này có một thứ gì đó chói mắt tuyệt đẹp tựa như vàng thái dương vậy.

“Hách Liên Phong Vân, đón lấy!” Người cầm đầu chính là đệ tử của Mặc Khắc Đa. Lúc này, hắn đang hét lên với Phong Vân từ xa, sau đó, người này vung tay lên. Thứ rực rỡ như mặt trời lập tức bay về phía Phong Vân.

Màu sắc lưu động, ánh sáng chói lòa.

Ánh mặt trời chiếu rọi lên thứ vừa được ném tới thu hút mọi ánh nhìn trong nháy mắt.

“Cái gì thế?” Li Giang trừng lớn hai mắt. Trong lúc hắn mở lớn hai mắt chăm chú nhìn, vật kia đã bay qua mọi người và rơi xuống đỉnh đầu Phong Vân.

Phong Vân ngẩng đầu lên nhưng vẫn chưa thấy rõ đó là cái gì.

Vật này đột nhiên phịch một tiếng, sau đó tự mở ra và trùm xuống quanh người Phong Vân.

Mũ giáp, giáp ngực, bao cổ tay, chân, ... Vật đó tự xòe ra và ào ào phủ lên từng bộ phận trên cơ thể của Phong Vân, bao trùm một cách hoàn hảo.

Hào quang vạn trượng, lợi hại bức người.

Trong trời gian ngắn, chỉ thấy dưới bầu trời nơi này như vừa xuất hiện thêm một vàng thái dương, cũng cực nóng, cực lợi lại và cường đại vô cùng.

“Chiến giáp đệ nhất!” Á Phi hí hửng nhìn bộ chiến giáp nóng rực chói lọi của Phong Vân, khoe miệng khê cong cong lên.

“Tộc của ta đã đồng ý tạo chiến giáp đệ nhất thiên hạ cho cô, hôm nay hoàn thành.” Giữa lúc mọi người còn đang trợn mắt há mồm, đám đệ tử của Mặc Khắc Đa đã hướng về phía Phong Vân và nói với về vạn phần đắc ý. Chiến giáp đệ nhất mà bọn họ đồng ý đã được làm xong.

“Đẹp quá!” Bạch Sa chảy nước miếng ròng ròng.

“Không chỉ đẹp đâu, nhìn sức mạnh của nó kia...” Ba Ngân hiêm khi mở miệng.

“Quá trốn thật! Quả thật dụ hoặc người ta.” Li Giang vô cùng bất mãn. Bởi vì chiến giáp này quả thực trông còn hơn cả của hắn.

“Sao ngươi lại lấy bảo bối của ta để làm chiến giáp cho cô ta? Đáng ghét! Đồ của ta đâu?” Li Giang bất mãn nói với Á Phi.

Á Phi vẫn vừa nhìn vừa cười khê mà không thèm để ý tới Li Giang.

Sắc màu tràn ngập, hào quang bay múa.

Sau khi dung nhập với chiến giáp đệ nhất thiên hạ, Phong Vân bỗng lảng lạng cảm nhận được một cảm giác thuộc về mình, chiến giáp độc đáo, cường đại này chính là của nàng, của riêng mình nàng. Khi năm đầu ngón tay của nàng khe khẽ chụp vào khoảng không, bộ chiến giáp khí thế bức người này cũng không để lọt một chút khí tức nào ra ngoài, chỉ để lại một vệt sáng thuần khiết. Không biết tộc người lùn đã chế tạo thứ này thế nào? Hào quang chớp động không gian của bộ chiến giáp giống như vàng thái dương rực lửa, mà khi không có động tĩnh gì, trông nó lại như thể vô sắc, có điều, trong hình dạng vô sắc này, từ bộ chiến giáp lại lóe lên các màu sắc như xanh như da trời, biếc như nước biển, lục như cây cối, vàng như đại địa, đen như đêm tối, ...

Bộ chiến giáp này...

“Ý tùy tâm động, biến hóa vô cùng.” Mặc Đế nở nụ cười.

Phong Vân vừa nghe xong, vẻ mặt liền dao động. Trong nháy mắt, bộ chiến giáp đẹp đẽ bỗng vù một tiếng, từ sau lưng liền mọc ra một đôi cánh oai vệ như cánh chim ưng.

“Tốt, tốt!” Mộc Hoàng thấy vậy liền thốt ra hai tiếng tốt tốt. Bộ chiến giáp này sẽ giúp Phong Vân tăng thêm lợi thế, chế tạo rất tốt, sức mạnh rất tốt, và thời gian đưa tới cũng rất đúng lúc.

Trên mặt Phong Vân cũng lóe lên vẻ vui mừng. Nàng chấp tay hướng về phía tộc người lùn và Á Phi, “Cảm tạ!”

Dứt lời, Phong Vân xoay người hướng về phía hơn một ngàn cao thủ và đám Á Phi, Li Giang, “Các huynh đệ, cùng ta tới Thiên Phụ Sinh Thủy đùa chơi một chuyến, để xem ai dám coi thường ức hiếp chúng ta!”

“Đi!” Một tiếng hét to ầm ầm vang lên.

“Chuẩn bị, mở!” Cùng với tiếng hét to của hơn một ngàn người, sư tử Hoàng Kim vẫn quay lưng về phía bọn họ cũng hô lên một tiếng. Khi nó hô lên tiếng mở, Ngàn Dạ Lan và Mộc Hoàng lập tức dồn sức cùng nhau. Trong nháy mắt, vách núi không gian vận vẹo trước mặt mọi người bỗng trở nên phóng đại. Cảnh vật màu đen và không gian có vô số ánh sáng tung hoành xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đi!” Sư tử Hoàng Kim rống to một tiếng.

“Đi!” Kẻ cầm đầu là Phong Vân cũng không hề chậm trễ. Sau tiếng quát chói tai, thân hình nàng lập tức lao vào trong không gian thông đạo tối om kia.

Phía sau, Á Phi, Li Giang, Mặc Đế và hơn một ngàn cao thủ của di tộc thượng cổ cũng theo Phong Vân vọt vào.

Sư tử Hoàng Kim là thủ vệ của vị diện. Thiên Phụ Sinh Thủy muốn đá thông hai bên không gian để tới đây xâm lược thì rất khó, nhưng sư tử Hoàng Kim muốn đưa người qua đó lại rất dễ dàng.

Khi lối thông giữa hai không gian vừa được mở ra, hơn một ngàn cao thủ của Phong Vân lập tức lao tới Thiên Phụ Sinh Thủy.

Không gian dao động đi kèm với bóng tối u ám. Thiên Phụ Sinh Thủy rất lợi hại, bọn chúng một lòng muốn mở lối thông giữa hai bên không gian để tới đây xâm lược. Có điều, có lẽ bọn chúng đã quên, không phải tất cả mọi người đều sợ sự lợi hại của bọn chúng, cũng không phải tất cả mọi người đều không dám cười lên đầu hồ để vuốt râu hùm.

Gió lạnh nhẹ thổi, cuốn theo cái nóng như lửa đỏ. Không gian thông đạo chậm rãi đóng lại, phía tam đại lục đã không còn thấy bóng dáng của Phong Vân và đám cao thủ đầu nữa. Chỉ để lại mấy người Mộc Hoàng.

Ngẩng đầu nhìn vách núi trước mặt, Mộc Hoàng hít sâu một hơi. Lần này Phong Vân mang người tới đó, nơi này phải dựa vào bọn họ rồi.

“Nhanh lên, nhất định phải giúp bọn Phong Vân nhanh chóng trở về!” Sau khi hít sâu một hơi, Mộc Hoàng liền trầm giọng quát.

“Bớt nói nhảm đi. Bắt đầu!” Sư tử Hoàng Kim còn ngắn gọn hơn.

“Bắt đầu!” Đám người Phượng Vũ Náo ở bên cạnh cũng lập tức xông vào giúp sức.

Hơn một ngàn người tiến tới Thiên Phụ Sinh Thủy, có muốn tiêu diệt Thiên Phụ Sinh Thủy cũng không phải cứ muốn là được, nhưng để xem Phong Vân định làm gì để kéo dài thời gian cho bọn họ. Chỉ cần sư tử Hoàng Kim sửa lại xong tất cả những lỗ hổng của vị diện, Thiên Phụ Sinh Thủy dù có mạnh hơn trăm lần cũng phải ngoan ngoãn ở yên bên đó và đừng mong động được tới tam đại lục. Như vậy, hiện tại chính là lúc bọn họ phải đẩy nhanh tốc độ.

Đa trời vẫn trong xanh như ngọc, thời gian cứ thế trôi qua như nước chảy. Ở bên này, đám sư tử Hoàng Kim, Ngàn Dạ Lan, Mộc Hoàng đang ra sức liều mạng, còn bên kia, Phong Vân mang theo đám cao thủ Á Phi đã xuyên qua đường hầm không gian tới địa giới của Thiên Phụ Sinh Thủy. Dựa vào năng lượng hắc ám thuần khiết của Đế Sát, đám người Phong Vân, Á Phi đã bí mật xuất hiện trên màn trời của Thiên Phụ Sinh Thủy. Khí tức của bọn họ tất nhiên là dung nhập hoàn toàn vào trời đất phương này và không hề xảy ra bất cứ dấu vết đột ngột bất ngờ nào. Điều này khiến cho chủ nhân của nơi đây không thể cảm giác được có người của vị diện khác đã đến.

Đứng giữa không trung, đám người Phong Vân, Á Phi, Li Giang nhìn Thiên Phụ Sinh Thủy trước mặt.

Không có trời xanh mây trắng, núi xanh nước biếc như tam đại lục, càng không có biển rộng sông sâu, tinh cầu xanh biếc. Chỉ một màn trời u ám, không khí tràn ngập tạp chất. Giữa khung cảnh hoang tàn là đất đá lởm chởm, không có cỏ xanh xanh biếc, hoa nở rực rỡ. Chỉ có đất đá khắp nơi, chỉ có u ám khắp nơi. Thỉnh thoảng còn có quái thú đi qua đi lại. Đám quái thú này hầu như không có cấp thấp, tất cả đều là những yêu thú siêu cấp.

Cũng đúng. Ở hoàn cảnh như vậy, chỉ sợ những kẻ yếu đã sớm bị tiêu diệt hầu như không còn.

Trên bầu trời nơi này có ba mặt trời chiếu rọi, cảnh tượng trông hết sức quý dị. Nhiệt độ không khí nơi đây khiến ngay cả đám cao thủ cũng cảm nhận được cái nóng vô cùng.

“Nơi này khắc nghiệt thật!” Li Giang hạ giọng nhíu mày. Lần đầu tiên hắn trông thấy một nơi có hoàn cảnh như vậy, thật sự rất khắc nghiệt. Nếu hắn sống ở vùng đất này thì có lẽ đã sớm phát điên rồi.

“Chẳng trách bọn chúng lại muốn xâm lược.” Mặc Đế cũng nhíu mày.

“Bọn chúng có lý do để xâm lược nhưng chúng ta cũng có lý do để ngăn cản.” Á Phi vốn luôn ôn hòa lúc này cũng trở nên thâm trầm.

“Nói rất đúng!” Phong Vân gật mạnh một cái.

Với cuộc sống khốn khổ thế này, ai chẳng muốn thoát ra, chuyện này không có gì đáng trách. Nếu bình tĩnh thương lượng thì việc di dân hay gì gì đó cũng không phải việc xấu. Nhưng nếu dùng võ lực khuếch trương, cứ tới một người giết một người, tới hai người giết hai người như thế, thứ nàng không muốn thấy nhất chính là gặp phải người như vậy, gặp phải những hành động như vậy. Có lẽ đám người Li Giang chỉ thấy qua tinh cầu của tam đại lục nên bọn họ mới khiếp sợ và thương xót. Nhưng nàng thì không. Nàng đã sớm biết vũ trụ trời đất này có hình dạng gì. Tinh cầu thế này chỉ có thể khiến nàng nhớ tới mặt trăng hoặc sao Thủy mà thôi. Quy luật của trời đất này, nàng đã sớm hiểu được.

“Đúng!” Đám người Hải Long đang rung động trước hoàn cảnh khác biệt của Thiên Phụ Sinh Thủy nhất thời cũng tỉnh ngộ và quát khê đáp lời.

Thương tiếc kẻ địch chính là hủy diệt chính mình.

Phong Vân thấy mọi người đã đồng tâm nhất trí, sát khí dịch chuyển thì khẽ gật đầu một cái. Nàng vung tay lên. Một tấm bản đồ phân bố thế lực của Thiên Phụ Sinh Thủy lập tức nhẹ nhàng xuất hiện trong tay.

“Chúng ta tới nơi này trước...”

Tam đại thủ lĩnh Á Phi, Li Giang, Mặc Đế đi lên phía trước. Có sư tử Hoàng Kim, mấy thứ này bọn họ có thể có được dễ dàng như trò bàn tay.

Từng trận gió cát sắc như dao cắt vù vù thổi qua Thiên Phụ Sinh Thủy. Ba vầng thái dương dần dần hạ xuống. Khi mặt trời vừa lặn, thời tiết cực nóng trong nháy mắt trở nên lạnh như băng, giống như trong nháy mắt từ châu Phi đã chuyển tới Bắc Cực. Nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm chỉ trong một ngày như thế thực khiến người ta kinh sợ.

Giữa nhiệt độ đáng sợ như thế, Mặc Hạc Thần Cung đặt ở mặt sau của Thiên Phụ Sinh Thủy lại tỏa ra ánh sáng chói lòa.

“Bẩm báo đại nhân, việc tấn công vị diện đã được đẩy nhanh tốc độ, bên kia đã sụp đổ ngày càng nhanh hơn. Có lẽ chưa đến ba ngày nữa, hai phương không gian sẽ hoàn toàn được đã thông đầy ắp!” Một tiếng nói âm trầm lại mang theo sự hưng phấn tuyệt đối đang vang vọng bên trong Mặc Hạc Thần Cung.

Tiếng cười khả khả hưng phấn lập tức vang lên.

“Ba ngày? Ta không đợi được. Đẩy nhanh tốc độ cho ta, nhanh lên!”

Ở tầng cao nhất của Thần Cung có một bóng đen đang dịch chuyển trên một chiếc ghế dựa thật lớn, trên mặt bị che kín bởi những hoa văn màu đen giống như những vằn vện của loài hổ. Gã nói với vẻ vô cùng dữ tợn.

“Vâng!” Người vừa bẩm báo lập tức lao nhanh ra ngoài.

“Ba ngày, chỉ cần chưa đến ba ngày, chúng ta rốt cuộc sẽ được đổi đời, ha ha...”

“Đúng vậy. Nơi non nước tươi tốt ấy rốt cuộc sẽ thuộc về chúng ta.”

“Chờ tới khi chúng ta tiến vào vị diện kia, ta sẽ giết sạch đám người nơi ấy, dám chiếm hết ưu đãi của trời đất, hừ...”

“Đúng, giết sạch...”

Trong lúc nhất thời, những tiếng nói cứ liên tiếp vang lên bên trong cung điện. Tất cả đều hùng hục không khí giết chóc.

“Được rồi. Giờ bắt đầu chỉnh quân cho ta, chuẩn bị công phạt hết thảy, nhất định không để vị diện kia chiếm được lợi thế!” Gã mặt vằn vện như hổ trầm giọng quát.

“Đại nhân yên tâm, mọi việc sớm đã được sắp xếp thỏa đáng!”

“Đúng vậy. Hiện tại đại nhân có thể kiểm duyệt được rồi.”

Thiên Phụ Sinh Thủy có tam đại thần cung, tam cường cùng tồn tại ở ba phương. Tuy ba bên đã sớm đạt được sự nhất trí cùng nhau chung sức xâm lấn tam đại lực nhưng ai cũng muốn giữ bên mình chiếm được ưu thế.

“Ha ha, tốt, ta đây sẽ...”

“Àm...” Người này còn chưa nói xong thì bên ngoài Mặc Hạc Thần Cung bỗng vang lên một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa. Ngay sau đó, những tiếng nổ mạnh lại liên tiếp vang lên.

Tiếng nổ nói tiếng kia, chỗ nổ tiếp chỗ kia...

“Có chuyện gì thế?” Khí tức bên trong Thần Cung lập tức trở nên lạnh lẽo. Nhiều năm qua chưa có ai dám khi dễ Mặc Hạc Thần Cung, mà bọn họ còn không cảm nhận được khí tức của kẻ địch nữa chứ.

Cùng với tiếng gầm lên giận dữ của lão hổ đại nhân, tất cả các đại tướng của Mặc Hạc Thần Cung trong nháy mắt đã lao ra bên ngoài.

Dưới màn trời tối đen cơ hồ không thể nhìn thấy năm đầu ngón tay lúc này lại có vô số ngọn lửa bùng lên mạnh mẽ.

“Àm...” Một tiếng nổ mạnh dữ dội lại vang lên, một chỗ của Thần Cung lại bị sụp đổ.

Mỗi lần ngọn lửa bùng lên mà sự phá hoại lại tăng theo. Mà đám lửa này cũng rất quý quái khó lường. Một khắc trước còn từ phương đông đánh lại, một khắc sau đã đến từ phương tây. Một khắc trước còn đến từ bên trái, một khắc sau đã từ bên phải vọt sang. Không có ngọn lửa nào xuất phát cùng một chỗ.

“Kẻ nào?” Mặt mày của lão hồ đại nhân liên tục trầm xuống.

“Báo!” Phía xa lập tức có người vọt lại.

“Bẩm báo đại nhân, đúng là có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, nhưng chúng ta không cảm giác được chúng ở phương nào, cũng không truy ra được đường tấn công của bọn chúng. Mà mục tiêu của bọn chúng chính là đại quân của chúng ta. Lúc này đã có không ít người bị thương rồi ạ.”

Tin tức còn chưa được bẩm báo xong thì sắc mặt của đám đại tướng đứng bên ngoài Thần Cung đã trở nên dữ tợn trong nháy mắt.

Không cảm giác được kẻ địch ở phương nào? Không truy được đường tiến công của kẻ địch? Mục tiêu của kẻ địch là xâm lược vào đại quân mà bọn chúng chuẩn bị để xâm lược vị diện bên cạnh?

“Toi com!” Trong nháy mắt, tiếng hét to đã vang vọng một phương.

Mà lúc này, trong bóng đêm, đám người Phong Vân ẩn mình trong bóng tối lại tiếp tục đợt tấn công thứ ba. Hơn một ngàn cao thủ, mấy người giữ một cây hồng y đại pháo. Những quả đạn linh lực hạng nặng lướt qua, cho dù Thiên Phụ Sinh Thủy có bắt từ cũng bị nổ cho tàn phế.

Nhẹ nhàng búng tay không tiếng động, Phong Vân chỉ về phía Mẫn Hạc Thần Cung bên dưới.

Lập tức, đám người Á Phi vốn đã sớm chuẩn bị sẵn sàng liền nhắm khẩu pháo xuống phía dưới và cùng bắn một đòn.

“Ầm...” Ngàn quả pháo cùng phát nổ làm kinh thiên động địa trong nháy mắt.

Khi lửa đạn dày đặc lướt qua, địa giới phía dưới bị nhắm trúng đã vỡ thành một cái hố sâu vô cùng lớn. Đất đá bụi bặm bay lên hỗn loạn, cùng với vô số tiếng мэng chửi tức giận vang lên.

Còn có cả linh lực các loại mạng theo sát khí vũ vù.

Mà từ lúc nổ một pháo, đám người Li Giang đã di chuyển tới một vị trí khác. Ngay trong nháy mắt khi bọn họ di chuyển, chỗ bọn họ vừa đứng liền có một kiếm xoáy xuyên qua. Người của Thiên Phụ Sinh Thủy đã phá không xuất hiện ngay tại chỗ đám người Li Giang vừa đứng. Nếu bọn họ chậm chân một chút thì chắc chắn đã bị xuyên thủng rồi.

Lửa đạn bốc lên mù mịt, phía dưới đại loạn một trận.

“Một vòng nữa!” Trên màn trời, Phong Vân dùng thuật tâm linh nói với mấy ngàn cao thủ.

Mẫn Hạc Thần Cung là nơi gần với nơi bọn họ xuất hiện nhất. Cái này gọi là tới sớm không bằng tới đúng lúc. Vốn bọn họ chỉ muốn tạo ra chút hỗn loạn rồi bỏ chạy, ai ngờ khi điều tra lại phát hiện phía dưới có một đội quân đã được sắp xếp chỉnh tề. Không, nói là quân đội cũng không thích hợp. Đó là một tập hợp các cao thủ cao cường, có người, có ma thú, có yêu thú, cũng có kẻ không phải người không ra thú, tóm lại là một đám đông nghìn nghịt cơ hồ nhìn không thấy giới hạn. Đám người này không có kỷ luật nghiêm minh, quân pháp nghiêm cần như tam đại lục, cái bọn họ có chính là xương cốt mạnh mẽ, công lực cường hãn, cái gì cũng đều cường hãn.

Đã có đồ ngon trước mắt, không ai có thể bỏ qua được.

“Được!” Trong lòng đồng thanh đáp một tiếng đồng ý với Phong Vân, đám người Á Phi lập tức bỏ chạy về hướng dự định. Có linh lực của Đế Sát hộ thể, bất kể kẻ nào ở Thiên Phụ Sinh Thủy cũng không thể cảm nhận được chỗ bọn họ đang ở.

“Đi!” Ngay khi đám người Phong Vân thay đổi địa điểm, gã đại nhân mặt vằn vện như hổ bỗng đặng đặng sát khí quất to.

“Đi? Đại nhân cảm giác được bọn chúng đang ở nơi nào sao? Chúng ta đi truy bắt thôi!” Lập tức có người tiếp lời.

Tên đại nhân kia tỏ vẻ bình tĩnh và không nói gì. Gã chỉ sâu sắc cảm nhận được có khí tức vừa tiêu thất. Nhưng mà, dĩ nhiên ngay cả gã cũng chưa nhận biết được phải đi hướng nào.

“Người đâu...”

“Ầm...” Đúng vào lúc này, từ trong bóng đêm phương xa lại có một luồng hỏa lực ập đến. Từng trận hỏa lực tập trung lại với nhau như một mặt trời nhỏ từ giữa không trung lao ầm ầm xuống mặt đất.

“A...” Phía dưới vẫn là nơi tập trung quân đội lập tức truyền đến những tiếng kêu thảm thiết. Đại quân chi chít cũng không phải chỉ một hai trăm thước, một hai dặm đường là có thể hoàn toàn chứa đựng được hết.

“Chạy!” Một vòng tấn công vừa giáng xuống, Phong Vân lại quát khẽ một tiếng.

Đám người Á Phi không nói hai lời lập tức xoay người bỏ chạy.

“Mẹ nó, bọn chúng lại dám tấn công tiếp!” Ở một phương khác, gã đại nhân của Mẫn Hạc Thần Cung lại càng thêm nổi giận. Năm ngón tay vung lên khoảng không, một phương thiên địa lập tức vang lên những tiếng xèo xèo.

Trong bóng đêm, một luồng linh lực vô biên vô hạn đã phóng ra ào ào. Giống như núi đao bén nhọn, với tư thế sóng to gió lớn, tất cả đều ầm ầm tấn công về phía không mục tiêu.

Lập tức, cả một phương thiên địa bỗng dày đặc tà khí.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi gã đại nhân này ra tay, Phong Vân và đám người Á Phi vốn đã sớm tấn công xong liền xoay người bỏ chạy. Thỏ khôn có ba hang, đánh một phương đổi một phương mới là vương đạo, cứ khẳng khẳng một chỗ chính là ngu xuẩn. Bởi vậy, đòn tấn công của gã đại nhân đã nhanh mà đám người Phong Vân bỏ chạy còn nhanh hơn.

Vừa mới rời chân, đám người Phong Vân đã nghe phía sau vang lên một tiếng ầm nặng nề. Không gian đằng sau trở nên hỗn loạn, ngay cả không khí cơ hồ cũng biến mất. Ở nơi đó, ngay cả một con muỗi cũng không còn lưu lại.

Thật lợi hại, mới chỉ có một chiêu thôi đó!

Phong Vân âm thầm nhú mày. Có điều, nàng chạy còn nhanh hơn.

Bóng đêm tối đen u ám lạnh lẽo như băng.

“Đi!” Sắc mặt gã đại nhân của Mẫn Hạc Thần Cung vô cùng âm trầm.

“Đại nhân, chúng ta...”

“Ha ha, muốn là người đầu tiên tiến vào vị diện khác hả? Mơ tưởng!” Chạy thì chạy nhưng vẫn không thể chạy một cách vô ích, Phong Vân lạnh lẽo ném lại những lời này vào bóng đêm rồi biến mất trong nháy mắt.

“Là hai thần cung kia...”

“Mẹ nó, thì ra bọn chúng...”

“Đại nhân, việc này tuyệt đối không thể bỏ qua được...”

Đám đại tướng sau khi nghe những lời nói của Phong Vân liền trở nên cuồng nộ, sát khí bốc tận trời cao. Ngoại trừ hai thần cung kia ra, Thiên Phụ Sênh Thủy này làm gì có thể lực nào dám khiêu khích bọn chúng. Chẳng trách bọn chúng không cảm giác được khí tức của kẻ địch, khó trách kẻ địch lại ra tay chuẩn như vậy, oanh tạc toàn bộ lên quân đội của bọn chúng. Quân đội của bọn chúng có thể lực nhỏ lại ít người, chỉ có hai thần cung kia là nhận được ưu đãi. Thì ra là hai thần cung kia, là do hai thần cung kia làm.

“Mẹ nó!” Gã đại nhân mặt vẫn yên nghe Phong Vân nói thế thì sắc mặt lập tức trắng bệch. Gã vung tay áo bảo lãnh lừng nói, “Đề phòng nghiêm ngặt cho ta! Chinh lại quân đội, ta thật muốn nhìn xem bọn chúng muốn làm cái gì.”

Dứt lời, áo bào phát lên một cái, gã lập tức biến mất tại chỗ.

Li Giang đang chạy trốn phía xa có thính lực tốt nhất. Khi nghe thấy thế, hần lập tức giơ ngón tay cái về phía Phong Vân.

Ở thế giới này, việc châm ngòi ly gián chính là cách thích hợp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đùng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 631: Thực thi tiểu kế

Ánh tà dương buông xuống đỏ như màu máu. Ba mặt trời luân phiên nhau lặn dần, vẻ đẹp tuyệt mỹ lúc này có thể so được với tam đại lục.

“Đồ chó má nhà ngươi!” Ngay tại khung cảnh sắc màu tuyệt mỹ đó bỗng vang lên một tiếng gầm tức giận chứa đầy sát khí ngút trời, làm hồng cả mỹ cảm hiếm khi có được này.

Bên trong Miếu Hợp Thần Cung là một điều nhân với đôi cánh sau lưng thoát nhìn hết sức dữ tợn. Lúc này, gã đang trừng mắt nhìn gã đại nhân của Mẫn Hạc Thần Cung vừa đến đây khởi binh vấn tội.

“Ông đây muốn tiêu diệt Mẫn Hạc Thần Cung nhà ngươi lúc nào chả được? Cần gì phải đánh lên sau lưng? Biết rõ thông đạo sắp được đã thông, chúng ta còn phải tới vị diện kia, đây là lúc rất cần người. Ông đây còn chưa khinh suất đến mức độ ấy.”

Những lời tức giận ào ào phun ra như tát nước vào mặt gã đại nhân của Mẫn Hạc Thần Cung. Khi nghe vậy, sắc mặt của gã đại nhân mặt hổ vằn lãnh trầm vô cùng.

“Ai biết các ngươi không trước mặt một đằng sau lưng một nẻo? Mẫn Hạc Thần Cung ta...”

“Thối lắm thối lắm, ngươi...”

Những tiếng cãi vã dữ dội từ Miếu Hợp Thần Cung truyền ra ngoài, dữ dội tới mức làm cho đám cấp dưới ở xung quanh Miếu Hợp Thần Cung cũng phải chạy trốn thật xa. Đại nhân của bọn chúng cũng chẳng phải người có tính tình tốt đẹp gì, nếu hai đại nhân này phát điên lên thì cả nơi này sẽ biến thành tử địa là cái chắc. Bọn chúng đã sớm trải qua những chuyện thế này rồi, bởi vậy nên chuyện vừa bắt đầu, mọi người đã tránh đi rất xa.

Mà đang ẩn nấp ở cách đó không xa, Phong Vân cũng bắt đầu lợi dụng sơ hở.

Lợi dụng sức mạnh Đế Sát cấp cho để người của Thiên Phụ Sinh Thủy không nhận biết được sự tồn tại của bọn họ, đám Phong Vân Á Phi quả thực rất dễ dàng xâm nhập vào nơi này. Chỉ thấy dưới ánh tà dương, trong không gian tĩnh lặng có vô số bóng đen di động.

“Mọi người đã xong chứ?” Phong Vân dùng thuật tâm linh để hỏi.

“Bên ta đã xong.”

“Bên ta cũng vậy.”

“Chờ đã, bên ta hơi thiếu một chút...”

Những tiếng hồi âm liên tục vang lên trong đầu Phong Vân. Đám người Á Phi, Li Giang, Mặc Đế ở những chỗ khác nhau đang trả lời nàng.

“Nơi nào xong việc lập tức rút lui ngay, mọi người hoàn thành nhanh lên!” Phong Vân lập tức ra lệnh chỉ huy, vừa nói vừa tìm kiếm những chỗ còn chưa xong việc.

Nhất thời, dưới khung cảnh được bao phủ bởi một màu vàng như vỏ quýt có vô số bóng đen chớp lên một cái rồi tiêu tán đi rất xa. Có điều không có bất cứ kẻ nào nhìn thấy có người xuất hiện, chỉ có ánh sáng đang không ngừng dao động mà thôi.

Lắc mình một cái tới bên cạnh Ba Ngân, Phong Vân nhìn lướt qua tình hình nơi này. Nàng nhanh chóng ra hiệu cho Ba Ngân đưa người đi và giao lại nơi này cho mình.

Ba Ngân thấy vậy cũng không nhiều lời mà lập tức ngừng mọi động tác. Hấn ra hiệu cho những người phía sau và lập tức bí mật vụt đi.

Phong Vân tiếp nhận hệ thống dây rợ mà Ba Ngân còn chưa làm xong rồi thuận thực nhanh nhẹn bố trí.

Xung quanh Miếu Hợp Thần Cung đã bố trí các vòng và đầu gút rất hoàn hảo. Những đầu gút được chôn dấu phía dưới vốn là thuốc nổ và không có khí tức linh lực gì được bố trí dày đặc, so với đàn kiến có khi còn dày đặc hơn. Có thể tưởng tượng ra nếu cho nổ mạnh thì uy lực sẽ khủng khiếp cỡ nào.

“Vân Vân, tất cả các đầu nối đã xong rồi.”

“Tốt!” Phong Vân đang dựng đầu mối chính cuối cùng. Bom hẹn giờ đã được nàng cài tiến cần có thời gian để bố trí. Mà hiện tại nàng lại không có thời gian, càng không dám hiện thân để bố trí. Bởi vậy mới cần phải có hệ thống dây rợ thì sau đó mới có thể cho phát nổ toàn diện được.

“Vân Vân, có người đến, mau lên!” Tiểu Thực nhìn ngó xung quanh.

Phong Vân nghe nói thế cũng không ngẩng đầu lên, tay càng thao tác nhanh hơn. Mạng lưới mảnh như tơ nhện đã nhanh chóng hình thành và tỏa ra xung quanh.

“Có khí tức cổ quái!” Khi Phong Vân đang gia tăng tốc độ thì gã người chim trong Miếu Hợp Thần Cung bỗng nhướng mày.

Khí tức cổ quái này hình như thuộc loại hắc ám, nhưng lại khác một trời một vực với bọn chúng, vừa xuất hiện gần đây.

“Kẻ nào?” Gã đại nhân của Miếu Hợp Thần Cung lập tức rống to một tiếng, cả người lao bắn ra ngoài.

Cùng khắc, gã đại nhân của Mẫn Hạc Thần Cung cũng nhanh chóng phi ra.

“Đi!” Đồng thời, tất cả đường dây trong tay Phong Vân đã được kết nối xong. Nàng lập tức cùng Tiểu Thực lắc mình xông ra khỏi vòng vây.

“Đại nhân, có chuyện gì vậy?” Tuy trốn rất xa nhưng võ công của chủng tộc Thiên Phụ Sinh Thủy vẫn quá mạnh mẽ. Gã điều nhân bên trong Miếu Hợp Thần Cung vừa quát một tiếng, đám thuộc hạ ở đằng xa đã lập tức lao đến sẵn sàng nghênh đón quân địch.

“Chạy trốn đằng nào!” Nhiều điểm không gian xuất hiện dấu vết dao động lập tức rơi vào tầm mắt của gã đại nhân có hai cái cánh sau lưng của Miếu Hợp Thần Cung. Gã lập tức quát một tiếng chói tai, bàn tay cũng chộp ngay về phía không gian dao động. Bộ móng vuốt gập gió liền dài ra, trong nháy

mất đã như một tòa núi lớn, hướng về phía Phong Vân đang bỏ chạy mà tóm. Cả phương không gian lập tức bị gã niêm phong thật chặt.

Phong Vân thấy vậy liền nhủ mày, miệng không tiếng động tung ra hai chữ, “Kíp nổ!”

Cùng với lúc Phong Vân nói ra hai chữ, đám người Á Phi, Li Giang, Mặc Đế, Hải Long sớm đã vào vị trí ở bốn phía xa xa xung quanh nhất tề ẩn kíp nổ bọn họ đang đang giữ.

“Àm...” Trong một khoảng thời gian cực ngắn, dưới bầu trời hoa mỹ liền xuất hiện một cụm nấm bằng khói chỉ thấy được ở xã hội hiện đại từ mặt đất ào ào phun ra hướng thẳng lên trời. Ánh lửa đỏ rực phát ra từ đó cơ hồ có thể sánh được với màu đỏ ối của trời chiều.

Cũng đẹp đẻ và tàn khốc như vậy.

Đám khói trực tiếp bao phủ toàn bộ Miếu Hợp Thần Cung phóng ra nhiệt lượng cực nóng cùng với những tiếng bùm bùm cực lớn làm khiếp sợ tứ phương.

“A...”

“Cái gì thế...”

“Kẻ địch tập kích, kẻ địch tập kích...”

Miếu Hợp Thần Cung lập tức rơi vào cảnh hỗn loạn. Đám người chìm tập trung ở chỗ Phong Vân cũng bị sự việc vừa xảy ra làm cho chấn động. Trong nháy mắt khi bọn chúng còn đang chấn động, Phong Vân đã thoát khỏi đó và xuất hiện ở một khoảng cách rất xa.

Cảnh tượng đồ nát xiêu vẹo hiện ra dưới trời chiều hoa mỹ. Miếu Hợp Thần Cung hoàn toàn bị tấn công bất thành linh và bị biến thành một đồng đồ nát. Đất đá từ bốn phía rơi xuống càng làm tăng thêm cái lạnh lẽo hoang tàn. Bụi và lửa cơ hồ che kín cả trời chiều sáng rực.

Đám người của Miếu Hợp Thần Cung ai nấy đều trở mắt nhìn. Miếu Hợp Thần Cung đã tồn tại bao năm qua chưa từng có người xâm phạm, vậy mà giờ...

Thần cung của bọn họ lại bị san phẳng thế này.

Chuyện này... này...

“Khụ khụ...”

“A, đại nhân...”

Giữa màn trời đầy bụi đất và cảnh tượng mọi người đang trở mắt nhìn, hai tiếng ho khan cực kỳ lạnh lẽo và chứa đầy sát khí bỗng vang lên từ trong đám sương khói mù mịt. Tiếng ho này lập tức thu hút sự chú ý của đám người của Miếu Hợp Thần Cung.

Từ trong đám sương khói mù mịt đầy trời và trong đám khói hình nấm khổng lồ đang tiêu tán có hai bóng người chậm rãi hiện lộ ra ngoài. Quần áo thân thể không có bất kỳ thương tổn gì, chỉ có trên mặt là dính bụi bặm. Sau trận nổ khủng khiếp như vậy mà hai vị đại nhân ở trung tâm vụ nổ lại không có bất cứ thương tổn nào, có thể thấy được bọn họ lợi hại thế nào.

Cả hai đều mặt trầm như băng, sát khí ngập trời.

“Giờ thế nào?” Điều nhân sát khí đầy người nhìn thần cung đã bị phá hủy và đám cấp dưới của mình rồi lạnh lùng quét mắt nhìn sang gã đại nhân mặt hổ.

Ánh mắt gã đại nhân mặt hổ đã tối đen cả lại. Khi nghe hỏi, gã chỉ nhủ mày mà không trả lời. Lúc này, gã đã khẳng định chắc chắn người của Miếu Hợp Thần Cung không tính kế với Mẫn Hạc Thần Cung của gã. Sự tồn tại của thần cung tuyệt đối không phải là thứ có thể đem ra để diễn trò được.

“Người đâu!”

“Có!” Những người vừa lao tới Miếu Hợp Thần Cung lập tức rống to.

“Tra xét gian tế cho ta, truy kích kẻ địch, một cái bắt lưu!” Điều nhân nổi cơn giận dữ lôi đình. Vụ nổ này không gây tổn thương nhiều cho người của gã nhưng thể diện của gã đã bị đánh mất sạch sẽ. Miếu Hợp Thần Cung là nơi nào cơ chứ? Gã đã sống nhiều năm như vậy nhưng làm gì có ai dám khiêu khích gã? Mẹ nó, hôm nay lại có người phá nát thần cung của gã, phá hủy nơi gã ở ngay trước mắt gã. Việc này quả thực còn khó chịu hơn so với việc cho gã một bạt tai.

“Một cái bắt lưu!” Tiếng hô chứa đầy sát khí vang vọng khắp một phương đại địa. Đám người của Miếu Hợp Thần Cung lập tức tản ra tứ phía và truy tìm khắp nơi.

Còn gã điều nhân của Miếu Hợp Thần Cung đang vô cùng giận dữ kia thì xòe năm ngón tay ra. Lập tức, chỉ thấy một luồng khí tức nhẹ nhàng từ tay gã bay lên. Đó là khí tức của Phong Vân. Đó là khí tức mà gã điều nhân đã tóm được khi chỗ đứng của Phong Vân xuất hiện dao động.

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, gã điều nhân của Miếu Hợp Thần Cung lập tức lắc mình một cái và biến mất bên trong màn trời.

Gã đại nhân của Mẫn Hạc Thần Cung thấy vậy cũng chợt lóe lên rồi biến mất theo. Có khí tức này trong tay là có thể truy ra được hành tung của kẻ địch. Gã cũng muốn biết rốt cuộc kẻ nào dám ra tay với gã.

Ánh chiều tà mỹ lệ mà đỏ rực như máu.

“Phong Vân, người lưu lại một chút khí tức làm gì? Người không muốn sống nữa à?” Nhẹ nhàng thoát thân mà ra, vốn tưởng hết thấy đều viên mãn, nào ngờ lúc này lại phải đẩy nhanh tốc độ hướng lên phía trước để trốn tránh đám người Thiên Phụ Sênh Thủy đang đuổi theo phía sau, về mặt Li Giang như sắp phát hỏa.

Rõ ràng mọi chuyện được sắp xếp rất tốt, Phong Vân cũng tuyệt đối sẽ không lộ ra dấu vết và nguy hiểm gì, thế mà Phong Vân này lại cố ý lộ ra một chút khí tức để đối phương bắt được là sao? Nàng khó chịu vì chuyện đi này của bọn họ quá thanh nhàn phải không?

“Người quên chúng ta tới đây làm gì rồi ư?” Phong Vân vừa chạy vừa hỏi Li Giang.

“Thu hút sự chú ý của bọn chúng, làm xáo trộn sự sắp xếp của bọn chúng, làm bọn chúng được cái này mất cái khác, phối hợp với sư tử Hoàng Kim để nhanh...”

Nói cũng chưa nói xong nhưng Li Giang đã hiểu ra. Mục đích của bọn họ tới Thiên Phụ Sênh Thủy hôm nay là cái gì? Đó là kiểm chế hoặc gây xáo trộn sự bố trí của Thiên Phụ Sênh Thủy, từ đó quấy nhiễu tốc độ phá hư vị diện của bọn chúng, để đám sư tử Hoàng Kim nhanh chóng tu bổ vị diện và ngăn cách hai phương. Đó mới là mục đích chính của bọn họ, chứ không phải là tiêu diệt Thiên Phụ Sênh Thủy, lại càng không phải dựa vào hơn ngàn nhân lực của bọn họ để xưng vương xưng bá ở nơi này.

Dù năng lực thế nào, có nói gì thì nói, cái chuyện dùng ngàn người để tiêu diệt một vị diện, cho dù Li Giang hẳn có điên cuồng thế nào cũng không dám vượt quá giới hạn như thế.

“Lộ ra chút khí tức để bọn chúng có hướng truy đuổi, có người để bắt, đó mới là cách để phá hỏng mục đích căn bản của bọn chúng.” Á Phi ở cách đó không xa liền trả lời.

“Chỉ có Á Phi là hiểu được.” Phong Vân cười.

Phá hủy ư? Thiên Phụ Sênh Thủy này rộng lớn như vậy, bọn họ có thể phá hủy được bao nhiêu? Đục nước béo cò mới là vương đạo!

“Kế sách thì đúng, nhưng với tốc độ này...” Mặc Đế vốn trầm ổn cũng trầm giọng nói.

Khí tức đuổi theo đằng sau cũng quá mức kinh người, cơ hồ cũng sắp đuổi kịp bọn họ rồi. Việc này có lẽ khác xa một trời một vực so với kế hoạch của bọn họ.

“Không sợ. Ta đã có cách.” Phong Vân nheo nheo mày, trong mắt lộ rõ sự tính toán.

Trông thấy sự gian xảo trong mắt Phong Vân, mấy đầu lĩnh đều sắp lại gần.

“Người như vậy... Người như thế... Người theo ta...” Tiếng phân phó truyền vào tai mọi người. Ngàn người cùng nghe Phong Vân phân phó xong, trên mỗi gương mặt nghiêm túc đều nhất tề nở một nụ cười âm hiểm.

“Làm vậy đi!”

“Ý kiến hay!”

“Vậy giờ chúng ta sẽ tách ra và hội hợp ở Lâm An Thần Cung.” Phong Vân vỗ tay một cái.

“Được.” Bốn người nhanh chóng đập tay đánh bốp một cái.

Ngay sau đó, đầu lĩnh của bốn phương vung tay lên. Hơn ngàn người trong nháy mắt chia làm bốn đội tách ra bốn hướng mà đi không quay đầu lại.

Ba vầng thái dương chậm chạp hạ xuống, cả mặt đất lại lần thứ hai lạnh như băng. Gió lạnh vù vù thổi.

“Khí tức đó ở ngay phía trước kia, đuổi theo mau... ồ... Sao lại không có?” Đám người Miếu Hợp Thần Cung đang truy đuổi với sát khí ngập trời. Mất thấy khí tức dày đặc phía trước, cả đám liền lập tức đuổi theo, có điều, không hiểu vì sao khí tức này lại đột nhiên tiêu tan không còn bóng dáng.

“A, ở phía tây nam” Trong khoảnh khắc khí tức biến mất, phía tây nam lại xuất hiện một luồng khí tức tương tự.

“Mẹ nó, tốc độ nhanh quá!” Đám người truy bắt của Miếu Hợp Thần Cung lập tức quay đầu đuổi theo.

Bọn chúng vừa rời khỏi nơi này không lâu, đám người Bạch Sa liền từ hư không hiện ra, trong mắt ai nấy đều ánh lên vẻ vui cười trào phúng.

Những người của di tộc thượng cổ đều biết cách xuất ra chút khí tức như Phong Vân đã làm, bọn họ muốn lộ là lộ ra, muốn ngừng là ngừng ngay lại được. Chuyện này quả thực quá dễ dàng. Bọn người kia có tốc độ nhanh hơn bọn họ ư? Không sao cả! Bọn chúng có công lực cao hơn bọn họ ư?

Cũng không sao. Kẻ có thể vui đùa trong thế giới này đều là những người có trí tuệ.

Mất nhìn về hướng đám người Li Giang đã đi chuyển, Bạch Sa vùng tay lên. Thân hìn của mấy người nơi đó chợt lóe lên rồi tiêu thất.

“Bẩm, kẻ địch nhằm hướng đông bắc.”

“Đuổi theo, đuổi theo bọn chúng cho ta...”

“A, hướng tây...”

“Mẹ nó, hướng chính nam...”

Đám người của Miểu Hợp Thần Cung đã vô cùng tức giận. Rõ ràng một khắc trước kẻ địch còn ở ngay trước mắt, thế mà một khắc sau đã ở hướng hoàn toàn ngược lại.

Kẻ địch quả thực lợi hại, lại có thể cứ thế nhảy vọt trong không gian như vậy.

“Đuổi theo, nhất định phải bắt được bọn chúng cho ta!”

“Vâng.”

Sát khí lại ào ào nổi lên đầy trời.

“Vân Vân, phía trước hình như là nơi ở của tộc Thiên Hòa gì đó đấy.” Lúc này, Phong Vân và Tiểu Thực đang dẫn theo một đám người truy bắt của Miểu Hợp Thần Cung đằng sau. Khi nghe Tiểu Thực nói thế, nàng cong miệng nói một câu, “Đi, xuống đây dạo chơi một chuyến nào.”

Dứt lời, thân hình nàng chợt lóe lên và hướng về phía tộc Thiên Hòa của Thiên Phụ Sênh Thủy.

“Bọn chúng đi xuống dưới rồi.” Khi tức lại lộ ra một chút làm đám người truy bắt của Miểu Hợp Thần Cung dễ dàng nắm được tín hiệu.

“Bắt bọn chúng cho ta!”

“Vâng.”

Tiếng gào thét hùng hổ vang lên.

“Có kẻ địch! Là người của Miểu Hợp Thần Cung...”

“Phòng hộ, phòng hộ...”

Tất cả các nơi cư trú của Thiên Phụ Sênh Thủy đều là những nơi bình thường không thể xâm phạm. Lúc này, đám người của Miểu Hợp Thần Cung hùng hổ dữ tợn lao xuống lập tức làm người của tộc Thiên Hòa khiếp sợ.

“Mẹ nó, thì ra là người của tộc Thiên Hòa đã hạ thủ, diệt bọn chúng cho ta...”

“Giết...”

Không cần lời lẽ dư thừa, đám người tự đại của Miểu Hợp Thần Cung chỉ cần đầu lĩnh nói một câu liền lao thẳng xuống và ra tay không chút lưu tình. Câu “Cá lớn nuốt cá bé” chính là lý lẽ bắt đi bắt dịch ở nơi này.

“Ầm ầm ầm...” Trong thời gian ngắn, một chiến trường chém giết dữ dội đã bày ra trước mắt. Không ai thềm hỏi vì lý do gì. Ở Thiên Phụ Sênh Thủy này, bọn chúng muốn tiêu diệt nhau, muốn đánh nhau cũng không cần bất cứ lý do nào hết.

Nhưng mà, khi Miểu Hợp Thần Cung và tộc Thiên Hòa đang chém giết lẫn nhau, Phong Vân và Tiểu Thực lại nhẹ nhàng chạy trốn, Phong Vân đồng thời búng tay một cái.

“A, khi tức xuất hiện ở chính đông.”

“Hả? Không phải tộc Thiên Hòa sao?”

“Đồ con rùa! Bắt bọn chúng cho ta! Ta không tin chúng ta không đuổi kịp bọn chúng.”

Đằng đằng sát khí, khát máu dữ tợn, đám người Miểu Hợp Thần Cung đã hoàn toàn nổi giận. Mà bọn chúng muốn tiếp tục truy bắt thì tộc Thiên Hòa sẽ dễ dàng buông tay để bọn chúng đi truy bắt ư? Việc xung tộc ở một nơi như Thiên Phụ Sênh Thủy cũng không phải dễ như ăn quả hồng.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy đám người do Á Phi cầm đầu đang vừa chạy vừa nhử mồi. Còn ở đằng sau bọn họ là một đám người của Miểu Hợp Thần Cung đuổi theo. Mà đằng sau đám người Miểu Hợp Thần Cung lại là đám người của tộc Thiên Hòa.

Âm ẩm ỉỉ, một đường náo nhiệt cực kỳ.

“Không thể để Phong Vân lúc nào cũng giành công đầu được.” Hòa Phụng chớp mắt nhìn Á Phi.

Á Phi thoáng nhìn về phía địa bàn của Mẫn Hạc Thần Cung ở phía dưới, trên nét mặt tuyệt sắc khuynh thành lộ ra một nụ cười khe khẽ. Hắn cúi đầu lao xuống.

Đám người Miếu Hợp Thần Cung đã truy đuổi đến phát hỏa đằng sau liền vọt lên mặc dù chẳng nhìn thấy cái gì.

“Àm...”

“Mẹ nó! Là ai? Ai?”

“Đám coi thường Mẫn Hạc Thần Cung chúng ta, nhận lấy cái chết đi!”

Một cuộc va chạm vô cùng náo nhiệt lại bắt đầu, khói lửa văng ra khắp nơi.

Ở một góc, Á Phi và Hòa Phụng liếc nhau, trong mắt cả hai đều hiện lên ý cười sáng lạn. Hai người lại nhẹ nhàng vô tung vô tích rời khỏi chiến trường.

Khói lửa mù mịt bao trùm khắp chốn.

Một ngàn người, nói nhiều không nhiều, bảo ít không ít. Cứ hai ba người làm một đội thì ít nhất có thể đi được bốn năm trăm hướng khác nhau. Ở Thiên Phụ Sinh Thủy này, thể lực mạnh nhất chỉ có ba, nhưng các thể lực cường đại khác cũng phải hơn trăm cái. Hôm nay Li Giang xông tới một tộc Quỷ Dạ Xoa, ngày mai Mặc Đế lại tới tộc Phi Nha, ngày mốt Á Lê lại đưa người tới triều ghẹo tộc Hỏa Liệt. Lúc này, Thiên Phụ Sinh Thủy có không muốn nháo nhào lên cũng không được. Mà khi mọi sự trở nên hỗn loạn, thể cục nhất trí đối ngoại của Thiên Phụ Sinh Thủy cũng bắt đầu bị trộn lẫn những vẩn đục.

Tục ngữ nói rất đúng, muốn như rồng ngoại trước tiên phải bình nội. Khi nội loạn bùng lên, việc xâm lược nơi khác kiểu gì cũng bị ảnh hưởng. Vì thế, tốc độ của lực lượng đang tấn công khắp nơi trên vị diện cũng bắt đầu chậm lại. Ngược lại, khi Thiên Phụ Sinh Thủy chậm lại thì tam đại lực sẽ nhanh hơn.

“Tốc độ tấn công của bọn người bên kia đã chậm lại rồi.” Sư tử Hoàng Kim lập tức cảm nhận được điều này. Hai mắt nó không khỏi sáng rực lên và chứa đầy sự hưng phấn.

Mộc Hoàng nghe sư tử Hoàng Kim nói thế liền siết chặt tay lại. Đám người sư phụ Diêm La và Ngàn Dạ Cách bên cạnh lại vô cùng mừng rỡ.

“Còn mấy chỗ nữa?”

“Hai chỗ. Bọn họ chỉ cần duy trì thêm vài ngày thôi.” Trên mặt sư tử Hoàng Kim lúc này lại tràn đầy khí lực.

“Nhanh, nhanh lên!” Ngàn Dạ Lan cầm thanh cổ kiếm, trên mặt ánh lên sự vui mừng. Chỉ cần bọn họ sửa chữa nốt hai nơi là Thiên Phụ Sinh Thủy dù có bản lĩnh ngập trời cũng đừng mong tới được đây.

“Làm việc đi!” Mộc Hoàng lờ đi ý nhiều. Tốc độ của bọn họ càng nhanh thì Phong Vân ở bên kia sẽ càng ít bị nguy hiểm.

Gió lạnh vù vù thổi, bóng cây lắc lư. Lúc này, cục diện ở Thiên Phụ Sinh Thủy lại có biến đổi.

“Cái gì? Thông đạo của vị diện đã được nhanh chóng sửa chữa? Chỉ còn hai nơi?”

“Đúng ạ. Tốc độ của bọn chúng tương đối nhanh, mà bởi vì chúng ta có rất nhiều thể lực quay ra truy kích tập kích nhau nên...”

Thiên Phụ Sinh Thủy có tam đại thần cung có thể lực mạnh nhất, nhưng bằng vào ba chỗ bọn họ cũng không thể xâm lấn được toàn bộ tam đại lực. Bọn họ phải dựa vào tất cả các thể lực lớn nhỏ của Thiên Phụ Sinh Thủy này. Mà giờ đây trong nội bộ các thể lực nhỏ lại đang náo loạn và dồn sự chú ý vào ám sát, công kích... Đương nhiên tốc độ tấn công vị diện cũng bị chậm lại.

“Chẳng lẽ những kẻ đó không phải là người của Thiên Phụ Sinh Thủy chúng ta mà là người của vị diện tam đại lực?” Một tiếng nói băng hàn bỗng vang lên màn trời mang theo sát khí vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 632: Thắng lợi trở về

Lời này vừa nói ra, cả Lâm An Thần Cung lập tức bị bao trùm bởi một mảng nghiêm túc.

“Vô cùng có khả năng!” Lập tức có người tiếp lời.

“Đúng rồi đúng rồi. Khẳng định là người của tam đại lục phải tới, chúng ta bên này rồi loại thì kẻ được lợi chỉ có bọn chúng, mẹ nó, ...”

“Đại nhân không nói thì không ai nhận ra, nhưng vừa mới nói thì mới thấy đúng như thế đó.”

“Kẻ nào được lợi nhất trong việc này? Kẻ nào chính là người khởi xướng...”

“Miêu Hợp Thần Cung và Mẫn Hạc Thần Cung đúng là một đám toi com!”

Gã đại nhân của Lâm An Thần Cung trông không giống bất cứ loài nào lúc này liền âm trầm trầm giọng quát, “Truyền lệnh xuống, mời hai người bọn họ tới đây cho ta!”

Câu mời này hoàn toàn là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Vâng!” Lập tức có người lĩnh mệnh lui ra.

Hai người được mời ở đây chẳng ai khác chính là hai gã đại nhân của Miêu Hợp Thần Cung và Mẫn Hạc Thần Cung. Tự nhiên lại bị đám người của tam đại lục đùa giỡn xoay vòng, quả thực còn đâu là mặt mũi của Thiên Phụ Sinh Thủy bọn chúng nữa?

Gió lạnh gào thét phát ra những tiếng rít dữ tợn.

“Phong Vân, người đang ở đâu?” Li Giang gọi.

“Cách ba trăm dặm ở hướng đông bắc của Lâm An Thần Cung, đang xuất phát tới nơi đã định.” Phong Vân nhanh chóng trả lời Li Giang.

Li Giang vừa nghe vừa hưng phấn nói nhanh, “Hay chúng ta đùa giỡn với bọn chúng thêm vài vòng nữa?”

Hắn thật sự có cảm giác rất thành công. Bọn hắn đã khiến một đám ruồi nặng xông vào nhau đánh cướp giết chóc hỗn loạn, như một quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, thật sự khiến người ta có cảm giác vô cùng đã.

“Không. Chúng ta đã đạt được mục đích rồi. Cứ theo mục tiêu dự định mà tới.” Phong Vân cự tuyệt.

“Sao lại thế? Lúc này là cơ hội rất tốt mà?” Bạch Sa ở một hướng khác liền chen vào một câu.

“Người của Thiên Phụ Sinh Thủy không phải kẻ ngốc. Nếu chúng ta làm quá tay thì chỉ có tự rước họa vào thân.” Phong Vân trả lời thực trầm.

“Đúng thế!” Phong Vân vừa mới dứt lời thì Á Phi ở một hướng khác cũng mở miệng.

“Tấn công bất ngờ mới đem lại hiệu quả. Nếu chúng ta làm quá mức để đối phương phản ứng lại, với nhân số chúng ta hiện có thì chỉ nhận thiệt thòi lớn mà thôi.” Á Phi vẫn là người hiểu biết hơn những người khác.

“Hiểu rồi! Lập tức làm như kế hoạch.”

“Được, cứ theo kế hoạch mà làm.”

Đám người Li Giang Mặc Đế nghe nói thế liền lập tức cam đoan với Phong Vân và Á Phi.

Cảm thấy đủ liền buông tay, lúc đó mới có thể bảo toàn thắng lợi. Bởi vậy, chỉ thấy hàng ngàn nhân mã đang phân tán khắp nơi đều đồng loạt hướng về phía Lâm An Thần Cung.

Trong lúc đám người Phong Vân đang cùng hướng về phía Lâm An Thần Cung, hai gã đại nhân của Miêu Hợp Thần Cung và Mẫn Hạc Thần Cung vốn truy kích bọn họ ở phía sau cuối cùng cũng nhận thấy có sự không ổn.

“Chúng ta bị đùa giỡn ư?” Gã điều nhân của Miêu Hợp Thần Cung đột nhiên đứng lại. Nhìn luồng khí tức ở đằng trước đột nhiên nhanh chóng biến mất ngay trước mặt nhưng ở hướng khác lại ngay lập tức xuất hiện một luồng khí tức khác, mặt mũi gã nhăn tít cả lại.

“Có rất nhiều nhóm người thay thế nhau chứ không phải bọn chúng dùng thuật nhảy vọt không gian mà đi.”

Gã đại nhân lão hồ của Mẫn Hạc Thần Cung cũng trầm mặt xuống. Ban đầu bọn gã vẫn cho rằng đám người kia dùng thuật nhảy vọt không gian nên mới có thể xuất hiện lúc trái lúc phải như thế, có điều có thể nhanh hơn tốc độ của hai người bọn gã thì cũng thực sự hiếm thấy. Nhưng mà, đến giờ bọn gã vẫn chưa hiểu rõ đây là loại thể cực thể nào thì đúng thực nên chết đi thì hơn!

Đây nào phải là nhảy vọt không gian gì? Đây là không ngừng thay thế nhau mà xuất hiện.

“Mẹ nó, là kẻ nào?” Gã điều nhân của Miêu Hợp Thần Cung nổi giận quát.

“Kẻ nào ư?” Gã đại nhân lão hồ nhíu mày hừ lạnh một tiếng, “Ai có lợi trong việc này chứ? Chắc chắn là người của phương kia rồi.”

Lời nói tuy lỗ mãng nhưng quả thực rất có lý.

Gã điều nhân của Miếu Hợp Thần Cung vừa nghe xong, hai mắt lập tức lóe lên tia sáng, “Thấy rồi!”

“Thấy rồi?” Gã đại nhân lão hồ quay mặt lại nhìn, “Thấy cái gì? Cho dù đối phương... Ồ, không đúng, ý ngươi là...”

“Vị diện tam đại lục.” Tiếng nghiêng răng nghiêng lợi vang vọng trên màn trời, gã đại nhân của Miếu Hợp Thần Cung trong nháy mắt trông như muốn ăn thịt người.

“Àm.” Gã đại nhân lão hồ nghe nói vậy lập tức hung hăng nuốt một cái rồi xoay người định đi.

Ai là người có lợi nhất trong việc này? Chính là tam đại lục.

“Đại nhân nhà ta mời hai vị đại nhân tới bàn bạc về việc xâm lược của tam đại lục!”

Đúng lúc hai gã đại nhân của hai thần cung định hành động thì người của Lâm An Thần Cung đã tới.

Gã điều nhân của Miếu Hợp Thần Cung vừa nghe liền hỏi, “Đại nhân nhà ngươi đã sớm biết chuyện rồi ư?”

“Đại nhân của ta đã đoán ra. Biết hai vị đại nhân đây khẳng định đã đoán được, ngài đã lệnh cho ta tới đây mời hai vị cùng tới bàn bạc chuyện ứng phó với tình hình trước mắt.”

“Đi!” Gã đại nhân lão hồ nghe xong không thèm nói hai lời liền chuyển hướng phóng về phía Lâm An Thần Cung.

Gã điều nhân của Miếu Hợp Thần Cung cũng nhanh chóng đuổi theo. Lúc này, thế diện mặt mũi đều từ bỏ hết, trước hết cần giải quyết vấn đề tam đại lục mới là việc quan trọng. Đây chính là cơ hội tốt nhất kể từ khi bọn chúng mất bao công sức cho chuyện này, cơ hội này không thể đánh mất, không thể mất được.

Chim nhận bay đầy trời, ánh nắng chói chang tỏa khắp mặt đất. Ba vầng thái dương chiếm cứ một phương tỏa ra sóng nhiệt cực kỳ nóng bỏng, biển Thiên Phụ Sinh Thủy thành một quả cầu lửa nóng rực. Mà ngay giữa quả cầu lửa dữ tợn này, Lâm An Thần Cung chiếm cứ một phương giữa khí hậu cực nóng lại giống như cũng đang bị thiêu cháy. Ngoài sức nóng của mặt trời ra, cái nóng của nó còn đến từ sát khí dữ tợn đang từ bốn phương tám hướng ào ào đổ tới.

Đúng, chính là sát khí dữ tợn. Không phải do đám người của Thiên Phụ Sinh Thủy nhằm vào Lâm An Thần Cung, cũng không phải đám người Phong Vân có thể tạo được thanh thế lớn như vậy, mà là trải qua nhiều ngày bị giày vò, gập rức rối, quấy rối, đám người của các chủng tộc ở Thiên Phụ Sinh Thủy bị đám Phong Vân gây sự đang điên cuồng truy đuổi và dằng dằng sát khí tiến về nơi này. Một đám đông chỉ chít đang ùn ùn kéo đến với sát khí dữ tợn từ bốn phương tám hướng cơ hồ vây kín cả Lâm An Thần Cung.

“Sao lại thế này?” Người Lâm An Thần Cung vừa nổi giận vừa kinh ngạc. Đủ loại chủng tộc hỗn loạn của đại lục này sao lại vọt tới nơi của chúng như vậy? Bọn chúng cũng không cảm nhận được khí tức dị thường của tam đại lục gì đó xuất hiện ở nơi này.

“Toàn bộ đều hướng về đây?” Gã điều nhân của Miếu Hợp Thần Cung đã có mặt ở Lâm An Thần Cung khi nghe nói thế liền ngẩng phắt đầu lên. Gã nổi giận nói, “Tới một giết một, tới hai giết hai!”

Gã đại nhân lão hồ không nói lời nào nhưng vẻ mặt âm trầm của gã đã nói lên tất cả.

“Bình tĩnh, chớ nóng vội. Hoảng cái gì?” Ngược lại, gã đại nhân của Lâm An Thần Cung lại không nhanh không chậm lên tiếng.

“Hoảng? Có gì mà phải hoảng? Chẳng qua bọn ta nuốt không trôi chuyện này.” Gã đại nhân lão hồ trầm giọng nói.

Bọn chúng lại bị người của tam đại lục đùa giỡn, mẹ nó, mẹ nó! Đã bao giờ gã bị mất mặt thế này đâu.

“Giờ bọn chúng đã tới đây rồi, có chuyện gì đáng tức giận nữa chứ?” Gã đại nhân của Lâm An Thần Cung nhàn nhã dựa vào ghế.

Không sợ người của tam đại lục đến đây, gã chỉ sợ bọn họ không đến.

Lời này vừa nói ra, hai gã đại nhân của Miếu Hợp Thần Cung và Mẫn Hạc Thần Cung đều cất tiếng cười. Tiếng cười của bọn họ cứ quanh quẩn bên trong Lâm An Thần Cung, từng tràng đều chứa đầy sát ý và đắc ý.

Đúng vậy, bọn người kia đã tới đây rồi, bọn chúng còn gấp cái gì? Nhất định phải cho bọn người đó một đòn chết luôn mới được.

Ba vầng thái dương tỏa nắng xuống chói chang nóng rẫy. Đám Phong Vân đã nhanh chóng tụ tập tại Lâm An Thần Cung. Đám người phía sau bọn họ cũng đã hùng hổ đuổi tới. Mà Lâm An Thần Cung cũng đã chuẩn bị sẵn sàng trận địa để đón quân địch.

“Phong Vân, nhanh chóng trở về đi, thông đạo của vị diện sắp được phong ấn toàn bộ rồi.” Ngay lúc đó, lời của sư tử Hoàng Kim đột nhiên xuất hiện

trong đầu Phong Vân.

Là sư tử Hoàng Kim dùng thuật tâm linh để truyền âm.

Khi nghe vậy, Phong Vân đi phía trước mọi người lập tức sáng ngời hai mắt, cả người đều trở nên hưng phấn.

Vị diện đã được phong ấn toàn bộ. Cũng có nghĩa Thiên Phụ Sinh Thủy sẽ không còn đất dụng võ.

“Các huynh đệ, vị diện sắp được phong ấn toàn bộ, chúng ta xử lý nốt chuyện này rồi lập tức rút lui ngay!” Phong Vân lập tức truyền âm cho đám người Á Phi.

Nghe lời Phong Vân nói xong, đám người Li Giang Mặc Đế đều vô cùng phấn chấn.

“Được!” Ngàn tiếng truyền âm lập tức truyền đến.

“Làm một mẻ cuối cùng thật hoành tráng nào!” Tiếng cười của Phong Vân vang lên trong đầu mọi người.

“Còn phải nói!” Li Giang cao giọng đáp trả.

Lúc này, thời gian đã quá mức ngắn ngủi, tình hình cũng quá mức nguy cấp khiến bọn họ không kịp bố trí, cũng không kịp lên kế hoạch cẩn thận, chỉ có thể bất ngờ tập kích và làm nháo nhào lên mà thôi. Đại thủ đoạn hay đại mưu lược gì đó lúc này cũng thành vô dụng, giờ nếu phải lập tức trở về, dù thế nào bọn họ cũng phải làm một quả cuối thật hoành tráng mới được. Cũng cần phải cho đám người Thiên Phụ Sinh Thủy biết được chính người của tam đại lực bọn họ đã đánh lên và giờ trở làm nháo nhào mọi chuyện lên chứ.

“Ta đoán người của Lâm An Thần Cung đã đoán được là chúng ta rồi.” Giữa những tiếng hô hưởng ứng vang lên, tiếng nói mang theo ý cười của Á Phi đột nhiên vọng lại.

“Khí tức của bọn chúng đang ở quanh đây.” Tiếng nói của Mặc Đế thực trầm.

Bọn họ cảm nhận được khí tức của ba gã đại nhân của Lâm An Thần Cung, Miêu Hợp Thần Cung và Mẫn Hạc Thần Cung đang ở quanh đây.

Có điều lúc này những luồng khí tức đó lại đang án binh bất động.

“Bọn chúng đang đợi chúng ta.” Phong Vân cười.

Rõ ràng bọn chúng đang ở phía trước, mà với tính tình nóng nảy như vậy thì không thể không lao tới, như vậy chẳng phải bọn chúng đang chờ đợi thì là cái gì?

“Vậy không thể để bọn chúng chờ đợi vô ích được.” Á Phi chậm rãi mở miệng.

“Còn phải nói!” Li Giang cười âm hiểm.

“Tới đây tới đây, chúng ta bàn bạc một chút.” Phong Vân cũng cười.

Dưới ánh dương nóng rẫy, đám người Phong Vân vẫn vừa tiếp tục phóng về hướng Lâm An Thần Cung vừa bày mưu tính kế.

Liệu ai là chim sẻ, ai là ve đây?

Trong lúc đám người Phong Vân lao về hướng Lâm An Thần Cung, đám sư tử Hoàng Kim và Mộc Hoàng ở tam đại lực cũng vô cùng kích động.

Giờ vị diện chỉ còn lại một lỗ hổng mà thôi.

Sư tử Hoàng Kim ngưng tụ sức mạnh bảy màu đại diện cho bảy loại linh lực bay múa xung quanh lỗ hổng của vị diện. Cùng với sự vương vít của các luồng linh lực, không gian bị hỏng đang nhanh chóng và không ngừng khôi phục lại. Những chỗ yếu nhược đang nhanh chóng hồi phục.

Phía sau sư tử Hoàng Kim là Ngân Dạ Lan. Ngân Dạ Lan nắm thanh cổ kiếm của sư tử Hoàng Kim và lặng lẽ đứng nhìn. Trên người hắt phát ra luồng khí tức và sức mạnh tinh thuần. Luồng khí tức và sức mạnh này thông qua cổ kiếm được truyền lại cho sư tử Hoàng Kim. Trong lúc nhất thời, tốc độ chữa trị của sư tử Hoàng Kim càng được đẩy nhanh hơn.

Khi tốc độ chữa trị của sư tử Hoàng Kim được đẩy nhanh, tốc độ phá hủy của Thiên Phụ Sinh Thủy đương nhiên sẽ chậm lại. Dù sao sư tử Hoàng Kim cũng là người bảo vệ vị diện còn bọn chúng thì không phải. Bọn chúng có thể phá hủy nhưng để chống lại toàn lực sửa chữa của thủ vệ vị diện, sức của bọn chúng còn kém xa khá nhiều.

“Nhanh lên, nhanh lên!” Ngân Dạ Cách bên cạnh cũng vui vẻ ra mặt.

“Đúng rồi!” Phượng Vũ Náo cũng vô cùng cao hứng.

Bọn Phong Vân vừa đi, tốc độ bên này lập tức tăng lên. Thế mới biết chuyến đi này của bọn họ sáng suốt và lợi hại cỡ nào.

“Giờ chỉ cần chờ đám người Phong Vân nhanh chóng trở về.” Sư bá Thần Tiên nở nụ cười hiểm thấy.

Vị diện không gian đã được sửa chữa tới mức này, cho dù Thiên Phụ Sênh Thủy có dốc toàn lực ứng phó thì chắc chắn cũng không thể xâm lược tam đại lục với quy mô lớn được.

“Nhanh thôi, bọn họ sẽ lập tức trở về.” Sư phụ Diêm La cũng gật gù đầu.

Mộc Hoàng vẫn đứng phòng hộ bên cạnh sư tử Hoàng Kim và Ngân Dạ Lan không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn không gian vị diện vận vẹo trước mặt.

Phong Vân, mau trở về đi, mau an toàn trở về đi!

Gió lạnh bay lên, vừa ảm áp lại vừa mang theo cái lạnh. Giữa cơn gió lạnh lay động cây cối này, không ai trông thấy có một người đang đứng sừng sững trên một ngọn núi phía xa nhìn về nơi đây. Mặc cho cuồng phong làm rối loạn mái tóc đen, hắn chỉ bất động đứng nhìn.

Hắn đang đợi ai?

Gió lạnh bay múa trong khoảng không.

Lúc này, tại Thiên Phụ Sênh Thủy...

“Bọn chúng tới gần rồi.” Gã đại nhân của Lân An Thần Cung từ từ nhắm hai mắt lại, khước miệng về một nụ cười cực kỳ âm lãnh. Cảm giác không quá chắc chắn nhưng cũng tuyệt đối không thuộc loại có ở Thiên Phụ Sênh Thủy đang nhanh chóng lao về phía bọn chúng.

“Chuẩn bị!” Lập tức có người hạ lệnh.

“Lúc này để xem bọn chúng trốn nơi nào!” Gã đại nhân của Mẫn Hạc Thần Cung phất áo bào một cái. Gã đã sớm đứng thẳng bên cạnh cửa sổ để chờ xem kịch vui.

“Không cho bọn chúng bất kỳ cơ hội nào, một cái bắt lưu!” Gã điều nhân của Miêu Hợp Thần Cung lại nói với vẻ cực kỳ lãnh trầm.

Bất sống ư? Không, bất sống làm gì? Cứ tiêu diệt toàn bộ là xong.

Không ai lên tiếng trả lời, nhưng đó cũng là ý nghĩ chung của mọi người trong Lân An Thần Cung lúc này.

Khí tức dao động, đám người Phong Vân càng lúc càng tới gần. Nhưng mà, như thể đã thật sự mệt mỏi vì bị truy đuổi liên tục, tốc độ của bọn họ càng lúc càng chậm, khoảng cách với đám người của các chủng tộc ở Thiên Phụ Sênh Thủy phía sau cũng càng lúc càng gần. Giữa hai đám người cơ hồ dần dần không còn khoảng cách.

Mà Lân An Thần Cung cũng đã gần ngay trước mắt.

“Mọi người vào vị trí!” Lời nói của Phong Vân truyền tới mỗi một cao thủ của di tộc thượng cổ.

“Vào vị trí!”

“Vào vị trí!”

Những tiếng trả lời chính tề đồng thời vang lên.

Phong Vân cảm đầu nhìn thấy Lân An Thần Cung đã gần trong gang tấc ngay trước mắt. Nàng lại liếc nhìn các chủng tộc của Thiên Phụ Sênh Thủy đã đuổi tới phía sau.

Khước miệng Phong Vân bỗng nở rộ một nụ cười lạnh.

“Mười, chín, tám, bảy... Ba, hai...”

Tiếng đếm vang lên trong đầu mọi người. Trận địa đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón quân địch.

“Một!” Một tiếng trong trẻo hạ xuống.

Tất cả các bóng người vốn vẫn lao như điên về phía trước bỗng đồng thời dừng lại và đứng trên hư không. Cùng khắc, ngàn bóng hình bỗng từ hư không hiện lộ ra bên ngoài, lộ ra diện mạo của di tộc thượng cổ đang bao vây xung quanh trên khoảng không của Lân An Thần Cung.

Sự xuất hiện đột ngột này làm đám người Thiên Phụ Sênh Thủy đang điên cuồng đuổi theo phía sau vô cùng sửng sốt.

Đây là cái gì thế? Là loài người ư?

Ngay tại bầu không khí ngán ngạn đó, một đoàn hơn ngàn người kia bỗng đồng loạt hét to một tiếng, “Giết!”.

Thanh thế kinh người như bão táp phóng thẳng trời cao.

“Đúng lúc rồi đó, một kẻ bắt lưu cho ta!”

Cùng lúc đó, ngay khi đám người Phong Vân hùng hổ lộ diện, gã đại nhân của Lâm An Thần Cung vốn đã chuẩn bị trận địa sẵn sàng để đón chờ kẻ địch liền ném ra một tiếng.

“Ầm...” Cùng với tiếng ra lệnh của gã, có vô số luồng sáng từ Lâm An Thần Cung ầm ầm lao về phía bọn Phong Vân và vây quanh bọn họ. Khí thế tiến công sắc bén, sức mạnh sắc bén và vô song vô cùng từ màn trời hạ xuống cơ hồ có thể so sánh với loại pháo laser mà Phong Vân đã từng thấy qua. Từ một điểm có thể bắn phá ra toàn bộ phương vị 360 độ, loại sức mạnh cường đại và có tính hủy diệt này làm người ta khiếp sợ.

“Xem các ngươi còn dám kiêu ngạo thế nào nữa.” Gã đại nhân của Mẫn Hạc Thần Cung vừa trông thấy đòn tấn công của Lâm An Thần Cung liền lạnh lùng nở nụ cười.

“Dám coi thường...”

Lời nói kiêu ngạo của gã điều nhân của Miểu Hợp Thần Cung còn chưa nói xong bỗng nhiên dừng lại. Gã nhích lên một chút gần về phía cửa sổ.

Cùng lúc đó, gã đại nhân của Lâm An Thần Cung vốn vẫn chậm rãi như thể đã lường trước kỹ càng mọi chuyện cũng vì một tiếng tiến lại gần cửa đại điện của thần cung.

Mấy người đều đồng thời nhìn lên màn trời.

Ngay trước mắt bọn chúng, ngay tại đòn tấn công mà bọn chúng đã toàn lực ra tay, hơn ngàn người của tam đại lục kia lại giống như những bóng hình hư ảo hoàn toàn không có cơ thể.

Đúng vậy, hoàn toàn không có cơ thể.

Đòn tấn công của bọn chúng trực tiếp xuyên qua thân thể của bọn họ và phóng thẳng ra phía sau. Như thể đám người tam đại lục này không phải là người mà là không khí vậy.

Việc này... Chuyện này là thế nào...

Đòn tấn công sắc bén vụt qua cơ thể của đám người Phong Vân và phóng thẳng đến đám người đang đuổi theo phía sau của các chủng tộc ở Thiên Phụ Sinh Thủy. Loại sắc bén này thật không có gì sánh kịp. Mà trước đòn tấn công sắc bén ấy, hàng ngàn bóng người của đám Phong Vân lại giống như sương khói lập tức tiêu tán không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

“Ầm...” Đòn tấn công như thể pháo laser 360 độ mất đi mục tiêu dự định ban đầu liền hướng về phía đám người của các tộc tại Thiên Phụ Sinh Thủy. Một tiếng nổ kinh thiên động địa trong nháy mắt đã bao phủ hết thảy. Trong chớp mắt, đám người của các chủng tộc đang truy đuổi theo bọn Phong Vân hứng trọn cả đòn tấn công.

“Mẹ nó, Lâm An Thần Cung, chúng ta liều mạng với ngươi...”

“A, a, a, liều mạng...”

“Ta giết các ngươi...”

Các đại chủng tộc bị Lâm An Thần Cung tấn công liền trở nên điên cuồng. Thì ra hết thảy đều do Lâm An Thần Cung giờ trò quỷ. Chính bọn người Lâm An Thần Cung đã đánh lên bọn chúng, đưa bọn chúng tới nơi này, giờ lại còn tấn công bọn chúng trên toàn bộ phương diện. Trước bọn chúng còn tưởng rằng là do kẻ vô danh nào đó, kết quả thì ra thực sự là Lâm An Thần Cung. Lúc này, dù có muốn nhẫn nhục cũng không thể nhẫn được nữa, liều mạng thôi!

Trong phút chốc, cả một phương trời lửa văng khắp nơi, sát khí tràn ngập cả khoảng không. Các tộc của Thiên Phụ Sinh Thủy đều đỏ ngầu hai mắt vọt về phía Lâm An Thần Cung.

Người Lâm An Thần Cung hiển nhiên không đoán trước tình hình sẽ biến thành ra như vậy. Sau một lúc trở mắt nhìn, cả đám liền lập tức tiếp chiêu.

Người ta đã tấn công tới cửa, bọn chúng còn phải làm thế nào bây giờ? Nào là đánh trả, tấn công, hoàn thủ, đó chính là bản năng rồi.

Trong lúc nhất thời, khói bụi bốc lên, chém giết từng trận.

“Ha ha...” Khi trận đại chiến hỗn loạn bắt đầu, người khởi xướng lên nó bỗng cất tiếng cười khê khàng thoải mái. Từ trận hỗn chiến ra được đến đây, Phong Vân vô cùng cao hứng nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Định bày mưu tính kế với chúng ta sao? Không thèm nhìn xem ai mới là ông tổ.” Li Giang càn rỡ nói.

Mặc Đế vốn trầm ổn lúc này khi nghe nói thế cũng không thể không mỉm cười.

Bọn chúng chờ bọn họ mắc câu, nhưng bọn họ lại không phải kẻ ngốc. Biết rõ sẽ có trận địa sẵn sàng chờ đó kẻ địch, bọn họ còn cố mà lao vào ư? Chẳng lẽ bọn họ chán sống rồi hay sao? Phân thân hóa ảnh chính là loại pháp thuật mà không cao thủ nào của di tộc thượng cổ lại không biết.

“Đi, về thôi!” Giữa những tràng tiếng cười, Phong Vân vung tay, cả người chợt lóe lên một cái hướng về phía lỗ hồng vị diện cuối cùng đang được tu bổ.

“Về thôi, về thôi!”

“Ha ha...” Lập tức, đám người Li Giang Bạch Sa đều vừa cất tiếng cười hưng phấn phóng tung vừa lao về phía tam đại lục.

“Àm” Cùng lúc đó, gã đại nhân của Lâm An Thần Cung bỗng dấm một quyền vào cánh cửa đại điện.

“Mẹ nó, bị lừa rồi!” Gã điều nhân của Miếu Hợp Thần Cung cũng có sắc mặt rất khó coi.

Gã đại nhân lão hồ của Mẫn Hạc Thần Cung đứng nhìn trận hỗn chiến trước mắt, sắc mặt gã cũng khó coi tới mức không thể tả được.

“Bầm, lỗ hồng vị diện cuối cùng bị chúng ta công phá đã nhanh chóng được sửa lại, hiện tại chỉ còn một nửa thôi ạ.” Đúng vào lúc này, một tin tức họa vô đơn chí lại được truyền đến.

“Cái gì?” Gã điều nhân của Miếu Hợp Thần Cung tóm lấy cổ của người vừa đến báo tin và cất giọng cao vút, sắc mặt gã lúc này đã trở nên xanh mét.

“Đại nhân tha mạng... Tha... Mạng...”

“Toi com! Toi com!” Gã đại nhân của Mẫn Hạc Thần Cung bắt đầu nộ khí xung thiên.

“Hừ.” Khi gã đại nhân của Mẫn Hạc Thần Cung tức giận cất tiếng mắng chửi, gã đại nhân của Lâm An Thần Cung vẫn lãnh khốc hơn bỗng ném lại một tiếng hừ lạnh. Ngay sau đó, vù một tiếng, gã lác mình biến mất tại chỗ.

Chỉ cảm thấy một luồng khí tức cực sắc bén đang đuổi theo hướng người đám Phong Vân trở về.

“Đi!”

“Mẹ nó!”

Hai gã đại nhân của Miếu Hợp Thần Cung và Mẫn Hạc Thần Cung chợt hiểu ra vấn đề. Cả hai liền lác mình đuổi theo đằng sau.

Tuyệt đối không thể để đám người kia chạy mất. Những kẻ dám khiêu khích Thiên Phụ Sinh Thủy bọn chúng còn chưa được sinh ra. Bọn chúng cũng tuyệt đối không thể từ bỏ việc xâm lược vị diện tam đại lục được.

Gió nóng nổi lên kinh hồn, ba bóng người lao đi như tên rời khỏi cung.

Ào ào lao đi, đám người Phong Vân đang hướng về phía lỗ hồng vị diện duy nhất còn lại của vị diện. Lỗ hồng vị diện cuối cùng kia lúc này đã bị thu lại rất nhỏ. Cửa không gian vốn có thể chứa được trăm ngàn nghìn mà lúc này đang không ngừng hẹp, hiện tại chỗ đó cùng lắm cũng chỉ chứa được một lúc hơn trăm người mà thôi.

“Sao bọn họ còn chưa trở về?” Mộc Hoàng đã quan sát đi quan sát lại mấy lần. Có điều bọn Phong Vân vẫn chưa trở về.

“Đến rồi đến rồi!” Đúng lúc này, Ngân Dạ Lan đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên niềm vui sướng vô hạn.

Ngay khi hân durt lời, bọn họ đã có thể trông thấy từ bên Thiên Phụ Sinh Thủy, đám người Phong Vân đang cao hứng phấn chấn trở về.

“Mau lên, mau lên!” Mộc Hoàng nhất thời kêu lớn.

“Đi!” Phong Vân lập tức phát tay với đám người Á Phi.

“Về thôi!” Đám người Li Giang vui vẻ ra mặt phóng về phía bên trong lỗ hồng vị diện.

“Đứng lại cho ta!” Đúng vào lúc này, một tiếng hét to đột nhiên xé trời lao ra. Đồng thời, có ba luồng linh lực kinh thiên động địa bắn thẳng về phía đám người Phong Vân.

Hùng hổ, sát khí sắc bén...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 633: Yêu sâu đậm

“Bọn chúng đuổi tới rồi.” Sắc mặt của Phong Vân lập tức nghiêm lại.

Tốc độ của bọn chúng nhanh thật, khí thế cũng thật kinh người. Đó là ba gã đại nhân của thần cung gì đó chẳng?

Như chớp rạch trời cao, ba luồng khí tức lao vút đến mang theo sát khí sắc bén phả ra khắp nơi.

“Đám đuổi theo à? Ta...” Đám người Li Giang đang định đi vào lỗ hổng vị diện thì bỗng đồng loạt dừng lại và quay đầu nhìn.

Mẹ nó, lại có ba kẻ dám đuổi theo tới đây, để xem hôm nay bọn hắc xử lý chúng thế nào.

“Nhanh lên, lại đây, nhanh lên!”

Trong nháy mắt khi bọn họ đồng loạt dừng lại, tiếng hô cực kỳ nghiêm túc của sư tử Hoàng Kim bỗng từ hướng tam đại lục bắn lại. Trong lúc đó, thông đạo giữa hai không gian đang thu nhỏ lại rất nhanh. Nếu bọn họ không qua đây trước khi phong ấn hoàn toàn đóng lại thì chỉ có thể vĩnh viễn ở lại vị diện Thiên Phụ Sinh Thủy này.

Hậu quả...

“Mau, nhanh lên!” Ngàn Dạ Lan ở phương này cũng hiểu được tình hình. Hắc lập tức nhủ mảy hết lớn với Phong Vân, “Nhanh lại đây đi! Không gian vị diện sắp hoàn toàn bị phong tỏa rồi, nếu chậm chân thì mọi người không về được nữa đâu. Đừng để ý tới bọn chúng, mau trở lại đi!”

Nghe xong, đám người Li Giang vốn dừng bước xoay đầu định quần áo một trận với ba gã đại nhân kia không khỏi nhất tề sửng sốt. Ý của Ngàn Dạ Lan là...

“Li Giang dẫn đầu, Á Phi cản phía sau, cứ theo thứ tự mà đi vào nhanh, mau lên!” Phong Vân đã cảm nhận được sự gấp gáp trong đó, cũng thấy được tình hình trước mắt. Không gian vị diện vừa mới rồi còn có thể chứa được hơn trăm người đi qua mà giờ đã thu nhỏ đến mức chỉ có thể chứa được chục người đi qua một lúc. Bọn họ không thể trì hoãn được nữa, thời gian đã không còn nữa rồi. Nàng lập tức quyết định thật nhanh và đi về phía đám người Li Giang Á Phi. Phong Vân đứng ở cuối đoàn người, trên người nàng, bộ chiến giáp đệ nhất trong suốt chợt lóe sáng, một thanh trường kiếm chợt xuất hiện ngay giữa không trung và xông thẳng về phía ba gã đại nhân của Thiên Phụ Sinh Thủy kia.

“Phong Vân... Đi, mau!”

Li Giang ngáp ngừng một chút rồi lập tức chấp hành. Thân hình chợt lóe lên một cái, hắc đã đứng ở vị trí đầu tiên của đoàn người và quát to với mấy người của di tộc thượng cổ đằng sau.

“Thiếu chủ Li Giang, chúng ta...”

“Kẻ nào cãi lời, trảm!”

Hỏa Phượng vừa lúc đi theo phía sau hắc khi thấy vậy liền do dự mở miệng. Lời còn chưa nói xong, Li Giang đã hét to một tiếng.

Linh lực trong tay hắc lóe lên một cái rồi phóng về phía Hỏa Phượng. Hỏa Phượng theo bản năng lập tức né tránh nhưng đã bị ép vào trong không gian vị diện.

Người của tộc Bì Mông theo sát phía sau Hỏa Phượng thấy vậy cũng không dám nói nhiều mà vọt vào trong thông đạo. Bọn họ muốn ở lại giúp Phong Vân ngăn chặn kẻ địch, nhưng bọn họ cũng hiểu vào lúc này việc trở về mới là quan trọng nhất. Bọn họ càng qua nhanh thì thời gian phải lưu lại của đám Phong Vân càng ít đi, chính là giúp Phong Vân đỡ bận rộn. Bởi vậy, hơn một ngàn người của di tộc thượng cổ ở phía sau lại tiếp theo phía trước mà phóng vào trong thông đạo.

Còn Á Phi phụ trách cản phía sau cũng ở lại cùng Mặc Đế. Hai người xoay người đứng song song hai bên Phong Vân chống lại ba gã đại nhân đang đuổi theo.

Ba bóng đen như bí mật mang theo khí tức bão táp lao đến như chớp, làm mây đen nổi đầy trời.

“Bản đại nhân thật đúng là coi thường tam đại lục các ngươi. Hôm nay các ngươi muốn chạy cũng không dễ vậy đâu, ở lại hết cho ta!” Tiếng rống giận lãnh khốc đầy sát khí lại vang vọng trên màn trời. Ba người còn chưa tới mà ba quả cầu ánh sáng màu đen sắc bén vô cùng đã phá không lao đến. Nhanh như sao xẹt, tối như màn đêm, sức mạnh cường đại thôn tính hết thấy che thiên lập nhật liền chụp xuống đám người Phong Vân.

Thấy vậy, Phong Vân liền khua trường kiếm đâm vào không khí. Hai luồng linh lực hắc bạch trên thân kiếm mãnh liệt tỏa ra. Linh lực vù vù uốn lượn lên không và nổ vang như sấm giữa ngày hè. Hai tay cầm chuôi kiếm, Phong Vân lập tức chém về phía ba khối cầu màu đen.

Lập tức, chỉ thấy trong bóng tối hắc ám xen lẫn những nguồn năng lượng sáng màu giống như một mảnh lụa đen trắng ào ào phun ra.

Cùng lúc đó, Á Phi và Mặc Đế đứng bên cạnh Phong Vân cũng không hề nhàn rỗi. Cổ tay của Á Phi nhanh nhẹn huy động. Linh lực thực vật dồi dào lập tức bao lấy một kiếm đang chém ngang của Phong Vân giống như một lớp vỏ làm tăng thêm uy lực vô cùng cho nhát chém.

Mặc Đế cũng hét to một tiếng, bàn tay chém thẳng xuống phía dưới. Lập tức, một nguồn sức mạnh sắc vàng như đất phủ lên luồng linh lực hắc bạch của Phong Vân như vây cá. Cảnh tượng lúc này trông giống như một con rồng hắc bạch đang đập mây sắc vàng, mang theo một sức mạnh tuyệt đối không gì sánh kịp.

Cuồng long kinh thiên, hắc vụ đầy trời...

“Àm...” Ngay khi các luồng linh lực đang ùn ùn kéo tới, một tiếng nổ long trời lở đất lập tức vang vọng khắp tứ phương. Không ai nhìn thấy năng lượng dao động, cũng không thấy hai bên đối đầu sinh ra lửa cháy cực hạn, chỉ có khoảng không gian giữa hai bên đang không ngừng co giãn, không ngừng vận vẹo.

Khi hai bên đối đầu, không gian nơi đây đã bị xé rách...

Linh lực sắc bén phóng ra từ phía nhẹ giống như đao sắc. Không gian ảm đạm không ngừng phập phồng như sóng trào biển rộng. Khi không gian trở nên vận vẹo, Phong Vân, Á Phi, Mặc Đế lại đồng thời cùng chịu không được lùi lại phía sau từng bước.

Gương mặt cả ba đều biến sắc trong nháy mắt.

Thực lực của bọn chúng thật đáng sợ. Ba gã đại nhân thần cung của Thiên Phụ Sênh Thủy vốn đã quen chinh chiến quả nhiên có sức mạnh đỉnh cao của đỉnh cao.

“Hừ, chỉ bằng chừng ấy mà muốn ngăn cản chúng ta sao?” Chợt có tiếng nói lãnh khốc xẹt qua khoảng không bay tới. Ba gã đại nhân đã xuất hiện trên hư không. Gã đại nhân khá giống người của Lâm An Thần Cung bước từng bước lên khoảng không gian vận vẹo. Tay áo bảo của gã nhẹ nhàng vung lên. Khoảng không gian vốn bị xé rách và đang bắt đầu rách ra vô hạn lập tức bị cái phát tay của gã đánh tan ra xung quanh. Sương khói tiêu tán, nào là gió bão, nào là sóng biển phập phồng, nào là ánh sáng ảm đạm... mọi thứ đều hoàn toàn biến mất như thể chưa hề tồn tại.

Thấy vậy, Phong Vân hơi nheo mắt lại.

Thật lợi hại! Xem ra ba gã này còn mạnh hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của nàng.

“Mau lên, mau lên!” Cùng lúc đó, Li Giang đang đốc thúc tất cả mọi người của di tộc thượng cổ tiến vào thông đạo cũng nhìn thấy sự cường đại của ba gã kia. Về mặt không khỏi nghiêm lại, hẳn không ngừng hét lớn.

Không gian thông đạo đang không ngừng nhỏ lại, từng tắc lại từng tắc, vừa rồi còn có thể chứa mấy chục người cùng tiến vào mà giờ đã chỉ có thể chứa được mười mấy người.

Đám người Ngàn Dạ Cách ở bên vị diện tam đại lục cũng trở nên vô cùng nghiêm túc và lo lắng. Bọn họ không thể bảo sư tử Hoàng Kim giảm tốc độ được, mà sư tử Hoàng Kim có muốn giảm bớt tốc độ cũng không được. Không gian thông đạo này không phải người muốn phong ấn là phong ấn mà muốn mở rộng thì có thể mở rộng được. Hơn nữa, từ góc độ của bọn họ nhìn lại, phía sau ba gã không giống người đang đánh nhau với đám Phong Vân kia có khói lửa cuộn cuộn, sát khí kinh người. Đó là quân đội của Thiên Phụ Sênh Thủy, là đội quân của Thiên Phụ Sênh Thủy muốn xâm lược tam đại lục bọn họ. Cho tên tốc độ phong ấn thông đạo của vị diện không thể chậm lại được. Nếu chậm lại, thứ chờ đợi bọn họ chỉ sợ...

Trong chốc lát, trong lòng mọi người đều vô cùng căng thẳng nhìn thông đạo hai bên.

“Phong Vân, nhanh lên, nhanh lên!” Ngàn Dạ Lan không nhìn thấy nhưng cảm giác của hắn lại vô cùng khẩn tuệ. Không thể để ba gã kia kéo bọn họ ở lại được, không thể được.

Cách một không gian thông đạo, khi lời nói của Ngàn Dạ Lan lọt vào tai, Phong Vân lại nhìn ba gã đại nhân đang hùng hổ áp sát. Nàng đột nhiên quay đầu trao đổi ánh mắt với Á Phi và Mặc Đế. Hai người này đã phối hợp lâu với nàng nên chỉ cần liếc mắt một cái đã hiểu ý của Phong Vân. Ba người cùng đồng thời ép sát về phía sau. Cả ba cơ hồ đứng ngay trước lối vào của thông đạo, mà lúc đó cũng chỉ còn lại mấy chục người của di tộc thượng cổ là chưa vào hết.

“Kết võng!” Vừa đứng vững, Phong Vân lập tức quát to. Vừa quát, nàng vừa nhanh chóng vung hai tay lên màn trời trước mặt. Một luồng linh lực hai màu hắc bạch lập tức nhanh chóng ngưng kết thành tám lưới ánh sáng hai tầng xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

Cùng lúc đó, Tiểu Thực vốn vẫn im lặng cũng cả người run lên. Những đám cành lá màu xanh biếc lập tức mọc lên từ mặt đất bằng phẳng. Chúng nhanh chóng xuyên qua tám lưới ánh sáng mà Phong Vân vừa tạo rồi quấn quanh tám lưới và kết lại dày đặc làm tám lưới thêm chắc chắn.

Đồng thời, hai luồng linh lực trái phải của Á Phi và Mặc Đế cũng ào ào tuôn ra. Linh lực màu đất vây quanh phía trước tám lưới, sức mạnh bén nhọn như sát đao vô tận, linh lực thánh khiết màu trắng chắn ở phía sau che kín mọi thứ, cắn nuốt hết thảy mọi tình quang hắc ám. Bốn loại linh lực hỗ trợ lẫn nhau tạo thành một tấm chắn không gì địch nổi ngăn cách giữa ba gã đại nhân của tam đại thần cung và đám người Phong Vân.

“Mau lên, Phong Vân!” Khi người cuối cùng của di tộc thượng cổ đã bước vào thông đạo, Li Giang liền hướng về phía đám người Phong Vân Á Phi mà quát. Đồng thời, hắn cũng vội vàng vung tay lên, vội vàng tăng thêm cho tám lưới chắn một tầng thủy lực, nhu hòa mà cứng cỏi vô cùng.

“Lùi!” Lúc này không đi còn đợi khi nào? Phong Vân lập tức quát to.

Á Phi và Mặc Đế, Li Giang đều hết sức phối hợp. Lúc tấm chắn được hình thành, bọn họ lập tức bứt ra và phóng nhanh về phía thông đạo. Giờ phút này, thông đạo cùng lắm chỉ chứa được vài người.

Tiếng gió vu vù thổi mang theo sự sắc bén vô cùng. Đám người Phurong Vũ Náo ở bên vị diện tam đại lục khi thấy vậy thì không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bọn Phong Vân đã trở lại rồi, thật tốt quá! Thật tốt quá!

“Rốt cuộc sắp...”

“Không hay rồi!” Những lời vui mừng còn chưa nói xong, Mặc Hoàng vốn vẫn không rời mắt khỏi phương kia đột nhiên biến sắc. Hắn lắc mình một cái vọt về phía thông đạo.

Cùng lúc đó, chỉ thấy đằng sau tấm chắn ánh sáng bỗng cất lên một tiếng thét dài. Một nguồn năng lượng hắc ám đang ùn ùn kéo đến như muốn nuốt trọn cả mặt trời âm âm lao về phía tấm lá chắn ánh sáng kia. Cả không gian bị màu đen bao phủ giống như thần ma hạ thế. Ngay trong khoảng khắc khi vầng sáng màu đen ào ào kéo đến, tấm lá chắn do Phong Vân, Tiểu Thực, Á Phi, Mặc Đế, Li Giang liên thủ tạo thành liền giống như thủy tinh bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Ngay sau đó, như tiếng sét đột ngột đánh giữa không trung, một tiếng ầm ầm nứt vỡ vang lên. Một lỗ thủng lập tức xuất hiện. Sát ngay sau đó, một cột sáng màu đỏ chọt xuyên qua lỗ thủng lao thẳng về phía đám người Phong Vân Á Phi ở phía sau tấm chắn.

Mà bởi vì Phong Vân là người tạo nên tấm lưới nên cột sáng này nhằm thẳng về phía nàng.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt. Mà động tác của đám người Phong Vân cũng nhanh, bốn người đã sắp vọt vào trong không gian thông đạo. Li Giang, Á Phi, Mặc Đế ở phía trước đã tiến vào bên trong. Phong Vân đi đằng sau cùng cũng từng bước tiến vào.

Nhưng mà, cột sáng màu đỏ đã xé rách hết thấy, phá hủy hết thấy mà lao về phía Phong Vân với tư thái câu hồn đoạt mệnh.

Nhanh tới mức khiến người ta không kịp trở tay.

“Phong Vân...” Á Phi đi trước Phong Vân một bước lập tức biến sắc. Nhưng đã vào bên trong không gian thông đạo thì linh lực vận chuyển quanh người đã không còn được như ý hẳn nữa.

Chuyện này... Chuyện này...

“Tránh ra!” Trong nháy mắt khi Á Phi biến sắc, trước mặt hắn đột nhiên có một trận gió thổi qua. Một luồng sức mạnh bỗng xuất hiện đẩy hắn sang một bên.

“Mộc...” Tiếng kêu của Mặc Đế còn đang trên cửa miệng thì người phía trước đã chọt lóe mà qua.

“Ầm...” Một luồng hào quang sáng chói thần thánh lao ra không gì cản nổi. Phong Vân bị đẩy sang một bên. Quầng sáng vô hạn kia lập tức lao về phía cột sáng màu đỏ.

Chỉ thấy những tiếng ầm ầm vang lên không dứt. Máu trắng thần thánh và máu đỏ u ám hung hăng va chạm vào nhau. Ánh sáng tỏa ra cơ hồ làm sáng rực cả một phương thông đạo.

Bị va vào Phong Vân ở phía sau, cơ thể của Mặc Hoàng chọt lóe lên. Hắn phải lùi lại mấy bước mới đứng vững được. Mà khi lùi lại mấy bước thì khoảng cách với cửa thông đạo lại xa hơn một chút.

“Mau trở lại, mau lên!” Khi thấy vậy, sư tử Hoàng Kim cũng mở miệng rống to.

Không gian thông đạo lúc này đã chỉ có thể cho phép hai người đi qua. Phong Vân vốn chỉ còn một bước là qua cửa lại bị Mặc Hoàng đẩy ra một chút.

Đám Á Phi vốn đã đi vào thông đạo lập tức quát to, “Đi mau!” Vừa quát, bọn họ vừa xoay người muốn tóm lấy Mặc Hoàng.

“Phong Vân!” Á Phi, Li Giang, Mặc Đế cùng đồng thời hô to.

Bọn họ đều đã trở về nhưng hai người Phong Vân Mặc Hoàng lại...

Làm sao hai người bọn họ địch lại được kẻ địch? Làm sao địch lại được?

Không để cho mấy người có cơ hội phản đối, sư tử Hoàng Kim đã nhanh nhẹn vươn tay kéo ba người lại đây. Bọn họ không thể tiếp tục ở trong thông đạo, thời gian không còn nhiều nữa rồi.

Đứng ở sát cửa thông đạo, Phong Vân nghiêng người bay nhanh tóm lấy Mặc Hoàng.

Thế nhưng, nàng đã nhanh mà ba gã đại nhân của tam đại thần cung còn nhanh hơn. Thấy Phong Vân và Mộc Hoàng đã ở sát cửa thông đạo, hai người họ chỉ cần lắc mình một cái là bọn chúng sẽ không đuổi kịp, cả ba liền hung bạo hô lên một tiếng.

“Cách ly!”

“Giám cầm!”

“Phá!”

Ba tiếng nói cực kỳ âm lãnh theo thứ tự vang lên.

Cùng với ba tiếng nói vang lên này, ba nguồn sức mạnh hoàn toàn bất đồng nhưng lúc này lại hỗ trợ cho nhau đã ào ào nổi lên từ bốn phương tám hướng và lao thẳng về phía Phong Vân Mộc Hoàng. Một nguồn năng lượng vô hình trong suốt đột ngột từ mặt đất dựng lên ở ngay giữa Phong Vân và Mộc Hoàng, nhanh chóng tách hai người đang gần trong gang tấc ra hai nơi khác nhau. Đồng thời, một luồng linh lực màu đen tinh khiết bỗng ào ào nổi lên. Nó không nhằm vào Phong Vân mà lao thẳng về phía Mộc Hoàng.

Màu đen lướt qua, một đám tinh thạch màu đen nhanh chóng ngưng kết lại bên người Mộc Hoàng, giám cầm không khí, giám cầm ánh sáng, giám cầm hết thảy mọi thứ trong không gian xung quanh hắn.

Thấy vậy, sắc mặt của Mộc Hoàng lập tức trở nên lãnh trầm, chiến giáp trên người chợt hiện, Lôi Chi Thần Phật phá không mà đến nằm gọn trong tay hắn. Mộc Hoàng vung một kiếm tạo nên ngàn tầng trăm chém về phía sức mạnh đang giám cầm kia. Hắn cũng không quên quay đầu lại hét to với Phong Vân, “Mau trở về, mau!”

“Không!” Đáp lại hắn cũng là một tiếng hét chém đinh chặt sắt của Phong Vân.

Không, nàng tuyệt đối không thể để Mộc Hoàng một mình ở nơi này, hơn nữa còn ở trong tình huống như vậy. Hắc kiếm trong tay chợt động, Phong Vân chém một nhát về phía sức mạnh đang ngăn cách giữa hai bọn họ.

“Đừng chạm vào nó!”

Ngay khi một kiếm của Phong Vân chém xuống, một tiếng nói lo lắng đột nhiên từ xa truyền đến bay vào tai nàng.

Phong Vân ngăn ra, tay lập tức biến chiêu thu lại sức mạnh. Tuy vậy, vì nàng đã dùng toàn lực đánh xuống nên dù chuyển biến nhanh thì một nửa sức mạnh cũng đã giáng xuống rồi.

“Bốp.” Lập tức, chỉ thấy lưới sức mạnh vô hình đang ngăn cách kia bắt đầu phát nổ. Vô hình hóa hữu hình chỉ trong gang tấc mà thôi. Chẳng qua chỉ một đòn nhẹ nề đã giống như chọc phải tổ ong vô vàn. Hồng y đại pháo và bom hẹn giờ của Phong Vân đã lợi hại lắm rồi mà uy lực của tấm lưới chắn kia còn khủng khiếp hơn, cơ hồ như trẻ con so với người lớn vậy. Chỉ một tấm chắn vô hình mỏng manh mà khi phát nổ lại phá ra uy lực cơ hồ có thể hủy diệt hết thảy.

“Nhanh chóng lùi lại, mau!” Tiếng nói lo lắng lại lần thứ hai vang lên và đã ở khá gần.

“Mộc Hoàng!” Phong Vân biến sắc. Nàng muốn lao về phía Mộc Hoàng. Khoảng cách của Mộc Hoàng còn gần hơn nàng.

“Trời ơi...”

“Mau tránh ra...”

Bên vị diện tam đại lục, mọi người đều được chứng kiến hết thảy mọi chuyện đang xảy ra. Lúc này, gương mặt ai cũng đều biến sắc và vô cùng lo lắng.

Á Phi mới từ thông đạo bước ra định xoay người tiến vào bên trong.

“Không được qua đó!” Sư tử Hoàng Kim vung vuốt lên. Một luồng năng lượng lập tức xuất hiện khiến mọi người không thể đi vào thông đạo, cũng không thể tùy tiện đi lại được.

Nhưng mà, ngay khi sư tử Hoàng Kim vừa bày ra kết giới, một bóng người màu đen đột nhiên nhoáng một cái phóng qua, nhanh như sương khói.

Sư tử Hoàng Kim lập tức nhướng mày.

“Mộc Hoàng...”

“Lùi lại!”

Tiếng gọi nóng lòng của Phong Vân còn chưa dứt khỏi miệng thì một luồng linh lực bỗng từ phía sau nàng lao đến. Phong Vân không ngờ từ thông đạo phía sau lại đột nhiên xuất hiện linh lực. Không kịp phòng bị, nàng lập tức bị đẩy xa ra ngoài.

Cùng lúc đó, một tiếng nổ dữ dội vang ra tứ phía, một cái bóng màu đen nhanh chóng bao trùm lên hết thảy. Nhanh như chớp, nó đã bao bọc cả nguồn năng lượng đang phát nổ ở bên trong. Đồng thời, bóng đen cũng đánh một cái sang bên cạnh, làm cho Mộc Hoàng đang bị giám cầm ở phía đối diện

cũng bị đẩy xa ra.

Màu đen tinh thuần này mang theo khí tức hắc ám khác hẳn với Thiên Phụ Sinh Thủy. Vừa âm trầm lại nhu hòa, vừa u ám lại thuần khiết.

“Đế Sát!”

“Đế Sát...”

“Hắn...”

Đế Sát từ từ xuất hiện trong tầm mắt của đám người sư tử Hoàng Kim, Á Phi, Mặc Đế, sư phụ Diêm La, ... ở bên vị diện tam đại lục. Ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Đế Sát?

Người này đến đây từ bao giờ?

Hắn từ phía sau lao đến, hắn...

“Đế Sát, mau!” Kinh ngạc, khiếp sợ, đủ loại cảm xúc lập tức trôi qua, Á Phi là người đầu tiên điên cuồng hét lên với Đế Sát.

Đế Sát đã ra tay, hắn có sức mạnh hắc ám. Nếu hắn đã ra tay trợ giúp thì nhất định có cách có thể ngăn được con sóng dữ này?

Đế Sát, mau lên, thời gian không còn nhiều đâu! Thông đạo đã thu nhỏ lại tới mức chỉ cho một người đi qua.

“Đế Sát, mau lên, mau lên...”

“Đế Sát, người xem...”

Lập tức, mọi người đều đồng loạt tỉnh ngộ và điên cuồng gào thét.

Bên vị diện Thiên Phụ Sinh Thủy, Đế Sát một thân hắc y đứng ngay trước cửa thông đạo. Nguồn năng lượng màu đen tinh thuần từ tay hắn bay lên bao vây tất cả các mặt của vụ nổ. Hắc ám có cùng nguồn gốc, hắn đương nhiên biết cách đối phó với nguồn năng lượng này.

“Là người?” Những gã đại nhân của tam đại thần cung đều cảm nhận được sự xuất hiện của Đế Sát, mọi ánh mắt đều lập tức bắn phá về nơi này. Bọn chúng cảm nhận được, ở thời điểm đám người Phong Vân tung hoành tại Thiên Phụ Sinh Thủy của bọn chúng, trên người bọn họ có mang theo một nguồn sức mạnh giúp che giấu tung tích, và thứ đó chính là của người này.

Người này cũng có sức mạnh hắc ám giống bọn chúng.

Kinh địch, là kinh địch rồi!

Ám Chi Nguyên ào ào xông ra. Ở những nơi nó đi qua, người ta có cảm giác nhu hòa như mặt nước nhưng lại như mặt nước quét sạch hết thảy. Cùng chung nguồn gốc, Ám Chi Nguyên có cách để hấp thu chuyển hoá mọi thứ.

“Đế Sát?” Phong Vân vốn bị đẩy ra xa lúc này mới xoay người nhìn lại. Nàng không khỏi hô lên một tiếng.

Đế Sát đứng ở cửa thông đạo, tóc đen theo gió bay bay. Nghe tiếng nàng gọi, hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, trên mặt lộ ra ý cười ôn hòa. Đồng thời, hai tay hắn vẫn khua lên không gian áp chế lực công phá của vụ nổ.

“Giết cô ta!” Đúng lúc này, nhận thấy đòn truy sát Phong Vân và Mộc Hoàng bất thành, ba gã đại nhân lập tức tập trung tầm mắt về phía Phong Vân vừa bị đẩy ra xa.

Chỉ nghe ba chữ kia còn chưa hạ xuống, mặt đất bằng phẳng đột nhiên dậy sóng, một nguồn năng lực sắc bén đột ngột nổi lên kinh động tứ phương. Ba gã đại nhân của tam đại thần cung chớp mắt một cái liền xuất hiện ở ba hướng vây lấy Phong Vân. Bọn chúng lập tức dốc toàn lực tấn công về phía nàng.

Sóng to gió lớn, thiên địa khiếp sợ.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy chín chín tám mốt luồng ánh sáng từ bốn phương tám hướng ầm ầm lao về phía Phong Vân. Đồ cam lực lam chậm tím, mọi loại linh lực với đủ màu sắc đều được lôi ra sử dụng. Tốc độ không nhanh, nhưng loại sức ép tuyệt đối này đã vượt qua hiểu biết của tất cả mọi người có mặt ở đó.

Mọi thứ có trong bầu khí quyền lập tức bị lụi tàn, không khí bị đông lại, ánh sáng bị phong tỏa, thời gian bị đình chỉ.

Tam đại vương giả của Thiên Phụ Sinh Thủy đã toàn lực ra tay, hậu quả thế nào...

“Phong Vân...” Mộc Hoàng ở phía xa đang dùng kiếm chém xuống một góc của nguồn năng lượng giam cầm hắn, đột nhiên trông thấy tình huống này,

hắn không khỏi kinh hãi, mặt cắt không còn giọt máu. Hắn cơ hồ nổi điên đánh vào nơi yếu nhược nhất của nguồn năng lượng đang giam cầm để lao về phía Phong Vân.

“Phong Vân...”

“Trời ơi, Phong Vân...”

Đám người Á Phi ở vị diện tam đại lục cơ hồ sắp phát điên. Đám người Á Lê vốn giao hảo với Phong Vân đã lâu cũng đỏ hoe hốc mắt. Phong Vân mạnh thế nào bọn họ còn không rõ sao. Nếu chỉ đối phó với một gã đại nhân của thần cung thì Phong Vân còn có thể liều mạng mà đấu lại, mà nếu không đánh lại được cũng chắc chắn có thể chạy được. Có điều hiện tại...

Ba gã đại nhân của tam đại thần cung đã ra đòn hủy diệt. Dù bọn họ đang ở phương này cũng có thể cảm nhận được sự điên cuồng và áp lực sát phạt kinh hồn của nó.

Phong Vân, Phong Vân chỉ có một mình...

Mọi người đều nhìn thấy nhưng lại không thể làm gì được, ai nấy cơ hồ đều muốn phát điên.

Phong Vân ở giữa cảm nhận được đòn tấn công từ tứ phía ập đến, ánh mắt đột nhiên thối lại. Lọt vào tầm mắt nàng toàn bộ đều là ánh sáng chói rực với sát khí cực kỳ sắc bén. Trong thời gian gần một giây đồng hồ, đòn tấn công với chín chín tám mốt màu sắc đã gần trong gang tấc, không cho nàng thời gian ứng phó, không cho nàng góc độ để né tránh. Đánh vào góc chết, không lưu lại một đường sống, ba gã đại nhân của tam đại thần cung đã ra đòn tử thủ.

“Vân Vân, ta bảo vệ cô!” Hào quang lưu động, thân hình của Tiểu Thực đột nhiên bắn ra khỏi người Phong Vân, cành lá của nó tỏa ra bao quanh lấy người nàng.

Nó phải bảo vệ cho Vân Vân, ai muốn gây tổn thương cho Vân Vân thì trước hết phải bước qua xác nó.

Phong Vân nắm chặt trường kiếm trong tay nhưng không bảo Tiểu Thực dừng lại. Bọn họ là một thể, không ai có thể sống một mình được.

“Muốn giết ta, bọn chúng cũng phải trả giá!” Lời nói lạnh băng vang vọng giữa không trung, linh lực của Phong Vân cũng điên cuồng trào ra.

Liều mạng, nàng muốn liều mạng.

Cả trời đất đều tĩnh lặng, chỉ có ánh sáng đang chói rực giữa không trung. Một tiếng nổ mạnh vang lên, tiếng nổ lớn tới mức người của tam đại lục cũng chưa từng thấy qua. Đúng lúc này, bọn họ nhìn thấy một thứ ánh sáng hoa mỹ chói lòa khiến người nhìn muốn mù hai mắt. Loại sức mạnh tuyệt đối mạnh mẽ này có thể hủy diệt cả một phương đại lục. Sự va chạm này, sức công phá này, loại sắc bén này... bọn họ chưa từng nhìn thấy, chỉ duy nhất lần này.

“Haiz.” Khi tiếng nổ như tinh cầu va chạm vào nhau vang lên, bỗng có một tiếng thở dài như ả như hiện truyền đến, bên trong hàm chứa đầy thâm tình và sự bất lực.

Một bóng người liêu lĩnh lao về phía Phong Vân.

“Phong Vân...” Mộc Hoàng đã phá tan được nguồn năng lượng giam cầm quanh mình. Trông thấy vụ nổ kia, hắn cơ hồ phát điên.

“Không, không, Phong Vân...”

“Sao lại thế, sao lại thế này...”

Bưng kín miệng, đỏ bừng mắt, những người ở vị diện tam đại lục cơ hồ không nói nên lời. Ai nấy đều chỉ có thể đứng nhìn cảnh tượng đầy trời sắc màu như sao xa rơi xuống kia.

“Phong Vân, sao có thể như vậy, sao có thể như vậy...”

“Không, ta không chịu...”

Mọi người ở tam đại lục đều nghẹn ngào xúc động.

“Tránh ra!” Á Phi lao người về phía kết giới của sư tử Hoàng Kim. Hắn phải qua đó, không trở lại được tam đại lục cũng chẳng sao. Mẹ nó, hắn tuyệt đối không thể tha cho ba tên vương bát đần kia, tuyệt đối không thể.

“Phá!” Li Giang đỏ hoe hai mắt cũng vọt về phía kết giới của sư tử Hoàng Kim.

“Khí tức của Phong Vân vẫn còn.” Sư tử Hoàng Kim không ngăn cản mọi người mà lại cau mày kinh ngạc nói. Nó có thể cảm nhận được khí tức của Phong Vân, chuyện này...

“Còn sao?”

“Là thật hay giả?”

“A...”

Mọi người đang nổi điên không khỏi sùng sốt và đồng loạt nhìn về phía vị diện Thiên Phụ Sênh Thủy.

Sương khói tản ra, khói lửa kết thúc, tình hình bên trong lộ ra. Mọi người liếc mắt một cái liền đồng loạt khiếp sợ khôn kể.

“Đế Sát!” Phong Vân nhìn Đế Sát đang che chắn trước người mình, hai tay nàng cơ hồ run rẩy đỡ lấy cơ thể hắn.

Chẳng trách nàng không cảm nhận được một chút gì va chạm đến người mình. Chẳng trách nàng chẳng có một vết thương nào. Chẳng trách nàng...

Phong Vân đỡ lấy Đế Sát, trong lúc nhất thời, nàng cơ hồ không thốt nên lời.

Người phía trước đã che chắn toàn bộ cho Phong Vân, che chắn thật cẩn thận kín kẽ cho nàng. Mọi lực tấn công hắn đều lĩnh trọn. Đòn tấn công của ba gã đại nhân tam đại thần cung, tất cả đều dội lên người hắn.

Đế Sát, Đế Sát...

Phong Vân đỏ hoe hai mắt.

“Đừng khóc, Phong Vân mà ta biết là người cực kỳ mạnh mẽ.” Gương mặt Đế Sát lúc này đã tái nhợt, từ khóe miệng, một vết máu chậm rãi chảy ra rồi xuống hòa vào bụi bặm. Nhưng hắn lại nhìn nàng và mỉm cười.

Khi hắn đang mỉm cười, trên người Đế Sát, từng đóa từng đóa hoa sen màu đen bắt đầu tản ra ngoài. Từng đóa lại từng đóa từ trong cơ thể hắn tỏa ra và quay xung quanh người Đế Sát.

“Đế Sát!” Phong Vân kinh hãi mở to hai mắt. Nàng bỗng ôm chặt lấy hắn.

Sư tử Hoàng Kim đã từng nói, Đế Sát là do Âm Chi Nguyên sinh ra. Nếu Âm Chi Nguyên bất diệt thì hắn cũng bất diệt, mà lúc này, Âm Chi Nguyên đã bắt đầu thoát ra khỏi cơ thể hắn.

Dưới ánh mặt trời chói lóa, từng đóa sen màu đen cứ quanh quẩn bay ra khỏi người Đế Sát.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Người Đình Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 634: Một kiếp tình duyên

Hoa sen trời nổi lững lờ khắp tứ phương. Cả thiên địa trong nháy mắt cơ hồ đều bị sự lộng lẫy này làm cho lặng ngắt. Hết thấy đều hết sức im lặng. Chỉ từ từng đóa sen cứ không ngừng bay lên màn trời.

“Không, không, Đế Sát!” Phong Vân tức giận. Nàng vừa ôm chặt lấy hắn, tay vừa vội vàng vàng tóm lấy những đóa sen từ người hắn thoát ra.

Có điều, năm đầu ngón tay lướt qua một cái, rõ ràng đã quơ được đóa sen đang tung bay ra ngoài, vậy mà đầu ngón tay lại hoàn toàn xuyên qua đóa hoa màu đen đó, cứ như vậy mà xuyên qua.

Từng đóa bay lên và tản ra rất xa.

Một đóa, hai đóa, ba đóa... Phong Vân nhìn đầu ngón tay của mình lẫn trong đám hoa sen màu đen, cả người cơ hồ bắt đầu run rẩy.

Không, không thể như vậy, đó là sinh lực của Đế Sát mà...

Nghiến chặt hàm răng, Phong Vân phóng hết mọi linh lực bạch sắc, linh lực hắc ám trên người mình để vây bắt Âm Chi Nguyên đang tản ra tứ phía.

Có điều... Có điều...

Âm Chi Nguyên của nàng là do Đế Sát cấp. Lúc này làm sao có thể dùng nó để kéo thứ nguyên bản kia lại được.

Sắc mặt của Phong Vân trong nháy mắt hoàn toàn biến đổi.

“Đừng nóng, nàng không bắt được đâu.” Đế Sát đang bị Phong Vân ôm chặt vào lòng, thấy sắc mặt nàng biến đổi như thế, hần không khỏi khe khẽ mỉm cười. Sau đó, hần chậm rãi vươn tay ra vuốt lên hai má Phong Vân.

“Có thể bắt trở lại, nhất định có thể!” Phong Vân cắn chặt môi và vẫn kiên trì cố gắng để Âm Chi Nguyên không thoát ra khỏi người Đế Sát. Nhưng mà, Âm Chi Nguyên có hình bông sen kia vẫn từng đóa từng đóa lướt qua tay nàng, bay qua phạm vi lĩnh lực của nàng mà trôi nổi vào màn trời phía trên. Từng đóa hoa cao quý nhưng lại cứ tuyệt tình nở rộ và lơ lửng bay lên làm sáng lạn rực rỡ cả một khoảng trời.

Vốn điên cuồng vọt về phía Phong Vân, lúc này, nhìn thấy Phong Vân và Đế Sát ở cách đó không xa, Mộc Hoàng lập tức dừng lại. Hần ngẩng đầu nhìn những đóa sen đang bay múa đầy trời, nhìn thấy Đế Sát chắn trước mặt Phong Vân, nhìn thấy cảnh Phong Vân biến sắc đuổi bắt sức mạnh toát ra quanh người Đế Sát. Năm ngón tay hần nắm chặt lại thành quyền. Trong đôi mắt thâm thúy của hần ánh lên sự kích động, sự nhẹ nhõm, sự khiếp sợ, sự kinh hãi, ...

Đủ loại cảm xúc đan xen vào một chỗ, cuối cùng, không nói lời nào, Mộc Hoàng khẽ vung tay. Một luồng linh lực màu trắng thánh khiết lập tức bao vây lấy lực hắc ám đang tàn rã từ phía.

Không thể để chúng tàn rã, không thể để chúng biến mất.

Những đóa sen màu đen nhẹ nhàng bông bênh quanh Đế Sát và Phong Vân. Một cảnh tượng đẹp để không gì sánh được.

Đế Sát vuốt ve khuôn mặt Phong Vân, lần đầu tiên hần được tiếp cận với da thịt của nàng một cách gần gũi và dịu dàng như thế. Trên mặt Đế Sát lộ ra một nụ cười thư thái. Thật tốt, thật tốt quá!

“Đừng cố sức nữa, ta tự biết mình...”

“Không được nói lung tung, ngươi nhất định sẽ không có việc gì.” Đế Sát chưa nói xong, Phong Vân đã vội vàng ngắt lời. Có điều, sự bất lực khi thấy Âm Chi Nguyên cứ lần lượt toát ra từ người Đế Sát khiến cả người nàng càng lúc càng run rẩy cơ hồ không thể không chế được.

Lần đầu tiên Đế Sát trông thấy Phong Vân cấp bách vì hần như thế, lần đầu tiên để lộ cảm xúc ra ngoài, lần đầu tiên sót ruột vì hần, run rẩy vì hần. Trong lòng hần bỗng trào dâng một cảm giác ngọt ngào không thể nói thành lời.

Rốt cuộc Phong Vân đã dừng bước vì hần, đã ôm lấy hần.

Gương mặt Đế Sát hiện lên sự vui sướng, cả khuôn mặt tái nhợt lại nổi lên một chút ửng đỏ.

Phong Vân vừa nhìn hần vừa nghẹn ngào trong lòng.

“Không việc gì, không việc gì đâu!” Cố nén nỗi kinh sợ và đau đớn vào trong, Phong Vân cơ hồ nghẹn ngào thốt ra vài từ.

Đế Sát nhìn sự xúc động của Phong Vân, vẻ tươi cười trên mặt càng thêm sáng lạn.

Thật tốt, thật tốt quá, hết thấy những điều này đều vì hần phải không?

“Đế Sát, Đế Sát, ngươi sẽ không việc gì đâu, đừng sợ, đừng sợ!” Tiểu Thực đã lấy lại được tinh thần. Nó vọt ra khỏi người Phong Vân và quần chặt xung quanh Đế Sát.

“Nàng cười một cái đi!” Vuốt ve khuôn mặt của Phong Vân, Đế Sát đột nhiên mở miệng.

Nghe thấy những lời này, nhìn thấy vẻ tươi cười của Đế Sát, lại nhìn từng vệt từng vệt máu đang ứa ra từ miệng hần rồi hòa vào bụi bặm, lúc này, nàng sao còn có thể cười được nữa? Có điều, cảm nhận được cơ thể của Đế Sát trong lòng mình càng lúc càng nhẹ, Phong Vân cơ hồ nghiêng chặt răng lại. Hít sâu một hơi, nàng vừa nhìn Đế Sát vừa miễn cưỡng nở nụ cười.

“Giờ mới được, ta thích nhìn nàng cười.” Đế Sát nhìn vẻ tươi cười của Phong Vân, mọi chuyện đã qua cứ chậm chậm diễn ra trước mắt.

Tại đế đô của Nam Viên, cảnh tượng nhất kiến chung tình hiện lên trong mắt hần, trong lòng hần. Sự hăng hái của nàng, gương mặt tươi cười của nàng, vẻ đẹp phong hoa tuyệt đại của nàng, sự can rở cao ngạo của nàng, tất cả làm cho hần vừa gặp đã thương, trái tim hần cũng vĩnh viễn bị giam cầm. Từ đó về sau, hần đã quyết dù núi cao sông dài thế nào cũng phải có được nàng.

Rồi bên bờ Huyền Hải, hần không tiếc hết thảy chạy tới, hóa ra lại bị nàng tính kế.

Tại không gian vũ mang, hần vì nàng mà từ bỏ chính mình, hần đã khiến nàng cảm động.

Ở đế đô Nam Viên, lễ cưới khiến hần đau lòng đứt gan đứt ruột, thế nhưng hần vẫn không thể từ bỏ được tình yêu say đắm đó.

Tại vực sâu nơi địa ngục, hần muốn giết chết Mộc Hoàng. Phong Vân lại vì Mộc Hoàng mà hủy diệt Hắc Ngục. Vậy mà hần vẫn không nở xuống tay hạ thủ.

Hần càng không thể quên khi Âm Chi Nguyên tấn công, nàng đã đỡ cho hần một đòn.

Nhiều chuyện đã qua lúc này lại giống như từng thước phim quay chậm cứ thoáng hiện lại trước mắt hắn. Cũng không có chuyện gì tốt đẹp, thứ tốt đẹp duy nhất chính là đoạn thời gian hắn chữa thương cho Phong Vân. Mỗi ngày đều có thể thấy nàng, mỗi ngày có thể cùng nàng nói chuyện phiếm, cùng nhau uống rượu, đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong đời hắn.

Đáng tiếc là... Đáng tiếc nó không kéo dài được bao lâu...

Nghĩ tới đủ loại chuyện trước kia, Đế Sát âm thầm thở dài.

Có điều, hắn không hối hận, thực sự không hối hận. Hắn không hối hận khi trong đời mình đã có một tình yêu mãnh liệt dành cho một người như thế, khi dùng mọi cách để nàng được sống tốt, khi dành cho nàng một tình yêu say đắm muốn thiêu đốt tất cả như thế. Đã có một người khiến mình điên cuồng, say đắm, tổn thương... Thế là đủ rồi.

Phục hồi lại tinh thần, Đế Sát nhìn Phong Vân ở trước mặt đang cố gắng nở nụ cười vì mình. Hắn nhẹ nhàng vỗ lên hai má Phong Vân.

Nàng không sao là tốt rồi, chỉ cần nàng không sao là tốt rồi.

Gương mặt vẫn giữ vẻ tươi cười, cơ thể của Đế Sát lại càng lúc càng nhẹ. Từng đóa hoa sen toát ra đã nhuộm đắm cả một khoảng không gian.

“Không, không...” Thấy vậy, Phong Vân sợ hãi tới mức tóc tai cơ hồ dựng đứng lên. Nàng vừa ôm Đế Sát vừa run rẩy như thể không ôm nổi hắn nữa.

“Đế Sát, đừng chết...” Tiểu Thực cũng bắt đầu khóc lóc.

Mộc Hoàng đứng một bên nghiêng chặt răng lại, linh lực thánh khiết quanh hắn cứ không ngừng tăng lên một lớp lại một lớp.

Xuyên qua những bông sen đang lơ lửng bay lên.

Kéo chúng về phía Đế Sát.

Phong Vân lấy hắc ám đối với hắc ám không được, nhưng hắn làm được.

Cổ tay Mộc Hoàng nhanh nhẹn huy động, pháp quyết bắn ra liên tiếp, hơi thở của hắn lúc này đã lạnh như băng, trán bắt đầu đổ mồ hôi từng giọt.

Đó là sự lo lắng chân thực xuất phát từ nội tâm.

“Đế Sát sao lại...”

“Trời ơi... Sao có thể chết như vậy...”

Đám người Á Phi ở bên tam đại lục hiển nhiên cũng không ngờ tình huống đột nhiên thay đổi thành ra như vậy. Cả đám không khỏi chấn động không nói ra lời khi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bọn họ sớm đã biết Đế Sát là người thâm tình, sớm đã biết người này dám yêu dám hận. Ngày hôm nay, nếu mỗi người bọn họ ở vào vị trí của Đế Sát, ở bên cạnh Phong Vân, mỗi người bọn họ cũng sẽ xông lên bảo vệ cho nàng. Đó là điều tuyệt đối không thể nghi ngờ. Nhưng đó không phải là tình yêu. Còn Đế Sát này, đã bị tổn thương quá nhiều, đã biết rõ ràng là vô vọng, đã biết rõ ràng quay đầu là bờ, thế nhưng hắn vẫn...

Thật không thể không khiến người ta xúc động, không thể không khiến người ta cảm động, không thể khiến người ta nhìn tình cảnh như vậy mà có thể thờ ơ.

Đế Sát này vì sao lại thế, vì sao lại thế?

Ba vầng thái dương trên bầu trời vẫn tỏa nắng chói chang làm nổi bật những đóa sen u ám. Cảnh tượng lúc đó thật đẹp để tới mức không thể dùng lời để tả, thật khiến người ta hít thở không thông.

“Kiếp sau để cho ta được không?” Nhìn Phong Vân đỏ hoe hai mắt, Đế Sát mỉm cười nói với nàng.

Lời nói nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi nhưng bên trong lại chứa hy vọng...

“Đế Sát!” Năm đầu ngón tay của Phong Vân cắm chặt vào lòng bàn tay. Lời hứa hẹn này... Lời hứa hẹn này...

“Không, không cần.” Không đợi Phong Vân trả lời, Đế Sát bỗng khe khẽ lắc đầu.

“Ta không cần kiếp sau của nàng. Nếu có thể luân hồi, ta nguyện đi tới kiếp trước của nàng, để nàng không thể biết hắn, chỉ có thể gặp ta mà thôi.”

Lời nói yếu ớt lại vô cùng can rờ tung bay lên màn trời.

Điều tươi đẹp nhất chính là người đó hướng cả về mình. Không cần gặp lại ở kiếp sau, bởi nàng đã hứa hẹn với một người khác. Chỉ mong gặp nàng ở kiếp trước, để nàng không thể nhìn thấy ai khác được nữa. Như vậy, đời đời kiếp kiếp nàng chỉ thuộc về hắn. Đó là lòng tham, là tính ích kỷ của hắn. Hắn phải có được trọn vẹn, phải có được hết thảy.

Rõ ràng biết chuyện này hoàn toàn không có khả năng, rõ ràng biết người này không thể trở lại kiếp trước, rõ ràng biết đó chỉ làm mộng tưởng, nhưng khi nhìn thấy tia hy vọng và chờ đợi trong mắt Đế Sát, Phong Vân rốt cuộc không nhịn được mà đỏ hoe hai mắt. Nàng cắn răng gật đầu nói, “Được!”

Nghe nàng nói thế, trong mắt Đế Sát lập tức lấp lánh muôn vàn tia sáng đẹp đẽ vô cùng.

Từng bông sen u tối vẫn bay lên khoảng không.

Giống như một dải ngân hà đang bao quanh lấy hắn.

Cơ thể của Đế Sát càng lúc càng mờ nhạt, cũng càng lúc càng nhẹ bẫng đi.

“Đế Sát, Đế Sát, Mộc Hoàng...” Phong Vân trở nên luống cuống tay chân. Linh lực của nàng không thể ổn định cơ thể của Đế Sát, nàng không có cách nào, nàng...

“Đế Sát, ổn định!” Tiếng nói trầm như băng của Mộc Hoàng vang lên. Hắn nhanh chóng lao đến, linh lực trong tay bao trụ cả người Đế Sát, tay không bắt Âm Chi Nguyên quay lại nữa. Hắn dùng linh lực bao lấy cơ thể Đế Sát. Làm vậy có lẽ Đế Sát còn có cơ hội.

Ánh sáng và bóng tối đan xen vào nhau, là kẻ thù đối địch vạn năm không đổi.

“Ta hận ngươi!” Đế Sát quay đầu nhìn thoáng qua Mộc Hoàng đang liều mạng cứu mình, lời nói thực nhẹ nhàng.

“Ta biết. Vậy ngươi tiếp tục sống sót để hận tiếp đi!” Mộc Hoàng vừa nói, tay vừa vung ra nhanh hơn.

Có điều, hắn đã nhanh mà căn nguyên trên người Đế Sát còn tán ra nhanh hơn.

Dần dần, Phong Vân đã không còn có thể ôm được thân thể của Đế Sát nữa. Từ trong tay Phong Vân, Đế Sát như làn khói nhẹ bắt đầu trượt ra ngoài.

“Không!” Phong Vân nhất thời hoảng hốt, bàn tay lại tiếp tục ôm chặt lấy Đế Sát. Thế nhưng, nàng chỉ túm được một bàn tay của hắn.

Đế Sát đang lơ lửng giữa không trung, Phong Vân vội vàng túm chặt lấy hắn. Mộc Hoàng ở bên cạnh cũng khẩn trương huy động linh lực. Linh lực trong tay hắn cứ từng tầng từng tầng phủ lên Đế Sát.

Thân hình càng lúc càng mờ nhạt như khói nhẹ có thể biến mất bất cứ lúc nào trong không trung, Đế Sát cúi đầu nhìn Phong Vân đang nắm tay hắn, lại nhìn Mộc Hoàng vẻ mặt nghiêm túc lo lắng bên cạnh. Hắn nói rất nhẹ.

“Ta không muốn chúc phúc hai người. Ta muốn nguyên rủa, rất muốn, có điều... Ta yêu nàng như vậy, sao có thể cam lòng khi nàng không được hạnh phúc.”

Lời nói nhẹ nhàng phiêu đảng giữa màn trời. Rất nhẹ, thế nhưng lại nặng tựa núi sông.

“Đế Sát!” Nghe Đế Sát nói thế, nước mắt của Phong Vân lập tức rơi xuống. Những lời này cơ hồ làm nàng sụp đổ.

“Hạnh phúc nhé!” Gương mặt đang mỉm cười ấy ở giữa màn trời trông thật sáng lạn và rực rỡ. Khi lời nói còn tung bay trong không gian, vạt áo sen từ trên người Đế Sát tỏa ra bắt đầu tiêu tán. Trên màn trời chỉ còn lại một bóng dáng Đế Sát.

“Đế Sát...” Ruột gan Phong Vân như muốn vỡ ra.

“Đế Sát!” Nhìn thấy Đế Sát sắp tan thành mây khói, Mộc Hoàng không khỏi hô to một tiếng. Thân sắc dao động, không kịp nghĩ ngợi, nắm đầu ngón tay hắn đang tỏa ra năng lượng thần thánh lập tức chộp tới ngay giữa thân hình của Đế Sát sắp tiêu tán mà đi.

Hoa sen đen vẫn phấp phới đầy trời, mà trên màn trời cao cao đã không còn dấu vết của Đế Sát.

“Sát Sát...” Tiểu Thực thấy mình đang ôm vào khoảng không, Đế Sát ở bên trong đã không còn nữa...

“Không...” Tiếng gào thét sắc nhọn chột vang lên chấn vỡ phía chân trời, truyền lên tận chín tầng mây.

“Đế Sát.”

Không người nào ở vị diện tam đại lục cất tiếng nói. Mọi người nắm tay nhau nhưng không thể nói được một lời.

“Một kẻ si tình, quá si tình...” Cuối cùng, chỉ có Mặc Đế thờ dài một tiếng.

Mọi chuyện nói thì chậm nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

“Ha ha, kẻ đối địch với Thiên Phụ Sinh Thành Thủy chúng ta sẽ có kết cục như vậy đó, ha ha...”

Giữa bầu trời đầy hoa sen phiêu đảng, những tiếng cười to kiêu ngạo tàn ác chột vang lên.

“Hắn đáng chết...”

Năm đầu ngón tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, từng giọt máu từ bàn tay rơi xuống bụi bặm, Phong Vân không ngẩng đầu lên, nhưng khí tức của nàng bắt đầu lưu chuyển.

Mộc Hoàng nắm chặt tay. Hắn xoay người nhìn ba gã đại nhân của tam đại thần cung kiêu ngạo kia, màu đỏ trong mắt bắt đầu bốc lên.

“Mau trở lại đi!” Sư tử Hoàng Kim bỗng kêu to một tiếng. Thông đạo vị diện cơ hồ chỉ còn có thể chứa được một người. Nếu chuyển này bọn họ không trở về...

Có điều, Phong Vân không hề động, Mộc Hoàng cũng vậy. Khí tức quanh hai người càng lúc càng mãnh liệt, sát khí càng lúc càng bốc cao.

Dưới ánh nắng chói chang của ba vàng thái dương đang thi nhau chiếu rọi, mây đen bỗng kéo đến đầy trời. Thật dày, thật nặng nề, cùng với những đóa sen đang lơ lửng kia, chỉ trong nháy mắt, một áp lực xuất hiện khiến người ta hầu như không thể thở nổi.

“Sao lại...” Ba gã đại nhân kiêu ngạo của tam đại thần cung lập tức nhú mày.

“A...” Trong nháy mắt khi bọn chúng nhú mày, mái tóc đen của Phong Vân bỗng phần phật tung ra tứ phía. Một tiếng thét đau xót tới mức tận cùng như rồng cuộn tăng mây vút thẳng lên trời. Giữa tiếng thét ai oán này, Phong Vân chậm rãi ngẩng đầu lên. Hai mắt nàng đỏ rực và tràn ngập sát khí. Trên gương mặt dữ tợn, tất cả đều là phần hận.

Không khí tứ phương bắt đầu dao động. Một luồng linh lực hai màu hắc bạch với khí thế ngất trời lập tức vút lên trời cao. Bầu trời chấn động, mặt đất sục sôi, không khí rít gào. Từng đám cành lá xanh biếc bắt đầu nhanh chóng sinh sôi và điên cuồng vươn lên. Những dây leo không hề vô hại mà đều mang theo gai nhọn, so với những vũ khí bén nhọn nhất thì chúng còn sắc nhọn hơn rất nhiều.

Phong Vân đứng đó với tư thái tiêu trừ tất cả.

Giữa bầu không khí đang điên cuồng xoay tít, từng đóa sen màu đen bắt đầu toát ra.

“Phong Vân phát điên rồi!” Ngân Dạ Lan vẫn là người miễn cảm nhất.

“Cả Mộc Hoàng nữa.” Á Phi nhìn không chớp mắt.

Mái tóc của Mộc Hoàng cũng bay lên phần phật, luồng ánh sáng trắng thần thánh không bao táp như Phong Vân mà dựng thẳng lên trời, khiến người ta cảm thấy cực kỳ khủng bố.

“Mạnh quá...” Gã đại nhân lão hồ của Mẫn Hạc Thần Cung đã bắt đầu kinh sợ. Đây là sức mạnh do tiểu nữ nhân vừa rồi còn yếu ớt kia phát ra? Cái này... Đây là thực hay giả vậy?

“Mau, lùi lại phía sau...” Gã đại nhân của Lâm An Thần Cung là người giáo hoạt nhất. Vừa thấy tình huống này, thần sắc lập tức biến đổi, gã nhanh chóng lùi lại phía sau.

Nhưng mà, lúc này đã muộn.

“Sao lại thế này, ta không động đây được?”

“Không hay rồi, không gian của chúng ta đã bị phong tỏa.”

Ba gã đại nhân của tam đại thần cung cực kỳ kinh hãi. Trong lúc bọn chúng còn chưa nhận thức được, không gian xung quanh bọn chúng đã bị phong tỏa rồi ư? Bọn chúng lại bị phong tỏa ngay trên địa bàn của mình, điều này sao có thể?

Quanh người bọn chúng bỗng xuất hiện những luồng sáng màu trắng, đó là quang lực thần thánh. Là Thánh Quang Chi Vũ của Mộc Hoàng.

“Chết hết cho ta!” Điên cuồng gào thét giữa đất trời, mái tóc đen của Phong Vân đã dựng thẳng đứng, cả người nàng đều đang trong tư thái hết sức điên cuồng.

Một tiếng này vừa hạ xuống, chỉ thấy luồng năng lượng hắc bạch và đám dây leo xanh biếc với tư thái quét sạch hết thảy, quyết liệt liều sống mái một phen, mang theo sự phẫn nộ và yêu hận ngập trời, phóng thẳng về phía ba gã đại nhân của tam đại thần cung.

Bầu trời chỉ còn lại hai màu đen trắng, đầy trời đều là từng đóa hoa sen.

Cùng lúc đó, Mộc Hoàng đánh một chuông lên lưng Phong Vân.

“Nợ máu phải trả bằng máu.” Lời nói lạnh băng mang theo sự phẫn nộ vô cùng lại vang lên. Hắn cũng không thích Đế Sát, nhưng hắn tuyệt đối không muốn Đế Sát cứ thế biến mất ở nơi này.

Linh lực thần thánh truyền vào trong cơ thể Phong Vân. Lập tức, đòn tấn công đen xanh trắng ngập trời kia bỗng như hồ thêm cánh càng thêm mạnh mẽ.

Đồng thời, xung quanh nó còn xuất hiện thêm ba luồng sáng trắng so với yêu thú siêu siêu cấp cấp mười lăm còn mạnh hơn nhiều.

Luồng năng lượng với khí thế không gì cản nổi hướng thẳng về phía ba gã đại nhân của tam đại thần cung kia.

Bị sự phẫn nộ và đau thương vô cùng kích thích thành ra hung bạo, Phong Vân và Mộc Hoàng liên thủ với nhau tạo ra luồng sức mạnh tinh tuyệt thiên địa, sáng với cổ kim. Cùng lúc đó, hàng vạn đóa sen màu đen cứ phiêu phù quần lầy hai luồng sức mạnh của Phong Vân và Mộc Hoàng, như thể Đế Sát cũng đang ở bên cạnh bọn họ vậy.

Hỗ trợ, áp chế, liên hợp. Sóng gió thay nhau nổi lên, thế không thể đỡ. Ở những nơi luồng sức mạnh quét qua, núi bị xén, tinh thạch biến thành bụi bặm, người biến thành tro bụi...

“Ầm...” Một tiếng nổ xé trời vang lên. Bụi đất bay lên đầy trời, linh lực tỏa ra tứ phía. Ba nguồn năng lượng giống như hồng thủy tuôn trào bao phủ lên hết thảy, rửa trôi hết thảy, cắn nuốt hết thảy...

“Bọn họ điên rồi!”

“Thực là...”

Từng người trong đám Á Phi, Li Giang, Mặc Đế, Ngàn Dạ Cách ở phía bên tam đại lục không người nào không bị tình cảnh trước mắt làm cho chấn động. Loại sức mạnh điên cuồng như vậy, kiểu phát tiết điên cuồng như vậy... Bọn họ cơ hồ chưa từng gặp qua.

“Chết tiệt, hai người kia điên rồi, còn không mau trở về.” Trong lúc mọi người còn đang khiếp sợ, sư tử Hoàng Kim vẫn giữ được lý trí. Lúc này, thấy không gian thông đạo đang nhanh chóng khép lại đến mức một người đi qua còn khó khăn, mà Phong Vân với Mộc Hoàng lại chẳng có vẻ gì là định quay lại, nó không khỏi hung hăng nói một câu rồi giờ chân lên.

“Người chặn nơi này lại, ta đi một chuyến.” Một móng vuốt tóm lấy Ngàn Dạ Lan vẫn một mực chống đỡ bên cạnh, sư tử Hoàng Kim vội la lên.

Ngàn Dạ Lan đang cầm cổ kiếm duy trì vị diện không cho nó nhanh chóng khép lại. Khi nghe sư tử Hoàng Kim nói thế, hắn nhanh chóng gạt đầu, “Người đi nhanh đi!”

Ở đây chỉ có sư tử Hoàng Kim có thể kéo hai người kia quay về.

Bụi đất bay múa đầy trời giống như một trận đại hồng thủy cán quét hết thảy mọi thứ ở không gian nơi này, cái gì cũng không còn tồn tại. Đã không còn tinh thạch bay loạn, đã không còn đám người hùng hổ xâm lấn, càng không có ba gã đại nhân của tam đại thần cung.

Nhưng mà, cũng không có Đế Sát.

Phong Vân chậm rãi ngẩng đầu nhìn màn trời. Bầu trời âm u bắt đầu nổi gió. Vạn đóa sen màu đen chậm rãi bay một vòng trên không trung. Sau đó, từng giọt mưa lẳng lặng rơi xuống.

Trên thế gian trong sạch này đã không còn hắc nữa.

Hai mắt Phong Vân đỏ au, nòng cắn chặt khớp hàm.

Mộc Hoàng cầm tay Phong Vân, tay kia chậm rãi hứng từng giọt mưa.

Là nước mắt của trời phải không?

“Đi thôi, bây giờ không về là không về được đâu.” Không biết sư tử Hoàng Kim đã đứng cạnh bọn họ từ khi nào. Một tay nó tóm lấy Tiểu Thực, bắt Tiểu Thực trở về nguyên hình, một vuốt vồ vồ lên Phong Vân và Mộc Hoàng.

“Nơi này không phải nhà của các ngươi, cũng không phải nhà của Đế Sát.”

Dứt lời, không để Phong Vân và Mộc Hoàng lên tiếng, nó tóm lấy hai người và nhanh chóng lao về phía không gian thông đạo.

Nơi này không phải nơi sinh sống của bọn họ, bọn họ không nên ở lại.

“Ta muốn mang hắn đi...” Phong Vân vẫn nhìn màn trời mưa bay trước mắt.

Sư tử Hoàng Kim nói rất đúng, nơi này không phải nhà của bọn họ, cũng không phải... nhà của Đế Sát.

“Hắn đến từ hư vô, đương nhiên sẽ trở về hư vô.” Sư tử Hoàng Kim không nhiều lời.

“Hư vô ư?” Mộc Hoàng vẫn nắm chặt tay liền khế kháng hỏi.

“Đi thôi!” Không để hai người bọn họ phản đối, sư tử Hoàng Kim mạnh mẽ kéo cả hai chui vào trong không gian thông đạo.

Sao trời lưu chuyển, ngân hà di động...

“Àm...” Ngay khi hai người một thú biến mất ở không gian thông đạo, không gian vị diện lập tức âm một tiếng và hoàn toàn đóng lại.

Màn trời cao cao, từ nay về sau, tam đại lục là tam đại lục, Thiên Phụ Sinh Thủy vẫn là Thiên Phụ Sinh Thủy.

Phật nói: Vạn pháp giai sinh, giai hệ duyên phận, ngẫu nhiên tương ngộ, mộ nhiên quay đầu, nhất định là vì khi còn sống, chỉ vì khoảnh khắc ánh mắt giao hòa.

Duyên khởi tức diệt, duyên sinh dĩ không.

Một đời này,

Chuyển sơn chuyển thủy chuyển Phật tháp,

Không tu kiếp sau,

Chỉ vì trên đường... cùng người gặp lại...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 635: Đại kết cục

Mưa hoa rơi rơi, tuyết bay đầy trời. Chớp cái đã một năm trôi qua. Mùa đông khắc nghiệt lại kéo đến.

Tại vùng ngoại ô của Đế đô Nam Viên, nơi tộc người lùn trú ngụ, khắp nơi đều giăng mắc đèn màu, không khí vô cùng vui vẻ. Rượu ngon chảy như nước, bàn tiệc bày khắp hơn mười dặm. Nơi nơi đều có tiếng nói cười ca hát, nơi nơi đều người đến người đi nhộn nhịp.

Những nhân vật cao cấp của tộc tinh linh, tộc mỹ nhân ngư, tộc Bi Mông đều đồng loạt tụ tập ở đây. Thấp hơn thì có các nhân vật cấp cao của Đế hoàng quốc Nam Viên, Thiên Khung, Tinh Vực,... Ngay cả các quan lớn, tướng lĩnh của tam đại đế hoàng quốc có giao tình thân thiết với tộc người lùn cũng đều có mặt.

“Ha ha, uống đi, ngày vui thế này, chúng ta nhất định không say không về!”

“Đúng thế. Mặc Đế, hôm nay ngài không được trốn đâu đấy. Nhất định phải say sưa một trận mới được.”

“Đúng, ha ha, tới đây, uống...”

“Ôi, các người đừng chúc say tộc trưởng của chúng ta...”

“...”

Những âm thanh huyền ảo và hưng phấn cứ liên tiếp vang lên tràn ngập gió lạnh tứ phương. Tộc người lùn thì ra sức bảo vệ Mặc Đế, còn tộc mỹ nhân ngư, tộc tinh linh và tộc Bi Mông lại mặc kệ, bọn họ cứ nhất định phải chúc say ông ta. Trong lúc nhất thời, không khí nơi đó trở nên hết sức náo nhiệt ồn ào.

Mà Li Á mặc hi phục đỏ thắm đứng bên cạnh Mặc Đế cũng chỉ mỉm cười chứ không ngăn cản đám người đang làm loạn cả lên.

Hôm nay là ngày đại hôn của bà và Mặc Đế. Bọn họ đã chờ đợi nhiều năm, hiểu lầm nhiều năm, cũng gây tổn thương cho nhau trong quá nhiều năm, rốt cuộc hôm nay đã tu thành chính quả. Tình yêu trải qua vô số đắng cay ngọt bùi rồi nở hoa kết trái so với tình yêu thuận buồm xuôi gió lại càng khiến người ta cảm thấy ngọt ngào. Hôm nay có thể kết thành vợ chồng, có được nhiều bạn bè tới chúc mừng náo nhiệt thế này, kiếp này còn gì mà cầu xin nữa?

“Ha ha, người thua rồi, uống đi!”

Mấy tộc nhân ở bên này quần quít chúc rượu chú rể Mặc Đế thì ở bên kia, đám các nhân vật cấp cao của Đế hoàng quốc Tinh Vực, Nam Viên, Thiên Khung lại đang cùng Tiểu Thực chơi trò đổ số uống rượu.

Trò đổ số ở tam đại lục rất đơn giản, ai ai cũng biết. Người ta phải đoán số lượng lớn nhỏ, nhiều ít. Tiểu Thực nhận làm nhà cái. Bản thể của Tiểu Thực này là cái gì? Đó là hoa, đóa hoa ngàn lá vạn cánh. Muốn cùng nó đoán số lượng lớn nhỏ, nhiều ít ư? Một cánh tay vươn ra thì phải có tận năm đáp án, một cánh lá vươn ra thì có đến mấy ngàn mấy vạn đáp án. Với kiểu chơi như vậy, cho dù mấy người của tam đại lục kia đều là cao thủ và đều có bản lĩnh

thì cũng đừng mong đoán thắng được Tiểu Thục.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy Tiểu Thục ngạo nghễ đưa mắt liếc nhìn tất cả mọi người.

“Ha ha, ngươi lại thua rồi, uống...”

“Oa ha ha, uống đi, uống đi...”

Tiểu Thục kêu lên phấn khởi.

Sư tử Hoàng Kim ngồi cạnh nó đang cầm chén rượu chậm rãi nhấp nháp. Nó khinh bỉ liếc nhìn Tiểu Thục một cái rồi đột nhiên mở miệng, “Một.”

Tiểu Thục nghe nói thế liền quay đầu, đóa hoa to tướng của nó nhìn sư tử Hoàng Kim rồi cười to, “Một? Ngươi uống say rồi hả? Đóa hoa của ta có một cánh thôi sao?”

Vừa nói, đóa hoa vừa rồi còn khép lại lập tức nở bung ra thành trăm ngàn cánh hoa.

Thế nhưng, nó còn đang đắc ý dào dạt thì sư tử Hoàng Kim bỗng thổi một cái về phía cánh lá của nó. Một luồng gió kỳ lạ lập tức thổi qua. Ngàn cánh hoa trên đóa hoa mà Tiểu Thục vừa bung ra liền rơi rụng khắp mặt đất, chỉ còn lại một cánh hoa lẻ loi tro tro đứng im tại chỗ.

Tiểu Thục trợn mắt nhìn.

“Ha ha, Thục Bá Thiên, ngươi thua rồi.”

“Uống đi, uống đi...”

Đám cao thủ của tam đại lục bị Tiểu Thục áp chế hồi lâu liền bật cười ha hả. Nhân cơ hội này, bọn họ lập tức xúm lại đùa bỡn Tiểu Thục.

Tiểu Thục bắt đầu nổi giận. Nó hung hăng trừng mắt nhìn sư tử Hoàng Kim đang thản nhiên như không, “Ngươi chơi ăn gian. Sao có thể như vậy?”

Sư tử Hoàng Kim liếc xéo Tiểu Thục rồi nhẹ nhàng thả một câu, “Thừa nhận thất bại đi!”

Câu nói lập tức khiến Tiểu Thục rũ cả người xuống...

“Ha ha, uống đi...”

Nhìn thấy Tiểu Thục bị khắc chế, những người bị thua vừa nãy đều vui vẻ cười vang. Âm thanh huyền ảo cơ hồ vút thẳng tới tận trời cao.

Giữa những tiếng nói cười ồn ào huyền ảo đó, có một người vẫn thản nhiên đứng ở xa xa mỉm cười nhìn sự náo nhiệt nơi này. Không cao hứng phấn chấn, người đó gần như chỉ gắng gượng mỉm cười.

Ngắm nghía chén rượu trong tay, Phong Vân nhìn về phía Mặc Đế và Li Á đang tràn đầy hạnh phúc. Cảm nhận được sự cao hứng của bọn họ, nàng cũng rất cao hứng. Người có tình được ở bên nhau, nàng cũng vui thay hai người.

“Chưa quên được sao?” Khi Phong Vân còn đang mỉm cười nhìn mọi chuyện xung quanh, một tiếng nói bỗng vang lên bên tai nàng.

Ôn đạm và sắc bén, ngoại trừ Á Phi ra thì còn ai vào đây?

Phong Vân quay đầu thoáng nhìn qua Á Phi. Một năm trôi qua không ghi lại bất cứ dấu ấn nào trên người hắn, trông hắn vẫn y như lúc ban đầu.

Nụ cười thản nhiên bỗng pha thêm chút chua xót.

Phong Vân biết không thể nói dối trước mặt Á Phi, nàng cũng không muốn nói dối. Nhấp một ngụm rượu, nàng chậm rãi mở miệng, “Nói dễ hơn làm.”

Nói dễ hơn làm, một người như thế, một chuyện như vậy, nói quên là quên được sao? Quả thực nói dễ hơn làm.

Á Phi nhìn Phong Vân không chút giấu giếm cảm xúc. Một lúc sau hắn mới gật gật đầu, cũng không khuyên nhủ mà chỉ nói, “Thời gian không đủ mà thôi. Cứ từ từ.”

Thời gian chính là liều thuốc tốt nhất, nó sẽ khép lại mọi chuyện, cũng làm hao mòn hết thấy độc dược. Thời gian qua đi, vết thương dù sâu tới đâu cuối cùng cũng trở thành quá khứ. Không thể quên hay không muốn quên, đều là vấn đề thời gian mà thôi.

Nghe Á Phi nói thế, Phong Vân khẽ nhếch khóe miệng nhưng cũng không nói gì.

“Này, ta bảo, người không vui hẳn là ta mới đúng. Các ngươi đứng đây xì mặt ra làm gì?” Khi hai người còn đang đứng đối diện nói chuyện thì tiếng nói của Li Giang bỗng vang lên bên tai.

Li Giang xuất quỷ nhập thần thò cái đầu ra từ bên cạnh Á Phi.

“Mẹ ta thành thân với người ta, ta là con cũng chưa trưng ra vẻ mặt đau khổ như các người đấy!” Li Giang ngấm nghĩa chén rượu trong tay. Trong vụ này, hấn mới là người cảm thấy xấu hổ nhất. Chẳng phải hấn mới nên là người mang về mặt thể kia sao? Vậy mà người trông có vẻ bị áp lực lại là Phong Vân là sao?

“Đâu có, ta đâu có định gây chú ý đâu.” Phong Vân cười cười. Nàng thực lòng vui mừng cho Mặc Đế và Li Á chứ không định lôi kéo sự chú ý thể này. Nàng lại mỉm cười trêu chọc Li Giang một câu, “Về phần Á Phi thì hấn nghiêm mặt thể có lẽ là vì có người đến đây nên mất hứng đấy.”

“Cái gì? Mất hứng khi thấy ta á? Hấn dám?” Li Giang lập tức trợn mắt nhìn Á Phi.

Á Phi cũng không để ý tới hấn. Li Giang này đúng là dở hơi, đương lúc mẹ mình đang vui vẻ phấn chấn cười hỏi, hấn là con mà ngược lại lại bảo mình đau khổ, thật đúng là đôi trắng thay đen.

Li Giang trừng mắt với Á Phi xong lại quay sang nhìn Phong Vân, gương mặt xinh đẹp khẽ nghiêng nghiêng một bên, “Hôm nay tâm tình người cũng không tồi nhỉ? Lại còn trêu chọc ta nữa. Có phải hôm nay Mộc Hoàng nhà người xuất quan không?”

Phong Vân nghe Li Giang nói thế bỗng im lặng. Sau đó, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta không biết.”

Một năm trước, vừa từ không gian thông đạo trở về, Mộc Hoàng liền ném cho nàng một câu hấn phải bề quan. Sau đó, cũng không biết người đã chạy tới nơi nào, đến hôm nay nàng cũng không biết hấn đang làm cái gì.

“Còn chưa xuất quan sao?” Li Giang trề miệng hỏi.

“Hấn đúng là kẻ nhẫn tâm, cũng không sợ vợ mình bỏ chạy mất à?” Li Giang thăm thăm một câu rồi đột nhiên quay sang cười nói với Phong Vân, “Hay người theo ta đi. Người xem, ta trông đẹp hơn hấn, giá trị hơn hấn, tính cách cũng tốt hơn hấn, võ công...”

“Còn chưa tới phiên người.” Li Giang còn chưa nói xong thì Á Phi đã thần nhiên chen ngang.

“Sau trăm tuổi cô ấy sẽ là vợ ta, từ lâu đã định thế rồi.”

Lời nói chứa đầy lực sát thương, tuyệt đối sát thương. Li Giang lập tức không thốt nên lời. Lời này của Á Phi nghĩa là mọi chuyện đã được định đoạt từ lâu, Li Giang hấn bị chiếm mất tiên cơ rồi.

“Người tưởng dễ sao, ta thấy...”

“Thê tử của ta, ai cũng đừng mong động vào!” Đúng lúc Li Giang đang mở miệng giễu cợt Á Phi thì một tiếng nói trầm lãnh bỗng dung truyền đến. Thật nặng thật trầm, so với một năm trước, giọng nói ấy đã trầm lắng hơn một chút.

Đó chẳng phải là giọng của Mộc Hoàng thì là ai?

Phong Vân lập tức quay đầu nhìn về phía có tiếng nói.

Một thân trường bào màu đen ánh vàng, mái tóc được buộc lại tùy tiện, không thấy tang thương, cũng không thấy mệt mỏi, càng không có vẻ thần thái phấn chấn, chỉ có một loại thần nhiên khiến người ta cảm thấy ảm áp. So với ánh mặt trời nóng ấm, ánh sáng tỏa ra từ người hấn càng có một vẻ trầm ổn vô cùng.

Phong Vân nhìn Mộc Hoàng đang đi về phía mình, nàng nhẹ nhàng vươn tay ra, “Tới đây!”

Mộc Hoàng vừa đi vào liền cầm lấy tay Phong Vân rồi thuận thế kéo nàng tới gần. Hấn ôm chặt nàng vào lòng mà nói, “Ta tới rồi!”

Một câu “Tới đây!”, như thể hai người chưa từng có một năm rồi xa, như thể khoảng cách chưa bao giờ tồn tại. Trọng phu mới xuất môn trở về mà thê tử chỉ thần nhiên nói một câu như thế.

“Này, ta bảo...”

“Đi, nàng cùng ta tới chỗ này...” Li Giang còn chưa nói xong thì Mộc Hoàng đã ôm lấy Phong Vân và đứng dậy đi ra ngoài.

Quả nhiên tới cũng vội mà đi cũng vội, vội tức mức ngay cả chúc mừng Mặc Đế một câu cũng không kịp nói.

Li Giang và Á Phi đưa mắt nhìn nhau.

Mộc Hoàng làm gì vậy?

“Phong Vân đi đâu thế?” Ngàn Dạ Cách và Phượng Vũ Náo ngồi cách chỗ Phong Vân không xa đã nhìn thấy mọi chuyện nơi này. Bọn họ không khỏi kinh ngạc hỏi nhau.

“Không biết, ta thử đi theo xem thể nào?” Phượng Vũ Náo nhướn mày.

Mộc Hoàng một năm không xuất hiện, hôm nay vừa tới lại đi luôn, việc này...

“Đi!” Ngàn Dạ Cách không nói hai lời liền lắt mình đuổi theo.

Dưới ánh mặt trời sáng rỡ, tiệc cưới vẫn tiếp tục diễn ra.

Hắc Ngục, Âm Chi Nguyên...

Xé rách không gian tới thẳng nơi này, nhìn Hắc Ngục và Âm Chi Nguyên tịch liêu trước mắt, Phong Vân nhủ mảy.

“Sao lại tới đây?”

Một năm nay, không ai nhắc với nàng về nơi này, cũng không ai nhắc đến người đã biến mất. Mà hôm nay, Mộc Hoàng lại đưa nàng tới đây, chuyện này...

Nhìn thấy sự xao động của Phong Vân, Mộc Hoàng nhẹ nhàng mỉm cười, tay hẩn dịu dàng vuốt tóc nàng.

“Ta không muốn nàng không vui, cũng không hy vọng hẩn không được hạnh phúc.” Ngữ khí thật thản nhiên, nhưng ý tứ trong đó...

Phong Vân lập tức khẽ cau mày, “Ý chàng là gì?”

Không muốn nàng không vui, lời này nàng có thể lý giải được. Không hy vọng hẩn không được hạnh phúc, lời này phải lý giải thế nào?

Nhìn thấy vẻ hồ nghi vụn vặt trên mặt Phong Vân, trên gương mặt tuấn lãng của Mộc Hoàng lộ ra vẻ tươi cười và một chút đau khổ. Hẩn chậm rãi xòe tay ra.

Khi lòng bàn tay mở ra, một tinh thể màu đen nho nhỏ chỉ bằng nửa ngón tay lập tức phát ánh sáng lấp lánh. Màu đen lưu chuyển đoạt hết mọi ánh sáng hắc ám.

“Cái này...” Phong Vân lập tức mở to hai mắt.

“Lực căn nguyên?” Á Phi cũng theo tới đây liền tiến lên phía trước một bước và mở miệng hỏi.

Tinh thể màu đen này, sức mạnh màu đen này...

... Chính là lực căn nguyên của Đế Sát mà? Sao Mộc Hoàng lại có nó? Bọn họ đã tận mắt nhìn thấy Đế Sát tiêu thất.

“Chàng... Sao chàng lại có...” Phong Vân kích động túm lấy tay Mộc Hoàng.

Nguyên lực của Đế Sát, điều này có nghĩa...

Mộc Hoàng mỉm cười nhìn Phong Vân, “Tình hình lúc đó quá gấp, ta không ngăn hẩn tiêu tán đi được, đành phải đánh cược một phen, tìm bắt căn nguyên sinh mệnh của hẩn, may mắn là bắt được.”

Với một người được sinh ra từ hư vô như Đế Sát, căn nguyên sinh mệnh của hẩn sẽ nằm ở trong tim. Mộc Hoàng đã dùng quang lực đối lập với hắc ám để bắt lại một chút lực căn nguyên cuối cùng kia. Trong một năm nay, hẩn đã hao phí bao nhiêu tâm sức mới ổn định được sự dao động của lực căn nguyên này. Hiện tại, lực căn nguyên đã có thể nhập thể.

“Mộc Hoàng!” Phong Vân cầm tay Mộc Hoàng, trong mắt lúc này đã hiện lên sự vui sướng không thể che giấu.

Cảm tạ ông trời, cảm tạ Mộc Hoàng, cảm tạ hết thảy trời đất thiên địa và những người có thể cảm tạ đã lưu lại một đường sống này.

Mộc Hoàng cầm tay Phong Vân và đưa nàng về phía Âm Chi Nguyên.

“Ta không thể xoay chuyển trời đất, chỉ có thể giúp hẩn lưu lại một đường sống. Chỉ hy vọng sau khi được tái sinh, hẩn có thể hạnh phúc cả đời.” Lời nói của Mộc Hoàng theo gió tung bay khắp ngàn dặm.

Hai người đứng tại nơi đặt Âm Chi Nguyên. Mộc Hoàng chậm rãi xoay người. Hẩn cầm lực căn nguyên tới gần chỗ Âm Chi Nguyên.

Khi hai người tới gần, lực căn nguyên nhỏ nhoi kia và Âm Chi Nguyên giống như hấp dẫn lẫn nhau. Lực căn nguyên giống như cá gặp nước liền chậm rãi dung hòa vào bên trong Âm Chi Nguyên.

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Phong Vân nhẹ nhàng nắm hai tay lại.

“Không cầu được gặp lại nhau trong đời, càng không cầu luân hồi kiếp sau, ta chỉ lấy công pháp suốt đời mình để cầu cho người được cả đời an khang. Cũng khẩn cầu có một người sẽ yêu người tới khắc cốt ghi tâm, và người cũng yêu người đó tới khắc cốt ghi tâm, cùng nhau nắm tay, cả đời hạnh phúc. Đế Sát, mong người được hạnh phúc!”

Giữa những lời khẩn cầu và chúc phúc đang không ngừng kéo dài, linh lực quán quanh Phong Vân cứ cuộn cuộn không ngừng rót vào nơi đặt Âm Chi Nguyên, dung nhập vào bên trong lực căn nguyên.

Lấy năng lực của nàng để tạo căn cơ cho Đế Sát.

Mong một ngày tươi đẹp nào đó, Đế Sát sẽ sống lại, không bi, không thương, không ly, không hận, tất cả sầu bi đều rời xa người, chỉ có hạnh phúc, sung sướng, thông dong cả đời.

Ánh mặt trời chớp lóe tỏa ánh nắng chói chang rực rỡ. Âm Chi Nguyên âm trầm được ánh sáng chiếu rọi cũng trở nên ấm áp hơn hẳn.

Á Phi và Li Giang đứng một bên nhìn thấy hết các hành động của Mộc Hoàng, nghe được hết những lời cầu nguyện của Phong Vân. Thật lâu sau, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Hạnh phúc kỳ thực rất dễ dàng.

Hạnh phúc kỳ thực cũng rất khó khăn.

Không cầu người vinh hoa phú quý đứng trên vạn người.

Chỉ cầu cả đời an khang, hạnh phúc mỹ mãn.

Đế Sát, người có nghe thấy không?

Á Phi và Li Giang chậm rãi vung tay bỏ vào đó thêm chút lực chúc phúc thánh khiết mang theo điềm lành.

Đế Sát, sau khi tái sinh, cho dù người trở lại nơi này hay ở khoảng thời gian không gian nào, chúng ta cũng mong được lần nữa lại gặp một Đế Sát được vĩnh viễn hạnh phúc.

Mây trắng cuộn bay, vô hình vô tướng.

Yêu hận tình thù, hữu duyên hữu không.

“Hắn sẽ được hạnh phúc, tốt quá rồi!” Xa xa nhìn thấy hết thấy mọi việc, Phượng Vũ Náo mỉm cười gật đầu.

“Đúng vậy, thật tốt!” Ngàn Dạ Cách cũng mỉm cười.

Nếu được cả đời hạnh phúc, con người ta còn cầu mong gì nữa?

Hai người vừa mỉm cười vừa đưa mắt nhìn nhau. Lúc này, tâm tình của Phượng Vũ Náo vô cùng tốt. Hắn nói đùa, “Bọn họ đều được hạnh phúc mà hai chúng ta lại chẳng có gì. Ông trời thật không công bằng.”

Ngàn Dạ Cách lập tức cười to.

“Đúng vậy, thật không công bằng. Ta cũng muốn tìm một cô vợ yêu nhau sâu nặng, cả đời hạnh phúc, có bao nhiêu...”

“Ồ?” Ngàn Dạ Cách còn chưa nói xong thì một cảnh tượng kỳ lạ đã rơi vào tầm mắt của Phượng Vũ Náo. Hắn không khỏi ồ lên một tiếng.

“Gi thế?” Ngàn Dạ Cách lập tức ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của Phượng Vũ Náo.

Mây trắng du dương trên bầu trời biến ra muôn hình vạn trạng. Ngay giữa khung cảnh đó, có một điểm đen đang rơi xuống với tốc độ cực nhanh.

Tốc độ rơi càng lúc càng nhanh, hình bóng của thứ đang rơi càng lúc càng lớn, mà lại rơi đúng về phía hai người.

“Cái gì vậy?” Phượng Vũ Náo kinh ngạc hỏi.

“Hình như là một người?” Ngàn Dạ Cách nheo mắt nhìn.

“Từ hư không xuất hiện...” Phượng Vũ Náo nhướng mày. Hắn vừa vận công thấy người này từ hư vô mà đến, không phải xé rách không gian, không phải di hình đôi ảnh, chỉ đột ngột xuất hiện. Việc này...

“Cứ xem là biết ngay thôi.” Ngàn Dạ Cách vung tay lên. Một lưới linh lực lập tức vây quanh hai người bọn họ.

Trên đời này còn chưa có...

Còn chưa có thế nào còn chưa nói xong, Ngàn Dạ Cách đột nhiên mở to hai mắt.

Cái người từ hư vô xuất hiện kia đã xuyên thẳng qua linh lực của hắn, giống như không đếm xỉa gì đến linh lực, và rơi thẳng xuống chỗ hắn.

Ngàn Dạ Cách vô cùng kinh ngạc, theo bản năng liền giơ tay ra đỡ lấy người đang sắp rơi xuống trước mặt mình.

Không đếm xỉa gì tới linh lực của hắn, đây là loại người gì vậy?

Người này từ trên trời giáng xuống với tốc độ thật kinh người.

Ngàn Dạ Cách vừa mới cảm nhận được người kia rơi vào vòng tay mình thì đã lập tức bị lực rơi mạnh của người đó làm cho cả hai lăn lông lốc ra phía sau.

Vừa ngã xuống, người hắn đang ôm trong lòng đã ở vị trí phía trên, còn Ngàn Dạ Cách thì ở phía dưới.

Mái tóc đen hoe hoe vàng tung bay trong gió, đôi môi đỏ mọng bởi vì vị trí biến đổi mà áp chặt lên môi Ngàn Dạ Cách.

Hai người dán chặt vào nhau, thân mật khăng khít.

Ngàn Dạ Cách nhất thời sùng sốt.

“Này...” Phụng Vũ Náo ở bên cạnh cũng rất kinh ngạc.

Ngàn Dạ Cách này là ai? Hắn là kẻ linh lực thuộc hàng cao thủ. Thế mà vì sao lại bị một người từ trên trời rơi xuống làm cho ngã lăn lông lốc thế kia. Việc này...

So với việc Đế Sát sống lại và thành thân với Phong Vân ngay trước mắt hắn, việc này còn khiến Phụng Vũ Náo khiếp sợ hơn nhiều. Người này hoàn toàn không đếm xỉa gì đến mọi loại linh lực, hơn nữa còn phá hư hết thấy hiệu quả mà linh lực tạo ra. Việc này...

Trong lòng Phụng Vũ Náo vô cùng ngổn ngang.

Ngàn Dạ Cách cũng khiếp sợ không ít hơn Phụng Vũ Náo. Bị hôn chỉ là chuyện nhỏ, trở thành đệm thịt mới thật mất mặt. Vội vàng hấp tấp đỡ lấy người kia lại bị lực rơi mạnh mẽ làm cho ngã xuống, khó khăn lắm hắn mới lần tới bên cạnh một tảng đá, mới giữ vững được thân hình.

Da thịt áp sát, hai mái tóc đen quấn quít một chỗ, hai người dính chặt vào nhau.

“Thế này là thế nào?” Kéo tóc ra, Ngàn Dạ Cách chống người ngẩng đầu nhìn người nằm trong lòng mình.

Không đếm xỉa gì đến linh lực, người này...

Trong lúc hắn còn đang khiếp sợ, cái người đang nhắm chặt hai mắt hôn mê đã bị xóc nảy làm cho tỉnh lại. Nàng khẽ nhủ mảy và chậm rãi mở mắt ra.

Xanh như hồ nước, sáng như mặt trời...

Ánh mắt trong xanh và sâu thẳm như hồ nước ánh lên lấp lánh, như tia sáng lóe lên tại đường chân trời, chiếu sáng lên tận trời cao.

Ngàn Dạ Cách giật mình.

Thánh Quang Chi Vũ của Mộc Hoàng đã là cái gì? Đôi mắt này mới là cội nguồn của ánh sáng.

“Nguồn sáng*?” Ngàn Dạ Cách vô thức thốt ra tiếng.

(*Nguồn sáng: Tiếng Hán đọc là “quang nguyên”, nghĩa là “nguồn sáng”).

“Sao ngươi biết tên ta?” Người kia ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn.

Ngàn Dạ Cách kinh ngạc. Một lát sau, hắn nở nụ cười.

Hạnh phúc, kỳ thực không xa.

Ánh mặt trời tỏa khắp muôn nơi, cuộc sống vẫn tràn đầy hứng khởi.

Hạnh phúc sẽ không bao giờ mất đi. Nguyện cho mỗi người đều có được hạnh phúc mỹ mãn!

— Hết —

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Vương Hậu Nữ Nhân Ngươi Đừng Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

